Holy Bible

Aionian Edition®

Svensk Bibel

Swedish Bible

AionianBible.org

Den första heliga bibeln i världen som översätts tillbaka

100% gratis att kopiera och skriva ut

känd som “ Den Lila Bibeln ”

Holy Bible Aionian Edition ®
Svensk Bibel
Swedish Bible

Creative Commons Attribution-No Derivatives 4.0, 2018-2021
Text source: Unbound.Biola.edu
Source copyright: Public Domain
Authorized Swedish Translation Committee, 1917

Formatted by Speedata Publisher version 4.5.6 on 8/22/2021
100% Free to Copy and Print
http://AionianBible.org

Published by Nainoia Inc
http://Nainoia-Inc.signedon.net

We pray for a modern public domain translation in every language
Report content and format concerns to Nainoia Inc
Volunteer help is welcome and appreciated!

Celebrate Jesus Christ's victory of grace!

Förord

Svensk at AionianBible.org/Preface

The *Holy Bible Aionian Edition* ® is the world's first Bible *un-translation*! What is an *un-translation*? Bibles are translated into each of our languages from the original Hebrew, Aramaic, and Koine Greek. Occasionally, the best word translation cannot be found and these words are transliterated letter by letter. Four well known transliterations are *Christ*, *baptism*, *angel*, and *apostle*. The meaning is then preserved more accurately through context and a lexicon. The Aionian Bible un-translates and instead transliterates ten additional Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies.

The first three words are *aiōn*, *aiōnios*, and *aïdios*, typically translated as *eternal* and also *world* or *eon*. The Aionian Bible is named after an alternative spelling of *aiōnios*. Consider that researchers question if *aiōn* and *aiōnios* actually mean *eternal*. Translating *aiōn* as *eternal* in Matthew 28:20 makes no sense, as all agree. The Greek word for *eternal* is *aïdios*, used in Romans 1:20 about God and in Jude 6 about demon imprisonment. Yet what about *aiōnios* in John 3:16? Certainly we do not question whether salvation is eternal! However, *aiōnios* means something much more wonderful than infinite time! Ancient Greeks used *aiōn* to mean *eon* or *age*. They also used the adjective *aiōnios* to mean *entirety*, such as *complete* or even *consummate*, but never infinite time. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs. So *aiōnios* is the perfect description of God's Word which has *everything* we need for life and godliness! And the *aiōnios* life promised in John 3:16 is not simply a ticket to eternal life in the future, but the invitation through faith to the *consummate* life beginning now!

The next seven words are *Sheol*, *Hadēs*, *Geenna*, *Tartaroō*, *Abyssos*, and *Limnē Pyr*. These words are often translated as *Hell*, the place of eternal punishment. However, *Hell* is ill-defined when compared with the Hebrew and Greek. For example, *Sheol* is the abode of deceased believers and unbelievers and should never be translated as *Hell*. *Hadēs* is a temporary place of punishment, Revelation 20:13-14. *Geenna* is the Valley of Hinnom, Jerusalem's refuse dump, a temporal judgment for sin. *Tartaroō* is a prison for demons, mentioned once in 2 Peter 2:4. *Abyssos* is a temporary prison for the Beast and Satan. Translators are also inconsistent because *Hell* is used by the King James Version 54 times, the New International Version 14 times, and the World English Bible zero times. Finally, *Limnē Pyr* is the Lake of Fire, yet Matthew 25:41 explains that these fires are prepared for the Devil and his angels. So there is reason to review our conclusions about the afterlife destinies of mankind and fallen angels.

This *un-translation* helps us to see these ten underlying words in context. The original translation is unaltered and a note is added to 63 Old Testament and 200 New Testament verses. To help parallel study and Strong's Concordance use, apocryphal text is removed and most variant verse numbering is mapped to the English standard. We thank our sources at eBible.org, Crosswire.org, unbound.Biola.edu, Bible4u.net, and NHEB.net. The Aionian Bible is copyrighted with creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0, allowing 100% freedom to copy and print, if respecting source copyrights. Check the Reader's Guide and read online at AionianBible.org and with the Android App. Why purple? King Jesus' Word is royal… and purple is the color of royalty!

Innehåll

GAMLA TESTAMENTET

1 Mosebok 11
2 Mosebok 41
3 Mosebok 66
4 Mosebok 85
5 Mosebok 110
Josua 132
Domarboken 147
Rut 162
1 Samuelsboken 164
2 Samuelsboken 184
1 Kungaboken 200
2 Kungaboken 219
1 Krönikeboken 237
2 Krönikeboken 254
Esra 275
Nehemja 281
Ester 290
Job 295
Psaltaren 310
Ordspråksboken 344
Predikaren 357
Höga Visan 362
Jesaja 365
Jeremia 394
Klagovisorna 427
Hesekiel 430
Daniel 461
Hosea 471
Joel 476
Amos 478
Obadja 482
Jona 483
Mika 485
Nahum 488
Habackuk 490
Sefanja 492
Haggai 494
Sakaria 495
Malaki 500

NYA TESTAMENTET

Matteus 505
Markus 524
Lukas 537
Johannes 558
Apostlagärningarna 574
Romarbrevet 595
1 Korinthierbrevet 604
2 Korinthierbrevet 613
Galaterbrevet 619
Efesierbrevet 622
Filipperbrevet 625
Kolosserbrevet 628
1 Thessalonikerbrevet 630
2 Thessalonikerbrevet 632
1 Timotheosbrevet 633
2 Timotheosbrevet 636
Titusbrevet 638
Filemonbrevet 639
Hebreerbrevet 640
Jakobsbrevet 647
1 Petrusbrevet 650
2 Petrusbrevet 653
1 Johannesbrevet 655
2 Johannesbrevet 657
3 Johannesbrevet 658
Judasbrevet 659
Uppenbarelseboken 660

APPENDIX

En Guide till Läsaren
Ordlista
Kartor
Illustrationer, Doré

GAMLA TESTAMENTET

Och han drev ut mannen, och satte öster om Edens lustgård keruberna jämte det ljungande svärdets lågor, för att bevaka vägen till livets träd.

1 Mosebok 3:24

1 Mosebok

1 I begynnelsen skapade Gud himmel och jord. **2** Och jorden
var öde och tom, och mörker var över djupet, och Guds Ande
svävade över vattnet. **3** Och Gud sade: "Varde ljus"; och det
vart ljus. **4** Och Gud såg att ljuset var gott; och Gud skilde ljuset
från mörkret. **5** Och Gud kallade ljuset dag, och mörkret kallade
han natt. Och det vart afton, och det vart morgon, den första
dagen. **6** Och Gud sade: "Varde mitt i vattnet ett fäste som
skiljer vatten från vatten." **7** Och Gud gjorde fästet, och skilde
vattnet under fästet från vattnet ovan fästet; och det skedde så.
8 Och Gud kallade fästet himmel. Och det vart afton, och det
vart morgon, den andra dagen. **9** Och Gud sade: "Samle sig det
vatten som är under himmelen till en särskild plats, så att det
torra bliver synligt." Och det skedde så. **10** Och Gud kallade det
torra jord, och vattensamlingen kallade han hav. Och Gud såg
att det var gott. **11** Och Gud sade: "Frambringe jorden grönska,
fröbärande örter och fruktträd, som efter sina arter bära frukt,
vari de hava sitt frö, på jorden." Och det skedde så; **12** jorden
frambragte grönska, fröbärande örter, efter deras arter, och träd
som efter sina arter buro frukt, vari de hade sitt frö. Och Gud
såg att det var gott. **13** Och det vart afton, och det vart morgon,
den tredje dagen. **14** Och Gud sade: "Varde på himmelens fäste
ljus som skilja dagen från natten, och vare de till tecken och till
att utmärka särskilda tider, dagar och år, **15** och vare de på
himmelens fäste till ljus som lysa över jorden." Och det skedde
så; **16** Gud gjorde de två stora ljusen, det större ljuset till att
råda över dagen, och det mindre ljuset till att råda över natten,
så ock stjärnorna. **17** Och Gud satte dem på himmelens fäste till
att lysa över jorden, **18** och till att råda över dagen och över
natten, och till att skilja ljuset från mörkret. Och Gud såg att det
var gott. **19** Och det vart afton, och det vart morgon, den fjärde
dagen. **20** Och Gud sade: "Frambringe vattnet ett vimmel av
levande varelser; flyge ock fåglar över jorden under himmelens
fäste." **21** Och Gud skapade de stora havsdjuren och hela det
stim av levande varelser, som vattnet vimlar av, efter deras arter,
så ock alla bevingade fåglar, efter deras arter. Och Gud såg att
det var gott. **22** Och Gud välsignade dem och sade: "Varen
fruktsamma och föröken eder, och uppfyllen vattnet i haven;
föröke sig ock fåglarna på jorden." **23** Och det vart afton, och det
vart morgon, den femte dagen. **24** Och Gud sade: "Frambringe
jorden levande varelser, efter deras arter, boskapsdjur och
kräldjur och vilda djur, efter deras arter." Och det skedde så; **25**
Gud gjorde de vilda djuren, efter deras arter, och boskapsdjuren,
efter deras arter, och alla kräldjur på marken, efter deras arter.
Och Gud såg att det var gott. **26** Och Gud sade: "Låt oss göra
människor till vår avbild, till att vara oss lika; och må de råda
över fiskarna i havet och över fåglarna under himmelen och
över boskapsdjuren och över hela jorden och över alla kräldjur
som röra sig på jorden." **27** Och Gud skapade människan till sin
avbild, till Guds avbild skapade han henne, till man och kvinna
skapade han dem. **28** Och Gud välsignade dem; Gud sade till
dem: "Varen fruktsamma och föröken eder, och uppfyllen jorden
och läggen den under eder; och råden över fiskarna i havet och
över fåglarna under himmelen och över alla djur som röra sig på
jorden." **29** Och Gud sade: "Se, jag giver eder alla fröbärande
örter på hela jorden och alla träd med fröbärande trädfrukt; detta
skolen I hava till föda. **30** Men åt alla djur på jorden och åt alla
fåglar under himmelen och åt allt som krälar på jorden, vad som
i sig har en levande själ, åt dessa giver jag alla gröna örter till
föda." Och det skedde så. **31** Och Gud såg på allt som han
hade gjort, och se, det var mycket gott. Och det vart afton, och
det vart morgon, den sjätte dagen.

2 Så blevo nu himmelen och jorden fullbordade med hela sin
härskara. **2** Och Gud fullbordade på sjunde dagen det verk
som han hade gjort; och han vilade på sjunde dagen från allt
det verk som han hade gjort. **3** Och Gud välsignade den sjunde
dagen och helgade den, därför att han på den dagen vilade från
allt sitt verk, det som Gud hade gjort, när han skapade. **4** Detta
är berättelsen om den ordning i vilken allt blev till på himmelen
och jorden, när de skapades, då när HERREN Gud gjorde jord
och himmel. **5** Då bar jorden ännu ingen buske på marken, och
ingen ört hade ännu skjutit upp på marken, ty HERREN Gud
hade icke låtit regna på jorden, och ingen människa fanns, som
kunde bruka jorden; **6** men en dimma steg upp från jorden och
vattnade hela marken. **7** Och HERREN Gud danade människan
av stoft från jorden och inblåste livsande i hennes näsa, och
så blev människan en levande varelse. **8** Och HERREN Gud
planterade en lustgård i Eden österut och satte däri människan
som han hade danat. **9** HERREN Gud lät nämligen alla slags
träd som voro ljuvliga att se på och goda att äta av växa upp ur
marken, och livets träd mitt i lustgården, så ock kunskapens
träd på gott och ont. **10** Och från Eden gick en flod ut, som
vattnade lustgården; sedan delade den sig i fyra grenar. **11** Den
första heter Pison; det är den som flyter omkring hela landet
Havila, där guld finnes, **12** och det landets guld är gott; där
finnes ock bdelliumharts och onyxsten. **13** Den andra floden
heter Gihon; det är den som flyter omkring hela landet Kus.
14 Den tredje floden heter Hiddekel; det är den som har sitt
lopp öster om Assyrien. Den fjärde floden är Frat. **15** Så tog nu
HERREN Gud mannen och satte honom i Edens lustgård, till att
bruka och bevara den. **16** Och HERREN Gud bjöd mannen och
sade: "Av alla andra träd i lustgården må du fritt äta, **17** men av
kunskapens träd på gott och ont skall du icke äta, ty när du äter
därav, skall du döden dö." **18** Och HERREN Gud sade: "Det är
icke gott att mannen är allena. Jag vill göra åt honom en hjälp,
en sådan som honom höves." **19** Och HERREN Gud danade
av jord alla markens djur och alla himmelens fåglar, och förde
dem fram till mannen för att se huru denne skulle kalla dem; ty
såsom mannen kallade var levande varelse, så skulle den heta.
20 Och mannen gav namn åt alla boskapsdjur, åt fåglarna under
himmelen och åt alla markens djur. Men för Adam fann han icke
någon hjälp, sådan som honom hövdes. **21** Då lät HERREN
Gud en tung sömn falla på mannen, och när han hade somnat,
tog han ut ett av hans revben och fyllde dess plats med kött. **22**
Och HERREN Gud byggde en kvinna av revbenet som han
hade tagit av mannen, och förde henne fram till mannen. **23** Då
sade mannen: "Ja, denna är nu ben av mina ben och kött av

mitt kött. Hon skall heta maninna, ty av man är hon tagen."
24 Fördenskull skall en man övergiva sin fader och sin moder
och hålla sig till sin hustru, och de skola varda ett kött. 25 Och
mannen och hans hustru voro båda nakna och blygdes icke för
varandra.

3 Men ormen var listigare än alla andra markens djur som
HERREN Gud hade gjort; och han sade till kvinnan: "Skulle
då Gud hava sagt: 'I skolen icke äta av något träd i lustgården'?"
2 Kvinnan svarade ormen: "Vi få äta av frukten på de andra
träden i lustgården, 3 men om frukten på det träd som står mitt
i lustgården har Gud sagt: 'I skolen icke äta därav, ej heller
komma därvid, på det att I icke mån dö.'" 4 Då sade ormen till
kvinnan: "Ingalunda skolen I dö; 5 men Gud vet, att när I äten
därav, skola edra ögon öppnas, så att I bliven såsom Gud och
förstån vad gott och ont är." 6 Och kvinnan såg att trädet var
gott att äta av, och att det var en lust för ögonen, och att det var
ett ljuvligt träd, eftersom man därav fick förstånd, och hon tog av
dess frukt och åt; och hon gav jämväl åt sin man, som var med
henne, och han åt. 7 Då öppnades bådas ögon, och de blevo
varse att de voro nakna; och de fäste ihop fikonlöv och bundo
omkring sig. 8 Och de hörde HERREN Gud vandra i lustgården,
när dagen begynte svalkas; då gömde sig mannen med sin
hustru för HERREN Guds ansikte bland träden i lustgården. 9
Men HERREN Gud kallade på mannen och sade till honom:
"Var är du?" 10 Han svarade: "Jag hörde dig i lustgården; då
blev jag förskräckt, eftersom jag är naken; därför gömde jag
mig." 11 Då sade han: "Vem har låtit dig förstå att du är naken?
Har du icke ätit av det träd som jag förbjöd dig att äta av?" 12
Mannen svarade: "Kvinnan som du har givit mig till att vara med
mig, hon gav mig av trädet, så att jag åt." 13 Då sade HERREN
Gud till kvinnan: "Vad är det du har gjort!" Kvinnan svarade:
"Ormen bedrog mig, så att jag åt." 14 Då sade HERREN Gud till
ormen: "Eftersom du har gjort detta, vare du förbannad bland
alla djur, boskapsdjur och vilda djur. På din buk skall du gå,
och stoft skall du äta i alla dina livsdagar. 15 Och jag skall
sätta fiendskap mellan dig och kvinnan, och mellan din säd och
hennes säd. Denna skall söndertrampa ditt huvud, och du skall
stinga den i hälen." 16 Och till kvinnan sade han: "Jag skall
låta dig utstå mycken vedermöda, när du bliver havande; med
smärta skall du föda dina barn. Men till din man skall din åtrå
vara, och han skall råda över dig." 17 Och till Adam sade han:
"Eftersom du lyssnade till din hustrus ord och åt av det träd om
vilket jag hade bjudit dig och sagt: 'Du skall icke äta därav',
därför vare marken förbannad för din skull. Med vedermöda
skall du nära dig av den i alla dina livsdagar; 18 törne och tistel
skall den bära åt dig, men markens örter skola vara din föda. 19
I ditt anletes svett skall du äta ditt bröd, till dess du vänder åter
till jorden; ty av den är du tagen. Ty du är stoft, och till stoft skall
du åter varda." 20 Och mannen gav sin hustru namnet Eva, ty
hon blev en moder åt allt levande. 21 Och HERREN Gud gjorde
åt Adam och hans hustru kläder av skinn och satte på dem. 22
Och HERREN Gud sade: "Se, mannen har blivit såsom en av
oss, så att han förstår vad gott och ont är. Må han nu icke räcka
ut sin hand och taga jämväl av livets träd och äta, och så leva
evinnerligen." 23 Och HERREN Gud förvisade honom ur Edens
lustgård, för att han skulle bruka jorden, varav han var tagen. 24
Och han drev ut mannen, och satte öster om Edens lustgård
keruberna jämte det ljungande svärdets lågor, för att bevaka
vägen till livets träd.

4 Och mannen kände sin hustru Eva, och hon blev havande
och födde Kain; då sade hon: "Jag har fött en man genom
HERRENS hjälp." 2 Och hon födde åter en son, Abel, den
förres broder. Och Abel blev en fårherde, men Kain blev en
åkerman. 3 Och efter någon tid hände sig att Kain av markens
frukt bar fram en offergåva åt HERREN. 4 Också Abel bar fram
sin gåva, av det förstfödda i hans hjord, av djurens fett. Och
HERREN såg till Abel och hans offergåva; 5 men till Kain och
hans offergåva såg han icke. Då blev Kain mycket vred, och
hans blick blev mörk. 6 Och HERREN sade till Kain: "Varför är
du vred, och varför är din blick så mörk? 7 Är det icke så: om du
har gott i sinnet, då ser du frimodigt upp; men om du icke har
gott i sinnet, då lurar synden vid dörren; till dig står hennes
åtrå, men du bör råda över henne." 8 Och Kain talade med
sin broder Abel; och när de voro ute på marken, överföll Kain
sin broder Abel och dräpte honom. 9 Då sade HERREN till
Kain: "Var är din broder Abel?" Han svarade: "Jag vet icke;
skall jag taga vara på min broder?" 10 Då sade han: "Vad har
du gjort! Hör, din broders blod ropar till mig från jorden. 11 Så
vare du nu förbannad och förvisad ifrån åkerjorden, som har
öppnat sin mun för att mottaga din broders blod av din hand. 12
När du brukar jorden, skall den icke mer giva dig sin gröda.
Ostadig och flyktig skall du bliva på jorden." 13 Då sade Kain till
HERREN: "Min missgärning är större än att jag kan bära den.
14 Se, du driver mig nu bort ifrån åkerjorden, och jag måste
gömma mig undan för ditt ansikte. Ostadig och flyktig skall jag
bliva på jorden, och så skall ske att vemhelst som möter mig,
han dräper mig." 15 Men HERREN sade till honom: "Nej, ty
Kain skall bliva hämnad sjufalt, vemhelst som dräper honom."
Och HERREN satte ett tecken till skydd för Kain, så att ingen
som mötte honom skulle slå honom ihjäl. 16 Så gick Kain bort
ifrån HERRENS ansikte och bosatte sig i landet Nod, öster om
Eden. 17 Och Kain kände sin hustru, och hon blev havande och
födde Hanok. Och han byggde en stad och kallade den staden
Hanok, efter sin sons namn. 18 Och åt Hanok föddes Irad,
och Irad födde Mehujael, och Mehujael födde Metusael, och
Metusael födde Lemek. 19 Men Lemek tog sig två hustrur; den
ena hette Ada, den andra Silla. 20 Och Ada födde Jabal; han
blev stamfader för dem som bo i tält och idka boskapsskötsel.
21 Och hans broder hette Jubal; han blev stamfader för alla
dem som hantera harpa och pipa. 22 Men Silla födde ock en
son, Tubal-Kain; han var smed och gjorde alla slags redskap av
koppar och järn. Och Tubal-Kains syster var Naama. 23 Och
Lemek sade till sina hustrur: "Ada och Silla, hören mina ord; I
Lemeks hustrur, lyssnen till mitt tal: Se, en man dräper jag för
vart sår jag får, och en yngling för var blånad jag får. 24 Ja,
sjufalt hämnad bliver Kain, men Lemek sju- och sjuttiofalt." 25
Och Adam kände åter sin hustru, och hon födde en son och gav
honom namnet Set, i det hon sade: "Gud har beskärt mig en
annan livsfrukt, till ersättning för Abel, eftersom Kain dräpte

honom." 26 Men åt Set föddes ock en son, och han gav honom namnet Enos. Vid denna tid begynte man åkalla HERRENS namn.

5 Detta är stycket om Adams släkt. När Gud skapade människor, gjorde han dem lika Gud. 2 Till man och kvinna skapade han dem; och han välsignade dem och gav dem namnet människa, när de blevo skapade. 3 När Adam var ett hundra trettio år gammal, födde han en son som var honom lik, hans avbild, och gav honom namnet Set. 4 Och sedan Adam hade fött Set, levde han åtta hundra år och födde söner och döttrar. 5 Alltså blev Adams hela levnadsålder nio hundra trettio år; därefter dog han. 6 När Set var ett hundra fem år gammal, födde han Enos. 7 Och sedan Set hade fött Enos, levde han åtta hundra sju år och födde söner och döttrar. 8 Alltså blev Sets hela ålder nio hundra tolv år; därefter dog han. 9 När Enos var nittio år gammal, födde han Kenan. 10 Och sedan Enos hade fött Kenan, levde han åtta hundra femton år och födde söner och döttrar. 11 Alltså blev Enos' hela ålder nio hundra fem år; därefter dog han. 12 När Kenan var sjuttio år gammal, födde han Mahalalel. 13 Och sedan Kenan fött Mahalalel, levde han åtta hundra fyrtio år och födde söner och döttrar. 14 Alltså blev Kenans hela ålder nio hundra tio år; därefter dog han. 15 När Mahalalel var sextiofem år gammal, födde han Jered. 16 Och sedan Mahalalel hade fött Jered, levde han åtta hundra trettio år och födde söner och döttrar. 17 Alltså blev Mahalalels hela ålder åtta hundra nittiofem år; därefter dog han. 18 När Jered var ett hundra sextiotvå år gammal, födde han Hanok. 19 Och sedan Jered hade fött Hanok, levde han åtta hundra år och födde söner och döttrar. 20 Alltså blev Jereds hela ålder nio hundra sextiotvå år; därefter dog han. 21 När Hanok var sextiofem år gammal, födde han Metusela. 22 Och Hanok vandrade i umgängelse med Gud i tre hundra år, sedan han hade fött Metusela, och han födde söner och döttrar. 23 Alltså blev Hanoks hela ålder tre hundra sextiofem år. 24 Sedan Hanok så hade vandrat i umgängelse med Gud, såg man honom icke mer, ty Gud tog honom bort. 25 När Metusela var ett hundra åttiosju år gammal, födde han Lemek. 26 Och sedan Metusela hade fött Lemek, levde han sju hundra åttiotvå år och födde söner och döttrar. 27 Alltså blev Metuselas hela ålder nio hundra sextionio år; därefter dog han. 28 När Lemek var ett hundra åttiotvå år gammal, födde han en son. 29 Och han gav honom namnet Noa, i det han sade: "Denne skall trösta oss vid vårt arbete och våra händers möda, när vi bruka jorden, som HERREN har förbannat." 30 Och sedan Lemek hade fött Noa, levde han fem hundra nittiofem år och födde söner och döttrar. 31 Alltså blev Lemeks hela ålder sju hundra sjuttiosju år; därefter dog han. 32 När Noa var fem hundra år gammal, födde han Sem, Ham och Jafet.

6 Då nu människorna begynte föröka sig på jorden och döttrar föddes åt dem 2 sågo Guds söner att människornas döttrar voro fagra, och de togo till hustrur dem som de funno mest behag i. 3 Då sade HERREN: "Min ande skall icke bliva kvar i människorna för beständigt, eftersom de dock äro kött; så vare nu deras tid bestämd till ett hundra tjugu år." 4 Vid den tiden, likasom ock efteråt, levde jättarna på jorden, sedan Guds söner begynte gå in till människornas döttrar och dessa födde barn åt dem; detta var forntidens väldiga män, som voro så namnkunniga. 5 Men när HERREN såg att människornas ondska var stor på jorden, och att deras hjärtans alla uppsåt och tankar beständigt voro allenast onda, 6 då ångrade HERREN att han hade gjort människorna på jorden, och han blev bedrövad i sitt hjärta. 7 Och HERREN sade: "Människorna, som jag skapade, vill jag utplåna från jorden, ja, både människor och fyrfotadjur och kräldjur och himmelens fåglar; ty jag ångrar att jag har gjort dem." 8 Men Noa hade funnit nåd för HERRENS ögon. 9 Detta är berättelsen om Noas släkt. Noa var en rättfärdig man och ostrafflig bland sitt släkte; i umgängelse med Gud vandrade Noa. 10 Och Noa födde tre söner: Sem, Ham och Jafet. 11 Men jorden blev alltmer fördärvad för Guds åsyn, och jorden uppfylldes av våld. 12 Och Gud såg att jorden var fördärvad, eftersom allt kött vandrade i fördärv på jorden. 13 Då sade Gud till Noa: "Jag har beslutit att göra ände på allt kött, ty jorden är uppfylld av våld som de öva; se, jag vill fördärva dem tillika med jorden. 14 Så gör dig nu en ark av goferträ, och inred arken med kamrar, och bestryk den med jordbeck innan och utan. 15 Och så skall du göra arken: Den skall vara tre hundra alnar lång, femtio alnar bred och trettio alnar hög; 16 en öppning för ljuset, en aln hög alltigenom, skall du göra ovantill på arken; och en dörr till arken skall du sätta på dess sida; och du skall inreda den så, att den får en undervåning, en mellanvåning och en övervåning. 17 Ty se, jag skall låta floden komma med vatten över jorden, till att fördärva allt kött som har i sig någon livsande, under himmelen; allt som finnes på jorden skall förgås. 18 Men med dig vill jag upprätta ett förbund: du skall gå in i arken med dina söner och din hustru och dina söners hustrur. 19 Och av allt levande, vad kött det vara må, skall du föra in i arken ett par av vart slag, för att behålla dem vid liv med dig; hankön och honkön skola de vara. 20 Av fåglarna, efter deras arter, av fyrfotadjuren, efter deras arter, av alla kräldjur på marken, efter deras arter, skall ett par av vart slag gå in till dig, för att du må behålla dem vid liv. 21 Och du skall taga till dig alla slags livsmedel, sådant som kan ätas, och samla det till dig, för att det må vara dig och dem till föda. 22 Och Noa gjorde så; han gjorde i alla stycken såsom Gud hade bjudit honom.

7 Och HERREN sade till Noa: "Gå in i arken med hela ditt hus, ty dig har jag funnit rättfärdig inför mig bland detta släkte. 2 Av alla rena fyrfotadjur skall du taga till dig sju par, hanne och hona, men av sådana fyrfotadjur som icke äro rena ett par, hanne och hona, 3 sammalunda av himmelens fåglar sju par, hankön och honkön, för att behålla deras släkten vid liv på hela jorden. 4 Ty sju dagar härefter skall jag låta det regna på jorden, i fyrtio dagar och fyrtio nätter, och jag skall utplåna från jorden alla varelser som jag har gjort." 5 Och Noa gjorde i alla stycken såsom HERREN hade bjudit honom. 6 Noa var sex hundra år gammal, när floden kom med sitt vatten över jorden. 7 Och Noa gick in i arken med sina söner och sin hustru och sina söners hustrur, undan flodens vatten. 8 Och av fyrfotadjur, både rena och orena, och av fåglar och av allt som krälar på marken 9 gingo två och två, hankön och honkön, in till Noa i arken,

såsom Gud hade bjudit Noa. 10 Och efter de sju dagarna kom
flodens vatten över jorden. 11 I det år då Noa var sex hundra år
gammal, i andra månaden, på sjuttonde dagen i månaden, den
dagen bröto alla det stora djupets källor fram, och himmelens
fönster öppnade sig, 12 och ett regn kom över jorden i fyrtio
dagar och fyrtio nätter. 13 På denna samma dag gick Noa in i
arken, så ock Sem, Ham och Jafet, Noas söner, vidare Noas
hustru och hans söners tre hustrur med dem, 14 därtill alla vilda
djur, efter sina arter, och alla boskapsdjur, efter sina arter, och
alla kräldjur som röra sig på jorden, efter sina arter, och alla
flygande djur, efter sina arter, allt vad fåglar heter, av alla slag.
15 De gingo in till Noa i arken, två och två av allt kött som hade i
sig någon livsande. 16 Och de som gingo ditin voro hankön och
honkön av allt slags kött, såsom Gud hade bjudit honom. Och
HERREN stängde igen om honom. 17 Och floden kom över
jorden i fyrtio dagar, och vattnet förökade sig och lyfte arken,
så att den flöt högt uppe över jorden. 18 Och vattnet steg och
förökade sig mycket på jorden, och arken drev på vattnet. 19
Och vattnet steg mer och mer över jorden, och alla höga berg
allestädes under himmelen övertäcktes. 20 Femton alnar högt
steg vattnet över bergen, så att de övertäcktes. 21 Då förgicks
allt kött som rörde sig på jorden, fåglar och boskapsdjur och
vilda djur och alla smådjur som rörde sig på jorden, så ock alla
människor. 22 Allt som fanns på det torra omkom, allt som där
hade en fläkt av livsande i sin näsa. 23 Så utplånade han alla
varelser på jorden, både människor och fyrfotadjur och kräldjur
och himmelens fåglar; de utplånades från jorden, och allenast
Noa räddades, jämte det som var med honom i arken. 24 Och
vattnet fortfor att stiga över jorden i hundra femtio dagar.

8 Då tänkte Gud på Noa och på alla de vilda djur och alla de
boskapsdjur som voro med honom i arken. Och Gud lät en
vind gå fram över jorden, så att vattnet sjönk undan; 2 och
djupets källor och himmelens fönster tillslötos, och regnet från
himmelen upphörde. 3 Och vattnet vek bort ifrån jorden mer och
mer; efter hundra femtio dagar begynte vattnet avtaga. 4 Och
i sjunde månaden, på sjuttonde dagen i månaden, stannade
arken på Ararats berg. 5 Och vattnet avtog mer och mer intill
tionde månaden. I tionde månaden, på första dagen i månaden,
blevo bergstopparna synliga. 6 Och efter fyrtio dagar öppnade
Noa fönstret som han hade gjort på arken, 7 och lät en korp
flyga ut; denne flög fram och åter, till dess vattnet hade torkat
bort ifrån jorden. 8 Sedan lät han en duva flyga ut, för att få
se om vattnet hade sjunkit undan från marken. 9 Men duvan
fann ingen plats där hon kunde vila sin fot, utan kom tillbaka till
honom i arken, ty vatten betäckte hela jorden. Då räckte han ut
sin hand och tog henne in till sig i arken. 10 Sedan väntade han
ännu ytterligare sju dagar och lät så duvan än en gång flyga
ut ur arken. 11 Och duvan kom till honom mot aftonen, och
se, då hade hon ett friskt olivlöv i sin näbb. Då förstod Noa att
vattnet hade sjunkit undan från jorden. 12 Men han väntade
ännu ytterligare sju dagar och lät så duvan åter flyga ut; då
kom hon icke mer tillbaka till honom. 13 I det sexhundraförsta
året, i första månaden, på första dagen i månaden, hade vattnet
sinat bort ifrån jorden. Då tog Noa av taket på arken och såg
nu att marken var fri ifrån vatten. 14 Och i andra månaden,
på tjugusjunde dagen i månaden, var jorden alldeles torr. 15
Då talade Gud till Noa och sade: 16 "Gå ut ur arken med din
hustru och dina söner och dina söners hustrur. 17 Alla djur som
du har hos dig, vad slags kött det vara må, både fåglar och
fyrfotadjur och alla kräldjur som röra sig på jorden, skall du
låta gå ut med dig, för att de må växa till på jorden och vara
fruktsamma och föröka sig på jorden." 18 Så gick då Noa ut
med sina söner och sin hustru och sina söners hustrur. 19 Och
alla fyrfotadjur, alla kräldjur och alla fåglar, alla slags djur som
röra sig på jorden, gingo ut ur arken, efter sina släkten. 20
Och Noa byggde ett altare åt HERREN och tog av alla rena
fyrfotadjur och av alla rena fåglar och offrade brännoffer på
altaret. 21 När HERREN kände den välbehagliga lukten, sade
han vid sig själv: "Jag skall härefter icke mer förbanna marken
för människans skull, eftersom ju människans hjärtas uppsåt är
ont allt ifrån ungdomen. Och jag skall härefter icke mer dräpa
allt levande, såsom jag nu har gjort. 22 Så länge jorden består,
skola härefter sådd och skörd, köld och värme, sommar och
vinter, dag och natt aldrig upphöra."

9 Och Gud välsignade Noa och hans söner och sade till dem:
"Varen fruktsamma och föröken eder, och uppfyllen jorden. 2
Och må fruktan och förskräckelse för eder komma över alla
djur på jorden och alla fåglar under himmelen; jämte allt som
krälar på marken och alla fiskar i havet vare de givna i eder
hand. 3 Allt som rör sig och har liv skolen I hava till föda;
såsom jag har givit eder gröna örter, så giver jag eder allt
detta. 4 Kött som har i sig sin själ, det är sitt blod, skolen I
dock icke äta. 5 Men edert eget blod, vari eder själ är, skall jag
utkräva. Jag skall utkräva det av vilket djur det vara må. Jag
skall ock av den ena människan utkräva den andres själ; 6
den som utgjuter människoblod, hans blod skall av människor
bliva utgjutet, ty Gud har gjort människan till sin avbild. 7 Och
varen I fruktsamma och föröken eder; växen till på jorden och
föröken eder på den." 8 Ytterligare sade Gud till Noa och till
hans söner med honom: 9 "Se, jag vill upprätta ett förbund med
eder, och med edra efterkommande efter eder, 10 och med alla
levande varelser som I haven hos eder: fåglar, boskapsdjur och
alla vilda djur hos eder, alla jordens djur som hava gått ut ur
arken. 11 Jag vill upprätta ett förbund med eder: härefter skall
icke mer ske att allt kött utrotas genom flodens vatten; ingen
flod skall mer komma och fördärva jorden." 12 Och Gud sade:
"Detta skall vara tecknet till det förbund som jag gör mellan
mig och eder, jämte alla levande varelser hos eder, för eviga
tider: 13 min båge sätter jag i skyn; den skall vara tecknet till
förbundet mellan mig och jorden. 14 Och när jag härefter låter
skyar stiga upp över jorden och bågen då synes i skyn, 15
skall jag tänka på det förbund som har blivit slutet mellan mig
och eder, jämte alla levande varelser, vad slags kött det vara
må; och vattnet skall då icke mer bliva en flod som fördärvar
allt kött. 16 När alltså bågen synes i skyn och jag ser på den,
skall jag tänka på det eviga förbund som har blivit slutet mellan
Gud och alla levande varelser, vad slags kött det vara må på
jorden." 17 Så sade nu Gud till Noa: "Detta skall vara tecknet till
det förbund som jag har upprättat mellan mig och allt kött på

jorden." 18 Noas söner, som gingo ut ur arken, voro Sem, Ham
och Jafet; men Ham var Kanaans fader. 19 Dessa tre voro Noas
söner och från dessa hava alla jordens folk utgrenat sig. 20
Och Noa var en åkerman och var den förste som planterade en
vingård. 21 Men när han drack av vinet, blev han drucken och
låg blottad i sitt tält. 22 Och Ham, Kanaans fader, såg då sin
faders blygd och berättade det för sina båda bröder, som voro
utanför. 23 Men Sem och Jafet togo en mantel och lade den
på sina skuldror, båda tillsammans, och gingo så baklänges in
och täckte över sin faders blygd; de höllo därvid sina ansikten
bortvända, så att de icke sågo sin faders blygd. 24 När sedan
Noa vaknade upp från ruset och fick veta vad hans yngste son
hade gjort honom, sade han: 25 "Förbannad vare Kanaan, en
trälars träl vare han åt sina bröder!" 26 Ytterligare sade han:
"Välsignad vare HERREN, Sems Gud, och Kanaan vare deras
träl! 27 Gud utvidge Jafet, han tage sin boning i Sems hyddor,
och Kanaan vare deras träl." 28 Och Noa levde efter floden tre
hundra femtio år; 29 alltså blev Noas hela ålder nio hundra
femtio år; därefter dog han.

10 Detta är berättelsen om Noas söners släkt. De voro
Sem, Ham och Jafet; och åt dem föddes söner efter
floden. 2 Jafets söner voro Gomer, Magog, Madai, Javan, Tubal,
Mesek och Tiras. 3 Gomers söner voro Askenas, Rifat och
Togarma. 4 Javans söner voro Elisa och Tarsis, kittéerna och
dodanéerna. 5 Från dessa hava inbyggarna i hedningarnas
Havsländer utbrett sig i sina länder, var efter sitt tungomål, efter
sina släkter, i sina folk. 6 Hams söner voro Kus, Misraim, Put
och Kanaan. 7 Kus' söner voro Seba, Havila, Sabta, Raema
och Sabteka. Raemas söner voro Saba och Dedan. 8 Men
Kus födde Nimrod; han var den förste som upprättade ett välde
på jorden. 9 Han var ock en väldig jägare inför HERREN;
därför plägar man säga: "En väldig jägare inför HERREN såsom
Nimrod." 10 Och hans rike hade sin begynnelse i Babel, Erek,
Ackad och Kalne, i Sinears land. 11 Från det landet drog han
sedan ut till Assyrien och byggde Nineve, Rehobot-Ir och Kela,
12 och därtill Resen mellan Nineve och Kela; detta är "den
stora staden". 13 Och Misraim födde ludéerna, anaméerna,
lehabéerna, naftuhéerna, 14 patroséerna, kasluhéerna, från vilka
filistéerna hava utgått, och kaftoréerna. 15 Och Kanaan födde
Sidon, som var hans förstfödde, och Het, 16 så ock jebuséerna,
amoréerna, girgaséerna, 17 hivéerna, arkéerna, sinéerna, 18
arvadéerna, semaréerna och hamatéerna. Sedan utgrenade sig
kananéernas släkter allt vidare, 19 så att kananéernas område
sträckte sig från Sidon fram emot Gerar ända till Gasa, och fram
emot Sodom, Gomorra, Adma och Seboim ända till Lesa. 20
Dessa voro Hams söner, efter deras släkter och tungomål, i
deras länder och folk. 21 Söner föddes ock åt Sem, Jafets äldre
broder, som blev stamfader för alla Ebers söner. 22 Sems söner
voro Elam, Assur, Arpaksad, Lud och Aram. 23 Arams söner
voro Us, Hul, Geter och Mas. 24 Arpaksad födde Sela, och Sela
födde Eber. 25 Men åt Eber föddes två söner; den ene hette
Peleg, ty i hans tid blev jorden fördelad; och hans broder hette
Joktan. 26 Och Joktan födde Almodad, Selef, Hasarmavet,
Jera, 27 Hadoram, Usal, Dikla, 28 Obal, Abimael, Saba, 29
Ofir, Havila och Jobab; alla dessa voro Joktans söner. 30 Och
de hade sina boningsorter från Mesa fram emot Sefar, emot
Östra berget. 31 Dessa voro Sems söner, efter deras släkter
och tungomål, i deras länder, efter deras folk. 32 Dessa voro
Noas söners släkter, efter deras ättföljd, i deras folk. Och från
dem hava folken efter floden utbrett sig på jorden.

11 Och hela jorden hade enahanda tungomål och talade på
enahanda sätt. 2 Men när de bröto upp och drogo österut,
funno de en lågslätt i Sinears land och bosatte sig där. 3 Och
de sade till varandra: "Kom, låt oss slå tegel och bränna det."
Och teglet begagnade de såsom sten, och såsom murbruk
begagnade de jordbeck. 4 Och de sade: "Kom, låt oss bygga en
stad åt oss och ett torn vars spets räcker upp i himmelen, och så
göra oss ett namn; vi kunde eljest bliva kringspridda över hela
jorden." 5 Då steg HERREN ned för att se staden och tornet
som människobarnen byggde. 6 Och HERREN sade: "Se, de
äro ett enda folk och hava alla enahanda tungomål, och detta
är deras första tilltag; härefter skall intet bliva dem omöjligt,
vad de än besluta att göra. 7 Välan, låt oss stiga dit ned och
förbistra deras tungomål, så att den ene icke förstår den andres
tungomål." 8 Och så spridde HERREN dem därifrån ut över hela
jorden, så att de måste upphöra att bygga på staden. 9 Därav
fick den namnet Babel, eftersom HERREN där förbistrade hela
jordens tungomål; därifrån spridde ock HERREN ut dem över
hela jorden. 10 Detta är berättelsen om Sems släkt. När Sem
var hundra år gammal, födde han Arpaksad, två år efter floden.
11 Och sedan Sem hade fött Arpaksad, levde han fem hundra år
och födde söner och döttrar. 12 När Arpaksad var trettiofem år
gammal, födde han Sela. 13 Och sedan Arpaksad hade fött
Sela, levde han fyra hundra tre år och födde söner och döttrar.
14 När Sela var trettio år gammal, födde han Eber. 15 Och sedan
Sela hade fött Eber, levde han fyra hundra tre år och födde
söner och döttrar. 16 När Eber var trettiofyra år gammal, födde
han Peleg. 17 Och sedan Eber hade fött Peleg, levde han fyra
hundra trettio år och födde söner och döttrar. 18 När Peleg var
trettio år gammal, födde han Regu. 19 Och sedan Peleg hade
fött Regu, levde han två hundra nio år och födde söner och
döttrar. 20 När Regu var trettiotvå år gammal, födde han Serug.
21 Och sedan Regu hade fött Serug, levde han två hundra sju år
och födde söner och döttrar. 22 När Serug var trettio år gammal,
födde han Nahor. 23 Och sedan Serug hade fött Nahor, levde
han två hundra år och födde söner och döttrar. 24 När Nahor var
tjugunio år gammal, födde han Tera. 25 Och sedan Nahor hade
fött Tera, levde han ett hundra nitton år och födde söner och
döttrar. 26 När Tera var sjuttio år gammal, födde han Abram,
Nahor och Haran. 27 Och detta är berättelsen om Teras släkt.
Tera födde Abram, Nahor och Haran. Och Haran födde Lot.
28 Och Haran dog hos sin fader Tera i sitt fädernesland, i det
kaldeiska Ur. 29 Och Abram och Nahor togo sig hustrur; Abrams
hustru hette Sarai, och Nahors hustru hette Milka, dotter till
Haran, som var fader till Milka och Jiska. 30 Men Sarai var
ofruktsam och hade inga barn. 31 Och Tera tog med sig sin son
Abram och sin sonson Lot, Harans son, och sin sonhustru Sarai,
som var hans son Abrams hustru; och de drogo tillsammans

ut från det kaldeiska Ur på väg till Kanaans land; men när de
kommo till Haran, bosatte de sig där. 32 Och Teras ålder blev
två hundra fem år; därefter dog Tera i Haran.

12 Och HERREN sade till Abram: "Gå ut ur ditt land och
från din släkt och från din faders hus, bort till det land som
jag skall visa dig. 2 Så skall jag göra dig till ett stort folk; jag
skall välsigna dig och göra ditt namn stort, och du skall bliva en
välsignelse. 3 Och jag skall välsigna dem som välsigna dig,
och den som förbannar dig skall jag förbanna, och i dig skola
alla släkter på jorden varda välsignade." 4 Och Abram gick
åstad, såsom HERREN hade tillsagt honom, och Lot gick med
honom. Och Abram var sjuttiofem år gammal, när han drog ut
från Haran. 5 Och Abram tog sin hustru Sarai och sin brorson
Lot och alla ägodelar som de hade förvärvat och tjänarna som
de hade skaffat sig i Haran; och de drogo åstad på väg mot
Kanaans land 6 och kommo så till Kanaans land. Och Abram
drog fram i landet ända till den heliga platsen vid Sikem, till
Mores terebint. Och på den tiden bodde kananéerna där i landet.
7 Men HERREN uppenbarade sig för Abram och sade: "Åt din
säd skall jag giva detta land." Då byggde han där ett altare
åt HERREN, som hade uppenbarat sig för honom. 8 Sedan
flyttade han därifrån till bergsbygden öster om Betel och slog
där upp sitt tält, så att han hade Betel i väster och Ai i öster; och
han byggde där ett altare åt HERREN och åkallade HERRENS
namn. 9 Sedan bröt Abram upp därifrån och drog sig allt längre
mot Sydlandet. 10 Men hungersnöd uppstod i landet, och
Abram drog ned till Egypten för att bo där någon tid, eftersom
hungersnöden var så svår i landet. 11 Men när han nalkades
Egypten sade han till sin hustru Sarai: "Jag vet ju att du är en
skön kvinna. 12 Om nu egyptierna tänka, när de få se dig: 'Hon
är hans hustru', så skola de dräpa mig, under det att de låta dig
leva. 13 Säg därför att du är min syster, så att det går mig väl för
din skull, och så att jag för din skull får leva." 14 Då nu Abram
kom till Egypten, sågo egyptierna att hon var en mycket skön
kvinna. 15 Och när Faraos hövdingar fingo se henne, prisade
de henne för Farao, och så blev kvinnan tagen in i Faraos hus.
16 Och Abram blev av honom väl behandlad för hennes skull, så
att han fick får, fäkreatur och åsnor, tjänare och tjänarinnor,
åsninnor och kameler. 17 Men HERREN hemsökte Farao och
hans hus med stora plågor för Sarais, Abrams hustrus, skull. 18
Då kallade Farao Abram till sig och sade: "Vad har du gjort mot
mig! Varför lät du mig icke veta att hon var din hustru? 19 Varför
sade du: 'Hon är min syster' och vållade så, att jag tog henne till
hustru åt mig? Se, här har du nu din hustru, tag henne och gå."
20 Och Farao gav sina män befallning om honom, att de skulle
ledsaga honom till vägs med hans hustru och allt vad han ägde.

13 Så drog då Abram upp från Egypten med sin hustru och
allt vad han ägde, och Lot jämte honom, till Sydlandet. 2
Och Abram var mycket rik på boskap och på silver och guld. 3
Och han färdades ifrån lägerplats till lägerplats och kom så från
Sydlandet ända till Betel, till det ställe där hans tält förut hade
stått, mellan Betel och Ai, 4 dit där han förra gången hade rest
ett altare. Och där åkallade Abram HERRENS namn. 5 Men
Lot, som drog med Abram, hade också får och fäkreatur och
tält. 6 Och landet räckte icke till för dem, så att de kunde bo
tillsammans; ty deras ägodelar voro för stora för att de skulle
kunna bo tillsammans; 7 och tvister uppstodo mellan Abrams
och Lots boskapsherdar. Tillika bodde på den tiden kananéerna
och perisséerna där i landet. 8 Då sade Abram till Lot: "Icke
skall någon tvist vara mellan mig och dig, och mellan mina
herdar och dina herdar; vi äro ju fränder. 9 Ligger icke hela
landet öppet för dig? Skilj dig ifrån mig; vill du åt vänster, så går
jag åt höger, och vill du åt höger, så går jag åt vänster." 10 Då
lyfte Lot upp sina ögon och såg att hela Jordanslätten överallt
var vattenrik. Innan HERREN fördärvade Sodom och Gomorra,
var den nämligen såsom HERRENS lustgård, såsom Egyptens
land, ända fram emot Soar. 11 Så utvalde då Lot åt sig hela
Jordanslätten. Och Lot bröt upp och drog österut, och de skildes
så från varandra. 12 Abram förblev boende i Kanaans land,
och Lot bodde i städerna på Slätten och drog med sina tält
ända inemot Sodom. 13 Men folket i Sodom var mycket ont och
syndigt inför HERREN. 14 Och HERREN sade till Abram, sedan
Lot hade skilt sig från honom: "Lyft upp dina ögon och se, från
den plats där du står, mot norr och söder och öster och väster."
15 Ty hela det land som du nu ser skall jag giva åt dig och din
säd för evärdlig tid. 16 Och jag skall låta din säd bliva såsom
stoftet på jorden; kan någon räkna stoftet på jorden, så skall ock
din säd kunna räknas. 17 Stå upp och drag igenom landet efter
dess längd och dess bredd, ty åt dig skall jag giva det." 18
Och Abram drog åstad med sina tält och kom och bosatte sig
vid Mamres terebintlund invid Hebron; och han byggde där ett
altare åt HERREN.

14 På den tid då Amrafel var konung i Sinear, Arjok konung
i Ellasar, Kedorlaomer konung i Elam och Tideal konung
över Goim, hände sig 2 att dessa begynte krig mot Bera,
konungen i Sodom, Birsa, konungen i Gomorra, Sinab, konungen
i Adma, Semeber, konungen i Seboim, och mot konungen i Bela,
det är Soar. 3 De förenade sig alla och tågade till Siddimsdalen,
där Salthavet nu är. 4 I tolv år hade de varit under Kedorlaomer,
men i det trettonde året hade de avfallit. 5 Så kom nu i det
fjortonde året Kedorlaomer med de konungar som voro på hans
sida; och de slogo rafaéerna i Asterot-Karnaim, suséerna i Ham,
eméerna i Save-Kirjataim 6 och horéerna på deras berg Seir
och drevo dem ända till El-Paran vid öknen. 7 Sedan vände
de om och kommo till En-Mispat, det är Kades, och härjade
amalekiternas hela land; de slogo ock amoréerna som bodde i
Hasason-Tamar. 8 Då drogo konungen i Sodom, konungen i
Gomorra, konungen i Adma, konungen i Seboim och konungen
i Bela, det är Soar, ut och ställde upp sig i Siddimsdalen
till strid mot dem -- 9 mot Kedorlaomer, konungen i Elam,
Tideal, konungen över Goim, Amrafel, konungen i Sinear, och
Arjok, konungen i Ellasar, fyra konungar mot de fem. 10 Men
Siddimsdalen var full av jordbecksgropar. Och konungarna i
Sodom och Gomorra måste fly och föllo då i dessa, och de
som kommo undan flydde till bergsbygden. 11 Så togo de allt
gods som fanns i Sodom och Gomorra, och alla livsmedel
där, och tågade bort; 12 de togo ock med sig Lot, Abrams
brorson, och hans ägodelar, när de tågade bort; ty denne bodde

i Sodom. 13 Men en av de räddade kom och berättade detta för
Abram, hebréen; denne bodde vid den terebintlund som tillhörde
amoréen Mamre, Eskols och Aners broder, och dessa voro i
förbund med Abram. 14 Då nu Abram hörde att hans frände
var fången, lät han sina mest beprövade tjänare, sådana som
voro födda i hans hus, tre hundra aderton män, rycka ut, och
förföljde fienderna ända till Dan. 15 Och han delade sitt folk och
överföll dem så om natten med sina tjänare och slog dem, och
förföljde dem sedan ända till Hoba, norr om Damaskus, 16 och
tog tillbaka allt godset; sin frände Lot och hans ägodelar tog han
ock tillbaka, ävensom kvinnorna och det övriga folket. 17 Då
han nu var på återvägen, sedan han hade slagit Kedorlaomer
och de konungar som voro på hans sida, gick konungen i
Sodom honom till mötes i Savedalen, det är Konungsdalen. 18
Och Melki-Sedek, konungen i Salem, lät bära ut bröd och vin;
denne var präst åt Gud den Högste. 19 Och han välsignade
honom och sade: "Välsignad vare Abram av Gud den Högste,
himmelens och jordens skapare! 20 Och välsignad vare Gud
den Högste, som har givit dina ovänner i din hand!" Och Abram
gav honom tionde av allt. 21 Och konungen i Sodom sade till
Abram: "Giv mig folket; godset må du behålla för dig själv." 22
Men Abram svarade konungen i Sodom: "Jag lyfter min hand
upp till HERREN, till Gud den Högste, himmelens och jordens
skapare, och betygar 23 att jag icke vill taga ens en tråd eller en
skorem, än mindre något annat som tillhör dig. Du skall icke
kunna säga: 'Jag har riktat Abram.' 24 Jag vill intet hava; det är
nog med vad mina män hava förtärt och den del som tillkommer
mina följeslagare. Aner, Eskol och Mamre, de må få sin del."

15 En tid härefter kom HERRENS ord i en syn till Abram;
han sade: "Frukta icke, Abram, jag är din sköld, din lön
skall bliva mycket stor." 2 Men Abram sade: "Herre, HERRE,
vad vill du då giva mig? Jag går ju barnlös bort, och arvinge till
mitt hus bliver en man från Damaskus, Elieser." 3 Och Abram
sade ytterligare: "Mig har du icke givit någon livsfrukt; en av
mitt husfolk skall bliva min arvinge." 4 Men se, HERRENS
ord kom till honom; han sade: "Nej, denne skall icke bliva din
arvinge, utan en som utgår från ditt eget liv skall bliva din
arvinge." 5 Och han förde honom ut och sade: "Skåda upp till
himmelen, och räkna stjärnorna, om du kan räkna dem." Och
han sade till honom: "Så skall din säd bliva." 6 Och han trodde
på HERREN; och han räknade honom det till rättfärdighet. 7
Och han sade till honom: "Jag är HERREN, som har fört dig ut
från det kaldeiska Ur för att giva dig detta land till besittning." 8
Han svarade: "Herre, HERRE, varav skall jag veta att jag skall
besitta det?" 9 Då sade han till honom: "Tag åt mig en treårig
kviga, en treårig get och en treårig vädur, därtill en turturduva
och en ung duva." 10 Och han tog åt honom alla dessa djur och
styckade dem mitt itu och lade styckena mitt emot varandra;
dock styckade han icke fåglarna. 11 Och rovfåglarna slogo
ned på de döda kropparna, men Abram drev bort dem. 12
När nu solen var nära att gå ned och en tung sömn hade fallit
på Abram, se, då kom en förskräckelse över honom och ett
stort mörker. 13 Och han sade till Abram: "Det skall du veta,
att din säd skall komma att leva såsom främlingar i ett land
som icke tillhör dem, och de skola där vara trälar, och man
skall förtrycka dem; så skall ske i fyra hundra år." 14 Men det
folk vars trälar de bliva skall jag ock döma. Sedan skola de
draga ut med stora ägodelar. 15 Men du själv skall gå till dina
fäder i frid och bliva begraven i en god ålder. 16 Och i det
fjärde släktet skall din säd komma hit tillbaka. Ty ännu hava icke
amoréerna fyllt sin missgärnings mått." 17 Då nu solen hade
gått ned och det hade blivit alldeles mörkt, syntes en rykande
ugn med flammande låga, som for fram mellan styckena. 18 På
den dagen slöt HERREN ett förbund med Abram och sade: "Åt
din säd skall jag giva detta land, från Egyptens flod ända till
den stora floden, till floden Frat: 19 kainéernas, kenaséernas,
kadmonéernas, 20 hetiternas, perisséernas, rafaéernas, 21
amoréernas, kananéernas, girgaséernas och jebuséernas land."

16 Och Sarai, Abrams hustru, hade icke fött barn åt honom.
Men hon hade en egyptisk tjänstekvinna, som hette
Hagar; 2 och Sarai sade till Abram: "Se, HERREN har gjort mig
ofruktsam, så att jag icke föder barn; gå in till min tjänstekvinna,
kanhända skall jag få avkomma genom henne." Abram lyssnade
till Sarais ord; 3 och Sarai, Abrams hustru, tog sin egyptiska
tjänstekvinna Hagar och gav henne till hustru åt sin man Abram,
sedan denne hade bott tio år i Kanaans land. 4 Och han
gick in till Hagar, och hon blev havande. När hon nu såg att
hon var havande, ringaktade hon sin fru. 5 Då sade Sarai till
Abram: "Den orätt mig sker komme över dig. Jag själv lade min
tjänstekvinna i din famn, men då hon nu ser att hon är havande,
ringaktar hon mig. HERREN döme mellan mig och dig." 6
Abram sade till Sarai: "Din tjänstekvinna är ju i din hand, gör
med henne vad du finner för gott." När då Sarai tuktade henne,
flydde hon bort ifrån henne. 7 Men HERRENS ängel kom emot
henne vid en vattenkälla i öknen, den källa som ligger vid vägen
till Sur. 8 Och han sade: "Hagar, Sarais tjänstekvinna, varifrån
kommer du, och vart går du?" Hon svarade: "Jag är stadd på
flykt ifrån min fru Sarai." 9 Då sade HERRENS ängel till henne:
"Vänd tillbaka till din fru, och ödmjuka dig under henne." 10
Och HERRENS ängel sade till henne: "Jag skall göra din säd
mycket talrik, så att man icke skall kunna räkna den för dess
myckenhets skull." 11 Ytterligare sade HERRENS ängel till
henne: "Se, du är havande och skall föda en son; honom skall
du giva namnet Ismael, därför att HERREN har hört ditt lidande.
12 Och han skall bliva lik en vildåsna; hans hand skall vara
emot var man, och var mans hand emot honom; och han skall
ligga i strid med alla sina bröder." 13 Och hon gav HERREN,
som hade talat med henne, ett namn, i det hon sade: "Du är
Seendets Gud." Hon tänkte nämligen: "Har jag då verkligen här
fått se en skymt av honom som ser mig?" 14 Därav kallades
brunnen Beer-Lahai-Roi; den ligger mellan Kades och Bered.
15 Och Hagar födde åt Abram en son; och Abram gav den son
som Hagar hade fött åt honom namnet Ismael. 16 Och Abram
var åttiosex år gammal, när Hagar födde Ismael åt Abram.

17 När Abram var nittionio år gammal, uppenbarade sig
HERREN för honom och sade till honom: "Jag är Gud den
Allsmäktige. Vandra inför mig och var ostrafflig. 2 Jag vill göra ett
förbund mellan mig och dig, och jag skall föröka dig övermåttan."

3 Då föll Abram ned på sitt ansikte, och Gud talade så med
honom: 4 "Se, det förbund som jag å min sida gör med dig är
detta, att du skall bliva en fader till många folk. 5 Därför skall du
icke mer heta Abram, utan Abraham skall vara ditt namn, ty
jag skall låta dig bliva en fader till många folk. 6 Och jag skall
göra dig övermåttan fruktsam och låta folkslag komma av dig,
och konungar skola utgå från dig. 7 Och jag skall upprätta ett
förbund mellan mig och dig och din säd efter dig, från släkte till
släkte, ett evigt förbund, så att jag skall vara din Gud och din
säds efter dig; 8 och jag skall giva dig och din säd efter dig
det land där du nu bor såsom främling, hela Kanaans land, till
evärdlig besittning, och jag skall vara deras Gud. 9 Och Gud
sade ytterligare till Abraham: "Du åter skall hålla mitt förbund, du
och din säd efter dig, från släkte till släkte." 10 Och detta är det
förbund mellan mig och eder och din säd efter dig, som I skolen
hålla: allt mankön bland eder skall omskäras; 11 på eder förhud
skolen I omskäras, och detta skall vara tecknet till förbundet
mellan mig och eder. 12 Släkte efter släkte skall vart gossebarn
bland eder omskäras, när det är åtta dagar gammalt, jämväl
den hemfödde tjänaren och den som är köpt för penningar från
något främmande folk, och som icke är av din säd. 13 Omskäras
skall både din hemfödde tjänare och den som du har köpt för
penningar; och så skall mitt förbund vara på edert kött betygat
såsom ett evigt förbund. 14 Men en oomskuren av mankön,
en vilkens förhud icke har blivit omskuren, han skall utrotas ur
sin släkt; han har brutit mitt förbund." 15 Och Gud sade åter
till Abraham: "Din hustru Sarai skall du icke mer kalla Sarai,
utan Sara skall vara hennes namn. 16 Och jag skall välsigna
henne och skall också med henne giva dig en son; ja, jag skall
välsigna henne, och folkslag skola komma av henne, konungar
över folk skola härstamma från henne." 17 Då föll Abraham ned
på sitt ansikte och log, ty han sade vid sig själv: "Skulle barn
födas åt en man som är hundra år gammal? Och skulle Sara
föda barn, hon som är nittio år gammal?" 18 Och Abraham sade
till Gud: "Måtte allenast Ismael få leva inför dig!" 19 Då sade
Gud: "Nej, din hustru Sara skall föda dig en son, och du skall
giva honom namnet Isak; och med honom skall jag upprätta
mitt förbund, ett evigt förbund, som skall gälla hans säd efter
honom. 20 Men angående Ismael har jag ock hört din bön; se,
jag skall välsigna honom och göra honom fruktsam och föröka
honom övermåttan. Tolv hövdingar skall han få till söner, och jag
skall göra honom till ett stort folk. 21 Men mitt förbund skall jag
upprätta med Isak, honom som Sara skall föda åt dig vid denna
tid nästa år." 22 Då Gud nu hade talat ut med Abraham, for han
upp från honom. 23 Och Abraham tog sin son Ismael och alla
sina tjänare, de hemfödda och de som voro köpta för penningar,
allt mankön bland Abrahams husfolk, och omskar på denna
samma dag deras förhud, såsom Gud hade tillsagt honom. 24
Och Abraham var nittionio år gammal, när hans förhud blev
omskuren. 25 Och hans son Ismael var tretton år gammal, när
hans förhud blev omskuren. 26 På denna samma dag omskuros
Abraham och hans son Ismael; 27 och alla män i hans hus, de
hemfödda tjänarna och de som voro köpta för penningar ifrån
främmande folk, blevo omskurna tillika med honom.

18 Och HERREN uppenbarade sig för honom vid Mamres
terebintlund, där han satt vid ingången till sitt tält, då det
var som hetast på dagen. 2 När han lyfte upp sina ögon, fick
han se tre män stå framför sig. Och då han såg dem, skyndade
han emot dem från tältets ingång och bugade sig ned till jorden
3 och sade: "Herre, har jag funnit nåd för dina ögon, så gå icke
förbi din tjänare. 4 Låt mig hämta litet vatten, så att I kunnen två
edra fötter; och vilen eder under trädet. 5 Jag vill ock hämta
ett stycke bröd, så att I kunnen vederkvicka eder, innan I gån
vidare, eftersom I nu haven tagit vägen förbi eder tjänare." De
sade: "Gör såsom du har sagt." 6 Och Abraham skyndade in i
tältet till Sara och sade: "Skynda dig och tag tre sea-mått fint
mjöl, knåda det och baka kakor." 7 Men själv hastade Abraham
bort till boskapen och tog en god ungkalv och gav den åt sin
tjänare, och denne skyndade sig att tillreda den. 8 Och han
tog gräddmjölk och söt mjölk och kalven, som han hade låtit
tillreda, och satte fram för dem; och han stod själv hos dem
under trädet, medan de åto. 9 Och de sade till honom: "Var är
din hustru Sara?" Han svarade: "Därinne i tältet." 10 Då sade
han: "Jag skall komma tillbaka till dig nästa år vid denna tid, och
se, då skall din hustru Sara hava en son." Detta hörde Sara,
där hon stod i ingången till tältet, som var bakom honom. 11
Men Abraham och Sara voro gamla och komna till hög ålder,
och Sara hade icke mer, såsom kvinnor pläga hava. 12 Därför
log Sara vid sig själv och tänkte: "Skulle jag väl nu på min
ålderdom giva mig till lusta, nu då också min herre är gammal?"
13 Men HERREN sade till Abraham: "Varför log Sara och tänkte:
'Skulle jag verkligen föda barn, så gammal som jag är?' 14 Är
då något så underbart, att HERREN icke skulle förmå det? På
den bestämda tiden skall jag komma tillbaka till dig, vid denna
tid nästa år, och då skall Sara hava en son." 15 Då nekade Sara
och sade: "Jag log icke"; ty hon blev förskräckt. Men han sade:
"Jo, du log." 16 Och männen stodo upp för att gå därifrån och
vände sina blickar ned mot Sodom, och Abraham gick med för
att ledsaga dem. 17 Och HERREN sade: "Kan jag väl dölja för
Abraham vad jag tänker göra? 18 Av Abraham skall ju bliva ett
stort och mäktigt folk, och i honom skola alla folk på jorden
varda välsignade. 19 Ty därtill har jag utvalt honom, för att han
skall bjuda sina barn och sitt hus efter sig att hålla HERRENS
väg och öva rättfärdighet och rätt, på det att HERREN må låta
det komma över Abraham, som han har lovat honom." 20 Och
HERREN sade: "Ropet från Sodom och Gomorra är stort, och
deras synd är mycket svår; 21 därför vill jag gå ditned och se
om de verkligen i allt hava gjort efter det rop som har kommit till
mig; om så icke är, vill jag veta det." 22 Och männen begåvo sig
därifrån och gingo mot Sodom; men Abraham stod ännu kvar
inför HERREN. 23 Och Abraham trädde närmare och sade: "Vill
du då förgöra den rättfärdige tillika med den ogudaktige? 24
Kanhända finnas femtio rättfärdiga i staden; vill du då förgöra
den och icke skona orten för de femtio rättfärdigas skull som
finnas där? 25 Bort det, att du skulle så göra och döda den
rättfärdige tillika med den ogudaktige, så att det skulle gå den
rättfärdige likasom den ogudaktige; bort det ifrån dig! Skulle han
som är hela jordens domare icke göra vad rätt är?" 26 HERREN
sade: "Om jag i Sodom finner femtio rättfärdiga inom staden, så

vill jag skona orten för deras skull." 27 Men Abraham svarade
och sade: "Se, jag har dristat mig att tala till Herren, fastän jag
är stoft och aska." 28 Kanhända skall det fattas fem i de femtio
rättfärdiga; vill du då för de fems skull fördärva hela staden?"
Han sade: "Om jag där finner fyrtiofem; så skall jag icke fördärva
den." 29 Men han fortfor att tala till honom och sade: "Kanhända
skola fyrtio finnas där." Han svarade: "Jag skall då icke göra det,
för de fyrtios skull." 30 Då sade han: "Herre, vredgas icke över
att jag ännu talar något. Kanhända skola trettio finnas där." Han
svarade: "Om jag där finner trettio, så skall jag icke göra det."
31 Men han sade: "Se, jag har dristat mig att tala till Herren.
Kanhända skola tjugu finnas där." Han svarade: "Jag skall då
icke fördärva den, för de tjugus skull." 32 Då sade han: "Herre,
vredgas icke över att jag talar allenast ännu en gång. Kanhända
skola tio finnas där." Han svarade: "Jag skall då icke fördärva
den, för de tios skull." 33 Och HERREN gick bort, sedan han
hade talat ut med Abraham; och Abraham vände tillbaka hem.

19 Och de två änglarna kommo om aftonen till Sodom, och
Lot satt då i Sodoms port. När Lot fick se dem, stod han
upp och gick emot dem och föll ned till jorden på sitt ansikte
2 och sade: "I herrar, tagen härbärge i eder tjänares hus och
stannen där över natten, och tvån edra fötter; sedan kunnen I i
morgon bittida fortsätta eder färd." De svarade: "Nej, vi vilja
stanna på gatan över natten." 3 Men han bad dem så enträget,
att de togo härbärge hos honom och kommo in i hans hus. Och
han tillredde en måltid åt dem och bakade osyrat bröd, och
de åto. 4 Men innan de hade lagt sig, omringades huset av
männen i staden, Sodoms män, både unga och gamla, allt
folket, så många de voro. 5 Dessa kallade på Lot och sade till
honom: "Var äro de män som hava kommit till dig i natt? För
dem ut till oss, så att vi få känna dem." 6 Då gick Lot ut till
dem i porten och stängde dörren efter sig 7 och sade: "Mina
bröder, gören icke så illa. 8 Se, jag har två döttrar, som ännu
icke veta av någon man. Dem vill jag föra ut till eder, så kunnen
I göra med dem vad I finnen för gott. Gören allenast icke något
mot dessa män, eftersom de nu hava gått in under skuggan
av mitt tak." 9 Men de svarade: "Bort med dig!" Och de sade
ytterligare: "Denne, en ensam man, har kommit hit och bor här
såsom främling, och han vill dock ständigt upphäva sig som
domare. Men nu skola vi göra dig mer ont än dem." Och de
trängde med våld in på mannen Lot och stormade fram för
att spränga dörren. 10 Då räckte männen ut sina händer och
togo Lot in till sig i huset och stängde dörren. 11 Och de män
som stodo utanför husets port slogo de med blindhet, både
små och stora, så att de förgäves sökte finna porten. 12 Och
männen sade till Lot: "Har du någon mer här, någon måg, eller
några söner eller döttrar, eller någon annan som tillhör dig i
staden, så för dem bort ifrån detta ställe. 13 Ty vi skola fördärva
detta ställe; ropet från dem har blivit så stort inför HERREN, att
HERREN har utsänt oss till att fördärva dem." 14 Då gick Lot
ut och talade till sina mågar, som skulle få hans döttrar, och
sade: "Stån upp och gån bort ifrån detta ställe; ty HERREN skall
fördärva staden." Men hans mågar menade att han skämtade.
15 När nu morgonrodnaden gick upp, manade änglarna på
Lot och sade: "Stå upp och tag med dig din hustru och dina
båda döttrar, som du har hos dig, på det att du icke må förgås
genom stadens missgärning." 16 Och då han ännu dröjde, togo
männen honom vid handen jämte hans hustru och hans båda
döttrar, ty HERREN ville skona honom; och de förde honom ut,
och när de voro utanför staden, släppte de honom. 17 Och
medan de förde dem ut, sade den ene: "Fly för ditt livs skull; se
dig icke tillbaka, och dröj ingenstädes på Slätten. Fly undan
till bergen, så att du icke förgås." 18 Men Lot sade till dem:
"Ack nej, Herre. 19 Se, din tjänare har ju funnit nåd för dina
ögon, och stor är den barmhärtighet som du gör med mig, då
du vill rädda mitt liv; men jag förmår icke fly undan till bergen;
jag rädes att olyckan hinner mig, så att jag omkommer. 20 Se,
staden därborta ligger helt nära, och det är lätt att fly dit, och
den är liten; låt mig fly undan dit -- den är ju så liten -- på det
att jag må bliva vid liv." 21 Då svarade han honom: "Välan,
jag skall ock häri göra dig till viljes; jag skall icke omstörta den
stad som du talar om. 22 Men skynda att fly undan dit; ty jag
kan intet göra, förrän du har kommit dit." Därav fick staden
namnet Soar. 23 Då nu solen hade gått upp över jorden och Lot
hade kommit till Soar, 24 lät HERREN svavel och eld regna
från himmelen, från HERREN, över Sodom och Gomorra; 25
och han omstörtade dessa städer med hela Slätten och alla
dem som bodde i städerna och det som växte på marken.
26 Och Lots hustru, som följde efter honom, såg sig tillbaka;
då blev hon en saltstod. 27 Och när Abraham bittida följande
morgon gick till den plats där han hade stått inför HERREN,
28 och blickade ned över Sodom och Gomorra och över hela
Slättlandet, då fick han se en rök stiga upp från landet, lik röken
från en smältugn. 29 Så skedde då, att när Gud fördärvade
städerna på Slätten, tänkte han på Abraham och lät Lot komma
undan omstörtningen, då han omstörtade städerna där Lot hade
bott. 30 Och Lot drog upp från Soar till bergsbygden och bodde
där med sina båda döttrar, ty han fruktade för att bo kvar i Soar;
och han bodde med sina båda döttrar i en grotta. 31 Då sade
den äldre till den yngre: "Vår fader är gammal, och ingen man
finnes i landet, som kan gå in till oss efter all världens sedvänja.
32 Kom, låt oss giva vår fader vin att dricka och lägga oss hos
honom, för att vi må skaffa oss livsfrukt genom vår fader." 33 Så
gåvo de sin fader vin att dricka den natten, och den äldre gick in
och lade sig hos sin fader, och han märkte icke när hon lade
sig, ej heller när hon stod upp. 34 Dagen därefter sade den
äldre till den yngre: "Se, jag låg i natt hos min fader; låt oss
också denna natt giva honom vin att dricka, och gå du in och
lägg dig hos honom, för att vi må skaffa oss livsfrukt genom vår
fader." 35 Så gåvo de också den natten sin fader vin att dricka;
och den yngre gick och lade sig hos honom, och han märkte
icke när hon lade sig, ej heller när hon stod upp. 36 Så blevo
Lots båda döttrar havande genom sin fader. 37 Och den äldre
födde en son, och hon gav honom namnet Moab; från honom
härstamma moabiterna ända till denna dag. 38 Den yngre födde
ock en son, och hon gav honom namnet Ben-Ammi; från honom
härstamma Ammons barn ända till denna dag.

20 Och Abraham bröt upp därifrån och drog till Sydlandet;
där uppehöll han sig mellan Kades och Sur, och någon

tid bodde han i Gerar. 2 Och Abraham sade om sin hustru
Sara att hon var hans syster. Då sände Abimelek, konungen i
Gerar, och lät hämta Sara till sig. 3 Men Gud kom till Abimelek
i en dröm om natten och sade till honom: "Se, du måste dö
för den kvinnas skull som du har tagit till dig, fast hon är en
annan mans äkta hustru." 4 Men Abimelek hade icke kommit
vid henne. Och han svarade: "Herre, vill du då dräpa också
rättfärdiga människor? 5 Sade han icke själv till mig: 'Hon är
min syster'? Och likaså sade hon: 'Han är min broder.' I mitt
hjärtas oskuld och med rena händer har jag gjort detta." 6 Då
sade Gud till honom i drömmen: "Ja, jag vet att du har gjort
detta i ditt hjärtas oskuld, och jag har själv hindrat dig från att
synda mot mig; därför har jag icke tillstatt dig att komma vid
henne. 7 Men giv nu mannen hans hustru tillbaka; ty han är en
profet. Och han må bedja för dig, så att du får leva. Men om du
icke giver henne tillbaka, så vet att du skall döden dö, du själv
och alla som tillhöra dig. 8 Då stod Abimelek upp bittida om
morgonen och kallade till sig alla sina tjänare och berättade allt
detta för dem; och männen blevo mycket förskräckta. 9 Sedan
kallade Abimelek Abraham till sig och sade till honom: "Vad har
du gjort mot oss! Vari har jag försyndat mig mot dig, eftersom du
har velat komma mig och mitt rike att begå en så stor synd?
På otillbörligt sätt har du handlat mot mig." 10 Och Abimelek
sade ytterligare till Abraham: "Vad var din mening, när du gjorde
detta?" 11 Abraham svarade: "Jag tänkte: 'På denna ort fruktar
man nog icke Gud; de skola dräpa mig för min hustrus skull.' 12
Hon är också verkligen min syster, min faders dotter, fastän
icke min moders dotter; och så blev hon min hustru. 13 Men
när Gud sände mig ut på vandring bort ifrån min faders hus,
sade jag till henne: 'Bevisa mig din kärlek därmed att du säger
om mig, varthelst vi komma, att jag är din broder.'" 14 Då tog
Abimelek får och fäkreatur, tjänare och tjänarinnor och gav dem
åt Abraham. Han gav honom ock hans hustru Sara tillbaka.
15 Och Abimelek sade: "Se, mitt land ligger öppet för dig; du
må bo var du finner för gott." 16 Och till Sara sade han: "Se,
jag giver åt din broder tusen siklar silver; det skall för dig vara
en försoningsgåva inför allt ditt folk. Så har du inför alla fått
upprättelse." 17 Och Abraham bad till Gud, och Gud botade
Abimelek och hans hustru och hans tjänstekvinnor, så att de
åter kunde föda barn. 18 HERREN hade nämligen gjort alla
kvinnor i Abimeleks hus ofruktsamma, för Saras, Abrahams
hustrus, skull.

21 Och HERREN såg till Sara, såsom han hade lovat, och
HERREN gjorde med Sara såsom han hade sagt. 2
Sara blev havande och födde åt Abraham en son på hans
ålderdom, vid den bestämda tid som Gud hade sagt honom. 3
Och Abraham gav den son som var född åt honom, den som
Sara hade fött åt honom, namnet Isak. 4 Och Abraham omskar
sin son Isak, när denne var åtta dagar gammal, såsom Gud
hade bjudit honom. 5 Och Abraham var hundra år gammal,
när hans son Isak föddes åt honom. 6 Och Sara sade: "Gud
har berett mig ett löje; var och en som får höra detta skall le
mot mig." 7 Och hon sade: "Vem skulle hava sagt Abraham att
Sara skulle giva barn di? Och nu har jag fött honom en son på
hans ålderdom!" 8 Och barnet växte upp och blev avvant; och
den dag då Isak avvandes gjorde Abraham ett stort gästabud.
9 Då fick Sara se Hagars, den egyptiska kvinnans, son, som
denna hade fött åt Abraham, leka och skämta; 10 och hon sade
till Abraham: "Driv ut denna tjänstekvinna och hennes son, ty
denna tjänstekvinnas son skall icke ärva med min son Isak." 11
Det talet misshagade Abraham mycket för hans sons skull. 12
Men Gud sade till Abraham: "Du må icke för gossens och för din
tjänstekvinnas skull låta detta misshaga dig. Lyssna till Sara i allt
vad hon säger dig; ty genom Isak är det som säd skall uppkallas
efter dig. 13 Men också tjänstekvinnans son skall jag göra till ett
folk, därför att han är din säd." 14 Bittida följande morgon tog
Abraham bröd och en lägel med vatten och gav det åt Hagar;
han lade det på hennes rygg och gav henne barnet med och lät
henne gå. Och hon begav sig åstad och irrade omkring i Beer-
Sebas öken. 15 Men när vattnet i lägeln hade tagit slut, kastade
hon barnet ifrån sig under en buske 16 och gick bort och satte
sig ett stycke därifrån, på ett bågskotts avstånd, ty hon tänkte:
"Jag förmår icke se på, huru barnet dör." Och där hon nu satt,
på något avstånd, brast hon ut i gråt. 17 Då hörde Gud gossens
röst, och Guds ängel ropade till Hagar från himmelen och sade
till henne: "Vad fattas dig, Hagar? Frukta icke; ty Gud har hört
gossens röst, där han ligger. 18 Gå och lyft upp gossen, och
tag honom vid handen; jag skall göra honom till ett stort folk."
19 Och Gud öppnade hennes ögon, så att hon blev varse en
vattenbrunn. Och hon gick dit och fyllde sin lägel med vatten och
gav gossen att dricka. 20 Och Gud var med gossen, och han
växte upp och bodde i öknen och blev med tiden en bågskytt.
21 Han bodde i öknen Paran; och hans moder tog en hustru åt
honom från Egyptens land. 22 Vid den tiden kom Abimelek med
Pikol, sin härhövitsman, och talade med Abraham och sade:
"Gud är med dig i allt vad du gör. 23 Så lova mig nu här med ed
vid Gud att du icke skall göra dig skyldig till något svek mot mig
eller mina barn och efterkommande, utan att du skall bevisa mig
och det land där du nu bor såsom främling samma godhet som
jag har bevisat dig." 24 Abraham sade: "Det vill jag lova dig."
25 Dock gjorde Abraham Abimelek förebråelser angående en
vattenbrunn som Abimeleks tjänare hade tagit ifrån honom. 26
Men Abimelek svarade: "Jag vet icke vem som har gjort detta;
själv har du ingenting sagt mig, och jag har icke hört något
därom förrän i dag." 27 Då tog Abraham får och fäkreatur och
gav åt Abimelek; och de slöto förbund med varandra. 28 Men
Abraham ställde sju lamm av hjorden avsides. 29 Då sade
Abimelek till Abraham: "Vad betyda de sju lammen som du har
ställt där avsides?" 30 Han svarade: "Dessa sju lamm skall du
taga emot av mig, för att detta må vara mig till ett vittnesbörd
därom att det är jag som har grävt denna brunn." 31 Därav
kallades det stället Beer-Seba, eftersom de båda där gingo
eden. 32 När de så hade slutit förbund vid Beer-Seba, stodo
Abimelek och hans härhövitsman Pikol upp och vände tillbaka
till filistéernas land. 33 Och Abraham planterade en tamarisk vid
Beer-Seba och åkallade där HERRENS, den evige Gudens,
namn. 34 Och Abraham bodde i filistéernas land en lång tid.

22 En tid härefter hände sig att Gud satte Abraham på prov.
Han sade till honom: "Abraham!" Han svarade: "Här är

jag." 2 Då sade han: "Tag din son Isak, din ende son, som du
har kär, och gå bort till Moria land, och offra honom där såsom
brännoffer, på ett berg som jag skall säga dig." 3 Bittida följande
morgon lastade Abraham sin åsna och tog med sig två sina
tjänare och sin son Isak; och sedan han hade huggit sönder ved
till brännoffer, bröt han upp och begav sig på väg till den plats
som Gud hade sagt honom. 4 När nu Abraham på tredje dagen
lyfte upp sina ögon och fick se platsen på avstånd, 5 sade han
till sina tjänare: "Stannen I här med åsnan; jag och gossen vilja
gå ditbort. När vi hava tillbett, skola vi komma tillbaka till eder."
6 Och Abraham tog veden till brännoffret och lade den på sin
son Isak, men själv tog han elden och kniven, och de gingo
så båda tillsammans. 7 Då talade Isak till sin fader Abraham
och sade: "Min fader!" Han svarade: "Vad vill du, min son?"
Han sade: "Se, här är elden och veden, men var är fåret till
brännoffret?" 8 Abraham svarade: "Gud utser nog åt sig fåret till
brännoffret, min son." Så gingo de båda tillsammans. 9 När de
nu hade kommit till den plats som Gud hade sagt Abraham,
byggde han där ett altare och lade veden därpå, sedan band
han sin son Isak och lade honom på altaret ovanpå veden. 10
Och Abraham räckte ut sin hand och tog kniven för att slakta sin
son. 11 Då ropade HERRENS ängel till honom från himmelen
och sade: "Abraham! Abraham!" Han svarade: "Här är jag." 12
Då sade han: "Låt icke din hand komma vid gossen, och gör
honom intet; ty nu vet jag att du fruktar Gud, nu då du icke har
undanhållit mig din ende son." 13 När då Abraham lyfte upp
sina ögon, fick han bakom sig se en vädur, som hade fastnat
med sina horn i ett snår; och Abraham gick dit och tog väduren
och offrade den till brännoffer i sin sons ställe. 14 Och Abraham
gav den platsen namnet HERREN utser; nu för tiden heter den
Berget där HERREN låter se sig. 15 Och HERRENS ängel
ropade för andra gången till Abraham från himmelen 16 och
sade: "Jag svär vid mig själv, säger HERREN: Eftersom du har
gjort detta och icke undanhållit mig din ende son 17 därför skall
jag rikligen välsigna dig och göra din säd talrik såsom stjärnorna
på himmelen och såsom sanden på havets strand; och din säd
skall intaga sina fienders portar. 18 Och i din säd skola alla folk
på jorden välsigna sig, därför att du lyssnade till mina ord." 19
Sedan vände Abraham tillbaka till sina tjänare; och de stodo
upp och gingo tillsammans till Beer-Seba. Och Abraham bodde i
Beer-Seba. 20 En tid härefter blev så berättat för Abraham: "Se,
Milka har ock fött barn åt din broder Nahor." 21 Barnen voro Us,
hans förstfödde, och Bus, dennes broder, och Kemuel, Arams
fader, 22 vidare Kesed, Haso, Pildas, Jidlaf och Betuel. 23 Men
Betuel födde Rebecka. Dessa åtta föddes av Milka åt Nahor,
Abrahams broder. 24 Och hans bihustru, som hette Reuma,
födde ock barn, nämligen Teba, Gaham, Tahas och Maaka.

23 Och Sara blev ett hundra tjugusju år gammal; så gammal
blev Sara. 2 Och Sara dog i Kirjat-Arba, det är Hebron, i
Kanaans land. Och Abraham kom och höll dödsklagan efter
Sara och begrät henne. 3 Därefter stod Abraham upp och gick
bort ifrån den döda och talade så till Hets barn: 4 "Jag är en
främling och gäst hos eder. Låten mig nu få en egen grav hos
eder, så att jag kan föra min döda dit och begrava henne." 5 Då
svarade Hets barn Abraham och sade till honom: 6 "Hör oss,
herre. Du är en Guds hövding bland oss; begrav din döda i
den förnämligaste av våra gravar. Ingen av oss skall vägra att
giva dig sin grav till att där begrava din döda." 7 Men Abraham
stod upp och bugade sig för landets folk, Hets barn; 8 och han
talade med dem och sade: "Om I tillstädjen att jag för ut min
döda och begraver henne, så hören mig och läggen eder ut för
mig hos Efron, Sohars son, 9 så att han giver mig den grotta i
Makpela, som tillhör honom, och som ligger vid ändan av hans
åker. Mot full betalning i eder krets må han giva mig den till
egen grav." 10 Men Efron satt där bland Hets barn. Och Efron,
hetiten, svarade Abraham i närvaro av Hets barn, alla som
bodde inom hans stadsport; han sade: 11 "Icke så, min herre.
Hör mig: Jag skänker dig åkern; grottan som finnes där skänker
jag dig ock; jag skänker dig den inför mina landsmäns ögon;
begrav där din döda." 12 Men Abraham bugade sig för landets
folk; 13 och han talade till Efron i närvaro av landets folk och
sade: "Värdes dock höra mig. Jag vill betala åkerns värde; tag
emot det av mig, och låt mig där begrava min döda." 14 Då
svarade Efron Abraham och sade till honom: 15 "Min herre, hör
mig. Ett jordstycke till ett värde av fyra hundra siklar silver, vad
betyder det mellan mig och dig? Begrav du din döda." 16 Och
Abraham förstod Efron och vägde upp åt honom den summa
som Efron hade uppgivit i närvaro av Hets barn, fyra hundra
siklar silver, sådant silver som var gångbart i handel. 17 Så
skedde det att Efrons åker i Makpela, gent emot Mamre, själva
åkern med grottan som fanns där och alla träd på åkern, så
långt dess område sträckte sig runt omkring, blev överlåten åt
Abraham till egendom 18 inför Hets barns ögon, inför alla som
bodde inom hans stadsport. 19 Därefter begrov Abraham sin
hustru Sara i grottan på åkern i Makpela, gent emot Mamre, det
är Hebron, i Kanaans land. 20 Åkern med grottan som fanns där
blev så av Hets barn överlåten åt Abraham till egen grav.

24 Abraham var nu gammal och kommen till hög ålder, och
HERREN hade välsignat Abraham i alla stycken. 2 Då
sade han till sin äldste hustjänare, den som förestod all hans
egendom: "Lägg din hand under min länd; 3 jag vill av dig
taga en ed vid HERREN, himmelens Gud och jordens Gud, att
du icke till hustru åt min son skall taga en dotter till någon av
kananéerna bland vilka jag bor, 4 utan att du skall gå till mitt
eget land och till min släkt och där taga hustru åt min son Isak."
5 Tjänaren sade till honom: "Men om så händer, att kvinnan icke
vill följa mig hit till landet, måste jag då föra din son tillbaka till
det land som du har kommit ifrån?" 6 Abraham svarade honom:
"Tag dig till vara för att föra min son dit tillbaka. 7 HERREN,
himmelens Gud, som har fört mig bort ifrån min faders hus och
ifrån mitt fädernesland, han som har talat till mig och svurit och
sagt: 'Åt din säd skall jag giva detta land', han skall sända sin
ängel framför dig, så att du därifrån skall kunna få en hustru
åt min son. 8 Men om kvinnan icke vill följa dig, så är du fri
ifrån denna din ed till mig. Allenast må du icke föra min son dit
tillbaka." 9 Då lade tjänaren sin hand under sin herre Abrahams
länd och lovade honom detta med ed. 10 Och tjänaren tog tio av
sin herres kameler och drog åstad med allahanda dyrbara gåvor

från sin herre; han stod upp och drog åstad till Nahors stad i
Aram-Naharaim. **11** Där lät han kamelerna lägra sig utanför
staden, vid en vattenbrunn; och det led mot aftonen, den tid då
kvinnorna plägade komma ut för att hämta vatten. **12** Och han
sade: "HERRE, min herre Abrahams Gud, låt mig i dag få ett
lyckosamt möte, och gör nåd med min herre Abraham. **13** Se,
jag står här vid vattenkällan, och stadsbornas döttrar komma
hitut för att hämta vatten. **14** Om jag nu säger till en flicka: 'Håll
hit din kruka, och låt mig få dricka' och hon då svarar: 'Drick;
dina kameler vill jag ock vattna', må hon då vara den som du
har utsett åt din tjänare Isak, så skall jag därav veta att du har
gjort nåd med min herre." **15** Och se, innan han hade slutat att
tala, kom Rebecka ditut, en dotter till Betuel, som var son till
Milka, Abrahams broder Nahors hustru; och hon bar sin kruka
på axeln. **16** Och flickan var mycket fager att skåda, en jungfru
som ingen man hade känt. Hon gick nu ned till källan och fyllde
sin kruka och steg så upp igen. **17** Då skyndade tjänaren emot
henne och sade: "Låt mig få dricka litet vatten ur din kruka."
18 Hon svarade: "Drick, min herre" och lyfte strax ned krukan på
sin hand och gav honom att dricka. **19** Och sedan hon hade
givit honom att dricka, sade hon: "Jag vill ock ösa upp vatten åt
dina kameler, till dess att de alla hava fått dricka." **20** Och hon
tömde strax sin kruka i vattenhon och skyndade åter till brunnen
för att hämta vatten och öste så upp åt alla hans kameler. **21**
Men mannen såg på henne under tystnad och undrade om
HERREN hade gjort hans resa lyckosam eller icke. **22** Och när
alla kamelerna hade druckit, tog mannen fram en näsring av
guld, en halv sikel i vikt, och två armband av guld, tio siklar i
vikt, **23** och frågade: "Vems dotter är du? Säg mig det. Och
säg mig om vi kunna få natthärbärge i din faders hus?" **24** Hon
svarade honom: "Jag är dotter till Betuel, Milkas son, som av
henne föddes åt Nahor." **25** Och hon sade ytterligare till honom:
"Vi hava rikligt med både halm och foder; natthärbärge kan du
ock få." **26** Då böjde mannen sig ned och tillbad HERREN **27**
och sade: "Lovad vare HERREN, min herre Abrahams Gud,
som icke har tagit sin nåd och trofasthet ifrån min herre! Mig har
HERREN ledsagat på vägen, hem till min herres fränder." **28**
Och flickan skyndade åstad och berättade allt detta i sin moders
hus. **29** Men Rebecka hade en broder som hette Laban. Och
Laban skyndade åstad till mannen därute vid källan. **30** När han
nämligen såg näsringen och armbanden som hans syster bar,
och när han hörde huru hans syster Rebecka berättade: 'Så och
så talade mannen till mig', då begav han sig ut till mannen, där
denne stod hos kamelerna vid källan. **31** Och han sade: "Kom
in, du HERRENS välsignade; varför står du härute? Jag har
berett plats i huset, och rum finnes för kamelerna." **32** Så kom
då mannen in i huset; och man lastade av kamelerna, och tog
fram halm och foder åt kamelerna, och vatten till att två hans
och hans följeslagares fötter. **33** Och man satte fram mat för
honom; men han sade: "Jag vill icke äta, förrän jag har framfört
mitt ärende." Laban svarade: "Så tala då." **34** Då sade han: "Jag
är Abrahams tjänare. **35** Och HERREN har rikligen välsignat
min herre, så att han har blivit en mäktig man; han har givit
honom får och fäkreatur, silver och guld, tjänare och tjänarinnor,
kameler och åsnor. **36** Och Sara, min herres hustru, har fött
åt min herre en son på sin ålderdom, och åt denne har han
givit allt vad han äger. **37** Och min herre har tagit en ed av mig
och sagt: 'Till hustru åt min son skall du icke taga en dotter till
någon av kananéerna i vilkas land jag bor, **38** utan du skall gå
till min faders hus och till min släkt och där taga hustru åt min
son.' **39** Då sade jag till min herre: 'Men om nu kvinnan icke vill
följa med mig?' **40** Han svarade mig: 'HERREN, inför vilken jag
har vandrat, skall sända sin ängel med dig och göra din resa
lyckosam, så att du åt min son får en hustru av min släkt och av
min faders hus; **41** i sådant fall skall du vara löst från din ed till
mig, när du har kommit till min släkt. Också om de icke giva
henne åt dig, skall du vara fri ifrån eden till mig.' **42** Så kom jag i
dag till källan, och jag sade: HERRE, min herre Abrahams Gud,
om du vill låta den resa på vilken jag är stadd bliva lyckosam,
43 må det då ske, när jag nu står här vid vattenkällan, att om en
ung kvinna kommer ut för att hämta vatten och jag säger till
henne: 'Låt mig få dricka litet vatten ur din kruka' **44** och hon då
svarar mig: 'Drick du; åt dina kameler vill jag ock ösa upp vatten'
-- må hon då vara den kvinna som HERREN har utsett åt min
herres son. **45** Och innan jag hade slutat att så tala för mig
själv, se, då kom Rebecka ut med sin kruka på axeln och gick
ned till källan för att hämta vatten. Då sade jag till henne: 'Låt
mig få dricka.' **46** Och strax lyfte hon ned sin kruka från axeln
och sade: 'Drick; dina kameler vill jag ock vattna.' Så drack
jag, och hon vattnade också kamelerna. **47** Och jag frågade
henne och sade: 'Vems dotter är du?' Hon svarade: 'Jag är
dotter till Betuel, Nahors son, som föddes åt honom av Milka.'
Då satte jag ringen i hennes näsa och armbanden på hennes
armar. **48** Och jag böjde mig ned och tillbad HERREN och
lovade HERREN, min herre Abrahams Gud, som hade ledsagat
mig på den rätta vägen, så att jag åt hans son skulle få min
herres frändes dotter. **49** Om I nu viljen visa min herre kärlek
och trofasthet, så sägen mig det; varom icke, så sägen mig ock
det, för att jag då må vända mig åt annat håll, till höger eller till
vänster." **50** Då svarade Laban och Betuel och sade: "Från
HERREN har detta utgått; vi kunna i den saken intet säga till
dig, varken ont eller gott. **51** Se, där står Rebecka inför dig, tag
henne och drag åstad; må hon bliva hustru åt din herres son,
såsom HERREN har sagt." **52** När Abrahams tjänare hörde
deras ord, föll han ned på jorden och tillbad HERREN. **53**
Sedan tog tjänaren fram smycken av silver och guld, så ock
kläder, och gav detta åt Rebecka. Jämväl åt hennes broder
och hennes moder gav han dyrbara skänker. **54** Och de åto
och drucko, han och hans följeslagare, och stannade sedan
där över natten. Men om morgonen, när de hade stått upp,
sade han: "Låten mig nu fara till min herre." **55** Då sade hennes
broder och hennes moder: "Låt flickan stanna hos oss några
dagar, tio eller så; sedan må du fara." **56** Men han svarade dem:
"Uppehållen mig icke, eftersom HERREN har gjort min resa
lyckosam. Låten mig fara; jag vill resa hem till min herre." **57** Då
sade de: "Vi vilja kalla hit flickan och fråga henne själv." **58** Och
de kallade Rebecka till sig och sade till henne: "Vill du resa med
denne man?" Hon svarade: "Ja." **59** Då bestämde de att deras
syster Rebecka jämte sin amma skulle fara med Abrahams
tjänare och dennes män. **60** Och de välsignade Rebecka och

sade till henne: "Av dig, du vår syster, komme tusen gånger tio
tusen, och må dina avkomlingar intaga sina fienders portar." 61
Och Rebecka och hennes tärnor stodo upp och satte sig på
kamelerna och följde med mannen; så tog tjänaren Rebecka
med sig och for sin väg. 62 Men Isak var på väg hem från Beer-
Lahai-Roi, ty han bodde i Sydlandet. 63 Och mot aftonen hade
Isak gått ut på fältet i sorgsna tankar. När han då lyfte upp sina
ögon, fick han se kameler komma. 64 Då nu också Rebecka
lyfte upp sina ögon och fick se Isak, steg hon med hast ned från
kamelen; 65 och hon frågade tjänaren: "Vem är den mannen
som kommer emot oss där på fältet?" Tjänaren svarade: "Det är
min herre." Då tog hon sin slöja och höljde sig i den. 66 Och
tjänaren förtäljde för Isak huru han hade uträttat allt. 67 Och
Isak förde henne in i sin moder Saras tält; och han tog Rebecka
till sig, och hon blev hans hustru, och han hade henne kär. Så
blev Isak tröstad i sorgen efter sin moder.

25 Och Abraham tog sig ännu en hustru, och hon hette
Ketura. 2 Hon födde åt honom Simran, Joksan, Medan,
Midjan, Jisbak och Sua. 3 Och Joksan födde Saba och Dedan,
och Dedans söner voro assuréerna, letuséerna och leumméerna.
4 Och Midjans söner voro Efa, Efer, Hanok, Abida och Eldaa.
Alla dessa voro Keturas söner. 5 Och Abraham gav allt vad han
ägde åt Isak. 6 Men åt sönerna till sina bihustrur gav Abraham
skänker och skilde dem, medan han själv ännu levde, från sin
son Isak och lät dem draga österut, bort till Österlandet. 7 Och
detta är antalet av Abrahams levnadsår: ett hundra sjuttiofem
år; 8 därefter gav Abraham upp andan och dog i en god ålder,
gammal och mätt på livet, och blev samlad till sina fäder. 9
Och hans söner Isak och Ismael begrovo honom i grottan
i Makpela, på hetiten Efrons, Sohars sons, åker gent emot
Mamre, 10 den åker som Abraham hade köpt av Hets barn;
där blev Abraham begraven, såväl som hans hustru Sara. 11
Och efter Abrahams död välsignade Gud hans son Isak. Och
Isak bodde vid Beer-Lahai-Roi. 12 Och detta är berättelsen
om Ismaels släkt, Abrahams sons, som föddes åt Abraham av
Hagar, Saras egyptiska tjänstekvinna. 13 Dessa äro namnen på
Ismaels söner, med deras namn, efter deras ättföljd: Nebajot,
Ismaels förstfödde, vidare Kedar, Adbeel, Mibsam, 14 Misma,
Duma och Massa, 15 Hadad och Tema, Jetur, Nafis och Kedma.
16 Dessa voro Ismaels söner och dessa deras namn, i deras
byar och tältläger, tolv hövdingar efter deras stammar. 17 Och
detta är antalet av Ismaels levnadsår: ett hundra trettiosju år;
därefter gav han upp andan och dog och blev samlad till sina
fäder. 18 Och de hade sina boningsplatser från Havila ända till
Sur, som ligger gent emot Egypten, fram emot Assyrien. Han
kom i strid med alla sina bröder. 19 Och detta är berättelsen om
Isaks, Abrahams sons, släkt. Abraham födde Isak; 20 och Isak
var fyrtio år gammal, när han till hustru åt sig tog Rebecka, som
var dotter till araméen Betuel från Paddan-Aram och syster till
araméen Laban. 21 Och Isak bad till HERREN för sin hustru
Rebecka, ty hon var ofruktsam; och HERREN bönhörde honom,
så att hans hustru Rebecka blev havande. 22 Men barnen stötte
varandra i hennes liv; då sade hon: "Om det skulle gå så, varför
skulle jag då vara till?" Och hon gick bort för att fråga HERREN.
23 Och HERREN svarade henne: "Två folk finnas i ditt liv, två
folkstammar skola ur ditt sköte söndras från varandra; den ena
stammen skall vara den andra övermäktig, och den äldre skall
tjäna den yngre." 24 När sedan tiden var inne att hon skulle
föda, se, då funnos tvillingar i hennes liv. 25 Den som först kom
fram var rödlätt och över hela kroppen såsom en hårmantel; och
de gåvo honom namnet Esau. 26 Därefter kom hans broder
fram, och denne höll med sin hand i Esaus häl; och han fick
namnet Jakob. Men Isak var sextio år gammal, när de föddes.
27 Och barnen växte upp, och Esau blev en skicklig jägare,
som höll sig ute på marken; Jakob åter blev en fromsint man,
som bodde i tält. 28 Och Isak hade Esau kärast, ty han hade
smak för villebråd; men Rebecka hade Jakob kärast. 29 En
gång, då Jakob höll på att koka något till soppa, kom Esau
hem från marken, uppgiven av hunger. 30 Och Esau sade till
Jakob: "Låt mig få till livs av det röda, det röda du har där; ty
jag är uppgiven av hunger." Därav fick han namnet Edom. 31
Men Jakob sade: "Sälj då nu åt mig din förstfödslorätt." 32
Esau svarade: "Jag är ju döden nära; vartill gagnar mig då min
förstfödslorätt?" 33 Jakob sade: "Så giv mig nu din ed därpå."
Och han gav honom sin ed och sålde så sin förstfödslorätt till
Jakob. 34 Men Jakob gav Esau bröd och linssoppa; och han åt
och drack och stod sedan upp och gick sin väg. Så ringa aktade
Esau sin förstfödslorätt.

26 Men en hungersnöd uppstod i landet, en ny hungersnöd,
efter den som hade varit förut, i Abrahams tid. Då begav
sig Isak till Abimelek, filistéernas konung, i Gerar. 2 Och
HERREN uppenbarade sig för honom och sade: "Drag icke ned
till Egypten; bo kvar i det land som jag skall säga dig. 3 Stanna
såsom främling här i landet; jag skall vara med dig och välsigna
dig, ty åt dig och din säd skall jag giva alla dessa länder, och
skall hålla den ed som jag har svurit din fader Abraham. 4 Jag
skall göra din säd talrik såsom stjärnorna på himmelen, och jag
skall giva åt din säd alla dessa länder; och i din säd skola alla
folk på jorden välsigna sig, 5 därför att Abraham har lyssnat till
mina ord och hållit vad jag har bjudit honom hålla, mina bud,
mina stadgar och mina lagar." 6 Så stannade Isak kvar i Gerar.
7 Och när männen på orten frågade honom om hans hustru,
sade han: "Hon är min syster." Han fruktade nämligen för att
säga att hon var hans hustru, ty han tänkte: "Männen här på
orten kunde då dräpa mig för Rebeckas skull, eftersom hon är
så fager att skåda." 8 Men när han hade varit där en längre tid,
hände sig en gång, då Abimelek, filistéernas konung, blickade
ut genom fönstret, att han fick se Isak kärligt skämta med sin
hustru Rebecka. 9 Då kallade Abimelek Isak till sig och sade:
"Hon är ju din hustru; huru har du då kunnat säga: 'Hon är min
syster'?" Isak svarade honom: "Jag fruktade att jag annars skulle
bliva dödad för hennes skull." 10 Då sade Abimelek: "Vad har du
gjort mot oss! Huru lätt kunde det icke hava skett att någon av
folket hade lägrat din hustru? Och så hade du dragit skuld över
oss." 11 Sedan bjöd Abimelek allt folket och sade: "Den som
kommer vid denne man eller vid hans hustru, han skall straffas
med döden." 12 Och Isak sådde där i landet och fick det året
hundrafalt, ty HERREN välsignade honom. 13 Och han blev en
mäktig man; hans makt blev större och större, så att han till slut

var mycket mäktig. 14 Han ägde så många får och fäkreatur och
så många tjänare, att filistéerna begynte avundas honom. 15
Och alla de brunnar som hans faders tjänare hade grävt i hans
fader Abrahams tid, dem hade filistéerna kastat igen och fyllt
med grus. 16 Och Abimelek sade till Isak: "Drag bort ifrån oss;
ty du har blivit oss alltför mäktig." 17 Då drog Isak bort därifrån
och slog upp sitt läger i Gerars dal och bodde där. 18 Och Isak
lät åter gräva ut de vattenbrunnar som hade blivit grävda i hans
fader Abrahams tid, men som filistéerna efter Abrahams död
hade kastat igen; och han gav dem åter de namn som hans
fader hade givit dem. 19 Och Isaks tjänare grävde i dalen och
funno där en brunn med rinnande vatten. 20 Men herdarna i
Gerar begynte tvista med Isaks herdar och sade: "Vattnet är
vårt." Då gav han den brunnen namnet Esek, eftersom de hade
kivat med honom. 21 Därefter grävde de en annan brunn, men
om den kommo de ock i tvist; då gav han den namnet Sitna. 22
Sedan begav han sig därifrån till en annan plats och grävde
åter en brunn; om den tvistade de icke. Därför gav han denna
namnet Rehobot, i det han sade: "Nu har ju HERREN givit oss
utrymme, så att vi kunna föröka oss i landet." 23 Sedan drog
han därifrån upp till Beer-Seba. 24 Och HERREN uppenbarade
sig för honom den natten och sade: "Jag är Abrahams, din
faders, Gud. Frukta icke, ty jag är med dig, och jag skall välsigna
dig och göra din säd talrik, för min tjänare Abrahams skull." 25
Då byggde han där ett altare och åkallade HERRENS namn och
slog där upp sitt tält. Och Isaks tjänare grävde där en brunn. 26
Och Abimelek begav sig till honom från Gerar med Ahussat, sin
vän, och Pikol, sin härhövitsman. 27 Men Isak sade till dem:
"Varför kommen I till mig, I som haten mig och haven drivit mig
ifrån eder?" 28 De svarade: "Vi hava tydligt sett att HERREN är
med dig; därför tänkte vi: 'Låt oss giva varandra en ed, vi och
du, så att vi sluta ett förbund med dig, 29 att du icke skall göra
oss något ont, likasom vi å vår sida icke hava kommit vid dig,
och likasom vi icke hava gjort dig annat än gott och hava låtit
dig fara i frid.' Du är nu HERRENS välsignade." 30 Då gjorde
han ett gästabud för dem, och de åto och drucko. 31 Bittida
följande morgon svuro de varandra eden; sedan lät Isak dem
gå, och de foro ifrån honom i frid. 32 Samma dag kommo Isaks
tjänare och berättade för honom om den brunn som de hade
grävt och sade till honom: "Vi hava funnit vatten." 33 Och han
kallade den Sibea. Därav heter staden Beer-Seba ännu i dag.
34 När Esau var fyrtio år gammal, tog han till hustrur Judit, dotter
till hetiten Beeri, och Basemat, dotter till hetiten Elon. 35 Men
dessa blevo en hjärtesorg för Isak och Rebecka.

27 När Isak hade blivit gammal och hans ögon voro skumma,
så att han icke kunde se, kallade han till sig Esau, sin
äldste son, och sade till honom: "Min son!" Han svarade honom:
"Vad vill du?" 2 Då sade han: "Se, jag är gammal och vet icke
när jag skall dö. 3 Så tag nu dina jaktredskap, ditt koger och din
båge, och gå ut i marken och jaga villebråd åt mig; 4 red sedan
till åt mig en smaklig rätt, en sådan som jag tycker om, och
bär in den till mig till att äta, på det att min själ må välsigna
dig, förrän jag dör." 5 Men Rebecka hörde huru Isak talade till
sin son Esau. Och medan Esau gick ut i marken för att jaga
villebråd till att föra hem, 6 sade Rebecka till sin son Jakob:
"Se, jag har hört din fader tala så till din broder Esau: 7 'Hämta
mig villebråd och red till åt mig en smaklig rätt, på det att jag må
äta och sedan välsigna dig inför HERREN, förrän jag dör.' 8 Så
hör nu vad jag säger, min son, och gör vad jag bjuder dig. 9 Gå
bort till hjorden och hämta mig därifrån två goda killingar, så
vill jag av dem tillreda en smaklig rätt åt din fader, en sådan
som han tycker om. 10 Och du skall bära in den till din fader
till att äta, på det att han må välsigna dig, förrän han dör." 11
Men Jakob sade till sin moder Rebecka: "Min broder Esau är ju
luden, och jag är slät. 12 Kanhända tager min fader på mig, och
jag bliver då av honom hållen för en bespottare och skaffar mig
förbannelse i stället för välsignelse." 13 Då sade hans moder
till honom: "Den förbannelsen komme över mig, min son; hör
nu allenast vad jag säger, och gå och hämta dem åt mig." 14
Då gick han och hämtade dem och bar dem till sin moder;
och hans moder tillredde en smaklig rätt, en sådan som hans
fader tyckte om. 15 Och Rebecka tog Esaus, sin äldre sons,
högtidskläder, som hon hade hos sig i huset, och satte dem
på Jakob, sin yngre son. 16 Och med skinnen av killingarna
beklädde hon hans händer och den släta delen av hans hals. 17
Sedan lämnade hon åt sin son Jakob den smakliga rätten och
brödet som hon hade tillrett. 18 Och han gick in till sin fader
och sade: "Min fader!" Han svarade: "Vad vill du? Vem är du,
min son?" 19 Då sade Jakob till sin fader: "Jag är Esau, din
förstfödde. Jag har gjort såsom du tillsade mig; sätt dig upp och
ät av mitt villebråd, på det att din själ må välsigna mig." 20 Men
Isak sade till sin son: "Huru har du så snart kunnat finna något,
min son?" Han svarade: "HERREN, din Gud, skickade det i min
väg." 21 Då sade Isak till Jakob: "Kom hit, min son, och låt mig
taga på dig och känna om du är min son Esau eller icke." 22
Och Jakob gick fram till sin fader Isak; och när denne hade tagit
på honom, sade han: "Rösten är Jakobs röst, men händerna
äro Esaus händer." 23 Och han kände icke igen honom, ty hans
händer voro ludna såsom hans broder Esaus händer; och han
välsignade honom. 24 Men han frågade: "Är du verkligen min
son Esau?" Han svarade: "Ja." 25 Då sade han: "Bär hit maten
åt mig och låt mig äta av min sons villebråd, på det att min själ
må välsigna dig." Och han bar fram den till honom, och han åt;
och han räckte honom vin, och han drack. 26 Därefter sade
hans fader Isak till honom: "Kom hit och kyss mig, min son." 27
När han då gick fram och kysste honom, kände han lukten av
hans kläder och välsignade honom; han sade: "Se, av min son
utgår doft, lik doften av en mark, som HERREN har välsignat.
28 Så give dig Gud av himmelens dagg och av jordens fetma
och säd och vin i rikligt mått. 29 Folk tjäne dig, och folkslag falle
ned för dig. Bliv en herre över dina bröder, och må din moders
söner falla ned för dig. Förbannad vare den som förbannar dig,
och välsignad vare den som välsignar dig!" 30 Men när Isak
hade givit Jakob sin välsignelse och Jakob just hade gått ut
från sin fader Isak, kom hans broder Esau hem från jakten. 31
Därefter tillredde också han en smaklig rätt och bar in den till sin
fader och sade till sin fader: "Må min fader stå upp och äta
av sin sons villebråd, på det att din själ må välsigna mig." 32
Hans fader Isak frågade honom: "Vem är du?" Han svarade:

"Jag är Esau, din förstfödde son." 33 Då blev Isak övermåttan
häpen och sade: "Vem var då den jägaren som bar in till mig
sitt villebråd, så att jag åt av allt, förrän du kom, och sedan
välsignade honom? Välsignad skall han ock förbliva." 34 När
Esau hörde sin faders ord, brast han ut i högljudd och bitter
klagan och sade till sin fader: "Välsigna också mig, min fader."
35 Men han svarade: "Din broder har kommit med svek och tagit
din välsignelse." 36 Då sade han: "Han heter ju Jakob, och han
har nu också två gånger bedragit mig. Min förstfödslorätt har
han tagit, och se, nu har han ock tagit min välsignelse." Och han
frågade: "Har du då ingen välsignelse kvar för mig?" 37 Isak
svarade och sade till Esau: "Se, jag har satt honom till en herre
över dig, och alla hans bröder har jag givit honom till tjänare,
och med säd och vin har jag begåvat honom; vad skall jag då nu
göra för dig, min son?" 38 Esau sade till sin fader: "Har du då
allenast den enda välsignelsen, min fader? Välsigna också mig,
min fader." Och Esau brast ut i gråt. 39 Då svarade hans fader
Isak och sade till honom: "Se, fjärran ifrån jordens fetma skall
din boning vara och utan dagg från himmelen ovanefter. 40 Av
ditt svärd skall du leva, och du skall tjäna din broder. Men det
skall ske, när du samlar din kraft, att du river hans ok från din
hals." 41 Och Esau blev hätsk mot Jakob för den välsignelses
skull som hans fader hade givit honom. Och Esau sade vid sig
själv: "Snart skola de dagar komma, då vi få sörja vår fader; då
skall jag dräpa min broder Jakob." 42 När man nu berättade för
Rebecka vad hennes äldre son Esau hade sagt, sände hon och
lät kalla till sig sin yngre son Jakob och sade till honom: "Se, din
broder Esau vill hämnas på dig och dräpa dig. 43 Så hör nu
vad jag säger, min son: stå upp och fly till min broder Laban i
Haran, 44 och stanna någon tid hos honom, till dess din broders
förbittring har upphört, 45 ja, till dess din broders vrede mot dig
har upphört och han förgäter vad du har gjort mot honom. Då
skall jag sända åstad och hämta dig därifrån. Varför skall jag
mista eder båda på samma gång?" 46 Och Rebecka sade till
Isak: "Jag är led vid livet för Hets döttrars skull. Om Jakob tager
hustru bland Hets döttrar, en sådan som dessa, någon bland
landets döttrar, varför skulle jag då leva?"

28 Då kallade Isak till sig Jakob och välsignade honom; och
han bjöd honom och sade till honom: "Tag dig icke till
hustru någon av Kanaans döttrar, 2 utan stå upp och begiv dig
till Paddan-Aram, till Betuels, din morfaders, hus, och tag dig en
hustru därifrån, någon av Labans, din morbroders, döttrar. 3
Och må Gud den Allsmäktige välsigna dig och göra dig fruktsam
och föröka dig, så att skaror av folk komma av dig; 4 må han
giva åt dig Abrahams välsignelse, åt dig och din säd med dig,
så att du får taga i besittning det land som Gud har givit åt
Abraham, och där du nu bor såsom främling." 5 Så sände Isak
åstad Jakob, och denne begav sig till Paddan-Aram, till araméen
Laban, Betuels son, som var broder till Rebecka, Jakobs och
Esaus moder. 6 När nu Esau såg att Isak hade välsignat Jakob
och sänt honom till Paddan-Aram för att därifrån taga sig hustru
-- ty han hade välsignat honom och bjudit honom och sagt: "Du
skall icke taga till hustru någon av Kanaans döttrar" -- 7 och när
han såg att Jakob hade lytt sin fader och moder och begivit
sig till Paddan-Aram, 8 då märkte Esau att Kanaans döttrar
misshagade hans fader Isak; 9 och Esau gick bort till Ismael
och tog Mahalat, Abrahams son Ismaels dotter, Nebajots syster,
till hustru åt sig, utöver de hustrur han förut hade. 10 Men Jakob
begav sig från Beer-Seba på väg till Haran. 11 Och han kom då
till den heliga platsen och stannade där över natten, ty solen
hade gått ned; och han tog en av stenarna på platsen för att
hava den till huvudgärd och lade sig att sova där. 12 Då hade
han en dröm. Han såg en stege vara rest på jorden, och dess
övre ände räckte upp till himmelen, och Guds änglar stego upp
och ned på den. 13 Och se, HERREN stod framför honom och
sade: "Jag är HERREN, Abrahams, din faders, Gud och Isaks
Gud. Det land där du ligger skall jag giva åt dig och din säd. 14
Och din säd skall bliva såsom stoftet på jorden, och du skall
utbreda dig åt väster och öster och norr och söder, och alla
släkter på jorden skola varda välsignade i dig och i din säd.
15 Och se, jag är med dig och skall bevara dig, varthelst du
går, och jag skall föra dig tillbaka till detta land; ty jag skall icke
övergiva dig, till dess jag har gjort vad jag har lovat dig." 16
När Jakob vaknade upp ur sömnen sade han: "HERREN är
sannerligen på denna plats, och jag visste det icke!" 17 Och
han betogs av fruktan och sade: "Detta måste vara en helig
plats, här bor förvisso Gud, och här är himmelens port." 18 Och
bittida om morgonen stod Jakob upp och tog stenen som han
hade haft till huvudgärd och reste den till en stod och göt olja
därovanpå. 19 Och han gav den platsen namnet Betel; förut
hade staden hetat Lus. 20 Och Jakob gjorde ett löfte och sade:
"Om Gud är med mig och bevarar mig under den resa som jag
nu är stadd på och giver mig bröd till att äta och kläder till att
kläda mig med, 21 så att jag kommer i frid tillbaka till min faders
hus, då skall HERREN vara min Gud; 22 och denna sten som
jag har rest till en stod skall bliva ett Guds hus, och av allt vad
du giver mig skall jag giva dig tionde."

29 Och Jakob begav sig åstad på väg till Österlandet. 2
Där fick han se en brunn på fältet, och vid den lågo tre
fårhjordar, ty ur denna brunn plägade man vattna hjordarna.
Och stenen som låg över brunnens öppning var stor; 3 därför
plägade man låta alla hjordarna samlas dit och vältrade så
stenen från brunnens öppning och vattnade fåren; sedan lade
man stenen tillbaka på sin plats över brunnens öppning. 4
Och Jakob sade till männen: "Mina bröder, varifrån ären I?" De
svarade: "Vi äro från Haran." 5 Då sade han till dem: "Kännen I
Laban, Nahors son?" De svarade: "Ja." 6 Han frågade dem
vidare: "Står det väl till med honom?" De svarade: "Ja; och se,
där kommer hans dotter Rakel med fåren." 7 Han sade: "Det
är ju ännu full dag; ännu är det icke tid att samla boskapen.
Vattnen fåren, och fören dem åter i bet." 8 Men de svarade: "Vi
kunna icke göra det, förrän alla hjordarna hava blivit samlade
och man har vältrat stenen från brunnens öppning; då vattna vi
fåren." 9 Medan han ännu talade med dem, hade Rakel kommit
dit med sin faders får; ty hon plägade vakta dem. 10 När Jakob
fick se sin morbroder Labans dotter Rakel komma med Labans,
hans morbroders, får, gick han fram och vältrade stenen från
brunnens öppning och vattnade sin morbroder Labans får. 11
Och Jakob kysste Rakel och brast ut i gråt. 12 Och Jakob
omtalade för Rakel att han var hennes faders frände, och att han

var Rebeckas son; och hon skyndade åstad och omtalade det
för sin fader. 13 Då nu Laban fick höras talas om sin systerson
Jakob, skyndade han emot honom och tog honom i famn och
kysste honom och förde honom in i sitt hus; och han förtäljde för
Laban allt som hade hänt honom. 14 Och Laban sade till honom:
"Ja, du är mitt kött och ben." Och han stannade hos honom en
månads tid. 15 Och Laban sade till Jakob: "Du är ju min frände.
Skulle du då tjäna mig för intet? Säg mig vad du vill hava i lön?"
16 Nu hade Laban två döttrar; den äldre hette Lea, och den
yngre hette Rakel. 17 Och Leas ögon voro matta, men Rakel
hade en skön gestalt och var skön att skåda. 18 Och Jakob
hade fattat kärlek till Rakel; därför sade han: "Jag vill tjäna dig i
sju år för Rakel, din yngre dotter." 19 Laban svarade: "Det är
bättre att jag giver henne åt dig, än att jag skulle giva henne åt
någon annan; bliv kvar hos mig." 20 Så tjänade Jakob för Rakel
i sju år, och det tycktes honom vara allenast några dagar; så kär
hade han henne. 21 Därefter sade Jakob till Laban: "Giv mig
min hustru, ty min tid är nu förlupen; låt mig gå in till henne."
22 Då bjöd Laban tillhopa allt folket på orten och gjorde ett
gästabud. 23 Men när aftonen kom, tog han sin dotter Lea och
förde henne till honom, och han gick in till henne. 24 Och Laban
gav sin tjänstekvinna Silpa åt sin dotter Lea till tjänstekvinna.
25 Om morgonen fick Jakob se att det var Lea. Då sade han
till Laban: "Vad har du gjort mot mig? Var det icke för Rakel
jag tjänade hos dig? Varför har du så bedragit mig?" 26 Laban
svarade: "Det är icke sed på vår ort att man giver bort den yngre
före den äldre. 27 Låt nu dennas bröllopsvecka gå till ända, så
vilja vi giva dig också den andra, mot det att du gör tjänst hos
mig i ännu ytterligare sju år." 28 Och Jakob samtyckte härtill och
lät hennes bröllopsvecka gå till ända. Sedan gav han honom sin
dotter Rakel till hustru. 29 Och Laban gav sin tjänstekvinna Bilha
åt sin dotter Rakel till tjänstekvinna. 30 Så gick han in också till
Rakel, och han hade Rakel kärare än Lea. Sedan tjänade han
hos honom i ännu ytterligare sju år. 31 Men då HERREN såg att
Lea var försmådd, gjorde han henne fruktsam, medan Rakel var
ofruktsam. 32 Och Lea blev havande och födde en son, och hon
gav honom namnet Ruben, ty hon tänkte: "HERREN har sett till
mitt lidande; ja, nu skall min man hava mig kär." 33 Och hon
blev åter havande och födde en son. Då sade hon: "HERREN
har hört att jag har varit försmådd, därför har han givit mig också
denne." Och hon gav honom namnet Simeon. 34 Och åter blev
hon havande och födde en son. Då sade hon: "Nu skall väl
ändå min man hålla sig till mig; jag har ju fött honom tre söner."
Därav fick denne namnet Levi. 35 Åter blev hon havande och
födde en son. Då sade hon: "Nu vill jag tacka HERREN." Därför
gav hon honom namnet Juda. Sedan upphörde hon att föda.

30 Då nu Rakel såg att hon icke födde barn åt Jakob,
avundades hon sin syster och sade till Jakob: "Skaffa mig
barn, eljest dör jag." 2 Då upptändes Jakobs vrede mot Rakel,
och han svarade: "Håller du då mig för Gud? Det är ju han som
förmenar dig livsfrukt." 3 Hon sade: "Se, där är min tjänarinna
Bilha; gå in till henne, för att hon må föda barn i mitt sköte, så
att genom henne också jag får avkomma." 4 Så gav hon honom
sin tjänstekvinna Bilha till hustru, och Jakob gick in till henne. 5
Och Bilha blev havande och födde åt Jakob en son. 6 Då sade
Rakel: "Gud har skaffat rätt åt mig; han har hört min röst och
givit mig en son." Därför gav hon honom namnet Dan. 7 Åter
blev Bilha, Rakels tjänstekvinna, havande, och hon födde åt
Jakob en andre son. 8 Då sade Rakel: "Strider om Gud har
jag stritt med min syster och har vunnit seger." Och hon gav
honom namnet Naftali. 9 Då Lea nu såg att hon hade upphört
att föda, tog hon sin tjänstekvinna Silpa och gav henne åt Jakob
till hustru. 10 Och Silpa, Leas tjänstekvinna, födde åt Jakob en
son. 11 Då sade Lea: "Till lycka!" Och hon gav honom namnet
Gad. 12 Och Silpa, Leas tjänstekvinna, födde åt Jakob en andre
son. 13 Då sade Lea: "Till sällhet för mig! Ja, jungfrur skola prisa
mig säll." Och hon gav honom namnet Aser. 14 Men Ruben gick
ut en gång vid tiden för veteskörden och fann då kärleksäpplen
på marken och bar dem till sin moder Lea. Då sade Rakel till
Lea: "Giv mig några av din sons kärleksäpplen." 15 Men hon
svarade henne: "Är det icke nog att du har tagit min man? Vill
du ock taga min sons kärleksäpplen?" Rakel sade: "Må han då i
natt ligga hos dig, om jag får din sons kärleksäpplen." 16 När nu
Jakob om aftonen kom hem från marken, gick Lea honom till
mötes och sade: "Till mig skall du gå in; ty jag har givit min sons
kärleksäpplen såsom lön för dig." Så låg han hos henne den
natten. 17 Och Gud hörde Lea, så att hon blev havande, och
hon födde åt Jakob en femte son. 18 Då sade Lea: "Gud har
givit mig min lön, för det att jag gav min tjänstekvinna åt min
man." Och hon gav honom namnet Isaskar. 19 Åter blev Lea
havande, och hon födde åt Jakob en sjätte son. 20 Då sade
Lea: "Gud har givit mig en god gåva. Nu skall min man förbliva
boende hos mig, ty jag har fött honom sex söner." Och hon
gav honom namnet Sebulon. 21 Därefter födde hon en dotter
och gav henne namnet Dina. 22 Men Gud tänkte på Rakel;
Gud hörde henne och gjorde henne fruktsam. 23 Hon blev
havande och födde en son. Då sade hon: "Gud har tagit bort
min smälek." 24 Och hon gav honom namnet Josef, i det hon
sade: "HERREN give mig ännu en son." 25 Då nu Rakel hade
fött Josef, sade Jakob till Laban: "Låt mig fara; jag vill draga
hem till min ort och till mitt land. 26 Giv mig mina hustrur och
mina barn, som jag har tjänat dig för, och låt mig draga hem; du
vet ju själv huru jag har tjänat dig." 27 Laban svarade honom:
"Låt mig finna nåd för dina ögon; jag vet genom hemliga tecken
att HERREN för din skull har välsignat mig." 28 Och han sade
ytterligare: "Bestäm vad du vill hava i lön av mig, så skall jag
giva dig det." 29 Han svarade honom: "Du vet själv huru jag har
tjänat dig, och vad det har blivit av din boskap under min vård.
30 Ty helt litet var det som du hade, förrän jag kom, men det
har förökat sig och blivit mycket, ty HERREN har välsignat dig,
varhelst jag har gått fram. Men när skall jag nu också få göra
något för mitt eget hus?" 31 Han svarade: "Vad skall jag giva
dig?" Och Jakob sade: "Du skall icke alls giva mig något. Om du
vill göra mot mig såsom jag nu säger, så skall jag fortfara att
vara herde för din hjord och vakta den. 32 Jag vill i dag gå
igenom hela din hjord och avskilja ur den alla spräckliga och
brokiga såväl som alla svarta djur bland fåren, så ock vad som
är brokigt och spräckligt bland getterna; sådant må sedan bliva
min lön. 33 Och när du framdeles kommer för att med egna

ögon se vad som har blivit min lön, då skall min rättfärdighet
vara mitt vittne; alla getter hos mig, som icke äro spräckliga
eller brokiga, och alla får hos mig, som icke äro svarta, de
skola räknas såsom stulna." 34 Då sade Laban: "Välan, blive
det såsom du har sagt." 35 Och samma dag avskilde han de
strimmiga och brokiga bockarna och alla spräckliga och brokiga
getter -- alla djur som något vitt fanns på -- och alla svarta djur
bland fåren; och detta lämnade han i sina söners vård. 36 Och
han lät ett avstånd av tre dagsresor vara mellan sig och Jakob.
Och Jakob fick Labans övriga hjord att vakta. 37 Men Jakob tog
sig friska käppar av poppel, mandelträd och lönn och skalade
på dem vita ränder, i det han blottade det vita på käpparna. 38
Sedan lade han käpparna, som han hade skalat, i rännorna eller
vattenhoarna dit hjordarna kommo för att dricka, så att djuren
hade dem framför sig; och de hade just sin parningstid, när de
nu kommo för att dricka. 39 Och djuren parade sig vid käpparna,
och så blev djurens avföda strimmig, spräcklig och brokig. 40
Därefter avskilde Jakob lammen och ordnade djuren så, att de
vände huvudena mot det som var strimmigt och mot allt som var
svart i Labans hjord; så skaffade han sig egna hjordar, som
han icke lät komma ihop med Labans hjord. 41 Och så ofta de
kraftigare djuren skulle para sig, lade Jakob käpparna framför
djurens ögon i rännorna, så att de parade sig vid käpparna.
42 Men när det var de svagare djuren, lade han icke dit dem.
Härigenom tillföllo de svaga Laban och de kraftiga Jakob. 43 Så
blev mannen övermåttan rik; han fick mycken småboskap, därtill
ock tjänarinnor och tjänare, kameler och åsnor.

31 Men han fick höra huru Labans söner talade så: "Jakob
har tagit allt vad vår fader ägde; av det vår fader ägde är
det som han har skaffat sig all denna rikedom." 2 Jakob märkte
också att Laban icke såg på honom med samma ögon som
förut. 3 Och HERREN sade till Jakob: "Vänd tillbaka till dina
fäders land och till din släkt; jag skall vara med dig." 4 Då sände
Jakob och lät kalla Rakel och Lea ut på marken till sin hjord; 5
och han sade till dem: "Jag märker att eder fader icke ser på
mig med samma ögon som förut, nu då min faders Gud har varit
med mig. 6 Och I veten själva att jag har tjänat eder fader av
alla mina krafter; 7 men eder fader har handlat svikligt mot mig
och tio gånger förändrat min lön. Dock har Gud icke tillstatt
honom att göra mig något ont. 8 När han sade: 'De spräckliga
skola vara din lön', då fick hela hjorden spräcklig avföda; och när
han sade: 'De strimmiga skola vara din lön', då fick hela jorden
strimmig avföda. 9 Så tog Gud eder faders boskap och gav den
åt mig. 10 Ty när parningstiden kom, lyfte jag upp mina ögon
och fick se i drömmen att hannarna som betäckte småboskapen
voro strimmiga, spräckliga och fläckiga. 11 Och Guds ängel
sade till mig i drömmen: 'Jakob!' Jag svarade: 'Här är jag.' 12 Då
sade han: 'Lyft upp dina ögon och se huru alla hannar som
betäcka småboskapen äro strimmiga, spräckliga och fläckiga.
Jag har ju sett allt vad Laban gör mot dig. 13 Jag är den Gud
som du såg i Betel, där du smorde en stod, och där du gjorde
mig ett löfte. Stå nu upp och drag ut ur detta land, och vänd
tillbaka till ditt fädernesland.'" 14 Då svarade Rakel och Lea och
sade till honom: "Hava vi numera någon lott eller arvedel i vår
faders hus? 15 Blevo vi icke av honom aktade såsom främlingar,
när han sålde oss? Sedan har han ju ock förtärt vad han fick i
betalning för oss. 16 Ja, all den rikedom som Gud har avhänt
vår fader tillhör oss och våra barn. Så gör nu allt vad Gud har
sagt dig." 17 Då stod Jakob upp och satte sina barn och sina
hustrur på kamelerna 18 och förde bort med sig all boskap och
alla ägodelar som han hade förvärvat, den boskap han ägde,
och som han hade förvärvat i Paddan-Aram, och begav sig på
väg till sin fader Isak i Kanaans land. 19 Men Laban hade gått
bort för att klippa sina får; då stal Rakel sin faders husgudar, 20
och Jakob stal sig undan från araméen Laban, så att han icke
lät denne märka att han ämnade fly. 21 Så flydde han med allt
sitt; han bröt upp och gick över floden och ställde sin färd mot
Gileads berg. 22 Men på tredje dagen fick Laban veta att Jakob
hade flytt. 23 Då tog han med sig sina fränder och satte efter
honom sju dagsresor och hann upp honom på Gileads berg. 24
Men Gud kom till araméen Laban i en dröm om natten och sade
till honom: "Tag dig till vara för att tala något mot Jakob, vad det
vara må." 25 Och Laban hann upp Jakob. Denne hade då slagit
upp sitt tält på berget, och Laban med sina fränder hade ock sitt
tält uppslaget på Gileads berg. 26 Då sade Laban till Jakob:
"Vad är detta för ett tilltag, att du har stulit dig undan från mig
och fört bort mina döttrar, likasom vore de tagna med svärd? 27
Varför dolde du din flykt och stal dig undan från mig? Därigenom
att du icke lät mig veta något därom hindrades jag att ledsaga
dig till vägs med jubel och sång, med pukor och harpor. 28
Du förunnade mig icke ens att kyssa mina barnbarn och mina
döttrar. Du har handlat dåraktigt. 29 Det stode nu i min makt att
göra eder ont; men eder faders Gud sade till mig i natt: 'Tag dig
till vara för att tala något mot Jakob, vad det vara må.' 30 Och
då du nu äntligen ville fara, eftersom du längtade så mycket
till din faders hus, varför skulle du stjäla mina gudar?" 31 Då
svarade Jakob och sade till Laban: "Jag fruktade för dig, ty jag
tänkte att du skulle med våld taga dina döttrar ifrån mig. 32 Men
den som du finner dina gudar hos, han skall icke få behålla livet.
I våra fränders närvaro må du se efter, om något är ditt av det
jag har i min ägo, och i så fall taga det." Ty Jakob visste icke
att Rakel hade stulit dem. 33 Då gick Laban in i Jakobs tält,
därefter i Leas tält och i de båda tjänstekvinnornas tält, men
fann intet. Och när han hade kommit ut ur Leas tält, gick han in
i Rakels tält. 34 Men Rakel hade tagit husgudarna och lagt
dem i kamelsadeln och satt sig därovanpå. Och Laban sökte
igenom hela tältet, men fann dem icke. 35 Och hon sade till sin
fader: "Vredgas icke, min herre, över att jag ej kan stiga upp
för dig, ty det är med mig på kvinnors vis." Så sökte han efter
husgudarna, men fann dem icke. 36 Då blev Jakob vred och for
ut mot Laban; Jakob tog till orda och sade till Laban: "Vari har
jag då förbrutit mig eller syndat, eftersom du så häftigt förföljer
mig? 37 Nu har du genomsökt allt mitt bohag; vad har du där
funnit av bohagsting som tillhöra dig? Lägg det fram här inför
mina fränder och dina fränder, så att de få döma mellan oss
båda. 38 I tjugu år har jag nu varit hos dig; dina tackor och
dina getter hava icke fött i otid, och av vädurarna i din hjord har
jag icke ätit. 39 Intet ihjälrivet djur förde jag till dig; jag måste
själv ersätta det; du utkrävde det av mig, evad det var stulet om

dagen eller stulet om natten. 40 Sådan var min lott: om dagen
förtärdes jag av hetta och om natten av köld, och sömnen flydde
mina ögon. 41 I tjugu år har jag nu varit i ditt hus; jag har tjänat
dig i fjorton år för dina båda döttrar och i sex år för din boskap,
men du har tio gånger förändrat min lön. 42 Om icke min faders
Gud hade varit med mig, Abrahams Gud, han som ock Isak
fruktar, så hade du nu säkert låtit mig fara med tomma händer.
Men Gud såg mitt lidande och min möda, och han fällde domen
i natt." 43 Då svarade Laban och sade till Jakob: "Döttrarna äro
mina döttrar, och barnen äro mina barn, och hjordarna äro mina
hjordar, och allt det du ser är mitt; vad skulle jag då nu kunna
göra mot dessa mina döttrar eller mot barnen som de hava fött?
44 Så kom nu och låt oss sluta ett förbund med varandra, och
må det vara ett vittne mellan mig och dig." 45 Då tog Jakob
en sten och reste den till en stod. 46 Och Jakob sade till sina
fränder: "Samlen tillhopa stenar." Och de togo stenar och gjorde
ett röse och höllo måltid där på röset. 47 Och Laban kallade det
Jegar-Sahaduta, men Jakob kallade det Galed. 48 Och Laban
sade: "Detta röse vare i dag vittne mellan mig och dig." Därav
fick det namnet Galed; 49 men det kallades ock Mispa, ty han
sade: "HERREN vare väktare mellan mig och dig, när vi icke
mer se varandra. 50 Om du behandlar mina döttrar illa eller
tager andra hustrur jämte mina döttrar, så vet, att om ock ingen
människa är tillstädes, så är dock Gud vittne mellan mig och
dig." 51 Och Laban sade ytterligare till Jakob: "Se, detta röse
och stoden som jag har rest mellan mig och dig -- 52 detta röse
vare ett vittne, och stoden vare ett vittne, att jag icke skall draga
till dig förbi detta röse, och att icke heller du skall draga till mig
förbi detta röse och denna stod, med ont uppsåt. 53 Abrahams
Gud och Nahors Gud, han som var deras faders Gud, han vare
domare mellan oss." Och Jakob svor eden vid honom som hans
fader Isak fruktade. 54 Och Jakob offrade ett slaktoffer på berget
och inbjöd sina fränder att hålla måltid med sig. Och de åto och
stannade sedan på berget över natten. 55 Men om morgonen
stod Laban bittida upp, och sedan han hade kysst sina barnbarn
och sina döttrar och välsignat dem, for han sin väg hem igen.

32 Men när Jakob drog sin väg fram, mötte honom Guds
änglar; 2 och då Jakob såg dem, sade han: "Detta är
Guds skara." Och han gav den platsen namnet Mahanaim. 3
Och Jakob sände budbärare framför sig till sin broder Esau i
Seirs land, på Edoms mark; 4 och han bjöd dem och sade: "Så
skolen I säga till min herre Esau: Din tjänare Jakob låter säga:
Jag har vistats borta hos Laban och dröjt kvar där ända till nu; 5
och jag har fått oxar, åsnor, får, tjänare och tjänarinnor. Och jag
har nu velat sända bud för att låta min herre veta detta, på det
att jag må finna nåd för dina ögon." 6 När sedan budbärarna
kommo tillbaka till Jakob, sade de: "Vi träffade din broder Esau,
som redan drager emot dig med fyra hundra man." 7 Då blev
Jakob mycket förskräckt och betogs av ångest; och han delade
sitt folk och fåren och fäkreaturen och kamelerna i två skaror. 8
Ty han tänkte: "Om Esau överfaller den ena skaran och slår
den, så kan dock den andra skaran undkomma." 9 Och Jakob
sade: "Min fader Abrahams Gud och min fader Isaks Gud,
HERRE, du som sade till mig: 'Vänd tillbaka till ditt land och till
din släkt, så skall jag göra dig gott', 10 jag är för ringa till all den
nåd och all den trofasthet som du har bevisat din tjänare; ty jag
hade icke mer än min stav, när jag gick över denna Jordan,
och nu har jag förökats till två skaror. 11 Rädda mig undan min
broder Esaus hand, ty jag fruktar att han kommer och förgör
mig, utan att ens skona mödrar och barn. 12 Du har själv sagt:
'Jag skall göra dig mycket gott och låta din säd bliva såsom
havets sand, som man icke kan räkna för dess myckenhets
skull.'" 13 Och han stannade där den natten. Och av det han
hade förvärvat tog han ut till skänker åt sin broder Esau 14 två
hundra getter och tjugu bockar, två hundra tackor och tjugu
vädurar, 15 trettio kamelston som gåvo di, jämte deras föl, därtill
fyrtio kor och tio tjurar samt tjugu åsninnor med tio föl. 16 Och
han lämnade detta i sina tjänares vård, var hjord för sig, och
sade till sina tjänare: "Gån framför mig och låten ett mellanrum
vara mellan hjordarna." 17 Och han bjöd den förste och sade:
"När min broder Esau möter dig och frågar dig: 'Vem tillhör du,
och vart går du, och vem tillhöra djuren som du driver framför
dig?', 18 då skall du svara: 'De tillhöra din tjänare Jakob; de äro
skänker som han sänder till min herre Esau, och själv kommer
han här efter oss.'" 19 Och han bjöd likaledes den andre och
den tredje och alla de övriga som drevo hjordarna: "Såsom jag
nu har sagt eder skolen I säga till Esau, när I kommen fram till
honom. 20 Och I skolen vidare säga: 'Också din tjänare Jakob
kommer här efter oss.'" Ty han tänkte: "Jag vill blidka honom
med de skänker som gå före mig; sedan vill jag själv komma
inför hans ansikte; kanhända tager han då nådigt emot mig." 21
Så kommo nu skänkerna före honom, medan han själv den
natten stannade i lägret. 22 Men under natten stod han upp och
tog sina båda hustrur och sina båda tjänstekvinnor och sina elva
söner och gick över Jabboks vad. 23 Han tog dem och förde
dem över bäcken och förde tillika över vad han eljest ägde. 24
Och Jakob blev ensam kvar. Då brottades en man med honom,
till dess morgonrodnaden gick upp. 25 Och när denne såg att
han icke kunde övervinna Jakob, gav han honom ett slag på
höftleden, så att höften gick ur led, under det han brottades med
honom. 26 Och mannen sade: "Släpp mig, ty morgonrodnaden
går upp." Men han svarade: "Jag släpper dig icke, med mindre
du välsignar mig." 27 Då sade han till honom: "Vad är ditt
namn?" Han svarade: "Jakob." 28 Han sade: "Du skall icke mer
heta Jakob, utan Israel, ty du har kämpat med Gud och med
människor och vunnit seger." 29 Då frågade Jakob och sade:
"Låt mig veta ditt namn." Han svarade: "Varför frågar du efter
mitt namn?" Och han välsignade honom där. 30 Men Jakob
gav platsen namnet Peniel, "ty", sade han, "jag har sett Gud
ansikte mot ansikte, och dock har mitt liv blivit räddat". 31 Och
när han hade kommit förbi Penuel, såg han solen gå upp; men
han haltade på höften. 32 Fördenskull äta Israels barn ännu i
dag icke höftsenan som ligger på höftleden, därför nämligen, att
han gav Jakob ett slag på höftleden, på höftsenan.

33 Och Jakob lyfte upp sina ögon och fick se Esau komma
med fyra hundra man. Då fördelade han sina barn på
Lea och Rakel och de båda tjänstekvinnorna. 2 Och han lät
tjänstekvinnorna med deras barn gå främst, Lea med hennes
barn därnäst, och Rakel med Josef sist. 3 Och själv gick han

framför dem och bugade sig sju gånger ned till jorden, till dess
han kom fram till sin broder. 4 Men Esau skyndade emot honom
och tog honom i famn och föll honom om halsen och kysste
honom; och de gräto. 5 Och när han lyfte upp sina ögon och
fick se kvinnorna och barnen, sade han: "Vilka äro dessa som
du har med dig?" Han svarade: "Det är barnen som Gud har
beskärt din tjänare." 6 Och tjänstekvinnorna gingo fram med
sina barn och bugade sig. 7 Därefter gick ock Lea fram med
sina barn, och de bugade sig. Slutligen gingo Josef och Rakel
fram och bugade sig. 8 Sedan frågade han: "Vad ville du med
hela den skara som jag mötte?" Han svarade: "Jag ville finna
nåd för min herres ögon." 9 Men Esau sade: "Jag har nog;
behåll du vad du har, min broder." 10 Jakob svarade: "Ack nej;
om jag har funnit nåd för dina ögon, så tag emot skänkerna av
mig, eftersom jag har fått se ditt ansikte, likasom såge jag ett
gudaväsens ansikte, då du nu så gunstigt har tagit emot mig.
11 Tag hälsningsskänkerna som jag har skickat emot dig; ty
Gud har varit mig nådig, och jag har allt fullt upp." Och han bad
honom så enträget, att han tog emot dem. 12 Och Esau sade:
"Låt oss bryta upp och draga vidare; jag vill gå framför dig." 13
Men han svarade honom: "Min herre ser själv att barnen äro
späda, och att jag har med mig får och kor som giva di; driver
man dessa för starkt en enda dag, så dör hela hjorden. 14 Må
därför min herre draga åstad före sin tjänare, så vill jag komma
efter i sakta mak, i den mån boskapen, som drives framför mig,
och barnen orka följa med, till dess jag kommer till min herre
i Seir." 15 Då sade Esau: "Så vill jag åtminstone lämna kvar
hos dig en del av mitt folk." Men han svarade: "Varför så? Må
jag allenast finna nåd för min herres ögon." 16 Så vände Esau
om, samma dag, och tog vägen till Seir. 17 Men Jakob bröt
upp och drog till Suckot och byggde sig där ett hus. Och åt sin
boskap gjorde han lövhyddor; därav fick platsen namnet Suckot.
18 Och Jakob kom på sin färd ifrån Paddan-Aram välbehållen
till Sikems stad i Kanaans land och slog upp sitt läger utanför
staden. 19 Och det jordstycke där han hade slagit upp sitt tält
köpte han av Hamors, Sikems faders, barn för hundra kesitor.
20 Och han reste där ett altare och kallade det El-Elohe-Israel.

34 Men Dina, den dotter som Lea hade fött åt Jakob, gick ut
för att besöka landets döttrar. 2 Och Sikem, som var son
till hivéen Hamor, hövdingen i landet, fick se henne, och han tog
henne till sig och lägrade henne och kränkte henne. 3 Och hans
hjärta fäste sig vid Dina, Jakobs dotter, och flickan blev honom
kär, och han talade vänligt med flickan. 4 Och Sikem sade till sin
fader Hamor: "Skaffa mig denna flicka till hustru." 5 Och Jakob
hade fått höra att hans dotter Dina hade blivit skändad. Men
eftersom hans söner voro med hans boskap ute på marken, teg
Jakob, till dess de kommo hem. 6 Så gick nu Hamor, Sikems
fader, ut till Jakob för att tala med honom. 7 Men när Jakobs
söner kommo hem från marken, sedan de hade fått höra vad
som hade hänt, blevo de förbittrade och vredgades högeligen
över att han hade gjort vad som var en galenskap i Israel, i det
han hade lägrat Jakobs dotter -- en otillbörlig gärning. 8 Då
talade Hamor med dem och sade: "Min son Sikems hjärta har
fäst sig vid eder syster; given henne åt honom till hustru. 9 Och
befrynden eder med oss; given edra döttrar åt oss, och tagen I
våra döttrar till hustrur, 10 och bosätten eder hos oss, ty landet
skall ligga öppet för eder; där mån I bo och draga omkring och
förvärva besittningar." 11 Och Sikem sade till hennes fader och
hennes bröder: "Låten mig finna nåd för edra ögon; vad I fordren
av mig vill jag giva. 12 Begären av mig huru stor brudgåva
och skänk som helst; jag vill giva vad I fordren av mig; given
mig allenast flickan till hustru." 13 Då svarade Jakobs söner
Sikem och hans fader Hamor med listiga ord, eftersom han
hade skändat deras syster Dina, 14 och sade till dem: "Vi kunna
icke samtycka till att giva vår syster åt en man som har förhud;
ty sådant hålla vi för skamligt. 15 Allenast på det villkoret skola
vi göra eder till viljes, att I bliven såsom vi, därigenom att allt
mankön bland eder omskäres. 16 Då skola vi giva våra döttrar
åt eder och själva taga edra döttrar till hustrur; och vi skola
då bo hos eder och bliva med eder ett enda folk. 17 Men om
I icke viljen lyssna till oss och låta omskära eder, så skola vi
taga vår syster och draga bort." 18 Och Hamor och Sikem,
Hamors son, voro till freds med vad de begärde. 19 Och den
unge mannen dröjde icke att göra så, ty han hade fått behag till
Jakobs dotter. Och han hade större myndighet än någon annan
i hans faders hus. 20 Så trädde då Hamor och hans son Sikem
upp i sin stads port och talade till männen i staden och sade: 21
"Dessa män äro fredligt sinnade mot oss; må vi alltså låta dem
bo i landet och draga omkring där; landet har ju utrymme nog
för dem. Vi vilja taga deras döttrar till hustrur åt oss och giva
dem våra döttrar. 22 Men allenast på det villkoret skola männen
göra oss till viljes och bo hos oss och bliva ett enda folk med
oss, att allt mankön bland oss omskäres, likasom de själva äro
omskurna. 23 Och då bliva ju deras boskap och deras egendom
och alla deras dragare vår tillhörighet. Må vi fördenskull allenast
göra dem till viljes, så skola de bo kvar hos oss." 24 Och folket
lydde Hamor och hans son Sikem, alla de som bodde inom
hans stadsport; allt mankön, så många som bodde inom hans
stadsport, läto omskära sig. 25 Men på tredje dagen, då de
voro sjuka av såren, togo Jakobs två söner Simeon och Levi,
Dinas bröder, var sitt svärd och överföllo staden oförtänkt och
dräpte allt mankön. 26 Också Hamor och hans son Sikem
dräpte de med svärdsegg och togo Dina ut ur Sikems hus och
gingo sin väg. 27 Och Jakobs söner kommo över de slagna och
plundrade staden, därför att deras syster hade blivit skändad;
28 de togo deras får och fäkreatur och åsnor, både vad som
fanns i staden och vad som fanns på fältet. 29 Och allt deras
gods och alla deras barn och deras kvinnor förde de bort såsom
byte, tillika med allt annat som fanns i husen. 30 Men Jakob
sade till Simeon och Levi: "I haven dragit olycka över mig, då I
nu haven gjort mig förhatlig för landets inbyggare, kananéerna
och perisséerna. Mitt folk är allenast en ringa hop; man skall nu
församla sig mot mig och slå mig ihjäl; så skall jag med mitt hus
förgöras." 31 Men de svarade: "Skulle man då få behandla vår
syster såsom en sköka?"

35 Och Gud sade till Jakob: "Stå upp, drag till Betel och
stanna där, och res där ett altare åt den Gud som
uppenbarade sig för dig, när du flydde för din broder Esau." 2
Då sade Jakob till sitt husfolk och till alla som voro med honom:
"Skaffen bort de främmande gudar som I haven bland eder,

och renen eder och byten om kläder, 3 och låt oss så stå upp
och draga till Betel; där vill jag resa ett altare åt den Gud som
bönhörde mig, när jag var i nöd, och som var med mig på den
väg jag vandrade." 4 Då gåvo de åt Jakob alla de främmande
gudar som de hade hos sig, därtill ock sina örringar; och Jakob
grävde ned detta under terebinten vid Sikem. 5 Sedan bröto de
upp; och en förskräckelse ifrån Gud kom över de kringliggande
städerna, så att man icke förföljde Jakobs söner. 6 Och Jakob
kom till Lus, det är Betel, i Kanaans land, jämte allt det folk som
var med honom. 7 Och han byggde där ett altare och kallade
platsen El-Betel, därför att Gud där hade uppenbarat sig för
honom, när han flydde för sin broder. 8 Och Debora, Rebeckas
amma, dog och blev begraven nedanför Betel, under en ek; den
fick namnet Gråtoeken. 9 Och Gud uppenbarade sig åter för
Jakob, när han hade kommit tillbaka från Paddan-Aram, och
välsignade honom. 10 Och Gud sade till honom: "Ditt namn är
Jakob; men du skall icke mer heta Jakob, utan Israel skall vara
ditt namn." Så fick han namnet Israel. 11 Och Gud sade till
honom: "Jag är Gud den Allsmäktige; var fruktsam och föröka
dig. Ett folk, ja, skaror av folk skola komma av dig, och konungar
skola utgå från din länd. 12 Och det land som jag har givit åt
Abraham och Isak skall jag giva åt dig; åt din säd efter dig skall
jag ock giva det landet. 13 Och Gud for upp från honom, på den
plats där han hade talat med honom. 14 Men Jakob reste en
stod på den plats där han hade talat med honom, en stod av
sten; och han offrade drickoffer därpå och göt olja över den.
15 Och Jakob gav åt platsen där Gud hade talat med honom
namnet Betel. 16 Sedan bröto de upp från Betel. Och när det
ännu var ett stycke väg fram till Efrat, kom Rakel i barnsnöd,
och barnsnöden blev henne svår. 17 Då nu hennes barnsnöd
var som svårast, sade hjälpkvinnan till henne: "Frukta icke; ty
också denna gång får du en son." 18 Men när hon höll på att
giva upp andan, ty hon skulle nu dö, gav hon honom namnet
Ben-Oni; men hans fader kallade honom Benjamin. 19 Så dog
Rakel, och hon blev begraven vid vägen till Efrat, det är Bet-
Lehem. 20 Och Jakob reste en vård på hennes grav; det är den
som ännu i dag kallas Rakels gravvård. 21 Och Israel bröt upp
därifrån och slog upp sitt tält på andra sidan om Herdetornet. 22
Och medan Israel bodde där i landet, gick Ruben åstad och
lägrade Bilha, sin faders bihustru; och Israel fick höra det. Och
Jakob hade tolv söner. 23 Leas söner voro Ruben, Jakobs
förstfödde, vidare Simeon, Levi, Juda, Isaskar och Sebulon.
24 Rakels söner voro Josef och Benjamin. 25 Bilhas, Rakels
tjänstekvinnas, söner voro Dan och Naftali. 26 Silpas, Leas
tjänstekvinnas, söner voro Gad och Aser. Dessa voro Jakobs
söner, och de föddes åt honom i Paddan-Aram. 27 Och Jakob
kom till sin fader Isak i Mamre vid Kirjat-Arba, det är Hebron,
där Abraham och Isak hade bott såsom främlingar. 28 Och Isak
levde ett hundra åttio år; 29 därefter gav Isak upp andan och
dog och blev samlad till sina fäder, gammal och mätt på att leva.
Och hans söner Esau och Jakob begrovo honom.

36 Detta är berättelsen om Esaus, det är Edoms, släkt. 2
Esau hade tagit sina hustrur bland Kanaans döttrar: Ada,
hetiten Elons dotter, och Oholibama, dotter till Ana och sondotter
till hivéen Sibeon, 3 så ock Basemat, Ismaels dotter, Nebajots
syster. 4 Och Ada födde Elifas åt Esau, men Basemat födde
Reguel. 5 Och Oholibama födde Jeus, Jaelam och Kora. Dessa
voro Esaus söner, vilka föddes åt honom i Kanaans land. 6 Och
Esau tog sina hustrur, sina söner och döttrar och allt sitt husfolk,
sin boskap och alla sina dragare och all annan egendom som
han hade förvärvat i Kanaans land och drog till ett annat land
och skilde sig så från sin broder Jakob. 7 Ty deras ägodelar
voro så stora att de icke kunde bo tillsammans; landet där de
uppehöllo sig räckte icke till åt dem, för deras boskapshjordars
skull. 8 Och Esau bosatte sig i Seirs bergsbygd. Esau, det är
densamme som Edom. 9 Och detta är berättelsen om Esaus
släkt, hans som var stamfader för edoméerna, i Seirs bergsbygd.
10 Dessa äro namnen på Esaus söner: Elifas, son till Ada,
Esaus hustru, och Reguel, son till Basemat, Esaus hustru. 11
Men Elifas' söner voro Teman, Omar, Sefo, Gaetam och Kenas.
12 Och Timna, som var Elifas', Esaus sons, bihustru, födde
Amalek åt Elifas. Dessa voro söner till Ada, Esaus hustru.
13 Men Reguels söner voro dessa: Nahat och Sera, Samma
och Missa. Dessa voro söner till Basemat, Esaus hustru. 14
Men söner till Oholibama, Esaus hustru, dotter till Ana och
sondotter till Sibeon, voro dessa, som hon födde åt Esau: Jeus,
Jaelam och Kora. 15 Dessa voro stamfurstarna bland Esaus
söner: Elifas', Esaus förstföddes, söner voro dessa: fursten
Teman, fursten Omar, fursten Sefo, fursten Kenas, 16 fursten
Kora, fursten Gaetam, fursten Amalek. Dessa voro de furstar
som härstammade från Elifas, i Edoms land; dessa voro Adas
söner. 17 Och dessa voro Reguels, Esaus sons, söner: fursten
Nahat, fursten Sera, fursten Samma, fursten Missa. Dessa
voro de furstar som härstammade från Reguel, i Edoms land;
dessa voro söner till Basemat, Esaus hustru. 18 Och dessa
voro Oholibamas, Esaus hustrus, söner: fursten Jeus, fursten
Jaelam, fursten Kora. Dessa voro de furstar som härstammade
från Oholibama, Anas dotter och Esaus hustru. 19 Dessa voro
Esaus söner, och dessa deras stamfurstar. Han är densamme
som Edom. 20 Dessa voro horéen Seirs söner, landets förra
inbyggare: Lotan, Sobal, Sibeon, Ana, 21 Dison, Eser och
Disan. Dessa voro horéernas, Seirs söners, stamfurstar i Edoms
land. 22 Men Lotans söner voro Hori och Hemam; och Lotans
syster var Timna. 23 Och dessa voro Sobals söner: Alvan,
Manahat och Ebal, Sefo och Onam. 24 Och dessa voro Sibeons
söner: Aja och Ana; det var denne Ana som fann de varma
källorna i öknen, när han vaktade sin fader Sibeons åsnor.
25 Men dessa voro Anas barn: Dison och Oholibama, Anas
dotter. 26 Och dessa voro Disans söner: Hemdan, Esban, Jitran
och Keran. 27 Och dessa voro Esers söner: Bilhan, Saavan
och Akan. 28 Dessa voro Disans söner: Us och Aran. 29
Dessa voro horéernas stamfurstar: fursten Lotan, fursten Sobal,
fursten Sibeon, fursten Ana, 30 fursten Dison, fursten Eser,
fursten Disan. Dessa voro horéernas stamfurstar i Seirs land,
var furste för sig. 31 Och dessa voro de konungar som regerade
i Edoms land, innan ännu någon israelitisk konung var konung
där: 32 Bela, Beors son, var konung i Edom, och hans stad
hette Dinhaba. 33 När Bela dog, blev Jobab, Seras son, från
Bosra, konung efter honom. 34 När Jobab dog, blev Husam

från temanéernas land konung efter honom. 35 När Husam
dog, blev Hadad, Bedads son, konung efter honom, han som
slog midjaniterna på Moabs mark; och hans stad hette Avit. 36
När Hadad dog, blev Samla från Masreka konung efter honom.
37 När Samla dog, blev Saul från Rehobot vid floden konung
efter honom. 38 När Saul dog, blev Baal-Hanan, Akbors son,
konung efter honom. 39 När Baal-Hanan, Akbors son, dog, blev
Hadar konung efter honom; och hans stad hette Pagu, och hans
hustru hette Mehetabel, dotter till Matred, som var dotter till Me-
Sahab. 40 Och dessa äro namnen på Esaus stamfurstar, efter
deras släkter och orter, med deras namn: fursten Timna, fursten
Alva, fursten Jetet, 41 fursten Oholibama, fursten Ela, fursten
Pinon, 42 fursten Kenas, fursten Teman, fursten Mibsar, 43
fursten Magdiel, fursten Iram. Dessa voro Edoms stamfurstar,
efter deras boningsorter i det land de hade tagit i besittning --
hans som ock kallas Esau, edoméernas stamfader.

37 Men Jakob bosatte sig i det land där hans fader hade
bott såsom främling, nämligen i Kanaans land. 2 Detta är
berättelsen om Jakobs släkt. När Josef var sjutton år gammal,
gick han, jämte sina bröder, i vall med fåren; han följde då
såsom yngling med Bilhas och Silpas, sin faders hustrurs, söner.
Och Josef bar fram till deras fader vad ont som sades om
dem. 3 Men Israel hade Josef kärare än alla sina andra söner,
eftersom han hade fött honom på sin ålderdom; och han lät
göra åt honom en fotsid livklädnad. 4 Då nu hans bröder sågo
att deras fader hade honom kärare än alla hans bröder, blevo
de hätska mot honom och kunde icke tala vänligt till honom.
5 Därtill hade Josef en gång en dröm, som han omtalade för
sina bröder; sedan hatade de honom ännu mer. 6 Han sade
nämligen till dem: "Hören vilken dröm jag har haft. 7 Jag tyckte
att vi bundo kärvar på fältet; och se, min kärve reste sig upp
och blev stående, och edra kärvar ställde sig runt omkring och
bugade sig för min kärve." 8 Då sade hans bröder till honom:
"Skulle du bliva vår konung, och skulle du råda över oss?" Och
de hatade honom ännu mer för hans drömmars skull och för
vad han hade sagt. 9 Sedan hade han ännu en annan dröm
som han förtäljde för sina bröder; han sade: "Hören, jag har
haft ännu en dröm. Jag tyckte att solen och månen och elva
stjärnor bugade sig för mig." 10 När han förtäljde detta för sin
fader och sina bröder, bannade hans fader honom och sade
till honom: "Vad är detta för en dröm som du har haft? Skulle
då jag och din moder och dina bröder komma och buga oss
ned till jorden för dig?" 11 Och hans bröder avundades honom;
men hans fader bevarade detta i sitt minne. 12 Då nu en gång
hans bröder hade gått bort för att vakta sin faders får i Sikem,
13 sade Israel till Josef: "Se, dina bröder vakta fåren i Sikem;
gör dig redo, jag vill sända dig till dem." Han svarade honom:
"Jag är redo." 14 Då sade han till honom: "Gå och se efter, om
det står väl till med dina bröder, och om det står väl till med
fåren, och kom tillbaka till mig med svar." Så sände han honom
åstad från Hebrons dal, och han kom till Sikem. 15 Där mötte
han en man, medan han gick omkring villrådig på fältet; och
mannen frågade honom: "Vad söker du?" 16 Han svarade: "Jag
söker efter mina bröder; säg mig var de vakta sin hjord." 17
Mannen svarade: "De hava brutit upp härifrån; ty jag hörde dem
säga: 'Låt oss gå till Dotain.'" Då gick Josef vidare efter sina
bröder och fann dem i Dotan. 18 När de nu på avstånd fingo se
honom, innan han ännu hade hunnit fram till dem, lade de råd
om att döda honom. 19 De sade till varandra: "Se, där kommer
drömmaren. 20 Upp, låt oss dräpa honom och kasta honom i en
brunn; sedan kunna vi säga att ett vilddjur har ätit upp honom.
Så få vi se huru det går med hans drömmar." 21 Men när Ruben
hörde detta, ville han rädda honom undan deras händer och
sade: "Låt oss icke slå ihjäl honom." 22 Ytterligare sade Ruben
till dem: "Utgjuten icke blod; kasten honom i brunnen här i
öknen, men bären icke hand på honom." Han ville nämligen
rädda honom undan deras händer och föra honom tillbaka till
hans fader. 23 Då nu Josef kom fram till sina bröder, togo de av
honom hans livklädnad, den fotsida klädnaden som han hade
på sig, 24 och grepo honom och kastade honom i brunnen; men
brunnen var tom, intet vatten fanns däri. 25 Därefter satte de sig
ned för att äta. När de då lyfte upp sina ögon, fingo de se ett
tåg av ismaeliter komma från Gilead, och deras kameler voro
lastade med dragantgummi, balsam och ladanum; de voro på
väg med detta ned till Egypten. 26 Då sade Juda till sina bröder:
"Vad gagn hava vi därav att vi dräpa vår broder och dölja hans
blod?" 27 Nej, låt oss sälja honom till ismaeliterna; må vår hand
icke komma vid honom, ty han är ju vår broder, vårt eget kött."
Och hans bröder lydde honom. 28 Då nu midjanitiska köpmän
kommo där förbi, drogo de upp Josef ur brunnen; och de sålde
Josef för tjugu siklar silver till ismaeliterna. Dessa förde så Josef
till Egypten. 29 När sedan Ruben kom tillbaka till brunnen, se,
då fanns Josef icke i brunnen. Då rev han sönder sina kläder 30
och vände tillbaka till sina bröder och sade: "Gossen är icke där,
vart skall jag nu taga vägen?" 31 Men de togo Josefs livklädnad
och slaktade en bock och doppade klädnaden i blodet; 32
därefter sände de den fotsida livklädnaden hem till sin fader och
läto säga: "Denna har vi funnit; se efter, om det är din sons
livklädnad eller icke." 33 Och han kände igen den och sade:
"Det är min sons livklädnad; ett vilddjur har ätit upp honom,
förvisso är Josef ihjälriven." 34 Och Jakob rev sönder sina
kläder och svepte säcktyg om sina länder och sörjde sin son i
lång tid. 35 Och alla hans söner och alla hans döttrar kommo
för att trösta honom; men han ville icke låta trösta sig, utan
sade: "Jag skall med sorg fara ned i dödsriket till min son." Så
begrät hans fader honom. **(Sheol h7585)** 36 Men medaniterna
förde honom till Egypten och sålde honom till Potifar, som var
hovman hos Farao och hövitsman för drabanterna.

38 Vid den tiden begav sig Juda åstad bort ifrån sina bröder
och slöt sig till en man i Adullam, som hette Hira. 2 Där
fick Juda se dottern till en kananeisk man som hette Sua, och
han tog henne till sig och gick in till henne. 3 Och hon blev
havande och födde en son, och han fick namnet Er. 4 Åter blev
hon havande och födde en son och gav honom namnet Onan. 5
Och hon födde ännu en son, och åt denne gav hon namnet
Sela; och när han föddes, var Juda i Kesib. 6 Och Juda tog åt
Er, sin förstfödde, en hustru som hette Tamar. 7 Men Er, Judas
förstfödde, misshagade HERREN; därför dödade HERREN
honom. 8 Då sade Juda till Onan: "Gå in till din broders hustru,

äkta henne i din broders ställe och skaffa avkomma åt din broder." 9 Men eftersom Onan visste att avkomman icke skulle
bliva hans egen, lät han, när han gick in till sin broders hustru,
det spillas på jorden, för att icke giva avkomma åt sin broder.
10 Men det misshagade HERREN att han gjorde så; därför
dödade han också honom. 11 Då sade Juda till sin sonhustru
Tamar: "Stanna såsom änka i din faders hus, till dess min son
Sela bliver fullvuxen." Han fruktade nämligen att annars också
denne skulle dö, likasom hans bröder. Så gick Tamar bort och
stannade i sin faders hus. 12 En lång tid därefter dog Suas
dotter, Judas hustru. Och efter sorgetidens slut gick Juda med
sin vän adullamiten Hira upp till Timna, för att se efter dem som
klippte hans får. 13 När man nu berättade för Tamar att hennes
svärfader gick upp till Timna för att klippa sina får, 14 lade hon
av sig sina änkekläder och betäckte sig med en slöja och höljde
in sig och satte sig vid porten till Enaim på vägen till Timna.
Ty hon såg, att fastän Sela var fullvuxen, blev hon likväl icke
given åt honom till hustru. 15 Då nu Juda fick se henne, trodde
han att hon var en sköka; hon hade ju nämligen sitt ansikte
betäckt. 16 Och han vek av till henne, där hon satt vid vägen,
och sade: "Kom, låt mig gå in till dig." Ty han visste icke att det
var hans sonhustru. Hon svarade: "Vad vill du giva mig för att få
gå in till mig?" 17 Han sade: "Jag vill sända dig en killing ur min
hjord." Hon svarade: "Ja, om du giver mig pant, till dess du
sänder den." 18 Han sade: "Vad skall jag då giva dig i pant?"
Hon svarade: "Din signetring, din snodd och staven som du
har i din hand." Då gav han henne detta och gick in till henne,
och hon blev havande genom honom. 19 Och hon stod upp
och gick därifrån och lade av sin slöja och klädde sig åter i
sina änkekläder. 20 Och Juda sände killingen med sin vän
adullamiten, för att få igen panten av kvinnan; men denne fann
henne icke. 21 Och han frågade folket där på orten och sade:
"Var är tempeltärnan, hon som satt i Enaim vid vägen?" De
svarade: "Här har ingen tempeltärna varit." 22 Och han kom
tillbaka till Juda och sade: "Jag har icke funnit henne; därtill
säger folket på orten att ingen tempeltärna har varit där." 23
Då sade Juda: "Må hon då behålla det, så att vi icke draga
smälek över oss. Jag har nu sänt killingen, men du har icke
funnit henne." 24 Vid pass tre månader därefter blev så berättat
för Juda: "Din sonhustru Tamar har bedrivit otukt, och i otukt har
hon blivit havande." Juda sade: "Fören ut henne till att brännas."
25 Men när hon fördes ut, sände hon bud till sin svärfader och
lät säga: "Genom en man som är ägare till detta har jag blivit
havande." Och hon lät säga: "Se efter, vem denna signetring,
dessa snodder och denna stav tillhöra." 26 Och Juda kände
igen dem och sade: "Hon är i sin rätt mot mig, eftersom jag
icke har givit henne åt min son Sela." Men han kom icke mer
vid henne. 27 När hon nu skulle föda, se, då funnos tvillingar i
hennes liv. 28 Och i födslostunden stack den ene fram en hand;
då tog hjälpkvinnan en röd tråd och band den om hans hand
och sade: "Denne kom först fram." 29 Men när han därefter
åter drog sin hand tillbaka, se, då kom hans broder fram; och
hon sade: "Varför har du trängt dig fram?" Och han fick namnet
Peres. 30 Därefter kom hans broder fram, han som hade den
röda tråden om sin hand, och han fick namnet Sera.

39 Och Josef fördes ned till Egypten; och Potifar, som var
hovman hos Farao och hövitsman för drabanterna, en
egyptisk man, köpte honom av ismaeliterna som hade fört
honom ditned. 2 Och HERREN var med Josef, så att han blev
en lyckosam man. Och han vistades i sin herres, egyptierns,
hus; 3 och hans herre såg att HERREN var med honom, ty allt
vad han gjorde lät HERREN lyckas väl under hans hand. 4 Och
Josef fann nåd för hans ögon och fick betjäna honom. Och han
satte honom över sitt hus, och allt vad han ägde lämnade han
i hans vård. 5 Och från den stund då han hade satt honom
över sitt hus och över allt vad han ägde, välsignade HERREN
egyptierns hus, för Josefs skull; och HERRENS välsignelse
vilade över allt vad han ägde, hemma och på marken. 6 Därför
överlät han i Josefs vård allt vad han ägde, och sedan han hade
fått honom till sin hjälp, bekymrade han sig icke om något,
utom maten som han själv åt. Men Josef hade en skön gestalt
och var skön att skåda. 7 Och efter en tid hände sig att hans
herres hustru kastade sina ögon på Josef och sade: "Ligg hos
mig." 8 Men han ville icke, utan sade till sin herres hustru: "Se,
alltsedan min herre har tagit mig till sin hjälp, bekymrar han sig
icke om något i huset, och allt vad han äger har han lämnat i
min vård. 9 Han har i detta hus icke större makt än jag, och
intet annat har han förbehållit sig än dig allena, eftersom du är
hans hustru. Huru skulle jag då kunna göra så mycket ont och
synda mot Gud?" 10 Och fastän hon talade sådant dag efter
dag till Josef, hörde han dock icke på henne och ville icke ligga
hos henne eller vara med henne. 11 Men en dag då han kom in
i huset för att förrätta sina sysslor, och ingen av husfolket var
tillstädes därinne, 12 fattade hon honom i manteln och sade:
"Ligg hos mig." Men han lämnade manteln i hennes hand och
flydde och kom ut. 13 Då hon nu såg att han hade lämnat sin
mantel i hennes hand och flytt ut, 14 ropade hon på sitt husfolk
och sade till dem: "Sen här, han har fört hit till oss en hebreisk
man, för att denne skulle locka oss till lättfärdighet. Han kom in
till mig och ville ligga hos mig; men jag ropade med hög röst.
15 Och när han hörde att jag hov upp min röst och ropade,
lämnade han sin mantel kvar hos mig och flydde och kom ut."
16 Och hon lät hans mantel ligga kvar hos sig, till dess hans
herre kom hem; 17 då berättade hon för honom detsamma; hon
sade: "Den hebreiske tjänaren som du har fört hit till oss kom
in till mig, och ville locka mig till lättfärdighet. 18 Men då jag
hov upp min röst och ropade, lämnade han sin mantel kvar
hos mig och flydde ut." 19 När nu hans herre hörde vad hans
hustru berättade för honom, nämligen att hans tjänare hade
betett sig mot henne på detta sätt, blev hans vrede upptänd. 20
Och Josefs herre tog honom och lät sätta honom i det fängelse
där konungens fångar sutto fängslade; där fick han då vara
i fängelse. 21 Men HERREN var med Josef och förskaffade
honom ynnest och lät honom finna nåd hos föreståndaren för
fängelset. 22 Och föreståndaren för fängelset lät alla fångar
som sutto i fängelset stå under Josefs uppsikt; och allt vad där
skulle göras, det gjordes genom honom. 23 Föreståndaren för
fängelset tog sig alls icke av något som Josef hade om hand,
eftersom HERREN var med denne; och vad han gjorde, det lät
HERREN lyckas väl.

40 En tid härefter hände sig att den egyptiske konungens
munskänk och hans bagare försyndade sig mot sin herre,
konungen av Egypten. **2** Och Farao blev förtörnad på sina två
hovmän, överste munskänken och överste bagaren, **3** och lät
sätta dem i förvar i drabanthövitsmannens hus, i samma fängelse
där Josef satt fången. **4** Och hövitsmannen för drabanterna
anställde Josef hos dem till att betjäna dem; och de sutto där i
förvar en tid. **5** Medan nu den egyptiske konungens munskänk
och bagare sutto fångna i fängelset, hade de båda under samma
natt var sin dröm, vardera med sin särskilda betydelse. **6** Och
när Josef om morgonen kom in till dem, fick han se att de
voro bedrövade. **7** Då frågade han Faraos hovmän, som med
honom sutto i förvar i hans herres hus: "Varför sen I så sorgsna
ut i dag?" **8** De svarade honom: "Vi hava haft en dröm, och
ingen finnes, som kan uttyda den." Josef sade till dem: "Att
giva uttydningen är ju Guds sak; förtäljen drömmen för mig." **9**
Då förtäljde överste munskänken sin dröm för Josef och sade
till honom: "Jag drömde att ett vinträd stod framför mig; **10** på
vinträdet voro tre rankor, och knappt hade det skjutit skott, så
slogo dess blommor ut och dess klasar buro mogna druvor. **11**
Och jag hade Faraos bägare i min hand, och jag tog druvorna
och pressade ut dem i Faraos bägare och gav Farao bägaren i
handen." **12** Då sade Josef till honom: "Detta är uttydningen:
de tre rankorna betyda tre dagar; **13** om tre dagar skall Farao
upphöja ditt huvud och sätta dig åter på din plats, så att du
får giva Farao bägaren i handen likasom förut, då du var hans
munskänk. **14** Men tänk på mig, när det går dig väl, så att du
gör barmhärtighet med mig och nämner om mig för Farao och
skaffar mig ut från detta hus; **15** ty jag är med orätt bortförd från
hebréernas land, och icke heller här har jag gjort något varför
jag borde sättas i fängelse." **16** Då nu överste bagaren såg att
Josef hade givit en god uttydning, sade han till honom: "Också
jag hade en dröm. Jag tyckte att jag bar tre vetebrödskorgar
på mitt huvud. **17** Och i den översta korgen funnos bakverk
av alla slag, sådant som Farao plägar äta; men fåglarna åto
därav ur korgen på mitt huvud." **18** Då svarade Josef och sade:
"Detta är uttydningen: de tre korgarna betyda tre dagar; **19**
om tre dagar skall Farao upphöja ditt huvud och taga det av
dig; han skall upphänga dig på trä, och fåglarna skola äta ditt
kött." **20** På tredje dagen därefter, då det var Faraos födelsedag,
gjorde denne ett gästabud för alla sina tjänare. Då upphöjde
han, bland sina tjänare, såväl överste munskänkens huvud som
överste bagarens. **21** Han insatte överste munskänken åter i
hans ämbete, så att han fick giva Farao bägaren i handen; **22**
men överste bagaren lät han upphänga, såsom Josef hade sagt
dem i sin uttydning. **23** Men överste munskänken tänkte icke på
Josef, utan glömde honom.

41 Två år därefter hände sig att Farao hade en dröm. Han
tyckte sig stå vid Nilfloden. **2** Och han såg sju kor, vackra
och feta, stiga upp ur floden, och de betade i vassen. **3** Sedan
såg han sju andra kor, fula och magra, stiga upp ur floden; och
de ställde sig bredvid de förra korna på stranden av floden. **4**
Och de fula och magra korna åto upp de sju vackra och feta
korna. Därefter vaknade Farao. **5** Men han somnade åter in
och såg då i drömmen sju ax, frodiga och vackra, växa på
samma strå. **6** Sedan såg han sju andra ax skjuta upp, tunna
och svedda av östanvinden; **7** och de tunna axen uppslukade
de sju frodiga och fulla axen. Därefter vaknade Farao och fann
att det var en dröm. **8** Då han nu om morgonen var orolig till
sinnes, sände han ut och lät kalla till sig alla spåmän och alla
vise i Egypten. Och Farao förtäljde sina drömmar för dem; men
ingen fanns, som kunde uttyda dem för Farao. **9** Då talade
överste munskänken till Farao och sade: "Jag måste i dag
påminna om mina synder. **10** När Farao en gång var förtörnad
på sina tjänare, satte han mig jämte överste bagaren i fängelse i
drabanthövitsmannens hus. **11** Då hade vi båda, jag och han,
under samma natt en dröm, och våra drömmar hade var sin
särskilda betydelse. **12** Och jämte oss var där en ung hebré,
som var tjänare hos hövitsmannen för drabanterna. För honom
förtäljde vi våra drömmar, och han uttydde dem för oss; efter
som var och en hade drömt gav han en uttydning. **13** Och såsom
han uttydde för oss, så gick det. Jag blev åter insatt på min plats,
och den andre blev upphängd." **14** Då sände Farao och lät kalla
Josef till sig; och man skyndade att föra honom ut ur fängelset.
Och han lät raka sig och bytte om kläder och kom inför Farao.
15 Och Farao sade till Josef: "Jag har haft en dröm, och ingen
finnes, som kan uttyda den. Men jag har hört sägas om dig,
att allenast du får höra en dröm, kan du uttyda den." **16** Josef
svarade Farao och sade: "I min makt står det icke; men Gud
skall giva Farao ett lyckosamt svar." **17** Då sade Farao till Josef:
"Jag drömde att jag stod på stranden av Nilfloden. **18** Och jag
såg sju kor stiga upp ur floden, feta och vackra, och de betade i
vassen. **19** Sedan såg jag sju andra kor stiga upp, avfallna och
mycket fula och magra; i hela Egyptens land har jag icke sett
några så fula som dessa. **20** Och de magra och fula korna åto
upp de sju första, feta korna. **21** Men när de hade sväljt ned
dem, kunde man icke märka att de hade sväljt ned dem, utan de
förblevo fula såsom förut. Därefter vaknade jag. **22** Åter drömde
jag och såg då sju ax, fulla och vackra, växa på samma strå. **23**
Sedan såg jag sju andra ax skjuta upp, förtorkade, tunna och
svedda av östanvinden; **24** och de tunna axen uppslukade de
sju vackra axen. Detta omtalade jag för spåmännen; men ingen
fanns, som kunde förklara det för mig." **25** Då sade Josef till
Farao: "Faraos drömmar hava en och samma betydelse; vad
Gud ämnar göra, det har han förkunnat för Farao. **26** De sju
vackra korna betyda sju år, de sju vackra axen betyda ock sju
år; drömmarna hava en och samma betydelse. **27** Och de sju
magra och fula korna som stego upp efter dessa betyda sju år,
så ock de sju tomma axen, de som voro svedda av östanvinden;
sju hungerår skola nämligen komma. **28** Detta menade jag,
när jag sade till Farao: Vad Gud ämnar göra, det har han låtit
Farao veta. **29** Se, sju år skola komma med stor ymnighet
över hela Egyptens land. **30** Men efter dem skola sju hungerår
inträffa, sådana, att man skall förgäta all den förra ymnigheten i
Egyptens land, och hungersnöden skall förtära landet. **31** Och
man skall icke hava något minne av den förra ymnigheten i
landet, för den hungersnöds skull som sedan kommer, ty den
skall bliva mycket svår. **32** Men att Farao har haft drömmen
två gånger, det betyder att detta är av Gud bestämt, och att

Gud skall låta det ske snart. **33** Må nu alltså Farao utse en förståndig och vis man, som han kan sätta över Egyptens land. **34** Må Farao göra så; må han ock förordna tillsyningsmän över landet och taga upp femtedelen av avkastningen i Egyptens land under de sju ymniga åren. **35** Må man under dessa kommande goda år samla in allt som kan tjäna till föda och hopföra säd under Faraos vård i städerna, för att tjäna till föda, och må man sedan förvara den, **36** så att dessa födoämnen finnas att tillgå för landet under de sju hungerår som skola komma över Egyptens land. Så skall landet icke behöva förgås genom hungersnöden." **37** Det talet behagade Farao och alla hans tjänare. **38** Och Farao sade till sina tjänare: "Kunna vi finna någon i vilken Guds Ande så är som i denne?" **39** Och Farao sade till Josef: "Eftersom Gud har kungjort för dig allt detta, finnes ingen som är så förståndig och vis som du. **40** Du skall förestå mitt hus, och efter dina befallningar skall allt mitt folk rätta sig; allenast däri att tronen förbliver min vill jag vara förmer än du." **41** Ytterligare sade Farao till Josef: "Jag sätter dig nu över hela Egyptens land." **42** Och Farao tog ringen av sin hand och satte den på Josefs hand och lät kläda honom i kläder av fint linne och hängde den gyllene kedjan om hans hals. **43** Och han lät honom åka i vagnen närmast efter sin egen, och man utropade framför honom "abrek". Och han satte honom över hela Egyptens land. **44** Och Farao sade till Josef: "Jag är Farao; utan din vilja skall ingen i hela Egyptens land lyfta hand eller fot." **45** Och Farao gav Josef namnet Safenat-Panea och gav honom till hustru Asenat, dotter till Poti-Fera, prästen i On. Och Josef begav sig ut och besåg Egyptens land. **46** Josef var trettio år gammal, när han stod inför Farao, konungen i Egypten. Och Josef gick ut ifrån Farao och färdades omkring i hela Egyptens land. **47** Och landet gav under de sju ymniga åren avkastning i överflöd **48** och under dessa sju år som kommo i Egyptens land samlade han in allt som kunde tjäna till föda och lade upp det i städerna. I var särskild stad lade han upp de födoämnen som man hämtade ifrån fälten däromkring. **49** Så hopförde Josef säd i stor myckenhet, såsom sanden i havet, till dess man måste upphöra att hålla räkning på den, eftersom det var omöjligt att hålla räkning på den. **50** Och åt Josef föddes två söner, innan något hungerår kom; de föddes åt honom av Asenat, dotter till Poti-Fera, prästen i On. **51** Och Josef gav åt den förstfödde namnet Manasse, "ty", sade han, "Gud har låtit mig förgäta all min olycka och hela min faders hus." **52** Och åt den andre gav han namnet Efraim, "ty", sade han, "Gud har gjort mig fruktsam i mitt lidandes land". **53** Men de sju ymniga åren som först hade kommit i Egyptens land gingo till ända; **54** sedan begynte de sju hungeråren, såsom Josef hade förutsagt. Och hungersnöd uppstod i alla andra länder; men i Egyptens land fanns bröd överallt. **55** Och när hela Egyptens land begynte hungra och folket ropade till Farao efter bröd, sade Farao till alla egyptier: "Gån till Josef, och gören vad han säger eder." **56** När nu alltså hungersnöd var över hela landet, öppnade Josef alla förrådshus och sålde säd åt egyptierna. Men hungersnöden blev allt större i Egyptens land; **57** och från alla länder kom man till Josef i Egypten för att köpa säd, ty hungersnöden blev allt större i alla länder.

42 Men när Jakob förnam att säd fanns i Egypten, sade han till sina söner: "Varför stån I så rådlösa?" **2** Och han sade vidare: "Se, jag har hört att i Egypten finnes säd; faren ditned och köpen därifrån säd åt oss, för att vi må leva och icke dö." **3** Då foro tio av Josefs bröder ned för att köpa säd i Egypten. **4** Men Benjamin, Josefs broder, blev icke av Jakob sänd åstad med sina bröder, ty han fruktade att någon olycka kunde hända honom. **5** Så kommo då, bland de andra, också Israels söner för att köpa säd; ty hungersnöd rådde i Kanaans land. **6** Och Josef var den som hade att befalla i landet; det var han som sålde säd åt allt folket i landet. Då nu Josefs bröder kommo dit, föllo de ned till jorden på sitt ansikte inför honom. **7** När då Josef fick se sina bröder, kände han igen dem; men han ställde sig främmande mot dem och tilltalade dem hårt och frågade dem: "Varifrån kommen I?" De svarade: "Från Kanaans land, för att köpa säd till föda åt oss." **8** Och fastän Josef kände igen sina bröder, kände de icke igen honom. **9** Men Josef tänkte på de drömmar som han hade drömt om dem. Och han sade till dem: "I ären spejare, I haven kommit för att se efter, var landet är utan skydd." **10** De svarade honom: "Nej, herre, dina tjänare hava kommit för att köpa säd till föda åt sig. **11** Vi äro alla söner till en och samma man; vi äro redliga män, dina tjänare äro inga spejare." **12** Men han sade till dem: "Jo, I haven kommit för att se efter, var landet är utan skydd." **13** De svarade: "Vi, dina tjänare, äro tolv bröder, söner till en och samma man i Kanaans land; men den yngste är nu hemma hos vår fader, och en är icke mer till." **14** Josef sade till dem: "Det är såsom jag sade eder: I ären spejare. **15** Och på detta sätt vill jag pröva eder: så sant Farao lever, I skolen icke slippa härifrån, med mindre eder yngste broder kommer hit. **16** En av eder må fara och hämta hit eder broder. Men I andra skolen stanna såsom fångar, för att jag så må pröva om I haven talat sanning. Ty om så icke är, då ären I spejare, så sant Farao lever." **17** Därefter lät han hålla dem allasammans i fängelse under tre dagar. **18** Men på tredje dagen sade Josef till dem: "Om I viljen leva, så gören på detta sätt, ty jag fruktar Gud: **19** ären I redliga män, så må en av eder, I bröder, stanna såsom fånge i huset där I haven suttit fängslade; men I andra mån fara eder väg, och föra hem med eder den säd som I haven köpt till hjälp mot hungersnöden hemma hos eder. **20** Fören sedan eder yngste broder hit till mig; om så edra ord visa sig vara sanna, skolen I slippa att dö." Och de måste göra så. **21** Men de sade till varandra: "Förvisso hava vi dragit skuld över oss genom det som vi gjorde mot vår broder; ty vi sågo hans själs ångest, när han bad oss om misskund, och vi ville dock icke lyssna till honom. Därför hava vi själva kommit i denna ångest." **22** Ruben svarade dem: "Sade jag icke till eder: 'Försynden eder icke på gossen'? Men I lyssnaden icke till mig; se, därför utkräves nu hans blod." **23** Men de visste icke att Josef förstod detta, ty han talade med dem genom tolk. **24** Och han vände sig bort ifrån dem och grät. Sedan vände han sig åter till dem och talade med dem; och han tog Simeon ut ur deras krets och lät fängsla honom inför deras ögon. **25** Och Josef bjöd att man skulle fylla deras säckar med säd, och lägga vars och ens penningar tillbaka i hans säck, och giva dem kost för resan. Och man gjorde så med dem. **26** Och de lastade säden på sina

åsnor och foro därifrån. **27** Men när vid ett viloställe en av dem
öppnade sin säck för att giva foder åt sin åsna, fick han se sina
penningar ligga överst i säcken. **28** Då sade han till sina bröder:
"Mina penningar hava blivit lagda hit tillbaka; se, de äro här i min
säck." Då blevo de utom sig av häpnad och sågo förskräckta på
varandra och sade: "Vad har Gud gjort mot oss!" **29** När de
kommo hem till sin fader Jakob i Kanaans land, berättade de för
honom allt vad som hade hänt dem och sade: **30** "Mannen som
var herre där i landet tilltalade oss hårt och behandlade oss
såsom om vi ville bespeja landet. **31** Men vi sade till honom: 'Vi
äro redliga män och inga spejare; **32** vi äro tolv bröder, samma
faders söner; en är icke mer till, och den yngste är nu hemma
hos vår fader i Kanaans land.' **33** Men mannen som var herre i
landet svarade oss: 'Därav skall jag veta att I ären redliga män:
lämnen kvar hos mig en av eder, I bröder; tagen så vad I haven
köpt till hjälp mot hungersnöden hemma hos eder, och faren
eder väg. **34** Sedan mån I föra eder yngste broder hit till mig, så
kan jag veta att I icke ären spejare, utan redliga män. Då skall
jag giva eder broder tillbaka åt eder, och I skolen fritt få draga
omkring i landet. **35** När de sedan tömde sina säckar, fann var
och en sin penningpung i sin säck. Och då de och deras fader
fingo se penningpungarna, blevo de förskräckta. **36** Och Jakob,
deras fader, sade till dem: "I gören mig barnlös; Josef är borta,
Simeon är borta, Benjamin viljen I ock taga ifrån mig; över mig
kommer allt detta." **37** Då svarade Ruben sin fader och sade:
"Mina båda söner må du döda, om jag icke för honom åter till
dig. Anförtro honom åt mig, jag skall föra honom tillbaka till dig."
38 Men han svarade: "Min son får icke fara ditned med eder.
Hans broder är ju död, och han är allena kvar; om nu någon
olycka hände honom på den resa I viljen företaga, så skullen I
bringa mina grå hår med sorg ned i dödsriket." **(Sheol h7585)**

43 Men hungersnöden var svår i landet. **2** Och när de hade
förtärt den säd som de hade hämtat från Egypten, sade
deras fader till dem: "Faren tillbaka och köpen litet säd till föda åt
oss." **3** Men Juda svarade honom och sade: "Mannen betygade
högtidligt och sade till oss: 'I fån icke komma inför mitt ansikte,
med mindre eder broder är med eder.' **4** Om du nu låter vår
broder följa med oss, så skola vi fara ned och köpa säd till föda
åt dig. **5** Men om du icke låter honom följa med oss, så vilja vi
icke fara, ty mannen sade till oss: 'I fån icke komma inför mitt
ansikte, med mindre eder broder är med eder.' **6** Då sade Israel:
"Varför gjorden I så illa mot mig och berättaden för mannen att I
haden ännu en broder?" **7** De svarade: "Mannen frågade noga
om oss och vår släkt; han sade: 'Lever eder fader ännu? Haven
I någon broder?' Då omtalade vi för honom huru det förhöll sig.
Kunde vi veta att han skulle säga: 'Fören eder broder hitned'?"
8 Och Juda sade till sin fader Israel: "Låt ynglingen följa med
mig, så vilja vi stå upp och begiva oss åstad, för att vi må leva
och icke dö, vi själva och du och våra kvinnor och barn. **9** Jag
vill ansvara för honom; av min hand må du utkräva honom.
Om jag icke för honom åter till dig och ställer honom inför ditt
ansikte, så vill jag vara en syndare inför dig i all min tid. **10**
Sannerligen, om vi icke hade dröjt så länge, så skulle vi redan
hava varit tillbaka för andra gången." **11** Då svarade deras fader
Israel dem: "Måste det så vara, så gören nu på detta sätt: tagen
av landets bästa frukt i edra säckar och fören det till mannen
såsom skänk, litet balsam och litet honung, dragantgummi och
ladanum, pistacienötter och mandlar. **12** Och tagen dubbla
summan penningar med eder, så att I fören tillbaka dit med
eder de penningar som I haven fått igen överst i edra säckar.
Kanhända var det ett misstag. **13** Tagen ock eder broder med
eder, och stån upp och faren tillbaka till mannen. **14** Men Gud
den Allsmäktige låte eder finna barmhärtighet inför mannen, så
att han tillstädjer eder andre broder och Benjamin att återvända
med eder. Men skall jag bliva barnlös, så må det då ske." **15** Då
togo männen de nämnda skänkerna och togo med sig dubbla
summan penningar, därtill ock Benjamin, och stodo upp och foro
ned till Egypten och trädde inför Josef. **16** Då nu Josef såg
att Benjamin var med dem, sade han till sin hovmästare: "För
dessa män in i mitt hus; och låt slakta och tillreda en måltid, ty
männen skola äta middag med mig." **17** Och mannen gjorde
såsom Josef hade sagt och förde männen in i Josefs hus. **18**
Och männen blevo förskräckta, när de fördes in i Josefs hus;
de sade: "Det är på grund av penningarna vi föras hitin, de
penningar som förra gången kommo tillbaka i våra säckar; ty
han vill nu störta sig på oss och överfalla oss och göra oss
själva till trälar och taga ifrån oss våra åsnor." **19** Och de trädde
fram till Josefs hovmästare och talade med honom vid ingången
till huset **20** och sade: "Hör oss, herre. När vi förra gången voro
härnere för att köpa säd till föda åt oss **21** och sedan kommo till
ett viloställe och öppnade våra säckar, då fann var och en av
oss sina penningar överst i sin säck, penningarna till deras fulla
vikt; dem hava vi nu fört tillbaka med oss. **22** Och vi hava tagit
andra penningar med oss för att köpa säd till föda åt oss. Vi
veta icke vem som hade lagt penningarna i våra säckar." **23**
Då svarade han: "Varen vid gott mod, frukten icke; det är eder
Gud och eder faders Gud som har låtit eder finna en skatt i
edra säckar; edra penningar har jag fått." Sedan hämtade han
Simeon ut till dem. **24** Och han förde männen in i Josefs hus
och gav dem vatten till att två sina fötter och gav foder åt deras
åsnor. **25** Och de ställde i ordning sina skänker, till dess Josef
skulle komma hem om middagen; ty de hade fått höra att de
skulle äta där. **26** När sedan Josef hade kommit hem, förde de
skänkerna, som de hade med sig, in till honom i huset och föllo
ned för honom till jorden. **27** Och han hälsade dem och frågade:
"Står det väl till med eder fader, den gamle, som I taladen om?
Lever han ännu?" **28** De svarade: "Ja, det står väl till med vår
fader, din tjänare; han lever ännu." Och de bugade sig och föllo
ned för honom. **29** Och när han lyfte upp sina ögon och fick se
sin broder Benjamin, sin moders son, frågade han: "Är detta
eder yngste broder, den som I taladen om med mig?" Därpå
sade han: "Gud vare dig nådig, min son." **30** Men Josef bröt av
sitt tal, ty hans hjärta upprördes av kärlek till brodern, och han
sökte tillfälle att gråta ut och gick in i sin kammare och grät där.
31 Därefter, sedan han hade tvagit sitt ansikte, gick han åter
ut och betvang sig och sade: "Sätten fram mat." **32** Och de
satte fram särskilt för honom och särskilt för dem och särskilt för
de egyptier som åto tillsammans med honom; ty egyptierna få
icke äta tillsammans med hebréerna; sådant är nämligen en

styggelse för egyptierna. **33** Och de fingo sina platser mitt emot
honom, den förstfödde främst såsom den förstfödde, sedan
de yngre, var och en efter sin ålder; och männen sågo med
förundran på varandra. **34** Och han lät bära till dem av rätterna
på sitt bord, och Benjamin fick fem gånger så mycket som var
och en av de andra. Och de drucko sig glada med honom.

44 Därefter bjöd han sin hovmästare och sade: "Fyll männens
säckar med säd, så mycket de kunna rymma, och lägg
vars och ens penningar överst i hans säck. **2** Och min bägare,
silverbägaren, skall du lägga överst i den yngstes säck, tillika
med penningarna för hans säd." Och han gjorde såsom Josef
hade sagt. **3** Om morgonen, då det blev dager, fingo männen
fara med sina åsnor. **4** Men när de hade kommit ett litet stycke
utom staden, sade Josef till sin hovmästare: "Stå upp och sätt
efter männen; och när du hinner upp dem, så säg till dem:
'Varför haven I lönat gott med ont? **5** Det är ju just den bägaren
som min herre dricker ur, och som han plägar spå med. Det är
en ond gärning I haven gjort.'" **6** När han nu hann upp dem,
sade han detta till dem. **7** Då svarade de honom: "Varför talar
min herre så? Bort det, att dina tjänare skulle göra sådant! **8**
De penningar som vi funno överst i våra säckar hava vi ju fört
tillbaka till dig från Kanaans land. Huru skulle vi då kunna vilja
stjäla silver eller guld ur din herres hus? **9** Den bland dina
tjänare, som den finnes hos, han må dö; därtill vilja vi andra
bliva min herres trälar." **10** Han svarade: "Ja, vare det såsom I
haven sagt; den som den finnes hos, han skall bliva min träl.
Men I andra skolen vara utan skuld." **11** Och de skyndade sig
att lyfta ned var och en sin säck på jorden, och öppnade var
och en sin säck. **12** Och han begynte att söka hos den äldste
och slutade hos den yngste; och bägaren fanns i Benjamins
säck. **13** Då revo de sönder sina kläder och lastade åter var och
en sin åsna och vände tillbaka till staden. **14** Och Juda och
hans bröder gingo in i Josefs hus, där denne ännu var kvar; och
de föllo ned till jorden för honom. **15** Då sade Josef till dem:
"Vad haven I gjort! Förstoden I icke att en man sådan som jag
kan spå?" **16** Juda svarade: Vad skola vi säga till min herre,
vad skola vi tala, och huru skola vi rättfärdiga oss? Gud har
funnit dina tjänares missgärning. Se, vi äro min herres trälar,
vi andra såväl som den som bägaren har blivit funnen hos."
17 Men han sade: "Bort det, att jag skulle så göra! Den som
bägaren har blivit funnen hos, han skall bliva min träl. Men I
andra mån i frid fara hem till eder fader." **18** Då trädde Juda
fram till honom och sade: "Hör mig, herre; låt din tjänare tala
ett ord inför min herre, och må din vrede icke upptändas mot
din tjänare; ty du är såsom Farao. **19** Min herre frågade sina
tjänare och sade: 'Haven I eder fader eller någon broder ännu
därhemma?' **20** Och vi svarade min herre: 'Vi hava en åldrig
fader och en son till honom, en som är född på hans ålderdom
och ännu är ung; men en broder till denne är död, så att han
allena är kvar efter sin moder, och hans fader har honom kär.'
21 Då sade du till dina tjänare: 'Fören honom hitned till mig, så
att jag kan låta mitt öga vila på honom.' **22** Och vi svarade min
herre: 'Ynglingen kan icke lämna sin fader, ty om han lämnade
sin fader, så skulle denne dö.' **23** Men du sade till dina tjänare:
'Om eder yngste broder icke följer med eder hitned, så fån I
icke mer komma inför mitt ansikte.' **24** När vi därefter hade
kommit hem till din tjänare, min fader, berättade vi för honom
vad min herre hade sagt. **25** Och när sedan vår fader sade:
'Faren tillbaka och köpen litet säd till föda åt oss', **26** svarade vi:
'Vi kunna icke fara ditned; allenast på det villkoret vilja vi fara,
att vår yngste broder följer med oss; ty vi få icke komma inför
mannens ansikte om vår yngste broder icke är med oss. **27** Men
din tjänare, min fader, sade till oss: 'I veten själva att min hustru
har fött åt mig två söner, **28** och den ene gick bort ifrån mig, och
jag sade: förvisso är han ihjälriven. Och jag har icke sett honom
sedan den tiden. **29** Om I nu tagen också denne ifrån mig och
någon olycka händer honom, så skolen I bringa mina grå hår
med jämmer ned i dödsriket.' **(Sheol h7585)** **30** Om jag alltså
kommer hem till din tjänare, min fader, utan att vi hava med oss
ynglingen, som vår faders hjärta är så fäst vid, **31** då bliver
det hans död, när han ser att ynglingen icke är med; och dina
tjänare skulle så bringa din tjänares, vår faders, grå hår med
sorg ned i dödsriket. **(Sheol h7585)** **32** Ty jag, din tjänare, har
lovat min fader att ansvara för ynglingen och har sagt, att om jag
icke för denne till honom igen, så vill jag vara en syndare inför
min fader i all min tid. **33** Låt nu därför din tjänare stanna kvar
hos min herre såsom träl, i ynglingens ställe, men låt ynglingen
fara hem med sina bröder. **34** Ty huru skulle jag kunna fara hem
till min fader utan att hava ynglingen med mig? Jag förmår icke
se den jämmer som då skulle komma över min fader."

45 Då kunde Josef icke längre betvinga sig inför alla dem
som stodo omkring honom. Han ropade: "Må alla gå ut
härifrån." Och ingen fick stanna inne hos Josef, när han gav
sig till känna för sina bröder. **2** Och han brast ut i högljudd
gråt, så att egyptierna hörde det; också Faraos husfolk hörde
det. **3** Och Josef sade till sina bröder: "Jag är Josef. Lever min
fader ännu?" Men hans bröder kunde icke svara honom, så
förskräckta blevo de för honom. **4** Då sade Josef till sina bröder:
"Kommen hitfram till mig." Och när de kommo fram, sade han:
"Jag är Josef, eder broder, som I sålden till Egypten. **5** Men
varen nu icke bedrövade och grämen eder icke däröver att I
haven sålt mig hit: ty för att bevara människors liv har Gud sänt
mig hit före eder. **6** I två år har nu hungersnöd varit i landet, och
ännu återstå fem år under vilka man varken skall plöja eller
skörda. **7** Men Gud sände mig hit före eder, för att I skullen bliva
kvar på jorden och behållas vid liv, ja, till räddning för många. **8**
Så haven nu icke I sänt mig hit, utan Gud; och han har gjort mig
till Faraos högste rådgivare och till en herre över hela hans hus
och till en furste över hela Egyptens land. **9** Skynden eder nu
och faren hem till min fader, och sägen till honom: 'Så säger din
son Josef: Gud har satt mig till en herre över hela Egypten; kom
ned till mig, dröj icke. **10** Du skall få bo i landet Gosen och
vara mig nära, du med dina barn och barnbarn, dina får och
fäkreatur och allt vad som tillhör dig. **11** Jag vill där försörja dig -
- ty ännu återstå fem hungerår -- så att varken du eller ditt hus
eller någon som hör dig till skall lida nöd. **12** I sen ju med egna
ögon, också min broder Benjamin ser med egna ögon, att det är
jag, som med egen mun talar till eder. **13** Berätten nu för min
fader om all min härlighet i Egypten och om allt vad I haven sett,

och skynden eder att föra min fader hitned." 14 Så föll han sin
broder Benjamin om halsen och grät, och Benjamin grät vid
hans hals. 15 Och han kysste alla sina bröder och grät i deras
armar. Sedan samtalade hans bröder med honom. 16 När nu
det ryktet spordes i Faraos hus, att Josefs bröder hade kommit,
behagade detta Farao och hans tjänare väl. 17 Och Farao sade
till Josef: "Säg till dina bröder: 'Detta skolen I göra: lasten edra
djur och faren hem till Kanaans land; 18 hämten så eder fader
och edert folk och kommen hit till mig, så skall jag giva eder
det bästa som finnes i Egyptens land, och I skolen få äta av
landets fetma.' 19 Alltså bjuder jag dig nu att säga: 'Detta skolen
I göra: tagen eder vagnar i Egyptens land för edra späda barn
och edra hustrur, och hämten eder fader och kommen hit. 20
Och bekymren eder icke om edert bohag; ty det bästa som
finnes i hela Egyptens land skall höra eder till.'" 21 Israels söner
gjorde så, och Josef gav dem vagnar, efter Faraos befallning,
och gav dem kost för resan. 22 Och han gav åt dem alla var
sin högtidsdräkt, men åt Benjamin gav han tre hundra siklar
silver och fem högtidsdräkter. 23 Och till sin fader sände han
likaledes gåvor: tio åsnor, lastade med det bästa Egypten hade,
och tio åsninnor, lastade med säd och bröd och andra livsmedel
åt hans fader för resan. 24 Därefter lät han sina bröder fara,
och de begåvo sig åstad; och han sade till dem: "Kiven icke på
vägen." 25 Så foro de upp från Egypten och kommo till sin fader
Jakob i Kanaans land; 26 och de berättade för honom och sade:
"Josef lever ännu, och han är en furste över hela Egyptens
land." Då greps hans hjärta av vanmakt, ty han kunde icke tro
dem. 27 Men när de omtalade för honom allt vad Josef hade
sagt till dem, och när han såg vagnarna som Josef hade sänt
för att hämta honom, då fick deras fader Jakobs ande åter liv.
28 Och Israel sade: "Det är nog; min son Josef lever ännu. Jag
vill fara och se honom, förrän jag dör."

46 Och Israel bröt upp med allt vad honom tillhörde. Och när
han kom till Beer-Seba, offrade han slaktoffer åt sin fader
Isaks Gud. 2 Och Gud talade till Israel i en syn om natten; han
sade: "Jakob! Jakob!" Han svarade: "Här är jag." 3 Då sade
han: "Jag är Gud, din faders Gud; frukta icke för att draga ned
till Egypten, ty där skall jag göra dig till ett stort folk. 4 Jag skall
själv draga ned med dig till Egypten, jag skall ock föra dig åter
upp därifrån; och Josefs hand skall tillsluta dina ögon." 5 Och
Jakob bröt upp från Beer-Seba; och Israels söner satte sin fader
Jakob och sina späda barn och sina hustrur på vagnarna som
Farao hade sänt för att hämta honom. 6 Och de togo sin boskap
och de ägodelar som de hade förvärvat i Kanaans land och
kommo så till Egypten, Jakob och alla hans avkomlingar med
honom. 7 Sina söner och sonsöner, sina döttrar och sondöttrar,
alla sina avkomlingar, förde han med sig till Egypten. 8 Dessa
äro namnen på Israels barn som kommo till Egypten: Jakob och
hans söner. Jakobs förstfödde var Ruben, 9 och Rubens söner
voro Hanok, Pallu, Hesron och Karmi. 10 Simeons söner voro
Jemuel, Jamin, Ohad, Jakin, Sohar och Saul, den kananeiska
kvinnans son. 11 Levis söner voro Gerson, Kehat och Merari.
12 Judas söner voro Er, Onan, Sela, Peres och Sera -- men
Er och Onan dogo i Kanaans land -- och Peres' söner voro
Hesron och Hamul. 13 Isaskars söner voro Tola, Puva, Job och
Simron. 14 Sebulons söner voro Sered, Elon och Jaleel. 15
Dessa voro Leas söner, de som hon födde åt Jakob i Paddan-
Aram; tillika födde hon åt honom dottern Dina. Söner och döttrar
utgjorde tillsammans trettiotre personer. 16 Gads söner voro
Sifjon och Haggi, Suni och Esbon, Eri och Arodi och Areli. 17
Asers söner voro Jimna, Jisva, Jisvi och Beria; och deras syster
var Sera; men Berias söner voro Heber och Malkiel. 18 Dessa
voro söner till Silpa, som Laban hade givit åt sin dotter Lea, och
dessa födde hon åt Jakob, sexton personer. 19 Rakels, Jakobs
hustrus, söner voro Josef och Benjamin. 20 Och de söner som
föddes åt Josef i Egyptens land voro Manasse och Efraim; de
föddes åt honom av Asenat, dotter till Poti-Fera, prästen i On.
21 Och Benjamins söner voro Bela, Beker och Asbel, Gera och
Naaman, Ehi och Ros, Muppim och Huppim och Ard. 22 Dessa
voro Rakels söner, de som föddes åt Jakob, tillsammans fjorton
personer. 23 Dans söner voro Husim. 24 Naftalis söner voro
Jaseel, Guni, Jeser och Sillem. 25 Dessa voro söner till Bilha,
som Laban hade givit åt sin dotter Rakel, och dessa födde hon
åt Jakob, tillsammans sju personer. 26 De som kommo med
Jakob till Egypten, de som hade utgått från hans länd, utgjorde
alla tillsammans sextiosex personer, förutom Jakobs sonhustrur.
27 Och Josefs söner, vilka föddes åt honom i Egypten, voro två.
De personer av Jakobs hus, som kommo till Egypten, utgjorde
tillsammans sjuttio. 28 Och han sände Juda framför sig till Josef,
för att denne skulle visa honom vägen till Gosen. Så kommo de
till landet Gosen. 29 Och Josef lät spänna för sin vagn och for
upp till Gosen för att möta sin fader Israel. Och när han kom
fram till honom, föll han honom om halsen och grät länge vid
hans hals. 30 Och Israel sade till Josef: "Nu vill jag gärna dö,
sedan jag har sett ditt ansikte och sett att du ännu lever." 31
Därefter sade Josef till sina bröder och sin faders folk: "Jag vill
fara upp och berätta för Farao och säga till honom: 'Mina bröder
och min faders folk, som hittills hava bott i Kanaans land, hava
kommit till mig. 32 Och dessa män äro fårherdar, ty de hava
idkat boskapsskötsel; och sina får och fäkreatur och allt vad de
äga hava de fört med sig.' 33 När sedan Farao kallar eder till
sig och frågar: 'Vad är edert yrke?', 34 skolen I svara: 'Vi, dina
tjänare, hava idkat boskapsskötsel från vår ungdom ända till nu,
vi såväl som våra fäder.' Så skolen I få bo i landet Gosen; ty alla
fårherdar äro en styggelse för egyptierna."

47 Och Josef kom och berättade för Farao och sade: "Min
fader och mina bröder hava kommit från Kanaans land
med sina får och fäkreatur och allt vad de äga; och de äro
nu i landet Gosen." 2 Och han hade bland sina bröder tagit
ut fem män; dem ställde han fram inför Farao. 3 Då frågade
Farao hans bröder: "Vad är edert yrke?" De svarade Farao:
"Dina tjänare äro fårherdar, såsom ock våra fäder hava varit." 4
Och de sade ytterligare till Farao: "Vi hava kommit för att bo
någon tid här i landet; ty dina tjänare hade intet bete för sina får,
eftersom hungersnöden är så svår i Kanaans land. Så låt nu
dina tjänare bo i landet Gosen." 5 Då sade Farao till Josef: "Din
fader och dina bröder hava alltså nu kommit till dig. 6 Egyptens
land ligger öppet för dig; i den bästa delen av landet må du låta
din fader och dina bröder bo. Må de bo i landet Gosen, och ifall
du vet om några bland dem att de äro dugande män, så sätt

dessa till uppsyningsmän över min boskap." 7 Sedan hämtade
Josef sin fader Jakob och förde honom fram inför Farao, och
Jakob hälsade Farao. 8 Men Farao frågade Jakob: "Huru hög är
din ålder?" 9 Jakob svarade Farao: "Min vandringstid har varat
ett hundra trettio år. Få och onda hava mina levnadsår varit, de
nå icke upp till antalet av mina fäders levnadsår under deras
vandringstid." 10 Och Jakob tog avsked av Farao och gick ut
ifrån honom. 11 Men Josef lät sin fader och sina bröder bo i
Egyptens land och gav dem besittning där, i den bästa delen av
landet, i landet Rameses, såsom Farao hade bjudit. 12 Och
Josef försörjde sin fader och sina bröder och hela sin faders hus,
och gav var och en underhåll efter antalet av hans barn. 13 Men
ingenstädes i landet fanns bröd, ty hungersnöden var mycket
svår, så att Egyptens land och Kanaans land försmäktade av
hunger. 14 Och för den säd som folket köpte samlade Josef till
sig alla penningar som funnos i Egyptens land och i Kanaans
land; och Josef lät föra penningarna in i Faraos hus. 15 Men
när penningarna togo slut i Egyptens land och i Kanaans land,
kommo alla egyptier till Josef och sade: "Giv oss bröd; icke
vill du väl att vi skola dö i din åsyn? Vi hava ju inga penningar
mer." 16 Josef svarade: "Fören hit eder boskap, så skall jag
giva eder bröd i utbyte mot eder boskap, om I icke mer haven
några penningar." 17 Då förde de sin boskap till Josef, och
Josef gav dem bröd i utbyte mot deras hästar, får, fäkreatur och
åsnor. Så underhöll han dem det året och gav dem bröd i utbyte
mot all deras boskap. 18 Så gick detta år till ända. Men det
följande året kommo de åter till honom och sade till honom:
"Vi vilja icke dölja det för min herre: penningarna äro slut, och
den boskap vi ägde har kommit i min herres ägo; intet annat
finnes nu kvar att giva åt min herre än våra kroppar och vår jord.
19 Icke vill du att vi skola förgås inför dina ögon, vi med vår
åkerjord? Köp oss och vår jord för bröd, så vilja vi med vår
jord bliva Faraos trälar; giv oss allenast utsäde, för att vi må
leva och icke dö, och för att jorden icke må läggas öde." 20 Då
köpte Josef all jord i Egypten åt Farao; ty egyptierna sålde var
och en sin åker, eftersom hungersnöden så svårt tryckte dem.
Så blev jorden Faraos egendom. 21 Och folket förflyttade han
till städerna, från den ena ändan av Egyptens område till den
andra. 22 Allenast prästernas jord köpte han icke, ty prästerna
hade sitt bestämda underhåll av Farao, och de levde av det
bestämda underhåll som Farao gav dem; därför behövde de
icke sälja sin jord. 23 Och Josef sade till folket: "Se, jag har nu
köpt eder och eder jord åt Farao. Där haven I utsäde; besån nu
jorden. 24 Och när grödan kommer in, skolen I giva en femtedel
åt Farao; men fyra femtedelar skolen I själva hava till utsäde på
åkern och till föda för eder och dem som I haven i edra hus
och till föda för edra barn." 25 De svarade: "Du har behållit oss
vid liv; låt oss finna nåd för min herres ögon, så vilja vi vara
Faraos trälar." 26 Så gjorde Josef det till en stadga, som ännu i
dag gäller för Egyptens jord, att man skulle giva femtedelen åt
Farao. Allenast prästernas jord blev icke Faraos egendom. 27
Så bodde nu Israel i Egyptens land, i landet Gosen; och de
fingo sina besittningar där och voro fruktsamma och förökade
sig storligen. 28 Och Jakob levde sjutton år i Egyptens land, så
att hans levnadsålder blev ett hundra fyrtiosju år. 29 Då nu tiden
närmade sig att Israel skulle dö, kallade han till sig sin son Josef
och sade till honom: "Om jag har funnit nåd för dina ögon, så
lägg din hand under min länd och lova att visa mig din kärlek
och trofasthet därmed att du icke begraver mig i Egypten; 30
fastmer, när jag har gått till vila hos mina fäder, skall du föra mig
från Egypten och begrava mig i deras grav." Han svarade: "Jag
skall göra såsom du har sagt." 31 Men han sade: "Giv mig din
ed därpå." Och han gav honom sin ed. Då tillbad Israel, böjd
mot sängens huvudgärd.

48 En tid härefter blev det sagt till Josef: "Din fader är nu
sjuk." Då tog han med sig sina båda söner, Manasse och
Efraim. 2 Och man berättade för Jakob och sade: "Din son Josef
har nu kommit till dig." Då tog Israel styrka till sig och satte sig
upp i sängen. 3 Och Jakob sade till Josef: "Gud den Allsmäktige
uppenbarade sig för mig i Lus i Kanaans land och välsignade
mig 4 och sade till mig: 'Se, jag skall göra dig fruktsam och
föröka dig och låta skaror av folk komma av dig, och skall giva
åt din säd efter dig detta land till evärdlig besittning.' 5 Dina
båda söner, som äro födda åt dig i Egyptens land, innan jag
kom hit till dig i Egypten, de skola nu vara mina: Efraim och
Manasse skola vara mina, likasom Ruben och Simeon. 6 Men
de barn som du har fött efter dem skola vara dina; de skola
bära sina bröders namn i dessas arvedel. 7 Se, när jag kom
från Paddan, dog Rakel ifrån mig i Kanaans land, under resan,
då det ännu var ett stycke väg fram till Efrat; och jag begrov
henne där vid vägen till Efrat." Stället heter nu Bet-Lehem. 8 Då
nu Israel fick se Josefs söner, sade han: "Vilka äro dessa?" 9
Josef svarade sin fader: "Det är mina söner, som Gud har givit
mig här." Då sade han: "För dem hit till mig, på det att jag må
välsigna dem." 10 Och Israels ögon voro skumma av ålder, så
att han icke kunde se. Så förde han dem då fram till honom, och
han kysste dem och tog dem i famn. 11 Och Israel sade till
Josef: "Jag hade icke tänkt att jag skulle få se ditt ansikte, men
nu har Gud låtit mig se till och med avkomlingar av dig." 12 Och
Josef förde dem bort ifrån hans knän och föll ned till jorden på
sitt ansikte. 13 Sedan tog Josef dem båda vid handen, Efraim i
sin högra hand, till vänster framför Israel, och Manasse i sin
vänstra hand, till höger framför Israel, och förde dem så fram till
honom. 14 Men Israel räckte ut sin högra hand och lade den
på Efraims huvud, fastän han var den yngre, och sin vänstra
hand på Manasses huvud; han lade alltså sina händer korsvis,
ty Manasse var den förstfödde. 15 Och han välsignade Josef
och sade: "Den Gud inför vilken mina fäder, Abraham och Isak,
hava vandrat, den Gud som har varit min herde från min födelse
ända till denna dag, 16 den ängel som har förlossat mig från
allt ont, han välsigne dessa barn; och må de uppkallas efter
mitt och mina fäders, Abrahams och Isaks, namn, och må de
föröka sig och bliva talrika på jorden." 17 Men när Josef såg att
hans fader lade sin högra hand på Efraims huvud, misshagade
detta honom, och han fattade sin faders hand och ville flytta
den från Efraims huvud på Manasses huvud. 18 Och Josef
sade till sin fader: "Icke så, min fader; denne är den förstfödde,
lägg din högra hand på hans huvud." 19 Men hans fader ville
icke; han sade: "Jag vet det, min son, jag vet det; också av

honom skall ett folk komma, också han skall bliva stor; men
hans yngre broder skall dock bliva större än han, och hans
avkomma skall bliva ett talrikt folk." 20 Så välsignade han dem
på den dagen och sade: "Med ditt namn skall Israel välsigna, så
att man skall säga: Gud göre dig lik Efraim och Manasse." Så
satte han Efraim framför Manasse. 21 Och Israel sade till Josef:
"Se, jag dör; men Gud skall vara med eder och föra eder tillbaka
till edra fäders land. 22 Och utöver vad jag giver dina bröder
giver jag dig en särskild höjdsträcka som jag med mitt svärd och
min båge har tagit från amoréerna."

49 Och Jakob kallade sina söner till sig och sade: Församlen
eder, på det att jag må förkunna eder vad som skall hända
eder i kommande dagar: 2 Kommen tillhopa och hören, I Jakobs
söner; hören på eder fader Israel. 3 Ruben, min förstfödde är
du, min kraft och min styrkas förstling, främst i myndighet och
främst i makt. 4 Du sjuder över såsom vatten, du skall icke bliva
den främste, ty du besteg din faders läger; då gjorde du vad
skändligt var. Ja, min bädd besteg han! 5 Simeon och Levi äro
bröder; deras vapen äro våldets verktyg. 6 Min själ inlåte sig ej i
deras råd, min ära tage ingen del i deras samkväm; ty i sin
vrede dräpte de män, och i sitt överdåd stympade de oxar. 7
Förbannad vare deras vrede, som är så våldsam, och deras
grymhet, som är så hård! Jag skall förströ dem i Jakob, jag skall
förskingra dem i Israel. 8 Dig, Juda, dig skola dina bröder prisa;
din hand skall vara på dina fienders nacke, för dig skola din
faders söner buga sig. 9 Ett ungt lejon är Juda; från rivet byte
har du dragit ditupp, min son. Han har lagt sig ned, han vilar
såsom ett lejon, såsom en lejoninna -- vem vågar oroa honom?
10 Spiran skall icke vika ifrån Juda, icke härskarstaven ifrån
hans fötter, till dess han kommer till Silo och folken bliva honom
hörsamma. 11 Han binder vid vinträdet sin åsna, vid ädla rankan
sin åsninnas fåle. Han tvår sina kläder i vin, sin mantel i druvors
blod. 12 Hans ögon äro dunkla av vin och hans tänder vita av
mjölk. 13 Sebulon skall bo vid havets strand, vid stranden, där
skeppen ligga; sin sida skall han vända mot Sidon. 14 Isaskar är
en stark åsna, som ligger i ro i sin inhägnad. 15 Och han såg att
viloplatsen var god, och att landet var ljuvligt; då böjde han sin
rygg under bördor och blev en arbetspliktig tjänare. 16 Dan skall
skaffa rätt åt sitt folk, han såväl som någon av Israels stammar.
17 Dan skall vara en orm på vägen, en huggorm på stigen, en
som biter hästen i foten, så att ryttaren faller baklänges av. 18
HERRE, jag bidar efter din frälsning! 19 Gad skall trängas av
skaror, men själv skall han tränga dem på hälarna. 20 Från
Aser kommer fetma, honom till mat; konungsliga läckerheter har
han att giva. 21 Naftali är en snabb hind; han har sköna ord att
giva. 22 Ett ungt fruktträd är Josef, ett ungt fruktträd vid källan;
dess grenar nå upp över muren. 23 Bågskyttar oroa honom, de
skjuta på honom och ansätta honom; 24 dock förbliver hans
båge fast, och hans händer och armar spänstiga, genom dens
händer, som är den Starke i Jakob, genom honom som är
herden, Israels klippa, 25 genom din faders Gud -- han skall
hjälpa dig. genom den Allsmäktige -- han skall välsigna dig med
välsignelser från himmelen därovan, välsignelser från djupet
som utbreder sig därnere, välsignelser från bröst och sköte.
26 Din faders välsignelser nå högt, högre än mina förfäders
välsignelser, de nå upp till de eviga höjdernas härlighet. De
skola komma över Josefs huvud, över dens hjässa, som är en
furste bland sina bröder. 27 Benjamin är en glupande ulv; om
morgonen förtär han rov, och om aftonen utskiftar han byte."
28 Alla dessa äro Israels stammar, tolv till antalet, och detta
är vad deras fader talade till dem, när han välsignade dem;
åt var och en av dem gav han sin särskilda välsignelse. 29
Och han bjöd dem och sade till dem: "Jag skall nu samlas till
mitt folk; begraven mig bredvid mina fäder, i grottan på hetiten
Efrons åker, 30 i den grotta som ligger på åkern i Makpela, gent
emot Mamre, i Kanaans land, den åker som Abraham köpte till
egen grav av hetiten Efron, 31 där de hava begravit Abraham
och hans hustru Sara, där de ock hava begravit Isak och hans
hustru Rebecka, och där jag själv har begravit Lea, 32 på den
åkern som jämte grottan där köptes av Hets barn." 33 När Jakob
hade givit sina söner denna befallning, drog han sina fötter upp i
sängen; och han gav upp andan och blev samlad till sina fäder.

50 Då föll Josef ned över sin faders ansikte och grät över
honom och kysste honom. 2 Och Josef bjöd läkarna som
han hade i sin tjänst att de skulle balsamera hans fader; och
läkarna balsamerade Israel. 3 Därtill åtgingo fyrtio dagar; så
många dagar åtgå nämligen för balsamering. Och egyptierna
begräto honom i sjuttio dagar. 4 Men när gråtodagarna efter
honom voro förbi, talade Josef till Faraos husfolk och sade: "Om
jag har funnit nåd för edra ögon, så framfören till Farao dessa
mina ord: 5 Min fader har tagit en ed av mig och sagt: 'När jag
är död, begrav mig då i den grav som jag har låtit gräva åt mig i
Kanaans land.' Så låt mig nu fara ditupp och begrava min fader;
sedan skall jag komma tillbaka igen." 6 Farao svarade: "Far
ditupp och begrav din fader, efter den ed som han har tagit
av dig." 7 Då for Josef upp för att begrava sin fader, och med
honom foro alla Faraos tjänare, de äldste i hans hus och alla de
äldste i Egyptens land, 8 därtill allt Josefs husfolk och hans
bröder och hans faders husfolk; allenast sina kvinnor och barn,
och sina får och fäkreatur lämnade de kvar i landet Gosen.
9 Och med honom foro ditupp både vagnar och ryttare; och
det var en mycket stor skara. 10 När de nu kommo till Goren-
Haatad, på andra sidan Jordan, höllo de där en mycket stor och
högtidlig dödsklagan, och han anställde en sorgefest efter sin
fader i sju dagar. 11 Och när landets inbyggare, kananéerna,
sågo sorgefesten i Goren-Haatad, sade de: "Det är en högtidlig
sorgefest som egyptierna här hålla." Därav fick stället namnet
Abel-Misraim; det ligger på andra sidan Jordan. 12 Och hans
söner gjorde med honom såsom han hade bjudit dem: 13 hans
söner förde honom till Kanaans land och begrovo honom i
grottan på åkern i Makpela, den åker som Abraham hade köpt
till egen grav av hetiten Efron, gent emot Mamre. 14 Och sedan
Josef hade begravit sin fader, vände han tillbaka till Egypten
med sina bröder och alla dem som hade farit upp med honom
för att begrava hans fader. 15 Men när Josefs bröder sågo att
deras fader var död, tänkte de: "Kanhända skall Josef nu bliva
hätsk mot oss och vedergälla oss allt det onda som vi hava gjort
mot honom." 16 Därför sände de bud till Josef och läto säga:
"Din fader bjöd oss så före sin död: 17 'Så skolen I säga till

Josef: Käre, förlåt dina bröder vad de hava brutit och syndat, i
det att de hava handlat så illa mot dig.' Förlåt alltså nu din faders
Guds tjänare vad de hava brutit." Och Josef grät, när de läto
säga detta till honom. **18** Sedan kommo ock hans bröder själva
och föllo ned för honom och sade: "Se, vi vilja vara tjänare åt
dig." **19** Men Josef sade till dem: "Frukten icke. Hållen I då
mig för Gud? **20** I tänkten ont mot mig, men Gud har tänkt det
till godo, för att låta det ske, som nu har skett, och så behålla
mycket folk vid liv. **21** Frukten därför nu icke; jag skall försörja
eder och edra kvinnor och barn." Och han tröstade dem och
talade vänligt med dem. **22** Och Josef bodde kvar i Egypten
med sin faders hus; och Josef blev ett hundra tio år gammal. **23**
Och Josef fick se Efraims barn till tredje led; också av Makir,
Manasses son, föddes barn i Josefs sköte. **24** Och Josef sade
till sina bröder: "Jag dör, men Gud skall förvisso se till eder, och
föra eder upp från detta land till det land som han med ed har
lovat åt Abraham, Isak och Jakob." **25** Och Josef tog en ed av
Israels barn och sade: "När nu Gud ser till eder, fören då mina
ben härifrån." **26** Och Josef dog, när han var ett hundra tio år
gammal. Och man balsamerade honom, och han lades i en
kista, i Egypten.

2 Mosebok

1 Och dessa äro namnen på Israels söner, som kommo till
Egypten; med Jakob kommo de, var och en med sitt hus:
2 Ruben, Simeon, Levi och Juda, **3** Isaskar, Sebulon och
Benjamin, **4** Dan och Naftali, Gad och Aser. **5** Tillsammans
utgjorde de som hade utgått från Jakobs länd sjuttio personer;
men Josef var redan förut i Egypten. **6** Och Josef dog och
alla hans bröder och hela det släktet. **7** Men Israels barn voro
fruktsamma och växte till och förökade sig och blevo övermåttan
talrika, så att landet blev uppfyllt av dem. **8** Då uppstod en
ny konung över Egypten, en som icke visste av Josef. **9** Och
denne sade till sitt folk: "Se, Israels barns folk är oss för stort
och mäktigt. **10** Välan, låt oss då gå klokt till väga med dem;
eljest kunde de ännu mer föröka sig; och om ett krig komme
på, kunde de förena sig med våra fiender och begynna krig
mot oss och sedan draga bort ur landet." **11** Alltså satte man
arbetsfogdar över dem och förtryckte dem med trälarbeten. Och
de måste bygga åt Farao förrådsstäder, Pitom och Raamses. **12**
Men ju mer man förtryckte dem, dess mer förökade de sig, och
dess mer utbredde de sig, så att man begynte gruva sig för
Israels barn. **13** Därför pålade egyptierna Israels barn ytterligare
tvångsarbeten **14** och förbittrade deras liv med hårt arbete
på murbruk och tegel och med alla slags arbeten på marken
korteligen, med tvångsarbeten av alla slag, som de läto dem
utföra **15** Och konungen i Egypten talade till de hebreiska
kvinnor -- den ena hette Sifra, den andra Pua -- som hjälpte
barnaföderskorna, **16** han sade: "När I förlösen de hebreiska
kvinnorna, så sen efter, då de föda: om det är ett gossebarn,
så döden det; är det ett flickebarn, så må det leva." **17** Men
hjälpkvinnorna fruktade Gud och gjorde icke såsom konungen i
Egypten hade sagt till dem, utan läto barnen leva. **18** Då kallade
konungen i Egypten hjälpkvinnorna till sig och sade till dem:
"Varför gören I så och låten barnen leva?" **19** Hjälpkvinnorna
svarade Farao: "De hebreiska kvinnorna äro icke såsom de
egyptiska. De äro kraftigare; förrän hjälpkvinnan kommer till
dem, hava de fött." **20** Och Gud lät det gå väl för hjälpkvinnorna;
och folket förökade sig och blev mycket talrikt. **21** Eftersom
hjälpkvinnorna fruktade Gud, lät han deras hus förkovras. **22**
Då bjöd Farao allt sitt folk och sade: "Alla nyfödda gossebarn-
skolen I kasta i Nilfloden, men all flickebarn mån I låta leva."

2 Och en man av Levis hus gick åstad och tog till hustru Levis
dotter. **2** Och hustrun blev havande och födde en son. Och
hon såg att det var ett vackert barn och dolde honom i tre
månader. **3** Men när hon icke längre kunde dölja honom, tog
hon en kista av rör, beströk den med jordbeck och tjära och lade
barnet däri och satte den så i vassen vid stranden av Nilfloden.
4 Och hans syster ställde sig ett stycke därifrån, för att se huru
det skulle gå med honom. **5** Och Faraos dotter kom ned till
floden för att bada, och hennes tärnor gingo utmed floden. När
hon nu fick se kistan i vassen, sände hon sin tjänarinna dit och
lät hämta den till sig. **6** Och när hon öppnade den, fick hon se
barnet och såg att det var en gosse, och han grät. Då ömkade
hon sig över honom och sade: "Detta är ett av de hebreiska
barnen." **7** Men hans syster frågade Faraos dotter: "Vill du att
jag skall gå och kalla hit till dig en hebreisk amma som kan
amma upp barnet åt dig?" **8** Faraos dotter svarade henne: "Ja,
gå." Då gick flickan och kallade dit barnets moder. **9** Och Faraos
dotter sade till henne: "Tag detta barn med dig, och amma upp
det åt mig, så vill jag giva dig lön därför." Och kvinnan tog barnet
och ammade upp det. **10** När sedan gossen hade vuxit upp;
förde hon honom till Faraos dotter, och denna upptog honom
såsom sin son och gav honom namnet Mose, "ty", sade hon, "ur
vattnet har jag dragit upp honom". **11** På den tiden hände sig att
Mose, sedan han hade blivit stor, gick ut till sina bröder och såg
på deras trälarbete. Och han fick se att en egyptisk man slog en
hebreisk man, en av hans bröder. **12** då vände han sig åt alla
sidor, och när han såg att ingen annan människa fanns där,
slog han ihjäl egyptiern och gömde honom i sanden. **13** Dagen
därefter gick han åter ut och fick då se två hebreiska män träta
med varandra. Då sade han till den som gjorde orätt: "Skall
du slå din landsman?" **14** Han svarade: "Vem har satt dig till
hövding och domare över oss? Vill du dräpa mig, såsom du
dräpte egyptiern?" Då blev Mose förskräckt och tänkte: "Så har
då saken blivit känd." **15** Också fick Farao höra om denna sak
och ville dräpa Mose. Men Mose flydde bort undan Farao; och
han stannade i Midjans land; där satte han sig vid en brunn. **16**
Och prästen i Midjan hade sju döttrar. Dessa kommo nu för
att hämta upp vatten och skulle fylla hoarna för att vattna sin
faders får. **17** Då kommo herdarna och ville driva bort dem; men
Mose stod upp och hjälpte dem och vattnade deras får. **18** När
de sedan kommo hem till sin fader Reguel, sade han: "Varför
kommen I så snart hem i dag?" **19** De svarade: "En egyptisk
man hjälpte oss mot herdarna; därtill hämtade han upp vatten
åt oss och vattnade fåren." **20** Då sade han till sina döttrar:
"Var är han då? Varför läten I mannen bliva kvar där? Inbjuden
honom att komma och äta med oss". **21** Och Mose beslöt sig
för att stanna hos mannen, och denne gav åt Mose sin dotter
Sippora till hustru. **22** Hon födde en son, och han gav honom
namnet Gersom, "ty", sade han, "jag är en främling i ett land
som icke är mitt". **23** Så förflöt en lång tid, och därunder dog
konungen i Egypten. Men Israels barn suckade över sin träldom
och klagade; och deras rop över träldomen steg upp till Gud. **24**
Och Gud hörde deras jämmer, och Gud tänkte på sitt förbund
med Abraham, Isak och Jakob. **25** Och Gud såg till Israels barn,
och Gud lät sig vårda om dem.

3 Och Mose vaktade fåren åt sin svärfader Jetro, prästen i
Midjan. Och han drev en gång fåren bortom öknen och kom
så till Guds berg Horeb. **2** Där uppenbarade sig HERRENS
ängel för honom i en eldslåga som slog upp ur en buske. Han
såg att busken brann av elden, och att busken dock icke blev
förtärd. **3** Då tänkte Mose: "Jag vill gå ditbort och betrakta den
underbara synen och se varför busken icke brinner upp." **4**
När då HERREN såg att han gick åstad för att se, ropade Gud
till honom ur busken och sade: "Mose! Mose!" Han svarade:
"Här är jag." **5** Då sade han: "Träd icke hit; drag dina skor av
dina fötter, ty platsen där du står är helig mark." **6** Och han
sade ytterligare: "Jag är din faders Gud, Abrahams Gud, Isaks
Gud och Jakobs Gud." Då skylde Mose sitt ansikte, ty han

fruktade för att se på Gud. 7 Och HERREN sade: "Jag har
nogsamt sett mitt folks betryck i Egypten, och jag har hört huru
de ropa över sina plågare; jag vet vad de måste lida. 8 Därför
har jag stigit ned för att rädda dem ur egyptiernas våld och föra
dem från det landet upp till ett gott och rymligt land, ett land
som flyter av mjölk och honung, det land där kananéer, hetiter,
amoréer, perisséer, hivéer och jebuséer bo. 9 Fördenskull,
eftersom Israels barns rop har kommit till mig, och jag därjämte
har sett huru egyptierna förtrycka dem, 10 därför må du nu
gå åstad, jag vill sända dig till Farao; och du skall föra mitt
folk, Israels barn, ut ur Egypten" 11 Men Mose sade till Gud:
"Vem är jag, att jag skulle gå till Farao, och att jag skulle föra
Israels barn ut ur Egypten?" 12 Han svarade: "Jag vill vara
med dig. Och detta skall för dig vara tecknet på att det är jag
som har sänt dig: när du har fört folket ut ur Egypten, skolen
I hålla gudstjänst på detta berg." 13 Då sade Mose till Gud:
"När jag nu kommer till Israels barn och säger till dem: 'Edra
fäders Gud har sänt mig till eder', och de fråga mig; 'Vad är
hans namn?', vad skall jag då svara dem?" 14 Gud sade till
Mose: "Jag är den jag är." Och han sade vidare: "Så skall du
säga till Israels barn: 'Jag är' har sänt mig till eder. 15 Och Gud
sade ytterligare till Mose: "Så skall du säga till Israels barn:
HERREN, edra fäders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud och
Jakobs Gud, har sänt mig till eder. Detta skall vara mitt namn
evinnerligen, och så skall man nämna mig från släkte till släkte.
16 Gå nu åstad och församla de äldste i Israel, och säg till dem:
HERREN, edra fäders Gud, Abrahams, Isaks och Jakobs Gud,
har uppenbarat sig för mig, och han har sagt: 'Jag har sett till
eder och har sett det som vederfares eder Egypten; 17 därför är
nu mitt ord: jag vill föra eder bort ifrån betrycket i Egypten upp till
kananéernas, hetiternas, amoréernas, perisséernas, hivéernas
och jebuséernas land, ett land som flyter av mjölk och honung.'
18 Och de skola lyssna till dina ord; och du skall tillika med de
äldste i Israel gå till konungen i Egypten, och I skolen säga till
honom: HERREN, hebréernas Gud, har visat sig för oss, så låt
oss nu gå tre dagsresor in i öknen och offra åt HERREN, vår
Gud.' 19 Dock vet jag att konungen i Egypten icke skall tillstädja
eder att gå, icke ens när han får känna min starka hand. 20 Men
jag skall räcka ut min hand och slå Egypten med alla slags
under, som jag vill göra där; sedan skall han släppa eder. 21
Och jag vill låta detta folk finna nåd för egyptiernas ögon, så
att I, när I dragen bort, icke skolen draga bort med tomma
händer; 22 utan var kvinna skall av sin grannkvinna och av den
främmande kvinna som bor i hennes hus begära klenoder av
silver och guld, så ock kläder. Dessa skolen I sätta på edra
söner och döttrar. Så skolen I taga byte från egyptierna."

4 Mose svarade och sade: "Men om de nu icke tro mig eller
lyssna till mina ord, utan säga: 'HERREN har icke uppenbarat
sig för dig'?" 2 Då sade HERREN till honom: "Vad är det du har
i din hand?" 3 Han svarade: "En stav." Han sade: "Kasta den på
marken." När han då kastade den på marken, förvandlades den
till en orm; och Mose flydde för honom. 4 Men HERREN sade
till Mose: "Räck ut din hand och tag honom i stjärten." Då räckte
han ut sin hand och grep honom; och han förvandlades åter till
en stav i hans hand. 5 Och HERREN sade: "Så skola de. tro
att HERREN, deras fäders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud
och Jakobs Gud, har uppenbarat sig för dig. 6 Och HERREN
sade ytterligare till honom: "Stick din hand i barmen." Och han
stack sin hand i barmen. När han sedan drog ut den, se, då var
handen vit såsom snö av spetälska. 7 Åter sade han. "Stick
din hand tillbaka i barmen." Och han stack sin hand tillbaka i
barmen. När han sedan drog ut den igen ur barmen, se, då var
den åter lik hans övriga kropp. 8 Och HERREN sade: "Om
de icke vilja tro dig eller akta på det första tecknet, så måste
de tro det andra tecknet. 9 Men om de icke ens tro dessa två
tecken eller lyssna till dina ord, så tag av Nilflodens vatten och
gjut ut det på torra landet, så skall vattnet, som du har tagit ur
floden, förvandlas till blod på torra landet." 10 Då sade Mose till
HERREN: "Ack I Herre, jag är ingen talför man; jag har icke
varit det förut, och jag är det icke heller nu, sedan du har talat till
din tjänare, ty jag har ett trögt målföre och en trög tunga. 11
HERREN sade till honom: "Vem har givit människan munnen,
eller vem gör henne stum eller döv, seende eller blind? Är det
icke jag, HERREN? 12 Så gå nu åstad, jag skall vara med
din mun och lära dig vad du skall tala." 13 Men han sade:
"Ack Herre, sänd ditt budskap med vilken annan du vill." 14 Då
upptändes HERRENS vrede mot Mose, och han sade: "Har du
icke din broder Aron, leviten? Jag vet att han är en man som
kan tala. Och han går nu åstad för att möta dig, och när han får
se dig, skall han glädjas i sitt hjärta. 15 Och du skall tala till
honom och lägga orden i hans mun; och jag skall vara med din
mun och med hans mun, och jag skall lära eder vad I skolen
göra. 16 Och han skall tala för dig till folket; alltså skall han
vara för dig såsom mun, och du skall vara för honom såsom en
gud. 17 Och du skall taga i din hand denna stav, med vilken du
skall göra dina tecken." 18 Därefter vände Mose tillbaka till sin
svärfader Jeter och sade till honom: "Låt mig vända tillbaka till
mina bröder i Egypten, för att se om de ännu leva." Jetro sade
till Mose: "Gå i frid." 19 Och HERREN sade till Mose i Midjan:
"Vänd tillbaka till Egypten, ty alla de män äro döda, som stodo
efter ditt liv." 20 Då tog Mose sin hustru och sina söner och
satte dem på sin åsna och for tillbaka till Egyptens land; och
Mose tog Guds stav i sin hand. 21 Och HERREN sade till Mose:
"När du nu vänder tillbaka till Egypten så se till, att du inför
Farao gör alla de under som jag har givit dig makt att göra. Men
jag skall förstocka hans hjärta, så att han icke släpper folket. 22
Och då skall du säga till Farao: Så säger HERREN: Israel är
min förstfödde son, 23 och jag har sagt till dig: 'Släpp min son,
så att han kan hålla gudstjänst åt mig.' Men du har icke velat
släppa honom. Därför skall jag nu dräpa din förstfödde son. 24
Och under resan hände sig att HERREN på ett viloställe kom
emot honom och ville döda honom. 25 Då tog Sippora en skarp
sten och skar bort förhuden på sin son och berörde honom
därmed nedtill och sade: "Du är mig en blodsbrudgum." 26 Så
lät han honom vara. Då sade hon åter: "Ja, en blodsbrudgum till
omskärelse." 27 Och HERREN sade till Aron: "Gå åstad och möt
Mose i öknen." Då gick han åstad och träffade honom på Guds
berg; och han kysste honom. 28 Och Mose berättade för Aron
allt vad HERREN hade talat, när han sände honom, och om alla

de tecken som han hade bjudit honom att göra. 29 Sedan gingo
Mose och Aron åstad och församlade alla Israels barns äldste.
30 Och Aron omtalade allt vad HERREN hade talat till Mose;
och han gjorde tecknen inför folkets ögon. 31 Då trodde folket;
och när de hörde att HERREN hade sett till Israels barn, och att
han hade sett deras betryck, böjde de sig ned och tillbådo.

5 Därefter kommo Mose och Aron och sade till Farao: "Så
säger HERREN, Israels Gud: Släpp mitt folk, så att de kunna
hålla högtid åt mig i öknen." 2 Men Farao svarade: "Vem är
HERREN, eftersom jag på hans befallning skulle släppa Israel?
Jag vet icke av HERREN och vill ej heller släppa Israel." 3 Då
sade de: "Hebréernas Gud har visat sig för oss. Så låt oss nu
gå tre dagsresor in i öknen och offra åt HERREN, vår Gud, för
att han icke må komma över oss med pest eller med svärd." 4
Men konungen i Egypten svarade dem: "Mose och Aron, varför
dragen I folket ifrån dess arbete? Gån bort till edra dagsverken.
5 Ytterligare sade Farao: "Folket är ju redan alltför talrikt i landet,
och likväl viljen I skaffa dem frihet ifrån deras dagsverken!" 6
Därefter bjöd Farao samma dag fogdarna och tillsyningsmännen
över folket och sade: 7 "I skolen icke vidare såsom förut giva
folket halm till att göra tegel. Låten dem själva gå och skaffa
sig halm. 8 Men samma antal tegel som de förut hava gjort
skolen I ändå ålägga dem, utan något avdrag; ty de äro lata,
därför ropa de och säga: 'Låt oss gå och offra åt vår Gud.'
9 Man måste lägga tungt arbete på dessa människor, så att
de därigenom få något att göra och icke akta på lögnaktigt
tal." 10 Då gingo fogdarna och tillsyningsmännen över folket ut
och sade till folket: "Så säger Farao: Jag vill icke längre giva
eder halm. 11 Gån själva och skaffen eder halm, var I kunnen
finna sådan; men i edert arbete skall intet avdrag göras." 12 Då
spridde sig folket över hela Egyptens land och samlade strå
för att bruka det såsom halm. 13 Och fogdarna drevo på dem
och sade: "Fullgören edert arbete, var dag det för den dagen
bestämda, likasom när man gav eder halm." 14 Och Israels
barns tillsyningsmän, de som Faraos fogdar hade satt över dem,
fingo uppbära hugg och slag, och man sade till dem: "Varför
haven I icke såsom förut fullgjort edert förelagda dagsverke i
tegel, varken i går eller i dag?" 15 Då kommo Israels barns
tillsyningsmän och ropade till Farao och sade: "Varför gör du så
mot dina tjänare? 16 Ingen halm giver man åt dina tjänare,
och likväl säger man till oss: 'Skaffen fram tegel.' Och se, dina
tjänare få nu uppbära hugg och slag, fastän skulden ligger hos
ditt eget folk." 17 Men han svarade: "I ären lata, ja lata ären
I. Därför sägen I: 'Låt oss gå och offra åt HERREN.' 18 Nej,
gån i stället till edert arbete. Halm skall man icke giva eder,
men det bestämda antalet tegel måsten I ändå lämna." 19 Då
märkte Israels barns tillsyningsmän att det var illa ställt för dem,
eftersom de hade fått det svaret att de icke skulle få något
avdrag i det antal tegel, som de skulle lämna för var dag. 20
Och när de kommo ut ifrån Farao, träffade de Mose och Aron,
som stodo där för att möta dem; 21 och de sade till dem: "Må
HERREN hemsöka eder och döma eder, eftersom I haven gjort
oss förhatliga för Farao och hans tjänare och satt dem svärdet i
hand till att dräpa oss. 22 Då vände sig Mose åter till HERREN
och sade: "Herre, varför har du gjort så illa mot detta folk? Varför
har du sänt mig? 23 Allt ifrån den tid då jag gick till Farao för att
tala i ditt namn har han ju gjort illa mot detta folk, och du har
ingalunda räddat ditt folk.

6 Men HERREN sade till Mose: "Nu skall du få se vad jag
skall göra med Farao; ty genom min starka hand skall han
nödgas släppa dem, ja, han skall genom min starka hand
nödgas driva dem ut ur sitt land." 2 Och Gud talade till Mose
och sade till honom: "Jag är HERREN. 3 För Abraham, Isak
och Jakob uppenbarade jag mig såsom 'Gud den Allsmäktige',
men under mitt namn 'HERREN' var jag icke känd av dem. 4
Och jag upprättade ett förbund med dem och lovade att giva
dem Kanaans land, det land där de bodde såsom främlingar. 5
Och nu har jag hört Israels barns jämmer över att egyptierna
hålla dem i träldom, och jag har kommit ihåg mitt förbund. 6
Säg därför till Israels barn: 'Jag är HERREN, och jag skall föra
eder ut från trälarbetet hos egyptierna och rädda eder från
träldomen under dem, och jag skall förlossa eder med uträckt
arm och genom stora straffdomar. 7 Och jag skall taga eder till
mitt folk och vara eder Gud; och I skolen förnimma att jag är
HERREN eder Gud, han som för eder ut från trälarbetet hos
egyptierna. 8 Och jag skall föra eder till det land som jag med
upplyft hand har lovat giva åt Abraham, Isak och Jakob; det skall
jag giva eder till besittning. Jag är HERREN.'" 9 Detta allt sade
Mose till Israels barn, men de hörde icke på Mose, av otålighet
och för det hårda arbetets skull. 10 Därefter talade HERREN
till Mose och sade: 11 "Gå och tala med Farao, konungen i
Egypten, att han släpper Israels barn ut ur sitt land." 12 Men
Mose talade inför HERREN och sade: "Israels barn höra ju icke
på mig; huru skulle då Farao vilja höra mig -- mig som har
oomskurna läppar?" 13 Men HERREN talade till Mose och Aron
och gav dem befallning till Israels barn och till Farao, konungen
i Egypten, om att Israels barn skulle föras ut ur Egyptens land.
14 Dessa voro huvudmännen för deras familjer. Rubens, Israels
förstföddes, söner voro Hanok och Pallu, Hesron och Karmi.
Dessa voro Rubens släkter. 15 Simeons söner voro Jemuel,
Jamin, Ohad, Jakin, Sohar och Saul, den kananeiska kvinnans
son. Dessa voro Simeons släkter. 16 Och dessa voro namnen
på Levis söner, efter deras ättföljd: Gerson, Kehat och Merari.
Och Levi blev ett hundra trettiosju år gammal. 17 Gersons
söner voro Libni och Simei, efter deras släkter. 18 Kehats söner
voro Amram, Jishar, Hebron och Ussiel. Och Kehat blev ett
hundra trettiotre år gammal. 19 Meraris söner voro Maheli och
Musi. Dessa voro leviternas släkter, efter deras ättföljd. 20 Men
Amram tog sin faders syster Jokebed till hustru, och hon födde
åt honom Aron och Mose. Och Amram blev ett hundra trettiosju
år gammal. 21 Jishars söner voro Kora, Nefeg och Sikri. 22
Ussiels söner voro Misael, Elsafan och Sitri. 23 Och Aron tog
till hustru Eliseba, Amminadabs dotter, Nahesons syster, och
hon födde åt honom Nadab och Abihu, Eleasar och Itamar.
24 Koras söner voro Assir, Elkana och Abiasaf. Dessa voro
koraiternas släkter. 25 Och Eleasar, Arons son, tog en av Putiels
döttrar till hustru, och hon födde åt honom Pinehas. Dessa voro
huvudmännen för leviternas familjer, efter deras släkter. 26 Så

förhöll det sig med Aron och Mose, dem till vilka HERREN sade:
"Fören Israels barn ut ur Egyptens land, efter deras härskaror.
27 Det var dessa som talade med Farao, konungen i Egypten,
om att de skulle föra Israels barn ut ur Egypten. Så förhöll det
sig med Mose och Aron, 28 Och när HERREN talade till Mose i
Egyptens land, 29 talade han så till Mose: "Jag är HERREN.
Tala till Farao, konungen i Egypten, allt vad jag talar till dig." 30
Men Mose sade inför HERREN: "Se, jag har oomskurna läppar;
huru skulle då Farao vilja höra på mig?"

7 Men HERREN sade till Mose: "Se, jag har satt dig att vara
såsom en gud för Farao, och din broder Aron skall vara din
profet. 2 Du skall tala allt vad jag bjuder dig; sedan skall din
broder Aron tala med Farao om att han måste släppa Israels
barn ut ur sitt land. 3 Men jag skall förhärda Faraos hjärta
och skall göra många tecken och under i Egyptens land. 4
Farao skall icke höra på eder; men jag skall lägga min hand på
Egypten och skall föra mina härskaror, mitt folk, Israels barn, ut
ur Egyptens land, genom stora straffdomar. 5 Och egyptierna
skola förnimma att jag är HERREN, när jag räcker ut min hand
över Egypten och för Israels barn ut från dem." 6 Och Mose och
Aron gjorde så; de gjorde såsom HERREN hade bjudit dem. 7
Men Mose var åttio år gammal och Aron åttiotre år gammal, när
de talade med Farao. 8 Och HERREN talade till Mose och Aron
och sade: 9 "När Farao talar till eder och säger: 'Låten oss
se något under', då skall du säga till Aron: 'Tag din stav och
kasta den inför Farao', så skall den bliva en stor orm." 10 Då
gingo Mose och Aron till Farao och gjorde såsom HERREN
hade bjudit. Aron kastade sin stav inför Farao och hans tjänare,
och den blev en stor orm. 11 Då kallade också Farao till sig sina
vise och trollkarlar; och dessa, de egyptiska spåmännen, gjorde
ock detsamma genom sina hemliga konster: 12 de kastade
var och en sin stav, och dessa blevo stora ormar. Men Arons
stav uppslukade deras stavar. 13 Dock förblev Faraos hjärta
förstockat, och han hörde icke på dem, såsom HERREN hade
sagt. 14 Därefter sade HERREN till Mose: "Faraos hjärta är
tillslutet, han vill icke släppa folket. 15 Gå till Farao i morgon
bittida -- han går nämligen då ut till vattnet -- och ställ dig i
hans väg, på stranden av Nilfloden. Och tag i din hand staven
som förvandlades till en orm. 16 Och säg till honom: HERREN,
hebréernas Gud, sände mig till dig och lät säga dig: 'Släpp mitt
folk, så att de kunna hålla gudstjänst åt mig i öknen.' Men se, du
har hitintills icke velat höra. 17 Därför säger nu HERREN så:
'Härav skall du förnimma att jag är HERREN: se, med staven
som jag håller i min hand vill jag slå på vattnet i Nilfloden, och
då skall det förvandlas till blod. 18 Och fiskarna i floden skola
dö, och floden skall bliva stinkande, så att egyptierna skola
vämjas vid att dricka vatten ifrån floden.'" 19 Och HERREN
sade till Mose: "Säg till Aron: Tag din stav, och räck ut din hand
över egyptiernas vatten, över deras strömmar, kanaler och sjöar
och alla andra vattensamlingar, så skola de bliva blod; över hela
Egyptens land skall vara blod, både i träkärl och i stenkärl."
20 Och Mose och Aron gjorde såsom HERREN hade bjudit.
Han lyfte upp staven och slog vattnet i Nilfloden inför Faraos
och hans tjänares ögon; då förvandlades allt vatten floden till
blod. 21 Och fiskarna i floden dogo, och floden blev stinkande,
så att egyptierna icke kunde dricka vatten ifrån floden; och
blodet var över hela Egyptens land. 22 Men de egyptiska
spåmännen gjorde detsamma genom sina hemliga konster. Så
förblev Faraos hjärta förstockat, och han hörde icke på dem,
såsom HERREN hade sagt. 23 Och Farao vände om och gick
hem och aktade icke heller på detta. 24 Men i hela Egypten
grävde man runt omkring Nilfloden efter vatten till att dricka; ty
vattnet i floden kunde man icke dricka. 25 Och så förgingo sju
dagar efter det att HERREN hade slagit Nilfloden.

8 Därefter sade HERREN till Mose: "Gå till Farao och säg
till honom: Så säger HERREN: Släpp mitt folk, så att de
kunna hålla gudstjänst åt mig. 2 Men om du icke vill släppa
dem, se, då skall jag hemsöka hela ditt land med paddor. 3
Nilfloden skall frambringa ett vimmel av paddor, och de skola
stiga upp och komma in i ditt hus och i din sovkammare och
upp i din säng, och in i dina tjänares hus och bland ditt folk,
och i dina bakugnar och baktråg. 4 Ja, på dig själv och ditt
folk och alla dina tjänare skola paddorna stiga upp." 5 Och
HERREN sade till Mose: "Säg till Aron: Räck ut din hand med
din stav över strömmarna, kanalerna och sjöarna, och låt så
paddor stiga upp över Egyptens land." 6 Då räckte Aron ut
sin hand över Egyptens vatten, och paddor stego upp och
övertäckte Egyptens land. 7 Men spåmännen gjorde detsamma
genom sina hemliga konster och läto paddor stiga upp över
Egyptens land. 8 Då kallade Farao Mose och Aron till sig och
sade: "Bedjen till HERREN, att han tager bort paddorna från
mig och mitt folk, så skall jag släppa folket, så att de kunna
offra åt HERREN." 9 Mose sade till Farao: "Dig vare tillstatt att
förelägga mig en tid inom vilken jag, genom att bedja för dig och
dina tjänare och ditt folk, skall skaffa bort paddorna från dig
och dina hus, så att de finnas kvar allenast i Nilfloden. 10 Han
svarade: "Till i morgon." Då sade han: "Må det ske såsom du
har sagt, så att du får förnimma att ingen är såsom HERREN,
vår Gud. 11 Paddorna skola vika bort ifrån dig och dina hus och
ifrån dina tjänare och ditt folk och skola finnas kvar allenast i
Nilfloden." 12 Så gingo Mose och Aron ut ifrån Farao. Och Mose
ropade till HERREN om hjälp mot paddorna som han hade låtit
komma över Farao. 13 Och HERREN gjorde såsom Mose hade
begärt: paddorna dogo och försvunno ifrån husen, gårdarna och
fälten. 14 Och man kastade dem tillsammans i högar, här en
och där en; och landet uppfylldes av stank. 15 Men när Farao
såg att han hade fått lättnad, tillslöt han sitt hjärta och hörde
icke på dem, såsom HERREN hade sagt. 16 Därefter sade
HERREN till Mose: "Säg till Aron: Räck ut din stav och slå i
stoftet på jorden, så skall därav bliva mygg i hela Egyptens
land." 17 Och de gjorde så: Aron räckte ut sin hand med sin
stav och slog i stoftet på jorden; då kom mygg på människor
och boskap. Av allt stoft på marken blev mygg i hela Egyptens
land. 18 Och spåmännen ville göra detsamma genom sina
hemliga konster och försökte skaffa fram mygg, men de kunde
icke. Och myggen kom på människor och boskap. 19 Då sade
spåmännen till Farao: "Detta är Guds finger." Men Faraos hjärta
förblev förstockat, och han hörde icke på dem, såsom HERREN

hade sagt. 20 Därefter sade HERREN till Mose: "Träd i morgon
bittida fram inför Farao -- han går nämligen då ut till vattnet --
och säg till honom: så säger HERREN: Släpp mitt folk, så att de
kunna hålla guds tjänst åt mig. 21 Ty om du icke släpper mitt
folk, de, då skall jag sända svärmar av flugor över dig och dina
tjänare och ditt folk och dina hus, så att egyptiernas hus skola
bliva uppfyllda av flugsvärmar, ja, själva marken på vilken de
stå. 22 Men på den dagen skall jag göra ett undantag för landet
Gosen, där mitt folk bor, så att inga flugsvärmar skola finnas
där, på det att du må förnimma att jag är HERREN här i landet.
23 Så skall jag förlossa mitt folk och göra en åtskillnad mellan
mitt folk och ditt. I morgon skall detta tecken ske." 24 Och
HERREN gjorde så: stora flugsvärmar kommo in i Faraos och i
hans tjänares hus; och överallt i Egypten blev landet fördärvat
av flugsvärmarna. 25 Då kallade Farao Mose och Aron till sig
och sade: "Gån åstad och offren åt eder Gud här i landet." 26
Men Mose svarade: "Det går icke an att vi göra så; ty vi offra åt
HERREN, vår Gud, sådant som för egyptierna är en styggelse.
Om vi nu inför egyptiernas ögon offra sådant som för dem är en
styggelse, skola de säkert stena oss. 27 Så låt oss nu gå tre
dagsresor in i öknen och offra åt HERREN, vår Gud, såsom han
befaller oss." 28 Då sade Farao: "Jag vill släppa eder, så att I
kunnen offra åt HERREN, eder Gud, i öknen; allenast mån I
icke gå alltför långt bort. Bedjen för mig. 29 Mose svarade: "Ja,
när jag kommer ut från dig, skall jag bedja till HERREN, så att
flugsvärmarna i morgon vika bort ifrån Farao, ifrån hans tjänare
och hans folk. Allenast må Farao icke mer handla svikligt och
vägra att släppa folket, så att de kunna offra åt HERREN. 30
Och Mose gick ut ifrån Farao och bad till HERREN. 31 Och
HERREN gjorde såsom Mose sade begärt: han skaffade bort
flugsvärmarna ifrån Farao, ifrån hans tjänare och hans folk, så
att icke en enda fluga blev kvar. 32 Men Farao tillslöt sitt hjärta
också denna gång och släppte icke folket.

9 Därefter sade HERREN till Mose: "Gå till Farao och tala
till honom: Så säger HERREN, hebréernas Gud: Släpp
mitt folk, så att de kunna hålla gudstjänst åt mig. 2 Ty om
du icke vill släppa dem, utan kvarhåller dem längre, 3 se, då
skall HERRENS hand med en mycket svår pest komma över
din boskap på marken, över hästar, åsnor och kameler, över
fäkreatur och får. 4 Men HERREN skall därvid göra en åtskillnad
mellan israeliternas boskap och egyptiernas, så att intet av
de djur som tillhöra Israels barn skall dö." 5 Och HERREN
bestämde en tid och sade: "I morgon skall HERREN göra så
i landet." 6 Och dagen därefter gjorde HERREN så, och all
egyptiernas boskap dog. Men av Israels barns boskap dog
icke ett enda djur; 7 när Farao sände och hörde efter, se, då
hade icke så mycket som ett enda djur av Israels boskap dött.
Men Faraos hjärta var tillslutet, och han släppte icke folket 8
Därefter sade HERREN till Mose och Aron: "Tagen edra händer
fulla med sot ur smältugnen, och må sedan Mose strö ut det,
upp mot himmelen, inför Faraos ögon, 9 så skall därav bliva
ett damm över hela Egyptens land, och därav skola uppstå
bulnader, som slå ut med blåsor, på människor och boskap
i hela Egyptens land." 10 Då togo de sot ur smältugnen och
trädde inför Farao, och Mose strödde ut det, upp mot himmelen;
och därav uppstodo bulnader, som slogo ut med blåsor, på
människor och boskap. 11 Och spåmännen kunde icke hålla
stånd mot Mose för bulnadernas skull, ty bulnader uppstodo på
spåmännen såväl som på alla andra egyptier. 12 Men HERREN
förstockade Faraos hjärta, så att han icke hörde på dem, såsom
HERREN hade sagt till Mose. 13 Därefter sade HERREN till
Mose: "Träd i morgon bittida fram inför Farao och säg till honom:
Så säger HERREN, hebréernas Gud: Släpp mitt folk, så att de
kunna hålla gudstjänst åt mig. 14 Annars skall jag nu sända alla
mina hemsökelser över dig själv och över dina tjänare och ditt
folk, på det att du må förnimma att ingen är såsom jag på hela
jorden. 15 Ty jag hade redan räckt ut min land för att slå dig
och ditt folk med pest, så att du skulle bliva utrotad från jorden;
16 men jag skonade dig, just därför att jag ville låta min kraft
bliva uppenbarad för dig och mitt namn bliva förkunnat på hela
jorden. 17 Om du ytterligare lägger hinder i vägen för mitt folk
och icke släpper dem, 18 se, då skall jag i morgon vid denna tid
låta ett mycket svårt hagel komma, sådant att dess like icke har
varit i Egypten, allt ifrån den dag dess grund blev lagd ända
till nu. 19 Så sänd nu bort och låt bärga din boskap och allt
vad du annars har ute på marken. Ty alla människor och all
boskap som då finnas ute på marken och icke hava kommit
under tak, de skola träffas av haglet och bliva dödade." 20 Den
som nu bland Faraos tjänare fruktade HERRENS ord, han lät
sina tjänare och sin boskap söka skydd i husen; 21 men den
som icke aktade på HERRENS ord, han lät sina tjänare och sin
boskap bliva kvar ute på marken. 22 Och HERREN sade till
Mose: "Räck din hand upp mot himmelen, så skall hagel falla
över hela Egyptens land, över människor och boskap och över
alla markens örter i Egyptens land." 23 Då räckte Mose sin stav
upp mot himmelen, och HERREN lät det dundra och hagla,
och eld for ned mot jorden, så lät HERREN hagel komma över
Egyptens land. 24 Och det haglade, och bland hagelskurarna
flammade eld; och haglet var så svårt, att dess like icke hade
varit i hela Egyptens land från den tid det blev befolkat. 25 Och i
hela Egyptens land slog haglet ned allt som fanns på marken,
både människor och djur; och haglet slog ned alla markens örter
och slog sönder alla markens träd. 26 Allenast i landet Gosen,
där Israels barn voro, haglade det icke. 27 Då sände Farao och
lät kalla till sig Mose och Aron och sade till dem: "Jag har syndat
denna gång. Det är HERREN som är rättfärdig; jag och mitt
folk hava gjort orätt. 28 Bedjen till HERREN, ty hans dunder
och hagel har varat länge nog; så skall jag släppa eder, och I
skolen icke behöva bliva kvar längre." 29 Mose svarade honom:
"När jag kommer ut ur staden, skall jag uträcka mina händer till
HERREN; då skall dundret upphöra och intet hagel mer komma,
på det att du må förnimma att landet är HERRENS. 30 Dock vet
jag väl att du och dina tjänare ännu icke frukten för HERREN
Gud." 31 Så slogos då linet och kornet ned, ty kornet hade gått
i ax och linet stod i knopp; 32 men vetet och spälten slogos
icke ned, ty de äro sensäd. 33 Och Mose gick ifrån Farao ut
ur staden och uträckte sina händer till HERREN; och dundret
och haglet upphörde, och regnet strömmade icke mer ned på
jorden. 34 Men när Farao såg att regnet och haglet och dundret

hade upphört, framhärdade han i sin synd och tillslöt sitt hjärta,
han själv såväl som hans tjänare. 35 Så förblev Faraos hjärta
förstockat, och han släppte icke Israels barn, såsom HERREN
hade sagt genom Mose.

10 Därefter sade HERREN till Mose: "Gå till Farao; ty jag
har tillslutit hans och hans tjänares hjärtan, för att jag
skulle göra dessa mina tecken mitt ibland dem, 2 och för att
du sedan skulle kunna förtälja för din son och din sonson
vilka stora gärningar jag har utfört bland egyptierna, och vilka
tecken jag har gjort bland dem, så att I förnimmen att jag är
HERREN." 3 Då gingo Mose och Aron till Farao och sade till
honom: "Så säger HERREN, hebréernas Gud: Huru länge vill
du vara motsträvig och icke ödmjuka dig inför mig? Släpp mitt
folk, så att de kunna hålla gudstjänst åt mig. 4 Ty om du icke
vill släppa mitt folk, se, då skall jag i morgon låta gräshoppor
komma över ditt land. 5 Och de skola övertäcka marken så att
man icke kan se marken; och de skola äta upp återstoden av
den kvarleva som har blivit över åt eder efter haglet, och de
skola aväta alla edra träd, som växa på marken. 6 Och dina hus
skola bliva uppfyllda av dem, så ock alla dina tjänares hus och
alla egyptiers hus, så att dina fäder och dina faders fäder icke
hava sett något sådant, från den dag de blevo till på jorden
ända till denna dag." Och han vände sig om och gick ut ifrån
Farao. 7 Men Faraos tjänare sade till honom: "Huru länge skall
denne vara oss till förfång? Släpp männen, så att de kunna
hålla gudstjänst åt HERREN, sin Gud. Inser du icke ännu att
Egypten bliver fördärvat?" 8 Då hämtade man Mose och Aron
tillbaka till Farao. Och han sade till dem: "I mån gå åstad och
hålla gudstjänst åt HERREN, eder Gud. Men vilka äro nu de
som skola gå?" 9 Mose svarade: "Vi vilja gå både unga och
gamla; vi vilja gå med söner och döttrar, med får och fäkreatur;
ty en HERRENS högtid skola vi hålla." 10 Då sade han till dem:
"Må HERREN: vara med eder lika visst som jag släpper eder
med edra kvinnor och barn! Där ser man att I haven ont i sinnet!
11 Nej; I män mån gå åstad och hålla gudstjänst åt HERREN;
det var ju detta som I begärden." Och man drev dem ut ifrån
Farao. 12 Och HERREN sade till Mose: "Räck ut din hand
över Egyptens land, så att gräshoppor komma över Egyptens
land och äta upp alla örter i landet, allt vad haglet har lämnat
kvar." 13 Då räckte Mose ut sin stav över Egyptens land, och
HERREN lät en östanvind blåsa över landet hela den dagen
och hela natten; och när det blev morgon, förde östanvinden
gräshopporna fram med sig. 14 Och gräshopporna kommo
över hela Egyptens land och slogo i stor mängd ned över hela
Egyptens område; en sådan myckenhet av gräshoppor hade
aldrig tillförne kommit och skall icke heller hädanefter komma.
15 De övertäckte hela marken, så att marken blev mörk; och
de åto upp alla örter i landet och all frukt på träden, allt som
haglet hade lämnat kvar; intet grönt blev kvar på träden eller
på markens örter i hela Egyptens land. 16 Då kallade Farao
med hast Mose och Aron till sig och sade: "Jag har syndat mot
HERREN, eder Gud, och mot eder. 17 Men förlåt nu min synd
denna enda gång; och bedjen till HERREN, eder Gud, att han
avvänder allenast denna dödsplåga ifrån mig." 18 Då gick han
ut ifrån Farao och bad till HERREN. 19 Och HERREN vände
om vinden och lät en mycket stark västanvind komma; denna
fattade i gräshopporna och kastade dem i Röda havet, så att
icke en enda gräshoppa blev kvar inom Egyptens hela område.
20 Men HERREN förstockade Faraos hjärta, så att han icke
släppte Israels barn. 21 Därefter sade HERREN till Mose: "Räck
din hand upp mot himmelen, så skall över Egyptens land komma
ett sådant mörker, att man kan taga på det." 22 Då räckte Mose
sin hand upp mot himmelen, och ett tjockt mörker kom över hela
Egyptens land i tre dagar. 23 Ingen kunde se den andre, och
ingen kunde röra sig från sin plats i tre dagar. Men alla Israels
barn hade ljust där de bodde. 24 Då kallade Farao Mose till sig
och sade: "Gån åstad och hållen gudstjänst åt HERREN; låten
allenast edra får och fäkreatur bliva kvar. Också edra kvinnor
och barn må gå med eder." 25 Men Mose sade: "Du måste ock
låta oss få slaktoffer och brännoffer att offra åt HERREN, vår
Gud. 26 Också vår boskap måste gå med oss, och icke en klöv
får bliva kvar; ty därav måste vi taga det varmed vi skola hålla
gudstjänst åt HERREN, vår Gud. Och förrän vi komma dit, veta
vi själva icke vad vi böra offra åt HERREN." 27 Men HERREN
förstockade Faraos hjärta, så att han icke ville släppa dem. 28
Och Farao sade till honom: "Gå bort ifrån mig, och tag dig till
vara för att ännu en gång komma inför mitt ansikte; ty på den
dag du kommer inför mitt ansikte skall du dö." 29 Mose svarade:
"Du har talat rätt; jag skall icke vidare komma inför ditt ansikte."

11 Därefter sade HERREN till Mose: "Ännu en plåga skall
jag låta komma över Farao och över Egypten; sedan skall
han släppa eder härifrån; ja, han skall till och med driva eder ut
härifrån, när han släpper eder. 2 Så tala nu till folket, och säg
att var och en av dem, man såväl som kvinna, skall av sin nästa
begära klenoder av silver och guld." 3 Och HERREN lät folket
finna nåd för egyptiernas ögon. Ja, mannen Mose hade stort
anseende i Egyptens land, både hos Faraos tjänare och hos
folket. 4 Och Mose sade: "Så säger HERREN: Vid midnattstid
skall jag gå fram genom Egypten. 5 Och då skall allt förstfött i
Egyptens land dö, från den förstfödde hos Farao, som sitter på
tronen, ända till den förstfödde hos tjänstekvinnan, som arbetar
vid handkvarnen, så ock allt förstfött ibland boskapen. 6 Och ett
stort klagorop skall upphävas i hela Egyptens land, sådant att
dess like aldrig har varit hört och aldrig mer skall höras. 7 Men
icke en hund skall gläfsa mot någon av Israels barn, varken mot
människor eller mot boskap. Så skolen I förnimma att HERREN
gör en åtskillnad mellan Egypten och Israel. 8 Då skola alla dina
tjänare här komma ned till mig och buga sig för mig och säga:
'Drag ut, du själv med allt folket som följer dig.' Och sedan skall
jag draga ut." Därefter gick han bort ifrån Farao i vredesmod. 9
Men HERREN sade till Mose: "Farao skall neka att höra eder,
på det att jag må låta många under ske i Egyptens land." 10
Och Mose och Aron gjorde alla dessa under inför Farao; men
HERREN förstockade Faraos hjärta, så att han icke släppte
Israels barn ut ur sitt land.

12 Och HERREN talade till Mose och Aron i Egyptens land
och sade: 2 Denna månad skall hos eder vara den främsta
månaden, den skall hos eder vara den första av årets månader.

3 Talen till Israels hela menighet och sägen: På tionde dagen i
denna månad skall var husfader taga sig ett lamm, så att vart
hushåll får ett lamm. 4 Men om hushållet är för litet till ett lamm,
så skola husfadern och hans närmaste granne taga ett lamm
tillsammans, efter personernas antal. För vart lamm skolen I
beräkna ett visst antal, i mån av vad var och en äter. 5 Ett felfritt
årsgammalt lamm av hankön skolen I utvälja; av fåren eller
av getterna skolen I taga det. 6 Och I skolen förvara det intill
fjortonde dagen i denna månad; då skall man -- Israels hela
församlade menighet -- slakta det vid aftontiden. 7 Och man
skall taga av blodet och stryka på båda dörrposterna och på
övre dörrträet i husen där man äter det. 8 Och man skall äta
köttet samma natt; det skall vara stekt på eld, och man skall äta
det med osyrat bröd jämte bittra örter. 9 I skolen icke äta något
därav rått eller kokt i vatten, utan det skall vara stekt på eld,
med huvud, fötter och innanmäte. 10 Och I skolen icke lämna
något därav kvar till morgonen; skulle något därav bliva kvar till
morgonen, skolen I bränna upp det i eld. 11 Och I skolen äta det
så: I skolen vara omgjordade kring edra länder, hava edra skor
på fötterna och edra stavar i händerna. Och I skolen äta det med
hast. Detta är HERRENS Påsk. 12 Ty jag skall på den natten
gå fram genom Egyptens land och slå allt förstfött i Egyptens
land, både människor och boskap; och över Egyptens alla gudar
skall jag hålla dom; jag är HERREN. 13 Och blodet skall vara
ett tecken, eder till räddning, på de hus i vilka I ären; ty när
jag ser blodet, skall jag gå förbi eder. Och ingen hemsökelse
skall drabba eder med fördärv, när jag slår Egyptens land. 14
Och I skolen hava denna dag till en åminnelsedag och fira den
såsom en HERRENS högtid. Såsom en evärdlig stiftelse skolen
I fira den, släkte efter släkte. 15 I sju dagar skolen I äta osyrat
bröd; redan på första dagen skolen I skaffa bort all surdeg ur
edra hus. Ty var och en som äter något syrat, från den första
dagen till den sjunde, han skall utrotas ur Israel. 16 På den
första dagen skolen I hålla en helig sammankomst; I skolen ock
på den sjunde dagen hålla en helig sammankomst. På dem
skall intet arbete göras; allenast det som var och en behöver till
mat, det och intet annat må av eder tillredas. 17 Och I skolen
hålla det osyrade brödets högtid, eftersom jag på denna samma
dag har fört edra härskaror ut ur Egyptens land. Därför skolen I,
släkte efter släkte, hålla denna dag såsom en evärdlig stiftelse.
18 I första månaden, på fjortonde dagen i månaden, om aftonen,
skolen I äta osyrat bröd, och I skolen fortfara därmed ända till
aftonen på tjuguförsta dagen i månaden. 19 I sju dagar må ingen
surdeg finnas i edra hus; ty var och en son äter något syrligt,
han skall utrotas ur Israels menighet, evad han är främling eller
införding i landet. 20 Intet syrligt skolen I äta; var I än ären
bosatta skolen I äta osyrat bröd. 21 Och Mose kallade till sig
alla de äldste i Israel och sade till dem: "Begiven eder hem, och
tagen eder ett lamm för vart hushåll och slakten påskalammet.
22 Och tagen en knippa isop och doppen den i blodet som är i
skålen, och bestryken det övre dörr träet och båda dörrposterna
med blodet som är i skålen; och ingen av eder må gå ut genom
sin hus dörr intill morgonen. 23 Ty HERREN skall gå fram för att
hemsöka Egypten; men när ha ser blodet på det övre dörrträet
och på de två dörrposterna, skall HERREN gå förbi dörren och
icke tillstädja Fördärvaren att komma i i edra hus och hemsöka
eder. 24 Detta skolen I hålla; det skall vara en stadga för dig
och dina barn till evärdlig tid. 25 Och när I kommen in i det land
som HERREN skall giva åt eder, såsom han har lovat, skolen I
hålla denna gudstjänst. 26 När då edra barn fråga eder: 'Vad
betyder denna eder gudstjänst?', 27 skolen I svara: 'Det är ett
påskoffer åt HERREN, därför att han gick förbi Israels barns hus
i Egypten, när han hemsökte Egypten, men skonade våra hus.'"
Då böjde folket sig ned och tillbad. 28 Och Israels barn gingo
åstad och gjorde så; de gjorde såsom HERREN hade bjudit
Mose och Aron. 29 Och vid midnattstiden slog HERREN allt
förstfött i Egyptens land, från den förstfödde hos Farao, som
satt på tronen, ända till den förstfödde hos fången, som satt
i fängelset, så ock allt förstfött ibland boskapen. 30 Då stod
Farao upp om natten jämte alla sina tjänare och alla egyptier,
och ett stort klagorop upphävdes i Egypten; ty intet hus fanns,
där icke någon död låg. 31 Och han kallade Mose och Aron till
sig om natten och sade: "Stån upp och dragen ut från mitt folk, I
själva och Israels barn; och gån åstad och hållen gudstjänst
åt HERREN, såsom I haven begärt. 32 Tagen ock edra får
och edra fäkreatur, såsom I haven begärt, och gån åstad, och
välsignen därvid mig." 33 Och egyptierna trängde på folket för
att med hast få dem ut ur landet, ty de tänkte: "Eljest dö vi
allasammans." 34 Och folket tog med sig sin deg, innan den
ännu hade blivit syrad; de togo sina baktråg och lindade in dem i
mantlarna och buro dem på sina axlar. 35 Och Israels barn hade
gjort såsom Mose sade: de hade av egyptierna begärt deras
klenoder av silver och guld, så ock kläder. 36 Och HERREN
hade låtit folket finna nåd för egyptiernas ögon, så att de gåvo
dem vad de begärde. Så togo de byte från egyptierna. 37 Och
Israels barn bröto upp och drogo från Rameses till Suckot, vid
pass sex hundra tusen män till fots, förutom kvinnor och barn.
38 En hop folk av allahanda slag drog ock åstad med dem, därtill
får och fäkreatur, boskap i stor myckenhet. 39 Och av degen
som de hade fört med sig ur Egypten bakade de osyrade kakor,
ty den hade icke blivit syrad; de hade ju drivits ut ur Egypten
utan att få dröja; ej heller hade de kunnat tillreda någon reskost
åt sig. 40 Men den tid Israels barn hade bott i Egypten var
fyra hundra trettio år. 41 Just på den dag då de fyra hundra
trettio åren voro förlidna drogo alla HERRENS härskaror ut ur
Egyptens land. 42 En HERRENS vakenatt var detta, när han
skulle föra dem ut ur Egyptens land; denna samma natt är
HERRENS, en högtidsvaka för alla Israels barn, släkte efter
släkte. 43 Och HERREN sade till Mose och Aron: "Detta är
stadgan om påskalammet: Ingen utlänning skall äta därav; 44
men en träl som är köpt för penningar må äta därav, sedan
du ha omskurit honom. 45 En inhysesman och en legodräng
må icke äta därav. 46 I ett och samma hus skall det ätas; du
skall icke föra något av köttet ut ur huset, och intet ben skolen I
sönderslå därpå. 47 Israels hela menighet skall iakttaga detta.
48 Och om någon främling bor hos dig och vill hålla HERRENS
påskhögtid, så skall allt mankön hos honom omskäras, och
sedan må han komma och hålla den; han skall då vara såsom
en införding i landet. Men ingen oomskuren må äta därav. 49 En
och samma lag skall gälla för infödingen och för främlingen som

bor ibland eder." 50 Och alla Israels barn gjorde så; de gjorde
såsom HERREN hade bjudit Mose och Aron. 51 Så förde då
HERREN på denna samma dag Israels barn ut ur Egyptens
land, efter deras härskaror.

13 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 "Helga åt mig
allt förstfött, allt hos Israels barn, som öppnar moderlivet,
evad det är människor eller boskap; mig tillhör det. 3 Och
Mose sade till folket: "Kommen ihåg denna dag, på vilken I
haven dragit ut ur Egypten, ur träldomshuset; ty med stark hand
har HERREN fört eder ut därifrån. Fördenskull må intet syrat
ätas. 4 På denna dag i månaden Abib dragen I nu ut. 5 Och
när HERREN låter dig komma in i kananéernas, hetiternas,
amoréernas, hivéernas och jebuséernas land, som han med ed
har lovat dina fäder att giva dig, ett land som flyter av mjölk och
honung, då skall du hålla denna gudstjänst i denna månad: 6 I
sju dagar skall du äta osyrat bröd, och på sjunde dagen skall
hållas en HERRENS högtid. 7 Under de sju dagarna skall man
äta osyrat bröd; intet syrat skall man se hos dig, ej heller skall
man se någon surdeg hos dig, i hela ditt land. 8 Och du skall på
den dagen berätta för din son och säga: 'Sådant gör jag av
tacksamhet för vad HERREN gjorde med mig, när jag drog ut
ur Egypten.' 9 Och det skall vara för dig såsom ett tecken på
din hand och såsom ett påminnelsemärke på din panna, för
att HERRENS lag må vara i din mun; ty med stark hand har
HERREN fört dig ut ur Egypten. 10 Och denna stadga skall du
hålla på bestämd tid, år efter år. 11 Och när HERREN låter dig
komma in i kananéernas land, såsom han med ed har lovat dig
och dina fäder, och giver det åt dig, 12 då skall du överlämna
åt HERREN allt det som öppnar moderlivet. Allt som öppnar
moderlivet av det som födes bland din boskap skall, om det
är hankön, höra HERREN till. 13 Men allt bland åsnor som
öppnar moderlivet skall du lösa med ett får, och om du icke vill
lösa det, skall du krossa nacken på det. Och allt förstfött av
människa bland dina söner skall du lösa. 14 Och när din son i
framtiden frågar dig: 'Vad betyder detta?', skall du svara honom
så: 'Med stark hand har HERREN fört oss ut ur Egypten, ur
träldomshuset; 15 ty då Farao i sin hårdnackenhet icke ville
släppa oss, dräpte HERREN allt förstfött i Egyptens land, det
förstfödda såväl ibland människor som ibland boskap. Därför
offrar jag åt HERREN allt som öppnar moderlivet och är hankön,
och allt förstfött bland mina söner löser jag.' 16 Och det skall
vara såsom ett tecken på din hand och såsom ett märke på din
panna; ty med stark hand har HERREN fört oss ut ur Egypten."
17 När Farao nu hade släppt folket, förde Gud dem icke på den
väg som gick igenom filistéernas land, fastän denna var den
genaste; ty Gud tänkte att folket, när det fick se krig hota, kunde
ångra sig och vända tillbaka till Egypten; 18 därför lät Gud folket
taga en omväg genom öknen åt Röda havet till. Och Israels
barn drogo väpnade upp ur Egyptens land. 19 Och Mose tog
med sig Josefs ben; ty denne hade tagit en ed av Israels barn
och sagt: "När Gud ser till eder, fören då mina ben härifrån med
eder." 20 Så bröto de upp från Suckot och lägrade sig i Etam,
där öknen begynte. 21 Och HERREN gick framför dem, om
dagen i en molnstod, för att leda dem på vägen, och om natten i
en eldstod, för att lysa dem; så kunde de tåga både dag och
natt. 22 Molnstoden upphörde icke om dagen att gå framför
folket, ej heller eldstoden om natten.

14 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 "Säg till Israels
barn att de skola vända om och lägra sig framför Pi-
Hahirot, mellan Migdol och havet; mitt framför Baal-Sefon skolen
I lägra eder vid havet. 3 Men Farao skall tänka att Israels barn
hava farit vilse i landet och blivit instängda i öknen. 4 Och jag
skall förstocka Faraos hjärta, så att han förföljer dem; och jag
skall förhärliga mig på Farao och hela hans här, på det att
egyptierna må förnimma att jag är HERREN." Och de gjorde så.
5 Då man nu berättade för konungen i Egypten att folket hade
flytt, förvandlades Faraos och hans tjänares hjärtan mot folket,
och de sade: "Huru illa gjorde vi icke, när vi släppte Israel, så
att de nu icke mer skola tjäna oss!" 6 Och han lät spänna för
sina vagnar och tog sitt folk med sig; 7 han tog sex hundra
utvalda vagnar, och alla vagnar som eljest funnos i Egypten, och
kämpar på dem alla. 8 Ty HERREN förstockade Faraos, den
egyptiske konungens, hjärta, så att han förföljde Israels barn,
när de nu drogo ut med upplyft hand. 9 Och egyptierna, alla
Faraos hästar, vagnar och ryttare och hela hans här, förföljde
dem och hunno upp dem, där de voro lägrade vid havet, vid Pi-
Hahirot, framför Baal-Sefon. 10 När så Farao var helt nära, lyfte
Israels barn upp sina ögon och fingo se att egyptierna kommo
tågande efter dem. Då blevo Israels barn mycket förskräckta
och ropade till HERREN. 11 Och de sade till Mose: "Funnos då
inga gravar i Egypten, eftersom du har fört oss hit till att dö i
öknen? Huru illa gjorde du icke mot oss, när du förde oss ut ur
Egypten! 12 Var det icke det vi sade till dig i Egypten? Vi sade
ju: 'Låt oss vara, så att vi få tjäna egyptierna.' Ty det vore oss
bättre att tjäna egyptierna än att dö i öknen." 13 Då svarade
Mose folket: "Frukten icke; stån fasta, så skolen I se vilken
frälsning HERREN i dag skall bereda eder; ty aldrig någonsin
skolen I mer få se egyptierna så, som I sen dem i dag. 14
HERREN skall strida för eder, och I skolen vara stilla därvid." 15
Och HERREN sade till Mose: "Varför ropar du till mig? Säg till
Israels barn att de draga vidare. 16 Men lyft du upp din stav,
och räck ut din hand över havet, och klyv det itu, så att Israels
barn kunna gå mitt igenom havet på torr mark. 17 Och se, jag
skall förstocka egyptiernas hjärtan, så att de följa efter dem; och
jag skall förhärliga mig på Farao och hela hans här, på hans
vagnar och ryttare. 18 Och egyptierna skola förnimma att jag är
HERREN, när jag förhärligar mig på Farao, på hans vagnar och
ryttare." 19 Och Guds ängel, som hade gått framför Israels här,
flyttade sig nu och gick bakom dem; molnstoden, som hade gått
framför dem, flyttade sig och tog plats bakom dem. 20 Den kom
så emellan egyptiernas här och Israels här; och molnet var där
med mörker, men tillika upplyste det natten. Så kunde den ena
hären icke komma inpå den andra under hela natten. 21 Och
Mose räckte ut sin hand över havet; då drev HERREN undan
havet genom en stark östanvind som blåste hela natten, och
han gjorde så havet till torrt land; och vattnet klövs itu. 22 Och
Israels barn gingo mitt igenom havet på torr mark, under det att
vattnet stod såsom en mur till höger och till vänster om dem. 23

Och egyptierna, alla Faraos hästar, vagnar och ryttare, förföljde
dem och kommo efter dem ut till mitten av havet. 24 Men när
morgonväkten var inne, blickade HERREN på egyptiernas här
ur eldstoden och molnskyn och sände förvirring i egyptiernas
här; 25 och han lät hjulen falla ifrån deras vagnar, så att det blev
dem svårt att komma framåt. Då sade egyptierna: "Låt oss fly
för Israel, ty HERREN strider för dem mot egyptierna." 26 Men
HERREN sade till Mose: "Räck ut din hand över havet, så att
vattnet vänder tillbaka och kommer över egyptierna, över deras
vagnar och ryttare." 27 Då räckte Mose ut sin hand över havet,
och mot morgonen vände havet tillbaka till sin vanliga plats, och
egyptierna som flydde möttes därav; och HERREN kringströdde
egyptierna mitt i havet. 28 Och vattnet som vände tillbaka
övertäckte vagnarna och ryttarna, hela Faraos här, som hade
kommit efter dem ut i havet; icke en enda av dem kom undan.
29 Men Israels barn gingo på torr mark mitt igenom havet, och
vattnet stod såsom en mur till höger och till vänster om dem.
30 Så frälste HERREN på den dagen Israel från egyptiernas
hand, och Israel såg egyptierna ligga döda på havsstranden.
31 Och när Israel såg huru HERREN hade bevisat sin stora
makt på egyptierna, fruktade folket HERREN; och de trodde på
HERREN och på hans tjänare Mose.

15 Då sjöngo Mose och Israels barn denna lovsång till
HERRENS ära; de sade: "Jag vill sjunga till HERRENS
ära, ty högt är han upphöjd. Häst och man störtade han i havet.
2 HERREN är min starkhet och min lovsång, Och han blev mig
till frälsning. Han är min Gud, jag vill ära honom, min faders Gud,
jag vill upphöja honom. 3 HERREN är en stridsman, 'HERREN'
är hans namn. 4 Faraos vagnar och härsmakt kastade han
i havet, hans utvalda kämpar dränktes i Röda havet. 5 De
övertäcktes av vattenmassor, sjönko i djupet såsom stenar. 6
Din högra hand, HERRE, du härlige och starke, din högra hand,
HERRE, krossar fienden. 7 Genom din stora höghet slår du ned
dina motståndare; du släpper lös din förgrymmelse, den förtär
dem såsom strå. 8 För en fnysning av din näsa uppdämdes
vattnen, böljorna reste sig och samlades hög, vattenmassorna
stelnade i havets djup. 9 Fienden sade: 'Jag vill förfölja dem,
hinna upp dem, jag vill utskifta byte, släcka min hämnd på dem;
jag vill draga ut mitt svärd, min hand skall förgöra dem.' 10 Du
andades på dem, då övertäckte dem havet; de sjönko såsom bly
i de väldiga vattnen. 11 Vilken bland gudar liknar dig, HERRE?
Vem är dig lik, du härlige och helige, du fruktansvärde och
högtlovade, du som gör under? 12 Du räckte ut din högra hand,
då uppslukades de av jorden. 13 Men du ledde med din nåd det
folk du hade förlossat, du förde dem med din makt till din heliga
boning. 14 Folken hörde det och måste då darra, av ångest
grepos Filisteens inbyggare. 15 Då förskräcktes Edoms furstar,
Moabs hövdingar grepos av bävan, alla Kanaans inbyggare
försmälte av ångest. 16 Ja, över dem faller förskräckelse och
fruktan; för din arms väldighet stå de såsom förstenade, medan
ditt folk tågar fram, o HERRE medan det tågar fram, det folk
du har förvärvat. 17 Du för dem in och planterar dem på din
arvedels berg, på den plats, o HERRE, som du har gjort till din
boning, i den helgedom, Herre, som dina händer hava berett. 18
HERREN är konung alltid och evinnerligen!" 19 Ty när Faraos
hästar med hans vagnar och ryttare hade kommit ned i havet,
lät HERREN havets vatten vända tillbaka och komma över dem,
sedan Israels barn på torr mark hade gått mitt igenom havet. 20
Och profetissan Mirjam, Arons syster, tog en puka i sin hand,
och alla kvinnorna följde efter henne med pukor och dans. 21
Och Mirjam sjöng för dem: "Sjungen till HERRENS ära, ty högt
är han upphöjd. Häst och man störtade han i havet." 22 Därefter
lät Mose israeliterna bryta upp från Röda havet, och de drogo
ut i öknen Sur; och tre dagar vandrade de i öknen utan att
finna vatten. 23 Så kommo de till Mara; men de kunde icke
dricka vattnet i Mara, ty det var bittert. Därav fick stället namnet
Mara. 24 Då knorrade folket emot Mose och sade: "Vad skola vi
dricka?" 25 Men han ropade till HERREN; och HERREN visade
honom ett visst slags trä, som han kastade i vattnet, och så
blev vattnet sött. Där förelade han folket lag och rätt, och där
satte han det på prov. 26 Han sade: "Om du hör HERRENS, din
Guds, röst och gör vad rätt är i hans ögon och lyssnar till hans
bud och håller alla hans stadgar, så skall jag icke lägga på dig
någon av de sjukdomar som jag lade på egyptierna, ty jag är
HERREN, din läkare." 27 Sedan kommo de till Elim; där funnos
tolv vattenkällor och sjuttio palmträd. Och de lägrade sig där vid
vattnet.

16 Därefter bröt Israels barns hela menighet upp från Elim
och kom till öknen Sin, mellan Elim och Sinai, på femtonde
dagen i andra månaden efter sitt uttåg ur Egyptens land. 2 Och
Israels barns hela menighet knorrade emot Mose och Aron i
öknen; 3 Israels barn sade till dem: "Ack att vi hade fått dö för
HERRENS hand i Egyptens land, där vi sutto vid köttgrytorna
och hade mat nog att äta! Men I haven fört oss hitut i öknen för
att låta hela denna hop dö av hunger." 4 Då sade HERREN
till Mose: "Se, jag vill låta bröd från himmelen regna åt eder.
Och folket skall gå ut och samla för var dag så mycket som
behöves. Så skall jag sätta dem på prov, för att se om de vilja
vandra efter min lag eller icke. 5 Och när de på den sjätte dagen
tillreda vad de hava fört hem, skall det vara dubbelt mot vad de
eljest för var dag samla in." 6 Och Mose och Aron sade till alla
Israels barn: "I afton skolen I förnimma att det är HERREN som
har fört eder ut ur Egyptens land, 7 och i morgon skolen I se
HERRENS härlighet, HERREN har nämligen hört huru I knorren
mot honom. Ty vad äro vi, att I knorren mot oss?" 8 Och Mose
sade ytterligare: "Detta skall ske därigenom att HERREN i afton
giver eder kött att äta, och i morgon bröd att mätta eder med då
nu HERREN har hört huru I knorren mot honom. Ty vad äro vi?
Det är icke mot oss I knorren, utan mot HERREN." 9 Och Mose
sade till Aron: "Säg till Israels barns hela menighet Träden fram
inför HERREN, ty han har hört huru I knorren." 10 När sedan
Aron talade till Israels barns hela menighet, vände de sig mot
öknen, och se, då visade sig HERRENS härlighet i molnskyn. 11
Och HERREN talade till Mose och sade: 12 "Jag har hört huru
Israels barn knorra. Tala till dem och säg: Vid aftontiden skolen I
få kött att äta och i morgon skolen I få bröd att mätta eder med;
så skolen I förnimma att jag är HERREN, eder Gud." 13 Och
om aftonen kommo vaktlar och övertäckte lägret, och följande

morgon låg dagg fallen runt omkring lägret. 14 Och när daggen
som hade fallit gick bort, se, då låg över öknen på jorden något
fint, såsom fjäll, något fint, likt rimfrost. 15 När Israels barn sågo
detta, frågade de varandra: "Vad är det?" Ty de visste icke vad
det var. Men Mose sade till dem: "Detta är brödet som HERREN
har givit eder till föda. 16 Och så har HERREN bjudit: Samlen
därav, var och en så mycket han behöver till mat; en gomer på
var person skolen I taga, efter antalet av edert husfolk, var och
en åt så många som han har i sitt tält." 17 Och Israels barn
gjorde så, och den ene samlade mer, den andre mindre. 18
Men när de mätte upp det med gomer-mått, hade den som
hade samlat mycket intet till överlopps, och de som hade samlat
litet, honom fattades intet; var och en hade så mycket samlat,
som han behövde till mat. 19 Och Mose sade till dem: "Ingen
må behålla något kvar härav till i morgon. 20 Men de lydde
icke Mose, utan somliga behöllo något därav kvar till följande
morgon. Då växte maskar däri, och det blev illaluktande. Och
Mose blev förtörnad på dem. 21 Så samlade de därav var
morgon, var och en så mycket han behövde till mat. Men när
solhettan kom smälte det bort. 22 På den sjätte dagen hade de
samlat dubbelt så mycket av brödet, två gomer för var och en.
Och menighetens hövdingar kommo alla och omtalade detta för
Mose. 23 Då sade han till dem: "Detta är efter HERRENS ord; i
morgon är sabbatsvila, en HERRENS heliga sabbat. Baken nu
vad I viljen baka, och koken vad I viljen koka, men allt som är till
överlopps skolen I ställa i förvar hos eder till i morgon." 24 Och
de ställde det i förvar till följande morgon, såsom Mose hade
bjudit; och nu blev det icke illaluktande, ej heller kom mask
däri. 25 Och Mose sade: "Äten det i dag, ty i dag är HERRENS
sabbat; i dag skolen I intet finna på marken. 26 I sex dagar
skolen I samla därav, men på sjunde dagen är sabbat; då skall
intet vara att finna." 27 Likväl gingo några av folket på den
sjunde dagen ut för att samla, men de funno intet. 28 Då sade
HERREN till Mose: "Huru länge viljen I vara motsträviga och
icke hålla mina bud och lagar? 29 Se, HERREN har givit eder
sabbaten; därför giver han eder på den sjätte dagen bröd för två
dagar. Så stannen då hemma, var och en hos sig; ingen må gå
hemifrån på den sjunde dagen." 30 Alltså höll folket sabbat på
den sjunde dagen. 31 Och Israels barn kallade det manna. Och
det liknade korianderfrö, det var vitt, och det smakade såsom
semla med honung. 32 Och Mose sade: "Så har HERREN
bjudit: En gomer härav skall förvaras åt edra efterkommande,
för att de må se det bröd som jag gav eder att äta i öknen,
när jag förde eder ut ur Egyptens land. 33 Och Mose sade till
Aron: "Tag ett kärl och lägg däri en gomer manna, och ställ det
inför HERREN till att förvaras åt edra efterkommande." 34 Då
gjorde man såsom HERREN hade bjudit Mose, och Aron ställde
det framför vittnesbördet till att förvaras. 35 Och Israels barn
åto manna i fyrtio år, till dess de kommo till bebott land; de åto
manna, till dess de kommo till gränsen av Kanaans land. -- 36
En gomer är tiondedelen av en efa.

17 Därefter bröt Israels barns hela menighet upp från
öknen Sin och tågade från lägerplats till lägerplats, efter
HERRENS befallning. Och de lägrade sig i Refidim; där hade
folket intet vatten att dricka. 2 Då begynte folket tvista med
Mose och sade: "Given oss vatten att dricka." Mose svarade
dem: "Varför tvisten I med mig? Varför fresten I HERREN?"
3 Men eftersom folket där törstade efter vatten, knorrade de
ytterligare emot Mose och sade: "Varför har du fört oss upp ur
Egypten, så att vi, våra barn och vår boskap nu måste dö av
törst?" 4 Då ropade Mose till HERREN och sade: "Vad skall jag
göra med detta folk? Det fattas icke mycket i att de stena mig."
5 HERREN svarade Mose: "Gå framför folket, och tag med dig
några av de äldste i Israel. Och tag i din hand staven med vilken
du slog Nilfloden, och begiv dig åstad. 6 Se, jag vill stå där
framför dig på Horebs klippa, och du skall slå på klippan, och
vatten skall då komma ut ur den, så att folket får dricka." Och
Mose gjorde så inför de äldste i Israel. 7 Och han gav stället
namnet Massa och Meriba, därför att Israels barn hade tvistat
och frestat HERREN och sagt: "Är HERREN ibland oss eller
icke?" 8 Därefter kom Amalek och gav sig i strid med Israel i
Refidim. 9 Då sade Mose till Josua: "Välj ut manskap åt oss,
och drag så åstad till strid mot Amalek. I morgon skall jag ställa
mig överst på höjden, med Guds stav i min hand." 10 Och Josua
gjorde såsom Mose hade tillsagt honom, och gav sig i strid med
Amalek. Men Mose, Aron och Hur stego upp överst på höjden.
11 Och så länge Mose höll upp sin hand, rådde Israel, men
när han lät sin hand sjunka, rådde Amalek. 12 Och när Moses
händer blevo tunga, togo de en sten och lade under honom, och
på den satte han sig; sedan stödde Aron och Hur hans händer,
en på vardera sidan. Så höllos hans händer stadiga, till dess
solen gick ned. 13 Och Josua slog Amalek och dess folk med
svärdsegg. 14 Och HERREN sade till Mose: "Teckna upp detta
till en åminnelse i en bok, och inprägla det hos Josua, ty jag
skall så i grund utplåna minnet av Amalek, att det icke mer skall
finnas under himmelen." 15 Och Mose byggde ett altare och
gav det namnet HERREN mitt baner. 16 Och han sade: "Ja,
jag lyfter min hand upp mot HERRENS tron och betygar att
HERREN skall strida mot Amalek från släkte till släkte."

18 Och Jetro, prästen i Midjan, Moses svärfader, fick höra
allt vad Gud hade gjort med Mose och med sitt folk Israel,
huru HERREN hade fört Israel ut ur Egypten. 2 Då tog Jetro,
Moses svärfader, med sig Sippora, Moses hustru, som denne
förut hade sänt hem, 3 så ock hennes två söner -- av dessa
hade den ene fått namnet Gersom, "ty", sade Mose, "jag är en
främling i ett land som icke är mitt", 4 och den andre namnet
Elieser, "ty", sade han, "min faders Gud blev mig till hjälp och
räddade mig ifrån Faraos svärd". -- 5 Då så Jetro, Moses
svärfader, kom med Moses söner och hans hustru till honom
i öknen, där han hade slagit upp sitt läger vid Guds berg, 6
lät han säga till Mose: "Jag, din svärfader Jetro, kommer till
dig med din hustru och hennes båda söner." 7 Då gick Mose
sin svärfader till mötes och bugade sig för honom och kysste
honom. Och när de hade hälsat varandra, gingo de in i tältet. 8
Och Mose förtäljde för sin svärfader allt vad HERREN hade
gjort med Farao och egyptierna, för Israels skull, och alla de
vedermödor som de hade haft att utstå på vägen, och huru
HERREN hade räddat dem. 9 Och Jetro fröjdade sig över

allt det goda som HERREN hade gjort mot Israel, i det han
hade räddat dem ur egyptiernas hand. 10 Och Jetro sade:
"Lovad vare HERREN, som har räddat eder ur egyptiernas
hand och ur Faraos hand, HERREN, som har räddat folket
undan egyptiernas hand! 11 Nu vet jag att HERREN är större än
alla andra gudar, ty så bevisade han sig, när man handlade
övermodigt mot detta folk." 12 Och Jetro, Moses svärfader,
frambar ett brännoffer och några slaktoffer åt Gud; och Aron
och alla de äldste i Israel kommo och höllo måltid med Moses
svärfader inför Gud. 13 Dagen därefter satte Mose sig för att
döma folket, och folket stod omkring Mose från morgonen ända
till aftonen. 14 Då nu Moses svärfader såg allt vad han hade att
beställa med folket, sade han: "Vad är det allt du har att bestyra
med folket? Varför sitter du här till doms ensam under det att allt
folket måste stå omkring dig från morgonen ända till aftonen?"
15 Mose svarade sin svärfader: "Folket kommer till mig för att
fråga Gud. 16 De komma till mig, när de hava någon rättssak,
och jag dömer då mellan dem; och jag kungör då för dem Guds
stadgar och lagar." 17 Då sade Moses svärfader till honom: "Du
går icke till väga på det rätta sättet. 18 Både du själv och folket
omkring dig måsten ju bliva uttröttade; ett sådant förfaringssätt
är dig för svårt, du kan icke ensam bestyra detta. 19 Så lyssna
nu till mina ord; jag vill giva dig ett råd, och Gud skall vara med
dig. Du må vara folkets målsman inför Gud och framlägga deras
ärenden inför Gud. 20 Och du må upplysa dem om stadgar och
lagar och kungöra dem den väg de skola vandra och vad de
skola göra. 21 Men sök ut åt dig bland allt folket dugande män
som frukta Gud, pålitliga män som hata orätt vinning, och sätt
dessa till föreståndare för dem, somliga över tusen, andra över
hundra, andra över femtio och andra över tio. 22 Dessa må
alltid döma folket. Kommer något viktigare ärende före, må de
hänskjuta det till dig, men alla ringare ärenden må de själva
avdöma. Så skall du göra din börda lättare, därigenom att de
bära den med dig. 23 Om du vill så göra och Gud så bjuder dig,
skall du kunna hålla ut; och allt folket här skall då kunna gå
hem i frid." 24 Och Mose lyssnade till sin svärfaders ord och
gjorde allt vad denne hade sagt. 25 Mose utvalde dugande
män ur hela Israel och gjorde dem till huvudmän för folket, till
föreståndare somliga över tusen, andra över hundra, andra över
femtio och andra över tio. 26 Dessa skulle alltid döma folket.
Alla svårare ärenden skulle de hänskjuta till Mose, men alla
ringare ärenden skulle de själva avdöma. 27 Därefter lät Mose
sin svärfader fara hem, och denne begav sig till sitt land igen.

19 På den dag då den tredje månaden ingick efter Israels
barns uttåg ur Egyptens land kommo de in i Sinais öken.
2 Ty de bröto upp från Refidim och kommo så till Sinais öken
och lägrade sig i öknen; Israel lägrade sig där mitt emot berget.
3 Och Mose steg upp till Gud; då ropade HERREN till honom
uppifrån berget och sade: "Så skall du säga till Jakobs hus, så
skall du förkunna för Israels barn: 4 'I haven själva sett vad
jag har gjort med egyptierna, och huru jag har burit eder på
örnvingar och fört eder till mig. 5 Om I nu hören min röst och
hållen mitt förbund, så skolen I vara min egendom framför alla
andra folk, ty hela jorden är min; 6 Och I skolen vara mig ett
rike av präster och ett heligt folk.' Detta är vad du skall tala till
Israels barn. 7 När Mose kom tillbaka, sammankallade han de
äldste i folket och förelade dem allt detta som HERREN hade
bjudit honom. 8 Då svarade allt folket med en mun och sade:
"Allt vad HERREN har talat vilja vi göra." Och Mose gick tillbaka
till HERREN med folkets svar. 9 Och HERREN sade till Mose:
"Se, jag skall komma till dig i en tjock molnsky, för att folket skall
höra, när jag talar med dig, och så tro på dig evärdligen." Och
Mose framförde folkets svar till HERREN. 10 Då sade HERREN
till Mose: "Gå till folket, och helga dem i dag och i morgon,
och I åt dem två sina kläder. 11 Och må de hålla sig redo till i
övermorgon; ty i övermorgon skall HERREN stiga ned på Sinai
berg inför allt folkets ögon. 12 Och du skall märka ut en gräns
för folket runt omkring och säga: 'Tagen eder till vara för att
stiga upp på berget eller komma vid dess fot. Var och en som
kommer vid berget skall straffas med döden; 13 men ingen
hand må komma vid honom, utan han skall stenas eller skjutas
ihjäl. Evad det är djur eller människa, skall en sådan mista livet.'
När jubelhornet ljuder med utdragen ton, då må de stiga upp
på berget." 14 Och Mose steg ned från berget till folket och
helgade folket, och de tvådde sina kläder. 15 Och han sade till
folket: "Hållen eder redo till i övermorgon; ingen komme vid
en kvinna." 16 På tredje dagen, när det hade blivit morgon,
begynte det dundra och blixtra, och en tung molnsky kom över
berget, och ett mycket starkt basunljud hördes; och allt folket i
lägret bävade. 17 Men Mose förde folket ut ur lägret, Gud till
mötes; och de ställde sig nedanför berget. 18 Och hela Sinai
berg höljdes i rök, vid det att HERREN kom ned därpå i eld; och
en rök steg upp därifrån, lik röken från en smältugn, och hela
berget bävade storligen. 19 Och basunljudet blev allt starkare
och starkare. Mose talade, och Gud svarade honom med hög
röst. 20 Och HERREN steg ned på Sinai berg, på toppen av
berget, och HERREN kallade Mose upp till bergets topp; då steg
Mose ditupp. 21 Och HERREN sade till Mose: "Stig ned och
varna folket, så att de icke tränga sig fram för att se HERREN,
ty då skola många av dem falla. 22 Jämväl prästerna, som få
nalkas HERREN, skola helga sig, för att HERREN icke må låta
dem drabbas av fördärv." 23 Men Mose svarade HERREN:
"Folket kan icke stiga upp på Sinai berg, ty du har själv varnat
oss och sagt att jag skulle märka ut en gräns omkring berget
och helga det." 24 Då sade HERREN till honom: "Gå ditned,
och kom sedan åter upp och hav Aron med dig. Men prästerna
och folket må icke tränga sig fram för att stiga upp till HERREN
på det att han icke må låta dem drabbas av fördärv." 25 Och
Mose steg ned till folket och sade dem detta.

20 Och Gud talade alla dessa ord och sade: 2 Jag är
HERREN, din Gud, som har fört dig ut ur Egyptens land,
ur träldomshuset. 3 Du skall inga andra gudar hava jämte mig.
4 Du skall icke göra dig något beläte eller någon bild, vare sig
av det som är uppe i himmelen, eller av det som är nere på
jorden, eller av det som är i vattnet under jorden. 5 Du skall icke
tillbedja sådana, ej heller tjäna dem; ty jag, HERREN, din Gud,
är en nitälskande Gud, som hemsöker fädernas missgärning på
barn och efterkommande i tredje och fjärde led, när man hatar
mig, 6 men som gör nåd med tusenden, när man älskar mig

och håller mina bud. 7 Du skall icke missbruka HERRENS, din
Guds, namn, ty HERREN skall icke låta den bliva ostraffad,
som missbrukar hans namn. 8 Tänk på sabbatsdagen, så att
du helgar den. 9 Sex dagar skall du arbeta och förrätta alla
dina sysslor; 10 men den sjunde dagen är HERRENS, din
Guds, sabbat; då skall du ingen syssla förrätta, ej heller din son
eller din dotter, ej heller din tjänare eller din tjänarinna eller din
dragare, ej heller främlingen som är hos dig inom dina portar. 11
Ty på sex dagar gjorde HERREN himmelen och jorden och
havet och allt vad i dem är, men han vilade på sjunde dagen;
därför har HERREN välsignat sabbatsdagen och helgat den.
12 Hedra din fader och din moder, för att du må länge leva i
det land som HERREN, din Gud, vill giva dig. 13 Du skall icke
dräpa. 14 Du skall icke begå äktenskapsbrott. 15 Du skall icke
stjäla. 16 Du skall icke bära falskt vittnesbörd mot din nästa. 17
Du skall icke hava begärelse till din nästas hus. Du skall icke
hava begärelse till din nästas hustru, ej heller till hans tjänare
eller hans tjänarinna, ej heller till hans oxe eller hans åsna, ej
heller till något annat som tillhör din nästa. 18 Och allt folket
förnam dundret och eldslågorna och basunljudet och röken från
berget; och när folket förnam detta, bävade de och höllo sig på
avstånd. 19 Och de sade till Mose: "Tala du till oss, så vilja vi
höra, men låt icke Gud tala till oss, på det att vi icke må dö." 20
Men Mose sade till folket: "Frukten icke, ty Gud har kommit för
att sätta eder på prov, och för att I skolen hava hans fruktan
för ögonen, så att I icke synden." 21 Alltså höll folket sig på
avstånd, under det att Mose gick närmare till täcknet i vilket
Gud var. 22 Och HERREN sade till Mose: Så skall du säga till
Israels barn: I haven själva förnummit att jag har talat till eder
från himmelen. 23 I skolen icke göra eder gudar jämte mig;
gudar av silver eller guld skolen I icke göra åt eder. 24 Ett altare
av jord skall du göra åt mig och offra därpå dina brännoffer och
tackoffer, din småboskap och dina fäkreatur. Överallt på den
plats där jag stiftar en åminnelse åt mitt namn skall jag komma
till dig och välsigna dig. 25 Men om du vill göra åt mig ett altare
av stenar, så må du icke bygga det av huggen sten; ty om du
kommer vid stenen med din mejsel, så oskärar du den. 26 Icke
heller må du stiga upp till mitt altare på trappor, på det att icke
din blygd må blottas därinvid.

21 Dessa äro de rätter som du skall förelägga dem: 2 Om du
köper en hebreisk träl, skall han tjäna i sex år, men på det
sjunde skall han givas fri, utan lösen. 3 Har han kommit allena,
så skall han givas fri allena; var han gift, så skall hans hustru
givas fri med honom. 4 Har hans herre givit honom en hustru,
och har denna fött honom söner eller döttrar, så skola hustrun
och hennes barn tillhöra hennes herre, och allenast mannen
skall givas fri. 5 Men om trälen säger: "Jag har min herre, min
hustru och mina barn så kära, att jag icke vill givas fri", 6 då skall
hans herre föra honom fram för Gud och ställa honom vid dörren
eller dörrposten, och hans herre skall genomborra hans öra
med en syl; därefter vare han hans träl evärdligen. 7 Om någon
säljer sin dotter till trälinna, så skall hon icke givas fri såsom
trälarna givas fria. 8 Misshagar hon sin herre, sedan denne
förut har ingått förbindelse med henne, så låte han henne köpas
fri. Till främmande folk have han icke makt att sälja henne, när
han så har handlat trolöst mot henne. 9 Men om han låter sin
son ingå förbindelse med henne, så förunne han henne döttrars
rätt. 10 Tager han sig ännu en hustru, så göre han icke någon
minskning i den förras kost, beklädnad eller äktenskapsrätt. 11
Om han icke låter henne njuta sin rätt i dessa tre stycken, så
skall hon givas fri, utan lösen och betalning. 12 Den som slår
någon, så att han dör, han skall straffas med döden. 13 Men
om han icke traktade efter den andres liv, utan Gud lät denne
oförvarandes träffas av hans hand, så skall jag anvisa dig en
ort dit han kan fly. 14 Men om någon begår det dådet att han
dräper sin nästa med list, så skall du gripa honom, vore han ock
invid mitt altare, och han måste dö. 15 Den som slår sin fader
eller sin moder, han skall straffas med döden. 16 Den som stjäl
en människa, vare sig han sedan säljer den stulne, eller denne
finnes kvar hos honom, han skall straffas med döden. 17 Den
som uttalar förbannelser över sin fader eller sin moder, han skall
straffas med döden. 18 Om män tvista med varandra, och den
ene slår den andre med en sten eller med knuten hand, så
att denne väl icke dör, men bliver sängliggande, 19 dock att
han sedan kommer sig och kan gå ute, stödd vid sin stav, så
skall den som slog honom vara fri ifrån straff; allenast ersätte
han honom för den tid han har förlorat och besörje sjukvård åt
honom. 20 Om någon slår sin träl eller sin trälinna med en käpp,
så att den slagne dör under hans hand, så skall han straffas
därför. 21 Men om den slagne lever en eller två dagar, skall
han icke straffas, ty det var hans egna penningar. 22 Om män
träta med varandra, och någon av dem stöter till en havande
kvinna, så att hon föder fram sitt foster, men eljest ingen olycka
sker, så böte han vad kvinnans man ålägger honom och betale
efter skiljedomares prövning. 23 Men om olycka sker, skall liv
givas för liv, 24 öga för öga, tand för tand, hand för hand, fot
för fot, 25 brännskada för brännskada, sår för sår, blånad för
blånad. 26 Om någon slår sin träl eller sin trälinna i ögat och
fördärvar det, så släppe han den skadade fri, till ersättning för
ögat. 27 Sammalunda, om någon slår ut en tand på sin träl eller
sin trälinna, så släppe han den skadade fri, till ersättning för
tanden. 28 Om en oxe stångar någon till döds, man eller kvinna,
så skall oxen stenas, och köttet må icke ätas; men oxens ägare
vara fri ifrån straff. 29 Men om oxen förut har haft vanan att
stångas, och hans ägare har blivit varnad, men denne ändå
icke tager vara på honom, och oxen så dödar någon, man eller
kvinna, då skall oxen stenas, och hans ägare skall ock dödas.
30 Men skulle lösepenning bliva denne ålagd, så give han till
lösen för sitt liv så mycket som ålägges honom. 31 Är det en
gosse eller en flicka som har blivit stångad av oxen, så skall
med denne förfaras efter samma lag. 32 Men om oxen stångar
en träl eller en trälinna, så skall ägaren giva åt den stångades
herre trettio siklar silver, och oxen skall stenas. 33 Om någon
öppnar en brunn, eller om någon gräver en ny brunn och icke
täcker över den, och sedan en oxe eller en åsna faller däri, 34
så skall brunnens ägare giva ersättning i penningar åt djurets
ägare, men den döda kroppen skall vara hans. 35 Om någons
oxe stångar en annans oxe, så att denne dör, så skola de sälja
den levande oxen och dela betalningen för honom och därjämte

dela den döda kroppen. 36 Var det däremot känt att oxen förut
hade vanan att stångas, men tog hans ägare ändå icke vara
på honom, så skall han ersätta oxe med oxe, men den döda
kroppen skall vara hans.

22 Om någon stjäl en oxe eller ett får och slaktar eller säljer
djuret, så skall han giva fem oxar i ersättning för oxen,
och fyra får för fåret. 2 Ertappas tjuven vid inbrottet och bliver
slagen till döds, så vilar ingen blodskuld på dråparen. 3 Men
hade solen gått upp, när de skedde, då är det blodskuld. Tjuven
skall giva full ersättning; äger han intet, så skall han säljas, till
gäldande av vad han har stulit. 4 Om det stulna djuret, det må
vara oxe eller åsna eller får, påträffas levande i hans våld, skall
han giva dubbel ersättning. 5 Om någon låter avbeta en åker
eller vingård, eller släpper sin boskap lös, så att denna betar på
en annans åker, då skall han ersätta skadan med det bästa
från sin åker och med det bästa från sin vingård. 6 Om eld
kommer lös och fattar i törnhäckar, och därvid sädesskylar bliva
uppbrända eller oskuren säd eller annat på åkern, så skall den
som har vållat branden giva full ersättning. 7 Om någon giver åt
en annan penningar eller gods att förvara, och detta bliver stulet
ur hans hus, så skall tjuven, om han ertappas, giva dubbel
ersättning. 8 Ertappas icke tjuven, då skall man föra husets
ägare fram för Gud, på det att det må utrönas om han icke
har förgripit sig på sin nästas tillhörighet. 9 Om fråga uppstår
angående orättrådigt tillgrepp -- det må gälla oxe eller åsna
eller får eller kläder eller något annat som har förlorats -- och
någon påstår att en orättrådighet verkligen har ägt rum, så skall
båda parternas sak komma inför Gud. Den som Gud dömer
skyldig, han skall ersätta den andre dubbelt. 10 Om någon giver
åt en annan i förvar en åsna eller en oxe eller ett får, eller vilket
annat husdjur det vara må, och detta dör eller bliver skadat eller
bortrövat, utan att någon ser det, 11 Så skall det dem emellan
komma till en ed vid HERREN, för att det må utrönas om den
ene icke har förgripit sig på den andres tillhörighet; denna ed
skall ägaren antaga och den andre behöver icke giva någon
ersättning. 12 Men om det har blivit bortstulet från honom, då
skall han ersätta ägaren därför. 13 Har det blivit ihjälrivet, skall
han föra fram det ihjälrivna djuret såsom bevis; han behöver
då icke giva ersättning därför. 14 Om någon lånar ett djur av
en annan, och detta bliver skadat eller dör, och dess ägare
därvid icke är tillstädes, så skall han giva full ersättning. 15
Är dess ägare tillstädes, då behöver han icke giva ersättning.
Var djuret lejt, då är legan ersättning. 16 Om någon förför en
jungfru som icke är trolovad och lägrar henne, så skall han
giva brudgåva för henne och taga henne till hustru. 17 Vägrar
hennes fader att giva henne åt honom, då skall han gälda en så
stor penningsumma som man plägar giva i brudgåva för en
jungfru. 18 En trollkvinna skall du icke låta leva. 19 Var och en
som beblandar sig med något djur skall straffas med döden.
20 Den som offrar åt andra gudar än åt HERREN allena, han
skall givas till spillo. 21 En främling skall du icke förorätta eller
förtrycka; I haven ju själva varit främlingar i Egyptens land. 22
Änkor och faderlösa skolen I icke behandla illa. 23 Behandlar du
dem illa, så skall jag förvisso höra deras rop, när de ropa till
mig; 24 och min vrede skall upptändas, och jag skall dräpa eder
med svärd; så att edra egna hustrur bliva änkor och edra barn
faderlösa. 25 Lånar du penningar åt någon fattig hos dig bland
mitt folk, så skall du icke handla mot honom såsom en ockrare; I
skolen icke pålägga honom någon ränta. 26 Har du av din nästa
tagit hans mantel i pant, så skall du giva den tillbaka åt honom,
innan solen går ned; 27 den är ju det enda täcke han har, och
med den skyler han sin kropp. Vad skall han eljest hava på sig,
när han ligger och sover? Om han måste ropa till mig, så skall
jag höra, ty jag är barmhärtig. 28 Gud skall du icke häda, och
över en hövding i ditt folk skall du icke uttala förbannelser. 29 Av
det som fyller din lada och av det som flyter ifrån din press skall
du utan dröjsmål frambära din gåva. Den förstfödde bland dina
söner skall du giva åt mig. 30 På samma sätt skall du göra med
dina fäkreatur och din småboskap. I sju dagar skola de stanna
hos sina mödrar; på åttonde dagen skall du giva dem åt mig. 31
Och I skolen vara mig ett heligt: folk; kött av ett djur som har
blivit ihjälrivet på marken skolen I icke äta, åt hundarna skolen I
kasta det.

23 Du skall icke utsprida falskt rykte; åt den som har en
orätt sak skall du icke giva ditt bistånd genom att bliva ett
orättfärdigt vittne. 2 Du skall icke följa med hopen i vad ont
är, eller vittna så i någon sak, att du böjer dig efter hopen och
vränger rätten. 3 Du skall icke vara partisk för den ringe i någon
hans sak. 4 Om du träffar på din fiendes oxe eller åsna som har
kommit vilse, så skall du föra djuret tillbaka till honom. 5 Om du
ser din oväns åsna ligga dignad under sin börda, så skall du
ingalunda lämna mannen ohulpen, utan hjälpa honom att lösa
av bördan. 6 Du skall icke i någon sak vränga rätten för den
fattige som du har hos dig. 7 Du skall hålla dig fjärran ifrån
orätt sak; du skall icke dräpa den som är oskyldig och har rätt,
ty jag skall icke giva rätt åt någon som är skyldig. 8 Du skall
icke taga mutor, ty mutor förblinda de seende och förvrida de
rättfärdigas sak. 9 En främling skall du icke förtrycka; I veten
ju huru främlingen känner det, eftersom I själva haven varit
främlingar i Egyptens land. 10 I sex år skall du beså din jord och
inbärga dess gröda; 11 men under det sjunde året skall du låta
den vila och ligga orörd, för att de fattiga bland ditt folk må äta
därav; vad de lämna kvar, det må ätas av markens djur. Så
skall du ock göra med din vingård och med din olivplantering.
12 Sex dagar skall du göra ditt arbete, men på sjunde dagen
skall du hålla vilodag, för att din oxe och din åsna må hava ro,
och din tjänstekvinnas son och främlingen må njuta vila. 13
I alla de stycken om vilka jag har talat till eder skolen I taga
eder till vara. Och andra gudars namn skolen I icke nämna; de
skola icke höras i din mun. 14 Tre gånger om året skall du hålla
högtid åt mig. 15 Det osyrade brödets högtid skall du hålla: i sju
dagar skall du äta osyrat bröd, såsom jag har bjudit dig, på
den bestämda tiden i månaden Abib, eftersom du då drog ut
ur Egypten; men med tomma händer skall ingen träda fram
inför mitt ansikte. 16 Du skall ock hålla skördehögtiden, när du
skördar förstlingen av ditt arbete, av det du har sått på marken.
Bärgningshögtiden skall du ock hålla, vid årets utgång, när
du inbärgar frukten av ditt arbete från marken. 17 Tre gånger

om året skall allt ditt mankön träda fram inför HERRENS, din
Herres, ansikte. 18 Du skall icke offra blodet av mitt slaktoffer
jämte något som är syrat. Och det feta av mitt högtidsoffer skall
icke lämnas kvar över natten till morgonen. 19 Det första av din
marks förstlingsfrukter skall du föra till HERRENS, din Guds,
hus. Du skall icke koka en killing i dess moders mjölk. 20 Se, jag
skall sända en ängel framför dig, som skall bevara dig på vägen
och föra dig till den plats som jag har utsett. 21 Tag dig till vara
inför honom och hör hans röst, var icke genträvig mot honom,
han skall icke hava fördrag med edra överträdelser, ty mitt namn
är i honom. 22 Men om du hör hans röst och gör allt vad jag
säger, så skall jag bliva en fiende till dina fiender och en ovän till
dina ovänner. 23 Ty min ängel skall gå framför dig och skall
föra dig till amoréernas, hetiternas, perisséernas, kananéernas,
hivéernas och jebuséernas land, och jag skall utrota dem. 24 Du
må icke tillbedja deras gudar eller tjäna dem eller göra såsom
man där gör, utan du skall slå dem ned i grund och bryta sönder
deras stoder. 25 Men HERREN, eder Gud, skolen I tjäna, så
skall han för dig välsigna både mat och dryck; sjukdom skall jag
då ock avvända från dig. 26 I ditt land skall då icke finnas någon
kvinna som föder i otid eller är ofruktsam. Dina dagars mått
skall jag göra fullt. 27 Förskräckelse för mig skall jag sända
framför dig och vålla förvirring bland alla de folk som du kommer
till, och jag skall driva alla dina fiender på flykten för dig. 28 Jag
skall sända getingar framför dig, och de skola förjaga hivéerna,
kananéerna och hetiterna undan för dig. 29 Dock skall jag icke
på ett och samma år förjaga dem för dig, på det att icke landet
så må bliva en ödemark och vilddjuren föröka sig till din skada;
30 utan småningom skall jag förjaga dem för dig, till dess du har
förökat dig, så att du kan taga landet till din arvedel. 31 Och jag
skall låta ditt lands gränser gå från Röda havet till filistéernas
hav, och från öknen till floden; ty jag skall giva landets inbyggare
i eder hand, och du skall förjaga dem, så att de fly för dig. 32 Du
må icke sluta förbund med dem eller deras gudar. 33 De skola
icke få bo kvar i ditt land, på det att de icke må förleda dig till
synd mot mig; ty du kunde ju komma att tjäna deras gudar, och
detta skulle bliva dig till en snara.

24 Och han sade till Mose: "Stig upp till HERREN, du själv
jämte Aron, Nadab och Abihu och sjuttio av de äldste i
Israel; och I skolen tillbedja på avstånd. 2 Mose allena må träda
fram till HERREN, de andra må icke träda fram; ej heller må
folket stiga ditupp med honom." 3 Och Mose kom till folket och
förkunnade för det alla HERRENS ord och alla hans rätter. Då
svarade allt folket med en mun och sade: "Efter alla de ord
HERREN har talat vilja vi göra." 4 Därefter upptecknade Mose
alla HERRENS ord. Och följande morgon stod han bittida upp
och byggde ett altare nedanför berget. Och han reste där tolv
stoder, efter Israels tolv stammar. 5 Och han sände israeliternas
unga män åstad till att offra brännoffer, så ock slaktoffer av tjurar
till tackoffer åt HERREN. 6 Och Mose tog hälften av blodet och
slog det i skålarna, och den andra hälften av blodet stänkte
han på altaret. 7 Och han tog förbundsboken och, föreläste
den för folket. Och de sade: "Allt vad HERREN har sagt vilja
vi göra och lyda. 8 Då tog Mose blodet och stänkte därav på
folket och sade: "Se, detta är förbundets blod, det förbunds
som HERREN har slutit med eder, i enlighet med alla dessa
ord." 9 Och Mose och Aron, Nadab och Abihu och sjuttio av de
äldste i Israel stego ditupp. 10 Och de fingo se Israels Gud; och
under hans fötter var likasom ett inlagt golv av safirer, likt själva
himmelen i klarhet. 11 Men han lät icke sin hand drabba Israels
barns ypperste, utan sedan de hade skådat Gud, åto de och
drucko. 12 Och HERREN sade till Mose: "Stig upp till mig på
berget och bliv kvar där, så skall jag giva dig stentavlorna och
lagen och budorden som jag har skrivit, till undervisning för
dessa." 13 Då begav sig Mose åstad med sin tjänare Josua;
och Mose steg upp på Guds berg. 14 Men till de äldste sade
han: "Vänten här på oss, till dess att vi komma tillbaka till eder.
Se, Aron och Hur äro hos eder; den som har något att andraga,
han må vända sig till dem." 15 Så steg Mose upp på berget,
och molnskyn övertäckte berget. 16 Och HERRENS härlighet
vilade på Sinai berg, och molnskyn övertäckte det i sex dagar;
men den sjunde dagen kallade han på Mose ur skyn. 17 Och
HERRENS härlighet tedde sig inför Israels barns ögon såsom
en förtärande eld, på toppen av berget. 18 Och Mose gick mitt
in i skyn och steg upp på berget. Sedan blev Mose kvar på
berget i fyrtio dagar och fyrtio nätter.

25 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 Säg till Israels
barn att de upptaga en gärd åt mig; av var och en som har
ett därtill villigt hjärta skolen I upptaga denna gärd åt mig. 3 Och
detta är vad I skolen upptaga av dem såsom gärd: guld, silver
och koppar 4 mörkblått, purpurrött, rosenrött och vitt garn och
gethår, 5 rödfärgade vädurskinn, tahasskinn, akacieträ, 6 olja till
ljusstaken, kryddor till smörjelseoljan och till den välluktande
rökelsen, 7 äntligen onyxstenar och infattningsstenar, till att
användas för efoden och för bröstskölden. 8 Och de skola
göra åt mig en helgedom, för att jag må bo mitt ibland dem. 9
Tabernaklet och alla dess tillbehör skolen I göra alldeles efter de
mönsterbilder som jag visar dig. 10 De skola göra en ark av
akacieträ, två och en halv aln lång, en och en halv aln bred och
en och en halv aln hög. 11 Och du skall överdraga den med rent
guld, innan och utan skall du överdraga den; och du skall på
den göra en rand av guld runt omkring. 12 Och du skall till den
gjuta fyra ringar av guld och sätta dem över de fyra fötterna, två
ringar på ena sidan och två ringar på andra sidan. 13 Och du
skall göra stänger av akacieträ och överdraga dem med guld.
14 Och stängerna skall du skjuta in i ringarna, på sidorna av
arken, så att man med dem kan bära arken. 15 Stängerna skola
sitta kvar i ringarna på arken; de få icke dragas ut ur dem. 16
Och i arken skall du lägga vittnesbördet, som jag skall giva dig.
17 Och du skall göra en nådastol av rent guld, två och en halv
aln lång och en och en halv aln bred. 18 Och du skall göra två
keruber av guld; i drivet arbete skall du göra dem och sätta dem
vid de båda ändarna av nådastolen. 19 Du skall göra en kerub
till att sätta vid ena ändan, och en kerub till att sätta vid andra
ändan. I ett stycke med nådastolen skolen I göra keruberna vid
dess båda ändar. 20 Och keruberna skola breda ut sina vingar
och hålla dem uppåt, så att de övertäcka nådastolen med sina
vingar, under det att de hava sina ansikten vända mot varandra;
ned mot nådastolen skola keruberna vända sina ansikten. 21
Och du skall sätta nådastolen ovanpå arken, och i arken skall

du lägga vittnesbördet, som jag skall giva dig. 22 Och där skall
jag uppenbara mig för dig; från nådastolen, från platsen mellan
de två keruberna, som stå på vittnesbördets ark, skall jag tala
med dig om alla bud som jag genom dig vill giva Israels barn.
23 Du skall ock göra ett bord av akacieträ, två alnar långt, en aln
brett och en och en halv aln högt. 24 Och du skall överdraga det
med rent guld; och du skall göra en rand av guld därpå runt
omkring 25 Och runt omkring det skall du göra en list av en
hands bredd, och runt omkring listen skall du göra en rand av
guld. 26 Och du skall till bordet göra fyra ringar av guld och
sätta ringarna i de fyra hörnen vid de fyra fötterna. 27 Invid
listen skola ringarna sitta, för att stänger må skjutas in i dem, så
att man kan bära bordet. 28 Och du skall göra stängerna av
akacieträ och överdraga dem med guld, och med dem skall
bordet bäras. 29 Du skall ock göra därtill fat och skålar, kannor
och bägare, med vilka man skall utgjuta drickoffer; av rent guld
skall du göra dem. 30 Och du skall beständigt hava skådebröd
liggande på bordet inför mitt ansikte. 31 Du skall ock göra en
ljusstake av rent guld. I drivet arbete skall ljusstaken göras,
med sin fotställning och sitt mittelrör; kalkarna därpå, kulor och
blommor skola vara i ett stycke med den. 32 Och sex armar
skola utgå från ljusstakens sidor, tre armar från ena sidan och
tre armar från andra sidan. 33 På den ena armen skola vara
tre kalkar, liknande mandelblommor, vardera bestående av en
kula och en blomma, och på den andra armen sammalunda tre
kalkar, liknande mandelblommor, vardera bestående av en kula
och en blomma så skall det vara på de sex arma som utgå
från ljusstaken. 34 Men på själva ljusstaken skola vara fyra
kalkar, liknande mandelblommor, med sina kulor och blommor.
35 En kula skall sättas under del första armparet som utgår från
ljusstaken, i ett stycke med den, och en kula under det andra
armparet som utgår från ljusstaken, i ett stycke med den, och
en kula under det tredje armparet som utgår från ljusstaken, i
ett stycke med den: alltså under de sex armar som utgå från
ljusstaken. 36 Deras kulor och armar skola vara: i ett stycke
med den, alltsammans ett enda stycke i drivet arbete av rent
guld. 37 Och du skall till den göra sju lampor, och lamporna
skall man sätta upp så, att den kastar sitt sken över platsen
därframför. 38 Och lamptänger och brickor till den skall du göra
av rent guld. 39 Av en talent rent guld skall man göra den med
alla dessa tillbehör. 40 Och se till, att du gör detta efter de
mönsterbilder som hava blivit dig visade på berget.

26 Tabernaklet skall du göra av tio tygvåder; av tvinnat vitt
garn och av mörkblått, purpurrött och rosenrött garn skall
du göra dem, med keruber på, i konstvävnad. 2 Var våd skall
vara tjuguåtta alnar lång och fyra alnar bred; alla våderna skola
hava samma mått. 3 Fem av våderna skola fogas tillhopa med
varandra; likaså skola de fem övriga våderna fogas tillhopa
med varandra. 4 Och du skall sätta öglor av mörkblått garn i
kanten på den ena våden, ytterst på det hopfogade stycket;
så skall du ock göra i kanten på den våd som sitter ytterst i
det andra hopfogade stycket. 5 Femtio öglor skall du sätta
på den ena våden, och femtio öglor skall du sätta ytterst på
motsvarande våd i det andra hopfogade stycket, så att öglorna
svara emot varandra. 6 Och du skall göra femtio häktor av
guld och foga tillhopa våderna med varandra medelst häktorna,
så att tabernaklet utgör ett helt. 7 Du skall ock göra tygvåder
av gethår till ett täckelse över tabernaklet; elva sådana våder
skall du göra. 8 Var vad skall vara trettio alnar lång och fyra
alnar bred; de elva våderna skola hava samma mått. 9 Fem av
våderna skall du foga tillhopa till ett särskilt stycke, och likaledes
de sex övriga våderna till ett särskilt stycke, och den sjätte
våden skall du lägga dubbel på framsidan av tältet. 10 Och du
skall satta femtio öglor i kanten på den ena våden, den som
sitter ytterst i det ena hopfogade stycket, och femtio öglor i
kanten på motsvarande våd i det andra hopfogade stycket. 11
Och du skall göra femtio häktor av koppar och haka in häktorna
i öglorna och foga täckelset tillhopa, så att det utgör ett helt. 12
Men vad överskottet av täckelsets våder angår, det som räcker
över, så skall den halva våd som räcker över hänga ned på
baksidan av tabernaklet. 13 Och den aln på vardera sidan,
som på längden av täckelsets våder räcker över, skall hänga
ned på båda sidorna av tabernaklet för att övertäcka det. 14
Vidare skall du göra ett överdrag av rödfärgade vädurskinn till
täckelset, och ytterligare ett överdrag av tahasskinn att lägga
ovanpå detta. 15 Bräderna till tabernaklet skall du göra av
akacieträ, och de skola ställas upprätt. 16 Tio alnar långt och en
och en halv aln brett skall vart bräde vara. 17 Vart bräde skall
hava två tappar, förbundna sinsemellan med en list; så skall du
göra på alla bräderna till tabernaklet. 18 Och av tabernaklets
bräder skall du sätta tjugu på södra sidan, söderut. 19 Och du
skall göra fyrtio fotstycken av silver att sätta under de tjugu
bräderna, två fotstycken under vart bräde för dess två tappar. 20
Likaledes skall du på tabernaklets andra sida, den norra sidan,
sätta tjugu bräder, 21 med deras fyrtio fotstycken av silver, två
fotstycken under vart bräde. 22 Men på baksidan av tabernaklet,
västerut, skall du sätta sex bräder. 23 Och två bräder skall
du sätta på tabernaklets hörn, på baksidan; 24 och vartdera
av dessa skall vara sammanfogat av två nedtill, och likaledes
sammanhängande upptill, till den första ringen. Så skall det
vara med dem båda. Dessa skola sättas i de båda hörnen. 25
Således bliver det åtta bräder med tillhörande fotstycken av
silver, sexton fotstycken, nämligen två fotstycken under vart
bräde. 26 Och du skall göra tvärstänger av akacieträ, fem till de
bräder som äro på tabernaklets ena sida 27 och fem tvärstänger
till de bräder som äro på tabernaklets andra sida, och fem
tvärstänger till de bräder som äro på tabernaklets baksida,
västerut. 28 Och den mellersta tvärstången, den som sitter
mitt på bräderna, skall gå tvärs över, från den ena ändan till
den andra. 29 Och bräderna skall du överdraga med guld, och
ringarna på dem, i vilka tvärstängerna skola skjutas in, skall du
göra av guld, och tvärstängerna skall du överdraga med guld. 30
Och du skall sätta upp tabernaklet, sådant det skall vara, såsom
det har blivit dig visat på berget. 31 Du skall ock göra en förlåt
av mörkblått, purpurrött, rosenrött och tvinnat vitt garn; den skall
göras i konstvävnad, med keruber på. 32 Och du skall hänga
upp den på fyra stolpar av akacieträ, som skola vara överdragna
med guld och hava bakar av guld och stå på fyra fotstycken av
silver. 33 Och du skall hänga upp förlåten under häktorna, och
föra dit vittnesbördets ark och ställa den innanför förlåten; och

så skall förlåten för eder vara en skiljevägg mellan det heliga
och det allraheligaste. 34 Och du skall sätta nådastolen på
vittnesbördets ark inne i det allraheligaste. 35 Men bordet skall
du ställa utanför förlåten, och ljusstaken mitt emot bordet, på
tabernaklets södra sida; bordet skall du alltså ställa på norra
sidan. 36 Och du skall göra ett förhänge för ingången till tältet, i
brokig vävnad av mörkblått, purpurrött, rosenrött och tvinnat vitt
garn. 37 Och du skall till förhänget göra fem stolpar av akacieträ
och överdraga dem med guld, och hakarna på dem skola vara
av guld, och du skall till dem gjuta fem fotstycken av koppar.

27 Du skall ock göra ett altare av akacieträ, fem alnar långt
och fem alnar brett -- så att altaret bildar en liksidig fyrkant
-- och tre alnar högt. 2 Och du skall göra hörn därtill, Som skola
sitta i dess fyra hörn; i ett stycke därmed skola hörnen vara.
Och du skall överdraga det med koppar. 3 Och kärl till att föra
bort askan skall du göra därtill, så ock skovlar, skålar, gafflar
och fyrfat. Alla dess tillbehör skall du göra av koppar. 4 Och
du skall göra ett galler därtill, ett nätverk av koppar, och på
nätet skall du sätta fyra ringar av koppar i dess fyra hörn. 5
Och du skall sätta det under avsatsen på altaret, nedtill, så
att nätet räcker upp till mitten av altaret. 6 Och du skall göra
stänger till altaret, stänger av akacieträ, och överdraga dem
med koppar. 7 Och stängerna skola skjutas in i ringarna, så att
stängerna sitta på altarets båda sidor, när man bär det. 8 Ihåligt
skall du göra det, av plankor. Såsom det har blivit dig visat på
berget, så skall det göras. 9 Du skall ock göra en förgård till
tabernaklet. För den södra sidan, söderut, skola omhängen
till förgården göras av tvinnat vitt garn, hundra alnar långa --
detta för den ena sidan; 10 Och stolparna till dem skola vara
tjugu och dessas fotstycken tjugu, av koppar, men stolparnas
hakar och kransar skola vara av silver. 11 Likaledes skola
för norra långsidan omhängen göras, hundra alnar långa; och
stolparna till dem skola vara tjugu och dessas fotstycken tjugu,
av koppar, men stolparnas hakar och kransar skola vara av
silver. 12 Och förgårdens västra kortsida skall hava omhängen
som äro femtio alnar långa; stolparna till dem skola vara tio och
dessas fotstycken tio. 13 Och förgårdens bredd på fram sidan,
österut, skall vara femtio alnar 14 Och omhängena skola vara
femton alnar långa på ena sidan därav, med tre stolpar på tre
fotstycken; 15 likaledes skola omhängena på andra sidan vara
femton alnar långa med tre stolpar på tre fotstycken. 16 Och
till förgårdens port skall göras ett förhänge, tjugu alnar långt i
brokig vävnad av mörkblått, purpurrött, rosenrött och tvinnat vitt
garn, med fyra stolpar på fyra fotstycken. 17 Alla stolparna runt
omkring för gården skola vara försedda med kransar av silver
och hava hakar av silver; men deras fotstycken skola vara av
koppar. 18 Förgården skall vara hundra alnar lång och femtio
alnar bred utefter hela längden; omhägnaden skall vara fem
alnar hög, av tvinnat vitt garn; och fotstyckena skola vara av
koppar. 19 Alla tabernaklets tillbehör för allt arbete därvid, så
ock alla dess pluggar och alla förgårdens pluggar skola vara av
koppar. 20 Och du skall bjuda Israels barn att bära till dig ren
olja, av stötta oliver, till ljusstaken, så att lamporna dagligen
kunna sättas upp. 21 I uppenbarelsetältet, utanför den förlåt
som hänger framför vittnesbördet, skola Aron och hans söner
sköta den, från aftonen till morgonen, inför HERRENS ansikte.
Detta skall vara en evärdlig stadga från släkte till släkte, en gärd
av Israels barn.

28 Och du skall låta din broder Aron och hans söner med
honom, träd fram till dig ur Israels barns krets för att de
må bliva plåster åt mig Aron själv och hans söner: Nadab och
Abihu, Eleasar och Itamar. 2 Och du skall göra åt din broder
Aron heliga kläder, till ära och prydnad. 3 Och du skall tillsäga
alla edra konstförfarna män, som jag har uppfyllt med vishetens
ande, att de skola göra kläder åt Aron, för att har må helgas
till att bliva präst åt mig. 4 Och dessa äro de kläder som de
skola göra: bröstsköld, efod, kåpa, rutig livklädnad, huvudbindel
och bälte. De skola göra heliga kläder åt din broder Aron och
hans söner, för att han må bliva präst åt mig. 5 Och härtill
skola de taga av guldet och av det mörkblåa, det purpurröda,
det rosenröda och det vita garnet. 6 Efoden skola de göra
av guld och av mörkblått purpurrött, rosenrött och tvinnat vitt
garn, i konstvävnad. 7 Den skall vid sina båda ändar hava två
axelstycken, som skola fästas ihop, så att den hållen hopfäst. 8
Och skärpet, som skall sitta på efoden och sammanhålla den,
skall vara av samma slags vävnad och i ett stycke med den:
av guld och av mörkblått, purpurrött, rosenrött och tvinnat vitt
garn. 9 Och du skall taga två onyxstenar och på dem inrista
Israels söners namn, 10 sex av namnen på den ena stenen och
de sex övrigas namn på den andra stenen, efter ättföljd. 11
Med stensnidarkonst, såsom man graverar signetringar, skall du
inrista Israels söners namn på de två stenarna. Med nätverk
av guld skall du omgiva dessa. 12 Och du skall satta de båda
stenarna på efodens axelstycken, för att stenarna må bringa
Israels barn i åminnelse; Aron skall bära deras namn inför
HERRENS ansikte på sina båda axlar, för att bringa dem i
åminnelse. 13 Och du skall göra flätverk av guld, 14 så ock två
kedjor av rent guld; i virat arbete skall du göra dessa, såsom
man gör snodder. Och du skall fästa de snodda kedjorna vid
flätverken. 15 En domssköld skall du göra i konstvävnad; du
skall göra den i samma slags vävnad som efoden: av guld och
av mörkblått, purpurrött, rosenrött och tvinnat vitt garn skall du
göra den. 16 Den skall vara liksidigt fyrkantig och hava form av
en väska, ett kvarter lång och ett kvarter bred. 17 Och du skall
besätta den med infattade stenar, ordnade på fyra rader: i första
raden en karneol, en topas och en smaragd; 18 i andra raden
en karbunkel, en safir och en kalcedon; 19 i tredje raden en
hyacint, en agat och en ametist; 20 i fjärde raden en krysolit, en
onyx och en jaspis. Omgivna med flätverk av guld skola de
sitta i sin infattning. 21 Stenarna skola vara tolv, efter Israels
söners namn, en för vart namn; var sten skall bära namnet på
en av de tolv stammarna, inristat på samma sätt som man
graverar signetringar. 22 Och du skall till bröstskölden göra
kedjor i virat arbete, såsom man gör snodder, av rent guld. 23
Vidare skall du till bröstskölden göra två ringar av guld och
sätta dessa båda ringar i två av bröstsköldens hörn. 24 Och
du skall fästa de båda guldsnodderna vid de båda ringarna, i
bröstsköldens hörn. 25 Och de två snoddernas båda andra

ändar skall du fästa vid de två flätverken och så fästa dem vid
efodens axelstycken på dess framsida. 26 Och du skall göra två
andra ringar av guld och sätta dem i bröstsköldens båda andra
hörn, vid den kant därpå, som är vänd inåt mot efoden. 27 Och
ytterligare skall du göra två ringar av guld och fästa dem vid
efodens båda axelstycken, nedtill på dess framsida, där den
fästes ihop, ovanför efodens skärp. 28 Och man skall knyta fast
bröstskölden med ett mörkblått snöre, Som går från dess ringar
in i efodens ringar, så att den sitter ovanför efodens skärp, på
det att bröstskölden icke må lossna från efoden. 29 Aron skall
så bära Israels söners namn i domsskölden på sitt hjärta, när
han går in helgedomen, för att bringa dem i åminnelse inför
HERRENS ansikte beständigt. 30 Och du skall lägga urim och
tummim in i domsskölden, så att de ligga på Arons hjärta, när
han ingår inför HERRENS ansikte; och Aron skall så bära Israels
barns dom på sitt hjärta inför HERRENS ansikte beständigt. 31
Efodkåpan skall du göra helt och hållet av mörkblått tyg; 32
och mitt på den skall vara en öppning för huvudet, och denna
öppning skall omgivas med en vävd kant, likasom öppningen
på en pansarskjorta, för att den icke slitas sönder. 33 Och på
dess nedre fåll skall du sätta granatäpplen, gjorda av mörkblått,
purpurrött och rosenrött garn, runt omkring fållen, och bjällror
av guld mellan dessa runt omkring: 34 en bjällra av guld och
så ett granatäpple, sedan en bjällra av guld och så åter ett
granatäpple, runt omkring fållen på kåpan. 35 Och denna skall
Aron hava på sig, när han gör tjänst, så att det höres, när han
går in i helgedomen inför HERRENS ansikte, och när han går ut
-- detta på det att han icke må dö. 36 Du skall ock göra en plåt
av rent guld, och på den skall du rista, såsom man graverar
signetringar: "Helgad åt HERREN." 37 Och du skall fästa den
vid ett mörkblått snöre, och den skall sitta på huvudbindeln; på
framsidan av huvudbindeln skall den sitta. 38 Den skall sitta på
Arons panna, och Aron skall bära den missgärning som vidlåder
de heliga gåvor Israels barn bära fram, när de giva några heliga
gåvor; den skall sitta på hans panna beständigt, för att de må
bliva välbehagliga inför HERRENS ansikte. 39 Du skall ock väva
en rutig livklädnad av vitt garn, och du skall göra en huvudbindel
av vitt garn; och ett bälte skall du göra i brokig vävnad. 40
Också åt Arons söner skall du göra livklädnader, och du skall
göra bälten åt dem; och huvor skall du göra åt dem, till ära och
prydnad. Och detta skall du kläda på din broder Aron och hans
söner jämte honom; 41 och du skall smörja dem och företaga
handfyllning med dem och helga dem till att bliva präster åt mig.
42 Och du skall göra åt dem benkläder av linne, som skyla deras
blygd; dessa skola räcka från länderna ned på låren. 43 Och
Aron och hans söner skola hava dem på sig, när de gå in i
uppenbarelsetältet eller träda fram till altaret för att göra tjänst
i helgedomen -- detta på det att de icke må komma att bära
på missgärning och så träffas av döden. Detta skall vara en
evärdlig stadga för honom och hans avkomlingar efter honom.

29 Och detta är vad du skall göra med dem för att helga dem
till att bliva präster åt mig: Tag en ungtjur och två vädurar,
felfria djur, 2 och osyrat bröd och osyrade kakor, begjutna med
olja, och osyrade tunnkakor, smorda med olja; av fint vetemjöl
skall du baka dem. 3 Och du skall lägga dem i en och samma
korg och bära fram dem i korgen såsom offergåva, när du för
fram tjuren och de två vädurarna. 4 Därefter skall du föra Aron
och hans söner fram till uppenbarelsetältets ingång och två dem
med vatten. 5 Och du skall taga kläderna och sätta på Aron
livklädnaden och efodkåpan och själva efoden och bröstskölden;
och du skall fästa ihop alltsammans på honom med efodens
skärp. 6 Och du skall sätta huvudbindeln på hans huvud och
fästa det heliga diademet på huvudbindeln. 7 Och du skall taga
smörjelseoljan och gjuta på hans huvud och smörja honom. 8
Och du skall föra fram hans söner och sätta livklädnader på
dem. 9 Och du skall omgjorda dem, Aron och hans söner, med
bälten och binda huvor på dem. Och de skola hava prästadömet
såsom en evärdlig rätt. Så skall du företaga handfyllning med
Aron och hans söner. 10 Och du skall föra tjuren fram inför
uppenbarelsetältet, och Aron och hans söner skola lägga sina
händer på tjurens huvud. 11 Sedan skall du slakta tjuren inför
HERRENS ansikte, vid ingången till uppenbarelsetältet. 12
Och du skall taga av tjurens blod och stryka med ditt finger på
altarets hörn; men allt det övriga skall du gjuta ut vid foten av
altaret. 13 Och du skall taga allt det fett som omsluter inälvorna,
så ock leverfettet och båda njurarna med det fett som sitter
på dem, och förbränna det på altaret. 14 Men köttet av tjuren
och hans hud och hans orenlighet skall du bränna upp i eld
utanför lägret. Det är ett syndoffer. 15 Och du skall taga den ena
väduren, och Aron och hans söner skola lägga sina händer
på vädurens huvud. 16 Sedan skall du slakta väduren och
taga hans blod och stänka på altaret runt omkring; 17 men
själva väduren skall du dela i dess stycken, och du skall två
inälvorna och fötterna och lägga dem på styckena och huvudet.
18 Och du skall förbränna hela väduren på altaret; det är ett
brännoffer åt HERREN. En välbehaglig lukt, ett eldsoffer åt
HERREN är det. 19 Därefter skall du taga den andra väduren,
och Aron och hans söner skola lägga sina händer på vädurens
huvud. 20 Sedan skall du slakta väduren och taga av hans
blod och bestryka Arons högra örsnibb och hans söners högra
örsnibb och tummen på deras högra hand och stortån på deras
högra fot; men det övriga blodet skall det stänka på altaret
runt omkring. 21 Och du skall taga av blodet på altaret och
av smörjelseoljan och stänka på Aron och hans kläder, och
likaledes på hans söner och hans söners kläder; så bliver han
helig, han själv såväl som hans kläder, och likaledes hans söner
såväl som hans söners kläder. 22 Och du skall taga fettet av
väduren, svansen och det fett som omsluter inälvorna, så ock
leverfettet och båda njurarna med fettet på dem, därtill det högra
lårstycket ty detta är handfyllningsväduren. 23 Och du skall
taga en rundkaka, en oljebrödskaka och en tunnkaka ur korgen
med de osyrade bröden, som står inför HERRENS ansikte. 24
Och du skall lägga alltsammans på Arons och hans söners
händer och vifta det såsom ett viftoffer inför HERRENS ansikte.
25 Sedan skall du taga det ur deras: händer och förbränna
det på altaret ovanpå brännoffret, till en välbehaglig lukt inför
HERREN; det är ett eldsoffer åt HERREN. 26 Och du skall
taga bringan av Arons handfyllningsvädur och vifta den såsom
ett viftoffer inför HERRENS ansikte, och detta skall vara din
del. 27 Så skall du helga viftoffersbringan och offergärdslåret,

det som viftas och det som gives såsom offergärd, de delar
av handfyllningsväduren, som skola tillhöra Aron och hans
söner. 28 Och detta skall tillhöra Aron och; hans söner såsom
en evärdlig rätt av Israels barn, ty det är en offergärd. Det
skall vara en gärd av Israels barn, av deras tackoffer, en gärd
av dem åt HERREN. 29 Och Arons heliga kläder skola hans
söner hava efter honom, för att de i dem må bliva smorda och
mottaga handfyllning. 30 I sju dagar skall den av hans söner,
som bliver präst i hans ställe, ikläda sig dem, den som skall
gå in i uppenbarelsetältet för att göra tjänst i helgedomen. 31
Och du skall taga handfyllningsväduren och koka hans kött
på en helig plats. 32 Och vädurens kött jämte brödet: som
är i korgen skola Aron och hans söner äta vid ingången till
uppenbarelsetältet; de skola äta detta, 33 det som har använts
till att bringa försoning vid deras handfyllning och helgande,
men ingen främmande får ta därav, ty det är heligt. 34 Och
om något av handfyllningsköttet eller av brödet bliver över till
följande morgon, så skall du i eld bränna upp detta som har
blivit över; det får icke ätas, ty det är heligt. 35 Så skall du göra
med Aron och hans söner, i alla stycken såsom jag har bjudit
dig. Sju dagar skall deras handfyllning vara. 36 Och var dag
skall du offra en tjur såsom syndoffer till försoning och rena
altaret, i det du bringar försoning för det; och du skall smörja det
för att helga det. 37 I sju dagar skall du bringa försoning för
altaret och helga det. Så bliver altaret högheligt; var och en som
kommer vid altaret bliver helig. 38 Och detta är vad du skall
offra på altaret: två årsgamla lamm för var dag beständigt. 39
Det ena lammet skall du offra om morgonen, och det andra
lammet skall du offra vid aftontiden, 40 och till det första lammet
en tiondedels efa fint mjöl, begjutet med en fjärdedels hin olja
av stötta oliver, och såsom drickoffer en fjärdedels hin vin. 41
Det andra lammet skall du offra vid aftontiden; med likadant
spisoffer och drickoffer som om morgonen skall du offra det, till
en välbehaglig lukt, ett eldsoffer åt HERREN. 42 Detta skall
vara edert dagliga brännoffer från släkte till släkte, vid ingången
till uppenbarelsetältet, inför HERRENS ansikte, där jag skall
uppenbara mig för eder, för att där tala med dig. 43 Där skall jag
uppenbara mig för Israels barn, och det rummet skall bliva helgat
av min härlighet. 44 Och jag skall helga uppenbarelsetältet och
altaret, och Aron och hans söner skall jag helga till att bliva
präster åt mig. 45 Och jag skall bo mitt ibland Israels barn och
vara deras Gud. 46 Och de skola förnimma att jag är HERREN,
deras Gud, som förde dem ut ur Egyptens land, för att jag skulle
bo mitt ibland dem. Jag är HERREN, deras Gud.

30 Och du skall göra ett altare för att antända rökelse därpå,
av akacieträ skall du göra det. 2 Det skall vara en aln
långt och en aln brett -- en liksidig fyrkant -- och två alnar
högt; dess horn skola vara i ett stycke därmed. 3 Och du skall
överdraga det med rent guld, dess skiva, dess väggar runt
omkring och dess hörn; och du skall göra en rand av guld
därpå runt omkring. 4 Och du skall till det göra två ringar av
guld och sätta dem nedanför randen, på dess båda sidor; på
de båda sidostyckena skall du sätta dem. De skola vara där,
för att stänger må skjutas in i dem, så att man med dem kan
bära altaret. 5 Och du skall göra stängerna av akacieträ och
överdraga dem med guld. 6 Och du skall ställa det framför den
förlåt som hänger framför vittnesbördets ark, så att det står
framför nådastolen, som är ovanpå vittnesbördet, där jag skall
uppenbara mig för dig. 7 Och Aron skall antända välluktande
rökelse därpå; var morgon, när han tillreder lamporna, skall han
antända rökelse; 8 och likaledes skall Aron antända rökelse,
när han vid aftontiden sätter upp lamporna. Detta skall vara
det dagliga rökoffret inför HERRENS ansikte, från släkte till
släkte. 9 I skolen icke låta någon främmande rökelse komma
därpå, ej heller brännoffer eller spisoffer; och intet drickoffer
skolen utgjuta därpå. 10 Och Aron skall en gång om året bringa
försoning för dess horn; med blod av försoningssyndoffret skall
han en gång om året bringa försoning för det, släkte efter släkte.
Det är högheligt för HERREN. 11 Och HERREN talade till Mose
och sade: 12 När du räknar antalet av Israels barn, nämligen
av dem som inmönstras, skall vid mönstringen var och en
giva åt HERREN en försoningsgåva för sig, på det att ingen
hemsökelse må drabba dem vid mönstringen. 13 Detta är vad
var och en som upptages bland de inmönstrade skall giva:
en halv sikel, efter helgedomssikelns vikt -- sikeln räknad till
tjugu gera -- en halv sikel såsom offergärd åt HERREN, 14
Var och en som upptages bland de inmönstrade, var och en
som är tjugu år gammal eller därutöver, skall giva detta såsom
offergärd åt HERREN. 15 Den rike skall icke giva mer och den
fattige icke mindre än en halv sikel, när I given offergärden åt
HERREN, till att bringa försoning för eder. 16 Och du skall
taga försoningspenningarna av Israels barn och använda dem
till arbetet vid uppenbarelsetältet. Så skall ske, för att Israels
barn må vara i åminnelse inför HERRENS ansikte, och för att
försoning må bringas för eder. 17 Och HERREN talade till Mose
och sade: 18 Du skall ock göra ett bäcken av koppar med
en fotställning av koppar, till tvagning, och ställa det mellan
uppenbarelsetältet och altaret och gjuta vatten däri. 19 Och
Aron och hans söner skola två sina händer och fötter med
vatten därur. 20 När de gå in i uppenbarelsetältet, skola de
två sig med vatten, på del att de icke må dö; så ock när de
träda fram till altaret för att göra tjänst genom att antända
eldsoffer åt HERREN. 21 De skola två sina händer och fötter,
på det att de icke må dö. Och detta skall vara en evärdlig
stadga för dem: för honom själv och hans avkomlingar från
släkte till släkte. 22 Och HERREN talade till Mose och sade:
23 Tag dig ock kryddor av yppersta slag: fem hundra siklar
myrradropp, hälften så mycket kanel av finaste slag, alltså
två hundra femtio siklar, likaledes två hundra femtio siklar
kalmus av finaste slag, 24 därtill fem hundra siklar kassia, efter
helgedomssikelns vikt, och en hin olivolja. 25 Och du skall av
detta göra en helig smörjelseolja, en konstmässigt beredd salva;
det skall vara en helig smörjelseolja. 26 Och du skall därmed
smörja uppenbarelsetältet, vittnesbördets ark, 27 bordet med
alla dess tillbehör, ljusstaken med dess tillbehör, rökelsealtaret,
28 brännoffersaltaret med alla dess tillbehör, äntligen bäckenet
med dess fotställning. 29 Och du skall helga dem, så att de
bliva högheliga; var och en som sedan kommer vid dem bliver
helig. 30 Och Aron och hans söner skall du smörja, och du skall

helga dem till att bliva präster åt mig. 31 Och till Israels barn
skall du tala och säga: Detta skall vara min heliga smörjelseolja
hos eder, från släkte till släkte. 32 På ingen annan människas
kropp må den komma, ej heller mån I göra någon annan så
sammansatt som denna. Helig är den, helig skall den vara
för eder. 33 Den som bereder en sådan salva, och den som
använder något därav på någon främmande, han skall utrotas
ur sin släkt. 34 Ytterligare sade HERREN till Mose: Tag dig
välluktande kryddor, stakte och sjönagel och galban, och jämte
dessa vällukter rent rökelseharts, lika mycket av vart slag,
35 och gör därav rökelse, en konstmässigt beredd blandning,
saltad, ren, helig. 36 Och en del av den skall du stöta till pulver
och lägga framför vittnesbördet i uppenbarelsetältet, där jag vill
uppenbara mig för dig. Höghelig skall den vara för eder. 37 Och
ingen annan rökelse mån I göra åt eder så sammansatt som
denna skall vara. Helig skall den vara dig för HERREN. 38 Den
som gör sådan för att njuta av dess lukt, han skall utrotas ur sin
släkt.

31 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 Se, jag har
kallat och nämnt Besalel, son till Uri, son till Hur, av Juda
stam; 3 och jag har uppfyllt honom med Guds Ande, med vishet
och förstånd och kunskap och med allt slags slöjdskicklighet,
4 till att tänka ut konstarbeten, till att arbeta i guld, silver och
koppar, 5 till att snida stenar för infattning och till att snida i
trä, korteligen, till att utföra alla slags arbeten. 6 Och se, jag
har givit honom till medhjälpare Oholiab, Ahisamaks son, av
Dans stam, och åt alla edra konstförfarna män har jag givit
vishet i hjärtat. Dessa skola kunna göra allt vad jag har bjudit
dig: 7 uppenbarelsetältet, vittnesbördets ark, nådastolen därpå,
alla uppenbarelsetältets tillbehör, 8 bordet med dess tillbehör,
den gyllene ljusstaken med alla dess tillbehör, rökelsealtaret, 9
brännoffersaltaret med alla dess tillbehör, bäckenet med dess
fotställning, 10 de stickade kläderna och prästen Arons andra
heliga kläder, så och hans söners prästkläder, 11 äntligen
smörjelseoljan och den välluktande rökelsen till helgedomen. De
skola utföra sitt arbete i alla stycken såsom jag har bjudit dig. 12
Och HERREN talade till Mose och sade: 13 Tala du till Israels
barn och säg: Mina sabbater skolen I hålla, ty de äro ett tecken
mellan mig och eder, från släkte till släkte, för att I skolen veta
att jag är HERREN, som helgar eder. 14 Så hållen nu sabbaten,
ty den skall vara eder helig. Den som ohelgar den skall straffas
med döden; ty var och en som på den dagen gör något arbete,
han skall utrotas ur sin släkt. 15 Sex dagar skall arbete göras,
men på sjunde dagen är vilosabbat, en HERRENS helgdag. Var
och en som gör något arbete på sabbatsdagen skall straffas
med döden. 16 Och Israels barn skola hålla sabbaten, så att de
fira den släkte efter släkte, såsom ett evigt förbund. 17 Den skall
vara ett evärdligt tecken mellan mig och Israels barn; ty på sex
dagar gjorde HERREN himmel och jord, men på sjunde dagen
vilade han och tog sig ro. 18 När han nu hade talat ut med;
Mose på Sinai berg, gav han honom vittnesbördets två tavlor,
tavlor av sten, på vilka Gud hade skrivit med sitt finger.

32 Men när folket såg att Mose dröjde att komma ned från
berget, församlade de sig omkring Aron och sade till
honom: "Upp, gör oss en gud som kan gå framför oss; ty vi
veta icke vad som har vederfarits denne Mose, honom som
förde oss upp ur Egyptens land." 2 Då sade Aron till dem:
"Tagen guldringarna ut ur öronen på edra hustrur, edra söner
och edra döttrar, och bären dem till mig. 3 Då tog allt folket av
sig guldringarna som de hade i öronen, och de buro dem till
Aron; 4 och han tog emot guldet av dem och formade det med
en mejsel och gjorde därav en gjuten kalv. Och de sade: "Detta
är din Gud, Israel, han som har fört dig upp ur Egyptens land."
5 När Aron såg detta, byggde han ett altare åt honom. Och Aron
lät utropa och säga: "I morgon bliver en HERRENS högtid." 6
Dagen därefter stodo de bittida upp och offrade brännoffer och
buro fram tackoffer, och folket satte sig ned till att äta och dricka,
och därpå stodo de upp till att leka. 7 Då sade HERREN till
Mose: "Gå ditned, ty ditt folk, som du har fört upp ur Egyptens
land, har tagit sig till, vad fördärvligt är. 8 De hava redan vikit av
ifrån den väg som jag bjöd dem gå; de hava gjort sig en gjuten
kalv. Den hava de tillbett, åt den hava de offrat, och sagt: 'Detta
är din Gud, Israel, han som har fört dig upp ur Egyptens land."
9 Och HERREN sade ytterligare till Mose: "Jag ser att detta folk
är ett hårdnackat folk. 10 Så låt mig nu vara, på det att min
vrede må brinna mot dem, och på det att jag må förgöra dem;
dig vill jag sedan göra till ett stort folk." 11 Men Mose bönföll
inför HERREN, sin Gud, och sade: "HERRE, varför skulle din
vrede brinna mot ditt folk, som du med stor kraft och stark hand
har fört ut ur Egyptens land? 12 Varför skulle egyptierna få
säga: 'Till deras olycka har han fört dem ut, till att dräpa dem
bland bergen och förgöra dem från jorden'? Vänd dig ifrån din
vredes glöd, och ångra det onda du nu har i sinnet mot ditt folk.
13 Tänk på Abraham, Isak och Israel, dina tjänare, åt vilka du
med ed vid dig själv har givit det löftet: 'Jag skall göra eder säd
talrik såsom stjärnorna på himmelen, och hela det land som jag
har talat om skall jag giva åt eder säd, och de skola få det till
evärdlig arvedel.'" 14 Då ångrade HERREN det onda som han
hade hotat att göra mot sitt folk. 15 Och Mose vände sig om
och steg ned från berget, och han hade med sig vittnesbördets
två tavlor. Och på tavlornas båda sidor var skrivet både på
den ena sidan och på den andra var skrivet. 16 Och tavlorna
voro gjorda av Gud, och skriften var Guds skrift, inristad på
tavlorna. 17 När Josua nu hörde huru folket skriade, sade han
till Mose: "Krigsrop höres i lägret." 18 Men han svarade: "Det är
varken segerrop som höres, ej heller är det ett ropande såsom
efter nederlag; det är sång jag hör." 19 När sedan Mose kom
närmare lägret och fick se kalven och dansen, upptändes hans
vrede, och han kastade tavlorna ifrån sig och slog sönder dem
nedanför berget. 20 Sedan tog han kalven som de hade gjort,
och brände den i eld och krossade den till stoft; detta strödde
han i vattnet och gav det åt Israels barn att dricka. 21 Och Mose
sade till Aron: "Vad har folket gjort dig, eftersom du har kommit
dem att begå en så stor synd?" 22 Aron svarade: "Min herres
vrede må icke upptändas; du vet själv att detta folk är ont. 23
De sade till mig: 'Gör oss en gud som kan gå framför oss; ty vi
veta icke vad som har vederfarits denne Mose, honom som
förde oss upp ur Egyptens land.' 24 Då sade jag till dem: 'Den
som har guld tage det av sig'; och de gåvo det åt mig. Och jag

kastade det i elden, och så kom kalven till." 25 Då nu Mose såg
att folket var lössläppt, eftersom Aron, till skadeglädje för deras
fiender, hade släppt dem lösa, 26 ställde han sig i porten till
lägret och ropade: "Var och en som hör HERREN till komme hit
till mig." Då församlade sig till honom alla Levi barn. 27 Och han
sade till dem: "Så säger HERREN, Israels Gud: Var och en
binde sitt svärd vid sin läns. Gån så igenom lägret, fram och
tillbaka, från den ena porten till den andra, Och dräpen vem I
finnen, vore det också broder eller vän eller frände. 28 Och Levi
barn gjorde såsom Mose hade sagt; och på den dagen föllo av
folket vid pass tre tusen män. 29 Och Mose sade: "Eftersom I
nu haven stått emot edra egna söner och bröder, mån I i dag
taga handfyllning till HERRENS tjänst, för att välsignelse i dag
må komma över eder." 30 Dagen därefter sade Mose till folket:
"I haven begått en stor synd. Jag vill nu stiga upp till HERREN
och se till, om jag kan bringa försoning för eder synd." 31 Och
Mose gick tillbaka till HERREN och sade: "Ack, detta folk har
begått en stor synd; de hava gjort sig en gud av guld. 32 Men
förlåt dem nu deras synd; varom icke, så utplåna mig ur boken
som du skriver i." 33 Men HERREN svarade Mose: "Den som
har syndat mot mig, honom skall jag utplåna ur min bok. 34 Gå
nu och för folket dit jag har sagt dig; se, min ängel skall gå
framför dig. Men när min hemsökelses dag kommer, skall jag på
dem hemsöka deras synd." 35 Så straffade HERREN folket,
därför att de hade gjort kalven, den som Aron gjorde.

33 Och HERREN sade till Mose: "Upp, drag åstad härifrån
med folket som du har fört upp ur Egyptens land, och
begiv dig till det land som jag med ed har lovat åt Abraham,
Isak och Jakob, i det jag sade: 'Åt din säd skall jag giva det.' 2
Jag skall sända en ängel framför dig och förjaga kananéerna,
amoréerna, hetiterna, perisséerna, hivéerna och jebuséerna, 3
för att du må komma till ett land som flyter av mjölk och honung.
Ty eftersom du är ett hårdnackat folk, vill jag icke själv draga
upp med dig; jag kunde då förgöra dig under vägen." 4 När
folket hörde detta stränga tal, blevo de sorgsna, och ingen tog
sina smycken på sig. 5 Och HERREN sade till Mose: "Säg
till Israels barn: I ären ett hårdnackat folk. Om jag allenast ett
ögonblick droge med dig, skulle jag förgöra dig. Men lägg nu av
dig dina smycken, så vill jag se till, vad jag skall göra med dig."
6 Så togo då Israels barn av sig sina smycken och voro utan
dem allt ifrån vistelsen vid Horebs berg. 7 Men Mose hade för
sed att taga tältet och slå upp det ett stycke utanför lägret; och
han kallade det "uppenbarelsetältet". Och var och en som ville
rådfråga HERREN måste gå ut till uppenbarelsetältet utanför
lägret. 8 Och så ofta Mose gick ut till tältet, stod allt folket upp,
och var och en ställde sig vid ingången till sitt tält och skådade
efter Mose, till dess han hade kommit in i tältet. 9 Och så ofta
Mose kom in i tältet, steg molnstoden ned och blev stående
vid ingången till tältet; och han talade med Mose. 10 Och allt
folket såg molnstoden stå vid ingången till tältet; då föll allt folket
ned och tillbad, var och en vid ingången till sitt tält. 11 Och
HERREN talade med Mose ansikte mot ansikte, såsom när
den ena människan talar med den andra. Sedan vände Mose
tillbaka till lägret; men hans tjänare Josua, Nuns son, en ung
man, lämnade icke tältet. 12 Och Mose sade till HERREN: "Väl
säger du till mig: 'För detta folk ditupp'; men du har icke låtit mig
veta vem du vill sända med mig Du har dock sagt: 'Jag känner
dig vid namn, och du har funnit nåd för mina ögon.' 13 Om jag
alltså har funnit nåd för dina ögon, så låt mig se dina vägar och
lära känna dig; jag vill ju finna nåd för dina ögon. Och se därtill,
att detta folk är ditt folk." 14 Han sade: "Skall jag då själv gå
med och föra dig till ro?" 15 Han svarade honom: "Om du icke
själv vill gå med, så låt oss alls icke draga upp härifrån. 16 Ty
varigenom skall man kunna veta att jag och ditt folk hava funnit
nåd för dina ögon, om icke därigenom att du går med oss, så att
vi, jag och ditt folk, utmärkas framför alla andra folk på jorden?"
17 HERREN svarade Mose: "Vad du nu har begärt skall jag ock
göra; ty du har funnit nåd för mina ögon, och jag känner dig vid
namn." 18 Då sade han: "Låt mig alltså se din härlighet." 19
Han svarade: "Jag skall låta all min skönhet gå förbi dig där du
står, och jag skall utropa namnet 'HERREN' inför dig; jag skall
vara nådig mot den jag vill vara nådig emot, och skall förbarma
mig över den jag vill förbarma mig över. 20 Ytterligare sade han:
"Mitt ansikte kan du dock icke få se, ty ingen människa kan se
mig och leva." 21 Därefter sade HERREN: "Se, här är en plats
nära intill mig; ställ dig där på klippan. 22 När nu min härlighet
går förbi, skall jag låta dig stå där i en klyfta på berget, och jag
skall övertäcka dig med min hand, till dess jag har gått förbi. 23
Sedan skall jag taga bort min hand, och då skall du få se mig på
ryggen; men mitt ansikte kan ingen se."

34 Och HERREN sade till Mose: "Hugg ut åt dig två stentavlor,
likadana som de förra voro, så vill jag skriva på tavlorna
samma ord som stodo på de förra tavlorna, vilka du slog sönder.
2 Och var redo till i morgon, du skall då på morgonen stiga upp
på Sinai berg och ställa dig på toppen av berget, mig till mötes,
3 men ingen må stiga upp med dig, och på hela berget för ingen
annan visa sig; ej heller må får och fäkreatur gå i bet framemot
detta berg." 4 Och han högg ut två stentavlor likadana som de
förra voro. Och bittida följande morgon begav sig Mose upp på
Sinai berg, såsom HERREN hade bjudit honom, och tog de två
stentavlorna med sig. 5 Då steg HERREN ned i molnskyn. Och
han ställde sig där nära intill honom och åkallade HERRENS
namn. 6 Och HERREN gick förbi honom, där han stod, och
utropade: "HERREN! HERREN! -- en Gud, barmhärtig och
nådig, långmodig och stor i mildhet och trofasthet, 7 som bevarar
nåd mot tusenden, som förlåter missgärning och överträdelse
och synd, men som ingalunda låter någon bliva ostraffad, utan
hemsöker fädernas missgärning på barn och barnbarn och
efterkommande i tredje och fjärde led." 8 Då böjde Mose sig
med hast ned mot jorden och tillbad 9 och sade: "Om jag har
funnit nåd för dina ögon, Herre, så må Herren gå med oss.
Ty väl är det ett hårdnackat folk, men du vill ju förlåta oss vår
missgärning och synd och taga oss till din arvedel." 10 Han
svarade: "Välan, jag vill sluta ett förbund. Inför hela ditt folk skall
jag göra under, sådana som icke hava blivit gjorda i något land
eller bland något folk. Och hela det folk som du tillhör skall se att
HERRENS gärningar äro underbara, de som jag skall göra med
dig. 11 Håll de bud som jag i dag giver dig. Se, jag skall förjaga
för dig amoréerna, kananéerna, hetiterna, perisséerna, hivéerna

och jebuséerna. 12 Tag dig till vara för att sluta förbund med
inbyggarna i det land dit du kommer, och låt dem icke bliva till en
snara bland eder. 13 Fastmer skolen I bryta ned deras altaren
och slå sönder deras stoder och hugga ned deras Aseror. 14
Ja, du skall icke tillbedja någon annan gud, ty HERREN heter
Nitälskare; en nitälskande Gud är han. 15 Du må icke sluta
något förbund med landets inbyggare. Ty i trolös avfällighet
löpa de efter sina gudar och offra åt sina gudar; och när de då
inbjuda dig, kommer du att äta av deras offer; 16 du tager ock
deras döttrar till hustrur åt dina söner, och när då deras döttrar i
avfällighet löpa efter sina gudar, skola de förleda dina söner till
att likaledes löpa efter deras gudar. 17 Gjutna gudar skall du
icke göra åt dig. 18 Det osyrade brödets högtid skall, du hålla: i
sju dagar skall du äta osyrat bröd, såsom jag har bjudit dig,
på den bestämda tiden i månaden Abib; ty i månaden Abib
drog du ut ur Egypten. 19 Allt det som öppnar moderlivet skall
höra mig till, också allt hankön bland din boskap, som öppnar
moderlivet, såväl av fäkreaturen som av småboskapen. 20 Men
vad som bland åsnor öppnar moderlivet skall du lösa med ett
får, och om du icke vill lösa det, skall du krossa nacken på det.
Var förstfödd bland dina söner skall du läsa. Och ingen skall
med tomma händer träda fram inför mitt ansikte. 21 Sex dagar
skall du arbeta, men på sjunde dagen skall du hålla vilodag;
både under plöjningstiden och under skördetiden skall du hålla
vilodag. 22 Och veckohögtiden skall du hålla, för förstlingen av
veteskörden, så ock bärgningshögtiden, när året har gått till
ända. 23 Tre gånger om året skall allt ditt mankön träda fram
inför HERRENS, din herres, Israels Guds, ansikte. 24 Ty jag
skall fördriva folk för dig och utvidga ditt område; och ingen skall
stå efter ditt land, när du drager upp, tre gånger om året, för att
träda fram inför HERRENS, din Guds, ansikte. 25 Du skall icke
offra blodet av mitt slaktoffer jämte något som är syrat. Och
påskhögtidens slaktoffer skall icke lämnas kvar över natten till
morgonen. 26 Det första av din marks förstlingsfrukter skall du
föra till HERRENS, din Guds, hus. Du skall icke koka en killing i
dess moders mjölk." 27 Och HERREN sade till Mose: "Teckna
upp åt dig dessa ord; ty i enlighet med dessa ord har jag slutit
ett förbund med dig och med Israel." 28 Och han blev kvar där
hos HERREN i fyrtio dagar och fyrtio nätter, utan att äta och
utan att dricka. Och han skrev på tavlorna förbundets ord, de
tio orden. 29 När sedan Mose steg ned från Sinai berg, och
på vägen ned från berget hade vittnesbördets två tavlor med
sig, visste han icke att hans ansiktes hy hade blivit strålande
därav att han hade talat med honom. 30 Och när Aron och alla
Israels barn sågo huru Moses ansiktes hy strålade, fruktade de
för att komma honom nära. 31 Men Mose ropade till dem; då
vände Aron och menighetens alla hövdingar tillbaka till honom,
och Mose talade till dem. 32 Därefter kommo alla Israels barn
fram till honom, och han gav dem alla de bud som HERREN
hade förkunnat för honom på Sinai berg. 33 Och när Mose hade
slutat sitt tal till dem, hängde han ett täckelse för sitt ansikte. 34
Men så ofta Mose skulle träda inför HERRENS ansikte för att
tala med honom, lade han av täckelset, till dess han åter gick ut.
Och sedan han hade kommit ut, förkunnade han för Israels barn
det som hade blivit honom bjudet. 35 Då sågo Israels barn var
gång huru Moses ansiktes by strålade, och Mose hängde då
åter täckelset över sitt ansikte, till dess han ånyo skulle gå in för
att tala med honom.

35 Och Mose församlade Israels barns hela menighet och
sade till dem: "Detta är vad HERREN har bjudit eder att
göra: 2 Sex dagar skall arbete göras, men på sjunde dagen
skolen I hava helgdag, en HERRENS vilosabbat. Var och en som
på den dagen gör något arbete skall dödas. 3 I skolen icke tända
upp eld på: sabbatsdagen, var I än ären bosatta. 4 Och Mose
sade till Israels barns hela menighet: "Detta är vad HERREN har
bjudit och sagt: 5 Låten bland eder upptaga en gärd åt HERREN,
så att var och en som har ett därtill villigt hjärta bär fram
denna gård åt HERREN: guld, silver och koppar, 6 mörkblått,
purpurrött, rosenrött och vitt garn och gethår, 7 rödfärgade
vädurskinn, tahasskinn, akacieträ, 8 olja till ljusstaken, kryddor
till smörjelseoljan och till den välluktande rökelsen, 9 äntligen
onyxstenar och infattningsstenar, till att användas för efoden
och för bröstskölden. 10 Och alla konstförfarna män bland
eder må komma och förfärdiga allt vad HERREN har bjudit:
11 tabernaklet, dess täckelse och överdraget till detta, dess
häktor, bräder, tvärstänger, stolpar och fotstycken, 12 arken
med dess stänger, nådastolen och den förlåt som skall hänga
framför den, 13 bordet med dess stänger och alla dess tillbehör
och skådebröden, 14 ljusstaken med dess tillbehör och dess
lampor, oljan till ljusstaken, 15 rökelsealtaret med dess stänger,
smörjelseoljan och den välluktande rökelsen, förhänget för
ingången till tabernaklet, 16 brännoffersaltaret med tillhörande
koppargaller, dess stänger och alla dess tillbehör, bäckenet med
dess fotställning, 17 omhängena till förgården, dess stolpar och
fotstycken, förhänget för porten till förgården, 18 tabernaklets
pluggar och förgårdens pluggar med deras streck, 19 äntligen
de stickade kläderna till tjänsten i helgedomen och prästen
Arons andra heliga kläder, så ock hans söners prästkläder." 20
Och Israels barns hela menighet gick sin väg bort ifrån Mose. 21
Sedan kommo de tillbaka, var och en som av sitt hjärta manades
därtill; och var och en som hade en därtill villig ande bar fram en
gärd åt HERREN till förfärdigande av uppenbarelsetältet och till
allt arbete därvid och till de heliga kläderna. 22 De kommo, både
män och kvinnor, och framburo, var och en efter sitt hjärtas
villighet, spännen, örringar, fingerringar och halssmycken, alla
slags klenoder av guld, var och en som kunde offra åt HERREN
någon gåva av guld. 23 Och var och en som hade i sin ägo
mörkblått, purpurrött, rosenrött eller vitt garn eller gethår eller
rödfärgade vädurskinn eller tahasskinn bar fram det. 24 Och
var och en som kunde giva såsom gärd något av silver eller
koppar bar fram sin gärd åt HERREN. Och var och en som
hade i sin ägo akacieträ till förfärdigande av något slags arbete
bar fram det. 25 Och alla konstförfarna kvinnor spunno med
sina händer mörkblått, purpurrött, rosenrött och vitt garn och
buro fram sin spånad; 26 och alla kvinnor som av sitt hjärta
manades därtill och hade lärt konsten spunno gethår. 27 Och
hövdingarna buro fram onyxstenar och infattningsstenar, till att
användas för efoden och för bröstskölden, 28 vidare kryddor
och olja, till att användas för ljusstaken och smörjelseoljan och

den välluktande rökelsen. 29 Var och en av Israels barn, man
eller kvinna, vilkens hjärta var villigt att bära fram något till
förfärdigande av allt det som HERREN genom Mose hade bjudit
att man skulle göra, bar fram sin frivilliga gåva åt HERREN.
30 och Mose sade till Israels barn: "Sen, HERREN har kallat
och nämnt Besalel, son till Uri, son till Hur, av Juda stam; 31
och han har uppfyllt honom med Guds Ande, med vishet, med
förstånd och kunskap och med allt slags slöjdskicklighet, 32
både till att tänka ut konstarbeten och till att arbeta i guld, silver
och koppar, 33 till att smida stenar för infattning: och till att snida
i trä, korteligen, till att utföra alla slags konstarbeten. 34 Åt
honom och åt Oholiab, Ahisamaks son, av Dans stam, har han
ock givit förmåga att undervisa andra. 35 Han har uppfyllt deras
hjärtan med vishet till att utföra alla slags snideriarbeten och
konstvävnader och brokiga vävnader av mörkblått, purpurrött,
rosenrött och vitt garn, så ock andra vävnader, korteligen, alla
slags arbeten och särskilt konstvävnadsarbeten.

36 Och Besalel och Oholiab och alla andra konstförfarna
män, åt vilka HERREN har givit vishet och förstånd
till att veta huru de skola utföra allt arbete vid helgedomens
förfärdigande, skola utföra det, i alla stycken såsom HERREN
har bjudit." 2 Därefter kallade Mose till sig Besalel och Oholiab
och alla de andra konstförfarna männen, åt vilka HERREN hade
givit vishet i hjärtat, alla som av sitt hjärta manades att träda
fram för att utföra arbetet. 3 Och de mottogo från Mose hela
den gärd som Israels barn hade burit fram till utförande av
arbetet vid helgedomens förfärdigande. Men man fortfor att
bära fram till honom frivilliga gåvor, morgon efter morgon. 4 Då
kommo alla de konstförfarna män som utförde allt arbetet till
helgedomen, var och en från det arbete som han utförde, 5 och
sade till Mose: "Folket bär fram mer än som behöves för att
verkställa det arbete som HERREN har bjudit oss att utföra." 6
Då bjöd Mose att man skulle låta utropa i lägret: "Ingen, vare
sig man eller kvinna, må vidare arbeta för att göra något till
helgedomen." Så avhölls folket ifrån att bära fram flera gåvor.
7 Ty vad man hade skaffat samman var tillräckligt för allt det
arbete som skulle göras, och man hade till och med över. 8
Så gjorde nu alla de konstförfarna arbetarna tabernaklet av tio
tygvåder; av tvinnat vitt garn och av mörkblått, purpurrött och
rosenrött garn gjorde man dem, med keruber på, i konstvävnad.
9 Var våd gjordes tjuguåtta alnar lång och fyra alnar bred; alla
våderna fingo samma mått. 10 Och man fogade tillhopa fem av
våderna med varandra; likaså fogade man tillhopa de fem övriga
våderna med varandra. 11 Och man satte öglor av mörkblått
garn i kanten på den ena våden, ytterst på det hopfogade
stycket; så gjorde man ock i kanten på den våd som satt ytterst i
det andra hopfogade stycket. 12 Femtio öglor satte man på den
ena våden, och femtio öglor satte man ytterst på motsvarande
våd i det andra hopfogade stycket, så att öglorna svarade
emot varandra. 13 Och man gjorde femtio häktor av guld och
fogade våderna tillhopa med varandra medelst häktorna, så
att tabernaklet utgjorde ett helt. 14 Man gjorde och tygvåder
av gethår till ett täckelse över tabernaklet; elva sådana våder
gjorde man. 15 Var våd gjordes trettio alnar lång och fyra alnar
bred, de elva våderna fingo samma mått. 16 Fem av våderna
fogade man tillhopa till ett särskilt stycke, 17 och likaledes
de sex övriga våderna till ett särskilt stycke. Och man satte
femtio öglor i kanten på den våd som satt ytterst i det ena
hopfogade stycket, och femtio öglor satte man i kanten på
motsvarande våd i det andra hopfogade stycket. 18 Och man
gjorde femtio häktor av koppar för att foga tillhopa täckelset,
så att det kom att utgöra ett helt. 19 Vidare gjorde man ett
överdrag av rödfärgade vädurskinn till täckelset, och ytterligare
ett överdrag av tahasskinn att lägga ovanpå detta. 20 Bräderna
till tabernaklet gjorde man av akacieträ och ställde dem upprätt.
21 Tio alnar långt och en och en halv aln brett gjordes vart bräde.
22 På vart bräde sattes två tappar, förbundna sinsemellan med
en list; så gjorde man på alla bräderna till tabernaklet. 23 Och av
tabernaklets bräder satte man tjugu på södra sidan, söderut. 24
Och man gjorde fyrtio fotstycken av silver att sätta under de tjugu
bräderna, två fotstycken under vart bräde för dess två tappar.
25 Likaledes satte man på tabernaklets andra sida, den norra
sidan, tjugu bräder, 26 med deras fyrtio fotstycken av silver, två
fotstycken under vart bräde. 27 Men på baksidan av tabernaklet,
västerut, satte man sex bräder. 28 Och två bräder satte man på
tabernaklets hörn, på baksidan; 29 och vartdera av dessa var
sammanfogat av två nedtill, och likaledes sammanhängande
upptill, till den första ringen. Så gjorde man med dem båda, i de
båda hörnen. 30 Således blev det åtta bräder med tillhörande
fotstycken av silver, sexton fotstycken, nämligen två fotstycken
under vart bräde. 31 Och man gjorde tvärstänger av akacieträ,
fem till de bräder som voro på tabernaklets ena sida, 32 och fem
tvärstänger till de bräder som voro på tabernaklets andra sida,
och fem tvärstänger till de bräder som voro på tabernaklets
baksida, västerut. 33 Och man satte den mellersta tvärstången
så, att den gick tvärs över, mitt på bräderna, från den ena ändan
till den andra. 34 Och bräderna överdrog man med guld, och
ringarna på dem, i vilka tvärstängerna skulle skjutas in, gjorde
man av guld, och tvärstängerna överdrog man med guld. 35
Man gjorde ock förlåten av mörkblått, purpurrött, rosenrött och
tvinnat vitt garn; man gjorde den i konstvävnad, med keruber på.
36 Och man gjorde till den fyra stolpar av akacieträ och överdrog
dem med guld, och hakarna till dem gjordes av guld, och man
göt till dem fyra fotstycken av silver. 37 Och man gjorde ett
förhänge för ingången till tältet, i brokig vävnad av mörkblått,
purpurrött, rosenrött och tvinnat vitt garn, 38 och till detta fem
stolpar med deras hakar; och deras knoppar och deras kransar
överdrog man med guld, och deras fem fotstycken gjordes av
koppar.

37 Och Besalel gjorde arken av akacieträ, två och en halv aln
lång, en och en halv aln bred och en och en halv aln hög.
2 Och han överdrog den med rent guld innan och utan; och han
gjorde på den en rand av guld runt omkring. 3 Och han göt till
den fyra ringar: av guld och satte dem över de fyra fötterna, två
ringar på ena sidan och två ringar på andra sidan. 4 Och han
gjorde stänger av akacieträ och överdrog dem med guld. 5 Och
stängerna sköt han in i ringarna, på sidorna av arken, så att
man kunde bära arken. 6 Och han gjorde en nådastol av rent
guld, två och en halv aln lång och en och en halv aln bred. 7

Och han gjorde två keruber av guld; i drivet arbete gjorde han
dem och satte dem vid de båda ändarna av nådastolen, **8** en
kerub vid ena ändan och en kerub vid andra ändan. I ett stycke
med nådastolen gjorde han keruberna vid dess båda ändar. **9**
Och keruberna bredde ut sina vingar och höllo dem uppåt, så
att de övertäckte nådastolen med sina vingar, under det att de
hade sina ansikten vända mot varandra; ned mot nådastolen
vände keruberna sina ansikten. **10** Han gjorde ock bordet av
akacieträ, två alnar långt, en aln brett och en och en halv aln
högt. **11** Och han överdrog det med rent guld; och han gjorde
en rand av guld därpå runt omkring. **12** Och runt omkring det
gjorde han en list av en hands bredd, och runt omkring listen
gjorde han en rand av guld. **13** Och han göt till bordet fyra ringar
av guld och satte ringarna i de fyra hörnen vid de fyra fötterna.
14 Invid listen sattes ringarna, för att stängerna skulle skjutas
in i dem, så att man kunde bära bordet. **15** Och han gjorde
stängerna av akacieträ och överdrog dem med guld; så kunde
man bära bordet. **16** Och han gjorde kärlen till bordet av rent
guld, faten och skålarna, bägarna och kannorna med vilka man
skulle utgjuta drickoffer. **17** Han gjorde ock ljusstaken av rent
guld. I drivet arbete gjorde han ljusstaken med dess fotställning
och dess mittelrör; kalkarna därpå, kulor och blommor, gjordes i
ett stycke med den. **18** Och sex armar utgingo från ljusstakens
sidor, tre armar från ena sidan och tre armar från andra sidan.
19 På den ena armen sattes tre kalkar, liknande mandelblommor,
vardera bestående av en kula och en blomma, och på den
andra armen sammalunda tre kalkar, liknande mandelblommor,
vardera bestående av en kula och en blomma; så gjordes på
de sex armar som utgingo från ljusstaken **20** Men på själva
ljusstaken sattes fyra kalkar, liknande mandelblommor, med sina
kulor och blommor. **21** En kula sattes under det första armparet
som utgick från ljusstaken, i ett stycke med den, och en kula
under det andra armparet som utgick från ljusstaken, i ett stycke
med den, och en kula under det tredje armparet som utgick
från ljusstaken, i ett stycke med den: alltså under de sex armar
som utgingo från den. **22** Deras kulor och armar gjordes i ett
stycke med den, alltsammans ett enda stycke i drivet arbete
av rent guld. **23** Och han gjorde till den sju lampor, så ock
lamptänger och brickor till den av rent guld. **24** Av en talent
rent guld gjorde han den med alla dess tillbehör. **25** Och han
gjorde rökelsealtaret av akacieträ, en aln långt och en aln brett -
- en liksidig fyrkant -- och två alnar högt; dess horn gjordes i ett
stycke därmed. **26** Och han överdrog det med rent guld, dess
skiva, dess väggar runt omkring och dess hörn; och han gjorde
en rand av guld därpå runt omkring. **27** Och han gjorde till det
två ringar av guld och satte dem nedanför randen, på dess båda
sidor, på de båda sidostyckena, för att stänger skulle skjutas in
i dem, så att män med dem kunde bära altaret. **28** Och han
gjorde stängerna av akacieträ och överdrog dem med guld.
29 Han gjorde ock den heliga smörjelseoljan och den rena,
välluktande rökelsen, konstmässigt beredda.

38 Han gjorde ock brännoffersaltaret av akacieträ, fem alnar
långt och fem alnar brett -- en liksidig fyrkant -- och
tre alnar högt. **2** Och han gjorde hörn därtill och satte dem
i dess fyra hörn; i ett stycke därmed gjordes hörnen. Och
han överdrog det med koppar. **3** Och han gjorde altarets alla
tillbehör, askkärlen, skovlarna, skålarna, gafflarna och fyrfaten.
Alla dess tillbehör gjorde han av koppar. **4** Och han gjorde till
altaret ett galler, ett nätverk av koppar, och satte det under dess
avsats, nedtill, så att det räckte upp till mitten. **5** Och han göt
fyra ringar och satte dem i de fyra hörnen på koppargallret,
för att stängerna skulle skjutas in i dem. **6** Och han gjorde
stängerna av akacieträ och överdrog dem med koppar. **7** Och
han sköt stängerna in i ringarna på altarets sidor, så att man
kunde bära det med dem. Ihåligt gjorde han det, av plankor. **8**
Han gjorde ock bäckenet av koppar med dess fotställning av
koppar och använde därtill speglar, som hade tillhört de kvinnor
vilka hade tjänstgöring vid ingången till uppenbarelsetältet.
9 Han gjorde ock förgården. För den södra sidan, söderut,
gjordes omhängena till förgården av tvinnat sitt garn, hundra
alnar långa; **10** till dem gjordes tjugu stolpar, och till dessa
tjugu fotstycken, av koppar, men stolparnas hakar och kransar
gjordes av silver. **11** Likaledes gjordes de för norra sidan hundra
alnar långa; till dem gjordes tjugu stolpar, och till dessa tjugu
fotstycken, av koppar, men stolparnas hakar och kransar gjordes
av silver. **12** Och för västra sidan gjordes omhängen som voro
femtio alnar långa; till dem gjordes tio stolpar, och till dessa tio
fotstycken, men stolparnas hakar och kransar gjordes av silver.
13 Och för framsidan, österut, gjordes de femtio alnar långa. **14**
Omhängena gjordes femton alnar långa på ena sidan därav,
med tre stolpar på tre fotstycken; likaledes gjordes omhängena
på andra sidan femton alnar långa -- alltså lika på båda sidor
om porten till förgården -- med tre stolpar på tre fotstycken.
15 Alla omhängena runt omkring förgården gjordes av tvinnat
vitt garn; **16** och fotstyckena till stolparna gjordes av koppar,
men stolparnas hakar och kransar gjordes av silver, och deras
knoppar överdrogos med silver; **17** alla förgårdens stolpar
försågos med kransar av silver. **18** Och förhänget för porten
till förgården gjordes i brokig vävnad av mörkblått, purpurrött,
rosenrött och tvinnat vitt garn, tjugu alnar långt och fem alnar
högt, efter tygets bredd, i likhet med förgårdens omhängen; **19**
och till det gjordes fyra stolpar på fyra fotstycken, av koppar; men
deras hakar gjordes av silver, och deras knoppar överdrogos
med silver, och deras kransar gjordes av silver. **20** Alla pluggarna
till tabernaklet och till förgården runt omkring gjordes av koppar.
21 Följande är vad som beräknas hava åtgått till tabernaklet,
vittnesbördets tabernakel, vilken beräkning gjordes efter Moses
befallning genom leviternas försorg, under ledning av Itamar,
prästen Arons son; **22** och Besalel, son till Uri, son till Hur, av
Juda stam, förfärdigade allt vad HERREN hade bjudit Mose, **23**
och till medhjälpare hade han Oholiab, Ahisamaks son, av Dans
stam, en man kunnig i snideri och konstvävnad och i konsten att
väva brokigt med mörkblått, purpurrött, rosenrött och vitt garn.
24 Det guld som användes till arbetet, vid förfärdigandet av hela
helgedomen, det guld som hade blivit givet såsom offer, utgjorde
sammanlagt tjugunio talenter och sju hundra trettio siklar, efter
helgedomssikelns vikt. **25** Och det silver som gavs av dem i
menigheten, vilka inmönstrades, utgjorde ett hundra talenter och
ett tusen sju hundra sjuttiofem siklar, efter helgedomssikelns

vikt. 26 En beka, det är en halv sikel, efter helgedomssikelns
vikt, kom på var person, på var och en som upptogs bland
de inmönstrade, var och en som var tjugu år gammal eller
därutöver: sex hundra tre tusen fem hundra femtio personer.
27 Och de hundra talenterna silver användes till gjutningen av
fotstyckena för helgedomen och av fotstyckena för förlåten,
ett hundra talenter till ett hundra fotstycken, en talent till vart
fotstycke. 28 Och de ett tusen sju hundra sjuttiofem siklarna
användes till att göra hakar till stolparna och till att överdraga
deras knoppar och göra kransar till dem. 29 Och den koppar
som hade blivit given såsom offer utgjorde sjuttio talenter och
två tusen fyra hundra siklar. 30 Därav gjorde man fotstyckena till
uppenbarelsetältets ingång, så ock kopparaltaret med tillhörande
koppargaller och altarets alla tillbehör, 31 vidare fotstyckena till
förgården, runt omkring, och fotstyckena till förgårdens port,
äntligen alla tabernaklets pluggar och alla förgårdens pluggar,
runt omkring.

39 Och av det mörkblåa, det purpurröda och det rosenröda
garnet gjorde man stickade kläder till tjänsten i
helgedomen; och man gjorde de andra heliga kläderna som
Aron skulle hava, såsom HERREN hade bjudit Mose. 2 Efoden
gjorde man av guld och av mörkblått, purpurrött, rosenrött och
tvinnat vitt garn. 3 Man hamrade ut guldet till tunna plåtar
och skar dessa i trådar, så att man kunde väva in det i det
mörkblåa, det purpurröda, det rosenröda och det vita garnet,
med konstvävnad. 4 Till den gjorde man axelstycken, som
skulle fästas ihop; vid sina båda ändar fästes den ihop. 5 Och
skärpet, som skulle sitta på efoden och sammanhålla den,
gjordes i ett stycke med den och av samma slags vävnad: av
guld och av mörkblått, purpurrött, rosenrött och tvinnat vitt garn,
allt såsom HERREN hade bjudit Mose. 6 Och onyxstenarna
omgav man med flätverk av guld; på dem voro Israels söners
namn inristade, på samma sätt som man graverar signetringar.
7 Och man satte dem på efodens axelstycken, för att stenarna
skulle bringa Israels barn i åminnelse, allt såsom HERREN hade
bjudit Mose. 8 Bröstskölden gjorde man i konstvävnad, i samma
slags vävnad som efoden: av guld och av mörkblått, purpurrött,
rosenrött och tvinnat vitt garn. 9 Bröstskölden gjordes liksidigt
fyrkantig, i form av en väska gjorde man den: ett kvarter lång
och ett kvarter bred, i form av en väska. 10 Och man besatte
den med fyra rader stenar: i första raden en karneol, en topas
och en smaragd; 11 i andra raden en karbunkel, en safir och en
kalcedon; 12 i tredje raden en hyacint, en agat och en ametist;
13 i fjärde raden en krysolit, en onyx och en jaspis. Med flätverk
av guld blevo de omgivna i sina infattningar. 14 Stenarna voro
tolv, efter Israels söners namn, en för vart namn; var sten bar
namnet på en av de tolv stammarna, inristat på samma sätt som
man graverar signetringar. 15 Och man gjorde till bröstskölden
kedjor i virat arbete, såsom man gör snodder, av rent guld. 16
Man gjorde vidare två flätverk av guld och två ringar av guld
och satte dessa båda ringar i två av bröstsköldens hörn. 17
Och man fäste de båda guldsnodderna vid de båda ringarna, i
bröstsköldens hörn. 18 Och de två snoddernas båda andra
ändar fäste man vid de två flätverken och fäste dem så vid
efodens axelstycken på dess framsida. 19 Och man gjorde två
andra ringar av guld och satte dem i bröstsköldens båda andra
hörn, vid den kant därpå, som var vänd inåt mot efoden. 20
Och ytterligare gjorde man två ringar av guld och fäste dem
vid efodens båda axelstycken, nedtill på dess framsida, där
den fästes ihop, ovanför efodens skärp. 21 Och man knöt fast
bröstskölden med ett mörkblått snöre, som gick från dess ringar
in i efodens ringar, så att den satt ovanför efodens skärp, på
det att bröstskölden icke skulle lossna från efoden, allt såsom
HERREN hade bjudit Mose. 22 Efodkåpan gjorde man av vävt
tyg, helt och hållet mörkblått. 23 Och mitt på kåpan gjordes
en öppning, lik öppningen på en pansarskjorta; öppningen
omgavs nämligen med en kant, för att den icke skulle slitas
sönder. 24 Och på kåpans nedre fåll satte man granatäpplen,
gjorda av mörkblått, purpurrött och rosenrött tvinnat garn. 25
Och man gjorde bjällror av rent guld och satte dessa bjällror
mellan granatäpplena runt omkring fållen på kåpan, mellan
granatäpplena: 26 en bjällra och så ett granatäpple, sedan
en bjällra och så åter ett granatäpple, runt omkring fållen på
kåpan, att bäras vid tjänstgöringen, såsom HERREN hade
bjudit Mose. 27 Och man gjorde åt Aron och hans söner
livklädnaderna av vitt garn, i vävt arbete, 28 huvudbindeln av
vitt garn, högtidshuvorna av vitt garn och linnebenkläderna
av tvinnat vitt garn, 29 äntligen bältet av tvinnat vitt garn och
av mörkblått, purpurrött och rosenrött garn, i brokig vävnad,
allt såsom HERREN hade bjudit Mose. 30 Och man gjorde
plåten till det heliga diademet av rent guld, och på den skrev
man, såsom man graverar signetringar: "Helgad åt HERREN."
31 Och man fäste vid den ett mörkblått snöre och satte den
ovanpå huvudbindeln, allt såsom HERREN hade bjudit Mose.
32 Så blev då allt arbetet på uppenbarelsetältets tabernakel
fullbordat. Israels barn utförde det; de gjorde i alla stycken
såsom HERREN hade bjudit Mose. 33 Och de förde fram till
Mose tabernaklet, dess täckelse och alla dess tillbehör, dess
häktor, bräder, tvärstänger, stol par och fotstycken, 34 överdraget
av rödfärgade vädurskinn och överdraget av tahasskinn och den
förlåt som skulle hänga framför arken, 35 vidare vittnesbördets
ark med dess stänger, så ock nådastolen, 36 bordet med alla
dess tillbehör och skådebröden, 37 den gyllene ljusstaken,
lamporna som skulle sättas på den och alla dess andra tillbehör,
oljan till ljusstaken, 38 det gyllene altaret, smörjelseoljan och
den välluktande rökelsen, förhänget för ingången till tältet, 39
kopparaltaret med tillhörande koppargaller, dess stänger och alla
dess tillbehör, bäckenet med dess fotställning. 40 omhängena till
förgården, dess stolpar och fotstycken, förhänget för porten till
förgården, dess streck och pluggar, alla redskap till arbetet vid
uppenbarelsetältets tabernakel 41 äntligen de stickade kläderna
till tjänsten i helgedomen och prästen Arons andra heliga kläder,
så ock hans söners prästkläder. 42 Såsom HERREN hade bjudit
Mose så hade Israels barn i alla stycken gjort allt arbete. 43 Och
Mose besåg allt arbetet och fann att de hade utfört det, att de
hade gjort såsom HERREN hade bjudit. Och Mose välsignade
dem

40 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 "När den
första månaden ingår, skall du på första dagen i månaden

uppsätta uppenbarelsetältets tabernakel. **3** Och du skall däri
sätta vittnesbördets ark och hänga förlåten framför arken. **4** Och
du skall föra bordet ditin och lägga upp på detta vad där skall
vara upplagt; och du skall föra ditin ljusstaken och sätta upp
lamporna på den. **5** Och du skall ställa det gyllene rökelsealtaret
framför vittnesbördets ark; och du skall sätta upp förhänget för
ingången till tabernaklet. **6** Och brännoffersaltaret skall du ställa
framför ingången till uppenbarelsetältets tabernakel. **7** Och du
skall ställa bäckenet mellan uppenbarelsetältet och altaret och
gjuta vatten däri. **8** Och du skall sätta upp förgårdshägnaden
runt omkring och hänga upp förhänget för porten till förgården.
9 Och du skall taga smörjelseoljan och smörja tabernaklet och
allt vad däri är och helga det jämte alla dess tillbehör, så att det
bliver heligt. **10** Du skall ock smörja brännoffersaltaret jämte
alla dess tillbehör och helga altaret; så bliver altaret högheligt.
11 Du skall ock smörja bäckenet jämte dess fotställning och
helga det. **12** Därefter skall du föra Aron och hans söner fram till
uppenbarelsetältets ingång och två dem med vatten. **13** Och
du skall sätta på Aron del heliga kläderna, och smörja honom
och helga honom till att bliva präst åt mig **14** Och du skall föra
fram hans söner och sätta livklädnader på dem. **15** Och du
skall smörja dem, såsom du smorde deras fader, till att bliva
präster åt mig. Så skall denna deras smörjelse bliva för dem
en invigning till ett evärdligt prästadöme, släkte efter släkte.
16 Och Mose gjorde detta; han gjorde i alla stycken såsom
HERREN hade bjudit honom. **17** Så blev då tabernaklet uppsatt
i första månaden av andra året, på första dagen i månaden. **18**
Då satte Mose upp tabernaklet. Han lade ut dess fotstycken,
ställde fast dess bräder, sköt in dess tvärstänger och satte upp
dess stolpar. **19** Och han bredde täckelset över tabernaklet
och lade ovanpå täckelset dess överdrag allt såsom HERREN
hade bjudit Mose. **20** Och han tog vittnesbördet och lade det in i
arken och satte stängerna på arken; och han satte nådastolen
ovanpå arken. **21** Sedan förde han arken in i tabernaklet och
satte upp förlåten som skulle hänga framför arken, och hängde
så för vittnesbördets ark, allt såsom HERREN hade bjudit Mose.
22 Och han satte bordet i uppenbarelsetältet, vid tabernaklets
norra sida, utanför förlåten, **23** och lade upp på detta de bröd
som skulle vara upplagda inför HERRENS ansikte, allt såsom
HERREN hade bjudit Mose. **24** Och han ställde ljusstaken in
i uppenbarelsetältet, mitt emot bordet, på tabernaklets södra
sida, **25** och satte upp lamporna inför HERRENS ansikte,
såsom HERREN hade bjudit Mose. **26** Och han ställde det
gyllene altaret in i uppenbarelsetältet, framför förlåten, **27** och
antände välluktande rökelse därpå, såsom HERREN hade
bjudit Mose. **28** Och han satte upp förhänget för ingången till
tabernaklet. **29** Och brännoffersaltaret ställde han vid ingången
till uppenbarelsetältets tabernakel och offrade brännoffer och
spisoffer därpå, såsom HERREN hade bjudit Mose. **30** Och
han ställde bäckenet mellan uppenbarelsetältet och altaret och
göt vatten till tvagning däri. **31** Och Mose och Aron och hans
söner tvådde sedermera sina händer och fötter med vatten
därur; **32** så ofta de skulle gå in i uppenbarelsetältet eller träda
fram till altaret, tvådde de sig, såsom HERREN hade bjudit
Mose. **33** Och han satte upp förgårdshägnaden runt omkring
tabernaklet och altaret, och hängde upp förhänget för porten till
förgården. Så fullbordade Mose allt arbetet. **34** Då övertäckte
molnskyn uppenbarelsetältet, och HERRENS härlighet uppfyllde
tabernaklet; **35** och Mose kunde icke gå in i uppenbarelsetältet,
eftersom molnskyn vilade däröver och HERRENS härlighet
uppfyllde tabernaklet. **36** Och så ofta molnskyn höjde sig från
tabernaklet, bröto Israels barn upp; så gjorde de under hela sin
vandring. **37** Men så länge molnskyn icke höjde sig, bröto de
icke upp, utan stannade ända till den dag då den åter höjde sig.
38 Ty HERRENS molnsky vilade om dagen över tabernaklet,
och om natten var eld i den; så var det inför alla Israels barns
ögon under hela deras vandring.

3 Mosebok

1 Och HERREN kallade på Mose och talade till honom ur
uppenbarelsetältet och sade: **2** Tala till Israels barn och
säg till dem: När någon bland eder vill bära fram ett offer åt
HERREN, skolen I taga edert offer av boskapen, antingen av
fäkreaturen eller av småboskapen. **3** Om han vill bära fram ett
brännoffer av fäkreaturen, så skall han därtill taga ett felfritt djur
av hankön och föra det fram till uppenbarelsetältets ingång,
för att han må bliva välbehaglig inför HERRENS ansikte. **4**
Och han skall lägga sin hand på brännoffersdjurets huvud; så
bliver det välbehagligt, och försoning bringas för honom. **5**
Och han skall slakta ungtjuren inför HERRENS ansikte; och
Arons söner, prästerna, skola bära fram blodet, och de skola
stänka blodet runt omkring på det altare som står vid ingången
till uppenbarelsetältet. **6** Och han skall draga av huden på
brännoffersdjuret och dela det i dess stycken. **7** Och prästen
Arons söner skola göra upp eld på altaret och lägga ved på
elden. **8** Och Arons söner, prästerna, skola lägga styckena,
huvudet och istret ovanpå veden som ligger på altarets eld. **9**
Men inälvorna och fötterna skola tvås i vatten. Och prästen skall
förbränna alltsammans på altaret: ett brännoffer, ett eldsoffer
till en välbehaglig lukt för HERREN. **10** Men om han vill bära
fram ett brännoffer av småboskapen, vare sig av fåren eller
av getterna, så skall han därtill taga ett felfritt djur av hankön.
11 Och han skall slakta det vid sidan av altaret, norrut, inför
HERRENS ansikte, och Arons söner, prästerna, skola stänka
dess blod på altaret runt omkring. **12** Och han skall dela det i
dess stycken och frånskilja dess huvud och ister; och prästen
skall lägga detta ovanpå veden som ligger på altarets eld. **13**
Men inälvorna och fötterna skola tvås i vatten. Och prästen
skall offra alltsammans och förbränna det på altaret; det är ett
brännoffer, ett eldsoffer till en välbehaglig lukt för HERREN.
14 Men om han vill bära fram åt HERREN ett brännoffer av
fåglar, så skall han taga sitt offer av turturduvor eller av unga
duvor. **15** Och prästen skall bära fram djuret till altaret och
vrida huvudet av det och förbränna det på altaret. Och dess
blod skall utkramas på altarets vägg. **16** Men dess kräva med
orenligheten däri skall han taga ut, och han skall kasta den
vid sidan av altaret, österut, på askhögen. **17** Och han skall
fläka upp det invid vingarna, dock utan att frånskilja dessa; och
prästen skall förbränna det på altaret, ovanpå veden som ligger
på elden. Det är ett brännoffer, ett eldsoffer till en välbehaglig
lukt för HERREN.

2 Och när någon vill bära fram ett spisoffer åt HERREN skall
hans offer vara av fint mjöl, och han skall gjuta olja därpå
och lägga rökelse därpå. **2** Och han skall bära det fram till
Arons söner, prästerna; och prästen skall taga en handfull
därav, nämligen av mjölet och oljan, därtill all rökelsen, och
skall på altaret förbränna detta, som utgör själva altaroffret:
ett eldsoffer till en välbehaglig lukt för HERREN. **3** Och det
som är över av spisoffret skall tillhöra Aron och hans söner.
Bland HERRENS eldsoffer är det högheligt. **4** Men när du vill
bära fram ett spisoffer av det som bakas i ugn, skall det vara
av fint mjöl, osyrade kakor, begjutna med olja, och osyrade
tunnkakor, smorda med olja. **5** Och om ditt offer är ett spisoffer
som tillredes på plåt, så skall det vara av fint mjöl, begjutet med
olja, osyrat. **6** Du skall bryta sönder det i stycken och gjuta olja
därpå. Det är ett spisoffer. **7** Och om ditt offer är ett spisoffer
som tillredes i panna, så skall det tillredas av fint mjöl med olja.
8 Det spisoffer som är tillrett på något av dessa sätt skall du föra
fram till HERREN; det skall bäras fram till prästen, och han skall
hava det fram till altaret. **9** Och prästen skall av spisoffret taga
den del som utgör själva altaroffret och förbränna den på altaret:
ett eldsoffer till en välbehaglig lukt för HERREN. **10** Och det
som är över av spisoffret skall tillhöra Aron och hans söner.
Bland HERRENS eldsoffer är det högheligt. **11** Intet spisoffer
som I viljen bära fram åt HERREN skall vara syrat, ty varken
av surdeg eller av honung skolen I förbränna något såsom
eldsoffer åt HERREN. **12** Såsom förstlingsoffer mån I bära fram
sådant åt HERREN, men på altaret må det icke komma för att
vara en välbehaglig lukt. **13** Och alla dina spisoffer skall du
beströ med salt; du må icke låta din Guds förbunds salt fattas
på ditt spisoffer. Till alla dina offer skall du offra salt. **14** Men om
du vill bära fram åt HERREN ett spisoffer av förstlingsfrukter,
skall du såsom ett sådant spisoffer av dina förstlingsfrukter böra
fram ax, rostade vid eld, sönderstötta, av grönskuren säd. **15**
Och du skall gjuta olja därpå och lägga rökelse därpå. Det
är ett spisoffer. **16** Och prästen skall förbränna den del av de
sönderstötta axen och av oljan, som utgör själva altaroffret,
jämte all rökelsen därpå: ett eldsoffer åt Herren.

3 Och om någon vill bära fram ett tackoffer, och han vill taga sitt
offer av fäkreaturen, så skall han ställa fram inför HERRENS
ansikte ett felfritt djur, antingen av hankön eller av honkön. **2**
Och han skall lägga sin hand på sitt offerdjurs huvud och sedan
slakta det vid ingången till uppenbarelsetältet; och Arons söner,
prästerna, skola stänka blodet på altaret runt omkring. **3** Och
av tackoffret skall han såsom eldsoffer åt Herren bära fram
det fett som omsluter inälvorna, och allt det fett som sitter på
inälvorna, **4** och båda njurarna med det fett som sitter på dem
invid länderna, så ock leverfettet, vilket han skall frånskilja invid
njurarna. **5** Och Arons söner skola förbränna det på altaret,
ovanpå brännoffret, på veden som ligger på elden: ett eldsoffer
till en välbehaglig lukt för Herren. **6** Men om någon vill bära fram
åt HERREN ett tackoffer av småboskapen, så skall han därtill
taga ett felfritt djur, av hankön eller av honkön. **7** Om det är ett
får som han vill offra, så skall han ställa fram det inför HERRENS
ansikte. **8** Och han skall lägga sin hand på sitt offerdjurs huvud
och sedan slakta det framför uppenbarelsetältet; och Arons
söner skola stänka dess blod på altaret runt omkring. **9** Och av
tackoffersdjuret skall han såsom eldsoffer åt HERREN offra dess
fett, hela svansen, frånskild invid ryggraden, och det fett som
omsluter inälvorna, och allt det fett som sitter på inälvorna, **10**
och båda njurarna med det fett som sitter på dem invid länderna,
så ock leverfettet, vilket han skall frånskilja invid njurarna. **11**
Och prästen skall förbränna det på altaret: en eldoffersspis åt
HERREN. **12** Likaledes, om någon vill offra en get, så skall han
ställa fram denna inför HERRENS ansikte. **13** Och han skall

lägga sin hand på dess huvud och sedan slakta den framför
uppenbarelsetältet; och Arons söner skola stänka dess blod på
altaret runt omkring. 14 Och han skall därav såsom eldsoffer åt
HERREN offra det fett som omsluter inälvorna, och allt det fett
som sitter på inälvorna, 15 och båda njurarna med det fett som
sitter på dem invid länderna, så ock leverfettet, vilket han skall
frånskilja invid njurarna. 16 Och prästen skall förbränna detta på
altaret: en eldoffersspis, till en välbehaglig lukt. Allt fettet skall
tillhöra HERREN. 17 Detta skall vara en evärdlig stadga för eder
från släkte till släkte, var I än ären bosatta: intet fett och intet
blod skolen I förtära.

4 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 Tala till Israels
barn och säg: Om någon ouppsåtligen syndar mot något
HERRENS bud genom vilket något förbjudes, och han alltså gör
något som är förbjudet, så gäller följande: 3 Om det är den
smorde prästen som har syndat och därvid dragit skuld över
folket, så skall han för den synd han har begått offra en felfri
ungtjur åt HERREN till syndoffer. 4 Och han skall föra tjuren
fram inför HERRENS ansikte, till uppenbarelsetältets ingång.
Och han skall lägga sin hand på tjurens huvud och sedan slakta
tjuren inför HERRENS ansikte. 5 Och den smorde prästen skall
taga något av tjurens blod och bära det in i uppenbarelsetältet,
6 och prästen skall doppa sitt finger i blodet och stänka blodet
sju gånger inför HERRENS ansikte, vid förlåten till helgedomen.
7 Därefter skall prästen med blodet bestryka hornen på den
välluktande rökelsens altare, som står inför HERRENS ansikte i
uppenbarelsetältet; men allt det övriga blodet av tjuren skall han
gjuta ut vid foten av brännoffersaltaret, som står vid ingången
till uppenbarelsetältet. 8 Och allt syndofferstjurens fett skall
han taga ut ur honom -- det fett som omsluter inälvorna, och
allt det fett som sitter på inälvorna, 9 och båda njurarna med
det fett som sitter på dem invid länderna, så ock leverfettet,
vilket han skall frånskilja invid njurarna -- 10 på samma sätt som
detta tages ut ur tackofferstjuren; och prästen skall förbränna
det på brännoffersaltaret. 11 Men tjurens hud och allt hans
kött jämte hans huvud och hans fötter hans inälvor och hans
orenlighet, 12 korteligen, allt det övriga av tjuren, skall han
föra bort utanför lägret till en ren plats, där man slår ut askan,
och bränna upp det på ved i eld; på den plats där man slår ut
askan skall det brännas upp. 13 Och om Israels hela menighet
begår synd ouppsåtligen, och utan att församlingen märker det,
i det att de bryta mot något Herrens bud genom vilket något
förbjudes och så ådraga sig skuld, 14 och den synd de hava
begått sedan bliver känd, så skall församlingen offra en ungtjur
till syndoffer. De skola föra honom fram inför uppenbarelsetältet;
15 och de äldste i menigheten skola lägga sina händer på
tjurens huvud inför Herrens ansikte, och sedan skall man slakta
tjuren inför HERRENS ansikte. 16 Och den smorde prästen
skall bära något av tjurens blod in i uppenbarelsetältet, 17 och
prästen skall doppa sitt finger i blodet och stänka sju gånger
inför HERRENS ansikte, vid förlåten. 18 Därefter skall han med
blodet bestryka hornen på det altare som står inför HERRENS
ansikte i uppenbarelsetältet; men allt det övriga blodet skall han
gjuta ut vid foten av brännoffersaltaret, som står vid ingången till
uppenbarelsetältet. 19 Och allt tjurens fett skall han taga ut ur
honom och förbränna det på altaret. 20 Så skall han göra med
tjuren; såsom han skulle göra med den förra syndofferstjuren,
så skall han göra med denna. När så prästen bringar försoning
för dem, då bliver dem förlåtet. 21 Och han skall föra ut tjuren
utanför lägret och bränna upp honom, såsom han skulle göra
med den förra tjuren. Detta är syndoffret för församlingen. 22
Om en hövding syndar, i det att han ouppsåtligen bryter mot
något HERRENS, sin Guds, bud genom vilket något förbjudes,
och han själv märker att han har ådragit sig skuld, 23 eller
av någon får veta vilken synd han har begått, så skall han
såsom sitt offer föra fram en bock, ett felfritt djur av hankön. 24
Och han skall lägga sin hand på bockens huvud och sedan
slakta honom på samma plats där man slaktar brännoffret,
inför HERRENS ansikte. Det är ett syndoffer. 25 Och prästen
skall taga något av syndoffrets blod på sitt finger och stryka på
brännoffersaltarets horn; men det övriga blodet skall han gjuta
ut vid foten av brännoffersaltaret. 26 Och allt fettet skall han
förbränna på altaret, såsom det sker med tackoffersdjurets fett.
När så prästen bringar försoning för honom, till rening från hans
synd, då bliver honom förlåtet. 27 Och om någon av det meniga
folket syndar ouppsåtligen, därigenom att han bryter mot något
HERRENS bud genom vilket något förbjudes, och han själv
märker att han har ådragit sig skuld, 28 eller av någon får veta
vilken synd han har begått, så skall han, såsom sitt offer för
den synd han har begått, föra fram en felfri get, ett djur av
honkön. 29 Och han skall lägga sin hand på syndoffersdjurets
huvud och sedan slakta syndoffersdjuret på den plats där
brännoffersdjuren slaktas. 30 Och prästen skall taga något av
blodet på sitt finger och stryka det på brännoffersaltarets horn;
men allt det övriga blodet skall han gjuta ut vid foten av altaret.
31 Och allt fettet skall han taga ut, på samma sätt som fettet
tages ut ur tackoffersdjuret, och prästen skall förbränna det
på altaret, till en välbehaglig lukt för HERREN. När så prästen
bringar försoning för honom, då bliver honom förlåtet. 32 Men
om någon vill offra ett lamm till syndoffer, så skall han föra fram
ett felfritt djur av honkön. 33 Och han skall lägga sin hand på
syndoffersdjurets huvud och sedan slakta det till syndoffer på
samma plats där man slaktar brännoffersdjuren. 34 Och prästen
skall taga något av syndoffrets blod på sitt finger och stryka på
brännoffersaltarets horn; men allt det övriga blodet skall han
gjuta ut vid foten av altaret. 35 Och allt fettet skall han taga
ut, på samma sätt som fettet tages ut ur tackoffersfåret, och
prästen skall förbränna det på altaret, ovanpå Herrens eldsoffer.
När så prästen för honom bringar försoning för den synd han
har begått, då bliver honom förlåtet.

5 Och om någon syndar, i det att han, när han hör
edsförpliktelsen och kan vittna om något, vare sig han har
sett det eller eljest förnummit det, likväl icke yppar detta och han
sålunda bär på missgärning; 2 eller om någon, utan att märka
det, kommer vid något orent -- vare sig den döda kroppen av ett
orent vilddjur, eller den döda kroppen av ett orent boskapsdjur,
eller den döda kroppen av något slags orent smådjur -- och han
så bliver oren och ådrager sig skuld; 3 eller om han, utan att

märka det, kommer vid en människas orenhet, det må nu vara
vad som helst varigenom hon kan vara oren, och han sedan får
veta det och han så ådrager sig skuld; **4** eller om någon, utan
att märka det, svär i obetänksamhet med sina läppar något,
vare sig ont eller gott -- det må nu vara vad som helst som
man kan svärja i obetänksamhet -- och sedan kommer till insikt
därom och han så ådrager sig skuld i något av dessa stycken: **5**
så skall han, när han har ådragit sig skuld i något av dessa
stycken, bekänna det vari han har syndat **6** och såsom bot
för den synd han har begått föra fram åt HERREN ett hondjur
av småboskapen, antingen en tacka eller en get, till syndoffer.
Och prästen skall bringa försoning för honom, till rening från
hans synd. **7** Men om han icke förmår bekosta ett sådant djur,
så skall han såsom bot för vad han har syndat bära fram åt
Herren två turturduvor eller två unga duvor, en till syndoffer
och en till brännoffer. **8** Dem skall han bära fram till prästen,
och denne skall först offra den som är avsedd till syndoffer.
Han skall vrida huvudet av den invid halsen, dock utan att
frånskilja det. **9** Och han skall stänka något av syndoffrets blod
på altarets vägg; men det övriga blodet skall utkramas vid foten
av altaret. Det är ett syndoffer. **10** Och den andra skall han offra
till ett brännoffer, på föreskrivet sätt. När så prästen bringar
försoning för honom, till rening från den synd han har begått,
då bliver honom förlåtet. **11** Men om han icke kan anskaffa
två turturduvor eller två unga duvor, så skall han såsom offer
för vad han har syndat bära fram en tiondedels efa fint mjöl
till syndoffer, men ingen olja skall han gjuta därpå och ingen
rökelse lägga därpå, ty det är ett syndoffer. **12** Och han skall
bära det fram till prästen, och prästen skall taga en handfull
därav, det som utgör själva altaroffret, och förbränna det på
altaret, ovanpå HERRENS eldsoffer. Det är ett syndoffer. **13** När
så prästen för honom bringar försoning för den synd han har
begått i något av dessa stycken, då bliver honom förlåtet. Och
det övriga skall tillhöra prästen, likasom vid spisoffret. **14** Och
HERREN talade till Mose och sade: **15** Om någon begår en
orättrådighet, i det att han ouppsåtligen försyndar sig genom att
undanhålla något som är helgat åt Herren, så skall han såsom
bot föra fram åt HERREN till skuldoffer av småboskapen en
felfri vädur, efter det värde du bestämmer i silver, till ett visst
belopp siklar efter helgedomssikelns vikt. **16** Och han skall giva
ersättning för det som han har undanhållit av det helgade och
skall lägga femtedelen av värdet därtill; och detta skall han
giva åt prästen. När så prästen bringar försoning för honom
genom skuldoffersväduren, då bliver honom förlåtet. **17** Och
om någon, utan att veta det, syndar, i det att han bryter mot
något HERRENS bud genom vilket något förbjudes, och han
så ådrager sig skuld och bär på missgärning, **18** så skall han
såsom skuldoffer föra fram till prästen av småboskapen en felfri
vädur, efter det värde du bestämmer. När så prästen för honom
bringar försoning för den synd han har begått ouppsåtligen
och utan att veta det, då bliver honom förlåtet. **19** Det är ett
skuldoffer, ty han har ådragit sig skuld inför HERREN.

6 Och HERREN talade till Mose och sade: **2** Om någon syndar
och begår en orättrådighet mot HERREN, i det att han inför
sin nästa nekar angående något som denne har ombetrott
honom eller överlämnat i hans hand, eller angående något som
han med våld har tagit; eller i det att han med orätt avhänder
sin nästa något; **3** eller i det att han, när han har hittat något
borttappat, nekar därtill och svär falskt i någon sak, vad det nu
må vara, vari en människa kan försynda sig: **4** så skall den
som så har syndat Och därmed ådragit sig skuld återställa vad
han med våld har tagit eller med orätt tillägnat sig, eller det
som har varit honom ombetrott, eller det borttappade som han
har hittat, **5** eller vad det må vara, varom han har svurit falskt;
han skall ersätta det till dess fulla belopp och lägga femtedelen
av värdet därtill. Han skall giva det åt ägaren samma dag han
bär fram sitt skuldoffer. **6** Ty sitt skuldoffer skall han föra fram
inför HERREN; en felfri vädur av småboskapen, efter det värde
du bestämmer, skall han såsom sitt skuldoffer föra fram till
prästen. **7** När så prästen bringar försoning för honom inför
HERRENS ansikte, då bliver honom förlåtet, vad han än må
hava gjort, som har dragit skuld över honom. **8** Och Herren
talade till Mose och sade: **9** Bjud Aron och hans söner och
säg: Detta är lagen om brännoffret: Brännoffret skall ligga på
altarets härd hela natten intill morgonen, och elden på altaret
skall därigenom hållas brinnande. **10** Och prästen skall ikläda
sig sin livrock av linne och ikläda sig benkläder av linne, för att
de må skyla hans kött; därefter skall han taga bort askan vartill
elden har förbränt brännoffret på altaret, och lägga den vid sidan
av altaret. **11** Sedan skall han taga av sig sina kläder och ikläda
sig andra kläder och föra askan bort utanför lägret till en ren
plats. **12** Men elden på altaret skall hållas brinnande och får icke
slockna; prästen skall var morgon antända ny ved därpå. Och
han skall lägga brännoffret därpå och förbränna fettstyckena av
tackoffret därpå. **13** Elden skall beständigt hållas brinnande på
altaret; den får icke slockna. **14** Och detta är lagen om spisoffret:
Arons söner skola bära fram det inför HERRENS ansikte, till
altaret. **15** Och prästen skall taga en handfull därav, nämligen
av det fina mjölet som hör till spisoffret, och av oljan, därtill all
rökelsen som ligger på spisoffret, och detta, som utgör själva
altaroffret, skall han förbränna på altaret, till en välbehaglig
lukt för HERREN. **16** Och det som är över därav skola Aron
och hans söner äta. Osyrat skall det ätas på en helig plats; i
förgården till uppenbarelsetältet skola de äta det. **17** Det skall
icke bakas med surdeg. Detta är deras del, det som jag har
givit dem av mina eldsoffer. Det är högheligt likasom syndoffret
och skuldoffret. **18** Allt mankön bland Arons barn må äta det.
Det skall vara deras evärdliga rätt av HERRENS eldsoffer, från
släkte till släkte. Var och en som kommer därvid bliver helig. **19**
Och HERREN talade till Mose och sade: **20** Detta är det offer
som Aron och hans söner skola offra åt HERREN på den dag
då någon av dem undfår smörjelsen: en tiondedels efa fint mjöl
såsom det dagliga spisoffret, hälften om morgonen och hälften
om aftonen. **21** På plåt skall det tillredas med olja, och du skall
bära fram det hopknådat; och du skall offra det sönderdelat,
såsom när man offrar ett spisoffer i stycken, till en välbehaglig
lukt för HERREN. **22** Och den präst bland hans söner, som bliver
smord i hans ställe, skall göra så. Detta skall vara en evärdlig
stadga. Såsom ett heloffer skall det förbrännas åt HERREN. **23**

En prästs spisoffer skall alltid vara ett heloffer; det får icke ätas.
24 Och HERREN talade till Mose och sade: 25 Tala till Aron och
hans söner och säg: Detta är lagen om syndoffret: På samma
plats där brännoffersdjuret slaktas skall ock syndoffersdjuret
slaktas, inför HERRENS ansikte. Det är högheligt. 26 Den präst
som offrar syndoffret skall äta det; på en helig plats skall det
ätas, i förgården till uppenbarelsetältet. 27 Var och en som
kommer vid köttet bliver helig. Och om något av blodet stänkes
på någons kläder, så skall man avtvå det bestänkta stället
på en helig plats. 28 Ett lerkärl vari kokningen har skett skall
sönderslås; men har kokningen skett i ett kopparkärl, så skall
detta skuras och sköljas med vatten. 29 Allt mankön bland
prästerna må äta det. Det är högheligt. 30 Men intet syndoffer
av vars blod något bäres in i uppenbarelsetältet till att bringa
försoning i helgedomen får ätas; det skall brännas upp i eld.

7 Och detta är lagen om skuldoffret: Det är högheligt. 2 På
samma plats där man slaktar brännoffersdjuret skall man
slakta skuldoffersdjuret. Och man skall stänka dess blod på
altaret runt omkring. 3 Och allt dess fett skall man offra, svansen
och det fett som omsluter inälvorna, 4 och båda njurarna med
det fett som sitter på dem invid länderna, så ock leverfettet,
vilket man skall frånskilja invid njurarna. 5 Och prästen skall
förbränna det på altaret till ett eldsoffer åt HERREN. Det är ett
skuldoffer. 6 Allt mankön bland prästerna må äta det; på en
helig plats skall det ätas; det är högheligt. 7 Vad som gäller om
syndoffret skall ock gälla om skuldoffret; samma lag skall gälla
för dem båda. Den präst som bringar försoning därmed, honom
skall det tillhöra. 8 Och när en präst bär fram brännoffer for
någon, skall huden av det framburna brännoffersdjuret tillhöra
den prästen. 9 Och ett spisoffer som är bakat i ugn, eller
som är tillrett i panna eller på plåt, skall alltid tillfalla den präst
som bär fram det. 10 Men ett spisoffer som är begjutet med
olja, eller som frambäres torrt, skall alltid tillfalla Arons söner
gemensamt, den ene likaväl som den andre. 11 Och detta är
lagen om tackoffret, när ett sådant bäres fram åt HERREN: 12
Om någon vill bära fram ett sådant till lovoffer, så skall han,
förutom det till lovoffret hörande slaktdjuret, bära fram osyrade
kakor, begjutna med olja, och osyrade tunnkakor, smorda med
olja, och fint mjöl, hopknådat, i form av kakor, begjutna med
olja. 13 Jämte kakor av syrat bröd skall han bära fram detta sitt
offer, förutom det slaktdjur som hör till det tackoffer han bär
fram såsom lov offer. 14 Av detta offer skall han bära fram en
kaka av vart slag, såsom en gärd åt HERREN; den präst som
stänker tackoffrets blod på altaret, honom skall den tillhöra. 15
Och köttet av det slaktdjur, som hör till det tackoffer som bäres
fram såsom lovoffer, skall ätas samma dag det har offrats; intet
därav må lämnas kvar till följande morgon. 16 Om däremot
det slaktoffer som någon vill bära fram år ett löftesoffer eller
ett frivilligt offer, så skall offerdjuret likaledes ätas samma dag
det har offrats; dock må det som har blivit över därav ätas den
följande dagen. 17 Bliver ändå något över av offerköttet, skall
detta på tredje dagen brännas upp i eld. 18 Om någon på tredje
dagen äter av tackofferskött et, så bliver offret icke välbehagligt;
honom som har burit fram det skall det då icke räknas till godo,
det skall anses såsom en vederstygglighet. Den som äter därav
kommer att bära på missgärning. 19 Ej heller må det kött ätas,
som har kommit vid något orent, utan det skall brännas upp i
eld. För övrigt må köttet ätas av var och en som är ren. 20 Men
den som äter kött av HERRENS tackoffer, medan orenhet låder
vid honom, han skall utrotas ur sin släkt. 21 Och om någon har
kommit vid något orent -- vare sig en människas orenhet, eller
ett orent djur, eller vilken oren styggelse det vara må -- och han
likväl äter kött av HERRENS tackoffer, så skall han utrotas ur
sin släkt. 22 Och HERREN talade till Mose och sade: 23 Tala
till Israels barn och säg: Intet fett av fäkreatur, får eller getter
skolen I äta. 24 Fettet av ett självdött eller ihjälrivet djur må
eljest användas till alla slags behov, men äta det skolen I icke.
25 Ty var och en som äter fettet av något djur varav man bär
fram eldsoffer åt HERREN, vem det vara må som äter därav,
han skall utrotas ur sin släkt. 26 Och intet blod skolen I förtära
varken av fåglar eller av boskap, var I än ären bosatta. 27 Var
och en som förtär något blod, han skall utrotas ur sin släkt. 28
Och HERREN talade till Mose och sade: 29 Tala till Israels barn
och säg: Den som vill offra ett tackoffer åt HERREN, han skall
av detta sitt tackoffer bära fram åt HERREN den vederbörliga
offergåvan. 30 Med egna händer skall han bära fram HERRENS
eldsoffer; fettet jämte bringan skall han bära fram, bringan till att
viftas såsom ett viftoffer inför HERRENS ansikte. 31 Och prästen
skall förbränna fettet på altaret, men bringan skall tillhöra Aron
och hans söner. 32 Också det högra lårstycket skolen I giva
åt prästen, såsom en gärd av edra tackoffer. 33 Den bland
Arons söner, som offrar tackoffrets blod och fettet, han skall
hava det högra lårstycket till sin del. 34 Ty av Israels barns
tackoffer tager jag viftoffersbringan och offergärdslåret och giver
dem åt prästen Aron och åt hans söner till en evärdlig rätt av
Israels barn. 35 Detta är Arons och hans söners ämbetslott
av HERRENS eldsoffer, den lott som gavs dem den dag de
fördes fram till att bliva HERRENS präster 36 vilken lott, efter
HERRENS befallning på den dag då han smorde dem, skulle
givas dem av Israels barn, till en evärdlig rätt, släkte efter
släkte. 37 Detta är lagen om brännoffret, spisoffret, syndoffret,
skuldoffret, handfyllningsoffret och tackoffret, 38 vilken HERREN
på Sinai berg gav Mose, på den dag då han bjöd Israels barn
att de skulle offra sina offer åt HERREN, i Sinais öken.

8 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 "Tag Aron och hans
söner jämte honom samt deras kläder och smörjelseoljan,
så ock syndofferstjuren och de två vädurarna och korgen med
de osyrade bröden. 3 Församla sedan hela menigheten vid
ingången till uppenbarelsetältet." 4 Och Mose gjorde såsom
HERREN hade bjudit honom, och menigheten församlade
sig vid ingången till uppenbarelsetältet. 5 Och Mose sade till
menigheten: "Detta är vad HERREN har bjudit mig att göra." 6
Och Mose förde fram Aron och hans söner och tvådde dem med
vatten. 7 Och han satte livklädnaden på honom och omgjordade
honom med bältet och klädde på honom kåpan och satte på
honom efoden och omgjordade honom med efodens skärp
och fäste därmed ihop alltsammans på honom. 8 Och han
satte på honom bröstskölden och lade urim och tummim in i
skölden. 9 Och han satte huvudbindeln på hans huvud och

satte på huvudbindeln framtill den gyllene plåten, det heliga
diademet, såsom HERREN hade bjudit Mose. 10 Och Mose tog
smörjelseoljan och smorde tabernaklet och allt vad däri var och
helgade allt; 11 och han stänkte därmed sju gånger på altaret
och smorde altaret och alla dess tillbehör och bäckenet jämte
dess fotställning, för att helga dem. 12 Och han göt smörjelseolja
på Arons huvud och smorde honom för att helga honom. 13
Och Mose förde fram Arons söner och satte livklädnader på
dem och omgjordade dem med bälten och band huvor på dem,
såsom HERREN hade bjudit Mose. 14 Och han förde fram
syndofferstjuren, och Aron och hans söner lade sina händer på
syndofferstjurens huvud. 15 Sedan slaktades den, och Mose tog
blodet och strök med sitt finger på altarets horn runt omkring
och renade altaret; men det övriga blodet göt han ut vid foten av
altaret och helgade detta och bragte försoning för det. 16 Och
han tog allt det fett som satt på inälvorna, så ock leverfettet
och båda njurarna med fettet på dem; och Mose förbrände det
på altaret. 17 Men det övriga av tjuren, hans hud och kött och
orenlighet, brände han upp i eld utanför lägret såsom HERREN
hade bjudit Mose. 18 Och han förde fram brännoffersväduren,
och Aron och hans söner lade sina händer på vädurens huvud.
19 Sedan slaktades den, och Mose stänkte blodet på altaret runt
omkring; 20 men själva väduren delade han i dess stycken. Och
Mose förbrände huvudet och styckena och istret; 21 inälvorna
och fötterna tvådde han i vatten. Sedan förbrände Mose hela
väduren på altaret. Det var ett brännoffer till en välbehaglig
lukt, det var ett eldsoffer åt HERREN, Såsom HERREN hade
bjudit Mose. 22 Därefter förde han fram den andra väduren,
handfyllningsväduren, och Aron och hans söner lade sina händer
på vädurens huvud. 23 Sedan slaktades den, och Mose tog av
dess blod och beströk Arons högra örsnibb och tummen på hans
högra hand och stortån på hans högra fot. 24 Därefter förde han
fram Arons söner. Och Mose beströk med blodet deras högra
örsnibb och tummen på deras högra hand och stortån på deras
högra fot; men det övriga blodet stänkte Mose på altaret runt
omkring. 25 Och han tog fettet, svansen och allt det fett som
satt på inälvorna, så ock leverfettet och båda njurarna med
fettet på dem, därtill det högra lårstycket. 26 Och ur korgen
med de osyrade bröden, som stod inför HERRENS ansikte,
tog han en osyrad kaka, en oljebrödskaka och en tunnkaka
och lade detta på fettstyckena och det högra lårstycket. 27
Och alltsammans lade han på Arons och hans söners händer
och viftade det såsom ett viftoffer inför HERRENS ansikte. 28
Sedan tog Mose det ur deras händer och förbrände det på
altaret, ovanpå brännoffret. Det var ett handfyllningsoffer till en
välbehaglig lukt, det var ett eldsoffer åt HERREN. 29 Och Mose
tog bringan och viftade den såsom ett viftoffer inför HERRENS
ansikte; av handfyllningsoffrets vädur fick Mose detta till sin
del, såsom HERREN hade bjudit Mose. 30 Och Mose tog av
smörjelseoljan och av blodet på altaret och stänkte på Aron --
på hans kläder -- och likaledes på hans söner och hans söners
kläder; han helgade så Aron -- hans kläder -- och likaledes hans
söner och hans söners kläder. 31 Och Mose sade till Aron och
till hans söner: "Koken köttet vid ingången till uppenbarelsetältet,
och äten det där jämte brödet som är i handfyllningskorgen,
såsom jag har bjudit och sagt: Aron och hans söner skola äta
det. 32 Men vad som bliver över av köttet; eller av brödet, det
skolen I bränna upp i eld. 33 Och under sju dagar skolen I
icke gå bort ifrån uppenbarelsetältets ingång, icke förrän edra
handfyllningsdagar äro ute, ty sju dagar skall eder handfyllning
vara. 34 Och HERREN har bjudit, att såsom det i dag har tillgått,
så skall det ock sedan tillgå, på det att försoning må bringas för
eder. 35 Vid ingången till uppenbarelsetältet skolen I stanna
kvar i sju dygn, dag och natt, och I skolen iakttaga vad HERREN
har bjudit eder iakttaga, på det att I icke mån dö; ty så är mig
bjudet." 36 Och Aron och hans söner gjorde allt vad HERREN
hade bjudit genom Mose.

9 Och på åttonde dagen kallade Mose till sig Aron och hans
söner och de äldste i Israel. 2 Och han sade till Aron: "Tag dig
en tjurkalv till syndoffer och en vädur till brännoffer, båda felfria,
och för dem fram inför HERRENS ansikte. 3 Och tala till Israels
barn och säg: Tagen en bock till syndoffer och en kalv och ett
lamm, båda årsgamla och felfria, till brännoffer, 4 så ock en tjur
och en vädur till tackoffer, att offra inför HERRENS ansikte,
därtill ett spisoffer, begjutet med olja; ty i dag uppenbarar sig
HERREN för eder." 5 Och de togo det som Mose hade givit dem
befallning om och förde det fram inför uppenbarelsetältet; och
hela menigheten trädde fram och ställde sig inför HERRENS
ansikte. 6 Då sade Mose: "Detta är vad HERREN har bjudit
eder göra; så skall HERRENS härlighet visa sig för eder." 7
Och Mose sade till Aron: "Träd fram till altaret och offra ditt
syndoffer och ditt brännoffer, och bringa försoning för dig själv
och folket; offra sedan folkets offer och bringa försoning för
dem, såsom HERREN har bjudit." 8 Då trädde Aron fram till
altaret och slaktade sin syndofferskalv. 9 Och Arons söner buro
fram blodet till honom, och han doppade sitt finger i blodet
och strök på altarets horn, men det övriga blodet göt han ut
vid foten av altaret. 10 Och syndoffersdjurets fett, njurar och
leverfett förbrände han på altaret, såsom HERREN hade bjudit
Mose. 11 Men köttet och huden brände han upp i eld utanför
lägret. 12 Sedan slaktade han brännoffersdjuret. Och Arons
söner räckte honom blodet, och han stänkte det på altaret runt
omkring. 13 Och de räckte honom brännoffersdjuret, delat i sina
stycken, och dess huvud, och han förbrände det på altaret.
14 Och han tvådde inälvorna och fötterna och förbrände dem
ovanpå brännoffret, på altaret. 15 Därefter förde han fram
folkets offer. Han tog folkets syndoffersbock och slaktade honom
och offrade honom till syndoffer, på samma sätt som det förra
syndoffersdjuret. 16 Och han förde fram brännoffersdjuren
och offrade dem på föreskrivet sätt. 17 Och han bar fram
spisoffret och tog en handfull därav och förbrände detta på
altaret, förutom morgonens brännoffer. 18 Sedan slaktade han
tjuren och väduren, som voro folkets tackoffer. Och Arons
söner räckte honom blodet, och han stänkte det på altaret
runt omkring. 19 Och fettstyckena av tjuren, samt av väduren
svansen och vad som omsluter inälvorna, så ock njurarna och
leverfettet, 20 dessa fettstycken lade de på bringorna; och han
förbrände fettstyckena på altaret. 21 Men bringorna och det
högra lårstycket viftade Aron till ett viftoffer inför HERRENS

ansikte, såsom Mose hade bjudit. 22 Och Aron lyfte upp sina
händer över folket och välsignade det. Därefter steg han ned,
sedan han hade offrat syndoffret, brännoffret och tackoffret.
23 Och Mose och Aron gingo in i uppenbarelsetältet; sedan
gingo de åter ut och välsignade folket. Då visade sig HERRENS
härlighet för allt folket. 24 Och eld gick ut från HERREN och
förtärde brännoffret och fettstyckena på altaret. Och allt folket
såg detta; då jublade de och föllo ned på sina ansikten.

10 Men Arons söner Nadab och Abihu togo var sitt fyrfat
och lade eld i dem och strödde rökelse därpå och buro
fram inför HERRENS ansikte främmande eld, annan eld än
den han hade givit dem befallning om. 2 Då gick eld ut från
HERREN och förtärde dem, så att de föllo döda ned inför
HERRENS ansikte. 3 Och Mose sade till Aron: "Detta är vad
HERREN har talat och sagt: På dem som stå mig nära vill jag
bevisa mig helig, och inför allt folket bevisa mig härlig." Och
Aron teg stilla. 4 Och Mose kallade till sig Misael och Elsafan,
Arons farbroder Ussiels söner, och sade till dem: "Träden fram
och bären edra fränder bort ifrån helgedomen och fören den
utanför lägret." 5 Då trädde de fram och buro bort dem i deras
livklädnader, utanför lägret, såsom Mose hade sagt. 6 Och
Mose sade till Aron och till hans söner Eleasar och Itamar: "I
skolen icke hava edert hår oordnat, ej heller riva sönder edra
kläder, på det att I icke mån dö och draga förtörnelse över hela
menigheten. Men edra bröder, hela Israels hus, må gråta över
denna brand som HERREN har upptänt. 7 Och I skolen icke gå
bort ifrån uppenbarelsetältets ingång, på det att I icke mån dö;
ty HERRENS smörjelseolja är på eder." Och de gjorde såsom
Mose hade sagt. 8 Och HERREN talade till Aron och sade:
9 "Varken du själv eller dina söner må dricka vin eller starka
drycker, när I skolen gå in i uppenbarelsetältet, på det att I
icke mån dö. Det skall vara en evärdlig stadga för eder från
släkte till släkte. 10 I skolen skilja mellan heligt och oheligt,
mellan orent och rent; 11 och I skolen lära Israels barn alla
de stadgar som HERREN har kungjort för dem genom Mose."
12 Och Mose sade till Aron och till Eleasar och Itamar, hans
kvarlevande söner: "Tagen det spisoffer som har blivit över av
HERRENS eldsoffer, och äten det osyrat vid sidan av altaret, ty
det är högheligt. 13 I skolen äta det på en helig plats; ty det är
din och dina söners stadgade rätt av HERRENS eldsoffer; så är
mig bjudet. 14 Och viftoffersbringan och offergärdslåret skola
ätas av dig, och av dina söner och dina döttrar jämte dig, på
en ren plats, ty de äro dig givna såsom din och dina söners
stadgade rätt av Israels barns tackoffer. 15 Jämte eldsoffren --
fettstyckena -- skola offergärdslåret och viftoffersbringan bäras
fram för att viftas såsom ett viftoffer inför HERRENS ansikte;
och de skola såsom en evärdlig rätt tillhöra dig och dina söner
jämte dig, såsom HERREN har bjudit." 16 Och Mose frågade
efter syndoffersbocken, men den befanns vara uppbränd. Då
förtörnades han på Eleasar och Itamar, Arons kvarlevande
söner, och sade: 17 "Varför haven I icke ätit syndoffret på den
heliga platsen? Det är ju högheligt. Och han har givit eder det,
för att I skolen borttaga menighetens missgärning och bringa
försoning för dem inför HERRENS ansikte. 18 Se, dess blod har
icke blivit inburet i helgedomens inre; därför skullen I på heligt
område hava ätit upp köttet, såsom jag hade bjudit." 19 Men
Aron sade till Mose: "Se, de hava i dag offrat sitt syndoffer och
sitt brännoffer inför HERRENS ansikte, och mig har vederfarits
vad du vet. Om jag nu i dag åte syndofferskött, skulle detta vara
HERREN välbehagligt?" 20 När Mose hörde detta, var han till
freds.

11 Och HERREN talade till Mose och Aron och sade till dem:
2 Talen till Israels barn och sägen: Dessa äro de djur som
I fån äta bland alla fyrfotadjur på jorden: 3 alla de fyrfotadjur
som hava klövar och hava dem helkluvna, och som idissla,
dem fån I äta. 4 Men dessa skolen I icke äta av de idisslande
djuren och av dem som hava klövar: kamelen, ty han idisslar
väl, men har icke klövar, han skall gälla för eder såsom oren;
klippdassen, ty han idisslar väl 5 men har icke klövar, han skall
gälla for eder såsom oren; haren, ty han idisslar väl, 6 men har
icke klövar, han skall gälla för eder såsom oren; svinet, 7 ty det
har väl klövar och har dem helkluvna, men det idisslar icke, det
skall gälla för eder såsom orent. 8 Av dessa djurs kött skolen I
icke äta, ej heller skolen I komma vid deras döda kroppar; de
skola gälla för eder såsom orena. 9 Detta är vad I fån äta av allt
det som lever i vattnet: allt det i vattnet, vare sig i sjöar eller i
strömmar, som har fenor och fjäll, det fån I äta. 10 Men allt det
i sjöar och strömmar, som icke har fenor och fjäll, bland allt
det som rör sig i vattnet, bland alla levande varelser i vattnet,
det skall vara en styggelse för eder. 11 Ja, de skola vara en
styggelse för eder; av deras kött skolen I icke äta, och deras
döda kroppar skolen I räkna såsom en styggelse. 12 Allt det i
vattnet, som icke har fenor och fjäll, skall vara en styggelse
för eder. 13 Och bland fåglarna skolen I räkna dessa såsom
en styggelse, de skola icke ätas, de äro en styggelse: örnen,
lammgamen, havsörnen, 14 gladan, falken med dess arter, 15
alla slags korpar efter deras arter, 16 strutsen, tahemasfågeln,
fiskmåsen, höken med dess arter, 17 ugglan, dykfågeln, uven,
18 tinsemetfågeln, pelikanen, 19 asgamen, hägern, regnpiparen
med dess arter, härfågeln och flädermusen. 20 Alla de flygande
smådjur som gå på fyra fötter skola vara en styggelse för eder.
21 Av alla flygande smådjur, som gå på fyra fötter fån I allenast
äta dem som ovanför sina fötter hava två ben att hoppa med på
jorden. 22 Dessa fån I äta bland gräshopporna: arbe med dess
arter, soleam med dess arter, hargol med dess arter och hagab
med dess arter. 23 Men alla andra flygande smådjur som hava
fyra fötter skola vara en styggelse för eder. 24 Genom följande
djur ådragen I eder orenhet; var och en som kommer vid deras
döda kroppar skall vara oren ända till aftonen, 25 och var och
en som har burit bort någon sådan död kropp skall två sina
kläder och vara oren ända till aftonen: 26 alla de fyrfotadjur som
hava klövar, men icke helkluvna, och som icke idissla, de skola
gälla för eder såsom orena. Var och en som kommer vid dem
bliver oren. 27 Och alla slags fyrfotade djur som gå på tassar
skola gälla för eder såsom orena. Var och en som kommer vid
deras döda kroppar skall vara oren ända till aftonen. 28 Och
den som har burit bort en sådan död kropp, han skall två sina
kläder och vara oren ända till aftonen; de skola gälla för eder
såsom orena. 29 Och bland de smådjur som röra sig på jorden

skola dessa gälla för eder såsom orena: vesslan, jordråttan,
ödlan med dess arter, 30 anakan, koadjuret, letaan, hometdjuret
och kameleonten. 31 Dessa äro de som skola gälla för eder
såsom orena bland alla smådjur. Var och en som kommer vid
dem, sedan de äro döda, skall vara oren ända till aftonen. 32
Och allt varpå något sådant djur faller, sedan det är dött, bliver
orent, vare sig det är något slags träkärl, eller det är kläder,
eller något av skinn, eller en säck, eller vilken annan sak det
vara må, som användes till något behov. Man skall lägga det i
vatten, och det skall vara orent ända till aftonen; så bliver det
rent. 33 Och om något sådant faller i något slags lerkärl, så
bliver allt som är i detta orent, och kärlet skolen I slå sönder. 34
Allt slags mat däri, allt som man äter tillrett med vatten, det
bliver orent; och allt slags dryck i något slags kärl, allt som man
dricker, det bliver orent därav. 35 Och allt varpå någon sådan
död kropp faller bliver orent. Är det en ugn eller en härd, skall
den förstöras, ty den bliver oren. Och den skall gälla för eder
såsom oren. 36 Men en källa eller en brunn, en plats dit vatten
samlar sig, skall förbliva ren; men kommer någon vid själva
den döda kroppen, bliver han oren. 37 Och om en sådan död
kropp faller på något slags utsädeskorn, något man sår, då
förbliver detta rent. 38 Men om vatten har kommit på säden och
någon sådan död kropp sedan faller därpå, så skall den gälla
för eder såsom oren. 39 Och om något fyrfotadjur som får ätas
av eder dör, så skall den som kommer vid dess döda kropp
vara oren ända till aftonen. 40 Och den som äter kött av en
sådan död kropp, han skall två sina kläder och vara oren ända
till aftonen. Och den som har burit bort någon sådan död kropp,
han skall två sina kläder och vara oren ända till aftonen. 41 Och
alla slags smådjur som röra sig på jorden äro en styggelse; de
skola icke ätas. 42 Varken av det som går på buken eller av det
som går på fyra eller flera fötter, bland alla de smådjur som röra
sig på jorden, skolen I äta något, ty de äro en styggelse. 43
Gören eder icke själva till en styggelse genom något sådant
djur, och ådragen eder icke orenhet genom sådana, så att I
bliven orenade genom dem. 44 Ty jag är HERREN, eder Gud;
och I skolen hålla eder heliga och vara heliga, ty jag är helig.
Och I skolen icke ådraga eder orenhet genom något av de
smådjur som röra sig på jorden. 45 Ty jag är HERREN, som har
fört eder upp ur Egyptens land, för att jag skall vara eder Gud.
Så skolen I nu vara heliga, ty jag är helig. 46 Detta är lagen
om fyrfotadjuren, och om fåglarna, och om alla slags levande
varelser som röra sig i vattnet, och om alla slags smådjur på
jorden, 47 för att man skall kunna skilja mellan orent och rent,
mellan de djur som få ätas och de djur som icke få ätas.

12 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 Tala till Israels
barn och säg: När en kvinna föder barn och det är ett
gossebarn som hon har fött, så skall hon vara oren i sju dagar;
lika många dagar som vid sin månadsrening skall hon vara
oren. 3 Och på åttonde dagen skall barnets förhud omskäras. 4
Och sedan skall hon stanna hemma trettiotre dagar, under sitt
reningsflöde. Hon skall icke komma vid något heligt och får
icke heller komma till helgedomen, förrän hennes reningsdagar
äro ute. 5 Men om det är ett flickebarn som hon har fött, så
skall hon vara oren i två veckor, på samma sätt som vid sin
månadsrening; och sedan skall hon stanna hemma i sextiosex
dagar, under sitt reningsflöde. 6 Och när hennes reningsdagar
äro ute, vare sig efter son eller efter dotter, skall hon föra
fram ett årsgammalt lamm såsom brännoffer, och en ung duva
eller en turturduva såsom syndoffer, till uppenbarelsetältets
ingång, till prästen. 7 Och han skall offra detta inför HERRENS
ansikte och bringa försoning för henne, så bliver hon ren från
sitt blodflöde. Detta är lagen om en barnaföderska, när hon har
fött ett gossebarn, och när hon har fött ett flickebarn. 8 Och om
hon icke förmår bekosta ett får, så skall hon taga två turturduvor
eller två unga duvor, en till brännoffer och en till syndoffer. Och
prästen skall bringa försoning för henne, så bliver hon ren.

13 Och HERREN talade till Mose och Aron och sade: 2 När
någon på sin kropps hud får en upphöjning eller ett utslag
eller en ljus fläck, och därav uppstår ett spetälskeartat ont på
hans kropps hud, så skall han föras till prästen Aron eller till
en av hans söner, prästerna. 3 Om då prästen, när han beser
det angripna stället på hans kropps hud, finner att håret på det
angripna stället har vitnat, och att det angripna stället visar sig
djupare än den övriga huden på kroppen, så är han angripen
av spetälska; och sedan prästen har besett honom skall han
förklara honom oren. 4 Och om det är en vit fläck som synes på
hans kropps hud, men den icke visar sig djupare än den övriga
huden, och håret därpå icke har vitnat, så skall prästen hålla den
angripne innestängd i sju dagar. 5 Om då prästen, när han på
sjunde dagen beser honom, finner att det angripna stället visar
sig oförändrat, och att det onda icke har utbrett sig på huden,
så skall prästen för andra gången hålla honom innestängd i
sju dagar. 6 Om då prästen, när han på sjunde dagen beser
honom för andra gången, finner att det angripna stället har
bleknat, och att det onda icke har utbrett sig på huden, så skall
prästen förklara honom ren, ty då är det ett vanligt utslag, och
sedan han har tvått sina kläder, är han ren. 7 Men om utslaget
utbreder sig på huden, sedan han har låtit bese sig av prästen
för att förklaras ren, och han nu för andra gången låter bese
sig av prästen 8 och prästen då, när han beser honom, finner
att utslaget har utbrett sig på huden, så skall prästen förklara
honom oren, ty då är det spetälska. 9 När någon bliver angripen
av spetälska, skall han föras till prästen. 10 Om då prästen, när
han beser honom, finner en vit upphöjning på huden, och ser att
håret där har vitnat, och att svallkött bildar sig i upphöjningen,
11 så är det gammal spetälska på hans kropps hud, och prästen
skall förklara honom oren; han skall då icke stänga honom inne,
ty han är oren. 12 Men om spetälskan så har brutit ut på huden,
att på den angripne hela huden, från huvud till fötter, överallt
där prästen ser, är betäckt av spetälska 13 och prästen alltså,
när han beser honom, finner att spetälska betäcker hela hans
kropp, så skall han förklara den angripne ren. Hela hans kropp
har blivit vit; han är ren. 14 Men så snart svallkött visar sig
på honom, är han oren. 15 När prästen ser svallköttet, skall
han förklara honom oren; svallköttet är orent, det är spetälska.
16 Men om svallköttet förändrar sig och stället bliver vitt, så
skall han komma till prästen. 17 Om då prästen, när han beser
honom, finner att det angripna stället har blivit vitt, så skall

prästen förklara den angripne ren, han är då ren. **18** När någon
på sin kropps hud har haft en bulnad som har blivit läkt, **19** men
sedan, på det ställe där bulnaden var, en vit upphöjning eller en
rödvit fläck visar sig, så skall han låta bese sig av prästen. **20**
Om då prästen, när han beser honom, finner att stället visar
sig lägre än den övriga huden, och att håret därpå har vitnat,
så skall prästen förklara honom oren; ty då är han angripen
av spetälska, som har brutit ut där bulnaden var. **21** Men om
prästen, när han beser stället, finner att vitt hår saknas där, och
att stället icke är lägre än den övriga huden, och att det är blekt,
så skall prästen hålla honom innestängd i sju dagar. **22** Om
då det onda utbreder sig på huden, så skall prästen förklara
honom oren, ty då är han angripen. **23** Men om den ljusa fläcken
bliver oförändrad där den är och icke utbreder sig, då är det ett
märke efter bulnaden, och prästen skall förklara honom ren.
24 Men om någon på sin kropps hud får ett brännsår, och om
av ärrbildningen i brännsåret sedan bliver en rödvit eller vit
fläck **25** och prästen, när han beser stället, finner att håret på
fläcken har vitnat, och att den visar sig djupare än den övriga
huden, så är mannen angripen av spetälska, som har brutit ut
där brännsåret var; och prästen skall förklara honom oren, ty då
är han angripen av spetälska. **26** Men om prästen, när han
beser stället, finner att vitt hår saknas på den ljusa fläcken,
och att stället icke är lägre än den övriga huden, och att det är
blekt, så skall prästen hålla honom innestängd i sju dagar. **27**
Om då prästen, när han på sjunde dagen beser honom, finner
att det onda har utbrett sig på huden, så skall prästen förklara
honom oren ty då är han angripen av spetälska. **28** Men om den
ljusa fläcken bliver oförändrad där den är och icke utbreder
sig på huden och förbliver blek, då är det en upphöjning efter
brännsåret, och prästen skall förklara honom ren, ty det är ett
märke efter brännsåret. **29** När på en man eller en kvinna något
ställe på huvudet eller på hakan bliver angripet **30** och prästen,
då han beser det angripna stället, finner att det visar sig djupare
än den övriga huden och att gulaktigt tunt hår finnes där, så skall
prästen förklara den angripne oren, ty då är det spetälskeskorv,
huvud- eller hakspetälska. **31** Men om prästen, när han beser
det angripna stället med skorven, finner, att om det än icke visar
sig djupare än den övriga huden, svart hår likväl saknas där, så
skall prästen hålla den av skorven angripne innestängd i sju
dagar. **32** Om då prästen, när han på sjunde dagen beser det
angripna stället, finner att skorven icke har utbrett sig, och att
där icke finnes något gulaktigt hår, och att skorven icke visar sig
djupare än den övriga huden, **33** så skall den sjuke raka sig,
utan att dock raka det skorviga stället, och prästen skall för
andra gången hålla den skorvsjuke innestängd i sju dagar. **34**
Om då prästen, när han på sjunde dagen beser den skorvsjuke,
finner att skorven icke har utbrett sig på huden, och att den
icke visar sig djupare än den övriga huden, så skall prästen
förklara honom ren, och sedan han har tvått sina kläder, är han
ren. **35** Men om skorven utbreder sig på huden, sedan han har
blivit förklarad ren, **36** och prästen, när han beser honom, finner
att skorven har utbrett sig på huden, så behöver prästen icke
efterforska om där finnes något gulaktigt hår, ty han är oren. **37**
Men om skorven visar sig oförändrad, och svart hår har vuxit
upp på stället, då är skorven läkt, och han är ren, och prästen
skall förklara honom ren. **38** När någon, man eller kvinna, på sin
kropps hud får fläckar, vita fläckar, **39** och prästen, när han
beser den angripne, finner att fläckarna på hans kropps hud äro
blekvita, då är det ett ofarligt utslag som har kommit fram på
huden; han är ren. **40** När på en mans huvud håret utan vidare
faller av, är det vanlig bakskallighet; han är ren. **41** Och om håret
utan vidare faller av på främre delen av huvudet, så är det vanlig
framskallighet; han är ren. **42** Men när på det skalliga stället,
baktill eller framtill, en rödvit fläck uppstår, då är det spetälska
som har brutit ut på det skalliga stället baktill eller framtill. **43** Om
alltså prästen, när han beser honom, finner att den upphöjda
fläcken på det skalliga stället, baktill eller framtill, är rödvit, och
att den visar sig lik spetälska på den övriga kroppens hud, **44** så
är mannen spetälsk, han är oren; prästen skall strax förklara
honom oren, ty han är angripen på sitt huvud. **45** Den som är
angripen av spetälska skall gå med sönderrivna kläder, han skall
hava sitt hår oordnat och skyla sitt skägg, och han skall ropa:
"Oren! Oren!" **46** Så länge han är angripen av spetälska, skall
han vara oren; oren är han. Han skall bo avskild; utanför lägret
skall han hava sin bostad. **47** När en klädnad bliver angripen av
spetälska, vare sig klädnaden är av ylle eller av linne, **48** eller
när så sker med något vävt eller virkat tyg, vare sig av linne
eller av ylle, eller med skinn eller med något, vad det vara må,
som är förfärdigat av skinn, **49** och det angripna stället visar sig
grönaktigt eller rödaktigt, på klädnaden eller skinnet, eller på det
vävda eller virkade tyget, eller på skinnsaken, vad det vara må,
då är stället angripet av spetälska och skall visas för prästen. **50**
Och när prästen har besett det angripna stället, skall han hava
den angripna saken inlåst i sju dagar. **51** Om han då, när han
på sjunde dagen beser det angripna stället, finner att skadan
har utbrett sig på klädnaden, eller på det vävda eller virkade
tyget, eller på skinnet, vadhelst det vara må, som är förfärdigat
av skinnet, så är stället angripet av elakartad spetälska; sådant
är orent. **52** Och man skall bränna upp klädnaden, eller det
vävda eller virkade tyget, vare sig det år av ylle eller av linne,
eller skinnsaken som är angripen, vad det vara må; ty det är en
elakartad spetälska; allt sådant skall brännas upp i eld. **53** Men
om prästen, när han beser stället, finner att fläcken icke har
utbrett sig på klädnaden, eller på det vävda eller virkade tyget,
eller på skinnsaken, vad det vara må, **54** så skall prästen bjuda
att man tvår den sak på vilken det angripna stället finnes, och
han skall för andra gången hava den inlåst i sju dagar. **55** Om
då prästen, när han efter tvagningen beser det angripna stället,
finner att det angripna stället icke har förändrat sitt utseende, så
är en sådan sak oren, om ock fläcken icke vidare har utbrett sig;
du skall bränna upp den i eld; det är en frätfläck, vare sig den
sitter på avigsidan eller på rätsidan. **56** Men om prästen, när
han beser det angripna stället, finner att det efter tvagningen har
bleknat, så skall han riva bort det från klädnaden eller skinnet,
eller från det vävda eller virkade tyget. **57** Om likväl sedan en
fläck åter visar sig på klädnaden, eller på det vävda eller virkade
tyget, eller på skinnsaken, vad det vara må, så är det spetälska
som har brutit ut; den sak på vilken det angripna stället finnes
skall du bränna upp i eld. **58** Men om genom tvagningen fläcken

har gått bort på klädnaden, eller på det vävda eller virkade
tyget, eller på skinnsaken, vad det vara må, så skall det för
andra gången tvås, och så bliver det rent. 59 Detta är lagen
om det som bliver angripet av spetälska, antingen det är en
klädnad av ylle eller linne, eller det är vävt eller virkat tyg, eller
någon skinnsak, vad det vara må -- den lag efter vilken det skall
förklaras rent eller orent.

14 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 Detta vare
lagen om huru man skall förfara, när den som har haft
spetälska skall renas: Han skall föras till prästen; 3 och prästen
skall gå ut utanför lägret. Om då prästen, när han beser den
spetälske, finner att han är botad från den spetälska varav
han var angripen, 4 så skall prästen bjuda att man för dens
räkning, som skall renas, tager två levande rena fåglar, cederträ,
rosenrött garn och isop. 5 Och prästen skall bjuda att man
slaktar den ena fågeln över ett lerkärl med friskt vatten i. 6
Sedan skall han taga den levande fågeln, så ock cederträet, det
rosenröda garnet och isopen, och detta alltsammans, jämväl
den levande fågeln, skall han doppa i den fågelns blod, som har
blivit slaktad över det friska vattnet. 7 Och han skall stänka sju
gånger på den som skall renas från spetälskan; och sedan han
så har renat honom, skall han slappa den levande fågeln fri ute
på marken. 8 Och den som skall renas skall två sina kläder och
raka av allt sitt hår och bada sig i vatten, så bliver han ren och
får sedan gå in i lägret. Dock skall han stanna utanför sitt tält i
sju dagar. 9 Och på sjunde dagen skall han raka av allt sitt
hår, både huvudhåret och skägget och ögonbrynen: allt sitt hår
skall han raka av. Och han skall två sina kläder och bada sin
kropp i vatten, så bliver han ren. 10 Och på åttonde dagen skall
han taga två felfria lamm av hankön och ett årsgammalt felfritt
lamm av honkön, så ock tre tiondedels efa fint mjöl, begjutet
med olja, till spisoffer, och därtill en log olja. 11 Och prästen
som förrättar reningen skall ställa den som skall renas och
allt det andra fram inför HERRENS ansikte, vid ingången till
uppenbarelsetältet. 12 Och prästen skall taga det ena lammet
och offra det till ett skuldoffer, jämte tillhörande log olja, och vifta
detta såsom ett viftoffer inför HERRENS ansikte. 13 Och man
skall slakta lammet på samma plats där man slaktar synd- och
brännoffersdjuren, på en helig plats; ty skuldoffret tillhör prästen,
likasom syndoffret; det är högheligt. 14 Och prästen skall taga
något av skuldoffrets blod, och därmed skall prästen bestryka
högra örsnibben på den som skall renas, så ock tummen på
hans högra hand och stortån på hans högra fot. 15 Sedan skall
prästen taga av tillhörande log olja och gjuta i sin vänstra hand,
16 och prästen skall doppa sitt högra pekfinger i oljan som han
har i sin vänstra hand och stänka något av oljan med sitt finger
sju gånger inför HERRENS ansikte. 17 Och med det som bliver
över av oljan i hans hand skall prästen bestryka högra örsnibben
på den som skall renas, så ock tummen på hans högra hand
och stortån på hans högra fot, ovanpå skuldoffersblodet. 18
Och det som sedan är över av oljan i prästens hand skall han
gjuta på dens huvud, som skall renas; så skall prästen bringa
försoning för honom inför HERRENS ansikte. 19 Därefter skall
prästen offra syndoffret och bringa försoning för den som skall
renas, så att han bliver fri ifrån sin orenhet; sedan skall han
slakta brännoffersdjuret. 20 Och prästen skall offra brännoffret
på altaret och tillika spisoffret. När så prästen bringar försoning
för honom, då bliver han ren. 21 Men om han är fattig och
icke kan anskaffa så mycket, så skall han taga allenast ett
lamm till skuldoffer, och vifta det för att bringa försoning för sig,
och allenast en tiondedels efa fint mjöl, begjutet med olja, till
spisoffer, och därtill en log olja, 22 så ock två turturduvor eller
två unga duvor, efter som han kan anskaffa; den ena skall vara
till syndoffer, den andra till brännoffer. 23 Och han skall, för att
förklaras ren, bära allt detta till prästen på åttonde dagen, till
uppenbarelsetältets ingång, inför HERRENS ansikte. 24 Och
prästen skall taga skuldofferslammet och tillhörande log olja,
och detta skall prästen vifta såsom ett viftoffer inför HERRENS
ansikte. 25 Och man skall slakta skuldofferslammet, och prästen
skall taga av skuldoffrets blod och bestryka högra örsnibben på
den som skall renas, så ock tummen på hans högra hand och
stortån på hans högra fot. 26 Sedan skall prästen gjuta något
av oljan i sin vänstra hand, 27 och prästen skall stänka med
sitt högra pekfinger något av oljan som han har i sin vänstra
hand sju gånger inför HERRENS ansikte. 28 Och prästen skall
med oljan som han har i sin hand bestryka högra örsnibben på
den som skall renas, så ock tummen på hans högra hand och
stortån på hans högra fot, ovanpå skuldoffersblodet. 29 Och
det som är över av oljan i prästens hand skall han gjuta på
dens huvud, som skall renas, till att bringa försoning för honom
inför HERRENS ansikte. 30 Därefter skall han offra den ena av
turturduvorna eller av de unga duvorna, vad han nu har kunnat
anskaffa; 31 efter som han har kunnat anskaffa: skall han offra
den ena till syndoffer och den andra till brännoffer, tillika med
spisoffret. Så skall prästen bringa försoning inför HERRENS
ansikte för den som skall renas. 32 Detta är lagen om den som
har varit angripen av spetälska, men icke kan anskaffa vad som
rätteligen hör till hans rening. 33 Och HERREN talade till Mose
och Aron och sade: 34 När I kommen in i Kanaans land, som
jag vill giva eder till besittning, och jag låter något hus i det land
I fån till besittning bliva angripet av spetälska, 35 så skall husets
ägare gå och anmäla det för prästen och säga: "Det synes som
om mitt hus vore angripet av spetälska." 36 Då skall prästen
bjuda att man, innan prästen går in för att bese det angripna
stället, utrymmer huset, för att icke allt som är i huset skall bliva
orent. Och därefter skall prästen gå in för att bese huset. 37
Om han då, när han beser det angripna stället, finner att det
angripna stället på husets vägg bildar grönaktiga eller rödaktiga
fördjupningar, som visa sig lägre än den övriga väggen, 38 så
skall prästen gå ut ur huset, till dörren på huset, och stänga
huset för sju dagar. 39 Om då prästen, när han på sjunde dagen
kommer igen och beser det, finner att fläcken har utbrett sig
på husets vägg, 40 så skall prästen bjuda att man bryter ut
de stenar som äro angripna, och kastar dem utanför staden
på någon oren plats. 41 Men huset skall man skrapa överallt
innantill och kasta det avskrapade murbruket utanför staden på
någon oren plats. 42 Och man skall taga andra stenar och sätta
in dem i de förras ställe och taga annat murbruk och rappa
huset därmed. 43 Om likväl en fläck åter kommer fram på huset,

sedan man har brutit ut stenarna, och sedan man har skrapat
huset, och sedan det har blivit rappat, 44 så skall prästen gå in
och bese det, och om han då finner att fläcken har utbrett sig
på huset, så är detta en elakartad spetälska på huset, det är
orent. 45 Och man skall riva ned huset, med dess stenar och
trävirke och allt murbruk på huset, och föra bort alltsammans
utanför staden till någon oren plats. 46 Och om någon har gått
in i huset under den tid det skulle vara stängt, så skall han vara
oren ända till aftonen. 47 Och om någon har legat i huset, skall
han två sina kläder, och om någon har ätit i huset, skall också
han två sina kläder. 48 Men om prästen, när han går in och
beser huset, finner att fläcken icke har utbrett sig på huset,
sedan det har blivit rappat, så skall han förklara huset rent, ty
då är det onda hävt. 49 Och han skall till husets rening taga
två fåglar, cederträ, rosenrött garn och isop. 50 Och han skall
slakta den ena fågeln över ett lerkärl med friskt vatten i. 51
Sedan skall han taga cederträet, isopen, det rosenröda garnet
och den levande fågeln, och doppa alltsammans i den slaktade
fågelns blod och det friska vattnet, och stänka på huset sju
gånger. 52 Så skall han rena huset med fågelns blod och det
friska vattnet och med den levande fågeln, cederträet, isopen
och det rosenröda garnet. 53 Och han skall släppa den levande
fågeln fri ute på marken utanför staden. När han så bringar
försoning för huset, då bliver det rent. 54 Detta är lagen om allt
slags spetälskesjukdom och spetälskeskorv, 55 om spetälska på
kläder och på hus, 56 om upphöjningar på huden, utslag och
ljusa fläckar, 57 till undervisning om när något är orent eller rent.
Detta är lagen om spetälska.

15 Och HERREN talade till Mose och Aron och sade: 2
Talen till Israels barn och sägen till dem: 3 Om någon får
flytning ur sitt kött, så är sådan flytning oren. Och angående
hans orenhet, medan flytningen varar, gäller följande: Evad hans
kött avsöndrar flytningen, eller det tillsluter sig för flytningen, så
är han oren. 4 Allt varpå den sjuke ligger bliver orent, och allt
varpå han sitter bliver orent. 5 Och den som kommer vid det
varpå han har legat skall två sina kläder och bada sig i vatten
och vara oren ända till aftonen. 6 Och den som sätter sig på
något varpå den sjuke har suttit skall två sina kläder och bada
sig i vatten och vara oren ända till aftonen. 7 Och den som
kommer vid den sjukes kropp skall två sina kläder och bada sig
i vatten och vara oren ända till aftonen. 8 Och om den sjuke
spottar på någon som är ren, skall denne två sina kläder och
bada sig i vatten och vara oren ända till aftonen. 9 Och allt
varpå den sjuke sitter när han färdas någonstädes, bliver orent.
10 Och var och en som kommer vid något, vad det vara må, som
har legat under honom skall vara oren ända till aftonen; och den
som bär bort något sådant skall två sina kläder och bada sig i
vatten och vara oren ända till aftonen. 11 Och var och en som
den sjuke kommer vid, utan att hava sköljt sina händer i vatten,
skall två sina kläder och bada sig i vatten och vara oren ända till
aftonen. 12 Och ett lerkärl som den sjuke kommer vid skall
sönderslås; men är det ett träkärl, skall det sköljas med vatten.
13 När den som har flytning bliver ren från sin flytning, skall
han, för att förklaras ren, räkna sju dagar och därefter två sina
kläder, och sedan skall han bada sin kropp i rinnande vatten, så
bliver han ren. 14 Och på åttonde dagen skall han taga sig två
turturduvor eller två unga duvor och komma inför HERRENS
ansikte, till uppenbarelsetältets ingång, och giva dem åt prästen.
15 Och prästen skall offra dem, den ena till syndoffer och den
andra till brännoffer; så skall prästen bringa försoning för honom
inför HERRENS ansikte, till rening från hans flytning. 16 Och
om en man har haft sädesutgjutning, så skall han bada hela
sin kropp i vatten och vara oren ända till aftonen. 17 Och allt
slags klädnad och allt av skinn, varpå sådan sädesutgjutning
har skett, skall tvås i vatten och vara orent ända till aftonen. 18
Och när en man har legat hos en kvinna och sädesutgjutning
har skett, så skola de båda bada sig i vatten och vara orena
ända till aftonen. 19 Och när en kvinna har sin flytning, i det
att blod avgår ur hennes kött, skall hon vara oren i sju dagar,
och var och en som kommer vid henne skall vara oren ända till
aftonen. 20 Och allt varpå hon ligger under sin månadsrening
bliver orent, och allt varpå hon sitter bliver orent. 21 Och var och
en som kommer vid det varpå hon har legat skall två sina kläder
och bada sig i vatten och vara oren ända till aftonen. 22 Och
var och en som kommer vid något varpå hon har suttit skall
två sina kläder och bada sig i vatten och vara oren ända till
aftonen. 23 Och om någon sak lägges på det varpå hon har
legat eller suttit, och någon då kommer vid denna sak, så skall
han vara oren ända till aftonen. 24 Och om en man ligger hos
henne, och något av hennes månadsflöde kommer på honom,
skall han vara oren i sju dagar, och allt varpå han ligger bliver
orent. 25 Och om en kvinna har blodflöde under en längre tid,
utan att det är hennes månadsrening, eller om hon har flöde
utöver tiden för sin månadsrening, så skall om henne, så länge
hennes orena flöde varar, gälla detsamma som under hennes
månadsreningstid; hon är oren. 26 Om allt varpå hon ligger,
så länge hennes flöde varar, skall gälla detsamma som om
det varpå hon ligger under sin månadsrening; och allt varpå
hon sitter bliver orent, likasom under hennes månadsrening. 27
Och var och en som kommer vid något av detta bliver oren;
han skall två sina kläder och bada sig i vatten och vara oren
ända till aftonen. 28 Men om hon bliver ren från sitt flöde, skall
hon räkna sju dagar och sedan vara ren. 29 Och på åttonde
dagen skall hon taga sig två turturduvor eller två unga duvor
och bära dem till prästen, till uppenbarelsetältets ingång. 30
Och prästen skall offra den ena till syndoffer och den andra till
brännoffer; så skall prästen bringa försoning för henne inför
HERRENS ansikte, till rening från hennes orena flöde. 31 Så
skolen I bevara Israels barn från orenhet, på det att de icke må
dö i sin orenhet, om de orena mitt tabernakel, som står mitt
ibland dem. 32 Detta är lagen om den som har flytning och om
den som har sädesutgjutning, så att han därigenom bliver oren,
33 och om den kvinna som har sin månadsrening, och om den
som har någon flytning, evad det är man eller kvinna, så ock om
en man som ligger hos en oren kvinna.

16 Och HERREN talade till Mose, sedan Arons två söner
voro döda, de båda som träffats av döden, när de trädde
fram inför HERRENS ansikte. 2 Och HERREN sade till Mose:

Säg till din broder Aron att han icke på vilken tid som helst får
gå in i helgedomen innanför förlåten, framför nådastolen som är
ovanpå arken, på det att han icke må dö; ty i molnskyn vill jag
uppenbara mig över nådastolen. 3 Så skall förfaras, när Aron
skall gå in i helgedomen: Han skall taga en ungtjur till syndoffer
och en vädur till brännoffer; 4 han skall ikläda sig en helig
livklädnad av linne och hava benkläder av linne över sitt kött,
och han skall omgjorda sig med ett bälte av linne och vira en
huvudbindel av linne om sitt huvud; detta är de heliga kläderna,
och innan han ikläder sig dem, skall han bada sin kropp i vatten.
5 Och av Israels barns menighet skall han mottaga två bockar till
syndoffer och en vädur till brännoffer. 6 Och Aron skall föra fram
sin egen syndofferstjur och bringa försoning för sig och sitt hus.
7 Sedan skall han taga de två bockarna och ställa dem inför
HERRENS ansikte, vid ingången till uppenbarelsetältet. 8 Och
Aron skall draga lott om de två bockarna: en lott för HERREN
och en lott för Asasel. 9 Och den bock som lotten bestämmer åt
HERREN skall Aron föra fram och offra till syndoffer. 10 Men
den bock som lotten bestämmer åt Asasel skall ställas levande
inför HERRENS ansikte, för att försoning må bringas för honom,
på det att han må släppas fri ut till Asasel i öknen. 11 Aron
skall alltså föra fram sin syndofferstjur och bringa försoning för
sig och sitt hus, han skall slakta sin syndofferstjur. 12 Sedan
skall han taga ett fyrfat fullt med glöd från altaret som står inför
HERRENS ansikte, och fylla sina händer med stött välluktande
rökelse; och han skall bära in detta innanför förlåten. 13 Och
rökelsen skall han lägga på elden inför HERRENS ansikte, så
att ett moln av rökelse skyler nådastolen, ovanpå vittnesbördet,
på det att han icke må dö. 14 Och han skall taga av tjurens
blod och stänka med sitt finger framtill på nådastolen; och
framför nådastolen skall han stänka blodet sju gånger med sitt
finger. 15 Sedan skall han slakta folkets syndoffersbock och
bära in hans blod innanför förlåten; och han skall göra med
hans blod såsom han gjorde med tjurens blod: han skall tänka
därmed på nådastolen och framför nådastolen. 16 Så skall han
bringa försoning för helgedomen och rena den från Israels barns
orenheter och överträdelser, vad de än må hava syndat. Och på
samma sätt skall han göra ned uppenbarelsetältet, som har
sin plats hos dem mitt ibland deras orenheter. 17 Och ingen
människa får vara i uppenbarelsetältet, från den stund på han
går in för att bringa försoning i helgedomen, ända till dess han
har gått ut. Så skall han bringa försoning för sig och sitt hus
och för Israels hela församling. 18 Sedan skall han gå ut till
altaret som står inför HERRENS ansikte och bringa försoning
för det; han skall taga av tjurens blod och av bockens blod och
stryka på altarets horn runt omkring, 19 och han skall stänka
blodet därpå med sitt finger sju gånger, och rena och helga
det från Israels barns orenheter. 20 När han så har fullbordat
försoningen för helgedomen, uppenbarelsetältet och altaret,
skall han föra fram den levande bocken. 21 Och Aron skall lägga
båda sina händer på den levande bockens huvud, och bekänna
över honom Israels barns alla missgärningar och alla deras
överträdelser, vad de än må hava syndat; han skall lägga dem
på bockens huvud och genom en man som hålles redo därtill
släppa honom ut i öknen. 22 Så skall bocken bära alla deras
missgärningar på sig ut i vildmarken; man skall släppa bocken
ute i öknen. 23 Därefter skall Aron gå in i uppenbarelsetältet och
taga av sig linnekläderna, som han hade iklätt sig när han gick
in i helgedomen; och han skall lämna dem där. 24 Och han
skall bada sin kropp i vatten på en helig plats och ikläda sig
sina vanliga kläder; sedan skall han gå ut och offra sitt eget
brännoffer och folkets brännoffer och bringa försoning för sig och
för folket. 25 Och fettet av syndoffersdjuret skall han förbränna
på altaret. 26 Men den som släppte bocken ut till Asasel skall
två sina kläder och bada sin kropp i vatten; därefter får han
gå in i lägret. 27 Och syndofferstjuren och syndoffersbocken,
vilkas blod blev inburet för att bringa försoning i helgedomen,
skola föras bort utanför lägret, och man skall bränna upp dem i
eld med deras hud och kött och orenlighet. 28 Och den som
bränner upp detta skall två sina kläder och bada sin kropp i
vatten; därefter får han gå in i lägret. 29 Och detta skall vara för
eder en evärdlig stadga: I sjunde månaden, på tionde dagen
i månaden, skolen I späka eder och icke göra något arbete,
varken infödingen eller främlingen som bor ibland eder. 30
Ty på den dagen skall försoning bringas för eder, till att rena
eder; från alla edra synder skolen I renas inför HERRENS
ansikte. 31 En vilosabbat skall den vara för eder, och I skolen
då späka eder. Detta skall vara en evärdlig stadga. 32 Och
den präst, som har blivit smord och mottagit handfyllning till att
vara präst i sin faders ställe skall bringa denna försoning; han
skall ikläda sig linnekläderna, de heliga kläderna, 33 och han
skall bringa försoning för det allraheligaste och försoning för
uppenbarelsetältet och altaret, och han skall bringa försoning för
prästerna och allt folket i församlingen. 34 Detta skall vara för
eder en evärdlig stadga, att försoning skall bringas för Israels
barn, till rening från alla deras synder, en gång om året. Och
han gjorde såsom HERREN hade bjudit Mose.

17 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 Tala till Aron
och hans söner och alla Israels barn och säg till dem Detta
är vad HERREN har bjudit och sagt: 3 Om någon av Israels hus,
i lägret eller utanför lägret, slaktar ett fäkreatur eller ett lamm eller
en get, 4 utan att föra fram djuret till uppenbarelsetältets ingång
för att frambära det såsom en offergåva åt HERREN framför
HERRENS tabernakel, så skall detta tillräknas den mannen
såsom blodskuld, ty blod har han utgjutit, och den mannen
skall utrotas ur sitt folk. 5 Därför skola Israels barn föra sina
slaktdjur, som de pläga slakta ute på marken, fram till HERREN,
till uppenbarelsetältets ingång, till prästen, och där slakta dem
såsom tackoffer åt HERREN. 6 Och prästen skall stänka blodet
på HERRENS altare, vid ingången till uppenbarelsetältet, och
förbränna fettet till en välbehaglig lukt för HERREN. 7 Och de
skola icke mer offra sina slaktoffer åt de onda andar som de i
trolös avfällighet löpa efter. Detta skall vara en evärdlig stadga
för dem från släkte till släkte. 8 Och du skall säga till dem: Om
någon av Israels hus, eller av främlingarna som bo ibland dem,
offrar ett brännoffer eller ett slaktoffer 9 och icke för det fram till
uppenbarelsetältets ingång för att offra det åt HERREN, så skall
den mannen utrotas ur sin släkt. 10 Och om någon av Israels
hus, eller av främlingarna som bo ibland dem, förtär något blod,
så skall jag vända mitt ansikte mot honom som förtär blodet och

utrota honom ur hans folk. **11** Ty allt kötts själ är i blodet, och
jag har givit eder det till altaret, till att bringa försoning för edra
själar; ty blodet är det som bringar försoning, genom själen
som är däri. **12** Därför säger jag till Israels barn: Ingen av eder
skall förtära blod; och främlingen som bor ibland eder skall icke
heller förtära blod. **13** Och om någon av Israels barn, eller av
främlingarna som bo ibland dem, fäller ett villebråd av fyrfotadjur
eller en fågel, sådant som får ätas, så skall han låta blodet rinna
ut och övertäcka det med jord. **14** Ty så är det med allt kötts
själ, att blodet är det som innehåller själen; därför säger jag till
Israels barn: I skolen icke förtära något kötts blod. Ty blodet är
allt kötts själ; var och en som förtär det skall utrotas. **15** Och var
och en som äter ett självdött eller ihjälrivet djur, evad han är
inföding eller främling, skall två sina kläder och bada sig i vatten
och vara oren ända till aftonen; då bliver han ren. **16** Men om
han icke tvår sina kläder och icke badar sin kropp kommer han
att bära på missgärning.

18 Och HERREN talade till Mose och sade: **2** Tala till Israels
barn och säg till dem: Jag är HERREN, eder Gud. **3** I
skolen icke göra såsom man gör i Egyptens land, där I haven
bott. Ej heller skolen I göra såsom man gör i Kanaans land, dit
jag vill föra eder; I skolen icke vandra efter deras stadgar. **4**
Efter mina rätter skolen I göra och mina stadgar skolen I hålla,
och skolen vandra efter dem. Jag är HERREN, eder Gud. **5** Ja,
I skolen hålla mina stadgar och rätter, ty den människa som gör
efter dem skall leva genom dem. Jag är HERREN. **6** Ingen
bland eder skall komma vid någon kvinna som år hans nära
blodsförvant och blotta hennes blygd. Jag är HERREN. **7** Du
skall icke blotta din faders blygd genom att blotta din moders
blygd; hon är din moder, du skall icke blotta hennes blygd. **8**
Du skall icke blotta någon annan kvinnas blygd, som är din
faders hustru, ty det är din faders blygd. **9** Du skall icke blotta
din systers blygd, evad hon är din faders dotter eller din moders
dotter, evad hon är född hemma eller född ute. **10** Du skall icke
blotta din sondotters eller din dotterdotters blygd, ty det är din
egen blygd. **11** Du skall icke blotta din faders hustrus dotters
blygd, ty hon är av din faders släkt, hon är din syster. **12** Du
skall icke blotta din faders systers blygd; hon är din faders nära
blodsförvant. **13** Du skall icke blotta din moders systers blygd, ty
hon är din moders nära blodsförvant. **14** Du skall icke blotta din
faders broders blygd: vid hans hustru skall du icke komma;
hon är din faders syster. **15** Du skall icke blotta din svärdotters
blygd; hon är din sons hustru, hennes blygd skall du icke blotta.
16 Du skall icke blotta din broders hustrus blygd, ty det är din
broders blygd. **17** Du skall icke blotta en kvinnas blygd och
tillika hennes dotters; du skall icke heller taga till hustru hennes
sondotter eller dotterdotter och blotta dennas blygd, de äro ju
nära blodsförvanter; sådant vore en skändlighet. **18** Och du
skall icke till hustru taga en kvinna jämte hennes syster, så att
du uppväcker fiendskap mellan dem, i det att du blottar den
enas blygd och tillika den andras, medan den förra lever. **19**
Du skall icke komma vid en kvinna och blotta hennes blygd,
när hon är oren under sin månadsrening. **20** Med din nästas
hustru skall du icke beblanda dig, så att du genom henne bliver
oren. **21** Du skall icke giva någon av dina avkomlingar till offer
åt Molok; du skall icke ohelga din Guds namn. Jag är HERREN.
22 Du skall icke ligga hos en man såsom man ligger hos en
kvinna; det är en styggelse. **23** Du skall icke beblanda där med
något djur, så att du genom detta bliver oren. Och ingen kvinna
skall hava att skaffa med något djur, så att hon beblandar sig
därmed; det är en vederstygglighet. **24** I skolen icke orena eder
med något av allt detta, ty med allt sådant hava de hedningar
orenat sig, som jag fördriver för eder. **25** Därigenom har landet
blivit orenat, och jag har på det hemsökt dess missgärning, så
att landet har utspytt sina inbyggare. **26** Så hållen då I mina
stadgar och rätter, och ingen av eder, evad han är inföding eller
en främling som bor ibland eder, må göra någon av alla dessa
styggelser. **27** Ty alla dessa styggelser hava landets inbyggare,
som hava varit där före eder, bedrivit, så att landet har blivit
orenat. **28** Gören intet sådant, på det att landet icke må utspy
eder, om I så orenen det, likasom det utspyr det folk som har
bott där före eder. **29** Ty var och en som gör någon av alla
dessa styggelser skall utrotas ur sitt folk, ja, var och en som gör
sådant. **30** Iakttagen därför vad jag har bjudit eder iakttaga,
så att I icke gören efter någon av de styggeliga stadgar som
man har följt före eder, och så orenen eder genom dem. Jag är
HERREN, eder Gud.

19 Och HERREN talade till Mose och sade: **2** Tala till Israels
barns hela menighet och säg till dem: I skolen vara heliga,
ty jag, HERREN, eder Gud, är helig. **3** Var och en av eder frukte
sin moder och sin fader. Mina sabbater skolen I hålla. Jag är
HERREN, eder Gud. **4** I skolen icke vända eder till avgudar och
icke göra eder gjutna gudar. Jag är HERREN, eder Gud. **5**
När I viljen offra tackoffer åt HERREN, skolen I offra det på
sådant sätt att I bliven välbehagliga. **6** Samma dag I offren det
skall det ätas, eller ock den följande dagen; men det som bliver
över till tredje dagen skall brännas upp i eld. **7** Om det ätes
på tredje dagen, så är det en vederstygglighet; det bliver då
icke välbehagligt. **8** Den som äter därav kommer att bära på
missgärning, ty han har ohelgat det som var helgat åt HERREN,
och han skall utrotas ur sin släkt. **9** När I inbärgen skörden
av edert land, skall du icke skörda intill yttersta kanten av din
åker, icke heller skall du göra någon axplockning efter din skörd.
10 Och i din vingård skall du icke göra någon efterskörd, och
de avfallna druvorna i din vingård skall du icke plocka upp; du
skall lämna detta kvar åt den fattige och åt främlingen. Jag är
HERREN, eder Gud. **11** I skolen icke stjäla eller ljuga eller begå
något svek mot varandra. **12** I skolen icke svärja falskt vid mitt
namn; då ohelgar du din Guds namn. Jag är HERREN. **13** Du
skall icke med orätt avhända din nästa något, eller taga något
ifrån honom med våld. Du skall icke förhålla dagakarlen hans lön
över natten till morgonen. **14** Du skall icke uttala förbannelser
över en döv, och för en blind skall du icke lägga något varpå
han kan falla; du skall frukta din Gud. Jag är HERREN. **15** I
skolen icke göra orätt i domen; du skall icke hava anseende
till den ringes person, ej heller vara partisk för den mäktige;
du skall döma din nästa rätt. **16** Du skall icke gå med förtal
bland dina fränder; du skall icke stå efter din nästas blod. Jag är

HERREN. 17 Du skall icke hava hat till din broder i ditt hjärta,
men väl må du tillrättavisa din nästa, så att du icke för hans
skull kommer att bära på synd. 18 Du skall icke hämnas och
icke hysa agg mot någon av ditt folk, utan du skall älska din
nästa såsom dig själv. Jag är HERREN. 19 Mina stadgar skolen
I hålla: Du skall icke låta två slags djur av din boskap para sig
med varandra; din åker skall du icke beså med två slags säd;
en klädnad av två olika slags garn får icke komma på dig. 20
Om en man har legat hos en kvinna och beblandat sig med
henne, och hon är trälinna i en annan mans våld, och hon icke
har blivit friköpt eller frigiven, så skola de straffas, men icke
dödas, eftersom hon icke var fri. 21 Och han skall föra fram sitt
skuldoffer inför HERREN, till uppenbarelsetältets ingång, en
skuldoffersvädur. 22 När så prästen medelst skuldoffersväduren
bringar försoning för honom inför HERRENS ansikte för den
synd han har begått, då bliver den synd han har begått honom
förlåten. 23 När I kommen in i landet och planteren träd av olika
slag med ätbar frukt, skolen I anse deras frukt såsom deras
förhud. I tre år skolen I hålla dem för oomskurna och icke äta av
dem; 24 men under det fjärde året skall all deras frukt vara
helgad till HERRENS lov, 25 och först under det femte skolen I
äta deras frukt. Så skolen I göra, för att de må giva så mycket
större avkastning åt eder. Jag är HERREN, eder Gud. 26 I
skolen icke äta något med blod i. I skolen icke befatta eder med
spådom eller teckentyderi. 27 I skolen icke rundklippa kanten av
edert huvudhår, ej heller skall du avstympa kanten av ditt skägg.
28 I skolen icke göra något märke på eder kropp för någon död,
ej heller bränna in skrifttecken på eder. Jag är HERREN. 29
Du skall icke ohelga din dotter med att låta henne bliva en
sköka, på det att icke landet må förfalla i skökoväsende och
bliva uppfyllt av skändlighet. 30 Mina sabbater skolen I hålla,
och för min helgedom skolen I hava fruktan. Jag är HERREN.
31 I skolen icke vända eder till andar som tala genom besvärjare
eller spåmän. Söken icke sådana, så att I bliven orena genom
dem. Jag är HERREN, eder Gud. 32 För ett grått huvud skall du
stå upp, och den gamle skall du ära; du skall frukta din Gud.
Jag är HERREN. 33 När en främling bor hos eder i edert land,
skolen I icke förtrycka honom. 34 Främlingen som bor hos eder
skall räknas såsom en inföding bland eder, du skall älska honom
såsom dig själv; I haven ju själva varit främlingar i Egyptens
land. Jag är HERREN, eder Gud. 35 I skolen icke göra orätt i
domen, icke i fråga om mått, vikt eller mål. 36 Riktig våg, riktiga
vikter, riktig efa, riktigt hin-mått skolen I hava. Jag är HERREN,
eder Gud, som har fört eder ut ur Egyptens land. 37 Så skolen I
nu hålla alla mina stadgar och alla mina rätter och göra efter
dem. Jag är HERREN.

20 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 Du skall ock
säga till Israels barn: Om någon av Israels barn, eller av
främlingarna som bo i Israel, giver någon av sina avkomlingar åt
Molok, så skall han straffas med döden; folket i landet skall
stena honom. 3 Och jag skall vända mitt ansikte mot den
mannen och utrota honom ur hans folk, därför att han har
givit en av sina avkomlingar åt Molok, och därmed orenat min
helgedom och ohelgat mitt heliga namn. 4 Om folket i landet
ser genom fingrarna med den mannen, när han giver en av
sina avkomlingar åt Molok, så att de icke döda honom, 5 då
skall jag själv vända mitt ansikte mot den mannen och mot
hans släkt; och honom och alla dem som hava följt honom och
i trolös avfällighet lupit efter Molok skall jag utrota ur deras
folk. 6 Och om någon vänder sig till andar som tala genom
besvärjare eller spåmän, för att i trolös avfällighet löpa efter
dem, så skall jag vända mitt ansikte mot honom och utrota
honom ur hans folk. 7 Så skolen I nu hålla eder heliga, och vara
heliga; ty jag är HERREN, eder Gud. 8 Och I skolen hålla mina
stadgar och göra efter dem. Jag är HERREN, som helgar eder.
9 Om någon uttalar förbannelser över sin fader eller sin moder,
skall han straffas med döden; över sin fader och sin moder har
han uttalat förbannelser, blodskuld låder vid honom. 10 Om
någon begår äktenskapsbrott med en annan mans hustru, om
han begår äktenskapsbrott med sin nästas hustru, så skola
de straffas med döden, både mannen och kvinnan som hava
begått äktenskapsbrottet. 11 Om någon ligger hos en kvinna
som är hans faders hustru, så blottar han sin faders blygd; de
skola båda straffas med döden, blodskuld låder vid dem. 12 Om
någon ligger hos sin svärdotter, så skola de båda straffas med
döden; de hava bedrivit en vederstygglighet, blodskuld låder vid
dem. 13 Om en man ligger hos en annan man såsom man
ligger hos en kvinna, så göra de båda en styggelse; de skola
straffas med döden, blodskuld låder vid dem. 14 Om någon
till hustru tager en kvinna och tillika hennes moder, så är det
en skändlighet; man skall bränna upp både honom och dem i
eld, för att icke någon skändlighet må finnas bland eder. 15
Om en man beblandar sig med något djur, så skall han straffas
med döden, och djuret skolen I dräpa. 16 Och om en kvinna
kommer vid något djur och beblandar sig därmed, så skall du
dräpa både kvinnan och djuret; de skola straffas med döden,
blodskuld låder vid dem. 17 Om någon tager till hustru sin
syster, sin faders dotter eller sin moders dotter, och ser hennes
blygd och hon ser hans blygd, så är det en skamlig gärning, och
de skola utrotas inför sitt folks ögon; han har blottat sin systers
blygd, han bär på missgärning. 18 Om någon ligger hos en
kvinna som har sin månadsrening och blottar hennes blygd, i
det att han avtäcker hennes brunn och hon blottar sitt blods
brunn, så skola de båda utrotas ur sitt folk. 19 Du skall icke
blotta din moders systers eller din faders systers blygd. Ty den
så gör avtäcker sin nära blodsförvants blygd; de komma att
bära på missgärning. 20 Om någon ligger hos sin farbroders
hustru, så blottar han sin farbroders blygd; de komma att bära
på synd, barnlösa skola de dö. 21 Om någon tager sin broders
hustru, så är det en oren gärning; han blottar då sin broders
blygd, barnlösa skola de bliva. 22 Så skolen I nu hålla alla mina
stadgar och alla mina rätter och stadgar och göra efter dem,
för att landet icke må utspy eder, det land dit jag vill föra eder,
så att I fån bo där. 23 Och I skolen icke vandra efter det folks
stadgar, som jag vill fördriva för eder; ty just därför att de hava
bedrivit allt sådant, har jag blivit led vid dem. 24 Och därför
har jag sagt till eder I skolen besitta deras land, ty jag skall
giva eder det till besittning, ett land som flyter av mjölk och
honung. Jag är HERREN, eder Gud, som har avskilt eder från

andra folk. 25 Gören alltså skillnad mellan rena fyrfotadjur och
orena, och mellan rena fåglar och orena, så att I icke gören
eder själva till styggelse för de fyrfotadjurs eller fåglars skull
eller för de kräldjurs, skull på marken, som jag har avskilt, för att
I skolen hålla dem för orena. 26 I skolen vara mig heliga, ty jag,
HERREN, är helig, och jag har avskilt eder från andra folk, för
att I skolen höra mig till. 27 När någon, man eller kvinna, befattar
sig med andebesvärjelse eller spådom, skall denne straffas med
döden; man skall stena honom, blodskuld låder vid honom.

21 Och HERREN sade till Mose: Säg till prästerna, Arons
söner, säg till dem så: En präst får icke ådraga sig orenhet
genom någon död bland sina fränder, 2 utom genom sina
närmaste blodsförvanter: sin moder, sin fader, sin dotter, sin
broder; son, sin dotter, sin broder; 3 så ock genom sin syster,
om hon var jungfru och stod honom närmare och icke tillhörde
någon man, i sådant fall må han ådraga sig orenhet genom
henne. 4 Eftersom han är en herre bland sina fränder, får han
icke ådraga sig orenhet och göra sig ohelig. 5 Prästerna skola
icke raka någon del av sitt huvud skallig eller avraka kanten av
sitt skägg eller rista något märke på sin kropp. 6 De skola vara
helgade åt sin Guds och må icke ohelga sin Guds namn, ty de
bära fram HERRENS eldsoffer sin Guds spis; därför skola de
heliga. 7 Ingen av dem skall taga till hustru en sköka eller en
vanärad kvinna, ej heller skall någon taga till hustru en kvinna
som har blivit förskjuten av sin man, ty prästen är helgad åt
sin Gud. 8 Därför skall du akta honom helig, ty han bär fram
din Guds spis; han skall vara dig helig, ty jag, HERREN, som
helgar eder, är helig. 9 Om en prästs dotter ohelgar sig genom
skökolevnad, så ohelgar hon sin fader; hon skall brännas upp
i eld. 10 Den som är överstepräst bland sina bröder, den på
vilkens huvud smörjelseoljan har blivit utgjuten, och som har
mottagit handfyllning till att ikläda sig prästkläderna, han skall
icke hava sitt hår oordnat, ej heller riva sönder sina kläder; 11
och han skall icke gå in till någon död; icke ens genom sin fader
eller genom sin moder får han ådraga sig orenhet. 12 Och ur
helgedomen skall han icke gå ut, på det att han icke må ohelga
sin Guds helgedom, ty hans Guds smörjelseolja, varmed han
har blivit invigd, är på honom. Jag är HERREN. 13 Till hustru
skall han taga en kvinna som är jungfru. 14 En änka eller en
förskjuten hustru eller en vanärad kvinna, en sköka -- en sådan
får han icke taga, utan en jungfru bland sina fränder skall han
taga till hustru, 15 för att han icke må ohelga sin livsfrukt bland
sina fränder; ty jag är HERREN, som helgar honom. 16 Och
HERREN talade till Mose och sade: 17 Tala till Aron och säg: Av
dina avkomlingar i kommande släkten skall ingen som har något
lyte träda fram för att frambära sin Guds spis. 18 Ingen skall
träda fram, som har något lyte, varken en blind eller en halt,
eller en som har lyte i ansiktet, eller som har någon lem för
stor, 19 ingen som har brutit arm eller ben, 20 ingen som är
puckelryggig eller förkrympt, eller som har fel på ögat, eller som
har skabb eller annat utslag, eller som är snöpt. 21 Av prästen
Arons avkomlingar skall ingen som har något lyte gå fram för att
frambära HERRENS eldsoffer; han har ett lyte, han skall icke gå
fram för att frambära sin Guds spis. 22 Sin Guds spis må han
äta, både det som är högheligt och det som är heligt, 23 men
eftersom han har ett lyte, skall han icke gå in till förlåten, ej
heller skall han gå fram till altaret, på det att han icke må ohelga
mina heliga ting; ty jag är HERREN, som helgar dem. 24 Och
Mose talade detta till Aron och hans söner och alla Israels barn.

22 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 Tala till Aron
och hans söner och säg att de skola hålla sig ifrån de
heliga gåvor som Israels barn bära fram åt mig, på det att de
icke må ohelga mitt heliga namn. Jag är HERREN. 3 Säg till
dem: Om i kommande släkten någon av edra avkomlingar,
medan orenhet låder vid honom, kommer vid de heliga gåvor
som Israels barn bära fram åt HERREN, så skall han utrotas ur
min åsyn Jag är HERREN. 4 Om någon av Arons avkomlingar
är spetälsk eller har flytning, skall han icke äta av de heliga
gåvorna, förrän han har blivit ren; ej heller den som kommer vid
någon som har blivit oren genom en död, eller den som har haft
sädesutgjutning; 5 ej heller den som kommer vid något slags
smådjur genom vilket man bliver oren, eller vid en människa
genom vilken man bliver oren, på vad sätt denna än må hava
blivit oren. 6 Den som kommer vid något sådant, han skall vara
oren ända till aftonen, och skall icke äta av de heliga gåvorna,
förrän han har badat sin kropp i vatten. 7 Men när solen har gått
ned, är han ren, och sedan må han äta av de heliga gåvorna, ty
det är hans spis. 8 Ett självdött eller ihjälrivet djur skall han icke
äta, så att han därigenom bliver oren. Jag är HERREN. 9 De
skola iakttaga vad jag har bjudit dem iakttaga, på det att de icke
för det heligas skull må komma att bära på synd och träffas av
döden därför att de ohelga det. Jag är HERREN, som helgar
dem. 10 Ingen främmande får äta av det heliga; en inhysesman
hos prästen eller en hans legodräng skall icke äta av det heliga.
11 Men när en präst har köpt en träl för sina penningar, må
denne äta därav, så ock den träl som är född i hans hus; dessa
må äta av hans spis. 12 När en prästs dotter har blivit en
främmande mans hustru, skall hon icke äta av det heliga som
gives till offergärd. 13 Men om en prästs dotter har blivit änka
eller blivit förskjuten, och hon är utan livsfrukt, och hon så
kommer åter till sin faders hus och är där såsom i sin ungdom,
då må hon äta av sin faders spis; men ingen främmande får
äta därav. 14 Och om någon ouppsåtligen äter av det heliga,
skall han lägga femtedelen därtill och giva prästen ersättning för
det heliga. 15 Prästerna skola icke ohelga de heliga gåvorna,
det som Israels barn göra såsom gärd åt HERREN, 16 och
därigenom draga över dem missgärning och skuld, när de äta
av deras heliga gåvor; ty jag är HERREN, som helgar dem. 17
Och HERREN talade till Mose och sade: 18 Tala till Aron och
hans söner och alla Israels barn och säg till dem: Om någon av
Israels hus eller av främlingarna i Israel vill offra något offer,
vare sig det är ett löftesoffer eller ett frivilligt offer som de vilja
offra åt HERREN såsom brännoffer, så skolen I göra det på
sådant sätt att I bliven välbehagliga; 19 offret skall vara ett felfritt
handjur, av fäkreaturen eller av fåren eller av getterna; 20 I
skolen icke därtill taga ett djur som har något lyte, ty genom ett
sådant bliven I icke välbehagliga. 21 Och när någon vill offra ett
tackoffer åt HERREN av fäkreaturen eller av småboskapen,
vare sig det gäller att fullgöra ett löfte, eller det gäller ett frivilligt

offer, då skall det vara felfritt far att bliva välbehagligt; intet lyte
får finnas därpå. 22 Det som är blint eller brutet eller stympat
eller sårigt, eller det som har skabb eller annat utslag sådant
skolen I icke offra åt HERREN; eldsoffer av sådant skolen I icke
lägga på altaret åt HERREN. 23 Ett djur av fäkreaturen eller av
småboskapen, som har någon lem för stor eller för liten, må
du väl offra såsom frivilligt offer, men såsom löftesoffer bliver
det icke välbehagligt. 24 Och I skolen icke offra åt HERREN
något som har blivit snöpt genom klämning eller krossning eller
avslitning eller utskärning; sådant skolen I icke göra i edert
land. 25 Icke heller av en utlännings hand skolen I mottaga och
offra sådana djur till eder Guds spis, ty de äro skadade, de
hava ett lyte; genom sådana bliven I icke välbehagliga. 26 Och
HERREN talade till Mose och sade: 27 När en kalv eller ett får
eller en get har blivit född, skall djuret dia sin moder i sju dagar.
Men allt ifrån den åttonde dagen är det välbehagligt såsom
eldsoffersgåva åt HERREN. 28 I skolen icke slakta något djur,
vare sig av fäkreaturen eller av småboskapen, på samma dag
som dess avföda. 29 När I viljen offra ett lovoffer åt HERREN,
skolen I offra det på sådant sätt att I bliven välbehagliga. 30 Det
skall ätas samma dag; I skolen icke lämna något därav kvar till
följande morgon. Jag är HERREN. 31 I skolen hålla mina bud
och göra efter dem. Jag är HERREN. 32 I skolen icke ohelga
mitt heliga namn, ty jag vill bliva helgad bland Israels barn. Jag
är HERREN, som helgar eder, 33 han som har fört eder ut ur
Egyptens land, för att jag skall vara eder Gud. Jag är HERREN.

23 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 Tala till Israels
barn och säg till dem: Dessa äro HERRENS högtider, vilka
I skolen utlysa såsom heliga sammankomster; mina högtider äro
dessa: 3 Sex dagar skall arbete göras, men på sjunde dagen är
vilosabbat, en dag för helig sammankomst; intet arbete skolen
I då göra. Det är HERRENS sabbat, var I än ären bosatta.
4 Dessa äro HERRENS högtider, de heliga sammankomster
som I skolen utlysa på bestämda tider: 5 I första månaden, på
fjortonde dagen i månaden, vid aftontiden, är HERRENS påsk. 6
Och på femtonde dagen i samma månad är HERRENS osyrade
bröds högtid; då skolen I äta osyrat bröd, i sju dagar. 7 På
den första dagen skolen I hålla en helig sammankomst; ingen
arbetssyssla skolen I då göra. 8 Och I skolen offra eldsoffer åt
HERREN i sju dagar. På den sjunde dagen skall åter hållas en
helig sammankomst; ingen arbetssyssla skolen I då göra. 9 Och
HERREN talade till Mose och sade: 10 Tala till Israels barn och
säg till dem: När I kommen in i det land som jag vill giva eder,
och I inbärgen dess skörd, då skolen I bära till prästen den kärve
som är förstlingen av eder skörd. 11 Och den kärven skall han
vifta inför HERRENS ansikte, för att I mån bliva välbehagliga;
dagen efter sabbaten skall prästen vifta den. 12 Och på den
dag då I låten vifta kärven skolen I offra ett felfritt årsgammalt
lamm till brännoffer åt HERREN, 13 och såsom spisoffer därtill
två tiondedels efa fint mjöl, begjutet med olja, ett eldsoffer åt
HERREN till en välbehaglig lukt, och såsom drickoffer därtill en
fjärdedels hin vin. 14 Och intet av det nya, varken bröd eller
rostade ax eller korn av grönskuren säd, skolen I äta förrän på
denna samma dag, icke förrän I haven burit fram offergåvan
åt eder Gud. Detta skall vara en evärdlig stadga för eder från
släkte till släkte, var I än ären bosatta. 15 Sedan skolen I räkna
sju fulla veckor från dagen efter sabbaten, från den dag då I
buren fram viftofferskärven; 16 femtio dagar skolen I räkna intill
dagen efter den sjunde sabbaten; då skolen I bära fram ett offer
av den nya grödan åt HERREN. 17 Från de orter där I bon
skolen I bära fram viftoffersbröd, två kakor av två tiondedels efa
fint mjöl, bakade med surdeg: en förstlingsgåva åt HERREN. 18
Och jämte brödet skolen I föra fram sju felfria årsgamla lamm,
en ungtjur och två vädurar, till att offras såsom brännoffer åt
HERREN, med tillhörande spisoffer och drickoffer: ett eldsoffer
till en välbehaglig lukt för HERREN. 19 Därtill skolen I offra
en bock till syndoffer och två årsgamla lamm till tackoffer. 20
Och prästen skall vifta dem såsom ett viftoffer inför HERRENS
ansikte, jämte förstlingsbröden som bäras fram tillika med de
båda lammen de skola vara helgade åt HERREN och tillhöra
prästen. 21 Och till denna samma dag skolen I utlysa en helig
sammankomst att hållas av eder; ingen arbetssyssla skolen I då
göra. Detta skall vara en evärdlig stadga för eder från släkte till
släkte, var I än ären bosatta. 22 Och när I inbärgen skörden av
edert land, skall du icke skörda intill yttersta kanten av din åker,
icke heller skall du göra någon axplockning efter din skörd, du
skall lämna detta kvar åt den fattige och åt främlingen. Jag är
HERREN, eder Gud. 23 Och HERREN talade till Mose och
sade: 24 Tala till Israels barn och säg: I sjunde månaden, på
första dagen i månaden, skolen I hålla sabbatsvila, en högtid
med basunklang, till att bringa eder i åminnelse inför HERREN,
en helig sammankomst. 25 Ingen arbetssyssla skolen I då göra,
och I skolen offra eldsoffer åt HERREN. 26 Och HERREN
talade till Mose och sade: 27 Men på tionde dagen i samma
sjunde månad är försoningsdagen; då skolen I hålla en helig
sammankomst, och I skolen då späka eder; och I skolen offra
eldsoffer åt HERREN. 28 Och I skolen intet arbete göra på
denna samma dag, ty det är en försoningsdag, då försoning
bringas för eder inför HERRENS, eder Guds, ansikte. 29 Och
var och en som icke späker sig på denna samma dag skall
utrotas ur sin släkt. 30 Och var och en som gör något arbete på
denna samma dag, honom skall jag förgöra ur hans folk. 31
Intet arbete skolen I då göra Detta skall vara en evärdlig stadga
för eder från släkte till släkte, var I än ären bosatta. 32 En
vilosabbat skall den vara för eder, och I skolen då späka eder.
På nionde dagen i månaden, om aftonen, skolen I hålla denna
eder sabbatsvila, från afton till afton. 33 Och HERREN talade till
Mose och sade: 34 Tala till Israels barn och säg: På femtonde
dagen i samma sjunde månad är HERRENS lövhyddohögtid,
i sju dagar. 35 På den första dagen skall man hålla en helig
sammankomst; ingen arbetssyssla skolen I då göra. 36 I sju
dagar skolen I offra eldsoffer åt HERREN. På den åttonde dagen
skolen I hålla en helig sammankomst och skolen offra eldsoffer
åt HERREN. Då är högtidsförsamling; ingen arbetssyssla skolen
I då göra. 37 Dessa äro HERRENS högtider, vilka I skolen
utlysa såsom heliga sammankomster, och på vilka I skolen offra
eldsoffer åt HERREN, brännoffer och spisoffer, slaktoffer och
drickoffer, var dag de för den dagen bestämda offren -- 38
detta förutom HERRENS sabbater, och förutom edra övriga
gåvor, och förutom alla edra löftesoffer, och förutom alla frivilliga

offer som I given åt HERREN. **39** Men på femtonde dagen i
sjunde månaden, när I inbärgen avkastningen av landet, skolen
I fira HERRENS högtid, i sju dagar. På den första dagen är
sabbatsvila, på den åttonde dagen är ock sabbatsvila. **40** Och I
skolen på den första dagen taga frukt av edra skönaste träd,
kvistar av palmer och grenar av lummiga träd och av pilträd, och
skolen så vara glada i sju dagar inför HERRENS, eder Guds,
ansikte. **41** I skolen fira denna högtid såsom en HERRENS
högtid sju dagar om året. Detta skall vara en evärdlig stadga för
eder från släkte till släkte; i sjunde månaden skolen I fira den. **42**
Då skolen I bo i lövhyddor i sju dagar; alla de som äro infödingar
i Israel skola bo i lövhyddor, **43** för att edra efterkommande må
veta huru jag lät Israels barn bo i lövhyddor, när jag förde dem
ut ur Egyptens land Jag är HERREN, eder Gud. **44** Och Mose
talade till Israels barn om dessa HERRENS högtider.

24 Och HERREN talade till Mose och sade: **2** Bjud Israels
barn att bära till dig ren olja, av stötta oliver, till ljusstaken,
så att lamporna dagligen kunna sättas upp. **3** Utanför den förlåt
som hänger framför vittnesbördet, i uppenbarelsetältet, skall
Aron beständigt sköta den, från aftonen till morgonen, inför
HERRENS ansikte. Detta skall vara en evärdlig stadga för eder
från släkte till släkte. **4** Lamporna på den gyllene ljusstaken skall
han beständigt sköta inför HERRENS ansikte. **5** Och du skall
taga fint mjöl och därav baka tolv kakor; var kaka skall innehålla
två tiondedels efa. **6** Och du skall lägga upp dem i två rader,
sex i var rad, på det gyllene bordet inför HERRENS ansikte. **7**
Och på vardera raden skall du lägga ren rökelse, för att denna
må utgöra själva altaroffret av bröden, ett eldsoffer åt HERREN.
8 Sabbatsdag efter sabbatsdag skall man beständigt lägga upp
dem inför HERRENS ansikte: en gärd av Israels barn, till ett
evigt förbund. **9** De skola tillhöra Aron och hans söner och skola
ätas av dem på en helig plats, ty de äro högheliga och äro hans
evärdliga rätt av HERRENS eldsoffer. **10** Och en man som var
son till en israelitisk kvinna, men till fader hade en egyptisk man,
gick ut bland Israels barn; och den israelitiska kvinnans son
och en israelitisk man kommo i träta med varandra i lägret.
11 Och den israelitiska kvinnans son smädade Namnet och
hädade. Då förde de honom fram till Mose. Och hans moder
hette Selomit, dotter till Dibri, av Dans stam. **12** Och de satte
honom i förvar, för att de skulle få hans dom bestämd efter
HERRENS befallning. **13** Och HERREN talade till Mose och
sade: **14** För ut hädaren utanför lägret; sedan må alla som
hörde det lägga sina händer på hans huvud, och må så hela
menigheten stena honom. **15** Och till Israels barn skall du tala
och säga: Om någon hädar sin Gud, kommer han att bära på
synd. **16** Och den som smädar HERRENS namn skall straffas
med döden; hela menigheten skall stena honom. Evad det är en
främling eller en inföding som smädar Namnet, skall han dödas.
17 Om någon slår ihjäl någon människa, skall han straffas med
döden; **18** och den som slår ihjäl ett boskapsdjur skall ersätta
det: liv för liv. **19** Och om någon vållar att hans nästa får ett lyte,
så skall man göra mot honom såsom han själv har gjort: **20**
bruten lem för bruten lem, öga för öga, tand för tand; samma
lyte han har vållat att en annan fick skall han själv få. **21** Den
som slår ihjäl ett boskapsdjur skall ersätta det, och den som
slår ihjäl en människa skall dödas. **22** En och samma lag skall
gälla för eder, den skall gälla lika väl för främlingen som för
infödingen; ty jag är HERREN, eder Gud. **23** Och Mose talade
detta till Israels barn; och de förde ut hädaren utanför lägret och
stenade honom. Alltså gjorde Israels barn såsom HERREN
hade bjudit Mose.

25 Och HERREN talade till Mose på Sinai berg och sade:
2 Tala till Israels barn och säg till dem: När I kommen in
i det land som jag vill giva eder, skall landet hålla sabbat åt
HERREN. **3** I sex år skall du beså din åker, och i sex år skära din
vingård och inbärga avkastningen av landet, **4** men under det
sjunde året skall landet hava vilosabbat, en HERRENS sabbat;
då skall du icke beså din åker och icke skära din vingård. **5**
Vad som växer upp av spillsäden efter din skörd skall du icke
skörda, och de druvor som växa på dina oskurna vinträd skall
du icke avbärga. Det skall vara ett sabbatsvilans år för landet.
6 Och vad landets sabbat ändå giver skolen I hava till föda:
du själv, din tjänare och din tjänarinna, din daglönare och din
inhysesman, de som bo hos dig. **7** Din boskap och de vilda
djuren i ditt land skola ock hava sin föda av all dess avkastning.
8 Och du skall räkna sju årsveckor, det är sju gånger sju år, så
att tiden för de sju årsveckorna bliver fyrtionio år. **9** Då skall
du i sjunde månaden, på tionde dagen i månaden, låta blåsa i
larmbasun; på försoningsdagen skolen I blåsa i basun över hela
edert land. **10** Och I skolen helga det femtionde året och utropa
frihet i landet för alla dess inbyggare. Det skall vara ett jubelår
för eder; var och en av eder skall då återfå sin arvsbesittning,
var och en av eder skall återfå sin släktegendom. **11** Ett jubelår
skall detta femtionde år vara för eder; då skolen I icke så något,
och vad som då växer upp av spillsäden skolen I icke skörda,
och I skolen då icke avbärga edra oskurna vinträd. **12** Ty det är
ett jubelår; heligt skall det vara för eder. Från själva marken
skolen I hämta eder föda, av dess avkastning. **13** Under ett
sådant jubelår skall var och en av eder återfå sin arvsbesittning.
14 Om I alltså säljer något åt eder nästa eller köpen något av
eder nästa, skolen I icke göra varandra orätt: **15** efter antalet år
från jubelåret skall du betala din nästa, efter antalet årsgrödor
skall han få betalning av dig. **16** Alltefter som åren äro flera skall
du betala högre pris, och alltefter som åren äro färre skall du
betala lägre pris; ty ett visst antal grödor är det han säljer till dig.
17 I skolen icke göra varandra orätt du skall frukta din Gud; ty jag
är HERREN, eder Gud. **18** Och I skolen göra efter mina stadgar,
och mina rätter skolen I hålla och skolen göra efter dem; då
skolen I bo trygga i landet. **19** Och landet skall giva sin frukt, så
att I haven nog att äta, och I skolen bo trygga däri. **20** Och om I
frågen: "Vad skola vi äta under det sjunde året, om vi icke få så
och icke få inbärga vår gröda?", **21** så mån I veta att jag skall
bjuda min välsignelse komma över eder under det sjätte året, så
att det giver gröda för de tre åren. **22** Och ännu när I under
det åttonde året sån, skolen I hava av den gamla grödan att
äta; ända till dess att grödan på det nionde året har kommit in,
skolen I hava gammalt att äta. **23** När I säljen jord, skolen I icke
sälja den för evärdlig tid, ty landet är mitt; I ären ju främlingar

och gäster hos mig. **24** I hela det land I fån till besittning skolen
I medgiva rätt att återbörda jordegendom. **25** Om din broder
råkar i armod och säljer något av sin arvsbesittning, så må
hans närmaste bördeman komma till honom och återbörda det
brodern har sålt. **26** Och om någon icke har någon bördeman,
men han själv kommer i tillfälle att anskaffa vad som behöves
för att återbörda, **27** så skall han räkna efter, huru många år
som hava förflutit ifrån försäljningen, och betala lösen för de
återstående åren åt den man till vilken han sålde, och han skall
så återfå sin besittning. **28** Men om han icke förmår anskaffa
vad som behöves till att betala honom, så skall det han har
sålt förbliva i köparens hand intill jubelåret. Men på jubelåret
skall det frånträdas, och han skall då återfå sin besittning. **29**
Om någon säljer ett boningshus i en stad som är omgiven
med murar, så skall han hava rätt att återbörda det innan ett
år har förflutit, sedan han sålde det; hans rätt att återbörda
det är då inskränkt till viss tid. **30** Men om det icke har blivit
återbördat, förrän hela året är ute, så skall huset, om det ligger i
en stad som är omgiven med murar, förbliva köparens och hans
efterkommandes egendom för evärdlig tid; det skall då icke
frånträdas på jubelåret. **31** Men hus i sådana byar som icke hava
murar omkring sig skola räknas till landets åkermark; de skola
kunna återbördas, och på jubelåret skola de frånträdas. **32** Dock
skola leviterna inom de städer som äro deras arvsbesittning
hava evärdlig rätt att återbörda husen i städerna **33** Också om
någon annan av leviterna inlöser det sålda huset i den stad där
han har sin besittning, skall det dock frånträdas på jubelåret; ty
husen i levitstäderna äro leviternas arvsbesittning bland Israels
barn. **34** Och ett fält som är utmark omkring någon av deras
städer får icke säljas, ty det är deras evärdliga besittning. **35**
Om din broder råkar i armod och kommer på obestånd hos
dig, så skall du taga dig an honom; såsom en främling eller en
inhysesman skall han få leva hos dig. **36** Du skall icke ockra på
honom eller taga ränta, ty du skall frukta din Gud, och du skall
låta din broder leva hos dig. **37** Du skall icke lämna honom
dina penningar på ocker eller lämna honom av dina livsmedel
mot ränta. **38** Jag är HERREN, eder Gud, som har fört eder
ut ur Egyptens land, för att giva eder Kanaans land och vara
eder Gud. **39** Om din broder råkar i armod hos dig och säljer
sig åt dig, skall du icke låta honom göra trälarbete; **40** såsom
en daglönare och en inhysesman skall han vara hos dig; intill
jubelåret skall han tjäna hos dig. **41** Då skall du giva honom fri,
honom själv och hans barn med honom; och han skall återfå
sin släktegendom, sin fädernebesittning skall han återfå. **42** Ty
de äro mina tjänare, som jag har fört ut ur Egyptens land; de
skola icke säljas såsom man säljer trälar. **43** Du skall icke med
hårdhet bruka din makt över dem; du skall frukta din Gud. **44**
Men om du vill skaffa dig en verklig träl eller trälinna, så skall
du köpa en sådan träl eller trälinna från hedningarna som bo
runt omkring eder. **45** I mån ock köpa sådana ibland barnen till
inhysesmännen som bo hos eder och bland personer av deras
släkt, som I haven hos eder, och som äro födda i edert land;
sådana skola förbliva eder egendom. **46** Och dem mån I hava
att lämna såsom arv åt edra barn efter eder, till egendom och
besittning; dem kunnen I hava till trälar evärdligen. Men ibland
edra bröder, Israels barn, skall ingen med hårdhet bruka sin
makt över den andre. **47** Om en främling eller en inhysesman
hos dig kommer till välstånd, och en din broder råkar i armod
hos honom och säljer sig åt främlingen som bor inhyses hos
dig, eller eljest åt någon som tillhör en främlingssläkt, **48** så
skall han sedan, efter det att han har sålt sig, kunna lösas ut;
någon av hans bröder må lösa honom; **49** eller ock må hans
farbroder eller hans farbroders son lösa honom, eller må någon
annan nära blodsförvant av hans släkt lösa honom; eller om han
kommer i tillfälle därtill, må han själv lösa sig. **50** Därvid skall
han, jämte den som har köpt honom, räkna efter, huru lång
tid som har förflutit ifrån det år då han sålde sig åt honom till
jubelåret; och det pris för vilket han såldes skall uppskattas efter
årens antal; hans arbetstid hos honom skall beräknas till samma
värde som en daglönares. **51** Om ännu många år äro kvar,
skall han såsom lösen för sig betala en motsvarande del av det
penningbelopp som han köptes för. **52** Om däremot allenast
få år återstå till jubelåret, så skall han räkna efter detta, sig
till godo, och betala lösen för sig efter antalet av sina år. **53**
Såsom en daglönare som är lejd för år skall man behandla
honom ingen må inför dina ögon med hårdhet bruka sin makt
över honom. **54** Men om han icke bliver löst på något av de
nämnda sätten, så skall han på jubelåret givas fri, han själv och
hans barn med honom. **55** Ty Israels barn äro mina tjänare; de
äro mina tjänare, som jag har fört ut ur Egyptens land. Jag är
HERREN, eder Gud.

26 I skolen icke göra eder några av gudar, ej heller uppresa
åt eder något beläte eller någon stod, eller uppsätta i
edert land stenar med inhuggna bilder, för att tillbedja vid dem;
ty jag är HERREN, eder Gud. **2** Mina sabbater skolen I hålla,
och för min helgedom skolen I hava fruktan. Jag är HERREN.
3 Om I vandren efter mina stadgar och hållen mina bud och
gören efter dem, **4** så skall jag giva eder regn i rätt tid, så att
jorden giver sin gröda och träden på marken bära sin frukt. **5**
Och trösktiden skall hos eder räcka intill vinbärgningen, och
vinbärgningen skall räcka intill såningstiden, och I skolen hava
bröd nog att äta och skolen bo trygga i edert land. **6** Och jag
skall skaffa frid i landet, och I skolen få ro, och ingen skall
förskräcka eder. Jag skall göra slut på vilddjuren i landet, och
intet svärd skall gå fram genom edert land. **7** I skolen jaga edra
fiender framför eder, och de skola falla för edra svärd. **8** Fem av
eder skola jaga hundra framför sig, och hundra av eder skola
jaga tiotusen, och edra fiender skola falla för edra svärd. **9** Och
jag skall vända mig till eder och göra eder fruktsamma och för
öka eder, och jag skall upprätthålla mitt förbund med eder. **10**
Och gammal gröda, som länge har legat inne, skolen I hava att
äta; I skolen nödgas skaffa den gamla undan för den nya. **11**
Och jag skall uppresa min boning mitt ibland eder, och min själ
skall icke försmå eder. **12** Jag skall vandra mitt ibland eder och
vara eder Gud, och I skolen vara mitt folk. **13** Jag är HERREN,
eder Gud, som förde eder ut ur Egyptens land, för att I icke
skullen vara trälar där; och jag har brutit sönder edert ok och
låtit eder gå med upprätt huvud. **14** Men om I icke hören mig
och icke gören efter alla dessa bud, **15** om I förkasten mina
stadgar, och om edra själar försmå mina rätter, så att I icke

gören efter alla mina bud, utan bryten mitt förbund, **16** då skall
ock jag handla på samma sätt mot eder: jag skall hemsöka eder
med förskräckliga olyckor, med tärande sjukdom och feber, så
att edra ögon försmäkta och eder själ förtvinar; och I skolen
förgäves så eder säd, ty edra fiender skola äta den. **17** Jag
skall vända mitt ansikte mot eder, och I skolen bliva slagna av
edra fiender; och de som hata eder skola råda över eder, och I
skolen fly, om ock ingen förföljer eder. **18** Om I, detta oaktat,
icke hören mig, så skall jag tukta eder sjufalt värre för edra
synders skull. **19** Jag skall krossa eder stolta makt. Jag skall
låta eder himmel bliva såsom järn och eder jord såsom koppar.
20 Och eder möda skall vara förspilld, ty eder jord skall icke
giva sin gröda, och träden i landet skola icke bära sin frukt. **21**
Om I ändå vandren mig emot och icke viljen höra mig, så skall
jag slå eder sjufalt värre, såsom edra synder förtjäna. **22** Jag
skall sända över eder vilddjur, som skola döda edra barn och
fördärva eder boskap och minska edert eget antal, så att edra
vägar bliva öde. **23** Om I, detta oaktat, icke låten varna eder av
mig, utan vandren mig emot, **24** så skall också jag vandra eder
emot och slå eder sjufalt för edra synders skull. **25** Jag skall
låta eder drabbas av ett hämndesvärd, som skall hämnas mitt
förbund, och I skolen nödgas församla eder i städerna; men
där skall jag sända pest bland eder, och I skolen bliva givna i
fiendehand. **26** Jag skall så fördärva edert livsuppehälle, att
edert bröd skall kunna bakas i en enda ugn av tio kvinnor, och
edert bröd skall lämnas ut efter vikt, och när I äten, skolen I
icke bliva mätta. **27** Om I, detta oaktat, icke hören mig, utan
vandren mig emot, **28** så skall också jag i vrede vandra eder
emot och tukta eder sjufalt för edra synders skull. **29** I skolen
nödgas äta edra söners kött och äta edra döttrars kött. **30** Jag
skall ödelägga edra offerhöjder och utrota edra solstoder; jag
skall kasta edra döda kroppar på edra eländiga avgudars döda
kroppar, ty min själ skall försmå eder. **31** Och jag skall göra edra
städer till ruiner och föröda edra helgedomar, och jag skall icke
mer med välbehag känna lukten av edra offer. **32** Jag skall själv
ödelägga landet, så att edra fiender, som bo däri, skola häpna
däröver. **33** Men eder skall jag förströ bland hedningarna, och
jag skall förfölja eder med draget svärd; så skall edert land bliva
en ödemark, och edra städer skola bliva ruiner. **34** Då skall
landet få gottgörelse för sina sabbater, då, under hela den tid
det ligger öde och I ären i edra fienders land. Ja, då skall landet
hålla sabbat och giva gottgörelse för sina sabbater. **35** Hela den
tid det ligger öde skall det hålla sabbat och få den vila det icke
fick på edra sabbater, då I bodden däri. **36** Och åt dem som
bliva kvar av eder skall jag giva försagda hjärtan i deras fienders
länder, så att de jagas på flykten av ett prasslande löv som
röres av vinden, och fly, såsom flydde de för svärd, och falla,
om ock ingen förföljer dem. **37** Och de skola stupa på varandra,
likasom för svärd, om ock ingen förföljer dem. Ja, I skolen icke
kunna hålla stånd mot edra fiender. **38** I skolen förgås bland
hedningarna, och edra fienders land skall förtära eder. **39** Och
de som bliva kvar av eder skola försmäkta i edra fienders land,
genom sin egen missgärning, och försmäkta tillika genom sina
fäders missgärning, likasom dessa hava gjort. **40** Och de skola
nödgas bekänna den missgärning de själva hava begått, och
den deras fäder hava begått, genom att handla trolöst mot mig,
och huru de hava vandrat mig emot **41** -- varför också jag måste
vandra dem emot och föra dem bort i deras fienders land -- ja,
då skola deras oomskurna hjärtan nödgas ödmjuka sig, då skola
de få umgälla sin missgärning. **42** Och då skall jag tänka på mitt
förbund med Jakob, då skall jag ock tänka på mitt förbund med
Isak och på mitt förbund med Abraham, och på landet skall jag
tänka. **43** Ty landet måste bliva övergivet av dem och så få
gottgörelse för sina sabbater genom att bliva öde när folket är
borta, och själva skola de få umgälla sin missgärning, därför, ja,
därför att de förkastade mina rätter, och därför att deras själar
försmådde mina stadgar. **44** Men detta oaktat skall jag, medan
de äro i sina fienders land, icke så förkasta eller försmå dem,
att jag förgör dem och bryter mitt förbund med dem; ty jag är
HERREN, deras Gud. **45** Nej, till fromma för dem skall jag tänka
på förbundet med förfäderna, som jag förde ut ur Egyptens land,
inför hedningarnas ögon, på det att jag skulle vara deras Gud.
Jag är HERREN. **46** Dessa äro de stadgar och rätter och lagar
som HERREN fastställde mellan sig och Israels barn, på Sinai
berg genom Mose.

27 Och HERREN talade till Mose och sade: **2** Tala till Israels
barn och säg till dem: Om någon skall fullgöra ett löfte,
ett sådant varvid du har att bestämma värdet på personer
som lovas åt HERREN, så gäller följande: **3** Om värdet skall
bestämmas för en man som är mellan tjugu och sextio år
gammal, så skall du bestämma detta till femtio siklar silver,
efter helgedomssikelns vikt. **4** Om frågan gäller en kvinna, så
skall du bestämma värdet till trettio siklar. **5** Om frågan gäller
någon som är mellan fem år och tjugu år gammal, så skall
det värde du bestämmer vara för mankön tjugu siklar och för
kvinnkön tio siklar. **6** Om frågan gäller någon som är mellan en
månad och fem år gammal, så skall det värde du bestämmer
vara för mankön fem siklar silver och för kvinnkön tre siklar
silver. **7** Om frågan gäller någon som är sextio år gammal eller
därutöver, så skall det värde du bestämmer vara, om det är en
man, femton siklar, men för en kvinna skall det vara tio siklar. **8**
Är någon i sådant armod att han icke kan betala det värde du
bestämmer, så skall han ställas fram inför prästen, och prästen
skall då bestämma ett värde för honom; efter vad den som
har gjort löftet kan anskaffa skall prästen bestämma värdet för
honom. **9** Om frågan gäller boskap, av de lag man får bära
fram såsom offer åt HERREN, så skall allt sådant, när man
har givit det åt HERREN, vara heligt; **10** man skall icke utväxla
eller utbyta det, vare sig ett bättre mot ett sämre eller ett sämre
mot ett bättre. Om någon likväl utbyter ett djur mot ett annat,
så skall både det förra och det som har blivit lämnat i utbyte
vara heligt. **11** Men om frågan gäller något slags orent djur, ett
sådant som man icke får bära fram såsom offer åt HERREN,
så skall djuret ställas fram inför prästen; **12** och prästen skall
bestämma dess värde, alltefter som det är bättre eller sämre.
Såsom du -- prästen -- bestämmer det, så skall det vara. **13**
Och om ägaren vill lösa djuret, så skall han till det värde du har
bestämt lägga femtedelen av värdet. **14** Om någon helgar sitt
hus, för att det skall vara helgat åt HERREN, så skall prästen

bestämma dess värde, alltefter som det är bättre eller sämre.
Såsom prästen bestämmer dess värde, så skall det förbliva.
15 Och om den som har helgat sitt hus vill lösa det, så skall
han till det värde i penningar du har bestämt lägga femtedelen
därav; då bliver det hans. **16** Om någon helgar åt HERREN ett
stycke åker av sin arvsbesittning så skall du bestämma dess
värde efter utsädet därpå: mot var homer utsädeskorn skola
svara femtio siklar silver. **17** Om han helgar sin åker ända från
jubelåret, så skall det förbliva vid det värde du bestämmer. **18**
Men om han helgar sin åker efter jubelåret, då skall prästen
åt honom beräkna penningvärdet efter antalet av de år som
återstå till nästa jubelår; och ett motsvarande avdrag skall göras
på det värde du förut har bestämt. **19** Och om den som har
helgat åkern vill lösa den, så skall han till det värde i penningar
du har bestämt lägga femtedelen därav; då förbliver den hans.
20 Om han icke löser åkern, men säljer den åt någon annan,
så får åkern sedan icke lösas, **21** utan när åkern frånträdes
på jubelåret, skall den vara helgad åt HERREN, likasom en
tillspillogiven åker; hans arvsbesittning tillfaller då prästen. **22**
Om någon helgar åt HERREN en åker som han har köpt, en
som icke hör till hans arvsbesittning, **23** så skall prästen åt
honom räkna ut beloppet av det bestämda värdet intill jubelåret;
och han skall samma dag erlägga detta värde, som du har
bestämt; det skall vara helgat åt HERREN. **24** Men på jubelåret
skall åkern återgå till den av vilken den har blivit köpt, och
vilkens arvejord den är. **25** Och när du bestämmer något värde,
skall det alltid bestämmas i helgedomssiklar, sikeln räknad till
tjugu gera. **26** Men det som är förstfött ibland boskap, och
som tillhör HERREN redan såsom förstfött, det skall ingen
helga; vare sig det är ett djur av fäkreaturen eller ett djur av
småboskapen, tillhör det redan HERREN **27** Men om frågan
gäller något orent djur, så skall man lösa det efter det värde du
bestämmer och lägga femtedelen av värdet därtill. Om det icke
löses, så skall det säljas efter det värde du bestämmer. **28** Och
om frågan gäller något tillspillogivet, vad någon har givit till spillo
åt HERREN av sin egendom, det må vara en människa eller ett
boskapsdjur eller den åker som är hans arvsbesittning, så får
sådant varken säljas eller lösas; allt tillspillogivet är högheligt
och tillhör HERREN. **29** En människa som har blivit tillspillogiven
får aldrig lösas; en sådan måste dödas. **30** Och all tionde
av jorden, vare sig av säden på jorden eller av trädens frukt,
tillhör HERREN; den är helgad åt HERREN. **31** Om någon
vill lösa något av sin tionde, så skall han lägga femtedelen av
värdet därtill. **32** Och vad beträffar tionde av fäkreatur eller av
småboskap, allt som går under herdestaven, så skall av allt
detta vart tionde djur vara helgat åt HERREN; **33** man skall icke
efterforska om det är bättre eller sämre, och man får icke utbyta
det. Om någon likväl utbyter djuret, så skall både detta och det
som har blivit lämnat i utbyte vara heligt; det får icke lösas. **34**
Dessa äro de bud som HERREN på Sinai berg gav Israels barn
genom Mose.

4 Mosebok

1 Och HERREN talade till Mose i Sinais öken, i
uppenbarelsetältet, på första dagen i andra månaden av
det andra året efter deras uttåg ur Egyptens land; han sade: **2**
"Räknen antalet av Israels barn, deras hela menighet, efter
deras släkter och efter deras familjer, vart namn räknat särskilt,
allt mankön, var person för sig; **3** alla stridbara män i Israel,
de män som äro tjugu år gamla eller därutöver, dem skolen I
inmönstra efter deras häravdelningar, du och Aron. **4** I skolen
därvid taga till eder en man av var stam, den som är huvudman
för sin stams familjer. **5** Och dessa äro namnen på de män
som skola biträda eder: av Ruben: Elisur, Sedeurs son; **6**
av Simeon: Selumiel, Surisaddais son; **7** av Juda: Naheson,
Amminadabs son; **8** av Isaskar: Netanel, Suars son; **9** av
Sebulon: Eliab, Helons son; **10** av Josefs barn: av Efraim:
Elisama, Ammihuds son; av Manasse: Gamliel, Pedasurs son;
11 av Benjamin: Abidan, Gideonis son; **12** av Dan: Ahieser,
Ammisaddais son; **13** av Aser: Pagiel, Okrans son; **14** av Gad:
Eljasaf, Deguels son; **15** av Naftali: Ahira, Enans son." **16** Dessa
voro ombud för menigheten, hövdingar för sina fädernestammar,
huvudmän för Israels ätter. **17** Och Mose och Aron togo till sig
dessa namngivna män; **18** och sedan de hade församlat hela
menigheten på första dagen i andra månaden, blev folket infört
i förteckningen efter sina släkter och efter sina familjer, vart
namn räknat särskilt, de som voro tjugu år gamla eller därutöver,
var person för sig, **19** allt såsom HERREN hade bjudit Mose;
och han mönstrade dem i Sinais öken. **20** Och avkomlingarna
av Rubens, Israels förstföddes, söner, upptecknade efter sina
släkter och efter sina familjer, vart namn räknat särskilt, var
person för sig, alla av mankön som voro tjugu år gamla eller
därutöver, alla stridbara män, **21** så många av Rubens stam
som inmönstrades, utgjorde fyrtiosex tusen fem hundra. **22**
Avkomlingarna av Simeons söner, upptecknade efter sina släkter
och efter sina familjer, så många som inmönstrades, vart namn
räknat särskilt, var person för sig, alla av mankön som voro
tjugu år gamla eller därutöver, alla stridbara män, **23** så många
av Simeons stam som inmönstrades, utgjorde femtionio tusen
tre hundra. **24** Avkomlingarna av Gads söner, upptecknade efter
sina släkter och efter sina familjer, vart namn räknat särskilt, de
som voro tjugu år gamla eller därutöver, alla stridbara män, **25**
så många av Gads stam som inmönstrades, utgjorde fyrtiofem
tusen sex hundra femtio. **26** Avkomlingarna av Judas söner,
upptecknade efter sina släkter och efter sina familjer, vart namn
räknat särskilt, de som voro tjugu år gamla eller därutöver, alla
stridbara män, **27** så många av Juda stam som inmönstrades,
utgjorde sjuttiofyra tusen sex hundra. **28** Avkomlingarna av
Isaskars söner, upptecknade efter sina släkter och efter sina
familjer, vart namn räknat särskilt, de som voro tjugu år gamla
eller därutöver, alla stridbara män, **29** så många av Isaskars
stam son inmönstrades, utgjorde femtiofyra tusen fyra hundra.
30 Avkomlingarna av Sebulons söner upptecknade efter sina
släkter och efter sina familjer, vart namn räknat särskilt, de
som voro tjugu år gamla eller därutöver, alla stridbara män,
31 så många av Sebulons stam som inmönstrades, utgjorde
femtiosju tusen fyra hundra. **32** Avkomlingarna av Josefs söner:
Avkomlingarna av Efraims söner, upptecknade efter sina släkter
och efter sina familjer, vart namn räknat särskilt, de som voro
tjugu år gamla eller därutöver, alla stridbara män, **33** så många
av Efraims stam som inmönstrades; utgjorde fyrtio tusen fem
hundra. **34** Avkomlingarna av Manasses söner, upptecknade
efter sina släkter och efter sina familjer, vart namn räknat särskilt,
de som voro tjugu år gamla eller därutöver, alla stridbara män,
35 så många av Manasse stam som inmönstrades, utgjorde
trettiotvå tusen två hundra. **36** Avkomlingarna av Benjamins
söner, upptecknade efter sina släkter och efter sina familjer,
vart namn räknat särskilt, de som voro tjugu år gamla eller
därutöver, alla stridbara män, **37** så många av Benjamins stam
som inmönstrades, utgjorde trettiofem tusen fyra hundra. **38**
Avkomlingarna av Dans söner, upptecknade efter sina släkter
och efter sina familjer, vart namn räknat särskilt, de som voro
tjugu år gamla eller därutöver, alla stridbara män, **39** så många
av Dans stam som inmönstrades, utgjorde sextiotvå tusen sju
hundra. **40** Avkomlingarna av Asers söner, upptecknade efter
sina släkter och efter sina familjer, vart namn räknat särskilt, de
som voro tjugu år gamla eller därutöver, alla stridbara män, **41** så
många av Asers stam som inmönstrades, utgjorde fyrtioett tusen
fem hundra. **42** Avkomlingarna av Naftalis söner, upptecknade
efter sina släkter och efter sina familjer, vart namn räknat
särskilt, de som voro tjugu år gamla eller därutöver, alla stridbara
män, **43** så många av Naftali stam som inmönstrades, utgjorde
femtiotre tusen fyra hundra. **44** Dessa voro de inmönstrade, de
som blevo inmönstrade av Mose och Aron och Israels hövdingar,
tolv män, som företrädde var och en sin stamfamilj. **45** Och alla
de av Israels barn som inmönstrades, efter deras familjer, de
som voro tjugu år gamla eller därutöver, alla stridbara män i
Israel, **46** alla dessa inmönstrade utgjorde sex hundra tre tusen
fem hundra femtio. **47** Men leviterna i sin fädernestam blevo icke
inmönstrade med de övriga. **48** Ty HERREN talade till Mose
och sade: **49** Levi stam allenast skall du icke inmönstra, och
du skall icke räkna antalet av dem med de övriga israeliterna;
50 utan du skall förordna leviterna att förestå vittnesbördets
tabernakel med alla dess redskap och alla dess tillbehör. De
skola bära tabernaklet och alla dess redskap och göra tjänst
därvid; och runt omkring tabernaklet skola de hava sitt läger. **51**
När tabernaklet skall bryta upp, skola leviterna nedtaga det,
och när tabernaklet skall slås upp, skola leviterna uppsätta det;
men om någon främmande kommer därvid, skall han dödas.
52 De övriga israeliterna skola lägra sig var och en i sitt läger,
och var och en under sitt baner, efter sina häravdelningar;
53 men leviterna skola lägra sig runt omkring vittnesbördets
tabernakel, för att icke förtörnelse må komma över Israels barns
menighet; och leviterna skola iakttaga vad som är att iakttaga
vid vittnesbördets tabernakel. **54** Och Israels barn gjorde så; de
gjorde i alla stycken såsom HERREN hade bjudit Mose.

2 Och HERREN talade till Mose och Aron och sade: **2** Israels
barn skola lägra sig var och en under sitt baner, vid de
fälttecken som höra till deras särskilda familjer; runt omkring

uppenbarelsetältet skola de lägra sig så, att de hava det framför
sig. 3 På framsidan, österut, skall Juda lägra sig under sitt
baner, efter sina häravdelningar: Juda barns hövding Naheson,
Amminadabs son 4 med de inmönstrade som utgöra hans här,
sjuttiofyra tusen sex hundra man. 5 Bredvid honom skall Isaskars
stam lägra sig: Isaskars barns hövding Netanel, Suars son, 6
med de inmönstrade som utgöra hans här, femtiofyra tusen
fyra hundra man. 7 Därnäst Sebulons stam: Sebulons barns
hövding Eliab, Helons son, 8 med de inmönstrade som utgöra
hans här, femtiosju tusen fyra hundra man. 9 De inmönstrade
som tillhöra Juda läger utgöra alltså tillsammans ett hundra
åttiosex tusen fyra hundra man, delade i sina häravdelningar.
De skola vid uppbrott tåga främst. 10 Ruben skall lägra sig
under sitt baner söderut, efter sina häravdelningar: Rubens
barns hövding Elisur, Sedeurs son, 11 med de inmönstrade som
utgöra hans här, fyrtiosex tusen fem hundra man. 12 Bredvid
honom skall Simeons stam lägra sig: Simeons barns hövding
Selumiel, Surisaddais son, 13 med de inmönstrade som utgöra
hans här, femtionio tusen tre hundra man. 14 Därnäst Gads
stam: Gads barns hövding Eljasaf, Reguels son 15 med de
inmönstrade som utgöra hans här, fyrtiofem tusen sex hundra
femtio man. 16 De inmönstrade som tillhöra Rubens läger
utgöra alltså tillsammans ett hundra femtioett tusen fyra hundra
femtio man, delade i sina häravdelningar. Och de skola vid
uppbrott tåga i andra rummet. 17 Sedan skall uppenbarelsetältet
med leviternas läger hava sin plats i tåget, mitt emellan de
övriga lägren. I den ordning de lägra sig skola de ock tåga,
var och en på sin plats, under sina baner. 18 Efraim skall
lägra sig under sitt baner västerut, efter sina häravdelningar:
Efraims barns hövding Elisama, Ammihuds son, 19 med de
inmönstrade som utgöra hans här, fyrtio tusen fem hundra man.
20 Bredvid honom skall Manasse stam lägra sig: Manasse barns
hövding Gamliel, Pedasurs son, 21 med de inmönstrade som
utgöra hans här, trettiotvå tusen två hundra man. 22 Därnäst
Benjamins stam: Benjamins barns hövding Abidan, Gideonis
son, 23 med de inmönstrade som utgöra hans här, trettiofem
tusen fyra hundra man. 24 De inmönstrade som tillhöra Efraims
läger utgöra alltså tillsammans ett hundra åtta tusen ett hundra
man, delade i sina häravdelningar. Och de skola vid uppbrott
tåga i tredje rummet. 25 Dan skall lägra sig under sitt baner
norrut, efter sina häravdelningar: Dans barns hövding Ahieser,
Ammisaddais son, 26 med de inmönstrade som utgöra hans
här, sextiotvå tusen sju hundra man. 27 Bredvid honom skall
Asers stam lägra sig: Asers barns hövding Pagiel, Okrans son,
28 med de inmönstrade som utgöra hans har, fyrtioett tusen fem
hundra man. 29 Därnäst Naftali stam: Naftali barns hövding
Ahira, Enans son, 30 med de inmönstrade som utgöra hans
här, femtiotre tusen fyra hundra man. 31 De inmönstrade som
tillhöra Dans läger utgöra alltså tillsammans ett hundra femtiosju
tusen sex hundra man. De skola vid uppbrott tåga sist, under
sina baner. 32 Dessa voro, efter sina familjer, de av Israels barn
som inmönstrades. De som inmönstrades i lägren, efter sina
häravdelningar, utgjorde tillsammans sex hundra tre tusen fem
hundra femtio man. 33 Men leviterna blevo icke inmönstrade
med de övriga israeliterna, ty så hade HERREN: bjudit Mose.
34 Och Israels barn gjorde så; alldeles så, som HERREN hade
bjudit Mose, lägrade de sig under sina baner, och så tågade de
ock, var och en i sin släkt, efter sin familj.

3 Detta är berättelsen om Arons och Moses släkt, vid den tid
då HERREN talade med Mose på Sinai berg. 2 Dessa äro
namnen på Arons söner: Nadab, den förstfödde, och Abihu,
Eleasar och Itamar. 3 Dessa voro namnen på Arons söner, de
smorda prästerna, som hade mottagit handfyllning till att vara
präster. 4 Men Nadab och Abihu föllo döda ned inför HERRENS
ansikte, när de framburo främmande eld inför HERRENS ansikte
i Sinais öken; och de hade inga söner. Sedan voro Eleasar och
Itamar präster under sin fader Aron. 5 Och HERREN talade till
Mose och sade: 6 Levi stam skall du låta få tillträde hit; du skall
låta dem stå inför prästen Aron för att betjäna honom. 7 De
skola iakttaga vad han har att iakttaga, och vad hela menigheten
har att iakttaga, inför uppenbarelsetältet, i det att de förrätta
tjänsten vid tabernaklet. 8 Och de skola hava vården om alla
uppenbarelsetältets tillbehör, och iakttaga vad Israels barn hava
att iakttaga, i det att de förrätta tjänsten vid tabernaklet. 9 Alltså
skall du giva leviterna åt Aron och hans söner; de skola vara
honom givna såsom gåva av Israels barn. 10 Men Aron och
hans söner skall du anbefalla att iakttaga vad som hör till deras
prästämbete. Om någon främmande kommer därvid, skall han
dödas. 11 Och HERREN talade till Mose och sade: 12 Se,
jag har själv bland Israels barn uttagit leviterna i stället för allt
förstfött bland Israels barn, allt som öppnar moderlivet, så att
leviterna skola tillhöra mig. 13 Ty mig tillhör allt förstfött; på
den dag då jag slog allt förstfött i Egyptens land helgade jag
åt mig allt förstfött i Israel, såväl människor som boskap. Mig
skola de tillhöra. Jag är HERREN. 14 Och HERREN talade
till Mose i Sinais öken och sade: 15 Mönstra Levi barn, efter
deras familjer och efter deras släkter; alla av mankön som äro
en månad gamla eller därutöver skall du inmönstra. 16 och
Mose inmönstrade dem efter HERRENS befallning, såsom
honom hade blivit bjudet. 17 Och dessa voro Levis söner,
efter deras namn: Gerson, Kehat och Merari. 18 Och dessa
voro namnen på Gersons söner, efter deras släkter: Libni och
Simei. 19 Och Kehats söner efter sina släkter voro Amram och
Jishar, Hebron och Ussiel. 20 Och Meraris söner efter sina
släkter voro Maheli och Musi. Dessa voro leviternas släkter,
efter deras familjer. 21 Från Gerson härstammade libniternas
släkt och simeiternas släkt; dessa voro gersoniternas släkter. 22
De av dem som inmönstrades, i det att man räknade alla dem
av mankön som voro en månad gamla eller därutöver dessa
inmönstrade utgjorde sju tusen fem hundra. 23 Gersoniternas
släkter hade sitt läger bakom tabernaklet, västerut. 24 Och
hövding för gersoniternas stamfamilj var Eljasaf, Laels son. 25
Och Gersons barn skulle vid uppenbarelsetältet hava vården
om själva tabernaklet och dess täckelse, om dess överdrag
och om förhänget för ingången till uppenbarelsetältet, 26 vidare
om förgårdens omhängen och om förhänget för ingången till
förgården, som omgav tabernaklet och altaret, så ock om
dess streck -- vad arbete nu kunde förekomma därvid. 27
Från Kehat härstammade amramiternas släkt, jishariternas

släkt hebroniternas släkt och ussieliternas släkt; dessa voro
kehatiternas släkter. 28 När man räknade alla dem av mankön
som voro en månad gamla eller därutöver, utgjorde de åtta
tusen sex hundra; dessa voro de som skulle hava vården
om de heliga föremålen. 29 Kehats barns släkter hade sitt
läger vid sidan av tabernaklet, söderut. 30 Och hövding för de
kehatitiska släkternas stamfamilj; var Elisafan, Ussiels son. 31
De skulle hava vården om arken, bordet, ljusstaken, altarna
och de tillbehör till de heliga föremålen, som begagnades
vid gudstjänsten, så ock om förhänget och om allt arbete
därvid. 32 Men överhövding över alla leviterna var Eleasar,
prästen Arons son; han var förman för dem som skulle hava
vården om de heliga föremålen. 33 Från Merari härstammade
maheliternas släkt och musiternas släkt; dessa voro merariternas
släkter. 34 Och de av dem som inmönstrades, i det att man
räknade alla dem av mankön som voro en månad gamla eller
därutöver, utgjorde sex tusen två hundra. 35 Och hövding för
de meraritiska släkternas stamfamilj var Suriel, Abihails son.
De hade sitt läger vid sidan av tabernaklet, norrut. 36 Och
Meraris barn fingo till åliggande att hava vården om bräderna till
tabernaklet, om dess tvärstänger, stolpar och fotstycken och
om alla dess tillbehör och om allt arbete därvid, 37 så ock om
stolparna till förgården runt omkring med deras fotstycken, deras
pluggar och streck. 38 Men mitt för tabernaklet, på framsidan,
mitt för uppenbarelsetältet, österut, hade Mose och Aron och
hans söner sitt läger; dessa skulle iakttaga vad som var att
iakttaga vid helgedomen, vad Israels barn hade att iakttaga;
men om någon främmande kom därvid, skulle han dödas. 39
De inmönstrade av leviterna som Mose och Aron inmönstrade
efter deras släkter, enligt HERRENS befallning, alla av mankön
som voro en månad gamla eller därutöver, utgjorde tillsammans
tjugutvå tusen. 40 Och HERREN sade till Mose: Mönstra allt
förstfött av mankön bland Israels barn, alla som äro en månad
gamla eller därutöver, och räkna antalet av deras namn. 41
Och tag ut åt mig -- ty jag är HERREN -- leviterna i stället
för allt förstfött bland Israels barn, så ock leviternas boskap i
stället för allt förstfött bland Israels barns boskap. 42 Och Mose
mönstrade allt förstfött bland Israels barn, såsom HERREN
hade bjudit honom. 43 Och de förstfödde av mankön, vart namn
räknat särskilt, de som voro en månad gamla eller därutöver,
utgjorde, så många som inmönstrades, tillsammans tjugutvå
tusen två hundra sjuttiotre. 44 Och HERREN talade till Mose
och sade: 45 Du skall uttaga leviterna i stället för allt förstfött
bland Israels barn, så ock leviternas boskap i stället för dessas
boskap; så att leviterna skola tillhöra mig. Jag är HERREN.
46 Men till lösen för de två hundra sjuttiotre personer med
vilka antalet av Israels barns förstfödde överstiger leviternas
antal, 47 skall du taga fem siklar för var person; du skall taga
upp dessa efter helgedomssikelns vikt, sikeln räknad till tjugu
gera. 48 Och du skall giva penningarna åt Aron och hans söner
såsom lösen för de övertaliga bland folket. 49 Och Mose tog
lösesumman av dem som voro övertaliga, när man räknade dem
som voro lösta genom leviterna. 50 Av Israels barns förstfödde
tog han penningarna, ett tusen tre hundra sextiofem siklar, efter
helgedomssikelns vikt. 51 Och Mose gav lösesumman åt Aron
och hans söner, efter HERRENS befallning, såsom HERREN
hade bjudit Mose.

4 Och HERREN talade till Mose och Aron och sade: 2 Räknen
bland Levi barn antalet av Kehats barn, efter deras släkter
och efter deras familjer, 3 dem som äro trettio år gamla eller
därutöver, ända till femtio år, alla tjänstbara män som kunna
förrätta sysslor vid uppenbarelsetältet. 4 Och detta skall vara
Kehats barns tjänstgöring vid uppenbarelsetältet: de skola hava
hand om de högheliga föremålen. 5 När lägret skall bryta upp,
skola Aron och hans söner gå in och taga ned den förlåt som
hänger framför arken och med den övertäcka vittnesbördets ark;
6 däröver skola de lägga ett överdrag av tahasskinn och över
detta ytterligare breda ett kläde, helt och hållet mörkblått; sedan
skola de sätta in stängerna. 7 Och över skådebrödsbordet
skola de breda ett mörkblått kläde och ställa därpå faten,
skålarna och bägarna, ävensom kannorna till drickoffren; "det
beständiga brödet" skall ock läggas därpå. 8 Häröver skola de
breda ett rosenrött kläde och betäcka detta med ett överdrag av
tahasskinn; sedan skola de sätta in stängerna. 9 Och de skola
taga ett mörkblått kläde och därmed övertäcka ljusstaken och
dess lampor, lamptänger och brickor, så ock alla tillhörande
oljekärl som begagnas under tjänstgöringen därvid; 10 och
de skola lägga den med alla dess tillbehör i ett överdrag av
tahasskinn och sedan lägga alltsammans på en bår. 11 Över det
gyllene altaret skola de likaledes breda ett mörkblått kläde och
betäcka detta med ett överdrag av tahasskinn, sedan skola de
sätta in stängerna. 12 Och de skola taga alla gudstjänstredskap,
som begagnas vid tjänstgöringen i helgedomen, och lägga dem
i ett mörkblått kläde och betäcka dem med ett överdrag av
tahasskinn, och sedan lägga dem på en bår. 13 Och de skola
taga bort askan från altaret och breda över det ett purpurrött
kläde 14 och lägga därpå alla tillbehör som begagnas under
tjänstgöringen därvid, fyrfaten, gafflarna, skovlarna och skålarna,
korteligen, altarets alla tillbehör; och däröver skola de breda
ett överdrag av tahasskinn och så sätta in stängerna. 15
Sedan nu Aron och hans söner, när lägret skall bryta upp, så
hava övertäckt de heliga föremålen och alla tillbehör till dessa
heliga föremål, skola därefter Kehats barn komma för att bära;
men de må icke röra vid de heliga föremålen, ty då skola de
dö. Detta är vad Kehats barn hava att bära av det som hör
till uppenbarelsetältet. 16 Och Eleasars, prästen Arons sons
åliggande skall vara att hava vården om oljan till ljusstaken,
om den välluktande rökelsen, om det dagliga spisoffret och om
smörjelseoljan; hans åliggande skall vara att hava vården om
hela tabernaklet och om allt vad däri är, de heliga föremålen och
deras tillbehör. 17 Och HERREN talade till Mose och Aron och
sade: 18 Låten icke kehatiternas släktgren utrotas ur leviternas
stam. 19 Utan gören på följande sätt med dem, för att de må
leva och icke dö, när de nalkas de högheliga föremålen: Aron
och hans söner skola gå in och anvisa var och en av dem vad
han har att göra eller bära 20 men själva må de icke gå in och
se de heliga föremålen, icke ens ett ögonblick, ty då skola de dö.
21 Och HERREN talade till Mose och sade: 22 Räkna ock antalet
av Gersons barn, efter deras familjer och efter deras släkter. 23

Dem som äro trettio år gamla eller därutöver, ända till femtio
år, skall du inmönstra, alla tjänstbara män som kunna förrätta
arbete vid uppenbarelsetältet. 24 Detta skall vara gersoniternas
släkters tjänstgöring, vad de hava att göra och vad de hava att
bära: 25 de skola bära de tygvåder av vilka tabernaklet bildas,
uppenbarelsetältets täckelse, dess överdrag och det överdrag
av tahasskinn som ligger ovanpå detta, förhänget för ingången
till uppenbarelsetältet, 26 vidare omhängena till förgården,
förhänget för porten till förgården, som omgiver tabernaklet och
altaret, så ock tillhörande streck och alla redskap till arbetet
därvid; och allt som härvid är att göra skola de förrätta. 27 På
det sätt Aron och hans söner bestämma skall Gersons barns
hela tjänstgöring försiggå, i fråga om allt vad de hava att bära
och göra; och I skolen överlämna i deras vård allt vad de hava
att bära. 28 Detta är den tjänstgöring som Gersons barns släkter
skola hava vid uppenbarelsetältet; och vad de hava att iakttaga
skola de utföra under ledning av Itamar, prästen Arons son 29
Meraris barn skall du inmönstra, efter deras släkter och efter
deras familjer. 30 Dem som äro trettio år gamla eller därutöver,
ända till femtio år, skall du inmönstra, alla tjänstbara män som
kunna förrätta arbete vid uppenbarelsetältet. 31 Och detta är
vad som skall åligga dem att bära, allt vad som hör till deras
tjänstgöring vid uppenbarelsetältet: bräderna till tabernaklet,
dess tvärstänger, stolpar och fotstycken, 32 så ock stolparna
till förgården runt omkring med deras fotstycken, pluggar och
streck, korteligen, alla deras tillbehör och allt som hör till arbetet
därvid; och I skolen lämna dem uppgift på de särskilda föremål
som det åligger dem att bära. 33 Detta skall vara de meraritiska
släkternas tjänstgöring, allt vad som hör till deras tjänstgöring vid
uppenbarelsetältet; och det skall utföras under ledning av Itamar,
prästen Arons son. 34 Och Mose och Aron och menighetens
hövdingar inmönstrade Kehats barn, efter deras släkter och efter
deras familjer, 35 dem som voro trettio år gamla eller därutöver,
ända till femtio år alla tjänstbara män som kunde göra arbete
vid uppenbarelsetältet. 36 Och de av dem som inmönstrades,
efter deras släkter, utgjorde två tusen sju hundra femtio. 37
Så många voro de av kehatiternas släkter som inmönstrades,
summan av dem som skulle göra tjänst vid uppenbarelsetältet,
de som Mose och Aron inmönstrade, efter HERRENS befallning
genom Mose. 38 Och de av Gersons barn som inmönstrades,
efter deras släkter och efter deras familjer, 39 de som voro
trettio år gamla eller därutöver, ända till femtio år, alla tjänstbara
män som kunde göra arbete vid uppenbarelsetältet, 40 dessa
som inmönstrades efter sina släkter och efter sina familjer
utgjorde två tusen sex hundra trettio. 41 Så många voro de av
Gersons barns släkter som inmönstrades, summan av dem
som skulle göra tjänst vid uppenbarelsetältet, de som Mose och
Aron inmönstrade, efter HERRENS befallning. 42 Och de av
Meraris barns släkter som inmönstrades, efter deras släkter
och efter deras familjer, 43 de som voro trettio år gamla eller
därutöver, ända till femtio år, alla tjänstbara män som kunde
göra arbete vid uppenbarelsetältet, 44 dessa som inmönstrades
efter sina släkter utgjorde tre tusen två hundra. 45 Så många
voro de av Meraris barns släkter som inmönstrades, de som
Mose och Aron inmönstrade efter HERRENS befallning genom
Mose. 46 De av leviterna som Mose och Aron och Israels
hövdingar inmönstrade, efter deras släkter och efter deras
familjer, 47 de som voro trettio år gamla eller därutöver, ända
till femtio år, alla som kunde förrätta något tjänstgöringsarbete
eller något bärarearbete vid uppenbarelsetältet, 48 dessa som
inmönstrades utgjorde tillsammans åtta tusen fem hundra åttio.
49 Efter HERRENS befallning blevo de inmönstrade genom
Mose, var och en till det som han hade att göra eller bära, och
var och en fick det åliggande som HERREN hade bjudit Mose.

5 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 Bjud Israels
barn att de skaffa bort ur lägret var och en som är spetälsk
eller har flytning och var och en som har blivit oren genom
någon död. 3 En sådan, vare sig man eller kvinna, skolen I
skaffa bort; till något ställe utanför lägret skolen I skicka honom,
för att han icke må orena deras läger; jag har ju min boning
mitt ibland dem. 4 Och Israels barn gjorde så; de skickade
dem till ett ställe utanför lägret; såsom HERREN hade tillsagt
Mose, så gjorde Israels barn. 5 Och HERREN talade till Mose
och sade: 6 Tala till Israels barn: Om någon, vare sig man
eller kvinna, begår någon synd -- vad det nu må vara, vari en
människa kan försynda sig -- i det han gör sig skyldig till en
orättrådighet mot HERREN, och denna person alltså ådrager
sig skuld, 7 så skall han bekänna den synd han har begått, och
ersätta det han har förbrutit sig på till dess fulla belopp och
lägga femtedelen av värdet därtill; och detta skall han giva åt
den som han har förbrutit sig emot. 8 Men om denne icke har
efterlämnat någon bördeman, åt vilken ersättning kan givas
för det han har förbrutit sig på, då skall ersättningen för detta
givas åt HERREN och tillhöra prästen, utom försoningsväduren,
med vilken försoning bringas för den skyldige. 9 Och alla heliga
gåvor som Israels barn giva såsom en gärd, vilken de bära fram
till prästen, skola tillhöra denne; 10 honom skola allas heliga
gåvor tillhöra; vad någon giver åt prästen skall tillhöra denne.
11 Och HERREN talade till Mose och sade: 12 Tala till Israels
barn och säg till dem: Om en hustru har svikit sin man och varit
honom otrogen, 13 i det att någon annan har legat hos henne
och beblandat sig med henne, utan att hennes man har fått
veta därav, och utan att hon har blivit röjd, fastän hon verkligen
har låtit skända sig; om alltså intet vittne finnes mot henne och
hon icke har blivit gripen på bar gärning, 14 men misstankens
ande likväl kommer över honom, så att han får misstanke mot
sin hustru, och det verkligen är så, att hon har låtit skända
sig; eller om misstankens ande kommer över honom, så att
han får misstanke mot sin hustru, och detta fastän hon icke
har låtit skända sig: 15 så skall mannen föra sin hustru till
prästen och såsom offer för henne bära fram en tiondedels efa
kornmjöl, men ingen olja skall han gjuta därpå och ingen rökelse
lägga därpå, ty det är ett misstankeoffer, ett åminnelseoffer,
som bringar en missgärning i åminnelse. 16 Och prästen skall
föra henne fram och ställa henne inför HERRENS ansikte. 17
Och prästen skall taga heligt vatten i ett lerkärl, och sedan skall
prästen taga något av stoftet på tabernaklets golv och lägga i
vattnet. 18 Och prästen skall ställa kvinnan fram inför HERRENS
ansikte och lösa upp kvinnans hår och lägga på hennes händer

åminnelseoffret, det är misstankeoffret; men prästen själv skall
hålla i sin hand det förbannelsebringande olycksvattnet. 19
Därefter skall prästen besvärja kvinnan och säga till henne: "Om
ingen har lägrat dig och du icke har svikit din man genom att låta
skända dig, så må detta förbannelsebringande olycksvatten icke
skada dig. 20 Men om du har svikit din man och låtit skända
dig, i det att någon annan än din man har beblandat sig med
dig" 21 (prästen besvärjer nu kvinnan med förbannelsens ed, i
det han säger till kvinnan:) "Då må HERREN göra dig till ett
exempel som man nämner, när man förbannar och svär bland
ditt folk; HERREN må då låta din länd förvissna och din buk
svälla upp; 22 ja, när du har fått detta förbannelsebringande
vatten in i ditt liv, då må det komma din buk att svälla upp och
din länd att förvissna." Och kvinnan skall säga: "Amen, amen."
23 Sedan skall prästen skriva upp dessa förbannelser på ett
blad och därefter avtvå dem i olycksvattnet 24 och giva kvinnan
det förbannelsebringande olycksvattnet att dricka, för att detta
förbannelsebringande vatten må bliva henne till olycka, när hon
har fått det i sig. 25 Och prästen skall taga misstankeoffret ur
kvinnans hand och vifta detta offer inför HERRENS ansikte och
bära det fram till altaret. 26 Och prästen skall av offret taga
en handfull, det som utgör själva altaroffret, och förbränna det
på altaret; därefter skall han giva kvinnan vattnet att dricka.
27 Och när han så har givit henne vattnet att dricka, då skall
detta ske: om hon har låtit skända sig och varit sin man otrogen,
så skall det förbannelsebringande vattnet, när hon har fått det
i sig, bliva henne till olycka, i det att hennes buk sväller upp
och hennes länd förvissnar; och kvinnan skall bliva ett exempel
som man nämner, när man förbannar bland hennes folk. 28
Men om kvinnan icke har låtit skända sig, utan är ren, då skall
hon förbliva oskadd och kunna undfå livsfrukt. 29 Detta är
misstankelagen, om huru förfaras skall, när en kvinna har svikit
sin man och låtit skända sig, 30 eller när eljest misstankens
ande kommer över en man, så att han misstänker sin hustru;
han skall då ställa hustrun fram inför HERRENS ansikte, och
prästen skall med henne göra allt vad denna lag stadgar. 31 Så
skall mannen vara fri ifrån missgärning, men hustrun kommer
att bära på missgärning.

6 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 Tala till Israels
barn och säg till dem: Om någon, vare sig man eller kvinna,
har att fullgöra ett nasirlöfte, ett löfte att vara HERRENS nasir, 3
så skall han avhålla sig från vin och starka drycker; han skall
icke dricka någon syrad dryck av vin eller någon annan syrad
stark dryck; intet slags druvsaft skall han dricka, ej heller skall
han äta druvor, vare sig friska eller torra. 4 Så länge hans
nasirtid varar, skall han icke äta något som kommer av vinträdet,
icke ens dess kartar eller späda skott. 5 Så länge hans nasirlöfte
varar, skall ingen rakkniv komma på hans huvud; till dess att
den tid är ute, under vilken han skall vara HERRENS nasir, skall
han vara helig och låte håret växa långt på sitt huvud. 6 Så
länge han är HERRENS nasir, skall han icke nalkas någon död.
7 Icke ens genom sin fader eller sin moder, sin broder eller sin
syster får han ådraga sig orenhet, om de dö ty han bär på sitt
huvud tecknet till att han är sin Guds nasir; 8 så länge hans
nasirtid varar, är han helgad åt HERREN. 9 Men om någon
oförtänkt och plötsligt dör i hans närhet, och därmed orenar
hans huvud, på vilket han bär nasirtecknet, så skall han raka sitt
huvud den dag han bliver ren; han skall raka det på sjunde
dagen. 10 Och på åttonde dagen skall han bära fram till prästen
två turturduvor eller två unga duvor, till uppenbarelsetältets
ingång. 11 Och prästen skall offra en till syndoffer och en till
brännoffer och bringa försoning för honom, till rening från den
synd han har dragit över sig genom den döde; sedan skall han
samma dag åter helga sitt huvud; 12 han skall inviga sig till
nasir åt HERREN för lika lång tid som han förut hade lovat. Och
han skall föra fram ett årsgammalt lamm till skuldoffer. Den förra
löftestiden skall vara ogill, därför att hans nasirat blev orenat.
13 Och detta är lagen om en nasir: Den dag hans nasirtid är
ute skall han föras fram till uppenbarelsetältets ingång; 14 och
han skall såsom sitt offer åt HERREN frambära ett årsgammalt
felfritt lamm av hankön till brännoffer och ett årsgammalt felfritt
lamm av honkön till syndoffer och en felfri vädur till tackoffer, 15
därjämte en korg med osyrat bröd, kakor av fint mjöl, begjutna
med olja, och osyrade tunnkakor, smorda med olja, så ock
tillhörande spis offer och drickoffer. 16 Och prästen skall bära
fram detta inför HERRENS ansikte och offra hans syndoffer och
hans brännoffer. 17 Och väduren skall han offra till tackoffer åt
HERREN, jämte korgen med de osyrade bröden; prästen skall
ock offra tillhörande spisoffer och drickoffer. 18 Och nasiren skall
vid ingången till uppenbarelsetältet raka sitt huvud, på vilket han
bär nasirtecknet, och taga sitt huvudhår, sitt nasirtecken, och
lägga det på elden som brinner under tackoffret. 19 Och prästen
skall taga den kokta vädursbogen, och därjämte ur korgen
en osyrad kaka och en osyrad tunnkaka, och lägga detta på
nasirens händer, sedan denne har rakat av sig nasirtecknet. 20
Och prästen skall vifta detta såsom ett viftoffer inför HERRENS
ansikte; det skall vara helgat åt prästen, jämte viftoffersbringan
och offergärdslåret. Sedan får nasiren åter dricka vin. 21 Detta
är lagen om den som har avlagt ett nasirlöfte, och om vad han
på grund av nasirlöftet skall offra åt HERREN, förutom vad han
eljest kan anskaffa; efter innehållet i det löfte han har avlagt
skall han göra, enligt lagen om hans nasirat. 22 Och HERREN
talade till Mose och sade: 23 Tala till Aron och hans söner och
säg: När I välsignen Israels barn, skolen I säga så till dem: 24
HERREN välsigne dig och bevare dig. 25 HERREN låte sitt
ansikte lysa över dig och vare dig nådig. 26 HERREN vände sitt
ansikte till dig och give dig frid. 27 Så skola de lägga mitt namn
på Israels barn, och jag skall då välsigna dem.

7 Då nu Mose hade satt upp tabernaklet och smort och helgat
det, med alla dess tillbehör, och hade satt upp altaret med alla
dess tillbehör, och smort och helgat detta, 2 framburos offergåvor
av Israels hövdingar, huvudmännen för stamfamiljerna, det är
stamhövdingarna, som stodo i spetsen för de inmönstrade. 3
De förde fram såsom sin offergåva inför HERRENS ansikte sex
övertäckta vagnar och tolv oxar: två hövdingar tillhopa en vagn
och var hövding en oxe; dessa förde de fram inför tabernaklet.
4 Och HERREN sade till Mose: 5 "Tag emot detta av dem för
att bruka det till uppenbarelsetältets tjänst; och lämna det åt

leviterna, alltefter beskaffenheten av vars och ens tjänst." **6** Och
Mose tog emot vagnarna och oxarna och gav dem åt leviterna.
7 Två vagnar och fyra oxar gav han åt Gersons barn, efter
beskaffenheten av deras tjänst; **8** fyra vagnar och åtta oxar
gav han åt Meraris barn, efter beskaffenheten av den tjänst de
förrättade under ledning av Itamar, prästen Arons son; **9** men åt
Kehats barn gav han icke något, ty dem ålåg att hava hand om
de heliga föremålen, och dessa skulle bäras på axlarna. **10**
Och hövdingarna förde fram skänker till altarets invigning, när
det smordes; hövdingarna förde fram dessa sina offergåvor
inför altaret. **11** Och HERREN sade till Mose: "Låt hövdingarna,
en i sänder, var och en på sin dag, föra fram sina offergåvor
till altarets invigning." **12** Och den som på första dagen förde
fram sin offergåva var Naheson, Amminadabs son, av Juda
stam **13** Hans offergåva var ett silverfat, ett hundra trettio siklar i
vikt, och en silverskål om sjuttio siklar, efter helgedomssikelns
vikt, båda fulla med fint mjöl, begjutet med olja, till spisoffer, **14**
vidare en skål av guld om tio siklar, full med rökelse, **15** vidare
en ungtjur, en vädur och ett årsgammalt lamm till brännoffer
16 och en bock till syndoffer, **17** samt till tackoffret två tjurar,
fem vädurar, fem bockar och fem årsgamla lamm. Detta var
Nahesons, Amminadabs sons, offergåva. **18** På andra dagen
förde Netanel, Suars son, hövdingen för Isaskar, fram sin gåva;
19 han framförde såsom sin offergåva ett silverfat, ett hundra
trettio siklar i vikt, och en silverskål om sjuttio siklar, efter
helgedomssikelns vikt, båda fulla med fint mjöl, begjutet med
olja, till spisoffer, **20** vidare en skål av guld om tio siklar, full
med rökelse, **21** vidare en ungtjur, en vädur och ett årsgammalt
lamm till brännoffer **22** och en bock till syndoffer, **23** samt till
tackoffret två tjurar, fem vädurar, fem bockar och fem årsgamla
lamm. Detta var Netanels, Suars sons, offergåva. **24** På tredje
dagen kom hövdingen för Sebulons barn, Eliab, Helons son; **25**
hans offergåva var ett silverfat, ett hundra trettio siklar i vikt, och
en silverskål om sjuttio siklar, efter helgedomssikelns vikt, båda
fulla med fint mjöl, begjutet med olja, till spisoffer **26** vidare en
skål av guld om tio siklar, full med rökelse, **27** vidare en ungtjur,
en vädur och ett årsgammalt lamm till brännoffer **28** och en
bock till syndoffer, **29** samt till tackoffret två tjurar, fem vädurar,
fem bockar och fem årsgamla lamm. Detta var Eliabs, Helons
sons, offergåva. **30** På fjärde dagen kom hövdingen för Rubens
barn, Elisur, Sedeurs son; **31** hans offergåva var ett silverfat, ett
hundra trettio siklar i vikt, och en silverskål om sjuttio siklar, efter
helgedomssikelns vikt, båda fulla med fint mjöl, begjutet med
olja, till spisoffer, **32** vidare en skål av guld om tio siklar, full
med rökelse, **33** vidare en ungtjur, en vädur och ett årsgammalt
lamm till brännoffer **34** och en bock till syndoffer, **35** samt till
tackoffret två tjurar, fem vädurar, fem bockar och fem årsgamla
lamm. Detta var Elisurs, Sedeurs sons, offergåva. **36** På femte
dagen kom hövdingen för Simeons barn, Selumiel, Surisaddais
son; **37** hans offergåva var ett silverfat, ett hundra trettio siklar i
vikt, och en silverskål om sjuttio siklar, efter helgedomssikelns
vikt, båda fulla med fint mjöl, begjutet med olja, till spisoffer, **38**
vidare en skål av guld om tio siklar, full med rökelse, **39** vidare
en ungtjur, en vädur och ett årsgammalt lamm till brännoffer
40 och en bock till syndoffer, **41** samt till tackoffret två tjurar,
fem vädurar, fem bockar och fem årsgamla lamm. Detta var
Selumiels, Surisaddais sons, offergåva. **42** På sjätte dagen
kom hövdingen för Gads barn, Eljasaf, Deguels son; **43** hans
offergåva var ett silverfat, ett hundra trettio siklar i vikt, och en
silverskål om sjuttio siklar, efter helgedomssikelns vikt, båda
fulla med fint mjöl, begjutet med olja, till spisoffer, **44** vidare
en skål av guld om tio siklar, full med rökelse, **45** vidare en
ungtjur, en vädur och ett årsgammalt lamm till brännoffer **46**
och en bock till syndoffer, **47** samt till tackoffret två tjurar, fem
vädurar, fem bockar och fem årsgamla lamm. Detta var Eljasafs,
Deguels sons, offergåva. **48** På sjunde dagen kom hövdingen
för Efraims barn, Elisama, Ammihuds son; **49** hans offergåva
var ett silverfat, ett hundra trettio siklar i vikt, och en silverskål
om sjuttio siklar, efter helgedomssikelns vikt, båda fulla med fint
mjöl, begjutet med olja, till spisoffer, **50** vidare en skål av guld
om tio siklar, full med rökelse, **51** vidare en ungtjur, en vädur och
ett årsgammalt lamm till brännoffer **52** och en bock till syndoffer,
53 samt till tackoffret två tjurar, fem vädurar, fem bockar och fem
årsgamla lamm. Detta var Elisamas, Ammihuds sons, offergåva.
54 På åttonde dagen kom hövdingen för Manasse barn, Gamliel,
Pedasurs son; **55** hans offergåva var ett silverfat, ett hundra
trettio siklar i vikt, och en silverskål om sjuttio siklar, efter
helgedomssikelns vikt, båda fulla med fint mjöl, begjutet med
olja, till spisoffer, **56** vidare en skål av guld om tio siklar, full med
rökelse, **57** vidare en ungtjur en vädur och ett årsgammalt lamm
till brännoffer **58** och en bock till syndoffer, **59** samt till tackoffret
två tjurar, fem vädurar, fem bockar och fem årsgamla lamm.
Detta var Gamliels Pedasurs sons, offergåva. **60** På nionde
dagen kom hövdingen för Benjamins barn, Abidan, Gideonis
son; **61** hans offergåva var ett silverfat, ett hundra trettio siklar i
vikt, och en silverskål om sjuttio siklar, efter helgedomssikelns
vikt, båda fulla med fint mjöl, begjutet med olja, till spisoffer, **62**
vidare en skål av guld om tio siklar, full med rökelse, **63** vidare
en ungtjur, en vädur och ett årsgammalt lamm till brännoffer
64 och en bock till syndoffer, **65** samt till tackoffret två tjurar,
fem vädurar, fem bockar och fem årsgamla lamm. Detta var
Abidans, Gideonis sons, offergåva. **66** På tionde dagen kom
hövdingen för Dans barn, Ahieser, Ammisaddais son; **67** hans
offergåva var ett silverfat, ett hundra trettio siklar i vikt, och en
silverskål om sjuttio siklar, efter helgedomssikelns vikt, båda
fulla med fint mjöl, begjutet med olja, till spisoffer, **68** vidare
en skål av guld om tio siklar, full med rökelse, **69** vidare en
ungtjur, en vädur och ett årsgammalt lamm till brännoffer **70**
och en bock till syndoffer, **71** samt till tackoffret två tjurar,
fem vädurar, fem bockar och fem årsgamla lamm. Detta var
Ahiesers, Ammisaddais sons, offergåva. **72** På elfte dagen
kom hövdingen för Asers barn, Pagiel, Okrans son; **73** hans
offergåva var ett silverfat, ett hundra trettio siklar i vikt, och en
silverskål om sjuttio siklar, efter helgedomssikelns vikt, båda
fulla med fint mjöl, begjutet med olja, till spisoffer, **74** vidare en
skål av guld om tio siklar, full med rökelse, **75** vidare en ungtjur,
en vädur och ett årsgammalt lamm till brännoffer **76** och en
bock till syndoffer, **77** samt till tackoffret två tjurar, fem vädurar,
fem bockar och fem årsgamla lamm. Detta var Pagiels, Okrans
sons, offergåva. **78** På tolfte dagen kom hövdingen för Naftali

barn, Ahira, Enans son; **79** hans offergåva var ett silverfat, ett
hundra trettio siklar i vikt, och en silverskål om sjuttio siklar, efter
helgedomssikelns vikt, båda fulla med fint mjöl, begjutet med
olja, till spisoffer, **80** vidare en skål av guld om tio siklar, full
med rökelse, **81** vidare en ungtjur, en vädur och ett årsgammalt
lamm till brännoffer **82** och en bock till syndoffer, **83** samt till
tackoffret två tjurar, fem vädurar, fem bockar och fem årsgamla
lamm. Detta var Ahiras, Enans sons, offergåva. **84** Detta var
vad Israels hövdingar skänkte till altarets invigning, när det
smordes: tolv silverfat, tolv silverskålar och tolv guldskålar. **85**
Vart fat kom på ett hundra trettio silversiklar och var skål på
sjuttio siklar, så att silvret i dessa kärl sammanlagt utgjorde två
tusen fyra hundra siklar, efter helgedomssikelns vikt. **86** Av de
tolv guldskålarna, som voro fulla med rökelse, vägde var och en
tio siklar, efter helgedomssikelns vikt, så att guldet i skålarna
sammanlagt utgjorde ett hundra tjugu siklar. **87** Brännoffers-
fäkreaturen utgjorde tillsammans tolv tjurar, vartill kommo tolv
vädurar, tolv årsgamla lamm, med tillhörande spisoffer, och tolv
bockar till syndoffer. **88** Och tackoffers-fäkreaturen utgjorde
tillsammans tjugufyra tjurar, vartill kommo sextio vädurar, sextio
bockar och sextio årsgamla lamm. Detta var vad som skänktes
till altarets invigning, sedan det hade blivit smort. **89** Och när
Mose gick in i uppenbarelsetältet för att tala med honom, hörde
han rösten tala till sig från nådastolen ovanpå vittnesbördets
ark, från platsen mellan de två keruberna; där talade rösten till
honom.

8 Och HERREN talade till Mose och sade: **2** "Tala till Aron
och säg till honom: När du sätter upp lamporna, skall detta
ske så, att de sju lamporna kasta sitt sken över platsen framför
ljusstaken." **3** Och Aron gjorde så; han satte upp lamporna
så, att de kastade sitt sken över platsen framför ljusstaken,
såsom HERREN hade bjudit Mose. **4** Och ljusstaken var gjord
på följande sätt: den var av guld i drivet arbete; också dess
fotställning och blommorna därpå voro i drivet arbete. Efter det
mönster som HERREN hade visat Mose hade denne låtit göra
ljusstaken. **5** Och HERREN talade till Mose och sade: **6** Du
skall bland Israels barn uttaga leviterna och rena dem. **7** Och på
följande sätt skall du göra med dem för att rena dem: Du skall
stänka reningsvatten på dem; och de skola låta raka hela sin
kropp och två sina kläder och skola så rena sig. **8** Sedan skola
de taga en ungtjur, med tillhörande spisoffer av fint mjöl, begjutet
med olja; därjämte skall du taga en annan ungtjur till syndoffer.
9 Och du skall föra leviterna fram inför uppenbarelsetältet, och
du skall församla Israels barns hela menighet **10** Och när du har
fört leviterna fram inför HERRENS ansikte, skola Israels barn
lägga sina händer på dem. **11** Och Aron skall vifta leviterna
inför HERRENS ansikte såsom ett viftoffer från Israels barn,
och de skola sedan hava till åliggande att förrätta HERRENS
tjänst. **12** Och leviterna skola lägga sina händer på tjurarnas
huvuden, och den ena skall du offra till syndoffer och den andra
till brännoffer åt HERREN, för att bringa försoning för leviterna.
13 Så skall du ställa leviterna inför Aron och hans söner och
vifta dem såsom ett viftoffer åt HERREN. **14** På detta sätt skall
du bland Israels barn avskilja leviterna, så att leviterna skola
tillhöra mig. **15** Därefter skola leviterna gå in och göra tjänst
vid uppenbarelsetältet, sedan du har renat dem och viftat dem
såsom ett viftoffer; **16** ty bland Israels barn äro de givna åt mig
såsom gåva; i stället för allt som öppnar moderlivet, allt förstfött
bland Israels barn, har jag uttagit dem åt mig. **17** Ty mig tillhör
allt förstfött bland, Israels barn, både människor och boskap;
på den dag då jag slog allt förstfött i Egyptens land helgade
jag det åt mig. **18** Och jag har tagit leviterna i stället för allt
förstfött bland Israels barn. **19** Och jag har bland Israels barn
givit leviterna såsom gåva åt Aron och hans söner, till att förrätta
Israels barns tjänst vid uppenbarelsetältet och bringa försoning
för Israels barn, på det att ingen hemsökelse må drabba Israels
barn, därigenom att Israels barn nalkas helgedomen. **20** Och
Mose och Aron och Israels barns hela menighet gjorde så med
leviterna; Israels barn gjorde med leviterna i alla stycken såsom
HERREN hade bjudit Mose angående dem. **21** Och leviterna
renade sig och tvådde sina kläder, och Aron viftade dem såsom
ett viftoffer inför HERRENS ansikte, och Aron bragte försoning
för dem och renade dem. **22** Därefter gingo leviterna in och
förrättade sin tjänst vid uppenbarelsetältet under Aron och hans
söner. Såsom HERREN hade bjudit Mose angående leviterna,
så gjorde de med dem. **23** och HERREN talade till Mose och
sade: **24** Detta är vad som skall gälla angående leviterna: Den
som är tjugufem år gammal eller därutöver skall infinna sig
och göra tjänst med arbete vid uppenbarelsetältet. **25** Men när
leviten bliver femtio år gammal, skall han vara fri ifrån att tjäna
med arbete; han skall då icke längre arbeta. **26** Han må betjäna
sina bröder vid uppenbarelsetältet med att iakttaga vad som
där är att iakttaga; men något bestämt arbete skall han icke
förrätta. Så skall du förfara med leviterna i vad som angår deras
åligganden.

9 Och HERREN talade till Mose Sinais öken, i första månaden
av det andra året efter deras uttåg ur Egyptens land; han
sade: **2** Israels barn skola ock hålla påsk högtid på den
bestämda tiden. **3** På fjortonde dagen i denna månad, vid
aftontiden, skolen I hålla den, på bestämd tid. Enligt alla stadgar
och föreskrifter därom skolen I hålla den. **4** Så sade då Mose
till Israels barn att de skulle hålla påskhögtid. **5** Och de höllo
påskhögtid i först månaden, på fjortonde dagen i månaden, vid
aftontiden, i Sinais öken Israels barn gjorde i alla stycken såsom
HERREN hade bjudit Mose **6** Men där voro några män som hade
blivit orena genom en död människa, så att de icke kunde hålla
påskhögtid på den dagen; dessa trädde på den dagen fram inför
Mose och Aron. **7** Och männen sade till honom: "Vi hava blivit
orena genom en död människa; skall det därför förmenas oss att
bland Israels barn bära fram HERRENS offergåva på bestämd?"
8 Mose svarade dem: "Stannen så vill jag höra vad HERREN
bjuder angående eder." **9** Och HERREN talade till Mose och
sade: **10** Tala till Israels barn och säg: Om någon bland eder
eller edra efterkommande har blivit oren genom en död, eller
är ute på resa långt borta, och han ändå vill hålla HERRENS
påskhögtid **11** så skall han hålla den i andra månaden, på
fjortonde dagen, vid aftontiden. Med osyrat bröd och bittra örter
skall han äta påskalammet. **12** Intet därav skall lämnas kvar till
morgonen, och intet ben skall sönderslås därpå. I alla stycken

skall påskhögtiden hållas såsom stadgat är därom. 13 Men om
någon som är ren, och som icke är ute på resa ändå underlåter
att hålla påskhögtid, så skall han utrotas ur sin släkt, eftersom
han icke har burit fram HERRENS offergåva på bestämd tid;
den mannen bär på synd. 14 Och om någon främling bor hos
eder och vill hålla HERRENS påskhögtid, så skall han hålla den
enligt den stadga och föreskrift som gäller för påskhögtiden. En
och samma stadga skall gälla för eder, lika väl för främlingen
som för infödingen i landet. 15 Och på den dag då tabernaklet
sattes upp övertäckte molnskyn tabernaklet, vittnesbördets tält,
och om aftonen, och sedan ända till morgonen, var det såsom
såge man en eld över tabernaklet. 16 Så var det beständigt:
molnskyn övertäckte det, och om natten var det såsom såge
man en eld. 17 Och så ofta molnskyn höjde sig från tältet, bröto
Israels barn strax upp, och på det ställe där molnskyn stannade,
där slogo Israels barn läger. 18 Efter HERRENS befallning bröto
Israels barn upp, och efter HERRENS befallning slogo de läger.
Så länge molnskyn vilade över tabernaklet, lågo de i läger.
19 Och om molnskyn en längre tid förblev över tabernaklet,
så iakttogo Israels barn vad HERREN bjöd dem iakttaga och
bröto icke upp. 20 Stundom kunde det hända att molnskyn
allenast några få dagar stannade över tabernaklet; då lågo de
efter HERRENS befallning i läger och bröto sedan upp efter
HERRENS befallning. 21 Stundom kunde det ock hända att
molnskyn stannade allenast från aftonen till morgonen; när då
molnskyn om morgonen höjde sig, bröto de upp; eller om så var,
att molnskyn stannade en dag och en natt och sedan höjde sig,
så bröto de upp då. 22 Eller om den stannade två dagar, eller en
månad, eller vilken tid som helst, så att molnskyn länge förblev
vilande över tabernaklet, så lågo Israels barn stilla i läger och
bröto icke upp; men när den sedan höjde sig, bröto de upp. 23
Efter HERRENS befallning slogo de läger, och efter HERRENS
befallning bröto de upp. Vad HERREN bjöd dem iakttaga, det
iakttogo de, efter HERRENS befallning genom Mose.

10 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 "Gör dig två
trumpeter av silver; i drivet arbete skall du göra dem.
Dessa skall du bruka, när menigheten skall sammankallas,
och när lägren skola bryta upp. 3 När man stöter i dem båda,
skall hela menigheten församla sig till dig, vid ingången till
uppenbarelsetältet. 4 Men när man stöter allenast i den ena,
skola hövdingarna, huvudmännen för Israels ätter, församla
sig till dig. 5 Och när I blåsen en larmsignal, skola de läger
bryta upp, som ligga österut. 6 Men när I blåsen larmsignal för
andra gången, skola de läger bryta upp, som ligga söderut. När
lägren skola bryta upp, skall man blåsa larmsignal, 7 men när
församlingen skall sammankallas, skolen I icke blåsa larmsignal,
utan stöta i trumpeterna. 8 Och Arons söner, prästerna, äro
de som skola blåsa i trumpeterna. Detta skall vara en evärdlig
stadga för eder från släkte till släkte. 9 Och om I, i edert land,
dragen ut till strid mot någon eder ovän som angriper eder, så
skolen I blåsa larmsignal med trumpeterna; härigenom skolen I
då bringas i åminnelse inför HERRENS, eder Guds, ansikte,
och I skolen så bliva frälsta ifrån edra fiender. 10 Och när I
haven en glädjedag och haven edra högtider och nymånader,
skolen I stöta i trumpeterna, då I offren edra brännoffer och
tackoffer; så skola de bringa eder i åminnelse inför eder Guds
ansikte. Jag är HERREN, eder Gud." 11 I andra året, i andra
månaden, på tjugonde dagen i månaden höjde sig molnskyn
från vittnesbördets tabernakel. 12 Då bröto Israels barn upp
från Sinais öken och tågade från lägerplats till lägerplats; och
molnskyn stannade i öknen Paran. 13 Och när de nu första
gången bröto upp, efter HERRENS befallning genom Mose, 14
var Juda barns läger under sitt baner det första som bröt upp,
häravdelning efter häravdelning; och anförare för denna här var
Naheson, Amminadabs son. 15 Och anförare för den här som
utgjordes av Isaskars barns stam var Netanel, Suars son. 16
Och anförare för den här som utgjordes av Sebulons barns stam
var Eliab, Helons son. 17 Därefter, sedan tabernaklet hade blivit
nedtaget, bröto Gersons barn och Meraris barn upp och buro
tabernaklet. 18 Därefter bröt Rubens läger upp under sitt baner,
häravdelning efter häravdelning; och anförare för denna här var
Elisur, Sedeurs son. 19 Och anförare för den här som utgjordes
av Simeons barns stam var Selumiel, Surisaddais son. 20 Och
anförare för den här som utgjordes av Gads barns stam var
Eljasaf, Deguels son. 21 Därefter bröto kehatiterna upp och
buro de heliga tingen, och de andra satte upp tabernaklet, innan
dessa hunno fram. 22 Därefter bröt Efraims barns läger upp
under sitt baner, häravdelning efter häravdelning; och anförare
för denna här var Elisama, Ammihuds son. 23 Och anförare för
den här som utgjordes av Manasse barns stam var Gamliel,
Pedasurs son. 24 Och anförare for den här som utgjordes av
Benjamins barns stam var Abidan, Gideonis son. 25 Därefter
bröt Dans barns läger upp under sitt baner, såsom eftertrupp i
hela lägertåget, häravdelning efter häravdelning; och anförare
för denna här var Ahieser, Ammisaddais son. 26 Och anförare
för den här som utgjordes av Asers barns stam var Pagiel,
Okrans son. 27 Och anförare för den här som utgjordes av
Naftali barns stam var Ahira, Enans son. 28 I denna ordning
bröto Israels barn upp, häravdelning efter häravdelning. Och de
bröto nu upp. 29 Och Mose sade till Hobab, som var son till
midjaniten Reguel, Moses svärfader: "Vi bryta nu upp och tåga
till det land om vilket HERREN har sagt: 'Det vill jag giva eder.'
Följ du med oss, så vilja vi göra dig gott, ty HERREN har lovat
Israel vad gott är. 30 Men han svarade honom: "Jag vill icke
följa med, utan jag vill gå hem till mitt land och till min släkt." 31
Då sade han: "Ack nej, övergiv oss icke. Du vet ju bäst var vi
kunna lägra oss i öknen; bliv du därför nu vårt öga. 32 Om du
följer med oss, skola vi låta också dig få gott av det goda som
HERREN gör mot oss. 33 Så bröto de upp och tågade från
HERRENS berg tre dagsresor. Och HERRENS förbundsark gick
framför dem tre dagsresor, för att utse viloplats åt dem. 34 Och
HERRENS molnsky svävade över dem om dagen, när de bröto
upp från sitt lägerställe. 35 Och så ofta arken bröt upp, sade
Mose: "Stå upp, HERRE; må dina fiender varda förskingrade,
och må de som hata dig fly för ditt ansikte." 36 Och när den
sattes ned, sade han: "Kom tillbaka, HERRE, till Israels ätters
mångtusenden."

11 Men folket knorrade, och detta misshagade HERREN.
Ty när HERREN hörde det, upptändes hans vrede, och

HERRENS eld begynte brinna ibland dem och förtärde de som
voro ytterst i lägret. 2 Då ropade folket till Mose, och Mose
bad till HERREN, och så stannade elden av. 3 Och detta ställe
fick namnet Tabeera, därför att HERRENS eld hade brunnit
ibland dem. 4 Och den blandade folkhop som åtföljde dem
greps av lystnad; Israels barn själva begynte då ock åter att
gråta och sade: "Ack om vi hade kött att äta! 5 Vi komma ihåg
fisken som vi åt i Egypten för intet, så ock gurkorna, melonerna,
purjolöken, rödlöken och vitlöken. 6 Men nu försmäkta våra
själar, ty här finnes alls intet; vi få intet annat se än manna. 7
Men mannat liknade korianderfrö och hade samma utseende
som bdelliumharts. 8 Folket gick omkring och samlade sådant,
och malde det därefter på handkvarn eller stötte sönder det i
mortel, och kokte det sedan i gryta och bakade kakor därav;
och det smakade såsom fint bakverk med olja. 9 När daggen
om natten föll över lägret, föll ock mannat där. 10 Och Mose
hörde huru folket i sina särskilda släkter grät, var och en vid
ingången till sitt tält; och HERRENS vrede upptändes storligen,
och Mose själv blev misslynt. 11 Och Mose sade till HERREN:
"Varför har du gjort så illa mot din tjänare, och varför har jag så
litet funnit nåd för dina ögon, att du har lagt på mig bördan av
hela detta folk? 12 Är då jag moder eller fader till hela detta
folk, eftersom du säger till mig att jag skall bära det i min famn,
såsom spenabarnet bäres av sin vårdare, in i det land som du
med ed har lovat åt deras fäder? 13 Varifrån skall jag få kött att
giva åt hela detta folk? De gråta ju och vända sig mot mig och
säga: 'Giv oss kött, så att vi få äta.' 14 Jag förmår icke ensam
bära hela detta folk, ty det bliver mig för tungt. 15 Vill du så
handla mot mig, så dräp mig hellre med ens, om jag har funnit
nåd för dina ögon, och låt mig slippa detta elände." 16 Då sade
HERREN till Mose: "Samla ihop åt mig sjuttio män av de äldste i
Israel, dem som du vet höra till de äldste i folket och till dess
tillsyningsmän; och för dessa fram till uppenbarelsetältet och låt
dem ställa sig där hos dig. 17 Där vill jag då stiga ned och tala
med dig, och jag vill taga av den ande som är över dig och låta
komma över dem; sedan skola de bistå dig med att bära på
bördan av folket, så att du slipper bära den ensam. 18 Och till
folket skall du säga: Helgen eder till i morgon, så skolen I få kött
att äta, eftersom I haven gråtit inför HERREN och sagt: 'Ack om
vi hade kött att äta! I Egypten var oss gott att vara!' Så skall nu
HERREN giva eder kött att äta. 19 Icke allenast en dag eller två
dagar skolen I få äta det, icke allenast fem dagar eller tio dagar
eller tjugu dagar, 20 utan en hel månads tid, till dess att det går
ut genom näsan på eder och bliver eder vämjeligt; detta därför
att I haven förkastat HERREN, som är mitt ibland eder, och
haven gråtit inför hans ansikte och sagt: 'Varför drogo vi då ut
ur Egypten?'" 21 Mose sade: "Av sex hundra tusen man till
fots utgöres det folk som jag har omkring mig, och dock säger
du: 'Kött vill jag giva dem, så att de hava att äta en månads
tid!' 22 Finnas då får och fäkreatur att slakta åt dem i sådan
mängd att det räcker till för dem? Eller skall man samla ihop alla
havets fiskar åt dem, så att det räcker till för dem?" 23 HERREN
svarade Mose: "Är då HERRENS arm för kort? Du skall nu få se
om det som jag har sagt skall vederfaras dig eller icke." 24 Och
Mose gick ut och förkunnade för folket vad HERREN hade sagt.
Sedan samlade han ihop sjuttio män av de äldste i folket och lät
dem ställa sig runt omkring tältet. 25 Då steg HERREN ned i
molnskyn och talade till honom, och tog av den ande som var
över honom och lät komma över de sjuttio äldste. Då nu anden
föll på dem, begynte de profetera, vilket de sedan icke mer
gjorde. 26 Och två män hade stannat kvar i lägret; den ene
hette Eldad och den andre Medad. Också på dem föll anden, ty
de voro bland de uppskrivna, men hade likväl icke gått ut till
tältet; och de profeterade i lägret. 27 Då skyndade en ung man
bort och berättade detta för Mose och sade: "Eldad och Medad
profetera i lägret." 28 Josua, Nuns son, som hade varit Moses
tjänare allt ifrån sin ungdom, tog då till orda och sade: "Mose,
min herre, förbjud dem det." 29 Men Mose sade till honom:
"Skall du så nitälska för mig? Ack att fastmer allt HERRENS folk
bleve profeter, därigenom att HERREN läte sin Ande komma
över dem!" 30 Sedan gick Mose tillbaka till lägret med de äldste
i Israel. 31 Och en stormvind for ut ifrån HERREN, och den
förde med sig vaktlar från havet och drev dem över lägret, en
dagsresa vitt på vardera sidan, runt omkring lägret, och vid pass
två alnar högt över marken. 32 Då stod folket upp och gick
hela den dagen och sedan hela natten och hela den följande
dagen och samlade ihop vaktlar; det minsta någon samlade var
tio homer. Och de bredde ut dem runt omkring lägret. 33 Men
under det att de ännu hade köttet mellan tänderna, innan det var
förtärt, upptändes HERRENS vrede mot folket, och HERREN
anställde ett mycket stort nederlag bland folket. 34 Och detta
ställe fick namnet Kibrot-Hattaava, ty där begrov man dem av
folket, som hade gripits av lystnad. 35 Från Kibrot-Hattaava bröt
folket upp och tågade till Haserot; och i Haserot stannade de.

12 Och Mirjam jämte Aron talade illa om Mose för den
etiopiska kvinnans skull som han hade tagit till hustru; han
hade nämligen tagit en etiopisk kvinna till hustru. 2 Och de
sade: "Är då Mose den ende som HERREN talar med? Talar
han icke också med oss?" Och HERREN hörde detta. 3 Men
mannen Mose var mycket saktmodig, mer än någon annan
människa på jorden. 4 Och strax sade HERREN till Mose, Aron
och Mirjam: "Gån ut, I tre, till uppenbarelsetältet." Och de gingo
ditut, alla tre. 5 Då steg HERREN ned i en molnstod och blev
stående vid ingången till tältet; och han kallade på Aron och
Mirjam, och de gingo båda ditut. 6 Och han sade: "Hören nu
mina ord. Eljest om någon är en profet bland eder, giver jag,
HERREN, mig till känna för honom i syner och talar med honom
i drömmar. 7 Men så gör jag icke med min tjänare Mose; i hela
mitt hus är han betrodd. 8 Muntligen talar jag med honom,
öppet och icke i förtäckta ord, och han får skåda HERRENS
gestalt. Varför haven I då icke haft försyn för att tala illa om min
tjänare Mose?" 9 Och HERRENS vrede upptändes mot dem,
och han övergav dem. 10 När så molnskyn drog sig tillbaka från
tältet, se, då var Mirjam vit såsom snö av spetälska; när Aron
vände sig till Mirjam, fick han se att hon var spetälsk. 11 Då
sade Aron till Mose: "Ack, min herre, lägg icke på oss bördan
av en synd som vi i vår dårskap hava begått. 12 Låt henne
icke bliva lik ett dödfött foster, vars kropp är till hälften förstörd,
när det kommer ut ur sin moders liv." 13 Då ropade Mose till
HERREN och sade: "O Gud, gör henne åter frisk." 14 HERREN

svarade Mose: "Om hennes fader hade spottat henne i ansiktet,
skulle hon ju hava fått sitta med skam i sju dagar. Må hon alltså
nu hållas innestängd i sju dagar utanför lägret; sedan får hon
komma tillbaka dit igen." 15 Så hölls då Mirjam innestängd i sju
dagar utanför lägret, och folket bröt icke upp, förrän Mirjam
hade kommit tillbaka. 16 Därefter bröt folket upp från Haserot
och lägrade sig i öknen Paran.

13 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 "Sänd åstad
några män för att bespeja Kanaans land, som jag vill giva
åt Israels barn. En man ur var fädernestam skolen I sända, men
allenast sådana som äro hövdingar bland dem." 3 Och Mose
sände från öknen Paran åstad sådana män, efter HERRENS
befallning; allasammans hörde de till huvudmännen bland Israels
barn. 4 Och dessa voro namnen på dem: Av Rubens stam:
Sammua, Sackurs son; 5 av Simeons stam: Safat, Horis son;
6 av Juda stam: Kaleb, Jefunnes son; 7 av Isaskars stam:
Jigeal, Josefs son; 8 av Efraims stam: Hosea, Nuns son; 9
av Benjamins stam: Palti, Rafus son; 10 av Sebulons stam:
Gaddiel, Sodis son; 11 av Josefs stam: av Manasse stam:
Gaddi, Susis son; 12 av Dans stam: Ammiel, Gemallis son; 13
av Asers stam: Setur, Mikaels son; 14 av Naftali stam: Nahebi,
Vofsis son; 15 av Gads stam; Geuel, Makis son. 16 Dessa voro
namnen på de män som Mose sände åstad för att bespeja
landet. Men Mose gav Hosea, Nuns son, namnet Josua. 17 Och
Mose sände dessa åstad för att bespeja Kanaans land. Och
han sade till dem: "Dragen nu upp till Sydlandet, och dragen
vidare upp till Bergsbygden. 18 Och sen efter, hurudant landet
är, och om folket som bor däri är starkt eller svagt, om det är
litet eller stort, 19 och hurudant landet är, vari de bo, om det är
gott eller dåligt, och hurudana de platser äro, där de bo, om de
bo i läger eller i befästa städer, 20 och hurudant själva landet är,
om det är fett eller magert, om träd finnas där eller icke. Varen
vid gott mod, och tagen med eder hit av landets frukt." Det var
nämligen vid den tid då de första druvorna voro mogna 21 Så
drogo de åstad och bespejade landet från öknen Sin ända till
Rehob, där vägen går till Hamat. 22 De drogo upp till Sydlandet
och kommo till Hebron; där bodde Ahiman, Sesai och Talmai,
Anaks avkomlingar. Men Hebron byggdes sju år före Soan i
Egypten. 23 Och de kommo till Druvdalen; där skuro de av en
kvist med en ensam druvklase på, och denna bars sedan på en
stång av två man. Därtill togo de granatäpplen och fikon. 24
Detta ställe blev kallat Druvdalen för den druvklases skull som
Israels barn där skuro av. 25 Och efter fyrtio dagar vände de
tillbaka, sedan de hade bespejat landet. 26 De gingo åstad och
kommo till Mose och Aron och Israels barns hela menighet i
öknen Paran, i Kades, och avgåvo sin berättelse inför dem och
hela menigheten och visade dem landets frukt. 27 De förtäljde
för honom och sade: "Vi kommo till det land dit du sände oss.
Och det flyter i sanning av mjölk och honung, och här är dess
frukt. 28 Men folket som bor i landet är starkt, och städerna äro
välbefästa och mycket stora; ja, vi sågo där också avkomlingar
av Anak. 29 Amalekiterna bo i Sydlandet, hetiterna, jebuséerna
och amoréerna bo i Bergsbygden, och kananéerna bo vid havet
och utmed Jordan." 30 Men Kaleb sökte stilla folket, så att de
icke skulle knota emot Mose; han sade: "Låt oss ändå draga
ditupp och intaga det, ty förvisso skola vi bliva det övermäktiga."
31 Men de män som hade varit däruppe med honom sade: "Vi
kunna icke draga upp mot detta folk, ty de äro oss för starka."
32 Och de talade bland Israels barn illa om landet som de
hade bespejat; de sade: "Det land som vi hava genomvandrat
och bespejat är ett land som förtär sina inbyggare, och alla
människor, som vi där sågo, voro resligt folk. 33 Vi sågo där ock
jättarna, Anaks barn, av jättestammen; vi tyckte då att vi själva
voro såsom gräshoppor, och sammalunda tyckte de om oss.

14 Då begynte hela menigheten ropa och skria, och folket
grät den natten. 2 Och alla Israels barn knorrade emot
Mose och Aron, och hela menigheten sade till dem: "O att vi
hade fått dö i Egyptens land, eller att vi hade fått dö här i öknen!
3 Varför vill då HERREN föra oss in i detta andra land, där vi
måste falla för svärd, och där våra hustrur och barn skola bliva
fiendens byte? Det vore förvisso bättre för oss att vända tillbaka
till Egypten." 4 Och de sade till varandra: "Låt oss välja en
anförare och vända tillbaka till Egypten." 5 Då föllo Mose och
Aron ned på sina ansikten inför Israels barns hela församlade
menighet. 6 Och Josua, Nuns son, och Kaleb, Jefunnes son,
vilka voro bland dem som hade bespejat landet, revo sönder
sina kläder 7 och sade till Israels barns hela menighet: "Det
land som vi hava genomvandrat och bespejat är ett övermåttan
gott land. 8 Om HERREN har behag till oss, så skall han föra
oss in i det landet och giva det åt oss -- ett land som flyter av
mjölk och honung. 9 Allenast mån I icke sätta eder upp mot
HERREN; och för folket i landet mån I icke frukta, ty de skola
bliva såsom en munsbit för oss. Deras beskärm har vikit ifrån
dem, men med oss är HERREN; frukten icke för dem." 10 Men
hela menigheten ropade att man skulle stena dem. Då visade
sig HERRENS härlighet i uppenbarelsetältet för alla Israels
barn. 11 Och HERREN sade till Mose: "Huru länge skall detta
folk förakta mig, och huru länge skola de framhärda i att icke
vilja tro på mig, oaktat alla de tecken jag har gjort bland dem?
12 Jag skall slå dem med pest och förgöra dem, men dig vill jag
göra till ett folk, större och mäktigare än detta." 13 Mose sade till
HERREN: "Egyptierna hava ju förnummit att du med din kraft
har fört detta folk ut ifrån dem hitupp, 14 och de hava omtalat
det för inbyggarna här i landet, så att de hava fått höra att du är
HERREN mitt ibland detta folk, att du, HERRE, visar dig för dem
ansikte mot ansikte, att din molnsky står över dem, och att du
går framför dem i en molnstod om dagen och i en eldstod om
natten. 15 Om du nu dödade detta folk, alla tillsammans, då
skulle hedningarna, som finge höra detta berättas om dig, säga
så: 16 'Därför att HERREN icke förmådde föra detta folk in i
det land som han med ed hade lovat åt dem, därför har han
slaktat dem i öknen.' 17 Nej, må nu Herrens kraft bevisa sig stor,
såsom du har talat och sagt: 18 'HERREN är långmodig och
stor i mildhet, han förlåter missgärning och överträdelse, fastän
han icke låter någon bliva ostraffad, utan hemsöker fädernas
missgärning på barn och efterkommande i tredje och fjärde led.'
19 Så tillgiv nu detta folk dess missgärning, enligt din stora nåd,
såsom du har låtit din förlåtelse följa detta folk allt ifrån Egypten

och ända hit." 20 Då sade HERREN: "Jag vill tillgiva dem efter
din bön. 21 Men så sant jag lever, och så sant hela jorden skall
bliva full av HERRENS härlighet: 22 av alla de män som hava
sett min härlighet och de tecken jag har gjort i Egypten och i
öknen, och som dock nu tio gånger hava frestat mig och icke
velat höra min röst, 23 av dem skall ingen få se det land som
jag med ed har lovat åt deras fäder; ingen av dem som hava
föraktat mig skall få se det. 24 Men eftersom i min tjänare Kaleb
är en annan ande, så att han i allt har efterföljt mig, därför vill
jag låta honom komma in i det land där han nu har varit, och
hans avkomlingar skola besitta det. 25 Men då nu amalekiterna
och kananéerna bo i dalbygden, så vänden eder i morgon åt
annat håll bryten upp och tagen vägen mot öknen, åt Röda
havet till." 26 Och HERREN talade till Mose och Aron och sade:
27 "Huru länge skall denna onda menighet fortfara att knorra
mot mig? Ty jag har hört huru Israels barn knorra mot mig. 28
Säg nu till dem: 'Så sant jag lever, säger HERREN, jag skall
göra med eder såsom I själva haven sagt inför mig. 29 Här
i öknen skola edra döda kroppar bliva liggande; så skall det
gå eder alla, så många I ären som haren blivit inmönstrade,
alla som äro tjugu år gamla eller därutöver, eftersom I haven
knorrat mot mig. 30 Sannerligen, ingen av eder skall komma
in i det land som jag med upplyft hand har lovat giva eder till
boning, ingen förutom Kaleb, Jefunnes son, och Josua, Nuns
son. 31 Men edra barn, om vilka I saden att de skulle bliva
fiendens byte? dem skall jag låta komma ditin, och de skola lära
känna det land som I haven föraktat. 32 I själva däremot -- edra
döda kroppar skola bliva liggande här i öknen. 33 Och edra
barn skola draga omkring såsom herdar i öknen i fyrtio år, och
skola bära på bördan av eder trolösa avfällighet, till dess att
edra döda kroppar hava förgåtts i öknen. 34 Såsom I under
fyrtio dagar haven bespejat landet, så skolen I under fyrtio år --
ett år för var dag -- komma att bära på edra missgärningar;
I skolen då förnimma vad det är att jag tager min hand ifrån
eder.' 35 Jag, HERREN, talar; jag skall förvisso göra så med
hela denna onda menighet, som har rotat sig samman mot mig;
här i öknen skola de förgås, här skola de dö." 36 Och de män
som Mose hade sänt åstad för att bespeja landet, och som
vid sin återkomst hade förlett hela menigheten att knorra mot
honom, därigenom att de talade illa om landet, 37 dessa män
som hade talat illa om landet träffades nu av döden genom en
hemsökelse, inför HERRENS ansikte. 38 Av de män som hade
gått åstad för att bespeja landet blevo dock Josua, Nuns son,
och Kaleb, Jefunnes son, vid liv. 39 Och Mose talade detta
till alla Israels barn. Då blev folket mycket sorgset. 40 Och de
stodo upp bittida följande morgon för att draga åstad upp mot
den övre bergsbygden; och de sade: "Se, här äro vi; vi vilja
nu draga upp till det land som HERREN har talat om; ty vi
hava syndat." 41 Men Mose sade: "Varför viljen I så överträda
HERRENS befallning? Det kan ju icke lyckas väl. 42 HERREN
är icke med bland eder; dragen därför icke ditupp, på det att I
icke mån bliva slagna av edra fiender. 43 Ty amalekiterna och
kananéerna skola där möta eder, och I skolen falla för svärd;
I haven ju vänt eder bort ifrån HERREN, och HERREN skall
därför icke vara med eder." 44 Likväl drogo de i sitt övermod
upp mot den övre bergsbygden; men HERRENS förbundsark
och Mose lämnade icke lägret. 45 Då kommo amalekiterna och
kananéerna, som bodde där i bergsbygden, ned och slogo dem
och förskingrade dem och drevo dem ända till Horma.

15 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 Tala till Israels
barn och säg till dem: Om I, när I kommen in i det land
som jag vill giva eder, och där I skolen bo, 3 viljen offra ett
eldsoffer åt HERREN, ett brännoffer eller ett slaktoffer -- vare
sig det gäller att fullgöra ett löfte, eller det gäller ett frivilligt offer,
eller det gäller edra högtidsoffer -- för att bereda HERREN en
välbehaglig lukt, genom fäkreatur eller småboskap, 4 så skall
den som vill offra åt HERREN ett sådant offer bära fram såsom
spisoffer en tiondedels efa fint mjöl, begjutet med en fjärdedels
hin olja; 5 och såsom drickoffer skall du offra en fjärdedels hin
vin till vart lamm, vare sig det är ett brännoffer som offras, eller
det är ett slaktoffer. 6 Men till en vädur skall du såsom spisoffer
offra två tiondedels efa fint mjöl, begjutet med en tredjedels hin
olja, 7 och såsom drickoffer skall du bära fram en tredjedels hin
vin, till er välbehaglig lukt för HERREN. 8 Och när du offrar en
ungtjur till brännoffer eller till slaktoffer, vare sig det gäller att
fullgöra ett löfte eller det gäller tackoffer åt HERREN. 9 Så skall,
jämte ungtjuren, såsom spisoffer frambäras tre tiondedels efa
fint mjöl, begjutet med en halv in olja, 10 och såsom drickoffer
skall du bära fram en halv hin vin: ett eldsoffer till en välbehaglig
lukt för HERREN. 11 Vad här är sagt skall offras till var tjur,
var vädur, vart djur av småboskapen, vare sig får eller get. 12
Efter antalet av de djur I offren skolen I offra till vart och ett
vad här är sagt, efter deras antal. 13 Var inföding skall offra
detta, såsom här är sagt, när han vill offra ett eldsoffer till en
välbehaglig lukt för HERREN. 14 Och när en främling som vistas
hos eder, eller som i kommande släkten bor ibland eder, vill offra
ett eldsoffer till en välbehaglig lukt för HERREN, så skall han
offra på samma sätt som I offren. 15 Inom församlingen skall en
och samma stadga gälla för eder och för främlingen som bor
ibland eder. Detta skall vara en evärdlig stadga för eder från
släkte till släkte: I själva och främlingen skolen förfara på samma
sätt inför HERRENS ansikte. 16 Samma lag och samma rätt
skall gälla för eder och för främlingen som bor hos eder. 17 Och
HERREN talade till Mose och sade: 18 Tala till Israels barn och
säg till dem: När I kommen in i det land dit jag vill föra eder, 19
skolen I, då I äten av landets bröd, giva åt HERREN en offergärd
därav. 20 Såsom förstling av edert mjöl skolen I giva en kaka
till offergärd; I skolen giva den, likasom I given en offergärd
från eder loge. 21 Av förstlingen av edert mjöl skolen I giva åt
HERREN en offergärd, släkte efter släkte. 22 Och om I begån
synd ouppsåtligen, i det att I underlåten att göra efter något av
dessa bud som HERREN har kungjort för Mose, 23 efter något
av det som HERRENS har bjudit eder genom Mose, från den
dag då HERREN gav sina bud och allt framgent, släkte efter
släkte, 24 så skall, om synden har blivit begången ouppsåtligen,
utan att menigheten visste det, hela menigheten offra en ungtjur
såsom brännoffer, till en välbehaglig lukt för HERREN, med det
spisoffer och det drickoffer som på föreskrivet sätt skall offras
därtill, och tillika en bock såsom syndoffer. 25 Och prästen skall

bringa försoning för Israels barns hela menighet, och så bliver
dem förlåtet; ty det var en ouppsåtlig synd, och de hava burit
fram sitt offer, ett eldsoffer åt HERREN, och sitt syndoffer inför
HERRENS ansikte för sin ouppsåtliga synd. 26 Ja, så bliver
dem förlåtet, Israels barns hela menighet och främlingen som
bor ibland dem; ty hela folket var delaktigt i den ouppsåtliga
synden. 27 Och om någon enskild syndar ouppsåtligen, skall
han såsom syndoffer föra fram en årsgammal get. 28 Och
prästen skall bringa försoning för denne som har försyndat sig
genom ouppsåtlig synd, inför HERRENS ansikte; på det att
honom må bliva förlåtet, när försoning bringas för honom. 29 För
infödingen bland Israels barn och för främlingen som bor ibland
dem, för eder alla skall gälla en och samma lag, när någon
begår synd ouppsåtligen. 30 Men den som begår något med
upplyft hand, evad han är inföding eller främling, han hånar
HERREN, och han skall utrotas ur sitt folk. 31 Ty HERRENS
ord har han föraktat, och mot hans bud har han brutit; utan
förskoning skall han utrotas; missgärning vilar på honom. 32
Medan nu Israels barn voro i öknen, ertappades en man med
att samla ihop ved på sabbatsdagen. 33 Och de som ertappade
honom med att samla ihop ved förde honom fram inför Mose
och Aron och hela menigheten. 34 Och då det icke var bestämt
vad som borde göras med honom, satte de honom i förvar.
35 Och HERREN sade till Mose: "Mannen skall straffas med
döden; hela menigheten skall stena honom utanför lägret." 36
Då förde hela menigheten ut honom utanför lägret och stenade
honom till döds, såsom HERREN hade bjudit Mose. 37 Och
HERREN talade till Mose och sade: 38 Tala till Israels barn och
säg till dem att de och deras efterkommande skola göra sig
tofsar i hörnen på sina kläder och sätta ett mörkblått snöre på
var hörntofs. 39 Och detta skolen I hava till tofsprydnad, för
att I, när I sen därpå, mån tänka på alla HERRENS bud och
göra efter dem, och icke sväva omkring efter edra hjärtans och
ögons lustar, som I nu löpen efter i trolös avfällighet. 40 Ty jag
vill att I skolen tänka på och göra efter alla mina bud och vara
helgade åt eder Gud. 41 Jag är HERREN, eder Gud, som har
fört eder ut ur Egyptens land, för att jag skall vara eder Gud Jag
är HERREN, eder Gud.

16 Och Kora, son till Jishar, son till Kehat, son till Levi, samt
Datan och Abiram, Eliabs söner, och On, Pelets son, av
Rubens söner, dessa togo till sig folk 2 och gjorde uppror emot
Mose; och dem följde två hundra femtio män av Israels barn,
hövdingar i menigheten, ombud i folkförsamlingen, ansedda
män. 3 Och de församlade sig emot Mose och Aron och sade
till dem: "Nu må det vara nog. Hela menigheten är ju helig, alla
äro det, och HERREN är mitt ibland dem; varför upphäven I
eder då över HERRENS församling?" 4 När Mose hörde detta,
föll han ned på sitt ansikte. 5 Sedan talade han till Kora och
hela hans hop och sade: "I morgon skall HERREN göra kunnigt
vem som hör honom till, och vem som är den helige åt vilken
han giver tillträde till sig. Och den han utväljer, honom skall han
giva tillträde till sig. 6 Gören nu på detta sätt: tagen edra fyrfat,
du Kora och hela din hop, 7 och läggen eld i dem och strön
rökelse på dem inför HERRENS ansikte i morgon; den man
som HERREN då utväljer, han är den helige. Ja, nu må det
vara nog, I Levi söner." 8 Ytterligare sade Mose till Kora: Hören
nu, I Levi söner. 9 Är det eder icke nog att Israels Gud har
avskilt eder från Israels menighet och givit eder tillträde till sig,
så att I fån förrätta tjänsten i HERRENS tabernakel och stå
inför menigheten och betjäna den? 10 Åt dig, och åt alla dina
bröder, Levi söner, jämte dig, har han givit tillträde till sig; och
nu stån I också efter prästadömet! 11 Därför, tagen eder till
vara, du och hela din hop, I som haven rotat eder samman mot
HERREN -- ty vad är Aron, att I knorren mot honom?" 12 Och
Mose sände och lät kalla till sig Datan och Abiram, Eliabs söner.
Men de sade: "vi komma icke. 13 Är det icke nog att du har fört
oss hitupp ur ett land som flöt av mjölk och honung, för att låta
oss dö I öknen? Vill du nu ock upphäva dig till herre över oss?
14 Ingalunda har du fört oss in i ett land som flyter av mjölk
och honung, eller givit oss åkrar och vingårdar till arvedel. Eller
tror du att du kan sticka ut ögonen på dessa människor? Nej,
vi komma icke." 15 Då blev Mose mycket vred och sade till
HERREN: "Se icke till deras offergåva. Icke så mycket som en
enda åsna har jag tagit av dem, och ingen av dem har jag gjort
något ont." 16 Och Mose sade till Kora: "Du och hela din hop
mån inställa eder inför HERRENS ansikte i morgon, du själv
och de, så ock Aron. 17 Och var och en av eder må taga sitt
fyrfat och lägga rökelse därpå, och sedan bära sitt fyrfat fram
inför HERRENS ansikte, två hundra femtio fyrfat; du själv och
Aron mån ock taga var sitt fyrfat." 18 Och de togo var och en
sitt fyrfat och lade eld därpå och strödde rökelse därpå, och
ställde sig vid ingången till uppenbarelsetältet; och Mose och
Aron likaså. 19 Och Kora församlade mot dem hela menigheten
vid ingången till uppenbarelsetältet. Då visade sig HERRENS
härlighet för hela menigheten. 20 och HERREN talade till Mose
och Aron och sade: 21 "Skiljen eder från denna menighet, så
skall jag i ett ögonblick förgöra dem." 22 Då föllo de ned på sina
ansikten och sade: "O Gud, du Gud som råder över allt kötts
anda, skall du förtörnas på hela menigheten, därför att en enda
man syndar?" 23 Då talade HERREN till Mose och sade: 24
"Tala till menigheten och säg: Dragen eder bort ifrån platsen
runt omkring Koras, Datans och Abirams lägerställe." 25 Och
Mose stod upp och gick till Datan och Abiram, och de äldste
i Israel följde honom. 26 Och han talade till menigheten och
sade: "Viken bort ifrån dessa ogudaktiga människors tält, och
kommen icke vid något som tillhör dem, på det att I icke mån
förgås genom alla deras synder." 27 Då drogo de sig bort ifrån
platsen runt omkring Koras, Datans och Abirams lägerställe;
men Datan och Abiram hade gått ut och ställt sig vid ingången
till sina tält med sina hustrur och barn, både stora och små. 28
Och Mose sade: "Därav skolen I förnimma att det är HERREN
som har sänt mig för att göra alla dessa gärningar, och att jag
icke har handlat efter eget tycke: 29 om dessa dö på samma
sätt som andra människor dö, eller drabbas av hemsökelse på
samma sätt som andra människor, så har HERREN icke sänt
mig; 30 men om HERREN här låter något alldeles nytt ske, i
det att marken öppnar sin mun och uppslukar dem med allt
vad de hava, så att de levande fara ned i dödsriket, då skolen
I därav veta att dessa människor hava föraktat HERREN."

(Sheol h7585) 31 Och just som han hade slutat att tala allt detta,
rämnade marken under dem, 32 och jorden öppnade sin mun
och uppslukade dem och deras hus och allt Koras folk och alla
deras ägodelar; 33 och de foro levande ned i dödsriket, de med
allt vad de hade, och jorden övertäckte dem, och så utrotades
de ur församlingen. (Sheol h7585) 34 Och hela Israel, som stod
runt omkring dem, flydde vid deras rop, ty de fruktade att bliva
uppslukade av jorden. 35 Men eld gick ut från HERREN och
förtärde de två hundra femtio männen som hade burit fram
rökelse. 36 Och HERREN talade till Mose och sade: 37 "Säg till
Eleasar, prästen Arons son, att han skall taga fyrfaten ut ur
branden, men kasta ut elden i dem långt bort, 38 ty de hava
blivit heliga. Och dessa fyrfat -- de mäns som genom sin synd
förverkade sina liv -- dem skall man hamra ut till plåtar för
att därmed överdraga altaret; ty de hava varit framburna inför
HERRENS ansikte och hava därigenom blivit heliga. Och de
skola så vara ett tecken för Israels barn." 39 Då tog prästen
Eleasar kopparfyrfaten som de uppbrända männen hade burit
fram, och man hamrade ut dem för att därmed överdraga altaret,
40 till en påminnelse för Israels barn att ingen främmande, ingen
som icke vore av Arons säd, måtte träda fram för att antända
rökelse inför HERRENS ansikte, på det att det icke skulle gå
honom såsom det gick Kora och hans hop: allt i enlighet med
vad HERREN hade sagt honom genom Mose. 41 Men dagen
därefter knorrade Israels barns hela menighet emot Mose och
Aron och sade: "Det är I som haven dödat HERRENS folk." 42
Då nu menigheten församlade sig emot Mose och Aron, vände
dessa sig mot uppenbarelsetältet och fingo då se molnskyn
övertäcka det; och HERRENS härlighet visade sig. 43 Då gingo
Mose och Aron fram inför uppenbarelsetältet. 44 Och HERREN
talade till Mose och sade: 45 "Gån bort ifrån denna menighet,
så skall jag i ett ögonblick förgöra dem." Då föllo de ned på sina
ansikten. 46 Och Mose sade till Aron: "Tag ditt fyrfat och lägg
eld från altaret därpå och strö rökelse därpå, och bär det så
med hast bort till menigheten och bringa försoning för dem; ty
förtörnelse har gått ut från HERRENS ansikte, och hemsökelsen
har begynt." 47 Då tog Aron det som Mose hade tillsagt honom
och skyndade mitt in i församlingen, och se, hemsökelsen
hade redan begynt ibland folket, men han lade rökelsen på
och bragte försoning för folket. 48 När han så stod mellan de
döda och de levande, upphörde hemsökelsen. 49 Men de som
hade omkommit genom hemsökelsen utgjorde fjorton tusen sju
hundra, förutom dem som hade omkommit för Koras skull. 50
Sedan vände Aron tillbaka till Mose vid uppenbarelsetältets
ingång; och hemsökelsen hade upphört.

17 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 "Tala till
Israels barn, och tag av dem, av alla som bland dem
äro hövdingar för stamfamiljer, en stav för var stamfamilj,
tillsammans tolv stavar. Vars och ens namn skall du skriva på
hans stav. 3 Och Arons namn skall du skriva på Levi stav; ty
huvudmannen för denna stams familjer skall hava sin särskilda
stav. 4 Sedan skall du lägga in dem i uppenbarelsetältet framför
vittnesbördet, där jag uppenbarar mig för eder. 5 Då skall ske
att den man som jag utväljer, hans stav skall grönska. Och så
skall jag göra slut på Israels barns knorrande, så att jag slipper
höra huru de knorra mot eder." 6 Och Mose talade till Israels
barn, och hövdingarna för deras stamfamiljer gåvo honom alla
var och en sin stav, tillsammans tolv stavar; och Arons stav
var med bland deras stavar. 7 Och Mose lade stavarna inför
HERRENS ansikte i vittnesbördets tält. 8 När nu Mose dagen
därefter gick in i vittnesbördets tält, se, då grönskade Arons
stav, som var där för Levi hus, den hade knoppar och utslagna
blommor och mogna mandlar. 9 Och Mose bar alla stavarna ut
från HERRENS ansikte till alla Israels barn; och de sågo på
dem och togo var och en sin stav. 10 Och HERREN sade till
Mose: "Lägg Arons stav tillbaka framför vittnesbördet, för att den
där må förvaras såsom ett tecken för de genströviga; så skall du
göra en ände på deras knorrande, så att jag slipper höra det, på
det att de icke må dö." 11 Och Mose gjorde så; såsom HERREN
hade bjudit honom, så gjorde han. 12 Och Israels barn ropade
till Mose: "Se, vi omkomma, vi förgås, vi förgås allasammans!
13 Var och en som kommer därvid, som kommer vid HERRENS
tabernakel, han dör. Skola vi då verkligen alla omkomma?"

18 Och HERREN sade till Aron: Du och dina söner, och din
faders hus jämte dig, skolen bära den missgärning som
vidlåder helgedomen; och du och dina söner jämte dig skolen
bära den missgärning som vidlåder edert prästämbete. 2 Men
också dina fränder, Levi stam, din faders stam, skall du låta få
tillträde dit jämte dig, och de skola hålla sig till dig och betjäna
dig, under det att du och dina söner jämte dig gören tjänst
inför vittnesbördets tält. 3 Och de skola iakttaga vad du har att
iakttaga, och vad som eljest är att iakttaga vid hela tältet; men
de må icke komma vid de heliga redskapen eller altaret, på det
att icke både de och I mån dö. 4 De skola hålla sig till dig och
iakttaga vad som är att iakttaga vid uppenbarelsetältet, under
all tjänstgöring vid tältet; men ingen främmande får komma
eder nära. 5 Och I skolen iakttaga vad som är att iakttaga vid
helgedomen och vid altaret, på det att icke förtörnelse åter må
komma över Israels barn. 6 Se, jag har uttagit edra bröder,
leviterna, bland Israels barn; en gåva äro de åt eder, givna åt
HERREN, till att förrätta tjänsten vid uppenbarelsetältet. 7 Men
du och dina söner jämte dig skolen iakttaga vad som hör till
edert prästämbete, i allt vad som angår altaret och det som är
innanför förlåten, och skolen så göra tjänst. Jag giver eder edert
prästämbete såsom en gåvotjänst; men om någon främmande
kommer därvid, skall han dödas. 8 Och HERREN talade till
Aron: Se, jag giver åt dig vad som skall förvaras av det som
gives mig såsom gärd. Av Israels barns alla heliga gåvor giver
jag detta till ämbetslott åt dig och dina söner, såsom en evärdlig
rätt. 9 Detta skall tillhöra dig av det! högheliga som icke lämnas
åt elden: alla deras offergåvor, så ofta de frambära spisoffer
eller syndoffer, eller frambära skuldoffer till ersättning åt mig,
detta skall såsom högheligt tillhöra dig och dina söner. 10 På
en höghelig plats skall du äta detta; allt mankön må äta det,
det skall vara dig heligt. 11 Och detta är rad som skall tillhöra
dig såsom en gärd av Israels barns gåvor, så ofta de frambära
viftoffer; åt dig och åt dina söner och döttrar jämte dig giver jag
det till en evärdlig rätt; var och en i ditt hus som är ren må äta
det: 12 allt det bästa av olja och allt det bästa av vin och av säd,
förstlingen därav, som de giva åt HERREN, detta giver jag åt

dig. 13 Förstlingsfrukterna av allt som växer i deras land, vilka
de bära fram åt HERREN, skola tillhöra dig; var och en i ditt
hus som är ren må äta därav. 14 Allt tillspillogivet i Israel skall
tillhöra dig. 15 Allt det som öppnar moderlivet, vad kött det vara
må, evad det är människor eller boskap som de föra fram till
HERREN, det skall tillhöra dig; dock så, att du tager lösen för
det som är förstfött bland människor, och likaledes tager lösen
för det som är förstfött bland orena djur. 16 Och vad angår dem
som skola lösas, skall du taga lösen för dem, när de äro en
månad gamla, och detta efter det värde du har bestämt: fem
siklar silver, efter helgedomssikelns vikt, denna räknad till tjugu
gera. 17 Men för det som är förstfött bland fäkreatur eller får
eller getter må du icke taga lösen; det är heligt. Deras blod skall
du stänka på altaret, och deras fett skall du förbränna såsom ett
eldsoffer, till en välbehaglig lukt för HERREN. 18 Men deras kött
skall tillhöra dig; det skall tillhöra dig likasom viftoffersbringan
och det högra lårstycket. 19 Alla heliga gåvor som Israels barn
giva åt HERREN såsom gärd, dem giver jag åt dig och åt dina
söner och döttrar jämte dig, såsom en evärdlig rätt. Ett evärdligt
saltförbund inför HERRENS ansikte skall detta vara för dig
och för dina avkomlingar jämte dig. 20 och HERREN sade till
Aron: I deras land skall du icke hava någon arvedel, och du
skall icke hava någon lott bland dem; jag skall vara din lott och
arvedel bland Israels barn. 21 Och se, åt Levi barn giver jag all
tionde i Israel till arvedel, såsom lön för den tjänst de förrätta,
tjänsten vid uppenbarelsetältet. 22 Men de övriga israeliterna
må hädanefter icke komma vid uppenbarelsetältet, ty de skola
därigenom komma att bära på synd och så träffas av döden; 23
utan leviterna skola förrätta tjänsten vid uppenbarelsetältet, och
de skola bära de missgärningar som begås. Detta skall vara en
evärdlig stadga för eder från släkte till släkte; bland Israels barn
skola de icke hava någon arvedel. 24 Ty den tionde som Israels
barn giva åt HERREN såsom gärd, den giver jag åt leviterna
till arvedel. Därför är det som jag säger om dem att de icke
skola hava någon arvedel bland Israels barn. 25 Och HERREN
talade till Mose och sade: 26 Till leviterna skall du så tala och
säga: När I av Israels barn mottagen den tionde som jag har
bestämt att I skolen få av dem såsom eder arvedel, då skolen I
därav giva en gärd åt HERREN, en tionde av tionden. 27 Och
denna eder gärd skall så anses, som när andra giva säd från
logen och vin och olja från pressen. 28 På detta sätt skolen
ock I av all tionde som I mottagen av Israels barn giva en gärd
åt HERREN; och denna HERRENS gärd av tionden skolen I
giva åt prästen Aron. 29 Av alla gåvor som I fån skolen giva
åt HERREN hela den gärd som tillkommer honom; av allt det
bästa av gåvorna skolen I giva den, sådant bland dessa som
passar till heliga gåvor. 30 Och du skall säga till dem: När I nu
given såsom gärd det bästa av dem, skall denna leviternas gåva
så anses, som när andra giva vad loge och press avkasta. 31 I
med edert husfolk mån äta det på vilken plats som helst; ty
det är eder lön för eder tjänstgöring vid uppenbarelsetältet. 32
När I så given det bästa av dem såsom gärd, skolen I icke för
deras skull komma att bära på synd; och då skolen I icke ohelga
Israels barns heliga gåvor och så träffas av döden.

19 Och HERREN talade till Mose och Aron och sade: 2
Detta är den lagstadga som HERREN har påbjudit: Säg till
Israels barn att de skaffa fram till dig en röd, felfri ko, en som icke
har något lyte, och som icke har burit något ok. 3 Denna skolen
I lämna åt prästen Eleasar; och man skall föra ut henne utanför
lägret och slakta henne i hans åsyn. 4 Och prästen Eleasar
skall taga något av hennes blod på sitt finger, och stänka med
hennes blod sju gånger mot framsidan av uppenbarelsetältet. 5
Sedan skall man bränna upp kon inför hans ögon; hennes hud
och kött och blod jämte hennes orenlighet skall man bränna
upp. 6 Och prästen skall taga cederträ, isop och rosenrött garn
och kasta det i elden vari kon brännes upp. 7 Och prästen skall
två sina kläder och bada sin kropp i vatten; därefter får han gå in
i lägret. Dock skall prästen vara oren ända till aftonen. 8 Också
den som brände upp henne skall två sina kläder i vatten och
bada sin kropp i vatten, och vara oren ända till aftonen. 9 Och
en man som är ren skall samla ihop askan efter kon och lägga
den utanför lägret på en ren plats. Den skall förvaras åt Israels
barns menighet, till stänkelsevatten. Det är ett syndoffer. 10 Och
mannen som samlade ihop askan efter kon skall två sina kläder
och vara oren ända till aftonen. Detta skall vara en evärdlig
stadga för Israels barn och för främlingen som bor ibland dem.
11 Den som kommer vid någon död, vid en människas lik, han
skall vara oren i sju dagar. 12 Han skall rena sig härmed på
tredje dagen och på sjunde dagen, så bliver han ren. Men om
han icke renar sig på tredje dagen och på sjunde dagen, så
bliver han icke ren. 13 Var och en som kommer vid någon död,
vid liket av en människa som har dött, och sedan icke renar
sig, han orenar HERRENS tabernakel, och han skall utrotas ur
Israel. Därför att stänkelsevatten icke har blivit stänkt på honom,
skall han vara oren; orenhet låder alltjämt vid honom. 14 Detta
är lagen: När en människa dör i ett tält, skall var och en som
kommer in i tältet och var och en som redan är i tältet vara oren
i sju dagar. 15 Och alla öppna kärl, alla som icke hava stått
överbundna, skola vara orena. 16 Och var och en som ute på
marken kommer vid någon som har fallit för svärd eller på annat
sätt träffats av döden, eller vid människoben eller vid en grav,
han skall vara oren i sju dagar. 17 Och för att rena den som så
har blivit oren skall man taga av askan efter det uppbrända
syndoffret och gjuta friskt vatten därpå i ett kärl. 18 Och en man
som är ren skall taga isop och doppa i vattnet och stänka på
tältet och på allt bohaget, och på de personer som hava varit
därinne, och på honom som har kommit vid benen eller vid
den fallne eller vid den som har dött på annat sätt, eller vid
graven. 19 Och mannen som är ren skall på tredje dagen och
på sjunde dagen bestänka den som har blivit oren. När så på
sjunde dagen hans rening är avslutad, skall han två sina kläder
och bada sig i vatten, så bliver han ren om aftonen. 20 Men
om någon har blivit oren och sedan icke renar sig, skall han
utrotas ur församlingen; ty han har orenat HERRENS helgedom;
stänkelsevatten har icke blivit stänkt på honom, han är oren. 21
Och detta skall vara för dem en evärdlig stadga. Mannen som
stänkte stänkelsevattnet skall två sina kläder; och om någon
annan kommer vid stänkelsevattnet, skall han vara oren ända
till aftonen. 22 Och allt som den orene kommer vid skall vara

orent, och den som kommer vid honom skall vara oren ända till aftonen.

20 Och Israels barn, hela menigheten, kommo in i öknen Sin i den första månaden, och folket stannade i Kades; där dog Mirjam och blev där också begraven. **2** Och menigheten hade intet vatten; då församlade de sig emot Mose och Aron. **3** Och folket begynte tvista med Mose och sade: "O att också vi hade fått förgås, när våra broder förgingos inför HERRENS ansikte! **4** Varför haven I fört HERRENS församling in i denna öken, så att vi och vår boskap måste dö här? **5** Och varför haven I fört oss upp ur Egypten och låtit oss komma till denna svåra plats, där varken säd eller fikonträd eller vinträd eller granatträd växa, och där intet vatten finnes att dricka?" **6** Men Mose och Aron gingo bort ifrån församlingen till uppenbarelsetältets ingång och föllo ned på sina ansikten. Då visade sig HERRENS härlighet för dem. **7** Och HERREN talade till Mose och sade: **8** "Tag staven, och församla menigheten, du med din broder Aron, och talen till klippan inför deras ögon, så skall den giva vatten ifrån sig; så skaffar du fram vatten åt dem ur klippan och giver menigheten och dess boskap att dricka. **9** Då tog Mose stav en från dess plats inför HERRENS ansikte, såsom han hade bjudit honom. **10** Och Mose och Aron sammankallade församlingen framför klippan; där sade han till dem: "Hören nu, I gensträvige; kunna vi väl ur denna klippa skaffa fram vatten åt eder?" **11** Och Mose lyfte upp sin hand och slog på klippan med sin stav två gånger; då kom mycket vatten ut, så att menigheten och dess boskap fick dricka. **12** Men HERREN sade till Mose och Aron: "Eftersom I icke trodden på mig och icke höllen mig helig inför Israels barns ögon, därför skolen I icke få föra denna församling in i det land som jag har givit dem." **13** Detta var Meribas vatten, där Israels barn tvistade med HERREN, och där han bevisade sig helig på dem. **14** Och Mose skickade sändebud från Kades till konungen i Edom och lät säga: "Så säger din broder Israel: Du känner alla de vedermödor som vi hava haft att utstå, **15** huru våra fäder drogo ned till Egypten, och huru vi bodde i Egypten i lång tid, och huru vi och våra fäder blevo illa behandlade av egyptierna. **16** Men vi ropade till HERREN, och han hörde vår röst och sände en ängel som förde oss ut ur Egypten; och se, vi äro nu i Kades, staden som ligger vid gränsen till ditt område. **17** Låt oss tåga genom ditt land. Vi skola icke taga vägen över åkrar och vingårdar, och icke dricka vatten ur brunnarna; stora vägen skola vi gå, utan att vika av vare sig till höger eller till vänster, till dess vi hava kommit igenom ditt område." **18** Men Edom svarade honom: "Du får icke tåga genom mitt land. Om du det gör, skall jag draga ut emot dig med svärd." **19** Men Israels barn sade till honom: "På den allmänna farvägen skola vi draga fram, och om jag eller min boskap dricker av ditt vatten, skall jag betala det. Jag begär ju ingenting: allenast att få tåga vägen fram härigenom." **20** Han svarade: "Nej, du får icke tåga härigenom." Och Edom drog ut mot honom med mycket folk och ned stor makt. **21** Då alltså Edom icke tillstadde Israel att tåga genom sitt område, vek Israel av och gick undan för honom. **22** Och de bröto upp från Kades. Och Israels barn, hela menigheten, kommo till berget Hor. **23** Och HERREN talade till Aron på berget Hor, vid gränsen till Edoms land, och sade: **24** "Aron skall samlas till sina fäder: han skall icke komma in i det land som jag har givit åt Israels barn; ty I voren gensträvigа mot min befallning vid Meribas vatten. **25** Tag nu Aron och hans son Eleasar med dig, och för dem upp på berget Hor, **26** och tag av Aron hans kläder och sätt dem på hans son Eleasar. Så skall Aron samlas till sina fäder och I dö där." **27** Och Mose gjorde såsom HERREN hade bjudit; och de stego upp på berget Hor inför hela menighetens ögon. **28** Och Mose tog av Aron hans kläder och satte dem på hans son Eleasar. Och Aron dog där uppe på bergets topp; men Mose och Eleasar stego ned från berget. **29** Och när hela menigheten förnam att Aron hade givit upp andan, begräto de honom i trettio dagar, hela Israels hus.

21 Då nu konungen i Arad, kananéen, som bodde i Sydlandet, hörde att Israel var i antågande på Atarimvägen, gav han sig i strid med Israel och tog några av dem till fånga. **2** Då gjorde Israel ett löfte åt HERREN och sade: "Om du giver detta folk i min hand, så skall jag giva deras städer till spillo." **3** Och HERREN hörde Israels röst och gav kananéerna i deras hand, och de gåvo dem och deras städer till spillo; så fick stället namnet Horma. **4** Och de bröto upp från berget Hor och togo vägen åt Röda havet till, för att gå omkring Edoms land. Men under vägen blev folket otåligt. **5** Och folket talade emot Gud och emot Mose och sade: "Varför haven I fört oss upp ur Egypten, så att vi måste dö i öknen? Här finnes ju varken bröd eller vatten, och vår själ vämjes vid den usla föda vi få." **6** Då sände HERREN giftiga ormar bland folket, och dessa stungo folket; och mycket folk i Israel blev dödat. **7** Då kom folket till Mose och sade: "Vi hava syndat därmed att vi talade mot HERREN och mot dig. Bed till HERREN att han tager bort dessa ormar ifrån oss." Och Mose bad för folket. **8** Då sade HERREN till Mose: "Gör dig en orm och sätt upp den på en stång; sedan må var och en som har blivit ormstungen se på den, så skall han bliva vid liv." **9** Då gjorde Mose en orm av koppar och satte upp den på en stång; när sedan någon hade blivit stungen av en orm, såg han upp på kopparormen och blev så vid liv. **10** Och Israels barn bröto upp och lägrade sig i Obot; **11** och från Obot bröto de upp och lägrade sig vid Ije-Haabarim i öknen som ligger framför Moab, österut. **12** Därifrån bröto de upp och lägrade sig i Sereds dal. **13** Därifrån bröto de upp och lägrade sig på andra sidan Arnon, där denna bäck från amoréernas område, där den har runnit upp, flyter fram i öknen; ty Arnon är Moabs gräns och flyter fram mellan Moabs land och amoréernas. **14** Därför heter det i "Boken om HERRENS krig": "Vaheb i Sufa och dalarna där Arnon går fram, **15** och dalarnas sluttning, som sänker sig mot Ars bygd och stöder sig mot Moabs gräns." **16** Därifrån drogo de till Beeri om brunnen där var det som HERREN sade till Mose: "Församla folket, så vill jag giva dem vatten." **17** Då sjöng Israel denna sång: "Flöda, du brunn! Ja, sjungen om den, **18** om brunnen som furstar grävde, som folkets ypperste borrade, med spiran, med sina stavar. **19** Från öknen drogo de till Mattana, från Mattana till Nahaliel, från: Nahaliel till Bamot, **20** från Bamot till den dal som ligger: på Moabs mark uppe på Pisga, där man kan se ut över ödemarken. **21** Och Israel skickade sändebud till Sihon, amoréernas konung,

och lät säga: 22 "Låt mig taga genom ditt land. Vi skola icke vika av ifrån vägen in i åkrar eller vingårdar, och icke dricka vatten ur brunnarna. Stora vägen skola vi gå, till dess vi hava kommit igenom ditt område." 23 Men Sihon tillstadde icke Israel att tåga genom sitt område, utan församlade allt sitt folk och drog ut mot Israel i öknen, till dess han kom till Jahas; där gav han sig i strid med Israel. 24 Men Israel slog honom med svärdsegg och intog hans land från Arnon ända till Jabbok, ända till Ammons barns land, ty Ammons barns gräns var befäst. 25 Och Israel intog alla städerna där; och Israel bosatte sig i amoréernas alla städer, i Hesbon och alla underlydande orter. 26 Hesbon var nämligen Sihons, amoréernas konungs, stad, ty denne hade fört krig med den förre konungen i Moab och tagit ifrån honom hela hans land ända till Arnon. 27 Därför säga skalderna: "Kommen till Hesbon! Byggas och befästas skall Sihons stad. 28 Ty eld gick ut från Hesbon, en låga från Sihons stad; den förtärde Ar i Moab, dem som bodde på Arnons höjder. 29 Ve dig, Moab! Förlorat är du, Kemos' folk! Han lät sina söner bliva slagna på flykten och sina döttrar föras bort i fångenskap, bort till amoréernas konung, Sihon. 30 Vi sköto ned dem -- förlorat var Hesbon, landet ända till Dibon; vi härjade ända till Nofa, Nofa, som når till Medeba." 31 Så bosatte sig då Israel i amoréernas land. 32 Och Mose sände ut och lät bespeja Jaeser, och de intogo dess underlydande orter; och han fördrev amoréerna som bodde där. 33 Sedan vände de sig åt annat hål. och drogo upp åt Basan till. Och Og, konungen i Basan, drog med allt sitt folk ut till strid mot dem, till Edrei. 34 Men HERREN sade till Mose: "Frukta icke för honom, ty i din hand har jag givit honom och allt hans folk och hans land. Och du skall göra med honom på samma sätt som du gjorde med Sihon, amoréernas konung, som bodde i Hesbon." 35 Och de slogo honom jämte hans söner och allt hans folk, och läto ingen av dem slippa undan. Så intogo de hans land.

22 Och Israels barn bröto upp och lägrade sig på Moabs hedar, på andra sidan Jordan mitt emot Jeriko. 2 Och Balak, Sippors son, såg allt vad Israel hade gjort mot amoréerna. 3 Och Moab bävade storligen för folket, därför att det var så talrikt; Moab gruvade sig för Israels barn. 4 Och Moab sade till de äldste i Midjan: "Nu kommer denna hop att äta upp allt som finnes här runt omkring oss, likasom oxen äter upp vad grönt som finnes på marken." Och Balak, Sippors son, var på den tiden konung i Moab. 5 Och han skickade sändebud till Bileam, Beors son, i Petor vid floden, i hans stamfränders land, för att kalla honom till sig; han lät säga: "Se, här är ett folk som har dragit ut ur Egypten; se, det övertäcker marken, och det har lägrat sig mitt emot mig. 6 Så kom nu och förbanna åt mig detta folk, ty det är mig för mäktigt; kanhända skall jag då kunna slå det och förjaga det ur landet. Ty jag vet att den du välsignar, han är välsignad, och den du förbannar, han bliver förbannad." 7 Så gingo nu de äldste i Moab och de äldste i Midjan åstad och hade med sig spådomslön; och de kommo till Bileam och framförde till honom Balaks ord. 8 Och han sade till dem: "Stannen här över natten, så vill jag sedan giva eder svar efter vad HERREN talar till mig." Då stannade Moabs furstar kvar hos Bileam. 9 Och Gud kom till Bileam; han sade: "Vad är det för män som du har hos dig?" 10 Bileam svarade Gud: "Balak, Sippors son, konungen i Moab, har sänt till mig detta bud: 11 'Se, här är det folk som har dragit ut ur Egypten, och det övertäcker marken. Så kom nu och förbanna det åt mig; kanhända skall jag då kunna giva mig i strid med det och förjaga det.'" 12 Då sade Gud till Bileam: "Du skall icke gå med dem; du skall icke förbanna detta folk, ty det är välsignat." 13 Om morgonen, när Bileam hade stått upp, sade han alltså till Balaks furstar: "Gån hem till edert land, ty HERREN vill icke tillstädja mig att följa med eder." 14 Då stodo Moabs furstar upp och gingo hem till Balak och sade: "Bileam vägrade att följa med oss." 15 Men Balak sände ännu en gång åstad furstar, flera och förnämligare än de förra. 16 Och de kommo till Bileam och sade till honom: "Så säger Balak Sippors son: 'Låt dig icke avhållas från att komma till mig; 17 ty jag vill bevisa dig övermåttan stor ära, och allt vad du begär av mig skall jag göra. Kom nu och förbanna åt mig detta folk.'" 18 Då svarade Bileam och sade till Balaks tjänare: "Om Balak än gåve mig så mycket silver och guld som hans hus rymmer, kunde jag dock icke överträda HERRENS min Guds befallning, så att jag gjorde något däremot, vare sig litet eller stort. 19 Men stannen nu också I kvar har över natten, för att jag må förnimma vad HERREN ytterligare kan vilja tala till mig." 20 Och Gud kom till Bileam om natten och sade till honom: "Om dessa män hava kommit för att kalla dig, så stå upp och följ med dem. Men allenast vad jag säger dig skall du göra." 21 Om morgonen, när Bileam hade stått upp, sadlade han alltså sin åsninna och följde med Moabs furstar. 22 Men då han nu följde med, upptändes Guds vrede, och HERRENS ängel ställde sig på vägen för att hindra honom, där han red på sin åsninna, åtföljd av två sina tjänare. 23 När då åsninnan såg HERRENS ängel stå på vägen med ett draget svärd i sin hand, vek hon av ifrån vägen och gick in på åkern; men Bileam slog åsninnan för att driva henne tillbaka in på vägen. 24 Därefter ställde sig HERRENS ängel i en smal gata mellan vingårdarna, där murar funnos på båda sidor. 25 När nu åsninnan såg HERRENS ängel, trängde hon sig mot muren och klämde så Bileams ben mot muren; och han slog henne ännu en gång. 26 Då gick HERRENS ängel längre fram och ställde sig på ett trångt ställe, där ingen utväg fanns att vika undan, vare sig till höger eller till vänster. 27 När åsninnan nu såg HERRENS ängel, lade hon sig ned under Bileam. Då upptändes Bileams vrede och han slog åsninnan med sin stav. 28 Men HERREN öppnade åsninnans mun, och hon sade till Bileam: "Vad har jag gjort dig, eftersom du nu tre gånger har slagit mig?" 29 Bileam svarade åsninnan: "Du har ju handlat skamligt mot mig; om jag hade haft ett svärd i min hand, skulle jag nu hava dräpt dig." 30 Men åsninnan sade till Bileam: "Är icke jag din egen åsninna, som du har ridit på i all din tid intill denna dag? Och har jag någonsin förut plägat göra så mot dig? Han svarade: "Nej." 31 Och HERREN öppnade Bileams ögon, så att han såg HERRENS ängel stå på vägen med ett draget svärd i sin hand. Då bugade han sig och föll ned på sitt ansikte. 32 Och HERRENS ängel sade till honom: "Varför har du nu tre gånger slagit din åsninna? Se, jag har gått ut för att hindra dig, ty denna väg leder till fördärv och är mig emot. 33 Och åsninnan såg mig, och hon har nu tre gånger vikit undan for mig. Om hon icke hade vikit undan för mig, så skulle jag nu hava dräpt

dig, men låtit henne leva." 34 Då sade Bileam till HERRENS
ängel: "Jag har syndat, ty jag visste icke att du stod mig emot
på vägen. Om nu min resa misshagar dig, så vill jag vända
tillbaka." 35 Men HERRENS ängel svarade Bileam: "Följ med
dessa män; men intet annat än vad jag säger dig skall du tala."
Så följde då Bileam med Balaks furstar. 36 När Balak hörde att
Bileam kom, gick han honom till mötes till Ir i Moab, vid gränsen
där Arnon flyter, vid yttersta gränsen. 37 Och Balak sade till
Bileam: "Sände jag icke enträget bud till dig för att kalla dig hit?
Varför ville du då icke begiva dig till mig? Skulle jag icke kunna
bevisa dig tillräcklig ära?" 38 Bileam svarade Balak: "Du ser nu
att jag har kommit till dig. Men det står ingalunda i min egen
makt att tala något. Vad Gud lägger i min mun, det måste jag
tala." 39 Sedan följde Bileam med Balak, och de kommo till
Kirjat-Husot. 40 Och Balak slaktade fäkreatur och småboskap
och sände till Bileam och de furstar som voro med honom.
41 Och följande morgon tog Balak Bileam med sig och förde
honom upp på Bamot-Baal; och han kunde från denna plats se
en del av folket.

23 Och Bileam sade till Balak: "Bygg här åt mig sju altaren,
och skaffa hit åt mig sju tjurar och sju vädurar." 2 Balak
gjorde såsom Bileam sade; och Balak och Bileam offrade en
tjur och en vädur på vart altare 3 Därefter sade Bileam till
Balak "Stanna kvar vid ditt brännoffer; jag vill gå bort och se
om till äventyrs HERREN visar sig för mig; och vad helst han
uppenbarar för mig, det skall jag förkunna för dig." Och han gick
upp på en kal höjd. 4 Och Gud visade sig för Bileam; då sade
denne till honom: "De sju altarna har jag uppfört, och på vart
altare har jag offrat en tjur och en vädur." 5 Och HERREN lade
i Bileams mun vad han skulle tala; han sade: "Gå tillbaka till
Balak och tala så och så." 6 När han nu kom tillbaka till honom,
fann han honom stående vid sitt brännoffer tillsammans med alla
Moabs furstar. 7 Då hör han upp sin röst och kvad: "Från Aram
hämtade mig Balak, från österns berg Moabs konung: 'Kom och
förbanna åt mig Jakob, kom och tala ofärd över Israel. 8 Huru
kan jag förbanna den gud ej förbannar, och tala ofärd över den
som HERREN ej talar ofärd över? 9 Från klippornas topp ser
jag ju honom, och från höjderna skådar jag honom: se, det är ett
folk som bor för sig självt och icke anser sig likt andra folkslag.
10 Vem kan räkna Jakob, tallös såsom stoftet, eller tälja ens
fjärdedelen av Israel? Må jag få dö de rättfärdigas död, och
blive mitt slut såsom deras!" 11 Då sade Balak till Bileam: "Vad
har du gjort mot mig! Till att förbanna mina fiender hämtade jag
dig, och nu har du i stället välsignat dem." 12 Men han svarade
och sade: "Skulle jag då icke akta på vad HERREN lägger i min
mun, och tala det?" 13 Och Balak sade till honom: "Följ nu med
mig till ett annat ställe, varifrån du ser dem; du ser här allenast
en del av dem, du ser dem icke allasammans. Från det stället
må du förbanna dem åt mig." 14 Och han tog honom med sig till
Väktarplanen på toppen av Pisga. Där byggde han sju altaren
och offrade en tjur och en vädur på vart altare. 15 Därefter sade
han till Balak: "Stanna kvar har vid ditt brännoffer; jag själv vill
därborta se till, om något visar sig." 16 Och HERREN visade
sig för Bileam och lade i hans mun vad han skulle tala; han
sade: "Gå tillbaka till Balak och tala så och så." 17 När han nu
kom till honom, fann han honom stående vid sitt brännoffer,
och Moabs furstar stodo där med honom. Och Balak frågade
honom: "Vad har HERREN talat?" 18 Då hov han upp sin röst
och kvad: "Stå upp, Balak, och hör; lyssna till mig, du Sippors
son. 19 Gud är icke en människa, så att han kan ljuga, icke en
människoson, så att han kan ångra något. Skulle han säga
något och icke göra det, tala något och icke fullborda det? 20
Se, att välsigna har jag fått i uppdrag; han har välsignat, och
jag kan icke rygga det. 21 Ofärd är icke att skåda i Jakob och
olycka icke att se i Israel. HERREN, hans Gud, är med honom,
och jubel såsom mot en konung höres där. 22 Det är Gud som
har fört dem ut ur Egypten; deras styrka är såsom vildoxars. 23
Ty trolldom båtar intet mot Jakob, ej heller spådom mot Israel.
Nej, nu måste sägas om Jakob och om Israel: 'Vad gör icke
Gud!' 24 Se, det är ett folk som står upp likt en lejoninna, ett folk
som reser sig likasom ett lejon. Det lägger sig ej ned, förrän
det har ätit rov och druckit blod av slagna man." 25 Då sade
Balak till Bileam: "Om du nu icke vill förbanna dem, så må du
åtminstone icke välsigna dem. 26 Men Bileam svarade och
sade till Balak: "Sade jag icke till dig: 'Allt vad HERREN säger,
det måste jag göra'?" 27 Och Balak sade till Bileam: "Kom, jag
vill taga dig med mig till ett annat ställe. Kanhända skall det
behaga Gud att du därifrån förbannar dem åt mig. 28 Och Balak
tog Bileam med sig upp på toppen av Peor, där man kan se ut
över ödemarken. 29 Och Bileam sade till Balak: "Bygg här åt
mig sju altaren, och skaffa hit åt mig sju tjurar och sju vädurar.
30 Och Balak gjorde såsom Bileam sade; och han offrade en tjur
och en vädur på vart altare.

24 Då nu Bileam såg att det var: HERRENS vilja att han
skulle välsigna Israel, gick han icke, såsom de förra
gångerna, bort och såg efter tecken, utan vände sitt ansikte mot
öknen. 2 Och när Bileam lyfte upp sina ögon och såg Israel
lägrad efter sina stammar, kom Guds Ande över honom. 3 Och
han hov upp sin röst och kvad: "Så säger Bileam, Beors son,
så säger mannen med det slutna ögat, 4 så säger han som
hör Guds tal, han som skådar syner från den Allsmäktige, i det
han sjunker ned och får sina ögon öppnade: 5 Huru sköna äro
icke dina tält, du Jakob, dina boningar, du Israel! 6 De likna
dalar som utbreda sig vida, de äro såsom lustgårdar invid en
ström, såsom aloeträd, planterade av HERREN, såsom cedrar
invid vatten. 7 Vatten flödar ur hans ämbar, hans sådd bliver
rikligen vattnad. Större än Agag skall hans konung vara, ja,
upphöjd bliver hans konungamakt. 8 Det är Gud som har fört
honom ut ur Egypten. Hans styrka är såsom en vildoxes. Han
skall uppsluka de folk som stå honom emot, deras ben skall
han sönderkrossa, och med sina pilar skall han genomborra
dem. 9 Han har lagt sig ned, han vilar såsom ett lejon, såsom
en lejoninna -- vem vågar oroa honom? Välsignad vare den
som välsignar dig, och förbannad vare den som förbannar dig!"
10 Då upptändes Balaks vrede mot Bileam, och han slog ihop
händerna. Och Balak sade till Bileam: "Till att förbanna mina
fiender kallade jag dig hit, och se, du har i stället nu tre gånger
välsignat dem. 11 Giv dig nu av hem igen. Jag tänkte att jag
skulle få bevisa dig stor ära; men se, HERREN har förmenat dig

att bliva ärad." 12 Bileam svarade Balak: "Sade jag icke redan
till sändebuden som du skickade till mig: 13 'Om Balak än gåve
mig så mycket silver och guld som hans hus rymmer, kunde
jag dock icke överträda HERRENS befallning, så att jag efter
eget tycke gjorde något, vad det vara må.' Vad HERREN säger,
det måste jag tala. 14 Se, jag går nu hem till mitt folk; men
jag vill varsko dig om vad detta folk skall göra mot ditt folk i
kommande dagar." 15 Och han hov upp sin röst och kvad: "Så
säger Bileam, Beors son, så säger mannen med det slutna
ögat, 16 så säger han som hör Guds tal och har kunskap från
den Högste, han som skådar syner från den Allsmäktige, i det
han sjunker ned och får sina ögon öppnade: 17 Jag ser honom,
men icke denna tid, jag skådar honom, men icke nära. En
stjärna träder fram ur Jakob, och en spira höjer sig ur Israel.
Den krossar Moabs tinningar och slår ned alla söner till Set. 18
Edom skall han få till besittning till besittning Seir -- sina fienders
länder. Ty Israel skall göra mäktiga ting; 19 ur Jakob skall en
härskare komma; han skall förgöra i städerna dem som rädda
sig dit." 20 Och han fick se Amalek; då hov han upp sin röst
och kvad: "En förstling bland folken är Amalek, men på sistone
hemfaller han åt undergång." 21 Och han fick se kainéerna; då
hov han upp sin röst och kvad: "Fast är din boning, och lagt på
klippan är ditt näste. 22 Likväl skall Kain bliva utrotad; ja, Assur
skall omsider föra dig i fångenskap." 23 Och han lov åter upp
sin röst och kvad: "O ve! Vem skall bliva vid liv, när Gud låter
detta ske? 24 Skepp skola komma från kittéernas kust, de skola
tukta Assur, tukta Eber; också han skall hemfalla åt undergång."
25 Och Bileam stod upp och vände tillbaka hem; också Balak for
sin väg.

25 Och medan Israel uppehöll sig i Sittim, begynte folket
bedriva otukt med Moabs döttrar. 2 Dessa inbjödo folket till
sina gudars offermåltider, 3 Och folket åt och tillbad deras gudar.
Och Israel slöt sig till Baal-Peor. Då upptändes HERRENS
vrede mot Israel. 4 Och HERREN sade till Mose: "Hämta
folkets alla huvudman, och låt upphänga sådana i solen för
HERREN, på det att HERRENS vredes glöd må vändas ifrån
Israel." 5 Då sade Mose till Israels domare: "Var och en av
eder dräpe bland sina män dem som hava slutit sig till Baal-
Peor." 6 Nu kom en man av Israels barn och förde in bland
sina bröder en midjanitisk kvinna, inför Moses och Israels barns
hela menighets ögon, under det att dessa stodo gråtande vid
ingången till uppenbarelsetältet. 7 När Pinehas, son till Eleasar,
son till prästen Aron, såg detta, stod han upp i menigheten och
tog ett spjut i sin hand 8 och följde efter den israelitiske mannen
in i tältets sovrum och genomborrade dem båda, såväl den
israelitiske mannen som ock kvinnan, i det att han stack henne
genom underlivet. Så upphörde hemsökelsen bland Israels barn.
9 Men de som hade omkommit genom hemsökelsen utgjorde
tjugufyra tusen. 10 Och HERREN talade till Mose och sade: 11
"Pinehas, han som är son till prästen Arons son Eleasar, har
avvänt min vrede från Israels barn, i det att han har nitälskat
bland dem såsom jag nitälskar; därför har jag icke i min nitälskan
förgjort Israels barn. 12 Säg fördenskull: Se, jag gör med honom
ett fridsförbund; 13 och för honom, och för hans avkomlingar
efter honom, skall detta vara ett förbund genom vilket han får
ett evärdligt prästadöme, till lön för att han nitälskade för sin
Gud och bragte försoning för Israels barn." 14 Och den dödade
israelitiske mannen, han som dödades jämte den midjanitiska
kvinnan, hette Simri, Salus son, och var hövding för en familj
bland simeoniterna. 15 Och den dödade midjanitiska kvinnan
hette Kosbi, dotter till Sur; denne var stamhövding, hövding
för en stamfamilj i Midjan. 16 Och HERREN talade till Mose
och sade: 17 "Angripen midjaniterna och slån dem. 18 Ty de
hava angripit eder genom de onda råd som de lade mot eder
i saken med Peor och i saken med Kosbi, den midjanitiska
hövdingdottern, deras syster, vilken dödades på den dag då
hemsökelsen drabbade eder för Peors skull."

26 Efter denna hemsökelse talade HERREN till Mose och till
Eleasar, prästen Arons son, och sade: 2 "Räknen antalet
av Israels barn, deras hela menighet, dem som äro tjugu år
gamla eller därutöver, efter deras familjer, alla stridbara män
i Israel." 3 Och Mose och prästen Eleasar talade till dem på
Moabs hedar, vid Jordan mitt emot Jeriko, och sade: 4 "De som
äro tjugu år gamla eller därutöver skola räknas." Så hade ju
HERREN bjudit Mose och Israels barn, dem som hade dragit
ut ur Egyptens land. 5 Ruben var Israels förstfödde. Rubens
barn voro: Av Hanok hanokiternas släkt, av Pallu palluiternas
släkt, 6 av Hesron hesroniternas släkt, av Karmi karmiternas
släkt. 7 Dessa voro rubeniternas släkter. Och de av dem som
inmönstrades utgjorde fyrtiotre tusen sju hundra trettio. 8 Men
Pallus söner voro Eliab. 9 Och Eliabs söner voro Nemuel, Datan
och Abiram; det var den Datan och den Abiram, båda ombud
för menigheten, som satte sig upp emot Mose och Aron, tillika
med Koras hop, när dessa satte sig upp emot HERREN, 10
varvid jorden öppnade sin mun och uppslukade dem jämte
Kora, vid det tillfälle då dennes hop omkom, i det att elden
förtärde de två hundra femtio männen, så att de blevo till en
varnagel. 11 Men Koras söner omkommo icke. 12 Simeons
barn, efter deras släkter, voro: Av Nemuel nemueliternas släkt,
av Jamin jaminiternas släkt, av Jakin jakiniternas släkt, 13 av
Sera seraiternas släkt, av Saul sauliternas släkt. 14 Dessa
voro simeoniternas släkter, tjugutvå tusen två hundra. 15 Gads
barn, efter deras släkter, voro: Av Sefon sefoniternas släkt, av
Haggi haggiternas släkt, av Suni suniternas släkt, 16 av Osni
osniternas släkt, av Eri eriternas släkt, 17 av Arod aroditernas
släkt, av Areli areliternas släkt. 18 Dessa voro Gads barns
släkter, så många av dem som inmönstrades, fyrtio tusen fem
hundra. 19 Judas söner voro Er och Onan; men Er och Onan
dogo i Kanaans land. 20 Och Juda barn, efter deras släkter,
voro: Av Sela selaniternas släkt, av Peres peresiternas släkt, av
Sera seraiternas släkt. 21 Men Peres' barn voro: Av Hesron
hesroniternas släkt, av Hamul hamuliternas släkt. 22 Dessa voro
Juda släkter, så många av dem som inmönstrades, sjuttiosex
tusen fem hundra. 23 Isaskars barn, efter deras släkter, voro: Av
Tola tolaiternas släkt, av Puva puniternas släkt, 24 av Jasub
jasubiternas släkt, av Simron simroniternas släkt. 25 Dessa
voro Isaskars släkter, så många av dem som inmönstrades,
sextiofyra tusen tre hundra. 26 Sebulons barn, efter deras
släkter, voro: Av Sered serediternas släkt, av Elon eloniternas

släkt, av Jaleel jaleeliternas släkt. 27 Dessa voro sebuloniternas
släkter, så många av dem som inmönstrades, sextio tusen fem
hundra. 28 Josefs barn, efter deras släkter voro Manasse och
Efraim. 29 Manasse barn voro: Av Makir makiriternas släkt;
men Makir födde Gilead; av Gilead kom gileaditernas släkt. 30
Dessa voro Gileads barn: Av Ieser ieseriternas släkt, av Helek
helekiternas släkt, 31 av Asriel asrieliternas släkt, av Sikem
sikemiternas släkt, 32 av Semida semidaiternas släkt och av
Hefer heferiternas släkt. 33 Men Selofhad, Hefers son, hade
inga söner, utan allenast döttrar; och Selofhads döttrar hette
Mahela, Noa, Hogla, Milka och Tirsa. 34 Dessa voro Manasse
släkter, och de av dem som inmönstrades utgjorde femtiotvå
tusen sju hundra. 35 Dessa voro Efraims barn, efter deras
släkter: Av Sutela sutelaiternas släkt, av Beker bekeriternas
släkt, av Tahan tahaniternas släkt. 36 Men dessa voro Sutelas
barn: Av Eran eraniternas släkt 37 Dessa voro Efraims barns
släkter, så många av dem som inmönstrades trettiotvå tusen
fem hundra. Dessa voro Josefs barn, efter deras släkter. 38
Benjamins barn, efter deras släkter, voro: Av Bela belaiternas
släkt, av Asbel asbeliternas släkt, av Ahiram ahiramiternas släkt,
39 av Sefufam sufamiternas släkt, av Hufam hufamiternas släkt.
40 Men Belas söner voro Ard och Naaman; arditernas släkt; av
Naaman naamiternas släkt. 41 Dessa voro Benjamins barn,
efter deras släkter, och de av dem som inmönstrades utgjorde
fyrtiofem tusen sex hundra. 42 Dessa voro Dans barn, efter
deras släkter: Av Suham suhamiternas släkt. Dessa voro Dans
släkter, efter deras släkter. 43 Suhamiternas släkter, så många
av dem som inmönstrades, utgjorde tillsammans sextiofyra tusen
fyra hundra. 44 Asers barn, efter deras släkter, voro: Av Jimna
Jimnasläkten, av Jisvi jisviternas släkt, av Beria beriaiternas
släkt. 45 Av Berias barn: Av Heber heberiternas släkt, av Malkiel
malkieliternas släkt. 46 Och Asers dotter hette Sera. 47 Dessa
voro Asers barns släkter, så många av dem som inmönstrades,
femtiotre tusen fyra hundra. 48 Naftali barn, efter deras släkter,
voro: Av Jaseel jaseeliternas släkt, av Guni guniternas släkt, 49
av Jeser jeseriternas släkt, av Sillem sillemiternas släkt. 50
Dessa voro Naftali släkter, efter deras släkter; och de av dem
som inmönstrades utgjorde fyrtiofem tusen fyra hundra. 51
Dessa voro de av Israels barn som inmönstrades, sen hundra
ett tusen sju hundra trettio. 52 Och HERREN talade till Mose
och sade: 53 Åt dessa skall landet utskiftas till arvedel, efter
personernas antal. 54 Åt en större stam skall du giva en större
arvedel, och åt en mindre stam en mindre arvedel; åt var stam
skall arvedel givas efter antalet av dess inmönstrade. 55 Men
genom lottkastning skall landet utskiftas. Efter namnen på sina
fädernestammar skola de få sina arvedelar. 56 Efter lottens
utslag skall var stam större eller mindre, få sin arvedel sig
tillskiftad. 57 Och dessa voro de av Levi stam som inmönstrades,
efter deras släkter: Av Gerson gersoniternas släkt av Kehat
kehatiternas släkt, av Merari merariternas släkt. 58 Dessa
voro leviternas släkter: libniternas släkt, hebroniternas släkt
maheliternas släkt, musiternas släkt koraiternas släkt. Men
Kehat födde Amram. 59 Och Amrams hustru hette Jokebed,
Levis dotter, som föddes åt Levi i Egypten; och hon födde åt
Amram Aron och Mose och deras syster Mirjam. 60 Och åt Aron
föddes Nadab och Abihu, Eleasar och Itamar. 61 Men Nadab
och Abihu träffades av döden, när de buro fram främmande eld
inför HERRENS ansikte. 62 Och de av dem som inmönstrades
utgjorde tjugutre tusen, alla av mankön som voro en månad
gamla eller därutöver. De hade nämligen icke blivit inmönstrade
bland Israels barn, eftersom icke någon arvedel var given åt
dem bland Israels barn. 63 Dessa voro de som inmönstrades av
Mose och prästen Eleasar, när dessa mönstrade Israels barn på
Moabs hedar, vid Jordan mitt emot Jeriko. 64 Bland dessa var
ingen av dem som förut hade blivit inmönstrade av Mose och
prästen Aron, när dessa mönstrade Israels barn i Sinais öken,
65 ty om dem hade HERREN sagt: "De skola döden dö i öknen."
Därför var ingen kvar av dem, förutom Kaleb, Jefunnes son, och
Josua, Nuns son.

27 Och Selofhads döttrar trädde fram Selofhads, som var son
till Hefer, son till Gilead, son till Makir son till Manasse, av
Manasses, Josefs sons, släkter. Och hans döttrar hette Mahela,
Noa, Hogla, Milka och Tirsa. 2 Dessa kommo nu inför Mose och
prästen Eleasar och stamhövdingarna och hela menigheten, vid
ingången till uppenbarelsetältet, och sade: 3 "Vår fader har
dött i öknen, men han var icke med i den hop som rotade sig
samman mot HERREN, Koras hop, utan han dog genom egen
synd, och han hade inga söner. 4 Icke skall nu vår faders namn
utplånas ur hans släkt för det att han icke hade någon son? Giv
åt oss en besittning ibland vår faders bröder." 5 och Mose bar
fram deras sak inför HERREN. 6 Då talade HERREN till Mose
och sade: 7 "Selofhads döttrar hava talat rätt. Du skall giva
också dem en arvsbesittning bland deras faders bröder genom
att låta deras faders arvedel övergå till dem. 8 Och till Israels
barn skall du tala och säga: När någon dör utan att efterlämna
någon son, skolen I låta hans arvedel övergå till hans dotter.
9 Men om han icke har någon dotter, så skolen I giva hans
arvedel åt hans bröder. 10 Har han icke heller några bröder, så
skolen I giva hans arvedel åt hans faders bröder. 11 Men om
hans fader icke har några broder, så skolen I giva hans arvedel
åt närmaste blodsförvant inom hans släkt, och denne skall då
taga den i besittning." Detta skall vara en rättsstadga för Israels
barn, såsom HERREN har bjudit Mose. 12 Och HERREN sade
till Mose: "Stig upp här på Abarimberget, så skall du få se det
land som jag har givit åt Israels barn. 13 Men när du har sett
det, skall också du samlas till dina fäder, likasom din broder
Aron har blivit samlad till sina fäder; 14 detta därför att I, i öknen
Sin, när menigheten tvistade med mig, voren genträviga mot
min befallning och icke villen hålla mig helig genom att skaffa
fram vatten inför deras ögon." Detta gällde Meribas vatten vid
Kades, i öknen Sin. 15 Och Mose talade till HERREN och sade:
16 "Må HERREN, den Gud som råder över allt kötts anda, sätta
en man över menigheten, 17 som kan gå i spetsen för dem, när
de draga ut eller vända åter, och som kan vara deras ledare
och anförare, så att icke HERRENS menighet kommer att likna
får som icke hava någon herde." 18 HERREN svarade Mose:
"Tag till dig Josua, Nuns son, ty han är en man i vilken ande
är, och lägg din hand på honom. 19 Och för honom fram inför
prästen Eleasar och hela menigheten, och insätt honom i hans

ämbete inför deras ögon, 20 och lägg något av din värdighet på
honom, för att Israels barns hela menighet må lyda honom.
21 Och hos prästen Eleasar skall han sedan hava att inställa
sig, för att denne genom urims dom må hämta svar åt honom
inför HERRENS ansikte. Efter hans ord skola de draga ut och
vända åter, han själv och alla Israels barn med honom, hela
menigheten." 22 och Mose gjorde såsom HERREN hade bjudit
honom; han tog Josua och förde honom fram inför prästen
Eleasar och hela menigheten. 23 Och denne lade sina händer
på honom och insatte honom i hans ämbete, såsom HERREN
hade befallt genom Mose.

28 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 Bjud Israels
barn och säg till dem: Mina offer, det som är min spis av
mina eldsoffer, en välbehaglig lukt för mig, dem skolen I akta på,
så att I offren dem åt mig på bestämd tid. 3 Och säg till dem:
Detta är vad I skolen offra åt HERREN såsom eldsoffer: två
årsgamla felfria lamm till brännoffer för var dag beständigt. 4 Det
ena lammet skall du offra om morgonen, och det andra lammet
skall du offra vid aftontiden, 5 och såsom spisoffer en tiondedels
efa fint mjöl, begjutet med en fjärdedels hin olja av stötta oliver.
6 Detta är det dagliga brännoffret, som offrades på Sinai berg,
till en välbehaglig lukt, ett eldsoffer åt HERREN. 7 Och såsom
drickoffer därtill skall du offra en fjärdedels hin, till det första
lammet; i helgedomen skall drickoffer av stark dryck utgjutas åt
HERREN. 8 Det andra lammet skall du offra vid aftontiden; med
likadant spisoffer och drickoffer som om morgonen skall du offra
det: ett eldsoffer till en välbehaglig lukt för HERREN. 9 Men på
sabbatsdagen skall du offra två årsgamla felfria lamm, så ock
två tiondedels efa fint mjöl, begjutet med olja, såsom spisoffer,
samt tillhörande drickoffer. 10 Detta är sabbatsbrännoffret,
som skall offras var sabbat, jämte det dagliga brännoffret med
tillhörande drickoffer. 11 Och på edra nymånadsdagar skolen I
offra till brännoffer åt HERREN två ungtjurar och en vädur och
sju årsgamla felfria lamm, 12 så ock tre tiondedels efa fint mjöl,
begjutet med olja, såsom spisoffer till var tjur, två tiondedels efa
fint mjöl, begjutet med olja, såsom spisoffer till väduren, 13 och
en tiondedels efa fint mjöl begjutet med olja, såsom spisoffer till
vart lamm: ett brännoffer till en välbehaglig lukt, ett eldsoffer åt
HERREN. 14 Och de tillhörande drickoffren skola utgöras av en
halv hin vin till var tjur och en tredjedels hin till väduren och en
fjärdedels hin till vart lamm. Detta är nymånadsbrännoffret, som
skall offras i var och en av årets månader. 15 Tillika skolen I
offra en bock till syndoffer åt HERREN; den skall offras jämte
det dagliga brännoffret med tillhörande drickoffer. 16 Och i första
månaden, på fjortonde dagen i månaden, är HERRENS påsk.
17 Och på femtonde dagen i samma månad är högtid; då skall
man äta osyrat bröd, i sju dagar. 18 På den första dagen skall
man hålla en helig sammankomst; ingen arbetssyssla skolen I
då göra. 19 Och såsom eldsoffer, såsom brännoffer åt HERREN,
skolen I offra två ungtjurar och en vädur och sju årsgamla lamm;
felfria skola de vara. 20 Och såsom spisoffer därtill skolen I
offra fint mjöl, begjutet med olja; tre tiondedels efa skolen I
offra till var ungtjur och två tiondedels efa till väduren; 21 en
tiondedels efa skall du offra till vart och ett av de sju lammen; 22
tillika skolen I offra en syndoffersbock till att bringa försoning för
eder. 23 Förutom morgonens brännoffer, som utgör det dagliga
brännoffret, skolen I offra detta. 24 Likadana offer skolen I offra
var dag i sju dagar: en eldsoffersspis, till en välbehaglig lukt för
HERREN. Jämte det dagliga brännoffret skall detta offras, med
tillhörande drickoffer. 25 Och på den sjunde dagen skolen I hålla
en helig sammankomst; ingen arbetssyssla skolen I då göra. 26
Och på förstlingsdagen, då I bären fram ett offer av den nya
grödan åt HERREN, vid eder veckohögtid, skolen I hålla en
helig sammankomst; ingen arbetssyssla skolen I då göra. 27
Såsom brännoffer till en välbehaglig lukt för HERREN skolen I
då offra två ungtjurar, en vädur, sju årsgamla lamm, 28 och
såsom spisoffer därtill fint mjöl, begjutet med olja: tre tiondedels
efa till var tjur, två tiondedels efa till väduren, 29 en tiondedels
efa till vart och ett av de sju lammen; 30 tillika skolen I offra en
bock till att bringa försoning för eder. 31 Förutom det dagliga
brännoffret med tillhörande spisoffer skolen I offra detta -- felfria
skola djuren vara -- och därjämte tillhörande drickoffer.

29 Och i sjunde månaden, på första dagen i månaden, skolen
I hålla en helig sammankomst; ingen arbetssyssla skolen
I då göra. En basunklangens dag skall den vara för eder. 2
Såsom brännoffer till en välbehaglig lukt för HERREN skolen I
då offra en ungtjur, en vädur, sju årsgamla felfria lamm, 3 och
såsom spisoffer därtill fint mjöl, begjutet med olja: tre tiondedels
efa till tjuren, två tiondedels efa till väduren 4 och en tiondedels
efa till vart och ett av de sju lammen; 5 tillika skolen I offra en
bock såsom syndoffer, till att bringa försoning för eder -- 6 detta
förutom nymånadsbrännoffret med tillhörande spisoffer, och
förutom det dagliga brännoffret med tillhörande spisoffer, och
förutom de drickoffer som på föreskrivet sätt skola offras till
båda: allt till en välbehaglig lukt, ett eldsoffer åt HERREN. 7 På
tionde dagen i samma sjunde månad skolen I ock hålla en helig
sammankomst, och I skolen då späka eder; intet arbete skolen I
då göra. 8 Och såsom brännoffer till en välbehaglig lukt för
HERREN skolen I då offra en ungtjur, en vädur, sju årsgamla
lamm -- felfria skola de vara -- 9 och såsom spisoffer därtill
fint mjöl, begjutet med olja: tre tiondedels efa till tjuren, två
tiondedels efa till väduren, 10 en tiondedels efa till vart och ett av
de sju lammen; 11 tillika skolen I offra en bock såsom syndoffer
-- detta förutom försoningssyndoffret och det dagliga brännoffret
med tillhörande spisoffer, och förutom de drickoffer som höra
till båda. 12 På femtonde dagen i sjunde månaden skolen I
ock hålla en helig sammankomst; ingen arbetssyssla skolen I
då göra. Då skolen I fira en HERRENS högtid, i sju dagar. 13
Och såsom brännoffer, såsom eldsoffer, skolen I då offra till
en välbehaglig lukt för HERREN tretton ungtjurar, två vädurar,
fjorton årsgamla lamm -- felfria skola de vara -- 14 och såsom
spisoffer därtill fint mjöl, begjutet med olja: tre tiondedels efa till
var och en av de tretton tjurarna, två tiondedels efa till var och en
av de två vädurarna, 15 en tiondedels efa till vart och ett av de
fjorton lammen; 16 tillika skolen I offra en bock såsom syndoffer
-- detta förutom det dagliga brännoffret med tillhörande spisoffer
och drickoffer. 17 Och på den andra dagen: tolv ungtjurar, två
vädurar, fjorton årsgamla felfria lamm, 18 med det spisoffer och
de drickoffer som skola offras till dem, till tjurarna, vädurarna

och lammen, efter deras antal, på föreskrivet sätt, **19** tillika
också en bock såsom syndoffer -- detta förutom det dagliga
brännoffret med tillhörande spisoffer och det drickoffer som hör
till dem. **20** Och på den tredje dagen: elva tjurar, två vädurar,
fjorton årsgamla felfria lamm, **21** med det spisoffer och de
drickoffer som skola offras till dem, till tjurarna, vädurarna och
lammen, efter deras antal, på föreskrivet sätt, **22** tillika också en
syndoffersbock -- detta förutom det dagliga brännoffret med
tillhörande spisoffer och drickoffer. **23** Och på den fjärde dagen;
tio tjurar, två vädurar, fjorton årsgamla felfria lamm, **24** med det
spisoffer och de drickoffer som skola offras till dem, till tjurarna,
vädurarna och lammen, efter deras antal, på föreskrivet satt,
25 tillika också en bock såsom syndoffer -- detta förutom det
dagliga brännoffret med tillhörande spisoffer och drickoffer. **26**
Och på den femte dagen: nio tjurar, två vädurar, fjorton årsgamla
felfria lamm, **27** med det spisoffer och de drickoffer som skola
offras till dem, till tjurarna, vädurarna och lammen, efter deras
antal, på föreskrivet sätt, **28** tillika också en syndoffersbock --
detta förutom det dagliga brännoffret med tillhörande spisoffer
och drickoffer. **29** Och på den sjätte dagen: åtta tjurar, två
vädurar, fjorton årsgamla felfria lamm, **30** med det spisoffer och
de drickoffer som skola offras till dem, till tjurarna, vädurarna
och lammen, efter deras antal, på föreskrivet sätt, **31** tillika
också en syndoffersbock -- detta förutom det dagliga brännoffret
med tillhörande spisoffer och drickoffer. **32** Och på den sjunde
dagen: sju tjurar, två vädurar, fjorton årsgamla felfria lamm, **33**
med det spisoffer och de drickoffer som skola offras till dem, till
tjurarna, vädurarna och lammen, efter deras antal, på föreskrivet
sätt, **34** tillika också en syndoffersbock -- detta förutom det
dagliga brännoffret med tillhörande spisoffer och drickoffer. **35**
På den åttonde dagen skolen I hålla en högtidsförsamling; ingen
arbetssyssla skolen I då göra. **36** Och såsom brännoffer, såsom
eldsoffer, skolen I då offra till en välbehaglig lukt för HERREN
en tjur, en vädur, sju årsgamla felfria lamm, **37** med det spisoffer
och de drickoffer som skola offras till dem, till tjuren, väduren
och lammen, efter deras antal, på föreskrivet sätt, **38** tillika
också en syndoffersbock -- detta förutom det dagliga brännoffret
med tillhörande spisoffer och drickoffer. **39** Dessa offer skolen I
offra åt HERREN vid edra högtider, förutom edra löftesoffer och
frivilliga offer, dessa må nu vara brännoffer eller spisoffer eller
drickoffer eller tackoffer. **40** Och Mose sade detta till Israels
barn, alldeles såsom HERREN hade bjudit honom.

30 Och Mose talade till Israels barns stamhövdingar och
sade: Detta är vad HERREN har bjudit: **2** om någon
gör ett löfte åt HERREN, eller svär en ed genom vilken han
förbinder sig till återhållsamhet i något stycke, så skall han icke
sedan bryta sitt ord; han skall i alla stycken göra vad hans mun
har talat. **3** Och om en kvinna, medan hon vistas i sin faders
hus och ännu är ung, gör ett löfte åt HERREN och förbinder
sig till återhållsamhet i något stycke, **4** och hennes fader hör
hennes löfte och huru hon förbinder sig till återhållsamhet, och
hennes fader icke säger något till henne därom, så skola alla
hennes löften hava gällande kraft, och alla hennes förbindelser
till återhållsamhet skola hava gällande kraft. **5** Men om hennes
fader samma dag han hör det säger nej därtill, då skola hennes
löften och hennes förbindelser till återhållsamhet alla vara utan
gällande kraft; och HERREN skall förlåta henne, eftersom
hennes fader sade nej till henne. **6** Och om hon bliver gift,
och löften då vila på henne, eller något obetänksamt ord från
hennes läppar, varmed hon har bundit sig, **7** och hennes man
får höra därom, men icke säger något till henne därom samma
dag han hör det, så skola hennes löften hava gällande kraft,
och hennes förbindelser till återhållsamhet skola hava gällande
kraft. **8** Men om hennes man samma dag han får höra det
säger nej därtill, då upphäver han därmed hennes givna löfte
och det obetänksamma ord från hennes läppar, varmed hon
har bundit sig; och HERREN skall förlåta henne det. **9** Men
en änkas eller en förskjuten hustrus löfte skall hava gällande
kraft för henne, vartill hon än må hava förbundit sig. **10** Och om
en kvinna i sin mans hus gör ett löfte, eller med ed förbinder
sig till återhållsamhet i något stycke, **11** och hennes man hör
det, men icke säger något till henne därom -- icke säger nej till
henne -- så skola alla hennes löften hava gällande kraft, och
alla hennes förbindelser till återhållsamhet skola hava gällande
kraft. **12** Men om hennes man upphäver dem samma dag han
hör dem, då skall allt som hennes läppar hava talat vara utan
gällande kraft, det må nu vara löften eller någon förbindelse
till återhållsamhet; hennes man har upphävt dem, därför skall
HERREN förlåta henne. **13** Åt alla hennes löften och åt alla
hennes edliga förbindelser till att späka sig kan hennes man
giva gällande kraft, och hennes man kan ock upphäva dem. **14**
Men om hennes man icke före påföljande dags ingång säger
någonting till henne därom, så giver han gällande kraft åt alla
hennes löften och åt alla de förbindelser till återhållsamhet, som
vila på henne; han giver dem gällande kraft därigenom att han
icke säger något till henne därom samma dag han hör dem. **15**
Men om han upphäver dem först någon tid efter det han har
hört dem, då kommer han att bära på hennes missgärning.
16 Dessa äro de stadgar som HERREN av Mose angående
förhållandet mellan en man och hans hustru, och angående
förhållandet mellan en fader och hans dotter, medan denna
ännu är ung och vistas i sin faders hus.

31 Och HERREN talade till Mose och sade: **2** "Kräv ut hämnd
för Israels barn midjaniterna; sedan skall du samlas till
dina fäder. **3** Då talade Mose till folket och sade: "Låten en del
av edra män väpna sig till strid; dessa skola tåga mot Midjan
och utföra HERRENS hämnd på Midjan. **4** Tusen man ur var
och en särskild av Israels alla stammar skolen I sända ut i
striden." **5** Så avlämnades då ur Israels ätter tusen man av var
stam: tolv tusen man, väpnade till strid. **6** Och Mose sände
dessa, tusen man av var stam, ut i striden; han sände med dem
Pinehas, prästen Eleasars son, ut i striden, och denne tog med
sig de heliga redskapen och larmtrumpeterna. **7** Och de gingo
till strids emot Midjan, såsom HERREN hade bjudit Mose, och
dräpte allt mankön. **8** Och jämte andra som då blevo slagna av
dem dräptes ock de midjanitiska konungarna Evi, Rekem, Sur,
Hur och Reba, fem midjanitiska konungar; Bileam, Beors son,
dräpte de ock med svärd. **9** Och Israels barn förde Midjans
kvinnor och barn bort såsom fångar; och alla deras dragare och
all deras boskap och allt deras övriga gods togo de såsom byte.

10 Och alla deras städer, i de trakter där de bodde, och alla
deras tältläger brände de upp i eld. 11 Och de togo med sig allt
bytet, och allt vad de hade rövat, både människor och boskap.
12 Och de förde fångarna och det rövade och bytet fram till
Mose och prästen Eleasar och Israels barns menighet i lägret
på Moabs hedar, som ligga vid Jordan mitt emot Jeriko. 13
Och Mose och prästen Eleasar och alla menighetens hövdingar
gingo dem till mötes utanför lägret. 14 Men Mose förtörnades
på krigsbefälet, över- och underhövitsmännen, när de kommo
tillbaka från sitt krigståg. 15 Mose sade till dem: "Haven I då låtit
alla kvinnorna leva? 16 Det var ju de som, på Bileams inrådan,
förledde Israels barn till att begå otrohet mot HERREN i saken
med Peor, och som därigenom vållade att en hemsökelse kom
över HERRENS menighet. 17 Så dräpen nu alla gossebarn, och
dräpen alla kvinnor som hava haft med män, med mankön, att
skaffa. 18 Men alla flickebarn som icke hava haft med mankön
att skaffa, dem mån I låta leva för eder räkning. 19 Själva skolen
I nu lägra eder utanför lägret, i sju dagar. Var och en av eder
som har dräpt någon människa, och var och en som har kommit
vid någon slagen skall rena sig på tredje dagen och på sjunde
dagen -- såväl I själva som edra fångar. 20 Alla kläder och allt
som är förfärdigat av skinn och allt som är gjort av gethår och
alla redskap av trä skolen I ock rena åt eder." 21 Och prästen
Eleasar sade till stridsmännen som hade deltagit i kriget: Detta
är den lagstadga som HERREN har givit Mose: 22 Guld och
silver, koppar, järn, tenn och bly, 23 allt sådant som tål eld,
skolen I låta gå genom eld, så bliver det rent; dock bör det tillika
renas med stänkelsevatten. Men allt som icke tål eld skolen
I låta gå genom vatten. 24 Och I skolen två edra kläder på
sjunde dagen, så bliven I rena; därefter fån I gå in i lägret. 25
Och HERREN talade till Mose och sade: 26 Över det tagna
rovet, både människor och boskap, skall du göra en beräkning,
du tillsammans med prästen Eleasar och huvudmännen för
menighetens familjer; 27 sedan skall du dela rovet i två delar,
mellan de krigare som hava varit med i striden och hela den
övriga menigheten. 28 Och du skall låta det krigsfolk som
har varit med i striden giva var femhundrade av människor,
fäkreatur, åsnor och får såsom skatt åt HERREN. 29 Så mycket
skall tagas av den hälft som tillfaller dem, och du skall giva
detta åt prästen Eleasar såsom en gärd åt HERREN. 30 Men
ur den hälft som tillfaller de övriga israeliterna skall du uttaga
var femtionde av människor, sammalunda av fäkreatur, åsnor
och får, korteligen, av all boskap, och detta skall du giva åt
leviterna, som det åligger att iakttaga vad som är att iakttaga vid
HERRENS tabernakel. 31 Och Mose och prästen Eleasar gjorde
såsom HERREN hade bjudit Mose. 32 Och rovet, nämligen
återstoden av det byte som krigsfolket hade tagit utgjorde: av får
sex hundra sjuttiofem tusen, 33 av fäkreatur sjuttiotvå tusen, 34
av åsnor sextioett tusen, 35 och av människor, sådana kvinnor
som icke hade haft med mankön att skaffa, tillsammans trettiotvå
tusen personer. 36 Och hälften därav, eller den del om tillföll
dem som hade varit med striden, utgjorde: av får ett antal av tre
hundra trettiosju tusen fem hundra, 37 varav skatten åt HERREN
utgjorde sex hundra sjuttiofem får; 38 av fäkreatur trettiosex
tusen, varav skatten åt HERREN sjuttiotvå; 39 av åsnor trettio
tusen fem hundra, varav skatten åt HERREN sextioen; 40 av
människor sexton tusen, varav skatten åt HERREN trettiotvå
personer. 41 Och skatten, den för HERREN bestämda gärden,
gav Mose åt prästen Eleasar, såsom HERREN hade bjudit
Mose. 42 Och den hälft, som tillföll de övriga israeliterna, och
som Mose hade avskilt från krigsfolkets, 43 denna hälft, den
som tillföll menigheten, utgjorde: av får tre hundra trettiosju
tusen fem hundra, 44 av fäkreatur trettiosex tusen, 45 av åsnor
trettio tusen fem hundra 46 och av människor sexton tusen. 47
Och ur denna hälft, som tillföll de övriga israeliterna, uttog Mose
var femtionde, både av människor och av boskap, och gav detta
åt leviterna, som det ålåg att iakttaga vad som var att iakttaga
vid HERRENS tabernakel, allt såsom HERREN hade bjudit
Mose. 48 Och befälhavarna över härens avdelningar, över- och
underhövitsmännen, trädde fram till Mose. 49 Och de sade till
Mose: "Dina tjänare hava räknat antalet av de krigsmän som vi
hava haft under vårt befäl, och icke en enda fattas bland oss.
50 Därför hava vi nu såsom en offergåva åt HERREN burit fram
var och en del som han har kommit över av gyllene klenoder,
armband av olika slag, ringar, örhängen och halssmycken, detta
för att bringa försoning för oss inför HERRENS ansikte." 51 Och
Mose och prästen Eleasar togo emot guldet av dem, alla slags
klenoder. 52 Och guldet som gavs såsom gärd åt HERREN
av över- och underhövitsmännen utgjorde sammanlagt sexton
tusen sju hundra femtio siklar. 53 Manskapet hade tagit byte
var och en för sig. 54 Och Mose och prästen Eleasar togo
emot guldet av över- och underhövitsmännen och buro in det
i uppenbarelsetältet, för att det skulle bringa Israels barn i
åminnelse inför HERRENS ansikte.

32 Och Rubens barn och Gads barn hade stora och mycket
talrika boskapshjordar; och när de sågo Jaesers land och
Gileads land, funno de att detta var en trakt för boskap. 2 Då
kommo Gads barn och Rubens barn och sade till Mose och
prästen Eleasar och menighetens hövdingar: 3 "Atarot, Dibon,
Jaeser, Nimra, Hesbon, Eleale, Sebam, Nebo och Beon, 4 det
land som HERREN har låtit Israels menighet intaga, är ett land
för boskap, och dina tjänare hava boskap." 5 Och de sade
ytterligare: "Om vi hava funnit nåd inför dina ögon så må detta
land givas åt dina tjänare till besittning. Låt oss slippa att gå
över Jordan." 6 Men Mose sade till Gads barn och Rubens
barn: "Skolen då I stanna här, under det att edra bröder draga ut
i krig? 7 Varför viljen I avvända Israels barns hjärtan från att gå
över floden, in i det land som HERREN har givit åt dem? 8 Så
gjorde ock edra fäder, när jag sände dem från Kades-Barnea för
att bese landet: 9 sedan de hade dragit upp till Druvdalen och
besett landet, avvände de Israels barns hjärtan från att gå in i
det land som HERREN hade givit åt dem. 10 Och på den dagen
upptändes HERRENS vrede, och han svor och sade: 11 'Av de
män som hava dragit upp ur Egypten skall ingen som är tjugu
år gammal eller därutöver få se det land som jag med ed har
lovat åt Abraham, Isak och Jakob -- eftersom de icke i allt hava
efterföljt mig 12 ingen förutom Kaleb, Jefunnes son, kenaséen,
och Josua, Nuns son; ty de hava i allt efterföljt HERREN.' 13 Så
upptändes HERRENS vrede mot Israel, och han lät dem driva
omkring i öknen i fyrtio år, till dess att hela det släkte hade dött

bort som hade gjort vad ont var i HERRENS ögon. 14 Och se,
nu haven I trätt i edra fäders fotspår, I, syndiga mäns avföda,
och öken så ännu mer HERRENS vredes glöd mot Israel. 15
Då I nu vänden eder bort ifrån honom, skall han låta Israel
ännu längre bliva kvar i öknen, och I dragen så fördärv över
allt detta folk." 16 Då trädde de fram till honom och sade: "Låt
oss här bygga gårdar åt var boskap och städer åt våra kvinnor
och barn. 17 Själva vilja vi sedan skyndsamt väpna oss och
gå åstad i spetsen för Israels barn, till dess vi hava fört dem
dit de skola. Under tiden kunna våra kvinnor och barn bo i de
befästa städerna och så vara skyddade mot landets inbyggare.
18 Vi skola icke vända tillbaka hem, förrän Israels barn hava
fått var och en sin arvedel. 19 Ty vi vilja icke taga vår arvedel
jämte dem, på andra sidan Jordan och längre bort, utan vår
arvedel har tillfallit oss här på andra sidan Jordan, på östra
sidan." 20 Mose svarade dem: "Om I gören såsom I nu haven
sagt, om I väpnen eder inför HERREN till kriget, 21 så att alla
edra väpnade män gå över Jordan inför HERREN och stanna
där, till dess han har fördrivit sina fiender för sig, 22 om I alltså
vänden tillbaka först då landet har blivit HERREN underdånigt,
så skolen I vara utan skuld mot HERREN och Israel, och detta
land skall då bliva eder besittning inför HERREN. 23 Men om I
icke så gören, se, då synden I mot HERREN, och I skolen då
komma att förnimma eder synd, ty den skall drabba eder. 24
Byggen eder nu städer åt edra kvinnor och barn, och gårdar åt
eder boskap, och gören vad eder mun har talat." 25 Och Gads
barn och Rubens barn talade till Mose och sade: "Dina tjänare
skola göra såsom min herre bjuder. 26 Våra barn våra hustrur,
vår boskap och alla våra dragare skola bliva kvar här i Gileads
städer. 27 Men dina tjänare, vi så många som äro väpnade till
strid, skola draga ditöver och kämpa inför HERREN, såsom
min herre har sagt." 28 Och Mose gav befallning om dem åt
prästen Eleasar och åt Josua, Nuns son, och åt huvudmännen
för familjerna inom Israels barns stammar. 29 Mose sade till
dem: "Om Gads barn och Rubens barn gå över Jordan med
eder, så många som äro väpnade till att kämpa inför HERREN,
och landet så bliver eder underdånigt, då skolen I åt dem giva
landet Gilead till besittning. 30 Men om de icke draga väpnade
ditöver med eder, så skola de få sin besittning ibland eder i
Kanaans land." 31 Och Gads barn och Rubens barn svarade
och sade: "Vad HERREN har sagt till dina tjänare, det vilja vi
göra. 32 Vi vilja draga väpnade över till Kanaans land inför
HERREN, och så få vår arvsbesittning har på andra sidan
Jordan." 33 Så gav då Mose åt dem, åt Gads barn, Rubens
barn och ena hälften av Manasses, Josefs sons, stam, Sihons,
amoréernas konungs, rike och Ogs rike, konungens i Basan:
själva landet med dess städer och dessas områden, landets
städer runt omkring. 34 Och Gads barn byggde upp Dibon,
Atarot, Aroer, 35 Atrot-Sofan, Jaeser, Jogbeha, 36 Bet-Nimra
och Bet-Haran, befästa städer och boskapsgårdar. 37 Och
Rubens barn byggde upp Hesbon, Eleale, Kirjataim, 38 Nebo
och Baal-Meon -- vilkas namn hava ändrats -- och Sibma. Och
de gåvo namn åt städerna som de byggde upp. 39 Och Makirs,
Manasses sons, barn gingo åstad till Gilead och intogo det och
fördrevo amoréerna som bodde där. 40 Och Mose gav Gilead åt
Makir, Manasses son, och han bosatte sig där. 41 Och Jair,
Manasses son, gick åstad och intog deras byar och kallade
dem Jairs byar. 42 Och Noba gick åstad och intog Kenat, med
underlydande orter, och kallade det Noba, efter sitt eget namn.

33 Dessa voro Israels barns lägerplatser, när de drogo ut ur
Egyptens land, efter sina härskaror, anförda av Mose och
Aron. 2 Och Mose upptecknade på HERRENS befallning deras
uppbrottsorter, alltefter som de ändrade lägerplats. Och dessa
voro nu deras lägerplatser, alltefter som uppbrottsorterna följde
på varandra: 3 De bröto upp från Rameses i första månaden,
på femtonde dagen i första månaden. Dagen efter påskhögtiden
drogo Israels barn ut med upplyft hand inför alla egyptiers ögon,
4 under det att egyptierna begrovo dem som HERREN hade
slagit bland dem, alla de förstfödda, då när HERREN höll dom
över deras gudar. 5 Så bröto nu Israels barn upp från Rameses
och lägrade sig i Suckot. 6 Och de bröto upp från Suckot och
lägrade sig i Etam, där öknen begynte. 7 Och de bröto upp från
Etam och vände om till Pi-Hahirot, som ligger mitt emot Baal-
Sefon, och lägrade sig framför Migdol. 8 Och de bröto upp från
Hahirot och gingo mitt igenom havet in i öknen och tågade så
tre dagsresor i Etams öken och lägrade sig i Mara. 9 Och de
bröto upp från Mara och kommo till Elim; och i Elim funnos tolv
vattenkällor och sjuttio palmträd, och de lägrade sig där. 10 Och
de bröto upp från Elim och lägrade sig vid Röda havet. 11 Och
de bröto upp från Röda havet och lägrade sig i öknen Sin. 12
Och de bröto upp från öknen Sin och lägrade sig i Dofka. 13
Och de bröto upp från Dofka och lägrade sig i Alus. 14 Och de
bröto upp från Alus och lägrade sig i Refidim, och där fanns
intet vatten åt folket att dricka. 15 Och de bröto upp från Refidim
och lägrade sig i Sinais öken. 16 Och de bröto upp från Sinais
öken och lägrade sig i Kibrot-Hattaava. 17 Och de bröto upp
från Kibrot-Hattaava och lägrade sig i Haserot. 18 Och de bröto
upp från Haserot och lägrade sig i Ritma. 19 Och de bröto upp
från Ritma och lägrade sig i Rimmon-Peres. 20 Och de bröto
upp från Rimmon-Peres och lägrade sig i Libna. 21 Och de
bröto upp från Libna och lägrade sig i Rissa. 22 Och de bröto
upp från Rissa och lägrade sig i Kehelata. 23 Och de bröto upp
från Kehelata och lägrade sig vid berget Sefer. 24 Och de bröto
upp från berget Sefer och lägrade sig i Harada. 25 Och de bröto
upp från Harada och lägrade sig i Makhelot. 26 Och de bröto
upp från Makhelot och lägrade sig i Tahat. 27 Och de bröto upp
från Tahat och lägrade sig i Tera. 28 Och de bröto upp från Tera
och lägrade sig i Mitka. 29 Och de bröto upp från Mitka och
lägrade sig i Hasmona. 30 Och de bröto upp från Hasmona och
lägrade sig i Moserot. 31 Och de bröto upp från Moserot och
lägrade sig i Bene-Jaakan. 32 Och de bröto upp från Bene-
Jaakan och lägrade sig i Hor-Haggidgad. 33 Och de bröto upp
från Hor-Haggidgad och lägrade sig i Jotbata. 34 Och de bröto
upp från Jotbata och lägrade sig i Abrona. 35 och de bröto upp
från Abrona och lägrade sig i Esjon-Geber. 36 Och de bröto upp
från Esjon-Geber och lägrade sig i öknen Sin, det är Kades. 37
Och de bröto upp från Kades och lägrade sig vid berget Hor,
på gränsen till Edoms land. 38 Och prästen Aron steg upp
på berget Hor, efter HERRENS befallning, och dog där i det

fyrtionde året efter Israels barns uttåg ur Egyptens land, i femte
månaden, på första dagen i månaden. 39 Och Aron var ett
hundra tjugutre år gammal, när han dog på berget Hor. 40 Och
konungen i Arad, kananéen, som bodde i Sydlandet i Kanaans
land, fick nu höra att Israels barn voro i antågande. 41 Och de
bröto upp från berget Hor och lägrade sig i Salmona. 42 Och de
bröto upp från Salmona och lägrade sig i Punon. 43 Och de
bröto upp från Punon och lägrade sig i Obot. 44 Och de bröto
upp från Obot och lägrade sig i Ije-Haabarim vid Moabs gräns.
45 Och de bröto upp från Ijim och lägrade sig i Dibon-Gad. 46
Och de bröto upp från Dibon-Gad och lägrade sig i Almon-
Diblataima. 47 Och de bröto upp från Almon-Diblataima och
lägrade sig vid Abarimbergen, framför Nebo. 48 Och de bröto
upp från Abarimbergen och lägrade sig på Moabs hedar, vid
Jordan mitt emot Jeriko. 49 Och deras läger vid Jordan sträckte
sig från Bet-Hajesimot ända till Abel-Hassitim på Moabs hedar.
50 Och HERREN talade till Mose på Moabs hedar, vid Jordan
mitt emot Jeriko, och sade: 51 Tala till Israels barn och säg till
dem: När I haven gått över Jordan, in i Kanaans land, 52 skolen
I fördriva landets alla inbyggare för eder, och I skolen förstöra
alla deras stenar med inhuggna bilder, och alla deras gjutna
beläten skolen I förstöra, och alla deras offerhöjder skolen I
ödelägga. 53 Och I skolen intaga landet och bosätta eder där,
ty åt eder har jag givit landet till besittning. 54 Och I skolen
utskifta landet såsom arvedel åt eder genom lottkastning efter
edra släkter; åt en större stam skolen I giva en större arvedel,
och åt en mindre stam en mindre arvedel; var och en skall få
sin del där lotten bestämmer att han skall hava den; efter edra
fädernestammar skolen I utskifta landet såsom arvedel åt eder.
55 Men om I icke fördriven landets inbyggare för eder, så skola
de som I låten vara kvar av dem bliva törnen i edra ögon och
taggar i edra sidor, och skola tränga eder i landet där I bon. 56
Och då skall jag göra med eder så, som jag hade tänkt göra
med dem.

34 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 Bjud Israels
barn och säg till dem: När I kommen till Kanaans land, då
är detta det land som skall tillfalla eder såsom arvedel: Kanaans
land, så långt dess gränser nå. 3 Edert land skall på södra
sidan sträcka sig från öknen Sin utmed Edom; och eder södra
gräns skall i öster begynna vid ändan av Salthavet. 4 Sedan
skall eder gräns böja sig söder om Skorpionhöjden och gå
fram till Sin och gå ut söder om Kades-Barnea. Och den skall
gå vidare ut till Hasar-Addar och fram till Asmon. 5 Och från
Asmon skall gränsen böja sig mot Egyptens bäck och gå ut vid
havet. 6 Och eder gräns i väster skall vara Stora havet; det
skall utgöra gränsen. Detta skall vara eder gräns i väster. 7 Och
detta skall vara eder gräns i norr: Från Stora havet skolen I
draga eder gränslinje fram vid berget Hor. 8 Från berget Hor
skolen I draga eder gränslinje dit där vägen går till Hamat, och
gränsen skall gå ut vid Sedad. 9 Sedan skall gränsen gå till
Sifron och därifrån ut vid Hasar-Enan. Detta skall vara eder
gräns i norr. 10 och såsom eder gräns i öster skolen I draga upp
en linje från Hasar-Enan fram till Sefam. 11 Och från Sefam
skall gränsen gå ned till Haribla, öster om Ain, och gränsen skall
gå vidare ned och intill bergsluttningen vid Kinneretsjön, österut.
12 Sedan skall gränsen gå ned till Jordan och ut vid Salthavet.
Detta skall vara edert land, med dess gränser runt omkring. 13
Och Mose bjöd Israels barn och sade: Detta är det land som I
genom lottkastning skolen utskifta såsom arvedel åt eder, det
land om vilket HERREN har bjudit att det skall givas åt de nio
stammarna och den ena halva stammen. 14 Ty rubeniternas
barns stam, efter dess familjer, och gaditernas barns stam, efter
dess familjer, och den andra hälften av Manasse stam, dessa
hava redan fått sin arvedel. 15 Dessa två stammar och denna
halva stam hava fått sin arvedel på andra sidan Jordan mitt emot
Jeriko, österut mot solens uppgång. 16 Och HERREN talade till
Mose och sade: 17 Dessa äro namnen på de män som skola åt
eder utskifta landet i arvslotter: först och främst prästen Eleasar
och Josua, Nuns son; 18 vidare skolen I taga en hövding ur
var stam till att utskifta landet, 19 och dessa äro de männens
namn: av Juda stam Kaleb, Jefunnes son; 20 av Simeons barns
stam Samuel Ammihuds son; 21 av Benjamins stam Elidad,
Kislons son; 22 av Dans barns stam en hövding, Bucki, Joglis
son; 23 av Josefs barn: av Manasse barns stam en hövding,
Hanniel, Efods son, 24 och av Efraims barn stam en hövding,
Kemuel, Siftans son; 25 av Sebulons barns stam en hövding,
Elisafan, Parnaks son; 26 av Isaskars barns stam en hövding,
Paltiel, Assans son; 27 av Asers barns stam en hövding, Ahihud,
Selomis son; 28 av Naftali barns stam en hövding, Pedael,
Ammihuds son. 29 Dessa äro de som HERREN bjöd att utskifta
arvslotterna åt Israels barn i Kanaans land.

35 Och HERREN talade till Mose på Moabs hedar, vid Jordan
mitt emot Jeriko, och sade: 2 Bjud Israels barn att de av
de arvslotter de få till besittning skola åt leviterna giva städer
att bo i; utmarker runt omkring dessa städer skolen I ock giva
åt leviterna. 3 Städerna skola de själva hava att bo i, men de
tillhörande utmarkerna skola vara för deras dragare och deras
boskap och alla deras övriga djur. 4 Och städernas utmarker,
som I skolen giva åt leviterna, skola sträcka sig tusen alnar från
stadsmuren utåt på alla sidor. 5 Och utanför staden skolen I
mäta upp på östra sidan två tusen alnar, på västra sidan två
tusen alnar, på södra sidan två tusen alnar och på norra sidan
två tusen alnar, med staden i mitten. Detta skola de få såsom
utmarker till sina städer. 6 Och de städer som I given åt leviterna
skola först och främst vara de sex fristäderna, vilka I skolen giva
till det ändamålet att en dråpare må kunna fly till dem; vidare
skolen I jämte dessa städer giva dem fyrtiotvå andra, 7 så att
de städer som I given åt leviterna tillsammans utgöra fyrtioåtta
städer, med tillhörande utmarker. 8 Och av dessa städer, som I
skolen giva av Israels barns besittningsområde, skolen I taga
flera ur den stam som är större, och färre ur den som är mindre.
Var stam skall åt leviterna giva ett antal av sina städer, som
svarar mot den arvedel han själv har fått. 9 Och HERREN talade
till Mose och sade: 10 Tala till Israels barn och säg till dem: När
I haven gått över Jordan, in i Kanaans land, 11 skolen I utse
åt eder vissa städer, som I skolen hava till fristäder, till vilka
en dråpare som ouppsåtligen har dödat någon må kunna fly.
12 Och dessa städer skolen I hava såsom tillflyktsorter undan
blodshämnaren, så att dråparen slipper dö, förrän han har stått
till rätta inför menigheten. 13 Och de städer som I skolen giva till

fristäder skola vara sex. **14** Tre av städerna skolen I giva på
andra sidan Jordan, och de tre övriga städerna skolen I giva i
själva Kanaans land; **15** dessa skola vara fristäder. Israels barn,
såväl som främlingen och inhysesmannen som bor ibland dem
skola hava dessa sex städer såsom tillflyktsorter, till vilka var
och er som ouppsåtligen har dödat någon må kunna fly. **16** Men
om någon slår en annan till döds med ett föremål av järn, så
är han en sannskyldig dråpare; en sådan skall straffas med
döden. **17** Likaledes, om någon i sin hand har en sten med
vilken ett dråpslag kan givas, och han därmed slår en annan till
döds, så är han en sannskyldig dråpare; en sådan skall straffas
med döden. **18** Eller om någon i sin hand har ett föremål av
trä varmed ett dråpslag kan givas, och han därmed slår en
annan till döds, så är han en sannskyldig dråpare; en sådan
skall straffas med döden. **19** Blodshämnaren må döda den
dråparen; varhelst han träffar på honom må han döda honom.
20 Likaledes om någon av hat stöter till en annan, eller med
berått mod kastar något på honom; så att han dör, **21** eller
av fiendskap slår honom till döds med handen, då skall den
som gav slaget straffas med döden, ty han är en sannskyldig
dråpare; blodshämnaren må döda den dråparen, varhelst han
träffar på honom **22** Men om någon av våda, utan fiendskap,
stöter till en annan, eller utan berått mod kastar på honom
något föremål, vad det vara må; **23** eller om han, utan att se
honom, med någon sten varmed dråpslag kan givas träffar
honom, så att han dör, och detta utan att han var hans fiende
eller hade för avsikt att skada honom, **24** då skall menigheten
döma mellan den som gav slaget och blodshämnaren, enligt här
givna föreskrifter. **25** Och menigheten skall rädda dråparen ur
blodshämnarens hand, och menigheten skall låta honom vända
tillbaka till fristaden dit han hade flytt, och där skall han stanna
kvar, till dess den med helig olja smorde översteprästen dör. **26**
Men om dråparen går utom området för den fristad dit han har
flytt, **27** och blodshämnaren då, när han träffar på honom utom
hans fristads område, dräper dråparen, så vilar ingen blodskuld
på honom. **28** Ty i sin fristad skall en dråpare stanna kvar, till
dess översteprästen dör; men efter översteprästens död må han
vända tillbaka till den ort där han har sin besittning. **29** Och
detta skall vara en rättsstadga för eder från släkte till släkte, var
I än ären bosatta. **30** Om någon slår ihjäl en annan, skall man,
efter vittnens utsago, dräpa dråparen; men en enda persons
vittnesmål är icke nog för att man skall kunna döma någon till
döden. **31** I skolen icke taga lösen för en dråpares liv, om han är
skyldig till döden, utan han skall straffas med döden. **32** Ej heller
skolen I taga lösen för att den som har flytt till en fristad skall
före prästens död få vända tillbaka och bo i landet. **33** I skolen
icke ohelga det land där I ären; genom blod ohelgas landet, och
försoning kan icke bringas för landet för det blod som har blivit
utgjutet däri, annat än genom dens blod, som har utgjutit det.
34 I skolen icke orena landet där I bon, det i vars mitt jag har
min boning, ty jag, HERREN, har min boning mitt ibland Israels
barn.

36 Och huvudmännen för familjerna i Gileads barns släkt
-- Gileads, som var son till Makir, Manasses son, av
Josefs barns släkter -- trädde fram och talade inför Mose och de
hövdingar som voro huvudmän för Israels barns familjer. **2** De
sade: "HERREN har bjudit min herre att genom lottkastning göra
landet såsom arvedel åt Israels barn och HERREN har vidare
bjudit min herre att giva Selofhads, vår broders, arvedel åt hans
döttrar. **3** Men om nu dessa bliva gifta med någon ur Israels
barns andra stammar, så tages deras arvedel bort ifrån våra
fäders arvedel, under det att den stam de komma att tillhöra får
sin arvedel ökad; på detta sätt bliver en del av vår arvslott oss
fråntagen. **4** När sedan jubelåret inträder för Israels barn, bliver
deras arvedel lagd till den stams arvedel, som de komma att
tillhöra, men från vår fädernestams arvedel tages deras arvedel
bort." **5** Då bjöd Mose Israels barn, efter HERRENS befallning,
och sade: "Josefs barns stam har talat rätt. **6** Detta är vad
HERREN bjuder angående Selofhads döttrar; han säger: De
må gifta sig med vem de finna för gott, allenast de gifta sig
inom en släkt som hör till deras egen fädernestam. **7** Ty en
arvedel som tillhör någon, av Israels barn må icke gå över från
en stam till en annan, utan Israels barn skola behålla kvar var
och en sin fädernestams arvedel. **8** Och när en kvinna som
inom någon av Israels barns stammar har kommit i besittning
av en arvedel gifter sig, skall det vara med en man av någon
släkt som hör till hennes egen fädernestam, så att Israels barn
förbliva i besittning var och en av sina fäders arvedel. **9** Ty
ingen arvedel må gå över från en stam till en annan, utan Israels
barns stammar skola behålla kvar var och en sin arvedel." **10**
Selofhads döttrar gjorde såsom HERREN hade bjudit Mose.
11 Mahela, Tirsa, Hogla, Milka och Noa, Selofhads döttrar,
gifte sig med sina farbröders söner. **12** De blevo alltså gifta
inom Manasses, Josefs sons, barns släkter, och deras arvedel
stannade så kvar inom deras fäderneslägts stam. **13** Dessa äro
de bud och rätter som HERREN genom Mose gav Israels barn,
på Moabs hedar, vid Jordan mitt emot Jeriko.

5 Mosebok

1 Dessa äro de ord som Mose talade till hela Israel på andra
sidan Jordan, i öknen, på Hedmarken mitt emot Suf, mellan
Paran och Tofel, Laban, Haserot och Di-Sahab **2** -- elva
dagsresor från Horeb, åt Seirs bergsbygd till, fram till Kades-
Barnea. **3** I det fyrtionde året, i elfte månaden. på första dagen i
månaden, talade Mose till Israels barn, alldeles såsom Herren
hade bjudit honom tala till dem. **4** Detta skedde sedan han hade
slagit Sihon, amoréernas konung, som bodde i Hesbon, och Og,
konungen i Basan, som bodde i Astarot, vid Edrei. **5** På andra
sidan Jordan. i Moabs land, begynte Mose denna lagutläggning
och sade: **6** HERREN, vår Gud, talade till oss på Horeb och
sade: "Länge nog haven I uppehållit eder vid detta berg. **7**
Vänden eder nu åt annat håll och bryten upp, och begiven
eder till amoréernas bergsbygd och till alla deras grannfolk
på Hedmarken, i Bergsbygden, i Låglandet, i Sydlandet och
i Kustlandet vid havet -- in i kananéernas land och upp på
Libanon, ända till den stora floden, floden Frat. **8** Se, jag har
givit landet i edert våld. Gån nu och intagen detta land, som
HERREN med ed har lovat edra fäder, Abraham, Isak och
Jakob, att giva åt dem och åt deras säd efter dem." **9** Och jag
talade till eder på den tiden och sade: "Jag förmår icke ensam
bära eder. **10** HERREN, eder Gud, har förökat eder, och se, I
ären nu talrika såsom stjärnorna på himmelen. **11** Må Herren,
edra fäders Gud, än vidare föröka eder tusenfalt och välsigna
eder, såsom han har lovat eder. **12** Men huru skall jag ensam
kunna bära tyngden och bördan av eder och edert tvistande? **13**
Utsen åt eder visa, förståndiga och välkända män inom edra
särskilda stammar, så skall jag sätta dem till huvudmän över
eder." **14** I svaraden mig och saden: "Ditt förslag är gott." **15** Då
tog jag huvudmännen i edra stammar, visa och välkända män,
och satte dem till huvudmän över eder, till föreståndare, somliga
över tusen, andra över hundra, andra över femtio och somliga
över tio, och till tillsyningsmän i edra särskilda stammar. **16**
Och jag bjöd då också edra domare och sade: "Hören efter,
vad edra bröder hava sig emellan; och om någon har en sak
med sin broder eller med en främling som bor hos honom, så
dömen rättvist mellan dem. **17** I skolen icke hava anseende till
personen, när I dömen, utan höra den ringe likaväl dom den
högre; I skolen icke frukta för någon människa, ty domen hör
Gud till. Men om något ärende bliven eder för svårt, skolen I
hänskjuta det till mig, så att jag för höra det." **18** Så bjöd jag
eder på den tiden allt vad I skullen göra. **19** Och vi bröto upp
från Horeb, och genom hela den stora och fruktansvärda öken
som I haven sett vandrande vi åstad till amoréernas bergsbygd,
såsom HERREN, vår Gud, hade bjudit oss; och vi kommo så till
Kades-Barnea. **20** Och jag sade till eder: "I haven nu kommit
till amoréernas bergsbygd, som HERREN vår Gud, vill giva
oss. **21** Se, HERREN, din Gud, har givit landet i ditt våld. Drag
ditupp och intag det, såsom HERREN, dina fäders Gud, har
tillsagt dig. Frukta icke och var icke förfärad." **22** Då trädden I
fram till mig allasammans och saden: "Låt oss sända åstad
några män framför oss, för att de må utforska landet åt oss
och sedan avgiva sin berättelse inför oss, angående vägen på
vilken vi skola draga ditupp, och angående de städer som vi
skola komma till." **23** Detta förslag behagade mig, och jag tog
tolv män bland eder, en för var stam. **24** Dessa begåvo sig
åstad och drogo upp till Bergsbygden och kommo till Druvdalen
och bespejade landet. **25** Och de togo med sig av landets frukt
ned till oss och avgåvo sin berättelse inför oss och sade: "Det
land som Herren, vår Gud, vill giva oss är gott." **26** Men I villen
icke draga ditupp, utan voren gensträviga mot HERRENS, eder
Guds, befallning. **27** Och I knorraden i edra tält och saden:
"Herren hatar oss, därför har han fört oss ut ur Egyptens land för
att giva oss i amoréernas hand och så förgöra oss. **28** Varthän
skola vi då draga? Våra bröder hava förfärat våra hjärtan, ty de
säga: 'Där är ett folk, större och resligare än vi, där äro städer,
stora och befästa upp mot himmelen; ja, vi sågo där också
anakiter.'" **29** Då svarade jag eder: "I skolen icke förskräckas
och icke frukta för dem. **30** HERREN, eder Gud, som går framför
eder, skall själv strida för eder, alldeles såsom han handlade
mot eder i Egypten inför edra ögon, **31** och alldeles såsom i
öknen som du har sett, där HERREN, din Gud, bar dig, såsom
en man bär sin son, hela den väg I haven vandrat, ända till dess
att I nu haven kommit hit." **32** Men detta oaktat trodden I icke
på HERREN, eder Gud, **33** som gick framför eder på vägen,
för att utse lägerplatser åt eder: om natten i eld, för att lysa
eder på den väg I skullen gå, och om dagen i molnskyn. **34**
Då nu HERREN hörde edra ord, blev han förtörnad och svor
och sade: **35** "Sannerligen, ingen av dessa män, i detta onda
släkte, skall få se det goda land som jag med ed har lovat giva
åt edra fäder, **36** ingen utom Kaleb, Jefunnes son; han skall få
se det, och åt honom och åt hans barn skall jag giva det land
han har beträtt, därför att han i allt har efterföljt Herren." **37**
Också på mig vredgades HERREN, för eder skull, och sade:
"Icke heller du skall komma ditin. **38** Josua, Nuns son, han som
är din tjänare, han skall komma ditin. Styrk honom att vara
frimodig, ty han skall utskifta landet åt Israel såsom arv. **39** Och
edra barn, om vilka I saden att de skulle bliva fiendens byte,
och skola komma ditin, åt dem skall jag giva landet, och de
skola taga det i besittning. **40** Men I själva mån vända eder
åt annat håll; bryten nu upp och tagen vägen mot öknen, åt
Röda havet till." **41** Då svaraden I och saden till mig: "Vi hava
syndat mot HERREN. Vi vilja nu draga upp och strida, alldeles
såsom HERREN, vår Gud, har bjudit oss." Och I omgjordaden
eder, var och en tog sina vapen, och med lätt mod drogen I
upp mot bergsbygden. **42** Men HERREN sade till mig: "Säg till
dem: I skolen icke draga ditupp och giva eder i strid, ty jag är
icke med bland eder; gören icke så, på det att I icke mån bliva
slagna av edra fiender." **43** Och jag talade till eder, men I hörden
icke därpå, utan voren gensträviga mot HERRENS befallning
och drogen i edert övermod upp mot bergsbygden. **44** Och
amoréerna som bodde där i bergsbygden drogo mot eder och
jagade eder, såsom bin göra, och slogo och förskingrade eder i
Seir och drevo eder ända till Horma. **45** Då vänden I tillbaka
och gräten inför HERRENS ansikte. Men HERREN hörde icke
eder röst och lyssnade icke till eder. **46** Och I stannaden länge i
Kades, så länge det nu var.

2 Sedan vände vi oss åt annat håll, vi bröto upp och togo
vägen mot öknen, åt Röda havet till, såsom Herren hade
tillsagt mig, och vi höllo en lång tid på med att tåga omkring
Seirs bergsbygd. **2** Och HERREN talade till mig och sade:
3 "Länge nog haven I hållit på med att tåga omkring denna
bergsbygd; vänden eder nu mot norr. **4** Och bjud folket och säg:
I kommen nu att draga fram genom det område som tillhör edra
bröder, Esaus barn, vilka bo i Seir; men fastän de skola frukta
för eder, mån I taga eder väl till vara. **5** I skolen icke inlåta eder i
strid med dem, ty av deras land skall jag icke giva eder ens så
mycket som en fotsbredd, eftersom jag redan har givit Seirs
bergsbygd till besittning åt Esau. **6** Mat att äta skolen I köpa av
dem för penningar; vatten att dricka skolen I ock köpa av dem
för penningar. **7** HERREN, din Gud, har ju välsignat dig i alla
dina händers verk; han har låtit sig vårda om din vandring i
denna stora öken; nu i fyrtio år har HERREN, din Gud, varit
med dig, och intet har fattats dig. **8** Så drog vi då åstad bort
ifrån våra bröder, Esaus barn, som bodde i Seir, och lämnade
Hedmarksvägen och Elat och Esjon-Geber. Vi vände oss nu åt
annat håll och drogo fram på vägen till Moabs öken. **9** Och
Herren sade till mig: "Du skall icke angripa Moab eller inlåta
dig i strid med dem, ty av deras land skall jag icke giva dig
något till besittning, eftersom jag redan har givit Ar åt Lots barn
till besittning. **10** (Eméerna bodde där fordom, ett stort och
talrikt och resligt folk, sådant som anakiterna. **11** Och likasom
anakiterna räknas också de för rafaéer; men moabiterna kalla
dem eméer. **12** I Seir bodde däremot fordom horéerna, men
Esaus barn fördrevo dem för sig och förgjorde dem och bosatte
sig på det land som Herren hade givit dem till besittning.) **13**
Stån nu upp och gån över bäcken Sered." Så gingo vi då över
bäcken Sered. **14** Och den tid som åtgick för vår vandring
från Kades-Barnea, till dess vi gingo över bäcken Sered. var
trettioåtta år, och under denna tid förgicks hela den släktet, alla
stridbara män i lägret, såsom Herren hade svurit att det skulle
gå dem. **15** Ja, Herrens hand drabbade dem, och han sände
förödelse i lägret bland dem och ryckte dem bort därur, så att de
förgingos. **16** Då nu alla stridbara män i folket hade dött ut,
17 talade HERREN till mig och sade: **18** "Du drager nu över
Moabs gräns, genom Ar, **19** och skall så komma i närheten av
Ammons barn; men du må icke angripa dessa, ej heller inlåta
dig i strid med dem, ty av Ammons barns land skall jag icke giva
dig något till besittning, eftersom jag redan har givit det åt Lots
barn till besittning. **20** (Såsom ett rafaéernas land räknas också
detta; rafaéer bodde fordom där; men ammoniterna kalla dem
samsummiter. **21** De voro ett stort och talrikt och resligt folk,
sådant som anakiterna. Men Herren förgjorde dessa för dem;
de fördrevo dem och bosatte sig i deras land. **22** På samma
sätt hade han gjort för Esaus barn, som bo i Seir, i det han
för dem förgjorde horéerna; de fördrevo dem och bosatte sig i
deras land, där de bo ännu i dag. **23** Likaså blevo avéerna, som
bodde i byar ända fram till Gasa, förgjorda av kaftoréerna, som
drogo ut från Kaftor och sedan bosatte sig i deras land.) **24**
Stån nu upp, bryten upp och gån över bäcken Arnon. Se, jag
har givit Sihon, konungen i Hesbon, amoréen, och hans land i
ditt våld. Så begynn nu att intaga det, och bekriga honom. **25**
Redan i dag vill jag begynna att låta förskräckelse och fruktan
för dig komma över alla folk under himmelen, så att de skola
darra och bäva för dig, när de höra berättas om dig." **26** Och jag
skickade sändebud från Kedemots öken till Sihon, konungen i
Hesbon, med fridsam hälsning och lät säga: **27** "Låt mig tåga
genom ditt land. Raka vägen skall gå, utan att vika av vare
sig till höger eller till vänster. **28** Mat att äta må du låta mig
köpa för penningar; jag begär allenast att få tåga vägen fram
härigenom **29** -- detsamma som tillstaddes mig av Esaus barn,
Seirs inbyggare, och av moabiterna, Ars inbyggare -- så att jag
kan gå över Jordan in i det land som HERREN, vår Gud, vill
giva oss." **30** Men Sihon, konungen i Hesbon, ville icke låta oss
tåga genom sitt land, ty HERREN, din Gud, förhärdade hans
sinne och förstockade hans hjärta, för att han skulle giva honom
i din hand, såsom ock nu har skett. **31** Och Herren sade till mig:
"Se, jag begynner nu att giva Sihon och hans land i ditt våld.
Begynn alltså du nu att intaga det, så att du får hans land till
besittning." **32** Och Sihon drog med allt sitt folk ut till strid mot
oss, till Jahas. **33** Men HERREN, vår Gud, gav honom i vårt
våld, och vi slogo honom jämte hans söner och allt hans folk. **34**
Och vi intogo då alla hans städer och gåvo hela den manliga
stadsbefolkningen till spillo, så ock kvinnor och barn; vi läto
ingen slippa undan. **35** Allenast boskapen togo vi såsom byte,
jämte rovet från de städer vi intogo. **36** Från Aroer, vid bäcken
Arnons strand, och från staden i dalen ända till Gilead fanns
ingen stad vars murar voro för höga för oss; allasammans gav
HERREN, vår Gud, i vårt våld. **37** Men Ammons barns land lät
du vara, hela landsträckan utefter bäcken Jabbok, och städerna
i bergsbygden, och allt övrigt varom HERREN, vår Gud, hade
så bjudit.

3 Sedan vände vi oss åt annat håll och drogo upp åt Basan till.
Och Og, konungen i Basan, drog med allt sitt folk ut i strid
mot oss, till Edrei. **2** Men HERREN sade till mig: "Frukta icke för
honom, ty i din hand har jag givit honom och allt hans folk och
honom på samma sätt som du gjorde med Sihon, amoréernas
konung, som bodde i Hesbon." **3** Så gav HERREN, vår GUD, i
vår hand också Og, konungen i Basan, och allt hans folk, och vi
slogo honom och läto ingen av dem slippa undan. **4** Och vi
intogo då alla hans städer, ingen stad fanns, som vi icke togo
ifrån dem: sextio städer, hela landsträckan Argob, Ogs rike i
Basan. **5** Alla dessa städer voro befästa med höga murar, med
portar och bommar. Därtill kom en stor mängd småstäder. **6**
Och vi gåvo dem till spillo, likasom vi hade gjort med Sihon,
konungen i Hesbon; hela den manliga stadsbefolkningen gåvo
vi till spillo, så ock kvinnor och barn. **7** Men all boskapen och
rovet från städerna togo vi såsom byte. **8** Från amoréernas två
konungar, som härskade på andra sidan Jordan, togo vi alltså
då deras land, från bäcken Arnon ända till berget Hermon **9** --
vilket av sidonierna kallas för Sirjon, men av amoréerna kallas
för Senir -- **10** alla städerna på slätten och hela Gilead och
hela Basan, ända till Salka och Edrei, städerna i Ogs rike, i
Basan. **11** Ty Og, konungen i Basan, var den ende som fanns
kvar av de sista rafaéerna; hans gravkista, gjord av basalt,
finnes, såsom känt är, i Rabba i Ammons barns land; den är nio

alnar lång och fyra alnar bred, alnen beräknad efter längden
av en mans underarm. 12 När vi då hade intagit detta land,
gav jag den del därav, som sträcker sig från Aroer vid bäcken
Arnon, samt hälften av Gileads bergsbygd med dess städer åt
rubeniterna och gaditerna. 13 Återstoden av Gilead och hela
Basan, Ogs rike, gav jag åt ena hälften av Manasse stam, hela
landsträckan Argob, hela Basan; detta kallas rafaéernas land.
14 Jair, Manasses son, fick hela landsträckan Argob, ända till
gesuréernas och maakatéernas område, och efter sitt eget
namn kallade han landet -- nämligen Basan -- för Jairs byar,
såsom det heter ännu i dag. 15 Och åt Makir gav jag Gilead. 16
Och åt rubeniterna och gaditerna gav jag landet från Gilead
ända till Arnons dal, till dalens mitt -- den utgjorde gränsen --
och till bäcken Jabbok, som är Ammons barns gräns, 17 vidare
Hedmarken med Jordan, som utgör gränsen, från Kinneret ända
till Pisgas sluttningar, på östra sidan. 18 Och jag bjöd eder på
den tiden och sade: "HERREN, eder Gud, har givit eder detta
land till besittning. Men nu skolen alla I som ären stridbara män
draga väpnade åstad i spetsen för edra bröder, Israels barn. 19
Allenast edra hustrur och barn och eder boskap -- jag vet ju att I
haven mycken boskap -- må stanna kvar i de städer som jag har
givit eder, 20 till dess att HERREN har låtit edra bröder komma
till ro, såväl som eder, när också de hava tagit i besittning det
land som HERREN, eder Gud, vill giva dem på andra sidan
Jordan; sedan mån I vända tillbaka till de besittningar jag har
givit eder, var och en till sin besittning." 21 Och jag bjöd Josua
på den tiden och sade: "Du har med egna ögon sett allt vad
HERREN, eder Gud, har gjort med dessa två konungar. På
samma sätt skall HERREN göra med alla riken där du drager
fram. 22 Frukten icke för dem, ty HERREN, eder Gud, skall själv
strida för eder." 23 Och på den tiden bad jag till HERREN och
sade: 24 "Herre, HERRE, du har begynt att låta sin tjänare se
din storhet och din starka hand; ty vilken är den gud i himmelen
eller på jorden, som kan göra sådana verk och sådana väldiga
gärningar som du? 25 Så låt mig nu få gå ditöver och se det
goda landet på andra sidan Jordan, det goda berglandet där
och Libanon." 26 Men HERREN hade blivit förgrymmad på mig
för eder skull och ville icke höra mig, utan sade till mig: "Låt
det vara nog; tala icke vidare till mig om denna sak. 27 Stig
nu upp på toppen av Pisga, och lyft upp dina ögon mot väster
och norr och söder och öster, och se med dina ögon; ty över
denna Jordan skall du icke komma. 28 Och insätt Josua i hans
ämbete, och styrk honom att vara frimodig och oförfärad; ty det
är han som skall gå ditöver i spetsen för detta folk, och det är
han som skall utskifta åt dem såsom arv det land du ser." 29
Och så stannade vi i dalen mitt emot Bet-Peor.

4 Och nu, Israel, hör de stadgar och rätter som jag vill lära
eder, för att I mån göra efter dem, på det att I mån leva och
komma in i och taga i besittning det land som HERREN, edra
fäders Gud, vill giva eder. 2 I skolen icke lägga något till det som
jag bjuder eder, och I skolen icke taga något därifrån; I skolen
hålla HERRENS, eder Guds, bud, som jag giver eder. 3 I haven
med egna ögon sett vad HERREN har gjort i fråga om Baal-
Peor, huru HERREN, din Gud, utrotade ur ditt folk var man som
följde efter Baal-Peor. 4 Men I som höllen eder till HERREN,
eder Gud, I leven alla ännu i dag. 5 Se, jag har lärt eder stadgar
och rätter såsom HERREN, min Gud, har bjudit mig, på det att I
mån göra efter dem i det land dit I nu kommen, för att taga det
i besittning. 6 I skolen hålla dem och göra efter dem, ty det
skall tillräknas eder såsom vishet och förstånd av andra folk.
När de få höra alla dessa stadgar, skola säga: "I sanning, ett
vist och förståndigt folk är detta stora folk." 7 Ty vilket annat
stort folk finnes, vars gudar äro det så nära som HERREN,
vår Gud, är oss, så ofta vi åkalla honom? 8 Och vilket annat
stort folk finnes, som har stadgar och rätter så rättfärdiga som
hela denna lag, vilken jag i dag förelägger eder? 9 Allenast tag
dig till vara och akta dig väl, så att du icke förgäter vad dina
ögon sågo, och icke låter vika ifrån ditt hjärta i all dina livsdagar,
utan kungör det för dina barn och dina barnbarn: 10 vad som
skedde den dag då du stod inför HERREN, din Gud, vid Horeb,
då HERREN sade till mig: "Församla folket till mig, för att jag må
låta dem höra mina ord; må de så lära sig att frukta mig, så
länge de leva på jorden, och de lära sina barn detsamma." 11
Och I trädden fram och blevo stående nedanför berget; och
berget brann i eld ända upp till himmelen, och där var mörker,
moln och töcken. 12 Och HERREN talade till eder ur elden
orden hörden I, men I sågen ingen gestalt, I hörden allenast en
röst. 13 Och han förkunnade eder sitt förbund, som han bjöd
eder att hålla nämligen de tio orden; och han skrev dem på två
stentavlor. 14 Och mig bjöd HERREN då att jag skulle lära eder
stadgar och rätter, för att I skullen göra efter dem i det land dit I
nu dragen, till att taga det i besittning. 15 Och eftersom I icke
sågen någon gestalt den dag då HERREN talade till eder på
Horeb ur elden, därför mån I nu noga hava akt på eder själva.
16 så att I icke tagen eder till, vad fördärvligt är, genom att göra
eder någon beläte, något slags avgudabild, något bild av man
eller av kvinna. 17 eller någon bild av något fyrfotadjur eller av
någon bevingad fågel som flyger under himmelen, 18 eller av
något kräldjur på marken eller av någon fisk i vattnet under
jorden. 19 Och när du lyfter dina ögon upp till himmelen och
ser solen, månen och stjärnorna, himmelens hela härskara,
då må du icke heller låta förföra dig att tillbedja dem och tjäna
dem; ty HERREN, din Gud, har givit dem åt alla folk under
hela himmelen till deras del. 20 Men eder har HERREN tagit,
och han har fört eder ut ur smältugnen, ur Egypten, för att I
skullen bliva hans arvfolk, såsom nu har skett. 21 Och HERREN
vredgades på mig för eder skull, och svor att jag icke skulle få
gå över Jordan och komma in i de goda land som HERREN,
din Gud, vill giva dig till arvedel. 22 Ty jag skall dö i detta land
och icke gå över Jordan, men I skolen gå över den och taga
detta goda land i besittning. 23 Tagen eder då till vara för att
förgäta det förbund som HERREN, eder Gud, har slutit med
eder, därigenom att I, alldeles emot HERRENS, eder Guds,
bud, gören eder något beläte, något slags bild. 24 Ty, HERREN,
din Gud, är en förtärande eld, en nitälskande Gud. 25 Om nu så
sker, när du har fått barn och barnbarn och I haven blivit gamla i
landet, att I tagen eder till, vad fördärvligt är, genom att göra
eder något beläte, något slags bild, så att I gören vad som är
ont i HERRENS, din Guds, ögon och därmed förtörnen honom,

26 då tager jag i dag himmel och jord till vittnen mot eder, att I
med hast skolen förgås och utrotas ur det land dit I nu gån över
Jordan, för att taga det i besittning; I skolen då icke längre leva
där, utan skolen förvisso förgöras. 27 Och HERREN skall förströ
eder bland folken, och allenast en ringa hop av eder skall bliva
kvar bland de folk till vilka HERREN skall föra eder. 28 Och där
skolen I tjäna gudar, gjorda av människohänder, gudar av trä
och sten, som varken se eller höra eller äta eller lukta. 29 Men
när I där söken HERREN, din Gud, då skall du finna honom, om
du frågar efter honom av allt ditt hjärta och av all din själ. 30 När
du är i nöd och allt detta vederfares dig, i kommande dagar, då
skall du vända åter till HERREN, din Gud, och höra hans röst.
31 Ty HERREN, din Gud, är en barmhärtig Gud. Han skall icke
förgäta eller fördärva dig; han skall icke förgäta det förbund han
har ingått med dina fäder och med ed bekräftat. 32 Ty fråga
framfarna tider, dem som hava varit före dig, från den dag då
Gud skapade människor på jorden, fråga ifrån himmelens ena
ända till den andra om någonsin något så stort som detta har
skett, eller om man har hört talas om något som är detta likt, 33
om något folk har hört Guds röst tala ur elden, såsom du har
hört, och dock har blivit vid liv, 34 eller om någon gud har försökt
att komma och hämta ett folk åt sig ut från ett annat folk, genom
hemsökelser, tecken och under, genom krig, genom stark hand
och uträckt arm, och genom stora, fruktansvärda gärningar,
vilket allt HERREN, eder Guds, har gjort med eder i Egypten,
inför dina ögon. 35 Du har själv fått se det, för att du skulle
veta att HERREN är Gud, och ingen annan än han. 36 Från
himmelen har han låtit dig höra sin röst för att undervisa dig, och
på jorden har han låtit dig se sin stora eld, och du har hört hans
ord ur elden. 37 Eftersom han nu älskade dina fäder och utvalde
deras avkomlingar efter dem, och själv med sin stora kraft förde
dig ut ur Egypten, 38 och fördrev för dig folk som voro större
och mäktigare än du, och lät dig komma in i deras land och gav
det åt dig till arvedel, såsom nu har skett, 39 därför skall du
i dag veta och lägga på hjärtat att HERREN är Gud, uppe i
himmelen och nere på jorden, han och ingen annan; 40 och du
skall hålla hans stadgar och bud, som jag i dag giver dig, på det
att det må gå dig väl och dina barn efter dig, och på det att du
må länge leva i det land som HERREN, din Gud, vill giva dig för
all tid. 41 Vid denna tid avskilde Mose tre städer på andra sidan
Jordan, på östra sidan, 42 till vilka en dråpare skulle kunna fly,
om han hade dräpt någon utan vett och vilja, och utan att förut
hava burit hat till honom; om han flydde till någon av dessa
städer, skulle han få bliva vid liv. 43 De voro: Beser i öknen på
slättlandet för Rubens stam, Ramot i Gilead för Gads stam och
Golan i Basan för Manasse stam. 44 Och detta är den lag som
Mose förelade Israels barn, 45 dessa äro de vittnesbörd och
stadgar och rätter som Mose föredrog för Israels barn, sedan de
hade dragit ut ur Egypten, 46 på andra sidan Jordan i dalen,
mitt emot Bet-Peor, i Sihons land, amoréernas konungs, som
bodde i Hesbon, och som Mose och Israels barn slogo, när de
hade dragit ut ur Egypten. 47 Ty de intogo hans land och Ogs
land, konungens i Basan, amoréernas två konungars länder, på
andra sidan Jordan, på östra sidan, 48 från Aroer vid bäcken
Arnons strand ända till berget Sion, det är Hermon, 49 och hela
Hedmarken på andra sidan Jordan på östra sidan, ända till
Hedmarkshavet, nedanför Pisgas sluttningar.

5 Och Mose sammankallade hela Israel och sade till dem: Hör,
Israel, de stadgar och rätter som jag i dag framställer för
eder, och lären eder dem och hållen dem och gören efter dem.
2 HERREN, vår Gud, slöt ett förbund med oss på Horeb. 3
Icke med våra fäder slöt HERREN detta förbund, utan med
oss själva som stå här i dag, oss alla som nu leva. 4 Ansikte
mot ansikte talade HERREN till eder på berget ur elden. 5 Jag
stod då mellan HERREN och eder, för att förkunna eder vad
HERREN talade, ty I fruktaden för elden och stegen icke upp på
berget. Han sade: 6 Jag är HERREN, din Gud, som har fört dig
ut ur Egyptens land, ur träldomshuset. 7 Du skall inga andra
gudar hava jämte mig. 8 Du skall icke göra dig något beläte,
som är en bild vare sig av det som är uppe i himmelen, eller
av det som är i vattnet under jorden. 9 Du skall icke tillbedja
sådana, ej heller tjäna dem; ty jag, HERREN, sin Gud, är en
nitälskande Gud, som hemsöker fädernas missgärning på barn
och efterkommande i tredje och fjärde led, när man hatar mig,
10 men som gör nåd med tusenden, när man älskar mig och
håller mina bud. 11 Du skall icke missbruka HERRENS, din
Guds namn, ty HERREN skall icke låta den bliva ostraffad, som
missbrukar hans namn. 12 Håll sabbatsdagen, så att du helgar
den, såsom HERREN, din Gud, har bjudit dig. 13 Sex dagar
skall du arbeta och förrätta alla dina sysslor; 14 men den sjunde
dagen är HERRENS, din Guds, sabbat; då skall du ingen syssla
förrätta, ej heller din son eller sin dotter, eller din tjänare eller
din tjänarinna, eller din oxe eller din åsna eller någon av dina
dragare, ej heller främlingen som är hos dig inom dina portar;
på det att din tjänare och din tjänarinna må hava ro såväl som
du. 15 Du skall komma ihåg att du själv har varit träl i Egyptens
land, och att HERREN, din Gud, har fört dig ut därifrån med
stark hand och uträckt arm; därför har HERREN, din Gud bjudit
dig att hålla sabbatsdagen. 16 Hedra din fader och din moder,
såsom HERREN, din Gud har bjudit dig, på det att du må länge
leva och det må gå dig väl i det land som HERREN, din Gud, vill
giva dig. 17 Du skall icke dräpa. 18 Du skall icke heller begå
äktenskapsbrott. 19 Du skall icke heller stjäla. 20 Du skall icke
heller bära falsk vittnesbörd mot din nästa. 21 Du skall icke
heller hava begärelse till din nästas hustru. Du skall icke heller
hava lust till din nästas hus, ej heller till hans åker eller hans
tjänare eller hans tjänarinna, ej heller till hans oxe eller hans
åsna, ej heller till något som tillhör din nästa. 22 Dessa ord
talade HERREN till hela eder församling på berget, ur elden,
molnskyn och töcknet, med hög röst, och han talade så intet
mer. Och han skrev dem på två stentavlor, som han gav åt mig.
23 När I hörden rösten ur mörkret, medan berget brann i eld,
trädden I fram till mig, alla I som voren huvudmän för edra
stammar, så ock edra äldste. 24 Och I saden: "Se, HERREN,
vår Gud, har låtit oss se sin härlighet och sin storhet, och vi
hava hört hans röst ur elden. I dag hava vi sett att Gud kan tala
med en människa och dock låta henne bliva vid liv. 25 Varför
skola vi då likväl dö? Denna stora eld kommer ju att förtära oss.
Om vi än vidare få höra HERRENS, vår Guds, röst, så måste vi

dö. 26 Ty vem finnes väl bland allt kött som kan, såsom vi hava
gjort, höra den levande Gudens röst tala ur elden och dock bliva
vid liv? 27 Träd du fram och hör allt vad HERREN, vår Gud,
säger, och tala du till oss allt vad HERREN, vår Gud, talar till
dig, så vilja vi höra det och göra därefter." 28 Och HERREN
hörde edra ord, när I så taladen till mig; och HERREN sade till
mig: "Jag har hört de ord som detta folk har talat till dig. De hava
rätt i allt vad de hava talat. 29 Ack att de hade sådana hjärtan,
att de fruktade mig och hölle alla mina bud alltid! Det skulle
ju då gå dem och deras barn väl evinnerligen. 30 Gå nu och
säg till dem: 'Vänden tillbaka till edra tält.' 31 Men du själv må
stanna kvar här hos mig, så skall förkunna för dig alla de bud
och stadgar och rätter som du skall lära dem, för att de må göra
efter dem i det land som jag vill giva dem till besittning." 32 Så
hållen nu och gören vad HERREN, eder Gud, har bjudit eder. I
skolen icke vika av vare sig till höger eller till vänster. 33 På de
vägar som HERREN, eder Gud, har bjudit eder gå skolen I alltid
vandra, för att I mån bliva vid liv och det må gå eder väl, och för
att I mån länge leva i det land som I skolen taga i besittning.

6 Och dessa äro de bud, stadgar och rätter som HERREN,
eder Gud, har bjudit mig att lära eder, för att I skolen göra
efter dem i det land dit I nu dragen, till att taga de i besittning --
2 detta på det att du må frukta HERREN, din Gud, så att du
håller alla hans stadgar och bud, som jag giver dig, du med din
som och din sonson, i all dina livsdagar, och på det att du må
länge leva. 3 Så skall du nu höra, Israel, och hålla dem och
göra efter dem, för att det må gå dig väl, och för att I mån föröka
eder mycket, såsom HERREN, dina fäders Gud, har lovat dig --
ett land som flyter av mjölk och honung. 4 Hör, Israel! HERREN,
vår gud, HERREN är en. 5 Och du skall älska HERREN, din
Gud, av allt ditt hjärta och av all din själ och av all din kraft. 6
Dessa ord som jag i dag giver dig skall du lägga på ditt hjärta. 7
Och du skall inskärpa dem hos dina barn och tala om för dem,
när du sitter i ditt hus och när du går på vägen, när du lägger
dig och när du står upp. 8 Och du skall binda dem såsom ett
tecken på din hand, och de skola vara såsom ett märke på din
panna. 9 Och du skall skriva dem på dörrposterna i ditt hus och
på dina portar. 10 När nu HERREN, din Gud, låter dig komma in
i det land som han med ed har lovat dina fäder, Abraham, Isak
och Jakob, att giva dig -- stora och vackra städer, som du icke
har byggt, 11 och hus, fulla med allt gott, vilka du icke har fyllt,
och uthuggna brunnar, som du icke har huggit ut, vingårdar och
olivplanteringar, som du icke har planterat -- och när du då äter
och bliver mätt, 12 så tag dig till vara för att förgäta HERREN,
som har fört dig ut ur Egyptens land, ur träldomshuset. 13
HERREN, din Gud, skall du frukta, och honom skall du tjäna,
och vid hans namn skall du svärja. 14 I skolen icke följa efter
andra gudar, någon av de folks gudar, som bo runt omkring
eder, 15 ty en nitälskande Gud är HERREN, din Gud, mitt ibland
dig, och du må taga dig till vara, så att icke HERRENS, din
Guds, vrede upptändes mot dig, och han utrotar dig från jorden.
16 I skolen icke fresta HERREN, eder Gud, såsom I frestaden
honom i Massa. 17 I skolen troget hålla HERRENS, eder Guds,
bud och de vittnesbörd och stadgar som han hat givit dig. 18
Och du skall göra vad rätt och gott är i HERRENS ögon, för att
det må gå dig väl, och för att du må komma in i det goda land
som HERREN med ed har lovat åt dina fäder, och taga det i
besittning, 19 därigenom att han driver undan för dig all dina
fiender, såsom HERREN har lovat. 20 När din son i framtiden
frågar dig: "Vad betyda de vittnesbörd och stadgar och rätter
som HERREN, vår Gud, har givit eder?" 21 då skall du svara din
son: "Vi voro Faraos trälar i Egypten, men med stark hand förde
HERREN oss ut ur Egypten. 22 Och HERREN gjorde stora och
gruvliga tecken och under i Egypten på Farao och hela hans
hus inför våra ögon. 23 Men oss förde han ut därifrån, för att
låta oss komma in och giva oss det land som han med ed har
lovat åt våra fäder. 24 Och HERREN bjöd oss att göra efter all
dessa stadgar och att frukta HERREN, vår Gud, för att det alltid
skulle gå oss väl, i det att han behölle oss vid liv, såsom ock
hittills har skett. 25 Och det skall lända oss till rättfärdighet, när
vi hålla och göra efter alla dessa bud, inför HERREN, vår Guds,
ansikte, såsom han har bjudit oss."

7 När HERREN, din Gud låter dig komma in i det land di du
nu går, för att taga i besittning, och när han för dig förjagar
stora folk -- hetiterna, girgaséerna, amoréerna, kananéerna,
perisséerna, hivéerna och jebuséerna, sju folk, större och
mäktigare än du -- 2 när HERREN, din Gud, giver dessa i ditt
våld och du slår dem, då skall du giva dem till spillo; du skall
icke sluta förbund med dem eller visa dem nåd. 3 Du skall icke
befrynda dig med dem; dina döttrar skall du icke giva åt deras
söner, och deras döttrar skall du icke taga till hustrur åt dina
söner. 4 Ty de skola då förleda dina söner att vika av ifrån mig
och tjäna andra gudar, och HERRENS vrede skall då upptändas
mot eder och han skall med hast förgöra dig. 5 Utan så skolen I
göra med dem I skolen bryta ned deras altaren och slå sönder
deras stoder och hugga ned deras Aseror och bränna upp deras
beläten i eld. 6 Ty du är ett folk som är helgat åt HERREN,
din Gud; dig har HERREN, din Gud, utvalt till att vara hans
egendomsfolk, framför alla andra folk på jorden. 7 Icke därför
att I voren större än alla andra folk var det som HERREN fäste
sig vid eder och utvalde eder, ty I ären ju mindre än alla andra
folk; 8 utan därför att HERREN älskade eder och ville hålla den
ed som han hade svurit fäder, därför förde HERREN eder ut
med stark hand och förlossade dig ur träldomshuset, ur Faraos,
den egyptiske konungens, hand. 9 Så skall du nu veta att
HERREN, din Gud, är den rätte Guden, den trofaste Guden,
som håller förbund och bevarar nåd intill tusende led, när man
älskar honom och håller hans bud, 10 men som utan förskoning
vedergäller och förgör dem som hata honom. Han dröjer icke,
när det gäller dem som hata honom; utan förskoning vedergäller
han dem. 11 Så håll nu de bud och stadgar och rätter som jag
i dag giver dig, och gör efter dem. 12 Om I nu hören dessa
rätter och hållen dem och gören efter dem, så skall HERREN,
din Gud, till lön därför låta sitt förbund och sin nåd bestå, vad
han med ed lovade dina fäder. 13 Han skall då älska dig och
välsigna sitt livs frukt och din marks frukt, din säd, ditt vin och din
olja, dina fäkreaturs avföda och din småboskaps avel, i det land
som han med ed har lovat dina fäder att giva dig. 14 Välsignad
skall du bliva framför alla andra folk; bland dina män och kvinnor

skall ingen vara ofruktsam, ej heller bland din boskap. **15** Och
HERREN skall avvända från dig all krankhet; ingen av Egyptens
alla svåra sjukdomar, som du väl känner, skall han lägga på dig;
han skall i stället låta dem komma över alla dem som hata dig.
16 Och alla de folk som HERREN, din Gud, giver i din hand skall
du utrota; du skall icke visa dem någon skonsamhet. Du skall
icke heller tjäna deras gudar, ty detta kunde bliva en snara för
dig. **17** Om du ock säger vid dig själv: "Dessa folk äro större än
jag; huru skall jag kunna fördriva dem?", **18** så må du dock icke
frukta för dem; du skall tänka på vad HERREN, din Gud gjorde
med Farao och med all egyptierna, **19** på de stora hemsökelser
som du med egna ögon såg, och på de tecken och under och på
den starka hand och uträckta arm varmed HERREN, din Gud,
förde dig ut. På samma sätt skall HERREN, din Gud, nu göra
med alla de folk som du fruktar för. **20** Därtill skall HERREN, din
Gud, sända getingar över dem, till dess att de som äro kvar
och hålla sig gömda för dig hava blivit utrotade. **21** Du må icke
förskräckas för dem, ty HERREN, din Gud, är mitt ibland dig, en
stod och fruktansvärd Gud. **22** Och HERREN, din Gud, skall
förjaga dessa hedningar för dig, men blott småningom. Du skall
icke med hast få förgöra dem, på det att vilddjuren icke må
föröka sig till din skada. **23** HERREN, din Gud, skall giva dem i
ditt våld och sända stor förvirring bland dem, till dess att de
förgöras. **24** Och han skall giva deras konungar i din hand, och
du skall utrota till och med deras namn, så att de icke mer finnas
under himmelen. Ingen skall kunna stå dig emot, till dess du har
förgjort dem. **25** Deras gudabeläten skola I bränna upp i eld. Du
skall icke hava begärelse till det silver och det guld som finnes
på dem, och icke taga något av detta för din räkning, på det att
du icke må snärjas därav; ty en styggelse är det för HERREN,
din Gud. **26** Och du skall icke låta någon styggelse komma in i
ditt hus, på det att du icke också själv må bliva given till spillo.
Du skall räkna det såsom en skändlighet och en styggelse, ty
det är givet till spillo.

8 Alla de bud som jag i dag giver dig skolen I hållen, och
efter dem skolen I göra, för att I mån komma in i och taga
i besittning det land som HERREN med ed har lovat åt edra
fäder. **2** Och du skall komma ihåg allt vad som har skett på den
väg HERREN, din Gud, nu i fyrtio åt har låtit dig vandra i öknen,
för att tukta dig och pröva dig, så att han kunde förnimma vad
som var i ditt hjärta: om du ville hålla hans bud eller icke. **3** Ja,
han tuktade dig och lät dig hungra, och han gav dig manna att
äta, en mat som du förut icke visste av, och som icke heller
dina fäder visste av; på det att han skulle lära dig förstå att
människan lever icke allenast av bröd, utan att hon lever av allt
det som utgår av HERRENS mun. **4** Dina kläder blevo icke
utslitna på dig, och din fot svullnade icke under dessa fyrtio
år. **5** Så skall du då förstå i ditt hjärta att HERREN, din Gud,
fostrar dig, såsom en man fostrar sin son; **6** och du skall hålla
HERRENS, din Guds, bud, så att du vandrar på hans vägar och
fruktar honom. **7** Ty HERREN, din Gud, låter dig nu komma in i
ett gott land, ett land där vattenbäckar, källor och djupa vatten
flöda fram i dalar och på berg, **8** ett land med vete och korn,
med vinträd, fikonträd och granatträd, ett land med ädla olivträd
och med honung, **9** ett land där du icke skall äta ditt bröd i
torftighet, där intet skall fattas dig, ett land vars stenar innehålla
järn, och ur vars berg du skall bryta koppar. **10** Där skall du äta
och bliva mätt, och du skall så lova HERREN, din Gud, för det
goda land som han har givit dig. **11** Tag dig då till vara för att
förgäta HERREN, din Gud, så att du icke håller hans bud och
rätter och stadgar, som jag i dag giver dig. **12** Ja, när du äter och
bliver mätt, och bygger vackra hus och bor i dem, **13** när dina
fäkreatur och din småboskap förökas, och ditt silver och guld
förökas, och allt annat du har förökas, **14** då må ditt hjärta icke
bliva högmodigt, så att du förgäter HERREN, din Gud, som har
fört dig ut ur Egyptens land, ur träldomshuset. **15** och som har
lett dig genom den stora och fruktansvärda öknen, bland giftiga
ormar och skorpioner, över förtorkad mark, där intet vatten åt dig
komma ut ur den hårda klippan, **16** och som gav dig manna att
äta i öknen, en mat som dina fäder icke visste av -- detta på det
att han skulle tukta dig och pröva dig, för att sedan kunna göra
dig gott. **17** Du må icke säga vid dig själv: "Min egen kraft och
min hands styrka har förskaffat mig denna rikedom", **18** utan du
må komma ihåg att det är HERREN, din Gud, som giver dig kraft
att förvärva rikedom, därför att han vill upprätta det förbund som
han med ed har ingått med dina fäder -- såsom och hittills har
skett. **19** Men om du förgäter HERREN, din Gud, och följer efter
andra gudar och tjänar dem och tillbeder dem, så betygar jag i
dag inför eder att I förvisso skolen förgås. **20** På samma sätt
som hedningarna som HERREN förgör för eder skolen också I
då förgås, därför att I icke hörden HERRENS, eder Guds röst.

9 Hör, Israel! Du går nu över Jordan, för att komma ditin och
underlägga dig folk, större och mäktigare än du, städer, stora
och befästa upp mot himmelen, **2** anakiternas stora och resliga
folkstam, som du själv känner, och om vilken du har hört att
man säger: "Vem kan stå emot Anaks barn!" **3** Så skall du
nu veta att HERREN, din Gud, är den som går framför dig,
såsom en förtärande eld; han skall förgöra dem, och han skall
förgöra dem, och han skall ödmjuka dem för dig, och du skall
fördriva dem och utrota dem med hast, såsom HERREN har
lovat dig. **4** Då nu HERREN, din Gud, driver dem undan för
dig, må du icke säga vid dig själv: "För min rättfärdighets skull
har HERREN låtit mig komma in i detta land och taga det i
besittning." Ty dessa hedningars ogudaktighet är det som gör
att HERREN fördriver dem för dig. **5** Icke din rättfärdighet och
din rättsinnighet är det som gör att du får komma in i deras land
och taga det i besittning, utan dessa hedningars ogudaktighet är
det som gör att HERREN, din Gud, fördriver dem för dig. Så vill
ock HERREN uppfylla vad han med ed har lovat dina fäder,
Abraham, Isak och Jakob. **6** Därför må du nu veta att det icke
är din rättfärdighet som gör att HERREN, din Gud, vill giva dig
detta goda land till besittning; ty du är ett hårdnackat folk. **7** Kom
ihåg, förgät icke, huru du i öknen förtörnade HERREN, din Gud.
Allt ifrån den dag då du drog ut ur Egyptens land, ända till dess I
nu haven kommit hit, haven I varit genstäviga mot HERREN. **8**
Vid Horeb förtörnaden I HERREN, och HERREN vredgades på
eder, så att han ville förgöra eder. **9** När jag hade stigit upp
på berget för att taga emot stentavlorna, det förbunds tavlor,
som HERREN hade slutit med eder, stannade jag på berget i
fyrtio dagar och fyrtio nätter, utan att äta och utan att dricka. **10**

Och HERREN gav mig de två stentavlorna, på vilka Gud hade
skrivit med sitt finger; vad där stod var alldeles lika med de ord
HERREN hade talat med eder på berget ur elden, den dag då I
voren församlade där. 11 Och när de fyrtio dagarna och de fyrtio
nätterna voro förlidna, gav HERREN mig de två stentavlorna,
förbundets tavlor. 12 Och HERREN sade till mig: "Stå upp och
gå med hast ned härifrån, ty ditt folk, som du har fört ut ur
Egypten, har tagit sig till, vad fördärvligt är. De hava redan vikit
av ifrån den väg som jag bjöd dem gå; de hava gjort sig ett
gjutet beläte." 13 Och HERREN talade till mig och sade: "jag har
sett att detta folk är ett hårdnackat folk. 14 Lämna mig i fred, ty
jag vill förgöra dem och utplåna deras namn, så att det icke mer
finnes under himmelen; dig vill jag sedan göra till ett folk som är
mäktigare och större än detta." 15 Då vände jag mig om och
steg ned från berget, som brann i eld; och jag hade i mina båda
händer förbundets två tavlor. 16 Och jag fick då se att I haven
syndat mot HERREN, eder Gud: I haden gjort eder en gjuten
kalv; så haden I redan vikit av ifrån den väg som HERREN hade
bjudit eder gå. 17 Då fattade jag i de båda tavlorna och kastade
dem ifrån mig med båda händerna och slog sönder dem inför
edra ögon. 18 Och jag föll ned inför HERRENS ansikte och låg
så, likasom förra gången i fyrtio dagar och fyrtio nätter, utan att
äta och utan att dricka, för all den synds skulle som I haden
begått genom att göra vad ont var i HERRENS ögon, till att
förtörna honom. 19 Ty jag fruktade för den vrede och förbittring
mot eder, av vilken HERREN hade blivit så uppfylld att han
ville förgöra eder. Och HERREN hörde mig även denna gång.
20 Också på Aron blev HERREN mycket vred, så att han ville
förgöra honom, och jag bad då jämväl för Aron. 21 Sedan tog
jag kalven, syndabelätet som I haden gjort, och brände den i eld
och krossade sönder den väl, till dess att den blev fint stoft,
och det stoftet kastade jag i bäcken som flöt ned från berget.
22 I Tabeera, i Massa och i Kibrot-Hattaava förtörnaden I ock
HERREN. 23 Och när HERREN ville sända eder åstad från
Kades-Barnea och sade: "Dragen upp och intagen det land som
jag har givit eder", då voren I genträviga mot HERREN, eder
Guds, befallning och trodden honom icke och hörden icke hans
röst. 24 Ja, genträviga haven I varit mot HERREN allt ifrån
den dag då jag lärde känna eder. 25 Så föll jag då ned inför
HERRENS ansikte och låg så i de fyrtio dagarna och de fyrtio
nätterna; ty HERREN hade sagt att han ville förgöra eder. 26
Och jag bad till HERREN och sade: "Herre, HERRE, fördärva
icke ditt folk och din arvedel, som du har förlossat med din stora
makt, och som du med stark hand har fört ut ur Egypten. 27
Tänk på dina tjänare Abraham, Isak och Jakob, se icke på detta
folks hårdhet, ogudaktighet och synd; 28 på det att man icke må
säga i det land varur du har fört oss ut: 'Därför att HERREN,
icke förmådde föra dem in i det land som han hade lovat åt
dem, och därför att han hatade dem, förde han dem ut och lät
dem dö i öknen.' 29 De äro ju ditt folk och din arvedel, som du
har fört ut med din stora kraft och din uträckta arm."

10 På den tiden sade HERREN till mig: "Hugg ut åt dig två
stentavlor, likadana som de förra voro, och stig upp till
mig på berget; gör dig och en ark av trä. 2 Och sedan jag har
skrivit på tavlorna samma ord som stodo på de förra tavlorna,
vilka du slog sönder, skall du lägga dem i arken." 3 Så gjorde
jag då en ark av akacieträ och högg ut två stentavlor, likadana
som de förra voro. Och jag steg upp på berget och hade med
mig de två tavlorna. 4 Och han skrev på tavlorna detsamma
som var skrivet förra gången, de tio ord som HERREN hade
talat till eder på berget ur elden, den dag då I voren församlade
där. Och HERREN gav dem åt mig. 5 Sedan vända jag mig
om och steg ned från berget och lade tavlorna i arken som jag
hade gjort, och där fingo de ligga, såsom HERREN hade bjudit
mig. 6 Och Israels barn bröto upp från Beerot-Bene-Jaakan och
tågade till Mosera. Där dog Aron och blev där också begraven;
och hans som Eleasar blev präst i hans ställe. 7 Därifrån bröto
de upp och tågade till Gudgoda, och från Gudgoda, och från
Gudgoda till Jotbata, en trakt som var rik på vattenbäckar. 8 På
den tiden avskilde HERREN Levi stam till att bära HERRENS
förbundsark, till att stå inför HERRENS ansikte och göra tjänst
inför honom, och till att välsigna i hans namn, såsom den har att
göra ännu i dag. 9 Därför fick Levi ingen lott eller arvedel jämte
sina bröder. HERREN är hans arvedel, såsom HERREN, din
Gud, har sagt honom. 10 Och jag stannade på berget lika länge
som förra gången, fyrtio dagar och fyrtio nätter; och HERREN
hörde mig också denna gång: HERREN ville icke fördärva mig.
11 Och HERREN sade till mig: "Stå upp och gå åstad framför
folket, och låt dem bryta upp, för att de må komma in i och taga
i besittning det land som jag med ed har lovat deras fäder att
giva dem." 12 Och nu Israel, var är det som HERREN, din Gud,
fordrar av dig annat än att du fruktar HERREN, din Gud, att du
alltid vandrar på hans vägar och älskar honom, och att du tjänar
HERREN, din Gud, av allt ditt hjärta och av all din själ, 13 så att
du håller HERRENS bud och stadgar, som jag i dag giver dig,
på det att det må gå dig väl? 14 Se, HERREN, din Gud, tillhör
himlarna och himlarnas himmel, jorden och allt vad därpå är; 15
men allenast vid dina fäder fäste sig HERREN och älskade
dem; och han utvalde deras avkomlingar efter dem, han utvalde
eder bland alla folk, såsom I nu själva sen. 16 Omskären därför
edert hjärtas förhud, och varen icke länge hårdnackade. 17 Ty
HERREN, eder Gud, är gudarnas Gud och herrarnas Herre,
den store, den väldige och fruktansvärde Guden, som icke har
anseende till personen och icke tager mutor; 18 som skaffar
den faderlöse och änkan rätt, och som älskar främlingen och
giver honom mat och kläder. 19 Därför skolen också I älska
främlingen; I haven ju själva varit främlingar i Egyptens land. 20
HERREN, din Gud, skall du frukta, honom skall du tjäna, och till
honom skall du hålla dig, och vid hans namn skall du svärja. 21
Han är ditt lov, och han din Gud, som har gjort med dig de stora
och underbara gärningar som du med egna ögon har sett. 22
Sjuttio personer voro dina fäder, som drogo ned till Egypten,
men nu har HERREN, din Gud, gjort dig talrik såsom himmelens
stjärnor.

11 Så skall du nu älska HERREN, din Gud, och hålla vad
han bjuder dig hålla, hans stadgar och rätter och bud,
alltid. 2 Och besinnen i dag -- jag talar nu icke om edra barn,
som icke hava förnummit och sett det -- huru HERREN, eder
Gud, har fostrat eder, besinnen hans storhet, hans starka hand

och hans uträckta arm, **3** de tecken och gärningar som han
gjorde i Egypten, med Farao, konungen i Egypten, och med
hela hans land, **4** och vad han gjorde med egyptiernas här,
med deras hästar och vagnar, huru han lät Röda havets vatten
strömma över dem, när de förföljde eder, och huru HERREN då
förgjorde dem, så att de nu icke mer äro till; **5** och vad han
gjorde med eder i öknen, ända till dess I kommen hit, **6** och vad
han gjorde med Datan och Abiram, Eliabs, Rubens sons, söner,
huru jorden öppnade sin mun och uppslukade dem med deras
hus och deras tält och allt levande som följde dem, och detta
mitt i hela Israel. **7** Ty I haven ju med egna ögon sett alla de
stora gärningar som HERREN har gjort. **8** Så hållen då alla de
bud som jag i dag giver dig, på det att I med frimodighet mån
kunna gå in i och intaga det land dit I nu dragen, för att taga det
i besittning, **9** och på det att I mån länge leva i det land som
HERREN med ed har lovat edra fäder att giva åt dem och deras
efterkommande, ett land som flyter av mjölk och honung. **10** Ty
det land dit du nu kommer, för att taga det i besittning, är icke
såsom Egyptens land, varifrån I haven dragit ut, där du måste
trampa upp vatten till den säd du sådde, såsom man gör i en
kökträdgård; **11** nej, det land dit I nu dragen, för att taga det i
besittning, är ett land med berg och dalar, som får vatten att
dricka genom himmelens regn, **12** ett land som HERREN, din
Gud, låter sig vårda om, och på vilket HERRENS, din Guds,
ögon beständigt vila, från årets begynnelse till årets slut. **13**
Om i nu hören de bud som jag i dag giver eder, så att I älsken
HERREN, eder Gud, och tjänen honom av allt edert hjärta och
av all eder själ, **14** så skall jag giva åt edert land regn i rätt tid,
höstregn och vårregn, och du skall få inbärga din säd och ditt
vin och din olja. **15** Och jag skall giva din boskap gräs på din
mark; och du skall äta och bliva mätt. **16** Men tagen eder till
vara, låten icke edra hjärtan bliva förförda, så att I viken av och
tjänen andra gudar och tillbedjen dem; **17** ty då skall HERRENS
vrede upptändas mot eder, och han skall tillsluta himmelen, så
att regn icke faller och marken icke giver sin gröda; och I skolen
med hast bliva utrotade ur det goda land som HERREN vill giva
eder. **18** Så skolen I nu lägga dessa mina ord på edert hjärta
och edert sinne, och I skolen binda dem såsom ett tecken på
eder hand, och de skola vara såsom ett märke på eder panna;
19 och I skolen lära edra barn dem, i det att du talar om dem,
när du sitter i ditt hus och när du står upp. **20** och du skall skriva
dem på dörrposterna i ditt hus och på dina portar; **21** på det att I
och edra barn mån länge få bo i det land som HERREN med ed
har lovat edra fäder att giva dem, lika länge som himmelen
välver sig över jorden. **22** Ty om I hållen alla dessa bud som
jag giver eder och gören efter dem, så att I älsken HERREN,
eder Gud, och alltid vandren på hans vägar och hållen eder till
honom, **23** då skall HERREN fördriva alla dessa folk för eder,
och I skolen underlägga eder folk som äro större och mäktigare
än I. **24** Var ort eder fot beträder skall bliva eder. Från öknen
till Libanon, ifrån floden -- floden Frat -- ända till Västra havet
skall edert område sträcka sig. **25** Ingen skall kunna stå eder
emot. Fruktan och förskräckelse för eder skall HERREN, eder
Gud, låta komma över hela det land I beträden, såsom han
har lovat eder. **26** Se, jag förelägger eder i dag välsignelse
och förbannelse: **27** välsignelse, om I hören HERRENS eder
Guds, bud, som jag i dag giver eder, **28** och förbannelse, om
I icke hören HERRENS, eder Guds, bud, utan viken av ifrån
den väg jag i dag bjuder eder gå och följen efter andra gudar,
som I icke kännen. **29** Och när HERREN, din Gud, har låtit dig
komma in i det land dit du nu går, för att taga det i besittning,
skall du låta berget Gerissim bliva platsen för välsignelsen och
berget Ebal platsen för förbannelsen. **30** (Dessa berg ligga,
såsom känt är, på andra sidan Jordan, bortom Västra vägen, i
hedmarkskananéernas land, mitt emot Gilgal, bredvid Mores
terebintlund.) **31** Ty I gån nu över Jordan, för att komma in i och
taga i besittning det land som HERREN, eder Gud, vill giva
eder; I skolen taga det i besittning och bo där. **32** Hållen då alla
de stadgar och rätter som jag i dag förelägger eder, och gören
efter dem.

12 Dessa äro de stadgar och rätter som I skolen hålla och
iakttaga i det land som HERREN, dina fäders Gud, har
givit dig till besittning; så länge I leven på jorden skolen I hålla
dem. **2** I skolen i grund föröda alla platser där de folk som I
fördriven hava hållit sin gudstjänst, vare sig detta har skett på
höga berg och höjder eller någonstädes under gröna träd. **3** I
skolen bryta ned deras altaren och slå sönder deras stoder och
bränna upp deras Aseror i eld och hugga ned deras gudabeläten,
och I skolen utrota deras namn från sådana platser. **4** När I
tillbedjen HERREN, eder Gud, skolen I icke göra såsom de, **5**
utan den plats som HERREN, eder Gud, utväljer inom någon av
edra stammar till att där fästa sitt namn, denna boning skolen I
söka och dit skall du gå. **6** Och dit skolen I föra edra brännoffer
och slaktoffer, eder tionde, vad edra händer bära fram såsom
offergärd, edra löftesoffer och frivilliga offer och det förstfödda
av edra fäkreatur och eder småboskap. **7** Och där skolen I äta
inför HERRENS, eder Guds, ansikte, och glädja eder med edert
husfolk över allt vad I haven förvärvat, allt varmed HERREN, din
Gud, vara rättast; **8** I skolen då icke göra såsom vi nu göra här,
var och en vad honom tyckes vara rättast. **9** I haven ju ännu
icke kommit till ro och till den arvedel som HERREN, din Gud,
vill giva dig. **10** Men när I haven gått över Jordan och bon i det
land som HERREN, eder Gud, vill giva eder till arvedel, och när
han har låtit eder få ro för alla edra fiender runt omkring, då att
I bon i trygghet, **11** då skolen I till den plats som HERREN,
eder Gud, utväljer till boning åt sitt namn föra allt vad jag nu
bjuder eder: edra brännoffer och slaktoffer, eder tionde, vad
edra händer bära fram såsom offergärd, så ock alla de utvalda
löftesoffer som I loven HERREN. **12** Och så skolen I glädja eder
inför HERREN, eder Guds, ansikte, med edra söner och döttrar,
edra tjänare och tjänarinnor, och med leviten som bor inom edra
portar, ty han har ju ingen lott eller arvedel med eder. **13** Tag dig
till vara för att offra dina brännoffer på någon annan plats som
kan falla din in; **14** nej, på den plats HERREN utväljer inom en
av dina stammar, där skall du offra dina brännoffer, och där skall
du göra allt vad jag eljest bjuder dig. **15** Dock får du, så mycket
dig lyster, slakta och äta kött inom vilken som helst av dina
städer, i mån av den välsignelse som HERREN, din Gud, giver
dig. Både den som är oren och den som är ren må äta därav,

såsom vore det gasell- eller hjortkött. 16 Men blodet skolen I
icke förtära I skolen gjuta ut det på jorden såsom vatten. 17 Du
får alltså icke hemma inom dina portar äta tionde av din säd,
ditt vin och din olja, ej heller det förstfödda av dina fäkreatur
och din småboskap, ej heller något av de löftesoffer som du
lovar, eller av dina frivilliga offer, eller av det din hand bär fram
såsom offergärd; 18 utan inför HERREN, din Guds, ansikte, på
den plats som HERREN, din Gud, utväljer skall du äta sådant,
med din son och din dotter, din tjänare och din tjänarinna, och
med leviten som bor inom dina portar; och så skall du glädja
dig inför HERRENS, din Guds, ansikte över allt vad du har
förvärvat. 19 Tag dig till vara för att glömma bort leviten, så
länge du lever i ditt land. 20 Om du alltså, när HERREN, din
Gud, har utvidgat ditt område, såsom han har lovat dig, tänker
så: "Jag vill äta kött" -- ifall det nu lyster för dig att äta kött -- så
må du då äta kött, så mycket dig lyster. 21 Om den plats som
HERREN, din Gud, utväljer till att där fästa sitt namn ligger för
avlägset för dig, så må du, i enlighet med vad jag har bjudit dig,
slakta av de fäkreatur och av den småboskap som HERREN
har givit dig, och äta därav hemma inom dina portar, så mycket
av din lyster. 22 Men du skall äta på samma sätt som man äter
gasell- eller hjortkött; både den som är oren och den som är ren
må äta därav. 23 Allenast skall du vara ståndaktig i att icke
förtära blodet; ty blodet är själen, och själen skall du icke förtära
med köttet. 24 Du skall icke förtära det; du skall gjuta ut det
på jorden såsom vatten. 25 Du skall icke förtära det, på det
att det må gå dig väl och dina barn efter dig, när du göra vad
rätt är i HERRENS ögon. 26 Men de heliga gåvor som du vill
bära fram, och dina löftesoffer, dem skall du föra med dig till
den plats som HERREN utväljer. 27 Och av dina brännoffer
skall du offra både köttet och blodet på HERRENS, din Guds,
altare. Av dina slaktoffer däremot skall väl blodet gjutas ut på
HERRENS, din Guds, altare, men köttet må du äta. 28 Alla
dessa bud som jag giver dig skall du hålla och höra, för att
det må gå dig väl och dina barn efter dig, till evig tid, när du
gör var gott och rätt är i HERRENS, din Guds, ögon. 29 När
HERREN, din Gud, har utrotat de folk till vilka du nu kommer,
för att fördriva dem för dig, när du alltså har fördrivit dessa och
bosatt dig i deras land, 30 tag dig då till vara för att bliva snärjd,
så att du efterföljer dem, sedan de hava blivit förgjorda för dig;
fråga icke efter deras gudar, så att du säger: "På vad sätt höllo
dessa folk sin gudstjänst? Så vill också jag göra." 31 Nej, på det
sättet skall icke du göra, när du tillbeder HERREN, din Gud,
ty allt som är en styggelse för HERREN, och som han hatar,
det hava de gjort till sina gudars ära; ja, de gå så långt att de
bränna upp sina söner och döttrar i eld åt sina gudar. 32 Allt vad
jag bjuder eder, det skolen I hålla och göra. Du skall icke lägga
något därtill och icke taga något därifrån.

13 Om en profet eller en som har drömmar uppstår bland
dig, och han utlovar åt dig något tecken eller under, 2
och sedan det tecken eller under, verkligen inträffar, varom han
talade med dig, i det att han sade: "Låt oss efterfölja och tjäna
andra gudar, som I icke kännen", 3 så skall du ändå icke höra
på den profetens ord eller på den drömmaren, ty HERREN, eder
Gud, sätter eder därmed allenast på prov, för att förnimma om I
älsken HERREN, eder Gud, av allt edert hjärta och av all eder
själ. 4 HERREN, eder Gud, skolen I efterfölja, honom skolen I
frukta, hans bud skolen I hålla, hans röst skolen I höra, honom
skolen I tjäna, och till honom skolen I hålla eder. 5 Men den
profeten eller drömmaren skall dödas, ty han predikade avfall
från HERREN, eder Gud, som har fört eder ut ur Egyptens land
och förlossat dig ur träldomshuset; och han ville förföra dig till
att övergiva den väg som HERREN, din Gud, har bjudit dig att
vandra. Du skall skaffa bort ifrån dig vad ont är. 6 Om din broder,
din moders son, eller din son eller din dotter, eller hustrun i din
famn, eller din vän som är för dig såsom ditt eget liv, om någon
av dessa i hemlighet vill förleda dig, i det han säger: "Låt oss gå
åstad och tjäna andra gudar, som varken du eller dina fäder
hava känt" 7 -- gudar hos de folk som bo runt omkring eder,
nära dig eller fjärran ifrån dig, från jordens ena ända till den
andra -- 8 så skall du icke göra honom till viljes eller höra på
honom. Du skall icke visa honom någon skonsamhet eller hava
misskund och undseende med honom, 9 utan du skall dräpa
honom: först skall din egen hand lyftas mot honom för att döda
honom, och sedan hela folkets hand. 10 Och du skall stena
honom till döds, därför att han sökte förföra dig till att övergiva
HERREN, din Gud, som har fört dig ut ur Egyptens land, ur
träldomshuset. 11 Och hela Israel skall höra detta och frukta,
och man skall sedan icke mer göra något sådant ont bland dig.
12 Om du får höra att man i någon av de städer, som HERREN
vill giva dig till att bo i, berättar 13 att män hava uppstått bland
dig, onda män som förföra invånarna i sin stad, i det att de säga:
"Låt oss gå åstad och tjäna andra gudar, som I icke kännen", 14
så skall du noga undersöka och rannsaka och efterforska; om
det då befinnes vara sant och visst att en sådan styggelse har
blivit förövad bland dig, 15 så skall du slå den stadens invånare
med svärdsegg; du skall giva den och allt vad däri är till spillo;
också boskapen där skall du slå med svärdsegg. 16 Och allt
byte du får där skall du samla ihop mitt på torget, och därefter
skall du bränna upp staden i eld, med allt byte du får där, såsom
ett heloffer åt HERREN, din Gud; den skall bliva en grushög för
evärdlig tid, aldrig mer skall den byggas upp. 17 Låt intet av det
tillspillogivna låda vi din hand, på det att HERREN må vända sig
ifrån sin vredes glöd och låta barmhärtighet vederfaras dig och
förbarma sig över dig och föröka dig, såsom han med ed har
lovat dina fäder att göra, 18 om du nämligen hör HERRENS, din
Guds, röst, så att du håller alla hans bud, som jag i dag giver
dig, och gör vad rätt är i HERRENS, din Guds, ögon.

14 I ären Herrens, eder Guds, barn. I skolen icke rista några
märken på eder eller göra eder skalliga ovanför pannan för
någon död; 2 ty du är ett folk som är helgat åt Herren, din Gud,
och dig har Herren utvalt till att vara hans egendomsfolk framför
alla andra folk på jorden. 3 Du skall icke äta något som är en
styggelse. 4 Dessa äro de fyrfotadjur som I fån äta: fäkreatur, får
och getter, hjort, 5 gasell, dovhjort, stenbock, dison, teoantilop
och semer, 6 alla de fyrfotadjur som hava klövar och hava dem
helkluvna i två hälfter, och som idissla; sådana fyrfotadjur fån
I äta. 7 Men dessa skolen I icke äta av de idisslande djuren

och av dem som hava genomkluvna klövar: kamelen, haren
och klippdassen, ty de idissla väl, men de hava icke klövar, de
skola gälla för eder som orena; 8 svinet, ty det har väl klövar,
men det idisslar icke, det skall gälla för eder såsom orent. Av
dessa djurs kött skolen I icke äta, ej heller skolen I komma vid
deras döda kroppar. 9 Detta är vad I fån äta av allt det som
lever i vattnet: allt det som har fenor och fjäll fån I äta. 10 Men
intet som icke har fenor och fjäll skolen I äta; det skall gälla för
eder så som orent. 11 Alla rena fåglar fån I äta. 12 Men dessa
fåglar skolen I icke äta: örnen, lammgamen, havsörnen, 13
raafågeln, falken, gladan med dess arter, 14 alla slags korpar
efter deras arter, 15 strutsen tahemasfågeln, fiskmåsen, höken
med dess arter, 16 ugglan, uven tinsemetfågeln, 17 pelikanen,
asgamen, dykfågeln, 18 hägern, regnpiparen med dess arter,
härfågeln och flädermusen. 19 Alla flygande smådjur skola ock
gälla för eder såsom orena, de skola icke ätas. 20 Men alla rena
flygande djur fån I äta. 21 I skolen icke äta något självdött; åt
främlingen som bo inom dina portar må du giva sådant, och
han må äta det; eller ock må du sälja det åt en utlänning. Ty
du är ett folk som är helgat HERREN, din Gud. Du skall icke
koka en killing i dess moders mjölk. 22 Tionde skall du giva av
all sädesgröda som för vart år växer på din åker, 23 och du
skall äta den inför Herrens, din Guds, ansikte, på den plats som
han utväljer till boning åt sitt namn: tionden av din säd, ditt vin
och din olja, så ock din förstfödda av dina fäkreatur och din
småboskap; ty du skall lära att frukta Herren, din Gud, alltid. 24
Men om vägen är dig för lång, så att du icke förmår föra det dit,
eftersom den plats som Herren, din Gud, utväljer till att där fästa
sitt namn ligger för avlägset för dig -- då nu Herren, din Gud,
välsigna dig -- 25 så må du sälja det och knyta in penningarna
och taga dem med dig och gå till den plats som Herren, din
Gud, utväljer. 26 Och du må köpa för penningarna vadhelst dig
lyster fäkreatur eller småboskap, eller vin eller andra starka
drycker eller vad du eljest kan åstunda; och så skall du hålla
måltid där inför HERRENS, din Guds, ansikte och glädja dig
med ditt husfolk. 27 Och leviten som bor inom dina portar skall
du då icke glömma bort, ty han har ingen lott eller arvedel jämte
dig. 28 Vid slutet av vart tredje år skall du avskilja all tionde av
vad du har fått i avkastning under det året och lägga upp det
inom dina städer. 29 Och sedan skall leviten få komma, han
som ingen lott eller arvedel har jämte dig, så ock främlingen och
den faderlöse och änkan som bo inom dina portar; och då skola
äta och bliva mätta. Så skall du göra, för att Herren din Gud, må
välsigna dig i alla dina händers verk, i allt vad du gör.

15 Vart sjunde år skall du låta vara ett friår. 2 Och så skall
förhålla sig med det friåret: Var långivare som har lånat
något åt sin nästa skall då efterskänka sin fordran. Han får då
icke kräva sin nästa och broder, ty ett HERRENS friår har då
blivit utlyst. 3 En utlänning må du kräva, men om du har något
att fordra av din broder, skall du efterskänka det. 4 Dock borde
rätteligen ingen fattig finnas hos dig, ty Herren skall rikligen
välsigna dig i det land som HERREN, din Gud, vill giva dig till
besittning, såsom din arvedel, 5 allenast du hör HERRENS, din
Guds, röst, så att du håller alla dessa bud som jag i dag giver
dig och gör efter dem. 6 Ty Herren, din Gud, skall välsigna dig,
såsom han har lovat dig; och du skall giva lån åt många folk,
men själv skall du icke behöva låna av någon, och du skall råda
över många folk, men de skola icke råda över dig. 7 Om någon
fattig finnes hos dig, en av dina bröder inom någon av dina
städer, i det land som Herren, din Gud, vill giva dig, så skall du
icke förstocka ditt hjärta och tillsluta din hand för denne din
fattige broder, 8 utan du skall gärna öppna din hand för honom
och gärna låna honom vad han behöver i sin brist. 9 Tag dig
till vara, så att icke den onda tanken uppstår i ditt hjärta: "Det
sjunde året, friåret, är nära", och att du så ser med ont öga på
din fattige broder och icke giver honom något; han kan då ropa
över dig till Herren, och så kommer synd att vila på dig. 10
Gärna skall du giva åt honom, och ditt hjärta skall icke vara
motvilligt, när du giver åt honom, ty för en sådan gåvas skull
skall Herren, din Gud, välsigna dig i alla dina verk, i allt vad du
företager dig. 11 Fattiga skola ju aldrig saknas i landet, därför
bjuder jag dig och säger: Du skall gärna öppna din hand för din
broder, för de arma och fattiga som du har i ditt land. 12 Om
någon av ditt folk, en hebreisk man eller en hebreisk kvinna, har
sålt sig till dig och tjänat dig i sex år, så skall du på det sjunde
året släppa honom fri ur din tjänst; 13 och när du släpper honom
fri ur din tjänst, skall du icke låta honom gå med tomma händer.
14 Du skall fastmer förse honom med gåvor från din hjord, från
din loge och från din vinpress; av det varmed Herren, din Gud,
har välsignat dig skall du giva honom. 15 Du skall komma ihåg
att du själv har varit en träl i Egyptens land, och att Herren,
din Gud, har förlossat dig; därför bjuder jag dig detta i dag. 16
Men om så skulle hända, att han säger till dig att han icke vill
lämna dig, därför att han älskar dig och ditt hus, eftersom han
har haft det gott hos dig, 17 så skall du taga en syl och sticka
den genom hans öra in i dörren; därefter skall han vara din träl
evärdligen. Med din tjänarinna skall du göra på samma sätt. 18
Du skall icke tycka det vara hårt att du måste släppa din tjänare
fri ur din tjänst; i sex år har han ju berett dig dubbelt så stor
förmån som någon avlönad legodräng. Så skall Herren, din
Gud, välsigna dig i allt vad du gör. 19 Allt förstfött av hankön,
som födes bland dina fäkreatur och din småboskap, skall du
helga åt Herren, din Gud; du skall icke vid ditt arbete begagna
det som är förstfött bland dina fäkreatur, icke heller skall du
klippa ullen på det som är förstfött bland din småboskap. 20
Inför Herrens, din Guds, ansikte skall du med ditt husfolk för
vart år äta det på den plats som Herren utväljer. 21 Men om
djuret har något lyte, om det är halt eller blint eller har något
annat ont lyte, så skall du icke offra det åt Herren, din Gud.
22 Inom dina städer må du då äta det; både den som är oren
och den som är ren må äta därav, såsom vore det gasell- eller
hjortkött. 23 Men blodet skall du icke förtära; du skall gjuta ut
det på jorden såsom vatten.

16 Tag i akt månaden Abib och håll Herrens, din Guds,
påskhögtid; ty i månaden Abib förde Herren, din Gud,
dig ut ur Egypten om natten. 2 Du skall då slakta påskoffer åt
Herren. din Gud, av småboskap och fäkreatur, på den plats som
Herren utväljer till boning åt sitt namn. 3 Du skall icke äta något

syrat därtill; i sju dagar skall du äta osyrat bröd därtill, betryckets
bröd. Ty med hast måste du draga ut ur Egyptens land. I alla
dina livsdagar må du därför komma ihåg den dag då du drog ut
ur Egyptens land. 4 I sju dagar må man icke se någon surdeg
hos dig, i hela ditt land; och av det som du slaktar om aftonen
på den första dagen skall intet kött lämnas kvar över natten till
morgonen. 5 Du får icke slakta påskoffret inom vilken som helst
av de städer som Herren, din Gud, vill giva dig, 6 utan du skall
gå till den plats som Herren, din Gud, utväljer till boning åt sitt
namn, och där skall du slakta påskoffret om aftonen, när solen
går ned den tid på dagen, då den drog ut ur Egypten. 7 Och
du skall koka det och äta det på den plats som Herren, din
Gud, utväljer; sedan må du om morgonen vända tillbaka och gå
hem till dina hyddor. 8 I sex dagar skall du äta osyrat bröd, och
på sjunde dagen är Herrens, din Guds, högtidsförsamling; då
skall du icke göra något arbete. 9 Sju veckor skall du räkna
åt dig; från den dag då man begynner skära säden skall du
räkna sju veckor. 10 Därefter skall du hålla Herrens, din Guds,
veckohögtid och bära fram din hands frivilliga gåva, som du må
giva efter råd och lägenhet, alltefter måttet av den välsignelse
som Herren, din Gud, har givit dig. 11 Och inför Herrens, din
Guds, ansikte skall du glädja dig på den plats som Herren, din
Gud, utväljer till boning åt sitt namn, du själv med din son och
din dotter, din tjänare och tjänarinna, och med leviten som bor
inom dina portar, och främlingen, den faderlöse och änkan som
du har hos dig. 12 Och du skall komma ihåg att du själv har varit
en träl i Egypten, och så hålla dessa stadgar och göra efter dem.
13 Lövhyddohögtiden skall du hålla, i sju dagar, när du inbärgar
avkastningen av din loge och av din vinpress. 14 Och du skall
glädja dig vid denna din högtid, med din son och din dotter,
din tjänare och din tjänarinna, med leviten, med främlingen,
den faderlöse och änkan som bo inom dina portar. 15 I sju
dagar skall du hålla Herrens, din Guds, högtid, på den plats som
Herren utväljer; ty Herren, din Gud, skall välsigna dig i all den
avkastning du får och i dina händers alla verk, och du skall vara
uppfylld av glädje. 16 Tre gånger om året skall allt ditt mankön
träda fram inför Herrens, din Guds, ansikte, på den plats som
han utväljer: vid det osyrade brödets högtid, vid veckohögtiden
och vid lövhyddohögtiden. Men med tomma händer skall ingen
träda fram inför Herrens ansikte, 17 utan var och en skall: giva
vad hans hand förmår, alltefter måttet av den välsignelse som
Herren, din Gud, har givit dig. 18 Domare och tillsyningsmän
skall du tillsätta åt dig inom alla de städer som Herren, din Gud,
vill giva dig, för dina särskilda stammar; de skola döma folket
med rättvis dom. 19 Du skall icke vränga rätten och icke hava
anseende till personen; och du skall icke taga mutor, ty mutor
förblinda de visas ögon och förvrida de rättfärdigas sak. 20
Rättfärdighet, rättfärdighet skall du eftertrakta, för att du må leva
och taga i besittning det land som Herren, din Gud, vill giva dig.
21 Du skall icke plantera åt dig Aseror av något slags träd, vid
sidan av Herrens, din Guds, altare, det som du skall göra åt dig;
22 icke heller skall du resa åt dig någon stod, ty sådant hatar
Herren, din Gud.

17 Du skall icke offra åt Herren, din Gud, något djur av
fäkreaturen eller av småboskapen, som har något lyte
eller något annat fel, ty sådant är en styggelse för Herren, din
Gud. 2 Om bland dig, inom någon av de städer som Herren, din
Gud, vill giva dig, någon man eller kvinna befinnes göra vad
ont är i Herrens, din Guds, ögon, i det att han överträder hans
förbund, 3 och går åstad och tjänar andra gudar och tillbeder
dem, eller ock solen eller månen eller himmelens hela härskara,
mot mitt bud, 4 och detta bliver berättat för dig, så att du får
höra därom, då skall du noga undersöka saken; om det då
befinnes vara sant och visst att en sådan styggelse har blivit
förövad i Israel, 5 så skall du föra den man eller den kvinna som
har gjort denna onda gärning ut till din stadsport det må nu vara
en man eller en kvinna-och stena den skyldige till döds. 6 Efter
två eller tre vittnens utsago skall han dödas; ingen skall dömas
till döden efter allenast ett vittnes utsago. 7 Först skall vittnenas
hand lyftas mot honom för att döda honom, och sedan hela
folkets hand: du skall skaffa bort ifrån dig vad ont är. 8 Om det i
något fall bliver dig för svårt att själv döma i en blodssak eller
i en rättsfråga eller i ett misshandlingsmål eller överhuvud i
någon sak varom man tvistar i dina portar, så skall du-stå upp
och begiva dig till den plats som HERREN, din Gud, utväljer, 9
och gå till de levitiska prästerna, och till den som på den tiden är
domare; dem skall du fråga, och de skola förkunna för dig vad
som är rätt. 10 Och i enlighet med vad de förkunna för dig där,
på den plats som Herren utväljer. skall du göra; du skall i alla
stycken hålla och göra vad de lära dig. 11 Efter den lag som de
lära dig, och efter den dom som de avkunna för dig skall du
göra. Från det som de förkunna för dig skall du icke vika av, vare
sig till höger eller till vänster. 12 Men om någon gör sig skyldig
till den förmätenheten att icke vilja lyssna till prästen, som står
och gör tjänst där inför Herren, din Gud, eller till domaren, så
skall den mannen dö: du skall skaffa bort ifrån Israel vad ont är.
13 Och allt folket skall höra det och frukta, och de skola icke mer
göra sig skyldiga till sådan förmätenhet. 14 När du kommer in i
det land som Herren, din Gud, vill giva dig, och du tager det i
besittning och bor där om du då säger: "Jag vill sätta en konung
över mig, såsom alla folk omkring mig hava", 15 så skall du till
konung över dig sätta den som Herren, din Gud, utväljer. En av
dina bröder skall du sätta till konung över dig; du får icke sätta
till konung över dig en utländsk man, som icke är din broder. 16
Men han må icke skaffa sig hästar i mängd, och icke sända sitt
folk tillbaka till Egypten för att skaffa de många hästarna, ty
Herren har ju sagt till eder: "I skolen icke mer återvända denna
väg." 17 Icke heller skall han skaffa sig hustrur i mängd, på det
att hans hjärta icke må bliva avfälligt; och icke heller skall han
skaffa sig alltför mycket silver och guld. 18 Och när han har
blivit uppsatt på sin konungatron, skall han hämta denna lag
från de levitiska prästerna och taga en avskrift därav åt sig i en
bok. 19 Och den skall han hava hos sig och läsa i den i alla
sina livsdagar, för att han må lära att frukta Herren, sin Gud, så
att han håller alla denna lags ord och dessa stadgar och gör
efter dem. 20 Så skall han göra, för att hans hjärta icke må
förhäva sig över hans bröder, och för att han icke må vika av
ifrån buden, vare sig till höger eller till vänster; på det att han
och hans söner må länge regera; sitt rike, bland Israels folk.

18 De levitiska prästerna, hela Levi stam, skola ingen lott
eller arvedel hava med det övriga Israel; av HERRENS
eldsoffer och hans arvedel skola de hava sitt underhåll. **2** De
skola icke hava någon arvedel bland sina bröder; Herren är
deras arvedel, såsom han har sagt dem. **3** Och detta skall
vara vad prästerna hava rätt att få av folket, av dem som offra
ett slaktoffer, vare sig av fäkreaturen eller av småboskapen:
man skall giva prästen bogen, käkstyckena och vommen. **4**
Förstlingen av din säd, ditt vin och din olja, och förstlingen av
dina fårs ull skall du giva honom. **5** Ty honom har Herren, din
Gud, utvalt bland alla dina stammar, för att han och hans söner
alltid skola stå och göra tjänst i Herrens namn. **6** Och om leviten
vill komma från någon av dina städer, inom vilken han vistas
någonstädes i Israel, så må det stå honom fritt att komma,
såsom honom lyster, till den plats som Herren utväljer, **7** och
han må då göra tjänst i HERRENS, sin Guds, namn, likasom
alla hans bröder, leviterna, som stå där inför HERRENS ansikte.
8 De skola alla hava lika mycket till sitt underhåll, oberäknat vad
någon kan äga genom försäljning av sitt fädernearv. **9** När du
kommer in i det land som HERREN, din Gud, vill giva dig, skall
du icke lära dig att göra efter hedningarnas styggelser. **10** Hos
dig må icke finnas någon som låter sin son eller dotter gå genom
eld, eller som befattar sig med trolldom eller teckentydning eller
svartkonst eller häxeri, **11** ingen som förehar besvärjelsekonster,
ingen som frågar andar, eller som är en spåman, eller som
söker råd hos de döda. **12** Ty en styggelse för Herren är var och
en som gör sådant, och för sådana styggelsers skull fördriver
HERREN, din Gud, dem för dig. **13** Du skall vara ostrafflig inför
HERREN, din Gud. **14** Hedningarna som du nu fördriver lyssna
väl till sådana som öva teckentydning och trolldom, men dig har
HERREN, din Gud, icke tillstatt sådant. **15** En profet bland ditt
folk, av dina bröder, en som är mig lik, skall HERREN, din Gud,
låta uppstå åt dig; honom skolen I lyssna till. **16** Det skall bliva
alldeles såsom du begärde av HERREN, din Gud, vid Horeb,
den dag då I voren där församlade och du sade: "Låt mig icke
vidare höra HERRENS, min Guds, röst, och låt mig slippa att
längre se denna stora eld, på det att jag icke må dö." **17** Och
HERREN sade till mig: "De hava rätt i vad de hava talat. **18** En
profet skall jag låta uppstå åt dem bland deras bröder, en som
är dig lik, och jag skall lägga mina ord i hans mun, och han
skall tala till dem allt vad jag bjuder honom. **19** Och om någon
icke lyssnar till mina ord, de ord han talar i mitt namn, så skall
jag själv utkräva det av honom. **20** Men den profet som är så
förmäten, att han i mitt namn talar vad jag icke har bjudit honom
tala, eller som talar i andra gudars namn, den profeten skall dö.
21 Och om du säger vid dig själv: 'Huru skola vi känna igen det
som icke är talat av HERREN?', **22** så må du veta: när profeten
talar i HERRENS namn, och det som han har talat icke sker och
icke inträffar, då är detta något som HERREN icke har talat; i
förmätenhet har då profeten talat det; du skall icke frukta för
honom."

19 När HERREN, din Gud, har utrotat de folk vilkas land
HERREN, din Gud, vill giva dig, och när du har fördrivit
dem och bosatt dig i deras städer och i deras hus, **2** då skall du
avskilja åt dig tre städer i ditt land, det som HERREN, din Gud,
vill giva dig till besittning. **3** Du skall försätta vägarna till dem i
gott skick åt dig; och du skall dela i tre delar det landområde
som HERREN, din Gud, giver dig till arvedel. Så skall du göra,
för att var och en som har dräpt någon må kunna fly dit. **4** Och
under följande villkor må en dråpare fly till någon av dem och så
bliva vid liv; om någon dödar sin nästa utan vett och vilja, och
utan att förut hava burit hat till honom **5** -- såsom när någon går
med sin nästa ut i skogen för att hugga ved, och hans hand
hugger till med yxan för att fälla trädet, och järnet då far av
skaftet och träffar den andre, så att denne dör -- då må en
sådan fly till någon av dessa städer och så bliva vid liv. **6** Detta
vare stadgat, för att blodshämnaren, om han i sitt hjärtas vrede
förföljer dråparen, icke må hinna upp honom, ifall vägen är för
lång, och slå ihjäl honom, fastän han icke hade förtjänat döden,
eftersom han icke förut hade burit hat till den andre. **7** Därför är
det som jag bjuder dig och säger: "Tre städer skall du avskilja åt
dig." **8** Och när HERREN, din Gud, utvidgar ditt område, såsom
han med ed har lovat dina fäder, och giver dig allt det land som
han har sagt att han skulle giva åt dina fäder -- **9** om du då
håller och gör efter alla dessa bud som jag i dag giver dig, så
att du älskar HERREN, din Gud, och alltid vandrar på hans
vägar, då skall du lägga ännu tre städer till dessa tre, **10** för att
oskyldigt blod icke må utgjutas i ditt land, det som HERREN, din
Gud, vill giva dig till arvedel, och blodskuld så komma att vila på
dig. **11** Men om någon bär hat till sin nästa och lägger sig i
försåt för honom och överfaller honom och slår honom till döds,
och sedan flyr till någon av dessa städer, **12** då skola de äldste i
hans stad sända bort och hämta honom därifrån och lämna
honom i blodshämnarens hand, och han skall dö. **13** Du skall
icke visa honom någon skonsamhet, utan du skall skaffa bort
ifrån Israel skulden för den oskyldiges blod, för att det må gå dig
väl. **14** Du skall icke flytta din nästas råmärke, något råmärke
som förfäderna hava satt upp i den arvedel du får i det land som
HERREN, din Gud, vill giva dig till besittning. **15** Det är icke nog
att allenast ett vittne träder upp mot någon angående någon
missgärning eller synd, vad det nu må vara för en synd som
någon kan hava begått. Efter två eller efter tre vittnens utsago
skall var sak avgöras. **16** Om ett orättfärdigt vittne träder upp
mot någon för att vittna mot honom angående någon förbrytelse,
17 så skola båda parterna träda fram inför HERRENS ansikte,
inför de män som på den tiden äro präster och domare. **18** Och
domarna skola noga undersöka saken; om då vittnet befinnes
vara ett falskt vittne, som har burit falskt vittnesbörd mot sin
broder, **19** så skolen I låta detsamma vederfaras honom som
han hade tilltänkt sin broder: du skall skaffa bort ifrån dig vad
ont är. **20** Och det övriga folket skall höra det och frukta, och
man skall icke vidare göra något sådant ont bland eder. **21** Du
skall icke visa honom någon skonsamhet: liv för liv, öga for öga,
tand för tand, hand för hand, fot för fot.

20 Om du drager ut i krig mot dina fiender, och du då får
se hästar och vagnar och ett folk som är större än du. så
skall du dock icke frukta för dem, ty HERREN, din Gud, är med
dig, han som har fört dig upp ur Egyptens land. **2** När I då stån
färdiga att gå i striden, skall prästen träda fram och tala till folket;

3 han skall säga till dem: "Hör, Israel! I stån nu färdiga att gå i
strid mot edra fiender. Edra hjärtan vare icke försagda; frukten
icke och ängslens icke, och varen icke förskräckta för dem, 4 ty
HERREN, eder Gud, går själv med eder; till att strida för eder
mot edra fiender och giva eder seger." 5 Och tillsyningsmännen
skola tala till folket och säga: "Om någon finnes här, som har
byggt sig ett nytt hus, men ännu icke invigt det, så må han
vända tillbaka hem, för att icke. om han faller i striden, en annan
må komma att inviga det. 6 Och om någon finnes här, som har
planterat en vingård, men ännu icke fått skörda någon frukt
därav, så må han vända tillbaka hem, för att icke, om han faller i
striden, en annan må komma att hämta första skörden av den.
7 Och om någon finnes här, som har trolovat sig med en kvinna,
men ännu icke tagit henne till sig, så må han vända tillbaka
hem, för att icke om han faller i striden, en annan man må taga
henne till sig." 8 Vidare skola tillsyningsmännen tala till folket
och säga: "Om någon finnes här, som fruktar och har ett försagt
hjärta, så må han vända tillbaka hem, för att icke också hans
bröders hjärtan må bliva uppfyllda av räddhåga, såsom hans
eget hjärta är." 9 Och när tillsyningsmännen så hava talat till
folket, skola hövitsmän tillsättas övar härens avdelningar, till att
gå i spetsen för folket. 10 När du kommer till någon stad för
att belägra den, skall du först tillbjuda den fred. 11 Om den
då giver dig ett fridsamt svar och öppnar sina portar för dig,
så skall allt folket som finnes där bliva arbetspliktigt åt dig och
vara dina tjänare. 12 Men om den icke vill hava fred med dig,
utan vill föra krig mot dig, så må du belägra den. 13 Och om
HERREN, din Gud, då giver den i din hand, skall du slå allt
mankön där med svärdsegg. 14 Men kvinnorna och barnen
och boskapen och allt annat som finnes i staden, allt rov du får
där, skall du hava såsom ditt byte; och du må då njuta av det
rov som HERREN. din Gud, låter dig taga från dina fiender.
15 Så skall du göra med alla de städer som äro mer avlägsna
från dig, och som icke höra till dessa folks städer. 16 Men i de
städer som tillhöra dessa folk, och som HERREN, din Gud,
vill giva dig till arvedel, skall du icke låta något som anda har
bliva vid liv, 17 utan du skall giva dem alla till spillo: hetiterna
och amoréerna, kananéerna och perisséerna, hivéerna och
jebuséerna, såsom HERREN din Gud, har bjudit dig. 18 Så
skall du göra, för att de icke må lära eder att bedriva alla de
styggelser som de själva hava bedrivit till sina gudars ära, och
så komma eder att synda mot HERREN, eder Gud. 19 Om du
måste länge belägra en stad för att erövra och intaga den, så
skall du icke förstöra träden däromkring genom att höja din yxa
mot dem; du må äta av deras frukt, men du skall icke hugga
ned dem; träden på marken äro ju icke människor som skola
belägras av dig. 20 Men de träd om vilka du vet att de icke bära
ätbar frukt, dem må du förstöra och hugga ned för att av dem
bygga bålverk mot den fientliga staden, till dess att den faller

21 Om i det land som HERREN, din Gud, vill giva dig till
besittning en ihjälslagen människa påträffas liggande på
marken, och man icke vet vem som har dödat honom, 2 så
skola dina äldste och dina domare gå ut och mäta upp avståndet
från platsen där den ihjälslagne påträffas till de städer som ligga
där runt omkring. 3 Och de äldste i den stad som ligger närmast
denna plats skola taga en kviga som icke har blivit begagnad till
arbete, och som icke såsom dragare har gått under ok. 4 Och de
äldste i staden skola föra kvigan ned till en dalgång som icke har
varit plöjd eller besådd; och där i dalen skola de krossa nacken
på kvigan. 5 Och prästerna, Levi söner, skola träda fram, ty
dem har HERREN, din Gud, utvalt till att göra tjänst inför honom
och till att välsigna i HERRENS namn, och såsom de bestämma
skola alla tvister och alla misshandlingsmål behandlas. 6 Och
alla de äldste i den staden, de som bo närmast platsen där
den ihjälslagne påträffades, skola två sina händer över kvigan
på vilken man hade krossat nacken i dalen; 7 och de skola
betyga och säga: "Våra händer hava icke utgjutit detta blod, och
våra ögon hava icke sett dådet. 8 Förlåt ditt folk Israel, som du
har förlossat, HERRE, och låt icke oskyldigt blod komma över
någon i ditt folk Israel." Så bliver denna blodskuld dem förlåten.
9 Du skall skaffa bort ifrån dig skulden för det oskyldiga blodet,
ty du skall göra vad rätt är i HERRENS ögon. 10 Om HERREN,
din Gud, när du drager ut i krig mot dina fiender, giver dem i din
hand, så att du tager fångar, 11 och du då bland fångarna får se
någon skön kvinna som du fäster dig vid, och som du vill taga
till hustru åt dig, 12 så skall du föra henne in i ditt hus, och hon
skall raka sitt huvud och ansa sina naglar. 13 Och hon skall
lägga av de kläder hon bar såsom fånge och skall bo i ditt hus
och få begråta sin fader och sin moder en månads tid; därefter
må du gå in till henne och äkta henne, så att hon bliver din
hustru. 14 Och om du sedan icke mer finner behag i henne, så
må du låta henne gå vart hon vill; du får icke sälja henne för
penningar. Du får icke heller behandla henne såsom trälinna, då
du nu har kränkt henne. 15 Om en man har två hustrur, en
som han älskar och en som han försmår, och båda hava fött
honom söner, såväl den han älskar som den han försmår, och
hans förstfödde son till den försmådda, 16 så får mannen icke,
när han åt sina söner utskiftar sin egendom såsom arv, giva
förstfödslorätten åt sonen till den älskar, till förfång för sonen till
den han försmår, då nu denne är den förstfödde, 17 utan han
skall såsom sin förstfödde erkänna sonen till den försmådda
och giva honom dubbel lott av allt vad han äger. Ty denne är
förstlingen av hans kraft; honom tillhör förstfödslorätten. 18 Om
någon har en vanartig och uppstudsig son, som icke lyssnar till
sin faders och sin moders ord, och som, fastän de tukta honom,
ändå icke hör på dem, 19 så skola hans fader och hans moder
taga honom och föra honom ut till de äldste i staden, till stadens
port. 20 Och de skola säga till de äldste i staden: "Denne vår
son är vanartig och uppstudsig och vill icke lyssna till våra ord,
utan är en frossare och drinkare." 21 Då skall allt folket i staden
stena honom till döds: du skall skaffa bort ifrån dig vad ont är.
Och hela Israel skall höra det och frukta. 22 Om på någon vilar
en sådan synd som förtjänar döden, och han så bliver dödad
och du hänger upp honom på trä, 23 så skall den döda kroppen
icke lämnas kvar på träet över natten, utan du skall begrava den
på samma dag, ty en Guds förbannelse är den som har blivit
upphängd; och du skall icke orena det land som HERREN, din
Gud, vill giva dig till arvedel.

22 Om du ser din broders oxe eller får gå vilse, skall du icke
undandraga dig att taga vara på djuret; du skall föra det
tillbaka till din broder. **2** Och om din broder icke bor i din närhet,
eller om du icke vet vem det är, så skall du taga djuret in i
ditt hus, och det skall vara hos dig, till dess din broder frågar
efter det; då skall du lämna det tillbaka åt honom. **3** På samma
sätt skall du göra med hans åsna, på samma sätt med hans
kläder, och på samma sätt skall du göra med allt annat som din
broder kan hava förlorat, och som du hittar; du får icke draga
dig undan. **4** Om du ser din broders åsna eller oxe falla på
vägen, skall du icke undandraga dig att bistå djuret; du skall
hjälpa honom att resa upp det. **5** En kvinna skall icke bära vad
till en man hör, ej heller skall en man sätta på sig kvinnokläder;
ty var och en som så gör är en styggelse för HERREN, din Gud.
6 Om du på din väg träffar på ett fågelbo, i något träd eller på
marken, med ungar eller ägg i, och modern ligger på ungarna
eller på äggen, så skall du icke taga både modern och ungarna.
7 Du skall låta modern flyga och taga allenast ungarna; så skall
du göra, för att det må gå dig väl och du må länge leva. **8** När
du bygger ett nytt hus, skall du förse taket med bröstvärn, för att
du icke må draga blodskuld över ditt hus, om någon faller ned
därifrån. **9** Du skall icke, för att få två slags skörd i din vingård,
så säd däri, på det att icke alltsammans, både vad du har sått
och vad själva vingården avkastar, må hemfalla till helgedomen.
10 Du skall icke plöja med oxe och åsna tillsammans. **11** Du
skall icke kläda dig i tyg av olika garn, av ull och lin tillsammans.
12 Du skall göra dig tofsar i de fyra hörnen på överklädnaden
som du höljer dig i. **13** Om en man har tagit sig en hustru och
gått in till henne, men sedan får motvilja mot henne, **14** och då
påbördar henne skamliga ting och sprider ut ont rykte om henne
och säger: "Denna kvinna tog jag till hustru; men när jag låg
hos henne, fann jag icke tecknen till att hon var jungfru", **15** så
skola flickans fader och moder taga tecknen till att flickan var
jungfru och bära dem ut till de äldste i staden, där de sitta i
porten. **16** Och flickans fader skall säga till de äldste: "Jag gav
min dotter till hustru åt denne man, men han har fått motvilja
mot henne. **17** Och nu påbördar han henne skamliga ting och
säger: 'Jag har icke funnit tecknen till att din dotter var jungfru';
men här äro tecknen till att min dotter var jungfru." Och de
skola breda ut klädet inför de äldste i staden. **18** Då skola de
äldste i staden taga mannen och tukta honom. **19** Och de skola
ålägga honom att böta hundra siklar silver, vilka han skall giva
åt flickans fader, därför att han har spritt ut ont rykte om en
jungfru i Israel. Och hon skall vara hans hustru, och han får icke
skilja sig från henne, så länge han lever. **20** Men om det var
sanning, om tecknen till att flickan var jungfru icke funnos, **21** då
skall man föra ut flickan utanför dörren till hennes faders hus,
och männen i staden skola stena henne till döds därför att hon
har gjort vad som var en galenskap i Israel, då hon bedrev otukt
i sin faders hus: du skall skaffa bort ifrån dig vad ont är. **22**
Om en man ertappas med att ligga hos en kvinna som är en
annan mans äkta hustru, så skola båda dö, både mannen som
låg hos kvinnan, och jämväl kvinnan: du skall skaffa bort ifrån
Israel vad ont är. **23** Om en jungfru är trolovad med en man,
och en annan man träffar henne i staden och lägrar henne, **24**
så skolen I föra dem båda ut till stadens port och stena dem
till döds, flickan, därför att hon icke ropade på hjälp i staden,
och mannen, därför att han kränkte en annans trolovade: du
skall skaffa bort ifrån dig vad ont är. **25** Men om det var ute på
marken som mannen träffade den trolovade flickan, och han där
tog henne med våld och lägrade henne, så skall mannen som
lägrade henne ensam dö. **26** Men flickan skall du icke göra
något, flickan har icke begått någon synd som förtjänar döden;
utan det är med denna sak, såsom när en man överfaller en
annan och dräper honom. **27** Ty då det var ute på marken som
han träffade den trolovade flickan, kan hon hava ropat, utan att
någon fanns där, som kunde frälsa henne. **28** Om däremot en
man träffar en jungfru som icke är trolovad, och han tager fatt
henne och lägrar henne, och de ertappas, **29** så skall mannen
som lägrade flickan giva åt flickans fader femtio siklar silver och
taga henne själv till sin hustru, därför att han har kränkt henne;
han får icke skilja sig från henne, så länge han lever. **30** Ingen
skall taga sin faders hustru och lyfta på sin faders täcke.

23 Ingen som är snöpt, vare sig genom krossning eller genom
stympning, skall komma in i HERRENS församling. **2**
Ingen som är född i äktenskapsbrott eller blodskam skall komma
in i HERRENS församling; icke ens den som i tionde led är
avkomling av en sådan skall komma in i HERRENS församling.
3 Ingen ammonit eller moabit skall komma in i HERRENS
församling; icke ens den som i tionde led är avkomling av
en sådan skall någonsin komma in i HERRENS församling -
- **4** detta därför att de icke kommo eder till mötes med mat
och dryck på vägen, när I drogen ut ur Egypten, och därför
att han mot dig lejde, Bileam, Beors son, från Petor i Aram-
Naharaim, för att denne skulle förbanna dig. **5** Men HERREN,
din Gud, ville icke höra på Bileam, utan HERREN, din Gud,
förvandlade förbannelsen till välsignelse för dig, ty HERREN, din
Gud, älskade dig. **6** Du skall aldrig, i all din tid, fråga efter deras
välfärd och lycka. **7** Edoméen skall däremot icke för dig vara en
styggelse, ty han är din broder. Egyptiern skall icke heller för dig
vara en styggelse, ty i hans land har du bott såsom främling. **8**
Barn som födas av dessa i tredje led må komma in i HERRENS
församling. **9** När du drager ut mot dina fiender och slår läger,
skall du taga, dig till vara för allt vad orent är. **10** Om bland dig
finnes någon som icke är ren, därigenom att något har hänt
honom under natten, så skall han gå ut till något ställe utanför
lägret; han får icke komma in i lägret. **11** Och mot aftonen skall
han bada sig i vatten, och när solen går ned, får han gå in i
lägret. -- **12** Du skall hava en särskild plats utanför lägret, dit du
kan gå avsides. **13** Och du skall jämte annat som du bär hava
en pinne, och när du vill sätta dig därute, skall du med den
gräva en grop och sedan åter täcka över din uttömning. **14**
Ty HERREN, din Gud, vandrar fram i ditt läger för att hjälpa
dig och giva dina fiender i ditt våld; därför skall ditt läger vara
heligt, så att han icke hos dig ser något som väcker hans leda
och fördenskull vänder sig bort ifrån dig. **15** En träl som har
flytt till dig från sin herre skall du icke utlämna till hans herre.
16 Han skall få stanna hos dig, mitt ibland dig, på det ställe
som han utväljer inom någon av dina städer, var han finner för
gott; och du skall icke förtrycka honom. **17** Ingen tempeltärna

skall finnas bland Israels döttrar, och ingen tempelbolare bland
Israels söner. 18 Du skall icke bära skökolön och hundpenningar
in i HERRENS, din Guds, hus, till gäldande av något löfte; ty det
ena som det andra är en styggelse för HERREN, din Gud. 19
Du skall icke taga ränta av din broder, varken på penningar eller
på livsmedel eller på något annat varpå ränta kan tagas. 20 Av
utlänningen må du taga ränta, men icke av din broder, på det att
HERREN, din Gud, i allt vad du företager dig, må välsigna dig i
det land dit du nu kommer, för att taga det i besittning. 21 Om
du har gjort ett löfte åt HERREN, din Gud, skall du icke dröja att
infria det, ty HERREN, din Gud, skall förvisso utkräva det av
dig, och synd kommer att vila på dig. 22 Men om du underlåter
att göra något löfte, så kommer icke därigenom synd att vila på
dig. 23 Vad dina läppar hava talat skall du hålla och göra, i
enlighet med det frivilliga löfte du har givit HERREN, din Gud,
och uttalat med din mun. 24 När du kommer in i din nästas
vingård, får du där äta druvor, så mycket dig lyster, till dess du
bliver mätt, men du får icke lägga något i ditt kärl. 25 När du
kommer in på din nästas sädesfält, får du plocka ax med din
hand, men med skära får du icke komma vid din nästas säd.

24 Om en man har tagit sig en hustru och äktat henne, men
hon sedan icke längre finner nåd för hans ögon, därför att
han hos henne har funnit något som väcker hans leda, och om
han fördenskull har skrivit skiljebrev åt henne och givit henne
det i handen och skickat bort henne från sitt hus, 2 och kvinnan
sedan, när hon har lämnat hans hus, går åstad och bliver en
annans hustru, 3 och nu också denne andre man får motvilja
mot henne och skriver skiljebrev åt henne och giver henne det i
handen och skickar henne bort ifrån sitt hus, eller om denne
andre man som har tagit henne till sin hustru dör, 4 då får icke
hennes förste man, som skickade bort henne, åter taga henne
till sin hustru, sedan hon har låtit orena sig, ty detta vore en
styggelse inför HERREN; du skall icke draga synd över det land
som HERREN, din Gud, vill giva dig till arvedel. 5 Om en man
nyligen har tagit sig hustru, behöver han icke gå i krigstjänst, ej
heller må någon annan tjänstgöring åläggas honom. Han skall
vara fri ett år för att stanna hemma och glädja den hustru han
har tagit. 6 Man skall icke taga handkvarnen eller ens kvarnens
översten i pant, ty den så gör tager livet i pant. 7 Om en man
befinnes hava stulit någon av sina bröder, Israels barn, och han
behandlar denne såsom träl eller säljer honom, så skall tjuven
dö: du skall skaffa bort ifrån dig vad ont är. 8 Tag dig till vara, så
att du, när någon bliver angripen av spetälska, noga håller och
gör allt som de levitiska prästerna lära eder. Vad jag har bjudit
dem skolen I hålla och göra. 9 Kom ihåg vad HERREN, din
Gud, gjorde med Mirjam på vägen, när I drogen ut ur Egypten.
10 Om du giver något lån åt din nästa, så skall du icke gå in i
hans hus och taga pant av honom. 11 Du skall stanna utanför,
och mannen som du har lånat åt skall bära ut panten till dig. 12
Och om det är en fattig man, så skall du icke hava hans pant till
täcke, när du ligger och sover. 13 Du skall giva honom panten
tillbaka, när solen går ned, så att han kan hava sin mantel på
sig när han ligger och sover, och så välsigna dig; och detta skall
lända dig till rättfärdighet inför HERREN, din Gud. 14 Du skall
icke göra en arm och fattig daglönare orätt, evad han är en
dina bröder, eller han är en av främlingarna som äro hos dig i
ditt land, inom dina portar. 15 Samma dag han har gjort sitt
arbete skall du giva honom hans lön och icke låta solen gå ned
däröver, eftersom han är arm och längtar efter sin lön; han kan
eljest ropa över dig till HERREN, och så kommer synd att vila
på dig. 16 Föräldrarna skola icke dödas för sina barns skull och
barnen skola icke dödas för sina föräldrars skull; var och en
skall lida döden genom sin egen synd. 17 Du skall icke vränga
rätten för främlingen eller den faderlöse, och en änkas kläder
skall du icke taga i pant; 18 du skall komma ihåg att du själv har
varit en träl i Egypten, och att HERREN, din Gud, har förlossat
dig därifrån; därför bjuder jag dig att iakttaga detta. 19 Om du,
när du inbärgar skörden på din åker, glömmer en kärve kvar
på åkern, skall du icke gå tillbaka för att hämta den, ty den
skall tillhöra främlingen, den faderlöse och änkan. Detta skall du
iakttaga, för att HERREN, din Gud, må välsigna dig i alla dina
händers verk. 20 När du har slagit ned dina oliver, skall du icke
sedan genomsöka grenarna; vad där finnes kvar skall tillhöra
främlingen den faderlöse och änkan. 21 När du har avbärgat din
vingård, skall du sedan icke göra någon efterskörd; vad där
finnes kvar skall tillhöra främlingen, den faderlöse och änkan.
22 Du skall komma ihåg att du själv har varit en träl i Egyptens
land; därför bjuder jag dig att iakttaga detta.

25 Om en tvist uppstår mellan män, och de komma inför
rätta, för att man där skall döma mellan dem, så skall man
fria den oskyldige och fälla den skyldige. 2 Om då den skyldige
dömes till hudflängning, skall domaren befalla honom att lägga
sig ned, och skall i sin åsyn låta giva honom det antal slag,
som svarar emot hans brottslighet. 3 Fyrtio slag får han giva
honom, men icke mer, så att din broder icke bliver vanärad
i dina ögon, därigenom att man giver honom oskäligt många
slag, flera än som sades. 4 Du skall icke binda munnen till på
oxen som tröskar. 5 När bröder bo tillsammans, och en av
dem dör barnlös, då skall den dödes hustru icke gifta sig med
någon främmande man utom släkten; hennes svåger skall gå in
till henne och taga henne till hustru, och så äkta henne i sin
broders ställe. 6 Och den förste son hon föder skall upptaga
den döde broderns namn, för att dennes namn icke må utplånas
ur Israel. 7 Men om mannen icke vill taga sin svägerska till äkta,
så skall svägerskan gå upp i porten, till de äldste, och säga: Min
svåger vägrar att upprätthålla sin broders namn i Israel; han vill
icke äkta mig i sin broders ställe." 8 Då skola de äldste i staden
där han bor kalla honom till sig och tala med honom. Om han då
står fast och säger: "Jag vill icke taga henne till äkta", 9 så skall
hans svägerska träda fram till honom inför de äldstes ögon och
draga skon av hans fot och spotta honom i ansiktet och betyga
och säga: "Så gör man med den man som icke vill uppbygga sin
broders hus." 10 Och hans hus skall sedan i Israel heta "den
barfotades hus". 11 Om två män träta med varandra, och den
enes hustru kommer för att hjälpa sin man mot den andre, när
denne slår honom, och hon därvid räcker ut sin hand och fattar i
hans blygd, 12 så skall du hugga av henne handen, utan att visa
henne någon skonsamhet. 13 Du skall icke hava två slags vikt i
din pung, ett större slag och ett mindre, 14 ej heller skall du i ditt

hus hava två slags efa-mått, ett större och ett mindre. **15** Full
och riktig vikt skall du hava, fullmåligt och riktigt efa-mått skall
du ock hava, för att du må länge leva i det land som HERREN,
din Gud, vill giva dig. **16** Ty en styggelse för HERREN, din Gud,
är var och en som så gör, var och en som gör orätt. **17** Kom
ihåg vad Amalek gjorde mot dig på vägen, när I drogen ut ur
Egypten, **18** huru han, utan att frukta Gud, gick emot dig på
vägen och slog din eftertrupp, alla de svaga som hade blivit
efter, medan du var trött och utmattad. **19** Därför, när HERREN,
din Gud, har låtit dig få ro för alla dina fiender runt omkring, i det
land som HERREN, din Gud, vill giva dig till besittning såsom
din arvedel, skall du så utplåna minnet av Amalek, att det icke
mer skall finnas under himmelen. Förgät icke detta.

26 När du du kommer in i det land som HERREN, din Gud,
vill giva dig till arvedel, och du tager det i besittning och
bor där, **2** då skall du taga förstling av all markens frukt, av vad
du får i avkastning av landet som HERREN, din Gud, vill giva
dig, och lägga detta i en korg och gå därmed till den plats som
HERREN, din Gud, utväljer till boning åt sitt namn. **3** Och du
skall gå till den som på den tiden är präst och säga till honom:
"Jag förklarar i dag för HERREN, din Gud, att jag har kommit in i
det land som HERREN med ed har lovat våra fäder att giva
oss." **4** Och prästen skall taga korgen ur din hand och sätta den
ned inför HERRENS, din Guds, altare. **5** Och du skall betyga
och säga inför HERRENS, din Guds, ansikte: "Min fader var en
hemlös aramé, som drog ned till Egypten och bodde där såsom
främling med en ringa hop, och där blev av honom ett stort,
mäktigt och talrikt folk. **6** Men sedan behandlade egyptierna oss
illa och förtryckte oss och lade hårt arbete på oss. **7** Då ropade
vi till HERREN, våra fäders Gud, och HERREN hörde vår röst
och såg vårt lidande och vår vedermöda och vårt betryck. **8** Och
HERREN förde oss ut ur Egypten med stark hand och uträckt
arm, med stora och fruktansvärda gärningar, med tecken och
under. **9** Och han lät oss komma hit och gav oss detta land, ett
land som flyter av mjölk och honung. **10** Och här bär jag nu fram
förstlingen av frukten på den mark som du, HERRE, har givit
mig." Och du skall sätta korgen ned inför HERRENS, din Guds,
ansikte och tillbedja inför HERRENS, din Guds, ansikte. **11** Och
över allt det goda som HERREN, din Gud har givit åt dig och ditt
hus skall du glädja dig, och jämte dig leviten och främlingen
som bor hos dig. **12** När du under det tredje året, tiondeåret, har
lagt av all tionde av vad du då har fått i avkastning och givit den
åt leviten, främlingen, den faderlöse och änkan, och de hava ätit
därav inom dina portar och blivit mätta, **13** då skall du så säga
inför HERRENS, din Guds, ansikte: "Jag har nu fört bort ur mitt
hus det heliga, och jag har givit det åt leviten och främlingen, åt
den faderlöse och änkan, alldeles såsom du har bjudit mig; jag
har icke överträtt eller förgätit något av dina bud. **14** Jag åt intet
därav, när jag hade sorg, och jag förde icke bort något därav,
när jag var oren, ej heller använde jag något därav för någon
död. Jag har lyssnat till HERRENS, min Guds, röst; jag har i alla
stycken gjort såsom du har bjudit mig. **15** Skåda nu ned från din
heliga boning, himmelen, och välsigna ditt folk Israel och det
land som du har givit oss, såsom du med ed lovade våra fäder,
ett land som flyter av mjölk och honung." **16** I dag bjuder dig
HERREN, din Gud, att göra efter dessa stadgar och rätter; du
skall hålla dem och göra efter dem av allt ditt hjärta och av
all din själ. **17** Du har i dag hört HERREN förklara att han vill
vara din Gud, och att du skall vandra på hans vägar och hålla
hans stadgar och bud och rätter och lyssna till hans röst. **18**
Och HERREN har i dag hört dig förklara att du vill vara hans
egendomsfolk, såsom han har sagt till dig, och att du vill hålla
alla hans bud; **19** på det att han över alla folk som han har gjort
må upphöja dig till lov, berömmelse och ära, och på det att du
må vara ett folk som är helgat åt HERREN, din Gud, såsom han
har sagt.

27 Och Mose och de äldste i Israel bjödo folket och sade:
"Hållen alla de bud som jag i dag giver eder. **2** Och när I
kommen över Jordan, in i det land som HERREN, din Gud, vill
giva dig, då skall du resa åt dig stora stenar och bestryka dem
med kalk. **3** På dessa skall du, när du har gått över floden,
skriva alla denna lags ord, för att du må komma in i det land
som HERREN, din Gud, vill giva dig, ett land som flyter av
mjölk och honung, såsom HERREN, dina fäders Gud, har lovat
dig. **4** Och när I haven gått över Jordan, skolen I på berget
Ebal resa dessa stenar om vilka jag i dag giver eder befallning;
och du skall bestryka dem med kalk. **5** Och du skall där åt
HERREN, din Gud, bygga ett altare, ett altare av stenar, vid
vilka du icke skall komma med något järn. **6** Av ohuggna stenar
skall du bygga HERRENS, din Guds, altare; och du skall på det
offra brännoffer åt HERREN, din Gud. **7** Du skall där ock offra
tackoffer och skall äta och glädja dig inför HERRENS, din Guds.
ansikte. **8** Och du skall på stenarna skriva alla denna lags ord,
klart och tydligt." **9** Och Mose och de levitiska prästerna talade
till hela Israel och sade: "Var stilla och hör, Israel! I dag har
du blivit HERRENS, din Guds, folk. **10** Så skall du då höra
HERRENS, din Gud röst och göra efter hans bud och stadgar,
som jag i dag giver dig." **11** Och Mose bjöd folket på den dagen
och sade: **12** Dessa stammar skola stå och välsigna folket på
berget Gerissim, när I haven gått över Jordan: Simeon, Levi,
Juda. Isaskar, Josef och Benjamin. **13** Och dessa skola stå och
uttala förbannelsen på berget Ebal: Ruben, Gad, Aser, Sebulon,
Dan och Naftali. **14** Och leviterna skola taga till orda och skola
med hög röst inför var man i Israel säga så: **15** Förbannad vare
den man som gör ett beläte, skuret eller gjutet, en styggelse för
HERREN, ett verk av en konstarbetares händer, och som sedan
i hemlighet sätter upp det. Och allt folket skall svara och säga:
"Amen." **16** Förbannad vare den som visar förakt för sin fader
eller sin moder. Och allt folket skall säga: "Amen." **17** Förbannad
vare den som flyttar sin nästas råmärke. Och allt folket skall
säga: "Amen." **18** Förbannad vare den som leder en blind vilse
på vägen. Och allt folket skall säga: "Amen." **19** Förbannad
vare den som vränger rätten för främlingen, den faderlöse och
änkan. Och allt folket skall säga: "Amen." **20** Förbannad vare
den som ligger hos sin faders hustru, ty han lyfter på sin faders
täcke. Och allt folket skall säga: "Amen." **21** Förbannad vare
den som beblandar sig med något djur Och allt folket skall säga:
"Amen." **22** Förbannad vare den som ligger hos sin syster, sin
faders dotter eller sin moders dotter. Och allt folket skall säga:

"Amen." 23 Förbannad vare den som ligger hos sin svärmoder.
Och allt folket skall säga: "Amen." 24 Förbannad vare den som
lönnligen mördar sin nästa. Och allt folket skall säga: "Amen." 25
Förbannad vare den som tager mutor för att slå ihjäl en oskyldig
och utgjuta hans blod. Och allt folket skall säga: "Amen." 26
Förbannad vare den som icke håller denna lags ord och icke
gör efter dem. Och allt folket skall säga: "Amen."

28 Om du hör HERRENS, din Guds, röst, så att du håller alla
hans bud, som jag i dag giver dig, och gör efter dem, så
skall HERREN, din Gud, upphöja dig över alla folk på jorden. 2
Och alla dessa välsignelser skola då komma över dig och träffa
dig när du hör HERRENS, din Guds, röst: 3 Välsignad skall
du vara i staden, och välsignad skall du vara på marken. 4
Välsignad skall ditt livs frukt vara, och din marks frukt och din
boskaps frukt, dina fäkreaturs avföda och din småboskaps avel.
5 Välsignad skall din korg vara, och välsignat ditt baktråg. 6
Välsignad skall du vara vid din ingång. och välsignad skall du
vara vid din utgång. 7 När dina fiender resa sig upp mot dig,
skall HERREN låta dem bliva slagna av dig; på en väg skola
de draga ut mot dig, men på sju vägar skola de fly för dig. 8
HERREN skall bjuda välsignelsen vara med dig i dina visthus
och i allt vad du företager dig; han skall välsigna dig i det land
som HERREN, din Gud, vill giva dig. 9 HERREN skall upphöja
dig till ett folk som är helgat åt honom, såsom han med ed har
lovat dig, om du håller HERRENS, din Guds, bud och vandrar
på hans vägar. 10 Och alla folk på jorden skola se att du är
uppkallad efter HERRENS namn; och de skola frukta dig. 11
Och HERREN skall giva dig överflöd och lycka i ditt livs frukt
och i din boskaps frukt och i din marks frukt, i det land som
HERREN med ed har lovat dina fäder att giva dig. 12 HERREN
skall öppna för dig sitt rika förrådshus, himmelen, till att giva åt
ditt land regn i rätt tid, och till att välsigna alla dina händers verk;
och du skall giva lån åt många folk, men själv skall du icke
behöva låna av någon. 13 Och HERREN skall göra dig till huvud
och icke till svans, du skall alltid ligga över och aldrig ligga
under, om du hör HERRENS, din Guds, bud, som jag i dag giver
dig, för att du skall hålla och göra efter dem, 14 och om du icke
viker av, vare sig till höger eller till vänster, från något av alla de
bud som jag i dag giver eder, så att du följer efter andra gudar
och tjänar dem. 15 Men om du icke hör HERRENS, din Guds,
röst och icke håller alla hans bud och stadgar, som jag i dag
giver dig, och gör efter dem, så skola alla dessa förbannelser
komma över dig och träffa dig: 16 Förbannad skall du vara i
staden, och förbannad skall du vara på marken. 17 Förbannad
skall din korg vara, och förbannat ditt baktråg. 18 Förbannad
skall ditt livs frukt vara, och din marks frukt, dina fäkreaturs
avföda och din småboskaps avel. 19 Förbannad skall du vara
vid din ingång, och förbannad skall du vara vid din utgång. 20
HERREN skall sända över dig förbannelse, förvirring och näpst,
vad det än må vara som du företager dig, till dess du förgöres
och med hast förgås, för ditt onda väsendes skull, då du nu har
övergivit mig. 21 HERREN skall låta dig bliva ansatt av pest, till
dess han har utrotat dig ur det land dit du nu kommer, för att
taga det i besittning. 22 HERREN skall slå dig med tärande
sjukdom, feber och hetta, med brand och med svärd, med sot
och rost; och av sådant skall du förföljas, till dess du förgås. 23
Och himmelen över ditt huvud skall vara såsom koppar, och
jorden under dig skall vara såsom järn. 24 Damm och stoft skall
vara det regn HERREN giver åt ditt land; från himmelen skall
det komma ned över dig, till dess du förgöres. 25 HERREN skall
låta dig bliva slagen av dina fiender; på en väg skall du draga ut
mot dem, men på sju vägar skall du fly för dem; och du skall
bliva en varnagel för alla riken på jorden. 26 Och dina dödas
kroppar skola bliva mat åt alla himmelens fåglar och åt markens
djur, och ingen skall skrämma bort dem. 27 HERREN skall slå
dig med Egyptens bulnader och med bölder, med skabb och
skorv, så att du icke skall kunna botas. 28 HERREN skall slå dig
med vanvett och blindhet och sinnesförvirring. 29 Du skall famla
mitt på ljusa dagen, såsom en blind famlar i mörkret, och du
skall icke lyckas finna vägen; förtryck allenast och plundring
skall du utstå i all din tid, och ingen skall frälsa dig. 30 Du skall
trolova dig med en kvinna, men en annan man skall sova hos
henne; du skall bygga ett hus, men icke få bo däri; du skall
plantera en vingård, men icke få skörda dess frukt. 31 Din oxe
skall slaktas inför dina ögon, men du skall icke få äta av den;
din åsna skall i din åsyn rövas ifrån dig och icke givas tillbaka åt
dig; dina får skola komma i dina fienders våld, och ingen skall
hjälpa dig. 32 Dina söner och döttrar skola komma i främmande
folks våld, och dina ögon skola se det och försmäkta av längtan
efter dem beständigt, men du skall icke förmå göra något därvid.
33 Frukten av din mark och av allt ditt arbete skall förtäras av ett
folk som du icke känner; förtryck allenast och övervåld skall du
lida i all din tid. 34 Och du skall bliva vanvettig av de ting du
skall se för dina ögon. 35 HERREN skall slå dig med svåra
bulnader på knän och ben, ja, ifrån fotbladet ända till hjässan,
så att du icke skall kunna botas. 36 HERREN skall föra dig
och den konung som du sätter över dig bort till ett folk som
varken du eller dina fäder hava känt, och där skall du få tjäna
andra gudar, gudar av trä och sten. 37 Och du skall bliva ett
föremål för häpnad, ett ordspråk och en visa bland alla de folk
till vilka HERREN skall föra dig. 38 Mycken säd skall du föra ut
på åkern, men litet skall du inbärga, ty gräshoppor skola förtära
den. 39 Vingårdar skall du plantera och skall arbeta i dem,
men intet vin skall du få att dricka och intet att lägga i förvar, ty
maskar skola äta upp allt. 40 Olivplanteringar skall du hava
överallt inom ditt land, men med oljan skall du icke få smörja
din kropp, ty oliverna skola falla av. 41 Söner och döttrar skall
du föda, men du skall icke få behålla dem, ty de skola draga
bort i fångenskap. 42 Alla dina träd och din marks frukt skall
ohyra taga i besittning. 43 Främlingen som bor hos dig skall
höja sig över dig, allt mer och mer, men du skall stiga ned, allt
djupare och djupare. 44 Han skall giva lån åt dig, och du skall
icke giva lån åt honom. Han skall bliva huvudet, och du skall
bliva svansen. 45 Alla dessa förbannelser skola komma över dig
och förfölja dig och träffa dig, till dess du förgöres, därför att
du icke hörde HERRENS, din Guds, röst och icke höll de bud
och stadgar som han har givit dig. 46 De skola komma över
dig såsom tecken och under, och över dina efterkommande till
evig tid. 47 Eftersom du icke tjänade HERREN, din Gud, med

glädje och hjärtans lust, medan du hade överflöd på allt, **48** skall
du få tjäna fiender som HERREN skall sända mot dig, under
hunger och törst och nakenhet och brist på allt; och han skall
lägga ett järnok på din hals, till dess han har förgjort dig. **49**
HERREN skall skicka över dig ett folk fjärran ifrån, ifrån jordens
ända. likt örnen i sin flykt, **50** ett folk vars språk du icke förstår,
ett folk med grym uppsyn, utan försyn för de gamla och utan
misskund med de unga. **51** Det skall äta upp frukten av din
boskap och frukten av din mark, till dess du förgöres, ty det skall
icke lämna kvar åt dig vare sig säd eller vin eller olja, icke dina
fäkreaturs avföda eller dina fårs avel, till dess det har gjort slut
på dig. **52** Och det skall tränga dig i alla dina portar, till dess
dina höga och fasta murar, som du förtröstade på, falla i hela
ditt land. Ja, det skall tränga dig i alla dina portar över hela ditt
land, det land som HERREN, din Gud, har givit dig. **53** Och då
skall du nödgas äta din egen livsfrukt, köttet av dina söner och
döttrar, dem som HERREN, din Gud, har givit dig. I sådan nöd
och sådant trångmål skall din fiende försätta dig. **54** En man
hos dig, som levde i veklighet och stor yppighet, skall då så
missunnsamt se på sin broder och på hustrun i sin famn och på
de barn han ännu har kvar, **55** att han icke skall vilja åt någon
av dem dela med sig av sina barns kött, ty han äter det själv,
eftersom han icke har något annat kvar. I sådan nöd och sådant
trångmål skall din fiende försätta dig i alla dina portar. **56** En
kvinna hos dig, som levde i veklighet och yppighet, i sådan
yppighet och veklighet, att hon icke ens försökte sätta sin fot
på jorden, hon skall då så missunnsamt se på mannen i sin
famn och på sin son och sin dotter, **57** att hon missunnar dem
efterbörden som kommer fram ur hennes liv, och barnen som
hon föder; ty då hon nu lider brist på allt annat, skall hon själv i
hemlighet äta detta. I sådan nöd och sådant trångmål skall din
fiende försätta dig i dina portar. **58** Om du icke håller alla denna
lags ord, som äro skrivna i denna bok, och gör efter dem, så att
du fruktar detta härliga och fruktansvärda namn "HERREN, din
Gud", **59** så skall HERREN sända underliga plågor över dig och
dina efterkommande, stora och långvariga plågor, svåra och
långvariga krankheter. **60** Han skall låta komma över dig alla
Egyptens sjukdomar, som du fruktar för, och de skola ansätta
dig. **61** Och allahanda andra krankheter och plågor, om vilka
icke är skrivet i denna lagbok, skall HERREN ock låta gå över
dig, till dess du förgöres. **62** Och allenast en ringa hop skall bliva
kvar av eder, i stället för att I förut haven varit talrika såsom
stjärnorna på himmelen; så skall det gå dig, därför att du icke
hörde HERRENS. din Guds, röst. **63** Och det skall ske, att
likasom HERREN förut fröjdade sig över eder när han fick göra
eder gott och föröka eder, så skall HERREN nu fröjda sig över
eder, när han utrotar och förgör eder. Och I skolen ryckas bort
ur det land dit du nu kommer, för att taga det i besittning. **64**
Och HERREN skall förströ dig bland alla folk, ifrån jordens ena
ända till den andra, och där skall du tjäna andra gudar, som
varken du eller dina fäder hava känt, gudar av trä och sten. **65**
Och bland de folken skall du icke få någon ro eller någon vila
för din fot; HERREN skall där giva dig ett bävande hjärta och
förtvinande ögon och en försmäktande själ. **66** Och ditt liv skall
synas dig likasom hänga på ett hår; du skall känna fruktan både
natt och dag och icke vara säker för ditt liv. **67** Om morgonen
skall du säga: "Ack att det vore afton!", och om aftonen skall du
säga: "Ack att det vore morgon!" Sådan fruktan skall du känna i
ditt hjärta, och sådana ting skall du se för dina ögon. **68** Och
HERREN skall föra dig tillbaka till Egypten på skepp, på den
väg om vilken jag sade dig: "Du skall icke se den mer." Och där
skolen I nödgas bjuda ut eder till salu åt edra fiender, till trälar
och trälinnor; men ingen skall finnas, som vill köpa.

29 Dessa äro förbundets ord, det förbunds som HERREN
bjöd Mose att sluta med Israels barn i Moabs land, ett
annat förbund än det som han hade slutit med dem på Horeb. **2**
Och Mose sammankallade hela Israel och sade till dem: I haven
sett allt vad HERREN har gjort inför edra ögon i Egyptens land,
med Farao och alla hans tjänare och hela hans land, **3** de stora
hemsökelser som du med egna ögon såg, de stora tecknen
och undren. **4** Men HERREN har ännu intill denna dag icke
givit eder hjärtan att förstå med, ögon att se med och öron att
höra med. **5** Och jag lät eder vandra i öknen i fyrtio år; edra
kläder blevo icke utslitna på eder, och din sko blev icke utsliten
på din fot. **6** Bröd fingen I icke att äta, icke vin eller starka
drycker att dricka, på det att I skullen veta att jag är HERREN,
eder Gud. **7** Och när I kommen till dessa trakter, drogo Sihon,
konungen i Hesbon, och Og, konungen i Basan, ut till strid mot
oss, men vi slogo dem. **8** Och vi intogo deras land och gåvo det
till arvedel åt rubeniterna, gaditerna och ena hälften av Manasse
stam. **9** Så hållen nu detta förbunds ord och gören efter dem,
för att I mån hava framgång i allt vad I gören. **10** I stån i dag
allasammans inför HERREN, eder Gud: edra huvudmän, edra
stammar, edra äldste och edra tillsyningsmän, var man i Israel,
11 så ock edra barn och hustrur, och främlingen som är hos dig i
ditt läger, din vedhuggare såväl som din vattenbärare, **12** för att
du må inträda i HERRENS, din Guds, förbund, det edsförbund
som HERREN, din Gud, i dag vill sluta med dig. **13** Ty han vill i
dag upphöja dig, så att du skall vara hans folk och han din Gud,
såsom han har sagt dig, och såsom han med ed har lovat dina
fäder, Abraham, Isak och Jakob. **14** Och det är icke med eder
allenast som jag i dag sluter detta förbund, detta edsförbund, **15**
utan jag gör det både med dem som i dag stå här med oss
inför HERREN, vår Gud, och med dem som icke äro här med
oss i dag. **16** I veten ju själva huru vi bodde i Egyptens land,
och huru vi drogo mitt igenom de folks land, som I nu haven
lämnat **17** Och I sågen deras styggelser och eländiga avgudar,
de gudar av trä och sten, silver och guld, som funnos hos dem.
18 Så må då bland eder icke finnas någon man eller kvinna,
någon släkt eller stam vars hjärta i dag vänder sig bort ifrån
HERREN, vår Gud, för att gå åstad och tjäna dessa folks gudar;
bland eder må icke finnas någon rot varifrån gift och malört
växer upp, **19** så att någon som hör detta edsförbunds ord
välsignar sig i sitt hjärta och tänker att det skall gå honom väl,
där han vandrar i sitt hjärtas hårdhet. Ty då skall hela landet,
både vått och torrt, förgås. **20** HERREN skall icke vilja förlåta
honom; nej, Herrens vrede och nitälskan skall då vara såsom en
rykande eld mot de männen, och all den förbannelse som är
uppskriven i denna bok skall komma att vila på honom, och
Herren skall så utplåna hans namn, att det icke mer skall finnas

under himmelen. 21 Och HERREN skall avskilja honom från
alla Israels stammar till att drabbas av olycka, efter alla de
förbannelser som äro fästa vid det förbund som är uppskrivet i
denna lagbok. 22 Och ett kommande släkte, edra barn som
uppstå efter eder, och främlingen, som kommer ifrån fjärran
land, de skola säga, när de se de plågor och sjukdomar som
HERREN har skickat över detta land, 23 när de se huru all jord
där är förbränd och förvandlad till svavel och salt, så att den
icke kan besås eller framalstra växter, och så att inga örter där
kunna komma upp -- såsom det blev, när Sodom och Gomorra,
Adma och Seboim omstörtades, då HERREN i sin vrede och
harm omstörtade dem -- 24 ja, alla folk skola då säga: "Varför
har Herren gjort så mot detta land? Varför brinner hans vrede
så starkt?" 25 Och man skall svara: "Därför att de övergåvo
HERRENS, sina fäders Guds, förbund, det som han slöt med
dem, när han förde dem ut ur Egyptens land, 26 och därför att
de gingo åstad och tjänade andra gudar och tillbådo dem, gudar
som de icke kände, och som han icke hade givit dem till deras
del, 27 därför upptändes HERRENS vrede mot detta land, så att
han lät komma över det all den förbannelse som är uppskriven i
denna bok. 28 Ja, därför ryckte HERREN dem upp ur deras
land, med vrede och harm och stor förtörnelse, och kastade
dem bort till ett annat land, såsom nu har skett." 29 Vad som
ännu är fördolt hör HERREN, vår Gud, till; men vad som är
uppenbarat, det gäller för oss och våra barn till evig tid, för att vi
skola göra efter alla denna lags ord.

30 Om du nu, när allt detta kommer över dig -- välsignelsen
och förbannelsen som jag har förelagt dig -- om du lägger
detta på hjärtat bland alla de folk till vilka HERREN, din Gud, då
har drivit dig bort, 2 och du så vänder åter till HERREN, din
Gud, och hör hans röst, du med dina barn, av allt ditt hjärta och
av all din själ, i alla stycken såsom jag i dag bjuder dig, 3 då
skall HERREN, din Gud, åter upprätta dig och förbarma sig
över dig; HERREN, din Gud, skall då åter församla dig från alla
folk bland vilka han har förströtts dig. 4 Om ock dina fördrivna
vore vid himmelens ända, skulle HERREN, din Gud, församla
dig därifrån och hämta dig därifrån. 5 Och HERREN, din Gud,
skall låta dig komma in i det land som dina fäder hava haft till
besittning; och du skall taga det i besittning, och han skall göra
dig gott och skall föröka dig mer än han har gjort med dina
fäder. 6 Och HERREN, din Gud. skall omskära ditt hjärta och
dina efterkommandes hjärtan, så att du skall älska HERREN,
din Gud, av allt ditt hjärta och av all din själ, för att du må leva.
7 Och HERREN, din Gud, skall lägga alla dessa förbannelser på
dina fiender och på dem som hata och förfölja dig. 8 Och du
skall åter höra HERRENS röst och göra efter alla hans bud,
som jag i dag giver dig. 9 Och HERREN, din Gud, skall giva dig
överflöd och lycka i alla dina händers verk, i ditt livs frukt och i
din boskaps frukt och i din marks frukt. Ty såsom HERREN
fröjdade sig över dina fäder, skall han då åter fröjda sig över dig
och göra dig gott, 10 när du hör HERRENS, din Guds, röst, så
att du håller hans bud och stadgar, det som är skrivet i denna
lagbok, och när du vänder åter till HERREN, din Gud, av allt ditt
hjärta och av all din själ. 11 Ty det bud som jag i dag giver dig
är dig icke för svårt och är icke långt borta. 12 Det är icke i
himmelen, så att du skulle behöva säga: "Vem vill för oss fara
upp till himmelen och hämta det åt oss och låta oss höra det, så
att vi kunna göra därefter?" 13 Det är icke heller på andra sidan
havet, så att du skulle behöva säga: "Vem vill för oss fara över
till andra sidan havet och hämta det åt oss och låta oss höra
det, så att vi kunna göra därefter?" 14 Nej, ordet är dig mycket
nära, i din mun och i ditt hjärta, så att du kan göra därefter. 15
Se, jag förelägger dig i dag livet och vad gott är, döden och vad
ont är, 16 då jag nu i dag bjuder dig att älska HERREN, din Gud,
att vandra på hans vägar och hålla hans bud och stadgar och
rätter, för att du må leva och föröka dig, och för att HERREN, din
Gud, må välsigna dig i det land dit du nu kommer, för att taga
det i besittning. 17 Men om ditt hjärta vänder sig bort och du icke
vill höra, om du låter förföra dig, så att du tillbeder andra gudar
och tjänar dem, 18 så förkunnar jag eder i dag att I förvisso
skolen förgås. I skolen då icke länge leva i det land dit du nu
drager över Jordan, för att komma och taga det i besittning. 19
Jag tager i dag himmel och jord till vittnen mot eder, att jag har
förelagt dig liv och död, välsignelse och förbannelse, Så må du
då välja livet, för att du och dina efterkommande mån leva, 20
i det att du älskar HERREN, din Gud, och hör hans röst och
håller dig till honom; ty detta betyder för dig liv och lång levnad,
så att du får bo i det land som HERREN med ed har lovat dina
fäder, Abraham, Isak och Jakob, att giva dem.

31 Och Mose gick åstad och talade följande till hela Israel; 2
han sade till dem: "Jag är nu ett hundra tjugu år gammal;
jag kan icke mer vara ledare och anförare, och HERREN har
sagt till mig: 'Du skall icke komma över denna Jordan.' 3 Men
HERREN, din Gud, går framför dig; han skall förgöra dessa folk
för dig, och du skall fördriva dem, och Josua skall anföra dig,
såsom HERREN har sagt. 4 Och HERREN skall göra med dem
såsom han gjorde med Sihon och Og, amoréernas konungar.
vilka han lät förgås, och såsom han gjorde med deras land. 5
HERREN skall giva dem i edert våld, och I skolen göra med
dem alldeles såsom jag har bjudit eder. 6 Varen frimodiga och
oförfärade, frukten icke och varen icke förskräckta för dem; ty
HERREN, din Gud, går själv med dig; han skall icke lämna dig
eller övergiva dig." 7 Och Mose kallade Josua till sig och sade till
honom inför hela Israel: "Var frimodig och oförfärad; ty du skall
med detta folk gå in i det land som HERREN med ed har lovat
deras fäder att giva dem; och du skall utskifta det åt dem såsom
arv. 8 Och HERREN är den som går framför dig, han skall vara
med dig, han skall icke lämna dig eller övergiva dig; du må icke
frukta och icke vara förfärad." 9 Och Mose skrev upp denna lag
och gav den åt prästerna, Levi söner, som buro HERRENS
förbundsark, och åt alla de äldste i Israel. 10 Och Mose bjöd
dem och sade: "Vid slutet av vart sjunde år, när friåret är inne,
vid lövhyddohögtiden, 11 då hela Israel kommer för att träda
fram inför HERRENS, din Guds, ansikte, på den plats som han
utväljer, då skall du läsa upp denna lag inför hela Israel, så att
de höra den. 12 Församla då folket, män, kvinnor och barn, och
främlingarna som äro hos dig inom dina portar, på det att de må
höra och lära, och på det att de må frukta HERREN, eder Gud,
och hålla och göra efter alla denna lags ord; 13 och på det att
deras barn, som då ännu icke känna den, må höra den och lära

den, så att de frukta HERREN, eder Gud. Detta skolen I göra,
så länge I leven i det land dit I nu dragen över Jordan, för att
taga det i besittning. **14** Och HERREN sade till Mose: "Se, tiden
närmar sig att du skall dö. Kalla till dig Josua, och inställen eder
därefter i uppenbarelsetältet, så vill jag insätta honom i hans
ämbete." Och Mose gick åstad med Josua, och de inställde
sig i uppenbarelsetältet. **15** Då visade sig HERREN i tältet i
en molnstod, och molnstoden blev stående vid ingången till
tältet. **16** Och HERREN sade till Mose: "Se, när du vilar hos
dina fäder, skall detta folk stå upp och i trolös avfällighet löpa
efter främmande gudar, som dyrkas i det land dit de nu komma,
och de skola övergiva mig och bryta det förbund som jag har
slutit med dem. **17** Och min vrede skall då upptändas mot dem,
och jag skall övergiva dem och fördölja mitt ansikte för dem, och
de skola förgöras, och mycken olycka och nöd skall träffa dem;
och då skola de säga: 'Förvisso är det därför att vår Gud icke är
ibland oss som dessa olyckor hava träffat oss.' **18** Men jag skall
på den tiden alldeles fördölja mitt ansikte, för allt det ondas skull
som de hava gjort, i det att de hava vänt sig till andra gudar. **19**
Så tecknen nu upp åt eder följande sång. Och du skall lära
Israels barn den och lägga den i deras mun. Och så skall denna
sång vara mig ett vittne mot Israels barn. **20** Ty jag skall låta
dem komma in i det land som jag med ed har lovat åt deras
fäder, ett land som flyter av mjölk och honung, och de skola äta
och bliva mätta och feta; men de skola då vända sig till andra
gudar och tjäna dem och förakta mig och bryta mitt förbund. **21**
Och när då mycken olycka och nöd träffar dem, skall denna
sång avlägga sitt vittnesbörd inför dem; ty den skall icke förgätas
och försvinna ur deras avkomlingars mun. Jag vet ju med vilka
tankar de umgås redan nu, innan jag har låtit dem komma in i
det land som jag med ed lovade dem." **22** Så tecknade då Mose
upp sången på den dagen och lät Israels barn lära den. **23** Och
han insatte Josua, Nuns son, i hans ämbete och sade: "Var
frimodig och oförfärad; ty du skall föra Israels barn in i det land
som jag med ed har lovat åt dem, och jag skall vara med dig."
24 Då nu Mose hade fullständigt tecknat upp denna lags ord i en
bok, **25** bjöd han leviterna som buro HERRENS förbundsark
och sade: **26** "Tagen denna lagbok och läggen den vid sidan
av HERRENS, eder Guds, förbundsark, så att den ligger där
till ett vittne mot dig. **27** Ty jag känner din gensträvighet och
hårdnackenhet. Se, ännu medan jag har levat kvar bland eder,
haven I varit gensträvigа mot HERREN; huru mycket mer skolen
I ej då bliva det efter min död! **28** Församlen nu till mig alla de
äldste i edra stammar, så ock edra tillsyningsmän, för att jag må
inför dem tala dessa ord och taga himmel och jord till vittnen
mot dem. **29** Ty jag vet att I efter min död skolen taga eder till,
vad fördärvligt är, och vika av ifrån den väg som jag har bjudit
eder gå; därför skall olycka träffa eder i kommande dagar, när I
gören vad ont är i HERRENS ögon, så att I förtörnen honom
genom edra händers verk." **30** Och Mose föredrog inför Israels
hela församling följande sång från början till slutet.

32 Lyssnen, I himlar, ty jag vill tala; och jorden höre min muns
ord. **2** Såsom regnet drype min lära, såsom daggen flöde
mitt tal, såsom rikligt regn på grönska och såsom en regnskur
på gräsets brodd. **3** Ty HERRENS namn vill jag förkunna;
ja, given ära åt vår Gud. **4** Vår klippa -- ostraffliga äro hans
gärningar, ty alla hans vägar äro rätta. En trofast Gud och utan
svek, rättfärdig och rättvis är han. **5** De åter handlade illa mot
honom; de voro icke hans barn, utan en skam för Israel, det
vrånga och avoga släktet! **6** Är det så du lönar HERREN, du
dåraktiga och ovisa folk? Är han då icke din fader, som skapade
dig? Han danade ju dig och beredde dig. **7** Tänk på de dagar
som fordom voro; akta på förgångna släktens år. Fråga din
fader, han skall förkunna dig det, dina äldste, de skola säga
dig det. **8** När den Högste gav arvslotter åt folken, när han
fördelade människors barn, då utstakade han gränserna för
folken efter antalet av Israels barn. **9** Ty HERRENS folk är hans
del, Jakob är hans arvedels lott. **10** Han fann honom i öknens
land, i ödsligheten, där ökendjuren tjöto. Då tog han honom
i sitt beskärm och sin vård, han bevarade honom såsom sin
ögonsten. **11** Likasom en örn lockar sin avkomma ut till flykt och
svävar upp ovanför sina ungar, så bredde han ut sina vingar och
tog honom och bar honom på sina fjädrar. **12** HERREN allena
ledsagade honom, och ingen främmande gud jämte honom. **13**
Han förde honom fram över landets höjder och lät honom äta av
markens gröda; han lät honom suga honung ur hälleberget och
olja ur den hårda klippan. **14** Gräddmjölk av kor, söt mjölk av
får, fett av lamm fick du ock, vädurar från Basan och bockar,
därtill fetaste märg av vete; och av druvors blod drack du vin. **15**
Då blev Jesurun fet och istadig; du blev fet och tjock och stinn.
Han övergav Gud, sin skapare, och föraktade sin frälsnings
klippa. **16** Ja, de retade honom genom sina främmande gudar,
med styggelser förtörnade de honom. **17** De offrade åt onda
andar, skengudar, åt gudar som de förut icke kände, nya, som
nyss hade kommit till, och som edra fäder ej fruktade för. **18** Din
klippa, som hade fött dig, övergav du, du glömde Gud, som
hade givit dig livet. **19** När HERREN såg detta, förkastade han
dem, ty han förtörnades på sina söner och döttrar. **20** Han sade:
"Jag vill fördölja mitt ansikte för dem, jag vill se vilket slut de få;
ty ett förvänt släkte äro de, barn i vilka ingen trohet är. **21** De
hava retat mig med gudar som icke äro gudar, förtörnat mig
med de fåfängligheter de dyrka; därför skall jag reta dem med
ett folk som icke är ett folk, med ett dåraktigt hednafolk skall jag
förtörna dem. **22** Ty eld lågar fram ur min näsa, och den brinner
ända till dödsrikets djup; den förtär jorden med dess gröda och
förbränner bergens grundvalar. **(Sheol h7585)** **23** Jag skall hopa
olyckor över dem, alla mina pilar skall jag avskjuta på dem.
24 De skola utsugas av hunger och förtäras av feberglöd, av
farsoter som bittert pina; jag skall sända över dem vilddjurs
tänder och stoftkrälande ormars gift. **25** Ute skall svärdet förgöra
deras barn, och inomhus skall förskräckelsen göra det: ynglingar
såväl som jungfrur, spenabarn tillsammans med gråhårsmän. **26**
Jag skulle säga: 'Jag vill blåsa bort dem, göra slut på deras
åminnelse bland människor', **27** om jag icke fruktade att deras
fiender då skulle vålla mig grämelse, att deras ovänner skulle
misstyda det, att de skulle säga: 'Vår hand var så stark, det var
icke HERREN som gjorde allt detta.'" **28** Ty ett rådlöst folk äro
de, och förstånd finnes icke i dem. **29** Vore de visa, så skulle de
begripa detta, de skulle första vilket slut de måste få. **30** Huru

kunde en jaga tusen framför sig och två driva tiotusen på flykten,
om icke deras klippa hade sålt dem, och om icke HERREN
hade prisgivit dem? 31 Ty de andras klippa är icke såsom vår
klippa; våra fiender kunna själva döma därom. 32 Ty av Sodoms
vinträd är deras ett skott, det stammar från Gomorras fält; deras
druvor äro giftiga druvor, deras klasar hava bitter smak. 33
Deras vin är drakars etter, huggormars gruvligaste gift. 34 Ja,
sådant ligger förvarat hos mig, förseglat i mina förrådshus. 35
Min är hämnden och vedergällningen, sparad till den tid då
deras fot skall vackla. Ty nära är deras ofärds dag, och vad dem
väntar kommer med hast. 36 Ty HERREN skall skaffa rätt åt sitt
folk, och över sina tjänare skall han förbarma sig, när han ser
att deras kraft är borta, och att det är ute med alla och envar. 37
Då skall han fråga: Var äro nu deras gudar, klippan till vilken de
togo sin tillflykt? 38 Var äro de som åto deras slaktoffers fett och
drucko deras drickoffers vin? Må de stå upp och hjälpa eder, må
de vara edert beskärm. 39 Sen nu att jag allena är det, och att
ingen Gud finnes jämte mig. Jag dödar, och jag gör levande, jag
har slagit, men jag helar ock. Ingen finnes, som kan rädda ur
min hand. 40 Se, jag lyfter min hand upp mot himmelen, jag
säger: Så sant jag lever evinnerligen: 41 när jag har vässt mitt
ljungande svärd och min hand tager till att skipa rätt, då skall jag
utkräva hämnd av mina ovänner och vedergällning av dem som
hata mig. 42 Jag skall låta mina pilar bliva druckna av blod, och
mitt svärd skall mätta sig av kött, av de slagnas och fångnas
blod, av fiendehövdingars huvuden. 43 Jublen, I hedningar,
över hans folk, ty han hämnas sina tjänares blod, han utkräver
hämnd av sina ovänner och bringar försoning för sitt land, för
sitt folk. 44 Och Mose kom med Hosea, Nuns son, och föredrog
hela denna sång inför folket. 45 Och när Mose hade föredragit
alltsammans till slut för hela Israel, 46 sade han till dem: "Akten
på alla de ord som jag i dag gör till vittnen mot eder, så att I
given edra barn befallning om dem, att de skola hålla alla denna
lags ord och göra efter dem. 47 Ty det är icke ett tomt ord, som
ej angår eder, utan det gäller edert liv; och genom detta ord
skolen I länge leva i det land dit I nu dragen över Jordan, för
att taga det i besittning." 48 Och HERREN talade till Mose på
denna samma dag och sade: 49 "Stig upp här på Abarimberget,
på berget Nebo i Moabs land, gent emot Jeriko, så skall du få
se Kanaans land, som jag vill giva åt Israels barn till besittning.
50 Och du skall dö där på berget, dit du stiger upp, och du skall
samlas till dina fäder, likasom din broder Aron dog på berget Hor
och blev samlad till sina fäder; 51 detta därför att I handladen
trolöst mot mig bland Israels barn vid Meribas vatten vid Kades,
i öknen Sin, i det att I icke höllen mig helig bland Israels barn.
52 Mitt framför dig skall du se landet; men du skall icke komma
dit, in i det land som jag vill giva åt Israels barn."

33 Och detta är den välsignelse gudsmannen Mose gav
Israels barn före sin död; 2 han sade: "HERREN kom från
Sinai, och från Seir gick hans sken upp för dem; man kom fram i
glans från berget Paran, ut ur hopen av mångtusen heliga; på
hans högra sida brann i eld en lag för dem. 3 Ja, han vårdar sig
om folken; folkets heliga äro alla under din hand. De ligga vid
din fot, de hämta upp av dina ord. 4 Mose gav åt oss en lag, en
arvedel for Jakobs menighet. 5 Och Jesurun fick en konung, när
folkets hövdingar församlades, Israels stammar allasammans."
6 "Må Ruben leva och icke dö; dock blive hans män en ringa
hop. 7 Och detta sade han om Juda: "Hör, o HERRE, Judas
röst, och låt honom komma till sitt folk. Med sina händer utförde
han dess sak; bliv du honom en hjälp mot hans ovänner." 8 Och
om Levi sade han: "Dina tummim och dina urim, de tillhöra din
frommes skara, dem du frestade i Massa, dem du tvistade med
vid Meribas vatten, 9 dem som sade om fader och moder: 'Jag
ser dem icke', och som icke ville kännas vid sina bröder, ej
heller veta av sina barn. Ty de aktade på ditt tal, och ditt förbund
höllo de. 10 De lära Jakob dina rätter och Israel din lag, de
bära fram rökverk för din näsa och heloffer på ditt altare. 11
Välsigna, HERRE, hans kraft, och låt hans händers verk behaga
dig. Krossa länderna på hans motståndare, på hans fiender,
så att de icke kunna resa sig." 12 Om Benjamin sade han:
"HERRENS vän är han, han skall bo i trygghet hos honom, hos
honom som överskygger honom alltid, och som har sin boning
mellan hans höjder." 13 Och om Josef sade han: "Välsignat av
HERREN vare hans land med himmelens ädlaste gåvor, med
dagg, med gåvor från djupet som utbreder sig därnere, 14 med
solens ädlaste alster och månvarvens ädlaste frukter, 15 med
de uråldriga bergens yppersta skatter och de eviga höjdernas
ädlaste frukt, 16 med jordens ädlaste frukt och allt vad hon bär,
och med nåd från honom som bodde i busken. Detta komme
över Josefs huvud, över hans hjässa, furstens bland bröder. 17
Härlig är den förstfödde bland hans tjurar, såsom en vildoxes
äro hans horn; med dem stångar han ned alla folk, ja ock dem
som bo vid jordens ändar. Sådana äro Efraims tiotusenden.
sådana Manasses tusenden." 18 Och om Sebulon sade han:
"Gläd dig, Sebulon, när du drager ut, och du, Isaskar, i dina
tält. 19 Folk inbjuda de till sitt berg; där offra de rätta offer. Ty
havens rikedom få de suga, och de skatter som sanden döljer."
20 Och om Gad sade han: "Lovad vare han som gav så rymligt
land åt Gad! Lik en lejoninna har han lägrat sig, han krossar
både arm och hjässa. 21 Han utsåg åt sig förstlingslandet, ty
där var hans härskarlott förvarad. Dock drog han med bland
folkets hövdingar; HERRENS rätt utförde han och hans domar,
tillsammans med det övriga Israel." 22 Och om Dan sade han:
"Dan är ett ungt lejon, som rusar ned från Basan." 23 Och om
Naftali sade han: "Naftali har fått riklig nåd och välsignelse till
fyllest av HERREN. Västern och södern tage du i besittning." 24
Och om Aser sade han: "Välsignad bland söner vare Aser! Han
blive älskad av sina bröder, och han doppe sin fot i olja. 25 Av
järn och koppar vare dina riglar; och så länge du lever, må din
kraft bestå." 26 "Ingen är lik Gud, o Jesurun; till din hjälp far han
fram på himmelen och i sin höghet på skyarna. 27 En tillflykt är
han, urtidens Gud, och härnere råda hans eviga armar. Han
förjagade fienderna för dig, han sade: Förgör dem. 28 Så fick
Israel bo i trygghet, Jakobs källa vara i ro, i ett land med säd och
vin, under en himmel som dryper av dagg. 29 Säll är du, Israel;
ja, vem är dig lik? Du är ett folk som får seger genom HERREN,
genom honom som är din skyddande sköld, honom som är ditt
ärorika svärd. Ja, dina fiender skola visa dig underdånighet, och
du skall gå fram över deras höjder."

34 Och Mose gick från Moabs hedar upp på berget Nebo,
på toppen av Pisga, gent emot Jeriko. Och HERREN
lät honom se hela landet: Gilead ända till Dan, **2** och hela
Naftali och Efraims och Manasses land, och hela Juda land,
ända till Västra havet, **3** och Sydlandet och Jordanslätten, det
är lågslätten vid Jeriko -- Palmstaden -- ända till Soar. **4** Och
HERREN sade till honom: "Detta är det land som jag med ed
har lovat åt Abraham. Isak och Jakob, i det jag sade: 'Åt din säd
skall jag giva det.' Jag har nu låtit dig se det med dina ögon,
men ditin skall du icke komma." **5** Och HERRENS tjänare Mose
dog där i Moabs land, såsom HERREN hade sagt. **6** Och han
begrov honom i dalen i Moabs land, mitt emot Bet-Peor; men
ännu intill denna dag har ingen fått veta var hans grav är. **7** Och
Mose var ett hundra tjugu år gammal, när han dog, men hans
ögon voro icke skumma, och hans livskraft hade icke försvunnit.
8 Och Israels barn begräto Mose på Moabs hedar i trettio dagar;
därmed voro gråtodagarna ute, vid sorgefesten efter Mose. **9**
Och Josua, Nuns son, var full med vishetens ande, ty Mose
hade lagt sina händer på honom; och Israels barn lydde honom
och gjorde såsom HERREN hade bjudit Mose. **10** Men i Israel
uppstod icke mer någon profet sådan som Mose, med vilken
HERREN hade umgåtts ansikte mot ansikte -- **11** ingen, om
man tänker på alla de tecken och under som HERREN hade
sänt honom att göra i Egyptens land, med Farao och alla hans
tjänare och med hela hans land, **12** och om man tänker på all
den väldiga kraft som Mose visade, och på alla de stora och
fruktansvärda gärningar som han gjorde inför hela Israel.

Josua

1 Efter HERRENS tjänare Moses död sade HERREN till Josua,
Nuns son, Moses tjänare: **2** "Min tjänare Mose är död; så
stå nu upp och gå över denna Jordan, du med allt detta folk,
in i det land som jag vill giva dem, giva åt Israels barn. **3** Var
ort som eder fot beträder har jag givit eder, såsom jag lovade
Mose. **4** Från öknen till Libanon däruppe och ända till den stora
floden, floden Frat, över hetiternas land och ända till Stora havet
västerut skall edert område sträcka sig. **5** Ingen skall kunna stå
dig emot i alla dina livsdagar; såsom jag har varit med Mose,
så skall jag ock vara med dig; jag skall icke lämna dig eller
övergiva dig. **6** Var frimodig och oförfärad; ty du skall utskifta åt
detta folk såsom arv det land som jag med ed har lovat deras
fäder att giva dem. **7** Allenast må du vara helt frimodig och
oförfärad till att i alla stycken hålla den lag som min tjänare
Mose har givit dig och göra efter den; vik icke av därifrån vare
sig till höger eller till vänster; på det att du må hava framgång i
allt vad du företager dig. **8** Låt icke denna lagbok vara skild från
din mun; tänk på den både dag och natt, så att du i alla stycken
håller det som är skrivet i den och gör därefter; ty då skola dina
vägar vara lyckosamma, och då skall du hava framgång. **9** Se,
jag har bjudit dig att vara frimodig och oförfärad; så var nu icke
förskräckt eller försagd. Ty HERREN, din Gud, är med dig i allt
vad du företager dig." **10** Då bjöd Josua folkets tillsyningsmän
och sade: **11** "Gån igenom lägret och bjuden folket och sägen:
'Reden till reskost åt eder; ty om tre dagar skolen I gå över
denna Jordan, för att komma in i och taga i besittning det
land som HERREN, eder Gud, vill giva eder till besittning.'" **12**
Men till rubeniterna och gaditerna och ena hälften av Manasse
stam sade Josua: **13** "Tänken på det som HERRENS tjänare
Mose bjöd eder, när han sade: 'HERREN, eder Gud, vill låta
eder komma till ro och giva eder detta land.' **14** Edra hustrur,
edra barn och eder boskap må nu stanna kvar i det land som
Mose har givit eder här på andra sidan Jordan; men I själva,
så många av eder som äro tappra stridsmän, skolen draga
väpnade åstad i spetsen för edra bröder och hjälpa dem, **15**
till dess att HERREN har låtit edra bröder komma till ro såväl
som eder, när också de hava tagit i besittning det land som
HERREN, eder Gud, vill giva dem. Sedan mån I vända tillbaka
till det land som skall vara eder besittning; det mån I då taga i
besittning, det land som HERRENS tjänare Mose har givit eder
här på andra sidan Jordan, på östra sidan." **16** Då svarade de
Josua och sade: "Allt vad du har bjudit oss vilja vi göra, och
varthelst du sänder oss, dit vilja vi gå. **17** Såsom vi i allt hava
lytt Mose, så vilja vi ock lyda dig; allenast må HERREN, din
Gud, vara med dig, såsom han var med Mose. **18** Var och en
som är genströvig mot dina befallningar och icke lyssnar till dina
ord, vadhelst du bjuder honom, han skall bliva dödad. Allenast
må du vara frimodig och oförfärad."

2 Josua, Nuns son, sände hemligen ut två spejare från Sittim
och sade: "Gån och besen landet och Jeriko." De gingo
åstad och kommo in i ett hus där en sköka bodde, vid namn
Rahab, och där lade de sig till vila. **2** Men för konungen i Jeriko
blev inberättat: "I natt hava några män kommit hit från Israels
barn för att utforska landet." **3** Då sände konungen i Jeriko till
Rahab och lät säga: "Lämna ut de män som hava kommit till dig
och tagit in i ditt hus, ty de hava kommit hit för att utforska hela
landet." **4** Men kvinnan tog de båda männen och dolde dem;
sedan svarade hon: "Ja, männen kommo till mig, men jag visste
icke varifrån de voro; **5** och när porten skulle stängas, sedan
det hade blivit mörkt, gingo männen ut, och jag vet icke vart de
togo vägen; skynden eder att sätta efter dem, så fån I nog fatt i
dem." **6** Men hon hade fört dem upp på taket och gömt dem
under linstjälkar, som hon hade där, utbredda på taket. **7** Så
satte nu männen efter dem åt Jordan till, bort emot vadställena;
och man stängde stadsporten så snart förföljarna hade begivit
sig åstad. **8** Men innan de främmande männen hade lagt sig,
steg hon upp till dem på taket **9** och sade till dem: "Jag vet att
HERREN har givit eder detta land, och att förskräckelse för eder
har fallit över oss, ja, att alla landets inbyggare äro i ångest för
eder. **10** Ty vi hava hört huru HERREN lät vattnet i Röda havet
torka ut framför eder, när I drogen ut ur Egypten, och vad I
haven gjort med amoréernas konungar, de två på andra sidan
Jordan, Sihon och Og, huru I gåven dem till spillo. **11** Då vi
hörde detta, blevo våra hjärtan förfärade, och numera har ingen
mod att stå eder emot; ty HERREN, eder Gud, är Gud, uppe i
himmelen och nere på jorden. **12** Så loven mig nu med ed vid
HERREN, att eftersom jag har gjort barmhärtighet med min
faders hus och giva mig ett säkert tecken därpå, **13** och låta
min fader och min moder, mina bröder och mina systrar leva,
så ock alla som tillhöra dem, och rädda oss från döden." **14**
Männen sade till henne: "Med vårt eget liv svara vi för edert,
såframt I icke förråden vårt förehavande; när HERREN giver
oss landet, skola vi bevisa dig barmhärtighet och trofasthet." **15**
Då släppte hon ned dem genom fönstret med ett tåg; ty hennes
hus låg invid stadsmuren, så att hon bodde invid själva muren.
16 Och hon sade till dem: "Gån upp i bergsbygden, så att edra
förföljare icke träffa på eder; och hållen eder gömda där i tre
dagar, till dess edra förföljare hava kommit tillbaka, så kunnen I
sedan fortsätta eder färd." **17** Och männen sade till henne: "Vi
vilja likväl vara fria ifrån den ed som du nu har tagit av oss,
18 om du, när vi komma in i landet, underlåter att binda detta
röda snöre i det fönster genom vilket du har släppt ned oss,
och likaledes om du icke har din fader och din moder och dina
bröder, alla av din faders hus, samlade hemma hos dig. **19**
Dock, om någon går åstad, utom dörrarna till ditt hus, så komme
hans blod över hans huvud, och vi äro utan skuld; om däremot
någons hand kommer vid en av dem som äro inne i ditt hus, så
må dennes blod komma över vårt huvud. **20** Och om du förråder
vårt förehavande, så äro vi likaledes fria ifrån den ed som du har
tagit av oss." **21** Hon svarade: "Vare det såsom I haven sagt."
Och så lät hon dem gå, och de drogo åstad. Men hon band det
röda snöret i fönstret. **22** Så drogo de nu åstad och kommo
upp i bergsbygden och stannade där i tre dagar, till dess att
deras förföljare hade vänt tillbaka; ty dessa hade sökt efter dem
överallt på vägarna, men hade icke funnit dem. **23** Sedan vände
de båda männen tillbaka och kommo ned från bergsbygden och
gingo över floden och kommo så till Josua, Nuns son; och de

förtäljde för honom allt vad som hade vederfarits dem. 24 Och
de sade till Josua: "HERREN har givit hela landet i vår hand;
alla landets inbyggare äro i ångest för oss."

3 Bittida följande morgon bröt Josua med alla Israels barn
upp från Sittim och kom till Jordan; där stannade de om
natten, innan de gingo över. 2 Men efter tre dagar gingo
tillsyningsmännen genom lägret 3 och bjödo folket och sade:
"Så snart I fån se HERRENS, eder Guds, förbundsark, och att
de levitiska prästerna bära den, skolen ock I bryta upp från eder
plats och följa efter den 4 -- låten dock mellan den och eder
vara ett avstånd av vid pass två tusen alnar; närmare mån I
icke komma den -- på det att I mån kunna veta vilken väg I
skolen gå, ty I haven icke förut dragit den vägen fram." 5 Och
Josua sade till folket: "Helgen eder, ty i morgon skall HERREN
göra under bland eder." 6 Därefter sade Josua till prästerna:
"Tagen förbundsarken och dragen åstad framför folket." Då togo
de förbundsarken och gingo framför folket. 7 Och HERREN
sade till Josua: "I dag skall jag begynna att göra dig stor i hela
Israels ögon, på det att de må förnimma, att såsom jag har
varit med Mose, så vill jag ock vara med dig. 8 Bjud du nu
prästerna som bära förbundsarken och säg: 'Så snart I kommen
till den yttersta randen av Jordans vatten, skolen I stanna där,
vid Jordan.'" 9 Då sade Josua till Israels barn: "Träden fram hit
och hören HERRENS, eder Guds, ord." 10 Och Josua sade:
"Härav skolen I förnimma att en levande Gud är mitt ibland eder,
och att han förvisso vill fördriva för eder kananéerna, hetiterna,
hivéerna, perisséerna, girgaséerna, amoréerna och jebuséerna:
11 förbundsarken, hela jordens Herres förbundsark, drager nu
framför eder över Jordan. 12 Väljen alltså ut tolv män ur Israels
stammar, en man för var stam. 13 Så snart då prästerna som
bära HERRENS, hela jordens Herres, ark stå stilla med sina
fötter i Jordans vatten, det vatten som kommer uppifrån, bliva
avskuret i sitt lopp, och det skall stå såsom en samlad hög."
14 Folket bröt då upp från sina tält för att gå över Jordan, och
prästerna som buro förbundsarken gingo framför folket. 15 När
nu de som buro arken kommo till Jordan, så att prästerna,
som buro arken, med sina fötter vidrörde yttersta randen av
vattnet i Jordan, vilken under hela skördetiden är full över alla
sina bräddar, 16 då stannade det vatten som kom uppifrån,
och blev stående såsom en samlad hög långt borta, uppe vid
Adam, staden som ligger bredvid Saretan; och det vatten som
flöt ned mot Hedmarkshavet, Salthavet, blev sålunda helt och
hållet avskuret. Och folket gick över mitt emot Jeriko. 17 Men
prästerna som buro HERRENS förbundsark stodo orörliga på
torr mark mitt i Jordan; och hela Israel gick över på torr mark, till
dess att allt folket helt och hållet hade kommit över Jordan.

4 Då nu allt folket helt och hållet hade kommit över Jordan,
sade HERREN till Josua: 2 "Väljen ut bland folket tolv män,
en man ur var stam, 3 och bjuden dem och sägen: 'Tagen här ur
Jordan, från den plats där prästerna stodo med sina fötter, tolv
stenar, och lyften upp dem och fören dem över med eder, och
läggen ned dem på det ställe, där I skolen lägra eder i natt.'"
4 Då kallade Josua till sig de tolv män som han hade utsett
bland Israels barn, en man ur var stam. 5 Och Josua sade
till dem: "Dragen åstad framför HERRENS, eder Guds, ark,
och gån ut mitt i Jordan; och var och en av eder må där lyfta
upp en sten på axeln, efter antalet av Israels barns stammar. 6
Detta skall nämligen bliva ett minnesmärke bland eder. När
då edra barn i framtiden fråga: 'Vad betyda dessa stenar?', 7
skolen I svara dem så: 'De betyda att Jordans vatten här blev
avskuret i sitt lopp, framför HERRENS förbundsark; ja, när den
gick över Jordan, blev Jordans vatten avskuret i sitt lopp. Därför
skola dessa stenar vara ett åminnelsemärke för Israels barn till
evärdlig tid.'" 8 Då gjorde Israels barn såsom Josua bjöd dem;
de togo upp tolv stenar ur Jordan, såsom HERREN hade tillsagt
Josua, efter antalet av Israels barns stammar; och de förde dem
över med sig till lägerstället och lade ned dem där. 9 Tillika reste
Josua tolv stenar mitt i Jordan, på samma plats där prästerna
som buro förbundsarken hade stått med sina fötter; och de
finnas kvar där ännu i dag. 10 Och prästerna som buro arken
blevo stående mitt i Jordan, till dess att allt det var fullgjort, som
HERREN hade bjudit Josua att tillsäga folket, alldeles i enlighet
med vad Mose förut hade bjudit Josua; och folket gick över med
hast. 11 Men när allt folket helt och hållet hade kommit över,
gick ock HERRENS ark över, jämte prästerna, och tog plats
framför folket. 12 Och Rubens barn och Gads barn och ena
hälften av Manasse stam drogo väpnade åstad i spetsen för
Israels barn, såsom Mose hade tillsagt dem. 13 Det var vid
pass fyrtio tusen män som så drogo åstad, väpnade till strid, för
att kämpa inför HERREN på Jerikos hedmarker. 14 På den
dagen gjorde HERREN Josua stor i hela Israels ögon, och
de fruktade honom, såsom de fruktat Mose, så länge denne
levde. 15 Och HERREN sade till Josua: 16 "Bjud prästerna
som bära vittnesbördets ark att stiga upp ur Jordan." 17 Och
Josua bjöd prästerna och sade: "Stigen upp ur Jordan." 18 När
då prästerna som buro HERRENS förbundsark stego upp ur
Jordan, hade deras fötter knappt hunnit upp på torra landet,
förrän Jordans vatten vände tillbaka till sin plats och nådde,
såsom förut, upp över alla sina bräddar. 19 Det var på tionde
dagen i första månaden som folket steg upp ur Jordan; och
de lägrade sig i Gilgal, på gränsen av östra Jerikoområdet. 20
Och de tolv stenarna som de hade tagit ur Jordan reste Josua i
Gilgal. 21 Och han sade till Israels barn: "När nu edra barn i
framtiden fråga sina fäder: 'Vad betyda dessa stenar?', 22 då
skolen I göra det kunnigt för edra barn och säga: 'Israel gick på
torr mark över denna Jordan, 23 i det att HERREN, eder Gud,
lät vattnet i Jordan torka ut framför eder, till dess I haden gått
över den, likasom HERREN, eder Gud, gjorde med Röda havet,
som han lät torka ut framför oss, till dess vi hade gått över
det; 24 på det att alla folk på jorden må förnimma huru stark
HERRENS hand är, så att I frukten HERREN, eder Gud, alltid.'"

5 Då nu alla amoréernas konungar på andra sidan Jordan, på
västra sidan, och alla kananéernas konungar vid havet hörde
huru HERREN hade låtit vattnet i Jordan torka ut framför Israels
barn, medan vi gingo över den, blevo deras hjärtan förfärade,
och de hade icke längre mod att stå emot Israels barn. 2 Vid
den tiden sade HERREN till Josua: "Gör dig stenknivar och

omskär åter Israels barn, för andra gången." 3 Då gjorde Josua
sig stenknivar och omskar Israels barn vid Förhudshöjden. 4
Och orsaken varför Josua omskar dem var denna: allt det folk
av mankön, som hade dragit ut ur Egypten, alla stridbara män,
hade dött i öknen under vägen, efter uttåget ur Egypten. 5 Ty
väl hade bland folket alla de som voro med under uttåget blivit
omskurna, men de bland folket, som voro födda i öknen under
vägen, efter uttåget ur Egypten, de voro alla oomskurna. 6 Ty
Israels barn vandrade i öknen i fyrtio år, under vilken tid alla
stridbara män i folket, som hade dragit ut ur Egypten, förgingos,
eftersom de icke hörde HERRENS röst, varför ock HERREN
svor att han icke skulle låta dem se det land som han med ed
hade lovat deras fäder att giva oss, ett land som flyter av mjölk
och honung. 7 Men deras barn, som han hade låtit uppstå i
deras ställe, dem omskar nu Josua, ty de hade förhud, eftersom
de icke hade blivit omskurna under vägen. 8 Och när allt folket
hade blivit omskuret, stannade de kvar där de voro i lägret, till
dess de hade blivit läkta. 9 Och HERREN sade till Josua: "I
dag har jag avvältrat från eder Egyptens smälek." Och detta
ställe fick namnet Gilgal, såsom det heter ännu i dag. 10 Medan
nu Israels barn voro lägrade i Gilgal, höllo de påskhögtid den
fjortonde dagen i månaden, om aftonen, på Jerikos hedmarker.
11 Och dagen efter påskhögtiden åto de osyrat bröd och rostade
ax av landets säd, just på den dagen. 12 Och mannat upphörde
dagen därefter, då de nu åto av landets säd, och Israels barn
fingo icke manna mer, utan de åto det året av landet Kanaans
avkastning. 13 Och medan Josua var vid Jeriko, hände sig att
han, i det han lyfte upp sina ögon, fick se en man stå där framför
sig med ett draget svärd i sin hand. Då gick Josua fram till
honom och frågade honom: "Tillhör du oss eller våra ovänner?"
14 Han svarade: "Nej, jag är hövitsman över HERRENS här,
och jag har just nu kommit hit." Då föll Josua ned till jorden på
sitt ansikte och bugade sig; sedan sade han till honom: "Vad
har min herre att säga till sin tjänare?" 15 Hövitsmannen över
HERRENS här sade då till Josua: "Drag dina skor av dina fötter,
ty platsen där du står är helig." Och Josua gjorde så.

6 Och Jeriko hade sina portar stängda, det höll sig tillstängt för
Israels barn; ingen gick ut eller in. 2 Men HERREN sade till
Josua: "Se, jag har givit Jeriko med dess konung, med dess
tappra stridsmän, i din hand. 3 Tågen nu omkring staden, så
många stridbara män I ären, runt omkring staden en gång; så
skall du göra i sex dagar. 4 Och sju präster skola bära de sju
jubelbasunerna framför arken; men på sjunde dagen skolen I
tåga omkring staden sju gånger; och prästerna skola stöta i
basunerna. 5 Och när det blåses i jubelhornet med utdragen ton,
och I hören basunljudet, skall allt folket upphäva ett stort härskri;
då skola stadsmurarna falla på stället, och folket skall draga in
över dem, var och en rätt fram." 6 Då kallade Josua, Nuns son,
till sig prästerna och sade till dem: "Tagen förbundsarken, och
sju präster skola bära sju jubelbasuner framför HERRENS ark."
7 Och till folket blev sagt: "Dragen ut och tågen omkring staden;
och den väpnade skaran skall draga framför HERRENS ark." 8
Då nu Josua hade sagt detta till folket, drogo de sju präster
som buro jubelbasunerna framför HERREN åstad och stötte
i basunerna; och HERRENS förbundsark följde efter dem. 9
Och den väpnade skaran gick framför prästerna som stötte i
basunerna, och den övriga hopen slutade tåget och följde efter
arken, under det att man alltjämt stötte i basunerna. 10 Men
Josua hade bjudit folket och sagt: "I skolen icke upphäva något
härskri eller låta höra eder röst eller ens låta något ord utgå av
eder mun, förrän den dag då jag säger till eder: 'Häven upp ett
härskri'; då skolen I upphäva ett härskri." 11 Och när han så
hade låtit bära HERRENS ark omkring staden, runt omkring den
en gång, gingo de in i lägret och stannade i lägret över natten.
12 Och följande morgon stod Josua bittida upp, och prästerna
togo HERRENS ark. 13 Och de sju präster som buro de sju
jubelbasunerna framför HERRENS ark gingo alltjämt och stötte i
basunerna; och den väpnade skaran gick framför dem, och den
övriga hopen slutade tåget och följde efter HERRENS ark, under
det att man alltjämt stötte i basunerna. 14 De tågade också nu
på andra dagen en gång omkring staden och återvände sedan
till lägret; så gjorde de i sex dagar. 15 Men på sjunde dagen
stodo de bittida upp vid morgonrodnadens uppgång och tågade
då sju gånger omkring staden på samma sätt; endast denna
dag tågade de sju gånger omkring staden. 16 Och när prästerna
sjunde gången stötte i basunerna, sade Josua till folket: "Häven
upp ett härskri, ty HERREN har givit eder staden. 17 Men
staden med allt vad däri är skall givas till spillo åt HERREN;
allenast skökan Rahab skall få leva, jämte alla som äro inne i
hennes hus, därför att hon gömde de utskickade som vi hade
sänt åstad. 18 Men tagen eder väl till vara för det tillspillogivna,
så att I icke, sedan I haven givit det till spillo, ändå tagen något
av det tillspillogivna och därigenom kommen Israels läger att
hemfalla åt tillspillogivning, och så dragen olycka över det. 19
Allt silver och guld och allt som är av koppar eller järn skall vara
helgat åt HERREN och ingå till HERRENS skatt." 20 Då hov
folket upp ett härskri, och man stötte i basunerna. Ja, när folket
hörde basunljudet, hov det upp ett stort härskri; då föllo murarna
på stället, och folket drog över dem in i staden, var och en rätt
fram; så intogo de staden. 21 Och de gåvo till spillo allt vad som
fanns i staden, både män och kvinnor, både unga och gamla, så
ock oxar, får och åsnor, och slogo dem med svärdsegg. 22 Men
till de båda män som hade bespejat landet sade Josua: "Gån in
i skökans hus och fören kvinnan, jämte alla som tillhöra henne,
ut därifrån, såsom I med ed haven lovat henne." 23 Då gingo de
unga män som hade varit där såsom spejare ditin och förde ut
Rahab, jämte hennes fader och moder och hennes bröder och
alla som tillhörde henne; hela hennes släkt förde de ut. Och
de släppte dem utanför Israels läger. 24 Men staden med allt
vad som fanns däri brände de upp i eld; allenast silvret och
guldet och det som var av koppar eller järn lade de till skatten i
HERRENS hus. 25 Men skökan Rahab och hennes faders hus
och alla som tillhörde henne lät Josua leva, och hon fick bo
bland Israels folk, intill denna dag; detta därför att hon gömde de
utskickade som Josua hade sänt åstad för att bespeja Jeriko. 26
På den tiden lät Josua folket svärja denna ed: "Förbannad vare
inför HERREN den man som tager sig före att åter bygga upp
denna stad, Jeriko. När han lägger dess grund, må detta kosta
honom hans äldste son, och när han sätter upp dess portar, må

detta kosta honom hans yngste son." 27 Och HERREN var med
Josua, så att ryktet om honom gick ut över hela landet.

7 Men Israels barn förgrepo sig trolöst på det tillspillogivna;
ty Akan, son till Karmi, son till Sabdi, son till Sera, av Juda
stam, tog något av det tillspillogivna. Då upptändes HERRENS
vrede mot Israels barn. 2 Och Josua sände från Jeriko några
män åstad till Ai, som ligger vid Bet-Aven, öster om Betel, och
sade till dem: "Dragen ditupp och bespejen landet." Så drogo då
männen upp och bespejade Ai. 3 Och när de kommo tillbaka
till Josua, sade de till honom: "Allt folket behöver icke draga
ditupp; om vid pass två eller tre tusen man draga upp, skola de
nog intaga Ai. Du behöver icke låta allt folket göra sig mödan
att tåga dit, ty dess invånare äro få." 4 Alltså fingo vid pass
tre tusen man av folket draga ditupp; men dessa måste fly för
ajiterna. 5 Och sedan ajiterna hade slagit vid pass trettiosex
man av dem, förföljde de de övriga utanför stadsporten ända
till Sebarim och slogo dem på sluttningen där. Då blev folkets
hjärta förfärat, det blev såsom vatten. 6 Och Josua med de
äldste i Israel rev sönder sina kläder, och föll ned på sitt ansikte
till jorden framför HERRENS ark och låg där ända till aftonen,
och de strödde stoft på sina huvuden. 7 Och Josua sade: "Ack,
Herre, HERRE, varför har du då fört detta folk över Jordan, om
du vill giva i amoréernas hand och så förgöra oss? O att vi hade
beslutit oss för att stanna på andra sidan Jordan! 8 Ack Herre,
vad skall jag nu säga, sedan Israel har tagit till flykten för sina
fiender? 9 När kananéerna och landets alla övriga inbyggare
få höra detta, skola de omringa oss och utrota till och med
vårt namn från jorden. Vad vill du då göra för ditt stora namns
ära?" 10 Men HERREN svarade Josua: "Stå upp. Varför ligger
du så på ditt ansikte? 11 Israel har syndat, de hava överträtt
det förbund som jag stadgade för dem; de hava tagit av det
tillspillogivna, de hava stulit, de hava ljugit, de hava gömt det
bland sitt eget gods. 12 Därför kunna Israels barn icke stå emot
sina fiender, utan de måste taga till flykten för sina fiender, ty
de äro nu själva hemfallna åt tillspillogivning. Jag vill icke mer
vara med eder, om I icke alldeles skaffen bort ifrån eder det
tillspillogivna. 13 Stå nu upp och helga folket och säg: Helgen
eder till i morgon. Ty så säger HERREN, Israels Gud: Något
tillspillogivet finnes hos dig, Israel; du skall icke kunna stå emot
dina fiender, förrän I skiljen det tillspillogivna från eder. 14 I
morgon skolen I träda fram, den ena stammen efter den andra;
i den stam som HERREN då låter träffas av lotten skall den
ena släkten efter den andra träda fram; och i den släkt som
HERREN låter träffas av lotten skall den ena familjen efter den
andra träda fram; och i den familj som HERREN låter träffas av
lotten skall den ena mannen efter den andra träda fram. 15 Och
den som då träffas av lotten såsom skyldig till förgripelse på
det tillspillogivna, han skall brännas upp i eld med allt vad han
har, därför att han överträdde HERRENS förbund och gjorde
vad som var en galenskap i Israel." 16 Så lät nu Josua bittida
följande morgon Israel träda fram, den ena stammen efter den
andra; då träffades Juda stam av lotten. 17 När han då lät
Juda släkter träda fram, träffade lotten seraiternas släkt; och
när han lät seraiternas släkt träda fram, den ena mannen efter
den andra, träffades Sabdi av lotten. 18 När han då lät hans
familj träda fram, den ena mannen efter den andra, träffade
lotten Akan, son till Karmi, son till Sabdi, son till Sera av Juda
stam. 19 Då sade Josua till Akan: "Min son, giv ära åt HERREN,
Israels Gud, och bekänn, honom till pris: säg mig vad du gjort
och dölj intet för mig." 20 Akan svarade Josua och sade: "Det är
sant, jag har syndat mot HERREN, Israels Gud, ty så har jag
gjort: 21 jag såg ibland bytet en dyrbar mantel från Sinear och
två hundra siklar silver och en guldplatta, femtio siklar i vikt, och
till detta fick begärelse och tog det; se, det är gömt i jorden,
i mitten av mitt tält, och silvret underst." 22 Då sände Josua
några män dit för att se efter, och de skyndade till tältet; och
de funno det gömt där i hans tält, och silvret underst. 23 Och
de togo det ur tältet och buro det till Josua och Israels barns
menighet och lade det ned inför HERREN. 24 Då tog Josua och
Israels menighet med honom Akan, Seras son, och silvret och
manteln och guldplattan, och hans söner och döttrar, hans oxar,
åsnor och får, och hans tält, och allt övrigt som han hade, och
förde alltsammans upp till Akors dal. 25 Och Josua sade: "Varför
drog du olycka över oss? Nu skall ock HERREN i dag låta
olycka komma över dig." Och Israels menighet stenade honom;
de brände upp dem i eld och kastade stenar på dem. 26 Och de
uppkastade över honom ett stort stenröse, som finnes kvar ännu
i dag; och så vände sig HERREN ifrån sin vredes glöd. Därav
fick det stället namnet Akors dal, såsom det heter ännu i dag.

8 Och HERREN sade till Josua: "Frukta icke och var icke
förfärad; tag med dig allt krigsfolket och stå upp och drag
åstad mot Ai. Se, i din hand har jag givit konungen i Ai med
hans folk, hans stad och hans land. 2 Och du skall göra med Ai
och dess konung på samma sätt som du gjorde med Jeriko och
dess konung; dock mån I behålla rovet därifrån och boskapen,
såsom edert byte. Lägg nu ett bakhåll mot staden, på andra
sidan därom." 3 Då bröt Josua upp med allt krigsfolket för
att draga åstad mot Ai. Och Josua utvalde trettio tusen man,
de tappraste stridsmännen, och sände dem ut om natten. 4
Och han bjöd dem och sade: "Given akt: I skolen lägga eder i
bakhåll mot staden, på andra sidan därom, men läggen eder
icke alltför långt ifrån staden; och hållen eder alla redo. 5 Själv
skall jag, med allt det folk som är kvar hos mig, rycka fram mot
staden. När de då draga ut mot oss såsom förra gången, vilja vi
fly för dem. 6 Då skola de draga efter oss, till dess vi hava
lockat dem långt bort ifrån staden; ty de skola tänka: 'De flyr
för oss, nu såsom förra gången.' 7 Men under det att vi fly
för dem, skolen I bryta fram ifrån bakhållet och intaga staden,
ty HERREN, eder Gud, har givit den i eder hand. 8 Och så
snart I haven fått staden i edert våld, skolen I tända eld på den;
efter HERRENS ord skolen I så göra. Given akt på vad jag nu
har bjudit eder." 9 Så sände Josua dem åstad, och de gingo
och lade sig i bakhåll mellan Betel och Ai, väster om Ai. Men
Josua stannade över natten bland folket. 10 Och bittida följande
morgon mönstrade Josua folket och drog så, med de äldste i
Israel i spetsen för folket, upp till Ai. 11 Och allt det krigsfolk som
var kvar hos honom drog med ditupp och ryckte allt närmare,
till dess de kommo mitt emot staden; där lägrade de sig norr

om Ai, med dalen mellan sig och Ai. 12 Men han tog vid pass
fem tusen man och lade dem i bakhåll mellan Betel och Ai,
väster om staden. 13 Och sedan folket hade blivit uppställt,
såväl hela lägret, norr om staden, gick Josua den natten fram till
mitten av dalen. 14 När konungen i Ai såg detta, skyndade sig
männen i staden, han själv med allt sitt folk, och drogo bittida
om morgonen ut till strid mot Israel, bort till den utsedda platsen,
framför hedmarken; han själv visste nämligen icke att ett bakhåll
var lagt mot honom på andra sidan om staden. 15 Och Josua
och hela Israel läto slå sig av dem och flydde åt öknen till. 16
Då uppbådades allt folket i staden till att förfölja dem; och under
det att de förföljde Josua, blevo de lockade långt bort ifrån
staden. 17 Icke en enda man blev kvar i Ai eller i Betel, utan
alla drogo ut efter Israel och lämnade staden öppen, i det att
de förföljde Israel. 18 Och HERREN sade till Josua: "Räck ut
lansen, som du har i din hand, mot Ai, ty jag skall giva det i din
hand." Då räckte Josua ut lansen, som han hade i sin hand, mot
staden. 19 Och de som lågo i bakhåll bröto med hast upp från
sin plats och skyndade åstad, så snart han räckte ut sin hand,
och kommo in i staden och intogo den; och de tände strax eld
på staden. 20 När då männen från Ai vände sig om, fingo de
se röken från staden stiga upp mot himmelen; och de hade
ingen utväg att fly, vare sig hit eller dit, då nu det folk som flydde
åt öknen vände sig mot sina förföljare. 21 Ty när Josua och
hela Israel sågo att de som lågo i bakhåll hade intagit staden,
och att röken steg upp från staden, vände de om och angrepo
ajiterna. 22 De andra drogo nu också ut från staden emot dem,
så att de kommo mitt emellan israeliterna och fingo dem på
båda sidor om sig, och dessa nedgjorde dem då och läto ingen
av dem slippa undan och rädda sig. 23 Men konungen i Ai
blev levande tagen till fånga och förd till Josua. 24 Och när
Israel hade dräpt alla Ais invånare ute på fältet, i öknen, dit de
hade förföljt dem, och dessa allasammans så hade fallit för
svärdsegg och blivit nedgjorda, då vände hela Israel tillbaka
till Ai och slog med svärdsegg också dem som voro där. 25
Och de som föllo på den dagen, män och kvinnor, utgjorde
tillsammans tolv tusen personer, allt folket i Ai. 26 Ty Josua drog
icke tillbaka sin hand, med vilken han hade räckt ut lansen,
förrän alla Ais invånare hade blivit givna till spillo. 27 Allenast
boskapen och rovet från denna stad togo israeliterna såsom
sitt byte, efter den befallning som HERREN hade givit Josua.
28 Och Josua brände upp Ai och gjorde det till en grushög för
evärdlig tid, till en ödemark, såsom det är ännu i dag. 29 Och
konungen i Ai lät han hänga upp på en påle, där han fick hänga
ända till aftonen. Men när solen gick ned, tog man på Josuas
befallning hans döda kropp ned från pålen och kastade den vid
ingången till stadsporten; och man uppkastade över den ett stort
stenröse, som finnes kvar ännu i dag. 30 Då byggde Josua åt
HERREN, Israels Gud, ett altare på berget Ebal, 31 såsom
HERRENS tjänare Mose hade bjudit Israels barn, och såsom
det var föreskrivet i Moses lagbok: ett altare av ohuggna stenar,
vid vilka man icke hade kommit med något järn; och på det
offrade de brännoffer åt HERREN och slaktade tackoffer. 32
Och han lät där på stenarna sätta en avskrift av Moses lag,
den lag som Mose hade skrivit och förelagt Israels barn. 33
Och Israels menighet, med dess äldste och tillsyningsmän och
domare, stod på båda sidor om arken, så att de hade framför
sig de levitiska prästerna som buro HERRENS förbundsark,
menigheten, främlingar såväl som infödingar, den ena hälften
vänd mot berget Gerissim och den andra hälften mot berget
Ebal, i enlighet med vad HERRENS tjänare Mose hade bjudit,
nämligen att man först skulle välsigna Israels folk. 34 Därefter
läste han upp alla lagens ord, välsignelsen och förbannelsen,
alldeles såsom det var skrivet i lagboken. 35 Icke ett ord av
allt det som Mose hade bjudit underlät Josua att uppläsa inför
Israels hela församling, med kvinnor och barn, och inför de
främlingar som följde med dem.

9 Då nu alla de konungar som bodde på andra sidan Jordan,
i Bergsbygden, i Låglandet och i hela kustlandet vid Stora
havet upp emot Libanon, hörde vad som hade skett -- hetiterna,
amoréerna, kananéerna, perisséerna, hivéerna och jebuséerna
-- 2 slöto de sig endräktigt tillhopa för att strida mot Josua och
Israel. 3 Men när invånarna i Gibeon hörde vad Josua hade
gjort med Jeriko och Ai, 4 togo också de sin tillflykt till list: de
gingo åstad och föregåvo sig vara sändebud; de lade utslitna
packsäckar på sina åsnor, så ock utslitna, söndersprucknа och
hopflickade vinläglar av skinn, 5 och togo utslitna, lappade skor
på sina fötter och klädde sig i utslitna kläder, varjämte allt det
bröd de togo med sig till reskost var torrt och söndersmulat. 6
Så gingo de till Josua i lägret vid Gilgal och sade till honom och
Israels män: "Vi hava kommit hit från ett avlägset land; sluten
nu förbund med oss." 7 Men Israels män svarade hivéerna:
"Kanhända bon I här mitt ibland oss; huru skulle vi då kunna
sluta förbund med eder?" 8 Då sade de till Josua: "Vi vilja bliva
dig underdåniga." Josua frågade dem: "Vilka ären I då, och
varifrån kommen I?" 9 De svarade honom: "Dina tjänare hava
kommit från ett mycket avlägset land för HERRENS, din Guds,
namns skull; ty vi hava hört ryktet om honom och allt vad han
har gjort i Egypten 10 och allt vad han har gjort med amoréernas
konungar, de två på andra sidan Jordan, Sihon, konungen i
Hesbon, och Og, konungen i Basan, som bodde i Astarot. 11
Därför sade våra äldste och alla vårt lands inbyggare till oss:
'Tagen reskost med eder och gån dem till mötes och sägen till
dem: Vi vilja bliva eder underdåniga, sluten nu förbund med
oss.' 12 Detta vårt bröd var nybakat, när vi togo det med oss till
reskost hemifrån, den dag vi gåvo oss i väg för att gå till eder;
men se, nu är det torrt och söndersmulat. 13 Dessa vinläglar,
som voro nya, när vi fyllde dem, se, de äro nu söndersprucknа.
Och dessa kläder och skor som vi hava på oss hava blivit
utslitna under vår mycket långa resa." 14 Då togo männen av
deras reskost, men rådfrågade icke HERRENS mun. 15 Och
Josua tillförsäkrade dem fred och slöt ett förbund med dem, att
de skulle få leva; och menighetens hövdingar gåvo dem sin ed.
16 Men när tre dagar voro förlidna, sedan de hade slutit förbund
med dem, fingo de höra att de voro från grannskapet, ja, att de
bodde mitt ibland dem. 17 Då bröto Israels barn upp och kommo
på tredje dagen till deras städer; och deras städer voro: Gibeon,
Kefira, Beerot och Kirjat-Jearim. 18 Likväl angrepo Israels barn
dem icke, eftersom menighetens hövdingar hade givit dem sin

ed vid HERREN, Israels Gud. Men hela menigheten knorrade
mot hövdingarna. 19 Då sade alla hövdingarna till menigheten:
"Vi hava givit dem vår ed vid HERREN, Israels Gud; därför
kunna vi nu icke komma vid dem. 20 Detta är vad vi vilja göra
med dem, i det att vi låta dem leva, på det att icke förtörnelse
må komma över oss, för edens skull som vi hava svurit dem."
21 Och hövdingarna sade till dem att de skulle få leva; men de
måste bliva vedhuggare och vattenbärare åt hela menigheten,
såsom hövdingarna hade sagt till dem. 22 Och Josua kallade
dem till sig och talade till dem och sade: "Varför haven I bedragit
oss och sagt: 'Vi bo mycket långt borta från eder', fastän I bon
mitt ibland oss? 23 Så varen I därför nu förbannade; I skolen
aldrig upphöra att vara trälar, vedhuggare och vattenbärare vid
min Guds hus." 24 De svarade Josua och sade: "Det hade
blivit berättat för dina tjänare huru HERREN, din Gud, hade
tillsagt sin tjänare Mose att han ville giva eder hela detta land
och förgöra alla landets inbyggare för eder; därför fruktade vi
storligen för våra liv, när I kommen, och så gjorde vi detta. 25
Och se, nu äro vi i din hand. Vad dig synes gott och rätt att göra
med oss, det må du göra." 26 Och han gjorde så med dem;
han friade dem från Israels barns hand, så att de icke dräpte
dem; 27 men tillika bestämde Josua på den dagen att de skulle
bliva vedhuggare och vattenbärare och vid HERRENS altare --
såsom de äro ännu i dag -- på den plats som han skulle utvälja.

10 Då nu Adoni-Sedek, konungen i Jerusalem, hörde att
Josua hade intagit Ai och givit det till spillo, och att han
hade gjort med Ai och dess konung på samma sätt som han
hade gjort med Jeriko och dess konung, och att invånarna i
Gibeon hade ingått fred med Israel och fingo bo mitt ibland
dem, 2 fruktade han och hans folk storligen, ty Gibeon var en
stor stad, såsom en av konungastäderna, ja, det var större
än Ai, och dess män voro alla tappra. 3 Och Adoni-Sedek,
konungen i Jerusalem, sände till Hoham, konungen i Hebron, till
Piram, konungen i Jarmut, till Jafia, konungen i Lakis, och till
Debir, konungen i Eglon, och lät säga: 4 "Kommen hitupp till
mig och hjälpen mig, så att vi kunna slå gibeoniterna, ty de
hava ingått fred med Josua och Israels barn." 5 Så församlade
sig då de fem amoreiska konungarna, konungen i Jerusalem,
konungen i Hebron, konungen i Jarmut, konungen i Lakis,
konungen i Eglon, och drogo ditupp med alla sina härar; och
de belägrade Gibeon och angrepo det. 6 Men gibeoniterna
sände till Josua i lägret vid Gilgal och läto säga: "Drag icke
din hand från dina tjänare, utan kom hitupp till oss med hast
och undsätt oss och hjälp oss, ty konungarna över amoréerna,
som bo i bergsbygden, hava församlat sig mot oss." 7 Då drog
Josua ditupp från Gilgal med allt sitt krigsfolk och alla sina
tappraste stridsmän. 8 Och HERREN sade till Josua: "Frukta
icke för dem, ty jag har givit dem i dina händer; ingen av dem
skall kunna stå dig emot." 9 Och Josua kom plötsligt över
dem, ty han tågade hela natten, sedan han hade brutit upp
från Gilgal. 10 Och HERREN sände en sådan förvirring bland
dem, när de fingo se israeliterna, att dessa tillfogade dem ett
stort nederlag vid Gibeon; därefter förföljde de dem på vägen
upp till Bet-Horon och nedgjorde dem, och drevo dem ända till
Aseka och Mackeda. 11 Och när de så, under sin flykt för Israel,
hade kommit till den sluttning som går ned från Bet-Horon, lät
HERREN stora stenar falla över dem från himmelen, hela vägen
ända till Aseka, så att de blevo dödade; de som dödades genom
hagelstenarna voro till och med flera än de som Israels barn
dräpte med svärd. 12 Och Josua talade till HERREN på den
dag då HERREN gav amoréerna i Israels barns våld; han sade
inför Israel: "Du sol, stå stilla i Gibeon, du måne, i Ajalons dal!"
13 Då stod solen stilla, och månen blev stående, till dess folket
hade tagit hämnd på sina fiender. Detta finnes ju upptecknat i
"Den redliges bok". Solen blev stående mitt på himmelen nästan
en hel dag och hastade icke att gå ned. 14 Aldrig har någon
dag, varken förr eller senare, varit lik denna, i det att HERREN
då lydde en mans ord; ty HERREN stridde för Israel. 15 Och
Josua med hela Israel vände tillbaka till lägret vid Gilgal. 16
Men de fem konungarna flydde och gömde sig i grottan vid
Mackeda. 17 Då blev det inberättat för Josua: "Man har funnit
de fem konungarna gömda i grottan till Mackeda." 18 Josua
sade: "Vältren stora stenar framför ingången till grottan, och
sätten dit folk för att bevaka den. 19 Men I andra, stannen icke,
utan förföljen edra fiender, och nedgören dem som bliva efter;
låten dem icke komma in i sina städer, ty HERREN, eder Gud
har givit dem i eder hand." 20 Då nu Josua och Israels barn
hade tillfogat dem ett mycket stort nederlag och nedgjort dem --
varvid dock några av dem lyckades rädda sig och komma in i de
befästa städerna -- 21 vände allt folket välbehållet tillbaka till
Josua i lägret vid Mackeda, ty ingen vågade mer ens röra sin
tunga mot någon av Israels barn. 22 Då sade Josua: "Öppnen
grottan och fören de fem konungarna till mig, ut ur grottan."
23 De gjorde så och förde de fem konungarna ut till honom ur
grottan: konungen i Jerusalem, konungen i Hebron, konungen i
Jarmut, konungen i Lakis, och konungen i Eglon. 24 När dessa
konungar hade blivit förda ut till Josua, kallade Josua till sig alla
Israels män och sade till anförarna för krigsfolket som hade
dragit med honom: "Träden fram och sätt edra fötter på dessa
konungars halsar." Och de trädde fram och satte sina fötter på
deras halsar. 25 Sedan sade Josua till dem: "Frukten icke och
varen icke försagda, utan varen frimodiga och oförfärade, ty så
skall HERREN göra med alla sina fiender som I kommen i strid
med." 26 Därefter lät Josua slå dem till döds och hänga upp
dem på fem pålar; och de fingo på pålarna ända till aftonen.
27 Men vid solnedgången togos de på Josuas befallning ned
från pålarna och kastades in i grottan där de hade varit gömda;
och framför ingången till grottan lade man stora stenar, som
ligga kvar där ännu i denna dag. 28 Och Josua intog Mackeda
på den dagen och slog dess invånare och dess konung med
svärdsegg; han gav det till spillo med alla dem som voro därinne
och lät ingen slippa undan. Och han gjorde med konungen i
Mackeda på samma sätt som han hade gjort med konungen i
Jeriko. 29 Därefter drog Josua med hela Israel från Mackeda till
Libna och belägrade Libna. 30 Och HERREN gav också det
och dess konung i Israels hand; och de slogo dess invånare
med svärdsegg, alla dem som voro därinne, och läto ingen
därinne slippa undan. Och han gjorde med dess konung på
samma sätt som han hade gjort med konungen i Jeriko. 31
Sedan drog Josua med hela Israel från Libna till Lakis och

belägrade och angrep det. 32 Och HERREN gav Lakis i Israels
hand, så att de intogo det på andra dagen; och de slogo dess
invånare med svärdsegg, alla dem som voro därinne -- alldeles
såsom de hade gjort med Libna. 33 Då drog Horam, konungen i
Geser, upp för att hjälpa Lakis; men Josua slog honom och
hans folk och lät ingen av dem slippa undan. 34 Och från Lakis
drog Josua med hela Israel till Eglon, och de belägrade och
angrepo det. 35 Och de intogo det samma dag och slogo dess
invånare med svärdsegg, och han gav på den dagen till spillo
alla dem som voro därinne -- alldeles såsom han hade gjort med
Lakis. 36 Sedan drog Josua med hela Israel från Eglon upp till
Hebron och belägrade det. 37 Och de intogo det och slogo dess
invånare och dess konung med svärdsegg, så ock alla dess
lydstäder och alla dem som voro därinne, och han lät ingen
slippa undan -- alldeles såsom han hade gjort med Eglon. Han
gav det till spillo med alla dem som voro därinne. 38 Därefter
vände Josua med hela Israel tillbaka till Debir och belägrade det.
39 Och han underkuvade det med dess konung och alla dess
lydstäder, och de slogo deras invånare med svärdsegg; de gåvo
till spillo alla dem som voro därinne, och han lät ingen slippa
undan. Han gjorde med Debir och dess konung på samma sätt
som han hade gjort med Hebron, och såsom han hade gjort
med Libna och dess konung. 40 Så intog Josua hela landet,
Bergsbygden, Sydlandet, Låglandet och Bergssluttningarna, och
slog alla konungar där och lät ingen slippa undan; han gav till
spillo allt vad andra hade, såsom HERREN, Israels Gud, hade
bjudit. 41 Josua intog allt som fanns mellan Kades-Barnea och
Gasa, så ock hela landet Gosen ända till Gibeon. 42 Alla dessa
konungar och deras land underkuvade Josua på en gång, ty
HERREN, Israels Gud, stridde för Israel. 43 Därefter vände
Josua med hela Israel tillbaka till lägret vid Gilgal.

11 Då nu Jabin, konungen i Hasor, hörde detta, sände han
bud till Jobab, konungen i Madon, och till konungen i
Simron och konungen i Aksaf 2 och till de konungar som bodde
norrut, i Bergsbygden och på Hedmarken, söder om Kinarot, och
i Låglandet, så ock i Nafot-Dor, västerut, 3 vidare till kananéerna
österut och västerut och till amoréerna, hetiterna, perisséerna
och jebuséerna i Bergsbygden, så och till hivéerna nedanför
Hermon, i Mispalandet. 4 Dessa drogo nu ut med alla sina härar,
en folkskara så talrik som sanden på havets strand, jämte hästar
och vagnar i stor myckenhet. 5 Alla dessa konungar rotade sig
samman; och de kommo och lägrade sig tillhopa vid Meroms
vatten, för att strida mot Israel. 6 Men HERREN sade till Josua:
"Frukta icke för dem, ty i morgon vid denna tid vill jag själv giva
dem allasammans slagna i Israels våld. På deras hästar skall du
avskära fotsenorna, och deras vagnar skall du bränna upp i
eld." 7 Och Josua kom med allt sitt krigsfolk plötsligt över dem
vid Meroms vatten och anföll dem. 8 Och HERREN gav dem
i Israels hand, och de slogo dem och förföljde dem ända till
Stora Sidon, till Misrefot-Maim och till Mispedalen, österut; de
slogo dem och läto ingen slippa undan. 9 Och Josua gjorde
med dem såsom HERREN hade befallt honom: på deras hästar
lät han avskära fotsenorna, och deras vagnar lät han bränna
upp i eld. 10 Därefter, vid samma tid, vände Josua tillbaka
och intog Hasor och slog dess konung med svärd; ty Hasor
var fordom huvudstaden för alla dessa riken. 11 Alla de som
voro därinne blevo slagna med svärdsegg och givna till spillo,
så att intet som anda hade lämnades kvar; och själva Hasor
brände han upp i eld. 12 Likaledes underkuvade Josua alla de
andra konungastäderna med alla deras konungar, och han slog
deras invånare med svärdsegg och gav dem till spillo, såsom
HERRENS tjänare Mose hade bjudit. 13 Dock brände Israel
icke upp någon av de städer som lågo på höjder, utom Hasor
allena, ty det uppbrändes av Josua. 14 Och allt rovet från dessa
städer, så ock boskapen, togo Israels barn såsom sitt byte; men
alla människor i dem slogo de med svärdsegg, till dess att de
hade förgjort dem; de läto intet som anda hade bliva kvar. 15
Såsom HERREN hade bjudit sin tjänare Mose, så hade Mose
bjudit Josua, och så gjorde Josua; han underlät icke något av
allt det som HERREN hade bjudit Mose. 16 Så intog Josua hela
detta land: Bergsbygden, hela Sydlandet och hela landet Gosen,
Låglandet och Hedmarken, så ock Israels bergsbygd och dess
lågland, 17 landet från Halakberget, som höjer sig mot Seir,
ända till Baal-Gad i Libanonsdalen nedanför berget Hermon; och
alla konungar där tog han till fånga och slog dem till döds. 18 I
lång tid förde Josua krig mot alla dessa konungar. 19 Om man
undantager de hivéer som bodde i Gibeon, fanns ingen stad
som ingick fred med Israels barn, utan dessa intogo dem alla
med strid. 20 Ty från HERREN kom det att de förstockade sina
hjärtan och mötte Israel med krig, för att de skulle givas till spillo,
och för att nåd icke skulle vederfaras dem; i stället skulle de
förgöras, såsom HERREN hade bjudit Mose. 21 Under denna
tid drog Josua åstad och utrotade anakiterna i Bergsbygden,
i Hebron, Debir och Anab, i hela Juda bergsbygd och i hela
Israels bergsbygd; Josua gav dem med deras städer till spillo.
22 I Israels barns land lämnades inga anakiter kvar; allenast
i Gasa, Gat och Asdod blevo några kvar. 23 Så intog Josua
hela landet, alldeles såsom HERREN hade lovat Mose; och
Josua gav det till arvedel åt Israel, efter deras avdelningar och
stammar. Och landet hade nu ro från krig.

12 Dessa voro de konungar i landet, som Israels barn slogo,
och vilkas land de togo i besittning på andra sidan Jordan,
på östra sidan, landet från bäcken Arnon ända till berget
Hermon, så ock hela Hedmarken på östra sidan: 2 Sihon,
amoréernas konung, som bodde i Hesbon och rådde över landet
Aroer vid bäcken Arnons strand och från dalens mitt, samt
över ena hälften av Gilead ända till bäcken Jabbok, som är
Ammons barns gräns, 3 ävensom över Hedmarken ända upp till
Kinarotsjön, på östra sidan, och ända ned till Hedmarkshavet,
Salthavet, på östra sidan, åt Bet-Hajesimot till, och längre
söderut till trakten nedanför Pisgas sluttningar. 4 Vidare intogo
de Ogs område, konungens i Basan, vilken var en av de sista
rafaéerna och bodde i Astarot och Edrei. 5 Han rådde över
Hermons bergsbygd och över Salka och hela Basan ända till
gesuréernas och maakatéernas område, så ock över andra
hälften av Gilead, till Sihons område, konungens i Hesbon. 6
HERRENS tjänare Mose och Israels barn hade slagit dessa;
och HERRENS tjänare Mose hade givit landet till besittning åt

rubeniterna, gaditerna och ena hälften av Manasse stam. 7
Och följande voro de konungar i landet, som Josua och Israels
barn slogo på andra sidan Jordan, på västra sidan, från Baal-
Gad i Libanonsdalen ända till Halakberget, som höjer sig mot
Seir. (Josua gav sedan landet till besittning åt Israels stammar,
efter deras avdelningar, 8 såväl Bergsbygden, Låglandet,
Hedmarken och Bergssluttningarna som ock Öknen och
Sydlandet, hetiternas, amoréernas, kananéernas, perisséernas,
hivéernas och jebuséernas land.) 9 De voro: konungen i Jeriko
en, konungen i Ai, som ligger bredvid Betel, en, 10 konungen i
Jerusalem en, konungen i Hebron en, 11 konungen i Jarmut
en, konungen i Lakis en, 12 konungen i Eglon en, konungen i
Geser en, 13 konungen i Debir en, konungen i Geder en, 14
konungen i Horma en, konungen i Arad en, 15 konungen i
Libna en, konungen i Adullam en, 16 konungen i Mackeda en,
konungen i Betel en, 17 konungen i Tappua en, konungen i
Hefer en, 18 konungen i Afek en, konungen i Lassaron en, 19
konungen i Madon en, konungen i Hasor en, 20 konungen i
Simron-Meron en, konungen i Aksaf en, 21 konungen i Taanak
en, konungen i Megiddo en, 22 konungen i Kedes en, konungen
i Jokneam vid Karmel en, 23 konungen över Dor i Nafat-Dor en,
konungen över Goim vid Gilgal en, 24 konungen i Tirsa en --
tillsammans trettioen konungar.

13 Då nu Josua var gammal och kommen till hög ålder,
sade HERREN till honom: "Du är gammal och kommen
till hög ålder, men ännu återstår av landet en mycket stor del
som skall intagas. 2 Detta är nämligen vad som återstår av
landet: alla filistéernas kretsar och hela gesuréernas land. 3 Ty
allt som finnes mellan Sihor, öster om Egypten, och Ekrons
område norrut räknas till Kananéernas land, nämligen vad
filistéernas fem hövdingar innehava -- den i Gasa, den i Asdod,
den i Askelon, den i Gat och den i Ekron -- så ock avéernas
område, 4 hela kananéernas land söderut, vidare Meara, som
tillhör sidonierna, ända till Afek, ända till amoréernas område. 5
och gebaléernas land samt hela Libanonstrakten österut, från
Baal-Gad, nedanför berget Hermon, ända dit där vägen går till
Hamat -- 6 alla inbyggarna i bergsbygden, från Libanon ända
till Misrefot-Maim, alla sidonier: dessa skall jag själv fördriva
för Israels barn. Men fördela du genom lottkastning landet åt
Israel till arvedel, såsom jag har bjudit dig. 7 Ja, redan nu
må du utskifta detta land till arvedel åt de nio stammarna och
åt ena hälften av Manasse stam." 8 Jämte Manasse hade
ock rubeniterna och gaditerna fått sin arvedel, den som Mose
gav dem på andra sidan Jordan, på östra sidan, just såsom
HERRENS tjänare Mose gav den åt dem: 9 landet från Aroer,
vid bäcken Arnons strand, och från staden i dalens mitt, så ock
hela Medebaslätten ända till Dibon, 10 jämte alla övriga städer
som hade tillhört Sihon, amoréernas konung, vilken regerade
i Hesbon, ända till Ammons barns område, 11 vidare Gilead
och gesuréernas och maakatéernas område och hela Hermons
bergsbygd och hela Basan ända till Salka, 12 hela Ogs rike i
Basan, hans som regerade i Astarot och Edrei, och som levde
kvar såsom en av de sista rafaéerna, sedan Mose hade slagit
och fördrivit dem. 13 Dock fördrevo Israels barn icke gesuréerna
och maakatéerna; därför bodde ock gesuréer och maakatéer
kvar bland Israels folk, såsom de göra ännu i dag. 14 (Men åt
Levi stam gav han icke någon arvedel. HERRENS, Israels Guds,
eldsoffer äro hans arvedel, såsom han har sagt honom.) 15
Mose gav alltså land åt Rubens barns stam, efter deras släkter.
16 De fingo området från Aroer, vid bäcken Arnons strand, och
från staden i dalens mitt, så ock hela slätten vid Medeba, 17
Hesbon med alla dess lydstäder på slätten, Dibon, Bamot-
Baal, Bet-Baal-Meon, 18 Jahas, Kedemot, Mefaat, 19 Kirjataim,
Sibma, Seret-Hassahar på Dalberget, 20 Bet-Peor samt Pisgas
sluttningar och Bet-Hajesimot, 21 alla städerna på slätten, hela
Sihons rike, amoréernas konungs, hans som regerade i Hesbon,
och som hade blivit slagen av Mose jämte de midjanitiska
hövdingarna Evi, Rekem, Sur, Hur och Reba, Sihons lydfurstar,
som bodde där i landet. 22 Bileam, Beors son, spåmannen,
dräptes ock av Israels barn med svärd, jämte andra som då
blevo slagna av dem. 23 Och gränsen för Rubens barn var
Jordan; den utgjorde gränsen. Detta är Rubens barns arvedel,
efter deras släkter, städerna med sina byar. 24 Likaledes gav
Mose land åt Gads stam, åt Gads barn, efter deras släkter.
25 De fingo till sitt område Jaeser och alla städer i Gilead och
hälften av Ammons barns land, ända till det Aroer som ligger
gent emot Rabba, 26 vidare landet från Hesbon ända till Ramat-
Hammispe och Betonim, och från Mahanaim ända till Lidebirs
område, 27 samt i dalen: Bet-Haram, Bet-Nimra, Suckot och
Safon, det övriga av Sihons rike, konungens i Hesbon, intill
Jordan, som utgjorde gränsen, upp till ändan av Kinneretsjön,
landet på andra sidan Jordan, på östra sidan. 28 Detta är Gads
barns arvedel, efter deras släkter, städerna med sina byar. 29
Och Mose gav också land åt ena hälften av Manasse stam,
så att denna hälft av Manasse barns stam fick land, efter sina
släkter. 30 Deras område utgjordes av landet från Mahanaim,
av hela Basan, hela Ogs rike, konungens i Basan, med alla
Jairs byar i Basan, sextio städer, 31 alltså ock av halva Gilead
jämte Astarot och Edrei, Ogs huvudstäder i Basan; detta gavs
åt Makirs, Manasses sons, barn, nämligen åt ena hälften av
Makirs barn, efter deras släkter. 32 Dessa voro de arvslotter
som Mose utskiftade på Moabs hedar, på andra sidan Jordan
mitt emot Jeriko, på östra sidan. 33 Men åt Levi stam gav Mose
icke någon arvedel. HERREN, Israels Gud, är deras arvedel,
såsom han har sagt dem.

14 Och dessa äro de arvslotter som Israels barn fingo
i Kanaans land, de som prästen Eleasar och Josua,
Nuns son, och huvudmännen för familjerna inom Israels barns
stammar utskiftade åt dem, 2 nämligen genom lottkastning om
vars och ens arvedel, såsom HERREN hade bjudit genom Mose
angående de nio stammarna och den ena halva stammen. 3 Ty
de två övriga stammarna och den andra halva stammen hade
av Mose fått sin arvedel på andra sidan Jordan, men leviterna
hade han icke givit någon arvedel bland dem. 4 Ty Josefs barn
utgjorde två stammar, Manasse och Efraim; och åt leviterna
gav man icke någon särskild del av landet, utan allenast några
städer att bo i, med tillhörande utmarker för deras boskap och
deras övriga egendom. 5 Såsom HERREN hade bjudit Mose,

så gjorde Israels barn, när de utskiftade landet 6 Men Juda
barn trädde fram inför Josua i Gilgal, och kenaséen Kaleb,
Jefunnes son, sade till honom: "Du vet själv vad HERREN
sade till gudsmannen Mose angående mig och dig i Kades-
Barnea. 7 Jag var fyrtio år gammal, när HERRENS tjänare Mose
sände mig åstad från Kades-Barnea för att bespeja landet,
och jag avgav sedan min berättelse därom inför honom efter
bästa förstånd. 8 Mina bröder, som hade varit däruppe med
mig, gjorde folkets hjärtan försagda, men jag efterföljde i allt
HERREN, min Gud. 9 Då betygade Mose på den dagen med
ed och sade: 'Sannerligen, det land som din fot har beträtt
skall vara din och dina barns arvedel för evärdlig tid, därför att
du i allt har efterföljt HERREN, min Gud.' 10 Och se, nu har
HERREN låtit mig leva, såsom han lovade, i ytterligare fyrtiofem
år, sedan HERREN talade så till Mose -- de år Israel vandrade
i öknen; se, jag är nu åttiofem år gammal. 11 Ännu i dag är
jag lika stark som jag var den dag då Mose sände mig åstad,
ja, sådan min kraft då var, sådan är den ännu, vare sig det
gäller att strida eller att vara ledare och anförare. 12 Så giv
mig nu denna bergsbygd om vilken HERREN talade på den
dagen. Du hörde ju själv då att anakiterna bo där, och att där
finnas stora befästa städer; måhända är HERREN med mig, så
att jag kan fördriva dem, såsom HERREN har lovat." 13 Då
välsignade Josua Kaleb, Jefunnes son, och gav honom Hebron
till arvedel. 14 Alltså fick då kenaséen Kaleb, Jefunnes son,
Hebron till arvedel, såsom det är ännu i dag, därför att han i allt
hade efterföljt HERREN, Israels Gud. 15 Men Hebron hette
fordom Kirjat-Arba efter den störste mannen bland anakiterna.
Och landet hade nu ro från krig.

15 Juda barns stam fick, efter sina släkter, sin lott söderut
intill Edoms gräns, intill öknen Sin, längst ned i söder. 2
Och deras södra gräns begynte vid ändan av Salthavet, vid
dess sydligaste vik, 3 gick vidare söder om Skorpionhöjden
och fram till Sin, drog sig så upp söder om Kades-Barnea, gick
därefter framom Hesron och drog sig upp till Addar samt böjde
sig sedan mot Karka. 4 Vidare gick den fram till Asmon och
därifrån ut till Egyptens bäck; sedan gick gränsen ut vid havet.
"Detta", sade han, "skall vara eder gräns i söder." 5 Gränsen i
öster var Salthavet ända till Jordans utlopp. Och gränsen på
norra sidan begynte vid den vik av detta hav, där Jordan har sitt
utlopp. 6 Därifrån drog sig gränsen upp mot Bet-Hogla och
gick fram norr om Bet-Haaraba; vidare drog sig gränsen upp till
Bohans, Rubens sons, sten. 7 Därefter drog sig gränsen upp till
Debir från Akors dal i nordlig riktning mot det Gilgal som ligger
mitt emot Adummimshöjden, söder om bäcken; sedan gick
gränsen fram till Semeskällans vatten och så ut till Rogelskällan.
8 Vidare drog sig gränsen uppåt Hinnoms sons dal, söder om
Jebus' höjd, det är Jerusalem; därefter drog sig gränsen upp
till toppen av det berg som ligger gent emot Hinnomsdalen,
västerut, i norra ändan av Refaimsdalen. 9 Och från toppen av
detta berg drog sig gränsen fram till Neftoavattnets källa och
vidare till städerna i Efrons bergsbygd; sedan drog sig gränsen
till Baala, det är Kirjat-Jearim. 10 Och från Baala böjde sig
gränsen åt väster mot Seirs bergsbygd och gick fram till Jearims
bergshöjd, det är Kesalon, norr om denna, och gick så ned
till Bet-Semes och framom Timna. 11 Vidare gick gränsen till
Ekrons höjd, norrut; därefter drog sig gränsen till Sickeron, gick
så framom berget Baala och därifrån ut till Jabneel; sedan gick
gränsen ut vid havet. 12 Och gränsen i väster följde Stora havet;
det utgjorde gränsen. Dessa voro Juda barns gränser runt
omkring, efter deras släkter. 13 Men åt Kaleb, Jefunnes son,
gavs, efter HERRENS befallning till Josua, en särskild del bland
Juda barn, nämligen Arbas, Anaks faders, stad, det är Hebron.
14 Och Kaleb fördrev därifrån Anaks tre söner, Sesai, Ahiman
och Talmai, Anaks avkomlingar. 15 Därifrån drog han upp mot
Debirs invånare. Men Debir hette fordom Kirjat-Sefer. 16 Och
Kaleb sade: "Åt den som angriper Kirjat-Sefer och intager det
vill jag giva min dotter Aksa till hustru." 17 När då Otniel, son
till Kenas, Kalebs broder, intog det, gav han honom sin dotter
Aksa till hustru. 18 Och när hon kom till honom, intalade hon
honom att begära ett stycke åkermark av hennes fader; och hon
steg hastigt ned från åsnan. Då sade Kaleb till henne: "Vad
önskar du?" 19 Hon sade: "Giv mig en avskedsskänk; eftersom
du har gift bort mig till det torra Sydlandet, må du giva mig
vattenkällor." Då gav han henne Illiotkällorna och Tatiotkällorna.
20 Detta var nu Juda barns stams arvedel, efter deras släkter. 21
Och de städer som lågo ytterst i Juda barns stam, mot Edoms
gräns, i Sydlandet, voro: Kabseel, Eder, Jagur, 22 Kina, Dimona,
Adada, 23 Kedes, Hasor och Jitnan, 24 Sif, Telem, Bealot, 25
Hasor-Hadatta, Keriot, Hesron, det är Hasor, 26 Amam, Sema,
Molada, 27 Hasar-Gadda, Hesmon, Bet-Pelet, 28 Hasar-Sual,
Beer-Seba och Bisjotja, 29 Baala, Ijim, Esem, 30 Eltolad, Kesil,
Horma, 31 Siklag, Madmanna, Sansanna, 32 Lebaot, Silhim,
Ain och Rimmon -- tillsammans tjugunio städer med sina byar.
33 I Låglandet: Estaol, Sorga, Asna, 34 Sanoa och En-Gannim,
Tappua och Enam, 35 Jarmut och Adullam, Soko och Aseka, 36
Saaraim, Aditaim, Gedera och Gederotaim -- fjorton städer med
sina byar; 37 Senan, Hadasa, Migdal-Gad, 38 Dilean, Mispe,
Jokteel, 39 Lakis, Boskat, Eglon, 40 Kabbon, Lamas, Kitlis, 41
Gederot, Bet-Dagon, Naama och Mackeda -- sexton städer
med sina byar; 42 Libna, Eter, Asan, 43 Jifta, Asna, Nesib, 44
Kegila, Aksib och Maresa -- nio städer med sina byar; 45 Ekron
med underlydande städer och byar; 46 från Ekron till havet allt
vad som ligger på sidan om Asdod samt dithörande byar; 47
vidare Asdod med underlydande städer och byar, Gasa med
underlydande städer och byar ända till Egyptens bäck och fram
till Stora havet, som utgjorde gränsen. 48 Och i Bergsbygden:
Samir, Jattir, Soko, 49 Danna, Kirjat-Sanna, det är Debir, 50
Anab, Estemo, Anim, 51 Gosen, Holon och Gilo -- elva städer
med sina byar; 52 Arab, Ruma, Esean, 53 Janum, Bet-Tappua,
Afeka, 54 Humta, Kirjat-Arba, det är Hebron, och Sior -- nio
städer med sina byar; 55 Maon, Karmel, Sif, Juta, 56 Jisreel,
Jokdeam och Sanoa, 57 Kain, Gibea och Timna -- tio städer
med sina byar; 58 Halhul, Bet-Sur, Gedor, 59 Maarat, Bet-Anot
och Eltekon -- sex städer med sina byar; 60 Kirjat-Baal, det
är Kirjat-Jearim, och Rabba -- två städer med sina byar; 61 I
Öknen: Bet-Haaraba, Middin, Sekaka, 62 Nibsan, Ir-Hammela
och En-Gedi -- sex städer med sina byar. 63 Men jebuséerna,
som bodde i Jerusalem, kunde Juda barn icke fördriva; därför

bodde ock jebuséerna kvar bland Juda barn i Jerusalem, såsom
de göra ännu i dag.

16 Och lotten föll ut för Josefs barn sålunda: Landet från
Jordan vid Jeriko till Jerikos vatten österut, öknen, som
från Jeriko höjer sig uppåt Bergsbygden mot Betel. **2** Och
gränsen gick vidare från Betel till Lus och så fram till arkiternas
område, mot Atarot. **3** Därefter gick den västerut ned till
jafletiternas område, ända till Nedre Bet-Horons område och till
Geser; sedan gick den ut vid havet. **4** Detta fingo nu Josefs
barn, Manasse och Efraim, till arvedel. **5** Efraims barn fingo,
efter sina släkter, sina gränser sålunda: Gränsen för deras
arvedel i öster gick från Atrot-Addar ända till Övre Bet-Horon. **6**
Sedan gick gränsen ut vid havet. I norr var Mikmetat gräns.
Därifrån böjde sig gränsen österut till Taanat-Silo. Därefter gick
den fram där i öster till Janoa. **7** Från Janoa gick den ned till
Atarot och Naara, träffade så Jeriko och gick ut vid Jordan. **8**
Från Tappua gick gränsen västerut till Kanabäcken och gick
sedan ut vid havet. Detta var Efraims barns stams arvedel, efter
deras släkter. **9** Dit hörde ock de städer som avsöndrades åt
Efraims barn inom Manasse barns arvedel, alla dessa städer
med sina byar. **10** Men de fördrevo icke kananéerna som bodde
i Geser; därför bodde ock kananéerna kvar bland Efraims barn,
såsom de göra ännu i dag, men de blevo arbetspliktiga tjänare
under dem.

17 Och Manasse stam fick sin lott sålunda, ty han var Josefs
förstfödde: Makir, Manasses förstfödde, Gileads fader, fick
Gilead och Basan, ty han var en stridsman. **2** Manasses övriga
barn fingo ock land, efter sina släkter: Abiesers barn, Heleks
barn, Asriels barn, Sikems barn, Hefers barn, och Semidas
barn. Dessa voro Manasses, Josefs sons, manliga avkomlingar,
efter deras släkter. **3** Men Selofhad, son till Hefer, son till
Gilead, son till Makir, son till Manasse, hade inga söner, utan
allenast döttrar; och hans döttrar hette Mahela, Noa, Hogla,
Milka och Tirsa. **4** Dessa trädde fram inför prästen Eleasar och
Josua, Nuns son, och stamhövdingarna och sade: "HERREN
bjöd Mose att giva oss en arvedel bland våra bröder." Då gav
man dem, efter HERRENS befallning, en arvedel bland deras
faders bröder. **5** Alltså blevo de lotter som tillföllo Manasse tio
-- förutom Gileads land och Basan på andra sidan Jordan -
- **6** eftersom Manasses döttrar fingo en arvedel bland hans
söner. Men Gileads land hade Manasses övriga barn fått. **7**
Och Manasse fick sin gräns bestämd sålunda: Den gick från
Aser till Mikmetat, som ligger gent emot Sikem; därefter gick
gränsen åt höger, till En-Tappuas inbyggare. **8** (Tappuas land
tillföll nämligen Manasse, men själva Tappua, inemot Manasse
gräns, tillföll Efraims barn.) **9** Och gränsen gick vidare ned
till Kanabäcken, söder om bäcken; men städerna där tillföllo
Efraim, fastän de lågo bland Manasse städer. Manasse gräns
gick vidare norr om bäcken och gick sedan ut vid havet. **10** Det
som låg söder om den tillföll Efraim, men det som låg norr om
den tillföll Manasse, och deras gräns var havet; och i norr nådde
de till Aser och i öster till Isaskar. **11** Och inom Isaskar och Aser
fick Manasse Bet-Sean med underlydande orter, Jibleam med
underlydande orter, invånarna i Dor och underlydande orter,
invånarna i En-Dor och underlydande orter, invånarna i Taanak
och underlydande orter, invånarna i Megiddo och underlydande
orter, de tre höjdernas land. **12** Men Manasse barn kunde icke
intaga dessa städer, utan kananéerna förmådde hålla sig kvar
där i landet. **13** När sedan Israels barn blevo de starkare, gjorde
de kananéerna arbetspliktiga under sig; de fördrevo dem icke
heller då. **14** Och Josefs barn talade till Josua och sade: "Varför
har du givit oss till arvedel allenast en lott och ett skifte, fastän vi
äro ett talrikt folk, då ju HERREN hitintills har välsignat oss?"
15 Då svarade Josua dem: "Om du är ett för talrikt folk, så
drag upp till skogsbygden och röj dig där mark i perisséernas
och rafaéernas land, eftersom Efraims bergsbygd är dig för
trång." **16** Men Josefs barn sade: "I bergsbygden finnes icke
rum nog för oss; och de kananéer som bo i dalbygden hava
allasammans stridsvagnar av järn, både de som bo i Bet-Sean
och underlydande orter och de som bo i Jisreels dal." **17** Josua
sade till Josefs hus, till Efraim och Manasse: "Du är ett talrikt
folk och har stor kraft, därför skall du icke hava allenast en lott;
18 utan du skall få en bergsbygd, som ju ock är en skogsbygd,
men som du skall röja upp, så att till och med utkanterna därav
skola tillhöra dig. Ty du måste fördriva kananéerna, eftersom de
hava stridsvagnar av järn och äro så starka."

18 Och Israels barns hela menighet församlade sig i Silo
och uppsatte där uppenbarelsetältet, då nu landet var
dem underdånigt. **2** Men ännu återstodo av Israels barn sju
stammar som icke hade fått sin arvedel sig tillskiftad. **3** Därför
sade Josua till Israels barn: "Huru länge viljen I försumma att gå
åstad och taga i besittning det land som HERREN, edra fäders
Gud, har givit eder? **4** Utsen åt eder tre män för var stam, så
skall jag sända dem åstad, för att de må stå upp och draga
omkring i landet och sätta upp en beskrivning däröver, efter
som vars och ens arvedel skall bliva, och så komma tillbaka
till mig. **5** De skola nämligen uppdela det åt sig i sju delar,
varvid Juda skall förbliva vid sitt område i söder och Josefs
hus förbliva vid sitt område i norr. **6** Och sedan skolen I sätta
upp beskrivningen över landet, efter dessa sju delar, och bära
den hit till mig, så vill jag kasta lott för eder här inför HERREN,
vår Gud. **7** Ty leviterna få ingen särskild del bland eder, utan
HERRENS prästadöme är deras arvedel; och Gad och Ruben
och ena hälften av Manasse stam hava redan fått sin arvedel på
andra sidan Jordan, på östra sidan, den arvedel som HERRENS
tjänare Mose gav dem." **8** Och männen stodo upp och gingo
åstad; och när de gingo åstad bjöd Josua dem att de skulle
sätta upp en beskrivning över landet, i det han sade: "Gån åstad
och dragen omkring i landet och sätten upp en beskrivning
däröver, och vänden sedan tillbaka till mig, så vill jag kasta
lott för eder här inför HERREN i Silo." **9** Så gingo då männen
åstad och drogo genom landet och satte upp en beskrivning
över det, efter dess sju delar, med dess städer, och kommo så
tillbaka till Josua i lägret vid Silo. **10** Sedan kastade Josua lott
för dem i Silo inför HERREN, och Josua utskiftade där landet åt
Israels barn, efter deras avdelningar. **11** Då nu lotten drogs för
Benjamins barns stam, efter deras släkter, föll den ut så, att det
område som lotten gav dem låg mellan Juda barns och Josefs

barns områden. 12 Deras gräns på norra sidan begynte vid
Jordan, och gränsen drog sig så upp mot Jerikos höjd i norr och
uppåt bergsbygden västerut och gick så ut i öknen vid Bet-
Aven. 13 Därifrån gick gränsen fram till Lus, till höjden söder
om Lus, det är Betel; sedan gick gränsen ned till Atrot-Addar
över berget söder om Nedre Bet-Horon. 14 Och gränsen drog
sig vidare framåt och böjde sig på västra sidan söderut från
berget som ligger gent emot Bet-Horon, söder därom, och gick
så ut till Kirjat-Baal, det är staden Kirjat-Jearim inom Juda barns
område. Detta var västra sidan. 15 Och södra sidan begynte vid
ändan av Kirjat-Jearims område, och gränsen gick så åt väster
fram till Neftoavattnets källa. 16 Sedan gick gränsen ned till
ändan av det berg som ligger gent emot Hinnoms sons dal,
norrut i Refaimsdalen, och därefter ned i Hinnomsdalen, på
södra sidan om Jebus' höjd, och gick så ned till Rogelskällan.
17 Därefter drog den sig norrut och gick fram till Semeskällan
och vidare till Gelilot, som ligger mitt emot Adummimshöjden,
och gick så ned till Bohans, Rubens sons, sten. 18 Vidare gick
den fram till den höjd som ligger framför Hedmarken, norrut, och
så ned till Hedmarken. 19 Sedan gick gränsen fram till Bet-
Hoglas höjd, norrut, och så gick gränsen ut till Salthavets norra
vik, vid Jordans södra ända. Detta var södra gränsen. 20 Men
på östra sidan var Jordan gränsen. Detta var Benjamins barns
arvedel med dess gränser runt omkring, efter deras släkter. 21
Och de städer som tillföllo Benjamins barns stam, efter deras
släkter, voro: Jeriko, Bet-Hogla, Emek-Kesis, 22 Bet-Haaraba,
Semaraim, Betel, 23 Avim, Para, Ofra, 24 Kefar-Haammoni,
Ofni och Geba -- tolv städer med sina byar; 25 Gibeon, Rama,
Beerot, 26 Mispe, Kefira, Mosa, 27 Rekem, Jirpeel, Tarala, 28
Sela, Elef, Jebus, det är Jerusalem, Gibeat och Kirjat -- fjorton
städer med sina byar. Detta var nu Benjamins barns arvedel,
efter deras släkter.

19 Och den andra lotten föll ut för Simeon, för Simeons barns
stam, efter deras släkter; och de fingo sin arvedel inom
Juda barns arvedel. 2 De fingo inom dessas arvedel Beer-Seba,
Seba, Molada, 3 Hasar-Sual, Bala, Esem, 4 Eltolad, Betul,
Horma, 5 Siklag, Bet-Hammarkabot, Hasar-Susa, 6 Bet-Lebaot
och Saruhen -- tretton städer med deras byar; 7 Ain, Rimmon,
Eter och Asan -- fyra städer med deras byar; 8 därtill alla de
byar som lågo runt omkring dessa städer, ända till Baalat-Beer,
det sydliga Rama. Detta var Simeons barns arvedel, efter deras
släkter. 9 Ur Juda barns skifte fingo Simeons barn sin arvedel,
ty Juda barns lott var för stor för dem; därför fingo Simeons barn
sin arvedel inom deras arvedel. 10 Den tredje lotten drogs ut
för Sebulons barn, efter deras släkter; och gränsen för deras
arvedel gick ända till Sarid. 11 Därifrån drog sig deras gräns
västerut uppåt till Mareala och träffade Dabbeset och träffade
vidare dalen som ligger gent emot Jokneam. 12 På andra sidan
från Sarid, österut mot solens uppgång, vände den sig åt Kislot-
Tabors område och gick vidare till Dobrat och upp till Jafia. 13
Därifrån gick den fram österut mot solens uppgång till Gat-
Hefer och Et-Kasin och vidare till det Rimmon som sträcker
sig till Nea. 14 Härförbi böjde sig gränsen i norr till Hannaton
och gick så ut vid Jifta-Els dal. 15 Och den omfattade Kattat,
Nahalal, Simron, Jidala och Bet-Lehem -- tolv städer med deras
byar. 16 Detta var Sebulons barns arvedel, efter deras släkter,
de nämnda städerna med sina byar. 17 För Isaskar föll den
fjärde lotten ut, för Isaskars barn, efter deras släkter. 18 Och
deras gräns omfattade Jisreel, Kesullot, Sunem, 19 Hafaraim,
Sion, Anaharat, 20 Rabbit, Kisjon, Ebes, 21 Remet, En-Gannim,
En-Hadda och Bet-Passes; 22 och gränsen träffade Tabor,
Sahasuma och Bet-Semes; och deras gräns gick ut vid Jordan -
- sexton städer med deras byar. 23 Detta var Isaskars barns
stams arvedel, efter deras släkter, städerna med sina byar. 24
Den femte lotten föll ut för Asers barns stam, efter deras släkter.
25 Och deras gräns omfattade Helkat, Hali, Beten, Aksaf, 26
Alammelek, Amead och Miseal; och vid havet träffade den
Karmel och Sihor-Libnat. 27 Därefter vände den sig åt öster till
Bet-Dagon och träffade Sebulon och Jifta-Els dal i norr, vidare
Bet-Haemek och Negiel och gick så ut till Kabul i norr. 28 Och
den omfattade Ebron, Rehob, Hammon och Kana, ända upp till
Stora Sidon. 29 Och gränsen vände sig till Rama och gick fram
till den befästa staden Tyrus; sedan vände sig gränsen till Hosa
och gick så ut vid havet där landsträckan vid Aksib begynner. 30
Och den omfattade Umma, Afek och Rehob -- tjugutvå städer
med deras byar. 31 Detta var Asers barns stams arvedel, efter
deras släkter, de nämnda städerna med sina byar. 32 För Naftali
barn föll den sjätte lotten ut, för Naftali barn, efter deras släkter.
33 Och deras gräns gick från Helef, från terebinten i Saanannim
till Adami-Hannekeb och Jabneel, ända till Lackum, och gick så
ut vid Jordan. 34 Och gränsen vände sig västerut till Asnot-
Tabor och gick vidare därifrån till Huckok; den träffade Sebulon i
söder, och Aser träffade den i väster och Juda med Jordan i
öster. 35 Och den omfattade de befästa städerna Siddim, Ser
och Hammat, Rackat och Kinneret, 36 Adama, Rama, Hasor, 37
Kedes, Edrei, En-Hasor, 38 Jireon och Migdal-El, Horem, Bet-
Anat och Bet-Semes -- nitton städer med deras byar. 39 Detta
var Naftali barns stams arvedel efter deras släkter, städerna
med sina byar. 40 För Dans barns stam, efter deras släkter,
föll den sjunde lotten ut. 41 Och gränsen för deras arvedel
omfattade Sorga, Estaol, Ir-Semes, 42 Saalabbin, Ajalon, Jitla,
43 Elon, Timna, Ekron, 44 Elteke, Gibbeton, Baalat, 45 Jehud,
Bene-Berak, Gat-Rimmon, 46 Me-Hajarkon och Harackon,
tillika med området framför Jafo. 47 (Men när sedan Dans
barns område gick förlorat för dem, drogo Dans barn upp och
belägrade Lesem och intogo det och slogo dess invånare med
svärdsegg; och sedan de så hade tagit det i besittning, bosatte
de sig där och kallade Lesem för Dan, efter Dans, sin faders,
namn.) 48 Detta var Dans barns stams arvedel, efter deras
släkter, de nämnda städerna med sina byar. 49 När Israels barn
så hade utskiftat landet efter dess gränser, gåvo de åt Josua,
Nuns son, en särskild arvedel ibland sig. 50 Efter HERRENS
befallning gåvo de honom nämligen den stad som han begärde,
Timnat-Sera i Efraims bergsbygd; och han bebyggde staden
och bosatte sig där. 51 Dessa voro de arvslotter som prästen
Eleasar och Josua, Nuns son, och huvudmännen för familjerna
inom Israels barns stammar utskiftade genom lottkastning i Silo
inför HERRENS ansikte, vid ingången till uppenbarelsetältet. Så
avslutade de nu fördelningen av landet.

20 Och HERREN talade till Josua och sade: **2** "Tala till Israels
barn och säg: Utsen åt eder de fristäder om vilka jag har
talat till eder genom Mose, **3** de städer till vilka en dråpare
som ouppsåtligen, utan vett och vilja, har dödat någon må
kunna fly; och I skolen hava dem såsom tillflyktsorter undan
blodshämnaren. **4** Och när någon flyr till en av dessa städer,
skall han stanna vid ingången till stadsporten och omtala sin
sak för de äldste i den staden; därefter må de taga honom in i
staden till sig och giva honom en plats där han får bo ibland
dem. **5** Och om blodshämnaren förföljer honom, skola de icke
överlämna dråparen i hans hand, eftersom han utan vett och
vilja har dödat sin nästa, och utan att förut hava burit hat till
honom. **6** Och han skall stanna kvar där i staden, till dess han
har stått till rätta inför menigheten, och till dess den dåvarande
översteprästen har dött; sedan må dråparen vända tillbaka och
komma till sin stad från vilken han har flytt." **7** Så helgade de då
därtill Kedes i Galileen, i Naftali bergsbygd, Sikem i Efraims
bergsbygd och Kirjat-Arba, det är Hebron, i Juda bergsbygd. **8**
Och på andra sidan Jordan mitt emot Jeriko, på östra sidan,
utsågo de därtill inom Rubens stam Beser i öknen på slätten,
inom Gads stam Ramot i Gilead, och inom Manasse stam Golan
i Basan. **9** Dessa voro de städer som för alla Israels barn, och
för de främlingar som bodde ibland dem, bestämdes att vara
orter till vilka var och en som ouppsåtligen hade dödat någon
finge fly, så att han skulle slippa dö för blodshämnarens hand,
innan han hade stått till rätta inför menigheten.

21 Och huvudmännen för leviternas familjer trädde fram inför
prästen Eleasar och Josua, Nuns son, och huvudmännen
för familjerna inom Israels barns stammar **2** och talade till dem i
Silo i Kanaans land, och sade: "HERREN bjöd genom Mose att
man skulle giva oss städer att bo i, med tillhörande utmarker
för vår boskap." **3** Så gåvo då Israels barn, efter HERRES
befallning, av sina arvslotter åt leviterna följande städer med
tillhörande utmarker. **4** För kehatiternas släkter föll lotten ut så,
att bland dessa leviter prästen Arons söner genom lotten fingo
ur Juda stam, ur simeoniternas stam och ur Benjamins stam
tretton städer. **5** Och Kehats övriga barn fingo genom lotten
ur Efraims stams släkter, ur Dans stam och ur ena hälften av
Manasse stam tio städer. **6** Gersons barn åter fingo genom
lotten ur Isaskars stams släkter, ur Asers stam, ur Naftali stam
och ur andra hälften av Manasse stam, i Basan, tretton städer.
7 Meraris barn fingo, efter sina släkter, ur Rubens stam, ur Gads
stam och ur Sebulons stam tolv städer. **8** Israels barn gåvo
nu åt leviterna dessa städer med tillhörande utmarker, genom
lottkastning, såsom HERREN hade bjudit genom Mose. **9** Ur
Juda barns stam och ur Simeons barns stam gav man följande
här namngivna städer: **10** Bland kehatiternas släkter bland Levi
barn fingo Arons söner följande, ty dem träffade lotten först: **11**
Man gav dem Arbas, Anoks faders, stad, det är Hebron, i Juda
bergsbygd, med dess utmarker runt omkring. **12** Men åkerjorden
och byarna som hörde till staden gav man till besittning åt
Kaleb, Jefunnes son. **13** Åt prästen Arons söner gav man alltså
dråparfristaden Hebron med dess utmarker, vidare Libna med
dess utmarker, **14** Jattir med dess utmarker, Estemoa med
dess utmarker, **15** Holon med dess utmarker, Debir med dess
utmarker, **16** Ain med dess utmarker, Jutta med dess utmarker
och Bet-Semes med dess utmarker -- nio städer ur dessa två
stammar; **17** och ur Benjamins stam Gibeon med dess utmarker,
Geba med dess utmarker, **18** Anatot med dess utmarker och
Almon med dess utmarker -- fyra städer. **19** De städer som
Arons söner, prästerna, fingo utgjorde alltså tillsammans tretton
städer, med tillhörande utmarker. **20** Och Kehats barns släkter av
leviterna, nämligen de övriga Kehats barn, fingo ur Efraims stam
följande städer, som lotten bestämde åt dem: **21** Man gav dem
dråparfristaden Sikem med dess utmarker i Efraims bergsbygd,
Geser med dess utmarker, **22** Kibsaim med dess utmarker
och Bet-Horon med dess utmarker -- fyra städer; **23** och ur
Dans stam Elteke med dess utmarker, Gibbeton med dess
utmarker, **24** Ajalon med dess utmarker och Gat-Rimmon med
dess utmarker -- fyra städer; **25** och ur ena hälften av Manasse
stam Taanak med dess utmarker och Gat-Rimmon med dess
utmarker -- två städer. **26** De städer som de övriga Kehats barns
släkter fingo utgjorde alltså tillsammans tio, med tillhörande
utmarker. **27** Bland leviternas släkter fingo vidare Gersons barn
ur ena hälften av Manasse stam dråparfristaden Golan i Basan
med dess utmarker och Beestera med dess utmarker -- två
städer; **28** och ur Isaskars stam Kisjon med dess utmarker,
Dobrat med dess utmarker, **29** Jarmut med dess utmarker och
En-Gannim med dess utmarker -- fyra städer; **30** och ur Asers
stam Miseal med dess utmarker, Abdon med dess utmarker, **31**
Helkat med dess utmarker och Rehob med dess utmarker -
- fyra städer; **32** och ur Naftali stam dråparfristaden Kedes i
Galileen med dess utmarker, Hammot-Dor med dess utmarker
och Kartan med dess utmarker -- tre städer. **33** Gersoniternas
städer, efter deras släkter, utgjorde alltså tillsammans tretton
städer, med tillhörande utmarker. **34** Och de övriga leviterna,
Meraris barns släkter, fingo ur Sebulons stam Jokneam med
dess utmarker, Karta med dess utmarker, **35** Dimna med dess
utmarker och Nahalal med dess utmarker -- fyra städer. **38**
och ur Gads stam dråparfristaden Ramot i Gilead med dess
utmarker, Mahanaim med dess utmarker, **39** Hesbon med dess
utmarker och Jaeser med dess utmarker -- tillsammans fyra
städer. **40** De städer som dessa de övriga leviternas släkter,
Meraris barn, fingo på sin lott, efter sina släkter, utgjorde alltså
tillsammans tolv städer. **41** Tillsammans utgjorde levitstäderna
inom Israels barns besittningsområde fyrtioåtta städer med
tillhörande utmarker. **42** Var och en av dessa städer skulle bestå
av själva staden och tillhörande utmarker runt omkring. Så var
det med alla dessa städer. **43** Så gav då HERREN åt Israel hela
det land som han med ed hade lovat giva åt deras fäder; och de
togo det i besittning och bosatte sig där. **44** Och HERREN lät
dem hava ro på alla sidor, alldeles såsom han med ed hade
lovat deras fäder; och ingen av deras fiender kunde stå dem
emot, utan HERREN gav alla deras fiender i deras hand. **45**
Intet uteblev av allt det goda som HERREN hade lovat Israels
hus; det gick allt i fullbordan.

22 Då kallade Josua till sig rubeniterna och gaditerna och
ena hälften av Manasse stam **2** och sade till dem: "I
haven hållit allt vad HERRENS tjänare Mose har bjudit eder; I

haven ock lyssnat till mina ord, vadhelst jag har befallt eder. 3 I
haven under denna långa tid, ända till denna dag, icke övergivit
edra bröder, och I haven hållit vad HERRENS, eder Guds, bud
har befallt eder hålla. 4 Och nu har HERREN, eder Gud, låtit
edra bröder komma till ro, såsom han lovade dem; så vänden
nu om och gån hem till edra hyddor i det land I haven fått till
besittning, det som HERRENS tjänare Mose har givit eder på
andra sidan Jordan. 5 Allenast mån I noga hålla och göra efter
de bud och den lag som HERRENS tjänare Mose har givit eder,
så att I älsken HERREN, eder Gud, och alltid vandren på hans
vägar och iakttagen hans bud och hållen eder till honom och
tjänen honom av allt edert hjärta och av all eder själ." 6 Och
Josua välsignade dem och lät dem gå, och så gingo de hem till
sina hyddor. 7 Ty åt ena hälften av Manasse stam hade Mose
givit land i Basan, och åt andra hälften hade Josua givit land
jämte deras bröder på andra sidan Jordan, på västra sidan.
Då nu Josua lät dem gå hem till sina hyddor, välsignade han
dem 8 och sade till dem: "Vänden tillbaka till edra hyddor med
de stora skatter I haven fått, med boskap i stor myckenhet,
med silver, guld, koppar och järn och kläder i stor myckenhet;
skiften så med edra bröder bytet från edra fiender." 9 Så vände
då Rubens barn och Gads barn och ena hälften av Manasse
stam tillbaka, och gingo bort ifrån de övriga israeliterna, bort
ifrån Silo i Kanaans land, för att begiva sig till Gileads land, det
land de hade fått till besittning, och där de skulle hava sina
besittningar, efter HERRENS befallning genom Mose. 10 När så
Rubens barn och Gads barn och ena hälften av Manasse stam
kommo till stenkretsarna vid Jordan i Kanaans land, byggde
de där ett altare vid Jordan, ett ansenligt altare. 11 Och de
övriga israeliterna fingo höra sägas: "Se, Rubens barn och
Gads barn och ena hälften av Manasse stam hava byggt ett
altare mitt emot Kanaans land, i stenkretsarna vid Jordan, på
andra sidan om de övriga israeliternas område." 12 När Israels
barn hörde detta, församlade sig deras hela menighet i Silo
för att draga upp till strid mot dem. 13 Därefter sände Israels
barn Pinehas till Rubens barn och Gads barn och ena hälften
av Manasse stam, i Gileads land, Pinehas, prästen Eleasars
son, 14 och med honom tio hövdingar, en hövding för var
stamfamilj inom Israels alla stammar; var och en av dem var
huvudman för sin familj inom Israels ätter. 15 Och när dessa
kommo till Rubens barn och Gads barn och ena hälften av
Manasse stam, i Gileads land, talade de till dem och sade: 16
"Så säger hela HERRENS menighet: Vad är detta för en otrohet
som I haven begått mot Israels Gud, då I haven vänt eder bort
ifrån HERREN, därigenom att I haven byggt eder ett altare och
sålunda nu satt eder upp mot HERREN? 17 Är det icke nog att
vi hava begått missgärningen med Peor, från vilken vi ännu
i dag icke hava blivit renade, och för vilken en hemsökelse
drabbade HERRENS menighet? 18 Viljen I nu ytterligare vända
eder bort ifrån HERREN? Om I i dag sätten eder upp mot
HERREN, så skall förvisso i morgon hans förtörnelse drabba
Israels hela menighet. 19 Men om det land I haven fått till
besittning tyckes eder vara orent, så dragen över till det land
HERREN har tagit till besittning, där HERRENS tabernakel har
sin plats, och haven edra besittningar där bland oss. Sätten
eder icke upp mot HERREN och sätten eder icke upp mot oss
genom att bygga eder ett altare, ett annat än HERRENS, vår
Guds, altare. 20 När Akan, Seras son, hade trolöst förgripit
sig på det tillspillogivna, kom icke då förtörnelse över Israels
hela menighet, så att han själv icke blev den ende som förgicks
genom den missgärningen? 21 Då svarade Rubens barn och
Gads barn och ena hälften av Manasse stam och talade till
huvudmännen för Israels ätter: 22 "Gud, HERREN Gud, ja,
Gud, HERREN Gud, han vet det, och Israel må ock veta det:
Sannerligen, om detta har skett i upproriskhet och otrohet mot
HERREN -- du må då i dag undandraga oss din hjälp! -- 23
om vi hava byggt altaret åt oss, därför att vi vilja vända oss
bort ifrån HERREN, och om vi vilja offra därpå brännoffer eller
spisoffer eller frambära tackoffer därpå, då må HERREN själv
utkräva vad vi hava förskyllt. 24 Nej, vi hava sannerligen gjort så
av fruktan för vad som kunde hända, i det att vi tänkte att edra
barn i framtiden skulle kunna säga till våra barn: 'Vad haven I
att göra med HERREN, Israels Gud? 25 HERREN har ju satt
Jordan till gräns mellan oss och eder, I Rubens barn och Gads
barn; alltså haven I ingen del i HERREN.' Och så skulle edra
barn kunna hindra våra barn från att frukta HERREN. 26 Därför
sade vi: Må vi gripa oss an och bygga detta altare, men icke
till brännoffer eller till slaktoffer, 27 utan till att vara ett vittne
mellan oss och eder, och mellan bådas efterkommande efter
oss, att vi vilja förrätta HERRENS tjänst inför hans ansikte med
våra brännoffer och slaktoffer och tackoffer, så att edra barn i
framtiden icke kunna säga till våra barn: 'I haven ingen del i
HERREN.' 28 Och vi tänkte: Om det i framtiden händer att de
så säga till oss och våra efterkommande, då kunna vi svara:
'Sen på den bild av HERRENS altare, som våra fäder hava
gjort, men icke till brännoffer eller till slaktoffer, utan till att vara
ett vittne mellan oss och eder.' 29 Bort det, att vi skulle sätta oss
upp mot HERREN och nu vända oss bort ifrån HERREN genom
att bygga ett altare till brännoffer eller till spisoffer eller slaktoffer,
ett annat än HERRENS, vår Guds, altare, som står framför
hans tabernakel." 30 Då nu prästen Pinehas och menighetens
hövdingar, nämligen huvudmännen för Israels ätter, som voro
med honom, hörde vad Rubens barn, Gads barn och Manasse
barn talade, behagade det dem. 31 Och Pinehas, prästen
Eleasars son, sade till Rubens barn, Gads barn och Manasse
barn: "Nu hava vi förnummit att HERREN är mitt ibland oss,
därav nämligen, att I icke haven velat begå en sådan otrohet
mot HERREN. Därmed haven I ock räddat Israels barn undan
HERRENS hand." 32 Därefter vände Pinehas, prästen Eleasars
son, jämte hövdingarna tillbaka från Rubens barn och Gads
barn, i Gileads land, in i Kanaans land till de övriga israeliterna
och avgåvo sin berättelse härom inför dem. 33 Denna behagade
Israels barn, och Israels barn lovade Gud; och de tänkte icke
mer på att draga upp till strid mot dem, för att fördärva det land
där Rubens barn och Gads barn bodde. 34 Och Rubens barn
och Gads barn gåvo namn åt altaret; de sade: "Ett vittne är det
mellan oss, att HERREN är Gud."

23 En lång tid härefter, när HERREN hade låtit Israel få ro för
alla dess fiender runt omkring, och då Josua var gammal

och kommen till hög ålder, 2 kallade han till sig hela Israel, dess
äldste, dess huvudmän, dess domare och tillsyningsmän och
sade till dem: "Jag är nu gammal och kommen till hög ålder. 3
Och I haven själva sett allt vad HERREN, eder Gud, gjorde
med alla dessa folk, när I drogen härin, ty HERREN eder Gud,
stridde själv för eder. 4 Se, dessa folk som ännu äro kvar har
jag genom lottkastning fördelat åt eder till arvedel, efter edra
stammar, allt ifrån Jordan intill Stora havet västerut, för att icke
nämna alla de folk jag har utrotat. 5 Och HERREN, eder Gud,
skall själv driva dem undan för eder och förjaga dem för eder,
så att I skolen taga deras land i besittning, såsom HERREN,
eder Gud, har lovat eder. 6 Men varen I nu ståndaktiga i att
hålla och göra allt vad som är föreskrivet i Moses lagbok, så att
I icke viken av därifrån vare sig till höger eller till vänster, 7 och
icke träden i gemenskap med dessa folk som ännu äro kvar här
jämte eder, ej heller nämnen deras gudars namn eller svärjen
vid dem eller tjänen och tillbedjen dem. 8 Nej, till HERREN,
eder Gud, skolen I hålla eder, såsom I haven gjort ända till
denna dag, 9 varför ock HERREN har fördrivit för eder stora
och mäktiga folk, så att ingen har kunnat stå eder emot ända till
denna dag. 10 En enda man bland eder jagade tusen framför
sig, ty HERREN, eder Gud, stridde själv för eder, såsom han
hade lovat eder. 11 Så haven nu noga akt på eder själva, så
att I älsken HERREN, eder Gud. 12 Ty om I vänden eder bort
ifrån honom, och hållen eder till återstoden av dessa folk som
ännu äro kvar här jämte eder, och befrynden eder med dem,
så att I träden i gemenskap med dem och de med eder, 13
då mån I förvisso veta att HERREN, eder Gud, icke mer skall
fördriva dessa folk undan för eder, utan de skola bliva eder till
en snara och ett giller och bliva ett gissel för edra sidor och
taggar i edra ögon, till dess I bliven utrotade ur detta goda land,
som HERREN, eder Gud, har givit eder. 14 Se, jag går nu all
världens väg. Så besinnen då av allt edert hjärta och av all eder
själ att intet har uteblivit av allt det goda som HERREN, eder
Gud, har lovat angående eder; det har allt gått i fullbordan för
eder, intet därav har uteblivit. 15 Men likasom allt det goda som
HERREN, eder Gud, lovade eder har kommit över eder, så skall
ock HERREN låta allt det onda komma över eder, till dess han
har förgjort eder ur detta goda land, som HERREN, eder Gud,
har givit eder. 16 Om I nämligen överträden HERRENS, eder
Guds, förbund, det som han har stadgat för eder, och gån åstad
och tjänen andra gudar och tillbedjen dem, så skall HERRENS
vrede upptändas mot eder, och I skolen med hast bliva utrotade
ur det goda land som han har givit eder."

24 Och Josua församlade alla Israels stammar till Sikem;
och han kallade till sig de äldste i Israel, dess huvudmän,
dess domare och dess tillsyningsmän, och de trädde fram inför
Gud. 2 Och Josua sade till allt folket: "Så säger HERREN,
Israels Gud: På andra sidan floden bodde edra fäder i forna
tider; så gjorde ock Tera, Abrahams och Nahors fader. Och
de tjänade där andra gudar. 3 Men jag hämtade eder fader
Abraham från andra sidan floden och lät honom vandra omkring
i hela Kanaans land. Och jag gjorde hans säd talrik; jag gav
honom Isak, 4 och åt Isak gav jag Jakob och Esau. Och jag gav
Seirs bergsbygd till besittning åt Esau; men Jakob och hans
söner drogo ned till Egypten. 5 Sedan sände jag Mose och Aron
och hemsökte Egypten med de gärningar jag där gjorde, och
därefter förde jag eder ut. 6 Och när jag förde edra fäder ut ur
Egypten och I haden kommit till havet, förföljde egyptierna edra
fäder med vagnar och ryttare ned i Röda havet. 7 Då ropade de
till HERREN, och han satte ett tjockt mörker mellan eder och
egyptierna och lät havet komma över dem, så att det övertäckte
dem; ja, I sågen med egna ögon vad jag gjorde med egyptierna.
Sedan bodden I i öknen en lång tid. 8 Därefter förde jag eder in
i amoréernas land, vilka bodde på andra sidan Jordan, och
de inläto sig i strid med eder; men jag gav dem i eder hand,
så att I intogen deras land, och jag förgjorde dem för eder. 9
Då uppreste sig Balak, Sippors son, konungen i Moab, och
gav sig i strid med Israel. Och han sände och lät kalla till sig
Bileam, Beors son, för att denne skulle förbanna eder. 10 Men
jag ville icke höra på Bileam, utan han måste välsigna eder,
och jag räddade eder ur hans hand. 11 Och när I haden gått
över Jordan och kommit till Jeriko, gåvo sig Jerikos borgare i
strid med eder, så och amoréerna, perisséerna, kananéerna,
hetiterna och girgaséerna, hivéerna och jebuséerna; men jag
gav dem i eder hand. 12 Och jag sände getingar framför eder,
och genom dessa förjagades amoréernas två konungar för eder,
icke genom ditt svärd eller din båge. 13 Och jag gav eder ett
land varpå du icke hade nedlagt något arbete, så ock städer
som I icke haden byggt, och i dem fingen I bo; och av vingårdar
och olivplanteringar som I icke haden planterat fingen I äta. 14
Så frukten nu HERREN och tjänen honom ostraffligt och troget;
skaffen bort de gudar som edra fäder tjänade på andra sidan
floden och i Egypten, och tjänen HERREN. 15 Men om det
misshagar eder att tjäna HERREN, så utväljen åt eder i dag
vem I viljen tjäna, antingen de gudar som edra fäder tjänade,
när de bodde på andra sidan floden, eller de gudar som dyrkas
av amoréerna, i vilkas land I själva bon. Men jag och mitt hus, vi
vilja tjäna HERREN." 16 Då svarade folket och sade: "Bort det,
att vi skulle övergiva HERREN och tjäna andra gudar! 17 Nej,
HERREN är vår Gud, han är den som har fört oss och våra
fäder upp ur Egyptens land, ur träldomshuset, och som inför
våra ögon har gjort dessa stora under, och bevarat oss på hela
den väg vi hava vandrat och bland alla de folk genom vilkas
land vi hava dragit fram. 18 HERREN har förjagat för oss alla
dessa folk, så ock amoréerna som bodde i landet. Därför vilja
vi ock tjäna HERREN; ty an är vår Gud." 19 Josua sade till
folket: "I kunnen icke tjäna HERREN, ty han är en helig Gud;
han är en nitälskande Gud, han skall icke hava fördrag med
edra överträdelser och synder. 20 Om I övergiven HERREN och
tjänen främmande gudar, så skall han vända sig bort och låta
det gå eder illa och förgöra eder, i stället för att han hittills har
låtit det gå eder väl." 21 Men folket sade till Josua: "Icke så, utan
vi vilja tjäna HERREN." 22 Då sade Josua till folket: "I ären nu
själva vittnen mot eder, att I haven utvalt HERREN åt eder, för
att tjäna honom." De svarade: "Ja." 23 Han sade: "Så skaffen
nu bort de främmande gudar som I haven bland eder, och
böjen edra hjärtan till HERREN, Israels Gud." 24 Folket svarade
Josua: "HERREN, vår Gud, vilja vi tjäna, och hans röst vilja vi

höra." **25** Så slöt då Josua på den dagen ett förbund med folket
och förelade dem lag och rätt i Sikem. **26** Och Josua tecknade
upp allt detta i Guds lagbok. Och han tog en stor sten och reste
den där, under eken som stod vid HERRENS helgedom. **27** Och
Josua sade till allt folket: "Se, denna sten skall vara vittne mot
oss, ty den har hört alla de ord som HERREN har talat med oss;
den skall vara vittne mot eder, så att I icke förneken eder Gud."
28 Sedan lät Josua folket gå, var och en till sin arvedel. **29** En
tid härefter dog HERRENS tjänare Josua, Nuns son, ett hundra
tio år gammal. **30** Och man begrov honom på hans arvedels
område, i Timnat-Sera i Efraims bergsbygd, norr om berget
Gaas. **31** Och Israel tjänade HERREN, så länge Josua levde,
och så länge de äldste levde, de som voro kvar efter Josua, och
som visste av alla de gärningar HERREN hade gjort för Israel.
32 Och Josefs ben, som Israels barn hade fört upp ur Egypten,
begrovo de i Sikem, på det jordstycke som Jakob hade köpt av
Hamors, Sikems faders, barn för hundra kesitor; Josefs barn
fingo detta till arvedel. **33** Och Eleasar, Arons son, dog, och
man begrov honom i hans son Pinehas' stad, Gibea, som hade
blivit denne given i Efraims bergsbygd.

Domarboken

1 Efter Josuas död frågade Israels barn HERREN och sade:
"Vem bland oss skall först draga upp mot kananéerna och
strida mot dem?" **2** HERREN sade: "Juda skall göra det; se, jag
har givit landet i hans hand." **3** Då sade Juda till sin broder
Simeon: "Drag upp med mig in i min arvslott, och låt oss strida
mot kananéerna, så skall jag sedan tåga med dig in i din
arvslott." Så tågade då Simeon med honom. **4** När nu Juda drog
ditupp, gav HERREN kananéerna och perisséerna i deras hand,
så att de slogo dem vid Besek, tio tusen man. **5** Ty vid Besek
träffade de på Adoni-Besek och stridde mot honom och slogo så
kananéerna och perisséerna. **6** Och Adoni-Besek flydde, men
de förföljde honom och grepo honom och höggo av honom hans
tummar och stortår. **7** Då sade Adoni-Besek: "Sjuttio konungar
med avhuggna tummar och stortår hämtade upp smulorna under
mitt bord; efter mina gärningar har Gud nu vedergällt mig."
Sedan förde de honom till Jerusalem, och där dog han. **8** Men
Juda barn belägrade Jerusalem och intogo det och slogo dess
invånare med svärdsegg; därefter satte de eld på staden. **9**
Sedan drogo Juda barn ned för att strida mot de kananéer som
bodde i Bergsbygden, i Sydlandet och i Låglandet. **10** Och Juda
tågade åstad mot de kananéer som bodde i Hebron -- vilket
fordom hette Kirjat-Arba -- och de slogo Sesai, Ahiman och
Talmai. **11** Därifrån tågade de åstad mot Debirs invånare. Men
Debir hette fordom Kirjat-Sefer. **12** Och Kaleb sade: "Åt den
som angriper Kirjat-Sefer och intager det vill jag giva min dotter
Aksa till hustru." **13** När då Otniel, son till Kenas, Kalebs yngre
broder, intog det, gav han honom sin dotter Aksa till hustru. **14**
Och när hon kom till honom, intalade hon honom att begära ett
stycke åkermark av hennes fader; och hon steg hastigt ned från
åsnan. Då sade Kaleb till henne: "Vad önskar du?" **15** Hon sade
till honom: "Låt mig få en avskedsskänk; eftersom du har gift
bort mig till det torra Sydlandet, må du giva mig vattenkällor." Då
gav Kaleb henne Illitkällorna och Tatitkällorna. **16** Och kainéens,
Moses svärfaders, barn hade dragit upp från Palmstaden med
Juda barn till Juda öken, söder om Arad; de gingo åstad och
bosatte sig bland folket där. **17** Men Juda tågade åstad med sin
broder Simeon, och de slogo de kananéer som bodde i Sefat;
och de gåvo staden till spillo; så fick den namnet Horma. **18**
Därefter intog Juda Gasa med dess område, Askelon med dess
område och Ekron med dess område. **19** Och HERREN var
med Juda, så att de intogo bergsbygden; men de kunde icke
fördriva dem som bodde i dalbygden, därför att dessa hade
stridsvagnar av järn. **20** Och de gåvo Hebron åt Kaleb, såsom
Mose hade föreskrivit; och han fördrev därifrån Anaks tre söner.
21 Men jebuséerna, som bodde i Jerusalem, blevo icke fördrivna
av Benjamins barn; därför bodde ock jebuséerna kvar bland
Benjamins barn i Jerusalem, såsom de göra ännu dag. **22** Så
drogo ock männen av Josefs hus upp till Betel, och HERREN
var med dem. **23** Och männen av Josefs hus läto bespeja
Betel, samma stad som fordom hette Lus. **24** Då fingo deras
kunskapare se en man gå ut ur staden, och de sade till honom:
"Visa oss var vi kunna komma in i staden, så vilja vi sedan
göra barmhärtighet med dig." **25** När han sedan hade visat
dem var de kunde komma in i staden, slog de stadens invånare
med svärdsegg; men den mannen och hela hans släkt läto de
gå. **26** Och mannen begav sig till hetiternas land; där byggde
han en stad och gav den namnet Lus, såsom den heter ännu i
dag. **27** Men Manasse intog icke Bet-Sean med underlydande
orter, ej heller Taanak med underlydande orter; och ej heller
fördrevo de invånarna i Dor och underlydande orter, ej heller
invånarna i Jibleam och underlydande orter, ej heller invånarna i
Megiddo och underlydande orter, utan kananéerna förmådde
hålla sig kvar där i landet. **28** När sedan israeliterna blevo de
starkare, läto de kananéerna bliva arbetspliktiga under sig; de
fördrevo dem icke heller då. **29** Icke heller fördrev Efraim de
kananéer som bodde i Geser, utan kananéerna bodde kvar
bland dem där i Geser. **30** Sebulon fördrev icke invånarna i
Kitron och invånarna i Nahalol, utan kananéerna bodde kvar
bland dem, men blevo arbetspliktiga under dem. **31** Aser fördrev
icke invånarna i Acko eller invånarna i Sidon, ej heller dem i
Alab, Aksib, Helba, Afik och Rehob. **32** Alltså bodde aseriterna
bland kananéerna, landets gamla inbyggare; ty de fördrevo dem
icke. **33** Naftali fördrev icke invånarna i Bet-Semes, ej heller
invånarna i Bet-Anat, utan bodde ibland kananéerna, landets
gamla inbyggare; men invånarna i Bet-Semes och Bet-Anat
blevo arbetspliktiga åt dem. **34** Men amoréerna trängde undan
Dans barn till bergsbygden, ty de tillstadde dem icke att komma
ned till dalbygden. **35** Och amoréerna förmådde hålla sig kvar i
Har-Heres, Ajalon och Saalbim; men Josefs barns hand blev
tung över dem, så att de blevo arbetspliktiga under dessa. **36**
Och amoréernas område sträckte sig från Skorpionhöjden, från
Sela vidare uppåt.

2 Och HERRENS ängel kom från Gilgal upp till Bokim. Och
han sade: "Jag förde eder upp ur Egypten och lät eder
komma in i det land som jag med ed hade lovat åt edra fäder;
och jag sade: 'Jag skall icke bryta mitt förbund med eder till
evig tid. **2** I åter skolen icke sluta förbund med detta lands
inbyggare; I skolen bryta ned deras altaren.' Men I haven icke
velat höra min röst. Vad haven I gjort! -- **3** Därför säger jag nu
ock: 'Jag vill icke förjaga dem för eder, utan de skola tränga
eder i sidorna, och deras gudar skola bliva eder till en snara.'" **4**
När HERRENS ängel hade talat dessa ord till alla Israels barn,
brast folket ut i gråt. **5** Och de gåvo den platsen namnet Bokim;
och de offrade där åt HERREN. **6** Sedan Josua hade låtit folket
gå, drogo Israels barn åstad var och en till sin arvedel, för att
taga landet i besittning. **7** Och folket tjänade HERREN, så
länge Josua levde, och så länge de äldste levde, de som voro
kvar efter Josua, dessa som hade sett alla de stora gärningar
HERREN hade gjort för Israel. **8** Men HERRENS tjänare Josua,
Nuns son, dog, när han var ett hundra tio år gammal. **9** Och
man begrov honom på hans arvedels område i Timna-Heres i
Efraims bergsbygd, norr om berget Gaas. **10** När sedan också
hela det släktet hade blivit samlat till sina fäder, kom ett annat
släkte upp efter dem, ett som icke visste av HERREN eller de
gärningar som han hade gjort för Israel. **11** Då gjorde Israels
barn vad ont var i HERRENS ögon och tjänade Baalerna. **12** De

övergåvo HERREN, sina fäders Gud, som hade fört dem ut ur
Egyptens land, och följde efter andra gudar, de folks gudar, som
bodde omkring dem, och dessa tillbådo de; därmed förtörnade
de HERREN. 13 Ty när de övergåvo HERREN och tjänade Baal
och Astarterna, 14 upptändes HERRENS vrede mot i Israel,
och han gav dem i plundrares hand, och dessa utplundrade
dem; han sålde dem i deras fienders hand där runt omkring, så
att de icke mer kunde stå emot sina fiender. 15 Varthelst de
drogo ut var HERRENS hand emot dem, så att de kommo i
olycka, såsom HERREN hade hotat, och såsom HERREN hade
svurit att det skulle gå dem, och de kommo i stor nöd. 16 Då lät
HERREN domare uppstå, som frälste dem ur deras plundrares
hand. 17 Men de hörde icke heller på sina domare, utan lupo i
trolös avfällighet efter andra gudar och tillbådo dem; de veko
med hast av ifrån den väg som deras fäder hade vandrat, i
lydnad för HERRENS bud, och gjorde icke såsom de. 18 När
HERREN alltså lät någon domare uppstå bland dem, var han
med domaren och frälste dem ur deras fienders hand, så länge
domaren levde; ty då de jämrade sig över sina förtryckare och
plågare, förbarmade sig HERREN. 19 Men när domaren dog,
vände de tillbaka och togo sig till vad fördärvligt var, ännu mer
än deras fäder, så att de följde efter andra gudar och tjänade
och tillbådo dem; de avstodo icke från sina gärningar och sin
hårdnackenhet. 20 Därför upptändes HERRENS vrede mot
Israel, så att han sade: "Eftersom detta folk har överträtt det
förbund som jag stadgade för deras fäder, och icke har velat
höra min röst, 21 därför skall icke heller jag hädanefter fördriva
för dem en enda man av de folk som Josua lämnade efter sig,
när han dog; 22 ty jag skall med dem sätta Israel på prov, om
de vilja hålla HERRENS väg och vandra därpå, såsom deras
fäder hava hållit den, eller om de icke vilja det." 23 Alltså lät
HERREN dessa folk bliva kvar och fördrev dem icke med hast;
han gav dem icke i Josuas hand.

3 Dessa voro de folk som HERREN lät bliva kvar, för att genom
dem sätta Israel på prov, alla de israeliter nämligen, som
icke hade varit med om alla krigen i Kanaan 2 -- allenast på det
att dessa Israels barns efterkommande skulle få vara med om
sådana, för att han så skulle lära dem att föra krig, dock allenast
dem som förut icke hade varit med om sådana --: 3 filistéernas
fem hövdingar och alla kananéer och sidonier, samt de hivéer
som bodde i Libanons bergsbygd, från berget Baal-Hermon
ända dit där vägen går till Hamat. 4 Med dessa ville HERREN
sätta Israel på prov, för att förnimma om de ville hörsamma de
bud som han hade givit deras fäder. 5 Då nu Israels barn bodde:
ibland kananéerna, hetiterna, amoréerna, perisséerna, hivéerna
och jebuséerna, 6 togo de deras döttrar till hustrur åt sig och
gåvo sina döttrar åt deras söner och tjänade deras gudar. 7 Så
gjorde Israels barn vad ont var i HERRENS ögon och glömde
HERREN, sin Gud, och tjänade Baalerna och Aserorna. 8 Då
upptändes HERRENS vrede mot Israel, och han sålde dem
i Kusan-Risataims hand, konungens i Aram-Naharaim; och
Israels barn måste tjäna Kusan-Risataim i åtta år. 9 Men Israels
barn ropade till HERREN, och HERREN lät då bland Israels
barn en frälsare uppstå, som frälste dem, nämligen Otniel, son
till Kenas, Kalebs yngre broder. 10 HERRENS Ande kom över
honom, och han blev domare i Israel, och när han drog ut till
strid, gav HERREN Kusan-Risataim, konungen i Aram, i hans
hand, så att hans hand blev Kusan-Risataim övermäktig. 11
Och landet hade nu ro i fyrtio år; så dog Otniel, Kenas' son. 12
Men Israels barn gjorde åter vad ont var i HERRENS ögon,
då gav HERREN Eglon, konungen i Moab, makt över Israel,
eftersom de gjorde vad ont var i HERRENS ögon. 13 Denne
förenade med sig Ammons barn och Amalek; sedan tågade
han åstad och slog Israel, varefter de intogo Palmstaden. 14
Och Israels barn måste nu tjäna: Eglon, konungen i Moab,
i aderton år. 15 Men Israels barn ropade till HERREN, och
HERREN lät då bland dem en frälsare uppstå, benjaminiten
Ehud, Geras son, en vänsterhänt man. När Israels barn genom
honom skulle sända sina skänker till Eglon, konungen i Moab,
16 gjorde sig Ehud ett tveeggat svärd, en fot långt; och han band
detta under sina kläder vid sin högra länd. 17 Så överlämnade
han skänkerna till Eglon, konungen i Moab. Men Eglon var en
mycket fet man. 18 När han nu hade överlämnat skänkerna, lät
han folket som hade burit dem gå sin väg. 19 Men själv vände
han tillbaka från Belätesplatsen vid Gilgal och lät säga: "Jag
har ett hemligt ärende till dig, o konung." När denne då sade:
"Lämnen oss i ro", gingo alla de som stodo omkring honom
ut därifrån. 20 Men sedan Ehud hade kommit in till honom,
där han satt i sommarsalen, som han hade för sig allena, sade
Ehud: "Jag har ett ord från Gud att säga dig." Då stod han upp
från sin stol. 21 Men Ehud räckte ut sin vänstra hand och tog
svärdet från sin högra länd och stötte det i hans buk, 22 så att
ock fästet följde med in efter klingan, och klingan omslöts av
fettet, ty han drog icke ut svärdet ur hans buk. Därefter gick
Ehud ut i försalen; 23 och när han hade kommit ditut, i förhallen,
stängde han igen dörrarna till salen efter sig och riglade dem.
24 Sedan, då han hade gått sin väg, kommo Eglons tjänare, och
när de fingo se att dörrarna till salen voro riglade, tänkte de:
"Förvisso har han något avsides bestyr i sin sommarkammare."
25 Men sedan de hade väntat länge och väl, och han ändå
icke öppnade dörrarna till salen, togo de nyckeln och öppnade
själva, och se, då låg deras herre död där på golvet. 26 Men
Ehud hade flytt undan, medan de dröjde; han hade redan hunnit
förbi Belätesplatsen och flydde sedan undan till Seira. 27 Och
så snart han hade kommit hem, lät han stöta i basun Efraims
bergsbygd; då drogo Israels barn ned från bergsbygden med
honom i spetsen för sig. 28 Och han sade till dem: "Följen efter
mig, ty HERREN har givit edra fiender, moabiterna, i eder hand."
Då drogo de efter honom längre ned och besatte vadställena
över Jordan för moabiterna och läto ingen komma över. 29 Där
slogo de då moabiterna, vid pass tio tusen man, allasammans
ansenligt och tappert folk; icke en enda kom undan. 30 Så blev
Moab då kuvat under Israels hand. Och landet hade nu ro i åttio
år. 31 Efter honom kom Samgar, Anats son; han slog filistéerna,
sex hundra man, med en oxpik. Också han frälste Israel.

4 Men Israels barn gjorde åter vad ont var i HERRENS ögon,
när Ehud var död. 2 Då sålde HERREN dem i Jabins
hand, den kananeiske konungens, som regerade i Hasor. Hans

härhövitsman var Sisera, och denne bodde i Haroset-Haggoim.
3 Och Israels barn ropade till HERREN; ty han hade nio hundra
stridsvagnar av järn, och han förtryckte Israels barn våldsamt i
tjugu år. 4 Men Debora, en profetissa, Lappidots hustru, var
på den tiden domarinna i Israel. 5 Hon plägade sitta under
Deborapalmen, mellan Rama och Betel i Efraims bergsbygd,
och Israels barn drogo ditupp till henne, for att hon skulle skipa
rätt. 6 Hon sände nu och lät kalla till sig Barak, Abinoams son,
från Kedes i Naftali, och sade till honom: "Se, HERREN, Israels
Gud, bjuder: Drag åstad upp på berget Tabor och tag med
dig tio tusen man av Naftali barn och Sebulons barn. 7 Ty jag
vill draga Sisera, Jabins härhövitsman, med hans vagnar och
skaror, till dig vid bäcken Kison och giva honom i din hand." 8
Barak sade till henne: "Om du går med mig, så går jag, men
om du icke går med mig, så går icke heller jag." 9 Då svarade
hon: "Ja, jag skall gå med dig; dock skall äran då icke bliva
din på den väg du nu går, utan HERREN skall sälja Sisera i
en kvinnas hand." Så stod Debora upp och gick med Barak
till Kedes. 10 Då bådade Barak upp Sebulon och Naftali till
Kedes, och tio tusen man följde honom ditupp; Debora gick ock
ditupp med honom. 11 Men kainéen Heber hade skilt sig från de
övriga kainéerna, Hobabs, Moses svärfaders, barn; och han
hade sina tältplatser ända till terebinten i Saannim vid Kedes.
12 Och man berättade för Sisera att Barak, Abinoams son, hade
dragit upp på berget Tabor. 13 Då bådade Sisera upp alla sina
stridsvagnar, nio hundra vagnar av järn, därtill ock allt folk han
hade, att draga från Haroset-Haggoim till bäcken Kison. 14 Men
Debora sade till Barak: "Stå upp, ty detta är den dag på vilken
HERREN har givit Sisera i din hand; se, HERREN har dragit ut
framför dig." Så drog då Barak ned från berget Tabor, och tio
tusen man följde honom. 15 Och HERREN sände förvirring över
Sisera och alla hans vagnar och hela hans här, så att de veko
tillbaka för Baraks svärd; och Sisera steg ned från sin vagn
och flydde till fots. 16 Och Barak jagade efter vagnarna och
hären ända till Haroset-Haggoim. Och hela Siseras här föll för
svärdsegg; icke en enda kom undan. 17 Men Sisera hade under
flykten styrt sina steg till Jaels, kainéen Hebers hustrus, tält; ty
vänskap rådde mellan Jabin, konungen i Hasor, och kainéen
Hebers hus. 18 Då gick Jael ut emot Sisera och sade till honom:
"Kom in, min herre, kom in till mig, frukta intet." Så gick han då
in till henne i tältet, och hon höljde över honom med ett täcke.
19 Och han sade till henne: "Giv mig litet vatten att dricka, ty jag
är törstig." Då öppnade hon mjölk- kärlet och gav honom att
dricka och höljde sedan åter över honom. 20 Och han sade till
henne: "Ställ dig vid ingången till tältet; och kommer någon och
frågar dig om någon är här, så svara nej." 21 Men Jael, Hebers
hustru, grep en tältplugg och tog en hammare i sin hand, gick
därefter sakta in till honom och slog pluggen genom tinningen
på honom, så att den gick ned i marken. Så dödades han, där
han låg försänkt i tung sömn, medtagen av trötthet. 22 I samma
stund kom Barak jagande efter Sisera; då gick Jael ut emot
honom och sade till honom: "Kom hit, så skall jag visa dig den
man som du söker." När han då gick in till henne, fick han se
Sisera ligga död där, med tältpluggen genom tinningen. 23 Så
lät Gud på den dagen Jabin, konungen i Kanaan, bliva kuvad
av Israels barn. 24 Och Israels barns hand vilade allt tyngre
på Jabin, konungen i Kanaan; och till slut förgjorde de Jabin,
konungen i Kanaan.

5 De sjöngo Debora och Barak, Abinoams son, denna sång:
2 Att härförare förde an i Israel, att folket villigt följde dem --
loven HERREN därför! 3 Hören, I konungar; lyssnen, I furstar.
Till HERRENS ära vill jag, vill jag sjunga, lovsäga HERREN,
Israels Gud. 4 HERRE, när du drog ut från Seir, när du gick fram
ifrån Edoms mark, då bävade jorden, då strömmade det från
himmelen, då strömmade vatten ned ifrån molnen; 5 bergen
skälvde inför HERRENS ansikte, ja, Sinai inför HERRENS,
Israels Guds, ansikte. 6 I Samgars dagar, Anats sons, i Jaels
dagar lågo vägarna öde; vandrarna måste färdas svåra omvägar.
7 Inga styresmän funnos, inga funnos mer i Israel, förrän du stod
upp, Debora, stod upp såsom en moder i Israel. 8 Man valde
sig nya gudar; då nådde striden fram till portarna. Men ingen
sköld, intet spjut var att se hos de fyrtio tusen i Israel. 9 Mitt
hjärta tillhör Israels hövdingar och dem bland folket, som villigt
följde; 10 ja, loven HERREN. I som riden på vita åsninnor, I som
sitten hemma på mattor, och I som vandren på vägen, talen
härom. 11 När man under rop skiftar byte mellan vattenhoarna,
då lovprisar man där HERRENS rättfärdiga gärningar, att han i
rättfärdighet regerar i Israel. Då drog HERRENS folk ned till
portarna. 12 Upp, upp, Debora! Upp, upp, sjung din sång! Stå
upp, Barak; tag dig fångar, du Abinoams son. 13 Då satte folkets
kvarleva de tappre till anförare, HERREN satte mig till anförare
över hjältarna. 14 Från Efraim kommo män som hade rotfäst
sig i Amalek; Benjamin följde dig och blandade sig med dina
skaror. Ned ifrån Makir drogo hövdingar åstad, och från Sebulon
män som buro anförarstav. 15 Furstarna i Isaskar slöto sig
till Debora; och likasom Isaskar, så gjorde ock Barak; ned i
dalen skyndade man i dennes spår. Bland Rubens ätter höllos
stora rådslag. 16 Men varför satt du kvar ibland dina fållor
och lyssnade till flöjtspel vid hjordarna? Ja, av Rubens ätter
fördes stora överläggningar. 17 Gilead stannade på andra sidan
Jordan. Och Dan varför -- dröjer han ännu vid skeppen? Aser
satt kvar vid havets strand, vid sina vikar stannade han. 18 Men
Sebulon var ett folk som prisgav sitt liv åt döden, Naftali likaså,
på stridsfältets höjder. 19 Konungar drogo fram och stridde ja,
då stridde Kanaans konungar vid Taanak, invid Megiddos vatten;
men byte av silver vunno de icke. 20 Från himmelen fördes
strid, stjärnorna stridde från sina banor mot Sisera. 21 Bäcken
Kison ryckte dem bort, urtidsbäcken, bäcken Kison. Gå fram,
min själ, med makt! 22 Då stampade hästarnas hovar, när deras
tappra ryttare jagade framåt, framåt. 23 Förbannen Meros, säger
HERRENS ängel, ja, förbannen dess inbyggare, därför att de ej
kommo HERREN till hjälp, HERREN till hjälp bland hjältarna.
24 Välsignad vare Jael framför andra kvinnor, Hebers hustru,
kainéens, välsignad framför alla kvinnor som bo i tält! 25 Vatten
begärde han; då gav hon honom mjölk, gräddmjölk bar hon fram
i högtidsskålen. 26 Sin hand räckte hon ut efter tältpluggen, sin
högra hand efter arbetshammaren med den slog hon Sisera och
krossade hans huvud, spräckte hans tinning och genomborrade
den. 27 Vid hennes fötter sjönk han ihop, föll omkull och blev

liggande; ja, vid hennes fötter sjönk han ihop och föll omkull;
där han sjönk ihop, där föll han dödsslagen. 28 Ut genom
fönstret skådade hon och ropade, Siseras moder, ut genom
gallret: "Varför dröjer väl hans vagn att komma? Varför äro de så
senfärdiga, hans vagnshästars fötter?" 29 Då svara de klokaste
av hennes hovtärnor, och själv giver hon sig detsamma svaret:
30 "Förvisso vunno de byte, som de nu utskifta: en flicka, ja, två
åt envar av männen, byte av praktvävnader för Siseras räkning,
byte av praktvävnader, brokiga tyger; en präktig duk, ja, två
brokiga dukar för de fångnas halsar." 31 Så må alla dina fiender
förgås, o HERRE. Men de som älska honom må likna solen, när
den går upp i hjältekraft. Och landet hade nu ro i fyrtio år.

6 Men när Israels barn gjorde vad ont var i HERRENS ögon,
gav HERREN dem i Midjans hand, i sju år. 2 Och Midjans
hand blev Israel så övermäktig, att Israels barn till skydd mot
Midjan gjorde sig de hålor som nu äro att se i bergen, så ock
grottorna och bergfästena. 3 Så ofta israeliterna hade sått,
drogo midjaniterna, amalekiterna och österlänningarna upp emot
dem 4 och lägrade sig där och överföllo dem och fördärvade
landets gröda ända fram emot Gasa; de lämnade inga livsmedel
kvar i Israel, inga får, oxar eller åsnor. 5 Ty de drogo ditupp med
sin boskap och sina tält och kommo så talrika som gräshoppor;
de själva och deras kameler voro oräkneliga. Och de föllo in
i landet för att fördärva det. 6 Så kom Israel i stort elände
genom Midjan; då ropade Israels barn till HERREN. 7 Och när
Israels barn ropade till HERREN för Midjans skull, 8 sände
HERREN en profet till Israels barn. Denne sade till dem: "Så
säger HERREN, Israels Gud: Jag själv har fört eder upp ur
Egypten och hämtat eder ut ur träldomshuset. 9 Jag har räddat
eder från egyptiernas hand och från alla edra förtryckares hand;
jag har förjagat dem för eder och givit eder deras land. 10 Och
jag sade till eder: Jag är HERREN, eder Gud; I skolen icke frukta
de gudar som dyrkas av amoréerna, i vilkas land I bon. Men I
villen icke höra min röst. 11 Och HERRENS ängel kom och
satte sig under terebinten vid Ofra, som tillhörde abiesriten Joas;
dennes son Gideon höll då på att klappa ut vete i vinpressen,
för att bärga det undan Midjan. 12 För honom uppenbarade sig
nu HERRENS ängel och sade till honom: "HERREN är med
dig, du tappre stridsman." 13 Gideon svarade honom: "Ack min
herre, om HERREN är med oss, varför har då allt detta kommit
över oss? Och var äro alla hans under, om vilka våra fäder
hava förtäljt för oss och sagt: 'Se, HERREN har fört oss upp
ur Egypten'? Nu har ju HERREN förskjutit oss och givit oss i
Midjans våld." 14 Då vände sig HERREN till honom och sade:
"Gå åstad i denna din kraft och fräls Israel ur Midjans våld; se,
jag har sänt dig." 15 Han svarade honom: "Ack Herre, varmed
kan jag frälsa Israel? Min ätt är ju den oansenligaste i Manasse,
och jag själv den ringaste i min faders hus." 16 HERREN sade
till honom: "Jag vill vara med dig, så att du skall slå Midjan,
såsom voro det en enda man." 17 Men han svarade honom:
"Om jag har funnit nåd för dina ögon, så låt mig få ett tecken att
det är du som talar med mig. 18 Gå icke bort härifrån, förrän
jag har kommit tillbaka till dig och hämtat ut min offergåva och
lagt fram den för dig." Han sade: "Jag vill stanna, till dess du
kommer igen." 19 Då gick Gideon in och tillredde en killing, så
ock osyrat bröd av en efa mjöl; därefter lade han köttet i en korg
och hällde spadet i en kruka; sedan bar han ut det till honom
under terebinten och satte fram det. 20 Men Guds ängel sade
till honom: Tag köttet och det osyrade brödet, och lägg det på
berghällen där, och gjut spadet däröver." Och han gjorde så. 21
Och HERRENS ängel räckte ut staven som han hade i sin hand
och rörde med dess ända vid köttet och det osyrade brödet;
då kom eld ut ur klippan och förtärde köttet och det osyrade
brödet; och därvid försvann HERRENS ängel ur hans åsyn. 22
Då såg Gideon att det var HERRENS ängel. Och Gideon sade:
"Ve mig, Herre, HERRE, eftersom jag nu har sett HERRENS
ängel ansikte mot ansikte!" 23 Men HERREN sade till honom:
"Frid vare med dig, frukta icke; du skall icke dö." 24 Då byggde
Gideon där ett altare åt HERREN och kallade det HERREN
är frid; det finnes kvar ännu i dag i det abiesritiska Ofra. 25
Den natten sade HERREN till honom: "Tag den tjur som tillhör
din fader och den andra sjuåriga tjuren. Riv sedan ned det
Baalsaltare som tillhör din fader, och hugg sönder Aseran som
står därinvid. 26 Bygg därefter upp ett altare åt HERREN, din
Gud, överst på denna fasta plats, och uppför det på övligt sätt;
tag så den andra tjuren och offra den till brännoffer på styckena
av Aseran som du har huggit sönder." 27 Då tog Gideon tio av
sina tjänare med sig och gjorde såsom HERREN sade sagt
till honom. Men eftersom han fruktade att göra det om dagen,
av rädsla för sin faders hus och för männen i staden, gjorde
han det om natten. 28 Bittida följande morgon fingo mannen i
staden se att Baals altare låg nedbrutet, att Aseran därinvid
var sönderhuggen, och att den andra tjuren hade blivit offrad
såsom brännoffer på det nyuppbyggda altaret. 29 Då sade de
till varandra: "Vem har gjort detta?" Och när de frågade och
gjorde efterforskningar, fingo de veta att Gideon, Joas' son,
hade gjort det. 30 Då sade männen i staden till Joas: "För din
son hitut, han måste dö; ty han har brutit ned Baals altare, och
han har ock huggit sönder Aseran som stod därinvid." 31 Men
Joas svarade alla som stodo omkring honom: "Viljen I utföra
Baals sak, viljen I komma honom till hjälp? Den som vill utföra
hans sak, han skall bliva dödad innan nästa morgon. Är han
Gud, så utföre han själv sin sak, eftersom denne har brutit ned
hans altare. 32 Härav kallade man honom då Jerubbaal, i det
man sade: "Baal utföre sin sak mot honom, eftersom han har
brutit ned hans altare." 33 Och midjaniterna, amalekiterna och
österlänningarna hade alla tillhopa församlat sig och gått över
floden och lägrat sig i Jisreels dal. 34 Men Gideon hade blivit
beklädd med HERRENS Andes kraft; han stötte i basun, och
abiesriterna församlade sig och följde efter honom. 35 Och han
sände omkring budbärare i hela Manasse, så att ock de övriga
församlade sig och följde efter honom; likaledes sände han
budbärare till Aser, Sebulon och Naftali, och dessa drogo då
också upp, de andra till mötes. 36 Och Gideon sade till Gud:
"Om du verkligen vill genom min hand frälsa Israel, såsom du
har lovat, 37 så se nu här: jag lägger denna avklippta ull på
tröskplatsen; ifall dagg kommer allenast på ullen, under det att
marken eljest överallt förbliver torr, då vet jag att du genom min
hand skall frälsa Israel, såsom du har lovat." 38 Och det skedde

så, ty när han bittida dagen därefter kramade ur ullen, kunde
han av den pressa ut så mycket dagg, att en hel skål blev full
med vatten. 39 Men Gideon sade till Gud: "Må din vrede icke
upptändas mot mig, därför att jag talar ännu en enda gång. Låt
mig få försöka blott en gång till med ullen: gör nu så, att allenast
ullen förbliver torr, under det att dagg kommer eljest överallt på
marken." 40 Och Gud gjorde så den natten; allenast ullen var
torr, men eljest hade dagg kommit överallt på marken.

7 Bittida följande morgon drog Jerubbaal, det är Gideon, åstad
med allt folket som följde honom, och de lägrade sig vid
Harodskällan; han hade då midjaniternas läger norr om sig,
från Morehöjden ned i dalen. 2 Men HERREN sade till Gideon:
"Folket som har följt dig är för talrikt för att jag skulle vilja giva
Midjan i deras hand; ty Israel kunde då berömma sig mot mig
och säga: 'Min egen hand har frälst mig.' 3 Låt därför nu utropa
för folket och säga: Om någon fruktar och är rädd, så må han
vända tillbaka hem och skynda bort ifrån Gileads berg." Då
vände tjugutvå tusen man av folket tillbaka, så att allenast tio
tusen man stannade kvar. 4 Men HERREN sade till Gideon:
"Folket är ännu för talrikt; för dem ned till vattnet, så skall jag
där göra ett urval av dem åt dig. Den om vilken jag då säger till
dig: 'Denne skall gå med dig', han får gå med dig, men var och
en om vilken jag säger till dig: 'Denne skall icke gå med dig',
han får icke gå med." 5 Så förde han då folket ned till vattnet.
Och HERREN sade till Gideon: "Alla som läppja av vattnet,
såsom hunden gör, dem skall du ställa för sig, och likaså alla
som falla ned på knä för att dricka." 6 Då befanns antalet av
dem som hade läppjat av vattnet, genom att med handen föra
det till munnen, vara tre hundra man; allt det övriga folket hade
fallit ned på knä för att dricka vatten. 7 Och HERREN sade till
Gideon: "Med de tre hundra män som hava läppjat av vattnet
skall jag frälsa eder och giva Midjan i din hand; allt det andra
folket må begiva sig hem, var och en till sitt." 8 Då tog hans folk
till sig sitt munförråd och sina basuner, därefter lät han alla de
andra israeliterna gå hem, var och en till sin hydda; han behöll
allenast de tre hundra männen. Och midjaniternas läger hade
han nedanför sig i dalen. 9 Och HERREN sade den natten till
honom: "Stå upp och drag ned i lägret, ty jag har givit det i din
hand. 10 Men om du fruktar för att draga ditned, så må du gå
förut med din tjänare Pura ned till lägret 11 och höra efter, vad
man där talar; sedan skall du få mod till att draga ditned och
bryta in i lägret." Så gick han då med sin tjänare Pura ned till
förposterna i lägret. 12 Och midjaniterna, amalekiterna och alla
österlänningarna lågo där i dalen, talrika såsom gräshoppor;
och deras kameler voro oräkneliga, talrika såsom sanden på
havets strand. 13 Då nu Gideon kom dit, höll en man just på
att förtälja en dröm för en annan. Han sade: "Jag har nyss
haft en dröm. Jag tyckte att en kornbrödskaka kom rullande
in i midjaniternas läger. Den kom ända fram till tältet och slog
emot det, så att det föll, och vände upp och ned på det, och
tältet blev så liggande." 14 Då svarade den andre och sade:
"Detta betyder intet annat än israeliten Gideons, Joas' sons,
svärd; Gud har givit Midjan och hela lägret i hans hand." 15 När
Gideon hörde denna dröm förtäljas och hörde dess uttydning,
föll han ned och tillbad. Därefter vände han tillbaka till Israels
läger och sade: "Stån upp, ty HERREN har givit midjaniternas
läger i eder hand. 16 Och han delade sina tre hundra män i tre
hopar och gav allasammans basuner i händerna, så ock tomma
krukor, med facklor inne i krukorna. 17 Och han sade till dem:
"Sen på mig och gören såsom jag; så snart jag har kommit
till utkanten av lägret, skolen I göra såsom jag gör. 18 När
nämligen jag och alla som jag har med mig stöta i basunerna,
skolen ock I stöta i basunerna runt omkring hela lägret och ropa:
'För HERREN och för Gideon!'" 19 Så kommo nu Gideon och
de hundra män, som han hade med sig, till utkanten av lägret,
när den mellersta nattväkten ingick; och man hade just ställt ut
vakterna. Då stötte de i basunerna och krossade krukorna som
de hade i sina händer. 20 De tre hoparna stötte i basunerna
och slogo sönder krukorna; de fattade med vänstra handen i
facklorna och med högra handen i basunerna och stötte i dem;
och de ropade: "HERRENS och Gideons svärd!" 21 Men de
stodo stilla, var och en på sin plats, runt omkring lägret. Då
begynte alla i lägret att löpa hit och dit och skria och fly. 22
Och när de stötte i de tre hundra basunerna, vände HERREN
den enes svärd mot den andre i hela lägret; och de som
voro i lägret flydde ända till Bet-Hasitta, åt Serera till, ända till
stranden vid Abel-Mehola, förbi Tabbat. 23 Och åter församlade
sig israeliterna, från Naftali och Aser och från hela Manasse,
och förföljde midjaniterna. 24 Och Gideon hade sänt omkring
budbärare i hela Efraims bergsbygd och låtit säga: "Dragen ned
mot Midjan och besätten i deras väg vattendragen ända till Bet-
Bara, ävensom Jordan." Så församlade sig alla Efraims män
och besatte vattendragen ända till Bet-Bara, ävensom Jordan.
25 Och de togo två midjanitiska hövdingar, Oreb och Seeb, till
fånga, och dräpte Oreb vid Orebsklippan, och Seeb dräpte de
vid Seebspressen, och förföljde så midjaniterna. Men Orebs och
Seebs huvuden förde de över till Gideon på andra sidan Jordan.

8 Men Efraims män sade till honom: "Huru har du kunnat
handla så mot oss? Varför bådade du icke upp oss, när du
drog ut till strid mot Midjan?" Och de foro häftigt ut mot honom.
2 Han svarade dem: "Vad har jag då uträttat i jämförelse med
eder? Är icke Efraims efterskörd bättre än Abiesers vinbärgning?
3 I eder hand var det som Gud gav de midjanitiska hövdingarna
Oreb och Seeb. Vad har jag kunnat uträtta i jämförelse med
eder?" Då han så talade, stillades deras vrede mot honom.
4 När sedan Gideon kom till Jordan, gick han över jämte de
tre hundra män som han hade med sig; och de voro trötta av
förföljandet. 5 Han sade därför till männen i Suckot: "Given
några kakor bröd åt folket som följer mig, ty de äro trötta;
se, jag är nu i färd med att förfölja Seba och Salmunna, de
midjanitiska konungarna." 6 Men de överste i Suckot svarade:
"Har du då redan Seba och Salmunna i ditt våld, eftersom du
fordrar att vi skola giva bröd åt din här?" 7 Gideon sade "Nåväl;
när HERREN, giver Seba och Salmunna i min hand, skall jag
söndertröska edert kött med ökentörnen och tistlar." 8 Så drog
han vidare därifrån upp till Penuel och talade på samma sätt till
dem som voro där; och männen i Penuel gåvo honom samma
svar som männen i Suckot hade givit. 9 Då sade han ock till
männen i Penuel: "När jag kommer välbehållen tillbaka, skall
jag riva ned detta torn." 10 Men Seba och Salmunna befunno

sig i Karkor och hade sin här hos sig, vid pass femton tusen
man, allt som var kvar av österlänningarnas hela här; ty de
stupade utgjorde ett hundra tjugu tusen svärdbeväpnade män.
11 Och Gideon drog upp på karavanvägen, öster om Noba och
Jogbeha, och överföll hären, där den låg sorglös i sitt läger. 12
Och Seba och Salmunna flydde, men han satte efter dem; och
han tog de två midjanitiska konungarna Seba och Salmunna
till fånga och skingrade hela hären. 13 När därefter Gideon,
Joas' son, vände tillbaka från striden, ned från Hereshöjden,
14 fick han fatt på en ung man, en av invånarna i Suckot, och
utfrågade denne, och han måste skriva upp åt honom de överste
i Suckot och de äldste där, sjuttiosju män. 15 När han sedan
kom till männen i Suckot, sade han: "Se här äro nu Seba och
Salmunna, om vilka I hånfullt saden till mig: 'Har du redan Seba
och Salmunna i ditt våld, eftersom du fordrar att vi skola giva
bröd åt dina trötta män?'" 16 Därefter lät han gripa de äldste i
staden och tog ökentörnen och tistlar och lät männen i Suckot
få känna dem. 17 Och tornet i Penuel rev han ned och dräpte
männen i staden. 18 Och till Seba och Salmunna sade han:
"Hurudana voro de män som I dräpten på Tabor?" De svarade:
"De voro lika dig; var och en såg ut såsom en konungason."
19 Han sade: "Då var det mina bröder, min moders söner. Så
sant HERREN lever: om I haden låtit dem leva, skulle jag icke
hava dräpt eder." 20 Sedan sade han till Jeter, sin förstfödde:
"Stå upp och dräp dem." Men gossen drog icke ut sitt svärd,
ty han var försagd, eftersom han ännu var allenast en gosse.
21 Då sade Seba och Salmunna: "Stå upp, du själv, och stöt
ned oss; ty sådan mannen är, sådan är ock hans styrka." Så
stod då Gideon upp och dräpte Seba och Salmunna. Och han
tog för sin räkning de prydnader som sutto på deras kamelers
halsar. 22 Och israeliterna sade till Gideon: "Råd du över oss,
och såsom du så ock sedan din son och din sonson; ty du har
frälst oss ur Midjans hand." 23 Men Gideon svarade dem: "Jag
vill icke råda över eder, och min son skall icke heller råda över
eder, utan HERREN skall råda över eder." 24 Och Gideon sade
ytterligare till dem: "Ett vill jag dock begära av eder: var och en
av eder må giva mig den näsring han har fått såsom byte." Ty
midjaniterna buro näsringar av guld, eftersom de voro ismaeliter.
25 De svarade: "Ja, vi vilja giva dig dem." Och de bredde ut ett
kläde, och var och en kastade på detta den näsring han hade
fått såsom byte. 26 Och guldringarna, som han hade begärt,
befunnos väga ett tusen sju hundra siklar i guld -- detta förutom
de halsprydnader, de örhängen och de purpurröda kläder som
de midjanitiska konungarna hade burit, och förutom de kedjor
som hade suttit på deras kamelers halsar. 27 Och Gideon lät
därav göra en efod och satte upp den i sin stad, Ofra; och hela
Israel lopp där i trolös avfällighet efter den. Och den blev för
Gideon och hans hus till en snara. 28 Så blev nu Midjan kuvat
under Israels barn och upplyfte icke mer sitt huvud. Och landet
hade ro i fyrtio år, så länge Gideon levde. 29 Men Jerubbaal,
Joas' son, gick hem och stannade sedan i sitt hus. 30 Och
Gideon hade sjuttio söner, som hade utgått från hans länd, ty
han ägde många hustrur. 31 En bihustru som han hade i Sikem
födde honom ock en son; denne gav han namnet Abimelek. 32
Och Gideon, Joas' son, dog i en god ålder och blev begraven i
sin fader Joas' grav i det abiesritiska Ofra 33 Men när Gideon
var död, begynte Israels barn åter i trolös avfällighet löpa efter
Baalerna; och de gjorde Baal-Berit till gud åt sig. 34 Israels barn
tänkte icke på HERREN, sin Gud, som hade räddat dem från
alla deras fienders hand runt omkring. 35 Ej heller visade de
Jerubbaals, Gideons, hus någon kärlek, till gengäld för allt det
goda som han hade gjort mot Israel.

9 Men Abimelek, Jerubbaals son, gick bort till sin moders
bröder i Sikem och talade till dem och till alla som voro
besläktade med hans morfaders hus, och sade: 2 "Talen så till
alla Sikems borgare: Vilket är bäst för eder: att sjuttio män,
alla Jerubbaals söner, råda över eder, eller att en enda man
råder över eder? Kommen därjämte ihåg att jag är edert kött
och ben." 3 Då talade hans moders bröder till hans förmån allt
detta inför alla Sikems borgare. Och dessa blevo vunna för
Abimelek, ty de tänkte: "Han är ju vår broder." 4 Och de gåvo
honom sjuttio siklar silver ur Baal-Berits tempel; för dessa lejde
Abimelek löst folk och äventyrare, vilkas anförare han blev. 5
Därefter begav han sig till sin faders hus i Ofra och dräpte där
sina bröder, Jerubbaals söner, sjuttio män, och detta på en och
samma sten; dock blev Jotam, Jerubbaals yngste son, vid liv, ty
han hade gömt sig. 6 Sedan församlade sig alla Sikems borgare
och alla som bodde i Millo och gingo åstad och gjorde Abimelek
till konung vid Vård-terebinten invid Sikem. 7 När man berättade
detta far Jotam, gick han åstad och ställde sig på toppen av
berget Gerissim och hov upp sin röst och ropade och sade till
dem: "Hören mig, I Sikems borgare, för att Gud ock må höra
eder. 8 Träden gingo en gång åstad för att smörja en konung
över sig. Och de sade till olivträdet: 'Bliv du konung över oss' 9
Men olivträdet svarade dem: 'Skulle jag avstå från min fetma,
som både gudar och människor ära mig för, och gå bort för att
svaja över de andra träden?' 10 Då sade träden till fikonträdet:
'Kom du och bliv konung över oss.' 11 Men fikonträdet svarade
dem: 'Skulle jag avstå från min sötma och min goda frukt och gå
bort för att svaja över de andra träden?' 12 Då sade träden till
vinträdet: 'Kom du och bliv konung över oss.' 13 Men vinträdet
svarade dem: 'Skulle jag avstå från min vinmust, som gör både
gudar och människor glada, och gå bort för att svaja över de
andra träden?' 14 Då sade alla träden till törnbusken: 'Kom du
och bliv konung över oss.' 15 Törnbusken svarade träden: 'Om
det är eder uppriktiga mening att smörja mig till konung över
eder, så kommen och tagen eder tillflykt under min skugga;
varom icke, så skall eld gå ut ur törnbusken och förtära cedrarna
på Libanon.' 16 Så hören nu: om I haven förfarit riktigt och
redligt däri att I haven gjort Abimelek till konung, och om I haven
förfarit väl mot Jerubbaal och hans hus, och haven vedergällt
honom efter hans gärningar -- 17 ty I veten att min fader stridde
för eder och vågade sitt liv för att rädda eder från Midjans
hand, 18 under det att I däremot i dag haven rest eder upp mot
min faders hus och dräpt hans söner, sjuttio män, på en och
samma sten, och gjort Abimelek, hans tjänstekvinnas son, till
konung över Sikems borgare, eftersom han är eder broder --
19 om I alltså denna dag haven förfarit riktigt och redligt mot
Jerubbaal och hans hus, då mån I glädja eder över Abimelek,

och han må ock glädja sig över eder; **20** varom icke, så må
eld gå ut från Abimelek och förtära Sikems borgare och dem
som bo i Millo, och från Sikems borgare och från dem som
bo i Millo må eld gå ut och förtära Abimelek." **21** Och Jotam
skyndade sig undan och flydde bort till Beer, och där bosatte
han sig för att vara i säkerhet för sin broder Abimelek. **22** När
Abimelek hade härskat över Israel i tre år, **23** sände Gud en
tvedräktsande mellan Abimelek och Sikems borgare, så att
Sikems borgare avföllo från Abimelek. **24** Detta skedde, för att
våldet mot Jerubbaals sjuttio söner skulle bliva hämnat, och för
att deras blod skulle komma över deras broder Abimelek som
dräpte dem, så ock över Sikems borgare, som lämnade honom
understöd, så att han kunde dräpa sina bröder. **25** För att skada
honom lade Sikems borgare nu folk i försåt på bergshöjderna,
och dessa plundrade alla som drogo vägen fram därförbi. Detta
blev berättat för Abimelek. **26** Men Gaal, Ebeds son, kom nu dit
med sina bröder, och de drogo in i Sikem. Och Sikems borgare
fattade förtroende för honom. **27** Så hände sig en gång att de
gingo ut på fältet och avbärgade sina vingårdar och pressade
druvorna och höllo en glädjefest, och de gingo därvid in i sin
guds hus och åto och drucko, och uttalade förbannelser över
Abimelek. **28** Och Gaal, Ebeds son, sade: "Vad är Abimelek,
och vad är Sikem, eftersom vi skola tjäna honom? Han är ju
Jerubbaals son, och Sebul är hans tillsyningsman. Nej, tjänen
män som härstamma från Hamor, Sikems fader. Varför skulle vi
tjäna denne? **29** Ack om jag hade detta folk under min vård!
Då skulle jag driva bort Abimelek." Och i fråga om Abimelek
sade han: "Föröka din här och drag ut." **30** Men när Sebul,
hövitsmannen i staden, fick höra vad Gaal, Ebeds son, hade
sagt, upptändes hans vrede. **31** Och han sände listeligen bud till
Abimelek och lät säga: "Se, Gaal, Ebeds son, och hans bröder
hava kommit till Sikem, och de hålla just nu på att uppvigla
staden mot dig. **32** Bryt därför nu upp om natten, du med ditt
folk, och lägg dig i bakhåll på fältet. **33** Sedan må du i morgon
bittida, när solen går upp, störta fram mot staden. När han då
med sitt folk drager ut mot dig, må du göra med honom vad
tillfället giver vid handen." **34** Då bröt Abimelek med allt sitt folk
upp om natten, och de lade sig i bakhåll mot Sikem, i fyra hopar.
35 Och Gaal, Ebeds son, kom ut och ställde sig vid ingången
till stadsporten; och i detsamma bröt Abimelek med sitt folk
fram ifrån bakhållet. **36** När då Gaal såg folket, sade han till
Sebul: "Se, där kommer folk ned från bergshöjderna." Men
Sebul svarade honom: "Det är skuggan av bergen, som för dina
ögon ser ut såsom människor." **37** Gaal tog åter till orda och
sade: "Jo, där kommer folk ned från Mittelhöjden, och en annan
hop kommer på vägen från Teckentydarterebinten." **38** Då sade
Sebul till honom: "Var är nu din stortalighet, du som sade: 'Vad
är Abimelek, eftersom vi skola tjäna honom?' Se, här kommer
det folk som du så föraktade. Drag nu ut och strid mot dem. **39**
Så drog då Gaal ut i spetsen för Sikems borgare och gav sig i
strid med Abimelek. **40** Men Abimelek jagade honom på flykten,
och han flydde undan för honom; och många föllo slagna ända
fram till stadsporten. **41** Och Abimelek stannade i Aruma; men
Sebul drev bort Gaal och hans bröder och lät dem icke längre
stanna i Sikem. **42** Dagen därefter gick folket ut på fältet; och
man berättade detta för Abimelek. **43** Då tog han sitt folk och
delade dem i tre hopar och lade sig i bakhåll på fältet. Och när
han fick se att folket gick ut ur staden, bröt han upp och anföll
dem och nedgjorde dem. **44** Abimelek och de hopar han hade
med sig störtade nämligen fram och ställde sig vid ingången till
stadsporten; men de båda andra hoparna störtade fram mot alla
som voro på fältet och nedgjorde dem. **45** När så Abimelek hade
ansatt staden hela den dagen, intog han den och dräpte det folk
som fanns därinne Sedan rev han ned staden och beströdde
platsen med salt. **46** När besättningen i Sikems torn hörde detta,
begåvo de sig alla till det fasta valvet i El-Berits tempelbyggnad.
47 Och när det blev berättat for Abimelek att hela besättningen i
Sikems torn hade församlat sig där, **48** gick han med allt sitt folk
upp till berget Salmon; och Abimelek tog en yxa i sin hand och
högg av en trädgren och lyfte upp den och lade den på axeln;
och han sade till sitt folk: "Gören med hast detsamma som I
haven sett mig göra." **49** Då högg också allt folket av var sin
gren och följde efter Abimelek, och de lade grenarna intill det
fasta valvet och tände upp eld till att förbränna valvet jämte dem
som voro där. Så omkommo ock alla de människor som bodde i
Sikems torn, vid pass tusen män och kvinnor. **50** Och Abimelek
drog åstad till Tebes och belägrade Tebes och intog det. **51**
Men mitt i staden var ett starkt torn, och dit flydde alla män och
kvinnor, alla borgare i staden, och stängde igen om sig; sedan
stego de upp på tornets tak. **52** Och Abimelek kom till tornet och
angrep det; och han gick fram till porten på tornet för att bränna
upp den i eld. **53** Men en kvinna kastade en kvarnsten ned på
Abimeleks huvud och bräckte så hans huvudskål. **54** Då ropade
han med hast på sin vapendragare och sade till honom: "Drag
ut ditt svärd och döda mig, för att man icke må säga om mig: En
kvinna dräpte honom." Då genomborrade hans tjänare honom,
så att han dog. **55** När nu israeliterna sågo att Abimelek var
död, gingo de hem, var och en till sitt. **56** Alltså lät Gud det
onda som Abimelek hade gjort mot sin fader, då han dräpte sina
sjuttio bröder, komma tillbaka över honom. **57** Och allt det onda
som Sikems män hade gjort lät Gud ock komma tillbaka över
deras huvuden. Så gick Jotams, Jerubbaals sons, förbannelse i
fullbordan på dem.

10 Efter Abimelek uppstod till Israels frälsning Tola, son till
Pua, son till Dodo, en man från Isaskar; och han bodde i
Samir, i Efraims bergsbygd. **2** Han var domare i Israel i tjugutre
år; sedan dog han och blev begraven i Samir. **3** Efter honom
uppstod gileaditen Jair. Han var domare i Israel i tjugutvå år.
4 Han hade trettio söner, som plägade rida på trettio åsnor;
och de hade trettio städer. Dessa kallar man ännu i dag Jairs
byar, och de ligga i Gileads land. **5** Och Jair dog och blev
begraven i Kamon. **6** Men Israels barn gjorde åter vad ont
var i HERRENS ögon och tjänade Baalerna och Astarterna,
så ock Arams, Sidons, Moabs, Ammons barns och filistéernas
gudar och övergåvo HERREN och tjänade honom icke. **7** Då
upptändes HERRENS vrede mot Israel, och han sålde dem i
filistéernas och Ammons barns hand. **8** Och dessa plågade
Israels barn och förforo våldsamt mot dem det året; i aderton år
gjorde de så mot alla de israeliter som bodde på andra sidan

Jordan, i amoréernas land, i Gilead. 9 Därtill gingo Ammons
barn över Jordan och gåvo sig i strid också med Juda, Benjamin
och Efraims hus, så att Israel kom i stor nöd. 10 Då ropade
Israels barn till HERREN och sade: "Vi hava syndat mot dig, ty
vi hava övergivit vår Gud och tjänat Baalerna." 11 Men HERREN
sade till Israels barn: "Har jag icke frälst eder från egyptierna,
amoréerna, Ammons barn och filistéerna? 12 Likaledes bleven I
förtryckta av sidonierna, amalekiterna och maoniterna; och när
I ropaden till mig, frälste jag eder från deras hand. 13 Men I
haven nu övergivit mig och tjänat andra gudar; därför vill jag
icke mer frälsa eder. 14 Gån bort och ropen till de gudar som
I haven utvalt; må de frälsa eder, om I nu ären i nöd. 15 Då
sade Israels barn till HERREN: "Vi hava syndat; gör du med oss
alldeles såsom dig täckes. Allenast rädda oss nu denna gång."
16 Därefter skaffade de bort ifrån sig de främmande gudarna
och tjänade HERREN. Då kunde han icke längre lida att se
Israels vedermöda. 17 Och Ammons barn blevo uppbådade
och lägrade sig i Gilead; men Israels barn församlade sig och
lägrade sig i Mispa. 18 Då sade folket, nämligen de överste i
Gilead, till varandra: "Vem vill begynna striden mot Ammons
barn? Den som det vill skall bliva hövding över alla Gileads
inbyggare."

11 Gileaditen Jefta var en tapper stridsman, men han var son
till en sköka; och Jeftas fader var Gilead. 2 Nu födde ock
Gileads hustru honom söner; och när dessa hans hustrus söner
hade växt upp, drevo de ut Jefta och sade till honom: "Du skall
icke taga arv i vår faders hus, ty du är son till en kvinna som
icke är hans hustru." 3 Då flydde Jefta bort ifrån sina bröder och
bosatte sig i landet Tob; där sällade sig löst folk till Jefta och
gjorde strövtåg med honom. 4 Någon tid därefter gåvo Ammons
barn sig i strid med Israel. 5 Men när Ammons barn gåvo sig i
strid med Israel, gingo de äldste i Gilead åstad för att hämta
Jefta från landet Tob. 6 Och de sade till Jefta: "Kom och bliv
vår anförare, så vilja vi strida mot Ammons barn." 7 Men Jefta
svarade de äldste i Gilead: "I haven ju hatat mig och drivit mig
ut ur min faders hus. Huru kunnen I då nu, när I ären i nöd,
komma till mig?" 8 De äldste i Gilead sade till Jefta: "Just därför
hava vi nu kommit tillbaka till dig, och du måste gå med oss och
strida mot Ammons barn; ty du skall bliva hövding över oss, alla
Gileads inbyggare." 9 Jefta svarade de äldste i Gilead: "Om I nu
fören mig tillbaka för att strida mot Ammons barn och HERREN
giver dem i mitt våld, så vill jag ock sedan vara eder hövding."
10 Då sade de äldste i Gilead till Jefta: "HERREN höre vårt
avtal. Förvisso skola vi låta det bliva så om du har sagt." 11 Så
gick då Jefta med de äldste i Gilead, och folket satte honom till
hövding och anförare över sig. Och Jefta uttalade inför HERREN
i Mispa allt vad han hade sagt. 12 Och Jefta skickade sändebud
till Ammons barns konung och lät säga: "Vad har du med mig att
göra, eftersom du har kommit emot mig och angripit mitt land?"
13 Då svarade Ammons barns konung Jeftas sändebud: "När
Israel drog upp från Egypten, togo de ju mitt land från Arnon
ända till Jabbok och till Jordan; så giv mig nu detta tillbaka i
godo." 14 Åter skickade Jefta sändebud till Ammons barns
konung 15 och lät säga till honom: "Så säger Jefta: Israel har
icke tagit något land vare sig från Moab eller från Ammons barn.
16 Ty när de drogo upp från Egypten och Israel hade tågat
genom öknen ända till Röda havet och sedan kommit till Kades,
17 skickade Israel sändebud till konungen i Edom och lät säga:
'Låt mig tåga genom ditt land.' Men konungen i Edom hörde
icke därpå. De skickade ock till konungen i Moab, men denne
ville icke heller Då stannade Israel i Kades. 18 Därefter tågade
de genom öknen och gingo omkring Edoms land och Moabs
land och kommo öster om Moabs land och lägrade sig på andra
sidan Arnon; de kommo icke in på Moabs område, ty Arnon är
Moabs gräns. 19 Sedan skickade Israel sändebud till Sihon,
amoréernas konung, konungen i Hesbon; och Israel lät säga till
honom: 'Låt oss genom ditt land tåga dit vi skola.' 20 Men Sihon
litade icke på Israel och lät dem icke tåga genom sitt land, utan
församlade allt sitt folk, och de lägrade sig i Jahas; där in- lät
han sig i strid med Israel. 21 Men HERREN, Israels Gud, gav
Sihon och allt hans folk i Israels hand, så att de slogo dem;
och Israel intog hela amoréernas land, ty dessa bodde då i
detta land. 22 De intogo hela amoréernas område, från Arnon
ända till Jabbok, och från öknen ända till Jordan. 23 Och nu, då
HERREN, Israels Gud, har fördrivit amoréerna för sitt folk Israel,
skulle du taga deras land i besittning! 24 Är det icke så: vad din
gud Kemos giver dig till besittning, det tager du i besittning? Så
taga ock vi, närhelst HERREN, vår Gud, fördriver ett folk för
oss, deras land i besittning. 25 Menar du att du är så mycket
förmer än Balak, Sippors sons konungen i Moab? Han dristade
ju icke att inlåta sig i tvist med Israel eller giva sig i strid med
dem. 26 När Israel nu i tre hundra år har bott i Hesbon och
underlydande orter, i Aror och underlydande orter och i alla
städer på båda sidor om Arnon, varför haven I då under hela
den tiden icke tagit detta ifrån oss? 27 Jag har icke försyndat
mig mot dig, men du gör illa mot mig, då du nu överfaller mig.
HERREN, domaren, må i dag döma mellan Israels barn och
Ammons barn." 28 Men Ammons barns konung hörde icke
på vad Jefta lät säga honom genom sändebuden. 29 Då kom
HERRENS Ande över Jefta; och han tågade genom Gilead och
Manasse och tågade så genom Mispe i Gilead, och från Mispe i
Gilead tågade han fram mot Ammons barn. 30 Och Jefta gjorde
ett löfte åt HERREN och sade: "Om du giver Ammons barn i
min hand, 31 så lovar jag att vadhelst som ur dörrarna till mitt
hus går ut emot mig, när jag välbehållen kommer tillbaka från
Ammons barn, det skall höra HERREN till, och det skall jag offra
till brännoffer." 32 Så drog nu Jefta åstad mot Ammons barn för
att strida mot dem; och HERREN gav dem i hans hand. 33 Och
han tillfogade dem ett mycket stort nederlag och intog landet
från Aroer ända till fram emot Minnit, tjugu städer, och ända till
Abel-Keramim. Alltså blevo Ammons barn kuvade under Israels
barn. 34 När sedan Jefta kom hem till sitt hus i Mispa, då gick
hans dotter ut emot honom med pukor och dans. Och hon var
hans enda barn, han hade utom henne varken son eller dotter.
35 I detsamma han nu fick se henne, rev han sönder sina kläder
och ropade: "Ve mig, min dotter, du kommer mig att sjunka till
jorden, du drager olycka över mig! Ty jag har öppnat min mun
inför HERREN till ett löfte och kan icke taga mitt ord tillbaka."
36 Hon svarade honom: "Min fader, har du öppnat din mun

inför HERREN, så gör med mig enligt din muns tal, eftersom
HERREN nu har skaffat dig hämnd på dina fiender, Ammons
barn." 37 Och hon sade ytterligare till sin fader: "Uppfyll dock
denna min begäran: unna mig två månader, så att jag får gå
åstad ned på bergen och begråta min jungfrudom med mina
väninnor. 38 Han svarade: "Du får gå åstad." Och han tillstadde
henne att vara borta i två månader. Då gick hon åstad med sina
väninnor och begrät sin jungfrudom på bergen. 39 Men efter två
månader vände hon tillbaka till sin fader, och han förfor då med
henne efter det löfte han hade gjort. Och hon hade icke känt
någon man. 40 Sedan blev det en sedvänja i Israel att Israels
döttrar år efter år gingo åstad för att lovprisa gileaditen Jeftas
dotter, under fyra dagar vart år.

12 Men Efraims män församlade sig och drogo till Safon;
och de sade till Jefta: "Varför drog du åstad till strid mot
Ammons barn utan att kalla på oss till att tåga med dig? Nu vilja
vi bränna upp ditt hus jämte dig själv i eld. 2 Jefta svarade
dem: "Jag och mitt folk lågo i svår fejd med Ammons barn;
då manade jag eder att komma, men I villen icke frälsa mig
ur deras hand. 3 Och när jag såg att I icke villen frälsa mig,
tog jag min själ i min hand och drog åstad mot Ammons barn,
och HERREN gav dem i min hand. Varför haven I då nu dragit
upp emot mig till att strida emot mig?" 4 Och Jefta församlade
alla Gileads män och gav sig i strid med Efraim. Och Gileads
män slogo efraimiterna; dessa hade nämligen sagt: "Flyktingar
ifrån Efraim ären I; Gilead är ett mellanting, varken Efraim eller
Manasse." 5 Och gileaditerna besatte vadställena över Jordan
för efraimiterna. Då nu någon av de efraimitiska flyktingarna
sade: "Låt mig komma över", frågade Gileads män honom:
"Är du en efraimit?" Om han då svarade nej, 6 så sade de till
honom: "Säg 'schibbolet'." Sade han då "sibbolet", därför att
han icke nog lade sig vinn om att uttala ordet rätt, så grepo de
honom och höggo ned honom där vid vadställena över Jordan.
På detta sätt föllo vid det tillfället fyrtiotvå tusen efraimiter. 7 Och
Jefta var domare i Israel i sex år. Sedan dog gileaditen Jefta och
blev begraven i en av Gileads städer. 8 Efter honom var Ibsan
från Bet-Lehem domare i Israel. 9 Han hade trettio söner, och
trettio döttrar gifte han bort; han fick ock trettio döttrar genom att
skaffa hustrur åt sina söner utifrån. Och han var domare i Israel
i sju år. 10 Sedan dog Ibsan och blev begraven i Bet-Lehem.
11 Efter honom var sebuloniten Elon domare i Israel; i tio år
var han domare i Israel. 12 Sedan dog sebuloniten Elon och
blev begraven i Ajalon, i Sebulons land. 13 Efter honom var
pirgatoniten Abdon, Hillels son, domare i Israel. 14 Han hade
fyrtio söner och trettio sonsöner, vilka plägade rida på sjuttio
åsnor. Och han var domare i Israel i åtta år. 15 Sedan dog
pirgatoniten Abdon, Hillels son, och blev begraven i Pirgaton i
Efraims land, i amalekiternas bergsbygd.

13 Men Israels barn gjorde åter vad ont var i HERRENS
ögon; då gav HERREN dem i filistéernas hand, i fyrtio
år. 2 I Sorga levde nu en man av daniternas släkt, vid namn
Manoa; hans hustru var ofruktsam och hade icke fött några
barn. 3 Men HERRENS ängel uppenbarade sig för hustrun och
sade till henne: "Se, du är ofruktsam och har icke fött några
barn, men du skall bliva havande och föda en son. 4 Tag dig nu
till vara, så att du icke dricker vin eller starka drycker ej heller
äter något orent. 5 Ty se, du skall bliva havande och föda en
son, på vilkens huvud ingen rakkniv skall komma, ty gossen
skall vara en Guds nasir allt ifrån moderlivet; och han skall
göra begynnelse till att frälsa Israel ur filistéernas hand." 6 Då
gick hustrun in och omtalade detta för sin man och sade: "En
gudsman kom till mig; han såg ut såsom en Guds ängel, mycket
fruktansvärd. Jag frågade honom icke varifrån han var, och sitt
namn lät han mig icke veta. 7 Och han sade till mig: 'Se, du skall
bliva havande och föda en son; drick nu icke vin eller starka
drycker och ät icke något orent, ty gossen skall vara en Guds
nasir, från moderlivet ända till sin död.'" 8 Och Manoa bad till
HERREN och sade: "Ack Herre, låt gudsmannen som du sände
hit åter komma till oss, för att han må lära oss huru vi skola göra
med gossen som skall födas." 9 Och Gud hörde Manoas röst;
Guds ängel kom åter till hans hustru, när hon en gång satt ute
på marken och hennes man Manoa icke var hos henne. 10 Då
skyndade hustrun strax åstad och berättade det för sin man;
hon sade till honom: "Mannen som kom till mig häromdagen
har uppenbarat sig för mig." 11 Manoa stod upp och följde sin
hustru; och när han kom till mannen, frågade han honom: "Är du
den man som förut talade med min hustru?" Han svarade: "Ja."
12 Då sade Manoa: "När det som du har sagt går i fullbordan,
vad är då att iakttaga med gossen? Hur skall man göra med
honom?" 13 HERRENS ängel svarade Manoa "Din hustru skall
taga sig till vara för allt varom jag har talat med henne. 14 Hon
skall icke äta något som ha vuxit på vinträd, och vin eller starka
drycker får hon icke dricka, ej heller får hon äta något orent. Allt
vad jag har bjudit henne skall hon hålla." 15 Och Manoa sade till
HERRENS ängel: "Låt oss få hålla dig kvar, så vilja vi tillreda en
killing och sätta fram för dig." 16 Men HERRENS ängel svarade
Manoa: "Om du ock håller mig kvar, skall jag dock icke äta av
din mat; men om du vill tillreda ett brännoffer, så offra detta åt
HERREN." Ty Manoa förstod icke att det var HERRENS ängel.
17 Och Manoa sade till HERRENS ängel: "Vad är ditt namn?
Säg oss det, för att vi må kunna ära dig, när det som du har
sagt går i fullbordan." 18 HERRENS ängel sade till honom:
"Varför frågar du efter mitt namn? Det är alltför underbart." 19
Och Manoa tog killingen med tillhörande spisoffer och lade upp
den på klippan åt HERREN. Då lät han något underbart ske i
Manoas och hans hustrus åsyn. 20 När lågan steg upp från
altaret mot himmelen, for nämligen HERRENS ängel upp, i
lågan från altaret. Då Manoa och hans hustru sågo detta, föllo
de ned till jorden på sitt ansikte 21 Sedan visade sig HERRENS
ängel icke mer för Manoa och hans hustru. Då förstod Manoa
att det hade varit HERRENS ängel. 22 Och Manoa sade till sin
hustru: "Nu måste vi dö, eftersom vi hava sett Gud." 23 Men
hans hustru svarade honom: "Om HERREN hade velat döda
oss, så hade han icke tagit emot något brännoffer och spisoffer
av vår hand, och icke låtit oss se allt detta, ej heller hade han nu
låtit oss höra sådant." 24 Därefter födde hans hustru en son
och gav honom namnet Simson; och gossen växte upp, och
HERREN välsignade honom. 25 Och HERRENS Ande begynte

att verka på honom, medan han var i Dans läger, mellan Sorga
och Estaol.

14 När Simson en gång gick ned till Timna, fick han där i
Timna se en kvinna, en av filistéernas döttrar. **2** Och när
han kom upp därifrån, omtalade han det för sin fader och moder
och sade: "Jag har i Timna sett en kvinna, en av filistéernas
döttrar; henne mån I nu skaffa mig till hustru." **3** Hans fader
och moder sade till honom: "Finnes då ingen kvinna bland dina
bröders döttrar och i hela mitt folk, eftersom du vill gå bort för att
skaffa dig en hustru från de oomskurna filistéerna?" Simson
sade till sin fader: "Skaffa mig denna, ty hon behagar mig."
4 Men hans fader och moder visste icke att detta kom från
HERREN, som sökte sak med filistéerna. På den tiden rådde
nämligen filistéerna över Israel. **5** Och Simson gick med sin
fader och moder ned till Timna; men just som de hade hunnit
fram till vingårdarna vid Timna, kom ett ungt lejon rytande emot
honom. **6** Då föll HERRENS Ande över honom, och han slet
sönder lejonet, såsom hade han slitit sönder en killing, fastän
han icke hade någonting i sin hand; men han talade icke om för
sin fader och moder vad han hade gjort. **7** När han så kom
ditned, talade han med kvinnan; och hon behagade Simson.
8 En tid därefter vände han tillbaka för att hämta henne och
vek då av vägen för att se på det döda lejonet; då fick han i
lejonets kropp se en bisvärm med honung. **9** Och han skrapade
ut honungen i sina händer och åt därav, medan han gick, han
kom så till sin fader och moder och gav dem, och de åto. Men
han talade icke om för dem att det var ur lejonets kropp han
hade skrapat honungen. **10** När nu hans fader kom ned till
kvinnan, gjorde Simson där ett gästabud, ty så plägade de
unga männen göra. **11** Och när de fingo se honom, skaffade
de trettio bröllopssvenner, som skulle vara hos honom. **12**
Till dem sade Simson: "Jag vill förelägga eder en gåta; om I
under de sju gästabudsdagarna sägen mig lösningen på den
och gissen rätt, så skall jag giva eder trettio fina linneskjortor
och trettio högtidsdräkter. **13** Men om I icke kunnen säga mig
lösningen, så skolen I giva mig trettio fina linneskjortor och trettio
högtidsdräkter." De sade till honom: "Förelägg oss din gåta, låt
oss höra den." **14** Då sade han till dem: "Från storätaren utgick
ätbart, från den grymme kom sötma." Men under tre dagar
kunde de icke lösa gåtan. **15** På sjunde dagen sade de då till
Simsons hustru: "Locka din man till att säga oss lösningen på
gåtan; eljest skola vi bränna upp dig och din faders hus i eld.
Icke haven I väl bjudit oss hit för att utarma oss?" **16** Då låg
Simsons hustru över honom med gråt och sade: "Du hatar mig
allenast och älskar mig alls icke; du har förelagt mina landsmän
en gåta, men mig har du icke sagt lösningen på den." Han
svarade henne: "Icke ens åt min fader eller min moder har jag
sagt lösningen; skulle jag då säga den åt dig?" **17** Men hon låg
över honom med gråt under de sju dagar de höllo gästabudet.
Och på sjunde dagen sade han henne lösningen, eftersom hon
så hårt ansatte honom; sedan sade hon lösningen på gåtan åt
sina landsmän. **18** Innan solen gick ned på sjunde dagen, gåvo
honom alltså männen i staden det svaret: "Vad är sötare än
honung, och vad är grymmare än ett lejon?" Men han sade
till dem: "Haden I icke plöjt med min kviga, så haden I icke
gissat min gåta." **19** Och HERRENS Ande kom över honom,
och han gick ned till Askelon och slog där ihjäl trettio män och
tog deras kläder och gav högtidsdräkterna åt dem som hade
sagt lösningen på gåtan. Och hans vrede upptändes, och han
vände tillbaka upp till sin faders hus. **20** Då blev Simsons hustru
given åt den av hans bröllopssvenner, som han hade haft till sin
särskilda följesven.

15 En tid därefter, medan veteskörden pågick, ville Simson
besöka sin hustru, och förde med sig en killing. Och han
sade: "Låt mig gå in till min hustru i kammaren." Men hennes
fader ville icke tillstädja honom att gå in; **2** hennes fader sade:
"Jag höll för säkert att du hade fattat hat till henne, och därför
gav jag henne åt din bröllopssven. Men hon har ju en yngre
syster, som är fagrare än hon; tag denna i stället för den andra."
3 Men Simson svarade dem: "Denna gång är jag utan skuld
gent emot filistéerna, om jag gör dem något ont." **4** Och Simson
gick bort och fångade tre hundra rävar; sedan tog han facklor,
band så ihop två och två rävar med svansarna och satte in en
fackla mitt emellan de två svansarna. **5** Därefter tände han
eld på facklorna och släppte djuren in på filistéernas sädesfält
och antände så både sädesskylar och oskuren säd, vingårdar
och olivplanteringar. **6** Då nu filistéerna frågade efter vem som
hade gjort detta, fingo de det svaret: "Det har Simson, timnitens
måg, därför att denne tog hans hustru och gav henne åt hans
bröllopssven." Då drogo filistéerna åstad och brände upp både
henne och hennes fader i eld. **7** Men Simson sade till dem: "Om
I beten eder så, skall jag sannerligen icke vila, förrän jag har
tagit hämnd på eder." **8** Och han for våldsamt fram med dem,
så att de varken kunde gå eller stå. Sedan gick han ned därifrån
och bodde i bergsklyftan vid Etam. **9** Då drogo filistéerna upp
och lägrade sig i Juda; och de spridde sig i Lehi. **10** Och Juda
män sade: "Varför haven I dragit hitupp mot oss?" De svarade:
"Vi hava dragit hitupp för att binda Simson och för att göra
mot honom såsom han har gjort mot oss." **11** Då drogo tre
tusen män från Juda ned till bergsklyftan vid Etam och sade
till Simson: "Du vet ju att filistéerna råda över oss; huru har
du då kunnat göra så mot oss?" Han svarade dem: "Såsom
de hava gjort mot mig, så har jag gjort mot dem." **12** De sade
till honom: "Vi hava kommit hitned för att binda dig och sedan
lämna dig i filistéernas hand." Simson sade till dem: "Så given
mig nu eder ed på att I icke själva viljen stöta ned mig." **13** De
svarade honom: "Nej, vi vilja allenast binda dig och sedan lämna
dig i deras hand, men vi skola icke döda dig." Så bundo de
honom med två nya tåg och förde honom upp, bort ifrån klippan.
14 När han nu kom till Lehi, skriade filistéerna och sprungo
emot honom. Då kom HERRENS Ande över honom, och tågen
omkring hans armar blevo såsom lintrådar, när de antändas av
eld, och banden likasom smälte bort ifrån hans händer. **15** Och
han fick fatt i en åsnekäke som ännu var frisk; och han räckte ut
sin hand och tog den, och med den slog han ihjäl tusen män. **16**
Sedan sade Simson: "Med åsnekäken slog jag en skara, ja, två;
med åsnekäken slog jag tusen man." **17** När han hade sagt
detta, kastade han käken ifrån sig. Och man kallade den platsen
Ramat-Lehi. **18** Men då han därefter blev mycket törstig, ropade

han till HERREN och sade: "Du själv har genom din tjänare givit
denna stora seger; och nu måste jag dö av törst, och så falla
i de oomskurnas hand!" 19 Då lät Gud fördjupningen i Lehi
öppna sig, och därur gick ut vatten, så att han kunde dricka; och
hans ande kom tillbaka, och han fick liv igen. Därav kallades
källan Den ropandes källa i Lehi, såsom den heter ännu i dag.
20 Och han var domare i Israel under filistéernas tid, i tjugu år.

16 Och Simson gick till Gasa; där fick han se en sköka och
gick in till henne. 2 När då gasiterna fingo höra att Simson
hade kommit dit, omringade de platsen och lågo i försåt för
honom hela natten vid stadsporten. Men hela natten höllo de sig
stilla; de tänkte: "Vi vilja vänta till i morgon, när det bliver dager;
då skola vi dräpa honom." 3 Och Simson låg där intill midnatt;
men vid midnattstiden stod han upp och grep tag i stadsportens
dörrar och i de båda dörrposterna och ryckte loss dem jämte
bommen, och lade alltsammans på sina axlar och bar upp det
till toppen på det berg som ligger gent emot Hebron. 4 Därefter
fattade han kärlek till en kvinna som hette Delila, vid bäcken
Sorek. 5 Då kommo filistéernas hövdingar upp till henne och
sade till henne: "Locka honom till att uppenbara för dig varav
det beror att han är så stark, och huru vi skola bliva honom
övermäktiga, så att vi kunna binda honom och kuva honom; vi
vilja då giva dig ett tusen ett hundra siklar silver var." 6 Då sade
Delila till Simson: "Säg mig varav det beror att du är så stark,
och huru man skulle kunna binda och kuva dig." 7 Simson
svarade henne: "Om man bunde mig med sju friska sensträngar,
som icke hade hunnit torka, så bleve jag svag och vore såsom
en vanlig människa." 8 Då buro filistéernas hövdingar till henne
sju friska sensträngar, som icke hade hunnit torka; och hon
band honom med dem. 9 Men hon hade lagt folk i försåt i den
inre kammaren. Sedan ropade hon till honom: "Filistéerna äro
över dig, Simson!" Då slet han sönder sensträngarna så lätt
som en blångarnssnodd slites sönder, när den kommer intill
elden. Alltså hade man ingenting fått veta om hans styrka. 10
Då sade Delila till Simson: "Du har ju bedragit mig och ljugit för
mig. Men säg mig nu huru man skulle kunna binda dig." 11 Han
svarade henne: "Om man bunde mig med nya tåg, som ännu
icke hade blivit begagnade till något, så bleve jag svag och
vore såsom en vanlig människa." 12 Då tog Delila nya tåg och
band honom med dem och ropade så till honom: "Filistéerna äro
över dig, Simson!"; och folk låg i försåt i den inre kammaren.
Men han slet tågen av sina armar, såsom hade det varit trådar.
13 Då sade Delila till Simson: "Hittills har du bedragit mig och
ljugit för mig; säg mig nu huru man skulle kunna binda dig."
Han svarade henne: "Jo, om du vävde in de sju flätorna på
mitt huvud i ränningen till din väv." 14 Hon slog alltså fast dem
med pluggen och ropade sedan till honom: "Filistéerna äro över
dig, Simson!" När han då vaknade upp ur sömnen, ryckte han
loss vävpluggen jämte ränningen till väven. 15 Då sade hon till
honom: "Huru kan du säga att du har mig kär, du som icke är
uppriktig mot mig? Tre gånger har du nu bedragit mig och icke
velat säga mig varpå det beror att du är så stark." 16 Då hon nu
dag efter dag hårt ansatte honom med denna sin begäran och
plågade honom därmed, blev han så otålig att han kunde dö, 17
och yppade så för henne hela sin hemlighet och sade till henne:
"Ingen rakkniv har kommit på mitt huvud, ty jag är en Guds nasir
allt ifrån min moders liv. Därför, om man rakar håret av mig,
viker min styrka ifrån mig, så att jag bliver svag och är såsom
alla andra människor." 18 Då nu Delila insåg att han hade yppat
för henne hela sin hemlighet, sände hon bud och kallade till
sig filistéernas hövdingar; hon lät säga: "Kommen hitupp ännu
en gång, ty han har nu yppat för mig hela sin hemlighet." Då
kommo filistéernas hövdingar ditupp till henne och förde med
sig penningarna. 19 Nu lagade hon så, att han somnade in på
hennes knän; och sedan hon hade kallat till sig en man som
på hennes befallning skar av de sju flätorna på hans huvud,
begynte hon att få makt över honom, och hans styrka vek
ifrån honom. 20 Därefter ropade hon: "Filistéerna äro över dig,
Simson!" När han då vaknade upp ur sömnen, tänkte han: "Jag
gör mig väl fri, nu såsom de förra gångerna, och skakar mig
lös"; ty han visste icke att HERREN hade vikit ifrån honom. 21
Men filistéerna grepo honom och stucko ut ögonen på honom.
Därefter förde de honom ned till Gasa och bundo honom med
kopparfjättrar, och han måste mala i fängelset. 22 Men hans
huvudhår begynte åter växa ut, sedan det hade blivit avrakat. 23
Och filistéernas hövdingar församlade sig för att anställa en stor
offerfest åt sin gud Dagon och göra sig glada, ty de sade: "Vår
gud har givit vår fiende Simson i vår hand." 24 Och när folket
såg honom, lovade de likaledes sin gud och sade: "Vår gud har
givit vår fiende i vår hand honom som förödde vårt land och
slog så många av oss ihjäl." 25 Då nu deras hjärtan hade blivit
glada, sade de: "Låt hämta Simson, för att han må förlusta oss."
Och Simson blev hämtad ur fängelset och måste vara dem till
förlustelse. Och de hade ställt honom mellan pelarna. 26 Men
Simson sade till den gosse som höll honom vid handen: "Släpp
mig och låt mig komma intill pelarna som huset vilar på, så att
jag får luta mig mot dem." 27 Och huset var fullt med män och
kvinnor, och filistéernas alla hövdingar voro där; och på taket
voro vid pass tre tusen män och kvinnor, som sågo på, huru
Simson förlustade dem. 28 Men Simson ropade till HERREN
och sade: "Herre, HERRE, tänk på mig och styrk mig allenast
denna gång, o Gud, så att jag får taga hämnd på filistéerna
för ett av mina båda ögon." 29 Därefter fattade Simson i de
båda mittelpelare som huset vilade på, och tog fast tag mot
dem; han fattade i den ena med högra handen och i den andra
med vänstra. 30 Och Simson sade: "Må jag nu själv dö med
filistéerna." Sedan böjde han sig framåt med sådan kraft, att
huset föll omkull över hövdingarna och allt folket som fanns
där. Och de som han så dödade vid sin död voro flera än de
som han hade dödat, medan han levde. 31 Och hans bröder
och hela hans familj kommo ditned och togo honom upp med
sig och begrovo honom mellan Sorga och Estaol, i hans fader
Manoas grav. Han hade då i tjugu år varit domare i Israel.

17 I Efraims bergsbygd levde en man som hette Mika. 2
Denne sade till sin moder: "De ett tusen ett hundra
silversiklar som blevo dig fråntagna, och för vilkas skull du
uttalade en förbannelse, som jag själv hörde, se, de penningarna
finnas hos mig. Det var jag som tog dem." Då sade hans moder:

"Välsignad vare du, min son, av HERREN!" 3 Så gav han de ett
tusen ett hundra silversiklarna tillbaka åt sin moder. Men hans
moder sade: "Härmed helgar jag dessa penningar åt HERREN
och lämnar dem åt min son, för att han må låta göra en skuren
och en gjuten gudabild. Här lämnar jag dem nu tillbaka åt dig."
4 Men han gav penningarna tillbaka åt sin moder. Då tog hans
moder två hundra siklar silver och gav dem åt en guldsmed,
och denne gjorde därav en skuren och en gjuten gudabild,
vilka sedan ställdes in i Mikas hus. 5 Mannen Mika hade så ett
gudahus; han lät ock göra en efod och husgudar och insatte
genom handfyllning en av sina söner till präst åt sig. 6 På den
tiden fanns ingen konung i Israel; var och en gjorde vad honom
behagade. 7 I Bet-Lehem i Juda levde då en ung man av Juda
släkt; han var levit och bodde där såsom främling. 8 Denne
man vandrade bort ifrån sin stad, Bet-Lehem i Juda, för att se
om han funne någon annan ort där han kunde bo; och under
sin färd kom han till Efraims bergsbygd, fram till Mikas hus. 9
Då frågade Mika honom: "Varifrån kommer du?" Han svarade
honom: "Jag är en levit från Bet-Lehem i Juda, och jag är nu
stadd på vandring, för att se om jag finner någon annan ort där
jag kan bo." 10 Mika sade till honom: "Stanna kvar hos mig, och
bliv fader och präst åt mig, så skall jag årligen giva dig tio siklar
silver och vad kläder du behöver, och därtill din föda." Då följde
leviten med honom. 11 Och leviten gick in på att stanna hos
mannen, och denne behandlade den unge mannen såsom sin
son. 12 Och Mika insatte leviten genom handfyllning, så att den
unge mannen blev präst åt honom; och han var sedan kvar i
Mikas hus. 13 Och Mika sade: "Nu vet jag att HERREN skall
göra mig gott, eftersom jag har fått leviten till präst."

18 På den tiden fanns ingen konung i Israel. Och på den
tiden sökte sig daniternas stam en arvedel till att bo i, ty
ända dittills hade icke något område tillfallit den såsom arvedel
bland Israels övriga stammar. 2 Så sände då Dans barn ur sin
släkt fem män, uttagna bland dem, tappra män, från Sorga och
Estaol, till att bespeja landet och undersöka det; och de sade till
dem: "Gån åstad och undersöken landet." Så kommo de till
Efraims bergsbygd, fram till Mikas hus; där stannade de över
natten. 3 När de nu voro vid Mikas hus och kände igen den
unge levitens sätt att tala, gingo de fram till honom och frågade
honom: "Vem har fört dig hit? Och vad gör du på detta ställe,
och huru har du det här?" 4 Han omtalade då för dem: "Så och
så gjorde Mika med mig; han gav mig lön, och jag blev präst åt
honom." 5 Då sade de till honom: "Fråga då Gud, så att vi få
veta om den resa som vi äro stadda på skall bliva lyckosam." 6
Prästen svarade dem: "Gån i frid. Den resa som I ären stadda
på står under HERRENS beskydd." 7 Då gingo de fem männen
vidare och kommo till Lais; och de sågo huru folket därinne
bodde i trygghet, på sidoniernas sätt, stilla och trygga, och att
ingen gjorde någon skada i landet genom att tillvälla sig makten;
och de bodde långt ifrån sidonierna och hade intet att skaffa
med andra människor. 8 När de sedan kommo åter till sina
bröder i Sorga och Estaol, frågade deras bröder dem: "Vad
haven I att säga?" 9 De svarade: "Upp, låt oss draga åstad mot
dem! Ty vi hava besett landet och funnit det mycket gott. Skolen
då I sitta stilla? Nej, varen ej sena till att tåga åstad, så att I
kommen dit och intagen landet. 10 När I kommen dit, kommen I
till ett folk som känner sig tryggt, och landet har utrymme nog.
Ja, Gud har givit det i eder hand -- en ort där ingen brist är på
något som jorden kan bära." 11 Så bröto sex hundra man av
daniternas släkt, omgjordade med vapen, upp därifrån, nämligen
från Sorga och Estaol. 12 De drogo upp och lägrade sig vid
Kirjat-Jearim i Juda. Därför kallar man ännu i dag det stället för
Dans läger; det ligger bakom Kirjat-Jearim. 13 Därifrån drogo
de vidare till Efraims bergsbygd och kommo så fram till Mikas
hus. 14 De fem män som hade varit åstad för att bespeja Lais'
land togo då till orda och sade till sina bröder: "I mån veta att
här i husen finnas en efod och husgudar och en skuren och
en gjuten Gudabild. Så betänken nu vad I bören göra." 15 Då
drogo de ditfram och kommo till den unge levitens hus, till Mikas
hus, och hälsade honom. 16 Men de sex hundra männen av
Dans barn ställde sig vid ingången till porten, omgjordade med
sina vapen som de voro. 17 Och de fem män som hade varit
åstad för att bespeja landet gingo upp och kommo ditin och togo
den skurna gudabilden och efoden, så ock husgudarna och
den gjutna gudabilden, under det att prästen stod vid ingången
till porten jämte de sex hundra vapenomgjordade männen. 18
När nu de fem männen hade gått in i Mikas hus och tagit den
skurna gudabilden med efoden och husgudarna och den gjutna
gudabilden, sade prästen till dem: "Vad är det I gören!" 19 De
svarade honom: "Tig, lägg handen på din mun, och gå med oss
och bliv fader och präst åt oss. Vilket är bäst för dig: att vara
präst för en enskild mans hus eller att vara präst för en hel stam
och släkt i Israel?" 20 Då blev prästens hjärta glatt, och han tog
emot efoden och husgudarna och den skurna gudabilden och
slöt sig till folket. 21 Sedan vände de sig åt annat håll och gingo
vidare, och läto därvid kvinnor och barn och boskapen och det
dyrbaraste godset föras främst i tåget. 22 Men när Dans barn
hade kommit ett långt stycke väg från Mikas hus, upphunnos de
av de män som voro bosatta i närheten av Mikas hus, och som
under tiden hade samlat sig. 23 Vid dessas tillrop vände sig nu
Dans barn om och frågade Mika: "Vad fattas dig, eftersom du
kommer med en sådan hop?" 24 Han svarade: "I haven tagit
de gudar som jag har gjort åt mig, därtill ock prästen, och så
gån I eder väg. Vad har jag nu mer kvar? Och ändå frågen
I mig: 'Vad fattas dig?'!" 25 Men Dans barn sade till honom:
"Låt oss icke höra ett ord mer från dig. Eljest kan det hända
att några män i förbittring hugga ned eder, och då bliver du
orsak till att I förloren livet, både du själv och ditt husfolk." 26
Därefter fortsatte Dans barn sin väg; och när Mika såg att de
voro starkare än han, vände han om och drog tillbaka hem igen.
27 Sedan de så hade tagit både vad Mika hade låtit förfärdiga
och därtill hans präst, föllo de över folket i Lais, som levde stilla
och i trygghet, och slogo dem med svärdsegg; men staden
brände de upp i eld. 28 Och ingen kunde komma den till hjälp,
ty den låg långt ifrån Sidon, och folket däri hade intet att skaffa
med andra människor; den låg i Bet-Rehobs dal. Sedan byggde
de åter upp staden och bosatte sig där. 29 Och de gåvo staden
namnet Dan efter sin fader Dan, som var son till Israel; förut
hade staden hetat Lais. 30 Och Dans barn ställde där upp åt sig
den skurna gudabilden; och Jonatan, son till Gersom, Manasses

son, och hans söner voro präster åt daniternas stam, ända till
dess att landets folk fördes bort i fångenskap. 31 De ställde upp
åt sig den skurna gudabild som Mika hade gjort, och de hade
denna kvar under hela den tid Guds hus var i Silo.

19 På den tiden, då ännu ingen konung fanns i Israel, bodde
en levitisk man längst uppe i Efraims bergsbygd. Denne
tog till bihustru åt sig en kvinna från Bet-Lehem i Juda. 2 Men
hans bihustru blev honom otrogen och gick ifrån honom till sin
faders hus i Bet-Lehem i Juda; där uppehöll hon sig en tid av
fyra månader. 3 Då stod hennes man upp och begav sig åstad
efter henne, för att tala vänligt med henne och så föra henne
tillbaka; och han hade med sig sin tjänare och ett par åsnor. Hon
förde honom då in i sin faders hus, och när kvinnans fader fick
se honom, gick han glad emot honom. 4 Och hans svärfader,
kvinnans fader, höll honom kvar, så att han stannade hos honom
i tre dagar; de åto och drucko och voro där nätterna över. 5
När de nu på fjärde dagen stodo upp bittida om morgonen och
han gjorde sig redo att resa, sade kvinnans fader till sin måg:
"Vederkvick dig med ett stycke bröd; sedan mån I resa." 6 Då
satte de sig ned och åto båda tillsammans och drucko. Därefter
sade kvinnans fader till mannen: "Beslut dig för att stanna här
över natten, och låt ditt hjärta vara glatt." 7 Och när mannen
ändå gjorde sig redo att resa, bad hans svärfader honom så
enträget, att han ännu en gång stannade kvar där över natten.
8 På femte dagen stod han åter upp bittida om morgonen för att
resa; då sade kvinnans fader: "Vederkvick dig först, och dröjen
så till eftermiddagen." Därefter åto de båda tillsammans. 9 När
sedan mannen gjorde sig redo att resa med sin bihustru och sin
tjänare, sade hans svärfader, kvinnans fader, till honom: "Se,
det lider mot aftonen; stannen kvar över natten, dagen nalkas ju
sitt slut; ja, stanna kvar här över natten, och låt ditt hjärta vara
glatt. Sedan kunnen I i morgon bittida företaga eder färd, så att
du får komma hem till din hydda." 10 Men mannen ville icke
stanna över natten, utan gjorde sig redo och reste sin väg, och
kom så fram till platsen mitt emot Jebus, det är Jerusalem. Och
han hade med sig ett par sadlade åsnor; och hans bihustru
följde honom. 11 Då de nu voro vid Jebus och dagen var långt
framliden, sade tjänaren till sin herre: "Kom, låt oss taga in i
denna jebuséstad och stanna där över natten." 12 Men hans
herre svarade honom: "Vi skola icke taga in i en främmande
stad, där inga israeliter bo; låt oss draga vidare, fram till Gibea."
13 Och han sade ytterligare till sin tjänare: "Kom, låt oss försöka
hinna fram till en av orterna här och stanna över natten i Gibea
eller Rama." 14 Så drogo de vidare; och när de voro invid Gibea
i Benjamin, gick solen ned. 15 Då togo de in där och kommo för
att stanna över natten i Gibea. Och när mannen kom ditin, satte
han sig på den öppna platsen i staden, men ingen ville taga
emot dem i sitt hus över natten. 16 Men då, om aftonen, kom
en gammal man från sitt arbete på fältet, och denne man var
från Efraims bergsbygd och bodde såsom främling i Gibea; ty
folket där på orten voro benjaminiter. 17 När denne nu lyfte upp
sina ögon, fick han se den vägfarande mannen på den öppna
platsen i staden. Då sade den gamle mannen: "Vart skall du
resa, och varifrån kommer du?" 18 Han svarade honom: "Vi äro
på genomresa från Bet-Lehem i Juda till den del av Efraims
bergsbygd, som ligger längst uppe; därifrån är jag, och jag
har gjort en resa till Bet-Lehem i Juda. Nu är jag på väg till
HERRENS hus, men ingen vill här taga emot mig i sitt hus.
19 Jag har både halm och foder åt våra åsnor, så ock bröd
och vin åt mig själv och åt din tjänarinna och åt mannen som
åtföljer oss, dina tjänare, så att intet fattas oss." 20 Då sade den
gamle mannen: "Frid vare med dig! Men låt mig få sörja för allt
som kan fattas dig. Härute på den öppna platsen må du icke
stanna över natten." 21 Därefter förde han honom till sitt hus
och fodrade åsnorna. Och sedan de hade tvått sina fötter, åto
de och drucko. 22 Under det att de så gjorde sina hjärtan glada,
omringades plötsligt huset av männen i staden, onda män, som
bultade på dörren; och de sade till den gamle mannen, som
rådde om huset: "För hitut den man som har kommit till ditt hus,
så att vi få känna honom." 23 Då gick mannen som rådde om
huset ut till dem och sade till dem: "Nej, mina bröder, gören icke
så illa. Eftersom nu denne man har kommit in i mitt hus, mån I
icke göra en sådan galenskap. 24 Se, jag har en dotter som är
jungfru, och han har själv en bihustru. Dem vill jag föra hitut, så
kunnen I kränka dem och göra med dem vad I finnen för gott.
Men med denne man mån I icke göra någon sådan galenskap.
25 Men männen ville icke höra på honom; då tog mannen sin
bihustru och förde henne ut till dem. Och de kände henne och
hanterade henne skändligt hela natten ända till morgonen; först
när morgonrodnaden gick upp, läto de henne gå. 26 Då kom
kvinnan mot morgonen och föll ned vid ingången till mannens
hus, där hennes herre var, och låg så, till dess det blev dager.
27 När nu hennes herre stod upp om morgonen och öppnade
dörren till huset och gick ut för att fortsätta sin färd, fick han
se sin bihustru ligga vid ingången till huset med händerna på
tröskeln. 28 Han sade till henne: "Stå upp och låt oss gå." Men
hon gav intet svar. Då tog han och lade henne på åsnan; sedan
gjorde mannen sig redo och reste hem till sitt. 29 Men när han
hade kommit hem, fattade han en kniv och tog sin bi- hustru och
styckade henne, efter benen i hennes kropp, i tolv stycken och
sände styckena omkring över hela Israels land. 30 Och var och
en som såg detta sade: "Något sådant har icke hänt eller blivit
sett allt ifrån den dag då Israels barn drogo upp ur Egyptens
land ända till denna dag. Övervägen detta, rådslån och sägen
edert ord."

20 Då drogo alla Israels barn ut, och menigheten församlade
sig såsom en man, från Dan ända till Beer-Seba, så ock
från Gileads land, inför HERREN i Mispa. 2 Och de förnämsta
i hela folket alla Israels stammar, trädde fram i Guds folks
församling: fyra hundra tusen svärdbeväpnade mån till fots. 3
Men Benjamins barn fingo höra att de övriga israeliterna hade
dragit upp till Mispa. Och Israels barn sade: "Omtalen huru
denna ogärning har tillgått." 4 Då tog den levitiske mannen, den
mördade kvinnans man, till orda och sade: "Jag och min bihustru
kommo till Gibea i Benjamin för att stanna där över natten. 5
Då blev jag överfallen av Gibeas borgare; de omringade huset
om natten för att våldföra sig på mig. Mig tänkte de dräpa,
och min bihustru kränkte de, så att hon dog. 6 Då tog jag min

bihustru och styckade henne och sände styckena omkring över
Israels arvedels hela område, eftersom de hade gjort en sådan
skändlighet och galenskap i Israel. 7 Se, nu ären I allasammans
här, I Israels barn. Läggen nu fram förslag och råd här på
stället." 8 Då stod allt folket upp såsom en man och sade:
"Ingen av oss må gå hem till sin hydda, ingen må begiva sig
hem till sitt hus. 9 Detta är vad vi nu vilja göra med Gibea: vi
skola låta lotten gå över det. 10 På vart hundratal i alla Israels
stammar må vi taga ut tio män, och på vart tusental hundra, och
på vart tiotusental tusen, för att dessa må skaffa munförråd
åt folket, så att folket, när det kommer till Geba i Benjamin,
kan göra med staden såsom tillbörligt är för all den galenskap
som den har gjort i Israel." 11 Så församlade sig vid staden
alla män i Israel, endräktigt såsom en man. 12 Och Israels
stammar sände åstad män till alla Benjamins stammar och
läto säga; "Vad är det för en ogärning som har blivit begången
ibland eder! 13 Lämnen nu ut de onda män som bo i Gibea,
så att vi få döda dem och skaffa bort ifrån Israel vad ont är."
Men benjaminiterna ville icke lyssna till sina bröders, de övriga
israeliternas, ord. 14 I stället församlade sig Benjamins barn
från sina städer till Gibea, för att draga ut till strid mot de övriga
israeliterna. 15 På den dagen mönstrades Benjamins barn, de
utgjorde från dessa städer tjugusex tusen svärdbeväpnade män;
vid denna mönstring medräknades icke de som bodde i Gibea,
vilka utgjorde sju hundra utvalda män. 16 Bland allt detta folk
funnos sju hundra utvalda män som voro vänsterhänta; alla
dessa kunde med slungstenen träffa på håret, utan att fela. 17
Och när Israels män -- Benjamin frånräknad -- mönstrades,
utgjorde de fyra hundra tusen svärdbeväpnade män; alla dessa
voro krigsmän. 18 Dessa bröto nu upp och drogo åstad till Betel
och frågade Gud. Israels barn sade: "Vem bland oss skall först
draga ut i striden mot Benjamins barn?" HERREN svarade:
"Juda först." 19 Då bröto Israels barn upp följande morgon och
lägrade sig framför Gibea. 20 Därefter drogo Israels män ut till
strid mot Benjamin; Israels män ställde upp sig till strid mot
dem vid Gibea. 21 Men Benjamins barn drogo ut ur Gibea
och nedgjorde på den dagen tjugutvå tusen man av Israel. 22
Folket, Israels män, tog dock åter mod till sig och ställde upp
sig ännu en gång till strid på samma plats där de hade ställt
upp sig första dagen. 23 Israels barn gingo nämligen upp och
gräto inför HERRENS ansikte ända till aftonen; och de frågade
HERREN: "Skall jag ännu en gång inlåta mig i strid med min
broder Benjamins barn?" Och HERREN svarade: "Dragen ut
mot honom." 24 När så Israels barn dagen därefter ryckte fram
mot Benjamins barn, 25 drog ock Benjamin på andra dagen ut
från Gibea mot Israels barn och nedgjorde av dem ytterligare
aderton tusen man, allasammans svärdbeväpnade män. 26 Då
drogo alla Israels barn upp, allt folket, och kommo till Betel och
gräto och stannade där inför HERRENS ansikte och fastade
på den dagen ända till aftonen; och de offrade brännoffer och
tackoffer inför HERRENS ansikte. 27 Och Israels barn frågade
HERREN (ty Guds förbundsark stod på den tiden där, 28 och
Pinehas, son till Eleasar, Arons son, gjorde tjänst inför den på
den tiden); de sade: "Skall jag ännu en gång draga ut till strid
mot min broder Benjamins barn, eller skall jag avstå därifrån?"
HERREN svarade: "Dragen upp; ty i morgon skall jag giva
honom i din hand." 29 Då lade Israel manskap i bakhåll mot
Gibea, runt omkring det. 30 Och därefter drogo Israels barn
upp mot Benjamins barn, på tredje dagen, och ställde upp sig
i slagordning mot Gibea likasom de förra gångerna. 31 Och
Benjamins barn drogo ut mot folket och blevo lockade långt bort
ifrån staden; och likasom det hade skett de förra gångerna,
fingo de i början slå ihjäl några av folket på vägarna (både
på den som går upp till Betel och på den som går till Gibea
över fältet), kanhända ett trettiotal av Israels män. 32 Då tänkte
Benjamins barn: "De äro slagna av oss, nu likasom förut." Men
Israels barn hade träffat det avtalet: "Vi vilja fly och så locka
dem långt bort ifrån staden, ut på vägarna. 33 Och alla Israels
män hade brutit upp från platsen där de voro, och hade ställt
upp sig i slagordning vid Baal-Tamar, under det att de israeliter
som lågo i bakhåll bröto fram ifrån sin plats vid Maare-Geba.
34 Så kommo då tio tusen man, utvalda ur hela Israel, fram
gent emot Gibea, och striden blev hård, utan att någon visste
att olyckan var dem så nära. 35 Och HERREN lät Benjamin
bliva slagen av Israel, och Israels barn nedgjorde av Benjamin
på den dagen tjugufem tusen ett hundra man, allasammans
svärdbeväpnade män. 36 Nu sågo Benjamins barn att de voro
slagna. Israels män gåvo nämligen plats åt Benjamin, ty de
förlitade sig på bakhållet som de hade lagt mot Gibea. 37 Då
skyndade sig de som lågo i bakhåll att falla in i Gibea; de som
lågo i bakhåll drogo åstad och slogo alla invånarna i staden
med svärdsegg. 38 Men de övriga israeliterna hade träffat det
avtalet med dem som lågo i bakhåll, att dessa skulle låta en
tjock rök såsom tecken stiga upp från staden. 39 Israels män
vände alltså ryggen i striden. Men sedan Benjamin i början hade
fått slå ihjäl några av Israels man, kanhända ett trettiotal, och
därvid hade tänkt: "Förvisso äro de slagna av oss, nu likasom i
den förra striden", 40 då kommo de att vända sig om, vid det
att rökpelaren, det avtalade tecknet, begynte stiga upp från
staden. Och de fingo nu se hela staden förvandlad i lågor som
slogo upp mot himmelen. 41 När då Israels män åter vände om,
blevo Benjamins män förskräckta, ty nu sågo de att olyckan
var dem nära. 42 Och de vände om för Israels män, bort åt
öknen till, men fienderna hunno upp dem; och de som bodde i
städerna där nedgjorde dem som hade kommit mitt emellan. 43
De omringade benjaminiterna, de satte efter dem och trampade
ned dem på deras viloplats, ända fram emot Gibea, österut. 44
Så föllo av Benjamin aderton tusen man, allasammans tappert
folk. 45 Då vände de övriga sig mot öknen och flydde dit, till
Rimmons klippa; men de andra gjorde en efterskörd bland dem
på vägarna, fem tusen man, och satte så efter dem ända till
Gideom och slogo av dem två tusen man. 46 Alltså utgjorde de
som på den dagen föllo av Benjamin tillsammans tjugufem tusen
svärdbeväpnade män; alla dessa voro tappert folk. 47 Men av
dem som vände sig mot öknen och flydde dit, till Rimmons
klippa, hunno sex hundra man ditfram; dessa stannade på
Rimmons klippa i fyra månader. 48 Emellertid vände Israels
män tillbaka till Benjamins barn och slogo dem med svärdsegg,
både dem av stadens befolkning, som ännu voro oskadda, och

jämväl boskapen, korteligen, allt vad de träffade på; därtill satte
de eld på alla städer som de träffade på.

21 Men Israels män hade svurit i Mispa och sagt: "Ingen av
oss skall giva sin dotter till hustru åt någon benjaminit." **2**
Och nu kom folket till Betel och stannade där ända till aftonen
inför Guds ansikte; och de brusto ut i bitter gråt **3** och sade:
"Varför, o HERRE, Israels Gud, har sådant fått ske i Israel, att i
dag en hel stam fattas i Israel?" **4** Dagen därefter stod folket
bittida upp och byggde där ett altare och offrade brännoffer
och tackoffer. **5** och Israels barn sade: "Finnes någon bland
Israels alla stammar, som icke kom upp till HERREN med den
övriga församlingen?" Ty man hade svurit en dyr ed, att den
som icke komme upp till HERREN i Mispa skulle straffas med
döden. **6** Och Israels barn ömkade sig över sin broder Benjamin
och sade: "Nu har en hel stam blivit borthuggen från Israel. **7**
Vad skola vi göra för dem som äro kvar, så att de kunna få
hustrur? Ty själva hava vi ju svurit vid HERREN att icke åt dem
giva hustrur av våra döttrar." **8** Och då frågade åter: "Finnes
bland Israels stammar någon som icke kom upp till HERREN
i Mispa?" Och se, från Jabes i Gilead hade ingen kommit till
lägret, till församlingen där. **9** Ty när folket mönstrades, befanns
det att ingen av invånarna i Jabes i Gilead var där. **10** Då sände
menigheten dit tolv tusen av de tappraste männen och bjöd
dessa och sade: "Gån åstad och slån invånarna i Jabes i Gilead
med svärdsegg, också kvinnor och barn. **11** Ja, detta är vad I
skolen göra: allt mankön och alla de kvinnor som hava haft
med mankön att skaffa skolen I giva till spillo. **12** Men bland
invånarna i Jabes i Gilead funno de fyra hundra unga kvinnor
som voro jungfrur och icke hade haft med män, med mankön,
att skaffa. Dessa förde de då till lägret i Silo i Kanaans land.
13 Sedan sände hela menigheten åstad och underhandlade
med de benjaminiter som befunno sig på Rimmons klippa, och
tillbjöd dem fred. **14** Så vände nu Benjamin tillbaka; och man
gav dem till hustrur de kvinnor från Jabes i Gilead, som man
hade låtit leva. Men dessa räckte ingalunda till för dem. **15** Och
folket ömkade sig över Benjamin, eftersom HERREN hade gjort
en rämna bland Israels stammar. **16** Och de äldste i menigheten
sade: "Vad skola vi göra med dem som äro kvar, så att de
kunna få hustrur? Ty alla kvinnor äro ju utrotade ur Benjamin."
17 Och de sade ytterligare: "De undkomna av Benjamin måste
få en besittning, så att icke en stam bliver utplånad ur Israel. **18**
Men själva kunna vi icke åt dem giva hustrur av våra döttrar, ty
Israels barn hava svurit och sagt: Förbannad vare den som giver
en hustru åt Benjamin." **19** Och de sade vidare: "En HERREN
högtid plägar ju hållas år efter år i Silo, som ligger norr om Betel,
öster om den väg som går från Betel upp till Sikem, och söder
om Lebona." **20** Och de bjödo Benjamins barn och sade: "Gån
åstad och läggen eder i försåt i vingårdarna. **21** När I då fån
se Silos döttrar komma ut för att uppföra sina dansar, skolen I
komma fram ur vingårdarna, och var och en av eder skall bland
Silos döttrar rycka till sig en som kan bliva hans hustru; därefter
skolen I begiva eder hem till Benjamins land. **22** Om sedan
deras fäder eller deras bröder komma och beklaga sig för oss,
vilja vi säga till dem: 'Förunnen oss dem; ty ingen av oss har
tagit sig någon hustru i kriget. I haven ju då icke själva givit
dem åt dessa; ty i sådant fall haden I ådragit eder skuld.'" **23**
Och Benjamins barn gjorde så och skaffade sig hustrur, lika
många som de själva voro, bland de dansande kvinnor som de
rövade. Sedan begåvo de sig tillbaka till sin arvedel och byggde
åter upp städerna och bosatte sig i dem. **24** Också de övriga
israeliterna begåvo sig bort därifrån, var och en till sin stam och
sin släkt, och drogo ut därifrån, var och en till sin arvedel. **25** På
den tiden fanns ingen konung i Israel; var och en gjorde vad
honom behagade.

Rut

1 På den tid då domarna regerade uppstod hungersnöd i
landet. Då drog en man från Bet-Lehem i Juda åstad med
sin hustru och sina båda söner för att bosätta sig i Moabs land
under någon tid. **2** Mannen hette Elimelek, hans hustru Noomi,
och hans båda söner Mahelon och Kiljon; och de voro efratiter,
från Bet-Lehem i Juda. Så kommo de nu till Moabs land och
vistades där. **3** Och Elimelek, Noomis man, dog; men hon levde
kvar med sina båda söner. **4** Dessa skaffade sig moabitiska
hustrur; den ena hette Orpa och den andra Rut. **5** Och sedan
de hade bott där vid pass tio år, dogo också de båda, Mahelon
och Kiljon; men kvinnan levde kvar efter sina båda söner och
sin man. **6** Då stod hon upp med sina sonhustrur för att vända
tillbaka från Moabs land; ty hon hade hört i Moabs land att
HERREN hade sett till sitt folk och givit det bröd. **7** Så begav
hon sig, jämte sina båda sonhustrur, från det ställe där hon hade
vistats. Men när de nu gingo sin väg fram, för att komma tillbaka
till Juda land, **8** sade Noomi till sina båda sonhustrur: "Vänden
om och gå hem igen, var och en till sin moder. **9** HERREN
bevise godhet mot eder, såsom I haven gjort mot de båda döda
och mot mig. HERREN give eder att I mån finna ro, var i sin
mans hus." Därefter kysste hon dem. Men de brusto ut i gråt **10**
och sade till henne: "Nej, vi vilja följa med dig tillbaka till ditt
folk." **11** Men Noomi svarade: "Vänden om, mina döttrar. Varför
skullen I gå med mig? Kan väl jag ännu en gång få söner i mitt
liv, vilka kunna bliva män åt eder? **12** Vänden om, mina döttrar,
och gån hem, ty jag är nu för gammal att överlämna mig åt
en man. Och om jag än kunde tänka: 'Jag har ännu hopp', ja,
om jag ock redan i natt överlämnade mig åt en man och så
verkligen födde söner, **13** icke skullen I därför vänta, till dess att
de hade blivit fullvuxna, icke skullen I därför stänga eder inne
och förbliva utan män? Bort det, mina döttrar! Jag känner redan
bedrövelse nog för eder skull, eftersom HERRENS hand så har
drabbat mig." **14** Då brusto de åter ut i gråt. Och Orpa kysste
sin svärmoder till avsked, men Rut höll sig alltjämt intill henne.
15 Då sade hon: "Se, din svägerska har vänt tillbaka till sitt folk
och till sin gud; vänd ock du tillbaka och följ din svägerska."
16 Men Rut svarade: "Sök icke intala mig att övergiva dig och
vända tillbaka ifrån dig. Ty dit du går vill ock jag gå, och där
du stannar vill ock jag stanna. Ditt folk är mitt folk, och din
Gud är min Gud. **17** Där du dör vill ock jag dö, och där vill
jag bliva begraven. HERREN straffe mig nu och framgent, om
något annat än döden kommer att skilja mig från dig." **18** Då
hon nu såg att denna stod fast i sitt beslut att gå med henne,
upphörde hon att tala därom med henne. **19** Så gingo de båda
med varandra, till dess att de kommo till Bet-Lehem. Och när de
kommo till Bet-Lehem, kom hela staden i rörelse för deras skull,
och kvinnorna sade: "Detta är ju Noomi!" **20** Men hon sade
till dem: "Kallen mig icke Noomi, utan kallen mig Mara, ty den
Allsmäktige har låtit mycken bedrövelse komma över mig. **21**
Rik drog jag härifrån, och tomhänt har HERREN låtit mig komma
tillbaka. Varför kallen I mig då Noomi, när HERREN har vittnat
emot mig, när den Allsmäktige har låtit det gå mig så illa?" **22**
Så kom då Noomi tillbaka med sin sonhustru, moabitiskan Rut, i
det hon vände tillbaka från Moabs land. Och de kommo till Bet-
Lehem, när kornskörden begynte.

2 Men Noomi hade en frände på sin mans sida, en rik man
av Elimeleks släkt, vid namn Boas. **2** Och moabitiskan Rut
sade till Noomi: "Låt mig gå ut på åkern och plocka ax efter
någon inför vilkens ögon jag finner nåd." Hon svarade henne:
"Ja, gå, min dotter." **3** Då gick hon åstad och kom till en åker
och plockade där ax efter skördemännen; och det hände sig så
för henne att åkerstycket tillhörde Boas, som var av Elimeleks
släkt. **4** Och Boas kom just då dit från Bet-Lehem; och han
sade till skördemännen: "HERREN vare med eder." De svarade
honom: "HERREN välsigne dig." **5** Och Boas frågade den bland
tjänarna, som hade uppsikt över skördemännen: "Vem tillhör
den unga kvinnan där?" **6** Tjänaren som hade uppsikt över
skördemännen svarade och sade: "Det är en moabitisk kvinna,
den kvinna som med Noomi har kommit hit från Moabs land.
7 Hon bad att hon skulle få plocka och hopsamla ax bland
kärvarna, efter skördemännen; och så kom hon, och hon har
hållit på allt sedan i morse ända till denna stund, utom att hon
nyss har vilat något litet därinne." **8** Då sade Boas till Rut:
"Hör, min dotter: du skall icke gå bort och plocka ax på någon
annan åker, ej heller gå härifrån, utan du skall hålla dig till mina
tjänarinnor här. **9** Se efter, var skördemännen arbeta på åkern,
och gå efter dem; jag har förbjudit mina tjänare att göra dig
något för när. Och om du bliver törstig, så gå till kärlen och
drick av det som mina tjänare hämta." **10** Då föll hon ned på
sitt ansikte och bugade sig mot jorden och sade till honom:
"Varför har jag funnit sådan nåd för dina ögon, att du tager dig
an mig, fastän jag är en främling?" **11** Boas svarade och sade
till henne: "För mig har blivit berättat allt vad du har gjort mot din
svärmoder efter din mans död, huru du har övergivit din fader
och din moder och ditt fädernesland, och vandrat åstad till ett
folk som du förut icke kände. **12** HERREN vedergälle dig för vad
du har gjort; ja, må full lön tillfalla dig från HERREN, Israels
Gud, till vilken du har kommit, för att finna tillflykt under hans
vingar." **13** Hon sade: "Så må jag då finna nåd för dina ögon, min
herre; ty du har tröstat mig och talat vänligt med din tjänarinna,
fastän jag icke är såsom någon av dina tjänarinnor." **14** Och när
måltidsstunden var inne, sade Boas till henne: "Kom hitfram och
ät av brödet och doppa ditt brödstycke i vinet." Då satte hon sig
vid sidan av skördemännen; och han lade för henne rostade
ax, och hon åt och blev mätt och fick därtill över. **15** Och när
hon därefter stod upp för att plocka ax, bjöd Boas sina tjänare
och sade: "Låten henne ock få plocka ax mellan kärvarna, och
förfördelen henne icke. **16** Ja, I mån till och med draga ut strån
ur knipporna åt henne och låta dem ligga, så att hon får plocka
upp dem, och ingen må banna henne därför." **17** Så plockade
hon ax på åkern ända till aftonen; och när hon klappade ut det
som hon hade plockat, var det vid pass en efa korn. **18** Och hon
tog sin börda och gick in i staden, och hennes svärmoder fick se
vad hon hade plockat. Därefter tog hon fram och gav henne vad
hon hade fått över, sedan hon hade ätit sig mätt. **19** Då sade
hennes svärmoder till henne: "Var har du i dag plockat ax, och

var har du arbetat? Välsignad vare han som har tagit sig an dig!"
Då berättade hon för sin svärmoder hos vem hon hade arbetat;
hon sade: "Den man som jag i dag har arbetat hos heter Boas."
20 Då sade Noomi till sin sonhustru: "Välsignad vare han av
HERREN, därför att han icke har undandragit sig att bevisa
godhet både mot de levande och mot de döda!" Och Noomi
sade ytterligare till henne: "Den mannen är vår nära frände, en
av våra bördemän." 21 Moabitiskan Rut sade: "Han sade ock till
mig: 'Håll dig till mina tjänare, ända till dess att de hava inbärgat
hela min skörd.'" 22 Då sade Noomi till sin sonhustru Rut: "Ja,
det är bäst, min dotter, att du går med hans tjänarinnor, så att
man icke behandlar dig illa, såsom det kunde ske på en annan
åker." 23 Så höll hon sig då till Boas' tjänarinnor och plockade
ax där, till dess både korn- och veteskörden voro avslutade.
Men hon bodde hos sin svärmoder.

3 Och hennes svärmoder Noomi sade till henne: "Min dotter,
jag vill söka skaffa dig ro, för att det må gå dig väl. 2 Så hör
då: Boas, med vilkens tjänarinnor du har varit tillsammans, är ju
vår frände. Och just i natt kastar han korn på sin tröskplats.
3 Så två dig nu och smörj dig och kläd dig, och gå ned till
tröskplatsen. Men laga så, att mannen icke får se dig, förrän
han har ätit och druckit. 4 När han då lägger sig, så se efter, var
han lägger sig, och gå dit och lyft upp täcket vid hans fötter och
lägg dig där; han skall då själv säga dig vad du bör göra." 5 Hon
svarade: "Allt vad du säger vill jag göra." 6 Och hon gick ned till
tröskplatsen och gjorde alldeles såsom hennes svärmoder hade
bjudit henne. 7 Ty när Boas hade ätit och druckit, så att hans
hjärta blev glatt, och sedan han hade gått åstad och lagt sig
invid sädeshögen, kom hon oförmärkt och lyfte upp täcket vid
hans fötter och lade sig där. 8 Vid midnattstiden blev mannen
uppskrämd och böjde sig framåt och fick då se en kvinna ligga
vid hans fötter. 9 Och han sade: "Vem är du?" Hon svarade:
"Jag är Rut, din tjänarinna. Bred ut din mantelflik över din
tjänarinna, ty du är min bördeman." 10 Då sade han: "Välsignad
vare du av HERREN, min dotter! Du har nu givit ett större bevis
på din kärlek än förut, därigenom att du icke har lupit efter unga
män, vare sig fattiga eller rika. 11 Så frukta nu icke, min dotter;
allt vad du säger vill jag göra dig. Ty allt folket i min stad vet att
du är en rättskaffens kvinna. 12 Nu är det visserligen sant att
jag är din bördeman; men en annan bördeman finnes, som är
närmare än jag. 13 Stanna nu kvar i natt; om han i morgon
vill taga dig efter bördesrätt, gott, må han då göra det, så sant
HERREN lever. Ligg nu kvar ända till morgonen." 14 Så låg hon
vid hans fötter ända till morgonen, men hon fick stå upp, innan
ännu någon kunde känna igen den andre; ty han tänkte: "Det får
icke bliva känt att kvinnan har kommit hit till tröskplatsen." 15
Och han sade: "Räck hit manteln som du har på dig, och håll
fram den." Och hon höll fram den. Då mätte han upp sex mått
korn och gav henne att bära; därefter gick hon in i staden. 16
Och när hon kom till sin svärmoder, sade denna: "Huru har det
gått för dig, min dotter?" Då berättade hon för henne allt vad
mannen hade gjort mot henne; 17 och hon sade: "Dessa sex
mått korn gav han mig, i det han sade: 'Du skall icke komma
tomhänt hem till din svärmoder.'" 18 Då svarade hon: "Bida, min
dotter, till dess du får se huru saken avlöper; ty mannen skall
icke giva sig till ro, med mindre han i dag för saken till sitt slut."

4 Och Boas hade gått upp till stadsporten och satt sig där. Då
hände sig att den bördeman som Boas hade talat om gick
där fram; då nämnde han honom vid namn och sade: "Kom hit
och sätt dig här." Och han kom och satte sig. 2 Därefter tog
Boas till sig tio män av de äldste i staden och sade: "Sätten eder
här." Och de satte sig. 3 Sedan sade han till bördemannen: "Det
åkerstycke som tillhörde vår broder Elimelek har Noomi sålt,
hon som kom tillbaka från Moabs land. 4 Därefter tänkte jag att
jag skulle underrätta dig därom och säga: Köp det inför dem
som här sitta och inför mitt folks äldste. Om du vill taga det efter
bördesrätt, så säg mig det, så att jag får veta det, ty ingen annan
äger bördesrätt än du och, näst dig, jag själv." Han sade: "Jag
vill taga det efter bördesrätt." 5 Då sade Boas: "När du köper
åkern av Noomis hand, då köper du den ock av moabitiskan
Rut, den dödes hustru, med skyldighet att uppväcka den dödes
namn och fästa det vid hans arvedel." 6 Bördemannen svarade:
"Då kan jag icke begagna mig av min bördesrätt, ty jag skulle
därmed fördärva min egen arvedel. Börda du åt dig vad jag
skulle hava bördat, ty jag kan icke göra det." 7 Men när någon
bördade något eller avtalade ett byte, var det fordom sed i
Israel att han, till stadfästelse av ett sådant avtal, drog av sig
sin sko och gav den åt den andre; och detta gällde såsom
ett vittnesbörd i Israel. 8 Så sade nu bördemannen till Boas:
"Köp du det"; och han drog därvid av sig sin sko. 9 Då sade
Boas till de äldste och till allt folket: "I åren i dag vittnen till att
jag nu har köpt av Noomis hand allt vad som har tillhört Kiljon
och Mahelon. 10 Därjämte har jag ock köpt moabitiskan Rut,
Mahelons hustru, till hustru åt mig, för att uppväcka den dödes
namn och fästa det vid hans arvedel, på det att den dödes
namn icke må bliva utrotat bland hans bröder eller ur porten
till hans stad. I åren i dag vittnen härtill." 11 Och allt folket i
stadsporten, så ock de äldste, svarade: "Ja, och HERREN låte
den kvinna som nu går in i ditt hus bliva lik Rakel och Lea, de
båda som hava byggt upp Israels hus. Och må du förkovra
dig storligen i Efrata och göra dig ett namn i Bet-Lehem. 12
Och blive ditt hus såsom Peres' hus, hans som Tamar födde åt
Juda, genom de avkomlingar som HERREN skall giva dig med
denna unga kvinna." 13 Så tog då Boas Rut till sig, och hon blev
hans hustru, och han gick in till henne; och HERREN gav henne
livsfrukt, och hon födde en son. 14 Då sade kvinnorna till Noomi:
"Lovad vare HERREN, som i dag har så gjort, att det icke fattas
dig en bördeman som skall få ett namn i Israel! 15 Han skall
bliva dig en tröstare och en försörjare på din ålderdom; ty din
sonhustru, som har dig kär, har fött honom, hon som är mer för
dig än sju söner." 16 Och Noomi tog barnet och lade det i sin
famn och blev dess sköterska. 17 Och grannkvinnorna sade:
"Noomi har fått en son"; och de gåvo honom namn, de kallade
honom Obed. Han blev fader till Isai, Davids fader. 18 Och detta
är Peres' släktregister: Peres födde Hesron; 19 Hesron födde
Ram; Ram födde Amminadab; 20 Amminadab födde Naheson;
Naheson födde Salma; 21 Salmon födde Boas; Boas födde
Obed; 22 Obed födde Isai, och Isai födde David.

1 Samuelsboken

1 I Ramataim-Sofim, i Efraims bergsbygd, levde en man som
hette Elkana, son till Jeroham, son till Elihu, son till Tohu,
son till Suf, en efraimit. **2** Han hade två hustrur; den ena hette
Hanna, den andra Peninna. Och Peninna hade barn, men
Hanna var barnlös. **3** Den mannen begav sig år efter år upp
från sin stad för att tillbedja och offra åt HERREN Sebaot i Silo,
där Elis båda söner, Hofni och Pinehas, då voro HERRENS
präster. **4** En dag offrade nu Elkana. Och han plägade giva
sin hustru Peninna och alla hennes söner och döttrar var sin
andel av offret; **5** men åt Hanna gav han då en dubbelt så
stor andel, ty han hade Hanna kär, fastän HERREN hade gjort
henne ofruktsam. **6** Men hennes medtävlerska plägade, för
att väcka hennes vrede, mycket retas med henne, därför att
HERREN hade gjort henne ofruktsam. **7** För vart år, så ofta hon
hade kommit upp till HERRENS hus, gjorde han på samma sätt,
och den andra retades då med henne på samma sätt. Och nu
grät hon och åt intet. **8** Då sade hennes man Elkana till henne:
"Hanna, varför gråter du? Varför äter du icke? Varför är du så
sorgsen? Är jag icke mer för dig än tio söner? **9** En gång när de
hade ätit och druckit i Silo hände sig, medan prästen Eli satt på
sin stol vid dörren till HERRENS tempel, att Hanna stod upp **10**
och i sin djupa bedrövelse begynte bedja till HERREN under
bitter gråt. **11** Och hon gjorde ett löfte och sade: HERRE Sebaot,
om du vill se till din tjänarinnas lidande och tänka på mig och
icke förgäta din tjänarinna, utan giva din tjänarinna en manlig
avkomling, så vill jag giva denne åt HERREN för hela hans liv,
och ingen rakkniv skall komma på hans huvud." **12** När hon nu
länge så bad inför HERREN och Eli därvid gav akt på hennes
mun **13** -- Hanna talade nämligen i sitt hjärta; allenast hennes
läppar rörde sig, men hennes röst hördes icke -- då trodde Eli
att hon var drucken. **14** Därför sade Eli till henne: "Huru länge
skall du bete dig såsom en drucken? Laga så, att ruset går av
dig." **15** Men Hanna svarade och sade: "Nej, min herre, jag
är en hårt prövad kvinna; vin och starka drycker har jag icke
druckit, men jag utgöt nu min själ för HERREN. **16** Anse icke din
tjänarinna för en ond kvinna, ty det är mitt myckna bekymmer
och min myckna sorg som har drivit mig att tala ända till denna
stund." **17** Då svarade Eli och sade: "Gå i frid. Israels Gud skall
giva dig vad du har utbett dig av honom." **18** Hon sade: "Låt din
tjänarinna finna nåd för dina ögon." Så gick kvinnan sin väg och
fick sig mat, och hon såg sedan icke mer så sorgsen ut. **19**
Bittida följande morgon, sedan de hade tillbett inför HERREN,
vände de tillbaka och kommo hem igen till Rama. Och Elkana
kände sin hustru Hanna, och HERREN tänkte på henne, **20**
Och Hanna blev havande och födde en son, när tiden hade
gått om; denne gav hon namnet Samuel, "ty", sade hon, "av
HERREN har jag utbett mig honom." **21** När sedan mannen
Elkana med hela sitt hus begav sig upp för att offra åt HERREN
sitt årliga slaktoffer och sitt löftesoffer, **22** gick Hanna icke med
ditupp, utan sade till sin man: "Jag vill vänta, till dess att gossen
har blivit avvand, då skall jag föra honom med mig, för att han
må ställas fram inför HERRENS ansikte och sedan stanna där
för alltid." **23** Hennes man Elkana sade till henne: "Gör vad
du finner för gott; stanna, till dess du har avvant honom; må
HERREN allenast uppfylla sitt ord." Så stannade då hustrun
hemma och gav sin son di, till dess hon skulle avvänja honom.
24 Men sedan hon hade avvant honom, tog hon honom med sig
ditupp, jämte tre tjurar, en efa mjöl och en vinlägel; så förde hon
honom in i HERRENS hus i Silo. Men gossen var ännu helt
ung. **25** Och de slaktade tjuren och förde så gossen fram till Eli.
26 Och hon sade: "Hör mig, min herre; så sant du lever, min
herre, jag är den kvinna som stod här bredvid dig och bad till
HERREN. **27** Om denne gosse bad jag; nu har HERREN givit
mig vad jag utbad mig av honom. **28** Därför vill ock jag nu giva
honom tillbaka åt HERREN; så länge han lever, skall han vara
given åt HERREN." Och de tillbådo där HERREN.

2 Och Hanna bad och sade: "Mitt hjärta fröjdar sig i HERREN;
mitt horn är upphöjt genom HERREN. Min mun är vitt
upplåten mot mina fiender; ty jag gläder mig över din frälsning.
2 Ingen är helig såsom HERREN ty ingen finnes förutom dig;
ingen klippa är såsom vår Gud. **3** Fören icke beständigt så
mycket högmodigt tal; vad fräckt är gånge icke ut ur eder mun.
Ty HERREN är en Gud som vet allt, och hos honom vägas
gärningarna. **4** Hjältarnas bågar äro sönderbrutna, men de
stapplande omgjorda sig med kraft. **5** De som voro mätta
måste taga lega för bröd, men de som ledo hunger hungra
icke mer. Ja, den ofruktsamma föder sju barn, men den moder
som fick många barn vissnar bort. **6** HERREN dödar och gör
levande, han för ned i dödsriket och upp därifrån. **(Sheol h7585)** **7**
HERREN gör fattig, han gör ock rik; han ödmjukar, men han
upphöjer ock. **8** Han upprättar den ringe ur stoftet, ur dyn
lyfter han den fattige upp, ty han vill låta dem sitta bredvid
furstar, och en härlig tron giver han dem till arvedel. Ty jordens
grundfästen äro HERRENS, och jordkretsen har han ställt på
dem. **9** Sina frommas fötter bevarar han, men de ogudaktiga
förgöras i mörkret, ty ingen förmår något genom egen kraft. **10**
De som strida mot HERREN bliva krossade, ovan dem dundrar
han i himmelen; ja, HERREN dömer jordens ändar. Men han
giver makt åt sin konung, han upphöjer sin smordes horn. **11**
Och Elkana gick hem igen till Rama; gossen däremot gjorde
tjänst inför HERREN under prästen Eli. **12** Men Elis söner voro
onda män, de ville icke veta av HERREN. **13** På följande sätt
plägade nämligen prästerna gå till väga med folket: så ofta
någon offrade ett slaktoffer, kom prästens tjänare, medan köttet
koktes, och hade en treuddig gaffel i sin hand; **14** den stack han
ned i kitteln eller pannan eller krukan eller grytan, och allt vad
han så fick upp med gaffeln, det tog prästen. Så gjorde de mot
alla israeliter som kommo dit till Silo. **15** Ja, till och med innan
man hade förbränt det feta, kom prästens tjänare och sade
till den som offrade: "Giv hit kött, så att jag kan steka det åt
prästen, ty han vill icke hava kokt kött av dig, utan rått." **16**
Om då mannen svarade honom: "Först skall man nu förbränna
det feta; tag sedan vad dig lyster", så sade han: "Nej, nu strax
skall du lämna det, eljest tager jag det med våld." **17** Och de
unga männens synd var så mycket större inför HERREN som
folket därigenom lärde sig att förakta HERRENS offer. **18** Men

Samuel gjorde tjänst inför HERRENS ansikte, och var redan
såsom gosse iklädd linne-efod. **19** Därtill plägade hans moder
vart år göra åt honom en liten kåpa, som hon hade med sig till
honom, när hon jämte sin man begav sig upp för att offra det
årliga slaktoffret. **20** Då plägade Eli välsigna Elkana jämte hans
hustru och säga: "HERREN skänke dig ytterligare avkomma
med denna kvinna, i stället för den som hon utbad sig genom sin
bön till HERREN." Och så gingo de hem igen. **21** Och HERREN
såg till Hanna, och hon blev havande och födde tre söner och
två döttrar. Men gossen Samuel växte upp i HERRENS hus.
22 Då nu Eli, som var mycket gammal, fick höra allt vad hans
söner gjorde mot hela Israel, och att de lågo hos de kvinnor
som hade tjänstgöring vid ingången till uppenbarelsetältet, **23**
sade han till dem: "Varför gören sådant, allt detta onda som
jag hör allt folket här tala om eder? **24** Icke så, mina söner!
Det rykte jag hör vara gängse bland HERRENS folk är icke
gott. **25** Om en människa försyndar sig mot en annan, så kan
Gud medla för henne; men om en människa försyndar sig mot
HERREN, vem kan då göra sig till medlare för henne?" Men de
lyssnade icke till sin faders ord, ty HERREN ville döda dem. **26**
Gossen Samuel däremot växte till i ålder och välbehag både för
HERREN och för människor. **27** Och en gudsman kom till Eli och
sade till honom: "Så säger HERREN: Har jag icke uppenbarat
mig för din faders hus, när de ännu voro i Egypten och tjänade
Faraos hus? **28** Och har jag icke utvalt honom bland alla Israels
stammar till präst åt mig, till att offra på mitt altare och antända
rökelse och bära efod inför mitt ansikte? Och gav jag icke åt din
faders hus Israels barns alla eldsoffer? **29** Varför förtrampen I
då de slaktoffer och spisoffer som jag har påbjudit i min boning?
Och huru kan du ära dina söner mer än mig, så att I göden eder
med det bästa av var offergåva som mitt folk Israel bär fram? **30**
Därför säger HERREN, Israels Gud: Väl har jag sagt att ditt
och din faders hus skulle få göra tjänst inför mig evärdligen.
Men nu säger HERREN: Bort det! Ty dem som ära mig vill jag
ock ära, men de som förakta mig skola komma på skam. **31**
Se, dagar skola komma, då jag skall avhugga din arm och din
faders hus' arm, så att ingen skall bliva gammal i ditt hus. **32**
Och du skall få se min boning lida nöd, trots allt det goda som
vederfares Israel. Och ingen skall någonsin bliva gammal i ditt
eget hus. **33** Dock vill jag icke från mitt altare utrota var man av
din slakt, så att jag kommer dina ögon att förtvina och din själ
att försmäkta; men alla som växa upp i ditt hus skola dö, när de
hava hunnit till manlig ålder. **34** Och tecknet härtill skall för dig
vara det som skall övergå dina båda söner Hofni och Pinehas:
på en och samma dag skola de båda dö. **35** Men jag skall låta
en präst uppstå åt mig, som bliver beståndande, en som gör
efter vad i mitt hjärta och min själ är; åt honom skall jag bygga
ett hus som bliver beståndande, och han skall göra tjänst inför
min smorde beständigt. **36** Och var och en som bliver kvar:
av ditt hus skall komma och falla ned för honom, för att få en
silverpenning eller en kaka bröd; han skall säga: 'Anställ mig vid
någon prästsyssla, så att jag får en bit bröd att äta.'"

3 Så gjorde nu den unge Samuel tjänst inför HERREN under
Eli. Och HERRENS ord var sällsynt på den tiden, profetsyner
voro icke vanliga. **2** Då nu en gång Eli, vilkens ögon hade
begynt att bliva skumma, så att han icke kunde se, låg och
sov på sin plats, **3** innan ännu Guds lampa hade slocknat, och
medan också Samuel låg och sov, då hände sig i HERRENS
tempel, där Guds ark stod, **4** att HERREN ropade på Samuel
Denne svarade: "Här är jag." **5** Därefter skyndade han till Eli
och sade: "Här är jag; du ropade ju på mig." Men han svarade:
"Jag har icke ropat; gå tillbaka och lägg dig." Och han gick och
lade sig. **6** Men HERREN ropade ännu en gång på Samuel;
och Samuel stod upp och gick till Eli och sade: "Här är jag; du
ropade ju på mig." Men han svarade: "Jag har icke ropat, min
son; gå tillbaka och lägg dig." **7** Samuel hade nämligen ännu
icke lärt att känna igen HERREN, och ännu hade icke något
HERRENS ord blivit uppenbarat för honom. **8** Men HERREN
ropade åter på Samuel, för tredje gången; och han stod upp
och gick till Eli och sade: "Här är jag; du ropade ju på mig.
Då förstod Eli att det var HERREN som ropade på ynglingen.
9 Därför sade Eli till Samuel: "Gå och lägg dig; och om han
vidare ropar på dig, så säg: 'Tala, HERRE; din tjänare hör." Och
Samuel gick och lade sig på sin plats. **10** Då kom HERREN och
ställde sig där och ropade såsom de förra gångerna: "Samuel!
Samuel!" Samuel svarade: "Tala, din tjänare hör." **11** Då sade
HERREN till Samuel: "Se, jag skall i Israel göra något som
kommer att genljuda i båda öronen på var och en som får höra
det. **12** På den dagen skall jag låta komma över Eli allt vad
jag har uttalat över hans hus, det första till det sista. **13** Ty
jag har förkunnat för honom att jag skall vara domare över
hans hus till evig tid, därför att han har syndat, i det han visste
huru hans söner drogo förbannelse över sig och dock icke höll
dem tillbaka. **14** Därför har jag ock med ed betygat om Elis
hus: Sannerligen, Elis hus' missgärning skall icke någonsin
kunna försonas, vare sig med slaktoffer eller med någon annat
offergåva." **15** Och Samuel låg kvar ända tills morgonen, då han
öppnade dörrarna till HERRENS hus. Och Samuel fruktade
för att omtala synen for Eli. **16** Men Eli ropade på Samuel och
sade: "Samuel, min son! Denne svarade: "Här är jag." **17** Han
sade: "Vad var det han ta lade till dig? Dölj det icke för mig. Gud
straffe dig nu och framgent, om du döljer for mig något enda ord
av det han talade till dig." **18** Då omtalade Samuel för honom
alltsammans och dolde intet för honom. Och han sade: "Han är
HERREN; han göre vad honom täckes. **19** Men Samuel växte
upp, och HERREN var med honom och lät intet av allt vad han
hade talat falla till jorden. **20** Och hela Israel, från Dan ända till
Beer-Seba, förstod att Samuel var betrodd att vara HERRENS
profet. **21** Och HERREN fortfor att låta se sig i Silo; ty HERREN
uppenbarade sig för Samuel i Silo genom HERRENS ord. Och
Samuels ord kom till hela Israel.

4 Och Israel drog ut till strid mot filistéerna och lägrade sig vid
Eben-Haeser, under det filistéerna hade lägrat sig vid Afek.
2 Filistéerna ställde då upp sig i slagordning mot Israel, och
striden utbredde sig, och israeliterna blevo slagna av filistéerna;
dessa nedgjorde på slagfältet vid pass fyra tusen man. **3** När
folket kom tillbaka till lägret sade de äldste i Israel: "Varför
har HERREN i dag låtit oss bliva slagna av filistéerna? Låt

oss hämta hit till oss från Silo HERRENS förbundsark, för att
den må komma och vara ibland oss och frälsa oss från våra
fienders hand." 4 Så sände då folket till Silo, och de buro
därifrån HERREN Sebaots förbundsark, hans som tronar på
keruberna; och Elis båda söner, Hofni och Pinehas, följde därvid
med Guds förbundsark. 5 Då nu HERRENS förbundsark kom in
i lägret, hov hela Israel upp ett stort jubelrop, så att det dånade i
marken. 6 När då filistéerna hörde jubelropet, sade de: "Vad
betyder detta stora jubelrop i hebréernas läger?" Och de fingo
veta att HERRENS ark hade kommit in i lägret. 7 Då blevo
filistéerna förskräckta, ty de tänkte: "Gud har kommit in i lägret."
Och de sade: "Ve oss! Något sådant har förut icke hänt. 8 Ve
oss! Vem kan rädda oss från denne väldige Guds hand? Det var
denne Gud som slog egyptierna med alla slags plågor i öknen.
9 Men fatten dock mod och varen män, I filistéer, så att I icke
bliven trälar åt hebréerna, såsom de hava varit trälar åt eder.
Ja, varen män och striden." 10 Så stridde nu filistéerna, och
israeliterna blevo slagna och flydde var och en till sin hydda,
och nederlaget blev mycket stort: av Israel föllo trettio tusen
man fotfolk. 11 Därtill blev Guds ark tagen, och Elis båda söner,
Hofni och Pinehas, blevo dödade. 12 Och en benjaminit sprang
från slagfältet och kom till Silo samma dag, med sönderrivna
kläder och med jord på sitt huvud. 13 Och när han kom dit, satt
Eli på sin stol vid sidan av vägen och såg utåt, ty hans hjärta
bävade av oro för Guds ark. Då nu mannen kom in i staden
med budskapet, höjde hela staden upp klagorop. 14 Och när Eli
hörde klagoropet, sade han: "Vad betyder detta larm?" Då kom
mannen skyndsamt dit och berättade det för Eli. 15 Men Eli var
nittioåtta år gammal och hans ögon voro starrblinda, så att han
icke kunde se. 16 Och mannen sade till Eli: "Jag är den som
har kommit från slagfältet; jag har i dag flytt ifrån slagfältet."
Då sade han: "Huru har det gått, min son?" 17 Budbäraren
svarade och sade: "Israel har flytt för filistéerna, mycket folk
har också stupat; dina båda söner, Hofni och Pinehas, äro ock
döda, och därtill har Guds ark blivit tagen." 18 När han nämnde
om Guds ark, föll Eli baklänges av stolen vid sidan av porten
och bröt nacken av sig och dog; ty mannen var gammal och
tung. Han hade då varit domare i Israel i fyrtio år. 19 Och när
hans sonhustru, Pinehas' hustru, som var havande och nära att
föda, fick höra ryktet om att Guds ark var tagen, och att hennes
svärfader och hennes man voro döda, sjönk hon ned och födde
sitt barn, ty födslovåndorna kommo över henne. 20 Och när hon
då höll på att dö, sade kvinnorna som stodo omkring henne:
"Frukta icke; du har fött en son." Men hon svarade intet och
aktade icke därpå. 21 Och hon kallade gossen I-Kabod, och
sade: "Härligheten är borta från Israel." Därmed syftade hon på
att Guds ark var tagen, så ock på sin svärfader och sin man. 22
Hon sade: "Härligheten är borta från Israel", eftersom Guds ark
var tagen.

5 När filistéerna hade tagit Guds ark, förde de den från Eben-
Haeser till Asdod. 2 Där togo filistéerna Guds ark och förde
in den i Dagons tempel och ställde den bredvid Dagon. 3 Men
när asdoditerna bittida dagen därefter kommo dit, fingo de se
Dagon ligga framstupa på jorden framför HERRENS ark. Då
togo de Dagon och satte honom upp igen på hans plats. 4 Men
när de dagen därefter åter kommo dit bittida om morgonen,
fingo de ånyo se Dagon ligga framstupa på jorden framför
HERRENS ark; och Dagons huvud och hans båda händer lågo
avslagna på tröskeln, allenast fiskdelen satt kvar på honom. 5
I Asdod trampar därför ännu i dag ingen på Dagons tröskel,
varken någon av Dagons präster, ej heller någon annan som
går in i Dagons tempel. 6 Och HERRENS hand var tung över
asdoditerna; han anställde förödelse bland dem, i det han slog
dem med bölder, såväl i Asdod som inom tillhörande områden.
7 Då nu invånarna i Asdod sågo att så skedde, sade de: "Israels
Guds ark får icke stanna hos oss, ty hans hand vilar hårt på oss
och på vår gud Dagon." 8 Och de sände bud och läto församla
till sig alla filistéernas hövdingar och sade: "Vad skola vi göra
med Israels Guds ark?" De svarade: "Israels Guds ark må flyttas
till Gat." Då flyttade de Israels Guds ark dit. 9 Men sedan de
hade flyttat den dit, kom genom HERRENS hand en mycket
stor förvirring i staden; han slog invånarna i staden, både små
och stora, så att bölder slogo upp på dem. 10 Då sände de
Guds ark till Ekron. Men när Guds ark kom till Ekron, ropade
ekroniterna: "De hava flyttat Israels Guds ark till oss för att döda
oss och vårt folk." 11 Och de sände bud och läto för samla alla
filistéernas hövdingar och sade: "Sänden bort Israels Guds ark,
så att den får komma tillbaka till sin plats igen och icke dödar
oss och vårt folk." Ty en dödlig förvirring hade uppstått i hela
staden; Guds hand låg mycket tung på den. 12 De av invånarna
som icke dogo blevo slagna med bölder; och ropet från staden
steg upp mot himmelen.

6 Sedan nu HERRENS ark hade varit i filistéernas land i sju
månader, 2 tillkallade filistéerna sina präster och spåmän och
sade: "Vad skola vi göra med HERRENS ark? Låten oss veta på
vilket sätt vi skola sända den till dess plats igen." 3 De svarade:
"Om I viljen sända bort Israels Guds ark, skolen I icke sända
bort den utan skänker; I måsten giva åt honom ett skuldoffer. Då
skolen I bliva botade, och det skall då också bliva eder kunnigt
varför hans hand icke drager sig tillbaka från eder." 4 Då frågade
de: "Vad för ett skuldoffer skola vi giva åt honom?" De svarade:
"Fem bölder av guld och fem jordråttor av guld, lika många som
filistéernas hövdingar; ty en och samma hemsökelse har träffat
alla, också edra hövdingar. 5 I skolen göra avbildningar av edra
bölder och avbildningar av jordråttorna som fördärva edert land;
given så ära åt Israels Gud. Kanhända tager han då bort sin
tunga hand från eder, så ock från eder gud och från edert land.
6 Varför tillsluten I edra hjärtan, såsom egyptierna och Farao
tillslöto sina hjärtan? Måste icke dessa, sedan han hade utfört
stora gärningar bland dem, släppa israeliterna, så att de fingo
gå? 7 Så gören eder nu en ny vagn, och tagen två kor som
giva di, och som icke hava burit något ok, och spännen korna
för vagnen, men skiljen deras kalvar ifrån dem och låten dem
stanna hemma. 8 Tagen så HERRENS ark och sätten den på
vagnen, och läggen de gyllene klenoder I given honom såsom
skuldoffer ned i ett skrin vid sidan av den, och låten den så gå
åstad. 9 Sedan skolen I se efter: om den tager vägen till sitt
land, upp mot Bet-Semes, så var det han som gjorde oss allt

detta stora onda; men om så icke sker, då veta vi att det icke var
hans hand som hemsökte oss. Detta har då träffat oss allenast
av en händelse." 10 Männen gjorde så; de togo två kor som
gåvo di och spände dem för vagnen; men deras kalvar behöllo
de hemma. 11 Och de satte HERRENS ark på vagnen, därtill
ock skrinet med jordråttorna av guld och med avbildningarna av
svulsterna. 12 Och korna gingo raka vägen fram åt Bet-Semes
till; de höllo alltjämt samma stråt och gingo där råmande, utan
att vika av vare sig till höger eller till vänster. Och filistéernas
hövdingar gingo efter dem ända till Bet-Semes' område. 13
Men betsemesiterna höllo på med veteskörd i dalen. När de
nu lyfte upp sina ögon, fingo de se arken; och de blevo glada,
då de sågo den. 14 Men när vagnen kom till betsemesiten
Josuas åker, stannade den där; och där låg en stor sten. Då
höggo de sönder trävirket på vagnen och offrade korna till
brännoffer åt HERREN. 15 Leviterna hade nämligen lyft ned
HERRENS ark jämte skrinet som stod därbredvid, det vari de
gyllene klenoderna funnos, och hade satt detta på den stora
stenen. Sedan offrade invånarna i Bet-Semes på den dagen
brännoffer och slaktoffer åt HERREN. 16 Och när filistéernas
fem hövdingar hade sett detta, vände de samma dag tillbaka
till Ekron. 17 De svulster av guld som filistéerna gåvo såsom
skuldoffer åt HERREN utgjorde: för Asdod en, för Gasa en,
för Askelon en, för Gat en, för Ekron en. 18 Men jordråttorna
av guld voro lika många som filistéernas alla städer under de
fem hövdingarna, varvid medräknas både befästa städer och
landsbygdens byar, intill den stora Sorgestenen, på vilken de
satte ned HERRENS ark, och som finnes kvar ännu i dag, på
betsemesiten Josuas åker. 19 Av invånarna i Bet-Semes blevo
ock många slagna, därför att de hade sett på HERRENS ark;
han slog sjuttio man bland folket, femtio tusen man. Och folket
sörjde däröver att HERREN hade slagit så många bland folket.
20 Och invånarna i Bet-Semes sade: "Vem kan bestå inför
HERREN, denne helige Gud? Och till vem skall han draga bort
ifrån oss?" 21 Och de skickade sändebud till dem som bodde
i Kirjat-Jearim och läto säga: "Filistéerna hava sänt tillbaka
HERRENS ark; kommen hitned och hämten den upp till eder.

7 Då kommo Kirjat-Jearims män och hämtade HERRENS ark
ditupp och förde den in i Abinadabs hus på höjden. Och hans
son Eleasar helgade de till att hava vården om HERRENS ark.
2 Och från den dag då arken fick sin plats i Kirjat-Jearim förflöt
en lång tid: tjugu år förgingo; och hela Israels hus suckade nu
efter HERREN. 3 Men Samuel sade till hela Israels hus: "Om I
av allt edert hjärta viljen vända om till HERREN, så skaffen bort
ifrån eder de främmande gudarna och Astarterna, och rikten
edra hjärtan till HERREN och tjänen honom allena, så skall
han rädda eder ifrån filistéernas hand." 4 Då skaffade Israels
barn bort Baalerna och Astarterna och tjänade HERREN allena.
5 Och Samuel sade: "Församlen hela Israel i Mispa, så vill
jag där bedja till HERREN för eder." 6 Då församlade de sig
i Mispa och öste upp vatten och göto ut det in. för HERREN
och fastade den dagen; och de sade där: "Vi hava syndat
mot HERREN." Och Samuel dömde Israels barn i Mispa. 7
Men när filistéerna hörde att Israels barn hade församlat sig i
Mispa, drogo filistéernas hövdingar ditupp mot Israel. Då Israels
barn hörde detta, blevo de förskräckta för filistéerna. 8 Och
Israels barn sade till Samuel: "Hör icke upp att ropa för oss till
HERREN, vår Gud, att han må frälsa oss ifrån filistéernas hand."
9 Då tog Samuel ett dilamm och offrade det såsom ett heloffer,
till brännoffer åt HERREN; och Samuel ropade till HERREN
för Israel, och HERREN bönhörde honom. 10 Under det att
Samuel offrade brännoffret, ryckte nämligen filistéerna fram till
strid mot Israel; men HERREN lät ett starkt tordön dundra över
filistéerna på den dagen och förvirrade dem, så att de blevo
slagna av Israel. 11 Och Israels män drogo ut från Mispa och
förföljde filistéerna och nedgjorde dem, under det att de förföljde
dem ända till trakten nedanför Bet-Kar. 12 Då tog Samuel en
sten och reste den mellan Mispa och Sen och gav den namnet
Eben-Haeser, i det han sade: "Allt härintill har HERREN hjälpt
oss." 13 Så blevo filistéerna kuvade och kommo icke mer in i
Israels land Och HERRENS hand var emot filistéerna, så länge
Samuel levde. 14 Och de städer som filistéerna hade tagit
från Israel kommo tillbaka till Israel, allasammans, från Ekron
ända till Gat; och det tillhörande området tog Israel också igen
ifrån filistéerna. Och mellan Israel och amoréerna blev fred.
15 Och Samuel var domare i Israel, så länge han levde. 16
Vart år färdades han omkring till Betel, Gilgal och Mispa; och
han dömde Israel på alla dessa platser. 17 Sedan plägade han
vända tillbaka till Rama, ty där var hans hem, och där dömde
han eljest Israel där byggde han ock ett altare åt HERREN.

8 Men när Samuel blev gammal, satte han sina söner till
domare över Israel 2 Hans förstfödde son hette Joel, och
hans andre son Abia; de hade sitt domarsäte i Beer-Seba. 3
Men hans söner vandrade icke på hans väg, utan veko av
därifrån och sökte orätt vinning; de togo mutor och vrängde
rätten. 4 Då församlade sig alla de äldste i Israel och kommo
till Samuel i Rama. 5 Och de sade till honom: "Du är ju nu
gammal, och dina söner vandra icke på dina vägar. Så sätt nu
en konung över oss till att döma oss, såsom alla andra folk
hava." 6 Men det misshagade Samuel, detta att de sade då:
"Giv oss en konung, for att han må döma oss." Och Samuel bad
till HERREN. 7 Då sade HERREN till Samuel "Lyssna till folkets
ord, och gör allt vad de begära av dig; ty det är icke dig de hava
förkastat, nej, mig hava de förkastat, i det de icke vilja att jag
skall vara konung över dem. 8 Såsom de alltid hava gjort, från
den dag då jag förde dem upp ur Egypten ända till denna dag, i
det att de hava övergivit mig och tjänat andra gudar, så göra
de nu ock mot dig. 9 Så lyssna nu till deras ord. Dock må du
högtidligt varna dem och förkunna för dem den konungs rätt,
som kommer att regera över dem." 10 Och Samuel sade till
folket, som hade begärt en konung av honom, allt vad HERREN
hade talat. 11 Han sade: "Detta bliver den konungs rätt, som
kommer att regera över eder: Edra söner skall han taga och
skall sätta dem på sina vagnar och hästar, till sin tjänst, eller ock
skola de nödgas löpa framför hans vagnar. 12 Andra av dem
skall han taga och sätta till sina över- och underhövitsmän, och
andra skola nödgas plöja hans åkerjord och inbärga hans skörd
och förfärdiga hans krigsredskap och hans vagnsredskap. 13
Edra döttrar skall han taga till salvoberederskor, kokerskor och

bagerskor. 14 Edra bästa åkrar, vingårdar och olivplanteringar
skall han taga och skall giva dem åt sina tjänare; 15 och han
skall taga tionde av edra sädesfält och edra vingårdar och giva
åt sina hovmän och tjänare. 16 Därtill skall han taga edra tjänare
och edra tjänarinnor och edra bästa ynglingar, så ock edra
åsnor, och bruka dem för sitt behov. 17 Av eder småboskap
skall han taga tionde, och I skolen vara hans trälar. 18 När I
då ropen om hjälp för dem konungs skull som I själva haven
utvalt åt eder, då skall HERREN icke svara eder. 19 Men folket
ville icke lyssna till Samuels ord, utan sade: "Nej, en konung
måste vi hava över oss." 20 Vi vilja bliva lika alla andra folk;
vi vilja hava en konung som dömer oss, och som drager ut i
spetsen för oss till att föra våra krig." 21 Då nu Samuel hörde
allt detta som folket sade, framförde han det till HERREN. 22
Men HERREN sade till Samuel: "Lyssna till deras ord, och sätt
en konung över dem." Då sade Samuel till Israels män: "Gån
hem, var och en till sin stad."

9 I Benjamin levde en man som hette Kis, son till Abiel, son till
Seror, son till Bekorat, son till Afia, son till en benjaminit; och
han var en rik man. 2 Han hade en son som hette Saul, en
ståtlig och fager man; bland Israels barn fanns ingen man som
var fagrare än han; han var huvudet högre än allt folket. 3 Nu
hade Kis', Sauls faders, åsninnor kommit bort för honom; därför
sade Kis till sin son Saul: "Tag med dig en av tjänarna och stå
upp och gå åstad och sök efter åsninnorna." 4 Då gick han
genom Efraims bergsbygd och därefter genom Salisalandet;
men de funno dem icke. Så gingo de genom Saalimslandet,
men där voro de icke; sedan gick han genom Benjamins land,
men de funno dem icke heller där. 5 När de så hade kommit in i
Sufs land, sade Saul till tjänaren som han hade med sig: "Kom,
låt oss gå hem igen; min fader kunde eljest, stället för att tänka
på åsninnorna, bliva orolig för vår skull." 6 Men han svarade
honom: "Se, i denna stad finnes en gudsman; han är en ansedd
man; allt vad han säger, det sker. Låt oss nu gå dit; måhända
kan han säga oss något om den färd vi hava företagit oss." 7
Då sade Saul till sin tjänare: "Men om vi gå dit, vad skola vi
då taga med oss åt mannen? Brödet är ju slut i våra ränslar,
och vi hava icke heller någon annan gåva att taga med oss åt
gudsmannen. Eller vad hava vi väl?" 8 Tjänaren svarade Saul
ännu en gång och sade: "Se, här har jag i min ägo en fjärdedels
sikel silver; den vill jag giva åt gudsmannen, för att han må säga
oss vilken väg vi böra gå." 9 (Fordom sade man så i Israel, när
man gick för att fråga Gud: "Kom, låt oss gå till siaren." Ty den
som man nu kallar profet kallade man fordom siare.) 10 Saul
sade till sin tjänare: "Ditt förslag är gott; kom, låt oss gå." Så
gingo de till staden där gudsmannen fanns. 11 När de nu gingo
uppför höjden där staden låg, träffade de några flickor som hade
gått ut för att hämta vatten; dem frågade de: "Är siaren här?" 12
De svarade dem och sade: "Ja, helt nära. Skynda dig nu, ty
han har i dag kommit till staden; folket firar nämligen i dag en
offerfest på offerhöjden. 13 Om I nu gån in i staden, träffen I
honom, innan han går upp på höjden till måltiden, ty folket äter
icke, förrän han kommer. Han skall välsigna offret; först sedan
begynna de inbjudna att äta. Gån därför nu ditupp, ty just nu
kunnen I träffa honom." 14 Så gingo de upp till staden. Och just
när de kommo in i staden, mötte de Samuel, som var stadd på
väg upp till offerhöjden. 15 Men dagen innan Saul kom hade
HERREN uppenbarat för Samuel och sagt: 16 "I morgon vid
denna tid skall jag sända till dig en man från Benjamins land,
och honom skall du smörja till furste över mitt folk Israel; han
skall frälsa mitt folk ifrån filistéernas hand. Ty jag har sett till
mitt folk, eftersom deras rop har kommit till mig." 17 När nu
Samuel fick se Saul, gav HERREN honom den uppenbarelsen:
"Se där är den man om vilken jag sade till dig: Denne skall
styra mitt folk." 18 Men Saul gick fram till Samuel i porten och
sade: "Säg mig var siaren bor." 19 Samuel svarade Saul och
sade: "Jag är siaren. Gå före mig upp på offerhöjden, ty I skolen
äta där med mig i dag. Men i morgon vill jag låta dig gå; och
om allt vad du har på hjärtat vill jag giva dig besked. 20 Och
vad angår åsninnorna, som nu i tre dagar hava varit borta för
dig, skall du icke bekymra dig för dem, ty de äro återfunna.
Vem tillhör för övrigt allt vad härligt är i Israel, om icke dig och
hela din faders hus?" 21 Saul svarade och sade: "Jag är ju en
benjaminit, från en av de minsta stammarna i Israel, och min
släkt är ju den ringaste bland alla släkter i Benjamins stammar.
Varför talar du då till mig på det sättet?" 22 Men Samuel tog
Saul och hans tjänare och förde dem upp i salen och gav dem
plats överst bland de inbjudna, vilka voro vid pass trettio män.
23 Och Samuel sade till kocken: "Giv hit det stycke som jag gav
dig, och som jag sade att du skulle förvara hos dig." 24 Då tog
kocken fram lårstycket med vad därtill hörde, och satte det fram
för Saul; och Samuel sade: "Se, här sättes nu fram för dig det
som har blivit sparat; ät därav. Ty just för denna stund blev det
undanlagt åt dig, då när jag sade att jag hade inbjudit folket." Så
åt Saul den dagen med Samuel. 25 Därefter gingo de ned från
offerhöjden och in i staden. Sedan samtalade han med Saul
uppe på taket. 26 Men bittida följande dag, när morgonrodnaden
gick upp, ropade Samuel uppåt taket till Saul och sade: "Stå
upp, så vill jag ledsaga dig till vägs." Då stod Saul upp, och
de gingo båda åstad, han och Samuel. 27 När de så voro på
väg ned mot ändan av staden, sade Samuel till Saul: "Säg till
tjänaren att han skall gå före oss" -- och han fick gå -- "men du
själv må nu stanna här, så vill jag låta dig höra vad Gud har
talat."

10 Och Samuel tog sin oljeflaska och göt olja på hans huvud
och kysste honom och sade: "Se, HERREN har smort
dig till furste över sin arvedel. 2 När du nu går ifrån mig, skall
du invid Rakels grav, vid Benjamins gräns, vid Selsa, träffa
två män; dessa skola säga till dig: 'Åsninnorna som du gick
åstad att söka äro återfunna; din fader tänker därför icke mer på
åsninnorna, men han är orolig för eder skull och säger: Vad
skall jag göra för att finna min son?' 3 Och när du har gått
därifrån ett stycke fram och kommit till Tabors terebint skall du
där möta tre män som äro på väg upp till Gud i Betel. En bär tre
killingar, en bar tre brödkakor, och en bär en vinlägel. 4 Dessa
skola hälsa dig och giv dig två bröd, och du skall taga emot vad
de giva. 5 Sedan kommer du till Guds Gibea, där filistéernas
fogdar äro. Och när du kommer dit in i staden, skall du träffa på
en skara profeter, som komma ned från offerhöjden där, med

psaltare, puka, flöjt och harpa före sig, under det att de själva
äro i profetisk hänryckning. 6 Och HERRENS Ande skall komma
över dig, så att också du fattas av hänryckning likasom de; och
du skall då bliva förvandlad till en annan människa. 7 När du nu
ser att dessa tecken inträffa, då må du göra vad tillfället giver vid
handen, ty Gud är med dig. 8 Sedan må du gå ned före mig till
Gilgal, så skall jag komma ditned till dig, för att offra brännoffer
och tackoffer; sju dagar skall du vänta till dess jag kommer till
dig och förkunnar för dig vad du skall göra. 9 I det han nu vände
sig om för att gå ifrån Samuel, förvandlade Gud hans sinne och
gav honom ett annat hjärta; och alla dessa tecken inträffade
samma dag. 10 När de kommo till Gibea, mötte honom där en
skara profeter; då kom Guds Ande över honom, så att han, mitt
ibland dem, själv fattades av profetisk hänryckning. 11 Då nu
alla som förut kände honom fingo se honom vara i hänryckning
likasom profeterna, sade folket sinsemellan: "Vad har skett med
Kis' son? Är ock Saul bland profeterna?" 12 Men en av männen
därifrån svarade och sade: "Vem är då dessas fader?" -- Härav
uppkom ordspråket: "Är ock Saul bland profeterna?" 13 Men när
hans profetiska hänryckning hade upphört, gick han upp på
offerhöjden. 14 Då frågade Sauls farbroder honom och hans
tjänare: "Var haven I varit?" Han svarade: "Borta för att söka
åsninnorna. Men när vi sågo att de ingenstädes voro att finna,
gingo vi till Samuel." 15 Då sade Sauls farbroder: "Tala om for
mig vad Samuel sade till eder." 16 Saul svarade sin farbroder:
"Han omtalade för oss att åsninnorna voro återfunna." Men
vad Samuel hade sagt om konungadömet omtalade han icke
för honom. 17 Därefter kallade Samuel folket tillsammans till
HERREN, i Mispa. 18 Och han sade till Israels barn: "Så säger
HERREN, Israels Gud: Jag har fört Israel upp ur Egypten, och
jag räddade eder icke allenast undan Egypten, utan ock undan
alla andra konungadömen som förtryckte eder. 19 Men nu haven
I förkastat eder Gud, som själv frälste eder ur alla edra olyckor
och trångmål, och haven sagt till honom: 'Sätt en konung över
oss.' Så träden nu fram inför HERREN efter edra stammar
och edra ätter." 20 Därpå lät Samuel alla Israels stammar gå
fram; då träffades Benjamin stam av lotten. 21 När han sedan
lät Benjamins stam gå fram efter dess släkter, träffade Matris
släkt av lotten; därpå träffades Saul, Kis' son, av lotten, men
när de då sökte efter honom, stod han icke att finna. 22 Då
frågade de HERREN ännu en gång: "Har någon mer kommit
hit? HERREN svarade: "Han har gömt sig bland trossen." 23 Då
skyndade de dit och hämtad honom därifrån, och när han nu
trädde fram bland folket, var han huvudet högre än allt folket. 24
Och Samuel sade till allt folket: "Här sen I nu den som HERREN
har utvalt; ingen är honom lik bland allt folket." Då jublade allt
folket och ropade: "Leve konungen!" 25 Och Samuel kungjorde
för folket konungadömets rätt och tecknade upp den i en bok
och lade ned den inför HERREN. Sedan lät Samuel allt folket gå
hem, var och en till sitt. 26 Också Saul gick hem till Gibea; och
honom följde en härskara av män vilkas hjärtan Gud hade rört.
27 Men några onda män sade: "Vad hjälp skulle denne kunna
giva oss?" Och de föraktade honom och buro icke fram skänker
till honom. Men han låtsade som om han icke märkte det.

11 Och ammoniten Nahas drog upp och belägrade Jabes
i Gilead. Då sade alla män i Jabes till Nahas: "Slut fördrag
med oss, så vilja vi bliva dig underdåniga." 2 Men ammoniten
Nahas svarade dem: "På det villkoret vill jag sluta fördrag med
eder, att jag får sticka ut högra ögat på eder alla och därmed
tillfoga hela Israel smälek." 3 De äldste i Jabes sade till honom:
"Giv oss sju dagars uppskov, så att vi kunna skicka sändebud
över hela Israels land; om då ingen vill hjälpa oss, så skola vi
giva oss åt dig." 4 Så kommo nu sändebuden till Sauls Gibea
och omtalade detta för folket. Då brast allt folket ut i gråt. 5 Men
just då kom Saul gående bakom sina oxar från åkern. Och Saul
frågade: "Vad fattas folket, eftersom de gråta?" Och de förtäljde
för honom vad mannen från Jabes hade sagt. 6 Då kom Guds
Ande över Saul, när han hörde detta, och hans vrede upptändes
högeligen. 7 Och han tog ett par oxar och styckade dem och
sände styckena omkring över hela Israels land med sändebuden
och lät säga: "Den som icke drager ut efter Saul och Samuel,
med hans oxar skall så göras." Då föll en förskräckelse ifrån
HERREN över folket, så att de drogo ut såsom en man. 8 Och
han mönstrade dem i Besek, och Israels barn utgjorde då tre
hundra tusen, och Juda män trettio tusen. 9 Och de sade till
sändebuden som hade kommit: "Så skolen I säga till männen i
Jabes i Gilead: I morgon skolen I få hjälp, när solen bränner
som hetast." Och sändebuden kommo och förkunnade detta för
männen i Jabes; och dessa blevo glada däröver. 10 Nu läto
männen i Jabes säga: "I morgon vilja vi giva oss åt eder, och
I mån då göra med oss vadhelst I finnen för gott." 11 Dagen
därefter fördelade Saul folket i tre hopar; och de trängde in
i lägret vid morgonväkten och nedgjorde ammoniterna, och
upphörde först när det var som hetast på dagen. Och de som
kommo undan blevo så kringspridda, att icke två av dem kommo
undan tillsammans. 12 Då sade folket till Samuel: "Vilka voro de
som sade: 'Skulle Saul bliva konung över oss!' Given hit dessa
män, så att vi få döda dem." 13 Men Saul sade: "På denna dag
skall ingen dödas, ty i dag har HERREN givit seger åt Israel."
14 Och Samuel sade till folket: "Kom, låt oss gå till Gilgal och
där förnya konungadömet." 15 Då gick allt folket till Gilgal och
gjorde Saul till konung där, inför HERRENS ansikte, i Gilgal; och
de offrade där tackoffer inför HERRENS ansikte. Och Saul och
alla Israels män voro där uppfyllda av glädje.

12 Och Samuel sade till hela Israel: "Se, jag har lyssnat till
edra ord och gjort allt vad I haven begärt av mig; jag har
satt en konung över eder. 2 Nu är det eder konung som skall
vara eder ledare, nu då jag är gammal och grå; I haven ju redan
mina söner ibland eder. Hittills är det jag som har varit eder
ledare, från min ungdom ända till denna dag. 3 Se har står jag,
vittnen nu mot mig inför HERREN och inför hans smorde. Har
jag tagit någons oxe, eller har jag tagit någons åsna? Har jag
förtryckt någon eller övat våld mot någon? Har jag tagit mutor
av någon, för att jag skulle se genom fingrarna med honom?
Jag vill då giva eder ersättning därför." 4 De svarade: "Du
har icke förtryckt oss, du har icke övat våld mot oss; och från
ingen människa har du tagit något." 5 Då sade han till dem:
"HERREN vare vittne mot -- eder, och hans smorde vare ock
vittne denna dag, att I icke haven funnit något i min hand."

De svarade: "Ja, vare det så." 6 Samuel sade till folket: "Ja,
HERREN vare vittne, han som lät Mose och Aron uppstå och
förde edra fäder upp ur Egyptens land. 7 Så träden nu fram, för
att jag må gå till rätta med eder inför HERREN angående allt
gott som HERREN i sin rättfärdighet har gjort mot eder och
mot edra fäder. 8 När Jakob hade kommit fram till Egypten,
ropade edra fäder till HERREN, och HERREN sände Mose
och Aron, som förde edra fäder ut ur Egypten och läto dem
bosätta sig här i landet. 9 Men när de glömde HERREN, sin
Gud, sålde han dem i Siseras hand, härhövitsmannens i Hasor,
och i filistéernas hand och i Moabs konungs hand, och dessa
stridde mot dem. 10 Men då ropade till HERREN och sade: 'Vi
hava syndat, ty vi hava övergivit HERREN och tjänat Baalerna
och Astarterna; men rädda oss nu från våra fienders hand, så
vilja vi tjäna dig.' 11 Då sände HERREN Jerubbaal och Bedan
och Jefta och Samuel och räddade eder från edra fienders hand
runt omkring, så att I fingen bo i trygghet. 12 Men när I sågen
att Nahas, Ammons barns konung, kom emot eder, saden I
till mig: 'Nej, en konung måste regera över oss', fastän det är
HERREN, eder Gud, som är eder konung. 13 Och se, här är
nu den konung I haven utvalt, den som I haven begärt; se,
HERREN har satt en konung över eder. 14 Allenast man I nu
frukta HERREN och tjäna honom och höra hans röst och icke
vara genträviga mot HERRENS befallning. Ja, både I och den
konung som regerar över eder mån följa HERREN, eder Gud.
15 Men om I icke hören HERRENS röst, utan ären genträviga
mot HERRENS befallning, då skall HERRENS hand drabba
eder likasom edra fäder. 16 Träden nu ock fram och sen det
stora under som HERREN skall göra inför edra ögon. 17 Nu är
ju tiden för veteskörden; men jag vill ropa till HERREN att han
må låta det dundra och regna. Så skolen I märka och se huru
mycket ont I haven gjort i HERRENS ögon genom eder begäran
att få en konung." 18 Och Samuel ropade till HERREN, och
HERREN lät det dundra och regna på den dagen. Då betogs allt
folket av stor fruktan för HERREN och för Samuel. 19 Och allt
folket sade till Samuel: "Bed för dina tjänare till HERREN, din
Gud, att vi icke må dö, eftersom vi till alla våra andra synder
ock hava lagt det onda att vi hava begärt att få en konung." 20
Samuel sade till folket: "Frukten icke. Väl haven I gjort allt detta
onda; men viken nu blott icke av ifrån HERREN, utan tjänen
HERREN av allt edert hjärta. 21 Viken icke av; ty då följen I
tomma avgudar, som varken kunna hjälpa eller rädda, eftersom
de äro allenast tomhet. 22 Ty HERREN skall icke förskjuta sitt
folk, för sitt stora namns skull, eftersom HERREN har behagat
att göra eder till sitt folk. 23 Vare det ock fjärran ifrån mig att jag
skulle så synda mot HERREN, att jag upphörde att bedja för
eder! Jag vill fastmer lära eder den goda och rätta vägen. 24
Allenast frukten HERREN och tjänen honom troget av allt edert
hjärta. Ty sen vilka stora ting han har gjort med eder! 25 Men om
I gören vad ont är, så skolen både I och eder konung förgås."

13 Saul hade varit konung ett år, och när han nu regerade
över Israel på andra året, 2 utvalde han åt sig tre tusen
män ur Israel. Av dessa hade Saul själv hos sig två tusen i
Mikmas och i Betels bergsbygd, och ett tusen hade Jonatan
hos sig i Gibea i Benjamin. Men det övriga folket hade han
låtit gå hem, var och en till sin hydda. 3 Och Jonatan dräpte
filistéernas fogde i Geba; och filistéerna fingo höra det. Men
Saul lät stöta i basun över hela landet och säga: "Detta må
hebréerna höra." 4 Så fick hela Israel höra omtalas att Saul
hade dräpt filistéernas fogde, och att Israel därigenom hade
blivit förhatligt för filistéerna. Och folket bådades upp att följa
Saul till Gilgal. 5 Under tiden hade filistéerna församlat sig för
att strida mot Israel: trettio tusen vagnar och sex tusen ryttare,
och fotfolk så talrikt som sanden på havets strand; och de drogo
upp och lägrade sig vid Mikmas, öster om Bet-Aven. 6 Då nu
israeliterna sågo sig vara i nöd, i det att folket svårt ansattes,
gömde sig folket i grottor, i skogssnår och bland klippor, i fasta
valv och i gropar. 7 Och somliga av hebréerna gingo över
Jordan in i Gads och Gileads land. Men Saul var ännu kvar i
Gilgal; och allt folket följde honom med bävan. 8 När han nu
hade väntat sju dagar, intill den tid Samuel hade bestämt men
Samuel likväl icke kom till Gilgal, begynte folket skingra sig och
gå ifrån honom. 9 Då sade Saul: "Fören fram till mig brännoffers-
och tackoffersdjuren." Därpå frambar han brännoffret. 10 Men
just när han hade slutat att frambära brännoffret, kom Samuel.
Då gick Saul honom till mötes för att hälsa honom. 11 Men
Samuel sade: "Vad har du gjort!" Saul svarade: "När jag såg att
folket skingrade sig och gick ifrån mig, under det att du icke kom
inom den bestämda tiden, fastän filistéerna voro församlade vid
Mikmas, 12 då tänkte jag: Nu komma filistéerna hitned mot
mig i Gilgal, och jag har ännu icke bönfallit inför HERREN. Då
tog jag mod till mig och offrade brännoffret." 13 Samuel sade
till Saul: "Du har handlat dåraktigt. Du har icke hållit det bud
HERREN, din Gud, har givit dig; eljest skulle HERREN hava
befäst ditt konungadöme över Israel för evig tid. 14 Men nu skall
ditt konungadöme icke bliva beståndande. HERREN har sökt
sig en man efter sitt hjärta, och honom har HERREN förordnat
till furste över sitt folk, eftersom du icke har hållit vad HERREN
bjöd dig." 15 Därefter stod Samuel upp och gick från Gilgal till
Gibea i Benjamin. Men Saul mönstrade det folk som fanns hos
honom: vid pass sex hundra man. 16 Och Saul och hans son
Jonatan stannade i Geba i Benjamin med det folk som fanns
hos dem, under det att filistéerna hade lägrat sig vid Mikmas. 17
Och en härskara, delad i tre hopar, drog ut ur filistéernas läger
för att härja: en hop tog vägen till Ofra i Sualslandet, 18 en hop
tog vägen till Bet-Horon, och en hop tog vägen till det område
som vetter åt Seboimsdalen, åt öknen till. 19 Ingen smed fanns
då i hela Israels land, ty filistéerna fruktade att hebréerna skulle
låta göra sig svärd eller spjut. 20 Och så måste en israelit alltid
begiva sig ned till filistéerna, om han ville låta vässa sin lie eller
sin plogbill eller sin yxa eller sin skära, 21 när det hade blivit
något fel med eggen på skärorna eller plogbillarna, eller med
gafflarna eller yxorna, eller när oxpikarnas uddar behövde rätas.
22 Härav kom sig, att när striden skulle stå, ingen enda av Sauls
och Jonatans folk hade ett svärd eller ett spjut; allenast Saul
själv och hans son Jonatan hade sådana. 23 Men filistéerna läto
en utpost rycka fram till passet vid Mikmas.

14 Så hände sig nu en dag att Jonatan, Sauls son, sade
till sin vapendragare: "Kom, låt oss gå över till filistéernas

utpost där på andra sidan." Men han omtalade det icke för sin
fader. 2 Saul vistades då vid Gibeas gräns, under granatträdet i
Migron, och folket som han hade hos sig utgjorde vid pass sex
hundra man; 3 och Ahia, son till Ahitub, som var broder till I-
Kabod, son till Pinehas, son till Eli, HERRENS präst i Silo, har
då efoden. Och folket visste icke om, att Jonatan hade gått bort.
4 Men i passet, där Jonatan sökte gå över för att komma till
filistéernas utpost, låg på vardera sidan en brant klippa; den ena
hette Boses och den andra Sene. 5 Den ena klippan reste sig i
norr, mitt emot Mikmas, den andra i söder, mitt emot Geba. 6
Och Jonatan sade till sin vapendragare: "Kom, låt oss gå över
till dessa oomskurnas utpost, kanhända skall HERREN göra
något för oss. Ty intet hindrar HERREN att giva seger genom få
likaväl som genom många." 7 Hans vapendragare svarade
honom: "Gör allt vad du har i sinnet. Gå du åstad; jag följer dig
vart du vill." 8 Då sade Jonatan: "Välan, vi skola gå över till
männen där och laga så, att de få se oss. 9 Om de då säga till
oss så: 'Stån stilla, till dess vi komma fram till eder', då skola vi
stanna där vi äro och icke stiga upp till dem. 10 Om de däremot
säga så: 'Kommen hitupp till oss', då skola vi stiga ditupp, ty
då har HERREN givit dem i vår hand; detta skall för oss vara
tecknet härtill." 11 När nu de två hade blivit synliga för filistéernas
utpost, sade filistéerna: "Se, hebréerna krypa ut ur hålen där de
hava gömt sig." 12 Därpå ropade utpostens manskap till Jonatan
och hans vapendragare och sade: "Kommen hitupp till oss, så
skola vi väl lära eder!" Då sade Jonatan till sin vapendragare:
"Följ mig ditupp, ty HERREN har givit dem i Israels hand." 13
Och Jonatan klättrade på händer och fötter uppför, och hans
vapendragare följde honom. Och de föllo för Jonatan; och hans
vapendragare gick efter honom och gav dem dödsstöten. 14 I
det första anfallet nedgjorde så Jonatan och hans vapendragare
vid pass tjugu män, på en sträcka av vid pass ett halvt plogland.
15 Då uppstod förskräckelse i lägret på fältet och bland allt folket;
utposterna och de som hade gått ut för att härja grepos ock av
förskräckelse. Och marken darrade, så att en förskräckelse ifrån
Gud uppstod. 16 Och Sauls väktare i Gibea i Benjamin fingo se
att hopen var i upplösning, och att man sprang hit och dit. 17 Då
sade Saul till folket som han hade hos sig: "Hållen mönstring
och sen efter, vem som har gått ifrån oss." När de då höllo
mönstring, funno de att Jonatan och hans vapendragare icke
voro där. 18 Då sade Saul till Ahia: "För hit Guds ark." Ty Guds
ark fanns på den tiden bland Israels barn. 19 Medan Saul ännu
talade med prästen, tilltog larmet i filistéernas läger allt mer och
mer. Då sade Saul till prästen: "Låt det vara." 20 Och Saul och
allt det folk som han hade hos sig församlade sig och drogo till
stridsplatsen; där fingo de se att den ene hade lyft sitt svärd mot
den andre, så att en mycket stor förvirring hade uppstått. 21
Och de hebréer som sedan gammalt lydde under filistéerna, och
som hade dragit hitupp med dem och voro här och där i lägret,
dessa slöto sig nu ock till de israeliter som anfördes av Saul och
Jonatan. 22 Och när de israeliter som hade gömt sig i Efraims
bergsbygd hörde att filistéerna flydde, satte alla dessa också
efter dem och deltogo i striden. 23 Så gav HERREN Israel seger
på den dagen, och striden fortsattes ända bortom Bet-Aven. 24
När nu Israels män på den dagen voro hårt ansträngda, band
Saul folket med följande ed: "Förbannad vare den man som
förtär någon föda före aftonen, och innan jag har tagit hämnd på
mina fiender." Så smakade då ingen av folket någon föda. 25
Och när de allasammans kommo in i skogsbygden, låg honung
på marken. 26 Men när folket hade kommit in i skogsbygden och
fått se den utflutna honungen, vågade dock ingen föra handen
upp till munnen, ty folket fruktade för eden. 27 Jonatan däremot
hade icke hört, när hans fader band folket med eden; därför
räckte han ut staven som han hade i sin hand och doppade
dess ända i honungskakan, och förde så handen till munnen; då
kunde hans ögon åter se klart. 28 Men en man bland folket
tog till orda och sade: "Din fader har bundit folket med en dyr
ed och sagt: 'Förbannad vare den man som dag förtär någon
föda.'" Och folket var uttröttat. 29 Jonatan svarade: "Min fader
har därmed dragit olycka över landet. Sen huru klara mina ögon
hava blivit, därför att jag smakade något litet av honungen här.
30 Huru mycket mer, om folket i dag hade fått äta sig mätta av
bytet som de hade tagit från sina fiender -- huru mycket större
skulle icke då filistéernas nederlag hava blivit!" 31 Emellertid
slogo de filistéerna på den dagen och förföljde dem från Mikmas
till Ajalon. Och folket var mycket uttröttat. 32 Därför kastade
sig folket över bytet och tog får, oxar och kalvar och slaktade
dem på marken; och folket åt sedan köttet med blodet i. 33 När
man berättade detta för Saul och sade: "Se, folket syndar mot
HERREN genom att äta kött med blodet i", utropade han: "I
haven handlat brottsligt. Vältren nu fram till mig en stor sten." 34
Och Saul sade vidare: "Gån ut bland folket och sägen till dem
'Var och en före fram till mig sin oxe och sitt får, och slakten
dem här och äten; synden icke mot HERREN genom att äta
köttet med blodet i.'" Då förde allt folket, var och en med egen
hand, om natten fram sina oxar och slaktade dem där. 35 Och
Saul byggde ett altare åt HERREN; detta var det första altare
som han byggde åt HERREN. 36 Och Saul sade: "Låt oss i
natt draga ned och förfölja filistéerna och anställa plundring
bland dem, ända till dess det bliver dager i morgon, och låt
oss laga så, att ingen av dem bliver kvar." De svarade: "Gör
allt vad dig täckes." Men prästen sade: "Låt oss träda fram hit
till Gud." 37 Då frågade Saul Gud: "Skall jag draga ned och
förfölja filistéerna? Vill du då giva dem i Israels hand?" Men han
gav honom intet svar den dagen. 38 Då sade Saul: "Kommen
hitfram, alla I folkets förnämsta män, för att I mån få veta och se
vari den synd består, som i dag har blivit begången. 39 Ty så
sant HERREN lever, han som har givit Israel seger: om den
ock vore begången av min son Jonatan, skall han döden dö."
Men ingen bland allt folket svarade honom. 40 Då sade han
till hela Israel: "Ställen I eder på ena sidan, så vill jag med
min son Jonatan ställa mig på andra sidan." Folket svarade
Saul: "Gör vad dig täckes." 41 Och Saul sade till HERREN,
"Israels Gud: "Låt sanningen komma i dagen." Då träffades
Jonatan och Saul av lotten, och folket gick fritt. 42 Saul sade:
"Kasten lott mellan mig och min son Jonatan." Då träffades
Jonatan av lotten. 43 Saul sade till Jonatan: "Omtala för mig vad
du har gjort." Då omtalade Jonatan det för honom och sade:
"Med ändan av staven som jag hade i min hand tog jag litet
honung och smakade därpå -- och så skall jag nu dö!" 44 Saul

svarade: "Ja, Gud straffe mig nu och framgent: du måste döden
dö, Jonatan." 45 Men folket sade till Saul: "Skulle Jonatan dö,
han som har förskaffat Israel denna stora seger? Bort det! Så
sant HERREN lever, icke ett hår från hans huvud skall falla till
jorden; ty med Guds hjälp har han i dag utfört detta." Och folket
köpte Jonatan fri ifrån döden. 46 Och Saul drog hem, utan att
vidare förfölja filistéerna; filistéerna begåvo sig ock hem till sitt.
47 När Saul nu hade tagit konungadömet över Israel i besittning,
förde han krig mot alla sina fiender runt omkring: mot Moab, mot
Ammons barn, mot Edom, mot konungarna i Soba och mot
filistéerna; och vart han vände sig tuktade han dem. 48 Han
gjorde mäktiga ting och slog Amalek och räddade så Israel från
dess plundrares hand. 49 Sauls söner voro Jonatan, Jisvi och
Malki-Sua; och av hans båda döttrar hette den äldre Merab
och den yngre Mikal. 50 Sauls hustru hette Ahinoam, Ahimaas'
dotter. Hans härhövitsman hette Abiner, son till Ner, som var
Sauls farbroder. 51 Ty Kis, Sauls fader, och Ner, Abners fader,
voro söner till Abiel. 52 Men kriget mot filistéerna pågick häftigt,
så länge Saul levde. Och varhelst Saul såg någon rask och
krigsduglig man tog han honom i sin tjänst.

15 Men Samuel sade till Saul: "Det var mig HERREN sände
att smörja dig till konung över sitt folk Israel. Så hör nu
HERRENS ord. 2 Så säger HERREN Sebaot: Jag vill hemsöka
Amalek för det som han gjorde mot Israel, att han lade sig i
vägen för honom, när han drog upp ur Egypten. 3 Så drag nu
åstad och slå amalekiterna och giv dem till spillo, med allt vad
de hava, och skona dem icke, utan döda både män och kvinnor,
både barn och spenabarn, både fäkreatur och får, både kameler
och åsnor." 4 Då bådade Saul upp folket och mönstrade dem i
Telaim: två hundra tusen man fotfolk, och dessutom tio tusen
man från Juda. 5 När Saul sedan kom till Amaleks stad, lade han
ett bakhåll i dalen. 6 Men till kainéerna lät Saul säga: "Skiljen
eder från amalekiterna och dragen ned, för att jag icke må utrota
eder tillsammans med dem. I bevisaden ju barmhärtighet mot
alla Israels barn, när de drogo ut ur Egypten." Då skilde sig
kainéerna från amalekiterna. 7 Och Saul slog amalekiterna och
förföljde dem från Havila fram emot Sur, som ligger öster om
Egypten. 8 Och han tog Agag, Amaleks konung, levande till
fånga, och allt folket gav han till spillo, och han slog dem med
svärdsegg. 9 Men Saul och folket skonade Agag, så ock det
bästa och det näst bästa av får och fäkreatur jämte lammen,
korteligen, allt som var av värde; sådant ville de icke giva till
spillo. All boskap däremot, som var dålig och mager, gåvo de
till spillo. 10 Då kom HERRENS ord till Samuel; han sade: 11
"Jag ångrar att jag har gjort Saul till konung, ty han har vänt sig
bort ifrån mig och icke fullgjort mina befallningar." Detta gick
Samuel hårt till sinnes, och han ropade till HERREN hela den
natten. 12 Och bittida om morgonen stod Samuel upp och gick
för att möta Saul. Då blev det berättat för Samuel att Saul hade
kommit till Karmel och där rest åt sig en minnesstod, och att han
sedan hade vänt om och dragit därifrån ned till Gilgal. 13 När nu
Samuel kom till Saul, sade Saul till honom: "Välsignad vare du
av HERREN. Jag har nu fullgjort HERRENS befallning." 14 Men
Samuel sade: "Vad är det då för ett läte av får som ljuder i mina
öron, och vad är det för ett läte av fäkreatur som jag hör?" 15
Saul svarade: "Från amalekiterna hava de fört dem med sig,
ty folket skonade det bästa av fåren och fäkreaturen för att
offra det åt HERREN, din Gud; men det övriga hava vi givit till
spillo." 16 Då sade Samuel till Saul: "Håll nu upp, så vill jag
förkunna för dig vad HERREN i natt har talat till mig. Han sade
till honom: "Tala." 17 Samuel sade: "Se, fastän du var ringa i
dina egna ögon, har du blivit ett huvud för Israels stammar, ty
HERREN smorde dig till konung över Israel. 18 Och HERREN
sände dig åstad och sade: 'Gå och giv till spillo amalekiterna, de
syndarna, och strid mot dem, till dess att du har förgjort dem.' 19
Varför har du då icke hört HERRENS röst, utan kastat dig över
bytet och gjort vad ont är i HERRENS ögon?" 20 Saul svarade
Samuel: "Jag har ju hört HERRENS röst och gått den väg på
vilken HERREN har sänt mig. Jag har fört hit Agag, Amaleks
konung, och givit Amalek till spillo. 21 Men folket tog av bytet far
och fäkreatur, det bästa av det tillspillogivna, för att offra det åt
HERREN din Gud, i Gilgal." 22 Då sade Samuel: "Menar du
att HERREN har samma behag till brännoffer och slaktoffer
som därtill att man hör HERRENS röst? Nej, lydnad är bättre
än offer, och hörsamhet bättre än det feta av vädurar. 23 Ty
gensträvighet är trolldomssynd, och motspänstighet är avguderi
och husgudsdyrkan. Eftersom du har förkastat HERRENS ord,
har han ock förkastat dig, och du skall icke längre vara konung."
24 Saul sade till Samuel: "Jag har syndat därmed att jag har
överträtt HERRENS befallning och handlat emot dina ord; ty jag
fruktade för folket och lyssnade till deras ord. 25 Men förlåt mig
nu min synd, och vänd tillbaka med mig, så att jag får tillbedja
HERREN." 26 Samuel sade till Saul: "Jag vänder icke tillbaka
med dig; ty då du har förkastat HERRENS ord, har HERREN ock
förkastat dig, så att du icke längre får vara konung över Israel."
27 När nu Samuel vände sig om för att gå, fattade han i hörnet
på hans mantel, och den rycktes sönder. 28 Och Samuel sade
till honom: "HERREN har i dag ryckt Israels konungarike från
dig och givit det åt en annan, som är bättre än du. 29 Och den
Härlige i Israel ljuger icke och ångrar sig icke; ty han är icke en
människa, så att han skulle kunna ångra sig." 30 Han svarade:
"Jag har syndat; men bevisa mig dock nu den äran inför de
äldste i mitt folk och inför Israel, att du vänder tillbaka med mig,
så att jag får tillbedja HERREN, din Gud." 31 Då vände Samuel
tillbaka och följde med Saul; och Saul tillbad HERREN. 32 Och
Samuel sade: "Fören fram till mig Agag, Amaleks konung."
Då gick Agag med glatt mod fram till honom. Och Agag sade:
"Välan, snart är dödens bitterhet överstånden." 33 Men Samuel
sade: "Såsom ditt svärd har gjort kvinnor barnlösa så skall ock
din moder bliva barnlös framför andra kvinnor." Därpå högg
Samuel Agag i stycken inför HERREN, i Gilgal. 34 Sedan begav
sig Samuel till Rama; men Saul drog upp till sitt hem i Sauls
Gibea. 35 Och Samuel ville icke mer se Saul så länge han
levde, ty Samuel sörjde över Saul, eftersom HERREN ångrade
att han hade gjort Saul till konung över Israel.

16 Och HERREN sade till Samuel: "Huru länge tänker du
sörja över Saul? Jag har ju förkastat honom, ty jag vill
icke längre att han skall vara konung över Israel. Fyll ditt horn

med olja och gå åstad jag vill sända dig till betlehemiten Isai,
ty en av hans söner har jag utsett åt mig till konung." 2 Men
Samuel sade: "Huru skall jag kunna gå dit? Om Saul får höra
det, så dräper han mig." HERREN svarade: "Tag en kviga med
dig och säg: 'Jag har kommit för att offra åt HERREN.' 3 Sedan
skall du inbjuda Isai till offret, och jag skall då själv låta dig veta
vad du bör göra, och du skall smörja åt mig den jag säger dig."
4 Samuel gjorde vad HERREN hade sagt, och kom så till Bet-
Lehem Men när de äldste i staden fingo se honom, blevo de
förskräckta och frågade: "Allt står väl rätt till?" 5 Han svarade:
"Ja. Jag har kommit för att offra åt HERREN. Helgen eder och
kommen med mig tid offret." Och han helgade Isai och hans
söner och inbjöd dem till offret. 6 När de nu kommo dit och
han fick se Eliab, tänkte han: "Förvisso står HERRENS smorde
här inför honom." 7 Men HERREN sade till Samuel "Skåda
icke på hans utseende och på hans högväxta gestalt, ty jag har
förkastat honom. Ty det är icke såsom en människa ser; en
människa ser på det som är för ögonen men HERREN ser till
hjärtat." 8 Då kallade Isai på Abinadab och lät honom gå fram
för Samuel. Men han sade: "Icke heller denne har HERREN
utvalt." 9 Då lät Isai Samma gå fram. Men han sade: "Icke heller
denne har HERREN utvalt." 10 På detta sätt lät Isai sju av sina
söner gå fram för Samuel; men Samuel sade till Isai: "HERREN
har icke utvalt någon av dessa." 11 Och Samuel frågade Isai:
"Är detta alla ynglingarna?" Han svarade: "Ännu återstår den
yngste, men han går nu i vall med fåren." Då sade Samuel till
Isai: "Sänd åstad och hämta hit honom, ty vi skola icke sätta oss
till bords, förrän han kommer hit." 12 Då sände han åstad och
lät hämta honom, och han var ljuslätt och hade sköna ögon
och ett fagert utseende. Och HERREN sade: "Stå upp och
smörj honom, ty denne är det." 13 Då tog Samuel sitt oljehorn
och smorde honom mitt ibland hans bröder; och HERRENS
Ande kom över David, från den dagen och allt framgent. Sedan
stod Samuel upp och gick till Rama. 14 Men sedan HERRENS
Ande hade vikit ifrån Saul, kvaldes han av en ond ande från
HERREN. 15 Då sade Sauls tjänare till honom: "Eftersom en
ond ande från Gud kväljer dig, 16 må du, vår herre, tillsäga
dina tjänare, som stå inför dig, att de söka upp en man som är
kunnig i harpospel, på det att han må spela på harpan, när
den onde anden från Gud kommer över dig; så skall det bliva
bättre med dig." 17 Då sade Saul till sina tjänare: "Sen eder för
min räkning om efter en man som är skicklig i strängaspel, och
fören honom till mig." 18 En av männen svarade då och sade:
"Betlehemiten Isai har en son som jag har funnit vara kunnig i
strängaspel, en käck stridsman och en förståndig man, därtill
en fager man; och HERREN är med honom." 19 Så sände då
Saul bud till Isai och lät säga: "Sänd till mig din son David, som
vaktar fåren." 20 Då tog Isai en åsna, som han lastade med
bröd, vidare en vinlägel och en killing, och sände detta med sin
son David till Saul. 21 Så kom David till Saul och trädde i hans
tjänst och blev honom mycket kär, så att han fick bliva hans
vapendragare. 22 Och Saul sände till Isai och lät säga: "Låt
David stanna kvar i min tjänst, ty han har funnit nåd för mina
ögon." 23 När nu anden från Gud kom över Saul, tog David
harpan och spelade; då kände Saul lindring, och det blev bättre
med honom, och den onde anden vek ifrån honom.

17 Men filistéerna församlade sina härar till strid; de
församlade sig vid det Soko som hör till Juda. Och de
lägrade sig mellan Soko och Aseka, vid Efes-Dammim. 2
Saul och Israels män hade ock församlat sig och lägrat sig i
Terebintdalen; och de ställde upp sig till strid mot filistéerna.
3 Filistéerna stodo vid berget på ena sidan, och israeliterna
stodo vid berget på andra sidan, så att de hade dalen emellan
sig. 4 Då framträdde ur filistéernas skaror en envigeskämpe
vid namn Goljat, från Gat; han var sex alnar och ett kvarter
lång. 5 Han hade en kopparhjälm på sitt huvud och var klädd
i ett fjällpansar, och hans pansar hade en vikt av fem tusen
siklar koppar. 6 Och han hade benskenor av koppar och bar en
lans av koppar på sin rygg. 7 Skaftet på hans spjut liknade en
vävbom, och spetsen på spjutet höll sex hundra siklar järn. Och
hans sköldbärare gick framför honom. 8 Han trädde nu fram och
ropade till Israels här och sade till dem: "Varför dragen I ut och
ställen upp eder till strid? Jag står här på filistéernas vägnar,
och I ären Sauls tjänare; väljen nu ut åt eder en man som må
komma hitned till mig. 9 Om han förmår strida mot mig och
slår ned mig, så skola vi vara eder underdåniga; men om jag
bliver hans överman och slår ned honom, så skolen I vara oss
underdåniga och tjäna oss." 10 Och filistéen sade ytterligare:
"Jag har i dag smädat Israels här. Skaffen nu hit någon, så att vi
få strida med varandra! 11 Då Saul och hela Israel hörde dessa
filistéens ord, blevo de gripna av förfäran och stor fruktan. 12
Men David var son till den omtalade efratiten från Bet-Lehem i
Juda, som hette Isai och hade åtta söner; denne var på Sauls
tid en gammal man vid framskriden ålder. 13 Nu hade Isais tre
äldsta söner dragit åstad och följt med Saul ut i kriget. Av dessa
hans tre söner, som hade dragit ut i kriget, hette den förstfödde
Eliab, hans andre son Abinadab och den tredje Samma. 14
David var den yngste. De tre äldsta hade nu följt med Saul. 15
Men David lämnade understundom Saul och gick hem för att
vakta sin faders får i Bet-Lehem. 16 Och filistéen kom fram
både bittida och sent; i fyrtio dagar kom han och ställde sig
där. 17 Nu sade Isai en gång till sin son David: "Tag för dina
bröders räkning en efa av dessa rostade ax jämte dessa tio
bröd, och skaffa detta skyndsamt till dina bröder i lägret. 18 Och
dessa tio ostar skall du föra till deras överhövitsman. Du skall se
efter, om det står väl till med dina bröder, och begära av dem
en mottagningspant. 19 Saul och de och alla Israels män äro
nämligen i Terebintdalen och strida mot filistéerna." 20 Bittida
följande morgon överlämnade David fåren åt en vaktare, tog
med sig vad han skulle och begav sig åstad, såsom Isai hade
bjudit honom. När han kom fram till vagnborgen, hov hären, som
då skulle draga ut i slagordning, upp sitt härskri. 21 Och Israel
och filistéerna ställde upp sig i slagordning mot varandra. 22 Då
lämnade David ifrån sig sakerna åt trossvaktaren och skyndade
bort till hären; och när han kom dit, hälsade han sina bröder. 23
Under det att han talade med dem, trädde nu envigeskämpen,
han som hette Goljat, filistéen ifrån Gat, fram ur filistéernas
här och talade såsom förut; och David hörde det. 24 Och alla

Israels män flydde för mannen, när de fingo se honom och
fruktade storligen. 25 Och Israels män sade: "Sen I mannen
där, som nu träder upp? Han träder upp för att smäda Israel.
Men den man som slår ned honom vill konungen begåva med
stor rikedom, och åt honom vill han giva sin dotter, och hans
faders hus vill han göra skattefritt i Israel." 26 Och David sade
till de man som stodo bredvid honom: "Vad får den man som
slår ned denne filisté och därmed tager bort sådan smälek från
Israel? Ty vem är denne oomskurne filisté, som vågar smäda
den levande Gudens här?" 27 Folket upprepade då för honom
det som nyss hade blivit sagt; de sade: "Detta får den man som
slår ned honom." 28 Men Eliab, hans äldste broder, hörde huru
han talade med männen; då upptändes Eliabs vrede mot David,
och han sade: "Varför har du kommit hitned, och åt vem har du
överlämnat den lilla fårhjorden där i öknen? Jag känner ditt
övermod och ditt hjärtas ondska; för att se på striden är det
som du har kommit hitned." 29 David svarade: "Vad har jag då
gjort? Det var ju allenast en fråga." 30 Sedan vände han sig
ifrån honom till en annan och upprepade sin fråga, och folket
gav honom samma svar som förut. 31 Men vad David hade
talat blev bekant; och man berättade det för Saul, och denne
lät hämta honom. 32 Och David sade till Saul: "Må ingen låta
sitt mod falla. Din tjänare vill gå åstad och strida mot denne
filisté." 33 Saul sade till David: "Icke kan du gå åstad mot denne
filisté och strida mot honom; du är du ju allenast en yngling,
och han är en stridsman allt ifrån ungdomen." 34 Men David
svarade Saul: "Din tjänare har gått i vall med sin faders får; om
då ett lejon eller en björn kom och tog bort ett får av hjorden, 35
så följde jag efter vilddjuret och slog ned det och ryckte rovet
ur munnen på det; och om det då reste sig upp mot mig, så
fattade jag det i skägget och slog ned det och dödade det. 36
Har nu din tjänare slagit ned både lejon och björn, så skall det
gå denne oomskurne filisté såsom det gick vart och ett av dessa
djur, ty han har smädat den levande Gudens här." 37 Och David
sade ytterligare: "HERREN, som räddade mig undan lejon och
björn, han skall ock rädda mig undan denne filisté." Då sade
Saul till David: "Gå då åstad; HERREN skall vara med dig."
38 Och Saul klädde på David sina egna kläder och satte en
kopparhjälm på hans huvud och klädde på honom ett pansar.
39 Och David omgjordade sig med hans svärd utanpå kläderna
och prövade på att gå därmed, ty han hade aldrig försökt något
sådant. Och David sade till Saul: "Jag kan icke gå så klädd, ty
jag har aldrig försökt sådant." Därpå lade David det av sig. 40
Och han tog sin stav i handen och valde ut åt sig fem släta
stenar ur bäcken och lade dem i sin herdeväska och i barmen,
och tog sin slunga i handen; därefter gick han fram mot filistéen.
41 Och filistéen gick framåt och kom David allt närmare, och
hans sköld bärare gick framför honom. 42 Då nu filistéen såg
upp och fick se David, föraktade han honom; ty denne var ännu
en yngling, ljuslätt och skön. 43 Och filistéen sade till David:
"Menar du att jag är en hund, eftersom du kommer emot mig
med käppar?" Och filistéen förbannade David, i det han svor vid
sina gudar. 44 Sedan sade filistéen till David: "Kom hit till mig,
så skall jag giva ditt kött åt himmelens fåglar och åt markens
djur." 45 David svarade filistéen: "Du kommer mot mig med
svärd och spjut och lans, men jag kommer mot dig i HERREN
Sebaots namn, hans som är Israels härs Gud, den härs som du
har smädat. 46 HERREN skall denna dag överlämna dig i min
hand, så att jag skall slå ned dig och taga ditt huvud av dig, och
jag skall denna dag giva de filisteiska krigarnas döda kroppar åt
himmelens fåglar och åt jordens vilda djur; så skola alla länder
förnimma att Israel har en Gud. 47 Och hela denna hop skall
förnimma att det icke är genom svärd och spjut som HERREN
giver seger; ty striden är HERRENS, och han skall giva eder i
vår hand." 48 När då filistéen gjorde sig redo och gick framåt
och närmade sig David, sprang David med hast fram mot hären,
filistéen till mötes. 49 Och David stack sin hand i väskan och tog
därur en sten och slungade och träffade filistéen i pannan; och
stenen trängde in i pannan, så att han föll omkull med ansiktet
mot jorden. 50 Så övervann David filistéen med slunga och sten
och slog filistéen till döds, 51 utan att David därvid hade något
svärd i sin hand. Sedan sprang David fram och ställde sig invid
filistéen och fattade i hans svärd; och när han hade dragit det
ut ur skidan, gav han honom dödsstöten och högg av hans
huvud därmed. När filistéerna nu sågo att deras kämpe var död,
flydde de. 52 Men Israels och Juda man stodo upp och höjde
ett härskri och förföljde filistéerna ända dit där vägen går till
Gai, och ända intill Ekrons portar; och filistéer föllo och lågo
slagna på vägen till Saaraim, och sedan ända till Gat och ända
till Ekron. 53 Sedan Israels barn sålunda häftigt hade förföljt
filistéerna, vände de tillbaka och plundrade deras läger. 54 Och
David tog filistéens huvud och förde det till Jerusalem, men
hans vapen lade han i sitt tält. 55 När Saul såg David gå ut
mot filistéen, frågade han härhövitsmannen Abner: "Vems son
är denne yngling, Abner?" Abner svarade: "Så sant du lever,
konung, jag vet det icke." 56 Då sade konungen: "Hör då efter,
vems son den unge mannen är." 57 När sedan David vände
tillbaka, efter att hava slagit ihjäl filistéen, tog Abner honom med
sig och förde honom inför Saul, medan han ännu hade filistéens
huvud i sin hand. 58 Då sade Saul till honom: "Vems son är du,
yngling" David svarade: "Din tjänare Isais, betlehemitens, son."

18 Sedan, efter det att David hade talat ut med Saul, fäste
sig Jonatans hjärta så vid Davids hjärta, att Jonatan hade
honom lika kär som sitt eget liv. 2 Och Saul tog honom till sig
på den dagen och lät honom icke mer vända tillbaka till sin
faders hus. 3 Och Jonatan slöt ett förbund med David, då han
nu hade honom lika kär som sitt eget liv. 4 Och Jonatan tog av
sig manteln som han hade på sig och gav den åt David, så ock
sina övriga kläder, ända till sitt svärd, sin båge och sitt bälte 5
Och när David drog ut, hade han framgång överallt dit Saul
sände honom; Saul satte honom därför över krigsfolket. Och allt
folket fann behag i honom, också de som voro Sauls tjänare. 6
Och när de kommo hem, då David vände tillbaka, efter att hava
slagit ned filistéen, gingo kvinnorna ut från alla Israels städer,
under sång och dans, för att möta konung Saul med jubel,
med pukor och trianglar. 7 Och kvinnorna sjöngo med fröjd
sålunda: "Saul har slagit sina tusen, men David sina tio tusen."
8 Då blev Saul mycket vred, ty det talet misshagade honom,
och han sade: "Åt David hava de givit tio tusen, och åt mig

hava de givit tusen; nu fattas honom allenast konungadömet."
9 Och Saul såg med ont öga på David från den dagen och
allt framgent. 10 Dagen därefter kom en ond ande från Gud
över Saul, så att han rasade i sitt hus; men David spelade på
harpan, såsom han dagligen plägade. Och Saul hade sitt spjut i
handen. 11 Och Saul svängde spjutet och tänkte: "Jag skall
spetsa David fast vid väggen." Men David böjde sig undan för
honom, två gånger. 12 Och Saul fruktade för David, eftersom
HERREN var med honom, sedan han hade vikit ifrån Saul. 13
Därför avlägsnade Saul honom ifrån sig, i det att han gjorde
honom till överhövitsman i sin här; han blev så folkets ledare
och anförare. 14 Och David hade framgång på alla sina vägar,
och HERREN var med honom. 15 Då nu Saul såg att han hade
så stor framgång, fruktade han honom än mer. 16 Men hela
Israel och Juda hade David kär, eftersom han var deras ledare
och anförare. 17 Och Saul sade till David: "Se, min äldsta dotter,
Merab, vill jag giva dig till hustru; skicka dig allenast såsom
en tapper man i min tjänst, och för HERRENS krig." Ty Saul
tänkte: "Min hand må icke drabba honom, filistéernas hand må
drabba honom." 18 Men David svarade Saul: "Vem är jag, vilka
hava mina levnadsförhållanden varit, och vad är min faders
släkt i Israel, eftersom jag skulle bliva konungens måg?" 19 När
tiden kom att Sauls dotter Merab skulle hava givits åt David,
blev hon emellertid given till hustru åt meholatiten Adriel. -- 20
Men Sauls dotter Mikal hade David kär. Och när man omtalade
detta för Saul, behagade det honom. 21 Saul tänkte nämligen:
"Jag skall giva henne åt honom, för att hon må bliva honom en
snara, så att filistéernas hand drabbar honom." Och Saul sade
till David: "För andra gången kan du nu bliva min måg." 22 Och
Saul bjöd sina tjänare att de hemligen skulle tala så med David:
"Se, konungen har behag till dig, och alla hans tjänare hava dig
kär; du hör nu bliva konungens måg." 23 Och Sauls tjänare
talade dessa ord i Davids öron. Men David sade: "Tyckes det
eder vara en så ringa sak att bliva konungens måg? Jag är ju
en fattig och ringa man." 24 Detta omtalade Sauls tjänare för
honom och sade: "Så har David sagt." 25 Då tillsade Saul dem
att de skulle säga så till David: "Konungen begär ingen annan
brudgåva än förhudarna av ett hundra filistéer, för att hämnd så
må tagas på konungens fiender." Saul hoppades nämligen att
han skulle få David fälld genom filistéernas hand. 26 När så
hans tjänare omtalade för David vad han hade sagt, ville David
gärna på det villkoret bliva konungens måg; och innan tiden
ännu var förlupen, 27 stod David upp och drog åstad med sina
män och slog av filistéerna två hundra man. Och David tog
deras förhudar med sig, och fulla antalet blev överlämnat åt
konungen, för att han skulle bliva konungens måg. Och Saul
gav honom så sin dotter Mikal till hustru. 28 Men Saul såg och
förstod att HERREN var med David; Och Sauls dotter Mikal
hade honom kär. 29 Då fruktade Saul ännu mer för David, och
så blev Saul Davids fiende för hela livet. 30 Men filistéernas
furstar drogo i fält; och så ofta de drogo ut, hade David större
framgång än någon annan av Sauls tjänare, så att hans namn
blev mycket berömt.

19 Och Saul talade med sin son Jonatan och med alla sina
tjänare om att döda David; men Sauls son Jonatan var
David mycket tillgiven. 2 Därför omtalade Jonatan detta för
David och sade: "Min fader Saul söker att döda dig. Tag dig
alltså till vara i morgon och håll dig gömd på någon plats där du
kan vara dold. 3 Men själv vill jag gå ut och ställa mig bredvid
min fader på marken, där du är, och jag vill tala om dig med min
fader; om jag då märker något, skall jag sedan omtala det för
dig. 4 Och Jonatan talade till Davids bästa med sin fader Saul
och sade till honom: "Konungen må icke försynda sig på sin
tjänare David ty han har icke försyndat sig mot dig, utan vad han
har gjort har varit till stort gagn för dig. 5 Han tog ju sin själ i sin
hand och slog ned filistéen, och HERREN gav så hela Israel en
stor seger; du har själv sett det och glatt dig däråt. Varför skulle
du då försynda dig på oskyldigt blod genom att döda David utan
sak?" 6 Och Saul lyssnade till Jonatans ord; och Saul svor: "Så
sant HERREN lever, han skall icke dödas." 7 Sedan kallade
Jonatan David till sig; och Jonatan omtalade för honom allt som
hade blivit sagt. Därefter förde Jonatan David till Saul, och han
var i hans tjänst såsom förut. 8 När så kriget åter begynte, drog
David ut och stridde mot filistéerna och tillfogade dem ett stort
nederlag, så att de flydde för honom. 9 Men en ond ande från
HERREN kom över Saul, där han satt i sitt hus med spjutet i
handen, under det att David spelade på harpan. 10 Då sökte
Saul att med spjutet spetsa David fast vid väggen; men denne
vek undan för Saul, så att han allenast stötte spjutet in i väggen.
Och David flydde och kom undan samma natt. 11 Emellertid
sände Saul till Davids hus några män med uppdrag att vakta på
honom och att sedan om morgonen döda honom. Men Mikal,
Davids hustru, omtalade detta för honom och sade: "Om du icke
i natt räddar ditt liv, så är du i morgon dödens man." 12 Därefter
släppte Mikal ned David genom fönstret; och han begav sig
på flykten och kom så undan. 13 Sedan tog Mikal husguden
och lade honom i sängen och satte myggnätet av gethår över
huvudgärden och höljde täcket över honom. 14 När sedan Saul
sände sina män med uppdrag att hämta David, sade hon: "Han
är sjuk." 15 Då sände Saul dit männen med uppdrag att skaffa
sig tillträde till David själv och sade: "Bären honom i sängen
hitupp till mig, så att jag får döda honom." 16 Men när männen
kommo in, fingo de se att det var husguden som låg i sängen,
med myggnätet över huvudgärden. 17 Då sade Saul till Mikal:
"Varför har du så bedragit mig och släppt min fiende, så att han
har kommit undan?" Mikal svarade Saul: "Han sade till mig:
'Släpp mig; eljest dödar jag dig.'" 18 När David nu hade flytt och
kommit undan, begav han sig till Samuel i Rama och omtalade
för denne allt vad Saul hade gjort honom. Och han och Samuel
gingo till Najot och stannade där. 19 Och det blev berättat för
Saul att David var i Najot vid Rama. 20 Då sände Saul dit några
män med uppdrag att hämta David. Men när Sauls utskickade
fingo se skaran av profeterna i profetisk hänryckning, och fingo
se Samuel stå där såsom deras anförare, kom Guds Ande över
dem, så att också de fattades av hänryckning. 21 När man
omtalade detta för Saul, sände han dit andra män; men också
de fattades av hänryckning. Och när han då ytterligare, för
tredje gången, sände dit män med samma uppdrag, fattades
också dessa av hänryckning. 22 Då begav han sig själv till
Rama; och när han kom till den stora brunnen i Seku, frågade

han: "Var äro Samuel och David?" Man svarade: "De äro i Najot
vid Rama." 23 Då begav han sig dit, till Najot vid Rama. Men
Guds Ande kom också över honom, så att han hela vägen gick i
profetisk hänryckning, ända till dess att han kom fram till Najot
vid Rama. 24 Då kastade också han av sig sina kläder, i det att
också han blev fattad av hänryckning inför Samuel; och han föll
ned och låg där naken hela den dagen och hela natten. Därför
plägar man säga: "Är ock Saul bland profeterna?"

20 Men David flydde från Najot vid Rama och kom till Jonatan
och sade: "Vad har jag gjort? Vilken missgärning, vilken
synd har jag begått mot dig fader, eftersom han står efter mitt
liv?" 2 Han svarade honom: "Bort det! Du skall icke dö. Min
fader gör ju intet, varken något viktigt eller något oviktigt, utan
att uppenbara det för mig. Varför skulle då min fader dölja
detta för mig? Nej, så skall icke ske." 3 Men David betygade
ytterligare med ed och sade: "Din fader vet väl att jag har funnit
nåd för dina ögon; därför tänker han: 'Jonatan skall icke få veta
detta, på det att han icke må bliva bedrövad.' Men så sant
HERREN lever, och så sant du själv lever: det är icke mer än
ett steg mellan mig och döden." 4 Då sade Jonatan till David:
"Vadhelst du önskar skall jag göra för dig." 5 David sade till
Jonatan: "I morgon är ju nymånad, och jag skulle då rätteligen
sitta till bords med konungen; men låt mig nu gå och gömma
mig ute på marken till i övermorgon afton. 6 Om då din fader
saknar mig, så säg: 'David utbad sig tillstånd av mig att få göra
ett hastigt besök i sin stad, Bet-Lehem, där hela släkten nu
firar sin årliga offerfest.' 7 Om han då säger: 'Gott!', så kan
din tjänare vara trygg. Men om han bliver vred, så märker du
därav att han har beslutit min ofärd. 8 Visa så din nåd mot din
tjänare, eftersom du har låtit din tjänare ingå ett HERRENS
förbund med dig. Men om det finnes någon missgärning hos
mig, så döda mig du, ty varför skulle du föra mig till din fader?"
9 Då sade Jonatan: "Bort det! Om jag märker att min fader
har beslutit att låta ofärd komma över dig, skall jag förvisso
omtala det för dig." 10 Men David sade till Jonatan: "Vem skall
omtala för mig detta, eller säga mig om din fader giver dig ett
hårt svar?" 11 Jonatan sade till David: "Kom, låt oss gå ut på
marken." Och de gingo båda ut på marken. 12 Och Jonatan
sade till David: "Vid HERREN" Israels Gud: om jag finner att
det låter gott för David, när jag i morgon eller i övermorgon vid
denna tid utforskar min fader, så skall jag förvisso sända bud till
dig och uppenbara det för dig. 13 HERREN straffe Jonatan nu
och framgent, om jag, såframt min fader åstundar din ofärd, icke
uppenbarar det för dig och låter dig komma undan, så att du får
gå dina färde i trygghet. Och HERREN vare då med dig, såsom
han har varit med min fader. 14 Och nog skall du väl, om jag då
ännu är i livet, ja, nog skall du väl bevisa barmhärtighet mot
mig, såsom HERREN är barmhärtig, så att jag slipper att dö? 15
Icke skall du väl någonsin taga bort din barmhärtighet från mitt
hus, icke ens då när HERREN har tagit bort alla Davids fiender
ifrån jorden?" 16 Jonatan slöt då ett förbund med Davids hus;
och HERREN utkrävde sedan av Davids fiender vad de hade
förskyllt. 17 Och Jonatan besvor David ytterligare vid sin kärlek
till honom, ty han hade honom lika kär som han hade sitt eget
liv; 18 Jonatan sade till honom: "I morgon är nymånad, och du
skall då saknas, ty din plats kommer ju att stå tom. 19 Men gå i
övermorgon skyndsamt ned till den plats där du gömde dig den
dag då ogärningen skulle hava skett, och uppehåll dig bredvid
Eselstenen. 20 Jag vill då själv i dess närhet avskjuta mina
tre pilar, såsom sköte jag till måls. 21 Sedan skall jag skicka
min tjänare att gå och söka upp pilarna. Om jag då säger till
tjänaren: "Se, pilarna ligga bakom dig, närmare hitåt', så tag du
upp dem och kom fram, ty då kan du vara trygg och ingenting är
på färde, så sant HERREN lever. 22 Men om jag säger så till
den unge mannen: 'Se, pilarna ligga framför dig, längre bort', så
gå dina färde, ty då sänder HERREN dig bort. 23 Och i fråga om
det som jag och du nu hava talat, är HERREN vittne mellan mig
och dig till evig tid." 24 Och David gömde sig ute på marken.
Och när nymånaden var inne, satte konungen sig till bords för
att äta. 25 Konungen satte sig på sin vanliga sittplats, platsen
vid väggen; och Jonatan stod upp, och Abner satte sig vid
Sauls sida. Men Davids plats stod tom. 26 Saul sade dock intet
den dagen, ty han tänkte: "Något har hänt honom; han är nog
icke ren, säkerligen är han icke ren." 27 Men när Davids plats
stod tom också dagen efter nymånadsdagen, dagen därefter,
sade Saul till sin son Jonatan: "Varför har Isais son varken i
går eller i dag kommit till måltiden?" 28 Jonatan svarade Saul:
"David utbad sig tillstånd av mig att få gå till Bet-Lehem; 29 han
sade: 'Låt mig gå, ty vi fira en släktofferfest i staden, och min
broder har själv bjudit mig att komma; om jag har funnit nåd för
dina ögon, så låt mig nu slippa härifrån för att besöka mina
bröder.' Därför har han icke kommit till konungens bord." 30 Då
upptändes Sauls vrede mot Jonatan, och han sade till honom:
"Du son till en otuktig kvinna! Visste jag då icke att du hade
funnit behag i Isais son, till skam för dig själv och till skam för
din moders blygd! 31 Ty så länge Isais son lever på jorden, är
varken du eller din konungamakt säker. Sänd därför nu åstad
och låt hämta honom hit till mig, ty han är dödens barn." 32
Jonatan svarade sin fader Saul och sade till honom: "Varför skall
han dödas? Vad har han gjort?" 33 Då svängde Saul spjutet
mot honom för att genomborra honom; och nu märkte Jonatan
att hans fader hade beslutit att döda David. 34 Och Jonatan
stod upp från bordet i vredesmod och åt intet på den andra
nymånadsdagen, ty han var bedrövad för Davids skull, därför
att hans fader hade gjort sådan orätt mot denne. 35 Följande
morgon gick Jonatan ut på marken, vid den tid han hade utsatt
för David; och han hade en liten gosse med sig. 36 Och han
sade till gossen: "Spring och sök reda på pilarna som jag skjuter
av." Medan nu gossen sprang, sköt han pilen över honom. 37
Och när gossen kom till det ställe dit Jonatan hade avskjutit
pilen, ropade Jonatan efter gossen och sade: "Pilen ligger ju
framför dig, längre bort." 38 Och Jonatan ropade ytterligare
efter gossen: "Fort, skynda dig, stanna icke!" Och gossen som
Jonatan hade med sig tog upp pilen och kom till sin herre. 39
Men gossen visste icke varom fråga var; allenast Jonatan och
David visste det. 40 Och Jonatan lämnade sina vapen åt gossen
som han hade med sig och sade till honom: "Gå och bär dem in
i staden." 41 Men sedan gossen hade gått, reste David sig upp
på södra sidan; och han föll ned till jorden på sitt ansikte och
bugade sig tre gånger; och de kysste varandra och gräto med

varandra, och David grät överljutt. 42 Och Jonatan sade till
David: "Gå i frid. Blive det såsom vi båda svuro vid HERRENS
namn, när vi sade: 'HERREN vare vittne mellan mig och dig,
mellan mina efterkommande och dina, till evig tid.'" Sedan stod
han upp och gick sina färde, men Jonatan gick in i staden igen.

21 Och David kom till prästen Ahimelek i Nob. Men Ahimelek
blev förskräckt, när han fick se David, och frågade honom:
"Varför kommer du ensam och har ingen med dig?" 2 David
svarade prästen Ahimelek: "Konungen har givit mig ett uppdrag,
men han sade till mig: 'Ingen får veta något om det uppdrag vari
jag sänder dig, och som jag har givit dig.' Och mina män har jag
visat till det och det stället. 3 Giv mig nu vad du har till hands,
fem bröd eller vad som kan finnas." 4 Prästen svarade David
och sade "Vanligt bröd har jag icke till hands; allenast heligt
bröd finnes -- om eljest dina män hava avhållit sig från kvinnor."
5 David svarade prästen och sade till honom: "Ja, sannerligen,
kvinnor hava på sista tiden varit skilda från oss; när jag drog
åstad, voro ock mina mäns tillhörigheter heliga. Därför, om
också vårt förehavande är av helt vanligt slag, är det dock i dag
heligt, vad våra tillhörigheter angår." 6 Då gav prästen honom av
det heliga; ty där fanns icke något annat bröd än skådebröden,
som hade legat inför HERRENS ansikte, men som man hade
burit undan, för att lägga fram nybakat bröd samma dag det
gamla togs bort. 7 Men där befann sig den dagen en av Sauls
tjänare, som var satt i förvar inför HERREN, en edomé vid namn
Doeg, den förnämste av Sauls herdar. 8 Och David frågade
Ahimelek ytterligare: "Har du icke här till hands något spjut
eller något svärd? Ty varken mitt svärd eller mina andra vapen
tog jag med mig, eftersom konungens uppdrag krävde så stor
skyndsamhet." 9 Prästen svarade: "Jo, det svärd som har tillhört
filistéen Goljat, honom som du slog ned i Terebintdalen; det
finnes, inhöljt i ett kläde, där bakom efoden. Vill du taga det med
dig, så tag det; ty något annat än det har jag icke." David sade:
"Dess like finnes icke; giv mig det." 10 Och David stod upp och
flydde samma dag för Saul och kom till Akis, konungen i Gat. 11
Men Akis' tjänare sade till honom: "Detta är ju David, landets
konung! Det är ju till dennes ära man sjunger så under dansen:
'Saul har slagit sina tusen, men David sina tio tusen.' 12 David
lade märke till dessa ord, och han begynte storligen frukta för
Akis, konungen i Gat. 13 Därför ställde han sig vansinnig inför
deras ögon och betedde sig såsom en ursinnig, när de ville
fasthålla honom, och ritade på dörrarna i porten och lät spotten
rinna ned i sitt skägg. 14 Då sade Akis till sina tjänare: "I sen
ju huru vanvettigt mannen beter sig. Varför fören I honom till
mig? 15 Har jag då sådan brist på vanvettiga människor, att I
behövden föra denne hit, för att han skulle bete sig vanvettigt
inför mig? Skulle en sådan få komma in i mitt hus?"

22 Då begav sig David därifrån och flydde undan till Adullams
grotta. Och när hans bröder och hela hans faders hus
fingo höra detta, kommo de ditned till honom. 2 Och till honom
församlade sig alla slags män som voro i något trångmål, alla
som ansattes av fordringsägare och alla missnöjda, och han
blev deras hövding; vid pass fyra hundra man slöto sig så till
honom. 3 Därifrån begav sig David till Mispe i Moab. Och han
sade till konungen i Moab: "Låt min fader och min moder få
komma hitöver och vara hos eder till dess jag får veta vad Gud
vill göra med mig." 4 Och han förde dem fram inför konungen
i Moab; och de fingo stanna hos denne, så länge David var
på borgen. 5 Men profeten Gad sade till David: "Du skall icke
stanna här på borgen; drag bort härifrån och begiv dig in i Juda
land." Då drog David bort därifrån och kom till Heretskogen. 6
Och Saul fick höra att man hade fått spaning på David och de
män som voro med honom. Då nu Saul en dag satt i Gibea
under tamarisken på höjden, med sitt spjut i handen, under det
att alla hans tjänare stodo omkring honom, 7 sade han till sina
tjänare, där de stodo omkring honom: "Hören, I benjaminiter.
Skall då också Isais son åt eder alla giva åkrar och vingårdar
och göra eder alla till över- och underhövitsmän? 8 Ty I haven
ju alla sammansvurit eder mot mig, och ingen har uppenbarat
för mig att min son har slutit förbund med Isais son. Ingen av
eder bekymrar sig så mycket om mig, att han har uppenbarat
det för mig. Min son har ju uppeggat min tjänare till att stämpla
mot mig, såsom nu sker." 9 Edoméen Doeg, som ock stod där
bland Sauls tjänare, svarade då och sade: "Jag har sett Isais
son komma till Ahimelek, Ahitubs son, i Nob. 10 Denne frågade
då HERREN för honom och gav honom reskost; han gav honom
ock filistéen Goljats svärd." 11 Då sände konungen och lät kalla
till sig prästen Ahimelek, Ahitubs son, och hela hans faders hus,
prästerna i Nob. Och de kommo alla till konungen. 12 Då sade
Saul: "Hör mig, du Ahitubs son." Han svarade: "Jag hör dig, min
herre." 13 Saul sade till honom: "Varför haven I sammansvurit
eder mot mig, du och Isais son, i det att du har givit honom
bröd och svärd och frågat Gud för honom, så att han skulle
kunna sätta sig upp mot mig och stämpla mot mig, såsom nu
sker?" 14 Ahimelek svarade konungen och sade: "Vem bland
alla dina tjänare är väl så betrodd som David, han som därtill är
konungens måg och hövding för din livvakt och högt ärad i ditt
hus? 15 Är det då nu för första gången som jag har frågat Gud
för honom? Bort det! Icke må konungen lägga mig, sin tjänare,
och hela min faders hus något till last, ty din tjänare visste
alls intet om allt detta." 16 Men konungen sade: "Du måste
döden dö, Ahimelek, du själv och hela din faders hus." 17 Och
konungen sade till drabanterna som stodo där omkring honom:
"Träden fram och döden HERRENS präster; ty också de hålla
med David; och fastän de visste att han flydde, uppenbarade
de det icke för mig." Men konungens tjänare ville icke uträcka
sina händer till att stöta ned HERRENS präster. 18 Då sade
konungen till Doeg: "Träd du fram och stöt ned prästerna."
Edoméen Doeg trädde då fram och stötte ned prästerna och
dödade på den dagen åttiofem män som buro linne-efod. 19 Och
invånarna i präststaden Nob blevo slagna med svärdsegg, både
män och kvinnor, både barn och spenabarn; också fäkreatur,
åsnor och får blevo slagna med svärdsegg. 20 Allenast en son
till Ahimelek, Ahitubs son, vid namn Ebjatar, kom undan, och
denne flydde bort till David. 21 Och Ebjatar omtalade för David
att Saul hade dräpt HERRENS präster. 22 Då sade David till
Ebjatar: "Jag förstod redan då att edoméen Doeg, eftersom han
var där, skulle omtala allt för Saul. Det är jag som är orsaken till
att hela din faders hus har förgåtts. 23 Bliv kvar hos mig, frukta

intet; ty den som står efter mitt liv, han står ock efter ditt liv. Hos
mig är du i gott förvar."

23 Och man berättade för David: "Filistéerna hålla nu på att
belägra Kegila, och de plundra logarna." **2** Då frågade
David HERREN: "Skall jag draga åstad och slå dessa filistéer?"
HERREN svarade David: "Drag åstad och slå filistéerna och
fräls Kegila." **3** Men Davids män sade till honom: "Vi leva ju i
fruktan redan här i Juda. Och nu skulla vi därtill draga åstad
till Kegila, mot filistéernas här!" **4** Då frågade David HERREN
ännu en gång, och HERREN svarade honom och sade: "Stå
upp och drag ned till Kegila; ty jag vill giva filistéerna i din
hand." **5** Då drog David med sina män till Kegila och stridde
mot filistéerna och förde bort deras boskap och tillfogade dem
ett stort nederlag. Så frälste David invånarna i Kegila. **6** När
Ebjatar, Ahimeleks son, flydde till David i Kegila, förde han
efoden med sig ditned. **7** Och det blev berättat för Saul att David
hade dragit in i Kegila. Då sade Saul: "Gud har förkastat honom
och givit honom i min hand, ty han har själv stängt in sig genom
att gå in i en stad med portar och bommar." **8** Därefter bådade
Saul upp allt folket till strid, för att draga ned till Kegila och där
innesluta David och hans man. **9** Men när David fick veta att
Saul stämplade ont mot honom, sade han till prästen Ebjatar:
"Bär hit efoden." **10** Och David sade: "HERRE, Israels Gud,
din tjänare har hört att Saul har i sinnet att komma mot Kegila
och fördärva staden för min skull. **11** Skola Kegilas borgare
då utlämna mig åt honom? Skall Saul komma hitned, såsom
din tjänare har hört? HERRE, Israels Gud, förkunna det för
din tjänare." HERREN svarade: "Han skall komma hitned." **12**
David frågade ytterligare: "Skola Kegilas borgare då utlämna
mig och mina man åt Saul?" HERREN svarade: "De skola
utlämna eder." **13** Då bröt David upp med sitt folk, som utgjorde
vid pass sex hundra man, och de drogo ut från Kegila och
vandrade vart de kunde. När det då blev berättat för Saul att
David hade flytt undan från Kegila avstod han från att draga
ut. **14** Så uppehöll sig nu David i öknen på bergfästena; han
uppehöll sig bland bergen i öknen Sif. Och Saul sökte alltjämt
efter honom, men Gud gav honom icke i hans hand. **15** Och
medan David var i Hores i öknen Sif, förnam han att Saul hade
dragit ut för att söka döda honom. **16** Men Jonatan, Sauls son,
stod upp och gick till David i Hores och styrkte hans mod i
Gud. **17** Han sade till honom: "Frukta icke; ty min fader Sauls
hand skall icke träffa dig, utan du skall bliva konung över Israel,
och jag skall då hava andra platsen, näst efter dig. Detta vet
ock min fader Saul." **18** Sedan slöto de båda ett förbund inför
HERREN. Och David stannade kvar i Hores, men Jonatan gick
hem igen. **19** Men några sifiter drogo upp till Saul i Gibea och
sade: "David håller sig nu gömd hos oss på bergfästena i Hores,
på Hakilahöjden, som ligger söder om ödemarken. **20** Så drag
nu ditned, o konung, så snart det lyster dig att göra det. står sak
bliver det då att utlämna honom åt konungen." **21** Då sade Saul:
"Varen välsignade av HERREN, därför att I haven velat spara
mig bekymmer. **22** Men gån nu och skaffen eder ytterligare
visshet, och tagen reda på och sen efter, på vilket ställe han
nu vistas, och vem som har sett honom där; ty man har sagt
mig att han är mycket listig. **23** Och sen efter och tagen reda
på alla gömställen där han kan gömma sig; och kommen så
igen till mig, när I haven fått visshet, så vill jag sedan gå med
eder. Ty finnes han i landet, skall jag veta att söka upp honom,
om jag än måste söka bland alla Juda ätter." **24** Då stodo de
upp och gingo till Sif före Saul. Men David och hans män voro
i öknen Maon, på hedmarken, söder om ödemarken. **25** När
nu Saul drog åstad med sina män för att söka efter David, om
talade man det för denne, och han drog då ned till klippan och
stannade så i öknen Maon. När Saul hörde detta, satte han
efter David in i öknen Maon. **26** Och Saul gick på ena sidan om
berget, och David med sina män på andra sidan. Men just som
David var stadd på flykt för att komma undan Saul, under det att
Saul och hans män sökte kringränna David och hans män för
att taga dem till fånga **27** kom en budbärare till Saul och sade:
"Skynda dig och kom, ty filistéerna hava fallit in i landet." **28** Då
upphörde Saul att förfölja David och drog mot filistéerna. Därav
fick det stället namnet Sela-Hammalekot. **29** Men David drog
upp därifrån och uppehöll sig sedan på En-Gedis bergfästen.

24 Och när Saul kom tillbaka från tåget mot filistéerna,
omtalade man för honom att David var i En-Gedis öken. **2**
Då tog Saul tre tusen män, utvalda ur hela Israel, och drog åstad
för att söka efter David och hans män på Stenbocksklipporna. **3**
Och när han kom till boskapsgårdarna vid vägen, fanns där en
grotta; då gick han ditin för något avsides bestyr. Men David och
hans män sutto längst inne i grottan. **4** Då sade Davids män till
honom: "Se, detta är den dag om vilken HERREN har sagt till
dig: Jag vill nu giva din fiende i din hand, så att du far göra
med honom vad du finner för gott." Då stod David upp och skar
oförmärkt av en flik på Sauls mantel. **5** Men därefter slog Davids
samvete honom, därför att han hade skurit av fliken på Sauls
mantel. **6** Och han sade till sina män: "HERREN låte det vara
fjärran ifrån mig att jag skulle göra detta mot min herre, mot
HERRENS smorde, att jag skulle uträcka min hand mot honom;
han är ju HERRENS Smorde." **7** Och David höll sina män
tillbaka med stränga ord och tillstadde dem icke att överfalla
Saul. Men när Saul hade stått upp och gått ut ur grottan och
fortsatt sin färd, **8** då stod ock David upp och gick ut ur grottan
och ropade efter Saul: "Min herre konung!" När då Saul såg
sig tillbaka, böjde David sig ned, med ansiktet mot jorden, och
bugade sig. **9** Och David sade till Saul: "Varför hör du på sådana
människors ord, som säga att David söker din ofärd? **10** Du
har ju i dag med egna ögon sett hurusom jag skonade dig, när
HERREN i dag hade givit dig i min hand i grottan Och man
uppmanade mig att dräpa dig; jag tänkte: 'Jag vill icke uträcka
min hand mot min herre; han är ju HERRENS Smorde. **11** Se
själv, min fader, ja, se här fliken av din mantel i min hand. Ty
därav att jag skar av fliken på din mantel, men icke dräpte
dig, må du märka och se att jag icke har velat göra något ont
eller begå någon förbrytelse, och att jag icke har försyndat mig
mot dig, fastän du traktar efter att taga mitt liv. **12** HERREN
skall döma mellan mig och dig, och HERREN skall hämnas
mig på dig, men min hand skall icke röra dig. **13** Det är såsom
det gamla ordspråket säger: 'Från de ogudaktiga kommer vad

ogudaktigt är'; därför skall hand icke röra dig." 14 Efter vem har
Israels konung dragit ut? Efter vem är det du jagar? Efter en död
hund, efter en enda liten loppa! 15 Så vare då HERREN domare
och döme mellan mig och dig; må han se härtill och utföra min
sak, ja, må han döma mig fri ifrån din hand." 16 När David hade
talat dessa ord till Saul, sade Saul: "De är ju din röst, min son
David." Och Saul brast ut i gråt. 17 Och han sade till David: "Du
är rättfärdigare än jag, ty du har bevisat mig gott, under det
jag har bevisat dig ont. 18 Du har i dag låtit mig se din godhet
mot mig, därigenom att du icke har dräpt mig, fastän HERREN
hade överlämnat mig i din hand. 19 Ty när någon träffar på sin
fiende, plägar han då låta honom gå sin väg i ro? HERREN
vedergälle dig med sitt goda för vad du denna dag har gjort mig.
20 Och nu vet jag väl att du skall bliva konung, och att Israels
konungadöme skall förbliva i din hand. 21 Men lova mig nu med
ed vid HERREN att du icke utrotar mina avkomlingar efter mig
och icke utplånar mitt namn ur min faders hus." 22 Då svor
David Saul denna ed. Därefter drog Saul hem; men David och
hans män drogo upp till borgen.

25 Och Samuel dog, och hela Israel församlade sig och höll
dödsklagan efter honom; och de begrovo honom där han
bodde i Rama. Och David stod upp och drog ned till öknen
Paran. 2 I Maon fanns då en man som hade sin boskapsskötsel
i Karmel, och den mannen var mycket rik; han ägde tre tusen får
och ett tusen getter. Och han höll just då på att klippa sina får i
Karmel. 3 Mannen hette Nabal, och hans hustru hette Abigail.
Hustrun hade ett gott förstånd och ett skönt utseende; men
mannen var hård och ondskefull; och han var en avkomling
av Kaleb. 4 När nu David i öknen fick höra att Nabal klippte
sina får, 5 sände han dit tio unga män; och David sade till
männen: "Gån upp till Karmel och begiven eder till Nabal och
hälsen honom från mig. 6 Och I skolen säga till mina bröder
där: "Frid vare med dig själv frid vare med ditt hus, och frid
vare med allt vad du har. 7 Jag har nu hört att du håller på
med fårklippning. Nu är det så att dina herdar hava vistats i vårt
grannskap, utan att vi hava gjort dem något förfång, och utan att
något har kommit bort för dem under hela den tid de hava varit i
Karmel. 8 Fråga dina tjänare därom, så skola de själva säga dig
det. Låt nu våra män finna nåd för dina ögon. Vi hava ju kommit
hit på en glad dag. Giv därför åt dina tjänare och åt din son
David vad du kan hava till hands." 9 När nu Davids män kommo
dit, talade de på Davids vägnar till Nabal alldeles såsom det var
dem befallt, och sedan väntade de stilla. 10 Men Nabal svarade
Davids tjänare och sade: "Vem är David, vem är Isais son? I
denna tid är det många tjänare som rymma från sina herrar. 11
Skulle jag taga min mat och min dryck och slaktdjuren, som jag
har slaktat åt mina fårklippare, och giva detta åt män om vilka
jag icke ens vet varifrån de äro?" 12 Då vände Davids män om
och gingo sin väg; och när de hade kommit tillbaka, berättade
de for honom allt, såsom det hade tillgått. 13 Då sade David
till sina män: "Var och en omgjorde sig med sitt svärd." Och
var och en omgjordade sig med sitt svärd; jämväl David själv
omgjordade sig med sitt svärd. Och vid pass fyra hundra man
följde med David ditupp, men två hundra stannade vid trossen.
14 Men en av tjänarna berättade för Abigail, Nabals hustru, och
sade: "David har skickat sändebud hit från öknen och låtit hälsa
vår herre, men han visade av dem. 15 Dessa män hava likväl
varit oss mycket nyttiga; vi hava aldrig lidit något förfång, och
aldrig har något kommit bort för oss under hela den tid vi drogo
omkring i deras närhet, medan vi voro därute på marken. 16
De voro en mur för oss både dag och natt under hela den tid
vi vistades i deras grannskap, medan vi vaktade hjorden. 17
Så betänk nu och se till, vad du bör göra, ty något ont är nog
beslutet mot vår herre och över hela hans hus; och han är ju en
ond man, så att ingen vågar säga något åt honom." 18 Då gick
Abigail strax och tog två hundra bröd, två vinläglar, fem tillredda
får, fem sea-mått rostade ax, ett hundra russinkakor och två
hundra fikonkakor, och lastade detta på åsnor. 19 Och hon sade
till sina tjänare: "Gån framför mig, jag vill komma efter eder."
Men för sin man Nabal sade hon intet härom. 20 När hon nu
red på sin åsna och kom ned i en hålväg i berget, fick hon se
David och hans män komma ned från motsatta sidan, så att hon
måste möta dem. 21 Men David hade sagt: "Förgäves har jag
skyddat allt vad den mannen hade i öknen, så att intet av allt
vad han ägde har kommit bort; men har har vedergällt mig med
ont för gott. 22 Så sant Gud må straffa Davids fiender nu och
framgent, jag skall av allt som tillhör honom icke låta någon
av mankön leva kvar till i morgon." 23 Då nu Abigail fick se
David, steg hon strax ned från åsnan och föll ned inför David
på sitt ansikte och bugade sig mot jorden. 24 Hon föll till hans
fötter och sade: "På mig vilar denna missgärning, herre. Men
låt din tjänarinna få tala inför dig, och hör på din tjänarinnas
ord. 25 Icke må min herre fästa något avseende vid Nabal, den
onde mannen, ty vad hans namn betyder, det är han; Nabal
heter han, och dårskap bor i honom. Men jag, din tjänarinna,
har icke sett de män som du, min herre, sände. 26 Och nu, min
herre, så sant HERREN lever, och så sant du själv lever, du
som av HERREN har avhållits från att ådraga dig blodskuld
och skaffa dig rätt med egen hand: må det nu gå dina fiender
och dem som söka bereda min herre ofärd såsom det må gå
Nabal. 27 Och låt nu dessa hälsningsskänker, som din trälinna
har medfört till min herre, givas åt de män som följa min herre.
28 Förlåt din tjänarinna vad hon har brutit. Ty HERREN skall
förvisso åt min herre uppbygga ett hus som bliver beståndande,
eftersom min herre för HERRENS krig; och du skall icke bliva
skyldig till något ont, så länge du lever. 29 Och om någon står
upp för att förfölja dig och söka döda dig, så må min herres
liv vara inknutet i de levandes pung hos HERREN, din Gud;
men dina fienders liv må han lägga i sin slunga och slunga
det bort. 30 När nu HERREN gör med min herre allt det goda
varom han har talat till dig, och förordnar dig till furste över
Israel, 31 skall alltså detta icke bliva dig en stötesten eller vara
till hjärteångest för min herre, att du har utgjutit blod utan sak,
och att min herre själv har skaffat sig rätt. Men när HERREN gör
min herre gott, så tänk på din tjänarinna." 32 Då sade David
till Abigal: "Välsignad vare HERREN, Israels Gud som i dag
har sänt dig mig till mötes! 33 Och välsignat vare ditt förstånd,
och välsignad vare du själv, som i dag har hindrat mig från att
ådraga mig blodskuld och skaffa mig rätt med egen hand! 34

Men så sant HERREN, Israels Gud, lever, han som har avhållit
mig från att göra dig något ont: om du icke strax hade kommit
mig till mötes, så skulle i morgon, när det hade blivit dager,
ingen av mankön hava funnits kvar av Nabals hus." 35 Därefter
tog David emot av henne vad hon hade medfört åt honom; och
han sade till henne: "Far i frid hem igen. Se, jag har lyssnat till
dina ord och gjort dig till viljes." 36 När sedan Abigail kom hem
till Nabal, höll denne just i sitt hus ett gästabud, som var såsom
en konungs gästabud; och Nabals hjärta var glatt i honom,
och han var mycket drucken. Därför omtalade hon alls intet för
honom förrän om morgonen, när det blev dager. 37 Men om
morgonen, när ruset hade gått av Nabal, omtalade hans hustru
för honom vad som hade hänt. Då blev hans hjärta såsom dött i
hans bröst, och han blev såsom en sten. 38 Och vid pass tio
dagar därefter slog HERREN Nabal, så att han dog. 39 När
David hörde att Nabal var död, sade han: "Lovad vare HERREN,
som på Nabal har hämnats den smälek han tillfogade mig, och
som har bevarat sin tjänare från att göra vad ont var, under
det att HERREN lät Nabals ondska komma tillbaka över hans
eget huvud!" Och David sände åstad och lät säga Abigail att
han önskade få henne till sin hustru. 40 När så Davids tjänare
kommo till Abigail i Karmel, talade de till henne och sade: "David
har sänt oss till dig för att få dig till hustru åt sig." 41 Då stod
hon upp och föll ned till jorden på sitt ansikte och sade: "Må din
tjänarinna bliva en trälinna, som tvår min herres tjänares fötter."
42 Därefter stod Abigail upp med hast och satte sig på sin åsna,
likaledes de fem tärnor som utgjorde hennes följe. Och hon
följde med dem som David hade sänt till henne och blev hans
hustru. 43 David hade ock tagit till hustru Ahinoam från Jisreel,
så att dessa båda blevo hans hustrur. 44 Men Saul hade givit
sin dotter Mikal, Davids hustru, åt Palti, Lais' son, från Gallim.

26 Och sifiterna kommo till Saul i Gibea och sade: "David håller
sig nu gömd på Hakilahöjden, gent emot ödemarken."
2 Då bröt Saul upp och drog ned till öknen Sif med tre tusen
män utvalda ur Israel, för att söka efter David i öknen Sif. 3
Och Saul lägrade sig på Hakilahöjden, som ligger gent emot
ödemarken, vid vägen. Men David uppehöll sig då i öknen.
Och när David förnam att Saul hade kommit efter honom in i
öknen, 4 sände han ut spejare och fick så full visshet om att
Saul hade kommit. 5 Då bröt David upp och begav sig till det
ställe där Saul hade lägrat sig; och David såg platsen där Saul
låg med sin härhövitsman Abner, Ners son. Saul låg nämligen
i vagnborgen, och folket var lägrat runt 6 Och David tog till
orda och sade I till hetiten Ahimelek och till Abisai, Serujas
son, Joabs broder: "Vem vill gå med mig ned till Saul i lägret?"
Då svarade Abisai: "Jag vill gå med dig ditned." 7 Så kommo
då David och Abisai om natten till folket där, och sågo Saul
ligga och sova i vagnborgen, med spjutet nedstött i jorden invid
huvudgärden; och Abner och folket lågo runt omkring honom. 8
Då sade Abisai till David: "Gud har i dag överlämnat din fiende
i din hand; så låt mig nu få spetsa honom fast i jorden med
spjutet; det skall ske genom en enda stöt, jag skall icke behöva
giva honom mer än den." 9 Men David svarade Abisai: "Du får
icke förgöra honom; ty vem har uträckt sin hand mot HERRENS
smorde och förblivit ostraffad?" 10 Och David sade ytterligare:
"Så sant HERREN lever, HERREN må själv slå honom, eller ock
må hans dödsdag komma i vanlig ordning, eller må han draga
ut i strid och så få sin bane; 11 men HERREN låte det vara
fjärran ifrån mig att jag skulle uträcka min hand mot HERRENS
smorde. Tag nu likväl spjutet som står vid hans huvudgärd och
vattenkruset; och låt oss sedan gå vår väg. 12 Och David tog
spjutet och vattenkruset från Sauls huvudgärd, och sedan gingo
de sin väg. Men ingen såg eller märkte det eller ens vaknade,
utan allasammans sovo; ty HERREN hade låtit en tung sömn
falla över dem. 13 Sedan, när David hade kommit över på
andra sidan, ställde han sig på toppen av berget, långt ifrån så
att avståndet var stort mellan dem. 14 Och David ropade till
folket och till Abner, Ners son, och sade: "Vill du icke svara,
Abner?" Abner svarade och sade: "Vem är du som så ropar till
konungen?" 15 David sade till Abner: "Du är ju en man som
icke har sin like i Israel. Varför har du då icke vakat över din
herre, konungen? En av folket har ju kommit in för att förgöra
konungen, din herre. 16 Vad du har gjort är icke väl gjort. Så
sant HERREN lever, I haden förtjänat att dö, därför att I icke
haven vakat över eder herre, HERRENS smorde. Se nu efter:
var äro konungens spjut och vattenkruset som stodo vid hans
huvudgärd?" 17 Då kände Saul igen Davids röst och sade: "Det
är ju din röst, min son David." David svarade: "Ja, min herre
konung." 18 Och han sade ytterligare: "Varför jagar min herre så
efter sin tjänare? Vad har jag då gjort, och vad för ont är i min
hand? 19 Må nu min herre konungen höra sin tjänares ord: Om
det är HERREN som har uppeggat dig emot mig, så låt honom
få känna lukten av en offergåva; men om det är människor,
så vare de förbannade inför HERREN, därför att de nu hava
drivit mig bort, så att jag icke får uppehålla mig i HERRENS
arvedel. De säga ju: 'Gå bort och tjäna andra gudar.' 20 Och
må nu icke mitt blod falla på jorden fjärran ifrån HERRENS
ansikte, då Israels konung har dragit ut för att söka efter en
enda liten loppa, såsom man jagar rapphöns på bergen." 21 Då
sade Saul: "Jag har syndat. Kom tillbaka, min son David; ty jag
vill icke mer göra dig något ont, eftersom mitt liv i dag har varit
dyrt aktat i dina ögon. Se, ja har handlat i mycket stor dårskap
och förvillelse." 22 David svarade och sade: "Se här är spjutet, o
konung; låt nu en av dina män komma hitöver och hämta det. 23
Och HERREN skall vedergälla var och en för hans rättfärdighet
och trofasthet. HERREN gav dig ju dag i min hand, men jag ville
icke uträcka min hand mot HERRENS smorde. 24 Och likasom
ditt liv i dag har varit högt aktat i mina ögon, så så ock mitt
liv vara högt aktat i HERRENS ögon, så att han räddar mig
ur all nöd." 25 Saul sade till David: "Välsignad vare du, min
son David! Vad du företager dig, det skall du ock förmå utföra."
Därefter gick David sin väg, och Saul vände tillbaka hem igen.

27 Men David sade till sig själv: "En dag skall jag nu i alla
fall omkomma genom Sauls hand. Ingen annan räddning
finnes för mig än att fly undan till filistéernas land; då måste Saul
avstå ifrån att vidare söka efter mig över hela Israels område,
och så undkommer jag hans hand." 2 Och David bröt upp
och drog med sina sex hundra man över till Akis, Maoks son,

konungen i Gat. 3 Och David stannade hos Akis i Gat med sina
män, var och en med sitt husfolk, David med sina båda hustrur,
Ahinoam från Jisreel och Abigail, karmeliten Nabals hustru. 4
Och när det blev berättat för Saul att David hade flytt till Gat,
sökte han icke vidare efter honom. 5 Men David sade till Akis:
"Om jag har funnit nåd för dina ögon, så låt mig få min bostad i
någon av landsortsstäderna, så att jag får vistas där. Varför
skulle din tjänare bo i huvudstaden hos dig?" 6 Då gav Akis
honom samma dag Siklag. Därför hör Siklag ännu i dag under
Juda konungar. 7 Den tid David bodde i filistéernas land var
sammanräknat ett år och fyra månader. 8 Men David drog upp
med sina män, och de företogo plundringståg i gesuréernas,
girsiternas och amalekiternas land. Ty dessa stammar bodde
sedan gammalt där i landet, fram emot Sur och ända intill
Egyptens land. 9 Och så ofta David härjade i landet, lät han
varken män eller kvinnor bliva vid liv; men får och fäkreatur och
åsnor och kameler och kläder tog han med sig och vände så
tillbaka och kom till Akis. 10 När då Akis sade: "Haven I väl i dag
företagit något plundringståg?", svarade David: "Ja, i den del av
Sydlandet, som tillhör Juda", eller: "I den del av Sydlandet, som
tillhör jerameeliterna", eller: "I den del av Sydlandet, som tillhör
kainéerna." 11 Men att David lät varken män eller kvinnor bliva
vid liv och komma till Gat, det skedde därför att han tänkte:
"De kunde eljest förråda oss och säga: 'Så och så har David
gjort, så har han betett sig under hela den tid han har bott i
filistéernas land.'" 12 Därför trodde Akis David och tänkte: "Han
har nu gjort sig förhatlig för sitt folk Israel och kommer att bliva
min tjänare för alltid.

28 Vid den tiden församlade filistéerna sina krigshärar för
att strida mot Israel. Och Akis sade till David: "Du må veta
att du med dina män nu måste draga ut med mig i härnad." 2
David svarade Akis: "Välan, då skall du ock få märka vad din
tjänare kan uträtta." Akis sade till David "Välan, jag sätter dig
alltså till väktare över mitt huvud för beständigt." 3 Samuel var
nu död, och hela Israel hade hållit dödsklagan efter honom;
och de hade begravit honom i hans stad, i Rama. Och Saul
hade utdrivit andebesvärjare och spåmän ur landet. 4 Så
församlade sig nu filistéerna och kommo och lägrade sig vid
Sunem. Då församlade ock Saul hela Israel, och de lägrade sig
vid Gilboa. 5 Men när Saul såg filistéernas läger, fruktade han
och förskräcktes högeligen i sitt hjärta. 6 Och Saul frågade
HERREN, men HERREN svarade honom icke, varken genom
drömmar eller genom urim eller genom profeter. 7 Då sade Saul
till sina tjänare: "Söken upp åt mig någon andebesvärjerska, så
vill jag gå till henne och fråga henne." Hans tjänare svarade
honom: "I En-Dor finnes en andebesvärjerska." 8 Då gjorde
Saul sig oigenkännlig och tog på sig andra kläder och gick åstad
med två män; och de kommo till kvinnan om natten. Och han
sade: "Spå åt mig genom anden, och mana upp åt mig den jag
säger dig." 9 Men kvinnan svarade honom: "Du vet ju själv vad
Saul har gjort, huru han har utrotat andebesvärjare och spåmän
ur landet. Varför lägger du då ut en snara för mitt liv och vill
döda mig?" 10 Då svor Saul henne en ed vid HERREN och
sade: "Så sant HERREN lever, i denna sak skall intet tillräknas
dig såsom missgärning." 11 Kvinnan frågade: "Vem skall jag då
mana upp åt dig?" Han svarade: "Mana upp Samuel åt mig." 12
Men när kvinnan fick se Samuel, gav hon till ett högt rop. Och
kvinnan sade till Saul: "Varför har du bedragit mig? Du är ju
Saul." 13 Konungen sade till henne: "Frukta icke. Vad är det då
du ser?" Kvinnan svarade Saul: "Jag ser ett gudaväsen komma
upp ur jorden." 14 Han frågade henne: "Huru ser han ut?" Hon
svarade: "Det är en gammal man som kommer upp, höljd i en
kåpa." Då förstod Saul att det var Samuel, och böjde sig ned
med ansiktet mot jorden och bugade sig. 15 Och Samuel sade
till Saul: "Varför har du stört min ro och manat mig upp?" Saul
svarade: "Jag är i stor nöd: filistéerna hava begynt krig mot mig,
och Gud har vikit ifrån mig och svarar mig icke mer, varken
genom profeter eller genom drömmar. Därför har jag kallat dig
upp, på det att du må låta mig veta vad jag skall göra." 16
Men Samuel svarade: "Varför frågar du mig, då nu HERREN
har vikit ifrån dig och blivit din fiende? 17 HERREN har efter
sitt behag gjort vad han hade sagt genom mig: HERREN har
ryckt riket ur din hand och givit det åt en annan, åt David. 18
Eftersom du icke hörde HERRENS röst och icke lät Amalek
känna hans vredes glöd, därför har HERREN nu gjort dig detta.
19 HERREN skall giva både dig och Israel i filistéernas hand,
och i morgon skall du med dina söner vara hos mig; ja, också
Israels läger skall HERREN giva i filistéernas hand." 20 Då föll
Saul strax raklång till jorden; så förfärad blev han över Samuels
ord. Också voro hans krafter uttömda, ty på ett helt dygn hade
han ingenting ätit. 21 Men kvinnan gick fram till Saul, och när
hon såg huru högeligen förskräckt han var, sade hon till honom:
"Se, din tjänarinna lyssnade till din begäran; Jag tog min själ i
min hand och hörsammade den önskan du uttalade till mig. 22
Så lyssna nu också du till dina tjänarinnas ord och låt mig sätta
fram litet mat för dig, och ät, så att du hämtar krafter, innan du
går dina färde." 23 Men han vägrade och sade: "Jag vill icke
äta." Då bådo honom hans tjänare jämte kvinnan så enträget,
att han lyssnade till deras ord; han stod upp från jorden och
satte sig på vilobädden. 24 Och kvinnan hade en gödd kalv
i huset; den slaktade hon nu i hast. Därpå tog hon mjöl och
knådade det och bakade därav osyrat bröd. 25 Sedan satte hon
fram det för Saul: och hans tjänare, och de åto. Därefter stodo
de upp och gingo samma natt sina färde.

29 Filistéerna församlade nu alla sina härar i Afek, medan
israeliterna voro lägrade vid källan i Jisreel. 2 Då nu
filistéernas hövdingar tågade fram med avdelningar på hundra
och tusen, och David och hans män därvid tågade sist fram,
tillika med Akis, 3 sade filistéernas furstar: "Vad hava dessa
hebréer här att göra?" Men Akis svarade filistéernas furstar:
"Denne David är ju Sauls, Israels konungs, tjänare, som nu har
varit hos mig över år och dag, och jag har icke funnit något
ont hos honom, från den dag han gick över till mig ända till
denna dag. 4 Då blevo filistéernas furstar förtörnade på honom;
och filistéernas furstar sade till honom: "Låt mannen vända
om och gå tillbaka till den ort du har anvisat honom; han får
icke draga med med oss till strid, för att han icke under striden
må bliva vår motståndare. Ty varigenom skulle han väl bättre
kunna göra sig behaglig för sin herre än genom dessa mäns

huvuden? 5 Han är ju den David till vilkens ära man sjunger så
under dansen: 'Saul har slagit sina tusen, men David sina tio
tusen.'" 6 Då kallade Akis David till sig och sade till honom:
"Så sant HERREN lever, du är en redlig man, och att du går ut
och in här hos mig i lägret är mig välbehagligt, ty jag har icke
funnit något ont hos dig, från den dag du kom till mig ända till
denna dag; men för hövdingarna är du icke välbehaglig. 7 Så
vänd nu tillbaka och gå i frid, för att du icke må göra något som
misshagar filistéernas hövdingar." 8 David sade till Akis: "Vad
har jag då gjort, och vad har du funnit hos din tjänare, från den
dag jag kom i din tjänst ända till denna dag, eftersom jag icke
får gå åstad och strida mot min herre konungens fiender?" 9
Akis svarade och sade till David: "Jag vet bäst att du är mig
välbehaglig såsom en Guds ängel; men filistéernas furstar säga:
'Han får icke draga upp med oss i striden.' 10 Så stå nu upp
bittida i morgon, jämte din herres tjänare som hava kommit hit
med dig; och när morgon haven stått bittida upp, mån I draga
edra färde, så snart det har blivit dager." 11 Då stod David
bittida upp med sina män för att om morgonen drag tillbaka till
filistéernas land. Men filistéerna drogo upp till Jisreel.

30 När David med sina män på tredje dagen kom till Siklag,
hade amalekiterna infallit i Sydlandet och i Siklag; och de
hade intagit Siklag och bränt upp det i eld. 2 Och kvinnorna
som voro därinne, både små och stora, hade de fört bort såsom
fångar, utan att döda någon; de hade allenast fört bort dem
och gått sin väg. 3 När nu David med sina män kom till staden
och fick se att den var uppbränd i eld, och att deras hustrur
jämte deras söner och döttrar voro bortförda såsom fångar, 4
brast han ut i gråt, så ock hans folk; och de gräto, till dess att
de icke förmådde gråta mer. 5 Davids båda hustrur, Ahinoam
från Jisreel och Abigail, karmeliten Nabals hustru, voro också
fångna. 6 Och David kom i stor nöd, ty folket tänkte stena
honom; så förbittrat var allt folket, var och en för sina söners
och döttrars skull. Men David hämtade styrka hos HERREN, sin
Gud. 7 Och David sade till prästen Ebjatar, Ahimeleks son: "Bär
hit till mig efoden." Då bar Ebjatar fram efoden till David. 8 David
frågade nu HERREN: "Skall jag sätta efter denna rövarskara?
Kan jag då hinna upp den?" Han svarade honom: "Sätt efter
dem; ty du skall förvisso hinna upp dem och skaffa räddning."
9 Då begav sig David åstad med sina sex hundra man, och
de kommo till bäcken Besor; där stannade de som nödgades
bliva efter. 10 Men David fortsatte förföljelsen med fyra hundra
man; ty de som sade blivit för trötta, och som därför stannade,
utan att gå över bäcken Besor, utgjorde två hundra man. 11
Sedan träffade de på fältet en egyptisk man; honom togo de
med sig till David. Och när de hade givit honom bröd att äta och
vatten att dricka 12 och när de ytterligare hade givit honom ett
stycke fikonkaka och två russinkakor att äta, kom livskraften
tillbaka i honom igen. På tre dygn hade han nämligen varken
ätit eller druckit. 13 Och David frågade honom: "Vem tillhör du,
och varifrån är du?" Han svarade: "Jag är en egyptisk yngling,
tjänare åt en amalekitisk man; men min herre övergav mig för tre
dagar sedan, därför att jag blev sjuk. 14 Vi hade nämligen infallit
i den del av Sydlandet, som tillhör keretéerna, och i det område
som tillhör Juda, och i den del av Sydlandet, som tillhör Kaleb,
och vi hade bränt upp Siklag i eld." 15 David sade till honom:
"Vill du föra mig ned till den rövarskaran?" Han svarade: "Lova
mig med ed vid Gud att du icke dödar mig eller utlämnar mig åt
min herre, så vill jag föra dig ned till den rövarskaran." 16 Så
förde han honom ditned, och de lågo då kringspridda överallt på
marken och åto och drucko och förlustade sig med allt det stora
byte som de hade tagit ur filistéernas land och ur Juda land. 17
Och ända från skymningen intill nästa dags afton höll David på
med att nedgöra dem; och ingen enda av dem kom undan,
utom fyra hundra tjänare som satte sig upp på kamelerna och
flydde. 18 Och David räddade allt vad amalekiterna hade tagit;
sina båda hustrur räddade David också. 19 Ingen saknades,
varken liten eller stor, ingens son och ingens dotter, ej heller
något av bytet eller något av det som de hade tagit med sig;
David förde alltsammans tillbaka. 20 David tog ock alla får och
fäkreatur, och man drev dessa framför den övriga boskapen och
ropade: "Detta är Davids byte." 21 Och när David kom tillbaka
till de två hundra man som hade varit för trötta att följa honom,
och som därför hade fått stanna kvar vid bäcken Besor, gingo
dessa åstad för att möta David och det folk som han hade med
sig; då gick David fram till folket och hälsade dem. 22 Men
allahanda onda och illasinnade män, bland dem som hade följt
med David, togo till orda och sade: "Eftersom dessa icke följde
med oss, skola vi icke giva dem något av bytet som vi hava
räddat; var och en av dem må allenast taga sin hustru och sina
barn med sig och gå hem." 23 Men David svarade: "Så skolen I
icke göra, mina bröder, med det som HERREN har givit oss,
då han bevarade oss och gav i vår hand denna rövarskara,
som kom över oss. 24 Och vem skulle för övrigt härutinnan
vilja lyssna till eder? Nej, sådan deras lott är, som draga med i
striden, sådan skall deras lott vara, som stanna vid trossen; de
skola dela jämnt med varandra." 25 Och därvid blev det, från
den dagen och allt framgent; ty han gjorde detta till lag och rätt
i Israel, såsom det är ännu i dag. 26 När sedan David kom
till Siklag, sände han en del av bytet till de äldste i Juda, sina
vänner, i det han lät säga: "Detta är en skänk till eder av bytet
från HERRENS fiender." 27 Han sände till de äldste i Betel, de
äldste i Ramot i Sydlandet och de äldste i Jattir; 28 till de äldste
i Aroer, de äldste i Sifamot och de äldste i Estemoa; 29 till de
äldste i Rakal, de äldste i jerameeliternas städer och de äldste i
kainéernas städer; 30 till de äldste i Horma, de äldste i Bor-
Asan och de äldste i Atak; 31 till de äldste i Hebron och till alla
de orter där David hade vandrat omkring med sina män.

31 Och filistéerna stridde mot Israel; och Israels män flydde
för filistéerna och föllo slagna på berget Gilboa. 2 Och
filistéerna ansatte ivrigt Saul och hans söner. Och filistéerna
dödade Jonatan, Abinadab och Malki-Sua, Sauls söner. 3 När
då Saul själv blev häftigt anfallen och bågskyttarna kommo
över honom, greps han av stor förskräckelse för skyttarna.
4 Och Saul sade till sin vapendragare: "Drag ut ditt svärd
och genomborra mig därmed, så att icke dessa oomskurna
komma och genomborra mig och hantera mig skändligt." Men
hans vapendragare ville det icke, ty han fruktade storligen.

Då tog Saul själv svärdet och störtade sig därpå. **5** Men när
vapendragaren såg att Saul var död, störtade han sig ock på sitt
svärd och följde honom i döden. **6** Så dogo då med varandra på
den dagen Saul och hans tre söner och hans vapendragare, och
därjämte alla hans män. **7** Och när israeliterna på andra sidan
dalen och på andra sidan Jordan förnummo att Israels män
hade flytt, och att Saul och hans söner voro döda, övergåvo de
städerna och flydde; sedan kommo filistéerna och bosatte sig i
dem. **8** Dagen därefter kommo filistéerna för att plundra de
slagna och funno då Saul och hans tre söner, där de lågo fallna
på berget Gilboa. **9** Då höggo de av hans huvud och drogo
av honom hans vapen och sände dem omkring i filistéernas
land och läto förkunna det glada budskapet i sitt avgudahus
och bland folket. **10** Och de lade hans vapen i Astartetemplet,
men hans kropp hängde de upp på Bet-Sans mur. **11** Men när
invånarna i Jabes i Gilead hörde vad filistéerna hade gjort med
Saul, **12** stodo de upp, alla stridbara män, och gingo hela natten
och togo Sauls och hans söners kroppar ned från Bet-Sans mur,
och begåvo sig därefter till Jabes och förbrände dem där. **13**
Sedan togo de deras ben och begrovo dem under tamarisken i
Jabes och fastade så i sju dagar.

2 Samuelsboken

1 Efter Sauls död, när David hade kommit tillbaka från segern
över Amalek, och när David sedan i två dagar hade uppehållit
sig i Siklag, **2** då hände sig på tredje dagen att en man kom
från Sauls läger, med sönderrivna kläder och med jord på sitt
huvud. Och när han kom in till David, föll han ned till jorden och
bugade sig. **3** David frågade honom: "Varifrån kommer du?" Han
svarade honom: "Jag kommer såsom flykting ifrån Israels läger."
4 Då sade David till honom: "Huru har det gått? Säg mig det."
Han svarade: "Folket har flytt ur striden, många av folket hava
också fallit och dött; Saul och hans son Jonatan äro ock döda."
5 David frågade den unge mannen som berättade detta för
honom: "Huru vet du att Saul och hans son Jonatan äro döda?"
6 Den unge mannen som hade framfört underrättelsen till honom
svarade: "Jag kom av en händelse upp på berget Gilboa, och
där fick jag se Saul stödja sig mot sitt spjut, under det att vagnar
och ryttare ansatte honom. **7** När han då vände sig om och fick
se mig, ropade han på mig, och jag svarade: 'Här är jag.' **8** Då
frågade han mig vem jag var, och jag svarade honom att jag var
en amalekit. **9** Sedan sade han till mig: 'Träd fram hit till mig och
giv mig dödsstöten, ty jag är gripen av dödens vanmakt, om ock
livet ännu alltjämt är kvar i mig.' **10** Då trädde jag fram till honom
och dödade honom, ty jag visste ju att han icke skulle kunna
överleva sitt fall. Och jag tog diademet som satt på hans huvud,
och ett armband som satt på hans arm, och jag bar nu detta hit
till min herre." **11** Då fattade David i sina kläder och rev sönder
dem; så gjorde ock alla de män som voro där med honom. **12**
Och de höllo dödsklagan och gräto och fastade ända till aftonen
för Sauls och hans son Jonatans skull, och för HERRENS folks
och för Israels hus' skull, därför att de hade fallit för svärd.
13 Och David frågade den unge mannen som hade framfört
underrättelsen till honom: "Varifrån är du?" Han svarade: "Jag är
son till en amalekit som lever här såsom främling." **14** David
sade till honom: "Kände du då ingen fruktan för att uträcka din
hand till att förgöra HERRENS smorde?" **15** Och David kallade
på en av sina män och sade: "Kom hit och stöt ned honom."
Och han slog honom till döds. **16** Och David sade till honom:
"Ditt blod komme över ditt huvud, ty din egen mun har vittnat
mot dig, i det att du sade: 'Jag har dödat HERRENS smorde.'"
17 Och David sjöng följande klagosång över Saul och hans son
Jonatan, **18** och han befallde att man skulle lära Juda barn
"Bågsången"; den är upptecknad i "Den redliges bok": **19** "Din
härlighet, Israel, ligger slagen på dina höjder. Huru hava icke
hjältarna fallit! **20** Förkunnen det icke i Gat, bebåden det ej på
Askelons gator, för att filistéernas döttrar icke må glädja sig, de
oomskurnas döttrar ej fröjda sig. **21** I Gilboa berg, på eder må ej
falla dagg eller regn, ej ses offergärdsskördar. Ty hjältarnas
sköld blev där till smälek, Sauls sköld, ej sedan smord med olja.
22 Från slagnas blod, från hjältars hull vek Jonatans båge icke
tillbaka, vände Sauls svärd ej omättat åter. **23** Saul och Jonatan,
så kära och ljuvliga för varandra i livet, de blevo ej heller skilda
i döden, de två, som voro snabbare än örnar, starka mer än
lejon. **24** Israels döttrar, gråten över Saul, över honom som
klädde eder i scharlakan och praktskrud och prydde edra kläder
med gyllene smycken. **25** Huru hava icke hjältarna fallit i striden!
Jonatan ligger slagen på dina höjder. **26** Jag sörjer över dig, du
min broder Jonatan; mycket ljuvlig var du mig. Dyrbar var mig
din kärlek, mer än kvinnokärlek. **27** Huru hava icke hjältarna
fallit, de båda stridssvärden förgåtts!"

2 Därefter frågade David HERREN: "Skall jag draga upp till
någon av Juda städer?" HERREN svarade honom: "Drag
upp." Då frågade David: "Vart skall jag draga upp?", Han
svarade: "Till Hebron." **2** Så drog då David ditupp jämte sina
båda hustrur, Ahinoam från Jisreel och Abigail, karmeliten
Nabals hustru. **3** David lät ock sina män draga ditupp, var och
en med sitt husfolk; och de bosatte sig i Hebrons städer. **4** Dit
kommo nu Juda män och smorde David till konung över Juda
hus. När man berättade för David att det var männen i Jabes i
Gilead som hade begravit Saul, **5** skickade David sändebud till
männen i Jabes i Gilead och lät säga till dem: "Varen välsignade
av HERREN, därför att I haven bevisat eder herre Saul den
barmhärtighetstjänsten att begrava honom! **6** Så må nu ock
HERREN bevisa barmhärtighet och trofasthet mot eder. Själv
vill jag också göra eder gott, därför att I haven gjort detta. **7**
Varen alltså nu vid gott mod och oförskräckta, fastän eder herre
Saul är död; det är nu jag som av Juda hus har blivit smord till
konung över dem." **8** Men Abner, Ners son, Sauls härhövitsman,
tog Sauls son Is-Boset och förde honom över till Mahanaim **9**
och gjorde honom till konung i Gilead och asuréernas land och
Jisreel, så ock över Efraim, Benjamin och hela det övriga Israel.
10 Sauls son Is-Boset var fyrtio år gammal, när han blev konung
över Israel, och han regerade i två år. Allenast Juda hus höll sig
till David. **11** Den tid David var konung i Hebron över Juda hus
utgjorde sammanräknat sju år och sex månader. **12** Och Abner,
Ners son, drog ut med Sauls son Is-Bosets folk ifrån Mahanaim
till Gibeon. **13** Joab, Serujas son, och Davids folk drogo också
ut; och de mötte varandra vid Gibeons damm. Där stannade de
på var sin sida om dammen. **14** Och Abner sade till Joab: "Må vi
låta några unga män stå upp och utföra en krigslek i vår åsyn."
Joab svarade: "Må så ske." **15** Då stodo de upp och gingo fram
i lika antal: tolv för Benjamin och för Sauls son Is-Boset, och
tolv av Davids folk. **16** Och de fattade varandra i huvudet och
stötte svärdet i sidan på varandra och föllo så allasammans
därför blev detta ställe kallat Helkat-Hassurim vid Gibeon. **17**
Sedan begynte en mycket hård strid på den dagen; men Abner
och Israels män blevo slagna av Davids folk. **18** Nu funnos
där tre söner till Seruja: Joab, Abisai och Asael. Och Asael var
snabbfotad såsom en gasell på fältet. **19** Och Asael förföljde
Abner, utan att vika undan vare sig till höger eller till vänster
från Abner. **20** Då vände Abner sig om och sade: "Är det du,
Asael?" Han svarade: "Ja." **21** Då sade Abner till honom: "Vänd
dig åt annat håll, åt höger eller åt vänster. Angrip någon av de
yngre och försök att taga hans rustning." Men Asael ville icke
låta honom vara. **22** Då sade Abner ännu en gång till Asael:
"Låt mig vara. Du vill väl icke att jag skall slå dig till jorden?
Huru skulle jag sedan kunna se din broder Joab i ansiktet?" **23**
När han ändå icke ville låta honom vara, gav Abner honom

med bakändan av sitt spjut en stöt i underlivet, så att spjutet
gick ut baktill; och han föll ned där och dog på stället. Och var
och en som kom till platsen där Asael hade fallit ned och dött
stannade där. 24 Och Joab och Abisai förföljde Abner. Men
när solen hade gått ned och de hade kommit till Ammahöjden,
som ligger gent emot Gia, åt Gibeons öken till, 25 då samlade
sig Benjamins barn tillhopa bakom Abner, så att de utgjorde
en sluten skara, och intogo en ställning på toppen av en och
samma höjd. 26 Och Abner ropade till Joab och sade: "Skall då
svärdet få oavlåtligen frossa? Förstår du icke att detta måste
leda till ett bittert slut?" Huru länge tänker du dröja, innan du
befaller ditt folk att upphöra med att förfölja sina bröder?" 27
Joab svarade: "Så sant Gud lever: om du ingenting hade sagt,
då hade folket först i morgon fått draga sig tillbaka och upphöra
att förfölja sina bröder." 28 Därefter lät Joab stöta i basunen; då
stannade allt folket och förföljde icke mer Israel. Och sedan
stridde de icke vidare. 29 Men Abner och hans män tågade
genom Hedmarken hela den natten; därefter gingo de över
Jordan och tågade vidare hela förmiddagen och kommo så till
Mahanaim. 30 Joab åter samlade tillhopa allt folket, sedan han
hade upphört att förfölja Abner; då fattades av Davids folk nitton
man utom Asael. 31 Davids folk hade däremot slagit till döds tre
hundra sextio man av Benjamin och av Abners folk. 32 Och de
togo upp Asael och begrovo honom i hans faders grav i Bet-
Lehem. Därefter tågade Joab och hans män hela natten och
kommo i dagningen till Hebron.

3 Kriget mellan Sauls hus och Davids hus blev långvarigt.
Därunder blev David allt starkare och starkare, men Sauls
hus allt svagare och svagare. 2 I Hebron föddes söner åt David.
hans förstfödde var Amnon, som han fick med Ahinoam från
Jisreel. 3 Hans andre son var Kilab, som han fick med Abigal,
karmeliten Nabals hustru, och den tredje var Absalom, son till
Maaka, som var dotter till Talmai, konungen i Gesur. 4 Den
fjärde var Adonia, Haggits son, och den femte var Sefatja,
Abitals son. 5 Den sjätte var Jitream, som David fick med sin
hustru Egla. Dessa föddes åt David i Hebron. 6 Så länge kriget
varade mellan Sauls hus och Davids hus, bistod Abner kraftigt
Sauls hus. 7 Men Saul hade haft en bihustru vid namn Rispa,
Ajas dotter; och Is-Boset sade till Abner: "Varför har du gått
in till min faders bihustru?" 8 För dessa hans ord blev Abner
mycket vred och sade: "Är jag då ett hundhuvud från Juda land?
Just då jag bevisar barmhärtighet mot din fader Sauls hus, mot
hans bröder och hans vänner, och icke har låtit dig falla i Davids
hand, just då tillvitar du mig att hava begått en missgärning med
denna kvinna. 9 Gud straffe Abner nu och framgent, om jag icke
hädanefter handlar så mot David som HERREN med ed har
lovat honom: 10 jag vill göra så, att konungadömet tages ifrån
Sauls hus, och att i stället Davids tron bliver upprest över både
Israel och Juda, från Dan ända till Beer-Seba." 11 Då tordes han
icke säga ett ord mer åt Abner, av fruktan för honom. 12 Men
Abner skickade strax sändebud till David och lät säga: "Vem
tillhör landet?", och lät vidare säga: "Slut förbund med mig, så
skall jag bistå dig och göra så, att hela Israel går över till dig."
13 Han svarade: "Gott! Jag vill sluta förbund med dig. Men en
sak fordrar jag av dig, nämligen att du icke träder fram inför mitt
ansikte utan att hit medföra Mikal, Sauls dotter, när du kommer
för att träda fram inför mitt ansikte." 14 Därefter skickade David
sändebud till Is-Boset, Sauls son, och lät säga: "Giv mig åter
min hustru Mikal, som jag förvärvade mig för ett hundra filistéers
förhudar." 15 Då sände Is-Boset åstad och lät taga henne ifrån
hennes man, Paltiel, Lais' son. 16 Men hennes man gick med
henne och följde henne under beständig gråt ända till Bahurim.
Här sade Abner till honom: "Vänd om och gå dina färde." Då
vände han om. 17 Och Abner hade underhandlat med de äldste
i Israel och sagt: "Sedan lång tid tillbaka haven I sökt att få
David till konung över eder. 18 Fullborden nu edert uppsåt, ty så
har HERREN sagt om David: Genom min tjänare Davids hand
skall jag frälsa mitt folk Israel ifrån filistéernas hand och ifrån
alla dess fienders hand." 19 Likaledes talade Abner härom med
benjaminiterna. Därefter gick Abner ock åstad for att tala med
David i Hebron om allt vad Israel och hela Benjamins hus hade
funnit lämpligt att svara. 20 När då Abner, åtföljd av tjugu man,
kom till David i Hebron, gjorde David ett gästabud för Abner och
hans män. 21 Och Abner sade till David: "Jag vill stå upp och gå
åstad och församla hela Israel till min herre konungen, för att de
må sluta förbund med dig, så att du bliver konung på vad villkor
dig lyster." Sedan lät David Abner gå, och han drog bort i frid.
22 Just då kommo Davids folk och Joab hem från ett strövtåg
och förde med sig ett stort byte; men Abner var nu icke längre
kvar hos David i Hebron, ty denne hade låtit honom gå, och
han hade dragit bort i frid. 23 Men när Joab och hela hans här
kom hem, berättade man för honom och sade: "Abner, Ners
son, kom till konungen, och denne lät honom gå, och han drog
bort i frid." 24 Då gick Joab in till konungen och sade: "Vad
har du gjort! Då nu Abner hade kommit till dig, varför lät du
då honom gå, så att han fritt kunde draga sina färde? 25 Du
känner väl Abner, Ners son? Han kom hit för att bedraga dig.
Han ville utforska ditt görande och låtande, och utforska allt vad
du förehar. 26 Sedan, när Joab hade gått ut från David, sände
han bud efter Abner, och sändebuden förde denne tillbaka från
Bor-Hassira. Men David visste intet därom. 27 När Abner så
hade kommit tillbaka till Hebron, förde Joab honom avsides
till mitten av porten, under förevändning att tala enskilt med
honom; där sårade han honom till döds med en stöt i underlivet
-- detta for att hämnas sin broder Asaels blod. 28 När David
sedan fick höra detta, sade han: "Jag och mitt konungadöme
äro oskyldiga inför HERREN evinnerligen till Abners, Ners sons
blod. 29 Må det komma över Joabs huvud och över hela hans
faders hus; och må i Joabs hus aldrig fattas män som hava
flytning, eller som äro spetälska, eller som stödja sig på krycka,
eller som falla för svärd, eller som lida brist på bröd." 30 Så
hade nu Joab och hans broder Abisai dräpt Abner, därför att
denne hade dödat deras broder Asael vid Gibeon, under striden.
31 Och David sade till Joab och allt folket som var med honom:
"Riven sönder edra kläder och höljen eder i sorgdräkt och hållen
dödsklagan efter Abner." Och konung David gick själv bakom
båren. 32 Så begrovo; de Abner i Hebron; och konungen brast
ut i gråt vid Abners grav, och allt folket grät. 33 Och konungen
sjöng följande klagosång över Abner: "Måste då Abner dö en
gudlös dåres död? 34 Dina händer voro ju ej bundna, dina fötter

ej slagna i fjättrar. Du föll såsom man faller för ogärningsmän."
Då begrät allt folket honom ännu mer." 35 Och allt folket kom för
att förmå David att äta något under dagens lopp; men David
betygade med ed och sade: "Gud straffe mig nu och framgent,
om jag smakar bröd eller något annat, förrän solen har gått
ned." 36 När folket hörde detta, behagade det dem alla väl,
likasom allt annat som konungen gjorde behagade allt folket väl.
37 Och allt folket och hela Israel insåg då att konungen ingen
del hade haft i att Abner, Ners son, hade blivit dödad. 38 Och
konungen sade till sina tjänare: "I veten nogsamt att en furste
och en stor man i dag har fallit i Israel. 39 Men jag är ännu
svag, fastän jag är smord till konung, och dessa män, Serujas
söner, äro starkare än jag. HERREN vedergälle den som ont
gör, efter hans ondska."

4 Då nu Sauls son hörde att Abner var död i Hebron, sjönk allt
hans mod, och hela Israel var förskräckt. 2 Men Sauls son
hade till hövitsmän för sina strövskaror två män, av vilka den
ene hette Baana och den andre Rekab, söner till Rimmon från
Beerot, av Benjamins barn. Ty också Beerot räknas till Benjamin;
3 men beerotiterna flydde till Gittaim och bodde där sedan
såsom främlingar, vilket de göra ännu i dag. 4 (Också Jonatan,
Sauls son, hade lämnat efter sig en son, som nu var ofärdig i
fötterna. Han var nämligen fem år gammal, när budskapet om
Saul och Jonatan kom från Jisreel, och då tog hans sköterska
honom och flydde; men under hennes bråda flykt föll han omkull
och blev därefter halt; och han hette Mefiboset.) 5 Nu gingo
beerotiten Rimmons söner Rekab och Baana åstad och kommo
till Is-Bosets hus, då det var som hetast på dagen, medan han
låg i sin middagssömn. 6 När de så, under förevändning att
hämta vete, hade kommit in i det inre av huset, sårade de
honom med en stöt i underlivet; därefter flydde Rekab och hans
broder Baana undan. 7 De kommo alltså in i huset, när han låg
på sin vilobädd i sovkammaren, och sårade honom till döds
och höggo huvudet av honom; därpå togo de hans huvud och
färdades genom Hedmarken hela natten. 8 Och de förde så Is-
Bosets huvud till David i Hebron och sade till konungen: "Se här
är Is-Bosets, Sauls sons, din fiendes, huvud, hans som stod
efter ditt liv. HERREN har i dag givit min herre konungen hämnd
på Saul och hans efterkommande." 9 Då svarade David Rekab
och hans broder Baana, beerotiten Rimmons söner, och sade till
dem: "Så sant HERREN lever, han som har förlossat mig från
all nöd: 10 den som förkunnade för mig och sade: 'Nu är Saul
död', och som menade sig vara en glädjebudbärare, honom lät
jag gripa och dräpa i Siklag, honom som jag eljest skulle hava
givit budbärarlön; 11 huru mycket mer skall jag icke då nu, när
ogudaktiga män hava dräpt en oskyldig man i hans eget hus, på
hans säng, utkräva hans blod av eder hand och utrota eder från
jorden!" 12 På Davids befallning dräpte hans män dem sedan
och höggo av deras händer och fötter och hängde upp dem
vid dammen i Hebron. Men Is-Bosets huvud togo de, och de
begrovo det i Abners grav i Hebron.

5 Sedan; kommo alla Israels stammar till David i Hebron och
sade så: "Vi äro ju ditt kött och ben. 2 Redan för länge
sedan, då Saul ännu var konung över oss, var det du som var
ledare och anförare för Israel. Och till dig har HERREN sagt: Du
skall vara en herde för mitt folk Israel, ja, du skall vara en furste
över Israel." 3 När så alla de äldste i Israel kommo till konungen
i Hebron, slöt konung David ett förbund med dem där i Hebron,
inför HERREN; och sedan smorde de David till konung över
Israel. 4 David var trettio år gammal, när han blev konung,
och han regerade i fyrtio år. 5 I Hebron regerade han över
Juda i sju år och sex månader, och i Jerusalem regerade han i
trettiotre år över hela Israel och Juda. 6 Och konungen drog
med sina män till Jerusalem, mot jebuséerna, som bodde där i
landet. De sade då till David: "Hitin kommer du icke; blinda och
halta skola driva dig bort, de mena att David icke skall komma
hitin." 7 Men David intog likväl Sions borg, det är Davids stad. 8
Och David sade på den dagen: "Vemhelst som slår ihjäl en
jebusé och tränger fram till vattenledningen, han slår ihjäl just
dessa halta och blinda, som David hatar." Därför plägar man
säga: "Ingen blind och halt må komma in i huset." 9 Sedan
tog David sin boning på borgen och kallade den Davids stad.
Där uppförde David byggnader runt omkring, från Millo och
vidare inåt. 10 Och David blev allt mäktigare och mäktigare,
och HERREN, härskarornas Gud, var med honom. 11 Och
Hiram, konungen i Tyrus, skickade sändebud till David med
cederträ, därjämte ock timmermän och stenhuggare; och de
byggde ett hus åt David. 12 Och David märkte att HERREN
hade befäst honom såsom konung över Israel, och att han hade
upphöjt hans konungadöme, för sitt folk Israels skull. 13 Och
David tog sig ännu flera bihustrur och hustrur från Jerusalem,
sedan han hade kommit från Hebron; och åt David föddes ännu
flera söner och döttrar. 14 Dessa äro namnen på de söner
som föddes åt honom i Jerusalem: Sammua, Sobab, Natan,
Salomo, 15 Jibhar, Elisua, Nefeg, Jafia, 16 Elisama, Eljada
och Elifelet. 17 Men när filistéerna hörde att David hade blivit
smord till konung över Israel, drogo de allasammans upp för att
fånga David. När David hörde detta, drog han ned till borgen.
18 Och sedan filistéerna hade kommit fram, spridde de sig i
Refaimsdalen. 19 Då frågade David HERREN: "Skall jag draga
upp mot filistéerna? Vill du då giva dem i min hand?" HERREN
svarade David: "Drag upp; ty jag skall giva filistéerna i din hand.
20 Och David kom till Baal-Perasim, och där slog David dem.
Då sade han: "HERREN har brutit ned mina fiender inför mig,
likasom en vattenflod bryter ned." Därav fick det stället namnet
Baal-Perasim. 21 De lämnade där efter sig sina avgudabilder,
och David och hans män togo dessa med sig. 22 Men filistéerna
drogo upp ännu en gång och spridde sig i Refaimsdalen. 23 När
David då frågade HERREN, svarade han: "Du skall icke draga
ditupp; du må kringgå dem bakifrån, så att du kommer över dem
från det håll där bakaträden stå. 24 Så snart du sedan hör ljudet
av steg i bakaträdens toppar, skynda då raskt fram, ty då har
HERREN dragit ut framför dig till att slå filistéernas här." 25
David gjorde såsom HERREN hade bjudit honom; och han slog
filistéerna och förföljde dem från Geba ända fram emot Geser.

6 Åter församlade David allt utvalt manskap i Israel, trettio
tusen man. 2 Och David bröt upp och drog åstad med allt
sitt folk ifrån Baale-Juda, för att därifrån föra upp Guds ark,

som hade fått sitt namn efter HERREN Sebaot, honom som
tronar på keruberna. 3 Och de satte Guds ark på en ny vagn
och förde den bort ifrån Abinadabs hus på höjden; och Ussa
och Ajo, Abinadabs söner, körde den nya vagnen. 4 Så förde
de Guds ark bort ifrån Abinadabs hus på höjden, och följde
själva med, och Ajo gick därvid framför arken. 5 Och David och
hela Israels hus fröjdade sig inför HERREN, med allahanda
instrumenter av cypresträ, med harpor, psaltare, pukor, skallror
och cymbaler. 6 Men när de kommo till Nakonslogen, räckte
Ussa ut sin hand mot Guds ark och fattade i den, ty oxarna
snavade. 7 Då upptändes HERRENS vrede mot Ussa, och
Gud slog honom där för hans förseelse, så att han föll ned
död där vid Guds ark. 8 Men det gick David hårt till sinne att
HERREN så hade brutit ned Ussa; och han kallade det ställe
Peres-Ussa, såsom det heter ännu i dag. 9 Och David betogs
av sådan fruktan för HERREN på den dagen, att han sade:
"Huru skulle jag töras låta HERRENS ark komma till mig?" 10
Därför ville David icke låta flytta in HERRENS ark till sig i David
stad, utan lät sätta in den i gatiten Obed-Edoms hus. 11 Sedan
blev HERRES ark kvar i gatiten Obed-Edoms hus i tre månader;
men HERREN välsignade Obed-Edom och hela hans hus. 12
När det nu blev berättat för konung David att HERREN hade
välsignat Obed-Edoms hus och allt vad han hade, för Guds
arks skull, då gick David åstad och hämtade Guds ark ur Obed-
Edoms hus upp till Davids stad under jubel. 13 Och när de som
buro HERRENS ark hade gått sex steg framåt, offrade han en
tjur och en gödkalv. 14 Själv dansade David med all makt inför
HERREN, och därvid var David iklädd en linne-efod. 15 Så
hämtade David och hela Israel HERRENS ark ditupp under jubel
och basuners ljud. 16 När då HERRENS ark kom in i Davids
stad, blickade Mikal, Sauls dotter, ut genom fönstret, och när
hon såg konung David hoppa och dansa inför HERREN fick hon
förakt för honom i sitt hjärta. 17 Sedan de hade fört HERRENS
ark ditin, ställde de den på dess plats i tältet som David hade
slagit upp åt den; och därefter offrade David brännoffer inför
HERREN, så ock tackoffer. 18 När David hade offrat brännoffret
och tackoffret välsignade han folket i HERREN Sebaots namn.
19 Och åt allt folket, åt var och en i hela hopen av israeliter,
både man och kvinna, gav han en kaka bröd, ett stycke kött och
en druvkaka. Sedan gick allt folket hem, var och en till sitt. 20
Men när David kom tillbaka för att hälsa sitt husfolk, gick Mikal,
Sauls dotter, ut emot honom och sade: "Huru härlig har icke
Israels konung visat sig i dag, då han i dag har blottat sig för
sina tjänares tjänstekvinnors ögon, såsom löst folk plägar göra!"
21 Då sade David till Mikal: "Inför HERREN, som har utvalt mig
framför din fader och hela hans hus, och som har förordnat
mig till furste över HERRENS folk, över Israel -- inför HERREN
fröjdade jag mig. 22 Dock kände jag mig rätteligen för ringa till
detta, ja, jag var i mina ögon allt för låg därtill. Skulle jag då
söka ära hos tjänstekvinnorna, om vilka du talade?" 23 Och
Mikal, Sauls dotter, fick inga barn, så länge hon levde.

7 Då nu konungen satt i sitt hus, sedan HERREN hade låtit
honom få ro runt omkring för alla hans fiender, 2 sade han
till profeten Natan: "Se, jag bor i ett hus av cederträ, under det
att Guds ark bor i ett tält. 3 Natan sade till konungen: "Välan,
gör allt vad du har i sinnet; ty HERREN är med dig." 4 Men om
natten kom HERRENS ord till Natan; han sade: 5 "Gå och säg
till min tjänare David: Så säger HERREN: Skulle du bygga mig
ett hus att bo i? 6 Jag har ju icke bott i något hus, allt ifrån den
dag då jag förde Israels barn upp ur Egypten ända till denna
dag, utan jag har flyttat omkring i ett tält, i ett tabernakel. 7 Har
jag då någonsin, varhelst jag flyttade omkring med alla Israels
barn, talat och sagt så till någon enda av Israels stammar, som
jag har förordnat till herde för mitt folk Israel: 'Varför haven I icke
byggt mig ett hus av cederträ?' 8 Och nu skall du säga så till min
tjänare David: Så säger HERREN Sebaot: Från betesmarken,
där du följde fåren, har jag hämtat dig, för att du skulle bliva
en furste över mitt folk Israel. 9 Och jag har varit med dig på
alla dina vägar och utrotat alla dina fiender för dig. Och jag vill
göra dig ett namn, så stort som de störstes namn på jorden. 10
Jag skall bereda en plats åt mitt folk Israel och plantera det, så
att det får bo kvar där, utan att vidare bliva oroat. Orättfärdiga
människor skola icke mer förtrycka det, såsom fordom skedde,
11 och såsom det har varit allt ifrån den tid då jag förordnade
domare över mitt folk Israel; och jag skall låta dig få ro för alla
dina fiender. Så förkunnar nu HERREN för dig att HERREN
skall uppbygga ett hus åt dig. 12 När din tid är ute och du vilar
hos dina fäder, skall jag efter dig upphöja den son som skall
utgå ur ditt liv; och jag skall befästa hans konungadöme. 13 Han
skall bygga ett hus åt mitt namn, och jag skall befästa hans
konungatron för evig tid. 14 Jag skall vara hans fader, och han
skall vara min son, så att jag visserligen, om han gör något illa,
skall straffa honom med ris, såsom människor pläga tuktas,
och med plågor, sådana som hemsöka människors barn; 15
men min nåd skall icke vika ifrån honom, såsom jag lät den
vika ifrån Saul, vilken jag lät vika undan för dig. 16 Ditt hus
och ditt konungadöme skola bliva beståndande inför dig till
evig tid; ja, din tron skall vara befäst för evig tid." 17 Alldeles i
överensstämmelse med dessa ord och med denna syn talade
nu Natan till David. 18 Då gick konung David in och satte sig
ned inför HERRENS ansikte och sade: "Vem är jag, Herre,
HERRE, och vad är mitt hus, eftersom du har låtit mig komma
härtill? 19 Och detta har ändå synts dig vara för litet, Herre,
HERRE; du har ock talat angående din tjänares hus om det som
ligger långt fram i tiden. och härom har du talat på människosätt,
Herre, HERRE! 20 Vad skall nu David vidare tala till dig? Du
känner ju din tjänare, Herre, HERRE. 21 För ditt ords skull och
efter ditt hjärta har du gjort allt detta stora och förkunnat det för
din tjänare. 22 Därför är du ock stor HERRE Gud, ty ingen är
dig lik, och ingen Gud finnes utom dig, efter allt vad vi hava hört
med våra öron. 23 Och var finnes på jorden något enda folk likt
ditt folk Israel, något folk som en Gud själv har gått åstad att
förlossa åt sig till ett folk, för att så göra sig ett namn -- ja, för
att göra dessa stora ting med eder och dessa fruktansvärda
gärningar med ditt land, inför ditt folk, det som du förlossade åt
dig från Egypten, från hedningarna och deras gudar. 24 Och du
har berett åt dig ditt folk Israel, dig till ett folk för evig tid, och
du, HERRE, har blivit deras Gud. 25 Så uppfyll nu, HERRE
Gud, för evig tid vad du har talat om din tjänare och om hans

hus; gör såsom du har talat. 26 Då skall ditt namn bliva stort
till evig tid, så att man skall säga: 'HERREN Sebaot är Gud
över Israel.' Och så skall din tjänare Davids hus bestå inför
dig. 27 Ty du, HERRE Sebaot, Israels Gud, har uppenbarat för
din tjänare och sagt: 'Jag vill bygga dig ett hus.' Därför har din
tjänare fått frimodighet att bedja till dig denna bön. 28 Och nu,
Herre, HERRE, du är Gud, och dina ord äro sanning; och du du
har lovat din tjänare detta goda, 29 så värdes nu välsigna din
tjänares hus, så att det förbliver evinnerligen inför dig. Ja, du,
Herre, HERRE, har lovat det, och genom din välsignelse skall
din tjänares hus bliva välsignat evinnerligen."

8 En tid härefter slog David filistéerna och kuvade dem.
Därvid bemäktigade sig David huvudstaden och tog den ur
filistéernas hand. 2 Han slog ock moabiterna och mätte dem
med snöre, i det att han lät dem lägga sig ned på jorden: med
två snörlängder mätte han ut den del av dem, som skulle dödas,
och med en full snörlängd den del som han lät leva. Så blevo
moabiterna David underdåniga och förde till honom skänker.
3 Likaledes slog David Hadadeser, Rehobs son, konungen i
Soba, när denne hade dragit åstad för att utsträcka sitt välde
till floden. 4 Och David tog till fånga av han folk ett tusen sju
hundra ryttare och tjugu tusen man fotfolk; och David lät avskära
fotsenorna på alla vagnshästarna, utom på ett hundra hästar,
som han skonade. 5 När sedan araméerna från Damaskus
kommo för att hjälpa Hadadeser, konungen i Soba, nedgjorde
David tjugutvå tusen man av dem. 6 Och David insatte fogdar
bland araméerna i Damaskus, och araméerna blevo David
underdåniga och förde till honom skänker. Så gav HERREN
seger åt David, varhelst han drog fram. 7 Och David tog de
gyllene sköldar som Hadadesers tjänare hade burit och förde
dem till Jerusalem. 8 Och från Hadadesers städer Beta och
Berotai tog konung David koppar i stor myckenhet. 9 Då nu Toi,
konungen i Hamat, hörde att David hade slagit Hadadesers hela
här, 10 sände han sin son Joram till konung David för att hälsa
honom och lyckönska honom, därför att han hade givit sig i strid
med Hadadeser och slagit honom; ty Hadadeser hade varit Tois
fiende. Och han hade med sig kärl av silver, av guld och av
koppar. 11 Också dessa helgade konung David åt HERREN,
likasom han hade gjort med det silver och guld han hade tagit
från alla de folk som han hade underlagt sig: 12 från araméerna,
moabiterna, Ammons barn, filistéerna och amalekiterna, så
ock med det byte han hade tagit från Hadadeser, Rehobs son,
konungen i Soba. 13 Och när David kom tillbaka från sin seger
över araméerna, gjorde han sig ytterligare ett namn i Saltdalen,
där han slog aderton tusen man. 14 Och han insatte fogdar i
Edom, i hela Edom insatte han fogdar; och alla edoméer blevo
David underdåniga. Så gav HERREN seger åt David, varhelst
han drog fram. 15 David regerade nu över hela Israel; och
David skipade lag och rätt åt allt sitt folk. 16 Joab, Serujas
son, hade befälet över krigshären, och Josafat Ahiluds son, var
kansler. 17 Sadok, Ahitubs son, och Ahimelek, Ebjatars son,
voro präster, och Seraja var sekreterare. 18 Benaja, Jojadas
son, hade befälet över keretéerna och peletéerna; dessutom
voro Davids söner präster.

9 Och David sade: "Finnes ännu någon kvar av Sauls hus, mot
vilken jag kan bevisa barmhärtighet för Jonatans skull?" 2 Nu
hade Sauls hus haft en tjänare vid namn Siba; honom hämtade
man till David. Då sade konungen till honom: "Är du Siba?" Han
svarade: "Ja, din tjänare." 3 Konungen frågade: "Finnes ingen
kvar av Sauls hus, mot vilken jag kan bevisa barmhärtighet,
såsom Gud är barmhärtig?" Siba svarade konungen: "Ännu
finnes kvar en son till Jonatan, en som är ofärdig i fötterna." 4
Konungen frågade honom "Var är han?" Siba svarade konungen:
"Han är nu i Makirs, Ammiels sons, hus i Lo-Debar." 5 Då
sände konung David och lät hämta honom från Makirs, Ammiels
sons, hus i Lo-Debar. 6 När så Mefiboset, Sauls son Jonatans
son, kom in till David, föll han ned på sitt ansikte och bugade
sig. Då sade David: "Mefiboset!" Han svarade: "Ja, din tjänare
hör." 7 David sade till honom: "Frukta icke, ty jag vill bevisa
barmhärtighet mot dig för din fader Jonatans skull, och jag vill
giva dig allt din faders Sauls jordagods tillbaka, och du skall äta
vid mitt bord beständigt." 8 Då bugade han sig och sade: "Vad
är jag, din tjänare, eftersom du vänder dig till en sådan död hund
som jag är?" 9 Därefter tillkallade konungen Siba, Sauls tjänare,
och sade till honom; "Allt som Saul och hela hans hus har ägt
giver jag åt din herres son. 10 Och du med dina söner och dina
tjänare skall bruka jorden åt honom och inbärga skörden, för att
din herres son må hava bröd att äta, dock skall Mefiboset, din
herres son, beständigt äta vid mitt bord." Siba hade nämligen
femton söner och tjugu tjänare. 11 Då sade Siba till konungen:
"Din tjänare skall i alla stycken göra såsom min herre konungen
bjuder sin tjänare." "Ja", svarade han, "Mefiboset skall äta
vid mitt bord, såsom vore han en av konungens söner." 12
Mefiboset hade en liten son, som hette Mika. Och alla som
bodde i Sibas hus blevo Mefibosets tjänare. 13 Själv bodde
Mefiboset i Jerusalem, eftersom han beständigt skulle äta vid
konungens bord. Och han var halt på båda fötterna.

10 En tid härefter dog Ammons barns konung, och hans son
Hanun blev konung efter honom. 2 Då sade David: "Jag
vill bevisa Hanun, Nahas' son, vänskap, likasom hans fader
bevisade mig vänskap." Och David sände några av sina tjänare
för att trösta honom i hans sorg efter fadern. När så Davids
tjänare kommo till Ammons barns land, 3 sade Ammons barns
furstar till sin herre Hanun: "Menar du att David därmed att han
sänder tröstare till dig vill visa dig att han ärar din fader? Nej, för
att undersöka staden, för att bespeja och sedan fördärva den
har David sänt sina tjänare till dig." 4 Då tog Hanun Davids
tjänare och lät raka av dem halva skägget och skära av deras
kläder mitt på, ända uppe vid sätet, och lät dem så gå. 5 När
man berättade detta för David, sände han bud emot dem; ty
männen voro ju mycket vanärade. Och konungen lät säga:
"Stannen i Jeriko, till dess edert skägg hinner växa ut, och
kommen så tillbaka." 6 Då nu Ammons barn insågo att de
hade gjort sig förhatliga för David, sände de bort och lejde från
Aram-Bet-Rehob och Aram-Soba tjugu tusen man fotfolk, av
konungen i Maaka ett tusen man och av Tobs män tolv tusen. 7
När David hörde detta, sände han åstad Joab med hela hären,
de tappraste krigarna. 8 Och Ammons barn drogo ut och ställde

upp sig till strid framför stadsporten; men de från Aram-Soba
och Rehob, ävensom Tobs män och maakatéerna, ställde upp
sig för sig själva på fältet. 9 Då Joab nu såg att han hade
fiender både framför sig och bakom sig, gjorde han ett urval
bland allt Israels utvalda manskap och ställde sedan upp sig
mot araméerna. 10 Men det övriga folket överlämnade han åt
sin broder Absai, vilken med dem ställde upp sig mot Ammons
barn. 11 Och han sade: "Om araméerna bliva mig övermäktiga,
så skall du komma mig till hjälp; och om Ammons barn bliva
dig övermäktiga, så vill jag tåga till din hjälp. 12 Var nu vid
gott mod; ja, låt oss visa mod i striden för vårt folk och för vår
Guds städer. Sedan må HERREN göra vad honom täckes." 13
Därefter ryckte Joab fram med sitt folk till strid mot araméerna
och de flydde för honom. 14 Men när Ammons barn sågo att
araméerna flydde, flydde också de för Abisai och begåvo sig in i
staden. Då drog Joab bort ifrån Ammons barn och begav sig
tillbaka till Jerusalem. 15 Då alltså araméerna sågo att de hade
blivit slagna av Israel, församlade de sig allasammans. 16 Och
Hadadeser sände bud att de araméer som bodde på andra
sidan floden skulle rycka ut; dessa kommo då till Helam, anförda
av Sobak, Hadadesers härhövitsman. 17 När detta blev berättat
för David, församlade han hela Israel och gick över Jordan och
kom till Helam; och araméerna ställde upp sig i slagordning mot
David och gåvo sig i strid med honom. 18 Men araméerna flydde
för Israel, och David dräpte av araméerna manskapet på sju
hundra vagnar, så ock fyrtio tusen ryttare; deras härhövitsman
Sobak slog han ock där till döds. 19 Då alltså Hadadesers
alla lydkonungar sågo att de hade blivit slagna av israeliterna,
ingingo de fred med dem och blevo dem underdåniga. Efter
detta fruktade araméerna för att vidare hjälpa Ammons barn.

11 Följande år, vid den tid då konungarna plägade draga i fält,
sände David åstad Joab och med honom sina tjänare och
hela Israel; och de härjade Ammons barns land och belägrade
Rabba, medan David stannade kvar i Jerusalem. 2 Då hände
sig en afton, när David hade stått upp från sitt läger och gick
omkring på konungshusets tak, att han från taket fick se en
kvinna som badade; och kvinnan var mycket fager att skåda. 3
David sände då åstad och förfrågade sig om kvinnan, och man
sade: "Det är Bat-Seba, Eliams dotter, hetiten Urias hustru." 4
Då sände David några män med uppdrag att hämta henne, och
hon kom till honom, och han låg hos henne, när hon hade helgat
sig från sin orenhet. Sedan återvände hon hem. 5 Men kvinnan
blev havande; hon sände då åstad och lät underrätta David
därom och säga: "Jag är havande." 6 Då sände David till Joab
detta bud: "Sänd till mig hetiten Uria." Så sände då Joab Uria till
David. 7 Och när Uria kom till David, frågade denne om det stod
väl till med Joab och med folket, och huru kriget gick. 8 Därefter
sade David till Uria: "Gå nu ned till ditt hus och två dina fötter."
När då Uria gick ut ur konungens hus, sändes en gåva från
konungen efter honom. 9 Men Uria lade sig till vila vid ingången
till konungshuset, jämte hans herres alla andra tjänare, och gick
icke ned till sitt eget hus. 10 Detta berättade man för David och
sade: "Uria har icke gått ned till sitt hus." Då sade David till Uria:
"Du kommer ju från resan; varför har du då icke gått ned till ditt
hus?" 11 Uria svarade David: "Arken och Israel och Juda bo
nu i lägerhyddor, och min herre Joab och min herres tjänare
äro lägrade ute på marken: skulle jag då gå in i mitt hus för
att äta och dricka och ligga hos min hustru? Så sant du lever,
så sant din själ lever: jag vill icke göra så." 12 Då sade David
till Uria: "Stanna här också i dag, så vill jag i morgon sända
dig åstad." Så stannade då Uria i Jerusalem den dagen och
den följande. 13 Och David inbjöd honom till sig och lät honom
äta och dricka med sig och gjorde honom drucken. Men om
aftonen gick han ut och lade sig på sitt läger tillsammans med
sin herres tjänare, och gick icke ned till sitt hus. 14 Följande
morgon skrev David ett brev till Joab och sände det med Uria.
15 I brevet skrev han så: "Ställen Uria längst fram, där striden
är som häftigast, och dragen eder sedan tillbaka från honom,
så att han bliver slagen till döds." 16 Under belägringen av
staden skickade då Joab Uria till den plats där han visste att
de tappraste männen funnos. 17 Och männen i staden gjorde
ett utfall och gåvo sig i strid med Joab, och flera av folket, av
Davids tjänare, föllo; också hetiten Uria dödades. 18 Då sände
Joab och lät berätta för David allt vad som hade hänt under
striden. 19 Och han bjöd budbäraren och sade: "När du har
omtalat för konungen allt vad som har hänt under striden, 20
då upptändes kanske konungens vrede, och han säger till dig:
'Varför gingen I under striden så nära intill staden? Vissten I icke
att de skulle skjuta uppifrån muren? 21 Vem var det som slog
ihjäl Abimelek, Jerubbesets son? Var det icke en kvinna som
kastade en kvarnsten ned på honom från muren, så att han
dödades, där i Tebes? Varför gingen I då så nära intill muren?'
Men då skall du säga: 'Din tjänare Uria, hetiten, är ock död.'" 22
Budbäraren gick åstad och kom och berättade för David allt
vad Joab hade sänt honom att säga; 23 budbäraren sade till
David: "Männen blevo oss övermäktiga och drogo ut mot oss på
fältet, men vi slogo dem tillbaka ända till stadsporten. 24 Då
sköto skyttarna uppifrån muren på dina tjänare, så att flera av
konungens tjänare dödades; din tjänare Uria, hetiten, är ock
död." 25 Då sade David till budbäraren: "Så skall du säga till
Joab: 'Låt icke detta förtryta dig, ty svärdet förtär än den ene, än
den andre; fortsatt med kraft stadens belägring och förstör den.'
Och intala honom så mod." 26 Då nu Urias hustru hörde att
hennes man Uria var död, höll hon dödsklagan efter sin man. 27
Och när sorgetiden var förbi, sände David och lät hämta henne
hem till sig, och hon blev hans hustru; därefter födde hon honom
en son. Men vad David hade gjort misshagade HERREN.

12 Och HERREN sände Natan till David. När han kom in
till honom, sade han till honom: "Två män bodde i samma
stad; den ene var rik och den andre fattig. 2 Den rike hade får
och fäkreatur i stor myckenhet. 3 Men den fattige hade icke mer
än ett enda litet lamm, som han hade köpt; han uppfödde det,
och det växte upp hos honom och hans söner, tillsammans med
dem: det åt av hans brödstycke och drack ur hans bägare och
låg i hans famn och var för honom såsom en dotter. 4 Så kom
en vägfarande till den rike mannen; då nändes han icke taga
av sina får och fäkreatur för att tillreda åt den resande som
hade kommit till honom, utan han tog den fattige mannens lamm

och tillredde det åt mannen som hade kommit till honom." 5
Då upptändes Davids vrede storligen mot den mannen, och
han sade till Natan: "Så sant HERREN lever: dödens barn är
den man som har gjort detta. 6 Och lammet skall han ersätta
fyradubbelt, därför att han gjorde sådant, och eftersom han
var så obarmhärtig." 7 Men Natan sade till David: "Du är den
mannen. Så säger HERREN, Israels Gud: Jag har smort dig till
konung över Israel, och jag har räddat dig ur Sauls hand. 8 Jag
har givit dig din herres hus och lagt din herres hustrur i din famn;
ja jag har givit dig Israels hus och Juda. Och om detta skulle
vara för litet, så vore jag villig att ytterligare giva dig både ett
och annat. 9 Varför har du då föraktat HERRENS ord och gjort
vad ont är i hans ögon? Hetiten Uria har du låtit slå ihjäl med
svärd, och hans hustru har du tagit till hustru åt dig själv; ja,
honom har du dräpt med Ammons barns svärd. 10 Så skall nu
icke heller svärdet vika ifrån ditt hus till evig tid, därför att du har
föraktat mig och tagit hetiten Urias hustru till hustru åt dig. 11 Så
säger HERREN: Se, jag skall låta olyckor komma över dig från
ditt eget hus, och jag skall taga dina hustrur inför dina ögon och
giva dem åt en annan, och han skall ligga hos dina hustrur mitt
på ljusa dagen. 12 Ty väl har du gjort sådant i hemlighet, men
jag vill låta detta ske inför hela Israel, och det på ljusa dagen."
13 Då sade David till Natan: "Jag har syndat mot HERREN."
Natan sade till David: "Så har ock HERREN tillgivit dig din synd;
du skall icke dö. 14 Men eftersom du genom denna gärning har
kommit HERRENS fiender att förakta honom, skall ock den
son som har blivit född åt dig döden dö." 15 Sedan gick Natan
hem igen. Och HERREN slog barnet som Urias hustru hade fött
åt David, han slog det, så att det blev dödssjukt. 16 Då sökte
David Gud för gossens skull; och David höll fasta, och när han
kom hem, låg han på bara marken över natten. 17 Då stodo de
äldste i hans hus upp och gingo till honom, för att förmå honom
att stiga upp från marken; men han ville icke, och han åt icke
heller något med dem. 18 Men på sjunde dagen dog barnet.
Då fruktade Davids tjänare att om tala för honom att barnet
hade dött, ty de tänkte: "När vi talade till honom, medan barnet
ännu levde, ville han ju icke lyssna till våra ord. Huru skulle
vi då kunna säga till honom att barnet har dött? Han kunde
göra något ont." 19 Men när David såg att hans tjänare viskade
med varandra, förstod han att barnet hade dött. Då frågade
David sina tjänare: "Har barnet dött?" De svarade: "Ja." 20 Då
stod David upp från marken och tvådde sig och smorde sig och
bytte om kläder och gick in i HERRENS hus och tillbad. Och
när han kom hem igen, begärde han att man skulle sätta fram
mat åt honom, och han åt. 21 Då sade hans tjänare till honom:
"Varför gör du på detta sätt? Medan barnet levde, fastade du
och grät för dess skull; men så snart barnet har dött, står du
upp och äter!" 22 Han svarade: så länge barnet ännu levde,
fastade och grät jag, ty jag tänkte: 'Vem vet, kanhända bliver
HERREN mig nådig och låter barnet få leva.' 23 Men nu, när det
har dött, varför skulle jag då fasta? Kan jag väl skaffa honom
tillbaka igen? Jag går bort till honom, men han kommer icke
tillbaka till mig." 24 Och David tröstade sin hustru Bat-Seba och
gick in till henne och låg hos henne. Och hon födde en son, åt
vilken han gav namnet Salomo. Och HERREN älskade honom
25 och sände ett budskap med profeten Natan, och denne
gav honom namnet Jedidja, för HERRENS skull. 26 Och Joab
angrep Rabba i Ammons barns land och intog konungastaden.
27 Sedan sände Joab bud till David och lät säga honom: "Jag
har angripit Rabba och har redan intagit Vattenstaden. 28 Så
församla du nu det övriga folket och belägra staden och intag
den, så att det icke bliver jag som intager staden och får bära
namnet därför." 29 Då församlade David allt folket och tågade
till Rabba och angrep det och intog det. 30 Och han tog deras
konungs krona från hans huvud; den vägde en talent guld och
var prydd med en dyrbar sten. Den sattes nu på Davids huvud.
Och han förde ut byte från staden i stor myckenhet. 31 Och
folket därinne förde han ut och lade dem under sågar och
tröskvagnar av järn och bilor av järn och överlämnade dem åt
Molok. Så gjorde han mot Ammons barns alla städer. Sedan
vände David med allt folket tillbaka till Jerusalem.

13 Därefter tilldrog sig följande Davids son Absalom hade
en skön syster som hette Tamar, och Davids son Amnon
fattade kärlek till henne. 2 Ja, Amnon kom för sin syster Tamars
skull i en sådan vånda att han blev sjuk; ty hon var jungfru, och
det syntes Amnon icke vara möjligt att göra henne något. 3 Men
Amnon hade en vän, som hette Jonadab, en son till Davids
broder Simea; och Jonadab var en mycket klok man. 4 Denne
sade nu till honom: "Varför ser du var morgon så avtärd ut, du
konungens son? Vill du icke säga mig det?" Amnon svarade
honom: "Jag har fattat kärlek till min broder Absaloms syster
Tamar." 5 Jonadab sade till honom: "Lägg dig på din säng och
gör dig sjuk. När då din fader kommer för att besöka dig, så säg
till honom: 'Låt min syster Tamar komma och giva mig något
att äta, men låt henne tillreda maten inför mina ögon; så att
jag ser det och kan få den ur hennes hand att äta.'" 6 Då lade
Amnon sig och gjorde sig sjuk. När nu konungen kom för att
besöka honom, sade Amnon till konungen: "Låt min syster
Tamar komma hit och tillaga två kakor inför mina ögon, så att
jag kan få dem ur hennes hand att äta." 7 Då sände David bud
in i huset till Tamar och lät säga: "Gå till din broder Amnons hus
och red till åt honom något att äta." 8 Tamar gick då åstad till
sin broder Amnons hus, där denne låg till sängs. Och hon tog
deg och knådade den och gjorde därav kakor inför hans ögon
och gräddade kakorna. 9 Därefter tog hon pannan och lade
upp dem därur inför hans ögon; men han ville icke äta. Och
Amnon sade: "Låt alla gå ut härifrån. Då gingo alla ut därifrån.
10 Sedan sade Amnon till Tamar: "Bär maten hitin i kammaren,
så att jag får den ur din hand att äta." Då tog Tamar kakorna
som hon hade tillrett och bar dem in i kammaren till sin broder
Amnon. 11 Men när hon kom fram med dem till honom, för att
han skulle äta, fattade han i henne och sade till henne: "Kom hit
och ligg hos mig, min syster." 12 Hon sade till honom: "Ack nej,
min broder, kränk mig icke; ty sådant får icke ske i Israel. Gör
icke en sådan galenskap. 13 Vart skulle jag då taga vägen med
min skam? Och du själv skulle ju sedan i Israel hållas för en
dåre. Tala nu med konungen; han vägrar nog icke att giva mig
åt dig." 14 Men han ville icke lyssna till hennes ord och blev
henne övermäktig och kränkte henne och låg hos henne. 15
Men därefter fick Amnon en mycket stor motvilja mot henne; ja,

den motvilja han fick mot henne var större än den kärlek han
hade haft till henne. Och Amnon sade till henne: "Stå upp och
gå din väg." 16 Då sade hon till honom: "Gör dig icke skyldig till
ett så svårt brott som att driva bort mig; det vore värre än det
andra som du har gjort med mig." 17 Men han ville icke höra
på henne, utan ropade på den unge man som han hade till
tjänare och sade: "Driven denna kvinna ut härifrån, och rigla
du dörren efter henne." 18 Och hon hade en fotsid livklädnad
på sig; ty i sådana kåpor voro konungens döttrar klädda, så
länge de voro jungfrur. När tjänaren nu hade fört ut Tamar och
riglat dörren efter henne, 19 tog hon aska och strödde på sitt
huvud, och den fotsida livklädnaden som hon hade på sig rev
hon sönder; och hon lade handen på sitt huvud och gick där
ropande och klagande. 20 Då sade hennes broder Absalom
till henne: "Har din broder Aminon varit hos dig? Tig nu stilla,
min syster; han är ju din broder. Lägg denna sak icke så på
sinnet." Så stannade då Tamar i sin broder Absaloms hus i svår
sorg. 21 Men när konung David fick höra allt detta, blev han
mycket vred. 22 Och Absalom talade intet med Amnon, varken
gott eller ont, ty Absalom hatade Amnon, därför att denne hade
kränkt hans syster Tamar. 23 Två år därefter hade Absalom
fårklippning i Baal-Hasor, som ligger vid Efraim. Och Absalom
inbjöd då alla konungens söner. 24 Absalom kom till konungen
och sade: "Din tjänare skall nu hava fårklippning; jag beder
att konungen ville jämte sina tjänare gå med din tjänare." 25
Men konungen svarade Absalom "Nej, min son, vi må icke
allasammans gå med, ty vi vilja icke vara dig till besvär." Och
fastän han bad honom enträget, ville han icke gå, utan gav
honom sin avskedshälsning. 26 Då sade Absalom: "Om du icke
vill, så låt dock min broder Amnon gå med oss." Konungen
frågade honom: "Varför skall just han gå med dig?" 27 Men
Absalom bad honom så enträget, att han lät Amnon och alla de
övriga konungasönerna gå med honom. 28 Och Absalom bjöd
sina tjänare och sade: "Sen efter, när Amnons hjärta bliver glatt
av vinet; och när jag då säger till eder: 'Huggen ned Amnon', så
döden honom utan fruktan. Det är ju jag som bjuder eder det,
varen frimodiga och skicken eder såsom käcka män." 29 Och
Absaloms tjänare gjorde med Amnon såsom Absalom hade
bjudit. Då stodo alla konungens söner upp och satte sig var
och en på sin mulåsna och flydde. 30 Medan de ännu voro
på väg, kom till David ett rykte om att Absalom hade huggit
ned alla konungens söner, så att icke en enda av dem fanns
kvar. 31 Då stod konungen upp och rev sönder sina kläder
och lade sig på marken, under det att alla hans tjänare stodo
där med sönderrivna kläder. 32 Men Jonadab, som var son
till Davids broder Simea, tog till orda och sade: "Min herre må
icke tänka att de hava dödat alla de unga männen, konungens
söner, det är Amnon allena som är död. Ty Absaloms uppsyn
har bådat olycka ända ifrån den dag då denne kränkte hans
syster Tamar. 33 Så må nu min herre konungen icke akta på
detta som har blivit sagt, att alla konungens söner äro döda; nej,
Amnon allena är död." 34 Emellertid flydde Absalom. -- När
nu mannen som stod på vakt lyfte upp sina ögon, fick han se
mycket folk komma från vägen bakom honom, vid sidan av
berget. 35 Då sade Jonadab till konungen: "Se, där komma
konungens söner. Såsom din tjänare sade, så har det gått till."
36 Just när han hade sagt detta, kommo konungens söner; och
de brusto ut i gråt. Också konungen och alla hans tjänare gräto
häftigt och bitterligen. 37 Men Absalom hade flytt och begivit sig
till Talmai, Ammihurs son, konungen i Gesur. Och David sörjde
hela tiden sin son. 38 Sedan Absalom hade flytt och begivit
sig till Gesur, stannade han där i tre år. 39 Och konung David
avstod ifrån att draga ut mot Absalom, ty han tröstade sig över
att Amnon var död.

14 Men Joab, Serujas son, märkte att konungens hjärta var
vänt mot Absalom. 2 Då sände Joab till Tekoa och lät
därifrån hämta en klok kvinna och sade till henne: "Låtsa att
du har sorg, och kläd dig i sorgkläder och smörj dig icke med
olja, utan skicka dig såsom en kvinna som i lång tid har haft
sorg efter en död. 3 Gå så in till konungen och tala till honom
såsom jag säger dig." Joab lade nu orden i hennes mun. 4 Och
kvinnan från Tekoa talade med konungen; hon föll ned till jorden
på sitt ansikte och bugade sig och sade: "Hjälp, o konung!" 5
Konungen sade till henne: "Vad fattas dig?" Hon svarade: "Ack,
jag är änka; min man är död. 6 Och din tjänarinna hade två
söner; dessa båda kommo i träta med varandra ute på marken,
där ingen fanns, som kunde träda emellan och hindra dem; den
ene slog då ned den andre och dödade honom. 7 Och nu har
hela släkten rest sig upp mot din tjänarinna, och de säga: 'Giv
hit honom som slog ned sin broder, så att vi få döda honom,
därför att han har tagit sin broders liv och dräpt honom; på
det sättet förgöra vi ock arvingen.' På det att efter min man
varken namn eller efterkommande må finnas på jorden, vilja
de utsläcka den gnista av mig, som ännu är kvar." 8 Då sade
konungen till kvinnan: "Gå hem igen; jag vill giva befallning om
dig." 9 Kvinnan från Tekoa sade till konungen: "På mig, o min
herre konung, och på min faders hus vile missgärningen, men
konungen och hans tron vare utan skuld." 10 Konungen sade:
"Om någon säger något åt dig, så för honom till mig; han skall
sedan icke mer antasta dig. 11 Hon sade: "Ja, må konungen
tänka på HERREN, sin Gud, så att blodshämnaren icke får
göra olyckan större, och så att de icke förgöra min son." Då
sade han: "Så sant HERREN lever, icke ett hår av din son skall
falla på jorden." 12 Men kvinnan sade: "Låt din tjänarinna tala
ännu ett ord till min herre konungen." Han sade: "Tala." 13 Då
sade kvinnan: "Varför är du då så sinnad mot Guds folk? När
konungen talar så, då ligger ju däri att han själv bär på skuld,
eftersom konungen icke låter sin förskjutne son komma tillbaka.
14 Vi måste ju alla dö och äro då såsom vatten som spilles på
jorden, vilket icke kan samlas upp igen. Men Gud tager icke livet
bort, utan han tänker ut vad göras kan, för att den förskjutne
icke må förbliva förskjuten och skild från honom. 15 Och att jag
nu har kommit för att tala detta till min herre konungen, det har
skett därför att folket förskräckte mig. Då tänkte din tjänarinna:
Jag vill dock tala med konungen; kanhända skall konungen
uppfylla sin trälinnas önskan. 16 Ja, konungen skall lyssna till
sin trälinna och rädda mig från den mans hand, som vill förgöra
både mig och min son från Guds arvedel. 17 Och din tjänarinna
tänkte: Min herre konungens ord skall giva mig ro. Ty min herre

konungen är lik Guds ängel däri att han hör allt, både gott och
ont. Och nu vare HERREN, din Gud, med dig. 18 Då svarade
konungen och sade till kvinnan: "Dölj icke för mig något av det
varom jag nu vill fråga dig." Kvinnan sade: "Min herre konungen
tale." 19 Då sade konungen: "Har icke Joab sin hand med i
allt detta?" Kvinnan svarade och sade: "Så sant du lever, min
herre konung: om min Herre konungen talar något, så kan ingen
komma undan det, vare sig åt höger eller åt vänster. Ja, det är
din tjänare Joab som har bjudit mig detta, och han har lagt i din
tjänarinnas mun allt vad jag har sagt. 20 För att giva saken
ett annat utseende har din tjänare Joab handlat på detta sätt;
men min herre liknar i vishet Guds ängel och vet allt som sker
på jorden." 21 Så sade då konungen till Joab: "Välan, jag vill
göra såsom du önskar. Gå nu och för tillbaka den unge mannen
Absalom." 22 Då föll Joab ned till jorden på sitt ansikte och
bugade sig och välsignade konungen; och Joab sade: "I dag
märker din tjänare att jag har funnit nåd för dina ögon, min herre
konung, eftersom konungen uppfyller sin tjänares önskan." 23
Och Joab stod upp och begav sig till Gesur och förde Absalom
till Jerusalem. 24 Men konungen sade: "Han får begiva sig till sitt
hus, men han får icke komma inför mitt ansikte. Då begav sig
Absalom till sitt hus, och kom icke inför konungens ansikte. 25
Men i hela Israel fanns ingen så skön man som Absalom, ingen
som man så mycket prisade: från hans fotblad upp till hans
hjässa fanns icke något fel på honom 26 Och när han lät klippa
håret på sitt huvud -- vid slutet av vart år lät han klippa det, ty
det blev honom då så tungt att han måste låta klippa det -- så
befanns det, att när man vägde håret från hans huvud, då vägde
det två hundra siklar, efter konungsvikt. 27 Och åt Absalom
föddes tre söner och en dotter, som fick namnet Tamar; hon
var en skön kvinna. 28 När Absalom hade bott två hela år i
Jerusalem utan att få komma inför konungens ansikte, 29 sände
han bud efter Joab, i avsikt att skicka denne till konungen; men
han ville icke komma till honom. Och han sände bud ännu en
gång, men han ville ändå icke komma. 30 Då sade han till sina
tjänare: "I sen att Joab där har ett åkerstycke vid sidan av mitt,
och på det har han korn; gån nu dit och tänden eld därpå." Så
tände då Absaloms tjänare eld på åkerstycket. 31 Då stod Joab
upp och gick hem till Absalom och sade till honom: "Varför hava
dina tjänare tänt eld på mitt åkerstycke?" 32 Absalom svarade
Joab: "Jag sände ju till dig och lät säga: Kom hit, så att jag kan
skicka dig till konungen och låta säga: 'Varför fick jag komma
hem från Gesur? Det hade varit bättre för mig, om jag ännu
vore kvar där.' Nu vill jag komma inför konungens ansikte; och
finnes någon missgärning hos mig, så må han döda mig. 33 Då
gick Joab till konungen och sade honom detta. Denne kallade
då till sig Absalom, och han kom till konungen; och han föll
ned för honom på sitt ansikte och bugade sig till jorden inför
konungen. Och konungen kysste Absalom.

15 En tid härefter skaffade Absalom sig vagn och hästar,
därtill ock femtio man som löpte framför honom. 2 Och
Absalom plägade bittida om morgonen ställa sig vid sidan av
vägen som ledde till porten, och så ofta någon då var på väg
till konungen med en rättssak som han ville hava avdömd,
kallade Absalom honom till sig och frågade: "Från vilken stad
är du?" När han då svarade: "Din tjänare är från den och den
av Israels stammar", 3 sade Absalom till honom: "Din sak är
visserligen god och rätt, men du har ingen som hör på dig hos
konungen." 4 Och Absalom tillade: "Ack om jag bleve satt till
domare i landet! Om då var och en som hade någon rätts- och
domssak komme till mig, så skulle jag skaffa honom rättvisa." 5
Och när någon gick fram för att buga sig för honom, räckte
han ut sin hand och fattade i honom och kysste honom. 6 På
detta sätt gjorde Absalom med alla israeliter som kommo för
att få någon sak avdömd hos konungen. Så förledde Absalom
Israels män. 7 Fyrtio år voro nu förlidna, då Absalom en gång
sade till konungen: "Låt mig begiva mig till Hebron för att där
infria det löfte som jag har gjort åt HERREN. 8 Ty din tjänare
gjorde ett löfte, när jag bodde i Gesur i Aram; jag sade: 'Om
HERREN låter mig komma tillbaka till Jerusalem, så vill jag
hålla en gudstjänst åt HERREN.'" 9 Konungen sade till honom:
"Gå i frid." Då stod han upp och begav sig till Hebron. 10 Men
Absalom sände ut hemliga budbärare till alla Israels stammar
och lät säga: "När I hören basunen ljuda, så sägen: 'Nu har
Absalom blivit konung i Hebron.'" 11 Och med Absalom hade
följt två hundra män från Jerusalem, som voro inbjudna och
följde med i all oskuld, utan att veta om någonting. 12 Medan
Absalom offrade slaktoffren, sände han också och lät hämta
giloniten Ahitofel, Davids rådgivare, från hans stad Gilo. Och
sammansvärjningen växte i styrka, och i allt större myckenhet
gick folket över till Absalom. 13 Men en budbärare kom till David
och sade: "Israels män hava vänt sina hjärtan till Absalom."
14 Då sade David till alla sina tjänare, dem som han hade
hos sig i Jerusalem: "Upp, låt oss fly, ty ingen annan räddning
finnes för oss undan Absalom. Skynden eder åstad, så att han
icke med hast kommer över oss och för olycka över oss och
slår stadens invånare med svärdsegg." 15 Konungens tjänare
svarade konungen: "Till allt vad min herre konungen behagar
äro dina tjänare redo. 16 Då drog konungen ut, och allt hans
husfolk följde honom; dock lämnade konungen kvar tio av sina
bihustrur för att vakta huset. 17 Så drog då konungen ut, och allt
folket följde honom; men de stannade vid Bet-Hammerhak. 18
Och alla hans tjänare tågade förbi på sidan om honom, så ock
alla keretéerna och peletéerna; och alla gatiterna, sex hundra
man, som hade följt med honom från Gat, tågade likaledes förbi
framför konungen. 19 Då sade konungen till gatiten Ittai: "Varför
går också du med oss? Vänd om och stanna hos den som nu är
konung; du är ju en främling och därtill landsflyktig från ditt hem.
20 I går kom du; skulle jag då i dag låta dig irra omkring med oss
på var färd, nu då jag själv går jag vet icke vart? Vänd tillbaka
och för dina bröder tillbaka med dig; må nåd och trofasthet
bevisas eder." 21 Men Ittai svarade konungen och sade: "Så
sant HERREN lever, och så sant min herre konungen lever: på
den plats där min herre konungen är, där vill ock din tjänare
vara, det må gälla liv eller död." 22 Då sade David till Ittai: "Kom
då och drag med." Och gatiten Ittai drog med jämte alla sina
män och alla kvinnor och barn som han hade med sig. 23 Och
hela landet grät högljutt, när allt folket drog fram. Och då nu
konungen gick över bäcken Kidron, gick ock allt folket över och

tog vägen åt öknen. 24 Bland de andra såg man ock Sadok
jämte alla leviterna, och de buro med sig Guds förbundsark;
men de satte ned Guds ark -- varvid också Ebjatar kom ditupp --
till dess att allt folket hade hunnit draga fram ur staden. 25 Då
sade konungen till Sadok: "För Guds ark tillbaka in i staden.
Om jag finner nåd för HERRENS ögon, låter han mig komma
tillbaka, så att jag åter får se honom och hans boning. 26 Men
om han säger så: 'Jag har icke behag till dig' -- se, då är jag
redo; han göre då med mig såsom honom täckes." 27 Och
konungen sade till prästen Sadok: "Du är ju siare; vänd tillbaka
till staden i frid. Och din son Ahimaas och Ebjatars son Jonatan,
båda edra söner, må följa med eder. 28 Se, jag vill dröja vid
färjställena i öknen, till dess att ett budskap kommer från eder
med underrättelser till mig. 29 Då förde Sadok och Ebjatar
Guds ark tillbaka till Jerusalem och stannade där. 30 Men David
gick gråtande uppför Oljeberget med överhöljt huvud ock bara
fötter; och allt folket som följde med honom hade ock höljt över
sina huvuden och gingo ditupp under gråt. 31 Och när man
berättade för David att Ahitofel var med bland dem som hade
sammansvurit sig med Absalom, sade David: "HERRE, gör
Ahitofels råd till dårskap." 32 När sedan David hade kommit upp
på bergstoppen, där man plägade tillbedja Gud, då kom arkiten
Husai emot honom, med sönderriven livklädnad och med jord på
sitt huvud. 33 David sade till honom: "Om du går med mig, så
bliver du mig till besvär. 34 Men om du vänder tillbaka till staden
och säger till Absalom: 'Din tjänare vill jag vara, o konung; jag
har förut varit din faders tjänare, men nu vill jag vara din tjänare',
så kan du gagna mig med att göra Ahitofels råd om intet. 35
Där har du ju ock prästerna Sadok och Ebjatar; allt vad du får
höra från konungens hus må du meddela prästerna Sadok och
Ebjatar. 36 De hava ju ock där sina båda söner hos sig: Sadok
har Ahimaas, och Ebjatar Jonatan; genom dem kunnen I sända
mig bud om allt vad I fån höra." 37 Så gick då Husai, Davids
vän, in i staden. Och jämväl Absalom drog in i Jerusalem.

16 När David hade gått framåt ett litet stycke från bergstoppen,
då mötte honom Siba, Mefibosets tjänare, med ett par
lastade åsnor, som buro två hundra bröd, ett hundra russinkakor,
ett hundra fruktkakor och en vinlägel. 2 Då sade konungen till
Siba: "Vad vill du med detta?" Siba svarade: "Åsnorna skola vara
för konungens husfolk till att rida på, brödet och fruktkakorna
skola tjänarna hava att äta, och vinet skola de törstande hava
att dricka i öknen." 3 Konungen sade: "Men var är din herres
son?" Siba svarade konungen: "Han är kvar i Jerusalem; ty
han tänkte: 'Nu skall Israels hus giva mig tillbaka min faders
rike.'" 4 Då sade konungen till Siba: "Se, allt vad Mefiboset
äger skall vara ditt." Siba svarade: "Jag faller ned för dig; låt
mig finna nåd för dina ögon, min herre konung." 5 När sedan
konung David hade kommit till Bahurim, då trädde därifrån ut
en man som var besläktad med Sauls hus och hette Simei,
Geras son; han trädde fram och for ut i förbannelser. 6 Och han
kastade stenar på David och på alla konung Davids tjänare,
fastän allt folket och alla hjältarna omgåvo denne, både till
höger och till vänster. 7 Och Simeis ord, när han förbannade
honom, voro dessa: "Bort, bort, du blodsman, du ogärningsman!
8 HERREN låter nu allt Sauls hus' blod komma tillbaka över
dig, du som har blivit konung i hans ställe; HERREN giver nu
konungadömet åt din son Absalom. Se, nu har du kommit i den
olycka du förtjänade, ty en blodsman är du." 9 Då sade Abisai,
Serujas son, till konungen: "Varför skall den döda hunden där
få förbanna min herre konungen? Låt mig gå dit och hugga
huvudet av honom." 10 Men konungen svarade: "Vad haven I
med mig att göra, I Serujas söner? Om han förbannar, och om
det är HERREN som har bjudit honom att förbanna David, vem
törs då fråga: 'Varför gör du så?' 11 Och David sade ytterligare
till Abisai och till alla sina tjänare: "Min son, han som har utgått
från mitt eget liv, står mig ju efter livet; med huru mycket mer
skäl då denne benjaminit! Låten honom vara, må han förbanna;
ty HERREN har befallt honom det. 12 Kanhända skall HERREN
se till den orätt mig sker, så att HERREN åter giver mig lycka,
till gengäld för den förbannelse som i dag uttalas över mig."
13 Och David gick med sina män vägen fram, under det att
Simei gick längs utmed berget, jämsides med honom, och for
ut i förbannelser och kastade stenar och grus, där han gick
jämsides med honom. 14 När så konungen, med allt folket
som följde honom, hade kommit till Ajefim, rastade han där. 15
Men Absalom hade med allt sitt folk, Israels män, kommit till
Jerusalem; han hade då också Ahitofel med sig. 16 När nu
arkiten Husai, Davids vän, kom till Absalom, ropade Husai till
Absalom: "Leve konungen! Leve konungen!" 17 Absalom sade
till Husai: "Är det så du visar din kärlek mot din vän? Varför har
du icke följt med din vän?" 18 Husai svarade Absalom: "Nej,
den som HERREN och detta folk och alla Israels män hava
utvalt, honom vill jag tillhöra, och hos honom vill jag stanna. 19
Och dessutom, vilken bör jag tjäna? Bör jag icke tjäna inför
hans son? Jo, såsom jag har tjänat inför din fader, så vill jag ock
göra det inför dig." 20 Och Absalom sade till Ahitofel: "Given nu
ett råd om vad vi skola göra." 21 Ahitofel sade till Absalom: "Gå
in till din faders bihustrur, som han har lämnat kvar för att vakta
huset. Då får hela Israel höra att du har gjort dig förhatlig för din
fader, och så styrkes modet hos alla dem som hålla med dig. 22
Därefter slog man upp ett tält åt Absalom ovanpå taket, och
så gick Absalom in till sin faders bihustrur inför hela Israels
ögon. 23 Den tiden gällde nämligen ett råd som Ahitofel gav lika
mycket som om man hade frågat Gud till råds; så mycket gällde
vart råd av Ahitofel både för David och för Absalom.

17 Och Ahitofel sade till Absalom: "Låt mig utvälja tolv tusen
män, så vill jag bryta upp och förfölja David i natt. 2 Då
kan jag komma över honom och förskräcka honom, medan
han är utmattad och modlös, och allt hans folk skall då taga
till flykten; sedan kan jag döda konungen, när han står där
övergiven. 3 Därefter skall jag föra allt folket tillbaka till dig. Ty
om det så går den man du söker, så är detta som om alla vände
tillbaka; allt folket får då frid." 4 Detta behagade Absalom och
alla de äldste i Israel. 5 Likväl sade Absalom: "Kalla ock arkiten
Husai hit, så att vi också få höra vad han har att säga. 6 När
då Husai kom in till Absalom, sade Absalom till honom: "Så
och så har Ahitofel talat. "Skola vi göra såsom han har sagt?
Varom icke, så tala du." 7 Husai svarade Absalom: Det råd
som Ahitofel denna gång har givit är icke gott." 8 Och Husai
sade ytterligare: "Du känner din fader och hans män, och vet

att de äro hjältar och bistra såsom en björninna från vilken
man har tagit ungarna ute på marken. Och din fader är ju en
krigsman som icke vilar med sitt folk under natten. 9 Nu har han
säkerligen gömt sig i någon håla eller på något annat ställe.
Om nu redan i början några av folket här fölle, så skulle var
och en som finge höra talas därom säga att det folk som följer
Absalom har lidit ett nederlag; 10 och då skulle till och med den
tappraste, den som hade mod såsom ett lejon, bliva högeligen
förfärad; ty hela Israel vet att din fader är en hjälte, och att de
som följa honom äro tappra män. 11 Därför är nu mitt råd: Låt
hela Israel från Dan ända till Beer-Seba församla sig till dig,
så talrikt som sanden vid havet; och själv må du draga med i
striden. 12 När vi så drabba ihop med honom, varhelst han må
påträffas, skola vi slå ned på honom, såsom daggen faller över
marken; och då skall intet bliva kvar av honom och alla de män
som äro med honom 13 Ja, om han också droge sig tillbaka in i
någon stad, så skulle hela Israel kasta linor omkring den staden,
och vi skulle draga den ned i dalen, till dess att icke minsta
sten vore att finna därav. 14 Då sade Absalom och alla Israels
män: "Arkiten Husais råd är bättre än Ahitofels råd." HERREN
hade nämligen skickat det så, att Ahitofels goda råd gjordes om
intet, för att HERREN skulle låta olycka komma över Absalom.
15 Och Husai sade till prästerna Sadok och Ebjatar: "Det och
det rådet har Ahitofel givit Absalom och de äldste i Israel, men
jag har givit det och det rådet. 16 Så sänden nu med hast bud
och låten säga David: 'Stanna icke över natten vid färjställena i
öknen, utan gå hellre över, för att icke konungen och allt hans
folk må drabbas av fördärv.'" 17 Nu hade Jonatan och Ahimaas
sitt tillhåll vid Rogelskällan, och en tjänstekvinna gick dit med
budskap; sedan plägade de själva gå med budskapet till konung
David. Ty de tordes icke gå in i staden och visa sig där. 18 Men
en gosse fick se dem och berättade det för Absalom. Då gingo
båda med hast sin väg och kommo in i en mans hus i Bahurim,
som på sin gård hade en brunn; i den stego de ned. 19 Och
hans hustru tog ett skynke och bredde ut det över brunnshålet
och strödde gryn därpå, så att man icke kunde märka något.
20 Då nu Absaloms tjänare kommo in i huset till hustrun och
frågade var Ahimaas och Jonatan voro, svarade hon dem: "De
gingo över bäcken där." Då sökte de, men utan att finna, och
vände så tillbaka till Jerusalem. 21 Men sedan de hade gått
sin väg, stego de andra upp ur brunnen och gingo med sitt
budskap till konung David; de sade till David: "Bryten upp och
gån med hast över vattnet, ty det och det rådet har Ahitofel givit,
till eder ofärd." 22 Då bröt David upp med allt det folk han hade
hos sig, och de gingo över Jordan; och om morgonen, när det
blev dager, saknades ingen enda, utan alla hade kommit över
Jordan. 23 Men när Ahitofel såg att man icke följde hans råd,
sadlade han sin åsna och stod upp och for hem till sin stad, och
sedan han hade beställt om sitt hus, hängde han sig. Och när
han var död, blev han begraven i sin faders grav. 24 Så hade nu
David kommit till Mahanaim, när Absalom med alla Israels män
gick över Jordan. 25 Men Absalom hade satt Amasa i Joabs
ställe över hären. Och Amasa var son till en man vid namn
Jitra, en israelit, som hade gått in till Abigal, Nahas' dotter och
Serujas, Joabs moders, syster. 26 Och Israel och Absalom
lägrade sig i Gileads land. 27 Men när David kom till Mahanaim,
hade Sobi, Nahas' son, från Rabba i Ammons barns land, och
Makir, Ammiels son, från Lo-Debar, och Barsillai, en gileadit från
Rogelim, 28 låtit föra dit sängar, skålar, lerkärl, så ock vete,
korn, mjöl och rostade ax, ävensom bönor, linsärter och annat
rostat, 29 därjämte honung, gräddmjölk, får och nötostar till mat
åt David och hans folk; ty de tänkte: "Folket är hungrigt, trött och
törstigt i öknen.

18 Och David mönstrade sitt folk och satte över- och
underhövitsmän över dem. 2 Därefter lät David folket
tåga åstad: en tredjedel under Joabs befäl, en tredjedel under
Abisais, Serujas sons, Joabs broders, befäl, och en tredjedel
under gatiten Ittais befäl. Och konungen sade till folket: "Jag vill
ock själv draga ut med eder." 3 Men folket svarade: "Du får
icke draga ut; ty om vi måste fly, aktar ingen på oss, och om
hälften av oss bliver dödad, aktar man icke heller på oss, men
du är nu så god som tio tusen av oss. Därför är det nu bättre att
du står redo att komma oss till hjälp från staden. 4 Då sade
konungen till dem: "Vad I ansen vara bäst vill jag göra." Och
konungen ställde sig vid sidan av porten, under det att allt folket
drog ut i avdelningar på hundra och tusen. 5 Men konungen
bjöd Joab, Abisai och Ittai och sade: "Faren nu varligt med den
unge mannen Absalom." Och allt folket hörde huru konungen så
bjöd alla hövitsmännen angående Absalom. 6 Så drog då folket
ut på fältet mot Israel, och striden stod i Efraims skog. 7 Där
blev Israels folk slaget av Davids tjänare, och många stupade
där på den dagen: tjugu tusen man. 8 Och striden utbredde sig
över hela den trakten; och skogen förgjorde mer folk, än svärdet
förgjorde på den dagen. 9 Och Absalom kom i Davids tjänares
väg. Absalom red då på sin mulåsna; och när mulåsnan kom
under en stor terebint med täta grenar, fastnade hans huvud i
terebinten, så att han blev hängande mellan himmel och jord, ty
mulåsnan som han satt på sprang sin väg. 10 Och en man fick
se det och berättade för Joab och sade: "Jag såg där borta
Absalom hänga i en terebint." 11 Då sade Joab till mannen
som berättade detta för honom: "Om du såg det, varför slog du
honom då icke strax till jorden? Jag skulle då gärna hava givit
dig tio siklar silver och ett bälte." 12 Men mannen svarade Joab:
"Om jag ock finge väga upp tusen siklar silver i mina händer,
skulle jag dock icke vilja uträcka min hand mot konungens son,
ty konungen bjöd ju dig och Abisai och Ittai, så att vi hörde
det: 'Tagen vara, I alla, på den unge mannen Absalom.' 13
Dessutom, om jag lömskt hade förgripit mig på hans liv, så hade
du säkerligen lämnat mig i sticket, eftersom intet kan förbliva
dolt för konungen." 14 Joab sade: "Jag vill icke på detta sätt
förhala tiden med dig." Därefter tog han tre spjut i sin hand och
stötte dem i Absaloms bröst, medan denne ännu var vid liv, där
han hängde under terebinten. 15 Sedan kommo tio unga män,
Joabs vapendragare, ditfram, och av dem blev Absalom till fullo
dödad. 16 Och Joab lät stöta i basunen, och folket upphörde att
förfölja Israel, ty Joab ville skona folket. 17 Och de togo Absalom
och kastade honom i en stor grop i skogen och staplade upp
ett mycket stort stenröse över honom. Men hela Israel flydde,
var och en till sin hydda. 18 Och Absalom hade, medan han
ännu levde, låtit resa åt sig en stod som står i Konungsdalen; ty

han tänkte: "Jag har ingen son som kan bevara mitt namns
åminnelse. Den stoden hade han uppkallat efter sitt namn, och
den heter ännu i dag Absaloms minnesvård. 19 Och Ahimaas,
Sadoks son, sade: "Låt mig skynda åstad och förkunna för
konungen glädjebudskapet att HERREN har dömt honom fri
ifrån hans fienders hand." 20 Men Joab svarade honom: "I
dag bliver du ingen glädjebudbärare; en annan dag må du
förkunna glädjebudskap, men denna dag förkunnar du icke
något glädjebudskap, eftersom nu konungens son är död." 21
Därefter sade Joab till en etiopier: "Gå och berätta för konungen
vad du har sett." Då föll etiopiern ned för Joab och skyndade
därpå åstad. 22 Men Ahimaas, Sadoks son; sade ännu en gång
till Joab: "Låt också mig, vad än må ske, få skynda åstad, efter
etiopiern." Joab sade: "Varför vill du skynda åstad, min son, då
detta ju icke kan vara ett glädjebudskap som skaffar dig någon
lön?" 23 Han svarade: "Vad än må ske vill jag skynda åstad." Då
sade han till honom: "Så skynda då." Och Ahimaas skyndade
åstad och tog vägen över Jordanslätten och hann om etiopiern.
24 Under tiden satt David inne i porten. Och väktaren gick upp
på porttaket invid muren; när han där lyfte upp sina ögon, fick
han se en man komma ensam springande. 25 Väktaren ropade
och förkunnade det för konungen. Då sade konungen: "Är han
ensam, så har han ett glädjebudskap att kungöra." Och han
kom allt närmare. 26 Därefter fick väktaren se en annan man
komma springande; då ropade väktaren till portvaktaren och
sade: "Nu ser jag åter en man komma ensam springande."
Konungen sade: "Denne är ock en glädjebudbärare." 27 Och
väktaren sade: "Efter sitt sätt att springa tyckes mig den förste
vara Ahimaas, Sadoks son." Då sade konungen: "Det är en god
man; han kommer säkerligen med ett gott glädjebudskap." 28
Och Ahimaas ropade och sade till konungen: "Allt väl!" Därefter
föll han ned till Jorden på sitt ansikte inför konungen och sade:
"Lovad vare HERREN, din Gud, som har prisgivit de människor
som hade upplyft sin hand mot min herre konungen!" 29 Då
frågade konungen: "Står det väl till med den unge mannen
Absalom?" Ahimaas svarade: "Jag såg en stor hop folk, när
Joab avsände konungens andre tjänare och mig, din tjänare;
men jag vet icke vad det var." 30 Konungen sade: "Gå åt sidan
och ställ dig där." Då gick han åt sidan och blev stående där 31
Just då kom etiopiern. Och etiopiern sade: "Mottag, min herre
konung, det glädjebudskapet att HERREN i dag har dömt dig fri
ifrån alla de mäns hand, som hava rest sig upp mot dig." 32
Konungen frågade etiopiern: "Står det väl till med den unge
mannen Absalom?" Etiopiern svarade: "Må det så gå med min
herre konungens fiender och med alla som resa sig upp mot dig
för att göra dig ont, såsom det har gått med den unge mannen.
33 Då blev konungen häftigt upprörd och gick upp i salen över
porten och grät. Och under det att han gick, ropade han så:
"Min son Absalom, min son, min son Absalom! Ack, att jag hade
fått dö i ditt ställe! Absalom, min son, min son!"

19 Och det blev berättat för Joab att konungen grät och
sörjde Absalom. 2 Och segern blev på den dagen förbytt
till sorg för allt folket, eftersom folket på den dagen fick höra
sägas att konungen var bedrövad för sin sons skull. 3 Och folket
smög sig på den dagen in i staden, såsom människor pläga
göra, vilka hava vanärat sig, därigenom att de hava flytt under
striden. 4 Men konungen hade skylt sitt ansikte; och konungen
klagade med hög röst: "Min son Absalom! Absalom, min son,
min son!" 5 Då gick Joab in i huset till konungen och sade: "Du
kommer i dag alla dina tjänares ansikten att rodna av skam,
fastän de i dag hava räddat både ditt eget liv och dina söners
och döttrars liv och dina hustrurs liv och dina bihustrurs liv. 6 Ty
du älskar ju dem som hata dig, och hatar dem som älska dig. I
dag har du nämligen gjort kunnigt att dina hövitsmän och tjänare
äro intet for dig, ty i dag märker jag, att om Absalom vore vid liv,
men alla vi andra i dag hade omkommit, så skulle detta hava
varit dig mer till behag. 7 Men stå nu upp, och gå ut och tala
vänligt med dina tjänare; ty jag svär vid HERREN, att om du
icke gör det, så skall icke en enda man stanna kvar hos dig över
denna natt, och detta skall för dig bliva en större olycka än alla
de olyckor som hava övergått dig från din ungdom ända till nu."
8 Då stod konungen upp och satte sig i porten. Och man gjorde
kunnigt för allt folket och sade: "Konungen sitter nu i porten." Då
kom allt folket inför konungen. Men Israel hade flytt, var och en
till sin hydda. 9 Och allt folket i alla Israels stammar begynte
därefter förebrå varandra och säga: "Konungen har räddat oss
från vara fienders hand och hjälpt oss ifrån filistéernas hand,
och nu har han måst fly ur landet för Absalom. 10 Men Absalom,
som vi hade smort till konung över oss, har blivit dödad i striden.
Varför sägen I då icke ett ord om att föra konungen tillbaka?" 11
Under tiden hade konung David sänt bud till prästerna Sadok
och Ebjatar och låtit säga: "Talen så till de äldste i Juda: 'Varför
skolen I vara de sista att hämta konungen tillbaka hem? Ty vad
hela Israel talar har redan kommit för konungen, där han bor. 12
I ären ju mina bröder, I ären ju mitt kött och ben. Varför skolen I
då vara de sista att hämta konungen tillbaka?' 13 Och till Amasa
skolen I säga: 'Är du icke mitt kött och ben? Gud straffe mig nu
och framgent, om du icke för all din tid skall bliva härhövitsman
hos mig i Joabs ställe.'" 14 Härigenom vann han alla Juda
mäns hjärtan utan undantag, så att de sände detta budskap till
konungen: "Vänd tillbaka, du själv med alla dina tjänare." 15 Då
vände konungen tillbaka och kom till Jordan; men Juda hade
kommit till Gilgal för att möta konungen och föra konungen över
Jordan. 16 Också Simei, Geras son, benjaminiten, som var
från Bahurim, skyndade sig och drog ned med Juda män for
att möta konung David. 17 Och med honom följde tusen man
från Benjamin, ävensom Siba, vilken hade varit tjänare i Sauls
hus, jämte hans femton söner och tjugu tjänare. Dessa hade
nu hastat ned till Jordan före konungen. 18 Och färjan gick
över för att överföra konungens familj, och för att användas
efter hans gottfinnande. Men Simei, Geras son, föll ned inför
konungen, när han skulle fara över Jordan, 19 och sade till
konungen: "Må min herre icke tillräkna mig min missgärning,
och icke tänka på huru illa din tjänare gjorde på den dag då min
herre konungen drog ut från Jerusalem; må konungen icke akta
därpå. 20 Ty din tjänare inser att jag då försyndade mig; därför
har jag nu i dag först av hela Josefs hus kommit hitned för att
möta min herre konungen. 21 Då tog Abisai, Serujas son, till
orda och sade: "Skulle icke Simei dödas för detta? Han har ju
förbannat HERRENS smorde." 22 Men David svarade: "Vad

haven I med mig att göra, I Serujas söner, eftersom I i dag ären
mig till hinders? Skulle väl i dag någon dödas i Israel? Vet jag
då icke att jag i dag har blivit konung över Israel?" 23 Därefter
sade konungen till Simei: "Du skall icke dö." Och konungen
gav honom sin ed därpå. 24 Mefiboset, Sauls son, hade ock
kommit ned för att möta konungen. Han hade varken ansat sina
fötter eller sitt skägg, ej heller hade han låtit två sina kläder
allt ifrån den dag då konungen drog bort, ända till den dag då
han kom igen i frid. 25 När han nu kom till Jerusalem för att
möta konungen, sade konungen till honom: "Varför följde du
icke med mig, Mefiboset?" 26 Han svarade: "Min herre konung,
min tjänare bedrog mig. Ty din tjänare sade: 'Jag vill sadla min
åsna och sätta mig på den och så begiva mig till konungen'; din
tjänare är ju halt. 27 Men han har förtalat din tjänare hos min
herre konungen. Min herre konungen är ju dock såsom Guds
ängel; så gör nu vad dig täckes. 28 Ty hela min faders hus
förtjänade intet annat än döden av min herre konungen, och
likväl lät du din tjänare sitta bland dem som få äta vid ditt bord.
Vad har jag då rätt att ytterligare begära, och varom kan jag väl
ytterligare ropa till konungen?" 29 Konungen sade till honom:
"Varför ordar du ytterligare härom? Jag säger att du och Siba
skolen dela jordagodset." 30 Då sade Mefiboset till konungen:
"Han må gärna taga alltsammans, sedan nu min herre konungen
har kommit hem igen i frid." 31 Gileaditen Barsillai hade ock farit
ned från Rogelim och drog sedan med konungen till Jordan, för
att få ledsaga honom över Jordan. 32 Barsillai var då mycket
gammal: åttio år. Han hade sörjt för konungens behov, medan
denne uppehöll sig i Mahanaim, ty han var en mycket rik man.
33 Konungen sade nu till Barsillai: "Du skall draga med mig, så
skall jag sörja för dina behov hemma hos mig i Jerusalem." 34
Men Barsillai svarade konungen: "Huru många år kan jag väl
ännu hava att leva, eftersom jag skulle följa med konungen
upp till Jerusalem? 35 Jag är nu åttio år gammal; kan jag då
känna skillnad mellan bättre och sämre, eller har väl din tjänare
någon smak för vad jag äter eller för vad jag dricker? Eller kan
jag ännu njuta av att höra sångare och sångerskor sjunga?
Varför skulle din tjänare då ytterligare bliva min herre konungen
till besvär? 36 Allenast för en stund vill din tjänare fara med
konungen över Jordan. Varför skulle väl konungen giva mig en
sådan vedergällning? 37 Låt din tjänare vända tillbaka, så att jag
får dö i min stad, där jag har min faders och min moders grav.
Men se här är din tjänare Kimham, låt honom få draga med min
herre konungen; och gör för honom vad dig täckes." 38 Då
sade konungen: "Så må då Kimham draga med mig, och jag
skall göra för honom vad du vill. Och allt vad du begär av mig
skall jag göra dig." 39 Därefter gick allt folket över Jordan, och
konungen själv gick också över. Och konungen kysste Barsillai
och tog avsked av honom. Sedan vände denne tillbaka hem
igen. 40 Så drog nu konungen till Gilgal, och Kimham följde med
honom, så ock allt Juda folk. Och de, jämte hälften av Israels
folk, förde konungen ditöver. 41 Men då kommo alla de övriga
israeliterna till konungen och sade till honom: "Varför hava våra
bröder, Juda män, fått hemligen bemäktiga sig dig och föra
konungen och hans familj, tillika med alla Davids män, över
Jordan?" 42 Alla Juda män svarade Israels män: "Konungen
står ju oss närmast; varför vredgens I då häröver? Hava vi levat
på konungen eller skaffat oss någon vinning genom honom?"
43 Då svarade Israels män Juda män och sade: "Tio gånger
större del än I hava vi i den som är konung, alltså ock i David.
Varför haven I då ringaktat oss? Och voro icke vi de som först
talade om att hämta vår konung tillbaka?" Men Juda män läto
ännu hårdare ord falla än Israels män.

20 Nu hände sig att där fanns en illasinnad man vid namn
Seba, Bikris son, en benjaminit. Denne stötte i basun och
sade: "Vi hava ingen del i David och ingen arvslott i Isais son.
Israel drage hem, var och en till sin hydda." 2 Då övergåvo
alla Israels män David och följde Seba, Bikris son; men Juda
män höllo sig till sin konung och följde honom från Jordan ända
till Jerusalem. 3 Så kom David hem igen till Jerusalem. Och
konungen tog då de tio bihustrur som han hade lämnat kvar
för att vakta huset, och satte in dem i ett särskilt hus till att
där förvaras; och han gav dem underhåll, men gick icke in till
dem. Där förblevo de nu instängda till sin dödsdag och levde
redan under hans livstid såsom änkor. 4 Och konungen sade
till Amasa: "Båda upp åt mig Juda män inom tre dagar, och
inställ dig sedan själv här." 5 Amasa begav sig då åstad för att
uppbåda Juda; men när han dröjde utöver den tid som hade
blivit honom förelagd, 6 sade David till Abisai: "Nu kommer
Seba, Bikris son, att bliva farligare för oss än Absalom. Tag
du din herres tjänare och sätt efter honom, så att han icke
bemäktigar sig några befästa städer och tillfogar oss för stor
skada." 7 Alltså drogo Joabs män tillika med keretéerna och
peletéerna och alla hjältarna ut efter honom; de drogo ut från
Jerusalem för att sätta efter Seba, Bikris son. 8 Men när de
hade hunnit till den stora stenen vid Gibeon, kom Amasa emot
dem. Joab var då klädd i livrocken som plägade utgöra hans
dräkt, och ovanpå den hade han ett bälte, med ett svärd i
skidan, bundet över sina länder; men när han gick fram, föll
det ut. 9 Och Joab sade till Amasa: "Står det väl till med dig,
min broder?" Därvid fattade Joab Amasa i skägget med högra
handen såsom för att kyssa honom. 10 Och då Amasa icke tog
sig till vara för det svärd som Joab hade i sin andra hand, gav
denne honom därmed en stöt i underlivet, så att hans inälvor
runno ut på jorden. Så dog han, utan att den andre behövde
giva honom någon ytterligare stöt. Därefter fortsatte Joab och
hans broder Abisai att förfölja Seba, Bikris son. 11 Men en av
Joabs tjänare stod kvar därbredvid och ropade: "Var och en som
är Joabs vän och håller med David, han följe efter Joab." 12 Nu
låg Amasa sölad i sitt blod mitt på vägen; och mannen såg allt
folket stannade. Då förde han Amasa undan från vägen in på
åkern och kastade ett kläde över honom, eftersom han såg huru
alla de som kommo därförbi stannade. 13 Så snart han var
bortskaffad från vägen, drogo alla förbi och följde Joab för att
sätta efter Seba, Bikris son. 14 Denne drog emellertid genom
alla Israels stammar till Abel och Bet-Maaka och genom hela
Habberim; och folk samlade sig och följde honom ända ditin.
15 Men de kommo och belägrade honom där i Abel vid Bet-
Hammaaka och kastade upp mot staden en vall, som reste sig
inemot yttermuren. Och allt Joabs folk arbetade på att förstöra

muren och kullstöta den. 16 Då ropade en klok kvinna från
staden: "Hören! Hören! Sägen till Joab att han kommer hit, så
att jag får tala med honom." 17 När han då kom fram till kvinnan,
frågade hon: "Är du Joab?" Han svarade: "Ja." Hon sade till
honom: "Hör din tjänarinnas ord." Han svarade: "Jag hör." 18 Då
sade hon: "Fordom plägade man säga så: 'I Abel skall man
fråga till råds'; sedan kunde man utföra sina planer. 19 Vi äro de
fridsammaste och trognaste i Israel, och du söker att förgöra en
stad som är en moder i Israel. Varför vill du förstöra HERRENS
arvedel?" 20 Joab svarade och sade: "Bort det, bort det, att jag
skulle vilja förstöra och fördärva! 21 Det är icke så, utan en
man från Efraims bergsbygd vid namn Seba, Bikris son, har
rest sig upp mot konung David; utlämnen allenast honom, så
vill jag draga bort ifrån staden." Kvinnan svarade Joab: "Hans
huvud skall strax bliva utkastat till dig över muren." 22 Sedan
vände sig kvinnan med sitt kloka råd till allt folket, och de höggo
huvudet av Seba, Bikris son, och kastade ut det till Joab. Då
stötte denne i basunen, och krigsfolket skingrade sig och drog
bort ifrån staden, var och en till sin hydda. Och Joab vände
tillbaka till konungen i Jerusalem. 23 Joab hade nu befälet över
hela krigshären i Israel, och Benaja, Jojadas son, hade befälet
över keretéerna och peletéerna. 24 Adoram hade uppsikten över
de allmänna arbetena, och Josafat, Ahiluds son, var kansler. 25
Seja var sekreterare, och Sadok och Ebjatar voro präster. 26
Dessutom var ock jairiten Ira präst hos David.

21 Men under Davids tid uppstod en hungersnöd, som varade
oavbrutet i tre år; då sökte David HERRENS ansikte.
HERREN svarade: "För Sauls och hans blodbefläckade hus'
skull sker detta, därför att han dödade gibeoniterna. 2 Då
kallade konungen till sig gibeoniterna och talade med dem. Men
gibeoniterna voro icke israeliter, utan en kvarleva av amoréerna
och fastän Israels barn hade givit dem sin ed, hade Saul, i
sin nitälskan för Israels barn och för Juda, försökt att nedgöra
dem. 3 David sade nu till gibeoniterna: "Vad skall jag göra för
eder, och varmed skall jag bringa försoning, så att I välsignen
HERRENS arvedel?" 4 Gibeoniterna svarade honom: "Vi fordra
icke silver och guld av Saul och hans hus, ej heller hava vi rätt
att döda någon man i Israel." Han frågade: "Vad begären I då att
jag skall göra för eder?" 5 De svarade konungen: "Den man
som ville förgöra oss, och som stämplade mot oss, för att vi
skulle bliva utrotade och icke mer hava bestånd någonstädes
inom Israels land, 6 av hans söner må sju utlämnas till oss,
så att vi få upphänga dem för HERREN i Sauls, HERRENS
utvaldes, Gibea." Konungen sade: "Jag skall utlämna dem." 7
Men konungen skonade Mefiboset, Sauls son Jonatans son,
för den ed vid HERREN, som de, David och Jonatan, Sauls
son, hade svurit varandra. 8 Däremot tog konungen de två
söner, Armoni och Mefiboset, som Rispa, Ajas dotter, hade fött
åt Saul, och de fem söner som Mikal, Sauls dotter, hade fött
åt meholatiten Adriel, Barsillais son 9 och överlämnade dem
åt gibeoniterna, och dessa upphängde dem på berget inför
HERREN, så att de omkommo, alla sju på en gång. Och det var
under de första skördedagarna, när kornskörden begynte, som
de blevo dödade. 10 Då tog Rispa, Ajas dotter, sin sorgdräkt
och hade den till sitt läger ovanpå klippan från det att skörden
begynte, ända till dess att vattnet strömmade ned över dem
från himmelen; och hon tillstadde icke himmelens fåglar att slå
ned på dem om dagen, ej heller markens vilda djur att göra
det om natten. 11 När det blev berättat för David vad Rispa,
Ajas dotter, Sauls bihustru, hade gjort 12 begav sig David åstad
och hämtade Sauls och hans son Jonatans ben från borgarna i
Jabes i Gilead. Dessa hade nämligen i hemlighet tagit deras
kroppar bort ifrån den öppna platsen i Bet-San, där filistéerna
hade hängt upp dem, när filistéerna slogo Saul på Gilboa. 13
Och då han hade fört Sauls och hans son Jonatans ben upp
därifrån, samlade man ock ihop de upphängdas ben. 14 Sedan
begrov man Sauls och hans son Jonatans ben i Benjamins land,
i Sela, i hans fader Kis' grav; man gjorde allt vad konungen hade
bjudit. Och därefter hörde Gud landets bön. 15 Åter uppstod
krig mellan filistéerna och Israel. Och David drog ned med
sina tjänare, och de stridde mot filistéerna. Men David blev
trött; 16 och Jisbo-Benob, en av rafaéernas avkomlingar, vilkens
lans vägde tre hundra siklar koppar, och som var iklädd en ny
rustning, tänkte då döda David. 17 Men Abisai, Serujas son,
kom honom till hjälp och slog filistéen till döds. Då besvuro
Davids män honom att han icke mer skulle draga ut med dem i
striden, så att han icke utsläckte Israels lampa. 18 Därefter
stod åter en strid med filistéerna vid Gob; husatiten Sibbekai
slog då ned Saf, en av rafaéernas avkomlingar. 19 Åter stod
en strid med filistéerna vid Gob; Elhanan, Jaare-Oregims son,
betlehemiten, slog då ned gatiten Goljat, som hade ett spjut
vars skaft liknade en vävbom. 20 Åter stod en strid vid Gat. Där
var en reslig man som hade sex fingrar på var hand och sex tår
på var fot, eller tillsammans tjugufyra; han var ock en avkomling
av rafaéerna. 21 Denne smädade Israel; då blev han nedgjord
av Jonatan, son till Simeai, Davids broder. 22 Dessa fyra voro
avkomlingar av rafaéerna i Gat; och de föllo för Davids och
hans tjänares hand.

22 Och David talade till HERREN denna sångs ord, när
HERREN hade räddat honom från alla hans fienders hand
och från Sauls hand. 2 Han sade: HERRE, du mitt bergfäste,
min borg och min räddare, 3 Gud, du min klippa, till vilken
jag tager min tillflykt, min sköld och min frälsnings horn, mitt
värn och min tillflykt, min frälsare, du som frälsar mig från
våldet! 4 HERREN, den högtlovade, åkallar jag, och från mina
fiender bliver jag frälst. 5 Ty dödens bränningar omvärvde mig,
fördärvets strömmar förskräckte mig, 6 dödsrikets band omslöto
mig, dödens snaror föllo över mig. **(Sheol h7585)** 7 Men jag
åkallade HERREN i min nöd, ja, jag gick med min åkallan till
min Gud. Och han hörde från sin himmelska boning min röst,
och mitt rop kom till hans öron. 8 Då skalv jorden och bävade,
himmelens grundvalar darrade; de skakades, ty hans vrede var
upptänd. 9 Rök steg upp från hans näsa och förtärande eld från
hans mun, eldsglöd ljungade från honom. 10 Och han sänkte
himmelen och for ned och töcken var under hans fötter. 11 Han
for på keruben och flög, han sågs komma på vindens vingar
12 Och han gjorde mörker till en hydda som omslöt honom:
vattenhopar, tjocka moln. 13 Ur glansen framför honom ljungade
eldsglöd. 14 HERREN dundrade från himmelen den Högste lät

höra sin röst. **15** Han sköt pilar och förskingrade dem, ljungeld
och förvirrade dem. **16** Havets bäddar kommo i dagen, jordens
grundvalar blottades, för HERRENS näpst, för hans vredes
stormvind. **17** Han räckte ut sin hand från höjden och fattade
mig, han drog mig upp ur de stora vattnen. **18** Han räddade
mig från min starke fiende, från mina ovänner, ty de voro mig
övermäktiga. **19** De överföllo mig på min olyckas dag, men
HERREN blev mitt stöd. **20** Han förde mig ut på rymlig plats han
räddade mig, ty han hade behag till mig. **21** HERREN lönar mig
efter min rättfärdighet; efter mina händers renhet vedergäller
han mig. **22** Ty jag höll mig på HERRENS vägar och avföll icke
från min Gud i ogudaktighet; **23** nej, alla hans rätter hade jag för
ögonen, och från hans stadgar vek jag icke av. **24** Så var jag
ostrafflig för honom och tog mig till vara för missgärning. **25**
Därför vedergällde mig HERREN efter min rättfärdighet, efter
min renhet inför hans ögon. **26** Mot den fromme bevisar du dig
from, mot en ostrafflig hjälte bevisar du dig ostrafflig. **27** Mot den
rene bevisar du dig ren, men mot den vrånge bevisar du dig
avog. **28** och du frälsar ett betryckt folk, men dina ögon äro emot
de stolta, till att ödmjuka dem. **29** Ja, du, HERRE, är min lampa;
ty HERREN gör mitt mörker ljust. **30** Ja, med dig kan jag nedslå
härskaror, med min Gud stormar jag murar. **31** Guds väg är
ostrafflig, HERRENS tal är luttrat. En sköld är han för alla som
taga sin tillflykt till honom. **32** Ty vem är Gud förutom HERREN,
och vem är en klippa förutom vår Gud? **33** Gud, du som var
mitt starka värn och ledde den ostrafflige på hans väg, **34** du
som gjorde hans fötter såsom hindens och ställde mig på mina
höjder, **35** du som lärde mina händer att strida och mina armar
att spänna kopparbågen! **36** Du gav mig din frälsnings sköld och
din bönhörelse gjorde mig stor, **37** du skaffade rum för mina
steg, där jag gick, och mina fötter vacklade icke. **38** Jag förföljde
mina fiender och förgjorde dem; jag vände icke tillbaka, förrän
jag hade gjort ände på dem. **39** Ja, jag gjorde ände på dem
och slog dem, så att de icke mer reste sig; de föllo under mina
fötter. **40** Du omgjordade mig med kraft till striden, du böjde
mina motståndare under mig. **41** Mina fiender drev du på flykten
för mig, dem som hatade mig förgjorde jag. **42** De sågo sig
omkring, men det fanns ingen som frälste; efter HERREN, men
han svarade dem icke. **43** Och jag stötte dem sönder till stoft på
jorden, jag krossade och förtrampade dem såsom orenlighet på
gatan. **44** Du räddade mig ur mitt folks strider, du bevarade mig
till ett huvud över hedningar; folkslag som jag ej kände blevo
mina tjänare. **45** Främlingar visade mig underdånighet; vid blotta
ryktet hörsammade de mig. **46** Ja, främlingarnas mod vissnade
bort; de omgjordade sig och övergåvo sina borgar. **47** HERREN
lever! Lovad vare min klippa, upphöjd vare Gud, min frälsnings
klippa! **48** Gud, som har givit mig hämnd och lagt folken under
mig; **49** du som har fört mig ut från mina fiender och upphöjt
mig över mina motståndare, räddat mig från våldets man! **50**
Fördenskull vill jag tacka dig, HERRE, bland hedningarna, och
lovsjunga ditt namn. **51** Ty du giver din konung stor seger och
gör nåd mot din smorde, mot David och hans säd till evig tid.

23 Dessa voro Davids sista ord: Så säger David, Isais son,
så säger den man som blev högt upphöjd, Jakobs Guds
smorde, Israels ljuvlige sångare: **2** HERRENS Ande har talat
genom mig, och hans ord är på min tunga; **3** Israels Gud har så
sagt, Israels klippa har så talat till mig: "Den som råder över
människorna rätt, den som råder i Guds fruktan, **4** han är lik
morgonens ljus, när solen går upp, en morgon utan moln, då
jorden grönskar genom solsken efter regn. **5** Ja, är det icke så
med mitt hus inför Gud? Han har ju upprättat med mig ett evigt
förbund, i allo stadgat och betryggat. Ja, visst skall han låta
all frälsning och glädje växa upp åt mig. **6** Men de onda äro
allasammans lika bortkastade törnen, som man ej vill taga i med
handen. **7** Och måste man röra vid dem, så rustar man sig
med järn och med spjutskaft, och bränner sedan upp dem i
eld på stället. **8** Dessa äro namnen på Davids hjältar: Joseb-
Bassebet, en takemonit, den förnämste bland kämparna, han
som svängde sitt spjut över åtta hundra som hade blivit slagna
på en gång. **9** Och näst honom kom Eleasar, son till Dodi, son
till en ahoait. Han var en av de tre hjältar som voro med David,
när de blevo smädade av filistéerna, som där hade församlat
sig till strid; Israels män drogo sig då tillbaka. **10** Men han höll
stånd och högg in på filistéerna, till dess att hans hand blev så
trött att den var såsom faststelnad vid svärdet; och HERREN
beredde så en stor seger på den dagen. Sedan hade folket
allenast att vända om och följa med honom för att plundra. **11**
Och efter honom kom Samma, son till Age, en hararit. En gång
hade filistéerna församlat sig, så att de utgjorde en hel skara.
Och där var ett åkerstycke, fullt med linsärter. Och folket flydde
för filistéerna. **12** Då ställde han sig mitt på åkerstycket och
försvarade det och slog filistéerna; och HERREN beredde så
en stor seger. **13** En gång drogo tre av de trettio förnämsta
männen ned och kommo vid skördetiden till David vid Adullams
grotta, medan en skara filistéer var lägrad i Refaimsdalen. **14**
Men David var då på borgen, under det att en filisteisk utpost
fanns i Bet-Lehem. **15** Och David greps av lystnad och sade:
"Ack att någon ville giva mig vatten att dricka från brunnen
vid Bet-Lehems stadsport!" **16** Då bröto de tre hjältarna sig
igenom filistéernas läger och hämtade vatten ur brunnen vid
Bet-Lehems stadsport och togo det och buro det till David. Men
han ville icke dricka det, utan göt ut det såsom ett drickoffer
åt HERREN. **17** Han sade nämligen: "Bort det, HERRE, att
jag skulle göra detta! Skulle jag dricka de mäns blod, som
gingo åstad med fara för sina liv?" Och han ville icke dricka det.
Sådana ting hade de tre hjältarna gjort. **18** Abisai, broder till
Joab, Serujas son, var den förnämste av tre andra; han svängde
en gång sitt spjut över tre hundra som hade blivit slagna. Och
han hade ett stort namn bland de tre. **19** Han var visserligen mer
ansedd än någon annan i detta tretal, och han var de andras
hövitsman, men upp till de tre första kom han dock icke. **20** Och
Benaja, son till Jojada, som var son till en tapper, segerrik man
från Kabseel; han slog ned de två Arielerna i Moab, och det
var han som en snövädersdag steg ned och slog ihjäl lejonet
i brunnen. **21** Han slog ock ned den egyptiske mannen som
var så ansenlig att skåda. Fastän egyptiern hade ett spjut i
handen, gick han ned mot honom, väpnad allenast med sin
stav. Och han ryckte spjutet ur egyptierns hand och dräpte
honom med hans eget spjut. **22** Sådana ting hade Benaja,

Jojadas son, gjort. Och han hade ett stort namn bland de tre
hjältarna. 23 Han var mer ansedd än någon av de trettio, men
upp till de tre första kom han icke. Och David insatte honom i sin
livvakt. 24 Till de trettio hörde: Asael, Joabs broder; Elhanan,
Dodos son, från Bet-Lehem; 25 haroditen Samma; haroditen
Elika; 26 peletiten Heles; tekoaiten Ira, Ickes' son; 27 anatotiten
Abieser; husatiten Mebunnai; 28 ahoaiten Salmon; netofatiten
Maherai; 29 netofatiten Heleb, Baanas son; Ittai, Ribais son,
från Gibea i Benjamins barns stam; 30 Benaja, en pirgatonit;
Hiddai från Gaas' dalar; 31 arabatiten Abi-Albon; barhumiten
Asmavet; 32 saalboniten Eljaba; Bene-Jasen; Jonatan; 33
harariten Samma; arariten Ahiam, Sarars son; 34 Elifelet, son till
Ahasbai, maakatitens son; giloniten Eliam, Ahitofels son; 35
Hesro från Karmel; arabiten Paarai; 36 Jigeal, Natans son, från
Soba; gaditen Bani; 37 ammoniten Selek; beerotiten Naharai,
vapendragare åt Joab, Serujas son; 38 jeteriten Ira; jeteriten
Gareb; 39 hetiten Uria. Tillsammans utgjorde de trettiosju.

24 Men HERRENS vrede upptändes åter mot Israel, så att
han uppeggade David mot dem och sade: "Gå åstad
och räkna Israel och Juda." 2 Då sade konungen till Joab,
hövitsmannen för hans här: "Far igenom alla Israels stammar,
från Dan ända till Beer-Seba, och anställen en folkräkning, så
att jag får veta huru stor folkmängden är." 3 Joab svarade
konungen: "Må HERREN, din Gud, föröka detta folk hundrafalt,
huru talrikt det än är, och må min herre konungen få se detta
med egna ögon. Men varför har min herre konungen fått lust till
sådant?" 4 Likväl blev konungens befallning gällande, trots Joab
och härens andra hövitsmän; alltså drog Joab jämte härens
andra hövitsmän ut i konungens tjänst för att anställa folkräkning
i Israel. 5 Och de gingo över Jordan och lägrade sig vid Aroer, på
högra sidan om staden i Gads dal, och åt Jaeser till. 6 Därifrån
kommo de till Gilead och Tatim-Hodsis land; sedan kommo de
till Dan-Jaan och så runt omkring till Sidon. 7 Därefter kommo
de till Tyrus' befästningar och till hivéernas och kananéernas
alla städer; slutligen drogo de till Beer-Seba i Juda sydland. 8
Och sedan de så hade farit igenom hela landet, kommo de efter
nio månader och tjugu dagar hem till Jerusalem. 9 Och Joab
uppgav för konungen vilken slutsumma folkräkningen utvisade: i
Israel funnos åtta hundra tusen stridbara, svärdbeväpnade män,
och Juda män voro fem hundra tusen. 10 Men Davids samvete
slog honom, sedan han hade låtit räkna folket, och David sade
till HERREN: "Jag har syndat storligen i vad jag har gjort; men
tillgiv nu, HERRE, din tjänares missgärning, ty jag har handlat
mycket dåraktigt." 11 Då nu David stod upp om morgonen, hade
HERRENS ord kommit till profeten Gad, Davids siare; han hade
sagt: 12 "Gå och tala till David: Så säger HERREN: Tre ting
förelägger jag dig; välj bland dem ut åt dig ett som du vill att jag
skall göra dig." 13 Då gick Gad in till David och förkunnade
detta för honom. Han sade till honom: "Vill du att hungersnöd
under sju år skall komma i ditt land? Eller att du i tre månader
skall nödgas fly för dina ovänner, medan de förfölja dig? Eller
att pest i tre dagar skall hemsöka ditt land? Betänk nu och
eftersinna vilket svar jag skall giva honom som har sänt mig." 14
David svarade Gad: "Jag är i stor vånda. Men låt oss då falla i
HERRENS hand, ty hans barmhärtighet är stor; i människohand
vill jag icke falla." 15 Så lät då HERREN pest komma i Israel,
från morgonen intill den bestämda tiden; därunder dogo av
folket, ifrån Dan ända till Beer-Seba, sjuttio tusen män. 16 Men
när ängeln räckte ut sin hand över Jerusalem för att fördärva
det, ångrade HERREN det onda, och han sade till ängeln,
folkets fördärvare: "Det är nog; drag nu din hand tillbaka." Och
HERRENS ängel var då vid jebuséen Araunas tröskplats. 17
Men när David fick se ängeln som slog folket, sade han till
HERREN så: "Det är ju jag som har syndat, det är jag som
har gjort illa; men dessa, min hjord, vad hava de gjort? Må din
hand vända sig mot mig och min faders hus." 18 Och Gad kom
till David samma dag och sade till honom: "Gå åstad och res
ett altare åt HERREN på jebuséen Araunas tröskplats." 19
Och David gick åstad efter Gads ord, såsom HERREN hade
bjudit. 20 När Arauna nu blickade ut och fick se att konungen
och hans tjänare kommo till honom, gick han ut och föll ned
till jorden på sitt ansikte för konungen. 21 Och Arauna sade:
"Varför kommer min herre konungen till sin tjänare?" David
svarade: "För att köpa tröskplatsen av dig och där bygga ett
altare åt HERREN; och må så hemsökelsen upphöra bland
folket." 22 Då sade Arauna till David: "Min herre konungen
tage till sitt offer vad honom täckes. Se här äro fäkreaturen till
brännoffer, och här äro tröskvagnarna, jämte fäkreaturens ok, till
ved. 23 Alltsammans, o konung, giver Arauna åt konungen."
Och Arauna sade ytterligare till konungen: "Må HERREN, din
Gud, vara dig nådig." 24 Men konungen svarade Arauna: "Nej,
jag vill köpa det av dig för ett bestämt pris; ty jag vill icke offra åt
HERREN, min Gud, brännoffer som jag har fått för intet." Och
David köpte tröskplatsen och fäkreaturen för femtio siklar silver.
25 Och David byggde där ett altare åt HERREN och offrade
brännoffer och tackoffer. Och HERREN lyssnade till landets
bön, och hemsökelsen upphörde bland Israel.

1 Kungaboken

1 Konung David var nu gammal och kommen till hög ålder;
och ehuru man höljde täcken över honom, kunde han dock
icke hålla sig varm. 2 Då sade hans tjänare till honom: "Må man
för min herre konungens räkning söka upp en ung kvinna, en
jungfru, som kan bliva konungens tjänarinna och sköta honom.
Om hon får ligga i din famn, så bliver min herre konungen varm"
3 Så sökte de då över hela Israels land efter en skön flicka; och
de funno Abisag från Sunem och förde henne till konungen. 4
Hon var en mycket skön flicka, och hon skötte nu konungen och
betjänade honom, men konungen hade intet umgänge med
henne. 5 Men Adonia, Haggits son, hov sig upp och sade: "Det
är jag som skall bliva konung." Och han skaffade sig vagnar och
ryttare, därtill ock femtio man som löpte framför honom. 6 Hans
fader hade aldrig velat bedröva honom med att säga: "Varför gör
du så?" Han var ock mycket fager; och hans moder hade fött
honom näst efter Absalom. 7 Och han begynte underhandla
med Joab, Serujas son, och med prästens Ebjatar, och dessa
slöto sig till Adonia och understödde honom. 8 Men prästen
Sadok och Benaja, Jojadas son, samt profeten Natan, Simei,
Rei och Davids hjältar höllo icke med Adonia. 9 Och Adonia
slaktade får och fäkreatur och gödkalvar vid Soheletstenen,
som ligger vid Rogelskällan; och han inbjöd dit alla sina bröder,
konungens söner, och alla de Juda män som voro i konungens
tjänst. 10 Men profeten Natan, Benaja, hjältarna och sin broder
Salomo inbjöd han icke. 11 Då sade Natan så till Bat-Seba,
Salomos moder: "Du har väl hört att Adonia, Haggits son, har
blivit konung, utan att vår herre David vet därom? 12 Men jag
vill nu giva dig ett råd, för att du må kunna rädda ditt liv och din
son Salomos liv. 13 Gå in till konung David och säg till honom:
'Har du icke, min herre konung, själv med ed lovat din tjänarinna
och sagt: Din son Salomo skall bliva konung efter mig; han skall
sitta på min tron? Varför har då Adonia blivit konung?' 14 Och
medan du ännu är där och talar med konungen, skall jag efter
dig komma in och bekräfta dina ord." 15 Så gick då Bat-Seba in
till konungen, i kammaren. Konungen var nu mycket gammal;
och Abisag från Sunem betjänade konungen. 16 Och Bat-Seba
bugade sig och föll ned för konungen. Då frågade konungen:
"Vad önskar du?" 17 Hon sade till honom: "Min herre, du har ju
själv lovat din tjänarinna med en ed vid HERREN, din Gud: 'Din
son Salomo skall bliva konung efter mig; han skall sitta på min
tron.' 18 Men se, nu har Adonia blivit konung, fastän du, min
herre konung, ännu icke har fått veta det. 19 Och han har slaktat
tjurar och gödkalvar och får i myckenhet, och han har inbjudit
alla konungens söner och prästen Ebjatar och härhövitsmannen
Joab; men din tjänare Salomo har han icke inbjudit. 20 På dig,
min herre konung, äro nu hela Israels ögon riktade, i förväntan
att du skall kungöra för dem vem som skall sitta på min herre
konungens tron efter honom. 21 Eljest torde hända, att när min
herre konungen har gått till vila hos sina fäder, då bliva jag och
min son Salomo hållna såsom brottslingar." 22 Medan hon ännu
höll på att tala med konungen, kom profeten Natan. 23 Och
man anmälde det för konungen och sade: "Profeten Natan är
här." När han så kom inför konungen, föll han ned till jorden
på sitt ansikte för konungen. 24 Och Natan sade: "Min herre
konung, är det väl du som har sagt att Adonia skall bliva konung
efter dig, och att han skall sitta på din tron? 25 Ty han har i dag
gått ned och slaktat tjurar och gödkalvar och får i myckenhet,
och har inbjudit alla konungens söner och härhövitsmännen och
prästen Ebjatar, och de hålla nu på med att äta och dricka hos
honom; och de ropa: 'Leve konung Adonia!' 26 Men mig, din
tjänare, och prästen Sadok och Benaja, Jojadas son, och din
tjänare Salomo har han icke inbjudit. 27 Kan väl detta hava
utgått från min herre konungen, utan att du har låtit dina tjänare
vet vem som skall sitta på min herre konungens tron efter
honom?" 28 Då svarade konung David och sade: "Kallen hit
till mig Bat-Seba." När hon nu kom inför konungen och stod
inför konungen, 29 betygade konungen med ed och sade: "Så
sant HERREN lever, han som har förlossat mig från all nöd:
30 såsom jag lovade dig med ed vid HERREN, Israels Gud,
då jag sade: 'Din son Salomo skall bliva konung efter mig;
han skall sitta på min tron i mitt ställe', så vill jag denna dag
göra." 31 Då bugade sig Bat-Seba, med ansiktet mot jorden,
och föll ned för konungen och sade: "Må min herre, konung
David, leva evinnerligen!" 32 Och konung David sade: "Kallen
till mig prästen Sadok och profeten Natan och Benaja, Jojadas
son. När dessa kommo inför konungen, 33 sade konungen till
dem: "Tagen eder herres tjänare med eder och sätten min son
Salomo på min egen mulåsna och fören honom med till Gihon.
34 Där må prästen Sadok och profeten Natan smörja honom till
konung över Israel; sedan skolen I stöta i basun och ropa: 'Leve
konung Salomo!' 35 Därefter skolen I följa honom hitupp, och
när han kommer hit, skall han sätta sig på min tron, och så
skall han vara konung i mitt ställe. Ty det är honom jag har
förordnat att vara furste över Israel och Juda." 36 Då svarade
Benaja, Jojadas son, konungen och sade: "Amen. Så bjude ock
HERREN, min herre konungens Gud. 37 Såsom HERREN har
varit med min herre konungen, så vare han ock med Salomo. Ja,
må han göra hans tron ännu mäktigare än min herres, konung
Davids, tron." 38 Så gingo nu prästen Sadok och profeten
Natan och Benaja, Jojadas son, ditned, jämte keretéerna och
peletéerna, och satte Salomo på konung Davids mulåsna och
förde honom till Gihon. 39 Och prästen Sadok tog oljehornet ur
tältet och smorde Salomo. Därefter stötte de i basun, och allt
folket ropade: "Leve konung Salomo!" 40 Sedan följde allt folket
honom upp, under det att de blåste på flöjter och visade sin
glädje med ett så stort jubel, att jorden kunde rämna av deras
rop. 41 Men Adonia och alla de inbjudna som han hade hos sig
hörde detta, just då de hade slutat att äta. När Joab nu hörde
basunljudet, sade han: "Varför höres detta larm från staden?" 42
Medan han ännu talade, kom Jonatan, prästen Ebjatars son;
och Adonia sade: "Kom hit, ty du är en rättskaffens man och har
nog ett gott glädjebudskap att förkunna." 43 Jonatan svarade
och sade till Adonia: "Nej, vår herre, konung David, har gjort
Salomo till konung. 44 Och konungen har med honom sänt
åstad prästen Sadok och profeten Natan och Benaja, Jojadas
son, jämte keretéerna och peletéerna, och de hava satt honom
på konungens mulåsna. 45 Därefter hava prästen Sadok och

profeten Natan i Gihon smort honom till konung, och sedan
hava de dragit upp därifrån under jubel, och hela staden har
kommit i rörelse. Härav kommer det buller som I haven hört.
46 Salomo sitter nu ock på konungatronen. 47 Vidare hava
konungens tjänare kommit och lyckönskat vår herre konung
David, och sagt: 'Din Gud låte Salomos namn bliva ännu större
än ditt namn, och hans tron ännu mäktigare än din tron.' Och
konungen har tillbett, nedböjd på sin säng; 48 ja, konungen har
sagt så: 'Lovas vare HERREN, Israels Gud, som i dag har satt
en efterträdare på min tron, så att jag med egna ögon har fått
se det!" 49 Då blevo alla de inbjudna som voro hos Adonia
förskräckta och stodo upp och gingo bort, var och en sin väg. 50
Men Adonia fruktade så för Salomo, att han stod upp och gick
bort och fattade i hornen på altaret. 51 Och det blev berättat
för Salomo: "Se, Adonia fruktar för konung Salomo; därför har
han fattat i hornen på altaret och sagt: 'Konung Salomo måste
lova mig i dag med ed att han icke skall döda sin tjänare med
svärd.'" 52 Då sade Salomo: "Om han vill vara en rättskaffens
man, så skall icke ett hår av hans huvud falla till jorden; men om
något ont bliver funnet hos honom, så skall han dö." 53 Därefter
sände konung Salomo åstad och lät hämta honom från altaret;
och han kom och föll ned för konung Salomo. Då sade Salomo
till honom: "Gå hem till ditt."

2 Då nu tiden tillstundade att David skulle dö, bjöd han sin son
Salomo och sade: 2 "Jag går nu all världens väg; så var då
frimodig och visa dig såsom en man. 3 Och håll vad HERREN,
din Gud, bjuder dig hålla, så att du vandrar på hans vägar och
håller hans stadgar, hans bud och rätter och vittnesbörd, såsom
det är skrivet i Moses lag, på det att du må hava framgång i allt
vad du gör, och överallt dit du vänder dig; 4 så att HERREN får
uppfylla det ord som han talade om mig, då han sade: 'Om dina
barn hava akt på sin väg, så att de vandra inför mig i trohet och
av allt sitt hjärta och av all sin själ, då' -- sade han -- 'skall på
Israels tron aldrig saknas en avkomling av dig.' 5 Vidare: du vet
väl vad Joab, Serujas son, har gjort mot mig, huru han gjorde
mot de två härhövitsmännen i Israel, Abner, Ners son, och
Amasa, Jeters son, huru han dräpte dem, så att han i fredstid
utgöt blod, likasom hade det varit krig, och, likasom hade det
varit krig, lät blod komma på bältet som han hade omkring sina
länder, och på skorna som han hade på sina fötter. 6 Så gör nu
efter din vishet, och låt icke hans grå hår få med frid fara ned i
dödsriket. **(Sheol h7585)** 7 Men mot gileaditen Barsillais söner
skall du bevisa godhet, så att de få vara med bland dem som
äta vid ditt bord; ty på sådant sätt bemötte de mig, när jag flydde
för din broder Absalom. 8 Vidare har du hos dig Simei, Geras
son, benjaminiten från Bahurim, som for ut mot mig i gruvliga
förbannelser på den dag då jag gick till Mahanaim, men som
sedan kom ned till Jordan mig till mötes, varvid jag med en ed
vid HERREN lovade honom och sade: 'Jag skall icke döda dig
med svärd.' 9 Men nu må du icke låta honom bliva ostraffad, ty
du är en vis man och vet väl vad du bör göra med honom, så att
du låter hans grå hår med blod fara ned i dödsriket." **(Sheol h7585)**
10 och David gick till vila hos sina fäder och blev begraven i
Davids stad. 11 Den tid David regerade över Israel var fyrtio
år; i Hebron regerade han i sju år, och i Jerusalem regerade
han i trettiotre år. 12 Och Salomo satte sig på sin fader Davids
tron, och han konungamakt blev starkt befäst. 13 Men Adonia,
Haggits son, kom till Bat-Seba, Salomos moder. Hon frågade
då: "Har du gott att meddela?" Han svarade: "Ja." 14 Därefter
sade han: "Jag har något att tala med dig om." Hon svarade:
"Tala." 15 Då sade han: "Du vet själv att konungadömet tillhörde
mig, och att hela Israel fäste sina blickar på mig, i förväntan att
jag skulle bliva konung. Men så gick konungadömet ifrån mig
och blev min broders; genom HERRENS skickelse blev det
hans. 16 Nu har jag en enda bön till dig. Visa icke bort mig."
Hon svarade honom: "Tala." 17 Då sade han: "Säg till konung
Salomo -- dig visar han ju icke bort -- att han giver mig Abisag
från Sunem till hustru." 18 Bat-Seba svarade: "Gott! Jag skall
själv tala med konungen om dig." 19 Så gick då Bat-Seba in till
konung Salomo för att tala med honom om Adonia. Då stod
konungen upp och gick emot henne och bugade sig för henne
och satte sig därefter på sin stol; man ställde ock fram en stol åt
konungens moder, och hon satte sig på hans högra sida. 20
Därefter sade hon: "Jag har en enda liten bön till dig. Visa icke
bort mig." Konungen svarade henne: "Framställ din bön, min
moder; jag vill ingalunda visa bort dig." 21 Då sade hon: "Låt
giva Abisag från Sunem åt din broder Adonia till hustru." 22 Men
konung Salomo svarade och sade till sin moder: "Varför begär
du endast Abisag från Sunem åt Adonia? Du kunde lika gärna
begära konungadömet åt honom -- han är ju min äldste broder -
- ja, åt honom och åt prästen Ebjatar och åt Joab, Serujas son."
23 Och konung Salomo betygade med ed vid HERREN och
sade: "Gud straffe mig nu och framgent, om icke Adonia med
sitt liv skall få umgälla att han har talat detta. 24 Och nu, så sant
HERREN lever, han som har utsett mig och uppsatt mig på min
fader Davids tron, och som, enligt sitt löfte, har uppbyggt åt mig
ett hus: i dag skall Adonia dödas." 25 Därefter sände konung
Salomo åstad och lät utföra detta genom Benaja, Jojadas son;
denne stötte ned honom, så att han dog. 26 Och till prästen
Ebjatar sade konungen: "Gå bort till ditt jordagods i Anatot, ty du
har förtjänat döden; men i dag vill jag icke döda dig, eftersom du
har burit Herrens, HERRENS ark framför min fader David, och
eftersom du med min fader har lidit allt vad han har fått lida. 27
Så drev Salomo bort Ebjatar och lät honom icke längre vara
HERRENS präst, för att HERRENS ord skulle uppfyllas, det
som han hade talat i Silo över Elis hus. 28 Då nu ryktet härom
kom till Joab -- som ju hade slutit sig till Adonia, om han ock
icke hade slutit sig till Absalom -- flydde han till HERRENS tält
och fattade i hornen på altaret. 29 Men när det blev berättat för
konung Salomo att Joab hade flytt till HERRENS tält, och att
han stod invid altaret, sände Salomo åstad Benaja, Jojadas son,
och sade: "Gå och stöt ned honom." 30 När Benaja så kom
till HERRENS tält, sade han till honom: "Så säger konungen:
Gå bort härifrån." Men han svarade: "Nej; här vill jag dö." När
Benaja framförde detta till konungen och sade: "Så och så har
Joab sagt, så har han svarat mig", 31 sade konungen till honom:
"Gör såsom han har sagt, stöt ned honom och begrav honom,
så att du befriar mig och min faders hus från skulden för det
blod som Joab utan sak har utgjutit. 32 Och må HERREN låta

hans blod komma tillbaka över hans eget huvud, därför att han
stötte ned två män som voro rättfärdigare och bättre än han
själv, och dräpte dem med svärd, utan att min fader David visste
det, nämligen Abner, Ners son, härhövitsmannen i Israel, och
Amasa, Jeters son, härhövitsmannen i Juda. 33 Ja, deras blod
skall komma tillbaka över Joabs och hans efterkommandes
huvud för evigt. Men åt David och hans efterkommande, hans
hus och hans tron skall HERREN giva frid till evig tid. 34 Så
gick då Benaja, Jojadas son, ditupp och stötte ned honom och
dödade honom; och han blev begraven där han bodde i öknen.
35 Och konungen satte Benaja, Jojadas son, i hans ställe över
hären; och prästen Sadok hade konungen satt i Ebjatars ställe.
36 Därefter sände konungen och lät kalla till sig Simei och sade
till honom: "Bygg dig ett hus i Jerusalem och bo där, och därifrån
får du icke gå ut, varken hit eller dit. 37 Ty det må du veta,
att på den dag du går ut och går över bäcken Kidron skall du
döden dö. Ditt blod kommer då över ditt eget huvud." 38 Simei
sade till konungen: "Vad du har talat är gott; såsom min herre
konungen har sagt, så skall din tjänare göra." Och Simei bodde
i Jerusalem en lång tid. 39 Men tre år därefter hände sig att två
tjänare flydde ifrån Simei till Akis, Maakas son, konungen i Gat.
Och man berättade för Simei och sade: "Dina tjänare äro i Gat."
40 Då stod Simei upp och sadlade sin åsna och begav sig till
Akis i Gat för att söka efter sina tjänare. Simei begav sig alltså
åstad och hämtade sina tjänare från Gat. 41 Men när det blev
berättat för Salomo att Simei hade begivit sig från Jerusalem till
Gat och kommit tillbaka, 42 sände konungen och lät kalla till sig
Simei och sade till honom: "Har jag icke bundit dig med ed vid
HERREN och varnat dig och sagt till dig: 'Det må du veta, att på
den dag du går ut och begiver dig hit eller dit skall du döden
dö'? Och du svarade mig: 'Vad du har sagt är gott, och jag har
hört det.' 43 Varför har du då icke aktat på din ed vid HERREN
och på det bud som jag har givit dig?" 44 Och konungen sade
ytterligare till Simei: "Du känner själv allt det onda som ditt hjärta
vet med sig att du har gjort min fader David. HERREN skall nu
låta din ondska komma tillbaka över ditt eget huvud. 45 Men
konung Salomo skall bliva välsignad, och Davids tron skall bliva
befäst inför HERREN till evig tid." 46 På konungens befallning
gick därefter Benaja, Jojadas son, fram och stötte ned honom,
så att han dog. Och konungadömet blev befäst i Salomos hand.

3 Och Salomo befryndade sig med Farao, konungen i Egypten;
han tog Faraos dotter till hustru och förde henne in i Davids
stad, och där fick hon bo, till dess han hade byggt sitt hus färdigt,
så ock HERRENS hus och muren runt omkring Jerusalem. 2
Emellertid offrade folket på höjderna, eftersom ännu vid denna
tid intet hus hade blivit byggt åt HERRENS namn. 3 Och Salomo
älskade HERREN och vandrade efter sin fader Davids stadgar,
utom att han frambar offer på höjderna och tände offereld där. 4
Och konungen begav sig till Gibeon för att offra där, ty detta var
den förnämsta offerhöjden; tusen brännoffer offrade Salomo
på altaret där. 5 I Gibeon uppenbarade sig nu HERREN för
Salomo i en dröm om natten; Gud sade: "Bed mig om vad du vill
att jag skall giva dig." 6 Salomo svarade: "Du har gjort stor
nåd med din tjänare, min fader David, eftersom han vandrade
inför dig i trohet, rättfärdighet och rättsinnighet mot dig. Och du
bevarade åt honom denna stora nåd och gav honom en son
till efterträdare på hans tron, såsom ju nu har skett. 7 Ja, nu
har du, HERRE, min Gud, gjort din tjänare till konung efter min
fader David; men jag är en helt ung man, som icke rätt förstår
att vara ledare och anförare. 8 Och din tjänare är här bland ditt
folk, det som du har utvalt, ett folk som är så talrikt att det icke
kan räknas eller täljas för sin myckenhets skull. 9 Så giv nu
din tjänare ett hörsamt hjärta, så att han kan vara domare för
ditt folk och skilja mellan gott och ont; ty vem förmår väl eljest
att vara domare för detta ditt stora folk?" 10 Detta, att Salomo
bad om sådant, täcktes Herren. 11 Och Gud sade till honom:
"Eftersom du har bett om sådant och icke bett om ett långt liv, ej
heller bett om rikedom eller bett om dina fienders liv, utan har
bett om att få förstånd till att akta på vad rätt är, 12 se, därför
vill jag göra såsom du önskar; se, jag giver dig ett så vist och
förståndigt hjärta, att din like icke har funnits före dig, och att din
like ej heller skall uppstå efter dig. 13 Därtill giver jag dig ock vad
du icke har bett om, nämligen både rikedom och ära, så att i all
din tid ingen konung skall vara din like. 14 Och om du vandrar
på mina vägar, så att du håller mina stadgar och bud, såsom din
fader David gjorde, då skall jag låta dig länge leva." 15 Därefter
vaknade Salomo och fann att det var en dröm. Och när han
kom till Jerusalem, trädde han fram inför Herrens förbundsark
och offrade brännoffer och frambar tackoffer; och därefter gjorde
han ett gästabud för alla sina tjänare. 16 Vid den tiden kommo
två skökor till konungen och trädde fram inför honom. 17 Och
den ena kvinnan sade: "Hör mig, herre. Jag och denna kvinna
bo i samma hus. Och jag födde barn där i huset hos henne. 18
Sedan, på tredje dagen efter det jag hade fött mitt barn, födde
ock denna kvinna ett barn. Och vi voro tillsammans, utan att
någon främmande var hos oss i huset; allenast vi båda voro i
huset. 19 Men en natt dog denna kvinnas son, ty hon hade
legat ihjäl honom. 20 Då stod hon upp om natten och tog min
son från min sida, under det att din tjänarinna sov, och lade
honom i sin famn, men sin döde son lade hon i min famn. 21
När jag då om morgonen reste mig upp för att giva min son di,
fick jag se att han var död. Men när jag såg nogare på honom
om morgonen, fick jag se att det icke var min son, den som jag
hade fött." 22 Då sade den andra kvinnan: "Det är icke så. Min
son är den som lever, och din son är den som är död." Men den
första svarade: "Det är icke så. Din son är den som är död, och
min son är den som lever." Så tvistade de inför konungen. 23
Då sade konungen: "Den ena säger: 'Denne, den som lever, är
min son, och din son är den som är död.' Och den andra säger:
'Det är icke så. Din son är den som är död, och min son är den
som lever.'" 24 Därefter sade konungen: "Tagen hit ett svärd."
Och när man hade burit svärdet fram till konungen, 25 sade
konungen: "Huggen det levande barnet i två delar, och given
den ena hälften åt den ena och den andra hälften åt den andra."
26 Men då sade den kvinna vilkens son det levande barnet var
till konungen -- ty hennes hjärta upprördes av kärlek till sonen --
hon sade: "Hör mig, herre; given henne det levande barnet;
döden det icke." Men den andra sade: "Må det vara varken mitt
eller ditt; huggen det itu." 27 Då tog konungen till orda och sade:
"Given henne det levande barnet; döden det icke. Hon är dess

moder." 28 När nu hela Israel fick höra talas om den dom som
konungen hade fällt, häpnade de över konungen, ty de sågo att
Guds vishet var i honom till att skipa rätt.

4 Konung Salomo var nu konung över hela Israel. 2 Och dessa
voro hans förnämsta män: Asarja, Sadoks son, var präst; 3
Elihoref och Ahia, Sisas söner, voro sekreterare; Josafat, Ahiluds
son, var kansler; 4 Benaja, Jojadas son, var överbefälhavare;
Sadok och Ebjatar voro präster; 5 Asarja, Natans son, var
överfogde; Sabud, Natans son, en präst, var konungens vän;
6 Ahisar var överhovmästare; Adoniram, Abdas son, hade
uppsikten över de allmänna arbetena. 7 Och Salomo hade satt
över hela Israel tolv fogdar, som skulle sörja för vad konungen
och hans hus behövde; var och en hade årligen sin månad, då
han skulle sörja för dessa behov. 8 Och följande voro deras
namn: Ben-Hur i Efraims bergsbygd; 9 Ben-Deker i Makas,
Saalbim, Bet-Semes, Elon, Bet-Hanan; 10 Ben-Hesed i Arubbot,
vilken hade Soko och hela Heferlandet; 11 Ben-Abinadab i hela
Nafat-Dor -- denne fick Salomos dotter Tafat till hustru --; 12
Baana, Ahiluds son, i Taanak och Megiddo och i hela den del av
Bet-Sean, som ligger på sidan om Saretan, nedanför Jisreel,
från Bet-Sean ända till Abel-Mehola och bortom Jokmeam; 13
Ben-Geber i Ramot i Gilead; han hade Manasses son Jairs byar,
som ligga i Gilead; han hade ock landsträckan Argob, som ligger
i Basan, sextio stora städer med murar och kopparbommar; 14
Ahinadab, Iddos son, i Mahanaim; 15 Ahimaas i Naftali; också
han hade tagit en dotter av Salomo, Basemat, till hustru; 16
Baana, Husais son, i Aser och Alot; 17 Josafat, Paruas son, i
Isaskar; 18 Simei, Elas son, i Benjamin; 19 Geber, Uris son,
i Gileads land, det land som hade tillhört Sihon, amoréernas
konung, och Og, konungen i Basan; ty allenast en enda fogde
fanns i det landet. 20 Juda och Israel voro då talrika, så talrika
som sanden vid havet; och man åt och drack och var glad. 21
Så var nu Salomo herre över alla riken ifrån floden till filistéernas
land och ända ned till Egyptens gräns; de förde skänker till
Salomo och voro honom underdåniga, så länge han levde. 22
Och vad Salomo för var dag behövde av livsmedel var: trettio
korer fint mjöl och sextio korer vanligt mjöl, 23 tio gödda oxar,
tjugu valloxar och hundra far, förutom hjortar, gaseller, dovhjortar
och gödda fåglar. 24 Ty han rådde över hela landet på andra
sidan floden, ifrån Tifsa ända till Gasa, över alla konungar
på andra sidan floden; och han hade fred på alla sidor, runt
omkring, 25 Så att Juda och Israel sutto i trygghet, var och en
under sitt vinträd och sitt fikonträd, ifrån Dan ända till Beer-
Seba, så länge Salomo levde. 26 Och Salomo hade fyrtio tusen
spann vagnshästar och tolv tusen ridhästar. 27 Och de nämnda
fogdarna sörjde var sin månad för konung Salomos behov,
och för allas som hade tillträde till konung Salomos bord; de
läto intet fattas. 28 Och kornet och halmen för hästarna och
travarna förde de, var och en i sin ordning, till det ställe där han
uppehöll sig. 29 Och Gud gav Salomo vishet och förstånd i
mycket rikt mått och så mycken insikt, att den kunde liknas vid
sanden på havets strand, 30 så att Salomos vishet var större än
alla österlänningars vishet och all Egyptens vishet. 31 Han var
visare än alla andra människor, visare än esraiten Etan och
Heman och Kalkol och Darda, Mahols söner; och ryktet om
honom gick ut bland alla folk runt omkring. 32 Han diktade tre
tusen ordspråk, och hans sånger voro ett tusen fem. 33 Han
talade om träden, från cedern på Libanon ända till isopen, som
växer fram ur väggen. Han talade ock om fyrfotadjuren, om
fåglarna, om kräldjuren och om fiskarna. 34 Och från alla folk
kom man för att höra Salomos visdom, från alla konungar på
jorden, som hade hört talas om hans visdom.

5 Och Hiram, konungen i Tyrus, sände sina tjänare till Salomo,
sedan han hade fått höra att denne hade blivit smord till
konung efter sin fader; ty Hiram hade alltid varit Davids vän. 2
Och Salomo sände till Hiram och lät säga: 3 "Du vet själv att
min fader David icke kunde bygga något hus åt HERRENS, sin
Guds, namn, för de krigs skull med vilka fienderna runt omkring
ansatte honom, till dess att HERREN lade dem under hans
fötter 4 Men nu har HERREN, min Gud, låtit mig få ro på alla
sidor; ingen motståndare finnes, och ingen olycka är på färde. 5
Därför tänker jag nu på att bygga ett hus åt HERRENS, min
Guds, namn, såsom HERREN talade till min fader David, i det
han sade: 'Din son, den som jag skall sätta på din tron efter
dig, han skall bygga huset åt mitt namn.' 6 Så bjud nu att man
hugger åt mig cedrar på Libanon. Härvid skola mina tjänare
vara dina tjänare behjälpliga; och jag vill giva dig betalning för
dina tjänares arbete, alldeles såsom du själv begär. Ty du vet
själv att bland oss icke finnes någon som är så skicklig att
hugga virke som sidonierna." 7 Då nu Hiram hörde Salomos
ord, blev han mycket glad; och han sade: "Lovad vare HERREN
i dag, han som har givit David en så vis son till att regera över
detta talrika folk!" 8 Och Hiram sände till Salomo och lät säga:
"Jag har hört det budskap du har sänt till mig. Jag vill göra
allt vad du begär i fråga om cederträ och cypressträ. 9 Mina
tjänare skola föra virket från Libanon ned till havet, och jag skall
låta lägga det i flottar på havet och föra det till det ställe som
du anvisar mig, och lossa det där; men du må själv avhämta
det. Du åter skall göra vad jag begär, nämligen förse mitt hus
med livsmedel." 10 Så gav då Hirom åt Salomo cederträ och
cypressträ, så mycket han begärde. 11 Men Salomo gav åt
Hiram tjugu tusen korer vete, till föda för hans hus, och tjugu
korer olja av stötta oliver. Detta gav Salomo åt Hiram för vart år.
12 Och HERREN hade givit Salomo vishet, såsom han hade
lovat honom. Och vänskap rådde mellan Hiram och Salomo;
och de slöto förbund med varandra. 13 Och konung Salomo
bådade upp arbetsfolk ur hela Israel, och arbetsfolket utgjorde
trettio tusen man. 14 Dessa sände han till Libanon, tio tusen i
vår månad, skiftevis, så att de voro en månad på Libanon och
två månader hemma; och Adoniram hade uppsikten över de
allmänna arbetena. 15 Och Salomo hade sjuttio tusen män
som buro bördor, och åttio tusen som höggo sten i bergen,
16 förutom de överfogdar som av Salomo voro anställda över
arbetet, tre tusen tre hundra, vilka hade befälet över folket som
utförde arbetet. 17 Och på konungens befallning bröto de stora
och dyrbara stenar, för att husets grund skulle kunna läggas
med huggen sten, 18 Och Salomos byggningsmän och Hiroms
byggningsmän och männen från Gebal höggo och tillredde både
det trävirke och de stenar som behövdes till att bygga huset.

6 I det fyra hundra åttionde året efter Israels barns uttåg ur
Egyptens land, i det fjärde året av Salomos regering över
Israel, i månaden Siv, det är den andra månaden, begynte
han bygga huset åt HERREN. **2** Huset som konung Salomo
byggde åt HERREN var sextio alnar långt, tjugu alnar brett och
trettio alnar högt. **3** Förhuset framför tempelsalen var tjugu alnar
långt, framför husets kortsida, och tio alnar brett, där det låg
framför huset. **4** Och han gjorde fönster på huset, slutna fönster,
med bjälkramar. **5** Och runt omkring huset, utmed dess vägg,
uppförde han en ytterbyggnad, som gick runt omkring husets
väggar, både utmed tempelsalen och utmed koret; och han
gjorde däri sidokamrar runt omkring. **6** Den nedersta våningen i
ytterbyggnaden var fem alnar bred, den mellersta sex alnar bred
och den tredje sju alnar bred; ty han hade gjort avsatser på
huset runt omkring utvändigt, för att icke behöva göra fästhål i
husets väggar. **7** Och när huset uppfördes, byggdes det av
sten som hade blivit färdighuggen vid stenbrottet; alltså hördes
varken hammare eller yxa eller andra järnverktyg vid huset,
när det byggdes. **8** Dörren till mellersta sidokammaren hade
sin plats på husets södra sida, och genom en trappgång kom
man upp till den mellersta våningen, och från den mellersta
våningen upp till den tredje. **9** Så byggde han huset och
fullbordade det. Och han panelade huset med inläggningar och
med cederplankor i rader. **10** Och i ytterbyggnaden utmed hela
huset byggde han våningarna fem alnar höga; och den var fäst
vid huset med cederbjälkar. **11** Och HERRENS ord kom till
Salomo; han sade: **12** "Med detta hus som du nu bygger skall
så ske: om du vandrar efter mina stadgar och gör efter mina
rätter och håller alla mina bud och vandrar efter dem, så skall
jag på dig uppfylla mitt ord, det som jag talade till din fader
David: **13** jag skall bo mitt ibland Israels barn och skall icke
övergiva mitt folk Israel." **14** Så byggde nu Salomo huset och
fullbordade det. **15** Han täckte husets väggar invändigt med
bräder av cederträ. Från husets golv ända upp till takbjälkarna
överklädde han det med trä invändigt; husets golv överklädde
han med bräder av cypressträ. **16** Och han täckte de tjugu
alnarna i det innersta av huset med bräder av cederträ, från
golvet ända upp till bjälkarna; så inrättade han rummet därinne
åt sig till ett kor: det allraheligaste. **17** Och fyrtio alnar mätte
den del av huset, som utgjorde tempelsalen därframför. **18** Och
innantill hade huset en beläggning av cederträ med utsirningar i
form av gurkfrukter och blomsterband; alltsammans var där av
cederträ, ingen sten syntes. **19** Och ett kor inredde han i det
inre av huset för att där ställa HERRENS förbundsark. **20** Och
framför koret, som var tjugu alnar långt, tjugu alnar brett och
tjugu alnar högt, och som han överdrog med fint guld, satte han
ett altare, överklätt med cederträ. **21** Och Salomo överdrog det
inre av huset med fint guld. Och med kedjor av guld stängde
han för koret; och jämväl detta överdrog han med guld. **22** Alltså
överdrog han hela huset med guld, till dess att hela huset var
helt och hållet överdraget med guld. Han överdrog ock med guld
hela det altare som hörde till koret. **23** Och till koret gjorde han
två keruber av olivträ. Den ena av dem var tio alnar hög; **24** och
den kerubens ena vinge var fem alnar, och kerubens andra
vinge var ock fem alnar, så att det var tio alnar från den ena
vingspetsen till den andra. **25** Den andra keruben var ock tio
alnar. Båda keruberna hade samma mått och samma form:
26 den ena keruben var tio alnar hög och likaså den andra
keruben. **27** Och han ställde keruberna i de innersta av huset,
och keruberna bredde ut sina vingar, så att den enas ena vinge
rörde vid den ena väggen och den andra kerubens ena vinge
rörde vid den andra väggen; och mitt i huset rörde deras båda
andra vingar vid varandra. **28** Och han överdrog keruberna med
guld. **29** Och alla husets väggar runt omkring utsirade han med
snidverk i form av keruber, palmer och blomsterband; så både i
det inre rummet och i det yttre. **30** Och husets golv överdrog
han med guld; så både i det inre rummet och i det yttre. **31** För
ingången till koret gjorde han dörrar av olivträ. Dörrinfattningen
hade formen av en femkant. **32** Och de båda dörrarna av
olivträ prydde han med utsirningar i form av keruber, palmer
och blomsterband, och överdrog dem med guld; han lade ut
guldet över keruberna och palmerna. **33** Likaså gjorde han för
ingången till tempelsalen dörrposter av olivträ, i fyrkant, **34** och
två dörrar av cypressträ, var dörr bestående av två dörrhalvor
som kunde vridas. **35** Och han utsirade dem med keruber,
palmer och blomsterband, och överdrog dem med guld, som
lades jämnt över snidverken. **36** Vidare byggde han den inre
förgårdsmuren av tre varv huggna stenar och ett varv huggna
bjälkar av cederträ. **37** I det fjärde året blev grunden lagd till
HERRENS hus, i månaden Siv. **38** Och i det elfte året, månaden
Bul, det är den åttonde månaden, var huset färdigt till alla sina
delar alldeles såsom det skulle vara. Han byggde alltså därpå i
sju år.

7 Men på sitt eget hus byggde Salomo i tretton år, innan han
fick hela sitt hus färdigt. **2** Han byggde Libanonskogshuset,
hundra alnar långt, femtio alnar brett och trettio alnar högt,
med fyra rader pelare av cederträ och med huggna bjälkar av
cederträ ovanpå pelarna. **3** Det hade ock ett tak av cederträ över
sidokamrarna, vilka vilade på pelarna, som tillsammans voro
fyrtiofem, femton i var rad. **4** Och det hade bjälklag i tre rader;
och fönsteröppningarna sutto mitt emot varandra i tre omgångar.
5 Alla dörröppningar och dörrposter voro fyrkantiga, av bjälkar;
och fönsteröppningarna sutto alldeles mitt emot varandra i tre
omgångar. **6** Vidare gjorde han pelarförhuset, femtio alnar långt
och trettio alnar brett, och framför detta också ett förhus med
pelare, och med ett trapphus framför dessa. **7** Och han gjorde
tronförhuset, där han skulle skipa rätt, domsförhuset; det var
belagt med cederträ från golv till tak. **8** Och hans eget hus, där
han själv skulle bo, på den andra gården, innanför förhuset, var
byggt på samma sätt. Salomo byggde ock ett hus, likadant som
detta förhus, åt Faraos dotter, som han hade tagit till hustru. **9**
Allt detta var av dyrbara stenar, avmätta såsom byggnadsblock
och sågade med såg invändigt och utvändigt, alltsammans,
ända ifrån grunden upp till taklisterna; och likaså allt därutanför,
ända till den stora förgårdsmuren. **10** Och grunden var lagd
med dyrbara och stora stenar, stenar av tio alnars längd och av
åtta alnars längd. **11** Därovanpå lågo dyrbara stenar, avmätta
såsom byggnadsblock, ävensom cederbjälkar. **12** Och den stora
förgårdsmuren där runt omkring var uppförd av tre varv huggna

stenar och ett varv huggna bjälkar av cederträ. Så var det ock
med den inre förgårdsmuren till HERRENS hus, så jämväl med
husets förhus. **13** Och konung Salomo sände och lät hämta
Hiram från Tyrus. **14** Denne var son till en änka av Naftali stam,
och hans fader var en tyrisk man, en kopparsmed; han hade
konstskicklighet och förstånd och kunskap i fullt mått till att
utföra alla slags arbeten av koppar. Han kom nu till konung
Salomo och utförde alla hans arbeten. **15** Han förfärdigade
de båda pelarna av koppar. Aderton alnar hög var den ena
pelaren, och en tolv alnar lång tråd mätte omfånget av den
andra pelaren. **16** Han gjorde ock två pelarhuvuden, gjutna
av koppar, till att sätta ovanpå pelarna; vart pelarhuvud var
fem alnar högt. **17** Nätlika utsirningar, som bildade ett nätverk,
hängprydnader i form av kedjor funnos på pelarhuvudena som
sutto ovanpå pelarna, sju på vart pelarhuvud. **18** Och han
gjorde pelarna så, att två rader gingo runt omkring över det
ena av de nätverk som tjänade till att betäcka pelarhuvudena,
vilka höjde sig över granatäpplena; och likadant gjorde han
på det andra pelarhuvudet. **19** Och pelarhuvudena som sutto
ovanpå pelarna inne i förhuset voro utformade till liljor, och
mätte fyra alnar. **20** På båda pelarna funnos pelarhuvuden,
också ovantill invid den bukformiga delen inemot nätverket. Och
granatäpplena voro två hundra, i rader runt omkring, över det
andra pelarhuvudet. **21** Pelarna ställde han upp vid förhuset
till tempelsalen. Åt den pelare han ställde upp på högra sidan
gav han namnet Jakin, och åt den han ställde upp på vänstra
sidan gav han namnet Boas. **22** Överst voro pelarna utformade
till liljor. Så blev då arbetet med pelarna fullbordat. **23** Han
gjorde ock havet, i gjutet arbete. Det var tio alnar från den ena
kanten till den andra, runt allt omkring, och fem alnar högt; och
ett trettio alnar långt snöre mätte dess omfång. **24** Och under
kanten voro gurklika sirater, som omgåvo det runt omkring -- tio
alnar brett som det var -- så att de gingo runt omkring havet.
De gurklika siraterna sutto i två rader, och de voro gjutna i ett
stycke med det övriga. **25** Det stod på tolv oxar, tre vända
mot norr, tre vända mot väster, tre vända mot söder och tre
vända mot öster; havet stod ovanpå dessa, och deras bakdelar
voro alla vända inåt. **26** Dess tjocklek var en handsbredd; och
dess kant var gjord såsom kanten på en bägare, i form av en
utslagen lilja. Det rymde två tusen bat. **27** Vidare gjorde han de
tio bäckenställen, av koppar. Vart ställ var fyra alnar långt, fyra
alnar brett och tre alnar högt. **28** Och på följande sätt voro dessa
ställ gjorda. De voro försedda med sidolister, vilka sidolister
hade sin plats mellan hörnlisterna. **29** På dessa sidolister mellan
hörnlisterna funnos avbildade lejon, tjurar och keruber, och
likaså på hörnlisterna upptill. Under lejonen och tjurarna sutto
nedhängande blomsterslingor. **30** Vart ställ hade fyra hjul av
koppar med axlar av koppar; och dess fyra fötter voro försedda
med bärarmar. Dessa bärarmar voro gjutna till att sitta under
bäckenet, och mitt för var och en sutto blomsterslingor. **31** Sin
öppning hade det inom kransstycket, som höjde sig en aln
uppåt. öppningen i detta var rund; det var så gjort, att det kunde
tjäna såsom underlag, och det mätte en och en halv aln. Också
på dess öppning funnos utsirningar. Men sidolisterna därtill voro
fyrkantiga, icke runda. **32** De fyra hjulen sutto under sidolisterna,
och hjulens hållare voro fästa vid bäckenstället. Vart hjul mätte
en och en halv aln. **33** Hjulen voro gjorda såsom vagnshjul; och
deras hållare, deras ringar, deras ekrar och deras navar voro
allasammans gjutna. **34** Fyra bärarmar funnos på vart ställ, i
de fyra hörnen; bärarmarna voro gjorda i ett stycke med sitt
ställ. **35** Överst på vart ställ var en helt och hållet rund uppsats,
en halv aln hög; och ovantill på vart ställ sutto dess hållare,
så ock dess sidolister gjorda i ett stycke därmed. **36** Och på
hållarnas ytor och på sidolisterna inristade han keruber, lejon
och palmer, alltefter som utrymme fanns på var och en, så ock
blomsterslingor runt omkring. **37** På detta sätt gjorde han de tio
bäckenställen; de voro alla gjutna på samma sätt och hade
samma mått och samma form **38** Han gjorde ock tio bäcken, av
koppar. Fyrtio bat rymde vart bäcken, och vart bäcken mätte
fyra alnar; till vart och ett av de tio bäckenställen gjordes ett
bäcken. **39** Och han ställde fem av bäckenställen på högra
sidan om huset och fem på vänstra sidan om huset. Och havet
ställde han på högra sidan om huset, åt sydost. **40** Hirom gjorde
dessa bäcken, så ock skovlarna och skålarna. Så förde Hiram
allt det arbete till slut, som han fick utföra åt konung Salomo för
HERRENS hus: **41** nämligen två pelare, och de två klotformiga
pelarhuvuden som sutto ovanpå pelarna, och de två nätverk
som skulle betäcka de båda klotformiga pelarhuvuden som sutto
ovanpå pelarna, **42** därjämte de fyra hundra granatäpplena till
de båda nätverken, två rader granatäpplen till vart nätverk,
för att de båda klotformiga pelarhuvuden som sutto uppe på
pelarna så skulle bliva betäckta, **43** Vidare de tio bäckenställen
och de tio bäckenen på bäckenställen, **44** så ock havet, som var
allenast ett, och de tolv oxarna under havet, **45** vidare askkärlen,
skovlarna och skålarna, korteligen, alla redan nämnda föremål
som Hiram gjorde åt konung Salomo för HERRENS hus. Allt
var av polerad koppar. **46** På Jordanslätten lät konungen gjuta
det i lerformar, mellan Suckot och Saretan. **47** Och för den
övermåttan stora myckenhetens skull lämnade Salomo alla
föremålen ovägda, så att kopparens vikt icke blev utrönt. **48**
Salomo gjorde ock alla övriga föremål som skulle finnas i
HERRENS hus: det gyllene altaret, det gyllene bordet som
skådebröden skulle ligga på, **49** så ock ljusstakarna, fem på
högra sidan och fem på vänstra framför koret, av fint guld, med
blomverket, lamporna och lamptängerna av guld, **50** vidare
faten, knivarna, de båda slagen av skålar och fyrfaten, av fint
guld, äntligen de gyllene gångjärnen till de dörrar som ledde
till det innersta av huset, det allraheligaste, och till de dörrar i
huset, som ledde till tempelsalen. **51** Sedan allt det arbete som
konung Salomo lät utföra på HERRENS hus var färdigt, förde
Salomo ditin vad hans fader David hade helgat åt HERREN:
silvret, guldet och kärlen; detta lade han in i skattkamrarna i
HERRENS hus.

8 Därefter församlade Salomo de äldste i Israel, alla
huvudmännen för stammarna, Israels barns familjehövdingar,
till konung Salomo i Jerusalem, för att hämta HERRENS
förbundsark upp från Davids stad, det är Sion. **2** Så församlade
sig då till konung Salomo alla Israels män under högtiden i
månaden Etanim, det är den sjunde månaden. **3** När då alla

de äldste i Israel hade kommit tillstädes, lyfte prästerna upp
arken. 4 Och de hämtade HERRENS ark och uppenbarelsetältet
ditupp, jämte alla heliga föremål som funnos i tältet; prästerna
och leviterna hämtade det ditupp. 5 Och konung Salomo stod
framför arken jämte Israels hela menighet, som hade församlats
till honom; och de offrade därvid småboskap och fäkreatur i
sådan myckenhet, att de icke kunde täljas eller räknas. 6 Och
prästerna buro in HERRENS förbundsark till dess plats i husets
kor, i det allraheligaste, till platsen under kerubernas vingar. 7
Ty keruberna bredde ut sina vingar fram över den plats där
arken stod, så att arken och dess stänger ovantill betäcktes av
keruberna. 8 Och stängerna voro så långa, att deras ändar väl
kunde ses från helgedomen framför koret, men däremot icke
voro synliga längre ute. Och de hava blivit kvar där ända till
denna dag. 9 I arken fanns intet annat än de två stentavlor som
Mose hade lagt ned däri vid Horeb, när HERREN slöt förbund
med Israels barn, sedan de hade dragit ut ur Egyptens land. 10
Men när prästerna gingo ut ur helgedomen, uppfyllde molnskyn
HERRENS hus, 11 så att prästerna för molnskyns skull icke
kunde stå där och göra tjänst; ty HERRENS härlighet uppfyllde
HERRENS hus. 12 Då sade Salomo: "HERREN har sagt att
han vill bo i töcknet. 13 Jag har nu byggt ett hus till boning åt
dig, berett en plats där du må förbliva till evig tid." 14 Sedan
vände konungen sig om och välsignade Israels hela församling,
under det att Israels hela församling förblev stående. 15 Han
sade: "Lovad vare HERREN, Israels Gud, som med sin hand
har fullbordat vad han med sin mun lovade min fader David, i
det han sade: 16 'Från den dag då jag förde mitt folk Israel ut ur
Egypten har jag icke i någon av Israels stammar utvalt en stad,
till att i den bygga ett hus där mitt namn skulle vara; men David
har jag utvalt till att råda över mitt folk Israel.' 17 Och min fader
David hade väl i sinnet att bygga ett hus åt HERRENS, Israels
Guds, namn; 18 men HERREN sade till min fader David: 'Då
du nu har i sinnet att bygga ett hus åt mitt namn, så gör du
visserligen väl däri att du har detta i sinnet; 19 dock skall icke
du få bygga detta hus, utan din son, den som har utgått från din
länd, han skall bygga huset åt mitt namn.' 20 Och HERREN har
uppfyllt det löfte han gav; ty jag har kommit upp min fader Davids
ställe och sitter nu på Israels tron, såsom HERREN lovade, och
jag har byggt huset åt HERRENS, Israels Guds, namn. 21 Och
där har jag tillrett ett rum för arken, i vilken förvaras det förbund
som HERREN slöt med våra fäder, när han förde dem ut ur
Egyptens land." 22 Därefter trädde Salomo fram för HERRENS
altare inför Israels hela församling, och uträckte sina händer mot
himmelen 23 och sade: "HERRE, Israels Gud, ingen gud är dig
lik, uppe i himmelen eller nere på jorden, du som håller förbund
och bevarar nåd mot dina tjänare, när de vandra inför dig av allt
sitt hjärta, 24 du som har hållit vad du lovade din tjänare David,
min fader; ty vad du med din mun lovade, det fullbordade du
med din hand, såsom nu har skett. 25 Så håll nu ock, HERRE,
Israels Gud, vad du lovade din tjänare David, min fader, i det att
du sade: 'Aldrig skall den tid komma, då på Israels tron icke
inför mig sitter en avkomling av dig, om allenast dina barn hava
akt på sin väg, så att de vandra inför mig, såsom du har vandrat
inför mig.' 26 Så låt nu, o Israels Gud, de ord som du har talat
till din tjänare David, min fader, bliva sanna. 27 Men kan då Gud
verkligen bo på jorden? Himlarna och himlarnas himmel rymma
dig ju icke; huru mycket mindre då detta hus som jag har byggt!
28 Men vänd dig ändå till din tjänares bön och åkallan, HERRE,
min Gud, så att du hör på det rop och den bön som din tjänare
nu uppsänder till dig, 29 och låter dina ögon natt och dag vara
öppna och vända mot detta hus -- den plats varom du har sagt:
'Mitt namn skall vara där' -- så att du ock hör den bön som din
tjänare beder, vänd mot denna plats. 30 Ja, hör på den åkallan
som din tjänare och ditt folk Israel uppsända, vända mot denna
plats. Må du höra den och låta den komma upp till himmelen,
där du bor; och när du hör, så må du förlåta. 31 Om någon
försyndar sig mot sin nästa och man ålägger honom en ed och
låter honom svärja, och han så kommer och svär inför ditt altare
i detta hus, 32 må du då höra det i himmelen och utföra ditt verk
och skaffa dina tjänare rätt, i det att du dömer den skyldige
skyldig och låter hans gärningar komma över hans huvud, men
skaffar rätt åt den som har rätt och låter honom få efter hans
rättfärdighet. 33 Om ditt folk Israel bliver slaget av en fiende,
därför att de hava syndat mot dig, men de omvända sig till dig
och prisa ditt namn och bedja och åkalla dig i detta hus, 34 må
du då höra det i himmelen och förlåta ditt folk Israels synd och
låta dem komma tillbaka till det land som du har givit åt deras
fäder. 35 Om himmelen bliver tillsluten, så att regn icke faller,
därför att de hava syndat mot dig, men de då bedja, vända
mot denna plats, och prisa ditt namn och omvända sig från sin
synd, när du bönhör dem, 36 må du då höra det i himmelen och
förlåta dina tjänares och ditt folk Israels synd, i det att du lär
dem den goda väg som de skola vandra; och må du låta det
regna över ditt land, det som du har givit åt ditt folk till arvedel.
37 Om hungersnöd uppstår i landet, om pest uppstår, om sot
eller rost, om gräshoppor eller gräsmaskar komma, om fienden
tränger folket i det land där deras städer stå, eller om någon
annan plåga eller sjukdom kommer, vilken det vara må, 38 och
om då någon bön och åkallan höjes från någon människa, vilken
det vara må, eller från hela ditt folk Israel, när de var för sig
känna plågan därav i sitt hjärta och så uträcka sina händer mot
detta hus, 39 må du då höra det i himmelen, där du bor, och
förlåta och utföra ditt verk, i det att du giver var och en efter
alla hans gärningar, eftersom du känner hans hjärta -- ty du
allena känner alla människors hjärtan -- 40 på det att de alltid
må frukta dig, så länge de leva i det land som du har givit åt
våra fäder. 41 Också om en främling, en som icke är av ditt folk
Israel, kommer ifrån fjärran land för ditt namns skull 42 -- ty man
skall ock där höra talas om ditt stora namn och din starka hand
och din uträckta arm -- om någon sådan kommer och beder,
vänd mot detta hus, 43 må du då i himmelen, där du bor, höra
det och göra allt varom främlingen ropar till dig, på det att alla
jordens folk må känna ditt namn och frukta dig, likasom ditt
folk Israel gör, och förnimma att detta hus som jag har byggt
är uppkallat efter ditt namn. 44 Om ditt folk drager ut i strid
mot sin fiende, på den väg du sänder dem, och de då bedja
till HERREN, vända i riktning mot den stad som du har utvalt,
och mot det hus som jag har byggt åt ditt namn, 45 må du då
i himmelen höra deras bön och åkallan och skaffa dem rätt.

46 Om de synda mot dig -- eftersom ingen människa finnes,
som icke syndar -- och du bliver vred på dem och giver dem
i fiendens våld, så att man tager dem till fånga och för dem
bort till fiendens land, fjärran eller nära, 47 men de då besinna
sig i det land där de äro i fångenskap, och omvända sig och
åkalla dig i landet där man håller dem fångna och säga: 'Vi
hava syndat och gjort illa, vi hava varit ogudaktiga', 48 om de
så omvända sig till dig av allt sitt hjärta och av all sin själ, i
sina fienders land -- deras som hava fört dem i fångenskap -
- och bedja till dig, vända i riktning mot sitt land, det som du
har givit åt deras fäder, och mot den stad som du har utvalt,
och mot det hus som jag har byggt åt ditt namn, 49 må du då i
himmelen, där du bor, höra deras bön och åkallan och skaffa
dem rätt 50 och förlåta ditt folk vad de hava syndat mot dig, och
alla de överträdelser som de hava begått mot dig, och låta dem
finna barmhärtighet inför dem som hålla dem fångna, så att
dessa förbarma sig över dem. 51 Ty de äro ju ditt folk och din
arvedel, som du har fört ut ur Egypten, den smältugnen. 52
Ja, låt dina ögon vara öppna och vända till din tjänares och
ditt folk Israels åkallan, så att du hör på dem, så ofta de ropa
till dig. 53 Ty du har själv avskilt dem åt dig till arvedel bland
alla folk på Jorden, såsom du talade genom din tjänare Mose,
när du förde våra fäder ut ur Egypten, o Herre, HERRE." 54
När Salomo hade slutat att med dessa ord bedja och åkalla
HERREN, stod han upp från HERRENS altare, där han hade
legat på sina knän med händerna uträckta mot himmelen, 55
och trädde fram och välsignade Israels hela församling med hög
röst och sade: 56 "Lovad vare HERREN, som har givit sitt folk
Israel ro, alldeles såsom han har sagt! Alls intet har uteblivit av
allt det goda som han lovade genom sin tjänare Mose. 57 Så
vare då HERREN, vår Gud, med oss, såsom han har varit med
våra fäder. Han må icke övergiva oss och förskjuta oss, 58 utan
böja våra hjärtan till sig, så att vi alltid vandra på hans vägar
och hålla hans bud och stadgar och rätter, dem som han har
givit våra fäder. 59 Och må dessa mina ord, med vilka jag har
bönfallit inför HERRENS ansikte, vara nära HERREN, vår Gud,
dag och natt, så att han skaffar rätt åt sin tjänare och rätt åt
sitt folk Israel, efter var dags behov; 60 på det att alla folk på
jorden må förnimma att HERREN är Gud, och ingen annan. 61
Och må edra hjärtan vara hängivna åt HERREN, vår Gud, så
att I alltjämt vandren efter hans stadgar och hållen hans bud,
såsom I nu gören." 62 Och konungen jämte hela Israel offrade
slaktoffer inför HERRENS ansikte. 63 Till det tackoffer som
Salomo offrade åt HERREN tog han tjugutvå tusen tjurar och ett
hundra tjugu tusen av småboskapen. Så invigdes HERRENS
hus av konungen och alla Israels barn. 64 På samma dag
helgade konungen den mellersta delen av förgården framför
HERRENS hus, ty där offrade han brännoffret, spisoffret och
fettstyckena av tackoffret, eftersom kopparaltaret, som stod inför
HERRENS ansikte, var för litet för att brännoffret, spisoffret och
fettstyckena av tackoffret skulle kunna rymmas där. 65 Vid detta
tillfälle firade Salomo högtiden, och med honom hela Israel -
- en stor församling ifrån hela landet, allt ifrån det ställe där
vägen går till Hamat ända till Egyptens bäck -- inför HERRENS,
vår Guds, ansikte i sju dagar och åter sju dagar, tillsammans
fjorton dagar. 66 På åttonde dagen lät han folket gå, och de
togo avsked av konungen. Sedan gingo de till sina hyddor, fulla
av glädje och fröjd över allt det goda som HERREN hade gjort
mot sin tjänare David och sitt folk Israel.

9 Då nu Salomo hade byggt HERRENS hus färdigt, så ock
konungshuset, ävensom allt annat som han hade känt
åstundan och lust att utföra, 2 uppenbarade sig HERREN för
andra gången för Salomo, likasom han förut hade uppenbarat
sig för honom i Gibeon. 3 Och HERREN sade till honom "Jag
har hört den bön och åkallan som du har uppsänt till mig; detta
hus som du har byggt har jag helgat, till att där fästa mitt namn
för evig tid. Och mina ögon och mitt hjärta skola vara där alltid.
4 Om du nu vandrar inför mig, såsom din fader David vandrade,
med ostraffligt hjärta och i redlighet, så att du gör allt vad jag
har bjudit dig och håller mina stadgar och rätter 5 då skall jag
upprätthålla din konungatron över Israel evinnerligen, såsom jag
lovade angående din fader David, när jag sade: 'Aldrig skall
på Israels tron saknas en avkomling av dig.' 6 Men om I och
edra barn vänden om och övergiven mig, och icke hållen de
bud och stadgar som jag har förelagt eder, utan gån bort och
tjänen andra gudar och tillbedjen dem, 7 då skall jag utrota
Israel ur det land som jag har givit dem; och det hus som jag
har helgat åt mitt namn skall jag förkasta ifrån mitt ansikte; och
Israel skall bliva ett ordspråk och en visa bland alla folk. 8 Och
huru upphöjt detta hus nu än må vara, skall då var och en
som går därförbi bliva häpen och vissla. Och när man frågar:
'Varför har HERREN gjort så mot detta land och detta hus?',
9 då skall man svara: 'Därför att de övergåvo HERREN, sin
Gud, som hade fört deras fäder ut ur Egyptens land, och höllo
sig till andra gudar och tillbådo dem och tjänade dem, därför
har HERREN låtit allt detta onda komma över dem.'" 10 När
de tjugu år voro förlidna, under vilka Salomo byggde på de
två husen, HERRENS hus och konungshuset, 11 gav konung
Salomo tjugu städer i Galileen åt Hiram, konungen i Tyrus,
som hade försett honom med cederträ, cypressträ och guld, så
mycket han begärde. 12 Men när Hiram från Tyrus begav sig ut
för att bese de städer som Salomo hade givit honom, behagade
de honom icke, 13 utan han sade: "Vad är detta för städer som
du har givit mig, min broder?" Och han kallade dem Kabuls land,
såsom de heta ännu i dag. 14 Men Hiram sände till konungen
ett hundra tjugu talenter guld. 15 Och på följande sätt förhöll det
sig med det arbetsfolk som konung Salomo bådade upp för att
bygga HERRENS hus och hans eget hus och Millo, ävensom
Jerusalems murar, så ock Hasor, Megiddo och Geser. 16 (Farao,
konungen i Egypten, hade nämligen dragit upp och intagit Geser
och bränt upp det i eld och dräpt de kananéer som bodde i
staden, varefter han hade givit den till hemgift åt sin dotter,
Salomos hustru. 17 Men Salomo byggde upp Geser, ävensom
Nedre Bet-Horon, 18 så ock Baalat och Tamar i öknen där i
landet, 19 vidare alla Salomos förrådsstäder, vagnsstäderna
och hästställen, och vad annat Salomo kände åstundan att
bygga i Jerusalem, på Libanon och eljest i hela det land som
lydde under hans välde.) 20 Allt det folk som fanns kvar av
amoréerna, hetiterna, perisséerna hivéerna och jebuséerna,

korteligen, alla de som icke voro av Israels barn -- 21 deras
avkomlingar, så många som funnos kvar i landet efter dem, i det
Israels barn icke hade förmått giva dem till spillo, dessa pålade
Salomo att vara arbetspliktiga tjänare, såsom de äro ännu i
dag. 22 Men av Israels barn gjorde Salomo ingen till träl, utan
de blevo krigare och blevo hans tjänare och hövitsman och
kämpar, eller uppsyningsmän över hans vagnar och ridhästar.
23 Överfogdarna över Salomos arbeten voro fem hundra femtio;
dessa hade befälet över folket som utförde arbetet. 24 Men så
snart Faraos dotter hade flyttat upp från Davids stad till det
hus som han hade byggt åt henne, byggde han ock Millo. 25
Och Salomo offrade tre gånger om året brännoffer och tackoffer
på det altare som han hade byggt åt HERREN, och tände
därjämte rökelsen inför HERRENS ansikte. Så hade han då gjort
huset färdigt. 26 Konung Salomo byggde ock en flotta i Esjon-
Geber, som ligger vid Elot, på stranden av Röda havet, i Edoms
land. 27 På denna flotta sände Hiram av sitt folk sjökunnigt
skeppsmanskap, som åtföljde Salomos folk. 28 De foro till Ofir
och hämtade därifrån guld, fyra hundra tjugu talenter, som de
förde till konung Salomo.

10 När drottningen av Saba fick höra ryktet om Salomo och
vad han hade gjort för HERRENS namn, kom hon för att
sätta honom på prov med svåra frågor. 2 Hon kom till Jerusalem
med ett mycket stort följe, med kameler, som buro välluktande
kryddor och guld i stor myckenhet, så ock ädla stenar. Och när
hon kom inför Salomo, förelade hon honom allt vad hon hade i
tankarna. 3 Men Salomo gav henne svar på alla hennes frågor;
intet var förborgat för konungen, utan han kunde giva henne
svar på allt. 4 När nu drottningen av Saba såg all Salomos
vishet, och såg huset som han hade byggt, 5 och såg rätterna
på hans bord, och såg huru hans tjänare sutto där, och huru de
som betjänade honom utförde sina åligganden, och huru de
voro klädda, och vidare såg hans munskänkar, och när hon såg
brännoffren som han offrade i HERRENS hus, då blev hon utom
sig av förundran. 6 Och hon sade till konungen: "Sant var det tal
som jag hörde i mitt land om dig och om din vishet. 7 Jag ville
icke tro vad man sade, förrän jag själv kom och med egna ögon
fick se det; men nu finner jag att det icke ens till hälften har blivit
omtalat för mig. Du har långt mer vishet och rikedom, än jag
genom ryktet hade hört. 8 Sälla äro dina män, sälla äro dessa
dina tjänare, som beständigt få stå inför dig och höra din visdom.
9 Lovad vare HERREN, din Gud, som har funnit sådant behag i
dig, att han har satt dig på Israels tron! Ja, därför att HERREN
älskar Israel evinnerligen, därför har han satt dig till konung, för
att du skall skipa lag och rätt." 10 Och hon gav åt konungen
ett hundra tjugu talenter guld, så ock välluktande kryddor i
stor myckenhet, därtill ädla stenar; en så stor myckenhet av
välluktande kryddor, som drottningen av Saba gav åt konung
Salomo, har aldrig mer blivit införd. 11 När Hirams flotta hämtade
guld från Ofir, hemförde också den från Ofir almugträ i stor
myckenhet, ävensom ädla stenar. 12 Av almugträet lät konungen
göra tillbehör till HERRENS hus och till konungshuset, så ock
harpor och psaltare för sångarna. Så mycket almugträ har sedan
intill denna dag icke införts eller blivit sett i landet. 13 Konung
Salomo åter gav åt drottningen av Saba allt vad hon åstundade
och begärde, och skänkte henne i sin konungsliga frikostighet
också annat därutöver. Sedan vände hon om och for till sitt
land igen med sina tjänare. 14 Det guld som årligen inkom
till Salomo vägde sex hundra sextiosex talenter, 15 förutom
det som inkom genom kringresande handelsmän och genom
krämares köpenskap, så ock från Erebs alla konungar och från
ståthållarna i landet. 16 Och konung Salomo lät göra två hundra
stora sköldar av uthamrat guld och använde till var sådan sköld
sex hundra siklar guld; 17 likaledes tre hundra mindre sköldar av
uthamrat guld och använde till var sådan sköld tre minor guld;
och konungen satte upp dem i Libanonskogshuset. 18 Vidare lät
konungen göra en stor tron av elfenben och överdrog den med
fint guld. 19 Tronen hade sex trappsteg, och tronens ryggstycke
var ovantill avrundat; på båda sidor om sitsen voro armstöd, och
två lejon stodo utmed armstöden; 20 och tolv lejon stodo där på
de sex trappstegen, på båda sidor. Något sådant har aldrig
blivit förfärdigat i något annat rike. 21 Och alla konung Salomos
dryckeskärl voro av guld, och alla kärl i Libanonskogshuset voro
av fint guld; av silver fanns intet, det aktades icke för något i
Salomos tid. 22 Ty konungen hade en egen Tarsisflotta på havet
jämte Hirams flotta; en gång vart tredje år kom Tarsisflottan
hem och förde med sig guld och silver, elfenben, apor och
påfåglar. 23 Och konung Salomo blev större än någon annan
konung på jorden, både i rikedom och i vishet. 24 Från alla
länder kom man för att besöka Salomo och höra den vishet
som Gud hade nedlagt i hans hjärta. 25 Och var och en förde
med sig skänker: föremål av silver och av guld, kläder, vapen,
välluktande kryddor, hästar och mulåsnor. Så skedde år efter
år. 26 Salomo samlade ock vagnar och ridhästar, så att han
hade ett tusen fyra hundra vagnar och tolv tusen ridhästar;
dem förlade han dels i vagnsstäderna, dels i Jerusalem, hos
konungen själv. 27 Och konungen styrde så, att silver blev lika
vanligt i Jerusalem som stenar, och cederträ lika vanligt som
mullbärsfikonträ i Låglandet. 28 Och hästarna som Salomo lät
anskaffa infördes från Egypten; ett antal kungliga uppköpare
hämtade ett visst antal av dem till bestämt pris. 29 Var vagn
som hämtades upp från Egypten och infördes kostade sex
hundra siklar silver, och var häst ett hundra femtio. Sammalunda
infördes ock genom deras försorg sådana till hetiternas alla
konungar och till konungarna i Aram.

11 Men konung Salomo hade utom Faraos dotter många
andra utländska kvinnor som han älskade: moabitiskor,
ammonitiskor, edomeiskor, sidoniskor och hetitiskor, 2 kvinnor
av de folk om vilka HERREN hade lagt till Israels barn: "I skolen
icke inlåta eder med dem, och de få icke inlåta sig med eder; de
skola förvisso eljest förleda edra hjärtan att avfalla till deras
gudar." Till dessa höll sig Salomo och älskade dem. 3 Han hade
sju hundra furstliga gemåler och tre hundra bihustrur. Dessa
kvinnor förledde hans hjärta till avfall. 4 Ja, när Salomo blev
gammal, förledde kvinnorna hans hjärta att avfalla till andra
gudar, så att hans hjärta icke förblev hängivet åt HERREN, hans
Gud, såsom hans fader Davids hjärta hade varit. 5 Så kom
Salomo att följa efter Astarte, sidoniernas gudinna, och Milkom,

ammoniternas styggelse. 6 Och Salomo gjorde vad ont var i
HERRENS ögon och följde icke i allt efter HERREN, såsom
hans fader David hade gjort. 7 Salomo byggde nämligen då en
offerhöjd åt Kemos, moabiternas styggelse, på berget öster om
Jerusalem, och likaså en åt Molok, Ammons barns styggelse. 8
På samma sätt gjorde han för alla sina utländska kvinnor, så
att de fingo tända offereld och frambära offer åt sina gudar. 9
Och HERREN blev vred på Salomo, därför att hans hjärta hade
avfallit från HERREN, Israels Gud, som dock två gånger hade
uppenbarat sig för honom, 10 och som hade givit honom ett
särskilt bud angående denna sak, att han icke skulle följa efter
andra gudar, ett HERRENS bud som han icke hade hållit. 11
Därför sade HERREN till Salomo: "Eftersom det är så med dig,
och eftersom du icke har hållit det förbund och de stadgar som
jag har givit dig, skall jag rycka riket ifrån dig och giva det åt
din tjänare. 12 Men för din fader Davids skull vill jag icke göra
detta i din tid; först ur din sons hand skall jag rycka det. 13
Dock skall jag icke rycka hela riket ifrån honom, utan en stam
skall jag giva åt din son, för min tjänare Davids skull och för
Jerusalems skull, som jag har utvalt." 14 Och HERREN lät en
motståndare till Salomo uppstå i edoméen Hadad. Denne var av
konungasläkten i Edom. 15 Ty när David var i strid med Edom,
och härhövitsmannen Joab drog upp för att begrava de slagna
och därvid förgjorde allt mankön i Edom 16 -- ty Joab och hela
Israel stannade där i sex månader, till dess att han hade utrotat
allt mankön i Edom -- 17 då flydde Adad jämte några edomeiska
män som hade varit i hans faders tjänst, och de togo vägen till
Egypten; Hadad var då en ung gosse. 18 De begav sig åstad
från Midjan och kommo till Paran; och de togo folk med sig
från Paran och kommo så till Egypten, till Farao, konungen i
Egypten. Denne gav honom ett hus och anslog ett underhåll åt
honom och gav honom land. 19 Och Hadad fann mycken nåd
för Faraos ögon, så att denne gav honom till hustru en syster till
sin gemål, en syster till drottning Tapenes. 20 Denna syster
till Tapenes födde åt honom sonen Genubat, och Tapenes lät
avvänja honom i Faraos hus; sedan vistades Genubat i Faraos
hus bland Faraos söner. 21 Då nu Hadad i Egypten hörde att
David hade gått till vila hos sina fäder, och att härhövitsmannen
Joab var död, sade han till Farao: "Låt mig fara hem till mitt
land." 22 Men Farao sade till honom: "Vad fattas dig här hos
mig, eftersom du vill fara till ditt land?" Han svarade: "Hindra
mig icke, utan låt mig gå. 23 Och Gud lät ännu en motståndare
till honom uppstå i Reson, Eljadas son, som hade flytt ifrån
sin herre, Hadadeser, konungen i Soba. 24 När David sedan
anställde blodbadet ibland dem, samlade denne folk omkring
sig och blev hövitsman för en strövskara; dessa drogo därefter
till Damaskus och slogo sig ned där och gjorde sig till herrar i
Damaskus. 25 Denne var nu under Salomos hela livstid Israels
motståndare och gjorde det skada, han såväl som Hadad. Han
avskydde Israel; och han blev konung över Aram. 26 Och en av
Salomos tjänare hette Jerobeam; han var son till Nebat, en
efraimit, från Sereda, och hans moder hette Seruga och var
änka. Denne reste sig upp mot konungen. 27 Orsaken varför
han reste sig upp mot konungen var följande. Salomo byggde
då på Millo; han ville befästa det blottade stället på sin fader
Davids stad. 28 Nu var Jerobeam en dugande man; och då
Salomo såg att den unge mannen var driftig i sitt arbete, satte
han honom över allt det arbete som ålåg Josefs hus. 29 Vid
den tiden hände sig en gång att Jerobeam hade begivit sig ut
ur Jerusalem; då kom profeten Ahia från Silo emot honom på
vägen, där han gick klädd i en ny mantel; och de båda voro
ensamma på fältet. 30 Och Ahia fattade i den nya manteln
som han hade på sig och ryckte sönder den i tolv stycken. 31
Därefter sade han till Jerobeam: "Tag här tio stycken för dig.
Ty så säger HERREN, Israels Gud: Se, jag vill rycka riket ur
Salomos hand och giva tio av stammarna åt dig; 32 den ena
stammen skall han få behålla för min tjänare Davids skull och
för Jerusalems skull, den stads som jag har utvalt ur alla Israels
stammar. 33 Så skall ske, därför att de hava övergivit mig och
tillbett Astarte, sidoniernas gudinna, och Kemos, Moabs gud,
och Milkom, Ammons barns gud, och icke vandrat på mina
vägar och icke gjort vad rätt är i mina ögon, efter mina stadgar
och rätter, såsom hans fader David gjorde. 34 Dock skall jag
icke taga ifrån honom själv det samlade riket, utan jag vill låta
honom förbliva furste, så länge han lever, för min tjänare Davids
skull, som jag utvalde, därför att han höll mina bud och stadgar.
35 Men från hans son skall jag taga konungadömet och giva det
åt dig, nämligen de tio stammarna. 36 En stam skall jag giva åt
hans son, så att min tjänare David alltid har en lampa inför mitt
ansikte i Jerusalem, den stad som jag har utvalt åt mig, till att
där fästa mitt namn. 37 Dig vill jag alltså taga och vill låta dig
regera över allt vad dig lyster; du skall bliva konung över Israel.
38 Om du nu hörsammar allt vad jag bjuder dig och vandrar på
mina vägar och gör vad rätt är i mina ögon, så att du håller mina
stadgar och bud, såsom min tjänare David gjorde, så skall jag
vara med dig och bygga åt dig ett hus som bliver beståndande,
såsom jag byggde ett hus åt David, och jag skall giva Israel åt
dig. -- 39 Ja, för den sakens skull skall jag ödmjuka Davids
säd, dock icke för alltid." 40 Och Salomo sökte tillfälle att döda
Jerobeam; men Jerobeam stod upp och flydde till Egypten, till
Sisak, konungen i Egypten. Och han stannade i Egypten till
Salomos död. 41 Vad nu mer är att säga om Salomo, om allt
vad han gjorde och om hans vishet, det finnes upptecknat i
Salomos krönika. 42 Den tid Salomo regerade i Jerusalem över
hela Israel var fyrtio år. 43 Och Salomo gick till vila hos sina
fäder och blev begraven i sin fader Davids stad. Och hans son
Rehabeam blev konung efter honom.

12 Och Rehabeam drog till Sikem, ty hela Israel hade kommit
till Sikem för att göra honom till konung. 2 När Jerobeam,
Nebats son, hörde detta -- han var då ännu kvar i Egypten,
dit han hade flytt för konung Salomo; Jerobeam bodde alltså i
Egypten, 3 men de sände ditbort och läto kalla honom åter --
då kom han tillstädes jämte Israels hela församling och talade
till Rehabeam och sade: 4 "Din fader gjorde vårt ok för svårt;
men lätta nu du det svåra arbete och det tunga ok som din
fader lade på oss, så vilja vi tjäna dig." 5 Han svarade dem:
"Gån bort och vänten ännu tre dagar, och kommen så tillbaka till
mig." Och folket gick. 6 Då rådförde sig konung Rehabeam
med de gamle som hade varit i tjänst hos hans fader Salomo,
medan denne ännu levde; han sade: "Vilket svar råden I mig

att giva detta folk?" 7 De svarade honom och sade: "Om du i
dag underkastar dig detta folk och bliver dem till tjänst, om du
lyssnar till deras bön och talar goda ord till dem, så skola de för
alltid bliva dina tjänare." 8 Men han aktade icke på det råd som
de gamle hade givit honom, utan rådförde sig med de unga
män som hade vuxit upp med honom, och som nu voro i hans
tjänst. 9 Han sade till dem: "Vilket svar råden I oss att giva detta
folk som har talat till mig och sagt: 'Lätta det ok som din fader
har lagt på oss'?" 10 De unga männen som hade vuxit upp
med honom svarade honom då och sade: "Så bör du säga till
detta folk som har talat till dig och sagt: 'Din fader gjorde vårt ok
tungt, men lätta du det för oss' -- så bör du tala till dem: 'Mitt
minsta finger är tjockare än min faders länd. 11 Så veten nu,
att om min fader har belastat eder med ett tungt ok, så skall
jag göra edert ok ännu tyngre; har min fader tuktat eder med
ris, så skall jag tukta eder med skorpiongissel.'" 12 Så kom nu
Jerobeam med allt folket till Rehabeam på tredje dagen, såsom
konungen hade befallt, i det han sade: "Kommen tillbaka till mig
på tredje dagen." 13 Då gav konungen folket ett hårt svar; ty
han aktade icke på det råd som de gamle hade givit honom. 14
Han talade till dem efter de unga männens råd och sade: "Har
min fader gjort edert ok tungt, så skall jag göra edert ok ännu
tyngre; har min fader tuktat eder med ris, så skall jag tukta eder
med skorpiongissel." 15 Alltså hörde konungen icke på folket; ty
det var så skickat av HERREN, för att hans ord skulle uppfyllas,
det som HERREN hade talat till Jerobeam, Nebats son, genom
Ahia från Silo. 16 Då nu hela Israel förnam att konungen icke
ville höra på dem, gav folket konungen detta svar: "Vad del
hava vi i David? Ingen arvslott hava vi i Isais son. Drag hem till
dina hyddor, Israel. Se nu själv om ditt hus, du David." Därefter
drog Israel hem till sina hyddor. 17 Allenast över de israeliter
som bodde i Juda städer förblev Rehabeam konung. 18 Och när
konung Rehabeam sände åstad Adoram, som hade uppsikten
över de allmänna arbetena, stenade hela Israel denne till döds;
och konung Rehabeam själv måste med hast stiga upp i sin
vagn och fly till Jerusalem. 19 Så avföll Israel från Davids hus
och har varit skilt därifrån ända till denna dag. 20 Men när
hela Israel hörde att Jerobeam hade kommit tillbaka, sände de
och läto kalla honom till folkförsamlingen och gjorde honom till
konung över hela Israel; ingen höll sig till Davids hus, utom
Juda stam allena. 21 Och när Rehabeam kom till Jerusalem,
församlade han hela Juda hus och Benjamins stam, ett hundra
åttio tusen utvalda krigare, för att de skulle strida mot Israels
hus och återvinna konungadömet åt Rehabeam, Salomos son.
22 Men Guds ord kom till gudsmannen Semaja; 23 han sade:
"Säg till Rehabeam, Salomos son, Juda konung, och till hela
Juda hus och Benjamin och till det övriga folket: 24 Så säger
HERREN: I skolen icke draga upp och strida mot edra bröder,
Israels barn. Vänden tillbaka hem, var och en till sitt, ty vad som
har skett har kommit från mig." Och de lyssnade till HERRENS
ord och vände om och gingo sin väg, såsom HERREN hade
befallt. 25 Men Jerobeam befäste Sikem i Efraims bergsbygd
och bosatte sig där. Därifrån drog han åstad och befäste Penuel.
26 Och Jerobeam sade vid sig själv: "Såsom nu är, kan riket
komma tillbaka till Davids hus. 27 Ty om folket här får draga
upp och anställa slaktoffer i HERRENS hus i Jerusalem, så
kan folkets hjärta vända tillbaka till deras herre Rehabeam,
Juda konung; ja, då kunna de dräpa mig och vända tillbaka
till Rehabeam, Juda konung." 28 Sedan nu konungen hade
överlagt härom, lät han göra två kalvar av guld. Därefter sade
han till folket: "Nu må det vara nog med edra färder upp till
Jerusalem. Se, här är din Gud, Israel, han som har fört dig upp
ur Egyptens land." 29 Och han ställde upp den ena i Betel, och
den andra satte han upp i Dan. 30 Detta blev en orsak till synd;
folket gick ända till Dan för att träda fram inför den ena av dem.
31 Han byggde också upp offerhöjdshus och gjorde till präster
allahanda män ur folket, sådana som icke voro av Levi barn. 32
Och Jerobeam anordnade en högtid i åttonde månaden, på
femtonde dagen i månaden, lik högtiden Juda, och steg då
upp till altaret; så gjorde han i Betel för att offra åt de kalvar
som han hade låtit göra. Och de män som han hade gjort till
offerhöjdspräster lät han göra tjänst i Betel. 33 Till det altare
som han hade gjort i Betel steg han alltså upp på femtonde
dagen i åttonde månaden, den månad som han av eget påfund
hade valt. Han anordnade nämligen då en högtid för Israels
barn och steg upp till altaret för att där tända offereld.

13 Men då kom på HERRENS befallning en gudsman från
Juda till Betel, just när Jerobeam stod vid altaret för att där
tända offereld. 2 Och mannen ropade mot altaret på HERRENS
befallning och sade: "Altare! Altare! Så säger HERREN: Se, åt
Davids hus skall födas en son vid namn Josia, han skall på dig
slakta offerhöjdsprästerna som antända offereld på dig, och
människoben skall man då bränna upp på dig." 3 På samma
gång angav han ett tecken, i det han sade: "Detta är tecknet på
att det är HERREN som har talat: se, altaret skall rämna, och
askan därpå skall spillas ut." 4 När konung Jerobeam hörde
dessa ord, som gudsmannen ropade mot altaret i Betel, räckte
han ut sin hand från altaret och sade: "Gripen honom." Men
handen som han hade räckt ut mot honom förvissnade, och
han kunde icke draga den tillbaka till sig igen. 5 Och altaret
rämnade, och askan på altaret spilldes ut; det var det tecken
som gudsmannen på HERRENS befallning hade angivit. 6 Då
tog konungen till orda och sade till gudsmannen: "Bönfall inför
HERREN, din Gud, och bed för mig att jag må kunna draga
min hand tillbaka till mig igen." Och gudsmannen bönföll inför
HERREN; och konungen kunde då draga sin hand tillbaka till sig
igen, och den var likadan som förut. 7 Då talade konungen till
gudsmannen: "Kom hem med mig och vederkvick dig; sedan vill
jag giva dig en gåva." 8 Men gudsmannen svarade konungen:
"Om du än vill giva mig hälften av vad som finnes i ditt hus, så
kommer jag dock icke med dig; här på orten vill jag varken äta
eller dricka. 9 Ty så har HERREN genom sitt ord bjudit mig och
sagt: Du skall varken äta eller dricka, och ej heller vända tillbaka
samma väg du har gått hit." 10 Därefter gick han sina färde en
annan väg och vände icke tillbaka samma väg han hade kommit
till Betel. 11 Men i Betel bodde en gammal profet. Dennes son
kom och förtäljde för honom allt vad gudsmannen den dagen
hade gjort i Betel, huru han hade talat till konungen. När de
hade förtäljt detta för sin fader, 12 frågade deras fader dem
vilken väg han hade gått. Och hans söner visste vilken väg

gudsmannen som kom från Juda hade gått. 13 Då sade han till
sina söner: "Sadlen åsnan åt mig." När de då hade sadlat åsnan
åt honom, satte han sig på den 14 och begav dig åstad efter
gudsmannen och fann honom sittande under terebinten; och
han frågade honom: "Är du den gudsman som har kommit från
Juda?" Han svarade: "Ja." 15 Då sade han till honom: "Kom
med mig hem och ät med mig." 16 Men han svarade: "Jag kan
icke vända om med dig och följa dig, och jag vill icke äta eller
dricka med dig här på orten; 17 ty så har blivit mig sagt genom
HERRENS ord: Du skall varken äta eller dricka där; du skall icke
heller gå tillbaka samma väg du har gått dit." 18 Han sade till
honom: "Jag är ock en profet såsom du, och en ängel har talat
till mig på HERRENS befallning och sagt: 'För honom tillbaka
med dig hem och giv honom att äta och dricka.'" Men häri ljög
han för honom. 19 Då vände han tillbaka med honom och åt i
hans hus och drack. 20 Men under det att de sutto till bords,
kom HERRENS ord till profeten som hade fört honom tillbaka.
21 Och han ropade till gudsmannen som hade kommit från Juda
och sade: "Så säger HERREN: Därför att du har varit gensträvig
mot HERRENS ord och icke hållit det bud som HERREN, din
Gud, har givit dig, 22 utan vänt tillbaka och ätit och druckit på
den ort där han hade förbjudit, dig att äta och dricka, därför
skall din döda kropp icke komma i dina fäders grav. 23 Sedan
han nu hade ätit och druckit, sadlade han åsnan åt honom, åt
profeten som han hade fört tillbaka. 24 Och denne begav sig
åstad; men ett lejon kom emot honom på vägen och dödade
honom. Sedan låg hans döda kropp utsträckt där på vägen,
under det att åsnan stod bredvid den; och lejonet stod också
bredvid den döda kroppen. 25 Då nu folk som gick därförbi fick
se den döda kroppen ligga utsträckt på vägen och lejonet stå
bredvid den döda kroppen, gingo de in i staden där den gamle
profeten bodde och omtalade det där. 26 När profeten, som
hade fört honom tillbaka från hans väg, hörde det, sade han:
"Det är gudsmannen, han som var gensträvig mot HERRENS
ord; därför har HERREN givit honom i lejonets våld, och det har
krossat och dödat honom, i enlighet med det ord som HERREN
hade talat till honom." 27 Därefter tillsade han sina söner att de
skulle sadla åsnan åt honom; och de sadlade den. 28 Så begav
han sig åstad och fann den döda kroppen liggande utsträckt
på vägen och åsnan och lejonet stående bredvid den döda
kroppen; lejonet hade icke ätit av den döda kroppen och ej heller
krossat åsnan. 29 Då tog profeten upp gudsmannens döda
kropp och lade den på åsnan och förde den tillbaka; och den
gamle profeten begav sig in i sin stad för att hålla dödsklagan
och begrava honom. 30 Och han lade hans döda kropp i sin
egen grav; och de höllo dödsklagan efter honom och ropade:
"Ack ve, min broder!" 31 Då han nu hade begravit honom, sade
han till sina söner: "När jag dör, så begraven mig i den grav där
gudsmannen ligger begraven; läggen mina ben vid sidan av
hans ben. 32 Ty förvisso skall det ord gå i fullbordan, som han
på HERRENS befallning ropade mot altaret i Betel och mot alla
offerhöjdshus i Samariens städer." 33 Dock vände Jerobeam
efter detta icke om från sin onda väg, utan gjorde åter allahanda
man ur folket till offerhöjdspräster; vem som hade lust därtill fick
av honom mottaga handfyllning till att vara offerhöjdspräst. 34
På detta sätt blev han för Jerobeams hus en orsak till synd, och
en orsak till att det blev utplånat och utrotat från jorden.

14 Vid den tiden blev Abia, Jerobeams son, sjuk. 2 Då sade
Jerobeam till sin hustru: "Stå upp och förkläd dig, så att
ingen kan märka att du är Jerobeams hustru, och gå till Silo,
ty där bor profeten Ahia, han som förkunnade om mig att jag
skulle bliva konung över detta folk. 3 Och tag med dig tio bröd,
därtill smått bakverk och en kruka honung, och gå in till honom;
han skall då förkunna för dig huru det skall gå med gossen." 4
Jerobeams hustru gjorde så; hon stod upp och gick till Silo och
kom till Ahias hus. Och Ahia kunde icke se, ty hans ögon voro
starrblinda av ålderdom. 5 Men HERREN hade sagt till Ahia:
"Just nu kommer Jerobeams hustru för att förfråga sig hos dig
om sin son, ty han är sjuk; så och så skall du tala till henne. Men
när hon kommer, skall hon ställa sig främmande. 6 Då nu Ahia
hörde ljudet av hennes steg, när hon kom i dörren, sade han:
"Kom in, du Jerobeams hustru. Varför ställer du dig främmande?
Jag har ju fått uppdrag att giva dig ett hårt budskap. 7 Gå och
säg Jerobeam: Så säger HERREN, Israels Gud: Se, jag har
upphöjt dig ur folket och satt dig till furste över mitt folk Israel 8
och har ryckt riket från Davids hus och givit det åt dig. Men du
har icke varit sådan som min tjänare David, som höll mina bud
och följde efter mig av allt sitt hjärta, så att han gjorde allenast
vad rätt var i mina ögon; 9 utan du har gjort mer ont än alla som
hava varit före dig och har gått bort och gjort dig andra gudar,
nämligen gjutna beläten, för att förtörna mig, och har kastat
mig bakom din rygg. 10 Därför skall jag låta olycka komma
över Jerobeams hus och utrota allt mankön av Jerobeams hus,
både små och stora i Israel; och jag skall bortsopa Jerobeams
hus, såsom man sopar bort orenlighet, till dess det bliver en
ände därpå. 11 Den av Jerobeams hus, som dör i staden,
skola hundarna äta upp, och den som dör ute på marken, skola
himmelens fåglar äta upp. Ty så har HERREN talat. 12 Så
stå du nu upp och gå hem igen. När din fot träder in i staden,
skall barnet dö. 13 Och hela Israel skall hålla dödsklagan efter
honom, och man skall begrava honom; ty av Jerobeams hus
skall allenast han komma i en grav, därför att i Jerobeams hus
dock hos honom blev funnet något som var gott inför HERREN,
Israels Gud. 14 Men HERREN skall låta en konung över Israel
uppstå åt sig, en konung som skall utrota Jerobeams hus. Detta
är den dagen; och vad skall icke nu ske! 15 HERREN skall
slå Israel, så att det bliver likt vassen, som vaggar hit och dit i
vattnet. Och han skall rycka upp Israel ur detta goda land, som
han har givit åt deras fäder, och skall förströ dem på andra sidan
floden, därför att de hava gjort sig Aseror och därmed förtörnat
HERREN. 16 Och han skall prisgiva Israel för de synders skull
som Jerobeam har begått, och genom vilka han har kommit
Israel att synda." 17 Då stod Jerobeams hustru upp och gick sin
väg och kom till Tirsa; och just som hon beträdde husets tröskel,
gav gossen upp andan. 18 Och man begrov honom, och hela
Israel höll dödsklagan efter honom, i enlighet med det ord som
HERREN hade talat genom sin tjänare, profeten Ahia. 19 Vad
nu mer är att säga om Jerobeam, om hans krig och om hans
regering, det finnes upptecknat i Israels konungars krönika. 20

Den tid Jerobeam regerade var tjugutvå år. Så gick han till vila
hos sina fäder; och hans son Nadab blev konung efter honom.
21 Men Rehabeam, Salomos son, var konung i Juda. Fyrtioett år
gammal var Rehabeam, när han blev konung, och han regerade
sjutton år i Jerusalem, den stad som HERREN hade utvalt ur
alla Israels stammar, till att där fästa sitt namn. Hans moder
hette Naama, ammonitiskan. **22** Och Juda gjorde vad ont var i
HERRENS ögon; med de synder som de begingo retade de
honom långt mer, än deras fäder hade gjort. **23** Ty också de
byggde sig offerhöjder och reste stoder och Aseror på alla höga
kullar och under alla gröna träd; **24** ja, också tempelbolare
funnos i landet. De gjorde efter alla styggelser hos de folk
som HERREN hade fördrivit för Israels barn. **25** Men i konung
Rehabeams femte regeringsår drog Sosak, konungen i Egypten,
upp mot Jerusalem. **26** Och han tog skatterna i HERRENS hus
och skatterna i konungshuset; alltsammans tog han. Han tog ock
alla de gyllene sköldar som Salomo hade låtit göra. **27** I deras
ställe lät konung Rehabeam göra sköldar av koppar, och dessa
lämnade han i förvar åt hövitsmännen för drabanterna som höllo
vakt vid ingången till konungshuset. **28** Och så ofta konungen
gick till HERRENS hus, buro drabanterna dem; sedan förde de
dem tillbaka till drabantsalen. **29** Vad nu mer är att säga om
Rehabeam och om allt vad han gjorde, det finnes upptecknat i
Juda konungars krönika. **30** Men Rehabeam och Jerobeam lågo
i krig med varandra, så länge de levde. **31** Och Rehabeam gick
till vila hos sina fäder och blev begraven hos sina fäder i Davids
stad. Hans moder hette Naama, ammonitiskan. Och hans son
Abiam blev konung efter honom.

15 I konung Jerobeams, Nebats sons, adertonde regeringsår
blev Abiam konung över Juda. **2** Han regerade tre år i
Jerusalem. Hans moder hette Maaka, Abisaloms dotter. **3** Och
han vandrade i alla de synder som hans fader hade begått före
honom, och hans hjärta var icke hängivet åt HERREN, hans
Gud, såsom hans fader Davids hjärta hade varit. **4** Allenast
för Davids skull lät HERREN, hans Gud, honom få en lampa i
Jerusalem, i det att han uppsatte hans son efter honom och lät
Jerusalem hava bestånd -- **5** detta därför att David gjorde vad
rätt var i HERRENS ögon och icke vek ifrån något som han bjöd
honom, så länge han levde, utom i saken med hetiten Uria. **6**
Men Rehabeam och Jerobeam lågo i krig med varandra, så
länge den förre levde. **7** Vad nu mer är att säga om Abiam och
om allt vad han gjorde, det finnes upptecknat i Juda konungars
krönika. Men Abiam och Jerobeam lågo i krig med varandra. **8**
Och Abiam gick till vila hos sina fäder, och man begrov honom i
Davids stad. Och hans son Asa blev konung efter honom. **9** I
Jerobeams, Israels konungs, tjugonde regeringsår blev Asa
konung över Juda. **10** Han regerade fyrtioett år i Jerusalem.
Hans moder hette Maaka, Abisaloms dotter. **11** Och Asa gjorde
vad rätt var i HERRENS ögon, såsom hans fader David hade
gjort **12** Han drev ut tempelbolarna ur landet och skaffade
bort alla de eländiga avgudabeläten som hans fader hade
låtit göra. **13** Ja, sin moder Maaka avsatte han från hennes
drottningsvärdighet, därför att hon hade satt upp en styggelse åt
Aseran; Asa högg nu ned styggelsen och brände upp den i
Kidrons dal. **14** Men offerhöjderna blevo icke avskaffade; dock
var Asas hjärta hängivet åt HERREN, så länge han levde. **15**
Och han förde in i HERRENS hus både vad hans fader och vad
han själv hade helgat åt HERREN: silver, guld och kärl. **16** Men
Asa och Baesa, Israels konung, lågo i krig med varandra, så
länge de levde. **17** Baesa, Israels konung, drog upp mot Juda
och begynte befästa Rama, för att hindra att någon komme
vare sig till eller ifrån Asa, Juda konung. **18** Då tog Asa allt
silver och guld som fanns kvar i skattkamrarna i HERRENS hus,
ävensom skatterna i konungshuset, och lämnade detta åt sina
tjänare; därefter sände konung Asa dem till Ben-Hadad, son
till Tabrimmon, son till Hesjon, konungen i Aram, som bodde i
Damaskus, och lät säga: **19** "Ett förbund består ju mellan mig
och dig, såsom det var mellan min fader och din fader. Se, här
sänder jag dig skänker av silver och guld, så bryt då nu ditt
förbund med Baesa, Israels konung, för att han må lämna mig i
fred." **20** Och Ben-Hadad lyssnade till konung Asa och sände
sina krigshövitsmän mot Israels städer och förhärjade Ijon, Dan,
Abel-Bet-Maaka och hela Kinarot jämte hela Naftali land. **21**
När Baesa hörde detta, avstod han från att befästa Rama och
höll sig sedan stilla i Tirsa. **22** Men konung Asa bådade upp
hela Juda, ingen fritagen; och de förde bort stenar och trävirke
som Baesa använde till att befästa Rama. Därmed befäste nu
konung Asa Geba i Benjamin, så ock Mispa. **23** Allt vad mer
är att säga om Asa, om alla hans bedrifter, om allt vad han
gjorde och om de städer han byggde, det finnes upptecknat
i Juda konungars krönika. Men på sin ålderdom fick han en
sjukdom i sina fötter. **24** Och Asa gick till vila hos sina fäder
och blev begraven hos sina fäder i sin fader Davids stad. Och
hans son Josafat blev konung efter honom. **25** Men Nadab,
Jerobeams son, blev konung över Israel i Asas, Juda konungs,
andra regeringsår, och han regerade över Israel i två år. **26** Han
gjorde vad ont var i HERRENS ögon och vandrade på sin faders
väg och i den synd genom vilken denne hade kommit Israel att
synda. **27** Men Baesa, Ahias son, av Isaskar hus, anstiftade
en sammansvärjning mot honom, och Baesa dräpte honom
vid Gibbeton, som tillhörde filistéerna; Nadab med hela Israel
höll nämligen på med att belägra Gibbeton. **28** I Asas, Juda
konungs, tredje regeringsår var det som Baesa dödade honom,
och han blev så själv konung i hans ställe. **29** Och när han hade
blivit konung förgjorde han hela Jerobeams hus; han lät intet
som anda hade bliva kvar av Jerobeams hus, utan utrotade
det, i enighet med det ord som HERREN hade talat genom
sin tjänare Ahia från Silo -- **30** detta för de synders skull som
Jerobeam hade begått, och genom vilka han kom Israel att
synda, så att han därmed förtörnade HERREN, Israels Gud. **31**
Vad nu mer är att säga om Nadab och om allt vad han gjorde
det finnes upptecknat i Israels konungars krönika. **32** Men Asa
och Baesa, Israels konung, lågo i krig med varandra, länge
de levde. **33** I Asas, Juda konungs, tredje regeringsår blev
Baesa, Ahias son, konung över hela Israel i Tirsa och regerade
i tjugufyra år. **34** Han gjorde vad ont var i HERRENS ögon
och vandrade på Jerobeams väg och i den synd genom vilken
denne hade kommit Israel att synda.

16 Och HERRENS ord kom till Jehu, Hananis son, mot
Baesa; han sade: **2** "Se, jag har lyft dig upp ur stoftet och
satt dig till furste över mitt folk Israel. Men du har vandrat på
Jerobeams väg och kommit mitt folk Israel att synda, så att de
hava förtörnat mig genom sina synder. **3** Därför vill jag bortsopa
Baesa och hans hus; ja, jag vill göra med ditt hus såsom jag
gjorde med Jerobeams, Nebats sons, hus. **4** Den av Baesas
hus, som dör i staden, skola hundarna äta upp, och den av
hans hus, som dör ute på marken, skola himmelens fåglar äta
upp." **5** Vad nu mer är att säga om Baesa, om vad han gjorde
och om hans bedrifter, det finnes uppteckna i Israels konungars
krönika. **6** Och Baesa gick till vila hos sina fäder och blev
begraven i Tirsa. Och hans son Ela blev konung efter honom. **7**
Men genom profeten Jehu, Hananis son, hade HERRENS ord
kommit till Baesa och hans hus, icke allenast för allt det onda
som han hade gjort i HERRENS ögon, då han förtörnade honom
genom sina händers verk, så att det måste gå honom såsom det
gick Jerobeams hus, utan ock därför att han hade förgjort detta.
8 I Asas, Juda konungs, tjugusjätte regeringsår blev Ela, Baesas
son, konung över Israel i Tirsa och regerade i två år. **9** Men
hans tjänare Simri, som var hövitsman för den ena hälften av
stridsvagnarna, anstiftade en sammansvärjning mot honom. Och
en gång, då han i Tirsa hade druckit sig drucken i Arsas hus,
överhovmästarens i Tirsa, **10** kom Simri dit och slog honom till
döds -- det var i Asas, Juda konungs, tjugusjunde regeringsår --
och han själv blev så konung i hans ställe. **11** Och när han hade
blivit konung och intagit sin tron, förgjorde han hela Baesas
hus, utan att låta någon av mankön bliva kvar, varken hans
blodsförvanter eller hans vänner. **12** Så utrotade Simri hela
Baesas hus, i enlighet med det ord som HERREN hade talat
till Baesa genom profeten Jehu -- **13** detta för alla de synders
skull som Baesa och hans son Ela hade begått, och genom
vilka de hade kommit Israel att synda, så att de förtörnade
HERREN, Israels Gud, med de fåfängliga avgudar som de
dyrkade. **14** Vad nu mer är att säga om Ela och om allt vad han
gjorde, det finnes uppteckna i Israels konungars krönika. **15** I
Asas, Juda konungs, tjugusjunde regeringsår blev Simri konung
och regerade i sju dagar, i Tirsa. Folket höll då på att belägra
Gibbeton, som tillhörde filistéerna. **16** Medan nu folket höll på
med belägringen, fingo de höra sägas "Simri har anstiftat en
sammansvärjning; han har ock dräpt konungen." Då gjorde hela
Israel samma dag Omri, den israelitiske härhövitsmannen, till
konung, i lägret. **17** Därefter drog Omri med hela Israel upp
från Gibbeton, och de angrepo Tirsa. **18** Men när Simri såg att
staden var intagen, gick han in i konungshusets palatsbyggnad
och brände upp konungshuset jämte sig själv i eld och omkom
så -- **19** detta för de synders skull som han hade begått, i det
att han gjorde vad ont var i HERRENS ögon och vandrade på
Jerobeams väg och i den synd som denne hade gjort, och
genom vilken han hade kommit Israel att synda. **20** Vad nu mer
är att säga om Simri och om den sammansvärjning som han
anstiftade, det finnes uppteckna i Israels konungars krönika. **21**
Nu delade sig Israels folk i två hälfter; den ena hälften av folket
höll sig till Tibni, Ginats son, och ville göra honom till konung,
och den andra hälften höll sig till Omri. **22** Men den del av folket
som höll sig till Omri, fick överhanden över den del som höll sig
till Tibni, Ginats son. Och när Tibni var död, blev Omri konung.
23 I Asas, Juda konungs, trettioförsta regeringsår blev Omri
konung över Israel och regerade i tolv år; i Tirsa regerade han i
sex år. **24** Han köpte berget Samaria av Semer för två talenter
silver; och han bebyggde berget och kallade staden som han
byggde där Samaria, efter Semer, den man som hade varit
bergets ägare. **25** Men Omri gjorde vad ont var i HERRENS
ögon; han gjorde mer ont än någon av dem som hade varit före
honom. **26** Han vandrade i allt på Jerobeams, Nebats sons,
väg och i de synder genom vilka denne hade kommit Israel
att synda, så att de förtörnade HERREN, Israels Gud, med de
fåfängliga avgudar de dyrkade. **27** Vad nu mer är att säga om
Omri, om vad han gjorde och om de bedrifter han utförde, det
finnes uppteckna i Israels konungars krönika. **28** Och Omri
gick till vila hos sina fäder och blev begraven i Samaria. Och
hans son Ahab blev konung efter honom. **29** Ahab, Omris son,
blev konung över Israel i Asas, Juda konungs, trettioåttonde
regeringsår; sedan regerade Ahab, Omris son, i tjugutvå år över
Israel i Samaria. **30** Men Ahab, Omris son, gjorde vad ont var i
HERRENS ögon, mer än någon av dem som hade varit före
honom. **31** Det var honom icke nog att vandra i Jerobeams,
Nebats sons, synder; han tog ock till hustru Isebel, dotter till
Etbaal, sidoniernas konung, och gick så åstad och tjänade
Baal och tillbad honom. **32** Och han reste ett altare åt Baal i
Baalstemplet som han hade byggt i Samaria. **33** Därtill lät Ahab
göra Aseran. Så gjorde Ahab mer till att förtörna HERREN,
Israels Gud, än någon av de Israels konungar som hade varit
före honom. **34** Under hans tid byggde beteliten Hiel åter upp
Jeriko. Men när han lade dess grund, kostade det honom hans
äldste son Abiram, och när han satte upp dess portar, kostade
det honom hans yngste son Segib -- i enlighet med det ord som
HERREN hade talat genom Josua, Nuns son.

17 Och tisbiten Elia, en man som förut hade uppehållit
sig i Gilead, sade till Ahab: "Så sant HERREN, Israels
Gud, lever, han vilkens tjänare jag är, under dessa år skall
varken dagg eller regn falla, med mindre jag säger det." **2**
Och HERRENS ord kom till honom; han sade: **3** "Gå bort
härifrån och begiv dig österut, och göm dig vid bäcken Kerit,
som österifrån rinner ut i Jordan. **4** Din dryck skall du få ur
bäcken, och korparna har jag bjudit att där förse dig med föda."
5 Då gick han bort och gjorde såsom HERREN hade befallt; han
gick bort och uppehöll sig vid bäcken Kerit, som österifrån rinner
ut i Jordan. **6** Och korparna förde till honom bröd och kött om
morgonen, och bröd och kött om aftonen, och sin dryck fick han
ur bäcken. **7** Men efter någon tid torkade bäcken ut, därför att
det icke regnade i landet. **8** Då kom HERRENS ord till honom;
han sade: **9** "Stå upp och gå till Sarefat, som hör till Sidon, och
uppehåll dig där. Se, jag har där bjudit en änka att förse dig med
föda." **10** Han stod upp och gick till Sarefat. Och när han kom till
stadsporten, fick han där se en änka som samlade ved. Då
ropade han till henne och sade: "Hämta litet vatten åt mig i
kärlet, så att jag får dricka." **11** När hon nu gick för att hämta
det, ropade han efter henne och sade: "Tag ock med dig ett

stycke bröd åt mig." 12 Men hon svarade: "Så sant HERREN,
din Gud, lever, jag äger icke en kaka bröd, utan allenast en
hand full mjöl i krukan och litet olja i kruset. Och se, här har jag
samlat ihop ett par vedpinnar, och jag går nu hem och tillreder
det åt mig och min son, för att vi må äta det och sedan dö." 13
Då sade Elia till henne: "Frukta icke; gå och gör såsom du har
sagt. Men red först till en liten kaka därav åt mig, och bär ut
den till mig; red sedan till åt dig och din son. 14 Ty så säger
HERREN, Israels Gud: Mjölet i krukan skall icke taga slut, och
oljan i kruset skall icke tryta, intill den dag då HERREN låter det
regna på jorden." 15 Då gick hon åstad och gjorde såsom Elia
hade sagt. Och hon hade sedan att äta, hon själv och han och
hennes husfolk, en lång tid. 16 Mjölet i krukan tog icke slut, och
oljan i kruset tröt icke, i enlighet med det ord som HERREN
hade talat genom Elia. 17 Men härefter hände sig, att kvinnans,
hans värdinnas, son blev sjuk; hans sjukdom blev mycket svår,
så att han till slut icke mer andades. 18 Då sade hon till Elia:
"Vad har du med mig att göra, du gudsman? Du har kommit till
mig, för att min missgärning skulle bliva ihågkommen, så att
min son måste dö." 19 Men han sade till henne: "Giv mig din
son." Och han tog honom ur hennes famn och bar honom upp i
salen där han bodde och lade honom på sin säng. 20 Och han
ropade till HERREN och sade: "HERRE, min Gud, har du väl
kunnat göra så illa mot denna änka, vilkens gäst jag är, att du
har dödat hennes son?" 21 Därefter sträckte han sig ut över
gossen tre gånger och ropade till HERREN och sade: "HERRE,
min Gud, låt denna gosses själ komma tillbaka in i honom." 22
Och HERREN hörde Elias röst, och gossens själ kom tillbaka in
i honom, och han fick liv igen. 23 Och Elia tog gossen och bar
honom från salen ned i huset och gav honom åt hans moder.
Och Elia sade: "Se, din son lever." 24 Då sade kvinnan till Elia:
"Nu vet jag att du är en gudsman, och att HERRENS ord i din
mun är sanning."

18 En lång tid härefter, på tredje året, kom HERRENS ord till
Elia; han sade: "Gå åstad och träd fram för Ahab, så skall
jag sedan låta det regna på jorden." 2 Då gick Elia åstad för att
träda fram för Ahab. Men hungersnöden var då stor i Samaria.
3 Och Ahab kallade till sig Obadja, sin överhovmästare; men
Obadja dyrkade HERREN med stor iver. 4 Och när Isebel
utrotade HERRENS profeter, hade Obadja tagit ett hundra
profeter och gömt dem, femtio man åt gången, i en grotta och
försett dem med mat och dryck. 5 Ahab sade nu till Obadja: "Far
igenom landet till alla vattenkällor och alla bäckar. Kanhända
skola vi finna gräs, så att vi kunna behålla hästar och mulåsnor
vid liv och slippa att slakta ned någon boskap." 6 Och de
fördelade mellan sig landet som de skulle draga i genom. Ahab
for en väg för sig, och Obadja for en annan väg för sig. 7 När nu
Obadja färdades sin väg fram, fick han se Elia komma emot sig.
Och han kände igen denne och föll ned på Sitt ansikte och sade:
"Är du här, min herre Elia?" 8 Han svarade honom: "Ja. Gå och
säg till din herre: 'Elia är här.'" 9 Då sade han: "Varmed har jag
försyndat mig, eftersom du vill giva din tjänare i Ahabs hand och
låta honom döda mig? 10 Så sant HERREN, din Gud, lever, det
finnes icke något folk eller något rike dit min herre icke har sänt
för att söka efter dig; och om man har svarat: 'Han är icke här',
så har han av det riket eller det folket tagit en ed, att man icke
har funnit dig. 11 Och nu säger du: 'Gå och säg till din herre:
Elia är här!' 12 Om nu, när jag går ifrån dig, HERRENS Ande
skulle rycka bort dig, jag vet icke vart, och jag likväl komme med
ditt budskap till Ahab, så skulle han dräpa mig, när han icke
funne dig. Och dock har ju jag, din tjänare, fruktat HERREN allt
ifrån min ungdom. 13 Har det icke blivit berättat för min herre
vad jag gjorde, när Isebel dräpte HERRENS profeter, huru jag
gömde ett hundra av HERRENS profeter, femtio man och åter
femtio, i en grotta och försåg dem med mat och dryck? 14 Och
nu säger du: 'Gå och säg till din herre: Elia är här!' -- för att
han skall dräpa mig." 15 Men Elia svarade: "Så sant HERREN
Sebaot lever, han vilkens tjänare jag är, redan i dag skall jag
träda fram för honom." 16 Då gick Obadja Ahab till mötes och
förkunnade detta för honom; och Ahab begav sig åstad för att
möta Elia. 17 Och när Ahab fick se Elia, sade Ahab till honom:
"Är du här, du som drager olycka över Israel?" 18 Han svarade:
"Det är icke jag, som drager olycka över Israel, utan du och
din faders hus, därmed att I övergiven HERRENS bud, och
därmed att du följer efter Baalerna. 19 Men sänd nu bort och
församla hela Israel till mig på berget Karmel, jämte Baals fyra
hundra femtio profeter och Aserans fyra hundra profeter, som
äta vid Isebels bord." 20 Då sände Ahab omkring bland Israels
barn och lät församla profeterna på berget Karmel. 21 Och Elia
trädde fram för allt folket och sade: "Huru länge viljen I halta på
båda sidor? Är det HERREN som är Gud, så följen efter honom;
men om Baal är det, så följen efter honom." Och folket svarade
honom icke ett ord. 22 Då sade Elia till folket: "Jag allena är kvar
såsom HERRENS Profet, och Baals profeter äro fyra hundra
femtio man. 23 Må man nu giva oss två tjurar, och må de välja
ut åt sig den ena tjuren och stycka den och lägga den på veden,
utan att tända eld därpå, så vill jag reda till den andra tjuren och
lägga den på veden, utan att tända eld därpå. 24 Därefter mån
I åkalla eder guds namn, men själv vill jag åkalla HERRENS
namn. "Den gud som då svarar med eld, han vare Gud." Allt
folket svarade och sade. "Ditt förslag är gott." 25 Då sade Elia
till Baals profeter: "Väljen ut åt eder den ena tjuren och reden till
den, I först, ty I ären flertalet; åkallen därefter eder guds namn,
men eld fån I icke tända." 26 Då togo de den tjur som han
gav dem och redde till den; sedan åkallade de Baals namn
från morgonen ända till middagen och ropade: "Baal, svara
oss." Men icke ett ljud hördes, och ingen svarade. Och alltjämt
haltade de åstad kring altaret som man hade gjort. 27 När det
så blev middag, gäckades Elia med dem och sade: "Ropen
ännu högre, ty visserligen är han en gud, men han har väl något
att begrunda, eller ock har han gått avsides, eller är han på
resa; kanhända sover han, men då skall han väl vakna." 28 Då
ropade de ännu högre och ristade sig, såsom deras sed var,
med svärd och spjut, så att blodet kom ut på dem. 29 När det
sedan hade blivit eftermiddag, fattades de av profetiskt raseri,
och höllo så på ända till den tid då spisoffret frambäres. Men
icke ett ljud hördes, ingen svarade, och ingen tycktes heller akta
på dem. 30 Och Elia sade till allt folket: "Träden hitfram till mig."
Så trädde nu allt folket fram till honom. Då satte han åter i stånd

HERRENS altare, som hade blivit nedrivet. 31 Elia tog tolv
stenar, lika många som Jakobs söners stammar -- den mans, till
vilken detta HERRENS ord hade kommit: "Israel skall vara ditt
namn." 32 Och han byggde av stenarna ett altare i HERRENS
namn och gjorde omkring altaret en grav, stor nog för ett utsäde
av två sea-mått. 33 Därefter lade han upp veden, styckade
tjuren och lade den på veden. 34 Sedan sade han: "Fyllen fyra
krukor med vatten, och gjuten ut vattnet över brännoffret och
veden." Han sade ytterligare: "Gören så ännu en gång." Och de
gjorde så för andra gången. Därefter sade han: "Gören så för
tredje gången." Och de gjorde så för tredje gången. 35 Och
vattnet flöt runt omkring altaret; och han lät fylla också graven
med vatten. 36 Då nu tiden var inne att frambära spisoffret,
trädde profeten Elia fram och sade: "HERRE, Abrahams, Isaks
och Israels Gud, låt det i dag bliva kunnigt att du är Gud i Israel,
och att jag är din tjänare, och att det är på din befallning jag
har gjort allt detta." 37 Svara mig, HERRE, svara mig, så att
detta folk förnimmer att det är du, HERRE, som är Gud, i det
att du vänder om deras hjärtan." 38 "Då föll HERRENS ed
ned och förtärde brännoffret, veden, stenarna och jorden, och
uppslickade vattnet som var i graven. 39 När allt folket såg
detta, föllo de ned på sina ansikten och sade: "HERREN är det
som är Gud! HERREN är det som är Gud!" 40 Men Elia sade
till dem: "Gripen Baals profeter; låten ingen av dem komma
undan." Och de grepo dem. Och Elia lät föra dem ned till bäcken
Kison och slakta dem där. 41 Och Elia sade till Ahab: "Begiv dig
ditupp, ät och drick, ty jag hör bruset av regn." 42 Då begav
sig Ahab ditupp för att äta och dricka. Men Elia steg upp på
Karmels topp, hukade sig ned mot jorden och sänkte sitt ansikte
mellan sina knän. 43 Och han sade till sin tjänare "Gå upp och
skåda ut åt havet." Denne gick då upp och skådade ut, men
sade: "Jag ser ingenting." Så tillsade han honom sju gånger att
gå tillbaka. 44 När han då kom dit sjunde gången sade han: "Nu
ser jag ett litet moln, icke större än en mans hand, stiga upp ur
havet." Då sade han: "Gå upp och säg till Ahab: Spänn för och
far ned, så att regnet icke håller dig kvar." 45 Och i ett ögonblick
förmörkades himmelen av moln och storm, och ett starkt regn
föll. Och Ahab steg upp i sin vagn och for till Jisreel. 46 Men
HERRENS hand hade kommit över Elia, så att han omgjorde
sina länder och sprang framför Ahab ända inemot Jisreel.

19 Men när Ahab berättade för Isebel allt vad Elia hade gjort,
och huru han hade dräpt alla profeterna med svärd, 2
Sände Isebel en budbärare till Elia och lät säga: "Gudarna
straffe mig nu och framgent om jag icke i morgon vid denna tid
låter det gå med ditt liv såsom det gick med alla dessas liv." 3
När han förnam detta, stod han upp och begav sig i väg för att
rädda sitt liv, och han kom så till Beer-Seba, som hör till Juda;
där lämnade han kvar sin tjänare. 4 Men själv gick han ut i
öknen en dagsresa. Där satte han sig under en ginstbuske;
och han önskade sig döden och sade: "Det är nog; tag nu mitt
liv, HERRE, ty jag är icke förmer än mina fäder." 5 Därefter
lade han sig att sova under en ginstbuske. Men se, då rörde en
ängel vid honom och sade till honom: "Stå upp och ät." 6 När
han då såg upp, fick han vid sin huvudgärd se ett bröd, sådant
som bakas på glödande stenar, och ett krus med vatten. Och
han åt och drack och lade sig åter ned. 7 Men HERRENS ängel
rörde åter vid honom, för andra gången, och sade: "Stå upp och
ät, ty eljest bliver vägen dig för lång." 8 Då stod han upp och åt
och drack, och gick så, styrkt av den maten, i fyrtio dagar och
fyrtio nätter, ända till Guds berg Horeb. 9 Där gick han in i en
grotta, och i den stannade han över natten. Då kom HERRENS
ord till honom; han sade till honom: "Vad vill du här, Elia?" 10
Han svarade: "Jag har nitälskat för HERREN, härskarornas
Gud. Ty Israels barn hava övergivit ditt förbund, rivit ned dina
altaren och dräpt dina profeter med svärd; jag allena är kvar,
och de stå efter att taga mitt liv." 11 Han sade: "Gå ut och ställ
dig på berget inför HERREN." Då gick HERREN fram där, och
en stor och stark storm, som ryckte loss berg och bröt sönder
klippor, gick före HERREN; men icke var HERREN i stormen.
Efter stormen kom en jordbävning; men icke var HERREN i
jordbävningen. 12 Efter jordbävningen kom en eld; men icke var
HERREN i elden. Efter elden kom ljudet av en sakta susning. 13
Så snart Elia hörde detta, skylde han sitt ansikte med manteln
och gick ut och ställde sig vid ingången till grottan. Då kom en
röst till honom och sade: "Vad vill du här, Elia?" 14 Han svarade:
"Jag har nitälskat för HERREN, härskarornas Gud. Ty Israels
barn hava övergivit ditt förbund, rivit ned dina altaren och dräpt
dina profeter med svärd; jag allena är kvar, och de stå efter att
taga mitt liv." 15 HERREN sade till honom: "Gå nu tillbaka igen,
och tag vägen till Damaskus' öken, och gå in och smörj Hasael
till konung över Aram. 16 Och Jehu, Nimsis son, skall du smörja
till konung över Israel. Och till profet i ditt ställe skall du smörja
Elisa, Safats son, från Abel-Mehola. 17 Och så skall ske: den
som kommer undan Hasaels svärd, honom skall Jehu döda, och
den som kommer undan Jehus svärd, honom skall Elisa döda.
18 Men jag skall låta sju tusen män bliva kvar i Israel, alla de
knän som icke hava böjt sig för Baal, och var mun som icke har
givit honom hyllningskyss." 19 När han sedan gick därifrån,
träffade han på Elisa, Safats son, som höll på att plöja; tolv
par oxar gingo framför honom, och själv körde han det tolfte
paret. Och Elia gick fram till honom och kastade sin mantel
över honom. 20 Då släppte han oxarna och skyndade efter Elia
och sade: "Låt mig först få kyssa min fader och min moder, så
vill jag sedan följa dig." Han sade till honom: "Välan, du må
gå tillbaka igen; du vet ju vad jag har gjort med dig." 21 Då
lämnade han honom och gick tillbaka och tog sina båda oxar
och slaktade dem, och med oxarnas ok kokade han deras kött;
detta gav han åt folket, och de åto. Därefter stod han upp och
följde Elia och blev hans tjänare.

20 Och Ben-Hadad, konungen i Aram, samlade hela sin
här; han hade med sig trettiotvå konungar jämte hästar
och vagnar. Han drog upp och belägrade Samaria och ansatte
det. 2 Och han skickade sändebud in i staden till Ahab, Israels
konung, 3 och lät säga honom: "Så säger Ben-Hadad: Ditt
silver och ditt guld tillhör mig, och det bästa du har av kvinnor
och barn tillhör mig ock." 4 Israels konung svarade och sade:
"Såsom du har sagt, min herre konung: jag själv och allt vad jag
har tillhör dig." 5 Men sändebuden kommo tillbaka och sade:
"Så säger Ben-Hadad: Jag har ju sänt till dig och låtit säga: 'Ditt

silver och ditt guld, dina kvinnor och dina barn skall du giva mig.'
6 Och nu skall jag sannerligen i morgon vid denna tid sända
mina tjänare till dig, för att de må genomsöka ditt hus och dina
tjänares hus; och allt som är dina ögons lust skola de taga med
sig och föra bort." 7 Då kallade Israels konung till sig alla de
äldste i landet och sade: "Märken och sen huru denne står efter
vårt fördärv. Ty när han sände till mig och begärde mina kvinnor
och mina barn, mitt silver och mitt guld, vägrade jag ju icke
att giva honom det." 8 Alla de äldste och allt folket sade till
honom: "Hör icke på honom och gör honom icke till viljes." 9 Så
svarade han då Ben-Hadads sändebud: "Sägen till min herre
konungen: Allt, varom du förra gången sände bud till din tjänare,
det vill jag foga mig i; men detta kan jag icke foga mig i." Och
sändebuden vände tillbaka med detta svar. 10 Då sände Ben-
Hadad till honom och lät säga: "Gudarna straffe mig nu och
framgent, om Samarias grus skall räcka till att fylla händerna på
allt det folk som följer mig." 11 Men Israels konung svarade
och sade: "Sägen så: Icke må den som omgjordar sig med
svärdet berömma sig likt den som spänner det av sig." 12 Så
snart Ben-Hadad hörde detta svar, där han satt och drack med
konungarna i lägerhyddorna, sade han till sina tjänare: "Gören
eder redo." Och de gjorde sig redo till att angripa staden. 13
Då trädde en profet fram till Ahab, Israels konung, och sade:
"Så säger HERREN: Ser du hela denna stor hop? Se, jag vill i
dag giva den i din hand, på det att du må förnimma att jag är
HERREN." 14 Då frågade Ahab: "Genom vem? Han svarade:
"Så säger HERREN: Genom landshövdingarnas män." Han
frågade ytterligare: "Vem skall begynna striden?" Han svarade:
"Du själv." 15 Så mönstrade han då landshövdingarnas män,
och de voro två hundra trettiotvå, därefter mönstrade han allt
folket, alla Israels barn, sju tusen man. 16 Och vid middagstiden
gjorde de ett utfall, just när Ben-Hadad höll på att dricka sig
drucken i lägerhyddorna, tillsammans med de trettiotvå konungar
som sade kommit honom till hjälp. 17 Landshövdingarnas män
drogo först ut. Och de kunskapare som Ben-Hadad sände ut
underrättade honom om att folk kom ut från Samaria. 18 Då
sade han: "Om de hava dragit ut i fredlig avsikt, så gripen dem
levande; och om de hava dragit ut till strid, så gripen dem ock
levande." 19 Men när dessa -- landshövdingarnas män och
hären som följde dem -- hade kommit ut ur staden, 20 höggo
de ned var och en sin man, och araméerna flydde, och Israel
förföljde dem. Och Ben-Hadad, konungen i Aram, kom undan
på en häst, jämte några ryttare. 21 Och Israels konung drog
ut och slog både ryttarhären och vagnshären och tillfogade
araméerna ett stort nederlag. 22 Men profeten trädde fram till
Israels konung och sade till honom: "Grip dig nu an; och betänk
och se till, vad du bör göra, ty nästa år kommer konungen i Aram
att åter draga upp mot dig." 23 Men den arameiske konungens
tjänare sade till honom: "Deras gud är en bergsgud; därför hava
de blivit oss övermäktiga. Låt oss nu strida mot dem på slätten,
så skola vi förvisso bliva dem övermäktiga. 24 Och vidare måste
du göra så: avsätt var och en av konungarna från hans plats,
och insätt ståthållare i deras ställe. 25 Skaffa dig sedan själv en
här, lika stor som den du har förlorat, med lika många hästar och
lika många vagnar, och låt oss sedan strida mot dem på slätten,
så skola vi förvisso bliva dem övermäktiga." Och han lyssnade
till deras ord och gjorde så. 26 Följande år mönstrade Ben-
Hadad araméerna och drog så upp till Afek för att strida mot
Israel. 27 Israels barn hade ock blivit mönstrade och försedda
med livsmedel och tågade därefter emot dem. Och Israels barn
lägrade sig gent emot dem, lika två små gethjordar, under det
att araméerna uppfyllde landet. 28 Då trädde gudsmannen fram
och sade till Israels konung: "Så säger HERREN: Därför att
araméerna hava sagt: 'HERREN är en bergsgud och icke en
dalgud', därför giver jag hela denna stora hop i din hand, på
det att I mån förnimma att jag är HERREN." 29 Och de voro
lägrade mitt emot varandra i sju dagar. På sjunde dagen kom
det till strid, och Israels barn slogo då av araméerna hundra
tusen man fotfolk, detta på en enda dag. 30 De återstående
flydde in i staden Afek; men stadsmuren föll ned över tjugusju
tusen man, dem som återstodo. Ben-Hadad flydde också och
kom in i staden och sprang från kammare till kammare. 31 Då
sade hans tjänare till honom: "Vi hava hört att konungarna av
Israels hus äro nådiga konungar. Låt oss därför sätta säcktyg
om våra länder och rep om våra huvuden och giva oss åt Israels
konung; kanhända låter han dig då få leva." 32 Och de bundo
säcktyg omkring sina länder och rep omkring sina huvuden och
kommo så till Israels konung och sade: "Din tjänare Ben-Hadad
beder: 'Låt mig få leva.'" Han svarade: "Är han ännu vid liv, han
min broder?" 33 Männen, som i detta hans ord sågo ett gott
varsel, skyndade att taga fasta därpå och sade: "Ja, din broder
är Ben-Hadad." Han sade: "Gån och hämten honom hit." Då
gav sig Ben-Hadad åt honom, och han lät honom stiga upp i
sin vagn. 34 Och Ben-Hadad sade till honom: "De städer som
min fader tog från din fader vill jag giva tillbaka, och du skall
för din räkning få inrätta handelskvarter i Damaskus, såsom
min fader fick göra i Samaria." "Välan", sade Ahab, "på sådana
villkor vill jag giva dig fri." Och han slöt ett fördrag med honom
och gav honom fri. 35 Och en av profetlärjungarna sade på
HERRENS befallning till en annan: "Slå till mig." Men mannen
vägrade att slå honom. 36 Då sade han till honom: "Eftersom du
icke har lyssnat till HERRENS röst, därför skall ett lejon slå
ned dig, när du går ifrån mig." Och när han gick sin väg ifrån
honom, kom ett lejon emot honom och slog ned honom. 37
Sedan träffade han en annan man och sade: "Slå till mig." Och
mannen slog honom så hårt, att sår uppstod därav. 38 Därefter
gick profeten och ställde sig i konungens väg, sedan han hade
gjort sig oigenkännlig genom att sätta en bindel över ögonen. 39
När nu konungen kom därfram, ropade han till konungen och
sade: "Din tjänare hade givit sig ut i striden, då i detsamma en
man kom därifrån och förde till mig en annan man och sade:
'Vakta denne man; om han kommer bort, skall det gå dig såsom
det skulle hava gått honom, eller ock måste du betala en talent
silver.' 40 Nu hände sig, under det din tjänare hade att syssla än
här än där, att mannen kom undan." Israels konung sade till
honom: "Din dom är given; du har ju själv avkunnat den." 41
Då tog han skyndsamt bort bindeln från sina ögon, och Israels
konung kände igen honom och såg att han var en av profeterna.
42 Och han sade till konungen: "Så säger HERREN: Därför att
du har släppt ur din hand den man som av mig var given till

spillo, skall det gå dig såsom det skulle hava gått honom, och
ditt folk såsom det har gått hans folk." 43 Och Israels konung
begav sig hem, missmodig och vred, och kom till Samaria.

21 Därefter hände sig följande. Jisreeliten Nabot hade en
vingård i Jisreel bredvid Ahabs palats, konungens i
Samaria. 2 Och Ahab talade till Nabot och sade: "Låt mig få din
vingård för att därav göra mig en kökträdgård, eftersom den
ligger så nära intill mitt hus; jag vill giva dig en bättre vingård i
stället, eller om dig så behagar, vill jag giva dig penningar såsom
betalning för den." 3 Men Nabot svarade Ahab: "HERREN låte
det vara fjärran ifrån mig att jag skulle låta dig få mina fäders
arvedel." 4 Då gick Ahab hem till sitt, missmodig och vred för
det svars skull som jisreeliten Nabot hade givit honom, när
denne sade: "Jag vill icke låta dig få mina fäders arvedel." Och
han lade sig på sin säng och vände bort sitt ansikte och åt intet.
5 Då kom hans hustru Isebel in till honom och frågade honom:
"Varför är du så missmodig, och varför äter du intet?" 6 Han
svarade henne: "Därför att när jag talade till jisreeliten Nabot
och sade till honom: 'Låt mig få din vingård för penningar, eller
om du så önskar, vill jag giva dig en annan vingård i stället',
då svarade han: 'Jag vill icke låta dig få min vingård.' 7 Då
sade hans hustru Isebel honom: "Är det du som nu regerar över
Israel? Stå upp och ät och var vid gott mod; jag skall skaffa dig
jisreeliten Nabot vingård. 8 Därefter skrev hon ett brev i Ahabs
namn och satte sigill under det med hans signetring, och sände
så brevet till de äldste och förnämsta i Nabots stad, de som
bodde där jämte honom. 9 Och hon skrev i brevet så: "Lysen ut
en fasta, och låten Nabot sitta längst fram bland folket. 10 Och
låten så två onda män sätta sig mitt emot honom, och låten dem
vittna emot honom och säga: 'Du har talat förgripligt mot Gud
och konungen.' Fören så ut honom och stenen honom till döds."
11 Och de äldsta och förnämsta männen i staden, de som bodde
där i hans stad, handlade i enlighet med det bud som Isebel
hade sänt dem, och såsom det var skrivet i brevet som hon
hade sänt till dem. 12 De lyste ut en fasta och läto Nabot sitta
längst fram bland folket. 13 Och de två onda männen kommo
och satte sig mitt emot honom; och de onda männen vittnade
mot Nabot inför folket och sade: Nabot har talat förgripligt mot
Gud och konungen." Då förde man honom utanför staden och
stenade honom till döds. 14 Därefter sände de bud till Isebel
och läto säga: "Nabot har blivit stenad till döds." 15 Så snart
Isebel hörde att Nabot var stenad till döds, sade hon till Ahab:
"Stå upp och tag jisreeliten Nabots vingård i besittning, den som
han vägrade att låta dig få för penningar; ty Nabot är icke längre
vid liv, utan han är död." 16 Så snart Ahab hörde att Nabot var
död, stod han upp och begav sig åstad ned till jisreeliten Nabots
vingård för att taga den i besittning. 17 Men HERRENS ord kom
till tisbiten Elia; han sade: 18 "Stå upp, gå åstad och möt Ahab,
Israels konung, som bor i Samaria. Du träffar honom i Nabots
vingård, dit han har gått ned för att taga den i besittning. 19 Och
du skall tala till honom och säga: 'Så säger HERREN: Har du till
redan hunnit att både dräpa och tillträda arvet?' Därefter skall
du tala till honom och säga: 'Så säger HERREN: På samma
ställe där hundarna hava slickat Nabots blod skola hundarna
slicka också ditt blod.'" 20 Ahab sade till Elia: "Har du äntligen
funnit mig, du min fiende?" Han svarade: "Ja, jag har funnit dig.
Eftersom du har sålt dig till att göra vad ont är i HERRENS
ögon, 21 därför skall jag ock låta vad ont är komma över dig
och skall bortsopa dig, och av Ahabs hus skall jag utrota allt
mankön, både små och stora i Israel. 22 Och jag skall göra med
ditt hus såsom jag gjorde med Jerobeams, Nebats sons, hus,
och såsom jag gjorde med Baesas, Ahias sons, hus, därför att
du har förtörnat mig och kommit Israel att synda. 23 Också
om Isebel har HERREN talat och sagt: Hundarna skola äta
upp Isebel invid Jisreels murar. 24 Ja, den av Ahabs hus, som
dör i staden, skola hundarna äta upp, och den som dör ute på
marken skola himmelens fåglar äta upp." 25 (Också har ingen
varit såsom Ahab, han som sålde sig till att göra vad ont var i
HERRENS ögon, när hans hustru Isebel uppeggade honom
därtill. 26 Mycken styggelse förövade han, i det han följde efter
de eländiga avgudarna, alldeles såsom amoréerna hade gjort,
vilka HERREN fördrev för Israels barn.) 27 Men när Ahab hörde
de orden, rev han sönder sina kläder och svepte säcktyg om sin
kropp och fastade; och han låg höljd i säcktyg och gick tyst
omkring. 28 Då kom HERRENS ord till tisbiten Elia; han sade:
29 "Har du sett huru Ahab ödmjukar sig inför mig? Därför att han
så ödmjukar sig inför mig, skall jag icke låta olyckan komma i
hans tid; först i hans sons tid skall jag låta olyckan komma över
hans hus."

22 Och de sutto i ro i tre år, under vilka intet krig var mellan
Aram och Israel. 2 Men i det tredje året for Josafat, Juda
konung, ned till Israels konung. 3 Och Israels konung sade till
sina tjänare: "I veten ju att Ramot i Gilead tillhör oss. Och likväl
sitta vi stilla och taga det icke ifrån konungen i Aram." 4 Och han
frågade Josafat: Vill du draga med mig för att belägra Ramot i
Gilead?" Josafat svarade Israels konung: "Jag såsom du, mitt
folk såsom ditt folk, mina hästar såsom dina hästar!" 5 Men
Josafat sade ytterligare till Israels konung: "Fråga dock först
HERREN härom." 6 Då församlade Israels konung profeterna,
vid pass fyra hundra män, och frågade dem: "Skall jag draga
åstad mot Ramot i Gilead för att belägra det, eller skall jag
avstå därifrån?" De svarade: "Drag ditupp; Herren skall giva det
i konungens hand." 7 Men Josafat sade: "Finnes här ingen
annan HERRENS profet, så att vi kunna fråga genom honom?"
8 Israels konung svarade Josafat: "Här finnes ännu en man,
Mika, Jimlas son, genom vilken vi kunna fråga HERREN; men
han är mig förhatlig, ty han profeterar aldrig lycka åt mig, utan
allenast olycka." Josafat sade: "Konungen säge icke så." 9 Då
kallade Israels konung till sig en hovman och sade: "Skaffa
skyndsamt hit Mika, Jimlas son." 10 Israels konung och Josafat,
Juda konung, sutto nu var och en på sin tron, iklädda sina
skrudar, på en tröskplats vid Samarias port, under det att alla
profeterna profeterade inför dem. 11 Då gjorde sig Sidkia,
Kenaanas son, horn av järn och sade: "Så säger HERREN:
Med dessa skall du stånga araméerna, så att de förgöras." 12
Och alla profeterna profeterade på samma sätt och sade: "Drag
upp mot Ramot i Gilead, så skall du bliva lyckosam; HERREN
skall giva det i konungens hand." 13 Och budet som hade gått

för att tillkalla Mika talade till honom och sade: "Det är så, att
profeterna med en mun lova konungen lycka; låt nu dina ord
stämma överens med vad de hava talat, och lova också du
lycka." **14** Men Mika svarade: "Så sant HERREN lever, jag skall
allenast tala det som HERREN säger till mig." **15** När han sedan
kom till konungen, frågade konungen honom: "Mika, skola vi
draga åstad till Ramot i Gilead för att belägra det, eller skola vi
avstå därifrån?" Han svarade honom: "Drag ditupp, så skall du
bliva lyckosam; HERREN skall giva det i konungens hand." **16**
Men konungen sade till honom: "Huru många gånger skall jag
besvärja dig att icke tala till mig annat än sanning i HERRENS
namn?" **17** Då sade han: "Jag såg hela Israel förskingrat på
bergen, likt får som icke hava någon herde. Och HERREN
sade: 'Dessa hava icke någon herre; må de vända tillbaka hem i
frid, var och en till sitt.'" **18** Då sade Israels konung till Josafat:
"Sade jag dig icke att denne aldrig profeterar lycka åt mig, utan
allenast olycka?" **19** Men han sade: "Hör alltså HERRENS ord.
Jag såg HERREN sitta på sin tron och himmelens hela härskara
stå där hos honom, på hans högra sida och på hans vänstra. **20**
Och HERREN sade: 'Vem vill locka Ahab att draga upp mot
Ramot i Gilead, för att han må falla där?' Då sade den ene så
och den andre så. **21** Slutligen kom anden fram och ställde sig
inför HERREN och sade: 'Jag vill locka honom därtill.' HERREN
frågade honom: 'På vad sätt?' **22** Han svarade: 'Jag vill gå ut
och bliva en lögnens ande i alla hans profeters mun.' Då sade
han: 'Du må försöka att locka honom därtill, och du skall också
lyckas; gå ut och gör så.' **23** Och se, nu har HERREN lagt en
lögnens ande i alla dessa dina profeters mun, medan HERREN
ändå har beslutit att olycka skall komma över dig." **24** Då trädde
Sidkia, Kenaanas son, fram och gav Mika ett slag på kinden och
sade: "På vilken väg har då HERRENS Ande gått bort ifrån mig
för att tala med dig?" **25** Mika svarade: "Du skall få se det på
den dag då du nödgas springa från kammare till kammare för
att gömma dig." **26** Men Israels konung sade: "Tag Mika och för
honom tillbaka till Amon, hövitsmannen i staden, och till Joas,
konungasonen. **27** Och säg: Så säger konungen: Sätten denne
i fängelse och bespisen honom med fångkost, till dess jag
kommer välbehållen hem." **28** Mika svarade: "Om du kommer
välbehållen tillbaka, så har HERREN icke talat genom mig." Och
han sade ytterligare: "Hören detta, I folk, allasammans." **29** Så
drog nu Israels konung jämte Josafat, Juda konung, upp till
Ramot i Gilead. **30** Och Israels konung sade till Josafat: "Jag
vill förkläda mig, när jag drager ut i striden, men du må vara
klädd i dina egna kläder." Så förklädde sig Israels konung, när
han drog ut i striden. **31** Men konungen i Aram hade bjudit och
sagt till sina trettiotvå vagnshövitsmän: "I skolen icke giva eder
i strid med någon, vare sig liten eller stor, utom med Israels
konung allena." **32** När då hövitsmännen över vagnarna fingo se
Josafat, tänkte de: "Förvisso är detta Israels konung", och vände
sig därför till anfall mot honom. Då gav Josafat upp ett rop. **33**
Så snart nu hövitsmännen över vagnarna märkte att det icke var
Israels konung, vände de om och läto honom vara. **34** Men en
man som spände sin båge och sköt på måfå träffade Israels
konung i en fog på rustningen. Då sade denne till sin körsven:
"Sväng om vagnen och för mig ut ur hären, ty jag är sårad." **35**
Och striden blev på den dagen allt häftigare, och konungen stod
upprätt i sin vagn, vänd mot araméerna; men om aftonen gav
han upp andan. Och blodet från såret hade runnit ned i vagnen.
36 Och vid solnedgången gick ett rop genom hären: "Var och en
till sin stad igen! Var och en till sitt land igen!" **37** Så dödades då
konungen och blev förd till Samaria; och man begrov konungen
där i Samaria. **38** Och när man sköljde vagnen i dammen i
Samaria, slickade hundarna hans blod, och skökorna badade
sig däri -- såsom HERREN hade sagt. **39** Vad nu mer är att
säga om Ahab och om allt vad han gjorde, om elfenbenshuset
som han byggde, och om alla de städer som han byggde, det
finnes uppteckna i Israels konungars krönika. **40** Och Ahab gick
till vila hos sina fäder. Och hans son Ahasja blev konung efter
honom. **41** Men Josafat, Asas sons blev konung över Juda i
Ahabs, Israels konungs, fjärde regeringsår. **42** Trettiofem år
gammal var Josafat, när han blev konung, och han regerade
tjugufem år i Jerusalem. Hans moder hette Asuba, Silhis dotter.
43 Och han vandrade i allt på sin fader Asas väg, utan att vika
av ifrån den; han gjorde nämligen vad rätt var i HERRENS
ögon. Dock blevo offerhöjderna icke avskaffade, utan folket
fortfor att frambära offer och tända offereld på höjderna. **44**
Och Josafat höll fred med Israels konung. **45** Vad nu mer är
att säga om Josafat och om de bedrifter han utförde och om
hans krig, det finnes uppteckna i Juda konungars krönika. **46**
Han utrotade ock ur landet de tempelbolare som ännu funnos
där, vilka hade lämnats kvar i hans fader Asas tid. **47** I Edom
fanns då ingen konung, utan en ståthållare regerade där. **48**
Och Josafat hade låtit bygga Tarsis-skepp, som skulle gå till
Ofir för att hämta guld; men de kommo aldrig åstad, ty de ledo
skeppsbrott vid Esjon-Geber. **49** Då sade Ahasja, Ahabs son,
till Josafat: "Låt mitt folk fara med ditt folk på skeppen." Men
Josafat ville icke. **50** Och Josafat gick till vila hos sina fäder och
blev begraven hos sina fäder i sin fader Davids stad. Och hans
son Joram blev konung efter honom. **51** Ahasja, Ahabs son,
blev konung över Israel i Samaria i Josafats, Juda konungs,
sjuttonde regeringsår, och han regerade över Israel i två år.
52 Han gjorde vad ont var i HERRENS ögon och vandrade
på sin faders och sin moders väg och på Jerobeams, Nebats
sons, väg, hans som hade kommit Israel att synda. **53** Och han
tjänade Baal och tillbad honom och förtörnade HERREN, Israels
Gud, alldeles såsom hans fader hade gjort.

2 Kungaboken

1 Efter Ahabs död avföll Moab från Israel. **2** Och Ahasja
störtade ned genom gallret i sin Övre sal i Samaria och
skadade sig, så att han blev sjuk. Då skickade han åstad
sändebud och sade till dem: "Gån och frågen Baal-Sebub,
guden i Ekron, om jag skall tillfriskna från denna sjukdom." **3**
Men HERRENS ängel hade talat så till tisbiten Elia: "Stå upp
och gå emot konungens i Samaria sändebud och tala så till
dem: 'Är det därför att ingen Gud finnes i Israel som I gån åstad
och frågen Baal-Sebub, guden i Ekron? **4** Därför att I gören
detta, säger HERREN så: Du skall icke komma upp ur den säng
i vilken du har lagt dig, ty du skall döden dö.'" Och Elia gick. **5**
När sedan sändebuden kommo tillbaka till konungen, frågade
han dem: "Varför kommen I tillbaka?" **6** De svarade honom: "En
man kom emot oss och sade till oss: 'Gån tillbaka till konungen,
som har sänt eder, och talen så till honom: Så säger HERREN:
Är det därför att ingen Gud finnes i Israel som du sänder bud för
att fråga Baal-Sebub, guden i Ekron? Därför att du så gör skall
du icke komma upp ur den säng i vilken du har lagt dig, ty du
skall döden dö.'" **7** Då frågade han dem: "Huru såg den mannen
ut, som kom emot eder och talade till eder på detta sätt?" **8** De
svarade honom: "Mannen bar en hårmantel och var omgjordad
med en lädergördel om sina länder." Då sade han: "Det var
tisbiten Elia." **9** Och han sände till honom en underhövitsman
med femtio man. Och när denne kom upp till honom, där han
satt på toppen av berget, sade han till honom: "Du gudsman,
konungen befaller dig att komma ned." **10** Men Elia svarade och
sade till underhövitsmannen: "Om jag är en gudsman, så komme
eld ned från himmelen och förtäre dig och dina femtio." Då kom
eld ned från himmelen och förtärde honom och hans femtio.
11 Och han sände åter till honom en annan underhövitsman
med femtio man. Denne tog till orda och sade till honom: "Du
gudsman, så säger konungen: Kom strax ned." **12** Men Elia
svarade och sade till dem: "Om jag är en gudsman, så komme
eld ned från himmelen och förtäre dig och dina femtio." Då kom
Guds eld ned från himmelen och förtärde honom och hans
femtio. **13** Åter sände han åstad en tredje underhövitsman med
femtio man Och denne tredje underhövitsman drog ditupp, och
när han kom fram, föll han ned på sina knän för Elia och bad
honom och sade till honom: "Du gudsman, låt mitt liv och dessa
dina femtio tjänares liv vara något aktat i dina ögon. **14** Se,
eld har kommit ned från himmelen och förtärt de första två
underhövitsmännen med deras femtio man; men låt nu mitt liv
vara något aktat i dina ögon. **15** Och HERRENS ängel sade till
Elia: "Gå ned med honom, frukta icke för honom." Då stod han
upp och gick med honom ned till konungen **16** Och han sade till
denne: "Så säger HERREN: Eftersom du skickade sändebud för
att fråga Baal-Sebub, guden i Ekron -- likasom om i Israel icke
funnes någon Gud, som du kunde fråga härom -- fördenskull
skall du icke få komma upp ur den säng i vilken du har lagt
dig, ty du skall döden dö." **17** Och han dog, i enlighet med det
HERRENS ord som Elia hade talat; och Joram blev konung
efter honom, i Jorams, Josafats sons, Juda konungs, andra
regeringsår. Han hade nämligen ingen son. **18** Vad nu mer är att
säga om Ahasja, om vad han gjorde, det finnes upptecknat i
Israels konungars krönika.

2 Vid den tid då HERREN ville upptaga Elia till himmelen i en
stormvind gingo Elia och Elisa från Gilgal. **2** Och Elia sade
till Elisa: "Stanna här, ty HERREN har sänt mig till Betel." Men
Elisa svarade: "Så sant HERREN lever, och så sant du själv
lever, jag lämnar dig icke. Och de gingo ned till Betel. **3** Då
kommo profetlärjungarna i Betel ut till Elisa och sade till honom:
"Vet du att HERREN i dag vill taga din herre ifrån dig, upp över
ditt huvud?" Han svarade: "Ja, jag vet det; tigen stilla." **4** Och
Elia sade till honom: "Elisa, stanna här, ty HERREN har sänt
mig till Jeriko." Men han svarade: "Så sant HERREN lever, och
så sant du själv lever, jag lämnar dig icke." Och de kommo till
Jeriko. **5** Då gingo profetlärjungarna i Jeriko fram till Elisa och
sade till honom: "Vet du att HERREN i dag vill taga din herre
ifrån dig, upp över ditt huvud?" Han svarade: "Ja, jag vet det;
tigen stilla." **6** Och Elia sade till honom: "Stanna här, ty HERREN
har sänt mig till Jordan." Men han svarade: "Så sant HERREN
lever, och så sant du själv lever, jag lämnar dig icke." Och de
gingo båda åstad. **7** Men femtio män av profetlärjungarna gingo
ock åstad och ställde sig på något avstånd, längre bort, under
det att de båda stodo vid Jordan. **8** Och Elia tog sin mantel och
vek ihop den och slog på vattnet; då delade sig detta åt två
sidor. Och de gingo så båda på torr mark därigenom. **9** När de
hade kommit över, sade Elia till Elisa: "Bed mig om vad jag skall
göra för dig, innan jag bliver tagen ifrån dig." Elisa sade "Må
en dubbel arvslott av din ande falla mig till." **10** Han svarade:
"Du har bett om något svårt. Men om du ser mig, när jag bliver
tagen ifrån dig, då kommer det dock att så ske dig; varom icke,
så sker det ej." **11** Under det att de nu gingo och talade, syntes
plötsligt en vagn eld, med hästar av eld, och skilde de båda från
varandra; och Elia for i stormvinden upp till himmelen. **12** Och
Elisa såg det och ropade: "Min fader, min fader! Du som för
Israel är både vagnar och ryttare!" Sedan såg han honom icke
mer. Och han fattade i sina kläder och rev sönder dem i två
stycken. **13** Därefter tog han upp Elias mantel, som hade fallit
av denne, och vände så om och ställde sig vid Jordans strand.
14 Och han tog Elias mantel, som hade fallit av denne, och
slog på vattnet och sade: "Var är HERREN, Elias Gud?" Då nu
också Elisa slog på vattnet, delade det sig åt två sidor, och
han gick över. **15** När profetlärjungarna, som voro vid Jeriko
på något avstånd, sågo detta, sade de: "Elias ande vilar på
Elisa." Och de kommo honom till mötes och bugade sig ned
till jorden för honom. **16** Och de sade till honom: "Se, bland
dina tjänare finnas femtio raska män; låt dessa gå och söka
efter din herre. Kanhända har HERRENS Ande lyft upp honom
och kastat honom på något berg eller i någon dal." Men han
svarade: "Sänden ingen åstad. **17** Men när de länge och väl
enträget hade bett honom därom, sade han: "Så sänden då
åstad." Då sände de åstad femtio män; och dessa sökte efter
honom i tre dagar, men funno honom icke. **18** När de sedan
kommo tillbaka till honom, medan han ännu vistades i Jeriko,
sade han till dem: "Sade jag icke till eder att I icke skullen gå?"

19 Och männen i staden sade till Elisa: "Stadens läge är ju
gott, såsom min herre ser, men vattnet är dåligt, och därav
komma missfall i landet." 20 Han sade: "Hämten hit åt mig en ny
skål och läggen salt däri." Och de hämtade en åt honom. 21
Därefter gick han ut till vattenkällan och kastade salt däri och
sade: "Så säger HERREN: Jag har nu gjort detta vatten sunt;
död och missfall skola icke mer komma därav. 22 Och vattnet
blev sunt, och har förblivit så ända till denna dag, i enlighet
med det ord Elisa talade. 23 Därifrån begav han sig upp till
Betel. Och under det han var på väg ditupp, kom en skara
gossar ut ur staden; och de begynte driva gäck med honom och
ropade till honom: "Upp med dig, du flintskalle! Upp med dig,
du flintskalle!" 24 När han då vände sig om och fick se dem,
uttalade han en förbannelse över dem i HERRENS namn. Då
kommo två björninnor ut ur skogen och sleto sönder fyrtiotvå av
barnen. 25 Därifrån gick han till berget Karmel och vände sedan
därifrån tillbaka till Samaria.

3 Joram, Ahabs son, blev konung över Israel i Samaria i
Josafats, Juda konungs, adertonde regeringsår, och han
regerade i tolv år. 2 Han gjorde vad ont var i HERRENS ögon;
dock icke såsom hans fader och moder, ty han skaffade bort
den Baalsstod som hans fader hade låtit göra. 3 Dock höll han
fast vid de Jerobeams, Nebats sons, synder genom vilka denne
hade kommit Israel att synda; från dessa avstod han icke. 4
Mesa, konungen i Moab, som ägde mycken boskap, hade i skatt
till konungen i Israel erlagt hundra tusen lamm och ull av hundra
tusen vädurar. 5 Men när Ahab var död, avföll konungen i Moab
från konungen i Israel. 6 Då drog konung Joram ut från Samaria
och mönstrade hela Israel. 7 Därefter sände han åstad bud till
Josafat, konungen i Juda, och lät säga honom: "Konungen i
Moab har avfallit från mig. Vill du draga med mig för att strida
mot Moab?" Han svarade: "Ja, jag vill draga ditupp -- jag såsom
du, mitt folk såsom ditt folk, mina hästar såsom dina hästar!"
8 Och han frågade: "Vilken väg skola vi draga ditupp?" Han
svarade "Vägen genom Edoms öken." 9 Så drogo då konungen
i Israel konungen i Juda och konungen i Edom åstad; men när
de hade färdats sju dagsresor, fanns intet vatten för hären och
för djuren som de hade med sig. 10 Då sade Israels konung:
"Ack att HERREN skulle kalla tillhopa dessa tre konungar för att
giva dem i Moabs hand!" 11 Men Josafat sade: "Finnes här
ingen HERRENS profet, så att vi kunna fråga HERREN genom
honom?" Då svarade en av Israels konungs tjänare och sade:
"Elisa, Safats son, finnes här, han som plägade gjuta vatten
på Elias händer." 12 Josafat sade: "Hos honom är HERRENS
ord." Israels konung och Josafat och Edoms konung gingo då
ned till honom. 13 Men Elisa sade till Israels konung: "Vad
har du med mig att göra? Gå du till din faders profeter och
till din moders profeter." Israels konung svarade honom: "Bort
det, att HERREN skulle hava kallat tillhopa dessa tre konungar
för att giva dem i Moabs hand!" 14 Då sade Elisa: "Så sant
HERREN Sebaot lever, han vilkens tjänare jag är: om jag icke
hade undseende för Josafat, Juda konung, så skulle jag icke
akta på dig eller se till dig. 15 Men hämten nu hit åt mig en
harpospelare." Så ofta harpospelaren spelade, kom nämligen
HERRENS hand över honom. 16 Och han sade: "Så säger
HERREN: Gräven i denna dal grop vid grop. 17 Ty så säger
HERREN: I skolen icke märka någon vind, ej heller se något
regn, men likväl skall denna dal bliva full med vatten, så att
både I själva skolen hava att dricka och eder boskap och edra
övriga djur. 18 Dock anser HERREN icke ens detta vara nog,
utan han vill ock giva Moab i eder hand. 19 Och I skolen intaga
alla befästa städer och alla andra ansenliga städer, I skolen
fälla alla nyttiga träd och kasta igen alla vattenkällor, och alla
bördiga åkerstycken skolen I fördärva med stenar." 20 Och se,
om morgonen, vid den tid då spisoffret frambäres, strömmade
vatten till från Edomssidan, så att landet fylldes med vatten. 21
Moabiterna hade nu allasammans hört att konungarna hade
dragit upp för att strida mot dem, och alla de som voro vid
vapenför ålder eller därutöver blevo uppbådade och stodo nu
vid gränsen. 22 Men bittida om morgonen, när solen gick upp
och lyste på vattnet, sågo moabiterna vattnet framför sig rött
såsom blod. 23 Då sade de: "Det är blod! Konungarna hava helt
visst råkat i strid och därvid dräpt varandra. Nu till plundring,
Moab!" 24 Men när de kommo till Israels läger, bröto israeliterna
fram och slogo moabiterna, så att de flydde för dem. Och de
drogo in i landet och slogo ytterligare moabiterna. 25 Och
städerna förstörde de, och på alla bördiga åkerstycken kastade
de var och en sin sten, till dess de hade överhöljt dem, och
alla vattenkällor täppte de till, och alla nyttiga träd fällde de, så
att de till slut lämnade kvar allenast stenarna av Kir-Hareset.
Men när slungkastarna omringade staden och besköto den
26 och Moabs konung såg att han icke kunde hålla stånd i
striden, tog han med sig sju hundra svärdbeväpnade män för att
slå sig igenom till Edoms konung; men de kunde det icke. 27
Då tog han sin förstfödde son, den som skulle bliva konung
efter honom, och offrade denne på muren till ett brännoffer. Då
drabbades Israel av svår hemsökelse, så att de måste bryta upp
och lämna honom i fred och vända tillbaka till sitt land igen.

4 Och en kvinna som var hustru till en av profetlärjungarna
ropade till Elisa och sade: "Min man, din tjänare, har dött,
och du vet att din tjänare fruktade HERREN; nu kommer hans
fordringsägare och vill taga mina båda söner till trälar. 2 Elisa
sade till henne: "Vad kan jag göra för dig? Säg mig, vad har du i
huset?" Hon svarade: "Din tjänarinna har intet annat i huset än
en flaska smörjelseolja." 3 Då sade han: "Gå och låna dig kärl
utifrån av alla dina grannar, tomma kärl, men icke för få. 4 Gå
så in, och stäng igen dörren om dig och dina söner, och gjut i
alla dessa kärl; och när ett kärl är fullt, så flytta undan det." 5 Då
gick hon ifrån honom. Och sedan hon hade stängt igen dörren
om sig och sina söner, buro de fram kärlen till henne, och hon
göt i. 6 Och när kärlen voro fulla, sade hon till sin son: "Bär fram
åt mig ännu ett kärl." Men han svarade henne: "Här finnes intet
kärl mer. Då stannade oljan av. 7 Och hon kom och berättade
detta för gudsmannen. Då sade han: "Gå och sälj oljan, och
betala din skuld. Sedan må du med dina söner leva av det som
bliver över." 8 En dag kom Elisa över till Sunem. Där bodde en
rik kvinna, som nödgade honom att äta hos sig; och så ofta han
sedan kom ditöver, tog han in där och åt. 9 Då sade hon en
gång till sin man: "Se, jag har förnummit att han som beständigt

kommer hitöver är en helig gudsman. 10 Så låt oss nu mura upp
ett litet rum på taket och där sätta in åt honom en säng, ett bord,
en stol och en ljusstake, så att han kan få taga in där, när han
kommer till oss." 11 Så kom han dit en dag och fick då taga in i
rummet och ligga där. 12 Och han sade till sin tjänare Gehasi:
"Kalla hit sunemitiskan." Då kallade han dit henne, och hon
infann sig där hos tjänaren. 13 Ytterligare tillsade han honom:
"Säg till henne: 'Se, du har haft allt detta besvär för oss. Vad kan
nu jag göra för dig? Har du något att andraga hos konungen
eller hos härhövitsmannen?'" Men hon svarade: "Nej; jag bor ju
här mitt ibland mitt folk." 14 Sedan frågade han: "Vad kan jag då
göra för henne?" Gehasi svarade: "Jo, hon har ingen son, och
hennes man är gammal." 15 Så sade han då: "Kalla henne
hitin." Då kallade han dit henne, och hon stannade i dörren.
16 Och han sade: "Nästa år vid just denna tid skall du hava
en son i famnen." Hon svarade: "Nej, min herre, du gudsman,
inbilla icke din tjänarinna något sådant." 17 Men kvinnan blev
havande och födde en son följande år, just vid den tid som
Elisa hade sagt henne. 18 Och när gossen blev större, hände
sig en dag att han gick ut till sin fader hos skördemännen. 19
Då begynte han klaga för sin fader: "Mitt huvud! Mitt huvud!"
Denne sade till sin tjänare: "Tag honom och bär honom till hans
moder. 20 Han tog honom då och förde honom till hans moder.
Och han satt i hennes knä till middagstiden; då gav han upp
andan. 21 Men hon gick upp och lade honom på gudsmannens
säng och stängde igen om honom och gick ut. 22 Därefter
kallade hon på sin man och sade: "Sänd till mig en av tjänarna
med en åsninna, så vill jag skynda till gudsmannen; sedan
kommer jag strax tillbaka." 23 Han sade: "Varför vill du i dag
fara till honom? Det är ju varken nymånad eller sabbat." Hon
svarade: "Oroa dig icke!" 24 Sedan lät hon sadla åsninnan
och sade till sin tjänare: "Driv på framåt, och gör icke något
uppehåll i min färd, förrän jag säger dig till." 25 Så begav hon
sig åstad och kom till gudsmannen på berget Karmel. Då nu
gudsmannen fick se henne på något avstånd, sade han till sin
tjänare Gehasi: "Se, där är sunemitiskan. 26 Skynda nu emot
henne och fråga henne: 'Allt står väl rätt till med dig och med
din man och med gossen?'" Hon svarade: "Ja." 27 Men när
hon kom upp till gudsmannen på berget, fattade hon om hans
fötter. Då gick Gehasi fram och ville driva henne undan; men
gudsmannen sade: "Låt henne vara, ty hennes själ är bedrövad;
men HERREN hade fördolt detta för mig och icke låtit mig få
veta det." 28 Och hon sade: "Hade jag väl bett min herre om en
son? Sade jag icke fastmer att du icke skulle inbilla mig något?"
29 Då sade han till Gehasi: "Omgjorda dina länder och tag min
stav i din hand och gå åstad; om du möter någon, så hälsa icke
på honom, och om någon hälsar på dig, så besvara icke hans
hälsning. Och lägg sedan min stav på gossens ansikte." 30
Men gossens moder sade: "Så sant HERREN lever, och så
sant du själv lever, jag släpper dig icke." Då stod han upp och
följde med henne. 31 Men Gehasi hade redan gått före dem och
lagt staven på gossens ansikte; dock hördes icke ett ljud, och
intet spår av förnimmelse kunde märkas. Då vände han om och
gick honom till mötes och berättade det för honom och sade:
"Gossen har icke vaknat upp." 32 Och när Elisa kom in i huset,
fick han se att gossen låg död på hans säng. 33 Då gick han in
och stängde igen dörren om dem båda och bad till HERREN. 34
Och han steg upp i sängen och lade sig över gossen, så att han
hade sin mun på hans mun, sina ögon på hans ögon och sina
händer på hans händer. När han så lutade sig ned över gossen,
blev kroppen varm. 35 Därefter gick han åter fram och tillbaka i
rummet och steg så åter upp i sängen och lutade sig ned över
honom. Då nös gossen, ända till sju gånger. Och därpå slog
gossen upp ögonen. 36 Sedan ropade han på Gehasi och sade:
"Kalla hit sunemitiskan." Då kallade han in henne, och när hon
kom in till honom, sade han: "Tag din son." 37 Då kom hon fram
och föll ned för hans fötter och bugade sig mot jorden. Därefter
tog hon sin son och gick ut. 38 Och Elisa kom åter till Gilgal,
medan hungersnöden var i landet. När då profetlärjungarna
sutto där inför honom, sade han till sin tjänare "Sätt på den
stora grytan och koka något till soppa åt profetlärjungarna." 39
Och en av dem gick ut på marken för att plocka något grönt; då
fick han se en vild slingerväxt, och av den plockade han något
som liknade gurkor, sin mantel full. När han sedan kom in, skar
han sönder dem och lade dem i soppgrytan; ty de kände icke till
dem. 40 Och de öste upp åt männen, för att de skulle äta. Men
så snart de hade begynt äta av soppan, gåvo de upp ett rop och
sade: "Döden är i grytan, du gudsman!" Och de kunde icke äta.
41 Då sade han: "Skaffen hit mjöl." Detta kastade han i grytan.
Därefter sade han: "Ös upp åt folket och låt dem äta." Och intet
skadligt fanns nu mer i grytan. 42 Och en man kom från Baal-
Salisa och förde med sig åt gudsmannen förstlingsbröd; tjugu
kornbröd, och ax av grönskuren säd i sin påse. Då sade han:
"Giv det åt folket att äta." 43 Men hans tjänare sade: "Huru skall
jag kunna sätta fram detta för hundra män?" Han sade: "Giv det
åt folket att äta; ty så säger HERREN: De skola äta och få över.
44 Då satte han fram det för dem. Och de åto och fingo över,
såsom HERREN hade sagt.

5 Naaman, den arameiske konungens härhövitsman, hade
stort anseende hos sin herre och var högt aktad, ty genom
honom hade HERREN givit seger åt Aram; och han var en
tapper stridsman, men spetälsk. 2 Nu hade araméerna, en
gång då de drogo ut på strövtåg, fört med sig såsom fånge
ur Israels land en ung flicka, som kom i tjänst hos Naamans
hustru. 3 Denna sade till sin fru: "Ack att min herre vore hos
profeten i Samaria, så skulle denne nog befria honom från hans
spetälska!" 4 Då gick hon åstad och berättade detta för sin
herre och sade: "Så och så har flickan ifrån Israels land sagt. 5
Konungen i Aram svarade: "Far dit, så skall jag sända brev till
konungen i Israel." Så for han då och tog med sig tio talenter
silver och sex tusen siklar guld, så ock tio högtidsdräkter. 6 Och
han överlämnade brevet till Israels konung, och däri stod det:
"Nu, när detta brev kommer dig till handa, må du veta att jag har
sänt till dig min tjänare Naaman, för att du må befria honom från
hans spetälska." 7 När Israels konung hade läst brevet, rev han
sönder sina kläder och sade: "Är jag då Gud, så att jag skulle
kunna döda och göra levande, eftersom denne sänder bud till
mig att jag skall befria en man från hans spetälska? Märken nu
och sen huru han söker sak med mig." 8 Men när gudsmannen

Elisa hörde att Israels konung hade rivit sönder sina kläder,
sände han till konungen och lät säga: "Varför har du rivit sönder
dina kläder? Låt honom komma till mig, så skall han förnimma
att en profet finnes i Israel." 9 Så kom då Naaman med sina
hästar och vagnar och stannade vid dörren till Elisas hus. 10 Då
sände Elisa ett bud ut till honom och lät säga: "Gå bort och
bada dig sju gånger i Jordan, så skall ditt kött åter bliva sig likt,
och du skall bliva ren." 11 Men Naaman blev vred och for sin
väg, i det han sade: "Jag tänkte att han skulle gå ut till mig och
träda fram och åkalla HERRENS, sin Guds, namn och föra sin
hand fram och åter över stället och så taga bort spetälskan. 12
Äro icke Damaskus' floder, Abana och Parpar, bättre än alla
vatten Israel? Då kunde jag ju lika gärna bada mig i dem för att
bliva ren." Så vände han om och for sin väg i vrede. 13 Men
hans tjänare gingo fram och talade till honom och sade: "Min
fader, om profeten hade förelagt dig något svårt, skulle du då
icke hava gjort det? Huru mycket mer nu, då han allenast har
sagt till dig: 'Bada dig, så bliver du ren'! 14 Då for han ned och
doppade sig i Jordan sju gånger, såsom gudsmannen hade
sagt; och hans kött blev då åter sig likt, friskt såsom en ung
gosses kött, och han blev ren. 15 Därefter vände han tillbaka till
gudsmannen med hela sin skara och gick in och trädde fram för
honom och sade: "Se, nu vet jag att ingen Gud finnes på hela
jorden utom i Israel. Så tag nu emot en tacksamhetsskänk av
din tjänare." 16 Men han svarade: "Så sant HERREN lever,
han vilkens tjänare jag är, jag vill icke taga emot den." Och
fastän han enträget bad honom att taga emot den, ville han
icke. 17 Då sade Naaman: "Om du icke vill detta, så låt då din
tjänare få så mycket jord som ett par mulåsnor kunna bära. Ty
din tjänare vill icke mer offra brännoffer och slaktoffer åt andra
gudar, utan allenast åt HERREN. 18 Detta må dock HERREN
förlåta din tjänare: när min herre går in i Rimmons tempel för att
där böja knä, och han då stöder sig vid min hand, och jag också
böjer knä där i Rimmons tempel, må då HERREN förlåta din
tjänare, när jag så böjer knä i Rimmons tempel. 19 Han sade till
honom: "Far i frid." Men när hän hade lämnat honom och farit
ett stycke väg framåt, 20 tänkte Gehasi, gudsmannen Elisas
tjänare: "Se, min herre har släppt denne Naaman från Aram,
utan att taga emot av honom vad han hade fört med sig. Så sant
HERREN lever, jag vill skynda efter honom och söka få något
av honom." 21 Så gav sig då Gehasi åstad efter Naaman. Men
när Naaman såg någon skynda efter sig, steg han med hast
ned från vagnen och gick emot honom och sade: "Allt står väl
rätt till?" 22 Han svarade: "Ja; men min herre har sänt mig och
låter säga: 'Just nu hava två unga män, profetlärjungar, kommit
till mig från Efraims bergsbygd; giv dem en talent silver och två
högtidsdräkter.'" 23 Naaman svarade: "Värdes taga två talenter."
Och han bad honom enträget och knöt så in två talenter silver i
två pungar och tog fram två högtidsdräkter, och lämnade detta åt
två av sina tjänare, och dessa buro det framför honom. 24 Men
när han kom till kullen, tog han det ur deras hand och lade det i
förvar i huset; sedan lät han männen gå sin väg. 25 Därefter gick
han in och trädde fram för sin herre. Då frågade Elisa honom:
"Varifrån kommer du, Gehasi?" Han svarade: "Din tjänare har
ingenstädes varit." 26 Då sade han till honom: "Menar du att jag
icke i min ande var med, när en man vände om från sin vagn
och gick emot dig? Är det nu tid att du skaffar dig silver och
skaffar dig kläder, så ock olivplanteringar, vingårdar, får och
fäkreatur, tjänare och tjänarinnor, 27 nu då Naamans spetälska
kommer att låda vid dig och vid dina efterkommande för evigt?"
Så gick denne ut ifrån honom, vit såsom snö av spetälska.

6 Profetlärjungarna sade till Elisa: "Se, rummet där vi sitta
inför dig är för trångt för oss." 2 Låt oss därför gå till Jordan
och därifrån hämta var sin timmerstock, så att vi där kunna
bygga oss ett annat hus att sitta i." Han svarade: "Gån åstad." 3
Men en av dem sade: "Värdes själv gå med dina tjänaren." Han
varade: "Ja, jag skall gå med." 4 Så gick han med dem. Och
när de kommo till Jordan, begynte de hugga ned träd. 5 Men
under det att en av dem höll på att fälla en stock, föll yxjärnet i
vattnet. Då gav han upp ett rop och sade: "Ack, min herre, yxan
var ju lånad." 6 Gudsmannen frågade: "Var föll den i?" Och han
visade honom stället. Då högg han av ett stycke trä och kastade
det i där och fick så järnet att flyta upp. 7 Sedan sade han: "Tag
nu upp det." Då räckte mannen ut sin hand och tog det. 8 Och
konungen i Aram låg i krig med Israel. Men när han rådförde
sig med sina tjänare och sade: "På det och det stället vill jag
lägra mig", 9 då sände gudsmannen bud till Israels konung och
lät säga: "Tag dig till vara för att tåga fram vid det stället, ty
araméerna ligga där." 10 Då sände Israels konung till det ställe
som gudsmannen hade angivit för honom och varnat honom
för; och han tog sig till vara där. Detta skedde icke allenast en
gång eller två gånger. 11 Häröver blev konungen i Aram mycket
orolig; och han kallade till sig sina tjänare och sade till dem:
"Kunnen I icke säga mig vem av de våra det är som håller med
Israels konung?" 12 Då svarade en av hans tjänare: "Icke så,
min herre konung; men Elisa, profeten i Israel, kungör för Israels
konung vart ord som du talar i din sovkammare." 13 Han sade:
"Gån och sen till, var han finnes, så att jag kan sända åstad
och gripa honom." Och man berättade för honom att han var i
Dotan. 14 Då sände han dit hästar och vagnar och en stor här;
och de kommo dit om natten och omringade staden. 15 När nu
gudsmannens tjänare bittida om morgonen stod upp och gick ut,
fick han se att en här hade lägrat sig runt omkring staden med
hästar och vagnar. Då sade tjänaren till honom: "Ack, min herre,
huru skola vi nu göra?" 16 Han svarade: "Frukta icke; ty de som
äro med oss äro flera än de som äro med dem." 17 Och Elisa
bad och sade: "HERRE, öppna hans ögon, så att han ser." Då
öppnade HERREN tjänarens ögon, och han fick se att berget var
fullt med hästar och vagnar av eld, runt omkring Elisa. 18 När de
nu drogo ned mot honom, bad Elisa till HERREN och sade: "Slå
detta folk med blindhet." Då slog han dem med blindhet, såsom
Elisa bad. 19 Och Elisa sade till dem: "Detta är icke den rätta
vägen eller den rätta staden. Följen mig, så skall jag föra eder
till den man som I söken." Därefter förde han dem till Samaria.
20 Men när de kommo till Samaria, sade Elisa: "HERRE, öppna
dessas ögon, så att de se." Då öppnade HERREN deras ögon,
och de fingo se att de voro mitt i Samaria. 21 När då Israels
konung såg dem, sade han till Elisa: "Skall jag hugga ned dem,
min fader, skall jag hugga ned dem?" 22 Han svarade: "Du skall

icke hugga ned dem. Du plägar ju icke ens hugga ned dem som
du har tagit till fånga med svärd och båge. Sätt fram för dem
mat och dryck och låt dem äta och dricka, och låt dem sedan gå
till sin herre igen" 23 Då tillredde han åt dem en stor måltid,
och när de hade ätit och druckit, lät han dem gå; och de gingo
till sin herre igen. Sedan kommo icke vidare några arameiska
strövskaror in i Israels land. 24 Därefter hände sig att Ben-
Hadad, konungen i Aram, samlade hela sin här och drog upp
och belägrade Samaria. 25 Och medan de belägrade Samaria,
uppstod där en så stor hungersnöd, att man betalade åttio siklar
silver för ett åsnehuvud och fem siklar silver för en fjärdedels
kab duvoträck. 26 Och en gång då Israels konung gick omkring
på muren ropade en kvinna till honom och sade: "Hjälp, min
herre konung!" 27 Han svarade: "Hjälper icke HERREN dig,
varifrån skall då jag kunna skaffa hjälp åt dig? Från logen eller
från vinpressen?" 28 Och konungen frågade henne: "Vad fattas
dig?" Hon svarade: "Kvinnan där sade till mig: 'Giv hit din son,
så att vi få äta honom i dag, så skola vi äta min son i morgon.'
29 Så kokade vi min son och åto upp honom. Nästa dag sade
jag till henne: 'Giv nu hit din son, så att vi få äta honom.' Men då
gömde hon undan sin son." 30 När konungen hörde kvinnans
ord, rev han sönder sina kläder, där han gick på muren. Då fick
folket se att han hade säcktyg inunder, närmast kroppen. 31
Och han sade: "Gud straffe mig nu och framgent, om Elisas,
Safats sons, huvud i dag får sitta kvar på honom." 32 Så sände
han då dit en man före sig, under det att Elisa satt i sitt hus
och de äldste sutto där hos honom. Men innan den utskickade
hann fram till honom, sade han till de äldste: "Sen I huru denne
mördarson sänder hit en man för att taga mitt huvud? Men sen
nu till, att I stängen igen dörren, när den utskickade kommer;
och spärren så vägen för honom med den. Jag hör nu ock ljudet
av hans herres steg efter honom." 33 Medan han ännu talade
med dem, kom den utskickade ned till honom. Och denne sade:
"Se, detta är en olycka som kommer från HERREN; huru skall
jag då längre kunna hoppas på HERREN?"

7 Men Elisa svarade: "Hören HERRENS ord. Så säger
HERREN: I morgon vid denna tid skall man få ett sea-mått
fint mjöl för en sikel, så ock två sea-mått korn för en sikel, i
Samarias port." 2 Den kämpe vid vilkens hand konungen stödde
sig svarade då gudsmannen och sade: "Om HERREN också
gjorde fönster på himmelen, huru skulle väl detta kunna ske?"
Han sade: "Du skall få se det med egna ögon, men du skall
icke få äta därav." 3 Utanför stadsporten uppehöllo sig då fyra
spetälska män. Dessa sade till varandra: "Varför skola vi stanna
kvar här, till dess vi dö?" 4 Om vi besluta oss för att gå in i
staden nu då hungersnöd är i staden, så skola vi dö där, och
om vi stanna här, skola vi ock dö. Välan då, låt oss gå över till
araméernas läger; låta de oss leva, så få vi leva, och döda de
oss, så må vi dö." 5 Så stodo de då upp i skymningen för att
gå in i araméernas läger. Men när de kommo till utkanten av
araméernas läger, se, då fanns ingen människa där. 6 Ty Herren
hade låtit ett dån av vagnar och hästar höras i araméernas
läger, ett dån såsom av en stor här, så att de hade sagt till
varandra: "Förvisso har Israels konung lejt hjälp mot oss av
hetiternas och egyptiernas konungar, för att dessa skola komma
över oss." 7 Därför hade de brutit upp och flytt i skymningen och
hade övergivit sina tält, sina hästar och åsnor, lägret sådant det
stod; de hade flytt för att rädda sina liv. 8 När de spetälska nu
kommo till utkanten av lägret, gingo de in i ett tält och åto och
drucko, och togo därur silver och guld och kläder, och gingo så
bort och gömde det. Sedan vände de tillbaka och gingo in i ett
annat tält och togo vad där fanns, och gingo så bort och gömde
det. 9 Men därefter sade de till varandra: "Vi bete oss icke rätt. I
dag kunna vi frambära ett glädjebudskap. Men om vi nu tiga och
vänta till i morgon, när det bliver dager, så skall det tillräknas
oss såsom missgärning. Välan då, låt oss gå och berätta detta i
konungens hus. 10 Så gingo de åstad och ropade an vakten vid
stadsporten och berättade för dem och sade: "Vi kommo till
araméernas läger, men där fanns ingen människa, och icke ett
ljud av någon människa hördes; där stodo allenast hästarna
och åsnorna bundna och tälten såsom de pläga stå." 11 Detta
ropades sedan ut av dem som höllo vakt vid porten, och man
förkunnade det också inne i konungens hus. 12 Konungen stod
då upp om natten och sade till sina tjänare: "Jag vill säga eder
vad araméerna hava för händer mot oss. De veta att vi lida
hungersnöd, därför hava de gått ut ur lägret och gömt sig ute på
marken, i det de tänka att de skola gripa oss levande, när vi nu
gå ut ur staden, och att de så skola komma in i staden." 13 Men
en av hans tjänare svarade och sade: "Låt oss taga fem av de
återstående hästarna, dem som ännu finnas kvar härinne -- det
skall ju eljest gå dem såsom det går hela hopen av israeliter
som ännu äro kvar härinne, eller såsom det har gått hela hopen
av israeliter som redan hava omkommit -- och låt oss sända
åstad och se efter." 14 Så tog man då två vagnar med hästar för,
och konungen sände dem åstad efter araméernas här och sade:
"Faren åstad och sen efter." 15 Dessa foro nu efter dem ända
till Jordan; och se, hela vägen var full med kläder och andra
saker som araméerna hade kastat ifrån sig, när de hastade
bort. Och de utskickade kommo tillbaka och berättade detta
för konungen. 16 Då drog folket ut och plundrade Araméernas
läger; och nu fick man ett sea-mått fint mjöl för en sikel och
likaså två sea-mått korn för en sikel, såsom HERREN hade
sagt. 17 Och den kämpe vid vilkens hand konungen plägade
stödja sig hade av honom blivit satt till att hålla ordning vid
stadsporten; men folket trampade honom till döds i porten, detta
i enlighet med gudsmannens ord, vad denne hade sagt, när
konungen kom ned till honom. 18 Ty när gudsmannen sade till
konungen: "I morgon vid denna tid skall man i Samarias port få
två sea-mått korn för en sikel och likaså ett sea-mått fint mjöl för
en sikel", 19 då svarade kämpen gudsmannen och sade: "Om
HERREN också gjorde fönster på himmelen, huru skulle väl
något sådant kunna ske?" Då sade han: "Du skall få se det
med egna ögon, men du skall icke få äta därav." 20 Så gick det
honom ock, ty folket trampade honom till döds i porten.

8 Och Elisa talade till den kvinna vilkens son han hade gjort
levande, han sade: "Stå upp och drag bort med ditt husfolk
och vistas var du kan, ty HERREN har bjudit hungersnöden
komma, och den har redan kommit in i landet och skall räcka i
sju år." 2 Då stod kvinnan upp och gjorde såsom gudsmannen

sade; hon drog bort med sitt husfolk och vistades i filistéernas
land i sju år. 3 Men när de sju åren voro förlidna, kom kvinnan
tillbaka ifrån filistéernas land; och hon gick åstad för att anropa
konungen om att återfå sitt hus och sin åker. 4 Och konungen
höll då på att tala med Gehasi, gudsmannens tjänare, och sade:
"Förtälj för mig alla de stora ting som Elisa har gjort." 5 Och just
som han förtäljde för konungen huru han hade gjort en död
levande, då kom den kvinna vilkens son han hade gjort levande
och anropade konungen om att återfå sitt hus och sin åker. Då
sade Gehasi: "Min herre konung, detta är kvinnan, och detta är
hennes son, den som Elisa har gjort levande." 6 Då frågade
konungen kvinnan, och hon förtäljde allt för honom. Sedan lät
konungen henne få en hovman med sig och sade: "Skaffa
tillbaka allt vad som tillhör henne, och därtill all avkastning av
åkern, från den dag då hon lämnade landet ända till nu." 7 Och
Elisa kom till Damaskus, under det att Ben-Hadad, konungen i
Aram, låg sjuk. När man nu berättade för denne att gudsmannen
hade kommit dit, 8 sade konungen till Hasael: "Tag skänker
med dig och gå gudsmannen till mötes, och fråga HERREN
genom honom om jag skall tillfriskna från denna sjukdom. 9 Så
gick då Hasael honom till mötes och tog med sig skänker, allt
det bästa som fanns i Damaskus, så mycket som fyrtio kameler
kunde bära. Och han kom och trädde fram för honom och sade:
"Din son Ben-Hadad, konungen i Aram, har sänt mig till dig och
låter fråga: 'Skall jag tillfriskna från denna sjukdom?'" 10 Elisa
svarade honom: "Gå och säg till honom: 'Du skall tillfriskna.'
Men HERREN har uppenbarat för mig att han likväl skall dö." 11
Och gudsmannen stirrade framför sig och betraktade honom
länge och väl; därefter begynte han gråta. 12 Då sade Hasael:
"Varför gråter min herre?" Han svarade: "Därför att jag vet huru
mycket ont du skall göra Israels barn: du skall sätta eld på
deras fästen, deras unga män skall du dräpa med svärd, deras
späda barn skall du krossa, och deras havande kvinnor skall du
upprista." 13 Hasael sade: "Vad är väl din tjänare, den hunden,
eftersom han skulle kunna göra så stora ting?" Elisa svarade:
"HERREN har uppenbarat för mig att du skall bliva konung över
Aram." 14 Och han gick ifrån Elisa och kom till sin herre. Då
frågade denne honom: "Vad sade Elisa till dig?" Han svarade:
"Han sade till mig att du skall tillfriskna." 15 Men dagen därefter
tog han täcket och doppade det i vatten och bredde ut det över
hans ansikte; detta blev hans död. Och Hasael blev konung
efter honom. 16 I Jorams, Ahabs sons, Israels konungs, femte
regeringsår, medan Josafat var konung i Juda, blev Joram,
Josafats son, konung i Juda. 17 Han var trettiotvå år gammal,
när han blev konung, och han regerade åtta år i Jerusalem. 18
Men han vandrade på Israels konungars väg, såsom Ahabs hus
hade gjort, ty en dotter till Ahab var hans hustru; han gjorde vad
ont var i HERRENS ögon. 19 Dock ville HERREN icke fördärva
Juda, för sin tjänare Davids skull, enligt sitt löfte till honom, att
han skulle låta honom och hans söner hava en lampa för alltid.
20 I hans tid avföll Edom från Juda välde och satte en egen
konung över sig. 21 Då drog Joram över till Sair med alla sina
stridsvagnar. Och om natten gjorde han ett anfall på edoméerna,
som hade omringat honom, och slog dem och hövitsmannen
över deras vagnar, men folket flydde till sina hyddor. 22 Så
avföll Edom från Juda välde, och det har varit skilt därifrån ända
till denna dag. Vid just samma tid avföll ock Libna. 23 Vad nu
mer är att säga om Joram och om allt vad han gjorde, det finnes
upptecknat i Juda konungars krönika. 24 Och Joram gick till vila
hos sina fäder och blev begraven hos sina fäder i Davids stad.
Och hans son Ahasja blev konung efter honom. 25 I Jorams,
Ahabs sons, Israels konungs, tolfte regeringsår blev Ahasja,
Jorams son, konung i Juda. 26 Tjugutvå år gammal var Ahasja,
när han blev konung, och han regerade ett år i Jerusalem. Hans
moder hette Atalja, dotter till Omri, Israels konung. 27 Han
vandrade på Ahabs hus' väg och gjorde vad ont var i HERRENS
ögon likasom Ahabs hus; han var ju nära besläktad med Ahabs
hus. 28 Och han drog åstad med Joram, Ahabs son, och stridde
mot Hasael, konungen i Aram, vid Ramot Gilead. Men Joram
blev sårad av araméerna. 29 Då vände konung Joram tillbaka,
för att i Jisreel låta hela sig från de sår som araméerna hade
tillfogat honom vid Rama, i striden mot Hasael, konungen i
Aram. Och Ahasja, Jorams son, Juda konung, for ned för att
besöka Joram, Ahabs son, i Jisreel, eftersom denne låg sjuk.

9 Profeten Elisa kallade till sig en av profetlärjungarna och
sade till honom: "Omgjorda dina länder och tag denna
oljeflaska med dig, och gå till Ramot i Gilead. 2 Och när du har
kommit dit, så sök upp Jehu, son till Josafat, son till Nimsi, och
gå in och bed honom stå upp, där han sitter bland sina bröder,
och för honom in i den innersta kammaren. 3 Tag så oljeflaskan
och gjut olja på hans huvud och säg: 'Så säger HERREN: Jag
har smort dig till konung över Israel.' Öppna sedan dörren och
fly, utan att dröja." 4 Så gick då den unge mannen, profetens
tjänare, åstad till Ramot i Gilead. 5 Och när han kom dit, fick
han se härens hövitsmän sitta där. Då sade han: "Jag har ett
ärende till dig, hövitsman." Jehu frågade: "Till vem av oss alla
här?" Han svarade: "Till dig själv, hövitsman." 6 Då stod han
upp och gick in i huset; och han göt oljan på hans huvud och
sade till honom: "Så säger HERREN Israels Gud: Jag har smort
dig till konung över HERRENS folk, över Israel. 7 Och du skall
förgöra Ahabs, din herres, hus; ty jag vill på Isebel hämnas
mina tjänare profeterna blod, ja, alla HERRENS tjänares blod. 8
Och Ahabs hela hus skall förgås jag skall utrota allt mankön av
Ahab hus, både små och stora i Israel. 9 Och jag skall göra
med Ahab hus såsom jag gjorde med Jerobeams, Nebats sons,
hus, och såsom jag gjorde med Baesas, Ahias sons, hus. 10
Och hundarna skola äta upp Isebel på Jisreels åkerfält, och
ingen skall begrava henne." Därefter öppnade han dörren och
flydde. 11 När sedan Jehu åter kom ut till sin herres tjänare,
frågade man honom: "Allt står väl rätt till? Varför kom denne
vanvetting till dig?" Han svarade dem: "I känen ju den mannen
och hans tal." 12 Men de sade: "Du vill bedraga oss; säg oss
sanningen." Då sade han: "Så och så talade han till mig och
sade: 'Så säger HERREN: Jag har smort dig till konung över
Israel.'" 13 Strax tog då var och en av dem sin mantel och lade
den under honom på själva trappan; och de stötte i basun och
ropade: "Jehu har blivit konung." 14 Och Jehu, son till Josafat,
son till Nimsi, anstiftade nu en sammansvärjning mot Joram.
(Joram hade då med hela Israel legat vid Ramot i Gilead för

att försvara det mot Hasael, konungen i Aram; 15 men själv
hade konung Joram vänt tillbaka, för att i Jisreel låta hela sig
från de sår som araméerna hade tillfogat honom under hans
strid mot Hasael, konungen i Aram.) Och Jehu sade: "Om I så
viljen, så låten ingen slippa ut ur staden, som kan gå åstad och
berätta detta i Jisreel." 16 Och Jehu steg upp i sin vagn och for
till Jisreel, ty Joram låg sjuk där; och Ahasja, Juda konung,
hade farit ditned för att besöka Joram. 17 När nu väktaren som
stod på tornet i Jisreel fick se Jehus skara, då han kom, sade
han: "Jag ser en skara." Då bjöd Joram att man skulle taga en
ryttare och sända honom dem till mötes och låta honom fråga
om allt stode rätt till. 18 Ryttaren red honom då till mötes och
sade: "Konungen låter fråga 'Allt står väl rätt till?'" Då svarade
Jehu: "Vad kommer den saken dig vid? Vänd, och följ efter mig."
Och väktaren berättade och sade: "Den utskickade har hunnit
fram till dem, men han kommer icke tillbaka." 19 Då sände
han en annan ryttare. när denne hade hunnit fram till dem,
sade han: "Konungen låter fråga: 'Allt står väl rätt till?'" Jehu
svarade: "Vad kommer den saken dig vid? Vänd, och följ efter
mig." 20 Väktaren berättade åter och sade: "Han har hunnit
fram till dem men han kommer icke tillbaka. På deras sätt att
fara fram ser det ut som vore det Jehu, Nimsis son, ty han far
fram såsom en vanvetting." 21 Då sade Joram: "Spänn för." Och
man spände för hans vagn. Och Joram, Israels konung, for nu
ut med Ahasja, Juda konung, var och en i sin vagn; de foro ut
för att möta Jehu. Och de träffade tillsammans med honom på
jisreeliten Nabots åkerstycke. 22 När Joram nu fick se Jehu,
sade han: "Allt står väl rätt till, Jehu?" Denne svarade: "Huru
skulle det kunna stå rätt till, så länge som du tål din moder
Isebels avgudiska väsen och hennes många trolldomskonster?"
23 Då svängde Joram om vagnen och flydde, i det han ropade
till Ahasja: "Förräderi, Ahasja!" 24 Men Jehu hade fattat bågen
i sin hand och sköt Joram i ryggen, att pilen gick ut genom
hjärtat, och han sjönk ned i sin vagn. 25 Därefter sade han
till sin livkämpe Bidkar: "Tag honom och kasta ut honom på
jisreeliten Nabots åkerstycke; kom ihåg huru HERREN, när jag
och du bredvid varandra redo bakom hans fader Ahab, om
denne uttalade den utsagan: 26 'Sannerligen, så visst som jag i
går såg Nabots och hans söners blod, säger HERREN, skall
jag just på detta åkerstycke vedergälla dig, säger HERREN.'
Tag därför honom nu och kasta ut honom här på åkerstycket, i
enlighet med HERRENS ord." 27 När Ahasja, Juda konung, såg
detta, flydde han åt Trädgårdshuset till. Men Jehu jagade efter
honom och ropade: "Skjuten ned också honom i vagnen." Så
skedde ock på Gurhöjden vid Jibleam; men han flydde vidare
till Megiddo och dog där. 28 Sedan förde hans tjänare honom
i vagnen till Jerusalem; och man begrov honom i hans grav
hos hans fäder, i Davids stad. 29 Ahasja hade blivit konung
över Juda i Jorams, Ahabs sons, elfte regeringsår. 30 Så kom
nu Jehu till Jisreel. När Isebel fick höra detta, sminkade hon
sig kring ögonen och smyckade sitt huvud och såg ut genom
fönstret. 31 Och när Jehu kom in genom porten, ropade hon:
"Allt står väl rätt till, du, Simri, som har dräpt din herre?" 32 Han
lyfte sitt ansikte upp mot fönstret och sade: "Vem håller med
mig? Vem?" Då sågo två eller tre hovmän ut, ned på honom. 33
Han sade: "Störten ned henne." Och de störtade ned henne, så
att hennes blod stänkte på väggen och på hästarna; och han
körde över henne. 34 Därefter gick han in och åt och drack.
Sedan sade han: "Tagen vara på henne, den förbannade, och
begraven henne, ty hon är dock en konungadotter." 35 Men när
de då gingo åstad för att begrava henne, funno de av henne
intet annat än huvudskålen, fötterna och händerna. 36 och de
vände tillbaka och berättade detta för honom. Då sade han:
"Detta är vad HERREN talade genom sin tjänare tisbiten Elia,
i det han sade: 'På Jisreels åkerfält skola hundarna äta upp
Isebels kött; 37 och Isebels döda kropp skall ligga såsom gödsel
på marken på Jisreels åkerfält, så att ingen skall kunna säga:
Detta är Isebel.'"

10 Men Ahab hade sjuttio söner i Samaria. Och Jehu skrev
brev och sände till Samaria, till de överste i Jisreel, de
äldste, och till de fostrare som Ahab hade utsett; 2 han skrev:
"Nu, när detta brev kommer eder till handa, I som haven eder
herres söner hos eder, och som haven vagnarna och hästarna
hos eder, och därtill en befäst stad och vapen, 3 mån I utse
den som är bäst och lämpligast av eder herres söner och
sätta honom på hans faders tron och strida för eder herres
hus." 4 Men de blevo övermåttan förskräckta och sade: "De två
konungarna hava ju icke kunnat hålla stånd mot honom; huru
skulle då vi kunna hålla stånd!" 5 Och överhovmästaren och
hövdingen över staden och de äldste och konungasönernas
fostrare sände till Jehu och läto säga: "Vi äro dina tjänare;
allt vad du säger oss villa vi göra. Vi vilja icke göra någon till
konung; gör vad dig täckes." 6 Då skrev han ett annat brev
till dem, vari det stod: "Om I hållen med mig och viljen lyssna
till mina ord, så tagen huvudena av eder herres söner och
kommen i morgon vid denna tid till mig i Jisreel." De sjuttio
konungasönerna bodde nämligen hos de store i staden, vilka
fostrade dem. 7 Då nu brevet kom dem till handa, togo de
konungasönerna och slaktade dem, alla sjuttio, och lade deras
huvuden i korgar och sände dem till honom i Jisreel. 8 När
då ett bud kom och berättade för honom att de hade fört dit
konungasönernas huvuden, sade han: "Läggen dem till i morgon
i två högar vid ingången till porten." 9 Och om morgonen gick
han ut och ställde sig där och sade till allt folket: "I ären utan
skuld. Det är jag som har anstiftat sammansvärjningen mot min
herre och dräpt honom; men vem har slagit ihjäl alla dessa? 10
Märken nu huru intet av HERRENS ord faller till jorden, intet
som HERREN har talat mot Ahabs hus. Ja, HERREN har gjort
vad han har sagt genom sin tjänare Elia." 11 Sedan, dräpte
Jehu alla som voro kvar av Ahabs hus i Jisreel, så ock alla
hans store och hans förtrogne och hans präster; han lät ingen
slippa undan. 12 Därefter stod han upp och begav sig åstad
till Samaria; men under vägen, när Jehu kom till Bet-Eked-
Haroim, 13 träffade han på Ahasjas, Juda konungs, bröder. Han
frågade dem: "Vilka ären I?" De svarade: "Vi äro Ahasjas bröder,
och vi äro på väg ned för att hälsa på konungasönerna och
konungamoderns söner." 14 Han sade: "Gripen dem levande."
Då grepo de dem levande och slaktade dem och kastade dem i
Bet-Ekeds brunn, alla fyrtiotvå; han lät ingen av dem bliva kvar.
15 När han sedan begav sig därifrån, träffade han Jonadab,

Rekabs son, som kom honom till mötes; och han hälsade på
honom och sade till honom: "Är du lika redligt sinnad mot mig
som jag är mot dig?" Jonadab svarade: "Ja." "Är det så", sade
han, "så räck mig din hand." Då räckte han honom sin hand;
och han lät honom stiga upp till sig i vagnen. 16 Och han sade:
"Far med mig och se huru jag nitälskar för HERREN." Så körde
man åstad med honom i hans vagn. 17 Och när han kom till
Samaria, dräpte han alla som voro kvar av Ahabs hus i Samaria
och förgjorde det så, i enlighet med det ord som HERREN hade
talat till Elia. 18 Och Jehu församlade allt folket och sade till
dem: "Ahab har tjänat Baal litet; Jehu skall tjäna honom mycket.
19 Så kallen nu hit till mig alla Baals profeter, alla hans tjänare
och alla hans präster -- ingen får saknas -- ty jag har ett stort
offer åt Baal i sinnet; var och en som saknas skall mista livet."
Men Jehu gjorde så med led list, i avsikt att utrota Baals tjänare.
20 Därefter sade Jehu: "Pålysen en helig högtidsförsamling åt
Baal." Då lyste man ut en sådan. 21 Och Jehu sände bud över
hela Israel, och alla Baals tjänare kommo; Ingen underlät att
komma. Och de gingo in i Baals tempel, och Baals tempel blev
fullt, ifrån den ena ändan till den andra. 22 Sedan sade han
till föreståndaren för klädkammaren: "Tag fram kläder åt alla
Baals tjänare." Och han tog fram kläderna åt dem. 23 Därefter
gick Jehu in i Baals tempel med Jonadab, Rekabs son. Och
han sade till Baals tjänare: "Sen nu noga efter, att här bland
eder icke finnes någon HERRENS tjänare, utan allenast sådana
som tjäna Baal. 24 De gingo alltså in för att offra slaktoffer och
brännoffer. Men Jehu hade därutanför ställt åttio man och sagt:
"Om någon slipper undan av de män som jag nu överlämnar i
edra händer, så skall liv givas för liv." 25 Och när man hade
offrat brännoffret, sade Jehu till drabanterna och kämparna:
"Gån in och slån ned dem; låten ingen komma ut." Och de slogo
dem med svärdsegg, och drabanterna och kämparna kastade
undan deras kroppar. Därefter gingo de in i det inre av Baals
tempel 26 och kastade ut stoderna ur Baals tempel och brände
upp dem. 27 Och själva Baalsstoden bröto de ned; de bröto
ock ned Baals tempel och gjorde därav avträden, som finnas
kvar ännu i dag. 28 Så utrotade Jehu Baal ur Israel. 29 Men
från de Jerobeams, Nebats sons, synder genom vilka denne
hade kommit Israel att synda, från dem avstod icke Jehu, icke
från guldkalvarna i Betel och Dan. 30 Och HERREN sade till
Jehu: "Därför att du har väl utfört vad rätt var i mina ögon, och
gjort mot Ahabs hus allt vad jag hade i sinnet, därför skola dina
söner till fjärde led sitta på Israels tron. 31 Men Jehu tog dock
icke i akt att vandra efter HERRENS, Israels Guds, lag av allt
sitt hjärta; han avstod icke från de Jerobeams synder genom
vilka denne hade kommit Israel att synda. 32 Vid denna tid
begynte HERREN skära bort stycken från Israel, ty Hasael slog
israeliterna utefter hela deras gräns 33 och intog östra sidan
om Jordan hela landet Gilead, gaditernas, rubeniternas och
manassiternas land, området från Aroer vid bäcken Arnon, både
Gilead och Basan. 34 Vad nu mer är att säga om Jehu, om allt
vad han gjorde och om alla hans bedrifter, det finnes uppteckna
i Israels konungars krönika. 35 Och Jehu gick till vila hos sina
fäder, och man begrov honom i Samaria. Och hans son Joahas
blev konung efter honom. 36 Den tid Jehu regerade över Israel
Samaria var tjuguåtta år.

11 När Atalja, Ahasjas moder, förnam att hennes son var
död, stod hon upp och förgjorde hela konungasläkten.
2 Men just när konungabarnen skulle dödas, tog Joseba,
konung Jorams dotter, Ahasjas syster, Joas, Ahasjas son,
och skaffade honom jämte hans amma hemligen undan, in i
sovkammaren; där höll man honom dold för Atalja, så att han
icke blev dödad. 3 Sedan var han hos henne i HERRENS
hus, där han förblev gömd i sex år, medan Atalja regerade i
landet. 4 Men i det sjunde året sände Jojada åstad och lät
hämta karéernas och drabanternas underhövitsmän och förde
dem in till sig i HERRENS hus; och sedan han hade gjort en
överenskommelse med dem och tagit en ed av dem i HERRENS
hus visade han dem konungens son. 5 Därefter bjöd han dem
och sade: "Detta är vad I skolen göra: en tredjedel av eder, I
som haven att inträda i vakthållningen på sabbaten, skall hålla
vakt i konungshuset 6 och en tredjedel vid Surporten och en
tredjedel vid porten bakom drabanterna; så skolen hålla vakt vid
huset var i sin ordning. 7 Men de båda andra avdelningarna av
eder, nämligen alla som hava att avgå från vakthållningen på
sabbaten, de skola hålla vakt i HERRENS hus hos konungen. 8
I skolen ställa eder runt omkring; konungen, var och en med
sina vapen i handen; och om någon vill tränga sig inom leden,
skall han dödas. Och I skolen följa konungen, vare sig han går
ut eller in. 9 Underhövitsmännen gjorde allt vad prästen Jojada
hade bjudit dem; var och en av dem tog sina män, både de
som skulle inträda i vakthållningen på sabbaten och de som
skulle avgå därifrån på sabbaten, och de kommo så till prästen
Jojada. 10 Och prästen gav åt underhövitsmännen det spjut och
de sköldar som hade tillhört konung David, och som funnos i
HERRENS hus. 11 Och drabanterna ställde upp sig, var och en
med sina vapen i handen, från husets södra sida till husets
norra sida, mot altaret och mot huset, runt omkring konungen.
12 Därefter förde han ut konungasonen och satte på honom
kronan och gav honom vittnesbördet; och de gjorde honom till
konung och smorde honom. Och de klappade i händerna och
ropade: "Leve konungen!" 13 När Atalja nu hörde drabanternas
och folkets rop, gick hon in i HERRENS hus till folket. 14 Där
fick hon då se konungen stå vid pelaren, såsom övligt var,
och hövitsmännen och trumpetblåsarna bredvid konungen,
och fick höra huru hela folkmängden jublade och stötte i
trumpeterna. Då rev Atalja sönder sina kläder och utropade:
"Sammansvärjning! Sammansvärjning!" 15 Men prästen Jojada
gav underhövitsmännen som anförde skaran denna befallning:
"Fören henne ut mellan leden, och om någon följer henne, så
må han dödas med svärd." Prästen ville nämligen förhindra
att hon dödades i HERRENS hus. 16 Alltså grepo de henne,
och när hon hade kommit till den plats där hästarna plägade
föras in i konungshuset, dödades hon där. 17 Och Jojada slöt
det förbundet mellan HERREN, konungen och folket, att de
skulle vara ett HERRENS folk; han slöt ock ett förbund mellan
konungen och folket. 18 Och hela folkmängden begav sig till
Baals tempel och rev ned det och förstörde i grund dess altaren

och dess bilder; och Mattan, Baals präst, dräpte de framför
altarna. Därefter ställde prästen ut vakter vid HERRENS hus. 19
Och han tog med sig underhövitsmännen jämte karéerna och
drabanterna och hela folkmängden, och de förde konungen
ned från HERRENS hus och gingo in i konungshuset genom
Drabantporten; och han satte sig på konungatronen. 20 Och
hela folkmängden gladde sig, och staden förblev lugn. Men
Atalja hade de dödat med svärd i konungshuset. 21 Joas var sju
år gammal, när han blev konung.

12 I Jehus sjunde regeringsår blev Joas konung, och han
regerade fyrtio år i Jerusalem. Hans moder hette Sibja,
från Beer-Seba. 2 Och Joas gjorde vad rätt var HERRENS
ögon, så länge han levde, prästen Jojada hade varit hans lärare.
3 Dock blevo offerhöjderna icke avskaffade, utan folket fortfor att
frambära offer och tända offereld på höjderna. 4 Och Joas sade
till prästerna: "Alla penningar vilka såsom heliga gåvor inflyta till
HERRENS hus, gångbara penningar, sådana som utgöra lösen
för personer, efter det värde som för var och en bestämmes,
och alla penningar som någon av sitt hjärta manas att bära
till HERRENS hus, 5 dem skola prästerna taga emot, var och
en av sina bekanta, och de skola därmed sätta i stånd vad
som är förfallet på HERRENS hus, överallt där något förfallet
finnes." 6 Men i konung Joas' tjugutredje regeringsår hade
prästerna ännu icke satt i stånd vad som var förfallet på huset.
7 Då kallade konung Joas till sig prästen Jojada och de övriga
prästerna och sade till dem: "Varför sätten I icke i stånd vad som
är förfallet på huset? Nu fån I icke längre taga emot penningar
av edra bekanta, utan I skolen lämna dem ifrån eder till det som
är förfallet på huset." 8 Och prästerna samtyckte till att icke
taga emot penningar av folket, och ej heller befatta sig med att
sätta i stånd vad som var förfallet på huset. 9 Då tog prästen
Jojada en kista och borrade ett hål på locket och ställde den
bredvid altaret, på högra sidan, när man går in i HERRENS
hus. Och prästerna som höllo vakt vid tröskeln lade dit alla
penningar som inflöto till HERRENS hus. 10 Men så snart de då
märkte att mycket penningar fanns i kistan, gick konungens
sekreterare ditupp jämte översteprästen, och de knöto in och
räknade sedan de penningar som funnos i HERRENS hus. 11
Därefter överlämnades de uppvägda penningarna åt de män
som förrättade arbete såsom tillsyningsmän vid HERRENS hus,
och dessa betalade ut dem åt de timmermän och byggningsmän
som arbetade på HERRENS hus, 12 och åt murarna och
stenhuggarna, så ock till inköp av trävirke och huggen sten för att
sätta i stånd vad som var förfallet på HERRENS hus, korteligen,
till alla utgifter för att sätta huset i stånd. 13 Men man gjorde inga
silverfat för HERRENS hus, ej heller knivar, skålar, trumpeter
eller andra föremål av guld eller av silver, för de penningar som
inflöto till HERRENS hus, 14 utan man gav dem åt arbetarna,
och dessa satte därför HERRENS hus i stånd. 15 Och man
höll icke någon räkenskap med de män åt vilka penningarna
överlämnades, för att de skulle giva dem åt arbetarna, utan
de fingo handla på heder och tro. 16 Men skuldoffers- och
syndofferspenningarna gingo icke till HERRENS hus utan tillföllo
prästerna. 17 På den tiden drog Hasael, konungen i Aram, upp
och belägrade Gat och intog det, därefter ställde Hasael sitt
tåg upp mot Jerusalem. 18 Då tog Joas, Juda konung, allt vad
hans fäder Josafat, Joram och Ahasja, Juda konungar, hade
helgat åt HERREN, och vad han själv hade helgat åt HERREN,
och allt guld som fanns i skattkamrarna i HERRENS hus och
i konungshuset, och sände det till Hasael, konungen i Aram,
och då lämnade denne Jerusalem i fred. 19 Vad nu mer är att
säga om Joas och om allt vad han gjorde, det finnes upptecknat
i Juda konungars krönika. 20 Och hans tjänare uppreste sig
och sammansvuro sig och dräpte Joas i Millobyggnaden, som
sträcker sig ned mot Silla. 21 Det var hans tjänare Josakar,
Simeats son, och Josabad, Somers son, som slogo honom till
döds. Och man begrov honom hos hans fäder i Davids stad.
Och hans son Amasja blev konung efter honom

13 I Joas', Ahasjas sons, Juda konungs, tjugutredje
regeringsår blev Joahas, Jehus son, konung över Israel i
Samaria och regerade i sjutton år. 2 Han gjorde vad ont var i
HERRENS ögon och följde efter de Jerobeams, Nebats sons,
synder genom vilka denne hade kommit Israel att synda; från
dem avstod han icke. 3 Då upptändes HERRENS vrede mot
Israel, och han gav dem i Hasaels, den arameiske konungens,
hand och i Ben-Hadads, Hasaels sons, hand hela denna tid.
4 (Men Joahas bönföll inför HERREN, och HERREN hörde
honom, eftersom han såg Israels betryck, då nu konungen i
Aram förtryckte dem. 5 Och HERREN gav åt Israel en frälsare,
så att de blevo räddade ur araméernas hand; sedan bodde
Israels barn i sina hyddor såsom förut. 6 Dock avstodo de icke
från de Jerobeams hus' synder genom vilka denne hade kommit
Israel att synda, utan vandrade i dem. Aseran fick också stå
kvar i Samaria.) 7 Ty han hade icke låtit Joahas behålla mer folk
än femtio ryttare, tio vagnar och tio tusen man fotfolk; så illa
förgjorde dem konungen i Aram; han slog dem, så att de blevo
såsom stoft, när man tröskar. 8 Vad nu mer är att säga om
Joahas, om allt vad han gjorde och om hans bedrifter, det finnes
upptecknat i Israels konungars krönika. 9 Och Joahas gick till
vila hos sina fäder, och man begrov honom i Samaria. Och hans
son Joas blev konung efter honom. 10 I Joas', Juda konungs,
trettiosjunde regeringsår blev Joas, Joahas' son, konung över
Israel i Samaria och regerade i sexton år. 11 Han gjorde vad
ont var i HERRENS ögon; han avstod icke från någon av de
Jerobeams, Nebats sons, synder genom vilka denne hade
kommit Israel att synda, utan vandrade i dem. 12 Vad nu mer är
att säga om Joas, om allt vad han gjorde och om hans bedrifter,
om hans krig mot Amasja, Juda konung, det finnes upptecknat i
Israels konungars krönika. 13 Och Joas gick till vila hos sina
fäder, och Jerobeam besteg hans tron. Och Joas blev begraven
i Samaria, hos Israels konungar. 14 Men när Elisa låg sjuk i
den sjukdom varav han dog, kom Joas, Israels konung, ned
till honom. Och han satt hos honom gråtande och sade: "Min
fader, min fader! Du som för Israel är både vagnar och ryttare!"
15 Då sade Elisa till honom: "Hämta en båge och pilar." Och
han hämtade åt honom en båge och pilar. 16 Då sade han till
Israels konung: "Fatta i bågen med din hand." Och när han
hade gjort detta, lade Elisa sina händer på konungens händer.

17 Därefter sade han: "Öppna fönstret mot öster." Och när han
hade öppnat det, sade Elisa: "Skjut." Och han sköt. Då sade
han: "En HERRENS segerpil, en segerpil mot Aram! Du skall slå
araméerna vid Afek, så att de förgöras." 18 Därefter sade han:
"Tag pilarna." Och när han hade tagit dem, sade han till Israels
konung: "Slå på jorden." Då slog han tre gånger och sedan höll
han upp. 19 Då blev gudsmannen vred på honom och sade:
"Du skulle slagit fem eller sex gånger, ty då skulle du hava slagit
araméerna så, att de hade blivit förgjorda; men nu kommer du
att slå araméerna allenast tre gånger." 20 Så dog då Elisa, och
man begrov honom. Men moabitiska strövskaror plägade falla in
i landet, vid årets ingång. 21 Så hände sig, att just när några
höllo på att begrava en man, fingo de se en strövskara; då
kastade de mannen i Elisas grav. När då mannen kom i beröring
med Elisas ben, fick han liv igen och reste sig upp på sina fötter.
22 Och Hasael, konungen i Aram, hade förtryckt Israel, så länge
Joahas levde. 23 Men HERREN blev dem nådig och förbarmade
sig över dem och vände sig till dem, för det förbunds skull som
han hade slutit med Abraham, Isak och Jakob; ty han ville icke
fördärva dem, och han hade ännu icke kastat dem bort ifrån
sitt ansikte. 24 Och Hasael, konungen i Aram, dog, och hans
son Ben-Hadad blev konung efter honom. 25 Då tog Joas,
Joahas' son, tillbaka från Ben-Hadad, Hasaels son, de städer
som denne i krig hade tagit ifrån hans fader Joahas. Tre gånger
slog Joas honom och återtog så Israels städer.

14 I Joas', Joahas' sons, Israels konungs, andra regeringsår
blev Amasja, Joas' son, konung i Juda. 2 Han var tjugufem
år gammal, när han blev konung, och han regerade tjugunio
år i Jerusalem. Hans moder hette Joaddin, från Jerusalem. 3
Han gjorde vad rätt var i HERRENS ögon, dock icke såsom
hans fader David; men han gjorde i allt såsom hans fader Joas
hade gjort. 4 Offerhöjderna blevo likväl icke avskaffade, utan
folket fortfor att frambära offer och tända offereld på höjderna. 5
Och sedan konungadömet hade blivit befäst i hans hand, lät
han dräpa dem av sina tjänare, som hade dräpt hans fader,
konungen. 6 Men mördarnas barn dödade han icke, i enlighet
med vad föreskrivet var i Moses lagbok, där HERREN hade
bjudit och sagt: "Föräldrarna skola icke dödas för sina barns
skull, och barnen skola icke dödas för sina föräldrars skull,
utan var och en skall dö genom sin egen synd." 7 Han slog
edoméerna i Saltdalen, tio tusen man, och intog Sela med strid
och gav det namnet Jokteel, såsom det heter ännu i dag. 8
Därefter skickade Amasja sändebud till Joas, son till Joahas,
son till Jehu, Israels konung, och lät säga: "Kom, låt oss drabba
samman med varandra." 9 Men Joas, Israels konung, sände då
till Amasja, Juda konung, och lät svara: "Törnbusken på Libanon
sände en gång bud till cedern på Libanon och lät säga: 'Giv din
dotter åt min son till hustru.' Men sedan gingo markens djur
på Libanon fram över törnbusken och trampade ned den. 10
Du har slagit Edom, och däröver förhäver du dig i ditt hjärta.
Men låt dig nöja med den äran, och stanna hemma. Varför
utmanar du olyckan, dig själv och Juda med dig till fall?" 11
Men Amasja ville icke höra härpå, och Joas, Israels konung,
drog då upp, och de drabbade samman med varandra, han och
Amasja, Juda konung, vid det Bet-Semes som hör till Juda.
12 Och Juda män blevo slagna av Israels män och flydde,
var och en till sin hydda. 13 Och Amasja, Juda konung, son
till Joas, son till Ahasja, blev tagen till fånga i Bet-Semes av
Joas, Israels konung. Och när de kommo till Jerusalem, bröt
han ned ett stycke av Jerusalems mur vid Efraimsporten, och
därifrån ända till Hörnporten, fyra hundra alnar. 14 Och han
tog allt guld och silver och alla kärl som funnos i HERRENS
hus och i konungshusets skattkamrar, därtill ock gisslan, och
vände så tillbaka till Samaria. 15 Vad nu mer är att säga om
Joas, om vad han gjorde och om hans bedrifter och om hans
krig mot Amasja, Juda konung, det finnes upptecknat i Israels
konungars krönika. 16 Och Joas gick till vila hos sina fäder och
blev begraven i Samaria, hos Israels konungar. Och hans son
Jerobeam blev konung efter honom. 17 Men Amasja, Joas'
son, Juda konung, levde i femton år efter Joas', Joahas' sons,
Israels konungs, död. 18 Vad nu mer är att säga om Amasja,
det finnes upptecknat i Juda konungars krönika. 19 Och en
sammansvärjning anstiftades mot honom i Jerusalem, så att
han måste fly till Lakis. Då sändes män efter honom till Lakis,
och dessa dödade honom där. 20 Sedan förde man honom
därifrån på hästar; och han blev begraven i Jerusalem hos sina
fäder i Davids stad. 21 Och allt folket i Juda tog Asarja som
då var sexton år gammal, och gjorde honom till konung i hans
fader Amasjas ställe. 22 Det var han som befäste Elat; ock han
lade det åter under Juda, sedan konungen hade gått till vila hos
sina fäder. 23 I Amasjas, Joas' sons, Juda konungs, femtonde
regeringsår blev Jerobeam, Joas' son, konung över Israel i
Samaria och regerade i fyrtioett år. 24 Han gjorde vad ont var i
HERRENS ögon; han avstod icke från någon av de Jerobeams,
Nebats sons, synder genom vilka denne hade kommit Israel
att synda. 25 Han återvann Israels område, från det ställe där
vägen går till Hamat ända till Hedmarkshavet, i enlighet med det
ord som HERREN, Israels Gud, hade talat genom sin tjänare
profeten Jona, Amittais son, från Gat-Hahefer. 26 Ty HERREN
såg att Israels betryck var mycket svårt, och att det var ute med
alla och envar, och att Israel icke hade någon hjälpare. 27 Och
HERREN hade ännu icke beslutit att utplåna Israels namn under
himmelen; därför frälste han dem genom Jerobeam, Joas' son.
28 Vad nu mer är att säga om Jerobeam, om allt vad han gjorde
och om hans bedrifter och hans krig, så ock om huru han åt
Israel återvann den del av Damaskus och Hamat, som en gång
hade tillhört Juda, det finnes upptecknat i Israels konungars
krönika. 29 Och Jerobeam gick till vila hos sina fäder, Israels
konungar. Och hans son Sakarja blev konung efter honom.

15 I Jerobeams, Israels konungs, tjugusjunde regeringsår
blev Asarja, Amasjas son, konung i Juda. 2 Han var sexton
år gammal, när han blev konung, och han regerade femtiotvå
år i Jerusalem. Hans moder hette Jekolja, från Jerusalem. 3
Han gjorde vad rätt var i HERRENS ögon, alldeles såsom
hans fader Amasja hade gjort. 4 Dock blevo offerhöjderna
icke avskaffade, utan folket fortfor att frambära offer och tända
offereld på höjderna. 5 Men HERREN hemsökte konungen, så
att han blev spetälsk för hela sitt liv; och han bodde sedan i ett
särskilt hus. Jotam, konungens son, förestod då hans hus och

dömde folket i landet. 6 Vad nu mer är att säga om Asarja och
om allt vad han gjorde, det finnes upptecknat i Juda konungars
krönika. 7 Och Asarja gick till vila hos sina fäder, och man
begrov honom hos hans fäder i Davids stad. Och hans son
Jotam blev konung efter honom. 8 I Asarjas, Juda konungs,
trettioåttonde regeringsår blev Sakarja, Jerobeams son, konung
över Israel i Samaria och regerade i sex månader. 9 Han gjorde
vad ont var i HERRENS ögon, såsom hans fäder hade gjort; han
avstod icke från de Jerobeams, Nebats sons, synder genom
vilka denne hade kommit Israel att synda. 10 Och Sallum, Jabes'
son, anstiftade en sammansvärjning mot honom och slog honom
till döds i folkets åsyn, och blev så konung i hans ställe 11 Vad
nu mer är att säga om Sakarja, det finnes upptecknat i Israels
konungars krönika. 12 Så, uppfylldes det ord som HERREN,
hade talat till Jehu, när han sade: "Dina söner till fjärde led skola
sitta på Israels tron." Det skedde så. 13 Sallum, Jabes' son,
blev konung i Ussias, Juda konungs, trettionionde regeringsår,
och han regerade en månads tid i Samaria. 14 Men då drog
Menahem, Gadis son, upp från Tirsa och kom till Samaria och
slog Sallum, Jabes' son, till döds i Samaria, och blev så konung
i hans ställe 15 Vad nu mer är att säga om Sallum och om den
sammansvärjning han anstiftade, det finnes upptecknat i Israels
konungars krönika. 16 Vid den tiden förhärjade Menahem Tifsa
med allt vad därinne var, så ock hela dess område, från Tirsa;
ty staden hade icke öppnat portarna, därför härjade han den,
och alla dess havande kvinnor lät han upprista. 17 I Asarjas,
Juda konungs, trettionionde regeringsår blev Menahem, Gadis
son, konung över Israel och regerade i tio år, i Samaria. 18
Han gjorde vad ont var i HERRENS ögon; han avstod icke,
så länge han levde, från de Jerobeams Nebats sons, synder
genom vilka denne hade kommit Israel att synda. 19 Och Pul,
konungen i Assyrien, föll in i landet; då gav Menahem åt Pul
tusen talenter silver, för att han skulle understödja honom och
befästa konungadömet i hans hand. 20 Och de penningar som
Menahem skulle giva åt konungen i Assyrien tog han ut genom
att lägga skatt på alla rika män i Israel, en skatt av femtio siklar
silver på var och en. Så vände då konungen i Assyrien tillbaka
och stannade icke där i landet. 21 Vad nu mer är att säga om
Menahem och om allt vad han gjorde, det finnes upptecknat i
Israels konungars krönika. 22 Och Menahem gick till vila hos
sina fäder. Och hans son Pekaja blev konung efter honom. 23
I Asarjas, Juda konungs, femtionde regeringsår blev Pekaja,
Menahems son, konung över Israel i Samaria och regerade i två
år. 24 Han gjorde vad ont var i HERRENS ögon; han avstod icke
från de Jerobeams, Nebats sons, synder genom vilka denne
hade kommit Israel att synda. 25 Och Peka, Remaljas son,
hans livkämpe, anstiftade en sammansvärjning mot honom och
dräpte honom i Samaria, i konungshusets palatsbyggnad, han
tillika med Argob och Arje; därvid hade han med sig femtio
gileaditer. Så dödade han honom och blev konung i hans ställe.
26 Vad nu mer är att säga om Pekaja och om allt vad han gjorde,
det finnes upptecknat i Israels konungars krönika. 27 I Asarjas,
Juda konungs, femtioandra regeringsår blev Peka, Remaljas
son, konung över Israel i Samaria och regerade i tjugu år. 28
Han gjorde vad ont var i HERRENS Ögon; han avstod icke
från de Jerobeams; Nebats sons, synder genom vilka denne
hade kommit Israel att synda. 29 I Pekas, Israels konungs, tid
kom Tiglat-Pileser, konungen i Assyrien, och intog Ijon, Abel-
Bet-Maaka, Janoa, Kedes, Hasor, Gilead och Galileen, hela
Naftali land, och förde folket bort till Assyrien. 30 Och Hosea,
Elas son, anstiftade en sammansvärjning mot Peka, Remaljas
son, och slog honom till döds och blev så konung i hans ställe,
i Jotams, Ussias sons, tjugonde regeringsår. 31 Vad nu mer
är att säga om Peka och om allt vad han gjorde, det finnes
upptecknat i Israels konungars krönika. 32 I Pekas, Remaljas
sons, Israels konungs, andra regeringsår blev Jotam, Ussias
son, konung i Juda. 33 Han var tjugufem år gammal, när han
blev konung, och han regerade sexton år i Jerusalem. Hans
moder hette Jerusa, Sadoks dotter. 34 Han gjorde vad rätt var i
HERRENS ögon; han gjorde alldeles såsom hans fader Ussia
hade gjort. 35 Dock blevo offerhöjderna icke avskaffade, utan
folket fortfor att frambära offer och tända offereld på höjderna.
Han byggde Övre porten till HERRENS hus. 36 Vad nu mer är
att säga om Jotam, om vad han gjorde, det finnes upptecknat i
Juda konungars krönika. 37 Vid den tiden begynte HERREN att
låta Juda hemsökas av Resin, konungen i Aram, och av Peka,
Remaljas son. 38 Och Jotam gick till vila hos sina fäder och
blev begraven hos sina fäder i sin fader Davids stad. Och hans
son Ahas blev konung efter honom.

16 I Pekas, Remaljas sons, sjuttonde regeringsår blev Ahas,
Jotams son, konung i Juda. 2 Tjugu år gammal var Ahas,
när han blev konung, och han regerade sexton år i Jerusalem.
Han gjorde icke vad rätt var i HERRENS, sin Guds, ögon,
såsom hans fader David, 3 utan vandrade på Israels konungars
väg; ja, han lät ock sin son gå genom eld, efter den styggeliga
seden hos de folk som HERREN hade fördrivit för Israels barn.
4 Och han frambar offer och tände offereld på höjderna och
kullarna och under alla gröna träd. 5 På den tiden drogo Resin,
konungen i Aram, och Peka, Remaljas son, Israels konung,
upp för att erövra Jerusalem; och de inneslöto Ahas, men
kunde icke erövra staden. 6 Vid samma tid återvann Resin,
konungen i Aram, Elat åt Aram och jagade Juda män bort ifrån
Elot. Därefter kommo araméerna till Elat och bosatte sig där,
och där bo de ännu i dag. 7 Men Ahas skickade sändebud
till Tiglat-Pileser, konungen i Assyrien, och lät säga: "Jag är
din tjänare och din son. Drag hitupp och fräls mig från Arams
konung och från Israels konung, ty de hava överfallit mig." 8
Och Ahas tog det silver och guld som fanns i HERRENS hus
och i konungshusets skattkamrar, och sände det såsom skänk
till konungen i Assyrien. 9 Och konungen i Assyrien lyssnade
till honom: konungen i Assyrien drog upp mot Damaskus och
intog det och förde bort folket till Kir och dödade Resin. 10
Sedan for konung Ahas till Damaskus för att där möta Tiglat-
Pileser, konungen i Assyrien. Och när konung Ahas fick se
altaret i Damaskus, sände han till prästen Uria en avteckning
av altaret och en mönsterbild till ett sådant, alldeles såsom
det var gjort. 11 Sedan byggde prästen Uria altaret; alldeles
efter den föreskrift som konung Ahas hade sänt till honom från
Damaskus gjorde prästen Uria det färdigt, till dess konung
Ahas kom tillbaka från Damaskus. 12 När så konungen efter

sin hemkomst från Damaskus fick se altaret, trädde han fram
till altaret och steg upp till det. 13 Därefter förbrände han sitt
brännoffer och sitt spisoffer och utgöt sitt drickoffer; och blodet
av det tackoffer som han offrade stänkte han på altaret. 14
Men kopparaltaret, som stod inför HERRENS ansikte, flyttade
han undan från husets framsida, från platsen mellan det nya
altaret och HERRENS hus, och ställde det på norra sidan om
detta altare. 15 Och konung Ahas bjöd prästen Uria och sade:
"På det stora altaret skall du förbränna morgonens brännoffer
och aftonens spisoffer, ävensom konungens brännoffer jämte
hans spisoffer, så ock brännoffer, spisoffer och drickoffer för
allt folket i landet; och allt blodet, såväl av brännoffer som av
slaktoffer, skall du stänka därpå. Men vad Jag skall göra med
kopparaltaret, det vill jag närmare betänka." 16 Och prästen Uria
gjorde alldeles såsom konung Ahas bjöd honom. 17 Konung
Ahas lösbröt ock sidolisterna på bäckenställen och tog bort
bäckenet från dem; och havet lyfte han ned från kopparoxarna
som stodo därunder och ställde det på ett stengolv. 18 Och
den täckta sabbatsgången som man hade byggt vid huset, så
ock konungens yttre ingångsväg, förlade han inom HERRENS
hus, för den assyriske konungens skull. 19 Vad nu mer är att
säga om Ahas, om vad han gjorde, det finnes upptecknat i Juda
konungars krönika. 20 Och Ahab gick till vila hos sina fäder
och blev begraven hos sina fäder i Davids stad. Och hans son
Hiskia blev konung efter honom.

17 I Ahas', Juda konungs, tolfte regeringsår blev Hosea,
Elas son, konung i Samaria över Israel och regerade i
nio år. 2 Han gjorde vad ont var i HERRENS; ögon, dock icke
såsom de israelitiska konungar som hade varit före honom 3
Mot honom drog den assyriske konungen Salmaneser upp;
och Hosea måste bliva honom underdånig och giva honom
skänker. 4 Men sedan märkte konungen i Assyrien att Hosea
förehade stämplingar, i det att han skickade sändebud till So,
konungen i Egypten och icke, såsom förut, vart år sände skänker
till konungen i Assyrien Då lät konungen i Assyrien spärra in
honom och hålla honom bunden i fängelse. 5 Ty konungen
i Assyrien drog upp och angrep hela landet, och drog upp
mot Samaria och belägrade det i tre år. 6 I Hoseas nionde
regeringsår intog konungen i Assyrien Samaria och förde Israel
bort till Assyrien och lät dem bo i Hala och vid Habor -- en
ström i Gosan -- och i Mediens städer. 7 Israels barn hade ju
syndat mot HERREN, sin Gud, honom som hade fört dem upp
ur Egyptens land, undan Faraos, den egyptiske konungens,
hand, och de hade fruktat andra gudar. 8 De hade ock vandrat
efter de folks stadgar, som HERREN hade fördrivit för Israels
barn, och efter de stadgar som Israels konungar hade uppgjort.
9 Ja, Israels barn hade bedrivit otillbörliga ting mot HERREN,
sin Gud; de hade byggt sig offerhöjder på alla sina boningsorter,
vid väktartornen såväl som i de befästa städerna. 10 De hade
rest stoder och Aseror åt sig på alla höga kullar och under alla
gröna träd. 11 Där hade de på alla offerhöjder tänt offereld,
likasom de folk som HERREN hade drivit bort för dem, och
hade gjort onda ting, så att de förtörnade HERREN. 12 De hade
tjänat de eländiga avgudarna, fastän HERREN hade sagt till
dem: "I skolen icke göra så. 13 Och HERREN hade varnat både
Israel och Juda genom alla sina profeter och siare och sagt:
"Vänden om från edra onda vägar och hållen mina bud och
stadgar -- efter hela den lag som jag gav edra fäder -- så ock
vad jag har låtit säga eder genom mina tjänare profeterna." 14
Men de ville icke höra, utan voro hårdnackade såsom deras
fäder, vilka icke trodde på HERREN, sin Gud. 15 De förkastade
hans stadgar och det förbund som han hade slutit med deras
fäder, och de förordningar som han hade givit dem, och följde
efter fåfängliga avgudar och bedrevo fåfänglighet, likasom de
folk som voro omkring dem, fastän HERREN hade förbjudit dem
att göra såsom dessa. 16 De övergåvo HERRENS, sin Guds,
alla bud och gjorde sig gjutna beläten, två kalvar; de gjorde sig
ock Aseror och tillbådo himmelens hela härskara och tjänade
Baal. 17 Och de läto sina söner och döttrar gå genom eld och
befattade sig med spådom och övade trolldom de sålde sig till
att göra vad ont var i HERRENS ögon och förtörnade honom
därmed. 18 Därför blev ock HERREN mycket vred på Israel och
försköt dem från sitt ansikte, så att icke något annat blev kvar
än Juda stam allena. 19 Dock höll icke heller Juda HERRENS,
sin Guds, bud, utan vandrade efter de stadgar som Israel hade
uppgjort. 20 Så förkastade då HERREN all Israels säd och
tuktade dem och gav dem i plundrares hand, till dess att han
kastade dem bort ifrån sitt ansikte. 21 Ty när han hade ryckt
Israel från Davids hus och de hade gjort Jerobeam, Nebats
son, till konung, förförde Jerobeam Israel till att avfalla från
HERREN och kom dem att begå en stor synd. 22 Och Israels
barn vandrade i alla de synder son Jerobeam hade gjort; de
avstodo icke från dem. 23 Men till slut försköt HERREN Israel
från sitt ansikte, såsom har hade hotat genom alla sina tjänare
profeterna. Så blev Israel; bortfört från sitt land till Assyrien, där
de äro ännu i dag. 24 Och konungen i Assyrien lät folk komma
från Babel, Kuta, Ava, Hamat och Sefarvaim och bosätta sig
i Samariens städer, i Israels barns ställe. Så togo då dessa
Samarien i besittning och bosatte sig i dess städer. 25 Men
då de under den första tiden av sin vistelse där icke fruktade
HERREN, sände HERREN bland dem lejon, som anställde
förödelse bland dem. 26 Och man omtalade detta för konungen i
Assyrien och sade: "De folk som du har fört bort och låtit bosätta
sig i Samariens städer veta icke huru landets Gud skall dyrkas
därför har han sänt lejon ibland dem, och dessa döda dem nu,
eftersom de icke veta huru landets Gud skall dyrkas." 27 Då
bjöd konungen i Assyrien och sade: "Låten en av de präster
som I haven fört bort därifrån fara dit; må de fara dit och bosätta
sig där. Och må han lära dem huru landets Gud skall dyrkas."
28 Så kom då en av de präster som: de hade fört bort ifrån
Samarien och bosatte sig i Betel; och han lärde dem huru de
skulle frukta HERREN. 29 Väl gjorde sig vart folk sin egen gud
och ställde upp denne i de offerhöjdshus som samariterna hade
uppbyggt, vart folk för sig, i de städer där det bodde. 30 Folket
ifrån Babel gjorde sig en Suckot-Benot, folket ifrån Kut gjorde
sig en Nergal, och folket ifrån Hamat gjorde sig en Asima; 31
aviterna gjorde sig en Nibhas och en Tartak, och sefarviterna
brände upp sina barn i eld åt Adrammelek och Anammelek,
Sefarvaims gudar. 32 Men de fruktade också HERREN. Och

de gjorde män ur sin egen krets till offerhöjdspräster åt sig,
och dessa offrade åt dem i offerhöjdshusen. 33 Så fruktade
de visserligen HERREN, men de tjänade därjämte sina egna
gudar, på samma sätt som de folk ifrån vilka man hade fört
bort dem. 34 Ännu i dag göra de likasom förut: de frukta icke
HERREN och göra icke efter de stadgar och den rätt som de
hava fått, icke efter den lag och de bud som HERREN har givit
Jakobs barn, den mans åt vilken han gav namnet Israel. 35 Ty
HERREN slöt ett förbund med dem och bjöd dem och sade: "I
skolen icke frukta andra gudar, ej heller tillbedja dem eller tjäna
dem eller offra åt dem. 36 Nej, HERREN allena, som förde eder
upp ur Egyptens land med stor makt och uträckt arm, honom
skolen I frukta, honom skolen I tillbedja och åt honom skolen I
offra. 37 Och de stadgar och rätter, den lag och de bud som han
har föreskrivit eder, dem skolen I hålla och göra i all tid; men I
skolen icke frukta andra gudar. 38 Det förbund som jag har slutit
med eder skolen I icke förgäta; I skolen icke frukta andra gudar.
39 Allenast HERREN, eder Gud, skolen I frukta, så skall han
rädda eder ur alla edra fienders hand." 40 Men de ville icke höra
härpå, utan gjorde likasom förut. 41 Så fruktade då dessa folk
HERREN, men tjänade därjämte sina beläten. Också deras barn
och deras barnbarn göra ännu i dag såsom deras fäder gjorde.

18 I Hoseas, Elas sons, Israels konungs, tredje regeringsår
blev Hiskia, Ahas' son, konung i Juda. 2 Han var tjugufem
år gammal, när han blev konung, och han regerade tjugunio
år i Jerusalem. Hans moder hette Abi, Sakarjas dotter. 3 Han
gjorde vad rätt var i HERRENS ögon, alldeles såsom hans
fader David hade gjort. 4 Han avskaffade offerhöjderna, slog
sönder stoderna och högg ned Aseran. Han krossade ock
den kopparorm som Mose hade gjort; ty ända till denna tid
hade Israels barn tänt offereld åt denne. Man kallade honom
Nehustan. 5 På HERREN, Israels Gud, förtröstade han, så att
ingen var honom lik bland alla Juda konungar efter honom, ej
heller bland dem som hade varit före honom. 6 Han höll sig
till HERREN och vek icke av ifrån honom, utan höll hans bud,
dem som HERREN hade givit Mose. 7 Och HERREN var med
honom, så att han hade framgång i allt vad han företog sig. Han
avföll från konungen i Assyrien och upphörde att vara honom
underdånig. 8 Han slog ock filistéerna och intog deras land ända
till Gasa med dess område, såväl väktartorn som befästa städer.
9 I konung Hiskias fjärde regeringsår, som var Hoseas, Elas
sons, Israels konungs, sjunde regeringsår, drog Salmaneser,
konungen i Assyrien, upp mot Samaria och belägrade det. 10
Och de intogo det efter tre år, i Hiskias sjätte regeringsår; under
detta år, som var Hoseas, Israels konungs, nionde regeringsår,
blev Samaria intaget. 11 Och konungen i Assyrien förde Israel
bort till Assyrien och förflyttade dem till Hala och till Habor,
en ström i Gosan, och till Mediens städer -- 12 detta därför
att de icke hörde HERRENS, sin Guds, röst, utan överträdde
hans förbund, allt vad HERRENS tjänare Mose hade bjudit;
de ville varken höra eller göra det. 13 Och i konung Hiskias
fjortonde regeringsår drog Sanherib, konungen i Assyrien, upp
och angrep alla befästa städer i Juda och intog dem. 14 Då
sände Hiskia, Juda konung, till Assyriens konung i Lakis och
lät säga: "Jag har försyndat mig; vänd om och lämna mig i
fred. Vad du lägger på mig vill jag bära." Då ålade konungen i
Assyrien Hiskia, Juda konung, att betala tre hundra talenter
silver och trettio talenter guld. 15 Och Hiskia gav ut alla de
penningar som funnos i HERRENS hus och i konungshusets
skattkamrar. 16 Vid detta tillfälle lösbröt ock Hiskia från dörrarna
till HERRENS tempel och från dörrposterna den beläggning
som Hiskia, Juda konung, hade överdragit dem med, och gav
detta åt konungen i Assyrien. 17 Men konungen i Assyrien
sände från Lakis åstad Tartan, Rab-Saris och Rab-Sake med en
stor här mot konung Hiskia i Jerusalem. Dessa drogo då upp
och kommo till Jerusalem; och när de hade dragit ditupp och
kommit fram, stannade de vid Övre dammens vattenledning,
på vägen till Valkarfältet. 18 Och de begärde att få tala med
konungen. Då gingo överhovmästaren Eljakim, Hilkias son, och
sekreteraren Sebna och kansleren Joa, Asafs son, ut till dem.
19 Och Rab-Sake sade till dem: "Sägen till Hiskia: Så säger
den store konungen, konungen i Assyrien: Vad är det för en
förtröstan som du nu har hängivit dig åt? 20 Du menar väl att
allenast munväder behövs för att veta råd och hava makt att
föra krig. På vem förtröstar du då, eftersom du har satt dig upp
mot mig? 21 Du förtröstar val nu på den bräckta rörstaven
Egypten, men se, när någon stöder sig på den, går den in i
hans hand och genomborrar den. Ty sådan är Farao, konungen
i Egypten, för alla som förtrösta på honom. 22 Eller sägen I
kanhända till mig: 'Vi förtrösta på HERREN, vår Gud'? Var det
då icke hans offerhöjder och altaren Hiskia avskaffade, när
han sade till Juda och Jerusalem: 'Inför detta altare skolen I
tillbedja, har i Jerusalem'? 23 Men ingå nu ett vad med min
herre, konungen i Assyrien: jag vill giva dig två tusen hästar, om
du kan skaffa dig ryttare till dem. 24 Huru skulle du då kunna slå
tillbaka en enda ståthållare, en av min herres ringaste tjänare?
Och du sätter din förtröstan till Egypten, i hopp om att så få
vagnar och ryttare! 25 Menar du då att jag utan HERRENS vilja
har dragit upp till detta ställe för att fördärva det? Nej, det är
HERREN som har sagt till mig: Drag upp mot detta land och
fördärva det." 26 Då sade Eljakim, Hilkias son, och Sebna och
Joa till Rab-Sake: "Tala till dina tjänare på arameiska, ty vi förstå
det språket, och tala icke med oss på judiska inför folket som
står på muren." 27 Men Rab-Sake svarade dem: "Är det då till
din herre och till dig som min herre har sänt mig att tala dessa
ord? Är det icke fastmer till de män som sitta på muren, och
som jämte eder skola nödgas äta sin egen träck och dricka
sitt eget vatten?" 28 Därefter trädde Rab-Sake närmare och
ropade med hög röst på judiska och talade och sade: "Hören
den store konungens, den assyriske konungens, ord. 29 Så
säger konungen: Låten icke Hiskia bedraga eder, ty han förmår
icke rädda eder ur min hand 30 Och låten icke Hiskia förleda
eder att förtrösta på HERREN, därmed att han säger: 'HERREN
skall förvisso rädda oss, och denna stad skall icke bliva given i
den assyriske konungens hand.' 31 Hören icke på Hiskia. Ty så
säger konungen i Assyrien: Gören upp i godo med mig och
given eder åt mig, så skolen I få äta var och en av sitt vinträd
och av sitt fikonträd och dricka var och en ur sin brunn, 32 till
dess jag kommer och hämtar eder till ett land som är likt edert

eget land, ett land med säd och vin, ett land med bröd och
vingårdar, ett land med ädla olivträd och honung; så skolen I få
leva och icke dö. Men hören icke på Hiskia; ty han vill förleda
eder, när han säger: 'HERREN skall rädda oss.' 33 Har väl
någon av de andra folkens gudar någonsin räddat sitt land ur
den assyriske konungens hand? 34 Var äro Hamats och Arpads
gudar? Var äro Sefarvaims, Henas och Ivas gudar? Eller hava
de räddat Samaria ur min hand? 35 Vilken bland andra länders
alla gudar har väl räddat sitt land ur min hand, eftersom I menen
att HERREN skall rädda Jerusalem ur min hand?" 36 Men
folket teg och svarade honom icke ett ord, ty konungen hade så
bjudit och sagt: "Svaren honom icke." 37 Och överhovmästaren
Eljakim, Hilkias son, och sekreteraren Sebna och kansleren
Joa, Asafs son, kommo till Hiskia med sönderrivna kläder och
berättade för honom vad Rab-Sake hade sagt.

19 Då nu konung Hiskia hörde detta, rev han sönder sina
kläder och höljde sig i sorgdräkt och gick in i HERRENS
hus. 2 Och överhovmästaren Eljakim och sekreteraren Sebna
och de äldste bland prästerna sände han, höljda i sorgdräkt, till
profeten Jesaja, Amos' son. 3 Och de sade till denne: "Så säger
Hiskia: En nödens, tuktans och smälekens dag är denna dag,
ty fostren hava väl kommit fram till födseln, men kraft att föda
finnes icke. 4 Kanhända skall HERREN, din Gud, höra alla Rab-
Sakes ord, med vilka hans herre, konungen i Assyrien, har sänt
honom till att smäda den levande Guden, så att han straffar
honom för dessa ord, som han, HERREN, din Gud, har hört.
Så bed nu en bön för den kvarleva som ännu finnes." 5 När
nu konung Hiskias tjänare kommo till Jesaja, 6 sade Jesaja
till dem: "Så skolen I säga till eder herre: Så säger HERREN:
Frukta icke för de ord som du har hört, dem med vilka den
assyriske konungens tjänare hava hädat mig. 7 Se, jag skall
låta en sådan ande komma in i honom, att han, på grund av ett
rykte som han skall få höra, vänder tillbaka till sitt land; och
jag skall låta honom falla för svärd i hans eget land. 8 Och
Rab-Sake vände tillbaka och fann den assyriske konungen
upptagen med att belägra Libna; ty han hade hört att han hade
brutit upp från Lakis. 9 Men när Sanherib fick höra säga om
Tirhaka, konungen i Etiopien, att denne hade dragit ut för att
strida mot honom, skickade han åter sändebud till Hiskia och
sade: 10 "Så skolen I säga till Hiskia, Juda konung: Låt icke
din Gud, som du förtröstar på, bedraga dig, i det att du tänker:
'Jerusalem skall icke bliva givet i den assyriske konungens
hand.' 11 Du har nu hört vad konungarna i Assyrien hava gjort
med alla andra länder, huru de hava givit dem till spillo. Och du
skulle nu bliva räddad! 12 Hava väl de folk som mina fäder
fördärvade, Gosan, Haran, Resef och Edens barn i Telassar,
blivit räddade av sina gudar? 13 Var är Hamats konung och
Arpads konung och konungen över Sefarvaims stad, över Hena
och Iva?" 14 När Hiskia hade mottagit brevet av sändebuden
och läst det, gick han upp i HERRENS hus, och där bredde
Hiskia ut det inför HERRENS ansikte. 15 Och Hiskia bad inför
HERRENS ansikte och sade: "HERRE, Israels Gud, du som
tronar på keruberna, du allena är Gud, den som råder över
alla riken på jorden; du har gjort himmel och jord. 16 HERRE,
böj ditt öra härtill och hör; HERRE, öppna dina ögon och se.
Ja, hör Sanheribs ord, det budskap varmed han har smädat
den levande Guden. 17 Det är sant, HERRE, att konungarna i
Assyrien hava förött folken och deras land. 18 Och de hava
kastat deras gudar i elden; ty dessa voro inga gudar, utan verk
av människohänder, trä och sten; därför kunde de förgöra dem.
19 Men fräls oss nu, HERRE, vår Gud, ur hans hand, så att
alla riken på jorden förnimma att du, HERRE, allena är Gud."
20 Då sände Jesaja, Amos' son, bud till Hiskia och låt säga:
"Så säger HERREN, Israels Gud: Det varom du har bett mig
angående Sanherib, konungen i Assyrien, det har jag hört. 21
Så är nu detta det ord som HERREN har talat om honom: Hon
föraktar dig och bespottar dig, jungfrun dottern Sion; hon skakar
huvudet efter dig, dottern Jerusalem. 22 vem har du smädat
och hädat, och mot vem har du upphävt din röst? Alltför högt
har du upplyft dina ögon -- Ja, mot Israels Helige. 23 Genom
dina sändebud smädade du Herren, när du sade: 'Med mina
många vagnar drog jag upp på bergens höjder, längst upp på
Libanon; jag högg ned dess höga cedrar och väldiga cypresser;
jag trängde fram till dess innersta gömslen, dess frodigaste
skog; 24 jag grävde brunnar och drack ut främmande vatten,
och med min fot uttorkade jag alla Egyptens strömmar.' 25 Har
du icke hört att jag för länge sedan beredde detta? Av ålder
bestämde jag ju så; och nu har jag fört det fram: du fick makt
att ödelägga befästa städer till grusade stenhopar. 26 Deras
invånare blevo maktlösa, de förfärades och stodo med skam.
Det gick dem såsom gräset på marken och gröna örter, såsom
det som växer på taken, och säd som förbrännes, förrän strået
har vuxit upp. 27 Om du sitter eller går ut eller går in, så vet
jag det, och huru du rasar mot mig. 28 Men då du nu så rasar
mot mig, och då ditt övermod har nått till mina öron, skall jag
sätta min krok i din näsa och mitt betsel i din mun och föra
dig tillbaka samma väg som du har kommit på. 29 Och detta
skall för dig vara tecknet: man skall detta år äta vad som växer
upp av spillsäd, och nästa år självvuxen säd; men det tredje
året skolen I få så och skörda och plantera vingårdar och äta
deras frukt. 30 Och den räddade skara av Juda hus, som bliver
kvar, skall åter skjuta rot nedtill och bära frukt upptill. 31 Ty från
Jerusalem skall utgå en kvarleva, en räddad skara från Sions
berg. HERRENS nitälskan skall göra detta. 32 Därför säger
HERREN så om konungen i Assyrien: Han skall icke komma in i
denna stad och icke skjuta någon pil ditin; han skall icke mot
den föra fram någon sköld eller kasta upp någon vall mot den.
33 Samma väg han kom skall han vända tillbaka, och in i denna
stad skall han icke komma, säger HERREN. 34 Ty jag skall
beskärma och frälsa denna stad för min och min tjänare Davids
skull." 35 Och samma natt gick HERRENS ängel ut och slog i
assyriernas läger ett hundra åttiofem tusen man; och när man
bittida följande morgon kom ut, fick man se döda kroppar ligga
där överallt 36 Då bröt Sanherib, konungen i Assyrien, upp och
tågade tillbaka; och han stannade sedan i Nineve. 37 Men när
han en gång tillbad i sin gud Nisroks tempel, blev han dräpt
med svärd av Adrammelek och Sareser; därefter flydde dessa
undan till Ararats land. Och hans son Esarhaddon blev konung
efter honom.

20 Vid den tiden blev Hiskia dödssjuk; och profeten Jesaja,
Amos' son, kom till honom och sade till honom: "Så säger
HERREN: Beställ om ditt hus; ty du måste dö och skall icke
tillfriskna." **2** Då vände han sitt ansikte mot väggen och bad till
HERREN och sade: **3** "Ack HERRE, tänk dock på huru jag har
vandrat inför dig i trohet och med hängivet hjärta och gjort vad
gott är i dina ögon." Och Hiskia grät bitterligen. **4** Men innan
Jesaja hade hunnit ut ur den inre staden, kom HERRENS ord
till honom; han sade: **5** "Vänd om och säg till Hiskia, fursten
över mitt folk: Så säger HERREN, din fader Davids Gud: Jag
har hört din bön, jag har sett dina tårar. Se, jag vill göra dig
frisk; i övermorgon skall du få gå upp i HERRENS hus. **6** Och
jag skall föröka din livstid med femton år; jag skall ock rädda
dig och denna stad ur den assyriske konungens hand. Ja, jag
skall beskärma denna stad, för min skull och för min tjänare
Davids skull. **7** Och Jesaja sade: "Hämten hit en fikonkaka."
Då hämtade man en sådan och lade den på bulnaden. Och
han tillfrisknade. **8** Och Hiskia sade till Jesaja: "Vad för ett
tecken gives mig därpå att HERREN skall göra mig frisk, så
att jag i övermorgon får gå upp i HERRENS hus?" **9** Jesaja
svarade: "Detta skall för dig vara tecknet från HERREN därpå
att HERREN skall göra vad han har lovat: skuggan har gått tio
steg framåt; skall den nu gå tio steg tillbaka?" **10** Hiskia sade:
"Det är lätt för skuggan att sträcka sig tio steg framåt. Nej, låt
skuggan gå tio steg tillbaka." **11** Då ropade profeten Jesaja till
HERREN, och han lät skuggan på Ahas' solvisare gå tillbaka de
tio steg som den redan hade lagt till rygga. **12** Vid samma tid
sände Berodak-Baladan, Baladans son, konungen i Babel, brev
och skänker till Hiskia, ty han hade sport att Hiskia hade varit
sjuk. **13** Och när Hiskia hade hört på dem, visade han dem hela
sitt förrådshus, sitt silver och guld, sina välluktande kryddor
och sina dyrbara oljor, och hela sitt tyghus och allt vad som
fanns i hans skattkamrar. Intet fanns i Hiskias hus eller eljest i
hans ägo, som han icke visade dem. **14** Men profeten Jesaja
kom till konung Hiskia och sade till honom: "Vad hava dessa
män sagt, och varifrån hava de kommit till dig?" Hiskia svarade:
"De hava kommit ifrån fjärran land, ifrån Babel." **15** Han sade
vidare: "Vad hava de sett i ditt hus?" Hiskia svarade: "Allt som
är i mitt hus hava de sett; intet finnes i mina skattkamrar, som
jag icke har visat dem." **16** Då sade Jesaja till Hiskia: "Hör
HERRENS ord: **17** Se, dagar skola komma, då allt som finnes i
ditt hus, och som dina fäder hava samlat ända till denna dag
skall föras bort till Babel; intet skall bliva kvar, säger HERREN.
18 Och söner till dig, de som skola utgå av dig, och som du
skall föda, dem skall man taga, och de skola bliva hovtjänare i
den babyloniske konungens palats." **19** Hiskia sade till Jesaja:
"Gott är det HERRENS ord som du har talat." Och han sade
ytterligare: "Ja, om nu blott frid och trygghet få råda i min tid."
20 Vad nu mer är att säga om Hiskia och om alla hans bedrifter,
och om huru han anlade dammen och vattenledningen och
ledde vatten in i staden, det finnes uppteckna Juda konungars
krönika. **21** Och Hiskia gick till vila hos sina fäder. Och hans son
Manasse blev konung efter honom.

21 Manasse var tolv år gammal, när han blev konung, och
han regerade femtiofem år i Jerusalem. Hans moder hette
Hefsi-Ba. **2** Han gjorde vad ont var i HERRENS ögon, efter
den styggeliga seden hos de folk som HERREN hade fördrivit
för Israels barn. **3** Han byggde åter upp de offerhöjder som
hans fader Hiskia hade förstört, och reste altaren åt Baal och
gjorde en Asera, likasom Ahab, Israels konung, hade gjort, och
tillbad och tjänade himmelens hela härskara. **4** Ja, han byggde
altaren i HERRENS hus, det om vilket HERREN hade sagt: "Vid
Jerusalem vill jag fästa mitt namn." **5** Han byggde altaren åt
himmelens hela härskara på de båda förgårdarna till HERRENS
hus. **6** Han lät ock sin son gå genom eld och övade teckentyderi
och svartkonst och skaffade sig andebesvärjare och spåmän
och gjorde mycket som var ont i HERRENS ögon, så att han
förtörnade honom. **7** Och Aserabelätet som han hade låtit göra
satte han i det hus om vilket HERREN hade sagt till David och
till hans son Salomo: "Vid detta hus och vid Jerusalem som jag
har utvalt bland alla Israels stammar, vill jag fästa mitt namn för
evig tid **8** Och jag skall icke mer låta Israel vandra flyktig bort
ifrån det land som jag har givit åt deras fäder, om de allenast
hålla och göra allt vad jag har bjudit dem, och det alldeles
efter den lag som min tjänare Mose har givit dem." **9** Men
de lyssnade icke härtill, och Manasse förförde dem, så att de
gjorde mer ont än de folk som HERREN hade förgjort för Israels
barn. **10** Då talade HERREN genom sina tjänare profeterna och
sade: **11** "Eftersom Manasse, Juda konung, har bedrivit dessa
styggelser och så gjort mer ont, än allt vad amoréerna som voro
före honom hava gjort, så att han med sina eländiga avgudar
har kommit också Juda att synda, **12** därför säger HERREN,
Israels Gud, så: 'Se, jag skall låta en sådan olycka komma över
Jerusalem och Juda, att det skall genljuda i båda öronen på var
och en som får höra det. **13** Och mot Jerusalem skall jag bruka
det mätsnöre som jag brukade mot Samaria, och det sänklod
som jag brukade mot Ahabs hus; och jag skall skölja Jerusalem
tomt, såsom man sköljer ett fat och, sedan man har sköljt det,
vänder det upp och ned. **14** Och jag skall förskjuta kvarlevan av
min arvedel och giva dem i deras fienders hand, så att de skola
bliva ett rov och ett byte för alla sina fiender -- **15** detta därför att
de hava gjort vad ont är i mina ögon och beständigt förtörnat
mig, från den dag då deras fader drogo ut ur Egypten ända till
denna dag.'" **16** Därtill utgöt ock Manasse oskyldigt blod i så
stor myckenhet, att han därmed uppfyllde Jerusalem från den
ena ändan till den andra -- detta förutom den särskilda syns
genom vilken han kom Juda att synda och göra vad ont var i
HERRENS ögon. **17** Vad nu mer är att säga om Manasse och
om allt vad han gjorde så ock om den synd han begick det
finnes uppteckna i Juda konungars krönika. **18** Och Manasse
gick till vila hos sina fäder och blev begraven i trädgården till
sitt hus, i Ussas trädgård. Och hans son Amon blev konung
efter honom. **19** Amon var tjugutvå år gammal när han blev
konung, och han regerade två år i Jerusalem. Hans moder
hette Mesullemet, Harus' dotter, från Jotba. **20** Han gjorde vad
ont var i HERRENS ögon, såsom hans fader Manasse hade
gjort. **21** Han vandrade i allt på samma väg som hans fader
hade vandrat, och tjänade och tillbad de eländiga avgudar som
hans fader hade tjänat. **22** Han övergav HERREN, sina fäders
Gud, och vandrade icke på HERRENS väg. **23** Och Amons

tjänare sammansvuro sig mot honom och dödade konungen
hemma i hans hus. 24 Men folket i landet dräpte alla som hade
sammansvurit sig mot konung Amon. Därefter gjorde folket i
landet hans son Josia till konung efter honom. 25 Vad nu mer är
att säga om Amon, om vad han gjorde, det finnes upptecknat i
Juda konungars krönika. 26 Och man begrov honom i hans grav
i Ussas trädgård. Och hans son Josia blev konung efter honom.

22 Josia var åtta år gammal, när han blev konung, och
han regerade trettioett år i Jerusalem. Hans moder hette
Jedida, Adajas dotter, från Boskat. 2 Han gjorde vad rätt var i
HERRENS ögon och vandrade i allt på sin fader Davids väg och
vek icke av vare sig till höger eller till vänster. 3 I sitt adertonde
regeringsår sände konung Josia sekreteraren Safan, son till
Asalja, Mesullams son, åstad till HERRENS hus och sade: 4
"Gå upp till översteprästen Hilkia, och bjud honom att göra i
ordning de penningar som hava influtit till HERRENS hus, sedan
de hava blivit insamlade ifrån folket av dem som hålla vakt
vid tröskeln. 5 Och han skall överlämna dem åt de män som
förrätta arbete såsom tillsyningsmän vid HERRENS hus, och
dessa skola giva dem åt de män som arbeta vid HERRENS hus,
för att sätta i stånd vad som är förfallet på huset, 6 nämligen
åt timmermännen, byggningsmännen och murarna, så ock
till att inköpa trävirke och huggen sten för att sätta huset i
stånd. 7 Dock skall man icke hålla någon räkenskap med dem
angående de penningar som överlämnas åt dem, utan de skola
få handla på heder och tro." 8 Och översteprästen Hilkia sade
till sekreteraren Safan: "Jag har funnit lagboken i HERRENS
hus." Och Hilkia gav boken åt Safan, och han läste den. 9
Därefter gick sekreteraren Safan in till konungen och avgav sin
berättelse inför konungen; han sade: "Dina tjänare hava tömt
ut de penningar som funnos i templet, och hava överlämnat
dem åt de män som förrätta arbete såsom tillsyningsmän vid
HERRENS hus." 10 Vidare berättade sekreteraren Safan för
konungen och sade: "Prästen Hilkia har givit mig en bok." Och
Safan föreläste den för konungen. 11 När konungen nu hörde
lagbokens ord, rev han sönder sina kläder. 12 Och konungen
bjöd prästen Hilkia och Ahikam, Safans son, och Akbor, Mikajas
son, och sekreteraren Safan och Asaja, konungens tjänare, och
sade: 13 "Gån och frågen HERREN för mig och för folket, ja,
för hela Juda, angående det som står i denna bok som nu har
blivit funnen. Ty stor är HERRENS vrede, den som är upptänd
mot oss, därför att våra fäder icke hava velat lyssna till denna
boks ord och icke hava gjort allt som är oss föreskrivet. 14 Då
gingo prästen Hilkia och Ahikam, Akbor, Safan och Asaja till
profetissan Hulda, hustru åt Sallum, klädkammarvaktaren, som
var son till Tikva, Harhas' son; hon bodde i Jerusalem, i Nya
staden. Och de talade med henne. 15 Då sade hon till dem: "Så
säger HERREN, Israels Gud: Sägen till den man som har sänt
eder till mig: 16 Så säger HERREN: Se, över denna plats och
över dess invånare skall jag låta olycka komma, allt vad som
står i den bok som Juda konung har läst -- 17 detta därför att
de hava övergivit mig och tänt offereld åt andra gudar, och så
hava förtörnat mig med alla sina händers verk. Min vrede skall
upptändas mot denna plats och skall icke bliva utsläckt. 18
Men till Juda konung, som har sänt eder för att fråga HERREN,
till honom skolen I säga så: Så säger HERRES, Israels Gud,
19 angående de ord som du har hört: Eftersom ditt hjärta blev
bevekt och du ödmjukade dig inför HERREN, när du hörde vad
jag har talat mot denna plats och mot dess invånare, nämligen
att de skola bliva ett föremål för häpnad och ett exempel som
man nämner, när man förbannar, och eftersom du rev sönder
dina kläder och grät inför mig, fördenskull har jag ock hört dig,
säger HERREN. 20 Därför vill jag samla dig till dina fäder, så att
du får samlas till dem i din grav med frid; och dina ögon skola
slippa att se all den olycka som jag skall låta komma över denna
plats." Och de vände till baka till konungen med detta svar.

23 Då sände konungen åstad män som församlade till honom
alla de äldste i Juda och Jerusalem. 2 Och konungen gick
upp i HERRENS hus, och alla Juda män och alla Jerusalems
invånare följde honom, också prästerna och profeterna, ja, allt
folket, ifrån den minste till den störste. Och han läste upp för
dem allt vad som stod i förbundsboken, som hade blivit funnen i
HERRENS hus 3 Och konungen trädde fram till pelaren och
slöt inför HERRENS ansikte det förbundet, att de skulle följa
efter HERREN och hålla hans bud, hans vittnesbörd och hans
stadgar, av allt hjärta och av all själ, och upprätthålla detta
förbunds ord, dem som voro skrivna i denna bok. Och allt folket
trädde in i förbundet. 4 Därefter bjöd konungen översteprästen
Hilkia och prästerna näst under honom, så ock dem som höllo
vakt vid tröskeln, att de skulle föra bort ur HERRENS tempel
alla de redskap som voro gjorda åt Baal och Aseran och åt
himmelens hela härskara. Och han lät bränna upp dem utanför
Jerusalem på Kidrons fält, men askan efter dem lät han föra till
Betel. 5 Han avsatte ock de avgudapräster som Juda konungar
hade tillsatt, för att tända offereld på offerhöjderna i Juda städer
och runt omkring Jerusalem, så ock dem som tände offereld åt
Baal, åt solen, åt månen, åt stjärnbilderna och åt himmelens
hela härskara. 6 Och han tog Aseran ur HERRENS hus och
förde bort den utanför Jerusalem till Kidrons dal, och brände upp
den där i Kidrons dal, han stötte sönder den till stoft och kastade
stoftet på den allmänna begravningsplatsen. 7 Vidare rev han
ned tempelbolarhusen som funnos i HERRENS hus, dem i vilka
kvinnor vävde tyg till tält åt Aseran. 8 Och han lät föra alla
prästerna bort ifrån Juda städer och orenade de offerhöjder där
prästerna hade tänt offereld, från Geba ända till Beer-Seba;
och han bröt ned offerhöjderna vid stadsportarna, både den
som låg vid ingången till stadshövitsmannen Josuas port och
den som låg till vänster, när man gick in genom stadsporten. 9
Dock fingo offerhöjdsprästerna icke stiga upp till HERRENS
altare i Jerusalem; de fingo allenast äta osyrat bröd ibland sina
bröder. 10 Han orenade ock Tofet i Hinnoms barns dal, för att
ingen skulle låta sin son eller dotter gå genom eld, till offer åt
Molok. 11 Och han skaffade bort de hästar som Juda konungar
hade invigt åt solen och ställt upp så, att man icke kunde gå
in i HERRENS hus, vid hovmannen Netan-Meleks kammare
i Parvarim; och solens vagnar brände han upp i eld. 12 Och
altarna på taket över Ahas' sal, vilka Juda konungar hade låtit
göra, och de altaren som Manasse hade låtit göra på de båda

förgårdarna till HERRENS hus, dem bröt konungen ned; sedan
skyndade han bort därifrån och kastade stoftet av dem i Kidrons
dal. 13 Och offerhöjderna öster om Jerusalem och söder om
Fördärvets berg, vilka Salomo, Israels konung, hade byggt åt
Astarte, sidoniernas styggelse, åt Kemos, Moabs styggelse, och
åt Milkom, Ammons barns skändlighet, dem orenade konungen.
14 Han slog sönder stoderna och högg ned Aserorna; och
platsen där de hade stått fyllde han med människoben. 15
Också altaret i Betel, den offerhöjd som Jerobeam, Nebats son,
hade byggt upp, han som kom Israel att synda, också detta
altare med offerhöjden bröt han ned; därefter brände han upp
offerhöjden och stötte sönder den till stoft och brände tillika upp
Aseran. 16 När då Josia såg sig om och fick se gravarna som
voro där på berget, sände han åstad och lät hämta benen ur
gravarna och brände upp dem på altaret och orenade det så --
i enlighet med det HERRENS ord som hade blivit förkunnat
av gudsmannen som förkunnade att detta skulle ske. 17 Och
han frågade: "Vad är det för en vård som jag ser där?" Folket i
staden svarade honom: "Det är den gudsmans grav, som kom
från Juda och ropade mot altaret i Betel att det skulle ske, som
du nu har gjort." 18 Då sade han: "Låten honom vara; ingen må
röra hans ben." Så lämnade man då hans ben i fred, och tillika
benen av den profet som hade kommit dit från Samarien. 19
Därjämte skaffade Josia bort alla de offerhöjdshus i Samariens
städer, som Israels konungar hade byggt upp, och med vilka
de hade kommit förtörnelse åstad; och han gjorde med dem
alldeles på samma sätt som han hade gjort i Betel. 20 Och
alla offerhöjdspräster som funnos där slaktade han på altarna
och brände människoben ovanpå dem. Därefter vände han
tillbaka till Jerusalem. 21 Och konungen bjöd allt folket och
sade: "Hållen HERRENS, eder Guds, påskhögtid, såsom det är
föreskrivet i denna förbundsbok." 22 Ty en sådan påskhögtid
hade icke blivit hållen sedan den tid då domarna dömde Israel,
icke under Israels konungars och Juda konungars hela tid. 23
Först i konung Josias adertonde regeringsår hölls en sådan
HERRENS påskhögtid i Jerusalem. 24 Därjämte skaffade Josia
bort andebesvärjarna och spåmännen, husgudarna och de
eländiga avgudarna, och alla styggelser som voro att se i Juda
land och i Jerusalem, på det att han skulle upprätthålla lagens
ord, dem som voro skrivna i den bok som prästen Hilkia hade
funnit i HERRENS hus. 25 Ingen konung lik honom hade funnits
före honom, ingen som så av allt sitt hjärta och av all sin själ
och av all sin kraft hade vänt sig till HERREN, i enlighet med
Moses hela lag; och efter honom uppstod ej heller någon som
var honom lik. 26 Dock vände HERREN sig icke ifrån sin stora
vredes glöd, då nu hans vrede hade blivit upptänd mot Juda,
för allt det varmed Manasse hade förtörnat honom. 27 Och
HERREN sade: "Också Juda vill jag förskjuta ifrån mitt ansikte,
likasom jag har förskjutit Israel; ja, jag vill förkasta Jerusalem,
denna stad som jag hade utvalt, så ock det hus varom jag hade
sagt: Mitt namn skall vara där." 28 Vad nu mer är att säga om
Josia och om allt vad han gjorde, det finnes uppteckna i Juda
konungars krönika. 29 I hans tid drog Farao Neko, konungen
i Egypten, upp mot konungen i Assyrien, till floden Frat. Då
tågade konung Josia emot honom, men blev dödad av honom
vid Megiddo, under första sammandrabbningen. 30 Och hans
tjänare förde hans döda kropp i en vagn bort ifrån Megiddo
till Jerusalem och begrovo honom i hans grav. Men folket i
landet tog Josias son Joahas och smorde honom och gjorde
honom till konung efter hans fader. 31 Joahas var tjugutre år
gammal, när han blev konung, och han regerade tre månader i
Jerusalem. Hans moder hette Hamutal, Jeremias dotter, från
Libna. 32 Han gjorde vad ont var i HERRENS ögon, alldeles
såsom hans fäder hade gjort. 33 Och Farao Neko lät sätta
honom i fängelse i Ribla i Hamats land och gjorde så slut på
hans regering i Jerusalem; och han pålade landet en skatt av ett
hundra talenter silver och en talent guld. 34 Och Farao Neko
gjorde Josias son Eljakim till konung i hans fader Josias ställe
och förändrade hans namn till Jojakim. Men Joahas tog han
med sig, och denne kom så till Egypten och dog där. 35 Och
Jojakim betalade ut silvret och guldet åt Farao; men han måste
skattlägga landet för att kunna utbetala dessa penningar enligt
Faraos befallning. Efter som var och en av folket i landet blev
uppskattad, indrevs från dem silvret och guldet, för att sedan
utbetalas åt Farao Neko. 36 Jojakim var tjugufem år gammal,
när han blev konung; och han regerade elva år i Jerusalem.
Hans moder hette Sebida, Pedajas dotter, från Ruma. 37 Han
gjorde vad ont var i HERRENS ögon, alldeles såsom hans fäder
hade gjort.

24 I hans tid drog Nebukadnessar, konungen i Babel, upp,
och Jojakim blev honom underdånig och förblev så i tre
år; men sedan avföll han från honom. 2 Då sände HERREN
över honom kaldéernas; araméernas, moabiternas och Ammons
barns härskaror; han sände dem över Juda för att förgöra det --
i enlighet med det ord som HERREN hade talat genom sina
tjänare profeterna. 3 Ja, det var efter HERRENS ord som detta
kom över Juda, i det att han försköt det från sitt ansikte för
de synder Manasse hade begått och för allt vad denne hade
förövat, 4 jämväl för det oskyldiga blod som han utgöt, ty han
uppfyllde Jerusalem med oskyldigt blod; det ville HERREN icke
förlåta. 5 Vad nu mer är att säga om Jojakim och om allt vad han
gjorde, det finnes uppteckna i Juda konungars krönika. 6 Och
Jojakim gick till vila hos sina fäder. Och hans son Jojakin blev
konung efter honom. 7 Därefter drog konungen i Egypten icke
vidare ut ur sitt land, ty konungen i Babel hade intagit allt som
tillhörde konungen i Egypten, från Egyptens bäck ända till floden
Frat." 8 Jojakin var aderton år gammal, när han blev konung,
och han regerade tre månader i Jerusalem. Hans moder hette
Nehusta, Elnatans dotter, från Jerusalem. 9 Han gjorde vad ont
var i HERRENS ögon, alldeles såsom hans fader hade gjort. 10
På den tiden drogo den babyloniske konungen Nebukadnessars
tjänare upp till Jerusalem, och staden blev belägrad. 11 Och
Nebukadnessar, konungen i Babel, kom till staden, medan hans
tjänare belägrade den. 12 Då gav sig Jojakin, Juda konung, åt
konungen i Babel, med sin moder och med sina tjänare, sina
hövitsmän och hovmän; och konungen i Babel tog honom så till
fånga i sitt åttonde regeringsår. 13 Och han förde bort därifrån
alla skatter i HERRENS hus och skatterna i konungshuset, han
lösbröt ock beläggningen från alla gyllene föremål som Salomo,
Israels konung, hade låtit göra för HERRENS tempel, detta i

enlighet med vad HERREN hade hotat. 14 Och han förde bort
i fångenskap hela Jerusalem, alla hövitsmän och alla tappra
stridsmän; tio tusen förde han bort, jämväl alla timmermän och
smeder. Inga andra lämnades kvar än de ringaste av folket i
landet. 15 Han förde Jojakin bort till Babel; därjämte förde han
konungens moder, konungens hustrur och hans hovmän samt
de mäktige i landet såsom fångar bort ifrån Jerusalem till Babel,
16 så ock alla stridsmännen, sju tusen, och timmermännen och
smederna, ett tusen, allasammans raska och krigsdugliga män.
Dessa fördes nu av den babyloniske konungen i fångenskap
till Babel. 17 Men konungen i Babel gjorde hans farbroder
Mattanja till konung i hans ställe och förändrade dennes namn
till Sidkia. 18 Sidkia var tjuguett år gammal, när han blev
konung, och han regerade elva år i Jerusalem. Hans moder
hette Hamital, Jeremias dotter, från Libna. 19 Han gjorde vad
ont var i HERRENS ögon, alldeles såsom Jojakim hade gjort.
20 Ty på grund av HERRENS vrede skedde vad som skedde
med Jerusalem och Juda, till dess att han kastade dem bort
ifrån sitt ansikte.

25 Då, i hans nionde regeringsår, i tionde månaden; på
tionde dagen i månaden, kom Nebukadnessar, konungen
i Babel, med hela sin här till Jerusalem och belägrade det;
och de byggde en belägringsmur runt omkring det. 2 Så
blev staden belägrad och förblev så ända till konung Sidkias
elfte regeringsår. 3 Men på nionde dagen i månaden var
hungersnöden så stor i staden, att mängden av folket icke hade
något att äta. 4 Och staden stormades, och allt krigsfolket
flydde om natten genom porten mellan de båda murarna (den
port som ledde till den kungliga trädgården), medan kaldéerna
lågo runt omkring staden; och folket tog vägen åt Hedmarken
till. 5 Men kaldéernas här förföljde konungen, och de hunno
upp honom på Jerikos hedmarker, sedan hela hans här hade
övergivit honom och skingrat sig. 6 Och de grepo konungen
och förde honom till den babyloniske konungen i Ribla; där höll
man rannsakning och dom med honom. 7 Och Sidkias barn
slaktade man inför hans ögon, och på Sidkia själv stack man
ut ögonen; och man fängslade honom med kopparfjättrar och
förde honom till Babel. 8 I femte månaden, på sjunde dagen i
månaden, detta i den babyloniske konungen Nebukadnessars
nittonde regeringsår, kom den babyloniske konungens tjänare
Nebusaradan, översten för drabanterna, till Jerusalem. 9 Denne
brände upp HERRENS hus och konungshuset: ja, alla hus i
Jerusalem, i synnerhet alla de förnämas hus, brände han upp i
eld. 10 Och murarna runt omkring Jerusalem brötos ned av hela
den här av kaldéer, som översten för drabanterna hade med
sig, 11 och återstoden av folket, dem som voro kvar i staden,
och de överlöpare som hade gått över till konungen i Babel, så
ock den övriga hopen, dem förde Nebusaradan, översten för
drabanterna, bort i fångenskap. 12 Men av de ringaste i landet
lämnade översten för drabanterna några kvar till vingårdsmän
och åkermän. 13 Kopparpelarna i HERRENS hus, bäckenställen
och kopparhavet i HERRENS hus slogo kaldéerna sönder
och förde kopparen till Babel. 14 Och askkärlen, skovlarna,
knivarna, skålarna och alla kopparkärl som hade begagnats
vid gudstjänsten togo de bort. 15 Likaledes tog översten för
drabanterna bort fyrfaten och offerskålarna, allt som var av rent
guld eller av rent silver. 16 Vad angår de två pelarna, havet, som
var allenast ett, och bäckenställen, som Salomo hade låtit göra
till HERRENS hus, så kunde kopparen i alla dessa föremål icke
vägas. 17 Aderton alnar hög var den ena pelaren, och ovanpå
den var ett pelarhuvud av koppar, och pelarhuvudet var tre alnar
högt, och ett nätverk och granatäpplen funnos på pelarhuvudet
runt omkring, alltsammans av koppar; och likadant var det
på den andra pelaren, över nätverket. 18 Och översten för
drabanterna tog översteprästen Seraja jämte Sefanja, prästen
näst under honom, så ock de tre som höllo vakt vid tröskeln,
19 och från staden tog han en hovman, den som var anförare
för krigsfolket, och fem av konungens närmaste män, som
påträffades i staden, så ock sekreteraren, den härhövitsman
som plägade utskriva folket i landet till krigstjänst, och sextio
andra män av landets folk, som påträffades i staden -- 20 dessa
tog Nebusaradan, översten för drabanterna, och förde dem till
den babyloniske konungen i Ribla. 21 Och konungen i Babel lät
avliva dem där, i Ribla i Hamats land. blev Juda bortfört från
sitt land. 22 Men över det folk som blev kvar i Juda land, det
folk som Nebukadnessar, konungen i Babel, lät bliva kvar där,
satte han Gedalja, son till Ahikam, son till Safan. 23 När då alla
krigshövitsmännen jämte sina män fingo höra att konungen i
Babel hade satt Gedalja över landet, kommo de till Gedalja i
Mispa, nämligen Ismael, Netanjas son, Johanan, Kareas son,
netofatiten Seraja, Tanhumets son, och Jaasanja, maakatitens
son, med sina män. 24 Och Gedalja gav dem och deras män
sin ed och sade till dem: "Frukten icke för kaldéernas tjänare.
Stannen kvar i landet, och tjänen konungen i Babel, så skall det
gå eder väl." 25 Men i sjunde månaden kom Ismael, son till
Netanja, son till Elisama, av konungslig börd, och hade med sig
tio män, och de slogo ihjäl Gedalja, så ock de judar och kaldéer
som voro hos honom i Mispa. 26 Då bröt allt folket upp, från
den minste till den störste, tillika med krigshövitsmännen, och
begav sig till Egypten; ty de fruktade för kaldéerna. 27 Men i
det trettiosjunde året sedan Jojakin, Juda konung, hade blivit
bortförd i fångenskap, i tolfte månaden, på tjugusjunde dagen i
månaden, tog Evil-Merodak, konungen i Babel -- samma år han
blev konung -- Jojakin, Juda konung, till nåder och befriade
honom ur fängelset; 28 Och han talade vänligt med honom
och gav honom främsta platsen bland de konungar som voro
hos honom i Babel. 29 Han fick lägga av sin fångdräkt och
beständigt äta vid hans bord, så länge han levde. 30 Och ett
ständigt underhåll gavs honom från konungen, visst för var dag,
så länge han levde.

1 Krönikeboken

1 Adam, Set, Enos, **2** Kenan, Mahalalel, Jered, **3** Hanok,
Metusela, Lemek, **4** Noa, Sem, Ham och Jafet. **5** Jafets
söner voro Gomer, Magog, Madai, Javan, Tubal, Mesek och
Tiras. **6** Gomers söner voro Askenas, Difat och Togarma. **7**
Javans söner voro Elisa och Tarsisa, kittéerna och rodanéerna.
8 Hams söner voro Kus, Misraim, Put och Kanaan. **9** Kus' söner
voro Seba, Havila, Sabta, Raema och Sabteka. Raemas söner
voro Saba och Dedan. **10** Men Kus födde Nimrod; han var den
förste som upprättade ett välde på jorden. **11** Och Misraim födde
ludéerna, anaméerna, lehabéerna, naftuhéerna, **12** patroséerna,
kasluhéerna, från vilka filistéerna hava utgått, och kaftoréerna.
13 Och Kanaan födde Sidon, som var hans förstfödde, och
Het, **14** så ock jebuséerna, amoréerna och girgaséerna, **15**
hivéerna, arkéerna, sinéerna, **16** arvadéerna, semaréerna och
hamatéerna. **17** Sems söner voro Elam, Assur, Arpaksad, Lud
och Aram, så ock Us, Hul, Geter och Mesek. **18** Arpaksad födde
Sela, och Sela födde Eber. **19** Men åt Eber föddes två söner;
den ene hette Peleg, ty i hans tid blev jorden fördelad; och
hans broder hette Joktan. **20** Och Joktan födde Almodad, Selef,
Hasarmavet, Jera, **21** Hadoram, Usal, Dikla, **22** Ebal, Abimael,
Saba, **23** Ofir, Havila och Jobab; alla dessa voro Joktans söner.
24 Sem, Arpaksad, Sela, **25** Eber, Peleg, Regu, **26** Serug,
Nahor, Tera, **27** Abram, det är Abraham **28** Abrahams söner
voro Isak och Ismael. **29** Detta är deras släkttavla: Nebajot,
Ismaels förstfödde, vidare Kedar, Adbeel och Mibsam, **30**
Misma och Duma, Massa, Hadad och Tema, **31** Jetur, Nafis
och Kedma. Dessa voro Ismaels söner. **32** Och de söner som
Ketura, Abrahams bihustru, födde voro Simran, Joksan, Medan,
Midjan, Jisbak och Sua. Joksans söner voro Saba och Dedan.
33 Och Midjans söner voro Efa, Efer, Hanok, Abida och Eldaa.
Alla dessa voro Keturas söner. **34** Och Abraham födde Isak.
Isaks söner voro Esau och Israel. **35** Esaus söner voro Elifas,
Reguel, Jeus, Jaelam och Kora. **36** Elifas' söner voro Teman och
Omar, Sefi och Gaetam, Kenas, Timna och Amalek **37** Reguels
söner voro Nahat, Sera, Samma och Missa. **38** Men Seirs söner
voro Lotan, Sobal, Sibeon, Ana, Dison, Eser och Disan. **39**
Lotans söner voro Hori och Homam; och Lotans syster var
Timna. **40** Sobals söner voro Aljan, Manahat och Ebal, Sefi och
Onam. Och Sibeons söner voro Aja och Ana. **41** Anas söner
voro Dison. Och Disons söner voro Hamran, Esban, Jitran och
Keran. **42** Esers söner voro Bilhan, Saavan, Jaakan. Disans
söner voro Us och Aran. **43** Och dessa voro de konungar som
regerade i Edoms land, innan ännu någon israelitisk konung var
konung där: Bela, Beors son, och hans stad hette Dinhaba. **44**
När Bela dog, blev Jobab, Seras son, från Bosra, konung efter
honom. **45** När Jobab dog, blev Husam från temanéernas land
konung efter honom. **46** När Husam dog, blev Hadad, Bedads
son, konung efter honom, han som slog midjaniterna på Moabs
mark; och hans stad hette Avit. **47** När Hadad dog, blev Samla
från Masreka konung efter honom. **48** När Samla dog, blev
Saul, från Rehobot vid floden, konung efter honom. **49** När Saul
dog, blev Baal-Hanan, Akbors son, konung efter honom **50** När
Baal-Hanan dog, blev Hadad konung efter honom; och hans
stad hette Pagi, och hans hustru hette Mehetabel, dotter till
Matred, var dotter till Me-Sahab. **51** Men när Hadad hade dött,
voro dessa Edoms stamfurstar: fursten Timna, fursten Alja,
fursten Jetet, **52** fursten Oholibama, fursten Ela, fursten Pinon,
53 fursten Kenas, fursten Teman, fursten Mibsar, **54** fursten
Magdiel, fursten Iram. Dessa voro Edoms stamfurstar.

2 Dessa voro Israels söner: Ruben, Simeon, Levi och Juda,
Isaskar och Sebulon, **2** Dan, Josef och Benjamin, Naftali,
Gad och Aser. **3** Judas söner voro Er, Onan och Sela; dessa
tre föddes åt honom av Suas dotter, kananeiskan. Men Er,
Judas förstfödde, misshagade HERREN; därför dödade han
honom. **4** Och Tamar, hans sonhustru, födde åt honom Peres
och Sera, så att Judas söner voro tillsammans fem. **5** Peres'
söner voro Hesron och Hamul. **6** Seras söner voro Simri, Etan,
Heman, Kalkol och Dara, tillsammans fem. **7** Men Karmis söner
voro Akar, som drog olycka över Israel, när han trolöst förgrep
sig på det tillspillogivna. **8** Och Etans söner voro Asarja. **9**
Och de söner som föddes åt Hesron voro Jerameel, Ram och
Kelubai. **10** Och Ram födde Amminadab, och Amminadab födde
Naheson, hövding för Juda barn. **11** Naheson födde Salma, och
Salma födde Boas. **12** Boas födde Obed, och Obed födde Isai.
13 Isai födde Eliab, som var hans förstfödde, Abinadab, den
andre, och Simea, den tredje, **14** Netanel, den fjärde, Raddai,
den femte, **15** Osem, den sjätte, David, den sjunde. **16** Och
deras systrar voro Seruja och Abigail. Och Serujas söner voro
Absai, Joab och Asael, tillsammans tre. **17** Och Abigail födde
Amasa, och Amasas fader var ismaeliten Jeter. **18** Och Kaleb,
Hesrons son, födde ett barn av kvinnkön, Asuba, därtill ock
Jeriot; och dessa voro henne söner: Jeser, Sobab och Ardon.
19 Och när Asuba dog, tog Kaleb Efrat till hustru åt sig, och
hon födde åt honom Hur. **20** Och Hur födde Uri, och Uri födde
Besalel. **21** Därefter gick Hesron in till Makirs, Gileads faders,
dotter; henne tog han till hustru, när han var sextio år gammal.
Och hon födde åt honom Segub. **22** Och Segub födde Jair;
denne hade tjugutre städer i Gileads land. **23** Men gesuréerna
och araméerna togo ifrån dem Jairs byar jämte Kenat med
underlydande orter, sextio städer. Alla dessa voro söner till
Makir, Gileads fader. **24** Och sedan Hesron hade dött i Kaleb-
Efrata, födde Hesrons hustru Abia åt honom Ashur, Tekoas
fader. **25** Och Jerameels, Hesrons förstföddes, söner voro Ram,
den förstfödde, vidare Buna, Oren och Osem samt Ahia. **26** Men
Jerameel hade en annan hustru som hette Atara; hon var moder
till Onam. **27** Och Rams, Jerameels förstföddes, söner voro
Maas, Jamin och Eker. **28** Onams söner voro Sammai och Jada;
och Sammais söner voro Nadab och Abisur. **29** Och Abisurs
hustru hette Abihail; hon födde åt honom Aban och Molid. **30**
Nadabs söner voro Seled och Appaim. Seled dog barnlös.
31 Men Appaims söner voro Jisei; Jiseis söner voro Sesan;
Sesans söner voro Alai. **32** Jadas, Sammais broders, söner
voro Jeter och Jonatan. Jeter dog barnlös. **33** Men Jonatans
söner voro Pelet och Sasa. Dessa voro Jerameels söner. **34**
Men Sesan hade inga söner, utan allenast döttrar. Nu hade
Sesan en egyptisk tjänare som hette Jarha. **35** Och Sesan

gav sin dotter till hustru åt sin tjänare Jarha, och hon födde åt
honom Attai. 36 Attai födde Natan, och Natan födde Sabad.
37 Sabad födde Eflal, och Eflal födde Obed. 38 Obed födde
Jehu, och Jehu födde Asarja. 39 Asarja födde Heles, och Heles
födde Eleasa. 40 Eleasa födde Sisamai, och Sisamai födde
Sallum. 41 Sallum födde Jekamja, och Jekamja födde Elisama.
42 Och Kalebs, Jerameels broders, söner voro Mesa, hans
förstfödde, som var Sifs fader, och Maresas, Hebrons faders,
söner. 43 Men Hebrons söner voro Kora, Tappua, Rekem och
Sema. 44 Sema födde Raham, Jorkeams fader. Men Rekem
födde Sammai. 45 Sammais son var Maon, och Maon var Bet-
Surs fader. 46 Och Efa, Kalebs bihustru, födde Haran, Mosa
och Gases; och Haran födde Gases. 47 Och Jadais söner
voro Regem, Jotam, Gesan, Pelet, Efa och Saaf. 48 Kalebs
bihustru Maaka födde Seber och Tirhana. 49 Hon födde ock
Saaf, Madmannas fader, Seva, Makbenas fader och Gibeas
fader. Och Kalebs dotter var Aksa. 50 Dessa voro Kalebs söner:
Hurs, Efratas förstföddes, son var Sobal Kirjat-Jearims fader, 51
vidare Salma, Bet-Lehems fader, och Haref, Bet-Gaders fader.
52 Söner till Sobal, Kirjat-Jearims fader, voro Haroe och hälften
av Hammenuhot-släkten. 53 Men Kirjat-Jearims släkter voro
jeteriterna, putiterna, sumatiterna och misraiterna. Från dem
utgingo sorgatiterna och estaoliterna. 54 Salmas söner voro
Bet-Lehem och netofatiterna, Atrot-Bet-Joab, så ock hälften av
manahatiterna, sorgiterna. 55 Och de skriftlärdes släkter, deras
som bodde i Jaebes, voro tireatiterna, simeatiterna, sukatiterna.
Dessa voro de kainéer som härstammade från Hammat, fader
till Rekabs släkt.

3 Dessa voro de söner som föddes åt David i Hebron: Amnon,
den förstfödde, av Ahinoam från Jisreel; Daniel, den andre,
av Abigail från Karmel; 2 Absalom, den tredje, son till Maaka,
som var dotter till Talmai, konungen i Gesur; Adonia, den fjärde,
Haggits son; 3 Sefatja, den femte, av Abital; Jitream, den sjätte,
av hans hustru Egla. 4 Dessa sex föddes åt honom i Hebron,
där han regerade i sju år och sex månader. I Jerusalem åter
regerade han i trettiotre år. 5 Och dessa söner föddes åt honom
i Jerusalem: Simea, Sobab, Natan och Salomo, tillsammans
fyra, av Bat-Sua, Ammiels dotter; 6 vidare Jibhar, Elisama,
Elifelet, 7 Noga, Nefeg, Jafia, 8 Elisama, Eljada och Elifelet,
tillsammans nio. 9 Detta var alla Davids söner, förutom sönerna
med bihustrurna; och Tamar var deras syster. 10 Salomos
son var Rehabeam. Hans son var Abia; hans son var Asa;
hans son var Josafat. 11 Hans son var Joram; hans son var
Ahasja; hans son var Joas. 12 Hans son var Amasja; hans
son var Asarja; hans son var Jotam. 13 Hans son var Ahas;
hans son var Hiskia; hans son var Manasse. 14 Hans son
var Amon; hans son var Josia. 15 Josias söner voro Johanan
den förstfödde, Jojakim, den andre, Sidkia, den tredje, Sallum,
den fjärde. 16 Jojakims söner voro hans son Jekonja och
dennes son Sidkia. 17 Jekonjas söner voro Assir och dennes
son Sealtiel, 18 vidare Malkiram, Pedaja, Senassar, Jekamja,
Hosama och Nedabja. 19 Pedajas söner voro Serubbabel och
Simei. Serubbabels söner voro Mesullam och Hananja, och
deras syster var Selomit, 20 vidare Hasuba, Ohel, Berekja,
Hasadja och Jusab-Hesed, tillsammans fem. 21 Hananjas söner
voro Pelatja och Jesaja, vidare Refajas söner, Arnans söner,
Obadjas söner och Sekanjas söner. 22 Sekanjas söner voro
Semaja, Semajas söner voro Hattus, Jigeal, Baria, Nearja och
Safat, tillsammans sex. 23 Nearjas söner voro Eljoenai, Hiskia
och Asrikam, tillsammans tre. 24 Eljoenais söner voro Hodauja,
Eljasib, Pelaja, Ackub, Johanan, Delaja och Anani, tillsammans
sju.

4 Judas söner voro Peres, Hesron, Karmi, Hur och Sobal. 2
Och Reaja, Sobals son, födde Jahat, och Jahat födde Ahumai
och Lahad. Dessa voro sorgatiternas släkter. 3 Och dessa voro
Abi-Etams söner: Jisreel, Jisma och Jidbas, och deras syster
hette Hasselelponi, 4 vidare Penuel, Gedors fader, och Eser,
Husas fader. Dessa voro söner till Hur, Efratas förstfödde, Bet-
Lehems fader. 5 Och Ashur, Tekoas fader, hade två hustrur,
Helea och Naara. 6 Naara födde åt honom Ahussam, Hefer,
Timeni och ahastariterna. Dessa voro Naaras söner. 7 Och
Heleas söner voro Seret, Jishar och Etnan. 8 Och Kos födde
Anub och Hassobeba, så ock Aharhels, Harums sons, släkter. 9
Men Jaebes var mer ansedd än sina bröder; hans moder hade
givit honom namnet Jaebes, i det hon sade: "Jag har fött honom
med smärta." 10 Och Jaebes åkallade Israels Gud och sade: "O
att du ville välsigna mig och utvidga mitt område och låta din
hand vara med mig! O att du ville avvända vad ont är, så att
jag sluppe att känna någon smärta!" Och Gud lät det ske, som
han begärde. 11 Och Kelub, Suhas broder, födde Mehir; han
var Estons fader. 12 Och Eston födde Bet-Rafa, Pasea och
Tehinna, Ir-Nahas' fader. Dessa voro männen från Reka. 13
Och Kenas söner voro Otniel och Seraja. Otniels söner voro
Hatat. 14 Och Meonotai födde Ofra. Och Seraja födde Joab,
fader till Timmermansdalens släkt, ty dessa voro timmermän. 15
Och Kalebs, Jefunnes sons, söner voro Iru, Ela och Naam,
så ock Elas söner och Kenas. 16 Och Jehallelels söner voro
Sif och Sifa, Tirja och Asarel. 17 Och Esras son var Jeter,
vidare Mered, Efer och Jalon. Och kvinnan blev havande och
födde Mirjam, Sammai och Jisba, Estemoas fader. 18 Och hans
judiska hustru födde Jered, Gedors fader, och Heber, Sokos
fader, och Jekutiel, Sanoas fader. Men de andra voro söner till
Bitja, Faraos dotter, som Mered hade tagit till hustru. 19 Och
söner till Hodias hustru, Nahams syster, voro Kegilas fader,
garmiten, och maakatiten Estemoa. 20 Och Simons söner voro
Amnon och Rinna, Ben-Hanan och Tilon. Och Jiseis söner voro
Sohet och Sohets son. 21 Söner till Sela, Judas son, voro Er,
Lekas fader, och Laeda, Maresas fader, och de släkter som
tillhörde linnearbetarnas hus, av Asbeas hus, 22 vidare Jokim
och männen i Koseba samt Joas och Saraf, som blevo herrar
över Moab, så ock Jasubi-Lehem. Men detta tillhör en avlägsen
tid. 23 Dessa voro krukmakarna och invånarna i Netaim och
Gedera; de bodde där hos konungen och voro i hans arbete. 24
Simeons söner voro Nemuel och Jamin, Jarib, Sera och Saul.
25 Hans son var Sallum; hans son var Mibsam; hans son var
Misma. 26 Mismas söner voro hans son Hammuel, dennes son
Sackur och dennes son Simei. 27 Och Simei hade sexton söner
och sex döttrar; men hans bröder hade icke många barn. Och
deras släkt i sin helhet förökade sig icke så mycket som Juda

barn. 28 Och de bodde i Beer-Seba, Molada och Hasar-Sual,
29 i Bilha, i Esem och i Tolad, 30 i Betuel, i Horma och i Siklag,
31 i Bet-Markabot, i Hasar-Susim, i Bet-Birei och i Saaraim.
Dessa voro deras städer, till dess att David blev konung. 32 Och
deras byar voro Etam och Ain, Rimmon, Token och Asan --
fem städer; 33 därtill alla deras byar, som lågo runt omkring
dessa städer, ända till Baal. Dessa voro deras boningsorter;
och de hade sitt särskilda släktregister. 34 Vidare: Mesobab,
Jamlek och Josa, Amasjas son, 35 och Joel och Jehu, son till
Josibja, son till Seraja, son till Asiel, 36 och Eljoenai, Jaakoba,
Jesohaja, Asaja, Adiel, Jesimiel och Benaja, 37 så ock Sisa,
son till Sifei, son till Allon, son till Jedaja, son till Simri son till
Semaja. 38 Dessa nu nämnda voro hövdingar i sina släkter,
och deras familjer utbredde sig och blevo talrika. 39 Och de
drogo fram mot Gedor, ända till östra sidan av dalen, för att
söka bete för sin boskap. 40 Och de funno fett och gott bete,
och landet hade utrymme nog, och där var stilla och lugnt, ty de
som förut bodde där voro hamiter. 41 Men dessa som här hava
blivit uppteckade vid namn kommo i Hiskias, Juda konungs,
tid och förstörde deras tält och slogo de meiniter som funnos
där och gåvo dem till spillo, så att de nu icke mer äro till, och
bosatte sig i deras land; ty där fanns bete för deras boskap. 42
Och av dem, av Simeons barn, drogo fem hundra man till Seirs
bergsbygd; och Pelatja, Nearja, Refaja och Ussiel, Jiseis söner,
stodo i spetsen för dem. 43 Och de slogo den sista kvarlevan av
amalekiterna; sedan bosatte de sig där och bo där ännu i dag.

5 Och Rubens söner, Israels förstföddes -- han var nämligen
den förstfödde, men därför att han oskärade sin faders
bädd, blev hans förstfödslorätt given åt Josefs, Israels sons,
söner, dock icke så, att denne skulle upptagas i släktregistret
såsom den förstfödde; 2 ty väl var Juda den mäktigaste
bland sina bröder, och furste blev en av hans avkomlingar,
men förstfödslorätten blev dock Josefs -- 3 Rubens, Israels
förstföddes, söner voro Hanok och Pallu, Hesron och Karmi. 4
Joels söner voro hans son Semaja, dennes son Gog, dennes
son Simei, 5 dennes son Mika, dennes son Reaja, dennes
son Baal, 6 så ock dennes son Beera, som Tillegat-Pilneeser,
konungen i Assyrien, förde bort i fångenskap; han var hövding
för rubeniterna. 7 Och hans bröder voro, efter sina släkter,
när de uppteckades i släktregistret efter sin ättföljd: Jegiel,
huvudmannen, Sakarja 8 och Bela, son till Asas, son till Sema,
son till Joel; han bodde i Aroer, och hans boningsplatser nådde
ända till Nebo och Baal-Meon. 9 Och österut nådde hans
boningsplatser ända fram till öknen som sträcker sig ifrån floden
Frat; ty de hade stora boskapshjordar i Gileads land. 10 Men i
Sauls tid förde de krig mot hagariterna, och dessa föllo för deras
hand; då bosatte de sig i deras hyddor utefter hela östra sidan
av Gilead. 11 Och Gads barn hade sina boningsplatser gent
emot dem i landet Basan ända till Salka: 12 Joel, huvudmannen,
och Safam därnäst, och vidare Jaanai och Safat i Basan. 13
Och deras bröder voro, efter sina familjer, Mikael, Mesullam,
Seba, Jorai, Jaekan, Sia och Eber, tillsammans sju. 14 Dessa
voro söner till Abihail, son till Huri, son till Jaroa, son till Gilead,
son till Mikael, son till Jesisai, son till Jado, son till Bus. 15
Men Ahi, son till Abdiel, son till Guni, var huvudman för deras
familjer. 16 Och de bodde i Gilead i Basan och underlydande
orter, så ock på alla Sarons utmarker, så långt de sträckte sig.
17 Alla dessa blevo uppteckade i släktregistret i Jotams, Juda
konungs, och i Jerobeams, Israels konungs, tid. 18 Rubens barn
och gaditerna och ena hälften av Manasse stam, de av dem,
som voro krigsdugliga och buro sköld och svärd och spände
båge och voro stridskunniga, utgjorde fyrtiofyra tusen sju hundra
sextio stridbara män. 19 Och de förde krig mot hagariterna och
mot Jetur, Nafis och Nodab. 20 Och seger beskärdes dem i
striden mot dessa, så att hagariterna och alla som voro med
dem blevo givna i deras hand; ty de ropade till Gud under
striden, och han bönhörde dem, därför att de förtröstade på
honom. 21 Och såsom byte förde de bort deras boskapshjordar,
femtio tusen kameler, två hundra femtio tusen får och två tusen
åsnor, så ock ett hundra tusen människor. 22 Ty många hade
fallit slagna, eftersom striden var av Gud. Sedan bosatte de
sig i deras land och bodde där ända till fångenskapen. 23
Halva Manasse stams barn bodde ock där i landet, från Basan
ända till Baal-Hermon och Senir och Hermons berg, och de
voro talrika. 24 Och dessa voro huvudmän för sina familjer:
Efer, Jisei, Eliel, Asriel, Jeremia, Hodauja och Jadiel, tappra
stridsmän, namnkunniga män, huvudmän för sina familjer. 25
Men de blevo otrogna mot sina fäders Gud, i det att de i trolös
avfällighet lupo efter de gudar som dyrkades av de folk där i
landet, som Gud hade förgjort för dem. 26 Då uppväckte Israels
Gud den assyriske konungen Puls ande och den assyriske
konungen Tillegat-Pilnesers ande och lät folket föras bort i
fångenskap, såväl rubeniterna och gaditerna som ena hälften av
Manasse stam, och lät dem komma till Hala, Habor, Hara och
Gosans ström, där de äro ännu i dag.

6 Levis söner voro Gerson, Kehat och Merari. 2 Kehats söner
voro Amram, Jishar, Hebron och Ussiel. 3 Amrams barn
voro Aron, Mose och Mirjam. Arons söner voro Nadab och
Abihu, Eleasar och Itamar. 4 Eleasar födde Pinehas, Pinehas
födde Abisua. 5 Abisua födde Bucki, och Bucki födde Ussi. 6
Ussi födde Seraja, och Seraja födde Merajot. 7 Merajot födde
Amarja, och Amarja födde Ahitub. 8 Ahitub födde Sadok, och
Sadok födde Ahimaas. 9 Ahimaas födde Asarja, och Asarja
födde Johanan. 10 Johanan födde Asarja; det var han som var
präst i det tempel som Salomo byggde i Jerusalem. 11 Asarja
födde Amarja, och Amarja födde Ahitub. 12 Ahitub födde Sadok,
och Sadok födde Sallum. 13 Sallum födde Hilkia, och Hilkia
födde Asarja. 14 Asarja födde Seraja, och Seraja födde Josadak.
15 Men Josadak måste gå med i fångenskap, när HERREN
lät Juda och Jerusalem föras bort genom Nebukadnessar. 16
Levis söner voro Gersom, Kehat och Merari. 17 Och dessa voro
namnen på Gersoms söner: Libni och Simei. 18 Och Kehats
söner voro Amram, Jishar, Hebron och Ussiel. 19 Meraris söner
voro Maheli och Musi. Dessa voro leviternas släkter, efter deras
fäder. 20 Från Gersom härstammade hans son Libni, dennes
son Jahat, dennes son Simma, 21 dennes son Joa, dennes son
Iddo, dennes son Sera, dennes son Jeaterai. 22 Kehats söner
voro hans son Amminadab, dennes son Kora, dennes son Assir,
23 dennes son Elkana, dennes son Ebjasaf, dennes son Assir,

24 dennes son Tahat, dennes son Uriel, dennes son Ussia och
dennes son Saul. 25 Elkanas söner voro Amasai och Ahimot. 26
Hans son var Elkana; hans son var Elkana-Sofai; hans son var
Nahat. 27 Hans son var Eliab; hans son var Jeroham; hans son
var Elkana. 28 Och Samuels söner voro Vasni, den förstfödde,
och Abia. 29 Meraris söner voro Maheli, dennes son Libni,
dennes son Simei, dennes son Ussa, 30 dennes son Simea,
dennes son Haggia, dennes son Asaja. 31 Och dessa voro
de som David anställde för att ombesörja sången i HERRENS
hus, sedan arken hade fått en vilostad. 32 De gjorde tjänst
inför uppenbarelsetältets tabernakel såsom sångare, till dess
att Salomo byggde HERRENS hus i Jerusalem; de stodo där
och förrättade sin tjänst, såsom det var föreskrivet för dem. 33
Dessa voro de som så tjänstgjorde, och dessa voro deras söner:
Av kehatiternas barn: Heman, sångaren, son till Joel, son till
Samuel, 34 son till Elkana, son till Jeroham, son till Eliel, son till
Toa, 35 son till Sif, son till Elkana, son till Mahat, son till Amasai,
36 son till Elkana, son till Joel, son till Asarja, son till Sefanja, 37
son till Tahat, son till Assir, son till Ebjasaf, son till Kora, 38 son
till Jishar, son till Kehat, son till Levi, son till Israel; 39 vidare
hans broder Asaf, som hade sin plats på hans högra sida, Asaf,
son till Berekja, son till Simea, 40 son till Mikael, son till Baaseja,
son till Malkia, 41 son till Etni, son till Sera, son till Adaja, 42 son
till Etan, son till Simma, son till Simei, 43 son till Jahat, son till
Gersom, son till Levi. 44 Och deras bröder, Meraris barn stodo
på den vänstra sidan: Etan son till Kisi, son till Abdi, son till
Malluk, 45 son till Hasabja, son till Amasja, son till Hilkia, 46 son
till Amsi, son till Bani, son till Semer, 47 son till Maheli, son
till Musi, son till Merari, son till Levi. 48 Och deras bröder, de
övriga leviterna, hade blivit givna till allt slags tjänstgöring vid
tabernaklet, Guds hus. 49 Men Aron och hans söner ombesörjde
offren på brännoffersaltaret och på rökelsealtaret, och skulle
utföra all förrättning i det allraheligaste och bringa försoning
för Israel, alldeles såsom Mose, Guds tjänare, hade bjudit. 50
Och dessa voro Arons söner: hans son Eleasar, dennes son
Pinehas, dennes son Abisua, 51 dennes son Bucki, dennes son
Ussi, dennes son Seraja, 52 dennes son Merajot, dennes son
Amarja, dennes son Ahitub, 53 dennes son Sadok, dennes son
Ahimaas. 54 Och dessa voro deras boningsorter, efter deras
tältläger inom deras område: Åt Arons söner av kehatiternas
släkt -- ty dem träffade nu lotten -- 55 åt dem gav man Hebron i
Juda land med dess utmarker runt omkring. 56 Men åkerjorden
och byarna som hörde till staden gav man åt Kaleb, Jefunnes
son. 57 Åt Arons söner gav man alltså fristäderna Hebron
och Libna med dess utmarker, vidare Jattir och Estemoa med
dess utmarker. 58 Hilen med dess utmarker, Debir med dess
utmarker, 59 Asan med dess utmarker och Bet-Semes med dess
utmarker; 60 och ur Benjamins stam Geba med dess utmarker,
Alemet med dess utmarker och Anatot med dess utmarker,
så att deras städer tillsammans utgjorde tretton städer, efter
deras släkter. 61 Och Kehats övriga barn fingo ur en stamsläkt,
nämligen den stamhalva som utgjorde ena hälften av Manasse
stam, genom lottkastning tio städer. 62 Gersoms barn åter fingo,
efter sina släkter, ur Isaskars stam, ur Asers stam, ur Naftali
stam och ur Manasse stam i Basan tretton städer. 63 Meraris
barn fingo, efter sina släkter, ur Rubens stam, ur Gads stam
och ur Sebulons stam genom lottkastning tolv städer. 64 Så
gåvo Israels barn åt leviterna dessa städer med deras utmarker.
65 Genom lottkastning gåvo de åt dem ur Juda barns stam,
ur Simeons barns stam och ur Benjamins barns stam dessa
städer, som de namngåvo. 66 Och bland Kehats barns släkter
fingo några följande städer ur Efraims stam såsom sitt område:
67 Man gav dem fristäderna Sikem med dess utmarker i Efraims
bergsbygd, Geser med dess utmarker, 68 Jokmeam med dess
utmarker, Bet-Horon med dess utmarker; 69 vidare Ajalon med
dess utmarker och Gat-Rimmon med dess utmarker; 70 och ur
ena hälften av Manasse stam Aner med dess utmarker och
Bileam med dess utmarker. Detta tillföll Kehats övriga barns
släkt. 71 Gersoms barn fingo ur den släkt som utgjorde ena
hälften av Manasse stam Golan i Basan med dess utmarker och
Astarot med dess utmarker; 72 och ur Isaskars stam Kedes
med dess utmarker, Dobrat med dess utmarker, 73 Ramot med
dess utmarker och Anem med dess utmarker; 74 och ur Asers
stam Masal med dess utmarker, Abdon med dess utmarker,
75 Hukok med dess utmarker och Rehob med dess utmarker;
76 och ur Naftali stam Kedes i Galileen med dess utmarker,
Hammon med dess utmarker och Kirjataim med dess utmarker.
77 Meraris övriga barn fingo ur Sebulons stam Rimmono med
dess utmarker och Tabor med dess utmarker, 78 och på andra
sidan Jordan mitt emot Jeriko, öster om Jordan, ur Rubens
stam Beser i öknen med dess utmarker, Jahas med dess
utmarker, 79 Kedemot med dess utmarker och Mefaat med
dess utmarker; 80 och ur Gads stam Ramot i Gilead med dess
utmarker, Mahanaim med dess utmarker, 81 Hesbon med dess
utmarker och Jaeser med dess utmarker.

7 Och Isaskars söner voro Tola och Pua, Jasib och Simron,
tillsammans fyra. 2 Tolas söner voro Ussi, Refaja, Jeriel,
Jamai, Jibsam och Samuel, huvudmän för sina familjer, ättlingar
av Tola, tappra stridsmän, upptecknade efter sin ättföljd. I Davids
tid var deras antal tjugutvå tusen sex hundra. 3 Ussis söner
voro Jisraja, och Jisrajas söner voro Mikael, Obadja och Joel
samt Jissia, tillhopa fem, allasammans huvudmän. 4 Och med
dem följde stridbara härskaror, trettiosex tusen man, efter sin
ättföljd och sina familjer; ty de hade många hustrur och barn. 5
Och deras bröder i alla Isaskars släkter voro tappra stridsmän;
åttiosju tusen utgjorde tillsammans de som voro upptecknade i
deras släktregister. 6 Benjamins söner voro Bela, Beker och
Jediael, tillsammans tre. 7 Belas söner voro Esbon, Ussi, Ussiel,
Jerimot och Iri, tillsammans fem, huvudmän för sina familjer,
tappra stridsmän; de som voro upptecknade i deras släktregister
utgjorde tjugutvå tusen trettiofyra. 8 Bekers söner voro Semira,
Joas, Elieser, Eljoenai, Omri, Jeremot, Abia, Anatot och Alemet.
Alla dessa voro Bekers söner. 9 De som voro upptecknade i
deras släktregister, efter sin ättföljd, efter huvudmannen för sina
familjer, tappra stridsmän, utgjorde tjugu tusen två hundra. 10
Jediaels söner voro Bilhan; Bilhans söner voro Jeus, Benjamin,
Ehud, Kenaana, Setan, Tarsis och Ahisahar. 11 Alla dessa
voro Jediaels söner, upptecknade efter huvudmännen för sina
familjer, tappra stridsmän, sjutton tusen två hundra stridbara

krigsmän. 12 Och Suppim och Huppim voro Irs söner. -- Men
Husim voro Ahers söner. 13 Naftalis söner voro Jahasiel, Guni,
Jeser och Sallum, Bilhas söner. 14 Manasses söner voro Asriel,
som kvinnan födde; hans arameiska bihustru födde Makir,
Gileads fader. 15 Och Makir tog hustru åt Huppim och Suppim.
Hans syster hette Maaka. Och den andre hette Selofhad. Och
Selofhad hade döttrar. 16 Och Maaka, Makirs hustru, födde
en son och gav honom namnet Peres, men hans broder hette
Seres. Hans söner voro Ulam och Rekem. 17 Ulams söner
voro Bedan. Dessa voro söner till Gilead, son till Makir, son till
Manasse. 18 Och hans syster var Hammoleket; hon födde Is-
Hod, Abieser och Mahela. 19 Och Semidas söner voro Ajan,
Sekem, Likhi och Aniam. 20 Och Efraims söner voro Sutela,
dennes son Bered, dennes son Tahat, dennes son Eleada,
dennes son Tahat, 21 dennes son Sabad och dennes son
Sutela, så ock Eser och Elead. Och män från Gat, som voro
födda där i landet, dräpte dem, därför att de hade dragit ned för
att taga deras boskapshjordar. 22 Då sörjde Efraim, deras fader,
i lång tid, och hans bröder kommo för att trösta honom. 23 Och
han gick in till sin hustru, och hon blev havande och födde en
son; och han gav honom namnet Beria, därför att det hade skett
under en olyckstid för hans hus. 24 Hans dotter var Seera; hon
byggde Nedre och Övre Bet-Horon, så ock Ussen-Seera. 25
Och hans son var Refa; hans son var Resef, ävensom Tela;
hans son var Tahan. 26 Hans son var Laedan; hans son var
Ammihud; hans son var Elisama. 27 Hans son var Non; hans
son var Josua. 28 Och deras besittning och deras boningsorter
voro Betel med underlydande orter, österut Naaran och västerut
Geser med underlydande orter, vidare Sikem med underlydande
orter, ända till Aja med underlydande orter. 29 Men i Manasse
barns ägo voro Bet-Sean med underlydande orter, Taanak med
underlydande orter, Megiddo med underlydande orter, Dor med
underlydande orter. Här bodde nu Josefs, Israels sons, barn. 30
Asers söner voro Jimna, Jisva, Jisvi och Beria; och deras syster
var Sera. 31 Berias söner voro Heber och Malkiel; han var
Birsaits fader. 32 Och Heber födde Jaflet, Somer och Hotam, så
ock Sua, deras syster. 33 Och Jaflets söner voro Pasak, Bimhal
och Asvat. Dessa voro Jaflets söner. 34 Semers söner voro Ahi
och Rohaga, Jaba och Aram. 35 Hans broder Helems söner
voro Sofa, Jimna, Seles och Amal. 36 Sofas söner voro Sua,
Harnefer, Sual, Beri och Jimra, 37 Beser, Hod, Samma, Silsa,
Jitran och Beera. 38 Jeters söner voro Jefunne, Pispa och Ara.
39 Och Ullas söner voro Ara, Hanniel och Risja. 40 Alla dessa
voro Asers söner, huvudmän för sina familjer, utvalda tappra
stridsmän, huvudmän bland hövdingarna; och de som voro
upptecknade i deras släktregister såsom dugliga till krigstjänst
utgjorde ett antal av tjugusex tusen man.

8 Och Benjamin födde Bela, sin förstfödde, Asbel, den andre,
och Ahara, den tredje, 2 Noha, den fjärde, och Rafa, den
femte. 3 Bela hade följande söner: Addar, Gera, Abihud, 4
Abisua, Naaman, Ahoa, 5 Gera, Sefufan och Huram. 6 Och
dessa voro Ehuds söner, och de voro familjehuvudmän för dem
som bodde i Geba, och som blevo bortförda till Manahat, 7
dit Gera jämte Naaman och Ahia förde bort dem: han födde
Ussa och Ahihud. 8 Och Saharaim födde barn i Moabs land,
sedan han hade skilt sig från sina hustrur, Husim och Baara;
9 med sin hustru Hodes födde han där Jobab, Sibja, Mesa,
Malkam, 10 Jeus, Sakeja och Mirma. Dessa voro hans söner,
huvudmän för familjer. 11 Med Husim hade han fött Abitub och
Elpaal. 12 Och Elpaals söner voro Eber, Miseam och Semed.
Han var den som byggde Ono och Lod med underlydande orter.
13 Beria och Sema -- vilka voro familjehuvudmän för Ajalons
invånare och förjagade Gats invånare -- 14 så ock Ajo, Sasak
och Jeremot. 15 Och Sebadja, Arad, Eder, 16 Mikael, Jispa
och Joha voro Berias söner. 17 Och Sebadja, Mesullam, Hiski,
Heber, 18 Jismerai, Jislia och Jobab voro Elpaals söner. 19 Och
Jakim, Sikri, Sabdi, 20 Elienai, Silletai, Eliel, 21 Adaja, Beraja
och Simrat voro Simeis söner. 22 Och Jispan, Eber, Eliel, 23
Abdon, Sikri, Hanan, 24 Hananja, Elam, Antotja, 25 Jifdeja och
Peniel voro Sasaks söner. 26 Och Samserai, Seharja, Atalja, 27
Jaaresja, Elia och Sikri voro Jerohams söner. 28 Dessa vore
huvudman för familjer, huvudmän efter sin ättföljd; de bodde i
Jerusalem. 29 I Gibeon bodde Gibeons fader, vilkens hustru
hette Maaka. 30 Och hans förstfödde son var Abdon; vidare Sur,
Kis, Baal, Nadab, 31 Gedor, Ajo och Seker. 32 Men Miklot födde
Simea. Också dessa bodde jämte sina bröder i Jerusalem,
gent emot sina bröder. 33 Och Ner födde Kis, Kis födde Saul,
och Saul födde Jonatan, Malki-Sua, Abinadab och Esbaal. 34
Jonatans son var Merib-Baal, och Merib-Baal födde Mika. 35
Mikas söner voro Piton, Melek, Taarea och Ahas. 36 Ahas födde
Joadda, Joadda födde Alemet, Asmavet och Simri, och Simri
födde Mosa. 37 Mosa födde Binea. Hans son var Rafa; hans
son var Eleasa; hans son var Asel. 38 Och Asel hade sex söner,
och dessa hette Asrikam, Bokeru, Ismael, Searja, Obadja och
Hanan. Alla dessa voro Asels söner. 39 Och hans broder Eseks
söner voro Ulam, hans förstfödde, Jeus, den andre, och Elifelet,
den tredje. 40 Och Ulams söner voro tappra stridsmän, som
voro skickliga i att spänna båge; och de hade många söner och
sonsöner: ett hundra femtio. Alla dessa voro av Benjamins barn

9 Och hela Israel blev upptecknat i släktregister, och de finnas
uppskrivna i boken om Israels konungar. Och Juda fördes
i fångenskap bort till Babel för sin otrohets skull. 2 Men de
förra invånarna som bodde där de hade sin arvsbesittning, i
sina städer, utgjordes av vanliga israeliter, präster, leviter och
tempelträlar. 3 I Jerusalem bodde en del av Juda barn, av
Benjamins barn och av Efraims och Manasse barn, nämligen: 4
Utai, son till Ammihud, son till Omri, son till Imri, son till Bani, av
Peres', Judas sons, barn; 5 av siloniterna Asaja, den förstfödde,
och hans söner; 6 av Seras barn Jeguel och deras broder, sex
hundra nittio; 7 av Benjamins barn Sallu, son till Mesullam,
son till Hodauja, son till Hassenua, 8 vidare Jibneja, Jerohams
son, och Ela, son till Ussi, son till Mikri, och Mesullam, son till
Sefatja, son till Reguel, son till Jibneja, 9 så ock deras bröder,
efter deras ättföljd, nio hundra femtiosex. Alla dessa män voro
huvudmän för familjer, var och en för sin familj. 10 Och av
prästerna: Jedaja, Jojarib och Jakin, 11 vidare Asarja, son till
Hilkia, son till Mesullam, son till Sadok, son till Merajot, son till
Ahitub, fursten i Guds hus, 12 vidare Adaja, son till Jeroham,

son till Pashur, son till Malkia, vidare Maasai, son till Adiel, son
till Jasera, son till Mesullam, son till Mesillemit, son till Immer,
13 så ock deras bröder, huvudmän för sina familjer, ett tusen
sju hundra sextio, dugande män i de sysslor som hörde till
tjänstgöringen i Guds hus. 14 Och av leviterna: Semaja, som
till Hassub, son till Asrikam, son till Hasabja, av Meraris barn,
15 vidare Bakbackar, Heres och Galal, så ock Mattanja, son
till Mika, son till Sikri, son till Asaf, 16 vidare Obadja, son till
Semaja, son till Galal, son till Jedutun, så ock Berekja, son till
Asa, son till Elkana, som bodde i netofatiternas byar. 17 Och
dörrvaktarna: Sallum, Ackub, Talmon och Ahiman med sina
bröder; men Sallum var huvudmannen. 18 Och ända till nu
göra de tjänst vid Konungsporten, på östra sidan. Dessa voro
dörrvaktarna i Levi barns läger. 19 Men Sallum, son till Kore,
son till Ebjasaf, son till Kora, hade jämte sina bröder, dem som
voro av hans familj, koraiterna, till tjänstgöringssyssla att hålla
vakt vid tältets trösklar; deras fäder hade nämligen i HERRENS
läger hållit vakt vid ingången. 20 Och Pinehas, Eleasars son,
hade förut varit furste över dem -- med honom vare HERREN!
21 Sakarja, Meselemjas son, var dörrvaktare vid ingången till
uppenbarelsetältet. 22 Alla dessa voro utvalda till dörrvaktare
vid trösklarna: två hundra tolv. De blevo i sina byar uppteckna de
i släktregistret. David och siaren Samuel hade tillsatt dem att
tjäna på heder och tro. 23 De och deras söner stodo därför vid
portarna till HERRENS hus, tälthuset, och höllo vakt. 24 Efter
de fyra väderstrecken hade dörrvaktarna sina platser: i öster,
väster, norr och söder. 25 Och deras bröder, de som fingo bo i
sina byar, skulle var sjunde dag, alltid på samma timme, infinna
sig hos dem. 26 Ty på heder och tro voro dessa fyra anställda
såsom förmän för dörrvaktarna. Detta var nu leviterna. De hade
ock uppsikten över kamrarna och förvaringsrummen i Guds hus.
27 Och de vistades om natten runt omkring Guds hus, ty dem
ålåg att hålla vakt, och de skulle öppna dörrarna var morgon. 28
Somliga av dem hade uppsikten över de kärl som användes vid
tjänstgöringen. De buro nämligen in dem, efter att hava räknat
dem, och buro sedan ut dem, efter att åter hava räknat dem. 29
Och somliga av dem voro förordnade till att hava uppsikten
över de andra kärlen, över alla andra helgedomens kärl, så ock
över det fina mjölet och vinet och oljan och rökelsen och de
välluktande kryddorna. 30 Men somliga av prästernas söner
beredde salvan av de välluktande kryddorna. 31 Och Mattitja,
en av leviterna, koraiten Sallums förstfödde, hade på heder och
tro uppsikten över bakverket. 32 Och somliga av deras bröder,
kehatiternas söner, hade uppsikten över skådebröden och
skulle tillreda dem för var sabbat. 33 Men de andra, nämligen
sångarna, huvudmän för levitiska familjer, vistades i kamrarna,
fria ifrån annan tjänstgöring, ty dag och natt voro de upptagna av
sina egna sysslor. 34 Dessa voro huvudmännen för de levitiska
familjerna, huvudman efter sin ättföljd; de bodde i Jerusalem.
35 I Gibeon bodde Gibeons fader Jeguel, vilkens hustru hette
Maaka. 36 Och hans förstfödde son var Abdon; vidare Sur,
Kis, Baal, Ner, Nadab 37 Gedor, Ajo, Sakarja och Miklot. 38
Men Miklot födde Simeam. Också de bodde jämte sina bröder i
Jerusalem, gent emot sina bröder. 39 Och Ner födde Kis, Kis
födde Saul, och Saul födde Jonatan, Malki-Sua, Abinadab och
Esbaal. 40 Jonatans son var Merib-Baal, och Merib-Baal födde
Mika. 41 Mikas söner voro Piton, Melek och Taharea. 42 Ahas
födde Jaera, Jaera födde Alemet, Asmavet och Simri, och Simri
födde Mosa. 43 Mosa födde Binea. Hans son var Refaja; hans
son var Eleasa; hans son var Asel. 44 Och Asel hade sex söner,
och dessa hette Asrikam, Bokeru, Ismael, Searja, Obadja och
Hanan. Dessa voro Asels söner

10 Och filistéerna stridde mot Israel; och Israels män flydde
för filistéerna och föllo slagna på berget Gilboa. 2 Och
filistéerna ansatte ivrigt Saul och hans söner. Och filistéerna
dödade Jonatan, Abinadab och Malki-Sua, Sauls söner. 3 När
då Saul själv blev häftigt anfallen och bågskyttarna kommo över
honom, greps han av förskräckelse för skyttarna. 4 Och Saul
sade till sin vapendragare: "Drag ut ditt svärd och genomborra
mig därmed, så att icke dessa oomskurna komma och hantera
mig skändligt." Men hans vapendragare ville det icke, ty han
fruktade storligen. Då tog Saul själv svärdet och störtade sig
därpå. 5 Men när vapendragaren såg att Saul var död, störtade
han sig ock på sitt svärd och dog. 6 Så dogo då Saul och hans
tre söner; och alla som hörde till hans hus dogo på samma
gång. 7 Och när alla israeliterna i dalen förnummo att deras här
hade flytt, och att Saul och hans söner voro döda, övergåvo de
sina städer och flydde; sedan kommo filistéerna och bosatte
sig i dem. 8 Dagen därefter kommo filistéerna för att plundra
de slagna och funno då Saul och hans söner, där de lågo
fallna på berget Gilboa. 9 Och de plundrade honom och togo
med sig hans huvud och hans vapen och sände dem omkring
i filistéernas land och läto förkunna det glada budskapet för
sina avgudar och för folket. 10 Och de lade hans vapen i sitt
gudahus, men hans huvudskål hängde de upp i Dagons tempel.
11 Men när allt folket i Jabes i Gilead hörde allt vad filistéerna
hade gjort med Saul, 12 stodo de upp, alla stridbara män, och
togo Sauls och hans söners lik och förde dem till Jabes; och de
begrovo deras ben under terebinten i Jabes och fastade så i
sju dagar. 13 Detta blev Sauls död, därför att han hade begått
otrohet mot HERREN, i det att han icke hade hållit HERRENS
ord, så ock därför att han hade frågat en ande och sökt svar
hos en sådan. 14 Han hade icke sökt svar hos HERREN;
därför dödade HERREN honom. Och sedan överflyttade han
konungadömet på David, Isais son.

11 Då församlade sig hela Israel till David i Hebron och sade:
"Vi äro ju ditt kött och ben. 2 Redan för länge sedan,
redan då Saul ännu var konung, var det du som var ledare och
anförare för Israel. Och till dig har HERREN, din Gud, sagt: Du
skall vara en herde för mitt folk Israel, ja, du skall vara en furste
över mitt folk Israel." 3 När så alla de äldste i Israel kommo
till konungen i Hebron, slöt David ett förbund med dem där i
Hebron, inför HERREN; och sedan smorde de David till konung
över Israel, i enlighet med HERRENS ord genom Samuel. 4
Och David drog med hela Israel till Jerusalem, det är Jebus;
där befunno sig jebuséerna, som ännu bodde kvar i landet. 5
Och invånarna i Jebus sade till David: "Hitin kommer du icke."
Men David intog likväl Sions borg, det är Davids stad 6 Och
David sade: "Vemhelst som först slår ihjäl en jebusé, han skall

bliva hövding och anförare." Och Joab, Serujas son, kom först
ditupp och blev så hövding. 7 Sedan tog David sin boning i
bergfästet; därför kallade man det Davids stad. 8 Och han
uppförde befästningsverk runt omkring staden, från Millo och
allt omkring; och Joab återställde det övriga av staden. 9 Och
David blev allt mäktigare och mäktigare, och HERREN Sebaot
var med honom 10 Och dessa äro de förnämsta bland Davids
hjältar, vilka gåvo honom kraftig hjälp att bliva konung, de
jämte hela Israel, och så skaffade honom konungaväldet, enligt
HERRENS ord angående Israel. 11 Detta är förteckningen på
Davids hjältar: Jasobeam, son till en hakmonit, den förnämste
bland kämparna, han som svängde sitt spjut över tre hundra
som hade blivit slagna på en gång. 12 Och efter honom kom
ahoaiten Eleasar, son till Dodo; han var en av de tre hjältarna.
13 Han var med David vid Pas-Dammim, när filistéerna där
hade församlat sig till strid. Och där var ett åkerstycke, fullt med
korn. Och folket flydde för filistéerna. 14 Då ställde de sig mitt
på åkerstycket och försvarade det och slogo filistéerna; och
HERREN lät dem så vinna en stor seger. 15 En gång drogo
tre av de trettio förnämsta männen ned över klippan till David
vid Adullams grotta, medan en avdelning filistéer var lägrad i
Refaimsdalen. 16 Men David var då på borgen, under det att
en filisteisk utpost fanns i Bet-Lehem. 17 Och David greps av
lystnad och sade: "Ack att någon ville giva mig vatten att dricka
från brunnen vid Bet-Lehems stadsport!" 18 Då bröto de tre sig
igenom filistéernas läger och hämtade vatten ur brunnen vid
Bet-Lehems stadsport och togo det och buro det till David. Men
David ville icke dricka det, utan göt ut det såsom ett drickoffer åt
HERREN. 19 Han sade nämligen: "Gud låte det vara fjärran
ifrån mig att jag skulle göra detta! Skulle jag dricka dessa mäns
blod, som hava vågat sina liv? Ty med fara för sina liv hava de
burit det hit." Och han ville icke dricka det. Sådana ting hade de
tre hjältarna gjort. 20 Absai, Joabs broder, var den förnämste av
tre andra; han svängde en gång sitt spjut över tre hundra som
hade blivit slagna. Och han hade ett stort namn bland de tre.
21 Han var dubbelt mer ansedd än någon annan i detta tretal,
och han var deras hövitsman, men upp till de tre första kom
han dock icke. 22 Vidare Benaja, son till Jojada, som var son
till en tapper, segerrik man från Kabseel; han slog ned de två
Arielerna i Moab, och det var han som en snövädersdag steg
ned och slog ihjäl lejonet i brunnen. 23 Han slog ock ned den
egyptiske mannen som var så reslig: fem alnar lång. Fastän
egyptiern i handen hade ett spjut som liknade en vävbom, gick
han ned mot honom, väpnad allenast med sin stav. Och han
ryckte spjutet ur egyptiern hand och dräpte honom med hans
eget spjut. 24 Sådana ting hade Benaja, Jojadas son, gjort.
Och han hade ett stort namn bland de tre hjältarna. 25 Ja,
han var mer ansedd än någon av de trettio, men upp till de tre
första kom han icke. Och David satte honom till anförare för
sin livvakt. 26 De tappra hjältarna voro: Asael, Joabs broder,
Elhanan, Dodos son, från Bet-Lehem; 27 haroriten Sammot;
peloniten Heles; 28 tekoaiten Ira, Ickes' son; anatotiten Abieser;
29 husatiten Sibbekai; ahoaiten Ilai; 30 netofatiten Maherai;
netofatiten Heled, Baanas son; 31 Itai, Ribais son, från Gibea i
Benjamins barns stam; pirgatoniten Benaja; 32 Hurai från Gaas'
dalar; arabatiten Abiel; 33 baharumiten Asmavet; saalboniten
Eljaba; 34 gisoniten Bene-Hasem; harariten Jonatan, Sages
son; 35 harariten Ahiam, Sakars son; Elifal, Urs son; 36
mekeratiten Hefer; peloniten Ahia; 37 Hesro från Karmel; Naarai,
Esbais son; 38 Joel, broder till Natan; Mibhar, Hagris son; 39
ammoniten Selek; berotiten Naherai, vapendragare åt Joab,
Serujas son; 40 jeteriten Ira; jeteriten Gareb; 41 hetiten Uria;
Sabad, Alais son; 42 rubeniten Adina, Sisas son, en huvudman
bland rubeniterna, och jämte honom trettio andra; 43 Hanan,
Maakas son, och mitniten Josafat; 44 astarotiten Ussia; Sama
och Jeguel, aroeriten Hotams söner; 45 Jediael, Simris son, och
hans broder Joha, tisiten; 46 Eliel-Hammahavim samt Jeribai
och Josauja, Elnaams söner, och moabiten Jitma; 47 slutligen
Eliel, Obed och Jaasiel-Hammesobaja.

12 Och dessa voro de som kommo till David i Siklag, medan
han ännu höll sig undan för Saul, Kis' son; de hörde till de
hjältar som bistodo honom under kriget. 2 De voro väpnade
med båge och skickliga i att, både med höger och med vänster
hand, slunga stenar och avskjuta pilar från bågen. Av Sauls
stamfränder, benjaminiterna, kommo: 3 Ahieser, den förnämste,
och Joas, gibeatiten Hassemaas söner; Jesuel och Pelet,
Asmavets söner; Beraka; anatotiten Jehu; 4 gibeoniten Jismaja,
en av de trettio hjältarna, anförare för de trettio; Jeremia;
Jahasiel; Johanan; gederatiten Josabad; 5 Eleusai; Jerimot;
Bealja; Semarja; harufiten Sefatja; 6 koraiterna Elkana, Jissia,
Asarel, Joeser och Jasobeam; 7 Joela och Sebadja, söner till
Jeroham, av strövskaran. 8 Och av gaditerna avföllo några
och gingo till David i bergfästet i öknen, tappra män, krigsmän
skickliga att strida, rustade med sköld och spjut; de hade en
uppsyn såsom lejon och voro snabba såsom gaseller på bergen:
9 Eser, den förnämste, Obadja, den andre, Eliab, den tredje,
10 Masmanna, den fjärde, Jeremia, den femte, 11 Attai, den
sjätte, Eliel, den sjunde, 12 Johanan, den åttonde, Elsabad, den
nionde, 13 Jeremia, den tionde, Makbannai, den elfte. 14 Dessa
hörde till Gads barn och till de förnämsta i hären; den ringaste
av dem var ensam så god som hundra, men den ypperste så
god som tusen. 15 Dessa voro de som i första månaden gingo
över Jordan, när den var full över alla sina bräddar, och som
förjagade alla dem som bodde i dalarna, åt öster och åt väster.
16 Av Benjamins och Juda barn kommo några män till David
ända till bergfästet. 17 Då gick David ut emot dem och tog till
orda och sade till dem: "Om I kommen till mig i fredlig avsikt
och viljen bistå mig, så är mitt hjärta redo till förening med
eder; men om I kommen för att förråda mig åt mina ovänner,
fastän ingen orätt är i mina händer, då må våra fäders Gud se
därtill och straffa det." 18 Men Amasai, den förnämste bland
de trettio, hade blivit beklädd med andekraft, och han sade:
"Dina äro vi, David, och med dig stå vi, du Isais son. Frid vare
med dig, frid, och frid vare med dem som bistå dig ty din Gud
har bistått dig!" Och David tog emot dem och gav dem plats
bland de förnämsta i sin skara. 19 Från Manasse gingo några
över till David, när han med filistéerna drog ut i strid mot Saul,
dock fingo de icke bistå dessa; ty när filistéernas hövdingar
hade rådplägat, skickade de bort honom, i det de sade: "Det

gäller huvudet för oss, om han går över till sin herre Saul. **20** När han då drog till Siklag, gingo dessa från Manasse över till honom: Adna, Josabad, Jediael, Mikael, Josabad, Elihu och Silletai, huvudmän för de ätter som tillhörde Manasse. **21** Dessa bistodo David mot strövskaran, ty de voro allasammans tappra stridsmän och blevo hövitsmän i hären. **22** Dag efter dag kommo nämligen allt flera till David för att bistå honom, så att hans läger blev övermåttan stort. **23** Detta är de tal som angiva summorna av det väpnade krigsfolk som kom till David i Hebron, för att efter HERRENS befallning flytta Sauls konungamakt över på honom: **24** Juda barn, som buro sköld och spjut, sex tusen åtta hundra, väpnade till strid; **25** av Simeons barn tappra krigsmän, sju tusen ett hundra; **26** av Levi barn fyra tusen sex hundra; **27** därtill Jojada, fursten inom Arons släkt, och med honom tre tusen sju hundra; **28** så ock Sadok, en tapper yngling, med sin familj, tjugutvå hövitsmän; **29** av Benjamins barn, Sauls stamfränder, tre tusen (ty ännu vid den tiden höllo de flesta av dem troget med Sauls hus); **30** av Efraims barn tjugu tusen åtta hundra, tappra stridsmän, namnkunniga män i sina familjer; **31** av ena hälften av Manasse stam aderton tusen namngivna män, som kommo för att göra David till konung; **32** av Isaskars barn kommo män som väl förstodo tidstecknen och insågo vad Israel borde göra, två hundra huvudmän, därtill alla deras stamfränder under deras befäl; **33** av Sebulon stridbara män, rustade till krig med alla slags vapen, femtio tusen, som samlades endräktigt; **34** av Naftali ett tusen hövitsmän, och med dem trettiosju tusen, väpnade med sköld och spjut; **35** av daniterna krigsrustade män, tjuguåtta tusen sex hundra; **36** av Aser stridbara män, rustade till krig, fyrtio tusen; **37** och från andra sidan Jordan, av rubeniterna, gaditerna och andra hälften av Manasse stam, ett hundra tjugu tusen, väpnade med alla slags vapen som brukas vid krigföring. **38** Alla dessa krigsmän, ordnade till strid, kommo i sina hjärtans hängivenhet till Hebron för att göra David till konung över hela Israel. Också hela det övriga Israel var enigt i att göra David till konung. **39** Och de voro där hos David i tre dagar och åto och drucko, ty deras bröder hade försett dem med livsmedel. **40** De som bodde närmast dem, ända upp till Isaskar, Sebulon och Naftali, tillförde dem ock på åsnor, kameler, mulåsnor och oxar livsmedel i myckenhet till föda: mjöl, fikonkakor och russinkakor, vin och olja, fäkreatur och småboskap; ty glädje rådde i Israel.

13 Och David rådförde sig med över- och underhövitsmännen, med alla furstarna. **2** Sedan sade David till Israels hela församling: "Om I så finnen för gott, och om detta är från HERREN, vår Gud, så låt oss sända bud åt alla håll till våra övriga bröder i alla Israels landsändar, och därjämte till prästerna och leviterna i de städer kring vilka de hava sina utmarker, att de må församla sig till oss; **3** och låt oss flytta vår Guds ark till oss, ty i Sauls tid frågade vi icke efter den." **4** Och hela församlingen svarade att man skulle göra så, ty förslaget behagade hela folket. **5** Så församlade då David hela Israel, från Sihor i Egypten ända dit där vägen går till Hamat, för att hämta Guds ark från Kirjat-Jearim. **6** Och David drog med hela Israel upp till Baala, det är Kirjat-Jearim, som hör till Juda, för att därifrån föra upp Guds, HERRENS, ark, hans som tronar på keruberna, och efter vilken den hade fått sitt namn. **7** Och de satte Guds ark på en ny vagn och förde den bort ifrån Abinadabs hus; och Ussa och Ajo körde vagnen. **8** Och David och hela Israel fröjdade sig inför Gud av all makt, med sånger och med harpor, psaltare, pukor, cymbaler och trumpeter. **9** Men när de kommo till Kidonslogen, räckte Ussa ut sin hand för att fatta I arken, ty oxarna snavade. **10** Då upptändes HERRENS vrede mot Ussa, och därför att han hade räckt ut sin hand mot arken, slog han honom, så att han föll ned död där inför Gud. **11** Men det gick David hårt till sinnes att HERREN så hade brutit ned Ussa; och han kallade det stället Peres-Ussa, såsom det heter ännu i dag. **12** Och David betogs av sådan fruktan för Gud på den dagen, att han sade: "Huru skulle jag töras låta föra Guds ark till mig?" **13** Därför lät David icke flytta in arken till sig i Davids stad, utan lät sätta in den i gatiten Obed-Edoms hus. **14** Sedan blev Guds ark kvar vid Obed-Edoms hus, där den stod i sitt eget hus, i tre månader; men HERREN välsignade Obed-Edoms hus och allt vad som hörde honom till.

14 Och Hiram, konungen i Tyrus, skickade sändebud till David med cederträ, därjämte ock murare och timmermän, för att de skulle bygga honom ett hus. **2** Och David märkte att HERREN hade befäst honom såsom konung över Israel; ty han hade låtit hans rike bliva övermåttan upphöjt, för sitt folk Israels skull. **3** Och David tog sig ännu flera hustrur i Jerusalem, och David födde ännu flera söner och döttrar. **4** Dessa äro namnen på de söner som han fick i Jerusalem: Sammua, Sobab, Natan, Salomo, **5** Jibhar, Elisua, Elpelet, **6** Noga, Nefeg, Jafia, **7** Elisama, Beeljada och Elifelet. **8** Men när filistéerna hörde att David hade blivit smord till konung över hela Israel, drogo de allasammans upp för att fånga David. När David hörde detta, drog han ut mot dem. **9** Då nu filistéerna hade fallit in i Refaimsdalen och där företogo plundringståg, **10** frågade David Gud: "Skall jag draga upp mot filistéerna? Vill du då giva dem i min hand?" HERREN svarade honom: "Drag upp; jag vill giva dem i din hand." **11** Och de drogo upp till Baal-Perasim, och där slog David dem. Då sade David: "Gud har brutit ned mina fiender genom min hand, likasom en vattenflod bryter ned." Därav fick det stället namnet Baal-Perasim. **12** De lämnade där efter sig sina gudar; och David befallde att dessa skulle brännas upp i eld. **13** Men filistéerna företogo ännu en gång plundringståg i dalen. **14** När David då åter frågade Gud, svarade Gud honom: "Du skall icke draga upp efter dem; du må kringgå dem på en omväg, så att du kommer över dem från det håll där bakaträden stå. **15** Så snart du sedan hör ljudet av steg i bakaträdens toppar, drag då ut till strid, ty då har Gud dragit ut framför dig till att slå filistéernas här." **16** David gjorde såsom Gud hade bjudit honom; och de slogo filistéernas här och förföljde dem från Gibeon ända till Geser. **17** Och ryktet om David gick ut i alla länder, och HERREN lät fruktan för honom komma över alla folk.

15 Och han uppförde åt sig hus i Davids stad; sedan beredde han en plats åt Guds ark och slog upp ett tält åt den. **2** Därvid befallde David: "Inga andra än leviterna må bära Guds ark; ty dem har HERREN utvalt till att bära Guds ark och till att göra tjänst inför honom för evärdlig tid." **3** Och David församlade

hela Israel till Jerusalem för att hämta HERRENS ark upp till
den plats som han hade berett åt den. 4 Och David samlade
tillhopa Arons barn och leviterna; 5 av Kehats barn: Uriel, deras
överste, och hans bröder, ett hundra tjugu; 6 av Meraris barn:
Asaja, deras överste, och hans bröder, två hundra tjugu; 7
av Gersoms barn: Joel, deras överste, och hans bröder, ett
hundra trettio; 8 av Elisafans barn: Semaja, deras överste,
och hans bröder, två hundra; 9 av Hebrons barn: Eliel, deras
överste, och hans bröder, åttio; 10 av Ussiels barn: Amminadab,
deras överste, och hans bröder, ett hundra tolv. 11 Och David
kallade till sig prästerna Sadok och Ebjatar jämte leviterna Uriel,
Asaja, Joel, Semaja, Eliel och Amminadab. 12 Och han sade till
dem: "I ären huvudmän för leviternas familjer. Helgen eder tillika
med edra bröder, och hämten så HERRENS, Israels Guds,
ark upp till den plats som jag har berett åt den. 13 Ty därför
att I förra gången icke voren tillstädes var det som HERREN,
vår Gud, bröt ned en av oss, till straff för att vi icke sökte
honom så, som tillbörligt var." 14 Då helgade prästerna och
leviterna sig till att hämta upp HERRENS, Israels Guds, ark.
15 Och såsom Mose hade bjudit i enlighet med HERRENS
ord, buro nu Levi barn Guds ark med stänger, som vilade på
deras axlar. 16 Och David sade till de översta bland leviterna
att de skulle förordna sina bröder sångarna till tjänstgöring
med musikinstrumenter, psaltare, harpor och cymbaler, som
de skulle låta ljuda, under det att de höjde glädjesången.
17 Leviterna förordnade då Heman, Joels son, och av hans
bröder Asaf, Berekjas son, och av dessas bröder, Meraris barn,
Etan, Kusajas son, 18 och jämte dem deras bröder av andra
ordningen Sakarja, Ben, Jaasiel, Semiramot, Jehiel, Unni, Eliab,
Benaja, Maaseja, Mattitja, Elifalehu, Mikneja, Obed-Edom och
Jegiel, dörrvaktarna. 19 Och sångarna, Heman, Asaf och Etan,
skulle slå kopparcymbaler. 20 Sakarja, Asiel, Semiramot, Jehiel,
Unni, Eliab, Maaseja och Benaja skulle spela på psaltare, till
Alamót. 21 Mattitja, Elifalehu, Mikneja, Obed-Edom, Jegiel och
Asasja skulle leda sången med harpor, till Seminit. 22 Kenanja,
leviternas anförare, när de buro, skulle undervisa i att bära, ty
han var kunnig i sådant. 23 Berekja och Elkana skulle vara
dörrvaktare vid arken. 24 Sebanja, Josafat, Netanel, Amasai,
Sakarja, Benaja och Elieser, prästerna, skulle blåsa i trumpeter
framför Guds ark. Slutligen skulle Obed-Edom och Jehia vara
dörrvaktare vid arken. 25 Så gingo då David och de äldste i
Israel och överhövitsmännen åstad för att hämta HERRENS
förbundsark upp ur Obed-Edoms hus, under jubel. 26 Och
då Gud skyddade leviterna som buro HERRENS förbundsark,
offrade man sju tjurar och sju vädurar. 27 Därvid var David
klädd i en kåpa av fint linne; så voro ock alla leviterna som buro
arken, så ock sångarna och Kenanja, som anförde sångarna,
när de buro. Och därjämte bar David en linne-efod. 28 Och hela
Israel hämtade upp HERRENS förbundsark under jubel och
basuners ljud; och man blåste i trumpeter och slog cymbaler och
lät psaltare och harpor ljuda. 29 När då HERRENS förbundsark
kom till Davids stad, blickade Mikal, Sauls dotter, ut genom
fönstret, och då hon såg konung David dansa och göra sig glad,
fick hon förakt för honom i sitt hjärta.

16 Sedan de hade fört Guds ark ditin, ställde de den i
tältet som David hade slagit upp åt den, och framburo
därefter brännoffer och tackoffer inför Guds ansikte. 2 När David
hade offrat brännoffret och tackoffret, välsignade han folket i
HERRENS namn. 3 Och åt var och en av alla israeliterna, både
man och kvinna, gav han en kaka bröd, ett stycke kött och
en druvkaka. 4 Och han förordnade vissa leviter till att göra
tjänst inför HERRENS ark, för att de skulle prisa, tacka och
lova HERREN, Israels Gud: 5 Asaf såsom anförare, näst efter
honom Sakarja, och vidare Jegiel, Semiramot, Jehiel, Mattitja,
Eliab, Benaja, Obed-Edom och Jegiel med psaltare och harpor;
och Asaf skulle slå cymbaler. 6 Men prästerna Benaja och
Jahasiel skulle beständigt stå med sina trumpeter framför Guds
förbundsark. 7 På den dagen var det som David först fastställde
den ordningen att man genom Asaf och hans bröder skulle
tacka HERREN på detta sätt: 8 "Tacken HERREN, åkallen hans
namn, gören hans gärningar kunniga bland folken. 9 Sjungen
till hans ära, lovsägen honom, talen om alla hans under. 10
Berömmen eder av hans heliga namn; glädje sig av hjärtat de
som söka HERREN. 11 Frågen efter HERREN och hans makt,
söken hans ansikte beständigt. 12 Tänken på de underbara
verk som han har gjort, på hans under och hans muns domar,
13 I Israels, hans tjänares, säd, I Jakobs barn, hans utvalda. 14
Han är HERREN, vår Gud; över hela jorden gå hans domar. 15
Tänken evinnerligen på hans förbund, intill tusen släkten på
vad han har stadgat, 16 på det förbund han slöt med Abraham
och på hans ed till Isak. 17 Han fastställde det för Jakob till
en stadga, för Israel till ett evigt förbund; 18 han sade: 'Åt dig
vill jag giva Kanaans land, det skall bliva eder arvedels lott.'
19 Då voren I ännu en liten hop, I voren ringa och främlingar
därinne. 20 Och de vandrade åstad ifrån folk till folk ifrån ett
rike bort till ett annat. 21 Han tillstadde ingen att göra dem
skada, han straffade konungar för deras skull: 22 'Kommen icke
vid mina smorda, och gören ej mina profeter något ont.' 23
Sjungen till HERRENS ära, alla länder, båden glädje var dag,
förkunnen hans frälsning. 24 Förtäljen bland hedningarna hans
ära, bland alla folk hans under. 25 Ty stor är HERREN och högt
lovad, och fruktansvärd är han mer än alla gudar. 26 Ty folkens
alla gudar äro avgudar, men HERREN är den som har gjort
himmelen. 27 Majestät och härlighet äro inför hans ansikte, makt
och fröjd i hans boning. 28 Given åt HERREN, I folkens släkter,
given åt HERREN ära och makt; 29 given åt HERREN hans
namns ära, bären fram skänker och kommen inför hans ansikte,
tillbedjen HERREN i helig skrud. 30 Bäven för hans ansikte, alla
länder; se, jordkretsen står fast och vacklar icke. 31 Himmelen
vare glad, och jorden fröjde sig, och bland hedningarna säge
man: 'HERREN är nu konung!' 32 Havet bruse och allt vad
däri är, marken glädje sig och allt som är därpå; 33 ja, då
juble skogens träd inför HERREN, ty han kommer för att döma
jorden. 34 Tacken HERREN, ty han är god, ty hans nåd varar
evinnerligen, 35 och sägen: 'Fräls oss, du vår frälsnings Gud,
församla oss och rädda oss från hedningarna, så att vi få prisa
ditt heliga namn och berömma oss av ditt lov.' 36 Lovad vare
HERREN, Israels Gud, från evighet till evighet!" Och allt folket
sade: "Amen", och lovade HERREN. 37 Och han gav där, inför

HERRENS förbundsark, åt Asaf och hans bröder uppdraget
att beständigt göra tjänst inför arken, var dag med de för den
dagen bestämda sysslorna. 38 Men Obed-Edom och deras
bröder voro sextioåtta; och Obed-Edom, Jedituns son, och Hosa
gjorde han till dörrvaktare. 39 Och prästen Sadok och hans
bröder, prästerna, anställde han inför HERRENS tabernakel, på
offerhöjden i Gibeon, 40 för att de beständigt skulle offra åt
HERREN brännoffer på brännoffersaltaret, morgon och afton,
och göra allt vad som var föreskrivet i HERRENS lag, den som
han hade givit åt Israel; 41 och jämte dem Heman och Jedutun
och de övriga namngivna utvalda, på det att de skulle tacka
HERREN, därför att hans nåd varar evinnerligen. 42 Och hos
dessa, nämligen Heman och Jedutun, förvarades trumpeter och
cymbaler åt dem som skulle spela, så ock andra instrumenter
som hörde till gudstjänsten. Och Jedutuns söner gjorde han till
dörrvaktare. 43 Sedan gick allt folket hem, var och en till sitt;
men David vände om för att hälsa sitt husfolk.

17 Då nu David satt i sitt hus, sade han till profeten Natan:
"Se, jag bor i ett hus av cederträ, under det att HERRENS
förbundsark står under ett tält." 2 Natan sade till David: "Gör allt
vad du har i sinnet; ty Gud är med dig." 3 Men om natten kom
Guds ord till Natan; han sade: 4 "Gå och säg till min tjänare
David: Så säger HERREN: Icke du skall bygga mig det hus som
jag skall bo i. 5 Jag har ju icke bott i något hus, från den dag då
jag förde Israel hitupp ända till denna dag, utan jag har flyttat
ifrån tält till tält, ifrån tabernakel till tabernakel. 6 Har jag då
någonsin, varhelst jag flyttade omkring med hela Israel, talat
och sagt så till någon enda av Israels domare, som jag har
förordnat till herde för mitt folk: 'Varför haven I icke byggt mig ett
hus av cederträ?' 7 Och nu skall du säga så till min tjänare
David: Så säger HERREN Sebaot: Från betesmarken, där du
följde fåren, har jag hämtat dig, för att du skulle bliva en furste
över mitt folk Israel. 8 Och jag har varit med dig på alla dina
vägar och utrotat alla dina fiender för dig. Och jag vill göra dig
ett namn, sådant som de störstes namn på jorden. 9 Jag skall
bereda en plats åt mitt folk Israel och plantera det, så att det får
bo kvar där, utan att vidare bliva oroat. Orättfärdiga människor
skola icke mer föröda det, såsom fordom skedde, 10 och såsom
det har varit allt ifrån den tid då jag förordnade domare över mitt
folk Israel; och jag skall kuva alla dina fiender. Så förkunnar jag
nu för dig att HERREN skall bygga ett hus åt dig. 11 Ty det
skall ske, att när din tid är ute och du går till dina fäder skall
jag efter dig upphöja din son, en av dina avkomlingar; och jag
skall befästa hans konungamakt. 12 Han skall bygga ett hus åt
mig, och jag skall befästa hans tron för evig tid. 13 Jag skall
vara hans fader, och han skall vara min son; och min nåd skall
jag icke låta vika ifrån honom, såsom jag lät den vika ifrån
din företrädare. 14 Jag skall hålla honom vid makt i mitt hus
och i mitt rike för evig tid, och hans tron skall vara befäst för
evig tid." 15 Alldeles i överensstämmelse med dessa ord och
med denna syn talade nu Natan till David. 16 Då gick konung
David in och satte sig ned inför HERRENS ansikte och sade:
"Vem är jag, HERRE Gud, och vad är mitt hus, eftersom du
har låtit mig komma härtill? 17 Och detta har likväl synts dig
vara för litet, o Gud; du har talat angående din tjänares hus
om det som ligger långt fram i tiden. Ja, du har sett till mig på
människosätt, för att upphöja mig, HERRE Gud. 18 Vad skall nu
David vidare säga till dig om den ära du har bevisat din tjänare?
Du känner ju din tjänare. 19 HERRE, för din tjänares skull och
efter ditt hjärta har du gjort allt detta stora och förkunnat alla
dessa stora ting. 20 HERRE, ingen är dig lik, och ingen Gud
finnes utom dig, efter allt vad vi hava hört med våra öron. 21
Och var finnes på jorden något enda folk som är likt ditt folk
Israel, vilket Gud själv har gått åstad att förlossa åt sig till ett folk
-- för att så göra dig ett stort och fruktansvärt namn, i det att du
förjagade hedningarna för ditt folk, det som du hade förlossat
ifrån Egypten? 22 Och du har gjort ditt folk Israel till ett folk åt
dig för evig tid, och du, HERRE, har blivit deras Gud 23 Så må
nu, HERRE, vad du har talat om din tjänare och om hans hus
bliva fast för evig tid; gör såsom du har talat. 24 Då skall ditt
namn anses fast och bliva stort till evig tid, så att man skall
säga: 'HERREN Sebaot, Israels Gud, är Gud över Israel.' Och
så skall din tjänare Davids hus bestå inför dig. 25 Ty du, min
Gud, har uppenbarat för din tjänare att du skall bygga honom ett
hus; därför har din tjänare dristat att bedja inför dig. 26 Och nu,
HERRE, du är Gud; och då du har lovat din tjänare detta goda,
27 så må du nu ock värdigas välsigna din tjänares hus, så att
det förbliver evinnerligen inför dig. Ty vad du, HERRE, välsignar,
det är välsignat evinnerligen."

18 En tid härefter slog David filistéerna och kuvade dem.
Därvid tog han Gat med underlydande orter ur filistéernas
hand. 2 Han slog ock moabiterna; så blevo moabiterna David
underdåniga och förde till honom skänker. 3 Likaledes slog
David Hadareser, konungen i Soba, vid Hamat, när denne hade
dragit åstad för att befästa sitt välde vid floden Frat. 4 Och
David tog ifrån honom ett tusen vagnar och tog till fånga sju
tusen ryttare och tjugu tusen man fotfolk; och David lät avskära
fotsenorna på alla vagnshästarna, utom på ett hundra hästar,
som han skonade. 5 När sedan araméerna från Damaskus
kommo för att hjälpa Hadareser, konungen i Soba, nedgjorde
David tjugutvå tusen man av dem. 6 Och David insatte fogdar
bland araméerna i Damaskus; och araméerna blevo David
underdåniga och förde till honom skänker. Så gav HERREN
seger åt David, varhelst han drog fram. 7 Och David tog de
gyllene sköldar som Hadaresers tjänare hade burit och förde
dem till Jerusalem. 8 Och från Hadaresers städer Tibhat och
Kun tog David koppar i stor myckenhet; därav gjorde sedan
Salomo kopparhavet, pelarna och kopparkärlen. 9 Då nu Tou,
konungen i Hamat, hörde att David hade slagit Hadaresers,
konungens i Soba, hela här, 10 sände han sin son Hadoram till
konung David för att hälsa honom och lyckönska honom, därför
att han hade givit sig i strid med Hadareser och slagit honom; ty
Hadareser hade varit Tous fiende. Han sände ock alla slags kärl
av guld, silver och koppar. 11 Också dessa helgade konung
David åt HERREN, likasom han hade gjort med det silver och
guld han hade hemfört från alla andra folk: från edoméerna,
moabiterna, Ammons barn, filistéerna och amalekiterna. 12 Och
sedan Absai, Serujas son, hade slagit edoméerna i Saltdalen,

aderton tusen man, 13 insatte han fogdar i Edom; och alla
edoméer blevo David underdåniga. Så gav HERREN seger åt
David, varhelst han drog fram. 14 David regerade nu över hela
Israel; och han skipade lag och rätt åt allt sitt folk. 15 Joab,
Serujas son, hade befälet över krigshären, och Josafat, Ahiluds
son, var kansler. 16 Sadok, Ahitubs son, och Abimelek, Ebjatars
son, voro präster, och Sausa var sekreterare. 17 Benaja, Jojadas
son, hade befälet över keretéerna och peletéerna; men Davids
söner voro de förnämste vid konungens sida.

19 En tid härefter dog Nahas, Ammons barns konung, och
hans son blev konung efter honom. 2 Då sade David:
"Jag vill bevisa Hanun, Nahas' son, vänskap, eftersom hans
fader bevisade mig vänskap." Och David skickade sändebud
för att trösta honom i hans sorg efter fadern. När så Davids
tjänare kommo till Ammons barns land, till Hanun, för att trösta
honom, 3 sade Ammons barns furstar till Hanun: "Menar du att
David därmed att han sänder tröstare till dig vill visa dig att han
ärar din fader? Nej, för att undersöka och fördärva och bespeja
landet hava hans tjänare kommit till dig." 4 Då tog Hanun Davids
tjänare och lät raka dem och skära av deras kläder mitt på, ända
uppe vid sätet, och lät dem så gå. 5 Och man kom och berättade
för David vad som hade hänt männen; då sände han bud emot
dem, ty männen voro ju mycket vanärade. Och konungen lät
säga: "Stannen i Jeriko, till dess edert skägg hinner växa ut, och
kommen så tillbaka." 6 Då nu Ammons barn insågo att de hade
gjort sig förhatliga för David, sände Hanun och Ammons barn
ett tusen talenter silver för att leja sig vagnar och ryttare från
Aram-Naharaim, från Aram-Maaka och från Soba. 7 De lejde
sig trettiotvå tusen vagnar, ävensom hjälp av konungen i Maaka
med hans folk; dessa kommo och lägrade sig framför Medeba.
Ammons barn församlade sig ock från sina städer och kommo
för att strida. 8 När David hörde detta, sände han åstad Joab
med hela hären, de tappraste krigarna. 9 Och Ammons barn
drogo ut och ställde upp sig till strid vid ingången till staden;
men de konungar som hade kommit dit ställde upp sig för sig
själva på fältet. 10 Då Joab nu såg att han hade fiender både
framför sig och bakom sig, gjorde han ett urval bland allt Israels
utvalda manskap och ställde sedan upp sig mot araméerna. 11
Men det övriga folket överlämnade han åt sin broder Absai, och
dessa fingo ställa upp sig mot Ammons barn. 12 Och han sade:
"Om araméerna bliva mig övermäktiga, så skall du komma mig
till hjälp; och om Ammons barn bliva dig övermäktiga, så vill
jag hjälpa dig. 13 Var nu vid gott mod; ja, låt oss visa mod i
striden för vårt folk och för vår Guds städer. Sedan må HERREN
göra vad honom täckes. 14 Därefter ryckte Joab fram med sitt
folk till strid mot araméerna, och de flydde för honom. 15 Men
när Ammons barn sågo att araméerna flydde, flydde också de
för hans broder Absai och begåvo sig in i staden. Då begav
sig Joab till Jerusalem. 16 Då alltså araméerna sågo att de
hade blivit slagna av Israel, sände de bud att de araméer som
bodde på andra sidan floden skulle rycka ut, anförda av Sofak,
Hadaresers härhövitsman. 17 När detta blev berättat för David,
församlade han hela Israel och gick över Jordan, och då han
kom fram till dem, ställde han upp sig i slagordning mot dem;
och när David hade ställt upp sig till strid mot araméerna, gåvo
dessa sig i strid med honom. 18 Men araméerna flydde undan
för Israel, och David dräpte av araméerna manskapet på sju
tusen vagnar, så ock fyrtio tusen man fotfolk; härhövitsmannen
Sofak dödade han ock. 19 Då, alltså Hadaresers tjänare sågo
att de hade blivit slagna av israeliterna, ingingo de fred med
David och blevo honom underdåniga. Efter detta ville araméerna
icke vidare hjälpa Ammons barn.

20 Följande år, vid den tid då konungarna plägade draga i
fält, tågade Joab ut med krigshären och härjade Ammons
barns land, och kom så och belägrade Rabba, medan David
stannade kvar i Jerusalem. Och Joab intog Rabba och förstörde
det. 2 Och David tog deras konungs krona från hans huvud,
den befanns väga en talent guld och var prydd med en dyrbar
sten. Den sattes nu på Davids huvud. Och han förde ut byte
från staden i stor myckenhet. 3 Och folket därinne förde han ut
och söndersargade dem med sågar och tröskvagnar av järn
och med bilor. Så gjorde David mot Ammons barns alla städer.
Sedan vände David med allt folket tillbaka till Jerusalem. 4
Därefter uppstod en strid med filistéerna vid Geser; husatiten
Sibbekai slog då ned Sippai, en av rafaéernas avkomlingar; så
blevo de kuvade. 5 Åter stod en strid med filistéerna; Elhanan,
Jaurs son, slog då ned Lami, gatiten Goljats broder, som hade
ett spjut vars skaft liknade en vävbom. 6 Åter stod en strid vid
Gat. Där var en reslig man som hade sex fingrar och sex tår,
tillsammans tjugufyra; han var ock en avkomling av rafaéerna.
7 Denne smädade Israel; då blev han nedgjord av Jonatan,
son till Simea, Davids broder. 8 Dessa voro avkomlingar av
rafaéerna i Gat; och de föllo för Davids och hans tjänares hand.

21 Men Satan trädde upp mot Israel och uppeggade David
till att räkna Israel. 2 Då sade David till Joab och till folkets
andra hövitsman: "Gån åstad och räknen Israel, från Beer-Seba
ända till Dan, och given mig besked därom, så att jag får veta
huru många de äro." 3 Joab svarade: "Må HERREN än vidare
föröka sitt folk hundrafalt. Äro de då icke, min herre konung,
allasammans min herres tjänare? Varför begär då min herre
sådant? Varför skulle man därmed draga skuld över Israel? 4
Likväl blev konungens befallning gällande, trots Joab. Alltså
drog Joab ut och for omkring i hela Israel, och kom så hem igen
till Jerusalem. 5 Och Joab uppgav för David vilken slutsumma
folkräkningen utvisade: i Israel funnos tillsammans elva hundra
tusen svärdbeväpnade män, och i Juda funnos fyra hundra
sjuttio tusen svärdbeväpnade man. 6 Men Levi och Benjamin
hade han icke räknat jämte de andra, ty konungens befallning
var en styggelse för Joab. 7 Vad som hade skett misshagade
Gud, och han hemsökte Israel. 8 Då sade David till Gud: "Jag
har syndat storligen däri att jag har gjort detta; men tillgiv nu
din tjänares missgärning, ty jag har handlat mycket dåraktigt."
9 Men HERREN talade till Gad, Davids siare, och sade: 10
"Gå och tala till David och säg: Så säger HERREN: Tre ting
lägger jag fram för dig; välj bland dem ut åt dig ett som du vill att
jag skall göra dig." 11 Då gick Gad in till David och sade till
honom: "Så säger HERREN: 12 Tag vilketdera du vill: antingen
hungersnöd i tre år, eller förödelse i tre månader genom dina

ovänners anfall, utan att du kan undkomma dina fienders svärd,
eller HERRENS svärd och pest i landet under tre dagar, i det
att HERRENS ängel sprider fördärv inom hela Israels område.
Eftersinna nu vilket svar jag skall giva honom som har sänt
mig." 13 David svarade Gad: "Jag är i stor vånda. Men låt mig
då falla i HERRENS hand, ty hans barmhärtighet är mycket
stor; i människohand vill jag icke falla." 14 Så lät då HERREN
pest komma i Israel, så att sjuttio tusen män av Israel föllo. 15
Och Gud sände en ängel mot Jerusalem till att fördärva det.
Men när denne höll på att fördärva, såg HERREN därtill och
ångrade det onda, så att han sade till ängeln, Fördärvaren: "Det
är nog; drag nu din hand tillbaka." Och HERRENS ängel stod
då vid jebuséen Ornans tröskplats. 16 När nu David lyfte upp
sina ögon och fick se HERRENS ängel stående mellan jorden
och himmelen med ett blottat svärd i sin hand, uträckt över
Jerusalem, då föllo han och de äldste, höljda i sorgdräkt, ned på
sina ansikten. 17 Och David sade till Gud: "Det var ju jag som
befallde att folket skulle räknas. Det är då jag som har syndat
och gjort vad ont är; men dessa, min hjord, vad hava de gjort?
HERRE, min Gud, må din hand vända sig mot mig och min
faders hus, men icke mot ditt folk, så att det bliver hemsökt." 18
Men HERRENS ängel befallde Gad att säga till David att David
skulle gå åstad och resa ett altare åt HERREN på jebuséen
Ornans tröskplats. 19 Och David gick åstad på grund av det
ord som Gad hade talat i HERRENS namn. 20 Då Ornan nu
vände sig om, fick han se ängeln; och hans fyra söner som voro
med honom, gömde sig. Men Ornan höll på att tröska vete. 21
Och David kom till Ornan; när då Ornan såg upp och fick se
David, gick han fram ifrån tröskplatsen och föll ned till jorden
på sitt ansikte för David. 22 Och David sade till Ornan: "Giv
mig den plats där du tröskar din säd, så att jag där kan bygga
ett altare åt HERREN; giv mig den för full betalning; och må
så hemsökelsen upphöra bland folket." 23 Då sade Ornan till
David: "Tag den, och må sedan min herre konungen göra vad
honom täckes. Se, här giver jag dig fäkreaturen till brännoffer
och tröskvagnarna till ved och vetet till spisoffer; alltsammans
giver jag." 24 Men konung David svarade Ornan: "Nej, jag vill
köpa det för full betalning; ty jag vill icke taga åt HERREN det
som är ditt, och offra brännoffer som jag har fått för intet." 25
Och David gav åt Ornan för platsen sex hundra siklar guld, i full
vikt. 26 Och David byggde där ett altare åt HERREN och offrade
brännoffer och tackoffer. Han ropade till HERREN, och han
svarade honom med eld från himmelen på brännoffersaltaret.
27 Och på HERRENS befallning stack ängeln sitt svärd tillbaka i
skidan. 28 Då, när David förnam att HERREN hade bönhört
honom på jebuséen Ornans tröskplats, offrade han där. 29 Men
HERRENS tabernakel, som Mose hade låtit göra i öknen, stod
jämte brännoffersaltaret, vid den tiden på offerhöjden i Gibeon.
30 Dock vågade David icke komma inför Guds ansikte för att
söka honom; så förskräckt var han för HERRENS ängels svärd.

22 Och David sade: "Här skall HERREN Guds hus stå, och
här altaret för Israels brännoffer." 2 Och David befallde att
man skulle samla tillhopa de främlingar som funnos i Israels
land; och han anställde hantverkare, som skulle hugga ut stenar
för att därmed bygga Guds hus. 3 Och David anskaffade järn i
myckenhet till spikar på dörrarna i portarna och till krampor,
så ock koppar i sådan myckenhet att den icke kunde vägas,
4 och cederbjälkar i otalig mängd; ty sidonierna och tyrierna
förde cederträ i myckenhet till David. 5 David tänkte nämligen:
"Min son Salomo är ung och späd, men huset som skall byggas
åt HERREN måste göras övermåttan stort, så att det bliver
namnkunnigt och prisat i alla länder; jag vill därför skaffa förråd
åt honom." Så skaffade David förråd i myckenhet före sin död. 6
Och han kallade till sig sin son Salomo och bjöd honom att
bygga ett hus åt HERREN, Israels Gud. 7 Och David sade till
sin son Salomo: "Jag hade själv i sinnet att bygga ett hus åt
HERRENS, min Guds, namn. 8 Men HERRENS ord kom till
mig; han sade: Du har utgjutit blod i myckenhet och fört stora
krig; du skall icke bygga ett hus åt mitt namn, eftersom du har
utgjutit så mycket blod på jorden, i min åsyn. 9 Men se, åt
dig skall födas en son; han skall bliva en fridsäll man, och jag
skall låta honom få fred med alla sina fiender runt omkring; ty
Salomo skall han heta, och frid och ro skall jag låta vila över
Israel i hans dagar. 10 Han skall bygga ett hus åt mitt namn;
han skall vara min son, och jag skall vara hans fader. Och jag
skall befästa hans konungatron över Israel för evig tid. 11 Så
vare nu HERREN med dig, min son; må du bliva lyckosam och
få bygga HERRENS, din Guds, hus, såsom han har lovat om
dig. 12 Må HERREN allenast giva dig klokhet och förstånd,
när han sätter dig till härskare över Israel, och förhjälpa dig
till att hålla HERRENS, din Guds, lag. 13 Då skall du bliva
lyckosam, om du håller och gör efter de stadgar och rätter som
HERREN har bjudit Mose att ålägga Israel. Var frimodig och
oförfärad; frukta icke och var icke försagd. 14 Och se, trots
mitt betryck har jag nu anskaffat till HERRENS hus ett hundra
tusen talenter guld och tusen gånger tusen talenter silver, därtill
av koppar och järn mer än som kan vägas, ty så mycket är
det; trävirke och sten har jag ock anskaffat, och mer må du
själv anskaffa. 15 Arbetare har du ock i myckenhet hantverkare,
stenhuggare och timmermän, och därtill allahanda folk som är
kunnigt i allt slags annat arbete. 16 På guldet, silvret, kopparen
och järnet kan ingen räkning hållas. Upp då och gå till verket;
och vare HERREN med dig!" 17 Därefter bjöd David alla Israels
furstar att de skulle understödja hans son Salomo; han sade: 18
"HERREN, eder Gud, är ju med eder och har låtit eder få ro på
alla sidor; ty han har givit landets förra inbyggare i min hand,
och landet har blivit HERREN och hans folk underdånigt. 19 Så
vänden nu edert hjärta och eder själ till att söka HERREN, eder
Gud; och stån upp och byggen HERREN Guds helgedom, så att
man kan föra HERRENS förbundsark och vad annat som hör till
Guds helgedom in i det hus som skall byggas åt HERRENS
namn."

23 Och när David blev gammal och levnadsmätt, gjorde
han sin son Salomo till konung över Israel. 2 Och han
församlade alla Israels furstar, så ock prästerna och leviterna. 3
Och leviterna blevo räknade, de nämligen som voro trettio år
gamla eller därutöver; och deras antal, antalet av alla personer
av mankön, utgjorde trettioåtta tusen. 4 "Av dessa", sade han,
"skola tjugufyra tusen förestå sysslorna vid HERRENS hus, och

sex tusen vara tillsyningsmän och domare; 5 fyra tusen skola
vara dörrvaktare och fyra tusen skola lovsjunga HERREN till de
instrumenter som jag har låtit göra för lovsången." 6 Och David
delade dem i avdelningar efter Levis söner, Gerson Kehat och
Merari. 7 Till gersoniterna hörde Laedan och Simei. 8 Laedans
söner voro Jehiel, huvudmannen, Setam och Joel, tillsammans
tre. 9 Simeis söner voro Selomot, Hasiel och Haran, tillsammans
tre. Dessa voro huvudmän för Laedans familjer. 10 Och Simeis
söner voro Jahat, Sina, Jeus och Beria. Dessa voro Simeis
söner, tillsammans fyra. 11 Jahat var huvudmannen, och Sisa
var den andre. Men Jeus och Beria hade icke många barn;
därför fingo de utgöra allenast en familj, en ordning. 12 Kehats
söner voro Amram, Jishar, Hebron och Ussiel, tillsammans
fyra. 13 Amrams söner voro Aron och Mose. Och Aron blev
jämte sina söner för evärdlig tid avskild till att helgas såsom
höghelig, till att för evärdlig tid antända rökelse inför HERREN
och göra tjänst inför honom och välsigna i hans namn. 14
Men gudsmannen Moses söner räknades till Levi stam. 15
Moses söner voro Gersom och Elieser. 16 Gersoms söner voro
Sebuel, huvudmannen. 17 Och Eliesers söner voro Rehabja,
huvudmannen. Elieser hade inga andra söner; men Rehabjas
söner voro övermåttan talrika. 18 Jishars söner voro Selomit,
huvudmannen. 19 Hebrons söner voro Jeria, huvudmannen,
Amarja, den andre, Jahasiel, den tredje, och Jekameam, den
fjärde. 20 Ussiels söner voro Mika, huvudmannen, och Jissia,
den andre. 21 Meraris söner voro Maheli och Musi. Mahelis
söner voro Eleasar och Kis. 22 När Eleasar dog, lämnade han
inga söner efter sig, utan allenast döttrar; men Kis' söner, deras
fränder, togo dessa till hustrur. 23 Musis söner voro Maheli, Eder
och Jeremot, tillsammans tre. 24 Dessa voro Levi barn, efter
deras familjer, huvudmännen för familjerna, så många av dem
som inmönstrades, vart namn räknat särskilt, var person för sig,
de som kunde förrätta sysslor vid tjänstgöringen i HERRENS
hus, nämligen de som voro tjugu år gamla eller därutöver. 25 Ty
David sade: "HERREN, Israels Gud, har låtit sitt folk komma
till ro, och han har nu sin boning i Jerusalem till evig tid; 26
därför behöva icke heller leviterna mer bära tabernaklet och alla
redskap till tjänstgöringen därvid." 27 (Enligt berättelsen om
Davids sista tid räknades nämligen av Levi barn de som voro
tjugu år gamla eller därutöver.) 28 De fingo i stället sin plats vid
Arons söners sida för tjänstgöringen i HERRENS hus, i vad
som rörde förgårdarna och kamrarna och reningen av allt heligt
och sysslorna vid tjänstgöringen i Guds hus, 29 vare sig det
gällde skådebröden eller det fina mjölet till spisoffret eller de
osyrade tunnkakorna eller plåtarna eller det hopknådade mjölet,
eller något mått och mål, 30 eller att var morgon göra tjänst
genom att tacka och lova HERREN, och likaledes var afton,
31 eller att offra alla brännoffer åt HERREN på sabbaterna,
vid nymånaderna och vid högtiderna, till bestämt antal och
såsom det var föreskrivet för dem, beständigt, inför HERRENS
ansikte. 32 De skulle iakttaga vad som var att iakttaga vid
uppenbarelsetältet och vid det heliga, vad Arons söner, deras
bröder, hade att iakttaga vid tjänstgöringen i HERRENS hus.

24 Och Arons söner hade följande avdelningar: Arons söner
voro Nadab och Abihu, Eleasar och Itamar. 2 Men Nadab
och Abihu dogo före sin fader; och de hade inga söner. Så blevo
allenast Eleasar och Itamar präster. 3 Och David jämte Sadok,
av Eleasars söner, och Ahimelek, av Itamars söner, indelade
dem och bestämde den ordning i vilken de skulle göra tjänst. 4
Då nu Eleasars söner befunnos hava flera huvudmän än Itamars
söner, indelade man dem så, att Eleasars söner fingo sexton
huvudmän för sina familjer och Itamars söner åtta huvudmän för
sina familjer. 5 Man indelade dem genom lottkastning, de förra
såväl som de senare, ty helgedomens furstar och Guds furstar
togos både av Eleasars söner och av Itamars söner. 6 Och
Semaja, Netanels son, sekreteraren, av Levi stam, tecknade
upp dem i närvaro av konungen, furstarna och prästen Sadok
och Ahimelek, Ebjatars son, och i närvaro av huvudmännen för
prästernas och leviternas familjer. Lotterna drogos skiftevis för
Eleasars och för Itamars familjer. 7 Den första lotten föll ut för
Jojarib, den andra för Jedaja, 8 den tredje för Harim, den fjärde
för Seorim, 9 den femte för Malkia, den sjätte för Mijamin, 10
den sjunde för Hackos, den åttonde för Abia, 11 den nionde för
Jesua, den tionde för Sekanja, 12 den elfte för Eljasib, den
tolfte för Jakim, 13 den trettonde för Huppa, den fjortonde för
Jesebab, 14 den femtonde för Bilga, den sextonde för Immer,
15 den sjuttonde för Hesir, den adertonde för Happisses, 16 den
nittonde för Petaja, den tjugonde för Hesekiel, 17 den tjuguförsta
för Jakin, den tjuguandra för Gamul, 18 den tjugutredje for
Delaja, den tjugufjärde för Maasja. 19 Detta blev den ordning i
vilken de skulle göra tjänst, när de gingo in i HERRENS hus,
såsom det var föreskrivet för dem genom deras fader Aron, i
enlighet med vad HERREN, Israels Gud, hade bjudit honom.
20 Vad angår de övriga Levi barn, så hörde till Amrams barn
Subael, till Subaels barn Jedeja, 21 till Rehabja, det är till
Rehabjas barn, huvudmannen Jissia, 22 till jishariterna Selomot,
till Selomots barn Jahat. 23 Och benajiter voro Jeria, Amarja,
den andre, Jahasiel, den tredje, och Jekameam, den fjärde.
24 Ussiels barn voro Mika; till Mikas barn hörde Samur. 25
Mikas broder var Jissia; till Jissias barn hörde Sakarja. 26
Meraris barn voro Maheli och Musi, Jaasia-Benos söner. 27
Meraris barn voro dessa av Jaasia-Beno, och vidare Soham,
Sackur och Ibri. 28 Mahelis son var Eleasar, men denne hade
inga söner. 29 Till Kis, det är Kis' barn, hörde Jerameel. 30
Men Musis barn voro Maheli, Eder och Jerimot. Dessa voro
leviternas barn, efter deras familjer. 31 Också dessa kastade lott
likasåväl som deras bröder, Arons söner, i närvaro av konung
David, Sadok, Ahimelek och huvudmännen för prästernas och
leviternas familjer, huvudmännen för familjerna likasåväl som
deras yngsta bröder.

25 Och David jämte härhövitsmännen avskilde till tjänstgöring
Asafs, Hemans och Jedutuns söner, som hade profetisk
anda till att spela på harpor, psaltare och cymbaler. Och detta är
förteckningen på dem, på de män som fingo denna tjänstgöring
till åliggande. 2 Av Asafs söner: Sackur, Josef, Netanja och
Asarela, Asafs söner, under ledning av Asaf, som hade profetisk
anda till att spela, under konungens ledning. 3 Av Jedutun:
Jedutuns söner Gedalja, Seri, Jesaja, Hasabja och Mattitja,
tillsammans sex, med harpor, under ledning av sin fader Jedutun,
som hade profetisk anda till att spela tack- och lovsånger till

HERREN. 4 Av Heman: Hemans söner Buckia, Mattanja, Ussiel,
Sebuel och Jerimot, Hananja, Hanani, Eliata, Giddalti och
Romamti-Eser, Josbekasa, Malloti, Hotir, Mahasiot. 5 Alla dessa
voro söner till Heman, som var konungens siare, enligt det löfte
Gud hade givit, att han ville upphöja hans horn; därför gav Gud
Heman fjorton söner och tre döttrar. 6 Alla dessa stodo var och
en under sin faders ledning, när de utförde sången i HERRENS
hus till cymbaler, psaltare och harpor och så gjorde tjänst i Guds
hus; de stodo under konungens, Asafs, Jedutuns och Hemans
ledning. 7 Och antalet av dem jämte deras bröder, av dem som
hade blivit undervisade i sången till HERREN ära, alla de däri
kunniga, utgjorde två hundra åttioåtta. 8 Och de kastade lott
om tjänstgöringen, alla, den minste likaväl som den störste,
den kunnige jämte lärjungen. 9 Den första lotten kom ut för
Asaf och föll på Josef; den andre blev Gedalja, han själv med
sina bröder och söner, tillsammans tolv; 10 den tredje blev
Sackur, med sin söner och bröder, tillsammans tolv 11 den fjärde
lotten kom ut för Jisri, med hans söner och bröder, tillsammans
tolv; 12 den femte blev Netanja, med sina söner och bröder,
tillsammans tolv; 13 den sjätte blev Buckia, med sina söner och
bröder, tillsammans tolv; 14 den sjunde blev Jesarela, med sina
söner och bröder, tillsammans tolv; 15 den åttonde blev Jesaja,
med sin söner och bröder, tillsammans tolv 16 den nionde blev
Mattanja, med sina söner och bröder, tillsammans tolv; 17 den
tionde blev Simei, med sina söner och bröder, tillsammans tolv
18 den elfte blev Asarel, med sin söner och bröder, tillsammans
tolv 19 den tolfte lotten kom ut för Hasabja, med hans söner och
bröder tillsammans tolv; 20 den trettonde blev Subael, med
sina söner och bröder, tillsammans tolv; 21 den fjortonde blev
Mattitja, med sina söner och bröder, tillsammans tolv; 22 den
femtonde lotten kom ut för Jeremot, med hans söner och bröder,
tillsammans tolv; 23 den sextonde för Hananja, med hans söner
och bröder, tillsammans tolv; 24 den sjuttonde för Josbekasa,
med hans söner och bröder, tillsammans tolv; 25 den adertonde
för Hanani, med hans söner och bröder, tillsammans tolv; 26 den
nittonde för Malloti, med hans söner och bröder, tillsammans
tolv; 27 den tjugonde för Elijata, med hans söner och bröder,
tillsammans tolv; 28 den tjuguförsta för Hotir, med hans söner
och bröder, tillsammans tolv; 29 den tjuguandra för Giddalti,
med hans söner och bröder, tillsammans tolv; 30 den tjugutredje
för Mahasiot, med hans söner och bröder, tillsammans tolv; 31
den tjugufjärde för Romamti-Eser, med hans söner och bröder,
tillsammans tolv.

26 Vad angår dörrvaktarnas avdelningar, så hörde till
koraiterna Meselemja, Kores son, av Asafs barn. 2 Och
Meselemja hade söner: Sakarja var den förstfödde, Jediael
den andre, Sebadja den tredje, Jatniel den fjärde, 3 Elam
den femte, Johanan den sjätte, Eljoenai den sjunde. 4 Och
Obed-Edom hade söner: Semaja var den förstfödde, Josabad
den andre, Joa den tredje, Sakar den fjärde, Netanel den
femte, 5 Ammiel den sjätte, Isaskar den sjunde, Peulletai
den åttonde; ty Gud hade välsignat honom. 6 Åt hans son
Semaja föddes ock söner, som blevo furstar inom sin familj,
ty de voro dugande män. 7 Semajas söner voro Otni, Refael
och Obed, Elsabad och hans bröder, dugliga män, Elihu och
Semakja. 8 Alla dessa hörde till Obed-Edoms avkomlingar,
de själva och deras söner och bröder, dugliga och kraftfulla
män i tjänsten, tillsammans sextiotvå avkomlingar av Obed-
Edom. 9 Meselemja hade ock söner och bröder, dugliga män,
tillsammans aderton. 10 Och Hosa, av Meraris barn, hade söner:
Simri var huvudmannen, ty visserligen var han icke förstfödd,
men hans fader insatte honom till huvudman; 11 Hilkia var den
andre, Tebalja den tredje, Sakarja den fjärde. Hosas söner
och bröder voro tillsammans tretton. 12 Dessa avdelningar
av dörrvaktarna, nämligen dessa deras huvudmän, fingo nu,
likaväl som deras bröder, sina åligganden för att göra tjänst
i HERRENS hus. 13 Och om var port kastade de lott, den
minste såväl som den störste, efter sina familjer. 14 Den lott
som angav öster föll då på Selemja; och för hans son Sakarja,
en rådklok man, kastade man lott, och för honom kom ut den
lott som angav norr; 15 för Obed-Edom den lott som angav
söder, under det att hans söner fingo på sin del förrådshuset; 16
för Suppim och för Hosa den lott som angav platsen västerut,
vid Salleketporten, där vägen höjer sig uppåt, det ena vaktstället
invid det andra. 17 Österut voro sex leviter, norrut fyra för
var dag, söderut fyra för var dag, och vid förrådshuset två i
sänder; 18 vid Parbar västerut voro fyra vid vägen och två vid
själva Parbar. 19 Dessa voro dörrvaktarnas avdelningar, av
koraiternas barn och av Meraris barn. 20 Och av leviterna hade
Ahia uppsikten över Guds hus skatter och vården om de förråd
som utgjordes av vad som hade blivit helgat åt HERREN. 21
Laedans barn, nämligen gersoniternas barn av Laedans släkt,
huvudmannen för gersoniten Laedans familj, jehieliterna, 22
det är jehieliternas barn, Setam och hans broder Joel, hade
uppsikten över skatterna i HERRENS hus. 23 Vad angår
amramiterna, jishariterna, hebroniterna och ossieliterna, 24 så
var Sebuel, son till Gersom, son till Mose, överuppsyningsman
över skatterna. 25 Och hans bröder av Eliesers släkt voro
dennes son Rehabja, dennes son Jesaja, dennes son Joram,
dennes son Sikri och dennes son Selomot. 26 Denne Selomot
och hans bröder hade uppsikten över alla förråd som utgjordes
av vad som hade blivit helgat åt HERREN av konung David,
så ock av huvudmännen för familjerna, ävensom av över- och
underhövitsmännen och av härhövitsmännen. 27 Från krigen
och av bytet hade de helgat detta för att hålla HERRENS
hus vid makt; 28 likaledes allt vad siaren Samuel och Saul,
Kis' son, och Abner, Ners son, och Joab, Serujas son, hade
helgat -- korteligen, var och en som helgade något lämnade det
under Selomits och hans bröders vård. 29 Av jishariterna togos
Kenanja och hans söner till de världsliga sysslorna i Israel, till
att vara tillsyningsmän och domare. 30 Av hebroniterna togos
Hasabja och hans bröder, dugliga män, ett tusen sju hundra, till
ämbetsförvaltningen i Israel på andra sidan Jordan, på västra
sidan, till alla slags sysslor åt HERREN och till konungens
tjänst. 31 För hebroniterna var Jeria huvudman, för hebroniterna
efter deras ättföljd och familjer. (I Davids fyrtionde regeringsår
anställdes undersökning rörande dem; och bland dem funnos
då dugande män i Jaeser i Gilead.) 32 Hans bröder, dugliga
män, vore två tusen sju hundra, huvudmän för familjer. Dem

satte konung David över rubeniterna, gaditerna och ena hälften
av Manasse stam, för att ombesörja alla Guds och konungens
angelägenheter.

27 Och detta är förteckningen på Israels barn, efter deras
antal med huvudmännen för deras familjer och med över-
och underhövitsmännen och med deras tillsyningsmän vilka
tjänade konungen i allt som rörde krigsfolkets avdelningar,
vilka avdelningar kommo och avgingo skiftevis för var och
en av årets alla månader, var avdelning tjugufyra tusen man
stark. **2** Över den första avdelningen, den som tjänstgjorde
under första månaden, hade Jasobeam, Sabdiels son, befälet.
Och i hans avdelning voro tjugufyra tusen. **3** Han hörde
till Peres' barn och var huvudanförare för alla härhövitsmän
som tjänstgjorde under första månaden. **4** Över den andra
månadens avdelning hade ahoaiten Dodai befälet, det var hans
avdelning; där var ock fursten Miklot. Och i hans avdelning
voro tjugufyra tusen. **5** Den tredje härhövitsmannen, den som
tjänstgjorde under tredje månaden, var Benaja, prästen Jojadas
son, såsom huvudanförare. Och i hans avdelning voro tjugufyra
tusen. **6** Denne Benaja var en hjälte bland de trettio och hade
befälet över de trettio. Och vid hans avdelning var hans son
Ammisabad. **7** Den fjärde, den som tjänstgjorde under fjärde
månaden, var Asael, Joabs broder, och efter honom hans
son Sebadja. Och i hans avdelning voro tjugufyra tusen **8**
Den femte, den som tjänstgjorde under femte månaden, var
hövitsmannen Samhut, jisraiten. Och i hans avdelning voro
tjugufyra tusen. **9** Den sjätte, den som tjänstgjorde under sjätte
månaden, var tekoaiten Ira, Ickes' son. Och i hans avdelning
voro tjugufyra tusen. **10** Den sjunde, den som tjänstgjorde under
sjunde månaden, var peloniten Heles, av Efraims barn. Och i
hans avdelning voro tjugufyra tusen. **11** Den åttonde, den som
tjänstgjorde under åttonde månaden, var husatiten Sibbekai,
som hörde till seraiterna. Och i hans avdelning voro tjugufyra
tusen. **12** Den nionde, den som tjänstgjorde under nionde
månaden, var anatotiten Abieser, som hörde till benjaminiterna.
Och i hans avdelning voro tjugufyra tusen. **13** Den tionde,
den som tjänstgjorde under tionde månaden, var netofatiten
Maherai, som hörde till seraiterna. Och i hans avdelning voro
tjugufyra tusen. **14** Den elfte, den som tjänstgjorde under elfte
månaden, var pirgatoniten Benaja, av Efraims barn. Och i
hans avdelning voro tjugufyra tusen. **15** Den tolfte, den som
tjänstgjorde under tolfte månaden, var netofatiten Heldai, som
hörde till Otniels släkt. Och i hans avdelning voro tjugufyra
tusen. **16** Och Israels stamhövdingar voro dessa: furste för
rubeniterna var Elieser, Sikris son; för simeoniterna Sefatja,
Maakas son; **17** för Levi Hasabja, Kemuels son; för Arons släkt
Sadok; **18** för Juda Elihu, en av Davids bröder; för Isaskar
Omri, Mikaels son; **19** för Sebulon Jismaja, Obadjas son; för
Naftali Jerimot, Asriels son; **20** för Efraims barn Hosea, Asasjas
son; för ena hälften av Manasse stam Joel, Pedajas son; **21**
för andra hälften av Manasse, den i Gilead, Jiddo, Sakarjas
son; för Benjamin Jaasiel, Abners son; **22** för Dan Asarel,
Jerohams son. Dessa voro Israels stamhövdingar. **23** Men David
tog i förteckningen icke upp dem som voro under tjugu år, ty
HERREN hade lovat att han ville föröka Israel såsom stjärnorna
på himmelen. **24** Joab, Serujas son, begynte räkningen, men
fullbordade den icke, ty genom den kom förtörnelse över Israel;
och antalet togs icke upp i någon förteckning i konung Davids
krönika. **25** Uppsikten över konungens skatter hade Asmavet,
Adiels son; över förråden på fälten, i städerna och byarna
och fästningstornen Jonatan, Ussias son; **26** över dem som
arbetade på fältet med jordbruket Esri, Kelubs son; **27** över
vingårdarna ramatiten Simei; över de vinförråd som man hade
samlat i vingårdarna sifmiten Sabdi; **28** över olivplanteringarna
och mullbärsfikonträden i Låglandet gaderiten Baal-Hanan;
över oljeförråden Joas. **29** Över de fäkreatur som betade i
Saron saroniten Sitrai, och över fäkreaturen i dalarna Safat,
Adlais son; **30** över kamelerna ismaeliten Obil; över åsninnorna
meronotiten Jedeja; **31** över småboskapen hagariten Jasis.
Alla dessa voro uppsyningsmän över konung Davids ägodelar.
32 Men Jonatan, Davids farbroder, var rådgivare; han var en
förståndig och skriftlärd man. Jehiel, Hakmonis son, var anställd
hos konungens söner. **33** Ahitofel var konungens rådgivare,
och arkiten Husai var konungens vän. **34** Efter Ahitofel kom
Jojada, Benajas son, och Ebjatar. Och Joab var konungens
härhövitsman.

28 Och David församlade till Jerusalem alla Israels hövdingar,
stamhövdingarna och häravdelningarnas hövitsmän, dem
som voro i konungens tjänst, och över- och underhövitsmännen
och uppsyningsmännen över alla konungens och hans söners
ägodelar och boskap, så ock hovmännen och hjältarna och
alla tappra stridsmän. **2** Och konung David stod upp från sin
plats och sade: "Hören mig, mina bröder och mitt folk. Jag
hade själv i sinnet att bygga ett hus till vilostad för HERRENS
förbundsark och för vår Guds fotapall, och jag hade skaffat
förråd till byggnadsverket. **3** Men Gud sade till mig: 'Du skall
icke bygga ett hus åt mitt namn, ty du är en krigsman och har
utgjutit blod.' **4** Dock utvalde HERREN, Israels Gud mig ur hela
min faders hus till att vara konung över Israel evärdligen. Ty
Juda utvalde han till furste, och i Juda hus min faders hus, och
bland min faders söner hade han behag till mig, så att han
gjorde mig till konung över hela Israel. **5** Och bland alla mina
söner -- ty HERREN har givit mig många söner -- utvalde han
min son Salomo till att sitta på HERRENS konungatron och
härska över Israel. **6** Och han sade till mig: 'Din son Salomo är
den som skall bygga mitt hus och mina förgårdar; ty honom har
jag utvalt till min son, och jag skall vara hans fader. **7** Och jag
skall befästa hans konungamakt för evigt, om han är ståndaktig
i att göra efter mina bud och rätter, såsom han nu gör.' **8** Och
nu säger jag inför hela Israel, HERRENS församling, och inför
vår Gud, som hör det: Hållen och akten på alla HERRENS, eder
Guds, bud, så att I fån besitta det goda landet och lämna det
såsom arv åt edra barn efter eder till evärdlig tid. **9** Och du, min
son Salomo, må lära känna din faders Gud och tjäna honom
med hängivet hjärta och med villig själ; ty HERREN rannsakar
alla hjärtan och förstår alla uppsåt och tankar. Om du söker
honom, så låter han sig finnas av dig, men om du övergiver
honom, då förkastar han dig evinnerligen. **10** Så se nu till; ty

HERREN har utvalt dig att bygga ett hus till helgedomen. Var
frimodig och gå till verket." 11 Och David gav åt sin son Salomo
en mönsterbild av förhuset och tempelbyggnaderna, och av
förrådskamrarna, de övre salarna och de inre rummen, och av
nådastolens boning; 12 vidare en mönsterbild av allt som han
hade tänkt ut i sitt sinne rörande förgårdarna till HERRENS
hus, och rörande alla kamrarna runt omkring för Guds hus'
skatter och för de förråd som utgjordes av vad som hade blivit
helgat åt HERREN; 13 vidare föreskrifter rörande prästernas och
leviternas avdelningar och alla sysslor som skulle förekomma
vid tjänstgöringen i HERRENS hus, och rörande alla kärl som
skulle användas vid tjänstgöringen i HERRENS hus, 14 och
rörande guldet, med uppgift på den vikt i guld, som kom på
vart särskilt kärl till tjänstgöringen, och rörande alla kärl av
silver, med uppgift på den vikt som kom på vart särskilt kärl
till tjänstgöringen. 15 Och han angav vikten på de gyllene
ljusstakarna med tillhörande lampor av guld, med uppgift på
vikten i var särskild ljusstake med dess lampor, så ock rörande
silverljusstakarna, med uppgift på vikten i var ljusstake med
dess lampor, alltefter beskaffenheten av den tjänstförrättning vid
vilken ljusstaken skulle användas; 16 likaledes rörande vikten
på guldet till skådebrödsborden, vart bord för sig, och rörande
silvret till silverborden. 17 Och han gav honom föreskrifter
rörande gafflarna och skålarna och kannorna av rent guld,
och rörande de gyllene bägarna, med uppgift på vikten i var
särskild bägare, och rörande silverbägarna, med uppgift på
vikten i var särskild bägare; 18 likaså rörande rökelsealtaret
av rent guld, med uppgift på vikten; så ock en mönsterbild av
vagnen, de gyllene keruberna, som skulle breda ut sina vingar
och övertäcka HERRENS förbundsark. 19 "Om alltsammans",
sade han, "har HERREN undervisat mig genom en skrift av
sin hand, om allt som skall utföras enligt mönsterbilden." 20
Och David sade till sin son Salomo: "Var frimodig och oförfärad
och gå till verket; frukta icke och var icke försagd. Ty HERREN
Gud, min Gud, skall vara med dig. Han skall icke lämna dig
och icke övergiva dig, till dess att allt som skall utföras för
tjänstgöringen i HERRENS hus har blivit fullbordat. 21 Och se,
här äro prästernas och leviternas avdelningar, som skola förrätta
allt slags tjänst i Guds hus. Och till allt som skall utföras har du
hos dig allahanda villigt folk, utrustat med vishet till allt slags
arbete; därjämte äro hövdingarna och allt folket redo till allt vad
du befaller."

29 Och konung David sade till hela församlingen: "Min son
Salomo den ende som Gud har utvalt, är ung och späd,
och arbetet är stort, ty denna borg är icke avsedd för en
människa, utan för HERREN Gud. 2 Därför har jag, så vitt jag
har förmått, för min Guds hus anskaffat guld till det som skall
vara av guld, silver till det som skall vara av silver, koppar till
det som skall vara av koppar, järn till det som skall vara av
järn, och trä till det som skall vara av trä, dessutom onyxstenar
och andra infattningsstenar, svartglänsande och brokiga stenar,
korteligen, alla slags dyrbara stenar, så ock marmor i myckenhet.
3 Och därjämte, eftersom jag har min Guds hus kärt, giver
jag nu vad jag själv äger i guld och silver till min Guds hus,
utöver allt vad jag förut har anskaffat för det heliga huset: 4
tre tusen talenter guld, guld från Ofir, och sju tusen talenter
renat silver till att därmed överdraga byggnadernas väggar, 5 till
att göra av guld vad som skall vara av guld, och till att göra
av silver vad som skall vara av silver, ja, till allt slags arbete
som utföres av konstnärer. Vill då någon annan nu i dag frivilligt
fylla sin hand med gåvor åt HERREN?" 6 Då kommo frivilligt
familjehövdingarna och Israels stamhövdingar, så ock över-
och underhövitsmännen och tillika uppsyningsmännen över
konungens arbeten, 7 och de gåvo till arbetet på Guds hus fem
tusen talenter guld, tio tusen dariker, tio tusen talenter silver,
aderton tusen talenter koppar och ett hundra tusen talenter järn.
8 Och var och en som hade ädla stenar i sin ägo gav dem till
skatten i HERRENS hus, under gersoniten Jehiels vård. 9 Då
gladde sig folket över deras frivilliga gåvor, ty av hängivet hjärta
buro de fram sina frivilliga gåvor åt HERREN; konung David
gladde sig ock högeligen. 10 Och David lovade HERREN inför
hela församlingen; David sade: "Lovad vare du, HERRE, vår
fader Israels Gud, från evighet till evighet! 11 Dig, HERRE,
tillhör storhet och makt och härlighet och glans och majestät,
ja, allt vad i himmelen och på jorden är. Ditt, o HERRE, är
riket, och du har upphöjt dig till ett huvud över allt. 12 Rikedom
och ära komma från dig, du råder över allt, och i din hand
är kraft och makt; det står i din hand att göra vad som helst
stort och starkt. 13 Så tacka vi dig nu, vår Gud, och lova ditt
härliga namn. 14 Ty vad är väl jag, och vad är mitt folk, att vi
själva skulle förmå att giva sådana frivilliga gåvor? Nej, från dig
kommer allt, och ur din hand hava vi givit det åt dig. 15 Ty vi äro
främlingar hos dig och gäster såsom alla våra fäder; såsom en
skugga äro våra dagar på jorden, och intet är här att lita på. 16
HERRE, vår Gud, alla dessa håvor som vi hava anskaffat för att
bygga dig ett hus åt ditt heliga namn -- från din hand hava de
kommit, och ditt är alltsammans. 17 Och jag vet, min Gud, att
du prövar hjärtat och har behag till vad rätt är. Med rättsinnigt
hjärta har jag burit fram alla dessa frivilliga gåvor; och nu har
jag ock sett med glädje huru ditt folk, som står har, har burit
fram åt dig sina frivilliga gåvor. 18 HERRE, Abrahams, Isaks
och Israels, våra fäders, Gud, låt evinnerligen ditt folks hjärtas
håg och tankar vara redo till sådant, och vänd deras hjärtan till
dig. 19 Och giv min son Salomo ett hängivet hjärta, så att han
håller dina bud, dina vittnesbörd och dina stadgar, och utför allt
detta och bygger denna borg, vartill jag har skaffat förråd." 20
Därefter sade David till hela församlingen: "Loven HERREN,
eder Gud." Då lovade hela församlingen HERREN, sina fäders
Gud, och de bugade sig och föllo ned för HERREN och för
konungen. 21 Och dagen efter denna dag slaktade de slaktoffer
åt HERREN och offrade brännoffer åt HERREN: tusen tjurar,
tusen vädurar och tusen lamm med tillhörande drickoffer, därtill
slaktoffer i myckenhet för hela Israel. 22 Och de åto och drucko
inför HERRENS ansikte på den dagen med stor glädje. Och de
gjorde för andra gången Salomo, Davids son, till konung; de
smorde honom till en HERRENS furste, och Sadok till präst. 23
Och så satt Salomo på HERRENS tron såsom konung efter
sin fader David, och han blev lyckosam; och hela Israel lydde
honom. 24 Och alla hövdingarna och hjältarna och därjämte alla
konung Davids söner underkastade sig konung Salomo. 25

Och HERREN gjorde Salomo övermåttan stor inför hela Israel,
och lät hans konungsliga härlighet bliva större än någons som
före honom hade varit konung över Israel. **26** Men David, Isais
son, hade regerat över hela Israel. **27** Den tid han regerade
över Israel var fyrtio år; i Hebron regerade han i sju år, och i
Jerusalem regerade han i trettiotre år. **28** Och han dog i en
god ålder, mätt på att leva och mätt på rikedom och ära. Och
hans son Salomo blev konung efter honom. **29** Och vad som är
att säga om konung David, om hans första tid såväl som om
hans sista, det finnes upptecknat i siaren Samuels krönika, i
profeten Natans krönika och i siaren Gads krönika, **30** tillika med
hela hans regering och hans bedrifter och de skickelser som
övergingo honom och Israel och alla andra länder och riken.

2 Krönikeboken

1 Salomo, Davids son, befäste sig nu i sin konungamakt, i det
att HERREN, hans Gud, var med honom och gjorde honom
övermåttan stor. **2** Och sedan Salomo hade låtit kallelse utgå
till hela Israel, till över- och underhövitsmännen, till domarna
och till alla hövdingar i hela Israel, huvudmännen för familjerna,
3 begav han sig med hela denna församling till offerhöjden i
Gibeon, ty där stod Guds uppenbarelsetält, som HERRENS
tjänare Mose hade gjort i öknen. **4** Guds ark däremot hade
David hämtat från Kirjat-Jearim upp till den plats som David
hade berett åt den, ty han hade åt den slagit upp ett tält i
Jerusalem. **5** Men kopparaltaret, som Besalel, son till Uri, son
till Hur, hade gjort, det hade man ställt upp framför HERRENS
tabernakel; och Salomo och församlingen gingo dit för att fråga
honom. **6** Där offrade nu Salomo inför HERRENS ansikte på
kopparaltaret, som stod vid uppenbarelsetältet; han offrade
på det tusen brännoffer. **7** Och om natten uppenbarade sig
Gud för Salomo; han sade till honom: "Bed mig om vad du vill
att jag skall giva dig." **8** Salomo svarade Gud: "Du har gjort
stor nåd med min fader David och har låtit mig bliva konung
efter honom. **9** Så låt nu, HERRE Gud, ditt ord till min fader
David visa sig vara sant; ty du har själv gjort mig till konung
över ett folk som är så talrikt som stoftet på jorden. **10** Giv
mig nu vishet och förstånd till att vara detta folks ledare och
anförare; ty vem skulle eljest kunna vara domare för detta ditt
stora folk?" **11** Då sade Gud till Salomo: "Eftersom du är så till
sinnes, och icke har bett om rikedom, skatter och ära eller om
dina ovänners liv, och ej heller bett om långt liv, utan har bett
om vishet och förstånd, så att du kan vara domare för mitt folk,
över vilket jag har gjort dig till konung, **12** därför vare vishet
och förstånd dig givna; därtill vill jag ock giva dig rikedom och
skatter och ära, så att ingen konung före dig har haft och ej
heller någon efter dig skall hava så mycket därav." **13** Sedan
nu Salomo hade varit vid offerhöjden i Gibeon, begav han sig
från uppenbarelsetältet till Jerusalem och regerade där över
Israel. **14** Och Salomo samlade vagnar och ridhästar, så att
han hade ett tusen fyra hundra vagnar och tolv tusen ridhästar;
dem förlade han dels i vagnsstäderna, dels i Jerusalem, hos
konungen själv. **15** Och konungen styrde så, att silver och guld
blev lika vanligt i Jerusalem som stenar, och cederträ lika vanligt
som mullbärsfikonträ i Låglandet. **16** Och hästarna som Salomo
lät anskaffa infördes från Egypten; ett antal kungliga uppköpare
hämtade ett visst antal av dem till bestämt pris. **17** Var vagn
som de hämtade upp från Egypten och införde kostade sex
hundra siklar silver, och var häst ett hundra femtio. Sammalunda
infördes ock genom deras försorg sådana till hetiternas alla
konungar och till konungarna i Aram.

2 Och Salomo tänkte nu på att bygga ett hus åt HERRENS
namn och ett hus åt sig själv till konungaboning. **2** Därför
avräknade Salomo sjuttio tusen män till att vara bärare, åttio
tusen man till att hugga sten i bergen, och tre tusen sex hundra
till att hava uppsikt över de andra. **3** Och Salomo sände till
Huram, konungen i Tyrus, och lät säga: "Visa samma vänskap
mot mig som mot min fader David, till vilken du sände cederträ,
för att han skulle bygga sig ett hus att bo i. **4** Nu vill jag bygga
ett hus åt HERRENS, min Guds, namn och helga det åt honom,
för att man där må antända välluktande rökelse inför hans
ansikte, och hava skådebröden beständigt upplagda, och offra
brännoffer morgon och afton, på sabbaterna, vid nymånaderna
och vid HERRENS, vår Guds, högtider; ty så är det för evärdlig
tid stadgat för Israel. **5** Och det hus som jag vill bygga skall
vara stort, ty vår Gud är större än alla andra gudar. **6** Vem
förmår väl att bygga honom ett hus? Himlarna och himlarnas
himmel rymma honom ju icke. Vem är då jag, att jag skulle
kunna bygga honom ett hus, om icke för att antända rökelse
inför hans ansikte? **7** Så sänd mig nu en konstförfaren man som
kan arbeta i guld, silver, koppar och järn, så ock i purpurrött,
karmosinrött och mörkblått garn, och som är skicklig i att utföra
snidverk, tillsammans med de konstförfarna män som jag har
hos mig här i Juda och Jerusalem, och som min fader David har
anställt. **8** Och sänd mig cederträ, cypressträ och algumträ från
Libanon, ty jag vet att dina tjänare äro skickliga i att hugga virke
på Libanon; och mina tjänare äro redo att vara dina tjänare
behjälpliga. **9** Må du skaffa mig virke i myckenhet, ty huset som
jag vill bygga skall vara stort och härligt. **10** Och jag är villig att åt
timmermännen som hugga virket giva, för dina tjänares räkning,
tjugu tusen korer tröskat vete, tjugu tusen korer korn, tjugu tusen
bat vin och tjugu tusen bat olja." **11** Härpå svarade Huram,
konungen i Tyrus, i ett brev som han sände till Salomo: "Därför
att HERREN älskar sitt folk, har han satt dig till konung över
dem." **12** Och Huram skrev ytterligare: "Lovad vare HERREN,
Israels Gud, himmelens och jordens skapare, han som har givit
konung David en vis son, så utrustad med klokhet och förstånd,
att han kan bygga ett hus åt HERREN och ett hus åt sig själv
till konungaboning! **13** Så sänder jag nu en konstförfaren och
förståndig man, nämligen Huram-Abi. **14** Han är son till en av
Dans döttrar, och hans fader är en tyrisk man; han är skicklig att
arbeta i guld och silver, i koppar, järn, sten och trä, så ock i
purpurrött, mörkblått, vitt och karmosinrött garn, och tillika att
utföra alla slags snidverk och att väva alla slags konstvävnader;
honom må du låta utföra arbetet tillsammans med dina och min
herres, din fader Davids, konstförfarna män. **15** Må alltså nu min
herre sända till sina tjänare vetet och kornet, oljan och vinet
som han har talat om. **16** Då vilja vi hugga virke på Libanon, så
mycket du behöver, och flotta det till dig på havet till Jafo; men
därifrån må du själv låta föra det upp till Jerusalem." **17** Och
Salomo lät räkna alla främmande män i Israels land, likasom
hans fader David förut hade anställt en räkning av dem. Och de
befunnos vara ett hundra femtiotre tusen sex hundra. **18** Av
dem utsåg han sjuttio tusen till att vara bärare, åttio tusen till
att hugga sten i bergen, och tre tusen sex hundra till att hava
uppsikt över folket och hålla det till arbete.

3 Och Salomo begynte att bygga HERRENS hus i Jerusalem,
på berget Moria, där hans fader David hade fått sin
uppenbarelse, och där han nu själv hade berett rum, på det
ställe som David hade utsett, nämligen på jebuséen Ornans
tröskplats. **2** Han begynte att bygga på andra dagen i andra

månaden, i sitt fjärde regeringsår. 3 När Salomo då skulle bygga
Guds hus, lade han grunden så, att det blev sextio alnar långt
och tjugu alnar brett, efter det gamla alnmåttet. 4 Förhuset,
som låg framför långhuset, framför husets kortsida, mätte tjugu
alnar, och dess höjd var ett hundra tjugu, och han överdrog
det innantill med rent guld. 5 Huvudbyggnaden beklädde han
med cypressträ, detta åter beklädde han med bästa guld, och
prydde det med palmer och kedjeverk. 6 Därjämte smyckade
han huset med dyrbara stenar. Men guldet var från Parvaim.
7 Och han beklädde huset, bjälkarna, trösklarna, ävensom
väggarna och dörrarna däri med guld, och lät inrista keruber
på väggarna. 8 Vidare tillredde han det rum som skulle vara
det allraheligaste; det låg utefter husets kortsida och var tjugu
alnar långt och tjugu alnar brett. Och han beklädde det med
bästa guld, sex hundra talenter i vikt. 9 Och spikarna däri vägde
femtio siklar i guld. De övre salarna beklädde han ock med
guld. 10 Och till det rum som var det allraheligaste gjorde han
två keruber, i bildhuggeriarbete, och man överdrog dem med
guld. 11 Längden på kerubernas vingar tillsammans var tjugu
alnar. Den enas ena vinge, fem alnar lång, rörde vid husets ena
vägg, och hans andra vinge, fem alnar lång, rörde vid den andra
kerubens vinge. 12 Och den andra kerubens ena vinge, fem
alnar lång, rörde vid husets andra vägg, och hans andra vinge,
fem alnar lång, nådde intill den första kerubens vinge. 13 Alltså
bredde dessa keruber ut sina vingar tjugu alnar vitt, under det
att de stodo på sina fötter, med ansiktena vända inåt. 14 Och
han gjorde förlåten av mörkblått, purpurrött, karmosinrött och vitt
garn och prydde den med keruber. 15 Och han gjorde två pelare
till att stå framför huset, trettiofem alnar höga; och huvudet som
satt ovanpå var och en av dem var fem alnar. 16 Och han
gjorde kedjor till koret och satte ock sådana upptill på pelarna.
Och vidare gjorde han hundra granatäpplen och satte dem på
kedjorna. 17 Och pelarna ställde han upp framför tempelsalen,
den ena på högra sidan och den andra på vänstra; åt den högra
gav han namnet Jakin och åt den vänstra namnet Boas.

4 Och han gjorde ett altare av koppar, tjugu alnar långt, tjugu
alnar brett och tio alnar högt. 2 Han gjorde ock havet, i gjutet
arbete. Det var tio alnar från den ena kanten till den andra,
runt allt omkring, och fem alnar högt; och ett trettio alnar långt
snöre mätte dess omfång. 3 Och runt omkring nedantill voro
bilder som föreställde oxar, och omgåvo det runt omkring -- tio
alnar brett som det var -- så att de omslöto havet runt omkring;
oxarna bildade två rader och voro gjutna i ett stycke med det
övriga. 4 Det stod ock på tolv oxar, tre vända mot norr, tre vända
mot väster, tre vända mot söder och tre vända mot öster; havet
stod ovanpå dessa, och deras bakdelar voro alla vända inåt.
5 Dess tjocklek var en handsbredd; och dess kant var gjord
såsom kanten på en bägare, i form av en utslagen lilja. Det
rymde och höll tre tusen bat. 6 Vidare gjorde han tio bäcken och
ställde fem på högra sidan och fem på vänstra, för att brukas
vid tvagning; i dem skulle man nämligen skölja vad som hörde
till brännoffret. Men havet var för prästerna till att två sig i. 7
Vidare gjorde han de gyllene ljusstakarna, tio till antalet, sådana
de skulle vara, och ställde dem i tempelsalen, fem på högra
sidan och fem på vänstra. 8 Vidare gjorde han tio bord och satte
dem i tempelsalen, fem på högra sidan och fem på vänstra.
Han gjorde ock ett hundra skålar av guld. 9 Och han gjorde
prästernas förgård och den stora yttre förgården, så ock dörrar
till denna förgård; och dörrarna överdrog han med koppar. 10
Och havet ställde han på högra sidan, åt sydost. 11 Dessutom
gjorde Huram askkärlen, skovlarna och skålarna. Så förde
Hiram det arbete till slut, som han fick utföra åt konung Salomo
för Guds hus: 12 nämligen två pelare, och de två kloten och
pelarhuvudena ovanpå pelarna, och de två nätverk som skulle
betäcka de båda klotformiga pelarhuvuden som sutto ovanpå
pelarna, 13 och därjämte de fyra hundra granatäpplena till de
båda nätverken, två rader granatäpplen till vart nätverk, för att
de båda klotformiga pelarhuvuden som sutto uppe på pelarna
så skulle bliva betäckta. 14 Vidare gjorde han bäckenställen
och gjorde tillika bäckenen på bäckenställen, 15 så ock havet,
som var allenast ett, och de tolv oxarna därunder. 16 Och
askkärlen, skovlarna och gafflarna och alla dithörande föremål
gjorde Huram-Abiv åt konung Salomo till HERRENS hus. Allt
var av blank koppar. 17 På Jordanslätten lät konungen gjuta
det i lerformar, mellan Suckot och Sereda. 18 Och Salomo lät
göra en så stor myckenhet av alla dessa föremål, att kopparens
vikt icke kunde utrönas. 19 Alltså gjorde Salomo alla föremål
som skulle finnas i Guds hus: det gyllene altaret, borden som
skådebröden skulle ligga på, 20 så ock ljusstakarna med sina
lampor, som skulle tändas på föreskrivet sätt, framför koret, av
fint guld, 21 med blomverket, lamporna och lamptängerna av
guld -- allt av yppersta guld; 22 vidare knivarna, de båda slagen
av skålar och fyrfaten, av fint guld. Och vad angår ingångarna i
huset, så voro både de dörrar i dess innersta, som ledde till det
allraheligaste, och de dörrar i huset, som ledde till tempelsalen,
gjorda av guld.

5 Sedan allt det arbete som Salomo lät utföra för HERRENS
hus var färdigt, förde Salomo ditin vad hans fader David
hade helgat åt HERREN: silvret, guldet och alla kärlen; detta
lade han in i skattkamrarna i Guds hus. 2 Därefter församlade
Salomo de äldste i Israel, alla huvudmännen för stammarna,
Israels barns familjehövdingar, till Jerusalem, för att hämta
HERRENS förbundsark upp från Davids stad, det är Sion. 3 Så
församlade sig då till konungen alla Israels män under högtiden,
den som firades i sjunde månaden. 4 När då alla de äldste i
Israel hade kommit tillstädes, lyfte leviterna upp arken. 5 Och de
hämtade arken och uppenbarelsetältet ditupp, jämte alla heliga
föremål som funnos i tältet; de levitiska prästerna hämtade det
ditupp. 6 Och konung Salomo stod framför arken jämte Israels
hela menighet, som hade församlats till honom; och de offrade
därvid småboskap och fäkreatur i sådan myckenhet, att de icke
kunde täljas eller räknas. 7 Och prästerna buro in HERRENS
förbundsark till dess plats i husets kor, i det allraheligaste, till
platsen under kerubernas vingar. 8 Keruberna höllo nämligen
sina vingar utbredda över den plats där arken stod, så att arken
och dess stänger ovantill övertäcktes av keruberna. 9 Och
stängerna voro så långa, att deras ändar, som sköto ut från
arken, väl kunde ses framför koret, men däremot icke voro
synliga längre ute. Och den har blivit kvar där ända till denna

dag. 10 I arken fanns intet annat än de två tavlor som Mose
hade lagt dit vid Horeb, när HERREN slöt förbund med Israels
barn, sedan de hade dragit ut ur Egypten. 11 Men när prästerna
gingo ut ur helgedomen (ty alla präster som funnos där hade
helgat sig, utan avseende på vilken avdelning de tillhörde; 12
och leviterna, samtliga sångarna, Asaf, Heman och Jedutun med
sina söner och bröder, stodo, klädda i vitt linne, med cymbaler,
psaltare och harpor öster om altaret, och jämte dem ett hundra
tjugu präster som blåste i trumpeter; 13 och trumpetblåsarna
och sångarna stämde på en gång och enhälligt upp HERRENS
lov och pris), och när man nu lät trumpeter och cymbaler och
andra instrumenter ljuda och begynte lova HERREN, därför
att han är god, och därför att hans nåd varar evinnerligen, då
blev huset, HERRENS hus, uppfyllt av en molnsky, 14 så att
prästerna för molnskyns skull icke kunde stå där och göra tjänst;
ty HERRENS härlighet uppfyllde Guds hus.

6 Då sade Salomo: "HERREN har sagt att han vill bo i töcknet.
2 Men jag har byggt ett hus till boning åt dig och berett en
plats där du må förbliva till evig tid." 3 Sedan vände konungen
sig om och välsignade Israels hela församling, under det att
Israels hela församling förblev stående. 4 Han sade: "Lovad
vare HERREN, Israels Gud, som med sina händer har fullbordat
vad han med sin mun lovade min fader David, i det han sade: 5
'Från den dag då jag förde mitt folk ut ur Egyptens land har jag
icke i någon av Israels stammar utvalt en stad, till att i den bygga
ett hus där mitt namn skulle vara, ej heller har jag utvalt någon
man till att vara en furste över mitt folk Israel; 6 men Jerusalem
har jag nu utvalt, för att mitt namn skall vara där, och David har
jag utvalt till att råda över mitt folk Israel.' 7 Och min fader David
hade väl i sinnet att bygga ett hus åt HERRENS, Israels Guds,
namn; 8 men HERREN sade till min fader David: 'Då du nu har
i sinnet att bygga ett hus åt mitt namn, så gör du visserligen
väl däri att du har detta i sinnet; 9 dock skall icke du få bygga
detta hus, utan din son, den som har utgått från din länd, han
skall bygga huset åt mitt namn.' 10 Och HERREN har uppfyllt
det löfte han gav; ty jag har kommit upp i min fader Davids
ställe och sitter nu på Israels tron, såsom HERREN lovade,
och jag har byggt huset åt HERRENS, Israels Guds, namn. 11
Och där har jag satt arken, i vilken förvaras det förbund som
HERREN slöt med Israels barn." 12 Därefter trädde han fram för
HERRENS altare inför Israels hela församling och uträckte sina
händer. 13 Ty Salomo hade gjort en talarstol av koppar, fem
alnar lång, fem alnar bred och tre alnar hög, och ställt den mitt
på den yttre förgården, på den stod han nu. Och han föll ned på
sina knän inför Israels hela församling, och uträckte sina händer
mot himmelen 14 och sade: "HERRE, Israels Gud, ingen gud är
dig lik, i himmelen eller på jorden, du som håller förbund och
bevarar nåd mot dina tjänare, när de vandra inför dig av allt sitt
hjärta, 15 du som har hållit vad du lovade din tjänare David,
min fader; ty vad du med din mun lovade, det fullbordade du
med din hand, så som nu har skett. 16 Så håll nu ock, HERRE,
Israels Gud, vad du lovade din tjänare David, min fader, i det att
du sade: 'Aldrig skall den tid komma, då på Israels tron icke
inför mig sitter en avkomling av dig, om allenast dina barn hava
akt på sin väg, så att de vandra efter min lag, såsom du har
vandrat inför mig.' 17 Så låt nu, HERRE, Israels Gud, det ord
som du har talat till din tjänare David bliva sant. 18 Men kan
då Gud verkligen bo på jorden bland människorna? Himlarna
och himlarnas himmel rymma dig ju icke; huru mycket mindre
då detta hus som jag har byggt! 19 Men vänd dig ändå till din
tjänares bön och åkallan, HERRE, min Gud, så att du hör på det
rop och den bön som din tjänare uppsänder till dig 20 och låter
dina ögon dag och natt vara öppna och vända mot detta hus --
den plats varom du har sagt att du där vill fästa ditt namn --
så att du ock hör den bön som din tjänare beder, vänd mot
denna plats. 21 Ja, hör på de böner som din tjänare och ditt
folk Israel uppsända, vända mot denna plats. Må du höra dem
från himmelen, där du bor; och när du hör, så må du förlåta.
22 Om någon försyndar sig mot sin nästa och man ålägger
honom en ed och låter honom svärja, och han så kommer och
svär inför ditt altare i detta hus, 23 må du då höra det från
himmelen och utföra ditt verk och skaffa dina tjänare rätt, i
det att du vedergäller den skyldige och låter hans gärningar
komma över hans huvud, men skaffar rätt åt den som har rätt
och låter honom få efter hans rättfärdighet. 24 Och om ditt folk
Israel bliver slaget av en fiende, därför att de hava syndat mot
dig, men de omvända sig och prisa ditt namn och bedja och
åkalla inför ditt ansikte i detta hus 25 må du då höra det från
himmelen och förlåta ditt folk Israels synd och låta dem komma
tillbaka till det land som du har givit åt dem och deras fäder. 26
Om himmelen bliver tillsluten, så att regn icke faller, därför att
de hava syndat mot dig, men de då bedja, vända mot denna
plats, och prisa ditt namn och omvända sig från sin synd, när
du bönhör dem, 27 må du då höra det i himmelen och förlåta
dina tjänares och ditt folk Israels synd, i det att du lär dem den
goda väg som de skola vandra; och må du låta det regna över
ditt land, det som du har givit åt ditt folk till arvedel. 28 Om
hungersnöd uppstår i landet, om pest uppstår, om sot och rost,
om gräshoppor och gräsmaskar komma, om fienderna tränga
folket i det land där deras städer stå, eller om någon annan
plåga och sjukdom kommer, vilken det vara må, 29 och om då
någon bön och åkallan höjes från någon människa, vilken det
vara må, eller ock från hela ditt folk Israel, när de var för sig
känna den plåga och smärta som har drabbat dem, och de så
uträcka sina händer mot detta hus, 30 må du då höra det från
himmelen, där du bor, och förlåta och giva var och en efter alla
hans gärningar, eftersom du känner hans hjärta -- ty du allena
känner människornas hjärtan -- 31 på det att de alltid må frukta
dig och vandra på dina vägar, så länge de leva i det land som
du har givit åt våra fäder. 32 Också om en främling, en som icke
är av ditt folk Israel, kommer ifrån fjärran land, för ditt stora
namns och din starka hands och din uträckta arms skull, om
någon sådan kommer och beder, vänd mot detta hus, 33 må
du då från himmelen, där du bor, höra det och göra allt varom
främlingen ropar till dig, på det att alla jordens folk må känna ditt
namn och frukta dig, likasom ditt folk Israel gör, och förnimma
att detta hus som jag har byggt är uppkallat efter ditt namn. 34
Om ditt folk drager ut till strid mot sina fiender, på den väg du
sänder dem, och de då bedja till dig, vända i riktning mot denna
stad som du har utvalt och mot det hus som jag har byggt åt ditt

namn, 35 må du då från himmelen höra deras bön och åkallan
och skaffa dem rätt. 36 Om de synda mot dig -- eftersom ingen
människa finnes, som icke syndar -- och du bliver vred på dem
och giver dem i fiendens våld, så att man tager dem till fånga
och för dem bort till något annat land, fjärran eller nära, 37
men de då besinna sig i det land där de äro i fångenskap, och
omvända sig och åkalla dig i fångenskapens land och säga: 'Vi
hava syndat, vi hava gjort illa och varit ogudaktiga', 38 om de
så omvända sig till dig av allt sitt hjärta och av all sin själ, i
fångenskapens land, dit man har fört dem i fångenskap, och
bedja, vända i riktning mot sitt land, det som du har givit åt
deras fäder, och mot den stad som du har utvalt, och mot det
hus som jag har byggt åt ditt namn, 39 må du då från himmelen,
där du bor, höra deras bön och åkallan och skaffa dem rätt och
förlåta ditt folk vad de hava syndat mot dig. 40 Ja, min Gud, låt
nu dina ögon vara öppna och dina öron akta på vad som bedes
på denna plats. 41 Ja: Stå upp, HERRE Gud, och kom till din
vilostad, du och din makts ark. Dina präster, HERRE Gud, vare
klädda i frälsning, och dina fromma glädje sig över ditt goda. 42
HERRE Gud, visa icke tillbaka din smorde; tänk på den nåd du
har lovat din tjänare David.

7 När Salomo hade slutat sin bön, kom eld ned från himmelen
och förtärde brännoffret och slaktoffren, och HERRENS
härlighet uppfyllde huset. 2 Och prästerna kunde icke gå
in i HERRENS hus, eftersom HERRENS härlighet uppfyllde
HERRENS hus. 3 Då nu alla Israels barn sågo huru elden kom
ned, och sågo HERRENS härlighet över huset, föllo de ned på
den stenlagda gården, med ansiktena mot jorden, och tillbådo
HERREN och tackade honom, därför att han är god, och därför
att hans nåd varar evinnerligen. 4 Och konungen och allt folket
offrade slaktoffer inför HERRENS ansikte. 5 Konung Salomo
offrade såsom slaktoffer tjugutvå tusen tjurar och ett hundra tjugu
tusen av småboskapen. Så invigdes Guds hus av konungen och
allt folket. 6 Och prästerna stodo där i sina tjänstförrättningar,
och leviterna stodo med HERRENS musikinstrumenter, som
konung David hade låtit göra, för att de med dem skulle tacka
HERREN, därför att hans nåd varar evinnerligen; David lät
nämligen dem utföra lovsången. Men prästerna stodo mitt emot
dem och blåste i trumpeter, medan hela Israel förblev stående.
7 Och Salomo helgade den mellersta delen av förgården framför
HERRENS hus; ty där offrade han brännoffren och fettstyckena
av tackoffret eftersom kopparaltaret som Salomo hade låtit göra
icke kunde rymma brännoffret, spisoffret och fettstyckena. 8 Tid
detta tillfälle firade Salomo högtiden i sju dagar, och med honom
hela Israel, en mycket stor församling ifrån hela landet, allt ifrån
det ställe där vägen går till Hamat ända till Egyptens bäck. 9
Och på åttonde dagen höllo de högtidsförsamling. Ty altarets
invigning firade de i sju dagar och högtiden i sju dagar. 10 Men
på tjugutredje dagen i sjunde månaden lät han folket gå hem
till sina hyddor; och de voro fulla av glädje och fröjd över det
goda som HERREN hade gjort mot David och Salomo och mot
sitt folk Israel. 11 Så fullbordade Salomo HERRENS hus och
konungshuset; och allt vad Salomo hade haft i sinnet att utföra i
HERRENS hus och i sitt eget hus hade lyckats honom väl. 12
Och HERREN uppenbarade sig för Salomo om natten och sade
till honom: "Jag har hört din bön och utvalt denna plats åt mig
till offerplats. 13 Om jag tillsluter himmelen, så att regn icke
faller, om jag bjuder gräshoppor att fördärva landet, eller om
jag sänder pest bland mitt folk, 14 men mitt folk, det som är
uppkallat efter mitt namn, då ödmjukar sig och beder och söker
mitt ansikte och omvänder sig från sina onda vägar, så vill jag
höra det från himmelen och förlåta deras synd och skaffa bot åt
deras land. 15 Så skola nu mina ögon vara öppna och mina
öron akta på vad som bedes på denna plats. 16 Och nu har jag
utvalt och helgat detta hus, för att mitt namn skall vara där till
evig tid. Och mina ögon och mitt hjärta skola vara där alltid. 17
Om du nu vandrar inför mig, såsom din fader David vandrade,
så att du gör allt vad jag har bjudit dig och håller mina stadgar
och rätter, 18 då skall jag upprätthålla din konungatron, såsom
jag lovade din fader David, när jag sade: 'Aldrig skall den tid
komma, då en avkomling av dig icke råder över Israel.' 19 Men
om I vänden om och övergiven de stadgar och bud som jag har
förelagt eder, och gån bort och tjänen andra gudar och tillbedjen
dem, 20 då skall jag rycka upp dem som så göra ur mitt land,
det som jag har givit dem; och detta hus som jag har helgat åt
mitt namn skall jag förkasta ifrån mitt ansikte; och jag skall göra
det till ett ordspråk och en visa bland alla folk. 21 Och över
detta hus, som har varit så upphöjt, skall då var och en som går
därförbi bliva häpen. Och när någon frågar: 'Varför har HERREN
gjort så mot detta land och detta hus?', 22 då skall man svara:
'Därför att de övergåvo HERREN, sina fäders Gud, som hade
fört dem ut ur Egyptens land, och höllo sig till andra gudar och
tillbådo dem och tjänade dem, därför har han låtit allt detta onda
komma över dem.'"

8 När de tjugu år voro förlidna, under vilka Salomo byggde på
HERRENS hus och på sitt eget hus, 2 byggde Salomo upp
de städer som Huram hade givit honom och lät Israels barn
bosätta sig i dem. 3 Och Salomo drog till Hamat-Soba och
bemäktigade sig det. 4 Och han byggde upp Tadmor i öknen
och alla de förrådsstäder som i Hamat äro byggda av honom. 5
Vidare byggde han upp Övre Bet-Horon och Nedre Bet-Horon
och gjorde dem till fasta städer med murar, portar och bommar,
6 så ock Baalat och alla Salomos förrådsstäder, ävensom alla
vagnsstäderna och häststäderna, och allt annat som Salomo
kände åstundan att bygga i Jerusalem, på Libanon och eljest i
hela det land som lydde under hans välde. 7 Allt det folk som
fanns kvar av hetiterna, amoréerna, perisséerna, hivéerna och
jebuséerna, korteligen, alla de som icke voro av Israel -- 8 deras
avkomlingar, så många som funnos kvar i landet efter dem, i det
att Israels barn icke hade utrotat dem, dessa pålade Salomo att
vara arbetspliktiga, såsom de äro ännu i dag. 9 Men somliga av
Israels barn gjorde Salomo icke till trälar vid de arbeten han
utförde, utan de blevo krigare och hövitsmän för hans kämpar,
eller uppsyningsmän över hans vagnar och ridhästar. 10 Och
konung Salomos överfogdar voro två hundra femtio; dessa hade
befälet över folket. 11 Och Salomo lät Faraos dotter flytta upp
från Davids stad till det hus som han hade byggt åt henne; ty han
sade: "Jag vill icke att någon kvinna skall bo i Davids, Israels
konungs, hus, ty det är en helig plats, eftersom HERRENS ark
har kommit dit." 12 Nu offrade Salomo brännoffer åt HERREN

på HERRENS, altare, det som han hade byggt framför förhuset;
13 han offrade var dag de för den dagen bestämda offren, efter
Moses bud, på sabbaterna, vid nymånaderna och vid högtiderna
tre gånger om året, nämligen vid det osyrade brödets högtid, vid
veckohögtiden och vid lövhyddohögtiden. 14 Och efter sin fader
Davids anordning fastställde han de avdelningar i vilka prästerna
skulle tjänstgöra, ävensom leviternas åligganden, att de skulle
utföra lovsången och betjäna prästerna -- var dag de för den
dagen bestämda åliggandena -- så ock huru dörrvaktarna, efter
sina avdelningar, skulle hålla vakt vid de särskilda portarna;
ty så hade gudsmannen David bjudit. 15 Och man vek icke
av ifrån vad konungen hade bjudit angående prästerna och
leviterna, varken i fråga om någon annan angelägenhet eller i
fråga om förråden. 16 Så utfördes allt Salomos arbete, först
intill den dag då grunden lades till HERRENS hus, och sedan
intill dess det blev fullbordat. Och så var då HERRENS hus
färdigt. 17 Vid denna tid drog Salomo till Esjon-Geber och till
Elot, på havsstranden, i Edoms land. 18 Och Huram sände
till honom skepp genom sitt folk, och därjämte av sitt folk
sjökunnigt manskap. De foro med Salomos folk till Ofir och
hämtade därifrån fyra hundra femtio talenter guld, som de förde
till konung Salomo.

9 När drottningen av Saba fick höra ryktet om Salomo, kom
hon för att i Jerusalem sätta Salomo på prov med svåra
frågor. Hon kom med ett mycket stort följe och förde med sig
kameler, som buro välluktande kryddor och guld i myckenhet, så
ock ädla stenar. Och när hon kom inför konung Salomo, förelade
hon honom allt vad hon hade i tankarna. 2 Men Salomo gav
henne svar på alla hennes frågor; intet var förborgat för Salomo,
utan han kunde giva henne svar på allt. 3 När nu drottningen av
Saba såg Salomos vishet, och såg huset som han hade byggt,
4 och såg rätterna på hans bord och såg huru hans tjänare sutto
där, och huru de som betjänade honom utförde sina åligganden,
och huru de voro klädda, och vidare såg hans munskänkar,
och huru de voro klädda, och när hon såg den trappgång på
vilken han gick upp till HERRENS hus, då blev hon utom sig
av förundran. 5 Och hon sade till konungen: "Sant var det tal
som jag hörde i mitt land om dig och om din vishet. 6 Jag ville
icke tro vad man sade förrän jag själv kom och med egna ögon
fick se det; men nu finner jag att vidden av din vishet icke ens
till hälften har blivit omtalad för mig. Du är vida förmer, än jag
genom ryktet hade hört. 7 Sälla äro dina män, och sälla äro
dessa dina tjänare, som beständigt få stå inför dig och höra
din visdom. 8 Lovad vare HERREN, din Gud, som har funnit
sådant behag i dig, att han har satt dig på sin tron till att vara
konung inför HERREN, din Gud! Ja, därför att din Gud älskar
Israel och vill hålla det vid makt evinnerligen, därför har han satt
dig till konung över dem, för att du skall skipa lag och rätt." 9
Och hon gav åt konungen ett hundra tjugu talenter guld, så
och välluktande kryddor i stor myckenhet, därtill ädla stenar;
sådana välluktande kryddor som de vilka drottningen av Saba
gav åt konung Salomo hava eljest icke funnits. 10 När Hirams
folk och Salomos folk hämtade guld från Ofir, hemförde också
de algumträ och ädla stenar. 11 Av algumträet lät konungen
göra tillbehör till HERRENS hus och till konungshuset, så ock
harpor och psaltare för sångarna. Sådant hade aldrig förut blivit
sett i Juda land. 12 Konung Salomo åter gav åt drottningen
av Saba allt vad hon åstundade och begärde, förutom vad
som svarade emot det hon hade medfört åt konungen. Sedan
vände hon om och for till sitt land igen med sina tjänare. 13 Det
guld som årligen inkom till Salomo vägde sex hundra sextiosex
talenter, 14 förutom det som infördes genom kringresande
handelsmän och andra köpmän; också Arabiens alla konungar
och ståthållarna i landet förde guld och silver till Salomo. 15 Och
konung Salomo lät göra två hundra stora sköldar av uthamrat
guld och använde till var sådan sköld sex hundra siklar uthamrat
guld; 16 likaledes tre hundra mindre sköldar av uthamrat guld
och använde till var sådan sköld tre hundra siklar guld; och
konungen satte upp dem i Libanonskogshuset. 17 Vidare lät
konungen göra en stor tron av elfenben och överdrog den med
rent guld. 18 Tronen hade sex trappsteg och en pall av guld,
fastsatta vid tronen; på båda sidor om sitsen voro armstöd, och
två lejon stodo utmed armstöden; 19 och tolv lejon stodo där på
de sex trappstegen, på båda sidor. Något sådant har aldrig
blivit förfärdigat i något annat rike. 20 Och alla konung Salomos
dryckeskärl voro av guld, och alla kärl i Libanonskogshuset voro
av fint guld; silver aktades icke för något i Salomos tid. 21
Ty konungen hade skepp som gingo till Tarsis med Hurams
folk; en gång vart tredje år kommo Tarsis-skeppen hem och
förde med sig guld och silver, elfenben, apor och påfåglar. 22
Och konung Salomo blev större än någon annan konung på
jorden, både i rikedom och i vishet. 23 Alla konungar på jorden
kommo för att besöka Salomo och höra den vishet som Gud
hade nedlagt i hans hjärta. 24 Och var och en av dem förde
med sig skänker: föremål av silver och av guld, kläder, vapen,
välluktande kryddor, hästar och mulåsnor. Så skedde år efter år.
25 Och Salomo hade fyra tusen spann hästar med vagnar och
tolv tusen ridhästar; dem förlade han dels i vagnsstäderna, dels
i Jerusalem, hos konungen själv. 26 Och han var herre över
alla konungar ifrån floden ända till filistéernas land och sedan
ända ned till Egyptens gräns. 27 Och konungen styrde så, att
silver blev lika vanligt i Jerusalem som stenar, och cederträ
lika vanligt som mullbärsfikonträ i Låglandet. 28 Och hästar
infördes till Salomo från Egypten och från alla andra länder. 29
Vad nu vidare är att säga om Salomo, om hans första tid såväl
som om hans sista, det finnes upptecknat i profeten Natans
krönika, i siloniten Ahias profetia och i siaren Jedais syner om
Jerobeam, Nebats son. 30 Salomo regerade i Jerusalem över
hela Israel i fyrtio år. 31 Och Salomo gick till vila hos sina fäder,
och man begrov honom i hans fader Davids stad. Och hans son
Rehabeam blev konung efter honom.

10 Och Rehabeam drog till Sikem, ty hela Israel hade kommit
till Sikem för att göra honom till konung. 2 När Jerobeam,
Nebats son, hörde detta, där han var i Egypten -- dit hade
han nämligen flytt för konung Salomo -- vände han tillbaka
från Egypten. 3 Och de sände bort och läto kalla honom åter.
Då kom Jerobeam tillstädes jämte hela Israel och talade till
Rehabeam och sade: 4 "Din fader gjorde vårt ok för svårt; men

lätta nu du det svåra arbete och det tunga ok som din fader lade
på oss, så vilja vi tjäna dig." 5 Han svarade dem: "Vänten ännu
tre dagar, och kommen så tillbaka till mig." Och folket gick. 6 Då
rådförde sig konung Rehabeam med de gamle som hade varit i
tjänst hos hans fader Salomo, medan denne ännu levde; han
sade: "Vilket svar råden I mig att giva detta folk?" 7 De svarade
honom och sade: "Om du visar dig god mot detta folk och är
nådig mot dem och talar goda ord till dem, så skola de för alltid
bliva dina tjänare." 8 Men han aktade icke på det råd som de
gamle hade givit honom, utan rådförde sig med de unga män
som hade vuxit upp med honom, och som nu voro i hans tjänst.
9 Han sade till dem: "Vilket svar råden I oss att giva detta folk
som har talat till mig och sagt: 'Lätta det ok som din fader har
lagt på oss'?" 10 De unga männen som hade vuxit upp med
honom svarade honom då och sade: "Så bör du säga till folket
som har talat till dig och sagt: 'Din fader gjorde vårt ok tungt,
men lätta du det för oss' -- så bör du säga till dem: 'Mitt minsta
finger är tjockare än min faders länd. 11 Så veten nu, att om
min fader har belastat eder med ett tungt ok, så skall jag göra
edert ok ännu tyngre; har min fader tuktat eder med ris, så skall
jag göra det med skorpiongissel.'" 12 Så kom nu Jerobeam
med allt folket till Rehabeam på tredje dagen, såsom konungen
hade befallt, i det han sade: "Kommen tillbaka till mig på tredje
dagen." 13 Då gav konungen dem ett hårt svar; ty konung
Rehabeam aktade icke på de gamles råd. 14 Han talade till dem
efter de unga männens råd och sade: "Jag skall göra edert ok
tungt, ja, jag skall göra det ännu tyngre än förut; har min fader
tuktat eder med ris, så skall jag göra det med skorpiongissel."
15 Alltså hörde konungen icke på folket; ty det var så skickat av
Gud, för att HERRENS ord skulle uppfyllas, det som han hade
talat till Jerobeam, Nebats son, genom Ahia från Silo. 16 Då nu
hela Israel förnam att konungen icke ville höra på dem, gav
folket konungen detta svar: "Vad del hava vi i David? Ingen
arvslott hava vi i Isais son. Israel drage hem, var och en till sin
hydda. Se nu själv om ditt hus, du David." Därefter drog hela
Israel hem till sina hyddor. 17 Allenast över de israeliter som
bodde i Juda städer förblev Rehabeam konung. 18 Och när
konung Rehabeam sände åstad Hadoram, som hade uppsikten
över de allmänna arbetena, stenade Israels barn denne till döds;
och konung Rehabeam själv måste med hast stiga upp i sin
vagn och fly till Jerusalem. 19 Så avföll Israel från Davids hus
och har varit skilt därifrån ända till denna dag.

11 Och när Rehabeam kom till Jerusalem, församlade han
Juda hus och Benjamin, ett hundra åttio tusen utvalda
krigare, för att de skulle strida mot Israel och återvinna
konungadömet åt Rehabeam. 2 Men HERRENS ord kom till
gudsmannen Semaja; han sade: 3 "Säg till Rehabeam, Salomos
son, Juda konung, och till alla israeliter i Juda och Benjamin: 4
Så säger HERREN: I skolen icke draga upp och strida mot edra
bröder. Vänden tillbaka hem, var och en till sitt, ty vad som har
skett har kommit från mig." Och de lyssnade till HERRENS ord
och vände om och drogo icke mot Jerobeam. 5 Men Rehabeam
bodde i Jerusalem, och han befäste städer i Juda och gjorde
dem till fasta platser. 6 Han befäste Bet-Lehem, Etam, Tekoa, 7
Bet-Sur, Soko, Adullam 8 Gat, Maresa, Sif, 9 Adoraim, Lakis,
Aseka, 10 Sorga, Ajalon och Hebron, alla i Juda och Benjamin,
och gjorde dem till fasta städer. 11 Och han gjorde deras
befästningar starka och tillsatte hövdingar i dem och lade in
i dem förråd av mat, olja och vin; 12 var och en särskild av
dessa städer försåg han med sköldar och spjut; han befäste
dem mycket starkt. Och Juda och Benjamin förblevo under
hans välde. 13 Och prästerna och leviterna i hela Israel gingo
över till honom från alla sina områden; 14 ty leviterna övergåvo
sina utmarker och sina andra besittningar och begåvo sig till
Juda och Jerusalem, eftersom Jerobeam med sina söner drev
dem bort ifrån deras tjänst såsom HERRENS präster, 15 och
anställde åt sig andra präster för offerhöjderna och för de onda
andarna och för kalvarna som han hade låtit göra. 16 Och dem
följde ifrån alla Israels stammar de som vände sina hjärtan till
att söka HERREN, Israels Gud; dessa kommo till Jerusalem för
att offra åt HERREN, sina fäders Gud. 17 I tre år befäste de så
konungamakten i Juda och gjorde Rehabeams, Salomos sons,
välde starkt; ty i tre år vandrade de på Davids och Salomos
väg. 18 Och Rehabeam tog till hustru åt sig Mahalat, dotter till
Jerimot, Davids son, och till Abihail, Eliabs, Isais sons, dotter.
19 Hon födde åt honom sönerna Jeus, Semarja och Saham. 20
Och efter henne tog han till hustru Maaka, Absaloms dotter.
Hon födde åt honom Abia, Attai, Sisa och Selomit. 21 Och
Rehabeam hade Maaka, Absaloms dotter, kärare än alla sina
andra hustrur och bihustrur -- ty han hade tagit aderton hustrur
och sextio bihustrur -- och han födde tjuguåtta söner och sextio
döttrar. 22 Och Rehabeam satte Abia, Maakas son, till huvud
och furste bland sina bröder, ty han hade i sinnet att göra honom
till konung. 23 Och på lämpligt sätt fördelade han alla Judas
och Benjamins landskap och alla fasta städer mellan några av
sina söner och gav dem rikligt underhåll; han skaffade dem ock
hustrur i mängd.

12 När Rehabeams konungamakt nu hade blivit befäst och
han hade blivit mäktig, övergav han HERRENS lag, han
jämte hela Israel. 2 Men i konung Rehabeams femte regeringsår
drog Sisak, konungen i Egypten, upp mot Jerusalem, därför att
de hade varit otrogna mot HERREN; 3 han kom med ett tusen
två hundra vagnar och sextio tusen ryttare, och ingen kunde
räkna det folk som följde honom från Egypten: libyer, suckéer
och etiopier. 4 Och han intog de fasta städerna i Juda och
kom ända till Jerusalem. 5 Och profeten Semaja hade kommit
till Rehabeam och till Juda furstar, som hade församlat sig i
Jerusalem av fruktan för Sisak; och han sade till dem: "Så säger
HERREN: I haven övergivit mig, därför har ock jag övergivit eder
och givit eder i Sisaks hand." 6 Då ödmjukade sig Israels furstar
och konungen själv och sade: "HERREN är rättfärdig." 7 När nu
HERREN såg att de ödmjukade sig, kom HERRENS ord till
Semaja; han sade: "Eftersom de hava ödmjukat sig, vill jag icke
fördärva dem; jag skall låta dem med knapp nöd komma undan,
och min vrede skall icke bliva utgjuten över Jerusalem genom
Sisaks hand. 8 Dock skola de nödgas bliva honom underdåniga,
för att de må lära sig förstå vilken skillnad det är mellan att
tjäna mig och att tjäna främmande konungadömen." 9 Så drog
nu Sisak, konungen i Egypten, upp mot Jerusalem. Och han
tog skatterna i HERRENS hus och skatterna i konungshuset;

alltsammans tog han. Han tog ock de gyllene sköldar som
Salomo hade låtit göra. 10 I deras ställe lät konung Rehabeam
göra sköldar av koppar, och dessa lämnade han i förvar åt
hövitsmännen för drabanterna som höllo vakt vid ingången till
konungshuset. 11 Och så ofta konungen gick till HERRENS
hus, gingo ock drabanterna och buro dem; sedan förde de dem
tillbaka till drabantsalen. 12 Därför att nu Rehabeam ödmjukade
sig, vände sig HERRENS vrede ifrån honom, så att han icke
alldeles fördärvade honom. Också fanns ännu något gott i
Juda. 13 Alltså befäste konung Rehabeam sitt välde i Jerusalem
och fortsatte att regera. Rehabeam var nämligen fyrtioett år
gammal, när han blev konung, och han regerade sjutton år i
Jerusalem, den stad som HERREN hade utvalt ur alla Israel
stammar, till att där fästa sitt namn. Hans moder hette Naama,
ammonitiskan. 14 Och han gjorde vad ont var, ty han vände icke
sitt hjärta till att söka HERREN. 15 Men vad som är att säga om
Rehabeam, om hans första tid såväl som om hans sista, det
finnes upptecknat i profeten Semajas och siaren Iddos krönikor,
enligt släktregistrens sätt. Och Rehabeam och Jerobeam lågo i
krig med varandra, så länge de levde. 16 Men Rehabeam gick
till vila hos sina fäder och blev begraven i Davids stad. Och
hans son Abia blev konung efter honom.

13 I konung Jerobeams adertonde regeringsår blev Abia
konung över Juda. 2 Han regerade tre år i Jerusalem.
Hans moder hette Mikaja, Uriels dotter, från Gibea. Men Abia
och Jerobeam lågo i krig med varandra. 3 Och Abia begynte
kriget med en här av tappra krigsmän, fyra hundra tusen utvalda
män; men Jerobeam ställde upp sig till strid mot honom med åtta
hundra tusen utvalda tappra stridsmän. 4 Och Abia steg upp på
berget Semaraim i Efraims bergsbygd och sade: "Hören mig,
du, Jerobeam, och I, hela Israel. 5 Skullen I icke veta att det är
HERREN, Israels Gud, som har givit åt David konungadömet
över Israel för evig tid, åt honom själv och hans söner, genom
ett saltförbund? 6 Men Jerobeam, Nebats son, Salomos, Davids
sons, tjänare, uppreste sig och avföll från sin herre. 7 Och
till honom församlade sig löst folk, onda män, och de blevo
Rehabeam, Salomos son, för starka, eftersom Rehabeam ännu
var ung och försagd och därför icke kunde stå dem emot. 8 Och
nu menen I eder kunna stå emot HERRENS konungadöme,
som tillhör Davids söner, eftersom I ären en stor hop och haven
hos eder de guldkalvar som Jerobeam har låtit göra åt eder
till gudar. 9 Haven I icke fördrivit HERRENS präster, Arons
söner, och leviterna, och själva gjort eder präster, såsom de
främmande folken göra? Vemhelst som kommer med en ungtjur
och sju vädurar for att taga handfyllning, han får bliva präst åt
dessa gudar, som icke äro gudar. 10 Men vi hava HERREN
till vår Gud, och vi hava icke övergivit honom. Vi hava präster
av Arons söner, som göra tjänst inför HERREN, och leviter,
som sköta tempelsysslorna; 11 och de förbränna åt HERREN
brännoffer var morgon och var afton och antända välluktande
rökelse och lägga upp bröd på det gyllene bordet och tända var
afton den gyllene ljusstaken med dess lampor. Ty vi hålla vad
HERREN, vår Gud, har bjudit oss hålla, men I haven övergivit
honom. 12 Och se, vi hava Gud i spetsen för oss, och vi hava
hans präster med larmtrumpeterna för att blåsa till strid mot
eder. I Israels barn, striden icke mot HERREN, edra fäders Gud;
ty då skall det icke gå eder väl." 13 Men Jerobeam hade låtit
kringgå dem och lagt ett bakhåll för att falla dem i ryggen; så
stodo de nu mitt emot Juda män och hade sitt bakhåll bakom
dem. 14 När då Juda män vände sig om, fingo de se att de
hade fiender både framför sig och bakom sig. Då ropade de
till HERREN, och prästerna blåste i trumpeterna. 15 Därefter
hovo Juda män upp ett härskri; och när Juda män hovo upp
sitt härskri, lät Gud Jerobeam och hela Israel bliva slagna av
Abia och Juda. 16 Och Israels barn flydde för Juda, och Gud
gav dem i deras hand. 17 Och Abia med sitt folk anställde
ett stort nederlag bland dem, så att fem hundra tusen unga
män av Israel föllo slagna. 18 Alltså blevo Israels barn på den
tiden kuvade; men Juda barn voro starka, ty de stödde sig på
HERREN sina fäders Gud. 19 Och Abia förföljde Jerobeam och
tog ifrån honom några städer: Betel med underlydande orter,
Jesana med underlydande orter och Efron med underlydande
orter. 20 Och Jerobeam förmådde ingenting mer, så länge Abia
levde; och han blev hemsökt av HERREN, så att han dog. 21
Men Abia befäste sitt välde; och han tog sig fjorton hustrur och
födde tjugutvå söner och sexton döttrar. 22 Vad nu mer är att
säga om Abia, om hans företag och om annat som rör honom,
det finnes upptecknat i profeten Iddos "Utläggning".

14 Och Abia gick till vila hos sina fäder, och man begrov
honom i Davids stad. Och hans son Asa blev konung
efter honom. Under hans tid hade landet ro i tio år. 2 Och Asa
gjorde vad gott och rätt var i HERRENS, sin Guds, ögon. 3
Han skaffade bort de främmande altarna och offerhöjderna
och slog sönder stoderna och högg ned Aserorna. 4 Och han
uppmanade Juda att söka HERREN, sina fäders Gud, och hålla
lagen och budorden. 5 Ur alla Juda städer skaffade han bort
offerhöjderna och solstoderna; och riket hade ro under honom.
6 Och han byggde fasta städer i Juda, eftersom landet hade
ro och han under dessa år icke hade något krig; ty HERREN
hade givit honom lugn. 7 Han sade nämligen till Juda: "Låt oss
bygga dessa städer och förse dem runt omkring med murar och
torn, med portar och bommar, medan vi ännu hava landet i vår
makt, därför att vi hava sökt HERREN, vår Gud; ty vi hava sökt
honom, och han har låtit oss få lugn på alla sidor." Så byggde
de då, och allt gick väl. 8 Och Asa hade en här som var väpnad
med stora sköldar och med spjut, och som utgjordes av tre
hundra tusen man från Juda, vartill kommo två hundra åttio
tusen man från Benjamin, som voro väpnade med små sköldar
och spände båge. Alla dessa voro tappra stridsmän. 9 Men
Sera från Etiopien drog ut mot dem med en här av tusen gånger
tusen man och tre hundra vagnar; och han kom till Maresa. 10
Och Asa drog ut mot honom, och de ställde upp sig till strid
i Sefatas dal vid Maresa. 11 Och Asa ropade till HERREN,
sin Gud, och sade: "HERRE, förutom dig finnes ingen som
kan hjälpa i striden mellan den starke och den svage. Så hjälp
oss, HERRE, vår Gud, ty på dig stödja vi oss, och i ditt namn
hava vi kommit hit mot denna hop. HERRE, du är vår Gud;
mot dig förmår ju ingen människa något." 12 Och HERREN
lät etiopierna bliva slagna av Asa och Juda, så att etiopierna

flydde. 13 Och Asa och hans folk förföljde dem ända till Gerar;
och av etiopierna föllo så många, att ingen av dem kom undan
med livet, ty de blevo nedgjorda av HERREN och hans här. Och
folket tog byte i stor myckenhet. 14 Och de intogo alla städer
runt omkring Gerar, ty en förskräckelse ifrån HERREN hade
kommit över dessa; och de plundrade alla städerna, ty i dem
fanns mycket att plundra. 15 Till och med boskapsskjulen bröto
de ned och förde bort småboskap i myckenhet och kameler, och
vände så tillbaka till Jerusalem.

15 Och över Asarja, Odeds son, kom Guds Ande. 2 Han
gick ut mot Asa och sade till honom: "Hören mig, du, Asa,
och I, hela Juda och Benjamin. HERREN är med eder, när I
ären med honom, och om I söken honom, så låter han sig
finnas av eder; men om I övergiven honom, så övergiver han
ock eder. 3 En lång tid var ju Israel utan den sanne Guden,
utan präster som undervisade dem, och utan någon lag. 4
Men i sin nöd omvände de sig till HERREN, Israels Gud, och
när de sökte honom, lät han sig finnas av dem. 5 Under de
tiderna fanns ingen trygghet, när man gick ut eller in; utan stor
förvirring rådde bland alla dem som bodde här i länderna, 6 och
folk drabbade samman med folk och stad med stad; ty Gud
förvirrade dem med allt slags nöd. 7 Men varen I frimodiga,
låten icke modet falla, ty edert verk skall få sin lön." 8 När
Asa hörde dessa ord och denna profetia av profeten Oded,
tog han mod till sig och skaffade bort styggelserna ur Judas
och Benjamins hela land och ur de städer som han hade tagit i
Efraims bergsbygd, och upprättade åter HERRENS altare, det
som stod framför HERRENS förhus. 9 Och han församlade hela
Juda och Benjamin, så ock de främlingar ifrån Efraim, Manasse
och Simeon, som bodde ibland dem; ty många från Israel hade
gått över till honom, när de sågo att HERREN, hans Gud, var
med honom. 10 Och de församlade sig till Jerusalem i tredje
månaden av Asas femtonde regeringsår, 11 och offrade på
den dagen åt HERREN sju hundra tjurar och sju tusen djur av
småboskapen, uttagna av det byte som de hade fört med sig.
12 Och de ingingo det förbundet att de skulle söka HERREN,
sina fäders Gud, av allt sitt hjärta och av all sin själ, 13 och att
var och en som icke sökte HERREN, Israels Gud, han skulle
bliva dödad, liten eller stor, man eller kvinna. 14 Och de gåvo
HERREN sin ed med hög röst och under jubel, och under det
att trumpeter och basuner ljödo. 15 Och hela Juda gladde sig
över eden; ty de hade svurit den av allt sitt hjärta, och de sökte
HERREN med hela sin vilja, och han lät sig finnas av dem,
och han lät dem få ro på alla sidor. 16 Konung Asa avsatte
ock sin moder Maaka från hennes drottningsvärdighet, därför
att hon hade satt upp en styggelse åt Aseran; Asa högg nu
ned styggelsen och krossade de och brände upp den i Kidrons
dal. 17 Men offerhöjderna blevo icke avskaffade ur Israel; dock
var Asas hjärta gudhängivet, så länge han levde. 18 Och han
förde in i Guds hus både vad hans fader och vad han själv
hade helgat åt HERREN: silver, guld och kärl. 19 Och intet krig
uppstod förrän i Asas trettiofemte regeringsår.

16 I Asas trettiosjätte regeringsår drog Baesa, Israels konung,
upp mot Juda och begynte befästa Rama, för att hindra
att någon komme vare sig från eller till Asa, Juda konung. 2
Då tog Asa silver och guld ur skattkamrarna i HERRENS hus
och i konungshuset, och sände det till Ben-Hadad, konungen i
Aram, som bodde i Damaskus, och lät säga: 3 "Ett förbund
består ju mellan mig och dig, såsom det var mellan min fader
och din fader. Se, här sänder jag dig silver och guld; så bryt då
ditt förbund med Baesa, Israels konung, för att han må lämna
mig i fred." 4 Och Ben-Hadad lyssnade till konung Asa och
sände sina krigshövitsmän mot Israels städer, och de förhärjade
Ijon, Dan och Abel-Maim samt alla förrådshus i Naftali städer. 5
När Baesa hörde detta, avstod han från att befästa Rama och
lät sina arbeten där upphöra. 6 Men konung Asa tog med sig
hela Juda, och de förde bort ifrån Rama stenar och trävirke
som Baesa använde till att befästa det. Därmed befäste han
så Geba och Mispa. 7 Vid samma tid kom siaren Hanani till
Asa, Juda konung, och sade till honom: "Eftersom du stödde
dig på konungen i Aram och icke stödde dig på HERREN, din
Gud, därför har den arameiske konungens här sluppit undan
din hand. 8 Voro icke etiopierna och libyerna en väldig här,
med vagnar och ryttare i stor myckenhet? Men därför att du
då stödde dig på HERREN, gav han dem i din hand. 9 TY
HERRENS ögon överfara hela jorden, för att han med sin kraft
skall bistå dem som med sina hjärtan hängiva sig åt honom.
Härutinnan har du handlat dåraktigt. Därför skall du hädanefter
hava ständiga strider." 10 Men Asa blev förtörnad på siaren
och satte honom i stockhuset; så förbittrad var han på honom
för vad han hade sagt. Vid samma tid förfor Asa ock våldsamt
mot andra av folket. 11 Men vad som är att säga om Asa, om
hans första tid såväl som om hans sista, det finnes upptecknat i
boken om Judas och Israels konungar. 12 Och i sitt trettionionde
regeringsår fick Asa en sjukdom i sina fötter, och sjukdomen
blev övermåttan svår; men oaktat sin sjukdom sökte han icke
HERREN, utan allenast läkares hjälp. 13 Och Asa gick till vila
hos sina fäder och dog i sitt fyrtioförsta regeringsår. 14 Och
man begrov honom i den grav som han hade låtit hugga ut åt
sig i Davids stad; och man lade honom på en bädd som man
hade fyllt med vällukter och kryddor av olika slag, konstmässigt
beredda, och anställde till hans ära en mycket stor förbränning.

17 Och hans son Josafat blev konung; efter honom. Han
befäste sitt välde mot Israel. 2 Han lade in krigsfolk i alla
Juda fasta städer och lade in besättningar i Juda land och i
de Efraims städer som hans fader Asa hade intagit. 3 Och
HERREN var med Josafat, ty han vandrade på sin fader Davids
första vägar och sökte icke Baalerna, 4 utan sökte sin faders
Gud och vandrade efter hans bud och gjorde icke såsom Israel.
5 Därför befäste HERREN konungadömet i hans hand, och
hela Juda gav skänker åt Josafat, så att hans rikedom och
ära blev stor. 6 Och då hans frimodighet växte på HERRENS
vägar, skaffade han också bort offerhöjderna och Aserorna
ur Juda. 7 Och i sitt tredje regeringsår sände han ut sina
hövdingar Ben-Hail, Obadja, Sakarja, Netanel och Mikaja, till att
undervisa i Juda städer, 8 och med dem några leviter, nämligen
leviterna Semaja, Netanja, Sebadja, Asael, Semiramot, Jonatan,
Adonia, Tobia och Tob-Adonia; och de hade med sig prästerna

Elisama och Joram. 9 Dessa undervisade nu i Juda och hade
HERRENS lagbok med sig; de foro omkring i alla Juda städer
och undervisade bland folket. 10 Och en förskräckelse ifrån
HERREN kom över alla riken i de länder som lågo omkring
Juda, så att de icke vågade kriga mot Josafat. 11 Och en del
av filistéerna förde skänker till Josafat och gåvo silver i skatt.
Därtill förde ock araberna till honom småboskap, sju tusen sju
hundra vädurar och sju tusen sju undra bockar. 12 Så blev
Josafat allt mäktigare och till slut övermåttan mäktig. Och han
byggde borgar och förrådsstäder i Juda. 13 Han hade stora
upplag i Juda städer; och krigsfolk, tappra stridsmän, hade han i
Jerusalem. 14 Och detta var ordningen bland dem, efter deras
familjer. Till Juda hörde följande överhövitsmän: hövitsmannen
Adna och med honom tre hundra tusen tappra stridsmän; 15
därnäst hövitsmannen Johanan och med honom två hundra
åttio tusen; 16 därnäst Amasja, Sikris son, som frivilligt hade
givit sig i HERRENS tjänst, och med honom två hundra tusen
tappra stridsmän. 17 Men från Benjamin voro: Eljada, en tapper
stridsman, och med honom två hundra tusen, väpnade med
båge och sköld; 18 därnäst Josabad och med honom ett hundra
åttio tusen, rustade till strid. 19 Dessa voro de som gjorde tjänst
hos konungen; därtill kommo de som konungen hade förlagt i de
befästa städerna i hela Juda.

18 När Josafat nu hade kommit till stor rikedom och ära,
befryndade han sig med Ahab. 2 Och efter några års
förlopp for han ned till Ahab i Samaria. Och Ahab lät för honom
och folket som han hade med sig slakta får och fäkreatur i
myckenhet; och han sökte intala honom att draga upp mot
Ramot i Gilead. 3 Ahab, Israels konung, frågade alltså Josafat,
Juda konung: "Vill du draga med mig mot Ramot i Gilead?" Han
svarade honom: "Jag såsom du, och mitt folk såsom ditt folk!
Jag vill följa med dig i striden." 4 Men Josafat sade ytterligare
till Israels konung: "Fråga dock först HERREN härom." 5 Då
församlade Israels konung profeterna, fyra hundra män, och
frågade dem: "Skola vi draga åstad till Ramot i Gilead för
att belägra det, eller skall jag avstå därifrån?" De svarade:
"Drag ditupp; Gud skall giva det i konungens hand." 6 Men
Josafat sade: "Finnes här ingen annan HERRENS profet, så
att vi kunna fråga genom honom?" 7 Israels konung svarade
Josafat: "Här finnes ännu en man, Mika, Jimlas son, genom
vilken vi kunna fråga HERREN; men han är mig förhatlig, ty han
profeterar aldrig lycka åt mig, utan beständigt allenast olycka."
Josafat sade: "Konungen säge icke så." 8 Då kallade Israels
konung till sig en hovman och sade: "Skaffa skyndsamt hit Mika,
Jimlas son." 9 Israels konung och Josafat, Juda konung, sutto
nu var och en på sin tron, iklädda sina skrudar; de sutto på
en tröskplats vid Samarias port, under det att alla profeterna
profeterade inför dem. 10 Då gjorde sig Sidkia, Kenaanas son,
horn av järn och sade: "Så säger HERREN: Med dessa skall du
stånga araméerna, så att de förgöras." 11 Och alla profeterna
profeterade på samma sätt och sade: "Drag upp mot Ramot i
Gilead, så skall du bliva lyckosam; HERREN skall giva det i
konungens hand." 12 Och budet som hade gått för att kalla
på Mika talade till honom och sade: "Det är så, att profeterna
med en mun lova konungen lycka; så låt nu ock ditt tal stämma
överens med deras, och lova också du lycka." 13 Men Mika
svarade: "Så sant HERREN lever, jag skall allenast tala det som
min Gud säger." 14 När han sedan kom till konungen, frågade
konungen honom: "Mika, skola vi draga åstad till Ramot i Gilead
för att belägra det, eller skall jag avstå därifrån?" Han svarade:
"Dragen ditupp, så skolen I bliva lyckosamma; de skola bliva
givna i eder hand." 15 Men konungen sade till honom: "Huru
många gånger skall jag besvärja dig att icke tala till mig annat
än sanning i HERRENS namn?" 16 Då sade han: "Jag såg hela
Israel förskingrat på bergen, likt får som icke hava någon herde.
Och HERREN sade: 'Dessa hava icke någon herre; må de
vända tillbaka hem i frid, var och en till sitt.'" 17 Då sade Israels
konung till Josafat: "Sade jag dig icke att denne aldrig profeterar
lycka åt mig, utan allenast olycka?" 18 Men han sade: "Hören
alltså HERRENS ord. Jag såg HERREN sitta på sin tron och
himmelens hela härskara stå på hans högra sida och på hans
vänstra. 19 Och HERREN sade: 'Vem vill locka Ahab, Israels
konung, att draga upp mot Ramot i Gilead, för att han må falla
där?' Då sade den ene så och den andre så. 20 Slutligen kom
anden fram och ställde sig inför HERREN och sade: 'Jag vill
locka honom därtill.' HERREN frågade honom: 'På vad sätt?' 21
Han svarade: 'Jag vill gå ut och bliva en lögnens ande i alla hans
profeters mun." Då sade han: 'Du må försöka att locka honom
därtill och du skall också lyckas; gå ut och gör så.' 22 Och se, nu
har HERREN lagt en lögnens ande i dessa dina profeters mun,
medan HERREN ändå har beslutit att olycka skall komma över
dig." 23 Då trädde Sidkia, Kenaanas son, fram och gav Mika ett
slag på kinden och sade: "På vilken väg har då HERRENS Ande
gått bort ifrån mig för att tala med dig?" 24 Mika svarade: "Du
skall få se det på den dag då du nödgas springa från kammare
till kammare för att gömma dig." 25 Men Israels konung sade:
"Tagen Mika och fören honom tillbaka till Amon, hövitsmannen i
staden, och till Joas, konungasonen. 26 Och sägen: Så säger
konungen: Sätten denne i fängelse och bespisen honom med
fångkost, till dess jag kommer välbehållen tillbaka." 27 Mika
svarade: "Om du kommer välbehållen tillbaka, så har HERREN
icke talat genom mig." Och han sade ytterligare: "Hören detta, I
folk, allasammans." 28 Så drog nu Israels konung jämte Josafat,
Juda konung, upp till Ramot i Gilead. 29 Och Israels konung
sade till Josafat: "Jag vill förkläda mig, när jag drager ut i striden,
men du må vara klädd i dina egna kläder." Så förklädde sig
Israels konung, när de drogo ut i striden. 30 Men konungen i
Aram hade bjudit och sagt till sina vagnshövitsmän: "I skolen
icke giva eder i strid med någon, vare sig liten eller stor, utom
med Israels konung allena." 31 När då hövitsmannen över
vagnarna fingo se Josafat, tänkte de: "Detta är Israels konung",
och omringade honom därför, i avsikt att anfalla honom. Då gav
Josafat upp ett rop, och HERREN hjälpte honom, Gud vände
dem bort ifrån honom. 32 Så snart nämligen hövitsmännen över
vagnarna märkte att det icke var Israels konung, vände de om
och läto honom vara. 33 Men en man som spände sin båge och
sköt på måfå träffade Israels konung i en fog på rustningen. Då
sade denne till sin körsven: "Sväng om vagnen och för mig ut ur
hären, ty jag är sårad." 34 Och striden blev på den dagen allt

häftigare, och Israels konung höll sig ända till aftonen upprätt i
sin vagn, vänd mot araméerna; men vid den tid då solen gick
ned gav han upp andan.

19 Men Josafat, Juda konung, vände välbehållen hem igen
till Jerusalem. **2** Då gick siaren Jehu, Hananis son, ut
mot konung Josafat och sade till honom: "Skall man då hjälpa
den ogudaktige? Skall du då älska dem som hata HERREN?
För vad du har gjort vilar nu HERRENS förtörnelse över dig.
3 Dock har något gott blivit funnet hos dig, ty du har utrotat
Aserorna ur landet och har vänt ditt hjärta till att söka Gud." **4**
Och Josafat stannade nu i Jerusalem, men sedan drog han åter
ut bland folket, ifrån Beer-Seba ända till Efraims bergsbygd, och
förde dem tillbaka till HERREN, deras fäders Gud. **5** Och han
anställde domare i landet, i alla Juda befästa städer, särskilda
för var stad. **6** Och han sade till dessa domare: "Sen till, vad I
gören; ty I dömen icke människodom, utan HERRENS dom,
och han är närvarande, så ofta I dömen. **7** Låten alltså nu
fruktan för HERREN vara över eder. Given akt på vad I gören;
ty hos HERREN, vår Gud, finnes ingen orätt, och han har icke
anseende till personen, ej heller tager han mutor." **8** Också i
Jerusalem hade Josafat anställt några av leviterna och prästerna
och några av huvudmännen för Israels familjer till att döma
HERRENS dom och avgöra rättstvister. När de sedan vände
tillbaka till Jerusalem, **9** bjöd han dem och sade: "Så skolen I
göra i HERRENS fruktan, redligt och med hängivet hjärta. **10**
Och så ofta någon rättssak drages inför eder av edra bröder,
som bo i sina städer, det må gälla dom i en blodssak eller eljest
tillämpning av lag och bud, stadgar och rätter, då skolen I varna
dem, så att de icke ådraga sig skuld inför HERREN, varigenom
förtörnelse kommer över eder och edra bröder. Så skolen I göra,
för att I icke mån ådraga eder skuld. **11** Och se, översteprästen
Amarja skall vara eder förman i alla HERRENS saker, och
Sebadja, Ismaels son, fursten för Juda hus, i alla konungens
saker; och leviterna skola vara tillsyningsmän under eder. Varen
nu ståndaktiga i vad I gören, och HERREN skall vara med den
som är god."

20 Därefter kommo Moabs barn och Ammons barn och med
dem en del av ammoniterna för att strida mot Josafat. **2**
Och man kom och berättade detta för Josafat och sade: "En
stor hop kommer mot dig från landet på andra sidan havet, från
Aram, och de äro redan i Hasason-Tamar (det är En-Gedi)."
3 Då blev Josafat förskräckt och vände sin håg till att söka
HERREN; och han lät lysa ut en fasta över hela Juda. **4** Och
Juda församlade sig för att söka hjälp hos HERREN; ja, från alla
Juda städer kom man för att söka HERREN. **5** Och Josafat
trädde upp i Juda mäns och Jerusalems församling i HERRENS
hus, framför den nya förgården, **6** och sade: "HERRE, våra
fäders Gud, är icke du Gud i himmelen och den som råder över
alla hednafolkens riken? I din hand är kraft och makt; och ingen
finnes, som kan stå dig emot. **7** Var det icke du, vår Gud, som
fördrev detta lands inbyggare för ditt folk Israel och gav det åt
Abrahams, din väns, säd för evig tid? **8** De fingo bo där, och
de byggde dig där en helgedom åt ditt namn, i det de sade: **9**
'Om något ont kommer över oss, svärd, straffdom eller pest
eller hungersnöd, så vilja vi träda upp inför detta hus och inför
dig, ty ditt namn är i detta hus; och vi vilja ropa till dig i vår
nöd, och du skall då höra och hjälpa.' **10** Se därför nu huru
Ammons barn och Moab och folket i Seirs bergsbygd -- genom
vilkas område du icke tillstadde Israel att gå, när de kommo från
Egyptens land, varför de ock togo en omväg bort ifrån dem
och icke förgjorde dem -- **11** se huru dessa nu vedergälla oss,
i det att de komma för att förjaga oss ur det land som är din
besittning, och som du har givit oss till besittning. **12** Du, vår
Gud, skall du icke hålla dom över dem? Ty vi förmå intet mot
denna stora hop som kommer emot oss, och själva veta vi icke
vad vi skola göra, utan till dig se våra ögon." **13** Och hela Juda
stod där inför HERREN med sina späda barn, sina hustrur och
söner. **14** Då kom HERRENS Ande mitt i församlingen över
Jahasiel, son till Sakarja, son till Benaja, son till Jegiel, son till
Mattanja, en levit, av Asafs söner, **15** och han sade: "Akten
härpå, alla I av Juda, och I Jerusalems invånare, och du konung
Josafat. Så säger HERREN till eder: Frukten icke och varen
icke förfärade för denna stora hop, ty striden är icke eder, utan
Guds. **16** Dragen i morgon ned mot dem. De draga då upp
på Hassishöjden, och I skolen träffa dem vid andan av dalen,
framför Jeruels öken. **17** Men därvid bliver det icke eder sak att
strida. I skolen allenast träda fram och stå stilla och se på, huru
HERREN frälsar eder, I av Juda och Jerusalem. Frukten icke
och varen icke förfärade. Dragen i morgon ut mot dem, och
HERREN skall vara med eder." **18** Då böjde Josafat sig ned
med ansiktet mot jorden, och alla Juda män och Jerusalems
invånare föllo ned för HERREN och tillbådo HERREN. **19** Och
de av leviterna, som tillhörde kehatiternas och koraiternas barn,
stodo upp och lovade HERREN, Israels Gud, med hög och stark
röst. **20** Men bittida följande morgon drogo de ut till Tekoas
öken. Och när de drogo ut, trädde Josafat fram och sade:
"Hören mig, I av Juda och I Jerusalems invånare. Haven tro på
HERREN, eder Gud, så skolen I hava ro. Och tron på hans
profeter, så skolen I bliva lyckosamma." **21** Och sedan han hade
rådfört sig med folket, ställde han upp män som skulle sjunga till
HERRENS ära och lova honom i helig skrud, under det att de
drogo ut framför den väpnade hären; de skulle sjunga: "Tacken
HERREN, ty hans nåd varar evinnerligen." **22** Och just som
de begynte med sången och lovet, lät HERREN ett angrepp
ske bakifrån på Ammons barn och Moab och folket ifrån Seirs
bergsbygd, dem som hade kommit mot Juda; och de blevo
slagna. **23** Och Ammons barn och Moab reste sig mot folket
ifrån Seirs bergsbygd och gåvo dem till spillo och förgjorde dem;
och när de hade gjort ände på folket ifrån Seir, hjälptes de åt att
nedgöra varandra. **24** När sedan Juda män kommo upp på
höjden, varifrån man kunde se ut över öknen, och vände sig mot
fiendernas hop, fingo de se dessa ligga döda på jorden, och
ingen hade undkommit. **25** Och när Josafat begav sig dit med
sitt folk för att plundra och taga byte från dem, funno de där en
myckenhet av gods och av döda kroppar och av dyrbara ting;
och de togo for sig så mycket att de icke kunde bära det. Och
de fortsatte plundringen i tre dagar; så stort var bytet. **26** Men
på fjärde dagen församlade de sig i Berakadalen; där lovade
de HERREN, och därav fick det stället namnet Berakadalen,

såsom det heter ännu i dag. 27 Därefter vände alla Judas
och Jerusalems män, med Josafat i spetsen, glada tillbaka
igen till Jerusalem; ty HERREN hade berett dem glädje genom
vad som hade skett med deras fiender. 28 Och de drogo in i
Jerusalem med psaltare, harpor och trumpeter och tågade till
HERRENS hus. 29 Och en förskräckelse ifrån Gud kom över
alla de främmande rikena, när de hörde att HERREN hade stritt
mot Israels fiender. 30 Och Josafats rike hade nu ro, ty hans
Gud lät honom få lugn på alla sidor. 31 Så regerade Josafat
över Juda. han var trettiofem år gammal, när han blev konung,
och han regerade tjugufem år i Jerusalem. Hans moder hette
Asuba, Silhis dotter. 32 Och han vandrade på sin fader Asas
väg, utan att vika av ifrån den; han gjorde nämligen vad rätt var
i HERRENS ögon. 33 Dock blevo offerhöjderna icke avskaffade,
och ännu hade folket icke vänt sina hjärtan till sina fäders
Gud. 34 Vad nu mer är att säga om Josafat, om hans första
tid såväl som om hans sista, det finnes upptecknat i Jehus,
Hananis sons, krönika, som är upptagen i boken om Israels
konungar. 35 Men sedan förband sig Josafat, Juda konung,
med Ahasja, Israels konung, fastän denne var ogudaktig i sina
gärningar; 36 han förband sig med honom för att bygga skepp
som skulle gå till Tarsis. Och de byggde skepp i Esjon-Geber.
37 Då profeterade Elieser, Dodavahus son, från Maresa, mot
Josafat; han sade: "Därför att du har förbundit dig med Ahasja,
skall HERREN låta ditt företag bliva om intet." Och somliga av
skeppen ledo skeppsbrott, så att de icke kunde gå till Tarsis.

21 Och Josafat gick till vila hos sina fäder och blev begraven
hos sina fäder i Davids stad. Och hans son Joram blev
konung efter honom. 2 Denne hade bröder, söner till Josafat:
Asarja, Jehiel, Sakarja, Asarjahu, Mikael och Sefatja; alla dessa
voro söner till Josafat, Israels konung. 3 Och deras fader gav
dem stora skänker i silver och guld och dyrbarheter, därtill ock
fasta städer i Juda; men konungadömet hade han givit åt Joram,
ty denne var den förstfödde. 4 När Joram nu hade övertagit sin
faders konungadöme och befäst sig däri, dräpte han alla sina
bröder med svärd, så ock några av Israels furstar, 5 Joram var
trettiotvå år gammal, är han blev konung, och han regerade åtta
år i Jerusalem. 6 Men han vandrade på Israels konungars väg,
såsom Ahabs hus hade gjort, ty en dotter till Ahab var hans
hustru; han gjorde vad ont var i HERRENS ögon. 7 Dock ville
HERREN icke fördärva Davids hus, för det förbunds skull som
han hade slutit med David, och enligt sitt löfte, att han skulle
låta honom och hans söner hava en lampa för alltid. 8 I hans tid
avföll Edom från Juda välde och satte en egen konung över
sig. 9 Då drog Joram dit med sina hövitsmän och med alla sina
stridsvagnar. Och om natten gjorde han ett anfall på edoméerna,
som hade omringat honom, och slog dem och hövitsmännen
över deras vagnar. 10 Så avföll Edom från Juda välde, och
det har varit skilt därifrån ända till denna dag. Vid samma tid
avföll ock Libna från hans välde, därför att han hade övergivit
HERREN, sina fäders Gud. 11 Också han uppförde offerhöjder
på bergen i Juda och förledde så Jerusalems invånare till trolös
avfällighet och förförde Juda. 12 Men en skrivelse kom honom
till handa från profeten Elia, så lydande: "Så säger HERREN,
din fader Davids Gud: Se, du har icke vandrat på din fader
Josafats vägar eller på Asas, Juda konungs, vägar, 13 utan
du har vandrat på Israels konungars väg och förlett Juda och
Jerusalems invånare till trolös avfällighet, på samma sätt som
Ahabs hus förledde till avfällighet; du har också dräpt dina
bröder, dem som hörde till din faders hus, och som voro bättre
än du. 14 Därför skall HERREN låta en stor hemsökelse drabba
ditt folk, så ock dina barn och dina hustrur och allt vad du äger;
15 och själv skall du träffas av svår sjukdom, en sjukdom i dina
inälvor, så svår att dina inälvor, efter år och dagar, skola falla ut i
följd av sjukdomen." 16 Och HERREN uppväckte mot Joram
filistéernas ande och de arabers som bodde närmast etiopierna;
17 och de drogo upp mot Juda och bröto in där och förde bort
allt gods som fanns i konungens hus, därtill ock hans söner
och hustrur, så att han icke hade kvar någon av sina söner
förutom Joahas, sin yngste son. 18 Och efter allt detta hemsökte
HERREN honom med en obotlig sjukdom i inälvorna. 19 Och
efter år och dagar, när två år voro förlidna, föllo hans inälvor ut i
följd av sjukdomen, och han dog i svåra plågor; men hans folk
anställde ingen förbränning till hans ära, såsom de hade gjort
efter hans fäder. 20 Han var trettiotvå år gammal, när han blev
konung, och han regerade åtta år i Jerusalem. Och han gick
bort utan att bliva saknad, och man begrov honom i Davids
stad, men icke i konungagravarna.

22 Och Jerusalems invånare gjorde Ahasja, hans yngste son,
till konung efter honom; ty alla de äldre hade blivit dräpta
av den rövarskara som med araberna hade kommit till lägret.
Så blev då Ahasja, Jorams son, konung i Juda. 2 Fyrtiotvå år
gammal var Ahasja, är han blev konung, ock han regerade
ett år i Jerusalem. Hans moder hette Atalja, Omris dotter. 3
Också han vandrade på Ahabs hus' vägar, ty hans moder var
hans rådgiverska i ogudaktighet. 4 Han gjorde vad ont var i
HERRENS ögon likasom Ahabs hus; ty därifrån tog han, efter
sin faders död, sina rådgivare, till sitt eget fördärv. 5 Det var ock
deras råd han följde, när han drog åstad med Joram, Ahabs
son, Israels konung, och stridde mot Hasael, konungen i Aram,
vid Ramot i Gilead. Men Joram blev sårad av araméerna. 6 Då
vände han tillbaka, för att i Jisreel låta hela sig från de sår som
han hade fått vid Rama, i striden mot Hasael, konungen i Aram.
Och Asarja, Jorams son, Juda konung, for ned för att besöka
Joram, Ahabs son, i Jisreel, eftersom denne låg sjuk. 7 Men till
Ahasjas fördärv var det av Gud bestämt att han skulle komma
till Joram. Ty när han hade kommit dit, for han med Joram för
att möta Jehu, Nimsis son, som HERREN hade smort till att
utrota Ahabs hus. 8 Så hände sig att Jehu, när han utförde
straffdomen över Ahabs hus, träffade på de Juda furstar och
de brorsöner till Ahasja, som voro i Ahasjas tjänst, och dräpte
dem. 9 Sedan sökte han efter Ahasja; och man grep denne, där
han höll sig gömd i Samaria, och förde honom till Jehu och
dödade honom. Men därefter begrovo de honom, ty de sade:
"Han var dock son till Josafat, som sökte HERREN av allt sitt
hjärta." Och av Ahasjas hus fanns sedan ingen dom förmådde
övertaga konungadömet. 10 När nu Atalja, Ahasjas moder,
förnam att hennes son var död, stod hon upp och förgjorde hela
konungasläkten i Juda hus. 11 Men just när konungabarnen

skulle dödas, tog konungadottern Josabeat Joas, Ahasjas son,
och skaffade honom hemligen undan, i det att han förde honom
jämte hans amma in i sovkammaren; där höll Josabeat, konung
Jorams dotter, prästen Jojadas hustru -- som ju ock var Ahasjas
syster -- honom dold för Atalja, så att denna icke fick döda
honom. 12 Sedan var han hos dem i Guds hus, där han förblev
gömd i sex år, medan Atalja regerade i landet.

23 Men i det sjunde året tog Jojada mod till sig och förband sig
med underhövitsmännen Asarja, Jerohams son, Ismael,
Johanans son, Asarja, Obeds son, Maaseja, Adajas son, och
Elisafat, Sikris son. 2 Dessa foro därefter omkring i Juda och
församlade leviterna ur alla Juda städer, så ock huvudmännen
för Israels familjer. Och när de kommo till Jerusalem, 3 Slöt
hela församlingen i Guds hus ett förbund med konungen. Och
Jojada sade till dem: "Konungens son skall nu vara konung,
såsom HERREN har talat angående Davids söner. 4 Detta
är alltså vad I skolen göra: en tredjedel av eder, nämligen de
präster och leviter som hava att inträda i vakthållningen på
sabbaten, skall stå på vakt vid trösklarna 5 och en tredjedel
vid konungshuset och en tredjedel vid Jesodporten; och allt
folket skall vara på förgårdarna till HERRENS hus. 6 Dock må
ingen annan än prästerna och de tjänstgörande leviterna gå in
i HERRENS hus; dessa må gå in, ty de äro heliga. Men allt
det övriga folket skall iakttaga vad HERREN har bjudit dem
iakttaga. 7 Och leviterna skola ställa sig runt omkring konungen,
var och en med sina vapen i handen; och om någon vill tränga
sig in i huset, skall han dödas. Och I skolen följa konungen,
vare sig han går in eller ut." 8 Leviterna och hela Juda gjorde
allt vad prästen Jojada hade bjudit dem, var och en av dem
tog sina män, både de som skulle inträda i vakthållningen på
sabbaten och de som skulle avgå därifrån på sabbaten, ty
prästen Jojada lät ingen avdelning vara fri ifrån tjänstgöring. 9
Och prästen Jojada gav åt underhövitsmännen de spjut och de
sköldar av olika slag, som hade tillhört konung David, och som
funnos i Guds hus. 10 Och han ställde upp allt folket, var och
en med sitt vapen i handen, från husets södra sida till husets
norra sida, mot altaret och mot huset, runt omkring konungen.
11 Därefter förde de ut konungasonen och satte på honom
kronan och gåvo honom vittnesbördet och gjorde honom till
konung; och Jojada och hans söner smorde honom och ropade:
"Leve konungen!" 12 När Atalja nu hörde folkets rop, då de
skyndade fram och hyllade konungen, gick hon in i HERRENS
hus till folket. 13 Där fick hon då se konungen stå vid sin pelare,
nära ingången, och hövitsmännen och trumpetblåsarna bredvid
konungen, och fick höra huru hela folkmängden jublade och
stötte i trumpeterna, och huru sångarna med sina instrumenter
ledde hyllningssången. Då rev Atalja sönder sina kläder och
ropade: "Sammansvärjning! Sammansvärjning!" 14 Men prästen
Jojada lät underhövitsmännen som anförde skaran träda fram,
och han sade till dem: "Fören henne ut mellan leden, och om
någon följer henne, så må han dödas med svärd." Prästen
förbjöd dem nämligen att döda henne i HERRENS hus. 15
Alltså grepo de henne, och när hon hade kommit fram dit där
Hästporten för in i konungshuset, dödade de henne där. 16 Och
Jojada slöt ett förbund mellan sig och allt folket och konungen,
att de skulle vara ett HERRENS folk. 17 Och allt folket begav sig
till Baals tempel och rev ned det och slog sönder dess altaren
och bilder; och Mattan, Baals präst, dräpte de framför altarna.
18 Därefter ställde Jojada ut vakter vid HERRENS hus och
betrodde detta värv åt de levitiska prästerna, dem som David
hade indelat i klasser för tjänstgöringen i HERRENS hus, till att
offra brännoffer åt HERREN, såsom det var föreskrivet i Moses
lag, med jubel och sång, efter Davids anordning. 19 Och han
ställde dörrvaktarna vid portarna till HERRENS hus, för att ingen
skulle komma in, som på något sätt var oren. 20 Och han tog
med sig underhövitsmännen och de förnämsta och mäktigaste
bland folket och hela folkmängden och förde konungen ned från
HERRENS hus, och de gingo in i konungshuset genom Övre
porten; och de satte konungen på konungatronen. 21 Och hela
folkmängden gladde sig, och staden förblev lugn. Men Atalja
hade de dödat med svärd.

24 Joas var sju år gammal, när han blev konung, och han
regerade fyrtio år i Jerusalem. Hans moder hette Sibja,
från Beer-Seba. 2 Och Joas gjorde vad rätt var i HERRENS
ögon, så länge prästen Jojada levde. 3 Och Jojada tog åt honom
två hustrur, och han födde söner och döttrar. 4 Därefter blev Joas
betänkt på att upphjälpa HERRENS hus. 5 Och han församlade
prästerna och leviterna och sade till dem: "Faren vart år ut till
Juda städer, och samlen från hela Israel in penningar till att sätta
eder Guds hus i stånd; och I skolen bedriva denna sak med
skyndsamhet." Men leviterna skyndade sig icke. 6 Då kallade
konungen till sig översteprästen Jojada och sade till honom:
"Varför har du icke tillhållit leviterna att från Juda och Jerusalem
indriva den skatt som HERRENS tjänare Mose pålade, och som
Israels församling skulle erlägga till vittnesbördets tabernakel? 7
Ty Ataljas, den ogudaktiga kvinnans, söner hava fördärvat Gud
hus; ja, allt som var helgat till HERRENS hus hava de använt
till Baalerna." 8 På konungens befallning gjorde man därefter
en kista och ställde den utanför porten till HERREN hus. 9
Och man lät utropa i Juda och Jerusalem att den skatt som
Guds tjänare Mose hade pålagt Israel i öknen skulle erläggas
åt HERREN. 10 Och alla furstarna och allt folket buro fram
penningar med glädje och kastade dem i kistan, till dess att
allt var insamlat. 11 Och när tid blev att genom leviternas
försorg föra kistan till de granskningsmän som konungen hade
förordnat, och dessa då märkte att mycket penningar fanns i
den, då kommo konungens sekreterare och översteprästens
tillsyningsman och tömde kistan och buro den sedan tillbaka
till dess plats. Så gjorde de gång efter annan och samlade in
penningar i myckenhet. 12 Därefter lämnade konungen och
Jojada dessa åt den som skulle utföra arbetet på HERRENS
hus, och lejde stenhuggare och timmermän till att upphjälpa
HERRENS hus, så ock järn- och kopparsmeder till att sätta
HERRENS hus i stånd. 13 Och de som utförde arbetet bedrevo
det så, att arbetet gick framåt under deras händer, Och de
återställde Guds hus i dess förra skick och satte det i gott stånd.
14 Och när de hade slutat, buro de återstoden av penningarna till
konungen och Jojada; och man gjorde därav kärl till HERRENS

hus, kärl till gudstjänsten och offren, skålar och andra kärl av
guld och silver Och man offrade brännoffer i HERRENS hus
beständigt, så länge Jojada levde. 15 Men Jojada blev gammal
och mätt på att leva och dog så; ett hundra trettio år gammal var
han vid sin död. 16 Och man begrov honom i Davids stad bland
konungarna, därför att han hade gjort vad gott var mot Israel
och mot Gud och hans hus. 17 Men efter Jojadas död kommo
Juda furstar och föllo ned för konungen; då lyssnade konungen
till dem. 18 Och de övergåvo HERRENS, sina fäders Guds, hus
och tjänade Aserorna och avgudarna. Då kom förtörnelse över
Juda och Jerusalem genom den skuld de så ådrogo sig. 19 Och
profeter sändes ibland dem för att omvända dem till HERREN;
och dessa varnade dem, men de lyssnade icke därtill. 20 Men
Sakarja, prästen Jojadas son, hade blivit beklädd med Guds
Andes kraft, och han trädde fram inför folket och sade till dem:
"Så säger Gud: Varför överträden I HERRENS bud, eder själva
till ingen fromma? Eftersom I haven övergivit HERREN, har han
ock övergivit eder." 21 Då sammansvuro de sig mot honom och
stenade honom, enligt konungens befallning, på förgården till
HERRENS hus. 22 Ty konung Joas tänkte icke på den kärlek
som Jojada, dennes fader, hade bevisat honom, utan dräpte
hans son. Men denne sade i sin dödsstund: "Må HERREN se
detta och utkräva det." 23 Och när året hade gått till ända, drog
araméernas här upp mot honom, och de kommo till Juda och
Jerusalem och utrotade ur folket alla folkets furstar. Och allt
byte som de togo sände de till konungen i Damaskus. 24 Ty
fastän araméernas här som då ryckte an utgjorde allenast en
ringa skara, gav HERREN likväl i deras hand en mycket talrik
här, därför att folket hade övergivit HERREN, sina fäders Gud.
Så fingo de utföra straffdomen över Joas. 25 Och när dessa
drogo bort ifrån honom -- ty de lämnade honom kvar illa sjuk -
- sammansvuro sig hans tjänare mot honom, därför att han
hade utgjutit prästen Jojadas söners blod, och dräpte honom
på hans säng; detta blev hans död. Och man begrov honom i
Davids stad; dock begrov man honom icke i konungagravarna.
26 Och de som sammansvuro sig mot honom voro Sabad, son
till ammonitiskan Simeat, och Josabad, son till moabitiskan
Simrit. 27 Men om hans söner, och om de många profetior
som förkunnades mot honom, och om huru Guds hus åter
upprättades, härom är skrivet i "Utläggning av Konungaboken".
Och hans son Amasja blev konung efter honom.

25 Amasja var tjugufem år gammal, när han blev konung,
och han regerade tjugunio år i Jerusalem. Hans moder
hette Joaddan, från Jerusalem. 2 Han gjorde vad rätt var i
HERRENS ögon, dock icke av fullt hängivet hjärta. 3 Och sedan
hans konungadöme hade blivit befäst, lät han dräpa dem av
sina tjänare, som hade dödat hans fader, konungen. 4 Men
deras barn dödade han icke, utan handlade i enlighet med
vad föreskrivet var i Moses lagbok, där HERREN hade bjudit
och sagt: "Föräldrarna skola icke dö för sina barns skull, och
barnen skola icke dö för sina föräldrars skull, utan var och en
skall dö genom sin egen synd." 5 Och Amasja församlade Juda
barn och lät dem ställa upp sig efter sina familjer, efter sina
över- och under- hövitsmän, hela Juda och Benjamin. Därefter
inmönstrade han dem som voro tjugu år gamla eller därutöver,
och fann dem utgöra tre hundra tusen utvalda stridbara män,
som kunde föra spjut och sköld. 6 Därtill lejde han för hundra
talenter silver ett hundra tusen tappra stridsmän ur Israel. 7
Men en gudsman kom till honom och sade: "O konung, låt icke
Israels här draga åstad med dig, ty HERREN är icke med Israel,
icke med hela hopen av Efraims barn; 8 utan du själv må allena
draga åstad. Grip verket an, gå frimodigt ut i striden. Gud skall
eljest låta dig komma på fall genom fienden; ty Gud förmår både
att hjälpa och att stjälpa." 9 Amasja sade till gudsmannen: "Men
huru skall det då gå med de hundra talenterna som jag har
givit åt skaran från Israel?" Gudsmannen svarade: "HERREN
kan väl giva dig mer än det." 10 Då avskilde Amasja den skara
som hade kommit till honom från Efraim och lät dem gå hem
igen. Häröver blevo dessa högeligen förgrymmade på Juda och
vände tillbaka hem i vredesmod. 11 Men Amasja tog mod till sig
och tågade ut med sitt folk och drog till Saltdalen och nedgjorde
där av Seirs barn tio tusen. 12 Och Juda barn togo andra tio
tusen till fånga levande; dem förde de upp på spetsen av en
klippa och störtade dem ned från klippspetsen, så att de alla
krossades. 13 Men de som tillhörde den skara som Amasja
hade sänt tillbaka, och som icke hade fått gå med honom ut
i striden, företogo plundringståg i Juda städer, från Samaria
ända till Bet-Horon; och de nedgjorde tre tusen av invånarna
och togo stort byte. 14 När sedan Amasja kom tillbaka från sin
seger över edoméerna, förde han med sig Seirs barns gudar
och ställde upp dem till gudar åt sig; och han tillbad inför dem
och tände offereld åt dem. 15 Då upptändes HERRENS vrede
mot Amasja, och han sände till honom en profet; denne sade till
honom: "Varför söker du detta folks gudar, som ju icke hava
kunnat rädda sitt eget folk ur din hand?" 16 När denne så talade
till honom, svarade han honom: "Hava vi satt dig till konungens
rådgivare? Håll upp, om du icke vill att man skall dräpa dig." Då
höll profeten upp och sade: "Jag förstår nu att Gud har beslutit
att fördärva dig, eftersom du gör på detta sätt och icke vill höra
på mitt råd." 17 Och sedan Amasja, Juda konung, hade hållit
rådplägning, sände han till Joas, son till Joahas, son till Jehu,
Israels konung, och lät säga: "Kom, låt oss drabba samman
med varandra." 18 Men Joas, Israels konung, sände då till
Amasja, Juda konung, och lät svara: "Törnbusken på Libanon
sände en gång bud till cedern på Libanon och lät säga: 'Giv din
dotter åt min son till hustru.' Men sedan gingo markens djur
på Libanon fram över törnbusken och trampade ned den. 19
Du tänker på huru du har slagit Edom, och däröver förhäver
du dig ditt hjärta och vill vinna ännu mer ära. Men stanna nu
hemma. Varför utmanar du olyckan, dig själv och Juda med dig
till fall?" 20 Men Amasja ville icke höra härpå, ty Gud skickade
det så, för att de skulle bliva givna i fiendehand, eftersom de
hade sökt Edoms gudar. 21 Så drog då Joas, Israels konung,
upp, och de drabbade samman med varandra, han och Amasja,
Juda konung, vid det Bet-Semes som hör till Juda. 22 Och Juda
män blevo slagna av Israels män och flydde, var och en till
sin hydda. 23 Och Amasja, Juda konung, son till Joas, son
till Joahas, blev tagen till fånga i Bet-Semes av Joas, Israels
konung. Och när denne hade fört honom till Jerusalem, bröt han

ned ett stycke av Jerusalems mur, från Efraimsporten ända till
Poneporten, fyra hundra alnar. 24 Och han tog allt guld och
silver och alla kärl som funnos i Guds hus, hos Obed-Edom, och
konungshusets skatter, därtill ock gisslan, och vände så tillbaka
till Samaria. 25 Men Amasja, Joas' son, Juda konung, levde i
femton år efter Joas', Joahas' sons, Israels konungs, död. 26
Vad nu mer är att säga om Amasja, om hans första tid såväl
som om hans sista, det finnes upptecknat i boken om Judas
och Israels konungar. 27 Och från den tid då Amasja vek av
ifrån HERREN begynte man anstifta en sammansvärjning mot
honom i Jerusalem, så att han måste fly till Lakis. Då sändes
män efter honom till Lakis, och dessa dödade honom där. 28
Sedan förde man honom därifrån på hästar och begrov honom
hos hans fäder i Juda huvudstad.

26 Och allt folket i Juda tog Ussia, som då var sexton
år gammal, och gjorde honom till konung i hans fader
Amasjas ställe. 2 Det var han som befäste Elot, och han lade
det åter under Juda, sedan konungen hade gått till vila hos sina
fäder. 3 Ussia var sexton år gammal, när han blev konung,
och han regerade femtiotvå år i Jerusalem. Hans moder hette
Jekilja, från Jerusalem. 4 Han gjorde vad rätt var i HERRENS
ögon, alldeles såsom hans fader Amasja hade gjort. 5 Och
han sökte Gud, så länge Sakarja levde, han som aktade på
Guds syner. Och så länge han sökte HERREN, lät Gud det gå
honom väl. 6 Han drog ut och stridde mot filistéerna och bröt
ned Gats, Jabnes och Asdods murar; och han byggde städer på
Asdods område och annorstädes i filistéernas land. 7 Och Gud
hjälpte honom mot filistéerna och mot de araber som bodde i
Gur-Baal och mot maoniterna. 8 Och ammoniterna måste giva
skänker åt Ussia, och ryktet om honom sträckte sig ända till
Egypten, ty han blev övermåttan mäktig. 9 Och Ussia byggde
torn i Jerusalem över Hörnporten och över Dalporten och över
Vinkeln och befäste dem. 10 Han byggde ock torn i öknen och
högg ut många brunnar, ty han hade mycken boskap, både i
låglandet och på slätten. Jordbruks- och vingårdsarbetare hade
han i bergsbygden och på de bördiga fälten, ty han var en vän
av åkerbruk. 11 Och Ussia hade en krigshär som drog ut till strid
i avdelade skaror, med en mansstyrka som hade blivit fastställd
vid mönstring genom sekreteraren Jeguel och tillsyningsmannen
Maaseja, under överinseende av Hananja, en av konungens
hövitsmän. 12 Hela antalet av de tappra stridsmän som voro
huvudmän för familjerna var två tusen sex hundra. 13 Under
deras befäl stod en krigshär av tre hundra sju tusen fem hundra
män, som stridde med kraft och mod och voro konungens hjälp
mot fienden. 14 Och Ussia försåg hela denna här med sköldar,
spjut, hjälmar, pansar och bågar, så ock med slungstenar.
15 Och han lät i Jerusalem göra krigsredskap, konstmässigt
uttänkta, till att sätta upp på tornen och på murarnas hörn, för att
med dem avskjuta pilar och stora stenar. Och ryktet om honom
gick ut vida omkring, ty underbart hjälptes han fram till makt. 16
Men när han nu var så mäktig, blev hans hjärta högmodigt, så
att han gjorde vad fördärvligt var; han förbröt sig trolöst mot
HERREN, sin Gud, i det att han gick in i HERRENS tempel
för att antända rökelse på rökelsealtaret. 17 Då gick prästen
Asarja ditin efter honom, åtföljd av åttio HERRENS präster,
oförskräckta män. 18 Dessa trädde fram mot konung Ussia och
sade till honom: "Det hör icke dig till, Ussia, att antända rökelse
åt HERREN, utan det tillhör prästerna, Arons söner, som är
helgade till att antända rökelse. Gå ut ur helgedomen, ty du har
begått en förbrytelse, och HERREN Gud skall icke låta detta
ända dig till ära." 19 Då for Ussia ut i vrede, där han stod med
ett rökelsekar i sin hand för att antända rökelse. Men just som
han for ut mot prästerna, slog spetälska ut på hans panna, i
prästernas närvaro, inne i HERRENS hus, bredvid rökelsealtaret.
20 Och när överstеprästen Asarja och alla prästerna vände sig
till honom och fingo se att han var spetälsk i pannan, drevo de
honom strax ut därifrån. Själv skyndade han också ut, eftersom
HERREN så hemsökte honom. 21 Sedan var konung Ussia
spetälsk för hela sitt liv och bodde i ett särskilt hus såsom
spetälsk, ty han var utesluten från HERRENS hus. Hans son
Jotam förestod då konungens hus och dömde folket i landet. 22
Vad nu mer är att säga om Ussia, om hans första tid såväl som
om hans sista, det har profeten Jesaja, Amos' son, tecknat upp.
23 Och Ussia gick till vila hos sina fäder, och man begrov honom
hos hans fäder, ute på konungagravens mark, detta med tanke
därpå att han hade varit spetälsk. Och hans son Jotam blev
konung efter honom.

27 Jotam var tjugufem år gammal när han blev konung, och
han regerade sexton år i Jerusalem. Hans moder hette
Jerusa, Sadoks dotter. 2 Han gjorde vad rätt var i HERRENS
ögon, alldeles såsom hans fader Ussia hade gjort, vartill kom att
han icke trängde in i HERRENS tempel; men folket gjorde ännu
vad fördärvligt var. 3 Han byggde Övre porten till HERRENS
hus, och på Ofelmuren utförde han stora byggnadsarbeten. 4
Därtill byggde han städer i Juda bergsbygd, och i skogarna
byggde han borgar och torn. 5 Och när han så kom i strid
med Ammons barns konung, blev han dem övermäktig, så att
Ammons barn det året måste giva honom ett hundra talenter
silver, tio tusen korer vete och tio tusen korer korn. Lika mycket
måste Ammons barn erlägga åt honom också nästa år och
året därpå. 6 Så mäktig blev Jotam, därför att han vandrade
ståndaktigt inför HERREN, sin Gud. 7 Vad nu mer är att säga
om Jotam och om alla hans krig och andra företag, det finnes
upptecknat i boken om Israels och Juda konungar. 8 Han var
tjugufem år gammal, när han blev konung, och han regerade
sexton år i Jerusalem. 9 Och Jotam gick till vila hos sina fäder,
och man begrov honom i Davids stad. Och hans son Ahas blev
konung efter honom.

28 Ahas var tjugu år gammal när han blev konung, och han
regerade sexton år i Jerusalem. Han gjorde icke vad
rätt var i HERRENS ögon, såsom hans fader David, 2 utan
vandrade på Israels konungars väg; ja, han lät ock göra gjutna
beläten åt Baalerna. 3 Och själv tände han offereld i Hinnoms
sons dal och brände upp sina barn i eld, efter den styggeliga
seden hos de folk som HERREN hade fördrivit för Israels barn.
4 Och han frambar offer och tände offereld på höjderna och
kullarna och under alla gröna träd. 5 Därför gav HERREN,
hans Gud, honom i den arameiske konungens hand; de slogo

honom och togo av hans folk en stor hop fångar och förde
dem till Damaskus. Han blev ock given i Israels konungs hand,
så att denne tillfogade honom ett stort nederlag. 6 Ty Peka,
Remaljas son, dräpte av Juda ett hundra tjugu tusen man på en
enda dag, allasammans stridbara män. Detta skedde därför att
de hade övergivit HERREN, sina fäders Gud. 7 Och Sikri, en
tapper man från Efraim, dräpte Maaseja, konungasonen, och
Asrikam, slottshövdingen, och Elkana, konungens närmaste
man. 8 Och Israels barn bortförde från sina bröder två hundra
tusen fångar, nämligen deras hustrur, söner och döttrar, och
togo därjämte mycket byte från dem och förde bytet till Samaria.
9 Men där var en HERRENS profet som hette Oded; denne
gick ut mot hären, när den kom till Samaria, och sade till dem:
"Se, i sin vrede över Juda har HERREN, edra fäders Gud, givit
dem i eder hand, men I haven dräpt dem med en hätskhet som
har nått upp till himmelen. 10 Och nu tänken I göra Judas och
Jerusalems barn till trälar och trälinnor åt eder. Därmed dragen I
ju allenast skuld över eder själva inför HERREN, eder Gud. 11
Så hören mig nu: Sänden tillbaka fångarna som I haven tagit
från edra bröder; ty HERRENS vrede är upptänd mot eder." 12
Några av huvudmännen bland Efraims barn, nämligen Asarja,
Johanans son, Berekja, Mesillemots son, Hiskia, Sallums son,
och Amasa, Hadlais son, stodo då upp och gingo emot dem
som kommo från kriget 13 och sade till dem: "I skolen icke
föra dessa fångar hitin; ty I förehaven något som drager skuld
över oss inför HERREN, och varigenom I ytterligare föröken
våra synder och vår skuld. Vår skuld är ju redan stor nog, och
vrede är upptänd mot Israel." 14 Då lämnade krigsfolket ifrån
sig fångarna och bytet inför de överste och hela församlingen.
15 Och de nämnda männen stodo upp och togo sig an fångarna.
Alla som voro nakna bland dem klädde de upp med vad de hade
tagit såsom byte; de gåvo dem kläder och skor, mat och dryck,
och smorde dem med olja, och alla som icke orkade gå läto de
sätta sig upp på åsnor, och förde dem så till Jeriko, Palmstaden,
till deras bröder där. Sedan vände de tillbaka till Samaria. 16 Vid
samma tid sände konung Ahas bud till konungarna i Assyrien,
med begäran att de skulle hjälpa honom. 17 Ty förutom allt
annat hade edoméerna kommit och slagit Juda och tagit fångar.
18 Och filistéerna hade fallit in i städerna i Juda lågland och
sydland och hade intagit Bet-Semes, Ajalon och Gederot, så ock
Soko med underlydande orter, Timna med underlydande orter
och Gimso med underlydande orter, och hade bosatt sig i dem.
19 Ty HERREN ville förödmjuka Juda, för Ahas', den israelitiske
konungens, skull, därför att denne hade vållat oordning i Juda
och varit otrogen mot HERREN. 20 Men Tillegat-Pilneeser,
konungen i Assyrien, drog emot honom och angrep honom, i
stället för att understödja honom. 21 Ty fastän Ahas plundrade
HERRENS hus och konungshuset och de överstes hus och gav
allt åt konungen i Assyrien, så hjälpte det honom dock icke.
22 Och i sin nöd försyndade sig samme konung Ahas ännu
mer genom otrohet mot HERREN. 23 Han offrade nämligen åt
gudarna i Damaskus, som hade slagit honom; ty han tänkte:
"Eftersom de arameiska konungarnas gudar hava förmått hjälpa
dem, vill jag offra åt dessa gudar, för att de ock må hjälpa mig."
Men i stället var det dessa som kommo honom och hela Israel
på fall. 24 Ahas samlade ihop de kärl som funnos i Guds hus
och bröt sönder kärlen i Guds hus och stängde igen dörrarna till
HERRENS hus, och gjorde sig altaren i vart hörn i Jerusalem.
25 Och i var och en av Juda städer uppförde han offerhöjder
för att där tända offereld åt andra gudar, och han förtörnade
så HERREN, sina fäders Gud. 26 Vad nu mer är att säga om
honom och om alla hans företag, under hans första tid såväl
som under hans sista, det finnes upptecknat i boken om Judas
och Israels konungar. 27 Och Ahas gick till vila hos sina fäder,
och man begrov honom i Jerusalem, inne i själva staden; de
lade honom nämligen icke i Israels konungars gravar. Och hans
son Hiskia blev konung efter honom.

29 Hiskia var tjugufem år gammal, när han blev konung, och
han regerade tjugunio år i Jerusalem. Hans moder hette
Abia, Sakarjas dotter. 2 Han gjorde vad rätt var i HERRENS
ögon, alldeles såsom hans fader David hade gjort. 3 I sitt
första regeringsår, i första månaden, öppnade han dörrarna till
HERRENS hus och satte dem i stånd 4 Och han lät hämta
prästerna och leviterna och församlade dem på den öppna
platsen mot öster. 5 Och han sade till dem: "Hören mig, I leviter.
Helgen nu eder själva, och helgen HERRENS, edra fäders
Guds, hus, och skaffen orenheten ut ur helgedomen. 6 Ty våra
fäder voro otrogna och gjorde vad ont var i HERRENS, vår
Guds, ögon och övergåvo honom; de vände sitt ansikte bort
ifrån HERRENS boning och vände honom ryggen. 7 De stängde
ock igen dörrarna till förhuset, släckte ut lamporna, tände ingen
rökelse och offrade inga brännoffer i helgedomen åt Israels
Gud. 8 Därför har HERRENS förtörnelse kommit över Juda och
Jerusalem, och han har gjort dem till en varnagel, till ett föremål
för häpnad och begabberi, såsom I sen med egna ögon. 9 Ja,
därför hava ock våra fäder fallit för svärd, och våra söner och
döttrar och hustrur hava fördenskull kommit i fångenskap. 10
Men nu har jag i sinnet att sluta ett förbund med HERREN,
Israels Gud, för att hans vredes glöd må vända sig ifrån oss. 11
Så varen nu icke försumliga, mina barn, ty eder har HERREN
utvalt till att stå inför hans ansikte och göra tjänst inför honom,
till att vara hans tjänare och antända rökelse åt honom." 12 Då
stodo leviterna upp: Mahat, Amasais son, och Joel, Asarjas
son, av kehatiternas barn; av Meraris barn Kis, Abdis son, och
Asarja, Jehallelels son; av gersoniterna Joa, Simmas son, och
Eden, Joas son; 13 av Elisafans barn Simri och Jeguel; av
Asafs barn Sakarja och Mattanja; 14 av Hemans barn Jehuel
och Simei; av Jedutuns barn Semaja och Ussiel. 15 Dessa
församlade nu sina bröder och helgade sig och gingo, såsom
konungen hade bjudit i kraft av HERRENS ord, sedan in för att
rena HERRENS hus. 16 Men prästerna gingo in i det inre av
HERRENS hus för att rena det, och all orenhet som de funno i
HERRENS tempel buro de ut på förgården till HERRENS hus;
där togo leviterna emot den och buro ut den i Kidrons dal. 17 De
begynte att helga templet på första dagen i första månaden, och
på åttonde dagen i månaden hade de hunnit till HERRENS
förhus och helgade sedan HERRENS hus under åtta dagar;
och på sextonde dagen i första månaden hade de fullgjort
sitt arbete. 18 Då gingo de in till konung Hiskia och sade: "Vi

hava renat hela HERRENS hus och brännoffersaltaret med alla
dess tillbehör och skådebrödsbordet med alla dess tillbehör.
19 Och alla de kärl som konung Ahas under sin regering i sin
otrohet förkastade, dem hava vi återställt och helgat, och de
stå nu framför HERRENS altare." 20 Då lät konung Hiskia
bittida om morgonen församla de överste i staden och gick
upp i HERRENS hus. 21 Och man förde fram sju tjurar, sju
vädurar och sju lamm, så ock sju bockar till syndoffer för riket
och för helgedomen och för Juda; och han befallde Arons söner,
prästerna, att offra detta på HERRENS altare. 22 Då slaktade
de fäkreaturen, och prästerna togo upp blodet och stänkte det
på altaret; därefter slaktade de vädurarna och stänkte blodet på
altaret; sedan slaktade de lammen och stänkte blodet på altaret.
23 Därefter förde de syndoffersbockarna fram inför konungen
och församlingen, och de lade sina händer på dem. 24 Och
prästerna slaktade dem och läto deras blod såsom syndoffer
komma på altaret, till försoning för hela Israel; ty konungen hade
befallt att offra dessa brännoffer och syndoffer för hela Israel. 25
Och han lät leviterna ställa upp sig till tjänstgöring i HERRENS
hus med cymbaler, psaltare och harpor, såsom David och Gad,
konungens siare, och profeten Natan hade bjudit; ty budet
härom var givet av HERREN genom hans profeter. 26 Och
leviterna ställde upp sig med Davids instrumenter, och prästerna
med trumpeterna. 27 Och Hiskia befallde att man skulle offra
brännoffret på altaret; och på samma gång som offret begynte,
begynte ock HERRENS sång ljuda jämte trumpeterna, och detta
under ledning av Davids, Israels konungs, instrumenter. 28
Och hela församlingen föll ned, under det att sången sjöngs
och trumpeterna skallade -- allt detta ända till dess brännoffret
var fullbordat. 29 Och när de hade offrat brännoffret, knäböjde
konungen och alla som voro där tillstädes med honom, och
tillbådo. 30 Och konung Hiskia och de överste befallde leviterna
att lova HERREN med Davids och siaren Asafs ord; och de
sjöngo hans lov med glädje och böjde sig ned och tillbådo. 31
Och Hiskia tog till orda och sade: "I haven nu tagit handfyllning
till HERRENS tjänst. Så träden nu hit och fören fram slaktoffer
och lovoffer till HERRENS hus." Då förde församlingen fram
slaktoffer och lovoffer, och var och en som av sitt hjärta manades
därtill offrade brännoffer. 32 Antalet av de brännoffersdjur som
församlingen förde fram var sjuttio tjurar, ett hundra vädurar
och två hundra lamm, alla dessa till brännoffer åt HERREN. 33
Och tackoffren utgjordes av sex hundra tjurar och tre tusen
djur av småboskapen. 34 Men prästerna voro för få, så att de
icke kunde draga av huden på alla brännoffersdjuren; därför
understöddes de av sina bröder leviterna, till dess detta göromål
var fullgjort, och till dess prästerna hade helgat sig. Ty i fråga
om att helga sig hade leviterna visat sig mer rättsinniga än
prästerna. 35 Också var antalet stort av brännoffer, vartill kommo
fettstyckena från tackoffren, så ock de drickoffer som hörde till
brännoffren. Så blev det ordnat med tjänstgöringen i HERRENS
hus. 36 Och Hiskia och allt folket gladde sig över vad Gud hade
berett åt folket; ty helt oväntat hade detta kommit till stånd.

30 Därefter sände Hiskia ut bud till hela Israel och Juda och
skrev också brev till Efraim och Manasse, att de skulle
komma till HERRENS hus i Jerusalem för att hålla HERRENS,
Israels Guds, påskhögtid. 2 Och konungen och hans förnämsta
män och hela församlingen i Jerusalem enade sig om att hålla
påskhögtiden i andra månaden; 3 ty de kunde icke hålla den nu
genast, eftersom prästerna ännu icke hade helgat sig i tillräckligt
antal och folket icke hade hunnit församla sig till Jerusalem. 4
Därför syntes det konungen och hela församlingen rätt att göra
så. 5 Och de beslöto att låta utropa i hela Israel, från Beer-
Seba ända till Dan, att man skulle komma och hålla HERRENS,
Israels Guds, påskhögtid i Jerusalem; ty man hade icke eljest
hållit den samfällt, såsom föreskrivet var. 6 Så begåvo sig då
ilbuden åstad med breven från konungen och hans förnämsta
män och drogo genom hela Israel och Juda, enligt konungens
befallning, och sade: "I Israels barn, vänden om till HERREN,
Abrahams, Isaks och Israels Gud, på det att han må vända om
till den kvarleva av eder, som har räddats undan de assyriska
konungarnas hand. 7 Och varen icke såsom edra fäder och
bröder, som voro otrogna mot HERREN, sina fäders Gud, så
att han prisgav dem åt förödelse, såsom I själva haven sett.
8 Varen alltså nu icke hårdnackade såsom edra fäder, utan
underkasten eder HERREN och kommen till hans helgedom,
den som han har helgat för evig tid, och tjänen HERREN, eder
Gud, på det att hans vredes glöd må vända sig ifrån eder. 9 Ty
om I vänden om till HERREN, skola edra bröder och edra barn
finna barmhärtighet inför dem som hålla dem fångna, så att
de få vända tillbaka till detta land; ty HERREN, eder Gud, är
nådig och barmhärtig, och han skall icke vända sitt ansikte ifrån
eder, om I vänden om till honom." 10 Och ilbuden foro ifrån
stad till stad i Efraims och Manasse land och ända till Sebulon;
men man gjorde spe av dem och bespottade dem. 11 Dock
funnos några i Aser, Manasse och Sebulon, som ödmjukade
sig och kommo till Jerusalem. 12 Också i Juda verkade Guds
hand, så att han gav dem ett endräktigt hjärta till att göra efter
vad konungen och de överste hade bjudit i kraft av HERRENS
ord. 13 Och mycket folk kom tillhopa i Jerusalem för att hålla
det osyrade brödets högtid i andra månaden, en mycket stor
församling. 14 Och de stodo upp och skaffade bort de altaren
som funnos i Jerusalem; också alla offereldsaltarna skaffade
de bort och kastade dem i Kidrons dal. 15 Och de slaktade
påskalammet på fjortonde dagen i andra månaden; prästerna
och leviterna, som nu kände blygsel och därför hade helgat
sig, förde därvid fram brännoffer till HERRENS hus. 16 Och
de inställde sig till tjänstgöring på sina platser, såsom det var
föreskrivet för dem, efter gudsmannen Moses lag; och prästerna
stänkte med blodet, sedan de hade tagit emot det av leviterna.
17 Ty många funnos i församlingen, som icke hade helgat sig;
därför måste leviterna slakta påskalammen för alla som icke voro
rena, och så helga dem åt HERREN. 18 Det var nämligen en
myckenhet av folket, många från Efraim och Manasse, Isaskar
och Sebulon, som icke hade renat sig, utan åto påskalammet
på annat sätt än föreskrivet var. Men Hiskia hade bett för dem
och sagt: "HERREN, den gode, förlåte var och en 19 som har
vänt sitt hjärta till att söka Gud, HERREN, sina fäders Gud,
om han än icke är ren efter helgedomens ordning." 20 Och
HERREN hörde Hiskia och skonade folket. 21 Så höllo Israels

barn, de som då voro tillstädes i Jerusalem, det osyrade brödets
högtid i sju dagar med stor glädje; och leviterna och prästerna
lovade HERREN var dag med kraftiga instrumenter, HERREN
till ära. 22 Och Hiskia talade vänligt till alla de leviter som voro
väl förfarna i HERRENS tjänst. Och de åto av högtidsoffren
under de sju dagarna, i det att de offrade tackoffer och prisade
HERREN, sina faders Gud. 23 Och hela församlingen enade sig
om att hålla högtid under ännu sju dagar; och så höll man högtid
med glädje också under de sju dagarna. 24 Ty Hiskia, Juda
konung, hade såsom offergärd givit åt församlingen ett tusen
tjurar och av småboskapen sju tusen djur, och de överste hade
såsom offergärd givit åt församlingen ett tusen tjurar och av
småboskapen tio tusen djur. Och ett stort antal präster helgade
sig. 25 Och hela Juda församling gladde sig med prästerna och
leviterna, så ock hela församlingen av dem som hade kommit
från Israel, ävensom de främlingar som hade kommit från Israels
land, eller som bodde i Juda. 26 Och i Jerusalem var stor glädje;
ty alltsedan Salomos, Davids sons, Israels konungs, tid hade
icke något sådant som detta skett i Jerusalem. 27 Och de
levitiska prästerna stodo upp och välsignade folket, och deras
röst blev hörd, och deras bön kom till himmelen, hans heliga
boning.

31 När nu allt detta var till ända, drogo alla israeliter som
hade varit där tillstädes ut till Juda städer och slogo sönder
stoderna, höggo ned Aserorna och bröto ned offerhöjderna och
altarna i hela Juda och Benjamin och i Efraim och Manasse, till
dess att de hade gjort ände på dem; sedan vände alla Israels
barn tillbaka till sina städer, var och en till sin egendom. 2 Och
Hiskia förordnade om prästernas och leviternas avdelningar,
alltefter som de tillhörde den ena eller den andra avdelningen, så
att var och en av såväl prästerna som leviterna fick sitt bestämda
göromål, när brännoffer och tackoffer skulle offras, till att därvid
göra tjänst och tacka och lovsjunga i portarna till HERRENS
läger. 3 Och konungen anslog en del av sin egendom till
brännoffren, nämligen till att offra brännoffer morgon och afton,
och till att offra brännoffer på sabbaterna, vid nymånaderna och
vid högtiderna, såsom det var föreskrivet i HERRENS lag. 4 Och
han befallde folket som bodde i Jerusalem att giva prästerna
och leviterna deras del, för att de skulle kunna hålla fast vid
HERRENS lag. 5 Och när denna befallning blev känd, gåvo
Israels barn rikligen en förstling av säd, vin, olja och honung
och av all markens avkastning; och tionde av allt förde de
fram i myckenhet. 6 Och de av Israels och Juda barn, som
bodde i Juda städer, förde ock fram tionde av fäkreatur och
små boskap, så ock tionde av de heliga gåvor som helgades åt
HERRENS, deras Gud, och lade upp dem i särskilda högar. 7 I
tredje månaden begynte de att lägga upp högarna, och i sjunde
månaden hade de slutat därmed. 8 När då Hiskia och de överste
kommo och sågo högarna, prisade de HERREN och hans folk
Israel. 9 Och Hiskia frågade prästerna och leviterna om högarna.
10 Då svarade honom översteprästen Asarja, av Sadoks hus,
och sade; "Alltsedan man begynte föra fram offergärden till
HERRENS hus, hava vi ätit och blivit mätta och dock fått mycket
kvar; ty HERREN har välsignat sitt folk, och vad som är kvar är
denna stora rikedom." 11 Och Hiskia befallde att man skulle
inreda förrådskamrar i HERRENS hus, och man inredde sådana.
12 Och i dem förde man in offergärden och tionden och de heliga
gåvorna, allt på heder och tro. Och överuppsyningsman däröver
var leviten Konanja, och hans närmaste man var hans broder
Simei. 13 Men Jehiel, Asasja, Nahat, Asael, Jerimot, Josabad,
Eliel, Jismakja, Mahat och Benaja voro tillsyningsmän under
Konanja och hans broder Simei, efter förordnande av konung
Hiskia och Asarja, fursten i Guds hus. 14 Och leviten Kore,
Jimnas son, som var dörrvaktare på östra sidan, hade uppsikten
över de frivilliga gåvorna åt Gud och skulle fördela HERRENS
offergärd och det högheliga av offren. 15 Och under honom
sattes Eden, Minjamin, Jesua, Semaja, Amarja och Sekanja till
förtroendemän i prästständerna för att ombesörja utdelningen
åt sina bröder, efter deras avdelningar, åt den minste såväl
som åt den störste. 16 Härifrån voro undantagna alla sådana i
sina släktregister uppteckna personer av mankön, från tre
års ålder och därutöver, som skulle infinna sig i HERRENS
hus, där var dag de för den dagen bestämda sysslorna skulle
utföras genom dem som hade tjänstgöringen, med de särskilda
åligganden de hade efter sina avdelningar. 17 Och vad angick
prästernas släktregister, så var det uppgjort efter deras familjer;
och av leviterna voro de upptagna, som voro tjugu år gamla
eller därutöver, efter sina särskilda åligganden, alltefter sina
avdelningar. 18 Och i släktregistret skulle de vara uppteckna
jämte alla sina späda barn, hustrur, söner och döttrar, så många
de voro. Ty på heder och tro skulle de förvalta det heliga såsom
heligt. 19 Och för dem av Arons söner, prästerna, som bodde
på sina städers utmarker, voro i var särskild stad namngivna
män tillsatta, som åt allt mankön bland prästerna och åt alla de
leviter som voro uppteckna i släktregistret skulle utdela vad
dem tillkom. 20 Så förfor Hiskia i hela Juda, och han gjorde inför
HERREN, sin Gud, vad gott och rätt och sant var. 21 Och allt
som han företog sig, när han nu sökte sin Gud, allt, vare sig det
angick tjänstgöringen i Guds hus eller det angick lagen och
budorden, det gjorde han av allt sitt hjärta, och det lyckades
honom väl.

32 Sedan han hade utfört detta och bevisat sådan trohet,
kom Sanherib, konungen i Assyrien, och drog in i Juda
och belägrade dess befästa städer och tänkte erövra dem åt
sig. 2 Då nu Hiskia såg att Sanherib kom, i avsikt att belägra
Jerusalem, 3 rådförde han sig med sina förnämsta män och sina
hjältar om att täppa för vattnet i de källor som lågo utom staden;
och de hjälpte honom härmed. 4 Mycket folk församlades och
täppte till alla källorna och dämde för bäcken som flöt mitt
igenom trakten, ty de sade: "När de assyriska konungarna
komma, böra de icke finna vatten i sådan myckenhet." 5 Och
han tog mod till sig och byggde upp muren överallt där den var
nedbruten, och byggde tornen högre, och förde upp en annan
mur därutanför, och befäste Millo i Davids stad, och lät göra
skjutvapen i myckenhet, så ock sköldar. 6 Och han tillsatte
krigshövitsmän över folket och församlade dem till sig på den
öppna platsen vid stadsporten, och talade uppmuntrande till
dem och sade: 7 "Varen frimodiga och oförfärade, frukten icke
och varen icke förskräckta för konungen i Assyrien och för hela

den hop han har med sig; ty med oss är en som är större än den
som är med honom. 8 Med honom är en arm av kött, men med
oss är HERREN, vår Gud, och han skall hjälpa oss och föra
våra krig. Och folket tryggade sig vid Hiskias, Juda konungs,
ord. 9 Därefter sände Sanherib, konungen i Assyrien -- som
nu med hela sin härsmakt låg framför Lakis -- sina tjänare till
Jerusalem, till Hiskia, Juda konung, och till alla dem av Juda,
som voro i Jerusalem, och lät säga: 10 "Så säger Sanherib,
konungen i Assyrien: Varpå förtrösten I, eftersom I stannen kvar
i det belägrade Jerusalem? 11 Se, Hiskia uppeggar eder, så att
I kommen att dö genom hunger och törst; han säger: 'HERREN,
vår Gud, skall rädda oss ur den assyriske konungens hand.'
12 Har icke denne samme Hiskia avskaffat hans offerhöjder
och altaren och sagt till Juda och Jerusalem: 'Inför ett enda
altare skolen I tillbedja, och på detta skolen I tända offereld'?
13 Veten I icke vad jag och mina fäder hava gjort med andra
länders alla folk? Hava väl de gudar som dyrkas av folken i
dessa andra länder någonsin förmått rädda sina länder ur min
hand? 14 Ja, vilket bland alla dessa folk som mina fäder hava
givit till spillo har väl haft någon gud som har förmått rädda sitt
folk ur min hand eftersom I menen att eder Gud förmår rädda
eder ur min hand!" 15 Nej, låten nu icke Hiskia så bedraga och
uppegga eder, och tron honom icke; ty ingen gud hos något folk
eller i något rike har förmått rädda sitt folk ur min hand eller
ur mina fäders hand. Huru mycket mindre skall då eder Gud
kunna rädda eder ur min hand!" 16 Och hans tjänare talade
ännu mer mot HERREN Gud och mot hans tjänare Hiskia.
17 Han hade ock skrivit ett brev vari han smädade HERREN,
Israels Gud, och talade mot honom så: "Lika litet som de gudar
som dyrkas av folken i de andra länderna hava kunnat rädda
sina folk ur min hand, lika litet skall Hiskias Gud kunna rädda
sitt folk ur min hand." 18 Och till Jerusalems folk, dem som
stodo på muren, ropade de med hög röst på judiska för att göra
dem modlösa och förskräckta, så att man sedan skulle kunna
intaga staden. 19 Och de talade om Jerusalems Gud på samma
sätt som om de främmande folkens gudar, vilka äro verk av
människohänder. 20 Men vid allt detta bådo konung Hiskia
och profeten Jesaja, Amos' son, och ropade till himmelen. 21
Då sände HERREN en ängel, som förgjorde alla de tappra
stridsmännen och furstarna och hövitsmännen i den assyriske
konungens läger, så att han med skam måste draga tillbaka till
sitt land. Och när han en gång gick in i sin guds hus, blev han
där nedhuggen med svärd av sina egna söner. 22 Så frälste
HERREN Hiskia och Jerusalems invånare ur Sanheribs, den
assyriske konungens, hand och ur alla andras hand; och han
beskyddade dem på alla sidor. 23 Och många förde skänker till
HERREN i Jerusalem och dyrbara gåvor till Hiskia, Juda konung;
och han blev härefter högt aktad av alla folk. 24 Vid den tiden
blev Hiskia dödssjuk. Då bad han till HERREN, och han svarade
honom och gav honom ett undertecken. 25 Dock återgäldade
Hiskia icke det goda som hade blivit honom bevisat, utan hans
hjärta blev högmodigt; därför kom förtörnelse över honom och
över Juda och Jerusalem. 26 Men då Hiskia ödmjukade sig, mitt
i sitt hjärtas högmod, och Jerusalems invånare med honom,
drabbade HERRENS förtörnelse dem icke, så länge Hiskia
levde. 27 Och Hiskias rikedom och härlighet var mycket stor;
han hade byggt sig skattkamrar för silver och guld och ädla
stenar, och för välluktande kryddor, och för sköldar och för
allahanda dyrbara håvor av andra slag, 28 så ock förrådshus
för vad som kom in av säd, vin och olja, ävensom stall för allt
slags boskap; och hjordar hade han skaffat för sina fållor. 29
Och han hade byggt sig städer och förvärvat sig stor rikedom
på får och fäkreatur; ty Gud hade givit honom mycket stora
ägodelar. 30 Det var ock Hiskia som täppte till Gihonsvattnets
övre källa och ledde vattnet nedåt, väster om Davids stad. Och
Hiskia var lyckosam i allt vad han företog sig. 31 Jämväl när
från Babels furstar de sändebud kommo, som voro skickade till
honom för att fråga efter det under som hade skett i landet,
övergav Gud honom allenast för att pröva honom, på det att han
skulle förnimma allt vad som var i hans hjärta. 32 Vad nu mer är
att säga om Hiskia och om hans fromma gärningar, det finnes
upptecknat i "Profeten Jesajas, Amos' sons, syner", i boken om
Judas och Israels konungar. 33 Och Hiskia gick till vila hos sina
fäder, och han begrov honom på den plats där man går upp till
Davids hus' gravar; och hela Juda och Jerusalems invånare
bevisade honom ära vid hans död. Och hans son Manasse blev
konung efter honom.

33 Manasse var tolv år gammal, när han blev konung, och
han regerade femtiofem år i Jerusalem. 2 Han gjorde vad
ont var i HERRENS ögon, efter den styggeliga seden hos de
folk som HERREN hade fördrivit för Israels barn. 3 Han byggde
åter upp de offerhöjder som hans fader Hiskia hade brutit ned,
och reste altaren åt Baalerna och gjorde Aseror, och tillbad och
tjänade himmelens hela härskara. 4 Ja, han byggde altaren i
HERRENS hus, det om vilket HERREN hade sagt: "I Jerusalem
skall mitt namn vara till evig tid." 5 Han byggde altaren åt
himmelens hela härskara på de båda förgårdarna till HERRENS
hus. 6 Han lät ock sina barn gå genom eld i Hinnoms sons dal
och övade teckentyderi, svartkonst och trolldom och skaffade
sig andebesvärjare och spåmän och gjorde mycket som var
ont i HERRENS ögon, så att han förtörnade honom. 7 Och
avgudabelätet som han hade låtit göra satte han i Guds hus,
om vilket Gud hade sagt till David och till hans son Salomo:
"Vid detta hus och vid Jerusalem, som jag har utvalt bland alla
Israels stammar, vill jag fästa mitt namn för evig tid. 8 Och jag
skall icke mer låta Israel vandra bort ifrån det land som jag har
bestämt åt edra fäder, om de allenast hålla och göra allt vad jag
har bjudit dem, alldeles efter den lag, de stadgar och rätter som
de hava fått genom Mose." 9 Men Manasse förförde Juda och
Jerusalems invånare, så att de gjorde mer ont än de folk som
HERREN hade förgjort för Israels barn. 10 Och HERREN talade
till Manasse och hans folk, men de aktade icke därpå. 11 Då
lät HERREN den assyriske konungens härhövitsmän komma
över dem; de slogo Manasse i bojor och fängslade honom med
kopparfjättrar och förde honom till Babel. 12 Men när han nu var
i nöd, bön föll han inför HERREN, sin Gud, och ödmjukade
sig storligen för sina fäders Gud. 13 Och när han så bad till
honom, lät han beveka sig och hörde hans bön och lät honom
komma tillbaka till Jerusalem såsom konung. Och då besinnade

Manasse att HERREN är Gud. 14 Därefter byggde han en yttre
mur till Davids stad västerut mot Gihon i dalen, intill Fiskporten,
och runt omkring Ofel, och gjorde den mycket hög. Och han
insatte krigshövitsmän i alla befästa städer i Juda. 15 Och han
skaffade bort de främmande gudarna och avgudabelätet ur
HERRENS hus, så ock alla de altaren som han hade byggt på
det berg där HERRENS hus stod och i Jerusalem, och kastade
dem utanför staden. 16 Och han upprättade HERRENS altare
och offrade tackoffer och lovoffer därpå, och uppmanade Juda
att tjäna HERREN, Israels Gud. 17 Men folket offrade ännu
på höjderna, dock allenast åt HERREN, sin Gud. 18 Vad nu
mer är att säga om Manasse och om hans bön till sin Gud och
om de ord som siarna talade till honom i HERRENS, Israels
Guds, namn, det står i Israels konungars krönika. 19 Och om
hans bön och huru han blev bönhörd, och om all hans synd och
otrohet, och om de platser på vilka han byggde offerhöjder och
ställde upp sina Aseror och beläten, innan han ödmjukade sig,
härom är skrivet i Hosais krönika. 20 Och Manasse gick till vila
hos sina fäder, och man begrov honom där han bodde. Och
hans son Amon blev konung efter honom. 21 Amon var tjugutvå
år gammal, när han blev konung, och han regerade två år i
Jerusalem. 22 Han gjorde vad ont var i HERRENS ögon, såsom
hans fader Manasse hade gjort; åt alla de beläten som hans
fader Manasse hade låtit göra offrade Amon, och han tjänade
dem. 23 Men han ödmjukade sig icke för HERREN, såsom hans
fader Manasse hade gjort, utan denne Amon hopade skuld på
skuld. 24 Och hans tjänare sammansvuro sig mot honom och
dödade honom hemma i hans hus. 25 Men folket i landet dräpte
alla som hade sammansvurit sig mot konung Amon. Därefter
gjorde folket i landet hans son Josia till konung efter honom.

34 Josia var åtta år gammal, när han blev konung, och han
regerade trettioett år i Jerusalem. 2 Han gjorde vad rätt
var i HERRENS ögon och vandrade på sin fader Davids vägar
och vek icke av vare sig till höger eller till vänster. 3 I sitt åttonde
regeringsår, medan han ännu var en yngling, begynte han att
söka sin fader Davids Gud; och i det tolfte året begynte han
att rena Juda och Jerusalem från offerhöjderna och Aserorna
och från de skurna och gjutna belätena. 4 Men Baalsaltarna
brötos ned i hans åsyn, och solstoderna som voro uppställda på
dem högg han ned, och Aserorna och de skurna och gjutna
belätena slog han sönder och krossade dem till stoft och strödde
ut stoftet på de mäns gravar, som hade offrat åt dem. 5 Och
prästernas ben brände han upp på deras altaren. Så renade
han Juda och Jerusalem. 6 Och i Manasses, Efraims och
Simeons städer ända till Naftali genomsökte han överallt husen.
7 Och sedan han hade brutit ned altarna och krossat Aserorna
och belätena sönder till stoft och huggit ned alla solstoder i
hela Israels land, vände han tillbaka till Jerusalem. 8 Och i
sitt adertonde regeringsår, medan han höll på med att rena
landet och templet, sände han Safan, Asaljas son, och Maaseja,
hövitsmannen i staden, och kansleren Joa, Joahas' son, för att
sätta HERRENS, sin Guds, hus i stånd. 9 Och de gingo till
översteprästen Hilkia och avlämnade de penningar som hade
influtit till Guds hus, sedan de av de leviter som höllo vakt
vid tröskeln hade blivit insamlade från Manasse, Efraim och
hela det övriga Israel, så ock från hela Juda och Benjamin
och från Jerusalems invånare; 10 de överlämnade dem åt de
män som förrättade arbete såsom tillsyningsmän vid HERRENS
hus. Sedan gåvos penningarna av dessa män, som förrättade
arbete och hade befattning vid HERRENS hus med att laga
huset och sätta det i stånd, 11 de gåvos åt timmermännen
och byggningsmännen, till att inköpa huggen sten och trävirke
till stockar, för att man därmed skulle timra upp de hus som
Juda konungar hade förstört. 12 Och männen fingo vid sitt
arbete handla på heder och tro; och tillsyningsmän över dem
och föreståndare för arbetet voro Jahat och Obadja, leviter av
Meraris barn, och Sakarja och Mesullam, av kehatiternas barn,
så ock alla de leviter som voro kunniga på musikinstrumenter. 13
De hade ock tillsynen över bärarna, så att föreståndare funnos
för alla arbetarna vid de särskilda göromålen. Av leviterna togos
ock skrivare, uppsyningsmän och dörrvaktare. 14 När de nu
togo ut penningarna som hade influtit till HERRENS hus, fann
prästen Hilkia HERRENS lagbok, den som hade blivit given
genom Mose 15 Då tog Hilkia till orda och sade till sekreteraren
Safan: "Jag har funnit lagboken i HERRENS hus." Och Hilkia
gav boken åt Safan. 16 Och Safan bar boken till konungen och
avgav därjämte sin berättelse inför konungen och sade: "Allt vad
dina tjänare hava fått i uppdrag att göra, det göra de. 17 Och de
hava tömt ut de penningar som funnos i HERRENS hus, och
hava överlämnat dem åt tillsyningsmännen och åt arbetarna."
18 Vidare berättade sekreteraren Safan för konungen och sade:
"Prästen Hilkia har givit mig en bok." Och Safan föreläste därur
för konungen 19 När konungen nu hörde lagens ord, rev han
sönder sina kläder. 20 Och konungen bjöd Hilkia och Ahikam,
Safans son, och Abdon, Mikas son, och sekreteraren Safan
och Asaja, konungens tjänare, och sade: 21 "Gån och frågen
HERREN för mig och för dem som äro kvar av Israel och Juda,
angående det som står i den bok som nu har blivit funnen. Ty
stor är HERRENS vrede, den som är utgjuten över oss, därför
att våra fäder icke hava hållit HERRENS ord och icke hava
gjort allt som är föreskrivet i denna bok." 22 Då gick Hilkia,
tillika med andra som konungen sände åstad, till profetissan
Hulda, hustru åt Sallum, klädkammarvaktaren, som var son till
Tokehat, Hasras son; hon bodde i Jerusalem, i Nya staden. Och
de talade med henne såsom dem bjudet var. 23 Då svarade hon
dem: "Så säger HERREN, Israels Gud: Sägen till den man som
har sänt eder till mig: 24 Så säger HERREN: Se, över denna
plats och över dess invånare skall jag låta olycka komma, alla
de förbannelser som äro skrivna i den bok som man har föreläst
för Juda konung -- 25 detta därför att de hava övergivit mig och
tänt offereld åt andra gudar, och så hava förtörnat mig med
alla sina händers verk. Min vrede skall utgjutas över denna
plats och skall icke bliva utsläckt. 26 Men till Juda konung, som
har sänt eder för att fråga HERREN, till honom skolen I säga
så: Så säger HERREN, Israels Gud, angående de ord som du
har hört: 27 Eftersom ditt hjärta blev bevekt och du ödmjukade
dig inför Gud, när du hörde hans ord mot denna plats och mot
dess invånare, ja, ödmjukade dig inför mig och rev sönder dina
kläder och grät inför mig, fördenskull har jag ock hört dig, säger

HERREN. 28 Se, jag vill samla dig till dina fäder, så att du får
samlas till dem i din grav med frid, och dina ögon skola slippa
att se all den olycka som jag skall låta komma över denna plats
och dess invånare." Och de vände tillbaka till konungen med
detta svar. 29 Då sände konungen åstad och lät församla alla
de äldste i Juda och Jerusalem. 30 Och konungen gick upp i
HERRENS hus med alla Juda män och Jerusalems invånare,
också prästerna och leviterna, ja, allt folket, ifrån den störste
till den minste. Och han läste upp för dem allt vad som stod i
förbundsboken, som hade blivit funnen i HERRENS hus. 31
Och konungen trädde fram på sin plats och slöt inför HERRENS
ansikte det förbundet, att de skulle följa efter HERREN och hålla
hans bud, hans vittnesbörd och hans stadgar, av allt sitt hjärta
och av all sin själ, och göra efter förbundets ord, dem som voro
skrivna i denna bok. 32 Och han lät alla som funnos i Jerusalem
och Benjamin träda in i förbundet Och Jerusalems invånare
gjorde efter Guds, sina fäders Guds, förbund. 33 Och Josia
skaffade bort alla styggelser ur Israels barns alla landområden,
och tillhöll alla dem som funnos i Israel att tjäna HERREN, sin
Gud. Så länge han levde, veko de icke av ifrån HERREN, sina
fäders Gud.

35 Därefter höll Josia HERRENS påskhögtid i Jerusalem;
man slaktade påskalammet på fjortonde dagen i första
månaden. 2 Och han fastställde prästernas åligganden och
styrkte dem till tjänstgöringen i HERRENS hus. 3 Och han sade
till leviterna som undervisade hela Israel, och som voro helgade
åt HERREN: "Sätten den heliga arken i det hus som Salomo,
Davids son, Israels konung, har byggt. Den skall icke mer vara
en börda på edra axlar. Tjänen nu HERREN, eder Gud, och
hans folk Israel. 4 Gören eder redo efter edra familjer, i edra
avdelningar, enligt vad David, Israels konung, har föreskrivit,
och enligt hans son Salomos föreskrifter, 5 och inställen eder i
helgedomen, ordnade efter edra bröders, det meniga folkets,
familjeskiften, så att en avdelning av en levitisk familj kommer
på vart skifte. 6 Och slakten påskalammet och helgen eder och
reden till det för edra bröder, så att I gören efter HERRENS ord
genom Mose." 7 Och Josia gav åt det meniga folket såsom
offergärd småboskap, dels lamm och dels killingar, till ett antal
av trettio tusen, alltsammans till påskoffer, åt alla som voro där
tillstädes, så ock tre tusen fäkreatur, detta allt av konungens
enskilda egendom. 8 Och hans förnämsta män gåvo efter sin
fria vilja offergåvor åt folket, åt prästerna och leviterna. Hilkia,
Sakarja och Jehiel, furstarna i Guds hus, gåvo åt prästerna två
tusen sex hundra lamm och killingar till påskoffer, så ock tre
hundra fäkreatur. 9 Men Konanja och hans bröder, Semaja
och Netanel, jämte Hasabja, Jegiel och Josabad, de översta
bland leviterna, gåvo åt leviterna såsom offergärd fem tusen
lamm och killingar till påskoffer, så ock fem hundra fäkreatur. 10
Så blev det då ordnat för gudstjänsten; och prästerna inställde
sig till tjänstgöring på sina platser och likaledes leviterna, efter
sina avdelningar, såsom konungen hade bjudit. 11 Därefter
slaktade de påskalammet, och prästerna stänkte med blodet
som de togo emot av leviterna; och dessa drogo av huden. 12
Och de avskilde brännoffersstyckena och delade ut dem åt det
meniga folket, efter deras familjeskiften, för att de skulle offra
dem åt HERREN, såsom det var föreskrivet i Moses bok. På
samma sätt gjorde de ock med fäkreaturen. 13 Och de stekte
påskalammet på eld, på föreskrivet sätt; men tackoffersköttet
kokade de i grytor, pannor och kittlar och delade ut det med hast
åt allt det meniga folket. 14 Sedan redde de till åt sig själva och
åt prästerna; ty prästerna, Arons söner, voro upptagna ända till
natten med att offra brännoffret och fettstyckena; därför måste
leviterna reda till både åt sig och åt prästerna, Arons söner. 15
Och sångarna, Asafs barn, stodo på sin plats, såsom David och
Asaf och Heman och konungens siare Jedutun hade bjudit, och
dörrvaktarna stodo var och en vid sin port; de behövde icke
gå ifrån sin tjänstgöring, ty deras bröder, de andra leviterna,
redde till åt dem. 16 Så blev allt ordnat för HERRENS tjänst på
den dagen, i det att man höll påskhögtid och offrade brännoffer
på HERRENS altare, såsom konung Josia hade bjudit. 17 De
israeliter som voro där tillstädes höllo nu påskhögtid och firade
det osyrade brödets högtid i sju dagar. 18 En påskhögtid lik
denna hade icke blivit hållen i Israel sedan profeten Samuels
tid; ty ingen av Israels konungar hade hållit en sådan påskhögtid
som den vilken nu hölls av Josia jämte prästerna och leviterna
och hela Juda och dem av Israel, som voro där tillstädes, jämväl
Jerusalems invånare. 19 I Josias adertonde regeringsår hölls
denna påskhögtid. 20 Efter allt detta, sedan Josia hade försatt
templet i gott stånd, drog Neko, konungen i Egypten, upp för att
strida vid Karkemis, som ligger vid Frat; och Josia drog ut mot
honom. 21 Då skickade denne sändebud till honom och lät säga:
"Vad har du med mig att göra, du Juda konung? Det är icke mot
dig jag nu kommer, utan mot min arvfiende, och Gud har befallt
mig att skynda. Hör upp att trotsa Gud, som är med mig, och
tag dig till vara, så att han icke fördärvar dig." 22 Men i stället
för att vända om och lämna honom i fred förklädde Josia sig och
gick att strida mot honom, utan att höra på Nekos ord, som dock
kommo från Guds mun. Och det kom till strid på Megiddos slätt.
23 Men skyttarnas skott träffade konung Josia; och konungen
sade till sina tjänare: "Bären mig undan, ty jag är svårt sårad."
24 Då buro hans tjänare honom från stridsvagnen och satte
honom i hans andra vagn och förde honom till Jerusalem; och
han gav upp andan och blev begraven där hans fäder voro
begravna. Och hela Juda och Jerusalem sörjde Josia. 25 Och
Jeremia sjöng en klagosång över Josia. Och alla sångare och
sångerskor talade sedan i sina klagosånger om Josia, såsom
man gör ännu i dag; och dessa sånger blevo allmänt gängse i
Israel. De finnas upptecknade bland "Klagosångerna". 26 Vad
nu mer är att säga om Josia och om de fromma gärningar han
gjorde, efter vad föreskrivet var i HERRENS lag, 27 och om
annat som han företog sig under sin första tid såväl som under
sin sista, det finnes upptecknat i boken om Israels och Juda
konungar

36 Och folket i landet tog Josias son Joahas och gjorde
honom till konung i Jerusalem efter hans fader. 2 Joahas
var tjugutre år gammal, när han blev konung, och han regerade
tre månader i Jerusalem. 3 Konungen i Egypten avsatte honom
i Jerusalem och pålade landet en skatt av ett hundra talenter
silver och en talent guld. 4 Och konungen i Egypten gjorde

hans broder Eljakim till konung över Juda och Jerusalem och förändrade hans namn till Jojakim men hans broder Joahas, honom tog Neko med sig, och han förde honom till Egypten. **5** Jojakim var tjugufem år gammal när han blev konung, och han regerade elva år i Jerusalem. Han gjorde vad ont var i HERRENS, sin Guds, ögon. **6** Och Nebukadnessar, konungen i Babel, drog upp mot honom och fängslade honom med kopparfjättrar och förde honom bort till Babel. **7** Och en del av kärlen i HERRENS hus förde Nebukadnessar till Babel, och han satte in dem i sitt tempel i Babel. **8** Vad nu mer är att säga om Jojakim och om de styggelser som han gjorde, och om vad han eljest har befunnits vara skyldig till, det finnes upptecknat i boken om Israels och Juda konungar. Och hans son Jojakin blev konung efter honom. **9** Jojakin var åtta år gammal, när han blev konung, och han regerade tre månader och tio dagar i Jerusalem. Han gjorde vad ont var i HERRENS ögon. **10** Och vid följande års början sände konung Nebukadnessar och lät hämta honom till Babel, tillika med de dyrbara kärlen i HERRENS hus; och han gjorde hans broder Sidkia till konung över Juda och Jerusalem. **11** Sidkia var tjuguett år gammal, när han blev konung, och han regerade elva år i Jerusalem. **12** Han gjorde vad ont var i HERRENS, sin Guds, ögon; han ödmjukade sig icke för profeten Jeremia, som talade HERRENS ord. **13** Han avföll från konung Nebukadnessar, som hade tagit ed av honom vid Gud. Och han var hårdnackad och förstockade sitt hjärta, så att han icke omvände sig till HERREN, Israels Gud. **14** Alla de översta bland prästerna och folket försyndade sig ock storligen i otrohet mot Gud med hedningarnas alla styggelser och orenade HERRENS hus, som han hade helgat i Jerusalem. **15** Och HERREN, deras faders Gud, skickade sina budskap till dem titt och ofta genom sina sändebud, ty han ömkade sig över sitt folk och sin boning. **16** Men de begabbade Guds sändebud och föraktade hans ord och bespottade hans profeter, till dess HERRENS vrede över hans folk växte så, att ingen bot mer fanns. **17** Då sände han emot dem kaldéernas konung, och denne dräpte deras unga män med svärd i deras helgedomshus och skonade varken ynglingar eller jungfrur, ej heller gamla och gråhårsmän; allt blev givet i hans hand. **18** Och alla kärl i Guds hus, både stora och små, och skatterna i HERRENS hus, så ock konungens och hans förnämsta mäns skatter, allt förde han till Babel. **19** Och man brände upp Guds hus och bröt ned Jerusalems mur, och alla dess palats brände man upp i eld och förstörde alla de dyrbara föremål som funnos där. **20** Och dem som hade undsluppit svärdet förde han bort i fångenskap till Babel, och de blevo tjänare åt honom och åt hans söner, till dess att perserna kommo till väldet -- **21** för att HERRENS ord genom Jeremias mun skulle uppfyllas -- alltså till dess att landet hade fått gottgörelse för sina sabbater. Ty medan det låg öde, hade det sabbat -- till dess att sjuttio år hade gått till ända. **22** Men i den persiske konungens Kores' första regeringsår uppväckte HERREN -- för att HERRENS ord genom Jeremias mun skulle fullbordas -- den persiske konungen Kores' ande, så att denne lät utropa över hela sitt rike och tillika skriftligen kungöra följande: **23** "Så säger Kores, konungen i Persien: Alla riken på jorden har HERREN, himmelens Gud, givit mig; och han har anbefallt mig att bygga honom ett hus i Jerusalem i Juda. Vemhelst nu bland eder, som tillhör hans folk, med honom vare HERREN, hans Gud, och han drage ditupp."

Esra

1 Men i den persiske konungen Kores' första regeringsår
uppväckte HERREN -- för att HERRENS ord från Jeremias
mun skulle fullbordas -- den persiske konungen Kores' ande,
så att denne lät utropa över hela sitt rike och tillika skriftligen
kungöra följande: **2** "Så säger Kores, konungen i Persien: Alla
riken på jorden har HERREN, himmelens Gud, givit mig; och han
har anbefallt mig att bygga honom ett hus i Jerusalem i Juda. **3**
Vemhelst nu bland eder, som tillhör hans folk, med honom vare
hans Gud, och han drage upp till Jerusalem i Juda för att bygga
på HERRENS, Israels Guds, hus; han är den Gud som bor i
Jerusalem. **4** Och varhelst någon ännu finnes kvar, må han av
folket på den ort där han bor såsom främling få hjälp med silver
och guld, med gods och boskap, detta jämte vad som frivilligt
gives till Guds hus i Jerusalem." **5** Då stodo huvudmännen
för Judas och Benjamins familjer upp, ävensom prästerna och
leviterna, alla de vilkas ande Gud uppväckte till att draga upp
och bygga på HERRENS hus i Jerusalem. **6** Och alla de som
bodde i deras grannskap understödde dem med silverkärl, med
guld, med gods och boskap och med dyrbara skänker, detta
förutom allt vad man eljest frivilligt gav. **7** Och konung Kores
utlämnade de kärl till HERRENS hus, som Nebukadnessar hade
fört bort ifrån Jerusalem och låtit sätta in i sin guds hus. **8** Dem
utlämnade nu Kores, konungen i Persien, åt skattmästaren
Mitredat, och denne räknade upp den åt Sesbassar, hövdingen
för Juda. **9** Och detta var antalet av dem: trettio bäcken av guld,
ett tusen bäcken av silver, tjugunio andra offerkärl, **10** trettio
bägare av guld, fyra hundra tio silverbägare av ringare slag,
därtill ett tusen andra kärl. **11** Kärlen av guld och silver utgjorde
tillsammans fem tusen fyra hundra. Allt detta förde Sesbassar
med sig, när de som hade varit i fångenskapen drogo upp från
Babel till Jerusalem.

2 Och dessa voro de män från hövdingdömet, som drogo
upp ur den landsflykt och fångenskap i Babel, till vilken de
hade blivit bortförda av Nebukadnessar, konungen i Babel, och
som vände tillbaka till Jerusalem och Juda, var och en till sin
stad, **2** i det att de följde med Serubbabel, Jesua, Nehemja,
Seraja, Reelaja, Mordokai, Bilsan, Mispar, Bigvai, Rehum och
Baana. Detta var antalet män av Israels meniga folk: **3** Pareos'
barn: två tusen ett hundra sjuttiotvå; **4** Sefatjas barn: tre hundra
sjuttiotvå; **5** Aras barn: sju hundra sjuttiofem; **6** Pahat-Moabs
barn, av Jesuas och Joabs barn: två tusen åtta hundra tolv; **7**
Elams barn: ett tusen två hundra femtiofyra; **8** Sattus barn:
nio hundra fyrtiofem; **9** Sackais barn: sju hundra sextio; **10**
Banis barn: sex hundra fyrtiotvå; **11** Bebais barn: sex hundra
tjugutre; **12** Asgads barn: ett tusen två hundra tjugutvå; **13**
Adonikams barn: sex hundra sextiosex; **14** Bigvais barn: två
tusen femtiosex; **15** Adins barn: fyra hundra femtiofyra; **16** Aters
barn av Hiskia: nittioåtta; **17** Besais barn: tre hundra tjugutre;
18 Joras barn: ett hundra tolv; **19** Hasums barn: två hundra
tjugutre; **20** Gibbars barn: nittiofem; **21** Bet-Lehems barn: ett
hundra tjugutre; **22** männen från Netofa: femtiosex; **23** männen
från Anatot: ett hundra tjuguåtta; **24** Asmavets barn: fyrtiotvå; **25**
Kirjat-Arims, Kefiras och Beerots barn: sju hundra fyrtiotre; **26**
Ramas och Gebas barn: sex hundra tjuguen; **27** männen från
Mikmas: ett hundra tjugutvå; **28** männen från Betel och Ai: två
hundra tjugutre; **29** Nebos barn: femtiotvå; **30** Magbis' barn:
ett hundra femtiosex; **31** den andre Elams barn: ett tusen två
hundra femtiofyra; **32** Harims barn: tre hundra tjugu; **33** Lods,
Hadids och Onos barn: sju hundra tjugufem; **34** Jerikos barn:
tre hundra fyrtiofem; **35** Senaas barn: tre tusen sex hundra
trettio. **36** Av prästerna: Jedajas barn av Jesuas hus: nio hundra
sjuttiotre; **37** Immers barn: ett tusen femtiotvå; **38** Pashurs barn:
ett tusen två hundra fyrtiosju; **39** Harims barn: ett tusen sjutton.
40 Av leviterna: Jesuas och Kadmiels barn, av Hodaujas barn:
sjuttiofyra; **41** av sångarna: Asafs barn: ett hundra tjuguåtta; **42**
av dörrvaktarnas barn: Sallums barn, Aters barn, Talmons barn,
Ackubs barn, Hatitas barn, Sobais barn: alla tillsammans ett
hundra trettionio. **43** Av tempelträlarna: Sihas barn, Hasufas
barn, Tabbaots barn, **44** Keros' barn, Siahas barn, Padons barn,
45 Lebanas barn, Hagabas barn, Ackubs barn, **46** Hagabs barn,
Samlais barn, Hanans barn, **47** Giddels barn, Gahars barn,
Reajas barn, **48** Resins barn, Nekodas barn, Gassams barn, **49**
Ussas barn, Paseas barn, Besais barn, **50** Asnas barn, Meunims
barn, Nefisims barn, **51** Bakbuks barn, Hakufas barn, Harhurs
barn, **52** Basluts barn, Mehidas barn, Harsas barn, **53** Barkos'
barn, Siseras barn, Temas barn, **54** Nesias barn, Hatifas barn.
55 Av Salomos tjänares barn: Sotais barn, Hassoferets barn,
Perudas barn, **56** Jaalas barn, Darkons barn, Giddels barn, **57**
Sefatjas barn, Hattils barn, Pokeret-Hassebaims barn, Amis
barn. **58** Tempelträlarna och Salomos tjänares barn utgjorde
tillsammans tre hundra nittiotvå. **59** Och dessa voro de som
drogo åstad från Tel-Mela, Tel-Harsa, Kerub, Addan och Immer,
men som icke kunde uppgiva sina familjer och sin släkt och
huruvida de voro av Israel: **60** Delajas barn, Tobias barn,
Nekodas barn, sex hundra femtiotvå. **61** Och av prästernas barn:
Habajas barn, Hackos' barn, Barsillais barn, hans som tog en av
gileaditen Barsillais döttrar till hustru och blev uppkallad efter
deras namn. **62** Dessa sökte efter sina släktregister, men kunde
icke finna dem; därför blevo de såsom ovärdiga uteslutna från
prästadömet. **63** Och ståthållaren tillsade dem att de icke skulle
få äta av det högheliga, förrän en präst uppstode med urim
och tummim. **64** Hela församlingen utgjorde sammanräknad
fyrtiotvå tusen tre hundra sextio, **65** förutom deras tjänare och
tjänarinnor, som voro sju tusen tre hundra trettiosju. Och till
dem hörde två hundra sångare och sångerskor. **66** De hade sju
hundra trettiosex hästar, två hundra fyrtiofem mulåsnor, **67** fyra
hundra trettiofem kameler och sex tusen sju hundra tjugu åsnor.
68 Och somliga av huvudmännen för familjerna gåvo, när de
kommo till HERRENS hus i Jerusalem, frivilliga gåvor till Guds
hus, för att det åter skulle byggas upp på samma plats. **69** De
gåvo, efter som var och en förmådde, till arbetskassan i guld
sextioett tusen dariker och i silver fem tusen minor, så ock ett
hundra prästerliga livklädnader. **70** Och prästerna, leviterna, en
del av meniga folket, sångarna, dörrvaktarna och tempelträlarna
bosatte sig i sina städer: hela Israel i sina städer.

3 När sjunde månaden nalkades och Israels barn nu voro
bosatta i sina städer, församlade sig folket såsom en man

till Jerusalem. 2 Och Jesua, Josadaks son, och hans bröder,
prästerna, och Serubbabel, Sealtiels son, och hans bröder stodo
upp och byggde Israels Guds altare för att offra brännoffer
därpå, såsom det var föreskrivet i gudsmannen Moses lag. 3 De
uppförde altaret på dess plats, ty en förskräckelse hade kommit
över dem för de främmande folken; och de offrade åt HERREN
brännoffer därpå, morgonens och aftonens brännoffer. 4 Och de
höllo lövhyddohögtiden, såsom det var föreskrivet, och offrade
brännoffer för var dag till bestämt antal, på stadgat sätt, var
dag det för den dagen bestämda antalet, 5 och därefter det
dagliga brännoffret och de offer som hörde till nymånaderna
och till alla HERRENS övriga helgade högtider, så ock alla de
offer som man frivilligt frambar åt HERREN. 6 På första dagen i
sjunde månaden begynte de att offra brännoffer åt HERREN,
innan grunden till HERRENS tempel ännu var lagd. 7 Och
de gåvo penningar åt stenhuggare och timmermän, så ock
matvaror, dryckesvaror och olja åt sidonierna och tyrierna, för
att dessa sjöledes skulle föra cederträ från Libanon till Jafo,
i enlighet med den tillåtelse som Kores, konungen i Persien,
hade givit dem. 8 Och året näst efter det då de hade kommit
till Guds hus i Jerusalem, i andra månaden, begyntes verket
av Serubbabel, Sealtiels son, och Jesua, Josadaks son, och
deras övriga bröder, prästerna och leviterna, och av alla dem
som ur fångenskapen hade kommit till Jerusalem; det begyntes
därmed att de anställde leviterna, dem som voro tjugu år gamla
eller därutöver, till att förestå arbetet på HERRENS hus. 9 Och
Jesua med sina söner och bröder och Kadmiel med sina söner,
Judas söner, allasammans, blevo anställda till att hava uppsikt
över dem som utförde arbetet på Guds hus, sammaledes ock
Henadads söner med sina söner och bröder, leviterna. 10 Och
när byggningsmännen lade grunden till HERRENS tempel,
ställdes prästerna upp i ämbetsskrud med trumpeter, så ock
leviterna, Asafs barn, med cymbaler, till att lova HERREN, efter
Davids, Israels konungs, anordning. 11 Och de sjöngo, under lov
och tack till HERREN, därför att han är god, och därför att hans
nåd varar evinnerligen över Israel. Och allt folket jublade högt till
HERRENS lov, därför att grunden till HERRENS hus var lagd.
12 Men många av prästerna och leviterna och huvudmännen
för familjerna, de gamle som hade sett det förra huset, gråto
högljutt, när de sågo grunden läggas till detta hus, många åter
jublade och voro så glada att de ropade med hög röst. 13 Och
man kunde icke skilja mellan det högljudda, glada jubelropet
och folkets högljudda gråt; ty folket ropade så högt att ljudet
därav hördes vida omkring.

4 Men när ovännerna till Juda och Benjamin fingo höra att
de som hade återkommit ifrån fångenskapen höllo på att
bygga ett tempel åt HERREN, Israels Gud, 2 gingo de till
Serubbabel och till huvudmännen för familjerna och sade till
dem: "Vi vilja bygga tillsammans med eder, ty vi söka eder
Gud, likasom I, och åt honom offra vi alltsedan den tid då
den assyriske konungen Esarhaddon lät föra oss hit." 3 Men
Serubbabel och Jesua och de övriga huvudmännen för Israels
familjer sade till dem: "Det är icke tillbörligt att I tillsammans
med oss byggen ett hus åt vår Gud, utan vi vilja för oss själva
med varandra bygga huset åt HERREN, Israels Gud, såsom
konung Kores, konungen i Persien, har bjudit oss." 4 Men
folket i landet bedrev det så, att judafolkets mod föll och de
avskräcktes från att bygga vidare. 5 Och de lejde mot dem
män som genom sina råd gjorde deras rådslag om intet, så
länge Kores, konungen i Persien, levde, och sedan ända till
dess att Darejaves, konungen i Persien, kom till regeringen. 6
(Sedermera, under Ahasveros' regering, redan i begynnelsen av
hans regering, skrev man en anklagelseskrift mot dem som
bodde i Juda och Jerusalem. 7 Och i Artasastas tid skrevo
Bislam, Mitredat och Tabeel samt dennes övriga medbröder till
Artasasta, konungen i Persien. Och det som stod i skrivelsen
var skrivet med arameiska bokstäver och avfattat på arameiska.
8 Likaledes skrevo rådsherren Rehum och sekreteraren Simsai
ett brev om Jerusalem till konung Artasasta av följande innehåll.
9 De skrevo då, rådsherren Rehum och sekreteraren Simsai
och de andra, deras medbröder: diniterna och afaresatkiterna,
tarpeliterna, afaresiterna, arkeviterna, babylonierna, susaniterna,
dehaviterna, elamiterna 10 och de andra folk som den store och
mäktige Asenappar hade fört bort och låtit bosätta sig i staden
Samaria och annorstädes i landet på andra sidan floden o. s. v.
11 Och detta är vad som stod skrivet i det brev som de sände till
konung Artasasta: "Dina tjänare, männen på andra sidan floden
o. s. v. 12 Det vare veterligt för konungen att de judar som drogo
upp från dig hava kommit hit till oss i Jerusalem, och de hålla nu
på att bygga upp den upproriska och onda staden, att sätta
murarna i stånd och att förbättra grundvalarna. 13 Så må nu
konungen veta, att om denna stad bliver uppbyggd och murarna
bliva satta i stånd, skola de varken giva skatt eller tull eller
vägpenningar, och sådant skall bliva till men för konungarnas
inkomster. 14 Alldenstund vi nu äta palatsets salt, och det icke
är tillbörligt att vi åse huru skada tillskyndas konungen, därför
sända vi nu och låta konungen veta detta, 15 för att man må
göra efterforskningar i dina fäders krönikor; ty av dessa krönikor
skall du finna och erfara att denna stad har varit en upprorisk
stad, till förfång för konungar och länder, och att man i den har
anstiftat oroligheter ända ifrån äldsta tider, varför ock denna
stad har blivit förstörd. 16 Så låta vi nu konungen veta, att om
denna stad bliver uppbyggd och dess murar bliva satta i stånd,
så skall du i följd härav icke mer hava någon del i landet på
andra sidan floden." 17 Då sände konungen följande svar till
rådsherren Rehum och sekreteraren Simsai och de andra, deras
medbröder, som bodde i Samaria och i det övriga landet på
andra sidan floden: "Frid o. s. v. 18 Den skrivelse som I haven
sänt till oss har noggrant blivit uppläst för mig. 19 Och sedan
jag hade givit befallning att man skulle göra efterforskningar,
fann man att denna stad ända ifrån äldsta tider har plägat sätta
sig upp mot konungar, och att uppror och oroligheter där hava
anstiftats. 20 I Jerusalem hava ock funnits mäktiga konungar,
som hava varit herrar över allt land som ligger på andra sidan
floden, och skatt, tull och vägpenningar hava blivit dem givna.
21 Så utfärden nu en befallning att man förhindrar dessa män
att bygga upp denna stad, till dess jag giver befallning därom.
22 Och sen till, att I icke handlen försumligt i denna sak, så
att skadan icke växer, konungarna till förfång." 23 Så snart nu

vad som stod i konung Artasastas skrivelse hade blivit läst för
Rehum och sekreteraren Simsai och deras medbröder, gingo
de med hast till judarna i Jerusalem och hindrade dem med
våld och makt.) 24 Så förhindrades nu arbetet på Guds hus
i Jerusalem. Och det blev förhindrat ända till den persiske
konungen Darejaves' andra regeringsår.

5 Men profeten Haggai och Sakarja, Iddos son, profeterna,
profeterade för judarna i Juda och Jerusalem, i Israels Guds
namn, efter vilket de voro uppkallade. 2 Och Serubbabel,
Sealtiels son, och Jesua, Josadaks son, stodo då upp och
begynte bygga på Guds hus i Jerusalem, och med dem Guds
profeter, som understödde dem. 3 Vid samma tid kommo till
dem Tattenai, ståthållaren i landet på andra sidan floden, och
Setar-Bosenai och dessas medbröder, och sade så till dem:
"Vem har givit eder tillåtelse att bygga detta hus och att sätta
denna mur i stånd?" 4 Då sade vi dem vad de män hette,
som uppförde byggnaden. 5 Och över judarnas äldste vakade
deras Guds öga, så att man lovade att icke lägga något hinder i
vägen för dem, till dess saken hade kommit inför Darejaves;
sedan skulle man sända dem en skrivelse härom. 6 Detta är
nu vad som stod skrivet i det brev som Tattenai, ståthållaren
i landet på andra sidan floden, och Setar-Bosenai och hans
medbröder, afarsekiterna, som bodde på andra sidan floden,
sände till konung Darejaves; 7 de sände nämligen till honom en
berättelse, och däri var så skrivet: "Frid vare i allo med konung
Darejaves. 8 Det vare veterligt för konungen att vi kommo till det
judiska hövdingdömet, till den store Gudens hus. Detta håller
man nu på att bygga upp med stora stenar, och i väggarna
lägger man in trävirke; och arbetet bedrives med omsorg och
har god framgång under deras händer. 9 Då frågade vi de
äldste där och sade till dem så: 'Vem har givit eder tillåtelse
att bygga detta hus och att sätta denna mur i stånd?' 10 Vi
frågade dem ock huru de hette, för att kunna underrätta dig
därom, och för att teckna upp namnen på de män som stodo i
spetsen för dem. 11 Och detta var det svar som de gåvo oss: 'Vi
äro himmelens och jordens Guds tjänare, och vi bygga nu upp
det hus som fordom, för många år sedan, var uppbyggt här,
och som en stor konung i Israel hade byggt och fulländat. 12
Men eftersom våra fäder förtörnade himmelens Gud, gav han
dem i kaldéen Nebukadnessars, den babyloniske konungens,
hand; och han förstörde detta hus och förde folket bort till Babel.
13 Men i den babyloniske konungen Kores' första regeringsår
gav konung Kores befallning att man åter skulle bygga upp
detta Guds hus. 14 Och tillika tog konung Kores ur templet i
Babel de kärl av guld och silver, som hade tillhört Guds hus,
men som Nebukadnessar hade tagit ur templet i Jerusalem och
fört till templet i Babel; och de överlämnades åt en man vid
namn Sesbassar, som han hade satt till ståthållare. 15 Och till
honom sade han: Tag dessa kärl och far åstad och sätt in dem i
templet i Jerusalem; ty Guds hus skall åter byggas upp på sin
plats. 16 Så kom då denne Sesbassar hit och lade grunden
till Guds hus i Jerusalem. Och från den tiden och intill nu har
man byggt därpå, och det är ännu icke färdigt.' 17 Om det nu
täckes konungen, må man göra efterforskningar i konungens
skattkammare därborta i Babel om det är så, att konung Kores
har givit tillåtelse att bygga detta Guds hus i Jerusalem; därefter
må konungen meddela oss sin vilja härom."

6 Då gav konung Darejaves befallning att man skulle göra
efterforskningar i kansliet i Babel, där skatterna nedlades.
2 Och i Ametas borg, i hövdingdömet Medien, fann man en
bokrulle i vilken följande var upptecknat till hågkomst: 3 "I
konung Kores' första regeringsår gav konung Kores denna
befallning: 'Guds hus i Jerusalem, det huset skall byggas upp till
att vara en plats där man frambär offer; och dess grundvalar
skola göras fasta. Det skall byggas sextio alnar högt och sextio
alnar brett, 4 med tre varv stora stenar och med ett varv nytt
trävirke; och vad som fordras för omkostnaderna skall utgivas
från konungens hus. 5 De kärl av guld och silver i Guds hus,
som Nebukadnessar tog ur templet i Jerusalem och förde till
Babel, skall man ock giva tillbaka, så att de komma åter till sin
plats i templet i Jerusalem, och man skall sätta in dem i Guds
hus.' -- 6 Alltså, du Tattenai, som är ståthållare i landet på
andra sidan floden, och du Setar-Bosenai, och I afarsekiter,
de nämndas medbröder på andra sidan floden: hållen eder
fjärran därifrån. 7 Lämnen arbetet på detta Guds hus ostört.
Judarnas ståthållare och judarnas äldste må bygga detta Guds
hus på dess plats. 8 Och härmed giver jag befallning om huru I
skolen förfara med dessa judarnas äldste, när de bygga på
detta Guds hus. Av de penningar som givas åt konungen i skatt
från landet på andra sidan floden skall vad som fordras för
omkostnaderna redligt utgivas åt dessa män, så att hinder icke
uppstår i arbetet. 9 Och vad de behöva, ungtjurar, vädurar och
lamm till brännoffer åt himmelens Gud, så och vete, salt, vin och
olja, det skall, efter uppgift av prästerna i Jerusalem, utgivas åt
dem dag för dag utan någon försummelse, 10 för att de må
kunna frambära offer, till en välbehaglig lukt åt himmelens Gud,
och för att de må bedja för konungens och hans söners liv.
11 Och härmed giver jag befallning, att om någon överträder
denna förordning, så skall en bjälke brytas ut ur hans hus,
och på den skall man upphänga och fästa honom, och hans
hus skall göras till en plats för orenlighet, därför att han har
så gjort. 12 Och må den Gud som har låtit sitt namn bo där
slå ned alla konungar och folk som uträcka sin hand till att
överträda denna förordning, och till att förstöra detta Guds hus i
Jerusalem. Jag, Darejaves, giver denna befallning. Blive den
redligt fullgjord!" 13 Alldenstund nu konung Darejaves hade sänt
ett sådant bud, blev detta redligt fullgjort av Tattenai, ståthållaren
i landet på andra sidan floden, och av Setar-Bosenai, så ock
av deras medbröder. 14 Och judarnas äldste byggde vidare
och hade god framgång i arbetet genom profeten Haggais och
Sakarjas, Iddos sons, profetiska tal; man byggde och fullbordade
det såsom Israels Gud hade befallt, och såsom Kores och
Darejaves och Artasasta, den persiske konungen, hade befallt.
15 Och huset blev färdigt till den tredje dagen i månaden Adar,
i konung Darejaves' sjätte regeringsår. 16 Och Israels barn,
prästerna och leviterna och de övriga som hade återkommit
ifrån fångenskapen, firade invigningen av detta Guds hus med
glädje. 17 Och till invigningen av detta Guds hus offrade de ett

hundra tjurar, två hundra vädurar och fyra hundra lamm, så ock
till syndoffer för hela Israel tolv bockar, efter antalet av Israels
stammar. 18 Och man anställde prästerna, efter deras skiften,
och leviterna, efter deras avdelningar, till att förrätta Guds tjänst
i Jerusalem, såsom det var föreskrivet i Moses bok. 19 Och de
som hade återkommit ifrån fångenskapen höllo påskhögtid på
fjortonde dagen i första månaden. 20 Ty prästerna och leviterna
hade då allasammans renat sig, så att de alla voro rena; och
de slaktade påskalammet för alla dem som hade återkommit
ifrån fångenskapen, också för sina bröder, prästerna, likaväl
som för sig själva. 21 Och de israeliter som hade återvänt ifrån
fångenskapen åto därav, jämte alla sådana som hade avskilt sig
från den hedniska landsbefolkningens orenhet och slutit sig till
dem för att söka HERREN, Israels Gud. 22 Och de höllo det
osyrade brödets högtid i sju dagar med glädje; ty HERREN
hade berett dem glädje, i det att han hade vänt den assyriske
konungens hjärta till dem, så att han understödde dem i arbetet
på Guds, Israels Guds, hus.

7 Efter en tids förlopp, under den persiske konungen Artasastas
regering, hände sig att Esra, son till Seraja, son till Asarja,
son till Hilkia, 2 son till Sallum, son till Sadok, son till Ahitub, 3
son till Amarja, son till Asarja, son till Merajot, 4 son till Seraja,
son till Ussi, son till Bucki, 5 son till Abisua, son till Pinehas,
son till Eleasar, son till Aron, översteprästen -- 6 det hände sig
att denne Esra drog upp från Babel; han var en skriftlärd, väl
förfaren i Moses lag, den som HERREN, Israels Gud, hade
utgivit. Och konungen gav honom allt vad han begärde, eftersom
HERRENS, hans Guds, hand var över honom. 7 Också en del av
Israels barn och av prästerna, leviterna, sångarna, dörrvaktarna
och tempelträlarna drog upp till Jerusalem i Artasastas sjunde
regeringsår. 8 Och han kom till Jerusalem i femte månaden, i
konungens sjunde regeringsår. 9 Ty på första dagen i första
månaden blev det bestämt att man skulle draga upp från Babel;
och på första dagen i femte månaden kom han till Jerusalem,
eftersom Guds goda hand var över honom. 10 Ty Esra hade
vänt sitt hjärta till att begrunda HERRENS lag och göra efter
den, och till att i Israel undervisa i lag och rätt. 11 Så stod nu
skrivet i den skrivelse som konung Artasasta gav åt prästen
Esra, den skriftlärde, som var lärd i det som HERREN hade
bjudit och stadgat för Israel: 12 "Artasasta, konungarnas konung,
till prästen Esra, den i himmelens Guds lag lärde, o. s. v. med
övlig fortsättning. 13 Jag giver härmed befallning att var och en i
mitt rike av Israels folk och av dess präster och leviter, som är
villig att fara till Jerusalem, må fara med dig, 14 alldenstund
du är sänd av konungen och hans sju rådgivare till att hålla
undersökning om Juda och Jerusalem efter din Guds lag, som
är i din hand, 15 och till att föra dit det silver och guld som
konungen och hans rådgivare av fritt beslut hava givit åt Israels
Gud, vilken har sin boning i Jerusalem, 16 så ock allt det silver
och guld som du kan få i hela Babels hövdingdöme, tillika med
de frivilliga gåvor som folket och prästerna giva till sin Guds hus
i Jerusalem. 17 Alltså skall du nu för dessa penningar såsom en
redlig man köpa tjurar, vädurar och lamm, jämte sådant som
behöves till dithörande spisoffer och drickoffer; och detta skall
du offra på altaret i eder Guds hus i Jerusalem. 18 Och vad du
och dina bröder finnen för gott att göra med det silver och guld
som bliver över, det mån I göra efter eder Guds vilja. 19 Och
alla de kärl som givas dig till tempeltjänsten i din Guds hus
skall du avlämna inför Jerusalems Gud. 20 Och vad du måste
utbetala för det som härutöver behöves till din Guds hus, det
må du låta utbetala ur konungens skattkammare. 21 Och jag,
konung Artasasta, giver härmed befallning till alla skattmästare i
landet på andra sidan floden att allt vad prästen Esra, den i
himmelens Guds lag lärde, begär av eder, det skall redligt göras
och givas, 22 ända till hundra talenter silver, hundra korer vete,
hundra bat vin och hundra bat olja, så ock salt utan särskild
föreskrift. 23 Allt vad himmelens Gud befaller skall noggrant
göras och givas till himmelens Guds hus, för att icke vrede må
komma över konungens och hans söners rike. 24 Och vi göra
eder veterligt att ingen skall hava makt att lägga skatt, tull eller
vägpenningar på någon präst eller levit, sångare, dörrvaktare,
tempelträl eller annan tjänare i detta Guds hus. 25 Och du,
Esra, må, efter din Guds vishet, den som har blivit dig betrodd,
förordna domare och lagkloke till att döma allt folket i landet på
andra sidan floden, alla dem som känna din Guds lagar; och om
någon icke känner dessa, skolen I lära honom dem. 26 Och var
och en som icke gör efter din Guds lag och konungens lag,
över honom skall dom fällas med rättvisa, vare sig till död eller
till landsförvisning eller till penningböter eller till fängelse." 27
Lovad vare HERREN, våra fäders Gud, som ingav konungen
sådant i hjärtat, nämligen att han skulle förhärliga HERRENS
hus i Jerusalem, 28 och som lät mig finna nåd inför konungen
och hans rådgivare och inför alla konungens mäktiga hövdingar!
Och jag kände mig frimodig, eftersom HERRENS, min Guds,
hand var över mig, och jag församlade en del av huvudmännen
i Israel till att draga upp med mig.

8 Och dessa voro de huvudmän för familjerna, som under
konung Artasastas regering med mig drogo upp från Babel,
och så förhöll det sig med deras släkter: 2 Av Pinehas' barn
Gersom; av Itamars barn Daniel; av Davids barn Hattus; 3 av
Sekanjas barn, av Pareos' barn, Sakarja och med honom i
släktregistret upptagna män, ett hundra femtio; 4 av Pahat-
Moabs barn Eljoenai, Serajas son, och med honom två hundra
män; 5 av Sekanjas barn Jahasiels son och med honom tre
hundra män; 6 av Adins barn Ebed, Jonatans son, och med
honom femtio män; 7 av Elams barn Jesaja, Ataljas son, och
med honom sjuttio män; 8 av Sefatjas barn Sebadja, Mikaels
son, och med honom åttio män; 9 av Joabs barn Obadja, Jehiels
son och med honom två hundra aderton män; 10 av Selomits
barn Josifjas son och med honom ett hundra sextio män; 11 av
Bebais barn Sakarja, Bebais son, och med honom tjuguåtta
män; 12 av Asgads barn Johanan, Hackatans son, och med
honom ett hundra tio män; 13 av Adonikams barn de sistkomna,
vilka hette Elifelet, Jegiel och Semaja, och med dem sextio män;
14 av Bigvais barn Utai och Sabbud och med dem sjuttio män.
15 Och jag församlade dessa till den ström som flyter till Ahava,
och vi voro lägrade där i tre dagar. Men när jag närmare gav akt
på folket och prästerna, fann jag där ingen av Levi barn. 16 Då
sände jag åstad huvudmännen Elieser, Ariel, Semaja, Elnatan,

Jarib, Elnatan, Natan, Sakarja och Mesullam och lärarna Jojarib
och Elnatan; 17 jag bjöd dem gå till Iddo, huvudmannen i
Kasifja, och jag lade dem i munnen de ord som de skulle tala till
Iddo och hans broder och till tempelträlarna i Kasifja, på det
att man skulle sända till oss tjänare för vår Guds hus. 18 Och
eftersom vår Guds goda hand var över oss, sände de till oss
en förståndig man av Mahelis, Levis sons, Israels sons, barn,
ävensom Serebja med hans söner och bröder, aderton män, 19
vidare Hasabja och med honom Jesaja, av Meraris barn, med
dennes bröder och deras söner, tjugu män, 20 så ock två hundra
tjugu tempelträlar, alla namngivna, av de tempelträlar som David
och hans förnämsta män hade givit till leviternas tjänst. 21
Och jag lät där, vid Ahavaströmmen, lysa ut en fasta, för att vi
skulle ödmjuka oss inför vår Gud, till att av honom utbedja oss
en lyckosam resa för oss och våra kvinnor och barn och all
vår egendom. 22 Ty jag blygdes för att av konungen begära
krigsfolk och ryttare till att hjälpa oss mot fiender på vägen,
eftersom vi hade sagt till konungen: "Vår Guds hand är över alla
dem som söka honom, och så går det dem väl, men hans makt
och hans vrede äro emot alla dem som övergiva honom." 23
Därför fastade vi och sökte hjälp av vår Gud, och han bönhörde
oss. 24 Och jag avskilde tolv av de översta bland prästerna, så
ock Serebja och Hasabja och med dem tio av deras bröder. 25
Och jag vägde upp åt dem silvret och guldet och kärlen, den
gärd till vår Guds hus, som hade blivit given av konungen och
hans rådgivare och hövdingar och av alla de israeliter som
voro där. 26 Jag vägde upp åt dem sex hundra femtio talenter
silver jämte silverkärl till ett värde av ett hundra talenter, så ock
ett hundra talenter guld, 27 därtill tjugu bägare av guld, till ett
värde av tusen dariker, samt två kärl av fin, glänsande koppar,
dyrbara såsom guld. 28 Och jag sade till dem: "I ären helgade
åt HERREN, och kärlen äro helgade, och silvret och guldet är
en frivillig gåva åt HERREN, edra fäders Gud. 29 Så vaken
däröver och bevaren det, till dess I fån väga upp det i Jerusalem
inför de översta bland prästerna och leviterna och de översta
inom Israels familjer, i kamrarna i HERRENS hus." 30 Då togo
prästerna och leviterna emot det uppvägda, silvret och guldet
och kärlen, för att de skulle föra det till Jerusalem, till vår Guds
hus. 31 Och vi bröto upp från Ahavaströmmen på tolfte dagen
i första månaden för att draga till Jerusalem; och vår Guds
hand var över oss och räddade oss undan fiender och försåt på
vägen. 32 Och vi kommo till Jerusalem och blevo stilla där i tre
dagar. 33 Men på fjärde dagen uppvägdes silvret och guldet och
kärlen i vår Guds hus, och överlämnades åt prästen Meremot,
Urias son, och jämte honom åt Eleasar, Pinehas' son, och jämte
dessa åt leviterna Josabad, Jesuas son, och Noadja, Binnuis
som -- 34 alltsammans efter antal och vikt, och hela vikten
blev då upptecknad. 35 De landsflyktiga som hade återkommit
ifrån fångenskapen offrade nu till brännoffer åt Israels Gud tolv
tjurar för hela Israel, nittiosex vädurar, sjuttiosju lamm och tolv
syndoffersbockar, alltsammans till brännoffer åt HERREN. 36
Och de överlämnade konungens påbud åt konungens satraper
och åt ståthållarna i landet på andra sidan floden, och dessa
gåvo understöd åt folket och åt Guds hus.

9 Sedan allt detta hade skett, trädde några av furstarna fram
till mig och sade: "Varken folket i Israel eller prästerna och
leviterna hava hållit sig avskilda från de främmande folken, såsom
tillbörligt hade varit för de styggelsers skull som hava bedrivits
av dem, av kananéerna, hetiterna, perisséerna, jebuséerna,
ammoniterna, moabiterna, egyptierna och amoréerna. 2 Ty av
deras döttrar hava de tagit hustrur åt sig och åt sina söner, och
så har det heliga släktet blandat sig med de främmande folken;
och furstarna och föreståndarna hava varit de första att begå
sådan otrohet." 3 När jag nu hörde detta, rev jag sönder min
livrock och min kåpa och ryckte av mig huvudhår och skägg och
blev sittande i djup sorg. 4 Och alla de som fruktade för vad
Israels Gud hade talat mot sådan otrohet som den de återkomna
fångarna hade begått, de församlade sig till mig, under det att
jag förblev sittande i min djupa sorg ända till tiden för aftonoffret.
5 Men vid tiden för aftonoffret stod jag upp från min bedrövelse
och rev sönder min livrock och min kåpa; därefter föll jag ned på
mina knän och uträckte mina händer till HERREN, min Gud, 6
och sade: "Min Gud, jag skämmes och blyges för att upplyfta
mitt ansikte till dig, min Gud, ty våra missgärningar hava växt
oss över huvudet, och vår skuld är stor allt upp till himmelen.
7 Från våra fäders dagar ända till denna dag hava vi varit i
stor skuld, och genom våra missgärningar hava vi, med våra
konungar och präster, blivit givna i främmande konungars hand,
och hava drabbats av svärd, fångenskap, plundring och skam,
såsom det går oss ännu i dag. 8 Men nu har ett litet ögonblick
nåd vederfarits oss från HERREN, vår Gud, så att han har låtit
en räddad skara bliva kvar av oss, och givit oss fotfäste på sin
heliga plats, för att han, vår Gud, så skulle låta ljus gå upp för
våra ögon och giva oss något litet andrum i vår träldom. 9 Ty
trälar äro vi, men i vår träldom har vår Gud icke övergivit oss,
utan han har låtit oss finna nåd inför Persiens konungar, så
att de hava givit oss andrum till att upprätta vår Guds hus och
bygga upp dess ruiner och bereda oss en hägnad plats i Juda
och Jerusalem. 10 Och vad skola vi nu säga, o vår Gud, efter allt
detta? Vi hava ju övergivit dina bud, 11 dem som du gav genom
dina tjänare profeterna, i det du sade: 'Det land dit I nu kommen,
för att taga det i besittning, är ett besmittat land, genom de
främmande folkens besmittelse, och genom de styggelser med
vilka de i sin orenhet hava uppfyllt det från den ena ändan till
den andra. 12 Så given nu icke edra döttrar åt deras söner, och
tagen icke deras döttrar till hustrur åt edra söner. Ja, I skolen
aldrig fråga efter deras välfärd och lycka -- detta på det att I
mån bliva starka, så att I fån äta av landets goda och lämna
det till besittning åt edra barn för evärdlig tid.' 13 Skulle vi väl
nu, efter allt vad som har kommit över oss genom våra onda
gärningar och genom den stora skuld vi hava ådragit oss, och
sedan du, vår Gud, har skonat oss mer än våra missgärningar
förtjänade, och låtit en skara av oss, sådan som denna, bliva
räddad -- 14 skulle vi väl nu på nytt bryta mot dina bud och
befrynda oss med folk som bedriva sådana styggelser? Skulle
du då icke vredgas på oss, ända därhän att du förgjorde oss, så
att intet mer vore kvar och ingen räddning funnes? 15 HERRE,
Israels Gud, du är rättfärdig, ty av oss har allenast blivit kvar en

räddad skara, såsom i dag nogsamt synes. Och se, nu ligga vi
här i vår skuld inför dig, ty vid sådant kan ingen bestå inför dig."

10 Då nu Esra så bad och bekände, där han låg gråtande
framför Guds hus, församlade sig till honom av Israel en
mycket stor skara, män, kvinnor och barn; ty också folket grät
bitterligen. **2** Och Sekanja, Jehiels son, av Ulams barn, tog till
orda och sade till Esra: "Ja, vi hava varit otrogna mot vår Gud, i
det att vi hava tagit till oss främmande kvinnor från de andra
folken här i landet. Dock finnes ännu hopp för Israel. **3** Så låt
oss nu sluta ett förbund med vår Gud, att vi, i kraft av Herrens
rådslut och de mäns som frukta för vår Guds bud, vilja avlägsna
ifrån oss alla sådana kvinnor jämte deras barn; så bör ju ske
efter lagen. **4** Stå upp, ty dig åligger denna sak, och vi vilja vara
med dig. Var frimodig och grip verket an." **5** Då stod Esra upp
och tog en ed av de översta bland prästerna, leviterna och hela
Israel, att de skulle göra såsom det var sagt; och de gingo eden.
6 Och Esra stod upp från platsen framför Guds hus och gick in i
Johanans, Eljasibs sons, tempelkammare. Och när han hade
kommit dit, kunde han varken äta eller dricka; så sörjde han
över den otrohet som de återkomna fångarna hade begått. **7**
Och man lät utropa i Juda och Jerusalem, bland alla dem som
hade återkommit ifrån fångenskapen, att de skulle församla sig i
Jerusalem; **8** och vilken som icke komme till den tredje dagen
därefter, i enlighet med furstarnas och de äldstes beslut, hans
hela egendom skulle givas till spillo, och han själv skulle avskiljas
från de återkomna fångarnas församling. **9** Så församlade sig då
alla Judas och Benjamins män i Jerusalem till den tredje dagen,
det är på tjugonde dagen i nionde månaden; och allt folket
stannade på den öppna platsen vid Guds hus, skälvande både
på grund av den sak som förelåg och på grund av det starka
regnet. **10** Och prästen Esra stod upp och sade till dem: "I haven
varit otrogna, i det att I haven tagit till eder främmande kvinnor
och därigenom ökat Israels skuld. **11** Men bekännen det nu,
HERREN, edra fäders Gud, till pris, och gören hans vilja: skiljen
eder från de andra folken här i landet och från de främmande
kvinnorna." **12** Då svarade hela församlingen och sade med hög
röst: "Såsom du har sagt, så tillkommer det oss att göra. **13**
Men folket är talrikt, och regntiden är nu inne, och man kan icke
stå härute; detta ärende kan ej heller avslutas på en dag eller
två, ty vi hava mycket förbrutit oss härutinnan. **14** Må därför
våra furstar stå redo för hela församlingen, och må alla i våra
städer, som hava tagit till sig främmande kvinnor, infinna sig på
bestämda tider, och med dem de äldste i var stad och domarna
där, till dess att vi hava avvänt ifrån oss vår Guds vredes glöd
i denna sak." **15** Allenast Jonatan, Asaels son, och Jaseja,
Tikvas son, trädde upp häremot, och Mesullam jämte leviten
Sabbetai understödde dem. **16** Men de som hade återkommit
ifrån fångenskapen gjorde såsom det var sagt. Och man utsåg
prästen Esra och några av huvudmännen för familjerna, efter
de särskilda familjerna, alla namngivna; och på första dagen i
tionde månaden satte de sig att rannsaka härom. **17** Och till
första dagen i första månaden hade de avslutat rannsakningen
om allt som angick de män vilka hade tagit till sig främmande
kvinnor. **18** Bland prästernas söner befunnos följande hava tagit
till sig främmande kvinnor: Av Jesuas, Josadaks sons, barn
och hans bröder: Maaseja, Elieser, Jarib och Gedalja, **19** vilka
nu gåvo sin hand därpå att de skulle avlägsna ifrån sig sina
kvinnor; och de skulle frambära en vädur såsom skuldoffer för
den skuld de hade ådragit sig; **20** av Immers barn: Hanani och
Sebadja; **21** av Harims barn: Maaseja, Elia, Semaja, Jehiel
och Ussia; **22** av Pashurs barn: Eljoenai, Maaseja, Ismael,
Netanel, Josabad och Eleasa. **23** Av leviterna: Josabad, Simei
och Kelaja, som ock hette Kelita, Petaja, Juda och Elieser;
24 av sångarna: Eljasib; av dörrvaktarna: Sallum, Telem och
Uri. **25** Av det övriga Israel: av Pareos' barn: Ramja, Issia,
Malkia Mijamin, Eleasar, Malkia och Benaja; **26** av Elams barn:
Mattanja, Sakarja, Jehiel, Abdi, Jeremot och Elia; **27** av Sattus
barn: Eljoenai, Eljasib, Mattanja, Jeremot, Sabad och Asisa; **28**
av Bebais barn: Johanan, Hananja, Sabbai, Atlai; **29** av Banis
barn: Mesullam, Malluk, Adaja, Jasub, Seal och Jeremot; **30** av
Pahat-Moabs barn: Adna och Kelal, Benaja, Maaseja, Mattanja,
Besalel, Binnui och Manasse; **31** vidare Harims barn: Elieser,
Issia, Malkia, Semaja, Simeon, **32** Benjamin, Malluk, Semarja;
33 av Hasums barn: Mattenai, Mattatta, Sabad, Elifelet, Jeremai,
Manasse, Simei; **34** av Banis barn: Maadai, Amram och Uel, **35**
Benaja, Bedeja, Keluhi, **36** Vanja, Meremot, Eljasib, **37** Mattanja,
Mattenai och Jaasu, **38** vidare Bani, Binnui, Simei, **39** vidare
Selemja, Natan och Adaja, **40** Maknaddebai, Sasai, Sarai, **41**
Asarel, Selemja, Semarja, **42** Sallum, Amarja, Josef; **43** av
Nebos barn: Jegiel, Mattitja, Sabad, Sebina, Jaddu, Joel och
Benaja. **44** Alla dessa hade tagit främmande kvinnor till hustrur;
och bland dessa funnos kvinnor som hade fött barn.

Nehemja

1 Nehemjas, Hakaljas sons, berättelse. I månaden Kisleu, i
det tjugonde året, när jag var i Susans borg, **2** hände sig att
Hanani, en av mina bröder, och några andra män kommo från
Juda. Och jag frågade dem om judarna, den räddade skara som
fanns kvar efter fångenskapen, och om Jerusalem. **3** De sade
till mig: "De kvarblivna, de som efter fångenskapen finnas kvar i
hövdingdömet, lida stor nöd och smälek, och Jerusalems mur är
nedbruten, och dess portar äro uppbrända i eld." **4** När jag
hade hört detta, satt jag gråtande och sörjande i flera dagar och
fastade och bad inför himmelens Gud. **5** Och jag sade: "Ack
HERRE, himmelens Gud, du store och fruktansvärde Gud, du
som håller förbund och bevarar nåd mot dem som älska dig och
hålla dina bud, **6** låt ditt öra akta härpå, och låt dina ögon vara
öppna, och hör din tjänares bön, den som jag nu beder inför dig
både dag och natt, för Israels barn, dina tjänare, i det att jag
bekänner Israels barns synder, dem som vi hava begått mot dig;
ty också jag och min faders hus hava syndat. **7** Vi hava svårt
förbrutit oss mot dig; vi hava icke hållit de bud och stadgar och
rätter som du gav din tjänare Mose. **8** Men tänk på det ord som
du gav din tjänare Mose, när du sade: 'Om I ären otrogna, så
skall jag förströ eder bland folken; **9** men om I vänden om till
mig och hållen mina bud och gören efter dem, då vill jag, om än
edra fördrivna vore vid himmelens ända, likväl församla dem
därifrån och låta dem komma till den plats som jag har utvalt till
boning åt mitt namn.' **10** De äro ju dina tjänare och ditt folk, som
du har förlossat genom din stora kraft och din starka hand. **11**
Ack Herre, låt ditt öra akta på din tjänares bön, ja, på vad dina
tjänare bedja, de som vilja frukta ditt namn; låt nu din tjänare
vara lyckosam och låt honom finna barmhärtighet inför denne
man." Jag var då munskänk hos konungen.

2 I månaden Nisan, i Artasastas tjugonde regeringsår, vid ett
tillfälle då vin stod framsatt för konungen, tog jag vinet och
gav det åt honom. Och jag hade icke förr visat mig sorgsen inför
honom; **2** men nu sade konungen till mig: "Varför ser du så
sorgsen ut? Du är ju icke sjuk; du måste hava någon hjärtesorg."
Då blev jag övermåttan häpen. **3** Och jag sade till konungen:
"Må konungen leva evinnerligen! Skulle jag icke se sorgsen ut,
då den stad där mina fäders gravar äro ligger öde och dess
portar äro förtärda av eld?" **4** Konungen sade till mig: "Vad är
det då du begär?" Då bad jag en bön till himmelens Gud **5** och
sade till konungen: "Om det så täckes konungen, och om du
finner behag i din tjänare, så beder jag att du ville låta mig fara
till Juda, till den stad där mina fäders gravar äro, på det att jag
åter må bygga upp den." **6** Då frågade konungen mig, allt under
det att drottningen satt vid hans sida: "Huru länge kan din resa
räcka, och när kan du komma tillbaka?" Då det nu alltså täcktes
konungen att låta mig fara, uppgav jag för honom en bestämd
tid. **7** Och jag sade till konungen: "Om det så täckes konungen,
så må brev givas mig till ståthållarna i landet på andra sidan
floden, att de låta mig fara därigenom, till dess jag kommer till
Juda, **8** så ock ett brev till Asaf, uppsyningsmannen över den
kungliga skogsparken, att han låter mig få virke för att därmed
timra upp portarna till borgen som hör till templet, ävensom virke
till stadsmuren, så ock till det hus där jag själv skall hava min
bostad." Och konungen beviljade mig detta, eftersom min Guds
goda hand var över mig. **9** När jag så kom till ståthållarna i
landet på andra sidan floden, gav jag dem konungens brev.
Och konungen hade sänt med mig härhövitsmän och ryttare.
10 Men då horoniten Sanballat och Tobia, den ammonitiske
tjänstemannen, hörde detta, förtröt det dem högeligen att någon
hade kommit för att se Israels barn till godo. **11** När jag sedan
hade kommit till Jerusalem och varit där i tre dagar, **12** stod
jag upp om natten jämte några få män, utan att hava omtalat
för någon människa vad min Gud ingav mig i hjärtat att göra
för Jerusalem; och det djur som jag red på var det enda jag
hade med mig. **13** Och jag drog om natten ut genom Dalporten
fram emot Drakkällan och Dyngporten och besåg Jerusalems
murar, huru de voro nedbrutna, och huru dess portar voro
förtärda av eld. **14** Och jag drog vidare till Källporten och till
Konungsdammen, men där var det icke möjligt för djuret att
komma fram med mig. **15** Då begav jag mig uppför dalen
om natten och besåg muren och vände sedan åter in genom
Dalporten och kom så tillbaka. **16** Och föreståndarna hade
icke fått veta vart jag hade gått, och vad jag ville göra, ty jag
hade ännu icke omtalat något för judarna, prästerna, ädlingarna,
föreståndarna och de övriga, som skulle få med arbetet att göra.
17 Men nu sade jag till dem: "I sen själva i vilken nöd vi äro,
huru Jerusalem ligger öde, och huru dess portar äro uppbrända
i eld. Välan då, låt oss bygga upp Jerusalems mur, för att vi icke
längre må vara till smälek." **18** Och jag omtalade för dem huru
min Guds hand hade varit mig nådig, så ock vad konungen
hade lovat mig. Då sade de: "Vi vilja stå upp och bygga." Och
de togo mod till sig för det goda verket. **19** Men när horoniten
Sanballat och Tobia, den ammonitiske tjänstemannen, och
araben Gesem hörde detta, bespottade de oss och visade förakt
för oss; och de sade: "Vad är det I gören? Viljen I sätta eder upp
mot konungen?" **20** Då gav jag dem detta svar: "Himmelens
Gud skall låta det gå oss väl, och vi, hans tjänare, vilja stå upp
och bygga; men I haven ingen del eller rätt eller åminnelse i
Jerusalem."

3 Och översteprästen Eljasib och hans bröder, prästerna,
stodo upp och byggde Fårporten, vilken de helgade, och
i vilken de sedan satte in dörrarna. Vidare byggde de ända
fram till Hammeatornet, som de helgade, och vidare fram
till Hananeltornet. **2** Därbredvid byggde Jerikos män; och
därbredvid byggde Sackur, Imris son. **3** Fiskporten byggdes av
Hassenaas barn; de timrade upp den och satte in dess dörrar,
dess riglar och bommar. **4** Därbredvid arbetade Meremot, son
till Uria, son till Hackos, på att sätta muren i stånd; därbredvid
arbetade Mesullam, son till Berekja, son till Mesesabel; och
därbredvid arbetade Sadok, Baanas son. **5** Därbredvid arbetade
tekoaiterna, men de förnämsta bland dem ville icke böja sin hals
till att tjäna sin Herre. **6** Gamla porten sattes i stånd av Jojada,
Paseas son, och Mesullam, Besodjas son; de timrade upp den
och satte in dess dörrar, dess riglar och bommar. **7** Därbredvid
arbetade gibeoniten Melatja och meronotiten Jadon jämte

männen från Gibeon och Mispa, som lydde under ståthållaren i
landet på andra sidan floden. 8 Därbredvid arbetade Ussiel,
Harhajas son, jämte guldsmederna; och därbredvid arbetade
Hananja, en av salvoberedarna. Det nästföljande stycket av
Jerusalem lät man vara, ända till Breda muren. 9 Därbredvid
arbetade Refaja, Hurs son, hövdingen över ena hälften av
Jerusalems område. 10 Därbredvid arbetade Jedaja, Harumafs
son, mitt emot sitt eget hus; och därbredvid arbetade Hattus,
Hasabnejas son. 11 En annan sträcka sattes i stånd av Malkia,
Harims son, och av Hassub, Pahat-Moabs son, och därjämte
Ugnstornet. 12 Därbredvid arbetade Sallum, Hallohes' son,
hövdingen över andra hälften av Jerusalems område, han själv
med sina döttrar. 13 Dalporten sattes i stånd av Hanun och
Sanoas invånare; de byggde upp den och satte in dess dörrar,
dess riglar och bommar. De byggde ock ett tusen alnar på
muren, ända fram till Dyngporten. 14 Och Dyngporten sattes i
stånd av Malkia, Rekabs son, hövdingen över Bet-Hackerems
område; han byggde upp den och satte in dess dörrar, dess
riglar och bommar. 15 Och Källporten sattes i stånd av Sallun,
Kol-Hoses son, hövdingen över Mispas område; han byggde upp
den och lade tak därpå och satte in dess dörrar, dess riglar och
bommar. Han byggde ock muren vid Vattenledningsdammen,
invid den kungliga trädgården, ända fram till trapporna som
föra ned från Davids stad. 16 Därnäst sattes ett stycke i stånd
av Nehemja, Asbuks son, hövdingen över ena hälften av Bet-
Surs område, nämligen stycket ända fram till platsen mitt emot
Davidsgravarna och vidare fram till den grävda dammen och
till Hjältehuset. 17 Därnäst arbetade leviterna under Rehum,
Banis son; därbredvid arbetade Hasabja, hövdingen över ena
hälften av Kegilas område, för sitt område. 18 Därnäst arbetade
deras bröder under Bavai, Henadads son, hövdingen över
andra hälften av Kegilas område. 19 Därbredvid sattes en
annan sträcka i stånd av Eser, Jesuas son, hövdingen över
Mispa, nämligen från platsen mitt emot uppgången till tyghuset
i Vinkeln. 20 Därnäst sattes, under ivrigt arbete, en annan
sträcka i stånd av Baruk, Sabbais son, från Vinkeln ända fram till
ingången till översteprästen Eljasibs hus. 21 Därnäst sattes en
annan sträcka i stånd av Meremot, son till Uria, son till Hackos,
från ingången till Eljasibs hus ända dit där Eljasibs hus slutar.
22 Därnäst arbetade prästerna, männen från Jordanslätten. 23
Därnäst arbetade Benjamin och Hassub, mitt emot sitt eget
hus; därnäst arbetade Asarja, son till Maaseja, son till Ananja,
utmed sitt eget hus. 24 Därnäst sattes en annan sträcka i
stånd av Binnui, Henadads son, från Asarjas hus ända fram
till Vinkeln och vidare fram till Hörnet. 25 Palal, Usais son,
satte i stånd stycket från platsen mitt emot Vinkeln och det torn
som skjuter ut från det övre konungshuset, vid fängelsegården;
därnäst kom Pedaja, Pareos' son. 26 (Men tempelträlarna
bodde på Ofel ända fram till platsen mitt emot Vattenporten
mot öster och det utskjutande tornet.) 27 Därnäst sattes en
annan sträcka i stånd av tekoaiterna, från platsen mitt emot det
stora utskjutande tornet ända fram till Ofelmuren. 28 Ovanför
Hästporten arbetade prästerna, var och en mitt emot sitt eget
hus. 29 Därnäst arbetade Sadok, Immers son, mitt emot sitt
eget hus; och därnäst arbetade Semaja, Sekanjas son, som
hade vakten vid Östra porten. 30 Därnäst sattes en annan
sträcka i stånd av Hananja, Selemjas son, och Hanun, Salafs
sjätte son; därnäst arbetade Mesullam, Berekjas son, mitt emot
sin tempelkammare. 31 Därnäst sattes ett stycke i stånd av
Malkia, en av guldsmederna, ända fram till tempelträlarnas och
köpmännens hus, mitt emot Mönstringsporten och vidare fram
till Hörnsalen. 32 Och mellan Hörnsalen och Fårporten arbetade
guldsmederna och köpmännen på att sätta muren i stånd.

4 När nu Sanballat hörde att vi höllo på att bygga upp muren,
vredgades han och blev högeligen förtörnad. Och han
bespottade judarna 2 och talade så inför sina bröder och
inför Samariens krigsfolk: "Vad är det dessa vanmäktiga judar
göra? Skall man låta dem hållas? Skola de få offra? Skola de
kanhända i sinom tid fullborda sitt verk? Skola de kunna giva
liv åt stenarna i grushögarna, där de ligga förbrända?" 3 Och
ammoniten Tobia, som stod bredvid honom sade: "Huru de än
bygga, skall dock en räv komma deras stenmur att rämna, blott
han hoppar upp på den." 4 Hör, vår Gud, huru föraktade vi
äro. Låt deras smädelser falla tillbaka på deras egna huvuden.
Ja, låt dem bliva utplundrade i ett land dit de föras såsom
fångar. 5 Överskyl icke deras missgärningar, och låt deras synd
icke varda utplånad ur din åsyn, eftersom de hava varit de
byggande till förargelse. 6 Och vi byggde på muren, och hela
muren blev hopfogad till sin halva höjd; och folket arbetade
med gott mod. 7 Men när Sanballat och Tobia och araberna,
ammoniterna och asdoditerna hörde att man alltjämt höll på
med att laga upp Jerusalems murar, och att rämnorna begynte
igentäppas, då blevo de mycket vreda. 8 Och de sammansvuro
sig allasammans att gå åstad och angripa Jerusalem och störa
folket i deras arbete. 9 Då bådo vi till vår Gud; och vi läto hålla
vakt mot dem både dag och natt för att skydda oss mot dem. 10
Men judarna sade: "Bärarnas kraft sviker, och gruset är alltför
mycket; vi förmå icke mer att bygga på muren." 11 Våra ovänner
åter sade: "Innan de få veta eller se något, skola vi stå mitt
ibland dem och dräpa dem; så skola vi göra slut på arbetet."
12 När nu de judar som bodde i deras grannskap kommo och
från alla håll uppmanade oss, väl tio gånger, att vi skulle draga
oss tillbaka till dem, 13 då ställde jag upp folket i de lägsta och
mest öppna delarna av staden bakom muren; jag ställde upp
dem efter släkter, med sina svärd, spjut och bågar. 14 Och
sedan jag hade besett allt, stod jag upp och sade till ädlingarna
och föreståndarna och det övriga folket: "Frukten icke för dem;
tänken på Herren, den store och fruktansvärde, och striden för
edra bröder, edra söner och döttrar, edra hustrur och edra hus."
15 Sedan våra fiender sålunda hade fått förnimma att saken var
oss bekant, och att Gud hade gjort deras råd om intet, kunde
vi alla vända tillbaka till muren, var och en till sitt arbete. 16
Från den dagen var ena hälften av mina tjänare sysselsatt med
arbetet, under det att andra hälften stod väpnad med sina spjut,
sköldar, bågar och pansar, medan furstarna stodo bakom hela
Juda hus. 17 De som byggde på muren och de som lassade
på och buro bördor gjorde sitt arbete med den ena handen,
och med den andra höllo de vapnet. 18 Och de som byggde
hade var och en sitt svärd bundet vid sin länd, under det att de
byggde; och bredvid mig stod en basunblåsare. 19 Jag hade

nämligen sagt till ädlingarna och föreståndarna och det övriga
folket: "Arbetet är stort och vidsträckt, och vi äro spridda över
muren, långt ifrån varandra. 20 Där I nu hören basunen ljuda, dit
skolen I församla eder till oss; vår Gud skall strida för oss."
21 Så gjorde ock vi vårt arbete, under det att hälften av folket
stod väpnad med sina spjut från morgonrodnadens uppgång, till
dess att stjärnorna kommo fram. 22 Vid samma tid sade jag
ock till folket att var och en med sin tjänare skulle stanna över
natten inne i Jerusalem, så att vi om natten kunna hava dem till
vakt och om dagen till arbete. 23 Och varken jag eller mina
bröder eller mina tjänare eller de som gjorde vakt hos mig lade
av kläderna; vapnen höllos av var och en för lika nödvändiga
som vatten.

5 Och männen av folket med sina hustrur hovo upp ett stort
rop mot sina judiska bröder. 2 Några sade: "Vi med våra
söner och döttrar äro många; låt oss få säd, så att vi hava att
äta och kunna bliva vid liv." 3 Och några sade: "Våra åkrar,
vingårdar och hus måste vi pantsätta; låt oss få säd till att stilla
vår hunger." 4 Och andra sade: "Vi hava måst låna penningar
på våra åkrar och vingårdar till skatten åt konungen. 5 Nu äro ju
våra kroppar lika goda som våra bröders kroppar, och våra barn
lika goda som deras barn; men ändå måste vi giva våra söner
och döttrar i träldom, ja, några av våra döttrar hava redan blivit
givna i träldom, utan att vi förmå göra något därvid, eftersom
våra åkrar och vingårdar äro i andras händer." 6 När jag nu
hörde deras rop och hörde dessa ord, blev jag mycket vred. 7
Och sedan jag hade gått till råds med mig själv, förebrådde
jag ädlingarna och föreståndarna och sade till dem: "Det är
ocker I bedriven mot varandra." Därefter sammankallade jag
en stor folkförsamling emot dem. 8 Och jag sade till dem: "Vi
hava efter förmåga friköpt våra judiska bröder som voro sålda åt
hedningarna. Skolen nu I sälja edra bröder? Skola de behöva
sälja sig åt oss?" Då tego de och hade intet att svara. 9 Och
jag sade: "Vad I gören är icke rätt. I borden ju vandra i vår
Guds fruktan, så att våra fiender, hedningarna, ej finge orsak att
smäda oss. 10 Också jag och mina bröder och mina tjänare
hava penningar och säd att fordra av dem; låt oss nu avstå
från vår fordran. 11 Given dem redan i dag tillbaka deras åkrar,
vingårdar, olivplanteringar och hus, och skänken efter den ränta
på penningarna, på säden, på vinet och oljan, som I haven att
fordra av dem." 12 De svarade: "Vi vilja giva det tillbaka och icke
utkräva något av dem; vi vilja göra såsom du har sagt." Och jag
tog en ed av dem, sedan jag hade tillkallat prästerna, att de
skulle göra så. 13 Därjämte skakade jag fånget på min mantel
och sade: "Var och en som icke håller detta sitt ord, honom
må Gud så skaka bort ifrån hans hus och hans gods; ja, varde
han så utskakad och tom på allt." Och hela församlingen sade:
"Amen", och lovade HERREN. Därefter gjorde folket såsom det
var sagt. 14 Ytterligare är att nämna att från den dag då jag
förordnades att vara ståthållare över dem i Juda land, alltså från
Artasastas tjugonde regeringsår ända till hans trettioandra, tolv
hela år, varken jag eller mina bröder åto av ståthållarkosten. 15
De förra ståthållarna, de som hade varit före mig, hade betungat
folket och tagit av dem mat och vin till ett värde av mer än fyrtio
siklar silver, och jämväl deras tjänare hade förfarit hårt mot
folket. Men så gjorde icke jag, ty jag fruktade Gud. 16 Dessutom
höll jag i att arbeta på muren, och ingen åker köpte vi oss; och
alla mina tjänare voro församlade vid arbetet där. 17 Och av
judarna och deras föreståndare åto ett hundra femtio man vid
mitt bord, förutom dem som kommo till oss ifrån folken runt
omkring oss. 18 Och vad som tillreddes för var dag, nämligen
en oxe och sex utsökta får, förutom fåglar, det tillreddes på min
bekostnad; och var tionde dag anskaffades mycket vin av alla
slag. Men likväl krävde jag icke ut ståthållarkosten, eftersom
arbetet tyngde så svårt på folket. 19 Tänk, min Gud, på allt vad
jag har gjort för detta folk, och räkna mig det till godo!

6 När nu Sanballat och Tobia och araben Gesem och våra
övriga fiender hörde att jag hade byggt upp muren, och att
det icke mer fanns någon rämna i den -- om jag ock vid den
tiden ännu icke hade satt in dörrar i portarna -- 2 då sände
Sanballat och Gesem bud till mig och läto säga: "Kom, låt oss
träda tillsammans i Kefirim i Onos dal." De tänkte nämligen
göra mig något ont. 3 Men jag skickade bud till dem och lät
säga: "Jag har ett stort arbete för händer och kan icke komma
ned. Arbetet kan ju icke vila, såsom dock måste ske, om jag
lämnade det och komme ned till eder." 4 Och de sände samma
bud till mig fyra gånger; men var gång gav jag dem samma
svar som förut. 5 Då sände Sanballat för femte gången till mig
sin tjänare med samma bud, och denne hade nu med sig ett
öppet brev. 6 Däri var skrivet: "Det förljudes bland folken, och
påstås jämväl av Gasmu, att du och judarna haven i sinnet att
avfalla, och att det är därför du bygger upp muren, ja, att du vill
bliva deras konung -- sådant säger man. 7 Du lär ock hava
beställt profeter som i Jerusalem skola utropa och förkunna
att du är konung i Juda. Eftersom nu konungen nog får höra
talas härom, därför må du nu komma, så att vi få rådslå med
varandra." 8 Då sände jag bud till honom och lät svara: "Intet av
det du säger har någon grund, utan det är dina egna påfund."
9 De ville nämligen alla skrämma oss, i tanke att vi då skulle
förlora allt mod till arbetet, och att detta så skulle bliva ogjort.
Styrk du nu i stället mitt mod! 10 Men jag gick hem till Semaja,
son till Delaja, son till Mehetabel; han höll sig då inne. Och han
sade: "Låt oss tillsammans gå till Guds hus, in i templet, och
sedan stänga igen templets dörrar. Ty de skola komma för att
dräpa dig; om natten skola de komma för att dräpa dig." 11 Men
jag svarade: "Skulle en man sådan som jag vilja fly? Eller kan
väl en man av mitt slag gå in i templet och dock bliva vid liv?
Nej, jag vill icke gå dit." 12 Jag förstod nämligen att Gud icke
hade sänt honom, utan att han förebådade mig sådant, blott
därför att Tobia och Sanballat hade lejt honom. 13 Han var lejd,
för att jag skulle låta skrämma mig till att göra såsom han sade
och därmed försynda mig; på detta sätt ville de framkalla ont
rykte om mig, för att sedan kunna smäda mig. 14 Tänk, min
Gud på Tobia, ävensom Sanballat, efter dessa hans gärningar,
så ock på profetissan Noadja och de andra profeterna som
ville skrämma mig! 15 Och muren blev färdig på tjugufemte
dagen i månaden Elul, efter femtiotvå dagar. 16 När nu alla våra
fiender hörde detta, betogos de, alla de kringboende folken, av
fruktan, och sågo att de hade kommit illa till korta; ty de förstodo

nu att detta arbete var vår Guds verk. 17 Vid denna tid sände
ock Juda ädlingar många brev till Tobia, och brev från Tobia
ankommo ock till dem. 18 Ty många i Juda voro genom ed
förbundna med honom; han var nämligen måg till Sekanja, Aras
son, och hans son Johanan hade tagit till hustru en dotter till
Mesullam, Berekjas son. 19 Dessa plägade också inför mig tala
gott om honom, och vad jag sade buro de fram till honom. Tobia
sände ock brev för att skrämma mig.

7 När nu muren var uppbyggd, satte jag in dörrarna; och
dörrvaktare, sångare och leviter blevo anställda. 2 Och till
befälhavare över Jerusalem satte jag min broder Hanani jämte
Hananja, hövitsman i borgen, ty denne hölls för en pålitlig man
och var gudfruktig mer än många andra. 3 Och jag sade till dem:
"Jerusalems portar må icke öppnas, förrän solen är högt uppe;
och medan vakten ännu står kvar, skall man stänga dörrarna och
sätta bommarna för. Och I skolen ställa ut vakter av Jerusalems
invånare, var och en på hans post, så att envar får stå framför
sitt eget hus." 4 Och staden var vidsträckt och stor, men där
fanns icke mycket folk, och husen voro icke uppbyggda. 5 Och
min Gud ingav mig i hjärtat att jag skulle församla ädlingarna,
föreståndarna och folket för att upptecknas i släktregister. Då
fann jag släktförteckningen över dem som först hade dragit
upp, och jag fann däri så skrivet: 6 "Dessa voro de män från
hövdingdömet, som drogo upp ur den landsflykt och fångenskap
till vilken de hade blivit bortförda av Nebukadnessar, konungen
i Babel, och som vände tillbaka till Jerusalem och till Juda,
var och en till sin stad, 7 i det att de följde med Serubbabel,
Jesua, Nehemja, Asarja, Raamja, Nahamani, Mordokai, Bilsan,
Misperet, Bigvai, Nehum och Baana. Detta var antalet män
av Israels meniga folk: 8 Pareos' barn: två tusen ett hundra
sjuttiotvå; 9 Sefatjas barn: tre hundra sjuttiotvå; 10 Aras barn:
sex hundra femtiotvå; 11 Pahat-Moabs barn, av Jesuas och
Joabs barn: två tusen åtta hundra aderton; 12 Elams barn:
ett tusen två hundra femtiofyra; 13 Sattus barn: åtta hundra
fyrtiofem; 14 Sackais barn: sju hundra sextio; 15 Binnuis barn:
sex hundra fyrtioåtta; 16 Bebais barn: sex hundra tjuguåtta; 17
Asgads barn: två tusen tre hundra tjugutvå; 18 Adonikams barn:
sex hundra sextiosju; 19 Bigvais barn: två tusen sextiosju; 20
Adins barn: sex hundra femtiofem; 21 Aters barn av Hiskia:
nittioåtta; 22 Hasums barn: tre hundra tjuguåtta; 23 Besais barn:
tre hundra tjugufyra; 24 Harifs barn: ett hundra tolv; 25 Gibeons
barn: nittiofem; 26 männen från Bet-Lehem och Netofa: ett
hundra åttioåtta; 27 männen från Anatot: ett hundra tjuguåtta;
28 männen från Bet-Asmavet: fyrtiotvå; 29 männen från Kirjat-
Jearim, Kefira och Beerot: sju hundra fyrtiotre; 30 männen från
Rama och Geba: sex hundra tjuguen; 31 männen från Mikmas:
ett hundra tjugutvå; 32 männen från Betel och Ai: ett hundra
tjugutre; 33 männen från det andra Nebo: femtiotvå; 34 den
andre Elams barn: ett tusen två hundra femtiofyra; 35 Harims
barn: tre hundra tjugu; 36 Jerikos barn: tre hundra fyrtiofem; 37
Lods, Hadids och Onos barn: sju hundra tjuguen; 38 Senaas
barn: tre tusen nio hundra trettio. 39 Av prästerna: Jedajas
barn av Jesuas hus: nio hundra sjuttiotre; 40 Immers barn:
ett tusen femtiotvå; 41 Pashurs barn: ett tusen två hundra
fyrtiosju; 42 Harims barn: ett tusen sjutton. 43 Av leviterna:
Jesuas barn av Kadmiel, av Hodevas barn: sjuttiofyra; 44 av
sångarna: Asafs barn: ett hundra fyrtioåtta; 45 av dörrvaktarna:
Sallums barn, Aters barn, Talmons barn, Ackubs barn, Hatitas
barn, Sobais barn: ett hundra trettioåtta. 46 Av tempelträlarna:
Sihas barn, Hasufas barn, Tabbaots barn, 47 Keros' barn,
Sias barn, Padons barn, 48 Lebanas barn, Hagabas barn,
Salmais barn, 49 Hanans barn, Giddels barn, Gahars barn, 50
Reajas barn, Resins barn, Nekodas barn, 51 Gassams barn,
Ussas barn, Paseas barn, 52 Besais barn, Meunims barn,
Nefusesims barn, 53 Bakbuks barn, Hakufas barn, Harhurs
barn, 54 Basluts barn, Mehidas barn, Harsas barn, 55 Barkos'
barn, Siseras barn, Temas barn, 56 Nesias barn, Hatifas barn.
57 Av Salomos tjänares barn: Sotais barn, Soferets barn, Peridas
barn, 58 Jaalas barn, Darkons barn, Giddels barn, 59 Sefatjas
barn, Hattils barn, Pokeret-Hassebaims barn, Amons barn. 60
Tempelträlarna och Salomos tjänares barn utgjorde tillsammans
tre hundra nittiotvå. 61 Och dessa voro de som drogo åstad
från Tel-Mela, Tel-Harsa, Kerub, Addon och Immer, men som
icke kunde uppgiva sina familjer och sin släkt, och huruvida de
voro av Israel: 62 Delajas barn, Tobias barn, Nekodas barn, sex
hundra fyrtiotvå. 63 Och av prästerna: Habajas barn, Hackos'
barn, Barsillais barn, hans som tog en av gileaditen Barsillais
döttrar till hustru och blev uppkallad efter deras namn. 64 Dessa
sökte efter sina släktregister, men man kunde icke finna dem;
därför blevo de såsom ovärdiga uteslutna från prästadömet. 65
Och ståthållaren tillsade dem att de icke skulle få äta av det
högheliga, förrän en präst uppstode med urim och tummim.
66 Hela församlingen utgjorde sammanräknad fyrtiotvå tusen
tre hundra sextio, 67 förutom deras tjänare och tjänarinnor,
som voro sju tusen tre hundra trettiosju. Och till dem hörde
två hundra fyrtiofem sångare och sångerskor. 69 Och de hade
fyra hundra trettiofem kameler och sex tusen sju hundra tjugu
åsnor. 70 Och somliga bland huvudmännen för familjerna gåvo
skänker till arbetet. Ståthållaren gav till kassan i guld ett tusen
dariker, därtill femtio skålar och fem hundra trettio prästerliga
livklädnader. 71 Och somliga bland huvudmännen för familjerna
gåvo till arbetskassan i guld tjugu tusen dariker och i silver
två tusen två hundra minor. 72 Och det övriga folkets gåvor
utgjorde i guld tjugu tusen dariker och i silver två tusen minor,
så ock sextiosju prästerliga livklädnader. 73 Och prästerna,
leviterna, dörrvaktarna, sångarna, en del av meniga folket samt
tempelträlarna, korteligen hela Israel, bosatte sig i sina städer."

8 När sjunde månaden nalkades och Israels barn voro bosatta
i sina städer, församlade sig folket, alla såsom en man,
på den öppna platsen framför Vattenporten; och de bådo
Esra, den skriftlärde, att hämta fram Moses lagbok, den som
HERREN hade givit åt Israel. 2 Då framlade prästen Esra
lagen för församlingen, för både män och kvinnor, alla som
kunde förstå vad de hörde; detta var på första dagen i sjunde
månaden. 3 Och han föreläste därur vid den öppna platsen
framför Vattenporten, från dagningen till middagen, för män
och kvinnor, dem som kunde förstå det; och allt folket lyssnade
till lagboken. 4 Och Esra, den skriftlärde, stod på en hög
träställning som man hade gjort för det ändamålet; och bredvid
honom stodo Mattitja, Sema, Anaja, Uria, Hilkia och Maaseja på

hans högra sida, och till vänster om honom Pedaja, Misael,
Malkia, Hasum, Hasbaddana, Sakarja och Mesullam. 5 Och
Esra öppnade boken, så att allt folket såg det, ty han stod högre
än allt folket; och när han öppnade den, stod allt folket upp.
6 Och Esra lovade den store HERREN Gud, och allt folket
svarade: "Amen, Amen", med uppräckta händer; och de böjde
sig ned och tillbådo HERREN med ansiktet mot jorden. 7 Och
Jesua, Bani, Serebja, Jamin, Ackub, Sabbetai, Hodia, Maaseja,
Kelita, Asarja, Josabad, Hanan, Pelaja och de andra leviterna
undervisade folket i lagen, medan folket stod där, var och en
på sin plats. 8 Och de föreläste tydligt ur boken, ur Guds lag;
och de utlade meningen, så att man förstod det som lästes.
9 Och Nehemja, han som var ståthållare, och prästen Esra,
den skriftlärde, och leviterna, som undervisade folket, sade
till allt folket: "Denna dag är helgad åt HERREN, eder Gud;
sörjen icke och gråten icke." Ty allt folket grät, när de hörde
lagens ord. 10 Och han sade ytterligare till dem: "Gån bort
och äten eder bästa mat och dricken edert sötaste vin, och
sänden omkring gåvor därav till dem som icke hava något tillrett
åt sig, ty denna dag är helgad åt vår Herre. Och varen icke
bedrövade, ty fröjd i HERREN är eder starkhet." 11 Också
leviterna lugnade allt folket och sade: "Varen stilla, ty dagen är
helig; varen icke bedrövade." 12 Och allt folket gick bort och åt
och drack; de sände ock omkring gåvor av den mat de hade
tillagat och gjorde sig mycket glada; ty de hade aktat på det
som man hade kungjort för dem. 13 Dagen därefter församlade
sig huvudmännen för hela folkets familjer, så ock prästerna och
leviterna, till Esra, den skriftlärde, för att giva närmare akt på
lagens ord. 14 Och de funno skrivet i lagen att HERREN genom
Mose hade bjudit att Israels barn skulle bo i lövhyddor under
högtiden i sjunde månaden, 15 och att man skulle kungöra och
låta utropa i alla deras städer och i Jerusalem och säga: "Gån ut
på bergen och hämten löv av olivträd, planterade eller vilda, och
löv av myrten, palmträd och andra lummiga träd, och gören
lövhyddor, såsom det är föreskrivet." 16 Då gick folket ut och
hämtade sådant och gjorde sig hyddor på tak och på gårdar, var
och en åt sig, så ock på gårdarna till Guds hus och på den
öppna platsen vid Vattenporten och på den öppna platsen vid
Efraimsporten. 17 Och hela församlingen, så många som hade
kommit tillbaka ifrån fångenskapen, gjorde sig lövhyddor och
bodde i dessa hyddor. Ty från Jesuas, Nuns sons, dagar ända
till den dagen hade Israels barn icke gjort så. Och där rådde
mycket stor glädje. 18 Och man föreläste ur Guds lagbok var
dag, från den första dagen till den sista. Och de höllo högtid i
sju dagar, och på åttonde dagen hölls en högtidsförsamling på
föreskrivet sätt.

9 Men på tjugufjärde dagen i samma månad församlade sig
Israels barn och höllo fasta och klädde sig i sorgdräkt och
strödde jord på sina huvuden. 2 Och de som voro av Israels släkt
avskilde sig från alla främlingar och trädde så fram och bekände
sina synder och sina fäders missgärningar. 3 Och de stodo
upp, var och en på sin plats, och man föreläste ur HERRENS,
deras Guds, lagbok under en fjärdedel av dagen; och under en
annan fjärdedel bekände de sina synder och tillbådo HERREN,
sin Gud. 4 Och Jesua och Bani, Kadmiel, Sebanja, Bunni,
Serebja, Bani och Kenani trädde upp på leviternas upphöjning
och ropade med hög röst till HERREN, sin Gud. 5 Och leviterna
Jesua och Kadmiel, Bani, Hasabneja, Serebja, Hodia, Sebanja
och Petaja sade: "Stån upp och loven HERREN, eder Gud,
från evighet till evighet. Ja, lovat vare ditt härliga namn, som
är upphöjt över allt lov och pris. 6 Du allena är HERREN.
Du har gjort himlarna och himlarnas himmel och hela deras
härskara, jorden och allt vad därpå är, haven och allt vad som är
i dem, och det är du som behåller det allt vid liv; och himmelens
härskara tillbeder dig. 7 Du är HERREN Gud, som utvalde
Abram och förde honom ut från det kaldeiska Ur och gav honom
namnet Abraham. 8 Och du fann hans hjärta fast i tron inför
dig, och du slöt med honom det förbundet att du skulle giva åt
hans säd kananéernas, hetiternas, amoréernas, perisséernas,
jebuséernas och girgaséernas land, ja, giva det åt dem; och
du uppfyllde dina ord, ty du är rättfärdig. 9 Och du såg till
våra fäders betryck i Egypten och hörde deras rop vid Röda
havet. 10 Du gjorde tecken och under på Farao och på alla hans
tjänare och på allt folket i hans land; ty du förnam att dessa
handlade övermodigt mot dem, och du gjorde dig ett namn,
som är detsamma än i dag. 11 Havet klöv du itu för dem, så att
de gingo mitt igenom havet på torr mark; men deras förföljare
lät du sjunka i djupet såsom stenar, i väldiga vatten. 12 Du
ledde dem om dagen med en molnstod, och om natten med en
eldstod, för att lysa dem på den väg de skulle gå. 13 Och du
steg ned på berget Sinai och talade till dem från himmelen och
gav dem rättfärdiga rätter och riktiga lagar, goda stadgar och
bud. 14 Du gav dem kunskap om din heliga sabbat och gav dem
bud och stadgar och lag genom din tjänare Mose. 15 Och du
gav dem bröd från himmelen, när de hungrade, och lät vatten
komma ut ur klippan, när de törstade; och du tillsade dem att gå
och taga i besittning det land som du med upplyft hand hade
lovat giva åt dem. 16 Men våra fäder, de voro övermodiga; de
voro hårdnackade, så att de icke hörde på dina bud. 17 De
ville icke höra och tänkte icke på de under som du hade gjort
med dem, utan voro hårdnackade och valde i sin gensträvighet
en anförare, för att vända tillbaka till sin träldom. Men du är
en förlåtande Gud, nådig och barmhärtig, långmodig och stor i
mildhet; och du övergav dem icke. 18 Nej, fastän de gjorde åt
sig en gjuten kalv och sade: 'Detta är din Gud, han som har
fört dig upp ur Egypten', och fastän de gjorde sig skyldiga till
stora hädelser, 19 så övergav du dem likväl icke i öknen, efter
din stora barmhärtighet. Molnstoden vek om dagen icke ifrån
dem, utan ledde dem på vägen, ej heller eldstoden om natten,
utan lyste dem på den väg de skulle gå. 20 Din gode Ande
sände du att undervisa dem, och ditt manna förvägrade du icke
deras mun, och vatten gav du dem, när de törstade. 21 I fyrtio
år försörjde du dem i öknen, så att intet fattades dem; deras
kläder blevo icke utslitna, och deras fötter svullnade icke. 22
Och du gav dem riken och folk och utskiftade lotter åt dem på
skilda håll; och de intogo Sihons land, det land som tillhörde
konungen i Hesbon, och det land som tillhörde Og, konungen i
Basan 23 Och du lät deras barn bliva talrika såsom stjärnorna
på himmelen, och förde dem in i det land varom du hade sagt till

deras fäder att de skulle komma dit och taga det i besittning.
24 Så kommo då barnen och togo landet i besittning, och du
kuvade för dem landets inbyggare, kananéerna, och gav dessa i
deras hand, både konungarna och folken där i landet, så att de
gjorde med dem vad de ville. 25 Och de intogo befästa städer
och ett bördigt land och kommo i besittning av hus, fulla med
allt gott, och av uthuggna brunnar, vingårdar, olivplanteringar
och fruktträd i myckenhet; och de åto och blevo mätta och feta
och gjorde sig glada dagar av ditt myckna goda. 26 Men de
blevo genträviga och satte sig upp mot dig och kastade din lag
bakom sin rygg och dräpte dina profeter, som varnade dem
och ville omvända dem till dig; och de gjorde sig skyldiga till
stora hädelser. 27 Då gav du dem i deras ovänners hand, så att
dessa förtryckte dem; men när de i sin nöds tid ropade till dig,
hörde du det från himmelen, och efter din stora barmhärtighet
gav du dem frälsare, som frälste dem ur deras ovänners hand.
28 När de så kommo till ro, gjorde de åter vad ont var inför dig.
Då överlämnade du dem i deras fienders hand, så att dessa
fingo råda över dem; men när de åter ropade till dig, då hörde
du det från himmelen och räddade dem efter din barmhärtighet,
många gånger. 29 Och du varnade dem och ville omvända dem
till din lag; men de voro övermodiga och hörde icke på dina
bud, utan syndade mot dina rätter, om vilka det gäller att den
människa som gör efter dem får leva genom dem; de spjärnade
emot i genträvighet och voro hårdnackade och ville icke höra.
30 Du hade fördrag med dem i många år och varnade dem med
din Ande genom dina profeter, men de lyssnade icke därtill;
då gav du dem i de främmande folkens hand. 31 Men i din
stora barmhärtighet gjorde du icke alldeles ände på dem och
övergav dem icke; ty du är en nådig och barmhärtig Gud. 32
Och nu, vår Gud, du store, väldige och fruktansvärde Gud, du
som håller förbund och bevarar nåd, nu må du icke akta för
ringa all den vedermöda som har träffat oss, våra konungar,
våra furstar, våra präster, våra fäder och hela ditt folk, ifrån de
assyriska konungarnas dagar ända till denna dag. 33 Nej, du är
rättfärdig vid allt det som har kommit över oss; ty du har visat
dig trofast, men vi hava varit ogudaktiga. 34 Och våra konungar,
våra furstar, våra präster och våra fäder hava icke gjort efter din
lag och icke aktat på dina bud och på de varningar som du har
låtit komma till dem. 35 Och fastän de sutto i sitt eget rike i det
myckna goda som du hade givit dem, och i det rymliga och
bördiga land som du hade upplåtit för dem, hava de ändå icke
tjänat dig och icke omvänt sig från sina onda gärningar. 36 Se,
vi äro nu andras tjänare; i det land som du gav åt våra fäder, för
att de skulle äta dess frukt och dess goda, just där äro vi andras
tjänare, 37 och sin rika avkastning giver det åt de konungar
som du för våra synders skull har satt över oss. Och de råda
över våra kroppar och vår boskap såsom de vilja, och vi äro i
stor nöd." 38 På grund av allt detta slöto vi ett fast förbund och
uppsatte det skriftligen; och på skrivelsen, som försågs med
sigill, stodo våra furstars, våra leviters och våra prästers namn.

10 Följande namn stodo på skrivelserna som buro sigillen:
Nehemja, ståthållaren, Hakaljas son, och Sidkia, 2 Seraja,
Asarja, Jeremia, 3 Pashur, Amarja, Malkia, 4 Hattus, Sebanja,
Malluk, 5 Harim, Meremot, Obadja, 6 Daniel, Ginneton, Baruk,
7 Mesullam, Abia, Mijamin, 8 Maasja, Bilgai, Semaja; dessa voro
prästerna. 9 Och leviterna voro: Jesua, Asanjas son, Binnui, av
Henadads barn, Kadmiel, 10 så ock deras bröder: Sebanja,
Hodia, Kelita, Pelaja, Hanan, 11 Mika, Rehob, Hasabja, 12
Sackur, Serebja, Sebanja, 13 Hodia, Bani och Beninu. 14
Folkets huvudmän voro: Pareos, Pahat-Moab, Elam, Sattu,
Bani, 15 Bunni, Asgad, Bebai, 16 Adonia, Bigvai, Adin, 17 Ater,
Hiskia, Assur, 18 Hodia, Hasum, Besai, 19 Harif, Anatot, Nobai,
20 Magpias, Mesullam, Hesir, 21 Mesesabel, Sadok, Jaddua, 22
Pelatja, Hanan, Anaja, 23 Hosea, Hananja, Hassub, 24 Hallohes,
Pilha, Sobek, 25 Rehum, Hasabna, Maaseja, 26 Ahia, Hanan,
Anan, 27 Malluk, Harim och Baana. 28 Och det övriga folket,
prästerna, leviterna, dörrvaktarna, sångarna, tempelträlarna och
alla de som hade avskilt sig från de främmande folken och vänt
sig till Guds lag, så ock deras hustrur, söner och döttrar, alla
som hade kommit till moget förstånd, 29 dessa slöto sig till sina
förnämligare bröder och gingo ed och svuro att de skulle vandra
efter Guds lag, den som hade blivit given genom Guds tjänare
Mose, och att de skulle hålla och göra efter alla HERRENS, vår
HERRES, bud och rätter och stadgar, 30 att vi icke skulle giva
våra döttrar åt de främmande folken, ej heller taga deras döttrar
till hustrur åt våra söner. 31 Och när de främmande folken förde
in handelsvaror eller något slags säd till salu på sabbatsdagen,
skulle vi icke köpa det av dem på sabbat eller helgdag; och vi
skulle låta vart sjunde år vara friår och då avstå från alla slags
krav. 32 Och vi fastställde för oss den förpliktelsen att såsom
vår gärd årligen erlägga en tredjedels sikel till tjänsten i vår
Guds hus, 33 nämligen till skådebröden, och till det dagliga
brännoffret, och till offren på sabbaterna, vid nymånaderna och
högtiderna, och till tackoffren, och till syndoffren för Israels
försoning, och till allt arbete i vår Guds hus. 34 Och vi, prästerna,
leviterna och folket, kastade lott angående vedoffret, huru man
årligen skulle föra det till vår Guds hus på bestämda tider, efter
våra familjer, för att antändas på HERRENS, vår Guds, altare,
såsom det är föreskrivet i lagen. 35 Och vi skulle årligen föra till
HERRENS hus förstlingen av vår mark, och förstlingen av all
frukt på alla slags träd, 36 och de förstfödda av våra söner och
av vår boskap, såsom det är föreskrivet i lagen; vi skulle föra till
vår Guds hus de förstfödda både av våra fäkreatur och av vår
småboskap, till prästerna som gjorde tjänst i vår Guds hus. 37
Och förstlingen av vårt mjöl och våra offergärder, så ock av allt
slags trädfrukt, av vin och olja skulle vi föra till prästerna, in i
kamrarna i vår Guds hus, och tionden av vår jord till leviterna; ty
det var leviterna som skulle uppbära tionden i alla de städer vid
vilka vi brukade jorden. 38 Och en präst, en av Arons söner,
skulle vara med leviterna, när leviterna uppburo tionden; och
själva skulle leviterna föra tionden av sin tionde upp till vår Guds
hus, in i förrådshusets kamrar. 39 Ty såväl de övriga israeliterna
som Levi barn skulle föra sin offergärd av säd, vin och olja in
i dessa kamrar, där helgedomens kärl och de tjänstgörande
prästerna, ävensom dörrvaktarna och sångarna voro. Alltså
skulle vi icke försumma vår Guds hus.

11 Och folkets furstar bodde i Jerusalem; men det övriga
folket kastade lott, för att så var tionde man skulle utses

att bo i Jerusalem, den heliga staden, medan nio tiondedelar
skulle bo i de andra städerna. 2 Och folket välsignade alla de
män som frivilligt bosatte sig i Jerusalem. 3 Och de huvudmän i
hövdingdömet, som bodde i Jerusalem, bodde var och en där
han hade sin arvsbesittning, i sin stad; vanliga israeliter, präster,
leviter och tempelträlar, så ock Salomos tjänares barn. 4 I
Jerusalem bodde en del av Juda barn och en del av Benjamins
barn, nämligen: Av Juda barn: Ataja, son till Ussia, son till
Sakarja, son till Amarja, son till Sefatja, son till Mahalalel, av
Peres' barn, 5 så ock Maaseja, son till Baruk, son till Kol-
Hose, son till Hasaja, son till Adaja, son till Jojarib, son till
Sakarja, silonitens son. 6 Peres' barn som bodde i Jerusalem
utgjorde tillsammans fyra hundra sextioåtta stridbara män. 7
Och Benjamins barn voro dessa: Sallu, son till Mesullam, son till
Joed, son till Pedaja, son till Kolaja, son till Maaseja, son till Itiel,
son till Jesaja, 8 och näst honom Gabbai och Sallai, nio hundra
tjuguåtta. 9 Joel, Sikris son, var tillsyningsman över dem, och
Juda, Hassenuas son, var den andre i befälet över staden.
10 Av prästerna: Jedaja, Jojaribs son, Jakin 11 samt Seraja,
son till Hilkia, son till Mesullam, son till Sadok, son till Merajot,
son till Ahitub, fursten i Guds hus, 12 så ock deras bröder,
som förrättade sysslorna i huset, åtta hundra tjugutvå; vidare
Adaja, son till Jeroham, son till Pelalja, son till Amsi, son till
Sakarja, son till Pashur, son till Malkia, 13 så ock hans bröder,
huvudmän för familjer, två hundra fyrtiotvå; vidare Amassai, son
till Asarel, son till Asai, son till Mesillemot, son till Immer, 14
så ock deras bröder, dugande män, ett hundra tjuguåtta; och
tillsyningsman över dem var Sabdiel, Haggedolims son. 15 Och
av leviterna: Semaja, son till Hassub, son till Asrikam, son till
Hasabja, son till Bunni, 16 så ock Sabbetai och Josabad, som
hade uppsikten över de yttre sysslorna vid Guds hus och hörde
till leviternas huvudmän, 17 vidare Mattanja, son till Mika, son
till Sabdi, son till Asaf, sånganföraren, som vid bönen tog upp
lovsången, och Bakbukja, den av hans bröder, som var närmast
efter honom, och Abda, son till Sammua, son till Galal, son till
Jeditun. 18 Leviterna i den heliga staden utgjorde tillsammans
två hundra åttiofyra. 19 Och dörrvaktarna, Ackub, Talmon och
deras bröder, som höllo vakt vid portarna, voro ett hundra
sjuttiotvå. 20 Och de övriga israeliterna, prästerna och leviterna
bodde i alla de andra städerna i Juda, var och en i sin arvedel.
21 Men tempelträlarna bodde på Ofel, och Siha och Gispa hade
uppsikten över tempelträlarna. 22 Och tillsyningsman bland
leviterna i Jerusalem vid sysslorna i Guds hus var Ussi, son till
Bani, son till Hasabja, son till Mattanja, son till Mika, av Asafs
barn, sångarna. 23 Ty ett kungligt påbud var utfärdat angående
dem, och en bestämd utanordning var för var dag fastställd för
sångarna. 24 Och Petaja, Mesesabels son, av Seras, Judas
sons, barn, gick konungen till handa i var sak som rörde folket.
25 Och i byarna med tillhörande utmarker bodde ock en del
av Juda barn: i Kirjat-Arba och underlydande orter, I Dibon
och underlydande orter, i Jekabseel och dess byar, 26 vidare i
Jesua, Molada, Bet-Pelet 27 och Hasar-Sual, så ock i Beer-
Seba och underlydande orter, 28 i Siklag, ävensom i Mekona
och underlydande orter, 29 i En-Rimmon, Sorga, Jarmut, 30
Sanoa, Adullam och deras byar, i Lakis med dess utmarker, i
Aseka och underlydande orter; och de hade sina boningsorter
från Beer- Seba ända till Hinnoms dal. 31 Och Benjamins barn
hade sina boningsorter från Geba: i Mikmas och Aja, så ock
i Betel och underlydande orter, 32 i Anatot, Nob, Ananja, 33
Hasor, Rama, Gittaim, 34 Hadid, Seboim, Neballat, 35 Lod,
Ono, och Timmermansdalen. 36 Och av leviterna blevo några
avdelningar från Juda räknade till Benjamin.

12 Och dessa voro de präster och leviter som drogo upp med
Serubbabel, Sealtiels son, och Jesua: Seraja, Jeremia,
Esra, 2 Amarja, Malluk, Hattus, 3 Sekanja, Rehum, Meremot,
4 Iddo, Ginnetoi, Abia, 5 Mijamin, Maadja, Bilga, 6 Semaja,
Jojarib, Jedaja, 7 Sallu, Amok, Hilkia och Jedaja. Dessa voro
huvudmän för prästerna och för sina bröder i Jesuas tid. 8
Och leviterna voro: Jesua, Binnui, Kadmiel, Serebja, Juda
och Mattanja, som jämte sina bröder förestod lovsången; 9
vidare Bakbukja och Unno, deras bröder, som hade sina platser
mitt emot dem, så att var avdelning hade sin tjänstgöring.
10 Och Jesua födde Jojakim, och Jojakim födde Eljasib, och
Eljasib Jojada, 11 och Jojada födde Jonatan, och Jonatan födde
Jaddua. 12 Och i Jojakims tid voro huvudmännen för prästernas
familjer följande: för Seraja Meraja, för Jeremia Hananja, 13 för
Esra Mesullam, för Amarja Johanan, 14 för Malluki Jonatan, för
Sebanja Josef, 15 för Harim Adna, för Merajot Helkai, 16 för Iddo
Sakarja, för Ginneton Mesullam, 17 för Abia Sikri, för Minjamin,
för Moadja Piltai, 18 för Bilga Sammua, för Semaja Jonatan, 19
för Jojarib Mattenai, för Jedaja Ussi, 20 för Sallai Kallai, för Amok
Eber, 21 för Hilkia Hasabja, för Jedaja Netanel. 22 I Eljasibs,
Jojadas, Johanans och Jadduas tid blevo huvudmännen för
leviternas familjer upptecknade, ävenså prästerna under persern
Darejaves' regering. 23 Huvudmännen för Levi barns familjer äro
upptecknade i krönikeboken, ända till Johanans, Eljasibs sons,
tid. 24 Och leviternas huvudmän voro Hasabja, Serebja och
Jesua, Kadmiels son, samt deras bröder, som stodo mitt emot
dem för att lova och tacka, såsom gudsmannen David hade
bjudit, den ena tjänstgörande avdelningen jämte den andra.
25 Mattanja, Bakbukja, Obadja, Mesullam, Talmon och Ackub
höllo såsom dörrvaktare vakt över förrådshusen vid portarna. 26
Dessa levde i Jojakims, Jesuas sons, Josadaks sons, tid, och i
Nehemjas, ståthållarens, och i prästen Esras, den skriftlärdes,
tid. 27 Och när Jerusalems mur skulle invigas, uppsökte man
leviterna på alla deras orter och förde dem till Jerusalem för
att hålla invignings- och glädjehögtid under tacksägelse och
sång, med cymbaler, psaltare och harpor. 28 Då församlade sig
sångarnas barn såväl från nejden runt omkring Jerusalem som
från netofatiternas byar, 29 ävensom från Bet-Haggilgal och från
Gebas och Asmavets utmarker; ty sångarna hade byggt sig
byar runt omkring Jerusalem. 30 Och prästerna och leviterna
renade sig och renade sedan folket, portarna och muren. 31
Och jag lät Juda furstar stiga upp på muren. Därefter anordnade
jag två stora lovsångskörer och högtidståg; den ena kören gick
till höger ovanpå muren, fram till Dyngporten. 32 Och dem
följde Hosaja och ena hälften av Juda furstar 33 samt Asarja,
Esra och Mesullam, 34 Juda, Benjamin, Semaja och Jeremia,
35 ävensom några av prästerna söner med trumpeter, vidare

Sakarja, son till Jonatan, son till Semaja, son till Mattanja, son
till Mikaja, son till Sackur, son till Asaf, 36 så ock hans bröder
Semaja, Asarel, Milalai, Gilalai, Maai, Netanel och Juda samt
Hanani, med gudsmannen Davids musikinstrumenter; och Esra,
den skriftlärde, gick i spetsen för dem. 37 Och de gingo över
Källporten och rakt fram uppför trapporna till Davids stad, på
trappan i muren ovanför Davids hus, ända fram till Vattenporten
mot öster. 38 Och efter den andra lovsångskören, som gick
åt motsatt håll, följde jag med andra hälften av folket, ovanpå
muren, upp genom Ugnstornet ända till Breda muren, 39 vidare
över Efraimsporten, Gamla porten och Fiskporten och genom
Hananeltornet, ända fram till Fårporten; och de stannade vid
Fängelseporten. 40 Sedan trädde de båda lovsångskörerna upp
i Guds hus, och likaså jag och ena hälften av föreståndarna
jämte mig, 41 så ock prästerna Eljakim, Maaseja, Minjamin,
Mikaja, Eljoenai, Sakarja och Hananja, med trumpeterna, 42
och Maaseja, Semaja, Eleasar, Ussi, Johanan, Malkia, Elam
och Eser. Och sångarna läto sången ljuda under Jisrajas
anförarskap. 43 Och de offrade på den dagen stora offer och
voro glada, ty Gud hade berett dem stor glädje; också kvinnor
och barn voro glada. Och glädjen från Jerusalem hördes vida
omkring. 44 Vid samma tid tillsattes män som skulle förestå
förrådskamrarna där offergärder, förstling och tionde nedlades;
de skulle i dem hopsamla från stadsåkrarna det som efter
lagen tillkom prästerna och leviterna. Ty glädje rådde i Juda
över att prästerna och leviterna nu gjorde sin tjänst. 45 Dessa
iakttogo nu vad som var att iakttaga vid gudstjänsten och vid
reningarna, och likaså gjorde sångarna och dörrvaktarna sin
tjänst, såsom David och hans son Salomo hade bjudit. 46 Ty
redan i fordom tid, på Davids och Asafs tid, hans som var
anförare för sångarna, sjöngos lov- och tacksägelsesånger till
Gud. 47 Och nu under Serubbabels och Nehemjas tid gav hela
Israel åt sångarna och dörrvaktarna vad som tillkom dem för
var dag; och man gav åt leviterna deras helgade andel, och
leviterna gåvo åt Arons söner deras helgade andel.

13 Vid samma tid föreläste man ur Moses bok för folket,
och man fann däri skrivet att ingen ammonit eller moabit
någonsin skulle få komma in i Guds församling, 2 därför att de
icke hade kommit Israels barn till mötes med mat och dryck, utan
hade lejt Bileam emot dem till att förbanna dem; fastän vår Gud
förvandlade förbannelsen till välsignelse. 3 Och när de hade
hört lagen, avskilde de allt slags främmande folk från Israel. 4
Men en tid förut hade prästen Eljasib, som var satt att förestå
kammaren i vår Guds hus, och som var en frände till Tobia, 5 åt
denne inrett en stor kammare, där man förut plägade lägga in
spisoffret, rökelsen och kärlen och den tionde av säd, vin och
olja, som var bestämd åt leviterna, sångarna och dörrvaktarna,
så ock offergärden åt prästerna. 6 Men under allt detta var jag
icke i Jerusalem; ty i den babyloniske konungen Artasastas
trettioandra regeringsår hade jag återkommit till konungen. Men
sedan jag efter någon tid hade utbett mig tillstånd av konungen,
7 begav jag mig till Jerusalem. Och när jag där förnam det onda
som Eljasib hade gjort till förmån för Tobia, då han hade inrett åt
honom en kammare i förgårdarna till Guds hus, 8 misshagade
detta mig högeligen; och jag lät kasta allt Tobias bohag ut ur
kammaren. 9 Därefter tillsade jag att man skulle rena kamrarna,
och jag lät åter ställa in i dem Guds hus' kärl, så ock spisoffret
och rökelsen. 10 Och när jag vidare fick veta att man icke
hade givit åt leviterna vad dem tillkom, varför ock leviterna och
sångarna, i stället för att förrätta sina sysslor, hade avvikit var
och en till sitt jordagods, 11 då förebrådde jag föreståndarna
detta och sade: "Varför har Guds hus blivit så försummat?" Och
jag hämtade dem tillhopa och lät dem inställa sig på sina platser.
12 Och hela Juda förde fram till förrådshusen sin tionde av
säd, vin och olja; 13 och jag satte prästen Selemja och Sadok,
den skriftlärde, och Pedaja, en av leviterna, till förvaltare över
förrådshusen och gav dem till biträde Hanan, son till Sackur,
son till Mattanja; ty dessa voro ansedda såsom pålitliga män,
och de skulle nu ombesörja utdelningen åt sina bröder. 14 Tänk
fördenskull på mig, min Gud, och låt icke de fromma gärningar
bliva utplånade, som jag har gjort för min Guds hus och för
tjänstgöringen där! 15 Vid samma tid såg jag i Juda huru man
trampade vinpressarna på sabbaten och förde hem säd, som
man lastade på åsnor, så ock vin, druvor och fikon och annat
lastgods av olika slag, och huru man förde sådant till Jerusalem
på sabbatsdagen; och jag varnade dem, när de sålde dessa
livsförnödenheter. 16 Och tyrierna, som vistades där, förde in
fisk och alla slags varor och sålde dem på sabbaten till judarna,
och detta i Jerusalem. 17 Då förebrådde jag Juda ädlingar detta
och sade till dem: "Huru kunnen I handla så illa och därmed
ohelga sabbatsdagen? 18 Var det icke därför att edra fäder
gjorde sådant som vår Gud lät all denna olycka komma över
oss och över denna stad? Och nu dragen I ännu större vrede
över Israel genom att så ohelga sabbaten." 19 Och så snart det
begynte bliva mörkt i Jerusalems portar före sabbaten, tillsade
jag att man skulle stänga dörrarna; jag tillsade ock att man icke
skulle öppna dem förrän efter sabbaten. Och jag ställde några
av mina tjänare på vakt vid portarna, för att intet lastgods skulle
kunna föras in på sabbatsdagen. 20 Då stannade köpmän och
försäljare av alla slags varor utanför Jerusalem över natten, och
det både en och två gånger. 21 Men jag varnade dem och sade
till dem: "Varför stannen I över natten framför muren? Om I
ännu en gång gören så, skall jag låta min hand drabba eder." 22
Och jag tillsade leviterna att de skulle rena sig och komma och
hålla vakt vid portarna, för att sabbatsdagen måtte hållas helig.
Tänk ock därför på mig, min Gud, och hav misskund med mig
efter din stora nåd! 23 På den tiden såg jag också judiska män
som hade tagit till sig asdoditiska, ammonitiska och moabitiska
kvinnor. 24 Och deras barn talade till hälften asdoditiska -- ty
judiska kunde de icke tala riktigt -- eller ock något av de andra
folkens tungomål. 25 Då förebrådde jag dem detta och uttalade
förbannelser över dem, ja, några av dem slog jag och ryckte jag
i skägget. Och jag besvor dem vid Gud och sade: "I skolen
icke giva edra döttrar åt deras söner, ej heller skolen I av deras
döttrar taga hustrur åt edra söner eller åt eder själva. 26 Var det
icke med sådant som Salomo, Israels konung, försyndade sig?
Det fanns bland de många folken ingen konung som var hans
like, ty han var älskad av sin Gud, och Gud satte honom till
konung över hela Israel. Likväl kommo de främmande kvinnorna

också honom att synda. **27** Och nu skulle vi om eder få höra att
I haven gjort allt detta stora onda och varit otrogna mot vår
Gud, i det att I haven tagit till eder främmande kvinnor!" **28**
Och en son till Jojada, översteprästen Eljasibs son, var måg till
horoniten Sanballat; honom drev jag bort ifrån mig. **29** Tänk på
dem, min Gud, därför att de hava befläckat prästadömet och
prästadömets och leviternas förbund! **30** Så renade jag folket
ifrån allt främmande väsen; och jag fastställde vad prästerna
och leviterna skulle iakttaga, var och en i sin syssla, **31** och
huru vedoffret på bestämda tider skulle avlämnas, och huru
med förstlingsgåvorna skulle förfaras. Tänk härpå, min Gud, och
räkna mig det till godo!

Ester

1 I Ahasveros' tid -- den Ahasveros' som regerade från Indien
ända till Etiopien, över ett hundra tjugusju hövdingdömen
-- **2** under den tiden, medan konung Ahasveros satt på
konungatronen i Susans borg, tilldrog sig följande. **3** I sitt
tredje regeringsår gjorde han ett gästabud för alla sina furstar
och tjänare, varvid Persiens och Mediens härförare och hans
förnämsta män och furstarna i hövdingdömena voro samlade
inför honom. **4** Och han lät dem under många dagar se sin
konungsliga härlighet och rikedom och sin storhets glans och
prakt -- under ett hundra åttio dagar. **5** Och när dessa dagar
hade gått till ända, gjorde konungen ett sju dagars gästabud för
allt det folk som fanns i Susans borg, både stora och små, i
den inhägnade trädgård som hörde till konungapalatset. **6** Där
hängde tapeter av linne, bomull och mörkblått tyg, uppsatta med
vita och purpurröda snören i ringar av silver och på pelare av vit
marmor. Soffor av guld och silver stodo på ett golv som var inlagt
med grön och vit marmor och med pärlglänsande och svart sten.
7 Och dryckerna sattes fram i gyllene kärl, det ena icke likt det
andra, och konungsligt vin fanns i myckenhet, såsom det hövdes
hos en konung. **8** Och när man drack, gällde den lagen att intet
tvång skulle råda; ty konungen hade befallt alla sina hovmästare
att de skulle rätta sig efter vars och ens önskan. **9** Samtidigt
gjorde ock Vasti, drottningen, ett gästabud för kvinnorna i
konung Ahasveros' kungliga palats. **10** När då på sjunde dagen
konungens hjärta var glatt av vinet, befallde han Mehuman,
Bisseta, Harebona, Bigeta, Abageta, Setar och Karkas, de
sju hovmän som gjorde tjänst hos konung Ahasveros, **11** att
de skulle föra drottning Vasti, prydd med kunglig krona, inför
konungen, för att han skulle låta folken och furstarna se hennes
skönhet, ty hon var fager att skåda. **12** Men drottning Vasti
ville icke komma, fastän konungen befallde henne det genom
hovmännen. Då blev konungen mycket förtörnad. och hans
vrede upptändes. **13** Och konungen frågade de vise som voro
kunniga i tidstecknens tydning (ty konungens ärenden plägade
så läggas fram för alla i lag och rätt kunniga; **14** och han hade
vid sin sida Karsena, Setar, Admata, Tarsis, Meres, Marsena
och Memukan, de sju furstar i Persien och Medien, som voro
konungens närmaste män och innehade främsta platsen i riket);
han frågade: **15** "Vad skall man efter lag göra med drottning
Vasti, då hon nu icke har gjort vad konung Ahasveros befallde
genom hovmännen?" **16** Memukan svarade inför konungen och
furstarna: "Icke mot konungen allena har drottning Vasti gjort
illa, utan mot alla furstar och alla folk i alla konung Ahasveros'
hövdingdömen. **17** Ty vad drottningen har gjort skall komma ut
bland alla kvinnor, och skall leda till att de förakta sina män,
då de ju kunna säga: 'Konung Ahasveros befallde att man
skulle föra drottning Vasti inför honom, men hon kom icke.' **18**
Ja, redan i dag skola furstinnorna i Persien och Medien, när
de få höra vad drottningen har gjort, åberopa detta inför alla
konungens furstar, och därav skall komma förakt och förtret
mer än nog. **19** Om det så täckes konungen, må han därför
låta en kunglig befallning utgå -- och må denna uppteckas i
Persiens och Mediens lagar, så att den bliver orygglig -- att
Vasti icke mer skall få komma inför konung Ahasveros' ansikte;
och hennes konungsliga värdighet give konungen åt en annan,
som är bättre än hon. **20** När så den förordning som konungen
utfärdar bliver kunnig i hela hans rike, så stort det är, då skola
alla kvinnor giva sina män tillbörlig ära, både stora och små."
21 Detta tal behagade konungen och furstarna, och konungen
gjorde såsom Memukan hade sagt. **22** Skrivelser blevo sända
till alla konungens hövdingdömen, till vart hövdingdöme med
dess skrift och till vart folk på dess tungomål, att envar man
skulle vara herre i sitt hus och tala sitt folks tungomål.

2 Efter en tids förlopp, sedan konung Ahasveros' vrede hade
lagt sig, tänkte han åter på Vasti och vad hon hade gjort, och
vad som var beslutet om henne. **2** Då sade konungens män
som betjänade honom: "Må man för konungens räkning söka
upp unga och fagra jungfrur, **3** och må konungen i sitt rikes
alla hövdingdömen förordna vissa män som samla tillhopa alla
dessa unga och fagra jungfrur till fruhuset i Susans borg och
överlämna dem åt konungens hovman Hege, kvinnovaktaren,
och man give dem vad nödigt är till deras beredelse. **4** Och
den kvinna som konungen finner behag i blive drottning i Vastis
ställe." Detta tal behagade konungen, och han gjorde så. **5** I
Susans borg fanns då en judisk man som hette Mordokai, son
till Jair, son till Simei, son till Kis, en benjaminit; **6** denne hade
blivit bortförd från Jerusalem med de fångar som fördes bort
tillsammans med Jekonja, Juda konung, när denne fördes bort
av Nebukadnessar, konungen i Babel. **7** Han var fosterfader åt
Hadassa, som ock kallades Ester, hans farbroders dotter; ty
hon hade varken fader eller moder. Hon var en flicka med skön
gestalt, fager att skåda; och efter hennes faders och moders död
hade Mordokai upptagit henne såsom sin egen dotter. **8** Då nu
konungens befallning och påbud blev kunnigt, och många unga
kvinnor samlades tillhopa till Susans borg och överlämnades åt
Hegai, blev ock Ester hämtad till konungshuset och överlämnad
åt kvinnovaktaren Hegai. **9** Och flickan behagade honom och
fann nåd inför honom; därför skyndade han att giva henne vad
nödigt var till hennes beredelse, så ock den kost hon skulle
hava, ävensom att giva henne från konungshuset de sju tärnor
som utsågos åt henne. Och han lät henne med sina tärnor flytta
in i den bästa delen av fruhuset. **10** Men om sitt folk och sin släkt
hade Ester icke yppat något, ty Mordokai hade förbjudit henne
att yppa något därom. **11** Och Mordokai gick var dag fram och
åter utanför gården till fruhuset, för att få veta huru det stod till
med Ester, och vad som vederfors henne. **12** Nu var det så, att
när ordningen kom till den ena eller andra av de unga kvinnorna
att gå in till konung Ahasveros, sedan med henne hade förfarits
i tolv månader såsom det var påbjudet om kvinnorna (så lång tid
åtgick nämligen till att bereda dem: sex månader med myrraolja
och sex månader med välluktande kryddor och annat som var
nödigt till kvinnornas beredelse), **13** när alltså en kvinna gick
in till konungen, då fick hon taga med sig ifrån fruhuset till
konungshuset allt vad hon begärde. **14** Och sedan hon om
aftonen hade gått ditin, skulle hon om morgonen, när hon gick
tillbaka, gå in i det andra fruhuset och överlämnas åt konungens

hovman Saasgas, som hade vakten över bihustrurna. Hon fick
sedan icke mer komma in till konungen, om icke konungen hade
funnit sådant behag i henne, att hon uttryckligen blev kallad
till honom. 15 Då nu ordningen att gå in till konungen kom
till Ester, dotter till Abihail, farbroder till Mordokai, som hade
upptagit henne till sin dotter, begärde hon intet annat än det som
konungens hovman Hegai, kvinnovaktaren, rådde henne till.
Och Ester fann nåd för allas ögon, som sågo henne. 16 Ester
blev hämtad till konung Ahasveros i hans kungliga palats i tionde
månaden, det är månaden Tebet, i hans sjunde regeringsår. 17
Och Ester blev konungen kärare än alla de andra kvinnorna,
och hon fann nåd och ynnest inför honom mer än alla de andra
jungfrurna, så att han satte en kunglig krona på hennes huvud
och gjorde henne till drottning i Vastis ställe. 18 Och konungen
gjorde ett stort gästabud för alla sina furstar och tjänare, ett
gästabud till Esters ära; och han beviljade skattelindring åt sina
hövdingdömen och delade ut skänker, såsom det hövdes en
konung. 19 När sedermera jungfrur för andra gången samlades
tillhopa och Mordokai satt i konungens port 20 (men Ester
hade, såsom Mordokai bjöd henne, icke yppat något om sin
släkt och sitt folk, ty Ester gjorde efter Mordokais befallning,
likasom när hon var under hans vård), 21 vid den tiden, under
det att Mordokai satt i konungens port, blevo Bigetan och Teres,
två av de hovmän hos konungen, som höllo vakt vid tröskeln,
förbittrade på konung Ahasveros och sökte tillfälle att bära
hand på honom. 22 Härom fick Mordokai kunskap, och han
berättade det för drottning Ester; därefter omtalade Ester det för
konungen på Mordokais vägnar. 23 Saken blev nu undersökt
och så befunnen; och de blevo båda upphängda på trä. Och
detta upptecknades i krönikan, för konungen.

3 En tid härefter upphöjde konung Ahasveros agagiten Haman,
Hammedatas son, till hög värdighet och gav honom främsta
platsen bland alla de furstar som voro hos honom. 2 Och alla
konungens tjänare som voro i konungens port böjde knä och
föllo ned för Haman, ty så hade konungen bjudit om honom.
Men Mordokai böjde icke knä och föll icke ned för honom.
3 Då sade konungens tjänare som voro i konungens port till
Mordokai: "Varför överträder du konungens bud?" 4 Och när de
dag efter dag hade sagt så till honom, utan att han lyssnade
till dem, berättade de det för Haman, för att se om Mordokais
förklaring skulle få gälla: ty han hade berättat för dem att han
var en jude. 5 När nu Haman såg att Mordokai icke böjde knä
eller föll ned för honom, uppfylldes han med vrede. 6 Men det
syntes honom för ringa att bära hand allenast på Mordokai,
sedan man berättat för honom av vilket folk Mordokai var, utan
Haman sökte tillfälle att utrota alla judar som funnos i Ahasveros'
hela rike, därför att de voro Mordokais landsmän. 7 I första
månaden, det är månaden Nisan, i Ahasveros' tolfte regeringsår,
kastades pur, det är lott, inför Haman om var särskild dag
och var särskild månad intill tolfte månaden, det är månaden
Adar. 8 Och Haman sade till konung Ahasveros: "Här finnes ett
folk som bor kringspritt och förströtт bland de andra folken i
ditt rikes alla hövdingdömen. Deras lagar äro olika alla andra
folks, och de göra icke efter konungens lagar; därför är det
icke konungen värdigt att låta dem vara. 9 Om det så täckes
konungen, må fördenskull en skrivelse utfärdas, att man skall
förgöra dem. Tio tusen talenter silver skall jag då kunna väga
upp åt tjänstemännen till att läggas in i konungens skattkamrar."
10 Då tog konungen ringen av sin hand och gav den åt agagiten
Haman, Hammedatas son, judarnas ovän. 11 Därefter sade
konungen till Haman: "Silvret vare dig skänkt, och med folket må
du göra såsom du finner för gott." 12 Så blevo då konungens
sekreterare tillkallade på trettonde dagen i första månaden,
och en skrivelse, alldeles sådan som Haman ville, utfärdades
till konungens satraper och till ståthållarna över de särskilda
hövdingdömena och till furstarna över de särskilda folken, till
vart hövdingdöme med dess skrift och till vart folk på dess
tungomål. I konung Ahasveros' namn utfärdades skrivelsen, och
den beseglades med konungens ring. 13 Sedan kringsändes
med ilbud brev till alla konungens hövdingdömen, att man skulle
utrota, dräpa och förgöra judarna, både unga och gamla, både
barn och kvinnor, alla på en och samma dag, nämligen på
trettonde dagen i tolfte månaden, det är månaden Adar, varvid
ock deras ägodelar såsom byte skulle givas till plundring. 14 I
skrivelsen stod att i vart särskilt hövdingdöme ett påbud, öppet
för alla folk, skulle utfärdas, som innehöll att de skulle vara redo
den dagen. 15 Och på grund av konungens befallning drogo
ilbuden med hast åstad, så snart påbudet hade blivit utfärdat i
Susans borg. Men konungen och Haman satte sig ned till att
dricka, under det att bestörtning rådde i staden Susan.

4 När Mordokai fick veta allt vad som hade skett, rev han
sönder sina kläder och klädde sig i säck och aska, och gick
så ut i staden och uppgav högljudda och bittra klagorop. 2
Och han begav sig till konungens port och stannade framför
den, ty in i konungens port fick ingen komma, som var klädd i
sorgdräkt. 3 Och i vart hövdingdöme dit konungens befallning
och påbud kom blev stor sorg bland judarna, och de fastade,
gräto och klagade, ja, de flesta satte sig i säck och aska. 4
När nu Esters tjänarinnor och hovmän kommo och berättade
detta för henne, blev drottningen högeligen förskräckt; och hon
skickade ut kläder till Mordokai, för att man skulle kläda honom i
dem och taga av honom sorgdräkten; men han tog icke emot
dem. 5 Då kallade Ester till sig Hatak, en av de hovmän som
konungen hade anställt i hennes tjänst, och bjöd honom att gå
till Mordokai, för att få veta vad som var på färde, och varför han
gjorde så. 6 När då Hatak kom ut till Mordokai på den öppna
platsen i staden framför konungens port, 7 berättade Mordokai
för honom allt vad som hade hänt honom, och uppgav beloppet
av den penningsumma som Haman hade lovat väga upp till
konungens skattkamrar, för att han skulle få förgöra judarna. 8
Och en avskrift av det skrivna påbud som hade blivit utfärdat i
Susan om att de skulle utrotas lämnade han honom ock, för att
han skulle visa Ester den och berätta allt för henne, och ålägga
henne att gå in till konungen och bedja honom om misskund
och söka nåd hos honom för sitt folk. 9 Och Hatak kom och
berättade för Ester vad Mordokai hade sagt. 10 Då bjöd Ester
Hatak att gå till Mordokai och säga: 11 "Alla konungens tjänare
och folket i konungens hövdingdömen veta, att om någon, vare
sig man eller kvinna, går in till konungen på den inre gården

utan att vara kallad, så gäller för var och en samma lag: att han
skall dödas, såframt icke konungen räcker ut mot honom den
gyllene spiran, till tecken på att han får leva. Men jag har icke
på trettio dagar varit kallad att komma till konungen." 12 När
man nu berättade för Mordokai vad Ester hade sagt, 13 sade
Mordokai att man skulle giva Ester detta svar: "Tänk icke att
du ensam bland alla judar skall slippa undan, därför att du är
i konungens hus. 14 Nej, om du tiger stilla vid detta tillfälle,
så skall nog hjälp och räddning beredas judarna från något
annat håll, men du och din faders hus, I skolen förgöras. Vem
vet om du icke just för en sådan tid som denna har kommit till
konungslig värdighet?" 15 Då lät Ester giva Mordokai detta svar:
16 "Gå åstad och församla alla judar som finnas i Susan, och
hållen fasta för mig; I skolen icke äta eller dricka något under
tre dygn, vare sig dag eller natt. Jag med mina tärnor vill ock
sammalunda fasta; därefter vill jag gå in till konungen, fastän
det är emot lagen. Och skall jag gå förlorad, så må det då ske."
17 Och Mordokai gick bort och gjorde alldeles såsom Ester hade
bjudit honom.

5 På tredje dagen klädde Ester sig i konungslig skrud och
trädde in på den inre gården till konungshuset, mitt emot
själva konungshuset; konungen satt då på sin konungatron i det
kungliga palatset, mitt emot palatsets dörr. 2 När nu konungen
såg drottning Ester stå på gården, fann hon nåd för hans ögon,
så att konungen räckte ut mot Ester den gyllene spira, som
han hade i sin hand; då gick Ester fram och rörde vid ändan
av spiran. 3 Och konungen sade till henne: "Vad önskar du,
drottning Ester, och vad är din begäran? Gällde den ock hälften
av riket, så skall den beviljas dig." 4 Ester svarade: "Om det så
täckes konungen, må konungen jämte Haman i dag komma
till ett gästabud, som jag har tillrett för honom." 5 Då sade
konungen: "Skynden att hämta hit Haman, för att så må ske,
som Ester har begärt." Så kommo då konungen och Haman till
gästabudet, som Ester hade tillrett. 6 Och när vinet dracks, sade
konungen till Ester: "Vad är din bön? Den vare dig beviljad. Och
vad är din begäran? Gällde den ock hälften av riket, så skall den
uppfyllas." 7 Ester svarade och sade: "Min bön och min begäran
är: 8 om jag har funnit nåd för konungens ögon, och det täckes
konungen att bevilja min bön och uppfylla min begäran, så må
konungen och Haman komma till ännu ett gästabud, som jag vill
tillreda för dem; då skall jag i morgon göra såsom konungen
har befallt." 9 Och Haman gick därifrån den dagen, glad och
väl till mods. Men när han fick se Mordokai i konungens port
och denne varken stod upp eller ens rörde sig för honom, då
uppfylldes Haman med vrede mot Mordokai. 10 Men Haman
betvang sig och gick hem; därefter sände han och lät hämta
sina vänner och sin hustru Seres. 11 Och Haman talade för dem
om sin rikedom och härlighet och om sina många barn och om
all den storhet, som konungen hade givit honom, och om huru
konungen i allt hade upphöjt honom över de andra furstarna och
konungens övriga tjänare. 12 Och Haman sade ytterligare: "Icke
heller har drottning Ester låtit någon annan än mig komma med
konungen till det gästabud, som hon hade tillrett; och jämväl i
morgon är jag bjuden till henne, jämte konungen. 13 Men vid allt
detta kan jag dock icke vara till freds, så länge jag ser juden
Mordokai sitta i konungens port." 14 Då sade hans hustru Seres
och alla hans vänner till honom: "Låt resa upp en påle, femtio
alnar hög, och bed i morgon konungen, att Mordokai må bliva
upphängd därpå; då kan du glad komma med konungen till
gästabudet." Detta behagade Haman, och han lät resa upp
pålen.

6 Den natten kunde konungen icke sova; därför lät han hämta
krönikan, där minnesvärda händelser voro upptecknade,
och man föreläste ur den för konungen. 2 Då fann man där
skrivet, att Mordokai hade berättat, hurusom Bigetana och
Teres, två av de hovmän, som höllo vakt vid tröskeln, hade
sökt tillfälle att bära hand på konung Ahasveros. 3 Konungen
frågade: "Vilken ära och upphöjelse har vederfarits Mordokai
för detta?" Konungens män, som betjänade honom, svarade:
"Intet sådant har vederfarits honom." 4 Då sade konungen:
"Är någon nu tillstädes på gården?" Och Haman hade just
kommit in på den yttre gården till konungshuset för att bedja
konungen, att Mordokai måtte bliva upphängd på den påle, som
han hade låtit sätta upp för hans räkning. 5 Så svarade honom
då konungens tjänare: "Ja, Haman står därute på gården."
Konungen sade: "Låt honom komma in." 6 När då Haman kom
in, sade konungen till honom: "Huru skall man göra med den
man, som konungen vill ära?" Men Haman tänkte i sitt hjärta:
"Vem skulle konungen vilja bevisa ära mer än mig?" 7 Därför
sade Haman till konungen: "Om konungen vill ära någon, 8
så skall man hämta en konungslig klädnad, som konungen
själv har burit, och en häst, som konungen själv har ridit på,
och på vilkens huvud en kunglig krona är fäst; 9 och man
skall överlämna klädnaden och hästen åt en av konungens
förnämsta furstar, och klädnaden skall sättas på den man, som
konungen vill ära, och man skall föra honom ridande på hästen
fram på den öppna platsen i staden och utropa framför honom:
'Så gör man med den man, som konungen vill ära.'" 10 Då
sade konungen till Haman: "Skynda dig att taga klädnaden och
hästen, såsom du har sagt, och gör så med juden Mordokai,
som sitter i konungens port. Underlåt intet av allt vad du har
sagt." 11 Så tog då Haman klädnaden och hästen och satte
klädnaden på Mordokai och förde honom ridande fram på den
öppna platsen i staden och utropade framför honom: "Så gör
man med den man, som konungen vill ära." 12 Och Mordokai
vände tillbaka till konungens port; men Haman skyndade hem,
sörjande och med överhöljt huvud. 13 Och när Haman förtäljde
för sin hustru Seres och alla sina vänner vad som hade hänt
honom, sade hans vise män och hans hustru Seres till honom:
"Om Mordokai, som du har begynt att stå tillbaka för, är av
judisk börd, så förmår du intet mot honom, utan skall komma
alldeles till korta för honom." 14 Medan de ännu så talade med
honom, kommo konungens hovmän för att skyndsamt hämta
Haman till gästabudet, som Ester hade tillrett.

7 Så kommo då konungen och Haman till gästabudet hos
drottning Ester. 2 Och när vinet dracks, sade konungen till
Ester, också nu på andra dagen: "Vad är din bön, drottning
Ester? Den vare dig beviljad. Och vad är din begäran? Gällde

den ock hälften av riket, så skall den uppfyllas." 3 Drottning
Ester svarade och sade: "Om jag har funnit nåd för dina ögon,
o konung, och det så täckes konungen, så blive mitt liv mig
skänkt på min bön, och mitt folks på min begäran. 4 Ty vi äro
sålda, jag och mitt folk, till att utrotas, dräpas och förgöras. Om
vi allenast hade blivit sålda till trälar och trälinnor, så skulle
jag hava tegat; ty den olyckan vore icke sådan, att vi borde
besvära konungen därmed." 5 Då svarade konung Ahasveros
och sade till drottning Ester: "Vem är den, och var är den,
som har fördristat sig att så göra?" 6 Ester sade: "En hätsk
och illvillig man är det: den onde Haman där." Då blev Haman
förskräckt för konungen och drottningen. 7 Och konungen stod
upp i vrede och lämnade gästabudet och gick ut i palatsets
trädgård; men Haman trädde fram för att bedja drottning Ester
om sitt liv, ty han såg, att konungen hade beslutit hans ofärd.
8 När konungen därefter kom tillbaka till gästabudssalen från
palatsets trädgård, hade Haman sjunkit ned mot den soffa,
där Ester satt; då sade konungen: "Vill han ock öva våld mot
drottningen, härinne i min närvaro?" Knappt hade detta ord gått
över konungens läppar, förrän man höljde över Hamans ansikte.
9 Och Harebona, en av hovmännen hos konungen, sade: "Vid
Hamans hus står redan en påle, femtio alnar hög, som Haman
låtit resa upp för Mordokai, vilkens ord en gång var konungen till
sådant gagn." Då sade konungen: "Hängen upp honom på den."
10 Så hängde de upp Haman på den påle, som han hade låtit
sätta upp för Mordokai. Sedan lade sig konungens vrede.

8 Samma dag gav konung Ahasveros åt drottning Ester
Hamans, judarnas oväns, hus. Och Mordokai fick tillträde till
konungen, ty Ester hade nu omtalat, vad han var för henne. 2
Och konungen tog av sig ringen, som han hade låtit taga ifrån
Haman, och gav den åt Mordokai. Och Ester satte Mordokai
över Hamans hus. 3 Och Ester talade ytterligare inför konungen,
i det att hon föll ned för hans fötter; hon bönföll honom gråtande,
att han skulle avvända agagiten Hamans onda råd och det
anslag, som denne hade förehaft mot judarna. 4 Då räckte
konungen ut den gyllene spiran mot Ester; och Ester stod upp
och trädde fram inför konungen 5 och sade: "Om det så täckes
konungen, och om jag har funnit nåd inför honom, och det
synes konungen vara riktigt och jag är honom till behag, så må
en skrivelse utfärdas för att återkalla de brev, som innehöllo
agagiten Hamans, Hammedatas sons, anslag, och som han
skrev för att förgöra judarna i alla konungens hövdingdömen. 6
Ty huru skulle jag kunna uthärda att se den olycka, som eljest
träffade mitt folk? Ja, huru skulle jag kunna uthärda att se mina
landsmän förgöras?" 7 Då sade konung Ahasveros till drottning
Ester och till juden Mordokai: "Se, Hamans hus har jag givit åt
Ester, och han själv har blivit upphängd på en påle, därför att han
ville bära hand på judarna. 8 Men utfärden nu ock I en skrivelse
angående judarna i konungen namn, såsom I finnen för gott,
och beseglen den med konungens ring. Ty en skrivelse, som är
utfärdad i konungens namn och beseglad med konungens ring,
kan icke återkallas." 9 Så blevo nu strax konungens sekreterare
tillkallade, på tjugutredje dagen i tredje månaden, det är
månaden Sivan, och en skrivelse, alldeles sådan som Mordokai
ville, utfärdades till judarna och till satraperna, ståthållarna och
furstarna i hövdingdömena, från Indien ända till Etiopien, ett
hundra tjugusju hövdingdömen, till vart hövdingdöme med dess
skrift och till vart folk på dess tungomål, jämväl till judarna
med deras skrift och på deras tungomål. 10 Han utfärdade
skrivelsen i konung Ahasveros' namn och beseglade den med
konungens ring. Därefter kringsände han brev med ilbud till
häst, som redo på kungliga travare från stuterierna, 11 att
konungen tillstadde judarna i var särskild stad att församla
sig till försvar för sitt liv och att i vart folk och hövdingdöme
utrota, dräpa och förgöra alla väpnade skaror, som angrepe
dem, ävensom barn och kvinnor, varvid deras ägodelar såsom
byte skulle givas till plundring, 12 detta på en och samma dag i
alla konung Ahasveros' hövdingdömen, nämligen på trettonde
dagen i tolfte månaden, det är månaden Adar. 13 I skrivelsen
stod, att i vart särskilt hövdingdöme ett påbud, öppet för alla
folk, skulle utfärdas, som innehöll, att judarna skulle vara redo
till den dagen att hämnas på sina fiender. 14 Och på grund av
konungens befallning drogo ilbuden på de kungliga travarna
skyndsamt och med hast åstad, så snart påbudet hade blivit
utfärdat i Susans borg. 15 Men Mordokai gick ut från konungen i
konungslig klädnad av mörkblått och vitt tyg och med en stor
gyllene krona och en mantel av vitt och purpurrött tyg, under
det att staden Susan jublade och var glad. 16 För judarna
hade nu uppgått ljus och glädje, fröjd och ära. 17 Och i vart
hövdingdöme och i var stad, dit konungens befallning och påbud
kom, blev glädje och fröjd bland judarna, och de höllo gästabud
och högtid. Och många ur de främmande folken blevo judar, ty
förskräckelse för judarna hade fallit över dem.

9 På trettonde dagen i tolfte månaden, det är månaden
Adar, den dag då konungens befallning och påbud skulle
verkställas, och då judarnas fiender hade hoppats att bliva dem
övermäktiga -- fastän det vände sig så, att judarna i stället
skulle bliva sina motståndare övermäktiga -- 2 på den dagen
församlade sig judarna i sina städer, i alla konung Ahasveros'
hövdingdömen, för att kasta sig över dem, som sökte deras
ofärd; och ingen kunde stå dem emot, ty förskräckelse för dem
hade fallit över alla folk. 3 Och alla furstarna i hövdingdömena
och satraperna och ståthållarna och konungens tjänstemän
understödde judarna, ty förskräckelse för Mordokai hade fallit
över dem. 4 Ty Mordokai var nu stor i konungens hus, och hans
rykte gick ut i alla hövdingdömen, eftersom denne Mordokai
lev allt större och större. 5 Och judarna anställde med sina
svärd ett nederlag överallt bland sina fiender och dräpte och
förgjorde dem och förforo såsom de ville med sina motståndare.
6 I Susans borg dräpte och förgjorde judarna fem hundra män.
7 Och Parsandata, Dalefon, Aspata, 8 Porata, Adalja, Aridata, 9
Parmasta, Arisai, Aridai och Vajsata, 10 judarnas ovän Hamans,
Hammedatas sons, tio söner dräpte de; men till plundring räckte
de icke ut sin hand. 11 Samma dag fick konungen veta huru
många som hade blivit dräpta i Susans borg. 12 Då sade
konungen till drottning Ester: "I Susans borg hava judarna dräpt
och förgjort fem hundra män utom Hamans tio söner; vad skola
de då icke hava gjort i konungens övriga hövdingdömen? Vad
är nu din bön? Den vare dig beviljad. Och vad är ytterligare

din begäran? Den skall uppfyllas." 13 Ester svarade: "Om
det så täckes konungen, så må det också i morgon tillstädjas
de judar, som äro i Susan, att göra efter påbudet för i dag;
och må Hamans tio söner bliva upphängda på pålen." 14 Då
befallde konungen, att så skulle ske, och påbudet blev utfärdat i
Susan; därefter blevo Hamans tio söner upphängda. 15 och
de judar, som voro i Susan, församlade sig också på fjortonde
dagen i månaden Adar och dräpte i Susan tre hundra män;
men till plundring räckte de icke ut sin hand. 16 Och de övriga
judarna, de som voro i konungen hövdingdömen, församlade
sig till försvar för sitt liv och skaffade sig ro för sina fiender,
i det att dräpte sjuttiofem tusen av dessa sina motståndare;
men till plundring räckte de icke ut sin hand. 17 Detta skedde
på trettonde dagen i månaden Adar; men på fjortonde dagen
vilade de och firade den såsom en gästabuds- och glädjedag.
18 De judar åter, som voro i Susan, hade församlat sig både
den trettonde dagen och på den fjortonde; men de vilade på
den femtonde dagen och firade den såsom en gästabuds- och
glädjedag. 19 Därför fira judarna på landsbygden, de som
bo i landsortsstäderna, den fjortonde dagen i månaden Adar
såsom en glädje-, gästabuds- och högtidsdag, på vilken de
sända gåvor till varandra av den mat de hava tillagat. 20 Och
Mordokai tecknade upp dessa händelser och sände skrivelser
till alla judar i konung Ahasveros' hövdingdömen, både nära
och fjärran, 21 och stadgade såsom lag för dem, att de alltid,
år efter år, skulle fira den fjortonde och den femtonde dagen i
månaden Adar, 22 eftersom det var på dessa dagar som judarna
hade fått ro för sina fiender, och eftersom i denna månad deras
bedrövelse hade blivit förvandlad till glädje och deras sorg till
högtid. Därför skulle de fira dessa dagar såsom gästabuds-
och glädjedagar, på vilka de skulle sända gåvor till varandra av
den mat de hade tillagat, så ock skänker till de fattiga. 23 Och
judarna antogo såsom sed, vad de nu hade begynt att göra,
det varom Mordokai hade skrivit till dem -- 24 detta eftersom
agagiten Haman, Hammedatas son, alla judars ovän, hade
förehaft sitt anslag mot judarna till att förgöra dem och hade
kastat pur, det är lott, till att plötsligt överfalla och förgöra dem;
25 varemot konungen, när han hade fått veta detta, hade givit
befallning och utfärdat en skrivelse om att det onda anslag,
som denne hade förehaft mot judarna, skulle vända tillbaka på
hans eget huvud, så att han själv och hans söner hade blivit
upphängda på pålen. 26 Fördenskull blevo dessa dagar kallade
purim efter ordet pur; och fördenskull, i anledning av allt som
stod i detta brev, och vad de själva härav hade sett, och vad
som hade vederfarits dem, 27 stadgade judarna och antogo
såsom orygglig sed för sig och sina efterkommande och för
alla, som slöto sig till dem, att alltid, år efter år, fira dessa båda
dagar, efter föreskriften om dem och på den för dem bestämda
tiden, 28 och att dessa dagar skulle ihågkommas och firas i alla
tider, i var släkt, i vart hövdingdöme och i var stad, så att dessa
purimsdagar oryggligt skulle hållas bland judarna och deras
åminnelse icke upphöra bland deras efterkommande. 29 Men
drottning Ester, Abihails dotter, och juden Mordokai uppsatte
ånyo en skrivelse, i eftertryckliga ordalag, för att stadga såsom
en lag, vad som föreskrevs i detta nya brev om purim. 30 Och
skrivelser, vänligt och välvilligt avfattade, utsändes till alla judar i
de ett hundra tjugusju hövdingdömena i Ahasveros' rike, 31 för
att stadga såsom lag, att de skulle fira dessa purimsdagar på
deras bestämda tider så, som juden Mordokai och drottning
Ester stadgade för dem, och så, som de stadgade för sig själva
och sina efterkommande, nämligen med föreskrivna fastor och
övliga klagorop. 32 Alltså blevo genom Esters befallning dessa
föreskrifter om purim stadgade såsom lag; och den tecknades
upp i en bok.

10 Och konung Ahasveros tog skatt både av fastlandet och
av öarna i havet. 2 Och allt vad han i sin makt och
sin väldighet gjorde, ävensom berättelsen om den storhet, till
vilken konungen upphöjde Mordokai, det finnes upptecknat i
de mediska och persiska konungarnas krönika. 3 Ty juden
Mordokai var konung Ahasveros' närmaste man, och han var
stor bland judarna och älskad av alla sina bröder, eftersom han
sökte sitt folks bästa och lade sig ut för alla sina landsmän till
deras välfärd.

Job

1 I Us' land levde en man som hette Job; han var en ostrafflig
och redlig man, som fruktade Gud och flydde det onda. **2**
Åt honom föddes sju söner och tre döttrar; **3** och han ägde
sju tusen får, tre tusen kameler, fem hundra par oxar och fem
hundra åsninnor, därtill tjänare i stor mängd. Så var denne man
mäktigare än någon annan i Österlandet. **4** Och hans söner
hade för sed att gå åstad och hålla gästabud, den ena dagen i
den enes hus, den andra dagen i den andres; de sände då och
inbjödo sina tre systrar att äta och dricka tillsammans med dem.
5 När så en omgång av gästabudsdagar var till ända, sände Job
efter dem för att helga dem; bittida om morgonen offrade han då
ett brännoffer för var och en av dem. Ty Job tänkte "Kanhända
hava mina barn syndat och i sina hjärtan talat förgripligt om
Gud". Så gjorde Job för var gång. **6** Men nu hände sig en dag
att Guds söner kommo och trädde fram inför HERREN, och
Åklagaren kom också med bland dem. **7** Då frågade HERREN
Åklagaren: "Varifrån kommer du?" Åklagaren svarade HERREN
och sade: "Från en vandring utöver jorden och från en färd
omkring på den." **8** Då sade HERREN till Åklagaren: "Har du
givit akt på min tjänare Job? Ty på jorden finnes icke hans like i
ostrafflighet och redlighet, ingen som så fruktar Gud och flyr det
onda." **9** Åklagaren svarade HERREN och sade: "Är det då för
intet som Job fruktar Gud? **10** Du har ju på allt sätt beskärmat
honom och hans hus och allt vad han äger; du har välsignat
hans händers verk, och hans boskapshjordar hava utbrett sig i
landet. **11** Man räck ut din hand och kom vid detta allt som han
äger; förvisso skall han då mitt i ansiktet tala förgripliga ord
mot dig." **12** HERREN sade till Åklagaren: "Välan, allt vad han
äger vare givet i din hand; allenast mot honom själv må du icke
räcka ut din hand." Så gick Åklagaren bort ifrån HERRENS
ansikte. **13** När nu en dag hans söner och döttrar höllo måltid
och drucko vin i den äldste broderns hus, **14** Kom en budbärare
till Job och sade: "Oxarna gingo för plogen, och åsninnorna
betade därbredvid; **15** då föllo sabéerna in och rövade bort
dem, och folket slogo de med svärdsegg. Jag var den ende
som kom undan, för att jag skulle underrätta dig därom." **16**
Medan denne ännu talade, kom åter en och sade: "Guds eld föll
ifrån himmelen och slog ned bland småboskapen och folket och
förtärde dem. Jag var den ende som kom undan, för att jag
skulle underrätta dig därom." **17** Medan denne ännu talade, kom
åter en och sade: Kaldéerna ställde upp sitt manskap i tre hopar
och föllo så över kamelerna och rövade bort dem, och folket
slogo de med svärdsegg. Jag var den ende som kom undan, för
att jag skulle underrätta dig därom." **18** Under det att denne
ännu talade, kom åter en annan och sade: Dina söner och
döttrar höllo måltid och drucko vin i den äldste broderns hus; **19**
då kom en stark storm fram över öknen och tog tag i husets fyra
hörn, och det föll omkull över folket, så att de förgingos. Jag
var den ende som kom undan, för att jag skulle underrätta dig
därom." **20** Då stod Job upp och rev sönder sin mantel och skar
av håret på sitt huvud. Och han föll ned till jorden och tillbad **21**
och sade: "Naken kom jag ur min moders liv, och naken skall
jag vända åter dit; HERREN gav, och HERREN tog. Lovat vare
HERRENS namn!" **22** Vid allt detta syndade Job icke och talade
intet lasteligt mot Gud.

2 Åter hände sig en dag att Guds söner kommo och trädde
fram inför HERREN; och Åklagaren kom också med bland
dem och trädde fram inför HERREN. **2** Då frågade HERREN
Åklagaren: "Varifrån kommer du?" Åklagaren svarade HERREN
och sade: "Från en vandring utöver jorden och från en färd
omkring på den." **3** Då sade HERREN till Åklagaren: "Har du
givit akt på min tjänare Job? Ty på jorden finnes icke hans like i
ostrafflighet och redlighet, ingen som så fruktar Gud och flyr det
onda; och ännu håller han fast vid sin ostrafflighet. Så har du då
uppeggat mig mot honom till att utan sak fördärva honom." **4**
Åklagaren svarade HERREN och sade: "Hud för hud; allt vad
man äger giver man ju för att själv slippa undan. **5** Men räck ut
din hand och kom vid hans kött och ben; förvisso skall han då
mitt i ansiktet tala förgripliga ord mot dig." **6** HERREN sade till
Åklagaren: "Välan, han vare given i din hand; allenast hans
liv må du skona." **7** Så gick Åklagaren bort ifrån HERRENS
ansikte och slog Job med svåra bulnader, ifrån fotbladet ända till
hjässan. **8** Och han tog sig en lerskärva att skrapa sig med, där
han satt mitt i askan. **9** Då sade hans hustru till honom: "Håller
du ännu fast vid din ostrafflighet? Tala fritt ut om Gud, och dö."
10 Man han svarade henne: "Du talar såsom en dåraktig kvinna
skulle tala. Om vi taga emot det goda av Gud, skola vi då icke
också taga emot det onda?" Vid allt detta syndade Job icke med
sina läppar. **11** Men tre vänner till Job fingo höra om alla de
olyckor som hade träffat honom, och de kommo så, var och en
från sin ort; Elifas från Teman, Bildad från Sua och Sofar från
Naama. Och de avtalade med varandra att de skulle begiva sig
åstad för att ömka honom och trösta honom. **12** Men när de,
ännu på avstånd, lyfte upp sina ögon och sågo att de icke mer
kunde känna igen honom, brusto de ut i gråt och revo sönder
sina mantlar och kastade stoft mot himmelen, ned över sina
huvuden. **13** Sedan sutto de med honom på jorden i sju dagar
och sju nätter, utan att någon av dem talade ett ord till honom,
eftersom de sågo att hans plåga var mycket stor.

3 Därefter upplät Job sin mun och förbannade sin födelsedag;
2 Job tog till orda och sade: **3** Må den dag utplånas, på vilken
jag föddes, och den natt som sade: "Ett gossebarn är avlat." **4**
Må den dagen vändas i mörker, må Gud i höjden ej fråga efter
den och intet dagsljus lysa däröver. **5** Mörkret och dödsskuggan
börde den åter, molnen lägre sig över den; förskräcke den allt
som kan förmörka en dag. **6** Den natten må gripas av tjockaste
mörker; ej må den få fröjda sig bland årets dagar, intet rum må
den finna inom månadernas krets. **7** Ja, ofruktsam blive den
natten, aldrig höje sig jubel under den. **8** Må den förbannas
av dem som besvärja dagar, av dem som förmå mana upp
Leviatan. **9** Må dess grynings stjärnor förmörkas, efter ljus må
den bida, utan att det kommer, morgonrodnadens ögonbryn
må den aldrig få se; **10** eftersom den ej tillslöt dörrarna till min
moders liv, ej lät olyckan förbliva dold för mina ögon. **11** Varför
fick jag ej dö strax i moderssköte, förgås vid det jag kom ut ur
min moders liv? **12** Varför funnos knän mig till mötes, och varför

bröst, där jag fick di? 13 Hade så icke skett, låge jag nu i ro, jag
finge då sova, jag njöte då min vila, 14 vid sidan av konungar
och rådsherrar i landet, män som byggde sig palatslika gravar,
15 ja, vid sidan av furstar som voro rika på guld och hade sina
hus uppfyllda av silver; 16 eller vore jag icke till, lik ett nedgrävt
foster, lik ett barn som aldrig fick se ljuset. 17 Där hava ju de
ogudaktiga upphört att rasa, där få de uttröttade komma till vila;
18 där hava alla fångar fått ro, de höra där ingen pådrivares
röst. 19 Små och stora äro där varandra lika, trälen har där
blivit fri ifrån sin herre. 20 Varför skulle den olycklige skåda
ljuset? Ja, varför gives liv åt dem som plågas så bittert, 21 åt
dem som vänta efter döden, utan att den kommer, och spana
därefter mer än efter någon skatt, 22 åt dem som skulle glädjas
-- ja, intill jubel -- och fröjda sig, allenast de funne sin grav; 23
varför åt en man vilkens väg är höljd i mörker, åt en man så
kringstängd av Gud? 24 Suckan har ju blivit mitt dagliga bröd,
och såsom vatten strömma mina klagorop. 25 ty det som ingav
mig förskräckelse, det drabbar mig nu, och vad jag fruktade för,
det kommer över mig. 26 Jag får ingen rast, ingen ro, ingen vila;
ångest kommer över mig.

4 Därefter tog Elifas från Teman till orda och sade: 2 Misstycker
du, om man dristar tala till dig? Vem kan hålla tillbaka sina
ord? 3 Se, många har du visat till rätta, och maktlösa händer
har du stärkt; 4 dina ord hava upprättat den som stapplade, och
åt vacklande knän har du givit kraft. 5 Men nu, då det gäller dig
själv, bliver du otålig, när det är dig det drabbar, förskräckes
du. 6 Skulle då icke din gudsfruktan vara din tillförsikt och dina
vägars ostrafflighet ditt hopp? 7 Tänk efter: när hände det att en
oskyldig fick förgås? och var skedde det att de redliga måste gå
under? 8 Nej, så har jag sett det gå, att de som plöja fördärv
och de som utså olycka, de skörda och sådant; 9 för Guds
andedräkt förgås de och för en fnysning av hans näsa försvinna
de. 10 Ja, lejonets skri och rytarens röst måste tystna, och
unglejonens tänder brytas ut; 11 Det gamla lejonet förgås, ty
det finner intet rov, och lejoninnans ungar bliva förströdda. 12
Men till mig smög sakta ett ord, mitt öra förnam det likasom en
viskning, 13 När tankarna svävade om vid nattens syner och
sömnen föll tung på människorna, 14 då kom en förskräckelse
och bävan över mig, med rysning fyllde den alla ben i min kropp.
15 En vindpust for fram över mitt ansikte, därvid reste sig håren
på min kropp. 16 Och något trädde inför mina ögon, en skepnad
vars form jag icke skönjde; och jag hörde en susning och en
röst: 17 "Kan då en människa hava rätt mot Gud eller en man
vara ren inför sin skapare? 18 Se, ej ens på sina tjänare kan
han förlita sig, jämväl sina änglar måste han tillvita fel; 19 huru
mycket mer då dem som bo i hyddor av ler, dem som hava sin
grundval i stoftet! De krossas sönder så lätt som mal; 20 när
morgon har bytts till afton, ligga de slagna; innan man aktar
därpå, hava de förgåtts för alltid. 21 Ja, deras hyddas fäste
ryckes bort för dem, oförtänkt måste de dö."

5 Ropa fritt; vem finnes, som svarar dig, och till vilken av
de heliga kan du vända dig? 2 Se, dåren dräpes av sin
grämelse, och den fåkunnige dödas av sin bitterhet. 3 Jag såg
en dåre, fast var han rotad, men plötsligt måste jag ropa ve
över hans boning. 4 Ty hans barn gå nu fjärran ifrån frälsning,
de förtrampas i porten utan räddning. 5 Av hans skörd äter
vem som är hungrig, den rövas bort, om och hägnad med
törnen; efter hans rikedom gapar ett giller. 6 Ty icke upp ur
stoftet kommer fördärvet, ej ur marken skjuter olyckan upp; 7
nej, människan varder född till olycka, såsom eldgnistor måste
flyga mot höjden. 8 Men vore det nu jag, så sökte jag nåd
hos Gud, åt Gud hemställde jag min sak, 9 åt honom som
gör stora och outrannsakliga ting, under, flera än någon kan
räkna, 10 åt honom som låter regnet falla på jorden och sänder
vatten ned över markerna, 11 när han vill upphöja de ringa och
förhjälpa de sörjande till frälsning. 12 Han är den som gör de
klokas anslag om intet, så att deras händer intet uträtta med
förnuft; 13 han fångar de visa i deras klokskap och låter de
illfundiga förhasta sig i sina rådslag: 14 mitt på dagen råka de ut
för mörker och famla mitt i ljuset, likasom vore det natt. 15 Så
frälsar han från deras tungors svärd, han frälsar den fattige
ur den övermäktiges hand. 16 Den arme kan så åter hava ett
hopp, och orättfärdigheten måste tillsluta sin mun. 17 Ja, säll
är den människa som Gud agar; den Allsmäktiges tuktan må
du icke förkasta. 18 Ty om han och sargar, så förbinder han
ock, om han slår, så hela ock hans händer. 19 Sex gånger
räddar han dig ur nöden, ja, sju gånger avvändes olyckan från
dig. 20 I hungerstid förlossar han dig från döden och i krig
undan svärdets våld. 21 När tungor svänga gisslet, gömmes
du undan; du har intet att frukta, när förhärjelse kommer. 22
Ja, åt förhärjelse och dyr tid kan du då le, för vilddjur behöver
du ej heller känna fruktan; 23 ty med markens stenar står du i
förbund, och med djuren på marken har du ingått fred. 24 Och
du får se huru din hydda står trygg; när du synar din boning,
saknas intet däri. 25 Du får ock se huru din ätt förökas, huru din
avkomma bliver såsom markens örter. 26 I graven kommer du,
när du har hunnit din mognad, såsom sädesskylen bärgas, då
dess tid är inne. 27 Se, detta hava vi utrannsakat, och så är det;
hör därpå och betänk det väl.

6 Då tog Job till orda och sade: 2 Ack att min grämelse bleve
vägd och min olycka lagd jämte den på vågen! 3 Se, tyngre
är den nu än havets sand, därför kan jag icke styra mina ord.
4 Ty den Allsmäktiges pilar hava träffat mig, och min ande
indricker deras gift; ja, förskräckelser ifrån Gud ställa sig upp
mot mig. 5 Icke skriar vildåsnan, när hon har friskt gräs, icke
råmar oxen, då han står vid sitt foder? 6 Men vem vill äta
den mat som ej har smak eller sälta, och vem finner behag i
slemörtens saft? 7 Så vägrar nu min själ att komma vid detta,
det är för mig en vämjelig spis. 8 Ack att min bön bleve hörd,
och att Gud ville uppfylla mitt hopp! 9 O att det täcktes Gud att
krossa mig, att räcka ut sin hand och avskära mitt liv! 10 Då
funnes ännu för mig någon tröst, jag kunde då jubla, fastän
plågad utan förskoning; jag har ju ej förnekat den Heliges ord.
11 Huru stor är då min kraft, eftersom jag alltjämt bör hoppas?
Och vad väntar mig för ände, eftersom jag skall vara tålig? 12
Min kraft är väl ej såsom stenens, min kropp är väl icke av
koppar? 13 Nej, förvisso gives ingen hjälp för mig, var utväg har
blivit mig stängd. 14 Den förtvivlade borde ju röna barmhärtighet

av sin vän, men se, man övergiver den Allsmäktiges fruktan,
15 Mina bröder äro trolösa, de äro såsom regnbäckar, ja, lika
bäckarnas rännilar, som snart sina ut, **16** som väl kunna gå
mörka av vinterns flöden, när snön har fallit och gömt sig i dem,
17 men som åter försvinna, när de träffas av hettan, och torka
bort ifrån sin plats, då värmen kommer. **18** Vägfarande där i
trakten vika av till dem, men de finna allenast ödslighet och
måste förgås. **19** Temas vägfarande skådade dithän, Sabas
köpmanståg hoppades på dem; **20** men de kommo på skam i
sin förtröstan, de sågo sig gäckade, när de hade hunnit ditfram.
21 Ja, likaså ären I nu ingenting värda, handfallna stån I av
förfäran och förskräckelse. **22** Har jag då begärt att I skolen
giva mig gåvor, taga av edert gods för att lösa mig ut, **23** att I
skolen rädda mig undan min ovän, köpa mig fri ur våldsverkares
hand? **24** Undervisen mig, så vill jag tiga, lären mig att förstå
vari jag har farit vilse. **25** Gott är förvisso uppriktigt tal, men
tillrättavisning av eder, vad båtar den? **26** Haven I då i sinnet att
hålla räfst med ord, och skall den förtvivlade få tala för vinden?
27 Då kasten I väl också lott om den faderlöse, då lären I väl
köpslå om eder vän! **28** Dock, må det nu täckas eder att akta
på mig; icke vill jag ljuga eder mitt i ansiktet. **29** Vänden om!
Må sådan orätt icke ske; ja, vänden ännu om, ty min sak är
rättfärdig! **30** Skulle väl orätt bo på min tunga, och min mun,
skulle den ej förstå vad fördärvligt är?

7 En stridsmans liv lever ju människan på jorden, och hennes
dagar äro såsom dagakarlens dagar. **2** Hon är lik en träl
som flämtar efter skugga, lik en dagakarl som får bida efter sin
lön. **3** Så har jag fått till arvedel månader av elände; nätter av
vedermöda hava blivit min lott. **4** Så snart jag har lagt mig, är
min fråga: "När skall jag då få stå upp?" Ty aftonen synes mig
så lång; jag är övermätt av oro, innan morgonen har kommit. **5**
Med förruttnelsens maskar höljes min kropp, med en skorpa lik
jord; min hud skrymper samman och faller sönder. **6** Mina dagar
fly snabbare än vävarens spole; de försvinna utan något hopp.
7 Tänk därpå att mitt liv är en fläkt, att mitt öga icke mer skall få
se någon lycka. **8** Den nu ser mig, hans öga skall ej vidare
skåda mig; bäst din blick vilar på mig, är jag icke mer. **9** Såsom
ett moln som har försvunnit och gått bort, så är den som har
farit ned i dödsriket; han kommer ej åter upp därifrån. **(Sheol
h7585)** **10** Aldrig mer vänder han tillbaka till sitt hus, och hans
plats vet icke av honom mer. **11** Därför vill jag nu icke lägga
band på min mun, jag vill taga till orda i min andes ångest, jag
vill klaga i min själs bedrövelse. **12** Icke är jag väl ett hav eller
ett havsvidunder, så att du måste sätta ut vakt mot mig? **13** När
jag hoppas att min bädd skall trösta mig, att mitt läger skall
lindra mitt bekymmer, **14** då förfärar du mig genom drömmar,
och med syner förskräcker du mig. **15** Nej, hellre vill jag nu bliva
kvävd, hellre dö än vara blott knotor! **16** Jag är led vid detta;
aldrig kommer jag åter till liv. Låt mig vara; mina dagar äro ju
fåfänglighet. **17** Vad är då en människa, att du gör så stor sak
av henne, aktar på henne så noga, **18** synar henne var morgon,
prövar henne vart ögonblick? **19** Huru länge skall det dröja,
innan du vänder din blick ifrån mig, lämnar mig i fred ett litet
andetag? **20** Om jag än har syndar, vad skadar jag därmed dig,
du människornas bespejare? Varför har du satt mig till ett mål
för dina angrepp och låtit mig bliva en börda för mig själv? **21**
Varför vill du icke förlåta mig min överträdelse, icke tillgiva mig
min missgärning? Nu måste jag ju snart gå till vila i stoftet; om
du söker efter mig, så är jag icke mer.

8 Därefter tog Bildad från Sua till orda och sade: **2** Huru länge
vill du hålla på med sådant tal och låta din muns ord komma
såsom en väldig storm? **3** Skulle väl Gud kunna kränka rätten?
Kan den Allsmäktige kränka rättfärdigheten? **4** Om dina barn
hava syndat mot honom och han gav dem i sina överträdelsers
våld, **5** så vet, att om du själv söker Gud och beder till den
Allsmäktige om misskund, **6** då, om du är ren och rättsinnig, ja,
då skall han vakna upp till din räddning och upprätta din boning,
så att du bor där i rättfärdighet; **7** och så skall din första tid
synas ringa, då nu din sista tid har blivit så stor. **8** Ty fråga
framfarna släkten, och akta på vad fäderna hava utrönt **9** -- vi
själva äro ju från i går och veta intet, en skugga äro våra dagar
på jorden; **10** men de skola undervisa dig och säga dig det, ur
sina hjärtan skola de hämta fram svar: **11** "Icke kan röret växa
högt, där marken ej är sank, eller vassen skjuta i höjden, där
vatten ej finnes? **12** Nej, bäst den står grön, ej mogen för skörd,
måste den då vissna, före allt annat gräs. **13** Så går det alla
som förgäta Gud; den gudlöses hopp måste varda om intet.
14 Ty hans tillförsikt visar sig bräcklig och hans förtröstan lik
spindelns väv. **15** Han förlitar sig på sitt hus, men det har intet
bestånd; han tryggar sig därvid, men det äger ingen fasthet. **16**
Lik en frodig planta växer han i solens sken, ut över lustgården
sträcka sig hans skott; **17** kring stenröset slingra sig hans rötter,
mellan stenarna bryter han sig fram. **18** Men när så Gud rycker
bort honom från hans plats, då förnekar den honom: 'Aldrig har
jag sett dig.' **19** Ja, så går det med hans levnads fröjd, och ur
mullen få andra växa upp." **20** Se, Gud föraktar icke den som är
ostrafflig, han håller ej heller de onda vid handen. **21** Så bida
då, till dess han fyller din mun med löje och dina läppar med
jubel. **22** De som hata dig varda då höljda med skam, och de
ogudaktigas hyddor skola ej mer vara till.

9 Därefter tog Job till orda och sade: **2** Ja, förvisso vet jag att
så är; huru skulle en människa kunna hava rätt mot Gud? **3**
Vill han gå till rätta med henne, så kan hon ej svara honom på
en sak bland tusen. **4** Han som är så vis i förstånd och så väldig
i kraft, vem kan trotsa honom och dock slippa undan; **5** honom
som oförtänkt flyttar bort berg och omstörtar dem i sin vrede; **6**
honom som kommer jorden att vackla från sin plats, och dess
pelare bäva därvid; **7** honom som befaller solen, så går hon
icke upp, och som sätter stjärnorna under försegling; **8** honom
som helt allena spänner ut himmelen och skrider fram över
havets toppar; **9** honom som har gjort Karlavagnen och Orion,
Sjustjärnorna och söderns Stjärngemak; **10** honom som gör
stora och outrannsakliga ting och under, flera än någon kan
räkna? **11** Se, han far förbi mig, innan jag hinner att se det,
han drager framom mig, förrän jag bliver honom varse. **12** Se,
han griper sitt rov; vem kan hindra honom? Vem kan säga till
honom: "Vad gör du?" **13** Gud, han ryggar icke sin vrede; för
honom har Rahabs följe måst böja sig; **14** huru skulle jag då
våga svara honom, välja ut ord till att tala med honom? **15** Nej,

om jag än hade rätt, tordes jag dock ej svara; jag finge anropa
min motpart om misskund. **16** Och om han än svarade mig på
mitt rop, så kunde jag ej tro att han lyssnade till min röst. **17** Ty
med storm hemsöker han mig och slår mig med sår på sår,
utan sak. **18** Han unnar mig icke att hämta andan; nej, med
bedrövelser mättar han mig. **19** Gäller det försteg i kraft: "Välan,
jag är redo!", gäller det rätt: "Vem ställer mig till ansvar?" **20**
Ja, hade jag än rätt, så dömde min mun mig skyldig; vore jag
än ostrafflig, så läte han mig synas vrång. **21** Men ostrafflig är
jag! Jag aktar ej mitt liv, jag frågar icke efter, om jag får leva.
22 Det må gå som det vill, nu vare det sagt: han förgör den
ostrafflige jämte den ogudaktige. **23** Om en landsplåga kommer
med plötslig död, så bespottar han de oskyldigas förtvivlan. **24**
Jorden är given i de ogudaktigas hand, och täckelse sätter han
för dess domares ögon. Är det ej han som gör det, vem är det
då? **25** Min dagar hasta undan snabbare än någon löpare, de
fly bort utan att hava sett någon lycka; **26** de ila åstad såsom en
farkost av rör, såsom en örn, när han störtar sig ned på sitt byte.
27 Om jag än besluter att förgäta mitt bekymmer, att låta min
sorgsenhet fara och göra mig glad, **28** Så måste jag dock bäva
för alla mina kval; jag vet ju att du icke skall döma mig fri. **29**
Nej, såsom skyldig måste jag stå där; varför skulle jag då göra
mig fåfäng möda? **30** Om jag än tvår mig i snö och renar mina
händer i lutsalt, **31** så skall du dock sänka mig ned i pölen,
så att mina kläder måste vämjas vid mig. **32** Ty han är ej min
like, så att jag vågar svara honom, ej en sådan, att vi kunna gå
till doms med varandra; **33** ingen skiljeman finnes mellan oss,
ingen som har myndighet över oss båda. **34** Må han blott vända
av från mig sitt ris, och må fruktan för honom ej förskräcka mig;
35 då skall jag tala utan att rädas för honom, ty jag vet med min
själv att jag icke är en sådan.

10 Min själ är led vid livet. Jag vill giva fritt lopp åt min klagan,
jag vill tala i min själs bedrövelse. **2** Jag vill säga till Gud:
Döm mig icke skyldig; låt mig veta varför du söker sak mot mig.
3 Anstår det dig att öva våld, att förkasta dina händers verk,
medan du låter ditt ljus lysa över de ogudaktigas rådslag? **4**
Har du då ögon som en varelse av kött, eller ser du såsom
människor se? **5** Är din ålder som en människas ålder, eller
äro dina år såsom en mans tider, **6** eftersom du letar efter
missgärning hos mig och söker att hos mig finna synd, **7** du
som dock vet att jag icke är skyldig, och att ingen finnes, som
kan rädda ur din hand? **8** Dina händer hava danat och gjort
mig, helt och i allo; och nu fördärvar du mig! **9** Tänk på huru du
formade mig såsom lera; och nu låter du mig åter varda till stoft!
10 Ja, du utgöt mig såsom mjölk, och såsom ostämne lät du mig
stelna. **11** Med hud och kött beklädde du mig, av ben och senor
vävde du mig samman. **12** Liv och nåd beskärde du mig, och
genom din vård bevarades min ande. **13** Men därvid gömde du i
ditt hjärta den tanken, jag vet att du hade detta i sinnet: **14**
om jag syndade, skulle du vakta på mig och icke lämna min
missgärning ostraffad. **15** Ve mig, om jag befunnes vara skyldig!
Men vore jag än oskyldig, så finge jag ej lyfta mitt huvud, jag
skulle mättas av skam och skåda min ofärd. **16** Höjde jag det
likväl, då skulle du såsom ett lejon jaga mig och alltjämt bevisa
din undermakt på mig. **17** Nya vittnen mot mig skulle du då föra
fram och alltmer låta mig känna din förtörnelse; med skaror efter
skaror skulle du ansätta mig. **18** Varför lät du mig då komma ut
ur modersskötet? Jag borde hava förgåtts, innan något öga
såg mig, **19** hava blivit såsom hade jag aldrig varit till; från
moderlivet skulle jag hava förts till graven. **20** Kort är ju min tid;
må han då låta mig vara, lämna mig i fred, så att jag får en
flyktig glädje, **21** innan jag går hädan, för att aldrig komma åter,
bort till mörkrets och dödsskuggans land, **22** till det land vars
dunkel är såsom djupa vatten, dit där dödsskugga och förvirring
råder, ja, där dagsljuset självt är såsom djupa vatten.

11 Därefter tog Sofar från Naama till orda och sade: **2** Skall
sådant ordflöde bliva utan svar och en så stortalig man få
rätt? **3** Skall ditt lösa tal nödga män till tystnad, så att du får
bespotta, utan att någon kommer dig att blygas? **4** Och skall
du så få säga: "Vad jag lär är rätt, och utan fläck har jag varit
inför dina ögon"? **5** Nej, om allenast Gud ville tala och upplåta
sina läppar till att svara dig, **6** om han ville uppenbara dig sin
visdoms lönnligheter, huru han äger förstånd, ja, i dubbelt mått,
då insåge du att Gud, dig till förmån, har lämnat åt glömskan en
del av din missgärning. **7** Men kan väl du utrannsaka Guds
djuphet eller fatta den Allsmäktiges fullkomlighet? **8** Hög såsom
himmelen är den -- vad kan du göra? djupare än dödsriket --
vad kan du förstå? **(Sheol h7585)** **9** Dess längd sträcker sig vidare
än jorden, och i bredd överträffar den havet. **10** När han vill fara
fram och spärra någon inne eller kalla någon till doms, vem kan
då hindra honom? **11** Han är ju den som känner lögnens män,
fördärv upptäcker han, utan att leta därefter. **12** Men lika lätt kan
en dåraktig man få förstånd, som en vildåsnefåle kan födas till
människa. **13** Om du nu rätt bereder ditt hjärta och uträcker dina
händer till honom, **14** om du skaffar bort det fördärv som kan
låda vid din hand och ej låter orättfärdighet bo i dina hyddor, **15**
ja, då får du upplyfta ditt ansikte utan skam, du står fast och
har intet att frukta. **16** Ja, då skall du förgäta din olycka, blott
minnas den såsom vatten som har förrunnit. **17** Ditt liv skall då
stråla klarare än middagens sken; och kommer mörker på, så är
det som en gryning till morgon. **18** Du kan då vara trygg, ty du
äger ett hopp; du spanar omkring dig och går sedan trygg till
vila. **19** Ja, du får då ligga i ro, utan att någon förskräcker dig,
och många skola söka din ynnest. **20** Men de ogudaktigas ögon
skola försmäkta; ingen tillflykt skall mer finnas för dem, och
deras hopp skall vara att få giva upp andan.

12 Därefter tog Job till orda och sade: **2** Ja, visst ären I det
rätta folket, och med eder kommer visheten att dö ut! **3**
Dock, jämväl jag har förstånd så gott som I, icke står jag tillbaka
för eder; ty vem är den som ej begriper slikt? **4** Så måste jag
då vara ett åtlöje för min vän, jag som fick svar, så snart jag
ropade till Gud; man ler åt en som är rättfärdig och ostrafflig!
5 Ja, med förakt ses olyckan av den som står säker; förakt
väntar dem vilkas fötter vackla. **6** Men förhärjares hyddor åtnjuta
frid, och trygghet få sådana som trotsa Gud, de som hava sin
gud i sin hand. **7** Men fråga du boskapen, den må undervisa
dig, och fåglarna under himmelen, de må upplysa dig; **8** eller
tala till jorden, hon må undervisa dig, fiskarna i havet må giva

dig besked. **9** Vem kan icke lära genom allt detta att det är
HERRENS hand som har gjort det? **10** I hans han är ju allt
levandes själ och alla mänskliga varelsers anda. **11** Skall icke
öra pröva orden, likasom munnen prövar matens smak? **12**
Vishet tillkommer ju de gamle och förstånd dem som länge hava
levat. **13** Hos Honom finnes vishet och makt, hos honom råd
och förstånd. **14** Se, vad han river ned, det bygges ej upp; för
den han spärrar inne kan ingen upplåta. **15** Han håller vattnen
tillbaka -- se, se då bliver där torrt, han släpper dem lösa, då
fördärva de landet. **16** Hos honom är kraft och klokhet, den
förvillade och förvillaren äro båda i hans hand. **17** Rådsherrar
utblottar han, han för dem i landsflykt, och domare gör han till
dårar. **18** Han upplöser konungars välde och sätter fångbälte om
deras höfter. **19** Präster utblottar han, han för dem i landsflykt,
och de säkrast rotade kommer han på fall. **20** Välbetrodda män
berövar han målet och avhänder de äldste deras insikt. **21** Han
utgjuter förakt över furstar och lossar de starkes gördel. **22**
Han blottar djupen, så att de ej höljas av mörker, dödsskuggan
drager han fram i ljuset. **23** Han låter folkslag växa till -- och
förgör dem; han utvidgar deras gränser, men för dem sedan
bort. **24** Stamhövdingar i landet berövar han förståndet, han
leder dem vilse i väglösa ödemarker. **25** De famla i mörkret och
hava intet ljus, han kommer dem att ragla såsom druckna.

13 Ja, alltsammans har mitt öga sett, mitt öra har hört det
och nogsamt givit akt. **2** Vad I veten, det vet också jag;
icke står jag tillbaka för eder. **3** Men till den Allsmäktige vill jag
nu tala, det lyster mig att gå till rätta med Gud. **4** Dock, I ären
män som spinna ihop lögn, allasammans hopsätten I fåfängligt
tal. **5** Om I ändå villen alldeles tiga! Det kunde tillräknas eder
som vishet. **6** Hören nu likväl mitt klagomål, och akten på mina
läppars gensagor. **7** Viljen I försvara Gud med orättfärdigt tal
och honom till förmån bruka oärligt tal? **8** Skolen I visa eder
partiska för honom eller göra eder till sakförare för Gud? **9** Icke
kan sådant ändas väl, när han håller räfst med eder? Eller
kunnen I gäckas med honom, såsom man kan gäckas med en
människa? **10** Nej, förvisso skall han straffa eder, om I visen
en hemlig partiskhet. **11** Sannerligen, hans majestät skall då
förskräcka eder, och fruktan för honom skall falla över eder.
12 Edra tänkespråk skola då bliva visdomsord av aska, edra
försvarsverk varda såsom vallar av ler. **13** Tigen nu för min, så
skall jag tala, gånge så över mig vad det vara må. **14** Ja, huru
det än går, vill jag fatta mitt kött mellan tänderna och taga min
själ i min hand. **15** Må han dräpa mig, jag hoppas intet annat;
min vandel vill jag ändå hålla fram inför honom. **16** Redan detta
skall lända mig till frälsning, ty ingen gudlös dristar komma inför
honom. **17** Hören, hören då mina ord, och låten min förklaring
tränga in i edra öron. **18** Se, här lägger jag saken fram; jag vet
att jag skall befinnas hava rätt. **19** Eller gives det någon som
kan vederlägga mig? Ja, då vill jag tiga -- och dö. **20** Allenast
två ting må du ej göra mot mig, så behöver jag ej dölja mig inför
ditt ansikte: **21** din hand må du ej låta komma mig när, och
fruktan för dig må icke förskräcka mig. **22** Sedan må du åklaga,
och jag vill svara, eller ock skall jag tala, och du må gendriva
mig. **23** Huru är det alltså med mina missgärningar och synder?
Låt mig få veta min överträdelse och synd. **24** Varför döljer du
ditt ansikte och aktar mig såsom din fiende? **25** Vill du skrämma
ett löv som drives av vinden, vill du förfölja ett borttorkat strå?
26 Du skriver ju bedrövelser på min lott och giver mig till arvedel
min ungdoms missgärningar; **27** du sätter mina fötter i stocken,
du vaktar på alla vägar, för mina fotsulor märker du ut stegen.
28 Och detta mot en som täres bort lik murket trä, en som liknar
en klädnad sönderfrätt av mal!

14 Människan, av kvinna född, lever en liten tid och mättas
av oro; **2** lik ett blomster växer hon upp och vissnar bort,
hon flyr undan såsom skuggan och har intet bestånd. **3** Och
till att vakta på en sådan upplåter du dina ögon, ja, du drager
mig till doms inför dig. **4** Som om en ren skulle kunna framgå
av en oren! Sådant kan ju aldrig ske. **5** Äro nu människans
dagar oryggligt bestämda, hennes månaders antal fastställt av
dig, har du utstakat en gräns som hon ej kan överskrida, **6**
vänd då din blick ifrån henne och unna henne ro, låt henne
njuta en dagakarls glädje av sin dag. **7** För ett träd finnes ju
kvar något hopp; hugges det än ned, kan det åter skjuta skott,
och telningar behöva ej fattas därpå. **8** Om än dess rot tynar
hän i jorden och dess stubbe dör bort i mullen, **9** så kan det
grönska upp genom vattnets ångor och skjuta grenar lik ett
nyplantat träd. **10** Men om en man dör, så ligger han där slagen;
om en människa har givit upp andan, var finnes hon då mer? **11**
Såsom när vattnet har förrunnit ur en sjö, och såsom när en flod
har sinat bort och uttorkat, **12** så ligger mannen där och står ej
mer upp, han vaknar icke åter, så länge himmelen varar; aldrig
väckes han upp ur sin sömn. **13** Ack, att du ville gömma mig i
dödsriket, fördölja mig, till dess din vrede hade upphört, staka ut
för mig en tidsgräns och sedan tänka på mig -- **(Sheol h7585)** **14**
fastän ju ingen kan få liv, när han en gång är död! Då skulle jag
hålla min stridstid ut, ända till dess att min avlösning komme. **15**
Du skulle då ropa på mig, och jag skulle svara dig; efter dina
händers verk skulle du längta; **16** ja, du skulle då räkna mina
steg, du skulle ej akta på min synd. **17** I en förseglad pung låge
då min överträdelse, och du överskylde min missgärning. **18**
Men såsom själva berget faller och förvittrar, och såsom klippan
flyttas ifrån sin plats, **19** såsom stenar nötas sönder genom
vattnet, och såsom mullen sköljes bort av dess flöden, så gör du
ock människans hopp om intet. **20** Du slår henne ned för alltid,
och hon far hädan; du förvandlar hennes ansikte och driver
henne bort. **21** Om hennes barn komma till ära, så känner hon
det icke; om de sjunka ned till ringhet, så aktar hon dock ej på
dem. **22** Hennes kropp känner blott sin egen plåga, hennes själ
blott den sorg hon själv får förnimma.

15 Därefter tog Elifas från Teman till orda och sade: **2** Skall
en vis man tala så i vädret och fylla upp sitt bröst med
östanvind? **3** Skall han försvara sin sak med haltlöst tal, med
ord som ingenting bevisa? **4** Än mer, du gör gudsfruktan om
intet och kommer med klagolåt inför Gud. **5** Ty din ondska
lägger dig orden i munnen, och ditt behag står till illfundigt tal. **6**
Så dömes du nu skyldig av din mun, ej av mig, dina egna läppar
vittna emot dig. **7** Var du den första människa som föddes, och
fick du liv, förrän höjderna funnos? **8** Blev du åhörare i Guds

hemliga råd och fick så visheten i ditt våld? 9 Vad vet du då,
som vi icke veta? Vad förstår du, som ej är oss kunnigt? 10
Gråhårsman och åldring finnes också bland oss, ja, en som
övergår din fader i ålder. 11 Försmår du den tröst som Gud
har att bjuda, och det ord som i saktmod talas med dig? 12
Vart föres du hän av ditt sinne, och varför välva dina ögon så,
13 i det du vänder ditt raseri mot Gud och öser ut ord ur din
mun? 14 Vad är en människa, att hon skulle vara ren? Vad en
av kvinna född, att han skulle vara rättfärdig? 15 Se, ej ens på
sina heliga kan han förlita sig, och himlarna äro icke rena inför
hans ögon; 16 huru mycket mindre då den som är ond och
fördärvad, den man som läskar sig med orättfärdighet såsom
med vatten! 17 Jag vill kungöra dig något, så hör nu mig; det
som jag har skådat vill jag förtälja, 18 vad visa män hava gjort
kunnigt, lagt fram såsom ett arv ifrån sina fäder, 19 ifrån dem
som allena fingo landet till gåva, och bland vilka ingen främling
ännu hade trängt in: 20 Den ogudaktige har ångest i alla sina
dagar, under de år, helt få, som beskäras en våldsverkare. 21
Skräckröster ljuda i hans öron; när han är som tryggast, kommer
förhärjaren över honom. 22 Han har intet hopp om räddning ur
mörkret, ty svärdet lurar på honom. 23 Såsom flykting söker
han sitt bröd: var är det? Han förnimmer att mörkrets dag är
för handen. 24 Ångest och trångmål förskräcka honom, han
nedslås av dem såsom av en stridsrustad konung. 25 Ty mot
Gud räckte han ut sin hand, och mot den Allsmäktige förhävde
han sig; 26 han stormade mot honom med trotsig hals, med
sina sköldars ryggar i sluten hop; 27 han höljde sitt ansikte
med fetma och samlade hull på sin länd; 28 han bosatte sig i
städer, dömda till förstöring, i hus som ej fingo bebos, ty till
stenhopar voro de bestämda. 29 Därför bliver han ej rik, och
hans gods består ej, hans skördar luta ej tunga mot jorden. 30
Han kan icke undslippa mörkret; hans telningar skola förtorka av
hetta, och själv skall han förgås genom Guds muns anda. 31 I
sin förvillelse må han ej lita på vad fåfängligt är, ty fåfänglighet
måste bliva hans lön. 32 I förtid skall hans mått varda fyllt, och
hans krona skall ej grönska mer. 33 Han bliver lik ett vinträd som
i förtid mister sina druvor, lik ett olivträd som fäller sina blommor.
34 Ty den gudlöses hus förbliver ofruktsamt, såsom eld förtär
hyddor där mutor tagas. 35 Man går havande med olycka och
föder fördärv; den livsfrukt man alstrar är ett sviket hopp.

16 Därefter tog Job till orda och sade: 2 Över nog har jag fått
höra av sådant; usla tröstare ären I alla. 3 Är det nu slut
på detta tal i vädret, eller eggar dig ännu något till gensvar? 4
Jag kunde väl ock tala, jag såsom I; ja, jag ville att I voren i mitt
ställe! Då kunde jag hopsätta ord mot eder och skaka mot eder
mitt huvud till hån. 5 Med munnen kunde jag då styrka eder och
med läpparnas ömkan bereda eder lindring. 6 Om jag nu talar,
så lindras därav ej min plåga; och tiger jag, icke släpper den
mig ändå. 7 Nej, nu har all min kraft blivit tömd; du har ju förött
hela mitt hus. 8 Och att du har hemsökt mig, det gäller såsom
vittnesbörd; min sjukdom får träda upp och tala mot mig. 9 I
vrede söndersliter och ansätter man mig, man biter sina tänder
samman emot mig; ja, min ovän vässer mot mig sina blickar.
10 Man spärrar upp munnen mot mig, smädligt slår man mig
på mina kinder; alla rota sig tillsammans emot mig. 11 Gud
giver mig till pris åt orättfärdiga människor och kastar mig i de
ogudaktigas händer. 12 Jag satt i god ro, då krossade han mig;
han grep mig i nacken och slog mig i smulor. Han satte mig upp
till ett mål för sina skott; 13 från alla sidor träffa mig hans pilar,
han genomborrar mina njurar utan förskoning, min galla gjuter
han ut på jorden. 14 Han bryter ned mig med stöt på stöt, han
stormar emot mig såsom en kämpe. 15 Säcktyg bär jag hopfäst
över min hud, och i stoftet har jag måst sänka mitt horn, 16
Mitt anlete är glödande rött av gråt, och på mina ögonlock är
dödsskugga lägrad. 17 Och detta, fastän våld ej finnes i mina
händer, och fastän min bön är ren! 18 Du jord, överskyl icke mitt
blod, och låt för mitt rop ingen vilostad finnas. 19 Se, redan nu
har jag i himmelen mitt vittne, och i höjden den som skall tala för
mig. 20 Mina vänner hava mig nu till sitt åtlöje, därför skådar
mitt öga med tårar till Gud, 21 Ja, må han här skaffa rätt åt en
man mot Gud och åt ett människobarn mot dess nästa. 22 Ty få
äro de år som skola upprinna, innan jag vandrar den väg där jag
ej mer kommer åter.

17 Min livskraft är förstörd, mina dagar slockna ut, bland
gravar får jag min lott. 2 Ja, i sanning är jag omgiven av
gäckeri, och avoghet får mitt öga ständigt skåda hos dessa! 3
Så ställ nu säkerhet och borgen för mig hos dig själv; vilken
annan vill giva mig sitt handslag? 4 Dessas hjärtan har du ju
tillslutit för förstånd, därför skall du icke låta dem triumfera.
5 Den som förråder sina vänner till plundring, på hans barn
skola ögonen försmäkta. 6 Jag är satt till ett ordspråk bland
folken; en man som man spottar i ansiktet är jag. 7 Därför är
mitt öga skumt av grämelse, och mina lemmar äro såsom en
skugga allasammans. 8 De redliga häpna över sådant, och
den oskyldige uppröres av harm mot den gudlöse. 9 Men den
rättfärdige håller fast vid sin väg, och den som har rena händer
bemannar sig dess mer. 10 Ja, gärna mån I alla ansätta mig på
nytt, jag lär ändå bland eder ej finna någon vis. 11 Mina dagar
äro förlidna, sönderslitna äro mina planer, vad som var mitt
hjärtas begär. 12 Men natten vill man göra till dag, ljuset skulle
vara nära, nu då mörker bryter in. 13 Nej, huru jag än bidar,
bliver dödsriket min boning, i mörkret skall jag bädda mitt läger;
(Sheol h7585) 14 till graven måste jag säga: "Du är min fader",
till förruttnelsens maskar: "Min moder", "Min syster". 15 Vad
bliver då av mitt hopp, ja, mitt hopp, vem får skåda det? 16
Till dödsrikets bommar far det ned, då jag nu själv går till vila i
stoftet. **(Sheol h7585)**

18 Därefter tog Bildad från Sua till orda och sade: 2 Huru
länge skolen I gå på jakt efter ord? Kommen till förstånd;
sedan må vi talas vid. 3 Varför skola vi aktas såsom oskäliga
djur, räknas i edra ögon såsom ett förstockat folk? 4 Du som i
din vrede sliter sönder dig själv, menar du att dör din skull jorden
skall bliva öde och klippan flyttas bort från sin plats? 5 Nej, den
ogudaktiges ljus skall slockna ut, och lågan av hans eld icke giva
något sken. 6 Ljuset skall förmörkas i hans hydda, och lampan
slockna ut för honom. 7 Hans väldiga steg skola stäckas, hans
egna rådslag bringa honom på fall. 8 Ty han rusar med sina
fötter in i nätet, försåten lura, där han vandrar fram; 9 snaran
griper honom om hälen, och gillret tager honom fatt; 10 garn till

att fånga honom äro lagda på marken och snärjande band på
hans stig. 11 Från alla sidor ängsla honom förskräckelser, de
jaga honom, varhelst han går fram. 12 Olyckan vill uppsluka
honom, och ofärd står redo, honom till fall. 13 Under hans hud
frätas hans lemmar bort, ja, av dödens förstfödde bortfrätas
hans lemmar. 14 Ur sin hydda, som han förtröstar på, ryckes
han bort, och till förskräckelsernas konung vandrar han hän. 15
I hans hydda får främlingar bo, och svavel utströs över hans
boning. 16 Nedantill förtorkas hans rötter, och ovantill vissnar
hans krona bort. 17 Hans åminnelse förgås ifrån jorden, hans
namn lever icke kvar i världen. 18 Från ljus stötes han ned
i mörker och förjagas ifrån jordens krets. 19 Utan barn och
avkomma bliver han i sitt folk, och ingen i hans boningar skall
slippa undan. 20 Över hans ofärdsdag häpna västerns folk, och
österns män gripas av rysning. 21 Ja, så sker det med den
orättfärdiges hem, så går det dens hus, som ej vill veta av Gud.

19 Därefter tog Job till orda och sade: 2 Huru länge skolen I
bedröva min själ och krossa mig sönder med edra ord? 3
Tio gånger haven I nu talat smädligt mot mig och kränkt mig
utan all försyn. 4 Om så är, att jag verkligen har farit vilse, då är
förvillelsen min egen sak. 5 Men viljen I ändå verkligen förhäva
eder mot mig, och påstån I att smäleken har drabbat mig med
skäl, 6 så veten fastmer att Gud har gjort mig orätt och att han
har omsnärjt mig med sitt nät. 7 Se, jag klagar över våld, men
får intet svar; jag ropar, men får icke rätt. 8 Min väg har han
spärrat, så att jag ej kommer fram, och över mina stigar breder
han mörker. 9 Min ära har han avklätt mig, och från mitt huvud
har han tagit bort kronan. 10 Från alla sidor bryter han ned mig,
så att jag förgås; han rycker upp mitt hopp, såsom vore det ett
träd. 11 Sin vrede låter han brinna mot mig och aktar mig såsom
sina ovänners like. 12 Hans skaror draga samlade fram och
bereda sig väg till anfall mot mig; de lägra sig runt omkring min
hydda. 13 Långt bort ifrån mig har han drivit mina fränder; mina
bekanta äro idel främlingar mot mig. 14 Mina närmaste hava
dragit sig undan, och mina förtrogna hava förgätit mig. 15 Mitt
husfolk och mina tjänstekvinnor akta mig såsom främling; en
främmande man har jag blivit i deras ögon. 16 Kallar jag på min
tjänare, så svarar han icke; ödmjukt måste jag bönfalla hos
honom. 17 Min andedräkt är vidrig för min hustru, jag väcker
leda hos min moders barn. 18 Till och med de små barnen visa
mig förakt; så snart jag står upp, tala de ohöviskt emot mig. 19
Ja, en styggelse är jag för alla dem jag umgicks med; de som
voro mig kärast hava vänt sig emot mig. 20 Benen i min kropp
tränga ut i hud och hull; knappt tandköttet har jag fått behålla
kvar. 21 Haven misskund, haven misskund med mig, I mina
vänner, då nu Guds hand så har hemsökt mig. 22 Varför skolen
I förfölja mig, I såsom Gud, och aldrig bliva mätta av mitt kött?
23 Ack att mina ord skreves upp, ack att de bleve upptecknade i
en bok, 24 ja, bleve med ett stift av järn och med bly för evig tid
inpräglade i klippan! 25 Dock, jag vet att min förlossare lever,
och att han till slut skall stå fram över stoftet. 26 Och sedan
denna min sargade hud är borta, skall jag fri ifrån mitt kött få
skåda Gud. 27 Ja, honom skall jag få skåda, mig till hjälp, för
mina ögon skall jag se honom, ej såsom en främling; därefter
trånar jag i mitt innersta. 28 Men när I tänken: "huru skola vi
icke ansätta honom!" -- såsom vore skulden att finna hos mig --
29 då mån I taga eder till vara för svärdet, ty vreden hör till de
synder som straffas med svärd; så mån I då besinna att en dom
skall komma.

20 Därefter tog Sofar från Naama till orda och sade: 2 På
sådant tal giva mina tankar mig ett svar, än mer, då jag
nu är så upprörd i mitt inre. 3 Smädlig tillrättavisning måste
jag höra, och man svarar mig med munväder på förståndigt
tal. 4 Vet du då icke att så har varit från evig tid, från den
stund då människor sattes på jorden: 5 att de ogudaktigas jubel
varar helt kort och den gudlöses glädje ett ögonblick? 6 Om än
hans förhävelse stiger upp till himmelen och hans huvud når
intill molnen, 7 Så förgås han dock för alltid och aktas lik sin
träck; de som sågo honom måste fråga: "Var är han?" 8 Lik en
dröm flyger han bort, och ingen finner honom mer; han förjagas
såsom en syn om natten. 9 Det öga som såg honom ser honom
icke åter, och hans plats får ej skåda honom mer. 10 Hans barn
måste gottgöra hans skulder till de arma, hans händer återbära
hans vinning. 11 Bäst ungdomskraften fyller hans ben, skall
den ligga i stoftet med honom. 12 Om än ondskan smakar
ljuvligt i hans mun, så att han gömmer den under sin tunga,
13 är rädd om den och ej vill gå miste därom, utan håller den
förvarad inom sin gom, 14 så förvandlas denna kost i hans
inre, bliver huggormsetter i hans liv. 15 Den rikedom han har
slukat måste han utspy; av Gud drives den ut ur hans buk. 16
Ja, huggormsgift kommer han att dricka, av etterormens tunga
bliver han dräpt. 17 Ingen bäck får vederkvicka hans syn, ingen
ström med flöden av honung och gräddmjölk. 18 Sitt fördärv
måste han återbära, han får ej njuta därav; hans fröjd svarar ej
mot den rikedom han har vunnit. 19 Ty mot de arma övade han
våld och lät dem ligga där; han rev till sig hus som han ej kan
hålla vid makt. 20 Han visste ej av någon ro för sin buk, men
han skall icke rädda sig med sina skatter. 21 Intet slapp undan
hans glupskhet, därför äger och hans lycka intet bestånd. 22
Mitt i hans överflöd påkommer honom nöd, och envar eländig
vänder då mot honom sin hand. 23 Ja, så måste ske, för att
hans buk må bliva fylld; sin vredes glöd skall Gud sända över
honom och låta den tränga såsom ett regn in i hans kropp. 24
Om han flyr undan för vapen av järn, så genomborras han
av kopparbågens skott. 25 När han då drager i pilen och den
kommer ut ur hans rygg, när den ljungande udden kommer
fram ur hans galla, då falla dödsfasorna över honom. 26 Idel
mörker är förvarat åt hans skatter; till mat gives honom eld som
brinner utan pust, den förtär vad som är kvar i hans hydda. 27
Himmelen lägger hans missgärning i dagen, och jorden reser
sig upp emot honom. 28 Vad som har samlats i hans hus far
åter sin kos, likt förrinnande vatten, på vredens dag. 29 Sådan
lott får en ogudaktig människa av Gud, sådan arvedel har av
Gud blivit bestämd åt henne.

21 Därefter tog Job till orda och sade: 2 Hören åtminstone
på mina ord; låten det vara den tröst som I given mig. 3
Haven fördrag med mig, så att jag får tala; sedan jag har talat,
må du bespotta. 4 Är då min klagan, såsom när människor
eljest klaga? Eller huru skulle jag kunna vara annat än otålig? 5

Akten på mig, så skolen I häpna och nödgas lägga handen på
munnen. 6 Ja, när jag tänker därpå, då förskräckes jag själv,
och förfäran griper mitt kött. 7 Varför få de ogudaktiga leva, ja,
med åldern växa till i rikedom? 8 De se sina barn leva kvar
hos sig, och sin avkomma hava de inför sina ögon. 9 Deras
hus stå trygga, ej hemsökta av förskräckelse; Gud låter sitt
ris icke komma vid dem. 10 När deras boskap parar sig, är
det icke förgäves; lätt kalva deras kor, och icke i otid. 11 Sina
barn släppa de ut såsom en hjord, deras piltar hoppa lustigt
omkring. 12 De stämma upp med pukor och harpor, och glädja
sig vid pipors ljud. 13 De förnöta sina dagar i lust, och ned till
dödsriket fara de i frid. (Sheol h7585) 14 Och de sade dock till
Gud: "Vik ifrån oss, dina vägar vilja vi icke veta av. 15 Vad är
den Allsmäktige, att vi skulle tjäna honom? och vad skulle det
hjälpa oss att åkalla honom?" 16 Det är sant, i deras egen hand
står ej deras lycka, och de ogudaktigas rådslag vare fjärran ifrån
mig! 17 Men huru ofta utslocknar väl de ogudaktigas lampa,
huru ofta händer det att ofärd kommer över dem, och att han
tillskiftar dem lotter i vrede? 18 De borde ju bliva såsom halm
för vinden, lika agnar som stormen rycker bort. 19 "Gud spar åt
hans barn att lida för hans ondska." Ja, men honom själv borde
han vedergälla, så att han finge känna det. 20 Med egna ögon
borde han se sitt fall, och av den Allsmäktiges vrede borde han
få dricka. 21 Ty vad frågar han efter sitt hus, när han själv är
borta, när hans månaders antal har nått sin ände? 22 "Skall
man då lära Gud förstånd, honom som dömer över de högsta?"
23 Ja, den ene får dö i sin välmaktstid, där han sitter i allsköns
frid och ro; 24 hans stävor hava fått stå fulla med mjölk, och
märgen i hans ben har bevarat sin saft. 25 Den andre måste dö
med bedrövad själ, och aldrig fick han njuta av någon lycka. 26
Tillsammans ligga de så i stoftet, och förruttnelsens maskar
övertäcka dem. 27 Se, jag känner väl edra tankar och de funder
med vilka I viljen nedslå mig. 28 I spörjen ju: "Vad har blivit av
de höga herrarnas hus, av hyddorna när de ogudaktiga bodde?"
29 Haven I då ej frågat dem som vida foro, och akten I ej på
deras vittnesbörd: 30 att den onde bliver sparad på ofärdens
dag och bärgad undan på vredens dag? 31 Vem vågar ens
förehålla en sådan hans väg? Vem vedergäller honom, vad han
än må göra? 32 Och när han har blivit bortförd till graven, så
vakar man sedan där vid kullen. 33 Ljuvligt får han vilja under
dalens torvor. I hans spår drager hela världen fram; före honom
har och otaliga gått. 34 Huru kunnen I då bjuda mig så fåfänglig
tröst? Av edra svar står allenast trolösheten kvar.

22 Därefter tog Elifas från Teman till orda och sade: 2 Kan
en man bereda Gud något gagn, så att det länder honom
till gagn, om någon är förståndig? 3 Har den Allsmäktige någon
båtnad av att du är rättfärdig, eller någon vinning av att du
vandrar ostraffligt? 4 Är det för din gudsfruktans skull som han
straffar dig, och som han går med dig till doms? 5 Har då
icke din ondska varit stor, och voro ej dina missgärningar utan
ände? 6 Jo, du tog pant av din broder utan sak, du plundrade
de utblottade på deras kläder. 7 Åt den försmäktande gav du
intet vatten att dricka, och den hungrige nekade du bröd. 8 För
den väldige ville du upplåta landet, och den myndige skulle få
bo däri, 9 men änkor lät du gå med tomma händer, och de
faderlösas armar blevo krossade. 10 Därför omgives du nu
av snaror och förfäras av plötslig skräck. 11 ja, av ett mörker
där du intet ser, och av vattenflöden som övertäcka dig. 12 I
himmelens höjde är det ju Gud som har sin boning, och du ser
stjärnorna däruppe, huru högt de sitta; 13 därför tänker du: "Vad
kan Gud veta? Skulle han kunna döma, han som bor bortom
töcknet? 14 Molnen äro ju ett täckelse, så att han intet ser;
och på himlarunden är det han har sin gång." 15 Vill du då
hålla dig på forntidens väg, där fördärvets män gingo fram, 16
de män som bortrycktes, innan deras tid var ute, och såsom
en ström flöt deras grundval bort, 17 de män som sade till
Gud: "Vik ifrån oss", ty vad skulle den Allsmäktige kunna göra
dem? 18 Det var ju dock han som uppfyllde deras hus med
sitt goda. De ogudaktigas rådslag vare fjärran ifrån mig! 19
De rättfärdiga skola se det och glädja sig, och den oskyldige
skall få bespotta dem: 20 "Ja, nu äro förvisso våra motståndare
utrotade, och deras överflöd har elden förtärt." 21 Men sök nu
förlikning och frid med honom; därigenom skall lycka falla dig till.
22 Tag emot undervisning av hans mun, och förvara hans ord i
ditt hjärta. 23 Om du omvänder dig till den Allsmäktige, så bliver
du upprättad; men orättfärdighet må du skaffa bort ur din hydda.
24 Ja kasta din gyllene skatt i stoftet och Ofirs-guldet ibland
bäckens stenar, 25 så bliver den Allsmäktige din gyllene skatt,
det ädlaste silver varder han för dig. 26 Ja, då skall du hava din
lust i den Allsmäktige och kunna upplyfta ditt ansikte till Gud. 27
När du då beder till honom, skall han höra dig, och de löften du
gör skall du få infria. 28 Allt vad du besluter skall då lyckas
för dig, och ljus skall skina på dina vägar. 29 Om de leda mot
djupet och du då beder: "Uppåt!", så frälsar han mannen som
har ödmjukat sig. 30 Ja han räddar och den som ej är fri ifrån
skuld; genom dina händers renhet räddas en sådan.

23 Därefter tog Job till orda och sade: 2 Också i dag vill min
klaga göra uppror. Min hand kännes matt för min suckans
skull. 3 Om jag blott visste huru jag skulle finna honom, huru jag
kunde komma dit där han bor! 4 Jag skulle då lägga fram för
honom min sak och fylla min mun med bevis. 5 Jag ville väl
höra vad han kunde svara mig, och förnimma vad han skulle
säga till mig. 6 Icke med övermakt finge han bekämpa mig, nej,
han borde allenast lyssna till mig. 7 Då skulle hans motpart
stå här såsom en redlig man, ja, då skulle jag för alltid komma
undan min domare. 8 Men går jag mot öster, så är han icke
där; går jag mot väster, så varsnar jag honom ej; 9 har han
något att skaffa i norr, jag skådar honom icke; döljer han sig i
söder, jag ser honom ej heller där. 10 Han vet ju vilken väg jag
har vandrat; han har prövat mig, och jag har befunnits lik guld.
11 Vid hans spår har min for hållit fast, hans väg har jag följt,
utan att vika av. 12 Från hans läppars bud har jag icke gjort
något avsteg; mer än egna rådslut har jag aktat hans muns
tal. 13 Men hans vilja är orygglig; vem kan hindra honom? Vad
honom lyster, det gör han ock. 14 Ja, han giver mig fullt upp min
beskärda del, och mycket av samma slag har han ännu i förvar.
15 Därför gripes jag av förskräckelse för hans ansikte; när jag
betänker det, fruktar jag för honom. 16 Det är Gud som har gjort
mitt hjärta försagt, den Allsmäktige är det som har vållat min

förskräckelse, 17 ty jag fick icke förgås, innan mörkret kom,
dödsnatten undanhöll han mig.

24 Varför har den Allsmäktige inga räfstetider i förvar? varför
få hans vänner ej skåda hans hämndedagar? 2 Se,
råmärken flyttar man undan, rövade hjordar driver man i bet; 3
de faderlösas åsna för man bort och tager änkans ko i pant. 4
Man tränger de fattiga undan från vägen, de betryckta i landet
måste gömma sig med varandra. 5 Ja, såsom vildåsnor måste
de leva i öknen; dit gå de och möda sig och söka något till täring;
hedmarken är det bröd de hava åt sina barn. 6 På fältet få de
till skörd vad boskap plägar äta, de hämta upp det sista i den
ogudaktiges vingård. 7 Nakna ligga de om natten, berövade sina
kläder; de hava intet att skyla sig med i kölden. 8 Av störtskurar
från bergen genomdränkas de; de famna klippan, ty de äga ej
annan tillflykt. 9 Den faderlöse slites från sin moders bröst, och
den betryckte drabbas av utpantning. 10 Nakna måste de gå
omkring, berövade sina kläder, hungrande nödgas de bära på
kärvar. 11 Inom sina förtryckares murar måste de bereda olja,
de få trampa vinpressar och därvid lida törst. 12 Utstötta ur
människors samfund jämra de sig, ja, från dödsslagnas själar
uppstiger ett rop. Men Gud aktar ej på vad förvänt som sker. 13
Andra hava blivit fiender till ljuset; de känna icke dess vägar och
hålla sig ej på dess stigar. 14 Vid dagningen står mördaren
upp för att dräpa den betryckte och fattige; och om natten gör
han sig till tjuvars like. 15 Äktenskapsbrytarens öga spejar efter
skymningen, han tänker: "Intet öga får känna igen mig", och
sätter så ett täckelse framför sitt ansikte. 16 När det är mörkt,
bryta sådana sig in i husen, men under dagen stänga de sig
inne; ljuset vilja de icke veta av. 17 Ty det svarta mörkret räknas
av dem alla såsom morgon, med mörkrets förskräckelser äro de
ju förtrogna. 18 "Men hastigt", menen I, "ryckes en sådan bort av
strömmen, förbannad bliver hans del i landet; till vingårdarna får
han ej mer styra sina steg. 19 Såsom snövatten förtäres av torka
och hetta, så förtär dödsriket den som har syndat. **(Sheol h7585)**
20 Hans moders liv förgäter honom, maskar frossa på honom,
ingen finnes, som bevarar hans minne; såsom ett träd brytes
orättfärdigheten av. 21 Så går det, när någon plundrar den
ofruktsamma, som intet föder, och när någon icke gör gott mot
änkan." 22 Ja, men han uppehåller ock våldsmännen genom
sin kraft, de få stå upp, när de redan hade förlorat hoppet om
livet; 23 han giver dem trygghet, så att de få vila, och hans
ögon vaka över deras vägar. 24 När de hava stigit till sin höjd,
beskäres dem en snar hädanfärd, de sjunka då ned och dö som
alla andra; likasom axens toppar vissna de bort. 25 Är det ej så,
vem vill då vederlägga mig, vem kan göra mina ord om intet?

25 Därefter tog Bildad från Sua till orda och sade: 2 Hos
honom är väldighet och förskräckande makt, hos honom,
som skapar frid i sina himlars höjd. 3 Vem finnes, som förmår
räkna hans skaror? Och vem överstrålas ej av hans ljus? 4
Huru skulle då en människa kunna hava rätt mot Gud eller
en av kvinna född kunna befinnas ren? 5 Se, ej ens månen
skiner nog klart, ej ens stjärnorna äro rena i hans ögon; 6 huru
mycket mindre då människan, det krypet, människobarnet, den
masken!

26 Därefter tog Job till orda och sade: 2 Vilken hjälp har
du ej skänkt den vanmäktige, huru har du ej stärkt den
maktlöses arm! 3 Vilka råd har du ej givit den ovise, och vilket
överflöd av klokhet har du ej lagt i dagen! 4 Vem gav dig
kraft att tala sådana ord, och vems ande var det som kom till
orda ur dig? 5 Dödsrikets skuggor gripas av ångest, djupets
vatten och de som bo däri. 6 Dödsriket ligger blottat för honom,
och avgrunden har intet täckelse. **(Sheol h7585)** 7 Han spänner
ut nordanrymden över det tomma och hänger upp jorden på
intet. 8 Han samlar vatten i sina moln såsom i ett knyte, och
skyarna brista icke under bördan. 9 Han gömmer sin tron för vår
åsyn, han omhöljer den med sina skyar. 10 En rundel har han
välvt såsom gräns för vattnen, där varest ljus ändas i mörker.
11 Himmelens pelare skälva, de gripas av förfäran vid hans
näpst. 12 Med sin kraft förskräckte han havet, och genom sitt
förstånd sönderkrossade han Rahab. 13 Blott han andades, blev
himmelen klar; hans hand genomborrade den snabba ormen. 14
Se, detta är allenast utkanterna av hans verk; en sakta viskning
är allt vad vi förnimma därom. Hans allmakts dunder, vem skulle
kunna fatta det?

27 Åter hov Job upp sin röst och kvad: 2 Så sant Gud lever,
han som har förhållit mig min rätt, den Allsmäktige, som
har vållat min själs bedrövelse: 3 aldrig, så länge ännu min ande
är i mig och Guds livsfläkt är kvar i min näsa, 4 aldrig skola mina
läppar tala vad orättfärdigt är, och min tunga bära fram oärligt
tal. 5 Bort det, att jag skulle giva eder rätt! Intill min död låter
jag min ostrafflighet ej tagas ifrån mig. 6 Vid min rättfärdighet
håller jag fast och släpper den icke, mitt hjärta förebrår mig ej
för någon av mina dagar. 7 Nej, såsom ogudaktig må min fiende
stå där och min motståndare såsom orättfärdig. 8 Ty vad hopp
har den gudlöse när hans liv avskäres, när hans själ ryckes
bort av Gud? 9 Månne Gud skall höra hans rop, när nöden
kommer över honom? 10 Eller kan en sådan hava sin lust i den
Allsmäktige, kan han åkalla Gud alltid? 11 Jag vill undervisa
eder om huru Gud går till väga; huru den Allsmäktige tänker, vill
jag icke fördölja. 12 Dock, I haven ju själva allasammans skådat
det; huru kunnen I då hängiva eder åt så fåfängliga tankar? 13
Hören vad den ogudaktiges lott bliver hos Gud, vilken arvedel
våldsverkaren får av den Allsmäktige: 14 Om hans barn bliva
många, så är vinningen svärdets; hans avkomlingar få ej bröd
att mätta sig med. 15 De som slippa undan läggas i graven
genom pest, och hans änkor kunna icke hålla sin klagogråt.
16 Om han ock hopar silver såsom stoft och lägger kläder på
hög såsom lera, 17 så är det den rättfärdige som får kläda
sig i vad han lägger på hög, och den skuldlöse kommer att
utskifta silvret. 18 Det hus han bygger bliver så förgängligt
som malen, det skall likna skjulet som vaktaren gör sig. 19 Rik
lägger han sig och menar att intet skall tagas bort; men när han
öppnar sina ögon, är ingenting kvar. 20 Såsom vattenfloder taga
förskräckelser honom fatt, om natten rövas han bort av stormen.
21 Östanvinden griper honom, så att han far sin kos, den rycker
honom undan från hans plats. 22 Utan förskoning skjuter Gud
sina pilar mot honom; för hans hand måste han flykta med hast.

23 Då slår man ihop händerna, honom till hån; man visslar åt
honom på platsen där han var.

28 Silvret har ju sin gruva, sin fyndort har guldet, som
man renar; 2 järn hämtas upp ur jorden, och stenar
smältas till koppar. 3 Man sätter då gränser för mörkret, och
rannsakar ned till yttersta djupet, 4 Där spränger man schakt
långt under markens bebyggare, där färdas man förgäten djupt
under vandrarens fot, där hänger man svävande, fjärran ifrån
människor. 5 Ovan ur jorden uppväxer bröd, men därnere
omvälves den såsom av eld. 6 Där, bland dess stenar, har
safiren sitt fäste, guldmalm hämtar man ock där. 7 Stigen ditned
är ej känd av örnen, och falkens öga har ej utspanat den; 8
den har ej blivit trampad av stolta vilddjur, intet lejon har gått
därfram. 9 Ja, där bär man hand på hårda stenen; bergen
omvälvas ända ifrån rötterna. 10 In i klipporna bryter man sig
gångar, där ögat får se allt vad härligt är. 11 Vattenådror täppas
till och hindras att gråta. Så dragas dolda skatter fram i ljuset. 12
Men visheten, var finnes hon, och var har förståndet sin boning?
13 Priset för henne känner ingen människa; hon står ej att finna i
de levandes land. 14 Djupet säger: "Hon är icke här", och havet
säger: "Hos mig är hon icke." 15 Hon köper icke för ädlaste
metall, med silver gäldas ej hennes värde. 16 Hon väges icke
upp med guld från Ofir, ej med dyrbar onyx och safir. 17 Guld
och glas kunna ej liknas vid henne; hon får ej i byte mot gyllene
klenoder. 18 Koraller och kristall må icke ens nämnas; svårare
är förvärva vishet än pärlor. 19 Etiopisk topas kan ej liknas vid
henne; hon väges icke upp med renaste guld. 20 Ja, visheten,
varifrån kommer väl hon, och var har förståndet sin boning? 21
Förborgad är hon för alla levandes ögon, för himmelens fåglar
är hon fördold; 22 avgrunden och döden giva till känna; "Blott
hörsägner om henne förnummo våra öron." 23 Gud, han är den
som känner vägen till henne, han är den som vet var hon har
sin boning. 24 Ty han förmår skåda till jordens ändar, allt vad
som finnes under himmelen ser han. 25 När han mätte ut åt
vinden dess styrka och avvägde vattnen efter mått, 26 när han
stadgade en lag för regnet och en väg för tordönets stråle, 27 då
såg han och uppenbarade henne, då lät han henne stå fram, då
utforskade han henne. 28 Och till människorna sade han så: "Se
Herrens fruktan, det är vishet, och att fly det onda är förstånd."

29 Åter hov Job upp sin röst och kvad: 2 Ack att jag vore
såsom i forna månader, såsom i de dagar då Gud gav
mig sitt beskydd, 3 då hans lykta sken över mitt huvud och jag
vid hans ljus gick fram genom mörkret! 4 Ja, vore jag såsom i
min mognads dagar, då Guds huldhet vilade över min hydda, 5
då ännu den Allsmäktige var med mig och mina barn stodo
runt omkring mig, 6 då mina fötter badade i gräddmjölk och
klippan invid mig göt ut bäckar av olja! 7 När jag då gick upp till
porten i staden och intog mitt säte på torget, 8 då drogo de
unga sig undan vid min åsyn, de gamla reste sig upp och blevo
stående. 9 Då höllo hövdingar tillbaka sina ord och lade handen
på munnen; 10 furstarnas röst ljöd då dämpad, och deras tunga
lådde vid gommen. 11 Ja, vart öra som hörde prisade mig då
säll, och vart öga som såg bar vittnesbörd om mig; 12 ty jag
räddade den betryckte som ropade, och den faderlöse, den
som ingen hjälpare hade. 13 Den olyckliges välsignelse kom
då över mig, och änkans hjärta uppfyllde jag med jubel. 14 I
rättfärdighet klädde jag mig, och den var såsom min klädnad;
rättvisa bar jag såsom mantel och huvudbindel. 15 Ögon blev
jag då åt den blinde, och fötter var jag åt den halte. 16 Jag var
då en fader för de fattiga, och den okändes sak redde jag ut. 17
Jag krossade den orättfärdiges käkar och ryckte rovet undan
hans tänder. 18 Jag tänkte då: "I mitt näste skall jag få dö, mina
dagar skola bliva många såsom sanden. 19 Min rot ligger ju
öppen för vatten, och i min krona faller nattens dagg. 20 Min ära
bliver ständigt ny, och min båge föryngras i min hand." 21 Ja, på
mig hörde man då och väntade, man lyssnade under tystnad på
mitt råd. 22 Sedan jag hade talat, talade ingen annan; såsom
ett vederkvickande flöde kommo mina ord över dem. 23 De
väntade på mig såsom på regn, de spärrade upp sina munnar
såsom efter vårregn. 24 När de misströstade, log jag emot dem,
och mitt ansiktes klarhet kunde de icke förmörka. 25 Täcktes jag
besöka dem, så måste jag sitta främst; jag tronade då såsom en
konung i sin skara, lik en man som har tröst för de sörjande.

30 Och nu le de åt mig, människor som äro yngre till åren
än jag, män vilkas fäder jag aktade ringa, ja, ej ens hade
velat sätta bland mina vallhundar. 2 Vad skulle de också kunna
gagna mig med sin hjälp, dessa människor som sakna all manlig
kraft? 3 Utmärglade äro de ju av brist och svält; de gnaga sin
föda av torra öknen, som redan i förväg är öde och ödslig. 4
Saltörter plocka de där bland snåren, och ginströtter är vad de
hava till mat. 5 Ur människors samkväm drives de ut, man ropar
efter dem såsom efter tjuvar. 6 I gruvliga klyftor måste de bo, i
hålor under jorden och i bergens skrevor. 7 Bland snåren häva
de upp sitt tjut, under nässlor ligga de skockade, 8 en avföda av
dårar och ärelöst folk, utjagade ur landet med hugg och slag. 9
Och för sådana har jag nu blivit en visa, de hava mig till ämne
för sitt tal; 10 med avsky hålla de sig fjärran ifrån mig, de hava
ej försyn för att spotta åt mig. 11 Nej, mig till plåga, lossa de alla
band, alla tyglar kasta de av inför mig. 12 Invid min högra sida
upphäver sig ynglet; mina fötter vilja de stöta undan. De göra sig
vägar som skola leda till min ofärd. 13 Stigen framför mig hava
de rivit upp. De göra sitt bästa till att fördärva mig, de som dock
själva äro hjälplösa. 14 Såsom genom en bred rämna bryta de
in; de vältra sig fram under murarnas brak. 15 Förskräckelser
välvas ned över mig. Såsom en storm bortrycka de min ära, och
såsom ett moln har min välfärd farit bort. 16 Och nu utgjuter
sig min själ inom mig, eländesdagar hålla mig fast. 17 Natten
bortfräter benen i min kropp, och kvalen som gnaga mig veta ej
av vila. 18 Genom övermäktig kraft har mitt kroppshölje blivit
vanställt, såsom en livklädnad hänger det omkring mig. 19 I
orenlighet har jag blivit nedstjälpt, och själv är jag nu lik stoft
och aska. 20 Jag ropar till dig, men du svarar mig icke; jag står
här, men de bespejar mig allenast. 21 Du förvandlas för mig till
en grym fiende, med din starka hand ansätter du mig. 22 Du
lyfter upp mig i stormvinden och för mig hän, och i bruset låter
du mig försmälta av ångest. 23 Ja, jag förstår att du vill föra mig
till döden, till den boning dit allt levande församlas. 24 Men
skulle man vid sitt fall ej få sträcka ut handen, ej ropa efter hjälp,

när ofärd har kommit? **25** Grät jag ej själv över den som hade
hårda dagar, och ömkade sig min själ ej över den fattige? **26**
Se, jag väntade mig lycka, men olycka kom; jag hoppades på
ljus, men mörker kom. **27** Därför sjuder mitt innersta och får
ingen ro, eländesdagar hava ju mött mig. **28** Med mörknad hud
går jag, fastän ej bränd av solen; mitt i församlingen står jag upp
och skriar. **29** En broder har jag blivit till schakalerna, och en
frände är jag vorden till strutsarna. **30** Min hud har svartnat
och lossnat från mitt kött, benen i min kropp äro förbrända av
hetta. **31** I sorgelåt är mitt harpospel förbytt, mina pipors klang i
högljudd gråt.

31 Ett förbund slöt jag med mina ögon: aldrig skulle jag
skåda efter någon jungfru. **2** Vilken lott finge jag eljest
av Gud i höjden, vilken arvedel av den Allsmäktige därovan?
3 Ofärd kommer ju över de orättfärdiga, och olycka drabbar
ogärningsmän. **4** Ser icke han mina vägar, räknar han ej alla
mina steg? **5** Har jag väl umgåtts med lögn, och har min fot
varit snar till svek? **6** Nej, må jag vägas på en riktig våg, så
skall Gud förnimma min ostrafflighet. **7** Hava mina steg vikit
av ifrån vägen, har mitt hjärta följt efter mina ögon, eller låder
vid min händer en fläck? **8** Då må en annan äta var jag har
sått, och vad jag har planterat må ryckas upp med roten. **9** Har
mitt hjärta låtit dåra sig av någon kvinna, så att jag har stått
på lur vid min nästas dörr? **10** Då må min hustru mala mjöl åt
en annan, och främmande män må då famntaga henne. **11**
Ja, sådant hade varit en skändlighet, en straffbar missgärning
hade det varit, **12** en eld som skulle förtära intill avgrunden och
förhärja till roten all min gröda. **13** Har jag kränkt min tjänares
eller tjänarinnas rätt, när de hade någon tvist med mig? **14**
Vad skulle jag då göra, när Gud stode upp, och när han hölle
räfst, vad kunde jag då svara honom? **15** Han som skapade mig
skapade ju och dem i moderlivet, han, densamme, har berett
dem i moderssköte. **16** Har jag vägrat de arma vad de begärde
eller låtit änkans ögon försmäkta? **17** Har jag ätit mitt brödstycke
allena, utan att den faderlöse och har fått äta därav? **18** Nej, från
min ungdom fostrades han hos mig såsom hos en fader, och
från min moders liv var jag änkors ledare. **19** Har jag kunnat se
en olycklig gå utan kläder, se en fattig ej äga något att skyla sig
med? **20** Måste ej fastmer hans länd välsigna mig, och fick han
ej värma sig i ull av mina lamm? **21** Har jag lyft min hand mot
den faderlöse, därför att jag såg mig hava medhåll i porten? **22**
Då må min axel lossna från sitt fäste och min arm brytas av ifrån
sin led. **23** Jag måste då frukta ofärd ifrån Gud och skulle stå
maktlös inför hans majestät. **24** Har jag satt mitt hopp till guldet
och kallat guldklimpen min förtröstan? **25** Var det min glädje
att min rikedom blev så stor, och att min hand förvärvade så
mycket? **26** Hände det, när jag såg solljuset, huru det sken, och
månen, huru härligt den gick fram, **27** att mitt hjärta hemligen
lät dåra sig, så att jag med handkyss gav dem min hyllning?
28 Nej, också det hade varit en straffbar missgärning; därmed
hade jag ju förnekat Gud i höjden. **29** Har jag glatt mig åt min
fiendes ofärd och fröjdats, när olycka träffade honom? **30** Nej,
jag tillstadde ej min mun att synda så, ej att med förbannelse
begära hans liv. **31** Och kan mitt husfolk icke bevittna att envar
fick mätta sig av kött vid mitt bord? **32** Främlingen behövde ej
stanna över natten på gatan, mina dörrar lät jag stå öppna utåt
vägen. **33** Har jag på människovis skylt mina överträdelser och
gömt min missgärning i min barm, **34** av fruktan för den stora
hopen och av rädsla för stamfränders förakt, så att jag teg och
ej gick utom min dörr? **35** Ack att någon funnes, som ville höra
mig! Jag har sagt mitt ord. Den Allsmäktige må nu svara mig;
ack att jag finge min vederparts motskrift! **36** Sannerligen, jag
skulle då bära den högt på min skuldra, såsom en krona skulle
jag fästa den på mig. **37** Jag ville då göra honom räkenskap för
alla mina steg, lik en furste skulle jag då träda inför honom. **38**
Har min mark höjt rop över mig, och hava dess fåror gråtit med
varandra? **39** Har jag förtärt dess gröda obetald eller utpinat
dess brukares liv? **40** Då må törne växa upp för vete, och ogräs
i stället för korn. Slut på Jobs tal.

32 De tre männen upphörde nu att svara Job, eftersom han
höll sig själv för rättfärdig. **2** Då blev Elihu, Barakels son,
från Bus, av Rams släkt, upptänd av vrede. Mot Job upptändes
han av vrede, därför att denne menade sig hava rätt mot Gud;
3 och mot hans tre vänner upptändes hans vrede, därför att
de icke funno något svar varmed de kunde vederlägga Job. **4**
Hittills hade Elihu dröjt att tala till Job, därför att de andra voro
äldre till åren än han. **5** Men då nu Elihu såg att de tre männen
icke mer hade något att svara, upptändes hans vrede. **6** Så tog
då Elihu, Barakels son, från Bus, till orda och sade; Ung till åren
är jag, I däremot ären gamla. Därför höll jag mig tillbaka och var
försagd och lade ej fram för eder min mening. **7** Jag tänkte: "Må
åldern tala, och må årens mängd förkunna visdom." **8** Dock, på
anden i människorna kommer det an, den Allsmäktiges livsfläkt
giver dem förstånd. **9** Icke de åldriga äro alltid visast, icke de
äldsta förstå bäst vad rätt är. **10** Därför säger jag nu: Hör mig;
jag vill lägga fram min mening, också jag. **11** Se, jag väntade på
vad I skullen tala, jag lyssnade efter förstånd ifrån eder, efter
skäl som I skullen draga fram. **12** Ja, noga aktade jag på eder.
Men se, ingen fanns, som vederlade Job, ingen bland eder, som
kunde svara på hans ord. **13** Nu mån I icke säga: "Vi möttes
av vishet; Gud, men ingen människa, kan nedslå denne." **14**
Skäl mot min mening har han icke lagt fram, ej heller skall jag
bemöta honom med edra bevis. **15** Se, nu stå de bestörta och
svara ej mer, målet i munnen hava de mist. **16** Och jag skulle
vänta, då de nu intet kunna säga, då de stå där och ej mer
hava något svar! **17** Nej, också jag vill svara i min ordning, jag
vill lägga fram min mening, också jag. **18** Ty, fullt upp har jag
av skäl, anden i mitt inre vill spränga mig sönder. **19** Ja, mitt
inre är såsom instängt vin, likt en lägel med nytt vin är det
nära att brista. **20** Så vill jag då tala och skaffa mig luft, jag vill
upplåta mina läppar och svara. **21** Jag får ej hava anseende till
personen, och jag skall ej till någon tala inställsamma ord. **22**
Nej, jag förstår ej att tala inställsamma ord; huru lätt kunde ej
eljest min skapare rycka mig bort!

33 Men hör nu, Job, mina ord, och lyssna till allt vad jag vill
säga. **2** Se, jag upplåter nu mina läppar, min tunga tager
till orda i min mun. **3** Ur ett redbart hjärta framgår mitt tal, och
vad mina läppar förstå säga de ärligt ut. **4** Guds ande är det

som har gjort mig, den Allsmäktiges fläkt beskär mig liv. **5** Om
du förmår, så må du nu svara mig; red dig till strid mot mig, träd
fram. **6** Se, jag är likställd med dig inför Gud, jag är danad av en
nypa ler, också jag. **7** Ja, fruktan för mig behöver ej förskräcka
dig, ej heller kan min myndighet trycka dig ned. **8** Men nu sade
du så inför mina öron, så ljödo de ord jag hörde: **9** "Ren är jag
och fri ifrån överträdelse, oskyldig är jag och utan missgärning;
10 men se, han finner på sak mot mig, han aktar mig såsom
sin fiende. **11** Han sätter mina fötter i stocken, vaktar på alla
mina vägar." **12** Nej, häri har du orätt, svarar jag dig. Gud är ju
förmer än en människa. **13** Huru kan du gå till rätta med honom,
såsom gåve han aldrig svar i sin sak? **14** Både på ett sätt och
på två talar Gud, om man också ej aktar därpå. **15** I drömmen, i
nattens syn, när sömnen har fallit tung över människorna och de
vila i slummer på sitt läger, **16** då öppnar han människornas
öron och sätter inseglet på sina varningar till dem, **17** när han
vill avvända någon från en ogärning eller hålla högmodet borta
ifrån en människa. **18** Så bevarar han hennes själ från graven
och hennes liv ifrån att förgås genom vapen. **19** Hon bliver ock
agad genom plågor på sitt läger och genom ständig oro, allt intill
benen. **20** Hennes sinne får leda vid maten, och hennes själ vid
den föda hon älskade. **21** Hennes hull förtvinar, till dess intet är
att se, ja, hennes ben täras bort intill osynlighet. **22** Så nalkas
hennes själ till graven och hennes liv hän till dödens makter. **23**
Men om en ängel då finnes, som vakar över henne, en medlare,
någon enda av de tusen, och denne får lära människan hennes
plikt, **24** då förbarmar Gud sig över henne och säger; "Fräls
henne, så att hon slipper fara ned i graven; lösepenningen har
jag nu fått." **25** Hennes kropp får då ny ungdomskraft, hon bliver
åter såsom under sin styrkas dagar. **26** När hon då beder till
Gud, är han henne nådig och låter henne se sitt ansikte med
jubel; han giver så den mannen hans rättfärdighet åter. **27** Så
får denne då sjunga inför människorna och säga: "Väl syndade
jag, och väl kränkte jag rätten, dock vederfors mig ej vad jag
hade förskyllt; **28** ty han förlossade min själ, så att den undslapp
graven, och mitt liv får nu med lust skåda ljuset." **29** Se, detta allt
kommer Gud åstad, både två gånger och tre, för den mannen,
30 till att rädda hans själ från graven, så att han får njuta av de
levandes ljus. **31** Akta nu härpå, du Job, och hör mig; tig, så att
jag får tala. **32** Dock, har du något att säga, så svara mig; tala,
ty gärna gåve jag dig rätt. **33** Varom icke, så är det du som må
höra på mig; du må tiga, så att jag får lära dig vishet.

34 Och Elihu tog till orda och sade: **2** Hören, I vise, mina
ord; I förståndige, lyssnen till mig. **3** Örat skall ju pröva
orden, och munnen smaken hos det man vill äta. **4** Må vi nu
utvälja åt oss vad rätt är, samfällt söka förstå vad gott är. **5** Se,
Job har sagt: "Jag är oskyldig. Gud har förhållit mig min rätt. **6**
Fastän jag har rätt, måste jag stå såsom lögnare; dödsskjuten
är jag, jag som intet har brutit." **7** Var finnes en man som är
såsom Job? Han läskar sig med bespottelse såsom med vatten,
8 han gör sig till ogärningsmäns stallbroder och sällar sig till
ogudaktiga människor. **9** Ty han säger: "Det gagnar en man till
intet, om han håller sig väl med Gud." **10** Hören mig därför, I
förståndige män: Bort det, att Gud skulle begå någon orätt,
att den Allsmäktige skulle göra vad orättfärdigt är! **11** Nej, han
vedergäller var människa efter hennes gärningar och lönar envar
såsom hans vandel har förtjänat. **12** Ty Gud gör i sanning intet
som är orätt, den Allsmäktige kan icke kränka rätten. **13** Vem har
bjudit honom att vårda sig om jorden, och vem lade på honom
bördan av hela jordens krets? **14** Om han ville tänka allenast på
sig själv och åter draga till sig sin anda och livsfläkt, **15** då skulle
på en gång allt kött förgås, och människorna skulle vända åter
till stoft. **16** Men märk nu väl och hör härpå, lyssna till vad mina
ord förkunna. **17** Skulle den förmå regera, som hatade vad rätt
är? Eller fördömer du den som är den störste i rättfärdighet? **18**
Får man då säga till en konung: "Du ogärningsman", eller till en
furste: "Du ogudaktige"? **19** Gud har ju ej anseende till någon
hövdings person, han aktar den rike ej för mer än den fattige, ty
alla äro de hans händers verk. **20** I ett ögonblick omkomma de,
mitt i natten: folkhopar gripas av bävan och förgås, de väldige
ryckas bort, utan människohand. **21** Ty hans ögon vakta på
var mans vägar, och alla deras steg, dem ser han. **22** Intet
mörker finnes och ingen skugga så djup, att ogärningsmän
kunna fördölja sig däri. **23** Ty länge behöver Gud ej vakta på
en människa, innan hon måste stå till doms inför honom. **24**
Han krossar de väldige utan rannsakning och låter så andra
träda fram i deras ställe. **25** Ja, han märker väl vad de göra,
han omstörtar dem om natten och låter dem förgås. **26** Såsom
ogudaktiga tuktar han dem öppet, inför människors åsyn, **27**
eftersom de veko av ifrån honom och ej aktade på alla hans
vägar. **28** De bragte så den armes rop inför honom, och rop av
betryckta fick han höra. **29** Vem vågar då fördöma, om han
stillar larmet? Ja, vem vill väl skåda honom, om han döljer sitt
ansikte, för ett folk eller för en enskild man, **30** när han vill rycka
makten ifrån gudlösa människor och hindra dem att bliva snaror
för folket? **31** Kan man väl säga till Gud: "Jag måste lida, jag
som ändå intet har förbrutit. **32** Visa mig du vad som går över
mitt förstånd; om jag har gjort något orätt, vill jag då ej göra så
mer." **33** Skall då han, för ditt klanders skull, giva vedergällning
såsom du vill? Du själv, och icke jag, må döma därom; ja, tala
du ut vad du menar. **34** Men kloka män skola säga så till mig,
visa män, när de få höra mig: **35** "Job talar utan någon insikt,
hans ord äro utan förstånd." **36** Så må nu Job utstå prövningar
allt framgent, då han vill försvara sig på ogärningsmäns sätt. **37**
Till sin synd lägger han ju uppenbar ondska, oss till hån slår han
ihop sina händer och talar stora ord mot Gud.

35 Och Elihu tog till orda och sade: **2** Menar du att sådant
är riktigt? Kan du påstå att du har rätt mot Gud, **3** du som
frågar vad rättfärdighet gagnar dig, vad den båtar dig mer än
synd? **4** Svar härpå vill jag giva dig, jag ock dina vänner med
dig. **5** Skåda upp mot himmelen och se, betrakta skyarna, som
gå där högt över dig. **6** Om du syndar, vad gör du väl honom
därmed? Och om dina överträdelser äro många, vad skadar
du honom därmed? **7** Eller om du är rättfärdig, vad giver du
honom, och vad undfår han av din hand? **8** Nej, för din like
kunde din ogudaktighet något betyda och för en människoson
din rättfärdighet. **9** Väl klagar man, när våldsgärningarna äro
många, man ropar om hjälp mot de övermäktigas arm; **10** men
ingen frågar: "Var är min Gud, min skapare, han som låter

lovsånger ljuda mitt i natten, **11** han som giver oss insikt framför
markens djur och vishet framför himmelens fåglar?" **12** Därför är
det man får ropa utan svar om skydd mot de ondas övermod.
13 Se, på fåfängliga böner hör icke Gud, den Allsmäktige aktar
icke på slikt; **14** allra minst, när du påstår att du icke får skåda
honom, att du måste vänta på honom, fastän saken är uppenbar.
15 Och nu menar du att hans vrede ej håller någon räfst, och
att han föga bekymrar sig om människors övermod? **16** Ja, till
fåfängligt tal spärrar Job upp sin mun, utan insikt talar han stora
ord.

36 Vidare sade Elihu: **2** Bida ännu litet, så att jag får giva dig
besked, ty ännu något har jag att säga till Guds försvar. **3**
Min insikt vill jag hämta vida ifrån, och åt min skapare vill jag
skaffa rätt. **4** Ja, förvisso skola mina ord icke vara lögn; en man
med fullgod insikt har du framför dig. **5** Se, Gud är väldig, men
han försmår dock ingen, han som är så väldig i sitt förstånds
kraft. **6** Den ogudaktige låter han ej bliva vid liv, men åt de arma
skaffar han rätt. **7** Han tager ej sina ögon från de rättfärdiga;
de få trona i konungars krets, för alltid låter han dem sitta där
i höghet. **8** Och om de läggas bundna i kedjor och fångas i
eländets snaror, **9** så vill han därmed visa dem vad de hava
gjort, och vilka överträdelser de hava begått i sitt högmod; **10**
han vill då öppna deras öra för tuktan och mana dem att vända
om ifrån fördärvet. **11** Om de då höra på honom och underkasta
sig, så få de framleva sina dagar i lycka och sina år i ljuvlig
ro. **12** Men höra de honom ej, så förgås de genom vapen och
omkomma, när de minst tänka det. **13** Ja, de som med gudlöst
hjärta hängiva sig åt vrede och icke anropa honom, när han
lägger dem i band, **14** deras själ skall i deras ungdom ryckas
bort av döden, och deras liv skall dela tempelbolares lott. **15**
Genom lidandet vill han rädda den lidande, och genom betrycket
vill han öppna hans öra. **16** Så sökte han ock draga dig ur
nödens gap, ut på en rymlig plats, där intet trångmål rådde; och
ditt bord skulle bliva fullsatt med feta rätter. **17** Men nu bär du till
fullo ogudaktighetens dom; ja, dom och rättvisa hålla dig nu fast.
18 Ty vrede borde ej få uppegga dig under din tuktans tid, och
huru svårt du än har måst plikta, borde du ej därav ledas vilse.
19 Huru kan han lära dig bedja, om icke genom nöd och genom
allt som nu har prövat din kraft? **20** Du må ej längta så ivrigt
efter natten, den natt då folken skola ryckas bort ifrån sin plats.
21 Tag dig till vara, så att du ej vänder dig till vad fördärvligt är;
sådant behagar dig ju mer än att lida. **22** Se, Gud är upphöjd
genom sin kraft. Var finnes någon mästare som är honom lik?
23 Vem har föreskrivit honom hans väg, och vem kan säga: "Du
gör vad orätt är?" **24** Tänk då på att upphöja hans gärningar,
dem vilka människorna besjunga **25** och som de alla skåda med
lust, de dödliga, om de än blott skönja dem i fjärran. **26** Ja,
Gud är för hög för vårt förstånd, hans år äro flera än någon kan
utrannsaka. **27** Se, vattnets droppar drager han uppåt, och de
sila ned såsom regn, där hans dimma går fram; **28** skyarna
gjuta dem ut såsom en ström, låta dem drypa ned över talrika
människor. **29** Ja, kan någon fatta molnens utbredning, braket
som utgår från hans hydda? **30** Se, sitt ljungeldsljus breder han
ut över molnen, och själva havsgrunden höljer han in däri. **31** Ty
så utför han sina domar över folken; så bereder han ock näring i
rikligt mått. **32** I ljungeldsljus höljer han sina händer och sänder
det ut mot dem som begynna strid. **33** Budskap om honom bär
hans dunder; själva boskapen bebådar hans antåg.

37 Ja, vid sådant förskräckes mitt hjärta, bävande spritter
det upp. **2** Hören, hören huru hans röst ljuder vred, hören
dånet som går ut ur hans mun. **3** Han sänder det åstad, så
långt himmelen når, och sina ljungeldar bort till jordens ändar. **4**
Efteråt ryter så dånet, när han dundrar med sin väldiga röst;
och på ljungeldarna spar han ej, då hans röst låter höra sig. **5**
Ja, underbart dundrar Gud med sin röst, stora ting gör han,
utöver vad vi förstå. **6** Se, åt snön giver han bud: "Fall ned
till jorden", så ock åt regnskuren, åt sitt regnflödes mäktiga
skur. **7** Därmed fjättrar han alla människors händer, så att
envar som han har skapat kan lära därav. **8** Då draga sig
vilddjuren in i sina gömslen, och i sina kulor lägga de sig till
ro. **9** Från Stjärngemaket kommer då storm och köld genom
nordanhimmelens stjärnor; **10** med sin andedräkt sänder Gud
frost, och de vida vattnen betvingas. **11** Skyarna lastar han ock
med väta och sprider omkring sina ljungeldsmoln. **12** De måste
sväva än hit, än dit, alltefter hans rådslut och de uppdrag de få,
vadhelst han ålägger dem på jordens krets. **13** Än är det som
tuktoris, än med hjälp åt hans jord, än är det med nåd som
han låter dem komma. **14** Lyssna då härtill, du Job; stanna och
betänk Guds under. **15** Förstår du på vad sätt Gud styr deras
gång och låter ljungeldarna lysa fram ur sina moln? **16** Förstår
du lagen för skyarnas jämvikt, den Allvises underbara verk? **17**
Förstår du huru kläderna bliva dig så heta, när han låter jorden
domna under sunnanvinden? **18** Kan du välva molnhimmelen så
som han, så fast som en spegel av gjuten metall? **19** Lär oss då
vad vi skola säga till honom; för vårt mörkers skull hava vi intet
att lägga fram. **20** Ej må det bebådas honom att jag vill tala.
Månne någon begär sitt eget fördärv? **21** Men synes icke redan
skenet? Strålande visar han sig ju mellan skyarna, där vinden
har gått fram och sopat dem undan. **22** I guldglans kommer han
från norden. Ja, Gud är höljd i fruktansvärt majestät; **23** den
Allsmäktige kunna vi icke fatta, honom som är så stor i kraft,
honom som ej kränker rätten, ej strängaste rättfärdighet. **24**
Fördenskull frukta människorna honom; men de självkloka --
dem alla aktar han ej på.

38 Och HERREN svarade Job ur stormvinden och sade: **2**
Vem är du som stämplar vishet såsom mörker, i det att du
talar så utan insikt? **3** Omgjorda nu såsom ej man dina länder;
jag vill fråga dig, och du må giva mig besked. **4** Var var du,
när jag lade jordens grund? Säg det, om du har ett så stort
förstånd. **5** Vem har fastställt hennes mått -- du vet ju det? Och
vem spände sitt mätsnöre ut över henne? **6** Var fingo hennes
pelare sina fästen, och vem var det som lade hennes hörnsten,
7 medan morgonstjärnorna tillsammans jublade och alla Guds
söner höjde glädjerop? **8** Och vem satte dörrar för havet, när
det föddes och kom ut ur moderlivet, **9** när jag gav det moln till
beklädnad och lät töcken bliva dess linda, **10** när jag åt det
utstakade min gräns och satte bom och dörrar därför, **11** och
sade: "Härintill skall du komma, men ej vidare, här skola dina

stolta böljor lägga sig"? 12 Har du i din tid bjudit dagen att gry
eller anvisat åt morgonrodnaden dess plats, 13 där den skulle
fatta jorden i dess flikar, så att de ogudaktiga skakades bort
därifrån? 14 Då ändrar den form såsom leran under signetet,
och tingen stå fram såsom klädda i skrud; 15 då berövas de
ogudaktiga sitt ljus, och den arm som lyftes för högt brytes
sönder. 16 Har du stigit ned till havets källor och vandrat omkring
på djupets botten? 17 Hava dödens portar avslöjat sig för dig,
ja, såg du dödsskuggans portar? 18 Har du överskådat jordens
vidder? Om du känner allt detta, så låt höra. 19 Vet du vägen dit
varest ljuset bor, eller platsen där mörkret har sin boning, 20
så att du kan hämta dem ut till deras gräns och finna stigarna
som leda till deras hus? 21 Visst kan du det, ty så tidigt blev
du ju född, så stort är ju dina dagars antal! 22 Har du varit
framme vid snöns förrådshus? Och haglets förrådshus, du såg
väl dem 23 -- de förråd som jag har sparat till hemsökelsens tid,
till stridens och drabbningens dag? 24 Vet du vägen dit varest
ljuset delar sig, dit där stormen sprider sig ut över jorden? 25
Vem har åt regnflödet öppnat en ränna och banat en väg för
tordönets stråle, 26 till att sända regn över länder där ingen bor,
över öknar, där ingen människa finnes, 27 till att mätta ödsliga
ödemarker och giva växt åt gräsets brodd? 28 Säg om regnet
har någon fader, och vem han är, som födde daggens droppar?
29 Ur vilken moders liv är det isen gick fram, och vem är hon
som födde himmelens rimfrost? 30 Se, vattnet tätnar och bliver
likt sten, så ytan sluter sig samman över djupet. 31 Knyter du
tillhopa Sjustjärnornas knippe? Och förmår du att lossa Orions
band? 32 Är det du som, när tid är, för himmelstecknen fram,
och som leder Björninnan med hennes ungar? 33 Ja, förstår
du himmelens lagar, och ordnar du dess välde över jorden?
34 Kan du upphöja din röst till molnen och förmå vattenflöden
att övertäcka dig? 35 Kan du sända ljungeldar åstad, så att
de gå, så att de svara dig: "Ja vi äro redo"? 36 Vem har lagt
vishet i de mörka molnen, och vem gav förstånd åt järtecknen i
luften? 37 Vem håller med sin vishet räkning på skyarna? Och
himmelens läglar, vem häller ut dem, 38 medan mullen smälter
såsom malm och jordkokorna klibbas tillhopa? 39 Är det du som
jagar upp rov åt lejoninnan och stillar de unga lejonens hunger,
40 när de trycka sig ned i sina kulor eller ligga på lur i snåret? 41
Vem är det som skaffar mat åt korpen, när hans ungar ropar till
Gud, där de sväva omkring utan föda?

39 Vet du tiden för stengetterna att föda, vakar du över när
hindarna bör kalva? 2 Räknar du månaderna som de
skola gå dräktiga, ja, vet du tiden för dem att föda? 3 De böja
sig ned, de avbörda sig sina foster, hastigt göra de sig fria ifrån
födslovåndan. 4 Deras ungar frodas och växa till på marken, så
springa de sin väg och vända ej tillbaka. 5 Vem har skänkt
vildåsnan hennes frihet, vem har lossat den skyggas band?
6 Se, hedmarken gav jag henne till hem, och saltöknen blev
hennes boning. 7 Hon ler åt larmet i staden, hon hör ingen
pådrivares rop. 8 Vad hon spanar upp på berget har hon till
bete, hon letar efter allt som är grönt. 9 Skall vildoxen finnas
hågad att tjäna dig och att stanna över natten invid din krubba?
10 Kan du tvinga vildoxen att gå i fåran efter töm och förmå
honom att i ditt spår harva markerna jämna? 11 Kan du lita på
honom, då ju hans kraft är så stor, kan du betro åt honom ditt
arbetes frukt? 12 Överlåter du åt honom att föra hem din säd
och att hämta den tillhopa till din loge? 13 Strutshonans vingar
flaxa med fröjd, men vad modersömhet visa väl hennes pennor,
hennes fjädrar? 14 Åt jorden överlåter hon ju sina ägg och ruvar
dem ovanpå sanden. 15 Hon bryr sig ej om att en fot kan krossa
dem, att ett vilddjur kan trampa dem sönder. 16 Hård är hon mot
sin avkomma, såsom vore den ej hennes; att hennes avel kan
gå under, det bekymrar henne ej. 17 Ty Gud har gjort henne
glömsk för vishet, han har ej tilldelat henne förstånd. 18 Men
när det gäller, piskar hon sig själv upp till språng; då ler hon åt
både häst och man. 19 Är det du som giver åt hästen hans
styrka och kläder hans hals med brusande man? 20 Är det du
som lär honom gräshoppans språng? Hans stolta frustning, en
förskräckelse är den! 21 Han skrapar marken och fröjdar sig i
sin kraft och rusar så fram mot väpnade skaror. 22 Han ler åt
fruktan och känner ej förfäran, han ryggar icke tillbaka för svärd.
23 Omkring honom ljuder ett rassel av koger, av ljungande spjut
och lans. 24 Han skakas och rasar och uppslukar marken, han
kan icke styra sig, när basunen har ljudit. 25 För var basunstöt
frustar han: Huj! Ännu i fjärran vädrar han striden, anförarnas
rop och larmet av härskrin. 26 Är det ett verk av ditt förstånd, att
falken svingar sig upp och breder ut sina vingar till flykt mot
söder? 27 Eller är det på ditt bud som örnen stiger så högt och
bygger sitt näste i höjden? 28 På klippan bor han, där har han
sitt tillhåll, på klippans spets och på branta berget. 29 Därifrån
spanar han efter sitt byte, långt bort i fjärran skådar hans ögon.
30 Hans ungar frossa på blod, och där slagna ligga, där finner
man honom.

40 Så svarade nu HERREN Job och sade: 2 Vill du tvista
med den Allsmäktige, du mästare? Svara då, du som så
klagar på Gud! 3 Job svarade HERREN och sade: 4 Nej, därtill
är jag för ringa; vad skulle jag svara dig? Jag måste lägga
handen på munnen. 5 En gång har jag talat, och nu säger
jag intet mer; ja, två gånger, men jag gör det icke åter. 6 Och
HERREN talade till Job ur stormvinden och sade: 7 Omgjorda
såsom en man dina länder; jag vill fråga dig, och du må giva mig
besked. 8 Vill du göra min rätt om intet och döma mig skyldig,
för att själv stå såsom rättfärdig? 9 Har du en sådan arm som
Gud, och förmår du dundra med din röst såsom han? 10 Pryd
dig då med ära och höghet, kläd dig i majestät och härlighet.
11 Gjut ut din vredes förgrymmelse, ödmjuka med en blick allt
vad högt är. 12 Ja, kuva med en blick allt vad högt är, slå ned
de ogudaktiga på stället. 13 Göm dem i stoftet allasammans,
ja, fjättra deras ansikten i mörkret. 14 Då vill jag prisa dig,
också jag, för segern som din högra hand har berett dig. 15 Se,
Behemot, han är ju mitt verk såväl som du. Han lever av gräs
såsom en oxe. 16 Och se vilken kraft han äger i sina länder,
vilken styrka han har i sin buks muskler. 17 Han bär sin svans
så styv som en ceder, ett konstrikt flätverk äro senorna i hans
lår. 18 Hans benpipor äro såsom rör av koppar, benen i hans
kropp likna stänger av järn. 19 Förstlingen är han av vad Gud
har gjort; hans skapare själv har givit honom hans skära. 20 Ty

foder åt honom frambära bergen, där de vilda djuren alla hava
sin lek. 21 Under lotusträd lägger han sig ned, i skygdet av
rör och vass. 22 Lotusträd giva honom tak och skugga, pilträd
hägna honom runt omkring. 23 Är floden än så våldsam, så
ängslas han dock icke; han är trygg, om ock en Jordan bryter
fram mot hans gap. 24 Vem kan fånga honom, när han är på sin
vakt, vem borrar en snara genom hans nos?

41 Kan du draga upp Leviatan med krok och med en metrev
betvinga hans tunga? 2 Kan du sätta en sävhank i hans
nos eller borra en hake genom hans käft? 3 Menar du att han
skall slösa på dig många böner eller tala till dig med mjuka
ord? 4 Att han skall vilja sluta fördrag med dig, så att du finge
honom till din träl för alltid? 5 Kan du hava honom till leksak
såsom en fågel och sätta honom i band åt dina tärnor? 6 Pläga
fiskarlag köpslå om honom och stycka ut hans kropp mellan
krämare? 7 Kan du skjuta hans hud full med spjut och hans
huvud med fiskharpuner? 8 Ja, försök att bära hand på honom
du skall minnas den striden och skall ej föra så mer. 9 Nej, den
sådant vågar, hans hopp bliver sviket, han fälles till marken
redan vid hans åsyn. 10 Så oförvägen är ingen, att han törs
reta denne. Vem vågar då sätta sig upp mot mig själv? 11 Vem
har först givit mig något, som jag alltså bör betala igen? Mitt
är ju allt vad som finnes under himmelen. 12 Jag vill ej höra
upp att tala om hans lemmar, om huru väldig han är, och huru
härligt han är danad. 13 Vem mäktar rycka av honom hans
pansar? Vem vågar sig in mellan hans käkars par? 14 Hans
gaps dörrar, vem vill öppna dem? Runtom hans tänder bor
ju förskräckelse. 15 Stolta sitta på honom sköldarnas rader;
hopslutna äro de med fast försegling. 16 Tätt fogar sig den
ena intill den andra, icke en vindfläkt tränger in mellan dem. 17
Var och en håller ihop med den nästa, de gripa in i varandra
och skiljas ej åt. 18 När han fnyser, strålar det av ljus; hans
blickar äro såsom morgonrodnadens ögonbryn. 19 Bloss fara
ut ur hans gap, eldgnistor springa fram därur. 20 Från hans
näsborrar utgår rök såsom ur en sjudande panna på bränslet.
21 Hans andedräkt framgnistrar eldkol, och lågor bryta fram ur
hans gap. 22 På hans hals har kraften sin boning, och framför
honom stapplar försagdhet. 23 Själva det veka på hans buk är
ett stadigt fogverk, det sitter orubbligt, såsom gjutet på honom.
24 Hans hjärta är fast såsom sten, fast såsom bottenstenen i
kvarnen. 25 När han reser sig, bäva hjältar, av ångest mista de
all sans. 26 Angripes han med ett svärd, så håller det ej stånd,
ej heller spjut eller pil eller pansar. 27 Han aktar järn såsom
halm och koppar såsom murket trä. 28 Bågskott skrämma
honom ej bort, slungstenar förvandlas för honom till strå; 29
ja, stridsklubbor aktar han såsom strå, han ler åt rasslet av
lansar. 30 På sin buk bär han skarpa eggar, spår såsom av en
tröskvagn ristar han i dyn. 31 Han gör djupet sjudande som
en gryta, likt en salvokokares kittel förvandlar han vattnet. 32
Bakom honom strålar vägen av ljus, djupet synes bära silverhår.
33 Ja, på jorden finnes intet som är honom likt, otillgänglig för
fruktan skapades han. 34 På allt vad högt är ser han med förakt,
konung är han över alla stolta vilddjur.

42 Job svarade HERREN och sade: 2 Ja, jag vet att du
förmår allt, och att intet som du besluter är dig för svårt. 3
Vem var då jag som i oförstånd gav vishet namn av mörker?
Jag ordade ju om vad jag icke begrep, om det som var mig för
underbart och det jag ej kunde förstå. 4 Men hör nu, så vill
jag tala; jag vill fråga dig, och du må giva mig besked. 5 Blott
hörsägner hade jag förnummit om dig, men nu har jag fått se
dig med egna ögon. 6 Därför tager jag det tillbaka och ångrar
mig, i stoft och aska. 7 Sedan HERREN hade talat så till Job,
sade han till Elifas från Teman: "Min vrede är upptänd mot dig
och dina båda vänner, därför att I icke haven talat om mig vad
rätt är, såsom min tjänare Job har gjort. 8 Så tagen eder nu sju
tjurar och sju vädurar, och gån till min tjänare Job och offren
dem såsom brännoffer för eder; ock låten min tjänare Job bedja
för eder. Till äventyrs skall jag då, av nåd mot honom, avstå från
att göra något förskräckligt mot eder, till straff därför att I icke
haven talat om mig vad rätt är, såsom min tjänare Job har gjort."
9 Då gingo Elifas från Teman, Bildad från Sua och Sofar från
Naaman åstad och gjorde såsom HERREN hade tillsagt dem;
och HERREN tog nådigt emot Jobs bön. 10 Och då nu Job
bad för sina vänner, upprättade HERREN åter honom själv;
HERREN gav Job dubbelt igen mot vad han förut hade haft. 11
Och alla hans bröder och systrar och alla hans forna bekanta
kommo till honom och höllo måltid med honom i hans hus, och
ömkade honom för alla de olyckor som HERREN hade låtit
komma över honom. Och de gåvo honom vardera en kesita och
en guldring. 12 Och HERREN välsignade slutet av Jobs levnad
ännu mer än begynnelsen, så att han fick fjorton tusen får, sex
tusen kameler, ett tusen par oxar och ett tusen åsninnor. 13 Och
han fick sju söner och tre döttrar. 14 Den första dottern kallade
han Jemima, den andra Kesia och den tredje Keren-Happuk.
15 Och så sköna kvinnor som Jobs döttrar funnos icke i hela
landet; och deras fader gav dem arvedel bland deras bröder. 16
Och Job levde därefter ett hundra fyrtio år, och fick se sina barn
och barnbarn i fyra led. 17 Sedan dog Job, gammal och mätt på
att leva.

Psaltaren

1 Säll är den man som icke vandrar i de ogudaktigas råd och
icke träder in på syndares väg, ej heller sitter där bespottare
sitta, **2** utan har sin lust i HERRENS lag och tänker på hans
lag både dag och natt. **3** Han är såsom ett träd, planterat vid
vattenbäckar, vilket bär sin frukt i sin tid, och vars löv icke vissna;
och allt vad han gör, det lyckas väl. **4** Icke så de ogudaktiga,
utan de äro såsom agnar som vinden bortför. **5** Därför skola
de ogudaktiga icke bestå i domen, ej heller syndarna i de
rättfärdigas församling. **6** Ty HERREN känner de rättfärdigas
väg, men de ogudaktigas väg förgås.

2 Varför larma hedningarna och tänka folken fåfänglighet?
2 Jordens konungar resa sig upp, och furstarna rådslå med
varandra, mot HERREN och hans smorde: **3** "Låt oss slita
sönder deras bojor och kasta deras band ifrån oss." **4** Han som
bor i himmelen ler, HERREN bespottar dem. **5** Då talar han till
dem i sin vrede, och i sin förgrymmelse förskräcker han dem: **6**
"Jag själv har insatt min konung på Sion, mitt heliga berg." **7** Jag
vill förtälja om vad beslutet är; HERREN sade till mig: "Du är min
son, jag har i dag fött dig. **8** Begär av mig, så skall jag giva dig
hedningarna till arvedel och jordens ändar till egendom. **9** Du
skall sönderslå dem med järnspira, såsom lerkärl skall du krossa
dem." **10** Så kommen nu till förstånd, I konungar; låten varna
eder, I domare på jorden. **11** Tjänen HERREN med fruktan,
och fröjden eder med bävan. **12** Hyllen sonen, så att han icke
vredgas och I förgåns på eder väg; ty snart kunde hans vrede
upptändas. Saliga äro alla de som taga sin tillflykt till honom.

3 En psalm av David, när han flydde för sin son Absalom.
HERRE, huru många äro icke mina ovänner! Ja, många
resa sig upp mot mig. **2** Många säga om mig: "Det finnes ingen
frälsning för honom hos Gud." **3** Men du, HERRE, är en sköld
för mig; du är min ära och den som upplyfter mitt huvud. **4**
Jag höjer min röst och ropar till HERREN, och han svarar mig
från sitt heliga berg. (Sela) **5** Jag lade mig och somnade in;
jag har åter vaknat upp, ty HERREN uppehåller mig. **6** Jag
fruktar icke för skaror av många tusen, som lägra sig mot mig
runt omkring. **7** Stå upp, HERRE, fräls mig, min Gud; ty du
slår alla mina fiender på kinden, du krossar de ogudaktigas
tänder. **8** Hos HERREN är frälsningen; över ditt folk komme din
välsignelse. (Sela)

4 För sångmästaren, med strängaspel; en psalm av David.
När jag ropar, så svara mig, du min rättfärdighets Gud, du
som i trångmål skaffar mig rum; var mig nådig och hör min bön.
2 I herrar, huru länge skall min ära vara vänd i smälek, huru
länge skolen I älska fåfänglighet och fara efter lögn? (Sela)
3 Besinnen dock att HERREN har utvalt åt sig den fromme;
HERREN hör, när jag ropar till honom. **4** Vredgens, men synden
icke; eftersinnen i edra hjärtan, på edra läger, och varen stilla.
(Sela) **5** Offren rätta offer, och förtrösten på HERREN. **6** Många
säga: "Vem skall låta oss se det gott är?" Upplyft du över oss
ditt ansiktes ljus, o HERRE. **7** Du giver mig glädje i hjärtat,
större än andras, när de få säd och vin i myckenhet. **8** I frid vill
jag lägga mig ned, och i frid skall jag somna in, ty du, HERRE,
låter mig bo avskild och i trygghet.

5 För sångmästaren, till Nehilót; en psalm av David. Lyssna
till mina ord, HERRE; förnim min suckan. **2** Akta på mitt
klagorop, du min konung och min Gud; ty till dig vill jag ställa
min bön. **3** HERRE, bittida hör du nu min röst, bittida frambär
jag mitt offer till dig och skådar efter dig. **4** Ty du är icke en
Gud som har behag till ogudaktighet; den som är ond får icke
bo hos dig. **5** De övermodiga bestå icke inför dina ögon; du
hatar alla ogärningsmän. **6** Du förgör dem som tala lögn; de
blodgiriga och falska äro en styggelse för HERREN. **7** Men
jag får gå in i ditt hus, genom din stora nåd; jag får tillbedja i
din fruktan, vänd mot ditt heliga tempel. **8** HERRE, led mig
genom din rättfärdighet, för mina förföljares skull; gör din väg
jämn för mig. **9** Ty i deras mun är intet visst, deras innersta är
fördärv, en öppen grav är deras strupe, sin tunga göra de hal.
10 Döm dem, o Gud; må de komma på fall med sina anslag.
Driv bort dem för deras många överträdelsers skull, eftersom de
äro genströäviga mot dig. **11** Men låt alla dem glädjas, som taga
sin tillflykt till dig; evinnerligen må de jubla, ty du beskärmar
dem; i dig må de fröjda sig, som hava ditt namn kärt. **12** Ty du,
HERRE, välsignar den rättfärdige; du betäcker honom med nåd
såsom med en sköld.

6 För sångmästaren, med strängaspel, till Seminit; en psalm
av David. HERRE, straffa mig icke i din vrede, och tukta
mig icke i din förtörnelse. **2** Var mig nådig, HERRE, ty jag
försmäktar; hela mig, HERRE, ty ända in i mitt innersta är jag
förskräckt. **3** Ja, min själ är storligen förskräckt; ack HERRE,
huru länge? **4** Vänd åter, HERRE, rädda min själ, fräls mig för
din nåds skull. **5** Ty i döden tänker man icke på dig; vem tackar
dig i dödsriket? **(Sheol h7585)** **6** Jag är så trött av suckande; var
natt fuktar jag min säng och väter mitt läger med mina tårar.
7 Av sorg är mitt öga förmörkat; det har åldrats för alla mina
ovänners skull. **8** Viken bort ifrån mig, alla I ogärningsmän; ty
HERREN har hört min högljudda gråt. **9** HERREN har hört min
åkallan, min bön upptager HERREN. **10** Alla mina fiender skola
komma på skam och storligen förskräckas; de skola vika tillbaka
och komma på skam med hast.

7 En sång av David, som han sjöng till HERREN för
benjaminiten Kus' ords skull. HERRE, min Gud, till dig tager
jag min tillflykt; fräls mig från alla mina förföljare och rädda mig,
2 så att de icke, såsom lejon, sönderslita min själ och rycka
bort henne utan räddning. **3** HERRE, min Gud, har jag gjort
sådant, och är orätt i mina händer, **4** har jag med ont vedergällt
ned som höll frid med mig eller plundrat den som var min ovän
utan sak, **5** så förfölje fienden min själ och tage henne fatt
och trampe mitt liv till jorden och lägge min ära i stoftet. (Sela)
6 Stå upp, HERRE, i din vrede, res dig mot mina ovänners
raseri och vakna upp till min hjälp, du som har påbjudit dom. **7**
Må folkens församling omgiva dig, och må du över den vända
åter till höjden. **8** HERREN håller dom över folken; skaffa mig
rätt, HERRE, efter min rättfärdighet och ostrafflighet. **9** Låt de
ogudaktigas ondska få en ände, men håll den rättfärdige vid

makt; ty du, som prövar hjärtan och njurar, är en rättfärdig Gud.
10 Min sköld är i Guds hand; han frälsar de rättsinniga. 11 Gud
är en rättfärdig domare och en Gud som dagligen vredgas. 12
Om någon icke vill omvända sig, så vässer han sitt svärd, sin
båge spänner han och gör den redo; 13 och han riktar mot
honom dödande skott, sina pilar gör han brinnande. 14 Se,
denne är i födsloarbete med fördärv, han går havande med
olycka, men han föder ett intet. 15 Han gräver en grop och gör
den djup, men han faller själv i den grav som han gräver. 16
Den olycka han tänkte vålla vänder tillbaka på hans huvud,
och över hans hjässa kommer hans ondska. 17 Jag vill tacka
HERREN efter hans rättfärdighet och lovsjunga HERRENS, den
Högstes, namn.

8 För sångmästaren, till Gittít; en psalm av David. HERRE,
vår Herre, huru härligt är icke ditt namn över hela jorden,
du som har satt ditt majestät på himmelen! 2 Av barns och
spenabarns mun har du upprättat en makt, för dina ovänners
skull, till att nedslå fienden och den hämndgirige. 3 När jag ser
din himmel, dina fingrars verk, månen och stjärnorna, som du
har berett, 4 vad är då en människa, att du tänker på henne,
eller en människoson, att du låter dig vårda om honom. 5
Dock gjorde du honom nästan till ett gudaväsen; med ära och
härlighet krönte du honom. 6 Du satte honom till herre över
dina händers verk; allt lade du under hans fötter: 7 får och
oxar, allasammans, så ock vildmarkens djur, 8 fåglarna under
himmelen och fiskarna i havet, vad som vandrar havens vägar.
9 HERRE, vår Herre, huru härligt är icke ditt namn över hela
jorden!

9 För sångmästaren, till Mutlabbén; en psalm av David. Jag
vill tacka HERREN av allt mitt hjärta; jag vill förtälja alla dina
under. 2 Jag vill vara glad och fröjdas i dig, jag vill lovsjunga
ditt namn, du den Högste. 3 Ty mina fiender vika tillbaka,
de falla och förgås för ditt ansikte. 4 Ja, du har utfört min
rätt och min sak; du sitter på din tron såsom en rättfärdig
domare. 5 Du har näpst hedningarna och förgjort de ogudaktiga;
deras namn har du utplånat för alltid och evinnerligen. 6
Fienderna äro nedgjorda, utrotade för alltid; deras städer har
du omstörtat, deras åminnelse har förgåtts. 7 Men HERREN
tronar evinnerligen, sin stol har han berett till doms; 8 och han
skall döma jordens krets med rättfärdighet, han skall skipa lag
bland folken med rättvisa. 9 Så vare då HERREN en borg
för den förtryckte, en borg i nödens tider. 10 Och må de som
känna ditt namn förtrösta på dig; ty du övergiver icke dem
som söka dig, HERRE. 11 Lovsjungen HERREN, som bor i
Sion, förkunnen bland folken hans gärningar. 12 Ty han som
utkräver blodskulder har kommit ihåg dem; han har icke förgätit
de betrycktas klagorop. 13 Var mig nådig, HERRE; se huru jag
plågas av dem som hata mig, du som lyfter mig upp från dödens
portar; 14 på det att jag må förtälja allt ditt lov och i dottern
Sions portar fröjda mig över din frälsning. 15 Hedningarna hava
sjunkit ned i den grav som de grävde; i det nät som de lade ut
har deras fot blivit fångad. 16 HERREN har gjort sig känd, han
har hållit dom; han snärjer den ogudaktige i hans händers verk.
Higgajón. (Sela) 17 DE ogudaktiga vika tillbaka, ned i dödsriket,
alla hedningar, de som förgäta Gud. **(Sheol h7585)** 18 Ty icke för
alltid skall den fattige vara förgäten, de betrycktas hopp skall
ej varda om intet evinnerligen. 19 Stå upp, HERRE; låt icke
människor få överhanden, låt hedningarna bliva dömda inför ditt
ansikte. 20 Låt, o HERRE, förskräckelse komma över dem; må
hedningarna förnimma att de äro människor. (Sela)

10 Varför, HERRE, står du så långt ifrån och fördöljer dig
i nödens tider? 2 Genom de ogudaktigas övermod måste
den arme lida. Må de fångas i de ränker som de hava uttänkt!
3 Ty den ogudaktige berömmer sig av sin själs lystnad, och
den rovgirige talar förgripligt och föraktar HERREN. 4 Den
ogudaktige säger i sitt högmod: "Han frågar icke därefter." "Det
finnes ingen Gud", så äro alla hans tankar. 5 Trygga äro alltid
hans vägar, dina domar gå högt över hans blickar; alla sina
ovänner räknar han för intet. 6 Han säger i sitt hjärta: "Jag skall
icke vackla, över mig skall i evighet ingen olycka komma." 7
Hans mun är full av förbannelse, av svek och förtryck; hans
tunga gömmer olycka och fördärv. 8 Han lägger sig i försåt vid
gårdarna, i lönndom vill han dräpa den oskyldige; hans ögon lura
på den olycklige. 9 Han ligger i försåt på lönnligt ställe, såsom
ett lejon i sitt snår, han ligger i försåt för att gripa den arme; han
griper den arme, i det han drager honom in i sitt nät. 10 Han
trycker sig ned, han ligger på lur, och de olyckliga falla i hans
klor. 11 Han säger i sitt hjärta: "Gud förgäter det, han har dolt sitt
ansikte, han ser det aldrig." 12 Stå upp, HERRE; Gud, upplyft
din hand, förgät icke de arma. 13 Varför skall den ogudaktige få
förakta Gud och säga i sitt hjärta att du icke frågar därefter? 14
Du har ju sett det, ty du giver akt på olycka och jämmer, för att
taga det i din hand. Åt dig överlämnar den olycklige sin sak; du
blev den faderlöses hjälpare. 15 Bryt sönder den ogudaktiges
arm, och hemsök de ondas ogudaktighet, så att du icke mer
finner den. 16 Ja, HERREN är konung alltid och evinnerligen;
hedningarna utrotas ur hans land. 17 De ödmjukas trängtan hör
du, HERRE; du gör deras hjärtan ståndaktiga; du låter ditt öra
giva akt 18 för att skaffa den faderlöse och förtryckte rätt, så att
människor, komna av jord, ej längre vålla skräck.

11 För sångmästaren; av David. Till HERREN Har jag tagit
min tillflykt. Huru kunnen I då säga till mig: "Flyn såsom
fåglar till edert berg; 2 ty se, de ogudaktiga spänna bågen,
de hava lagt sin pil på strängen, för att i mörkret skjuta på
de rättsinniga. 3 När grundvalarna upprivas, vad kan då den
rättfärdige uträtta?" 4 HERREN är i sitt heliga tempel, HERRENS
tron är i himmelen; hans ögon skåda, hans blickar pröva
människors barn. 5 HERREN prövar den rättfärdige; men den
ogudaktige och den som älskar våld, dem hatar hans själ. 6
Han skall låta ljungeldssnaror regna över de ogudaktiga; eld
och svavel och glödande vind, det är den kalk som bliver dem
beskärd. 7 Ty HERREN är rättfärdig, han älskar rättfärdigheten;
de redliga skola skåda hans ansikte.

12 För sångmästaren, till Seminít; en psalm av David. Fräls,
HERRE; ty de fromma äro borta, de trogna äro försvunna
ifrån människors barn. 2 De tala lögn, den ene med den andre;
med hala läppar tala de, och med dubbelt hjärta. 3 HERREN

utrote alla hala läppar, den tunga som talar stora ord, 4 dem
som säga: "Genom vår tunga äro vi starka, våra läppar stå oss
bi; vem är herre över oss?" 5 "Eftersom de arma lida övervåld
och de fattiga klaga, vill jag nu stå upp", säger HERREN; "jag
vill skaffa frälsning åt den som längtar därefter." 6 HERRENS
tal är ett rent tal, likt silver som rinner ned mot jorden, luttrat
i degeln, renat sju gånger. 7 Du, HERRE, skall bevara dem,
du skall beskydda dem för detta släkte evinnerligen. 8 Ty runt
omkring dem vandra de ogudaktiga, då nu uselheten är rådande
bland människors barn.

13 För sångmästaren; en psalm av David. 2 Huru länge,
HERRE; skall du så alldeles förgäta mig? Huru länge
skall du fördölja ditt ansikte för mig? 3 Huru länge skall jag
bekymras i min själ och ängslas i mitt hjärta dagligen? Huru
länge skall min fiende förhäva sig över mig? 4 Skåda ned,
svara mig, HERRE, min Gud; upplys mina ögon, så att jag icke
somnar in i döden; 5 på det att min fiende icke må säga: "Jag
blev honom övermäktig", och på att mina ovänner ej må fröjda
sig, när jag vacklar. 6 Jag förtröstar på din nåd, mitt hjärta fröjde
sig över din frälsning. Jag vill sjunga till HERRENS ära, ty han
har gjort väl mot mig.

14 För sångmästaren; av David. Dårarna säga i sina hjärtan:
"Det finnes ingen Gud." Fördärv och styggelse är deras
verk; ingen finnes, som gör vad gott är. 2 HERREN skådar ned
från himmelen på människors barn, för att se om det finnes
någon förståndig, någon som söker Gud. 3 Nej, alla äro de
avfälliga, allasammans äro de fördärvade; ingen finnes, som gör
vad gott är, det finnes icke en enda. 4 Hava de då intet fått
förnimma, alla dessa ogärningsmän, dessa som uppäta mitt
folk, likasom åte de bröd, och som icke åkalla HERREN? 5 Jo,
där överföll dem förskräckelse -- ty Gud är hos de rättfärdigas
släkte. 6 Den betrycktes rådslag mån I söka bringa på skam,
HERREN är ju ändå hans tillflykt. 7 Ack att från Sion komme
frälsning för Israel! När HERREN vill åter upprätta sitt folk, då
skall Jakob fröjda sig, då skall Israel vara glad.

15 En psalm av David. HERRE, vem får bo i din hydda?
Vem får dväljas på ditt heliga berg? 2 Den som vandrar
ostraffligt och gör vad rätt är och talar sanning av hjärtat; 3
den som icke bär förtal på sin tunga, den som icke gör sin
broder något ont och icke drager smälek över sin nästa; 4 den
som aktar den förkastlige för intet, men ärar dem som frukta
HERREN; den som svär sig till skada, men ej bryter sin ed; 5
den som icke driver ocker med sina penningar och icke tager
mutor för att fälla den oskyldige. Den som så handlar, han skall
icke vackla till evig tid.

16 En sång av David. Bevara mig, Gud, ty jag tager min
tillflykt till dig. 2 Jag säger till HERREN: "Du är ju Herren;
för mig finnes intet gott utom dig; 3 de heliga som finnas i
landet, de äro de härliga till vilka jag har allt mitt behag." 4 Men
de som taga sig en annan gud, de hava stora vedermödor; jag
vill icke offra deras drickoffer av blod eller taga deras namn på
mina läppar. 5 HERREN är min beskärda del och bägare; du
är den som uppehåller min arvedel. 6 En lott har tillfallit mig
i det ljuvliga, ja, ett arv som behagar mig väl. 7 Jag vill lova
HERREN, ty han giver mig råd; ännu om natten manar mig mitt
innersta. 8 Jag har haft HERREN för mina ögon alltid; ja, han är
på min högra sida, jag skall icke vackla. 9 Fördenskull gläder
sig mitt hjärta, och min ära fröjdar sig; jämväl min kropp får bo i
trygghet. 10 Ty du skall icke lämna min själ åt dödsriket, du
skall icke låta din fromme få se graven. **(Sheol h7585)** 11 Du skall
kungöra mig livets väg; inför ditt ansikte är glädje till fyllest,
ljuvlighet i din högra hand evinnerligen.

17 En bön av David. Hör, o HERRE, en rättfärdig sak, akta
på mitt rop, lyssna till min bön; den kommer icke ifrån
falska läppar. 2 Av dig må jag få min rätt; dina ögon må skåda
vad rättvist är. 3 Du prövar mitt hjärta, du utrannsakar mig, men
du finner intet; ingen ond tanke går ut ur min mun. 4 Efter dina
läppars ord, och vad människor än må göra, tager jag mig till
vara för våldsverkares stigar. 5 Mina steg hålla sig stadigt på
dina vägar, mina fötter vackla icke. 6 Så åkallar jag nu dig,
ty du, Gud, skall svara mig; böj ditt öra till mig, hör mitt tal. 7
Bevisa din underbara nåd, du som frälsar undan motståndarna
dem som taga sin tillflykt till din högra hand. 8 Bevara mig
såsom en ögonsten, beskärma mig under dina vingars skugga 9
för de ogudaktiga, som vilja fördärva mig, för mina dödsfiender,
som omringa mig. 10 Sitt hjärta förstocka de; med sin mun tala
de stora ord. 11 Nu äro de omkring mig, var vi gå, deras ögon
speja efter huru de skola böja mig till jorden. 12 Ja, denne är
lik ett lejon som längtar efter rov, lik ett ungt lejon som ligger
i försåt. 13 Stå upp, HERRE; träd emot honom, slå honom
ned, rädda med ditt svärd min själ från den ogudaktige, 14 ja,
med din hand, från människorna, HERRE, från denna världens
människor, som hava sin del i detta livet, och vilkas buk du
fyller med dina håvor, som hava söner i mängd och lämna sitt
överflöd åt sina barn. 15 Men jag skall skåda ditt ansikte i
rättfärdighet; när jag uppvaknar, vill jag mätta mig av din åsyn.

18 För sångmästaren; av HERRENS tjänare David, som
talade till HERREN denna sångs ord, när HERREN hade
räddat honom från alla hans fienders hand och ur Sauls våld.
Han sade: Hjärtligen kär har jag dig, HERRE, min starkhet, 2
HERRE, mitt bergfäste, min borg och min räddare, min Gud,
min klippa, till vilken jag tager min tillflykt, min sköld och min
frälsnings horn, mitt värn. 3 HERREN, den högtlovade, åkallar
jag, och från mina fiender bliver jag frälst. 4 Dödens band
omvärvde mig, och fördärvets strömmar förskräckte mig. 5
Dödsrikets band omslöto mig, dödens snaror föllo över mig.
(Sheol h7585) 6 Men jag åkallade HERREN i min nöd och ropade
till min Gud. Han hörde från sin himmelska boning min röst,
och mitt rop inför honom kom till hans öron. 7 Då skalv jorden
och bävade, och bergens grundvalar darrade; de skakades, ty
hans vrede var upptänd. 8 Rök steg upp från hans näsa och
förtärande eld från hans mun; eldsglöd ljungade från honom. 9
Och han sänkte himmelen och for ned, och töcken var under
hans fötter. 10 Han for på keruben och flög, han svävade på
vindens vingar. 11 Han gjorde mörker till sitt täckelse, till en
hydda som omslöt honom; mörka vatten, tjocka moln. 12 Av

glansen framför honom veko molnen undan; hagel föll, och
eldsglöd för ned. 13 Och HERREN dundrade i himmelen, den
Högste lät höra sin röst; hagel föll, och eldsglöd for ned. 14
Han sköt sina pilar och förskingrade dem, ljungeldar i mängd
och förvirrade dem. 15 Vattnens bäddar kommo i dagen, och
jordens grundvalar blottades, för din näpst, o HERRE, för din
vredes stormvind. 16 Han räckte ut sin hand från höjden och
fattade mig, han drog mig upp ur de stora vattnen. 17 Han
räddade mig från min starke fiende och från mina ovänner, ty de
voro mig övermäktiga. 18 De överföllo mig på min olyckas dag,
men HERREN blev mitt stöd. 19 Han förde mig ut på rymlig
plats; han räddade mig, ty han hade behag till mig. 20 HERREN
lönar mig efter min rättfärdighet; efter mina händers renhet
vedergäller han mig. 21 Ty jag höll mig på HERRENS vägar och
avföll icke från min Gud i ogudaktighet; 22 nej, alla hans rätter
hade jag för ögonen, och hans stadgar lät jag icke vika ifrån
mig. 23 Så var jag ostrafflig inför honom och tog mig till vara
för missgärning. 24 Därför vedergällde mig HERREN efter min
rättfärdighet, efter mina händers renhet inför hans ögon. 25 Mot
den fromme bevisar du dig from, mot en ostrafflig man bevisar
du dig ostrafflig. 26 Mot den rene bevisar du dig ren, men mot
den vrånge bevisar du dig avog. 27 Ty du frälsar ett betryckt
folk, men stolta ögon ödmjukar du. 28 Ja, du låter min lampa
brinna klart; HERREN, min Gud, gör mitt mörker ljuset. 29 Ja,
med dig kan jag nedslå härskaror, och med min Gud stormar
jag murar. 30 Guds väg är ostrafflig; HERRENS tal är luttrat. En
sköld är han för alla som taga sin tillflykt till honom. 31 Ty vem
är Gud förutom HERREN, och vem är en klippa utom vår Gud?
32 Gud, du som omgjordade mig med kraft och lät min väg vara
lyckosam, 33 du som gjorde mina fötter såsom hindens och
ställde mig på mina höjder, 34 du som lärde mina händer att
strida och mina armar att spänna kopparbågen! 35 Du gav mig
din frälsnings sköld, och din högra hand stödde mig, och ditt
saktmod gjorde mig stor; 36 du skaffade rum för mina steg, där
jag gick, och mina fötter vacklade icke. 37 Jag förföljde mina
fiender och hann upp dem; jag vände icke tillbaka, förrän jag
hade gjort ände på dem. 38 Jag slog dem, så att de icke mer
kunde resa sig; de föllo under mina fötter. 39 Du omgjordade
mig med kraft till striden, du böjde mina motståndare under mig.
40 Mina fiender drev du på flykten för mig, och dem som hatade
mig förgjorde jag. 41 De ropade, men det fanns ingen som
frälste; till HERREN, men han svarade dem icke. 42 Och jag
stötte dem sönder till stoft för vinden, jag kastade ut dem såsom
orenlighet på gatan. 43 Du räddade mig ur folkets strider, du
satte mig till ett huvud över hedningar; folkslag som jag ej kände
blevo mina tjänare. 44 Vid blotta ryktet hörsammade de mig;
främlingar visade mig underdånighet. 45 Ja, främlingarnas mod
vissnade bort; med bävan övergåvo de sina borgar. 46 HERREN
lever! Lovad vare min klippa, och upphöjd vare min frälsnings
Gud! 47 Gud, som har givit mig hämnd och tvingat folken under
mig; 48 du som har befriat mig från mina fiender och upphöjt
mig över mina motståndare, räddat mig från våldets man! 49
Fördenskull vill jag tacka dig bland hedningarna, HERRE, och
lovsjunga ditt namn. 50 Ty du giver din konung stor seger och
gör nåd mot din smorde, mot David och hans säd till evig tid.

19 För sångmästaren; en psalm av David. Himlarna förtälja
Guds ära, och fästet förkunnar hans händers verk; 2 den
ena dagen talar därom till den andra, och den ena natten kungör
det för den andra; 3 det är ej ett tal eller språk vars ljud icke
höres. 4 De sträcka sig ut över hela jorden, och deras ord gå till
världens ändar. Åt solen har han gjort en hydda i dem; 5 och
den är såsom en brudgum som går ut ur sin kammare, den
fröjdar sig, såsom en hjälte, att löpa sin bana. 6 Vid himmelens
ända är det den går upp, och dess omlopp når intill himmelens
gränser, och intet är skylt för dess hetta. 7 HERRENS lag är
utan brist och vederkvicker själen; HERRENS vittnesbörd är fast
och gör den enfaldige vis. 8 HERRENS befallningar äro rätta
och giva glädje åt hjärtat; HERRENS bud är klart och upplyser
ögonen. 9 HERRENS fruktan är ren och består evinnerligen;
HERRENS rätter äro sanning, allasammans rättfärdiga. 10 De
äro dyrbarare än guld, ja, än fint guld i mängd; de äro sötare
än honung, ja, än renaste honung. 11 Av dem hämtar ock din
tjänare varning; den som håller dem har stor lön. 12 Vem märker
själv huru ofta han felar? Förlåt mig mina hemliga brister. 13
Bevara ock din tjänare för fräcka människor; låt dem icke få
makt med mig, så bliver jag ostrafflig och varder fri ifrån svår
överträdelse. 14 Låt min muns tal täckas dig och mitt hjärtas
tankar, HERRE, min klippa och min förlossare.

20 För sångmästaren; en psalm av David. HERREN bönhöre
dig på nödens dag, Jakobs Guds namn beskydde dig. 2
Han sände dig hjälp från helgedomen, och stödje dig från Sion.
3 Han tänke på alla dina spisoffer och upptage med välbehag
ditt brännoffer. (Sela) 4 Han give dig vad ditt hjärta begär och
fullborde alla dina rådslag. 5 Må vi få jubla över din seger och i
vår Guds namn resa upp baneret; HERREN uppfylle alla dina
böner. 6 Nu vet jag att HERREN giver seger åt sin smorde; han
svarar honom från sin heliga himmel, genom väldiga gärningar
giver hans högra hand seger. 7 De andra prisa vagnar, de prisa
hästar, men vi prisa HERRENS, vår Guds, namn. 8 De sjunka
ned och falla, men vi resa oss upp och bliva beståndande. 9
HERRE, giv seger; ja, konungen svare oss på den tid då vi
ropa.

21 För sångmästaren; en psalm av David. HERRE, över din
makt gläder sig konungen; huru fröjdas han icke högeligen
över din seger! 2 Vad hans hjärta önskar har du givit honom,
och hans läppars begäran har du icke vägrat honom. (Sela) 3
Ty du kommer honom till mötes med välsignelser av vad gott är;
du sätter på hans huvud en gyllene krona. 4 Han bad dig om liv,
och du gav honom det, ett långt liv alltid och evinnerligen. 5 Stor
är hans ära genom din seger; majestät och härlighet beskär du
honom. 6 Ja, du låter honom bliva till välsignelse evinnerligen;
du fröjdar honom med glädje inför ditt ansikte. 7 Ty konungen
förtröstar på HERREN, och genom den Högstes nåd skall han
icke vackla. 8 Din hand skall nå alla dina fiender; din högra hand
skall träffa dem som hata dig. 9 Du skall låta dem känna det
såsom i en glödande ugn, när du låter se ditt ansikte. HERREN
skall fördärva dem i sin vrede; eld skall förtära dem. 10 Deras
livsfrukt skall du utrota från jorden och deras avkomma från
människors barn. 11 Ty de ville draga ont över dig; de tänkte ut

ränker, men de förmå intet. 12 Nej, du skall driva dem tillbaka;
med din båge skall du sikta mot deras anleten. 13 Upphöjd
vare du, HERREN, i din makt; vi vilja besjunga och lovsäga din
hjältekraft.

22 För sångmästaren, efter "Morgonrodnadens hind"; en
psalm av David. Min Gud, min Gud, varför har du övergivit
mig? Jag brister ut och klagar, men min frälsning är fjärran. 2
Men Gud, jag ropar om dagen, men du svarar icke, så ock om
natten, men jag får ingen ro. 3 Och dock är du den Helige,
den som tronar på Israels lovsånger. 4 På dig förtröstade våra
fäder; de förtröstade, och du räddade dem. 5 Till dig ropade de
och blevo hulpna; på dig förtröstade de och kommo icke på
skam. 6 Men jag är en mask, och icke en människa, till smälek
bland män, föraktad av folket. 7 Alla som se mig bespotta mig;
de spärra upp munnen, de skaka huvudet: 8 "Befall dig åt
HERREN! Han befrie honom, han rädde honom, ty han har
ju behag till honom." 9 Ja, det var du som hämtade mig ut ur
moderlivet och lät mig vila trygg vid min moders bröst. 10 På
dig är jag kastad allt ifrån moderssköte; du är min Gud allt
ifrån min moders liv. 11 Var icke långt ifrån mig, ty nöd är nära,
och det finnes ingen hjälpare. 12 Tjurar i mängd omgiva mig,
Basans oxar omringa mig. 13 Såsom glupande och rytande
lejon spärrar man upp gapet mot mig. 14 Jag är lik vatten som
utgjutes, alla mina leder hava skilts åt; mitt hjärta är såsom
vax, det smälter i mitt liv. 15 Min kraft är förtorkad och lik en
lerskärva, min tunga låder vid min gom, och du lägger mig
i dödens stoft. 16 Ty hundar omgiva mig; de ondas hop har
kringränt mig, mina händer och fötter hava de genomborrat. 17
Jag kan räkna alla mina ben; de skåda därpå, de se med lust på
mig. 18 De dela mina kläder mellan sig och kasta lott om min
klädnad. 19 Men du, HERRE, var icke fjärran; du min starkhet,
skynda till min hjälp. 20 Rädda min själ från svärdet, mitt liv ur
hundarnas våld. 21 Fräls mig från lejonets gap. Ja, du bönhör
mig och räddar mig undan vildoxarnas horn. 22 Då skall jag
förkunna ditt namn för mina bröder, mitt i församlingen skall jag
prisa dig: 23 I som frukten HERREN, loven honom; ären honom,
alla Jakobs barn, och bäven för honom, alla Israels barn. 24 Ty
han föraktade icke den betrycktes elände och höll det icke för
en styggelse; han fördolde icke sitt ansikte för honom, och när
han ropade, lyssnade han till honom. 25 Genom dig skall min
lovsång ljuda i den stora församlingen; mina löften får jag infria
inför dem som frukta honom. 26 De ödmjuka skola äta och bliva
mätta, de som söka HERREN skola få lova honom; ja, edra
hjärtan skola leva evinnerligen. 27 Alla jordens ändar skola
betänka det och omvända sig till HERREN. Hedningarnas alla
släkter skola tillbedja inför dig. 28 Ty riket är HERRENS, och
han råder över hedningarna. 29 Ja, alla mäktiga på jorden skola
äta och tillbedja; inför honom skola knäböja alla de som måste
fara ned i graven, de som icke kunna behålla sin själv vid liv.
30 Kommande ättled skola tjäna honom; man skall förtälja om
Herren för ett annat släkte. 31 Man skall träda upp och förkunna
hans rättfärdighet, ja, bland folk som skola födas att han har
gjort det.

23 En psalm av David. HERREN är min herde, mig skall intet
fattas, 2 han låter mig vila på gröna ängar; han för mig till
vatten där jag finner ro, 3 han vederkvicker min själ; han leder
mig på rätta vägar, för sitt namns skull. 4 Om jag ock vandrar i
dödsskuggans dal, fruktar jag intet ont, ty du är med mig; din
käpp och stav, de trösta mig. 5 Du bereder för mig ett bord i
mina ovänners åsyn; du smörjer mitt huvud med olja och låter
min bägare flöda över. 6 Godhet allenast och nåd skola följa
mig i alla mina livsdagar, och jag skall åter få bo i HERRENS
hus, evinnerligen.

24 Av David; en psalm. Jorden är HERRENS och allt vad
därpå är, jordens krets och de som bo därpå. 2 Ty han
är den som har lagt hennes grund på haven, den som på
strömmarna har berett henne fäste. 3 Vem får gå upp på
HERRENS berg, och vem får träda in i hans helgedom? 4
Den som har oskyldiga händer och rent hjärta, den som icke
vänder sin själ till lögn och den som icke svär falskt. 5 Han
skall undfå välsignelse av HERREN och rättfärdighet av sin
frälsnings Gud. 6 Sådant är det släkte som frågar efter honom;
de som söka ditt ansikte, de äro Jakobs barn. (Sela) 7 Höjen, I
portar, edra huvuden, höjen eder, I eviga dörrar, för att ärans
konung må draga därin. 8 Vem är då ärans konung? Det är
HERREN, stark och väldig, HERREN, väldig i strid. 9 Höjen, I
portar, edra huvuden, höjen dem, I eviga dörrar, för att ärans
konung må draga därin. 10 Vem är då denne ärans konung?
Det är HERREN Sebaot; han är ärans konung. (Sela)

25 Av David. Till dig, HERRE, upplyfter jag min själ. 2 Min
Gud, på dig förtröstar jag; låt mig icke komma på skam,
låt icke mina fiender fröjda sig över mig. 3 Nej, ingen kommer
på skam, som förbidar dig; på skam kommer de som, utan
sak, handla trolöst. 4 HERRE, kungör mig dina vägar, lär mig
dina stigar. 5 Led mig i din sanning, och lär mig, ty du är min
frälsnings Gud; dig förbidar jag alltid. 6 Tänk, HERRE, på din
barmhärtighet och din nåd, ty de äro av evighet. 7 Tänk icke på
min ungdoms synder och på mina överträdelser, utan tänk på
mig efter din nåd, för din godhets skull, HERRE. 8 HERREN är
god och rättfärdig, därför undervisar han syndare om vägen. 9
Han leder de ödmjuka rätt, han lär de ödmjuka sin väg. 10 Alla
HERRENS vägar äro nåd och trofasthet för dem som hålla hans
förbund och vittnesbörd. 11 För ditt namns skull, HERRE, förlåt
min missgärning, ty den är stor. 12 Finnes det en man som
fruktar HERREN, då undervisar han honom om den väg han bör
välja. 13 Han själv skall leva i lycka, och hans efterkommande
skola besitta landet. 14 HERREN har sin umgängelse med dem
som frukta honom, och sitt förbund vill han kungöra för dem. 15
Mina ögon se alltid till HERREN, ty han drager mina fötter ur
nätet. 16 Vänd dig till mig och var mig nådig; ty jag är ensam
och betryckt. 17 Mitt hjärtas ångest är stor; för mig ut ur mitt
trångmål. 18 Se till mitt lidande och min vedermöda, och förlåt
mig alla mina synder. 19 Se därtill att mina fiender äro så många
och hata mig med orätt. 20 Bevara min själ och rädda mig; låt
mig icke komma på skam, ty jag tager min tillflykt till dig. 21
Ostrafflighet och redlighet bevare mig, ty jag förbidar dig. 22
Förlossa Israel, o Gud, ur all dess nöd.

26 Av David. Skaffa mig rätt, HERRE, ty jag vandrar i
ostrafflighet, och jag förtröstar på HERREN utan att vackla.
2 Pröva mig, HERRE, och försök mig; rannsaka mina njurar och
mitt hjärta. **3** Ty din nåd är inför mina ögon, och jag vandrar i din
sanning. **4** Jag sitter icke hos lögnens män, och med hycklare
har jag icke min umgängelse. **5** Jag hatar de ondas församling,
och hos de ogudaktiga sitter jag icke. **6** Jag tvår mina händer i
oskuld, och kring ditt altare, HERRE, vill jag vandra, **7** för att
höja min röst till tacksägelse och förtälja alla dina under. **8**
HERRE, jag har din boning kär och den plats där din härlighet
bor. **9** Ryck icke min själ bort med syndare, icke mitt liv med de
blodgiriga, **10** i vilkas händer är skändlighet, och vilkas högra
hand är full av mutor. **11** Jag vandrar ju i ostrafflighet; förlossa
mig och var mig nådig. **12** Ja, min fot står på jämn mark; i
församlingarna skall jag lova HERREN.

27 Av David. HERREN är mitt ljus och min frälsning; för
vem skulle jag frukta? HERREN är mitt livs värn; för vem
skulle jag rädas? **2** När de onda draga emot mig och vilja
uppsluka mig, då stappla de själva och falla, mina motståndare
och fiender. **3** Om ock en här lägrar sig mot mig, så fruktar
ändå icke mitt hjärta; om krig uppstår mot mig, så är jag dock
trygg. **4** Ett har jag begärt av HERREN, därefter traktar jag:
att jag må få bo i HERRENS hus i alla mina livsdagar, för att
skåda HERRENS ljuvlighet och betrakta hans tempel. **5** Ty han
döljer mig i sin hydda på olyckans dag, han beskärmar mig
i sitt tjäll, han för mig upp på en klippa. **6** Och nu skall mitt
huvud resa sig över mina fiender runt omkring mig, och jag vill
offra i hans hydda jublets offer, jag vill sjunga till HERRENS ära
och lovsäga honom. **7** Hör, o HERRE! Jag höjer min röst och
ropar, var mig nådig och svara mig. **8** Mitt hjärta förehåller dig
ditt ord: "Söken mitt ansikte." Ja, ditt ansikte, HERRE, söker
jag; **9** fördölj icke ditt ansikte för mig. Driv icke bort din tjänare i
vrede, du som har varit min hjälp; förskjut mig icke, övergiv
mig icke, du min frälsnings Gud. **10** Nej, om än min fader och
min moder övergiva mig, skall HERREN upptaga mig. **11** Visa
mig, HERRE, din väg, och led mig på en jämn stig, för mina
förföljares skull. **12** Överlämna mig icke åt mina ovänners vilja;
ty mot mig uppstå falska vittnen och män som andas våld. **13**
Ja, jag tror förvisso att jag skall få se HERRENS goda i de
levandes land. **14** Förbida HERREN, var frimodig och oförfärad i
ditt hjärta; ja, förbida HERREN.

28 Av David. Till dig, HERRE, ropar jag; min klippa, var icke
stum mot mig. Ja, var icke tyst mot mig, så att jag bliver
lik dem som fara ned i graven. **2** Hör mina böners ljud, när jag
ropar till dig, när jag upplyfter mina händer mot det allraheligaste
i din helgedom. **3** Tag mig icke bort med de ogudaktiga och
med ogärningsmännen, som tala vänligt med sin nästa men
hava ondska i sina hjärtan. **4** Giv dem efter deras gärningar
och efter deras onda väsende, giv dem efter deras händers
verk, vedergäll dem vad de hava gjort. **5** Ty de akta icke på
HERRENS gärningar, icke på hans händer verk; därför skall
han slå dem ned och ej mer bygga upp dem. **6** Lovad vare
HERREN, ty han har hört mina böners ljud! **7** HERREN är min
starkhet och min sköld; på honom förtröstade mitt hjärta. Och
jag vart hulpen, därför fröjdar sig mitt hjärta, och med min sång
vill jag tacka honom. **8** HERREN är sitt folks starkhet, och ett
frälsningens värn är han för sin smorde. **9** Fräls ditt folk och
välsigna din arvedel, och var deras herde och bär dem till evig
tid.

29 En psalm av David. Given åt HERREN, I Guds sönder,
given åt HERREN ära och makt; **2** given åt HERREN hans
namns ära, tillbedjen HERREN i helig skrud. **3** HERRENS röst
går ovan vattnen; Gud, den härlige, dundrar, ja, HERREN, ovan
de stora vattnen. **4** HERRENS röst ljuder med makt, HERRENS
röst ljuder härligt. **5** HERRENS röst bräcker cedrar, HERREN
bräcker Libanons cedrar. **6** Han kommer dem att hoppa likasom
kalvar, Libanon och Sirjon såsom unga vildoxar. **7** HERRENS
röst sprider ljungeldslågor. **8** HERRENS röst kommer öknen att
bäva, HERREN kommer Kades' öken att bäva. **9** HERRENS
röst bringar hindarna att föda; skogarnas klädnad rycker den
bort. I hans himmelska boning förkunnar allting hans ära. **10**
HERREN på sin tron bjöd floden komma, och HERREN tronar
såsom konung evinnerligen. **11** HERREN skall giva makt åt sitt
folk, HERREN skall välsigna sitt folk med frid.

30 En psalm, en sång av David, vid templets invigning. Jag
vill upphöja dig, HERRE, ty du har dragit mig ur djupet, du
har icke låtit mina fiender glädja sig över mig. **2** HERRE, min
Gud, jag ropade till dig, och du helade mig. **3** HERRE, du förde
min själ upp ur dödsriket, du tog mig levande ut från dem som
foro ned i graven. **(Sheol h7585)** **4** Lovsjungen HERREN, I hans
fromme, och prisen hans heliga namn. **5** Ty ett ögonblick varar
hans vrede, men hela livet hans nåd; om aftonen gästar gråt,
men om morgonen kommer jubel. **6** Jag sade, när det gick mig
väl: "Jag skall aldrig vackla." **7** HERRE, i din nåd hade du gjort
mitt berg starkt; men du fördolde ditt ansikte, då förskräcktes
jag. **8** Till dig, HERRE, ropade jag, och till Herren bad jag: **9**
"Vad vinning har du av mitt blod, eller därav att jag far ned i
graven? Kan stoftet tacka dig, kan det förkunna din trofasthet?
10 Hör, o HERRE, och var mig nådig; HERRE, var min hjälpare."
11 Då förvandlade du min klagan i fröjdesprång; du klädde av
mig sorgens dräkt och omgjordade mig med glädje. **12** Därför
skall min ära lovsjunga dig, utan att tystna; HERRE, min Gud,
jag vill tacka dig evinnerligen.

31 För sångmästaren; en psalm av David. Till dig, HERRE,
tager jag min tillflykt; låt mig aldrig komma på skam, befria
mig genom din rättfärdighet. **2** Böj ditt öra till mig, rädda mig
snarligen; var mig en fast klippa, en bort till min frälsning. **3** Ty
du är mitt bergfäste och min bort, och du skall, för ditt namns
skull, leda och föra mig. **4** Du skall draga mig ur det nät som de
lade ut för mig; ty du är mitt värn. **5** I din hand befaller jag min
ande; du förlossar mig, HERRE, du trofaste Gud. **6** Jag hatar
dem som hålla sig till fåfängliga avgudar, men jag förtröstar
på HERREN. **7** Jag vill fröjda mig och vara glad över din nåd,
att du ser till mitt lidande, att du låter dig vårda om min själ i
nöden **8** och icke överlämnar mig i fiendens hand, utan ställer
mina fötter på rymlig plats. **9** Var mig nådig, HERRE, ty jag är i
nöd; av sorg är mitt öga förmörkat, ja, min själ såväl som min

kropp. **10** Ty mitt liv har försvunnit i bedrövelse och mina år i
suckan; min kraft är bruten genom min missgärning, och benen i
min kropp äro maktlösa. **11** För alla mina ovänners skull har
jag blivit till smälek, ja, till stor smälek för mina grannar och till
skräck för mina förtrogna; de som se mig på gatan fly undan för
mig. **12** Jag är bortglömd ur hjärtat, såsom vore jag död; jag har
blivit såsom ett sönderslaget kärl. **13** Ty jag hör mig förtalas
av många; skräck från alla sidor! De rådslå med varandra mot
mig och stämpla för att taga mitt liv. **14** Men jag förtröstar på
dig, HERRE; jag säger: "Du är min Gud." **15** Min tid står i dina
händer; rädda mig från mina fienders hand och mina förföljare.
16 Låt ditt ansikte lysa över din tjänare; fräls mig genom din
nåd. **17** HERRE, låt mig icke komma på skam, ty jag åkallar
dig; låt de ogudaktiga komma på skam och varda tystade i
dödsriket. **(Sheol h7585)** **18** Må lögnaktiga läppar förstummas,
de som tala vad fräckt är mot den rättfärdige, med högmod
och förakt. **19** Huru stor är icke din godhet, den du förvarar åt
dem som frukta dig, och den du bevisar inför människors barn
mot dem som taga sin tillflykt till dig! **20** Du beskärmar dem i
ditt ansiktes beskärm mot människors sammangaddning; du
döljer dem i din hydda mot tungors angrepp. **21** Lovad vare
HERREN, ty han har bevisat mig sin underbara nåd genom att
beskära mig en fast stad! **22** Ty väl sade jag i min ångest: "Jag
är bortdriven från dina ögon." Likväl hörde du mina böners ljud,
när jag ropade till dig. **23** Älsken HERREN, alla I hans fromme.
HERREN bevarar de trogna, men han vedergäller i fullt mått
den som över högmod. **24** Varen frimodiga och oförfärade i edra
hjärtan, alla I som sätten edert hopp till HERREN.

32 Av David; en sång. Säll är den vilkens överträdelse är
förlåten, vilkens synd är överskyld. **2** Säll är den människa
som HERREN icke tillräknar missgärning, och i vilkens ande
icke är något svek. **3** Så länge jag teg, försmäktade mina ben
vid min ständiga klagan. **4** Ty dag och natt var din hand tung
över mig; min livssaft förtorkades såsom av sommarhetta. (Sela)
5 Då uppenbarade jag min synd för dig och överskylde icke min
missgärning. Jag sade: "Jag vill bekänna för HERREN mina
överträdelser"; då förlät du mig min synds missgärning. (Sela) **6**
Därför skola alla fromma bedja till dig på den tid då du är att
finna; sannerligen, om ock stora vattenfloder komma, skola de
icke nå till dem. **7** Du är mitt beskärm, för nöd bevarar du mig;
med räddningens jubel omgiver du mig. (Sela) **8** Jag vill lära dig
och undervisa dig om den väg du skall vandra; jag vill giva dig
råd och låta mitt öga vaka över dig. **9** Varen icke såsom hästar
och mulåsnor utan förstånd, på vilka man lägger töm och betsel
för att tämja dem, eljest får man dem ej fram. **10** Den ogudaktige
har många plågor; men den som förtröstar på HERREN, honom
omgiver han med nåd. **11** Varen glada i HERREN och fröjden
eder, I rättfärdige, och jublen, alla I rättsinnige.

33 Jublen i HERREN, I rättfärdige; lovsång höves de redliga.
2 Tacken HERREN på harpa, lovsjungen honom till
tiosträngad psaltare. **3** Sjungen honom en ny sång, spelen
skönt med jubelklang. **4** Ty HERRENS ord är rätt, och allt vad
han gör är gjort i trofasthet. **5** Han älskar rättfärdighet och rätt;
jorden är full av HERRENS nåd. **6** Himmelen är gjord genom
HERRENS ord och all dess här genom hans muns anda. **7**
Han samlar havets vatten såsom i en hög; han lägger djupen i
deras förvaringsrum. **8** Hela jorden frukte HERREN; för honom
bäve alla som bo på jordens krets. **9** Ty han sade, och det vart;
han bjöd, och det stod där. **10** HERREN gjorde hedningarnas
råd om intet, han lät folkens tankar komma på skam. **11** Men
HERRENS råd består evinnerligen, hans hjärtas tankar från
släkte till släkte. **12** Saligt är det folk vars Gud HERREN är, det
folk som han har utvalt till arvedel åt sig. **13** Ja, från himmelen
skådade HERREN ned, han såg alla människors barn. **14** Från
sin boning blickade han ned till alla dem som bo på jorden, **15**
han som har danat allas deras hjärtan, han som aktar på alla
deras verk. **16** En konung segrar icke genom sin stora styrka,
en hjälte räddas icke genom sin stora kraft. **17** Förgäves väntar
man sig seger genom hästar, med all sin styrka rädda de icke.
18 Se, HERRENS öga är vänt till dem som frukta honom, till
dem som hoppas på hans nåd; **19** han vill rädda deras själ från
döden och behålla dem vid liv i hungerns tid. **20** Vår själ väntar
efter HERREN; han är vår hjälp och sköld. **21** Ty i honom gläder
sig vårt hjärta, vi förtrösta på hans heliga namn. **22** Din nåd,
HERRE, vare över oss, såsom vi hoppas på dig.

34 Av David, här han ställde sig vansinnig inför Abimelek,
och denne drev honom ifrån sig, och han gick sin väg.
Jag vill lova HERREN alltid; hans pris skall ständigt vara i min
mun. **2** Min själ skall berömma sig av HERREN; de ödmjuka
skola höra det och glädja sig. **3** Loven med mig HERREN, låtom
oss med varandra upphöja hans namn. **4** Jag sökte HERREN,
och han svarade mig, och ur all min förskräckelse räddade han
mig. **5** De som skåda upp till honom stråla av fröjd, och deras
ansikten behöva icke rodna av blygsel. **6** Här är en betryckt
som ropade, och HERREN hörde honom och frälste honom ur
all hans nöd. **7** HERRENS ängel slår sitt läger omkring dem
som frukta honom, och han befriar dem. **8** Smaken och sen att
HERREN är god; säll är den som tager sin tillflykt till honom.
9 Frukten HERREN, I hans helige; ty de som frukta honom
lida ingen brist. **10** Unga lejon lida nöd och hungra, men de
som söka HERREN hava icke brist på något gott. **11** Kommen,
barn, hören mig; jag skall lära eder HERRENS fruktan. **12** Är
du en man som älskar livet och önskar att se goda dagar? **13**
Avhåll då din tunga från det som är ont och dina läppar från att
tala svek. **14** Vänd dig bort ifrån det som är ont, och gör vad
gott är, sök friden och trakta därefter. **15** HERRENS ögon äro
vända till de rättfärdiga och hans öron till deras rop. **16** Men
HERRENS ansikte är emot dem som göra det onda, han vill
utrota deras åminnelse från jorden. **17** När de rättfärdiga ropa,
då hör HERREN och räddar dem ur all deras nöd. **18** HERREN
är nära dem som hava ett förkrossat hjärta och frälsar dem som
hava en bedrövad ande. **19** Den rättfärdige måste lida mycket,
men HERREN räddar honom ur allt. **20** Han bevarar alla hans
ben; icke ett enda av dem skall sönderslås. **21** Den ogudaktige
skall dödas av olyckan, och de som hata den rättfärdige skola
stå med skuld. **22** Men sina tjänares själar förlossar HERREN,
och ingen skall stå med skuld, som tager sin tillflykt till honom.

35 Av David. Gå till rätta, HERRE, med dem som gå till rätta
med mig; strid mot dem som strida mot mig. **2** Fatta sköld
och skärm, och stå upp till min hjälp; **3** drag fram spjutet, och
spärra vägen för mina förföljare. Säg till min själ: "Jag är din
frälsning." **4** Må de komma på skam och blygas, som stå efter
mitt liv; må de vika tillbaka och varda utskämda, som hava ont i
sinnet mot mig. **5** Må de bliva såsom agnar för vinden, och
HERRENS ängel drive dem bort. **6** Deras väg blive mörk och
slipprig, och HERRENS ängel drive dem bort. **7** Ty utan sak
hava de försåtligen tillrett sin nätgrop för mig, utan sak hava de
grävt en grav för mitt liv. **8** Fördärv komme över den mannen
oförtänkt, det nät han har utlagt må fånga honom; ja, till sitt
fördärv falle han själv däri. **9** Men min själ skall fröjda sig i
HERREN och vara glad över hans frälsning. **10** Alla ben i min
kropp skola säga: "HERRE, vem är dig lik, du som räddar den
betryckte från den som är honom för stark, den betryckte och
fattige ifrån den som plundrar honom?" **11** Orättfärdiga vittnen
träda fram; de utfråga mig om det jag icke vet. **12** De löna
mig med ont för gott; övergiven är min själ. **13** Jag åter bar
sorgdräkt, när de voro sjuka, jag späkte min själ med fasta,
jag bad med nedsänkt huvud; **14** såsom gällde det min vän,
min broder, så skickade jag mig; lik den som sörjer sin moder
gick jag sorgklädd och lutande. **15** Men de glädja sig över mitt
fall och rota sig samman; ja, eländiga människor, som jag icke
känner, rota sig samman mot mig, de smäda mig utan uppehåll.
16 Dessa gudlösa, som driva gyckel för en kaka bröd, bita ihop
tänderna mot mig. **17** Herre, huru länge skall du se härpå? Ryck
min själ undan det fördärv de bereda, och mitt liv undan lejonen.
18 Då skall jag tacka dig i den stora församlingen, och bland
mycket folk skall jag lova dig. **19** Låt icke dem få glädja sig över
mig, som utan skäl äro mina fiender; låt icke dem som utan sak
hata mig få blinka med ögonen. **20** Ty det är icke frid som de
tala; nej, svekets ord tänka de ut mot de stilla i landet. **21** De
spärra upp munnen mot mig; de säga: "Rätt så, rätt så, nu se vi
det med egna ögon!" **22** Du, HERRE, ser det; tig icke. Herre,
var icke långt ifrån mig. **23** Vakna och stå upp för att skaffa mig
rätt, för att utföra min sak, du min Gud och Herre. **24** Skaffa mig
rätt efter din rättfärdighet, HERRE, min Gud, och låt dem icke få
glädja sig över mig. **25** Låt dem icke säga i sina hjärtan: "Rätt så,
det gick såsom vi ville!" Låt dem icke säga: "Vi hava fördärvat
honom." **26** Må alla komma på skam och blygas, som glädja sig
över min ofärd. Med skam och blygd må de varda klädda, som
förhäva sig över mig. **27** Men må de jubla och glädja sig, som
unna mig min rätt, och må de alltid kunna säga: "Lovad vare
HERREN, han som unnar sin tjänare gott!" **28** Då skall min
tunga förkunna din rättfärdighet och hela dagen ditt lov.

36 För sångmästaren; av HERRENS tjänare David. I mitt
hjärta betänker jag vad synden säger till den ogudaktige,
till den för vilkens ögon Guds fruktan ej finnes. **2** Den intalar ju
honom vad som är behagligt i hans ögon: att man icke skall
finna hans missgärning och hata den. **3** Hans muns ord äro
fördärv och svek; han vill icke göra vad förståndigt och gott är.
4 Fördärv tänker han ut på sitt läger, han träder på den väg
som icke är god; han skyr icke för något ont. **5** HERRE, upp i
himmelen räcker din nåd, och din trofasthet allt upp till skyarna.
6 Din rättfärdighet är såsom väldiga berg, dina rätter såsom det
stora havsdjupet; både människor och djur hjälper du, HERRE.
7 Huru dyrbar är icke din nåd, o Gud! Människors barn hava sin
tillflykt under dina vingars skugga. **8** De varda mättade av ditt
hus' rika håvor, och av din ljuvlighets ström giver du dem att
dricka. **9** Ty hos dig är livets källa, i ditt ljus se vi ljus. **10** Låt
din nåd förbliva över dem som känna dig och din rättfärdighet
över de rättsinniga. **11** Låt icke de högmodigas fot komma över
mig eller de ogudaktigas hand driva mig bort. **12** Ja, där ligga
ogärningsmännen fallna; de äro nedstötta och kunna icke mer
resa sig.

37 Av David. Harmas icke över de onda, avundas icke dem
som göra orätt. **2** Ty såsom gräs varda de snart avhuggna,
och såsom gröna örter vissna de. **3** Förtrösta på HERREN, och
gör vad gott är, förbliv i landet och beflita dig om redbarhet, **4**
och hav din lust i HERREN: då skall han giva dig vad ditt hjärta
begär. **5** Befall din väg åt HERREN och förtrösta på honom;
han skall göra det. **6** Han skall låta din rättfärdighet gå fram
såsom ljuset och din rätt såsom middagens sken. **7** Var stilla för
HERREN och förbida honom, harmas icke över den vilkens väg
är lyckosam, över den man som umgås med ränker. **8** Avhåll
dig från vrede och låt förbittringen fara; harmas icke; därmed
gör du blott illa. **9** Ty de onda skola varda utrotade, men de
som vänta efter HERREN, de skola besitta landet. **10** Ännu en
liten tid, så är den ogudaktige icke mer; och när du ser efter
hans plats, då är han borta. **11** Men de ödmjuka skola besitta
landet och hugnas av stor frid. **12** Den ogudaktige stämplar mot
den rättfärdige och biter sina tänder samman mot honom; **13**
men Herren ler åt honom, ty han ser att hans dag kommer.
14 De ogudaktiga draga ut svärdet och spänna sin båge, för
att fälla den som är betryckt och fattig, för att slakta dem som
vandra i redlighet. **15** Men deras svärd skall gå in i deras eget
hjärta, och deras bågar skola brista sönder. **16** Det lilla som en
rättfärdig har är bättre än många ogudaktigas stora håvor. **17**
Ty de ogudaktigas armar skola sönderbrytas; men HERREN
uppehåller de rättfärdiga. **18** HERREN känner de frommas
dagar, och deras arvedel skall bestå evinnerligen. **19** De skola
icke komma på skam i den onda tiden, och i hungerns dagar
skola de varda mättade. **20** Ty de ogudaktiga skola förgås;
HERRENS fiender äro såsom ängarnas prakt: de försvinna
såsom rök, ja, de försvinna. **21** Den ogudaktige lånar och kan
icke betala, men den rättfärdige är barmhärtig och givmild. **22**
Ty HERRENS välsignade skola besitta landet, men de som
han förbannar skola varda utrotade. **23** Genom HERREN bliva
en mans steg fasta, när han har behag till hans väg. **24** Om
han faller, störtar han dock icke till marken, ty HERREN håller
honom vid handen. **25** Jag har varit ung och är nu gammal, men
jag har icke sett den rättfärdige övergiven eller hans barn gå
efter bröd. **26** Han är alltid barmhärtig och villig att låna och
hans barn äro till välsignelse. **27** Vänd dig bort ifrån det som är
ont, och gör vad gott är, så skall du få bo kvar evinnerligen. **28**
Ty HERREN älskar vad rätt är och övergiver icke sina fromma,
evinnerligen bliva de bevarade; men de ogudaktigas avkomma

varder utrotad. 29 De rättfärdiga skola besitta landet och bo
däri evinnerligen. 30 Den rättfärdiges mun talar visdom, och
hans tunga säger vad rätt är. 31 Hans Guds lag är i hans
hjärta; hans steg vackla icke. 32 Den ogudaktige vaktar på den
rättfärdige och står efter att döda honom, 33 men HERREN
överlämnar honom icke i hans hand och fördömer honom icke,
när han dömes. 34 Förbida HERREN, och håll dig på hans
väg, så skall han upphöja dig till att besitta landet; du skall se
med lust huru de ogudaktiga varda utrotade. 35 Jag såg en
ogudaktig som trotsade på sin makt; han utbredde sig såsom ett
grönskande träd, väl rotat. 36 Men när man sedan gick där fram,
se, då var han borta; jag sökte efter honom, men han fanns
icke mer. 37 Giv akt på den ostrafflige, och se på den redlige,
huru fridens man har en framtid. 38 Men överträdarna skola
allasammans förgås, de ogudaktigas framtid varder avskuren.
39 Till de rättfärdiga kommer frälsning ifrån HERREN; han är
deras värn i nödens tid. 40 HERREN hjälper dem och befriar
dem; han befriar dem från de ogudaktiga och frälsar dem, ty de
taga sin tillflykt till honom.

38 En psalm av David; till åminnelse. HERRE, straffa mig
icke i din förtörnelse, och tukta mig icke i din vrede. 2 Ty
dina pilar hava träffat mig, och din hand drabbar mig. 3 Det
finnes intet helt på min kropp för din vredes skull, intet helbrägda
i mina ben för min synds skull. 4 Ty mina missgärningar gå mig
över huvudet; såsom en svår börda äro de mig för tunga. 5
Mina sår stinka och flyta för min dårskaps skull. 6 Jag går krokig
och mycket lutande; hela dagen går jag sörjande. 7 Ty mina
länder äro fulla av brand, och intet helt finnes på min kropp.
8 Jag är vanmäktig och illa sönderslagen; jag klagar för mitt
hjärtas jämmers skull. 9 Herre, du känner all min trängtan, och
min suckan är dig icke fördold. 10 Mitt hjärta slår häftigt, min
kraft har övergivit mig; mina ögons ljus, också det är borta. 11
Mina vänner och fränder hålla sig fjärran ifrån min plåga, och
mina närmaste hava ställt sig långt ifrån. 12 Snaror lägga de
ut, som stå efter mitt liv, och de som söka min ofärd tala vad
fördärvligt är; på svek tänka de hela dagen. 13 Men jag är lik
en döv, som intet hör, och lik en stum, som icke upplåter sin
mun; 14 ja, jag är lik en man som intet hör, och som icke har
något gensvar i sin mun. 15 Se, på dig, HERRE, hoppas jag; du
skall svara, Herre, min Gud. 16 Ty jag fruktar att de annars
få glädja sig över mig, att de skola förhäva sig över mig, när
min fot vacklar. 17 Ty jag är nära att falla, och min plåga är
alltid inför mig; 18 ja, jag måste bekänna min missgärning, och
jag sörjer över min synd. 19 Men mina fiender få leva och äro
mäktiga, och många äro de som hata mig utan sak, 20 de som
löna gott med ont, och som stå mig emot, därför att jag far efter
det goda. 21 Övergiv mig icke, HERRE; min Gud, var icke långt
ifrån mig. 22 Skynda till min hjälp, Herre, du min frälsning.

39 För sångmästaren, till Jedutun; en psalm av David. Jag
sade: "Jag vill akta på vad jag gör, så att jag icke syndar
med min tunga; jag vill akta på att tygla min mun, så länge den
ogudaktige är för mina ögon." 2 Jag blev stum och tyst, jag teg
i min sorg; man jag upprördes av smärta. 3 Mitt hjärta blev
brinnande i mitt bröst: när jag begrundade, upptändes en eld i
mig; jag talade med min tunga. 4 HERRE, lär mig betänka att
jag måste få en ände, och vad som är mina dagars mått, så att
jag förstår huru förgänglig jag är. 5 Se, såsom en handsbredd
har du gjort mina dagars mått, och min livslängd är såsom intet
inför dig; fåfänglighet allenast äro alla människor, huru säkra
de än stå. (Sela) 6 Såsom en drömbild allenast gå de fram,
fåfänglighet allenast är deras ävlan; de samla tillhopa och veta
icke vem som skall få det. 7 Och nu, vad förbidar jag, Herre?
Till dig står mitt hopp. 8 Befria mig från alla mina överträdelser,
låt mig icke bliva till smälek för dåren. 9 Jag tiger och upplåter
icke min mun; ty det är du som har gjort det. 10 Vänd av ifrån
mig din plåga; för din hands aga försmäktar jag. 11 Om du
tuktar någon med näpst för missgärning, så är det ute med hans
härlighet, såsom när mal krossas. Fåfänglighet allenast äro alla
människor. (Sela) 12 Hör min bön, o HERRE, och lyssna till mitt
rop, tig icke vid mina tårar; ty jag är en främling i ditt hägn, en
gäst såsom alla mina fäder. 13 Vänd ifrån mig din blick, så att
jag får vederkvickas, innan jag går hädan och icke mer är till.

40 För sångmästaren; av David; en psalm. Stadigt förbidade
jag HERREN, och han böjde sig till mig och hörde mitt
rop. 2 Han drog mig upp ur fördärvets grop, ur den djupa dyn;
han ställde mina fötter på en klippa, han gjorde mina steg
fasta; 3 han lade i min mun en ny sång, en lovsång till vår
Gud. Det skola många se och varda häpna, och skola förtrösta
på HERREN. 4 Säll är den man som sätter sin förtröstan till
HERREN; och icke vänder sig till dem som äro stolta och vika
av i lögn. 5 Stora äro de under du har gjort, HERRE, min Gud,
och de tankar du har tänkt för oss; dig är intet likt. Jag ville
förkunna dem och tala om dem, men de stå icke till att räkna. 6
Till slaktoffer och spisoffer har du icke behag -- öppna öron har
du givit mig -- brännoffer och syndoffer begär du icke. 7 Därför
säger jag: "Se, jag kommer; i bokrullen är skrivet vad jag skall
göra. 8 Att göra din vilja, min Gud, är min lust, och din lag är i
mitt hjärta." 9 Jag bådar glädje, jag förkunnar din rättfärdighet i
den stora församlingen; se, jag tillsluter icke mina läppar; du,
HERRE, vet det. 10 Din rättfärdighet fördöljer jag icke i mitt
hjärta, om din trohet och din frälsning talar jag; jag förtiger icke
din nåd och din trofasthet för den stora församlingen. 11 Du,
HERRE, skall icke tillsluta din barmhärtighet för mig; din nåd
och din trofasthet må alltid bevara mig. 12 Ty lidanden omvärva
mig, flera än jag kan räkna; mina missgärningar hava tagit mig
fatt, så att jag icke kan se; de äro flera än håren på mitt huvud,
och mitt mod har övergivit mig. 13 Värdes, o HERRE, rädda
mig; HERRE, skynda till min hjälp. 14 Må alla de komma på
skam och varda utskämda, som stå efter mitt liv för att förgöra
det; må de vika tillbaka och blygas, som önska min ofärd. 15 Må
de häpna i sin skam, som säga till mig: "Rätt så, rätt så!" 16
Men alla de som söka dig må fröjdas och vara glada i dig; de
som åstunda din frälsning säge alltid: "Lovad vare HERREN!"
17 Är jag ock betryckt och fattig, Herren sörjer dock för mig. Min
hjälp och min befriare är du; min Gud, dröj icke.

41 För sångmästaren; en psalm av David. Säll är den som
låter sig vårda om den arme; honom skall HERREN
hjälpa på olyckans dag. 2 HERREN skall bevara honom och

behålla honom vid liv, han skall prisas säll i landet. Icke skall
du överlämna honom åt hans fienders vilja! 3 HERREN skall
på sjukbädden stå honom bi; vid hans krankhet förvandlar du
alldeles hans läger. 4 Så säger jag då: HERRE; var du mig
nådig; hela du min själ, ty jag har syndat mot dig. 5 Mina
fiender tala vad ont är mot mig: "När skall han dö och hans
namn förgås?" 6 Kommer någon och besöker mig, så talar
han falskhet; hans hjärta samlar åt honom vad ondskefullt är;
sedan går han ut och talar därom. 7 De som hata mig tassla
alla med varandra mot mig; de tänka ut mot mig det som är
mig till skada. 8 "Ohjälplig ofärd har drabbat honom, han som
ligger där skall icke mer stå upp." 9 Ja, också min vän, som jag
litade på, han som åt mitt bröd, lyfter nu mot mig sin häl. 10
Men du, HERRE, var mig nådig och upprätta mig, så vill jag
vedergälla dem. 11 Att du har behag till mig, det vet jag därav
att min fiende icke får jubla över mig. 12 Ty mig uppehåller du,
för min ostrafflighets skull, och låter mig stå inför ditt ansikte
evinnerligen. ---- 13 Lovad vare HERREN, Israels Gud, från
evighet till evighet! Amen, Amen. Andra boken

42 För sångmästaren; en sång av Koras söner. Såsom
hjorten trängtar till vattenbäckar, så trängtar min själ efter
dig, o Gud. 2 Min själ törstar efter Gud, efter den levande
Guden. När skall jag få träda fram inför Guds ansikte? 3 Mina
tårar äro min spis både dag och natt, ty ständigt säger man
till mig: "Var är nu din Gud?" 4 Men jag vill utgjuta inom mig
min själ och hava i minne huru jag gick med hopen upp till
Guds hus, under fröjderop och tacksägelse, i högtidsskaran. 5
Varför är du så bedrövad, min själ, och så orolig i mig? Hoppas
på Gud; ty jag skall åter få tacka honom för frälsning genom
honom. 6 Min Gud, bedrövad är min själ i mig; därför tänker
jag på dig i Jordans land och på Hermons höjder, på Misars
berg. 7 Djup ropar till djup, vid dånet av dina vattenfall; alla dina
svallande böljor gå fram över mig. 8 Om dagen må HERREN
beskära sin nåd, och om natten vill jag sjunga till hans ära och
bedja till mitt livs Gud. 9 Jag vill säga till Gud, min klippa: "Varför
har du förgätit mig, varför måste jag gå sörjande, trängd av
fiender?" 10 Det är såsom krossade man benen i min kropp,
när mina ovänner smäda mig, när de beständigt säga till mig:
"Var är nu din Gud?" 11 Varför är du så bedrövad, min själ, och
varför så orolig i mig? Hoppas på Gud; ty jag skall åter få tacka
honom, min frälsning och min Gud.

43 Skaffa mig rätt, o Gud, och utför min sak mot ett folk utan
fromhet; rädda mig ifrån falska och orättfärdiga människor.
2 Ty du är den Gud som är mitt värn; varför har du förkastat
mig? Varför måste jag gå sörjande, trängd av fiender? 3 Sänd
ditt ljus och din sanning; må de leda mig, må de föra mig till ditt
heliga berg och till dina boningar, 4 så att jag får gå in till Guds
altare, till Gud, som är min glädje och fröjd, och tacka dig på
harpa, Gud, min Gud. 5 Varför är du så bedrövad, min själ, och
varför så orolig i mig? Hoppas på Gud; ty jag skall åter få tacka
honom, min frälsning och min Gud.

44 För sångmästaren; av Koras söner; en sång. Gud, med
våra öron hava vi hört, våra fäder hava förtäljt därom
för oss: om den gärning du gjorde i deras dagar, i forntidens
dagar. 2 Det var du som med din hand utrotade hedningarna,
men planterade dem; du fördärvade andra folk, men dem lät
du utbreda sig. 3 Ty icke med sitt svärd intogo de landet, och
deras egen arm gav dem icke seger, utan din högra hand och
din arm och ditt ansiktes ljus, ty du hade behag till dem. 4 Du,
densamme, är min konung, o Gud; så tillsäg nu Jakob seger. 5
Med din hjälp kunna vi stöta ned våra ovänner och i ditt namn
förtrampa våra motståndare. 6 Ty icke på min båge förlitar jag
mig, och mitt svärd kan icke giva mig seger; 7 nej, du giver
oss seger över våra ovänner, och dem som hata oss låter du
komma på skam. 8 Gud lova vi alltid, och ditt namn prisa vi
evinnerligen. (Sela) 9 Och dock har du nu förkastat oss och låtit
oss varda till blygd, och du drager icke ut med våra härar. 10
Du låter oss vika tillbaka för ovännen, och de som hata oss
taga sig byte. 11 Du låter oss bliva uppätna såsom får, och
bland hedningarna han du förströtT oss. 12 Du säljer ditt folk för
ett ringa pris, stor är icke den vinst du har gjort därpå. 13 Du
låter oss bliva till smälek för våra grannar, till spott och hån för
dem som bo omkring oss. 14 Du gör oss till ett ordspråk bland
hedningarna, du låter folken skaka huvudet åt oss. 15 Hela
dagen är min smälek inför mig, och blygsel höljer mitt ansikte,
16 när jag hör smädarens och lastarens tal, när jag ser fienden
och den hämndgirige. 17 Allt detta har kommit över oss, och
vi hava dock icke förgätit dig, ej heller svikit ditt förbund. 18
Våra hjärtan avföllo icke, och våra steg veko ej av ifrån din
väg, 19 så att du därför har krossat oss i schakalers land och
övertäckt oss med dödsskugga. 20 Om vi hade förgätit vår Guds
namn och uträckt våra händer till en främmande gud, 21 månne
icke Gud skulle hava utrannsakat det, han som känner hjärtats
lönnligheter? 22 Nej, för din skull varda vi dödade hela dagen
och bliva aktade såsom slaktfår. 23 Vakna upp; varför sover du,
Herre? Vakna, förkasta oss icke för alltid. 24 Varför döljer du ditt
ansikte och förgäter vårt lidande och trångmål? 25 Se, vår själ
är nedböjd i stoftet, vår kropp ligger nedtryckt till jorden. 26 Stå
upp till vår hjälp, och förlossa oss för din nåds skull.

45 För sångmästaren, efter "Liljor"; av Koras söner; en sång,
ett kväde om kärlek. Mitt hjärta flödar över av sköna
ord; jag säger: min dikt gäller en konung; en snabb skrivares
penna är min tunga. 2 Du är den skönaste bland människors
barn, ljuvlighet är utgjuten över dina läppar; så se vi att Gud
har välsignat dig evinnerligen. 3 Omgjorda din länd med ditt
svärd, du hjälte, i ditt majestät och din härlighet. 4 Och drag
så åstad, lyckosam i din härlighet, till försvar för sanning, för
ödmjukhet och rättfärdighet, så skall din högra hand lära dig
underbara gärningar. 5 Skarpa äro dina pilar; folk skola falla
för dig; konungens fiender skola träffas i hjärtat. 6 Gud, din
tron förbliver alltid och evinnerligen; ditt rikes spira är rättvisans
spira. 7 Du älskar rättfärdighet och hatar orättfärdighet; därför
har Gud, din Gud, smort dig med glädjens olja mer än dina
medbröder. 8 Av myrra, aloe och kassia dofta alla dina kläder;
från elfenbenspalatser gläder dig strängaspel. 9 Konungadöttrar
har du såsom tärnor i ditt hov, en drottning står vid din högra
sida, i guld från Ofir. 10 Hör, dotter, och giv akt, och böj ditt

öra härtill: Förgät nu ditt folk och din faders hus, **11** och må
konungen få hava sin lust i din skönhet; ty han är din herre,
och för honom skall du falla ned. **12** Se, dottern Tyrus, ja, de
rikaste folk söka nu att vinna din ynnest med skänker. **13** Idel
härlighet är hon, konungadottern i gemaket: av guldvirkat tyg
består hennes dräkt, **14** i brokigt vävda kläder föres hon till
konungen; jungfrur, hennes väninnor, följa henne åt; de ledas in
till dig. **15** Under glädje och fröjd föras de fram, de tåga in i
konungens palats. **16** I dina fäders ställe skola dina söner träda;
dem skall du sätta till furstar överallt i landet. **17** Ditt namn
vill jag göra prisat bland alla kommande släkten; så skola ock
folken lova dig, alltid och evinnerligen.

46 För sångmästaren; av Koras söner; till Alamót; en sång.
Gud är vår tillflykt och vår starkhet, en hjälp i nöden, väl
beprövad. **2** Därför skulle vi icke frukta, om än jorden omvälvdes
och bergen vacklade ned i havsdjupet; **3** om än dess vågor
brusade och svallade, så att bergen bävade vid dess uppror.
(Sela) **4** En ström går fram, vars flöden giva glädje åt Guds stad,
åt den Högstes heliga boning. **5** Gud bor därinne, den vacklar
icke; Gud hjälper den, när morgonen gryr. **6** Hedningarna larma,
riken vackla; han låter höra sin röst, då försmälter jorden. **7**
HERREN Sebaot är med oss, Jakobs Gud är vår borg. (Sela) **8**
Kommen och skåden HERRENS verk: gärningar som väcka
häpnad gör han på jorden. **9** Han stillar strider intill jordens
ända, bågen bryter han sönder och bräcker spjutet, i eld bränner
han upp stridsvagnarna. **10** "Bliven stilla och besinnen att jag är
Gud; hög varder jag bland hedningarna, hög på jorden." **11**
HERREN Sebaot är men oss, Jakobs Gud är vår borg. (Sela)

47 För sångmästaren; av Koras söner; en psalm. Klappen
i händerna, alla folk, höjen jubel till Gud med fröjderop. **2**
Ty HERREN är den Högste, fruktansvärd är han, en stor konung
över hela jorden. **3** Han tvingar folk under oss och folkslag
under våra fötter. **4** Han utväljer åt oss vår arvedel, Jakobs,
hans älskades, stolthet. (Sela) **5** Gud har farit upp under jubel,
HERREN, under basuners ljud. **6** Lovsjungen Gud, lovsjungen;
lovsjungen vår konung, lovsjungen. **7** Ty Gud är konung över
hela jorden; lovsjungen honom med en sång. **8** Gud är nu
konung över hedningarna, Gud har satt sig på sin heliga tron. **9**
Folkens ypperste hava församlat sig till att bliva ett Abrahams
Guds folk. Ty Gud tillhöra de som äro jordens sköldar; högt är
han upphöjd.

48 En sång, en psalm av Koras söner. Stor är HERREN
och högt lovad, i vår Guds stad, på sitt heliga berg. **2**
Skönt höjer det sig, hela jordens fröjd, berget Sion längst uppe
i norr, den store konungens stad. **3** Gud har i dess palatser
gjort sig känd såsom ett värn. **4** Ty se, konungarna församlade
sig, tillhopa drogo de fram. **5** De sågo det, då häpnade de; de
förskräcktes, de flydde. **6** Bävan grep dem där, ångest lik en
barnaföderskas. **7** Så krossar du Tarsis-skepp med östanvinden.
8 Såsom vi hade hört, så fingo vi se det, i HERREN Sebaots
stad, i vår Guds stad; Gud håller den vid makt till evig tid. (Sela)
9 Vi tänka, o Gud, på din nåd, när vi stå i ditt tempel. **10** Såsom
ditt namn, o Gud, så når ock ditt lov intill jordens ändar; din
högra hand är full av rättfärdighet. **11** Sions berg glädje sig,
Juda döttrar fröjde sig, för dina domars skull. **12** Gån omkring
Sion och vandren runt därom, räknen dess torn; **13** given akt
på dess murar, skriden genom dess palatser, så att I kunnen
förtälja därom för ett kommande släkte. **14** Ty sådan är Gud, vår
Gud, alltid och evinnerligen; intill döden skall han ledsaga oss.

49 För sångmästaren; av Koras söner; en psalm. Hören
detta, alla folk, lyssnen härtill, I alla som leven i världen, **2**
både låga och höga, rika såväl som fattiga. **3** Hin mun skall
tala visdom, och mitt hjärtas tanke skall vara förstånd. **4** Jag
vill böja mitt öra till lärorikt tal, jag vill yppa vid harpan min
förborgade kunskap. **5** Varför skulle jag frukta i olyckans dagar,
när mina förföljares ondska omgiver mig? **6** De förlita sig på
sina ägodelar och berömma sig av sin stora rikedom. **7** Men sin
broder kan ingen förlossa eller giva Gud lösepenning för honom.
8 För dyr är lösen för hans själ och kan icke betalas till evig tid,
9 så att han skulle få leva för alltid och undgå att se graven.
10 Nej, man skall se att visa män dö, att dårar och oförnuftiga
förgås likasom de; de måste lämna sina ägodelar åt andra. **11**
De tänka att deras hus skola bestå evinnerligen, deras boningar
från släkte till släkte; de uppkalla jordagods efter sina namn. **12**
Men en människa har, mitt i sin härlighet, intet bestånd, hon
är lik fänaden, som förgöres. **13** Den vägen gå de, dårar som
de äro, och de följas av andra som finna behag i deras tal.
(Sela) **14** Såsom en fårhjord drivas de ned till dödsriket, där
döden bliver deras herde. Så få de redliga makt över dem, när
morgonen gryr, medan deras skepnader förtäras av dödsriket
och ej få annan boning. **(Sheol h7585)** **15** Men min själ skall Gud
förlossa ifrån dödsrikets våld, ty han skall upptaga mig. (Sela)
(Sheol h7585) **16** Frukta icke, när en man bliver rik, när hans
hus växer till i härlighet. **17** Ty av allt detta får han vid sin död
intet med sig, och hans härlighet följer honom icke ditned. **18**
Om han ock prisar sig välsignad under sitt liv, ja, om man än
berömmer dig, när du gör goda dagar, **19** så skall dock vars och
ens själ gå till hans fäders släkte, till dem som aldrig mer se
ljuset. **20** En människa som, mitt i sin härlighet, är utan förstånd,
hon är lik fänaden, som förgöres.

50 En psalm av Asaf. Gud, HERREN Gud, talar och
kallar jorden, allt mellan öster och väster. **2** Från Sion,
skönhetens fullhet, träder Gud fram i glans. **3** Vår Gud kommer,
och han skall icke tiga. Förtärande eld går framför honom,
och omkring honom stormar det med makt. **4** Han kallar på
himmelen därovan och på jorden, för att döma sitt folk: **5**
"Församlen till mig mina fromma, som sluta förbund med mig
vid offer." **6** Och himlarna förkunna att han är rättfärdig, att Gud
är den som skipar rätt. (Sela) **7** Hör, mitt folk, jag vill tala; Israel,
låt mig varna dig. Gud, din Gud, är jag. **8** Icke för dina slaktoffer
vill jag gå till rätta med dig; dina brännoffer har jag alltid inför
mig. **9** Jag vill icke taga tjurar ur ditt hus eller bockar ur dina
fållor; **10** ty mina äro alla skogens djur, boskapen på de tusende
bergen; **11** jag känner alla fåglar på bergen, och vad som rör sig
på marken är mig bekant. **12** Om jag hungrade, skulle jag icke
säga dig det; ty min är jordens krets med allt vad därpå är. **13**
Skulle jag äta tjurars kött, och skulle jag dricka bockars blod? **14**
Nej, offra lovets offer åt Gud, så skall du få infria dina löften till

den Högste. **15** Och åkalla mig i nöden, så vill jag hjälpa dig,
och du skall prisa mig." **16** Men till den ogudaktige säger Gud:
"Huru kan du tala om mina stadgar och föra mitt förbund på
tungan, **17** du som hatar tuktan och kastar mina ord bakom
dig? **18** Om du ser en tjuv, så håller du med honom, och med
äktenskapsbrytare giver du dig i lag. **19** Din mun släpper du lös
till vad ont är, och din tunga hopspinner svek. **20** Du sitter där
och förtalar din broder, din moders son lastar du! **21** Så gör du,
och jag tiger, och nu tror du att jag är såsom du. Nej, jag vill
straffa dig och ställa dig det för ögonen. **22** I som förgäten Gud,
märken detta, för att jag icke må sönderriva eder utan räddning:
23 den som offrar lovets offer, han ärar mig; och den som aktar
på sin väg, honom skall jag låta se Guds frälsning."

51 För sångmästaren; en psalm av David, när profeten Natan
kom till honom, då han hade gått in till Bat-Seba. Gud, var
mig nådig efter din godhet, utplåna mina överträdelser efter din
stora barmhärtighet. **2** Två mig väl från min missgärning, och
rena mig från synd. **3** Ty jag känner mina överträdelser, och min
synd är alltid inför mig. **4** Mot dig allena har jag syndat och
gjort vad ont är i dina ögon; på det att du må finnas rättfärdig i
dina ord och rättvis i dina domar. **5** Se, i synd är jag född, och i
synd har min moder avlat mig. **6** Du har ju behag till sanning i
hjärtegrunden; så lär mig då vishet i mitt innersta. **7** Skära mig
med isop, så att jag varder ren; två mig, så att jag bliver vitare än
snö. **8** Låt mig förnimma fröjd och glädje, låt de ben som du har
krossat få fröjda sig. **9** Vänd bort ditt ansikte från mina synder,
och utplåna alla mina missgärningar. **10** Skapa i mig, Gud, ett
rent hjärta, och giv mig på nytt en frimodig ande. **11** Förkasta
mig icke från ditt ansikte, och tag icke din helige Ande ifrån
mig. **12** Låt mig åter få fröjdas över din frälsning, och uppehåll
mig med villighetens ande. **13** Då skall jag lära överträdarna
dina vägar, och syndarna skola omvända sig till dig. **14** Rädda
mig undan blodstider, Gud, du min frälsnings Gud, så skall min
tunga jubla över din rättfärdighet. **15** Herre, upplåt mina läppar,
så att min mun kan förkunna ditt lov. **16** Ty du har icke behag till
offer, eljest skulle jag giva dig sådana; till brännoffer har du icke
lust. **17** Det offer som behagar Gud är en förkrossad ande; ett
förkrossat och bedrövat hjärta skall du, Gud, icke förakta. **18**
Gör väl mot Sion i din nåd, bygg upp Jerusalems murar. **19**
Då skall du undfå rätta offer, som behaga dig, brännoffer och
heloffer; då skall man offra tjurar på ditt altare.

52 För sångmästaren; en sång av David, när edoméen Doeg
kom och berättade för Saul och sade till honom: "David
har gått in i Ahimeleks hus." Varför berömmer du dig av vad
ont är, du våldsverkare? Guds nåd varar ju beständigt. **2** Din
tunga far efter fördärv, den är lik en skarp rakkniv, du arglistige.
3 Du älskar ont mer än gott, lögn mer än att tala vad rätt är.
(Sela) **4** Ja, du älskar allt fördärvligt tal, du falska tunga. **5**
Därför skall ock Gud störta dig ned för alltid, han skall gripa dig
och rycka dig ut ur din hydda och utrota dig ur de levandes land.
(Sela) **6** Och de rättfärdiga skola se det och frukta, de skola
le åt honom: **7** "Se där är den man som icke gjorde Gud till
sitt värn, utan förlitade sig på sin stora rikedom, trotsig i sin
lystnad!" **8** Men jag skall vara såsom ett grönskande olivträd i
Guds hus; jag förtröstar på Guds nåd alltid och evinnerligen. **9**
Jag skall evinnerligen tacka dig för att du har gjort det; och inför
dina fromma skall jag förbida ditt namn, ty det är gott.

53 För sångmästaren, till Mahalát; en sång av David. Dårarna
säga i sina hjärtan: "Det finnes ingen Gud." Fördärv och
styggelse är deras onda verk; ingen finnes, som gör vad gott är.
2 Gud skådar ned från himmelen på människors barn, för att se
om det finnes någon förståndig, någon som söker Gud. **3** Nej,
alla hava de avfallit, allasammans äro de fördärvade; ingen
finnes, som gör vad gott är, det finnes icke en enda. **4** Hava de
då intet fått förnimma, dessa ogärningsmän, dessa som uppäta
mitt folk, likasom åte de bröd, och som icke åkalla Gud? **5** Jo,
där överföll dem förskräckelse, varest intet förskräckligt var; ty
Gud förströdde deras ben, när de lägrade sig mot dig. Så lät du
dem komma på skam, ja, Gud förkastade dem. **6** Ack att från
Sion komme frälsning för Israel! När Gud vill åter upprätta sitt
folk, då skall Jakob fröjda sig, då skall Israel vara glad.

54 För sångmästaren, med strängaspel; en sång av David,
när sifiterna kommo och sade till Saul: "David håller sig nu
gömd hos oss." Gud, fräls mig genom ditt namn, och skaffa mig
rätt genom din makt. **2** Gud, hör min bön, lyssna till min muns
tal. **3** Ty främlingar resa sig upp mot mig, och våldsverkare stå
efter mitt liv; de hava icke Gud för ögonen. (Sela) **4** Se, Gud är
min hjälpare, Herren uppehåller min själ. **5** Må det onda falla
tillbaka på mina förföljare, förgör dem, du som är trofast. **6** Då
skall jag offra åt dig med villigt hjärta; jag skall prisa ditt namn, o
HERRE, ty det är gott. **7** Ja, ur all nöd räddar det mig, och mitt
öga får se med lust på mina fiender.

55 För sångmästaren, med strängaspel; en sång av David.
Lyssna, Gud, till min bön, och fördölj dig icke för min
åkallan. **2** Akta på mig och svara mig. I mitt bekymmer är jag
utan ro och måste klaga, **3** vid fiendens rop, vid den ogudaktiges
skri. Ty de vilja draga fördärv över mig, och i vrede ansätta
de mig. **4** Mitt hjärta ängslas i mitt bröst, och dödens fasor
hava fallit över mig. **5** Fruktan och bävan kommer över mig,
och förfäran övertäcker mig. **6** Därför säger jag: Ack att jag
hade vingar såsom duvan! Då skulle jag flyga bort och söka mig
ett bo. **7** Ja, långt bort skulle jag fly, jag skulle taga härbärge
i öknen. (Sela) **8** Jag skulle skynda att söka mig en tillflykt
undan stormvind och oväder. **9** Fördärva dem, Herre; gör deras
tungor oense. Ty våld och genstridighet ser jag i staden. **10** Dag
och natt gå de omkring den, ovanpå dess murar, ondska och
olycka råda därinne; **11** ja, fördärv råder därinne, och från dess
torg vika icke förtryck och svek. **12** Se, det är icke en fiende
som smädar mig, det kunde jag fördraga; det är icke min ovän
som förhäver sig mot mig, för honom kunde jag gömma mig
undan. **13** Nej, du gör det, du som var min jämlike, min vän och
förtrogne, **14** du som levde med mig i ljuvlig förtrolighet, du som
i Guds hus gick med mig i högtidsskaran. **15** Döden komme
över dem oförtänkt, levande fare de ned i dödsriket; ty ondska
råder i deras boning, i deras hjärtan. **(Sheol h7585)** **16** Men jag
ropar till Gud; HERREN skall frälsa mig. **17** Afton och morgon
och middag vill jag utgjuta mitt bekymmer och klaga, och han

skall höra min röst. **18** Han förlossar min själ och skaffar henne
ro, så att de icke komma vid mig; ty de äro många, som stå mig
emot. **19** Gud skall höra det och giva dem svar, han som sitter
på sin tron av ålder. (Sela) Ty de vilja icke ändra sig, och de
frukta ej Gud. **20** Den mannen bär händer på sin vän; han bryter
sitt förbund. **21** Orden i hans mun äro hala såsom smör, men
stridslust fyller hans hjärta; hans ord äro lenare än olja, dock
äro de dragna svärd. **22** Kasta din börda på HERREN, han
skall uppehålla dig; han skall i evighet icke tillstädja att den
rättfärdige vacklar. **23** Gud, du skall störta dem ned i gravens
djup; de blodgiriga och falska skola ej nå sin halva ålder. Men
jag förtröstar på dig.

56 För sångmästaren, efter "Den stumma duvan i fjärran"; en
sång av David, når filistéerna grepo honom i Gat. Var mig
nådig, o Gud, ty människor stå mig efter livet; beständigt tränga
mig stridsmän. **2** Mina förföljare stå mig beständigt efter livet;
ja, de äro många, som i högmod strida mot mig. **3** Men när
fruktan kommer över mig, sätter jag min förtröstan på dig. **4**
Med Guds hjälp skall jag få prisa hans ord, på Gud förtröstar
jag och skall icke frukta; vad kan det som är kött göra mig? **5**
Beständigt förbittra de livet för mig, alla deras tankar gå ut på att
skada mig. **6** De rota sig samman, de lägga försåt, de vakta på
mina steg, ty de stå efter mitt liv. **7** Skulle de räddas med all sin
ondska? Nej, slå ned folken, Gud, i din vrede. **8** Du har räknat
min flykts dagar. Samla mina tårar i din lägel; de stå ju i din bok.
9 Så måste då mina fiender vika tillbaka på den dag då jag
ropar; det vet jag, att Gud står mig bi. **10** Med Guds hjälp skall
jag få prisa hans ord; med HERRENS hjälp skall jag få prisa
hans ord. **11** På Gud förtröstar jag och skall icke frukta; vad
kunna människor göra mig? **12** Jag har löften att infria till dig, o
Gud; jag vill betala dig lovoffer. **13** Ty du har räddat min själ från
döden, ja, mina fötter ifrån fall, så att jag kan vandra inför Gud i
de levandes ljus.

57 För sångmästaren; "Fördärva icke"; en sång av David,
när han flydde för Saul och var i grottan. Var mig nådig, o
Gud, var mig nådig; ty till dig tager min själ sin tillflykt. Ja, under
dina vingars skugga vill jag taga min tillflykt, till dess att det
onda är förbi. **2** Jag ropar till Gud den Högste, till Gud, som
fullbordar sitt verk för mig. **3** Han skall sända från himmelen och
frälsa mig, när jag smädas av människor som stå mig efter livet.
(Sela) Gud skall sända sin nåd och sin trofasthet. **4** Min själ
är omgiven av lejon, jag måste ligga bland eldsprutare, bland
människor vilkas tänder äro spjut och pilar, och vilkas tungor
äro skarpa svärd. **5** Upphöjd vare du, Gud, över himmelen;
över hela jorden sträcke sig din ära. **6** De lägga ut nät för mina
fötter, min själ böjes ned, de gräva för mig en grop, men de falla
själva däri. (Sela) **7** Mitt hjärta är frimodigt, o Gud, mitt hjärta
är frimodigt; jag vill sjunga och lova. **8** Vakna upp, min ära;
upp, psaltare och harpa! Jag vill väcka morgonrodnaden. **9** Jag
vill tacka dig bland folken, Herre; jag vill lovsjunga dig bland
folkslagen. **10** Ty din nåd är stor allt upp till himmelen och din
trofasthet allt upp till skyarna. **11** Upphöjd vare du, Gud, över
himmelen; över hela jorden sträcke sig din ära.

58 För sångmästaren; "Fördärva icke"; av David; en sång.
Talen I väl i eder stumhet vad rättfärdigt är? Dömen I
såsom rätt är, I människors barn? **2** Nej, i hjärtat uppgören
I onda anslag; I vägen ut i landet edra händers våld. **3** De
ogudaktiga äro avfälliga allt ifrån modersskötet; de lögnaktiga
fara vilse ända från sin moders liv. **4** Gift är i dem, likt ormens
gift; en döv huggorm likna de, en som tillstoppar sitt öra, **5** så
att han icke hör tjusarnas röst, icke den förfarne besvärjarens. **6**
Gud, krossa tänderna i deras mun; bryt ut, o HERRE, de unga
lejonens kindtänder. **7** Låt dem bliva till intet, likasom vatten
som förrinner. När någon skjuter sina pilar, blive de såsom utan
udd. **8** Må han vara lik snigeln, som upplöses och förgås, lik en
kvinnas foster, som ej fick skåda solen. **9** Förrän edra grytor
hava hunnit märka bränslet, och medan köttet ännu är rått,
skall en glödvind rycka bort det. **10** Den rättfärdige skall glädja
sig, när han skådar hämnden, han skall två sina fötter i den
ogudaktiges blod. **11** Och människorna skola säga: "Ja, den
rättfärdige får sin lön; ja, det finnes en Gud som dömer på
jorden."

59 För sångmästaren; "Fördärva icke"; en sång av David,
när Saul sände och lät bevaka hans hus för att döda
honom. Rädda mig, min Gud, från mina fiender, beskydda mig
för mina motståndare. **2** Rädda mig från ogärningsmännen,
och fräls mig från de blodgiriga. **3** Ty se, de ligga i försåt för
mig; grymma människor rota sig samman mot mig, utan någon
min överträdelse eller synd, o HERRE. **4** Utan någon min
missgärning löpa de fram och göra sig redo; vakna upp, kom
mig till mötes, och se härtill. **5** Ja, du HERRE Gud Sebaot,
Israels Gud, vakna och hemsök alla hedningar, hemsök utan
nåd alla trolösa ogärningsmän. (Sela) **6** Var afton komma de
tillbaka, de tjuta såsom hundar och stryka omkring i staden. **7**
Se, deras mun flödar över, svärd äro på deras läppar, ty "vem
skulle höra det?" **8** Men du, HERRE, ler åt dem; du bespottar
alla hedningar. **9** Mot deras makt vill jag hålla mig till dig, ty
Gud är min borg. **10** Min Gud kommer mig till mötes med sin
nåd, Gud låter mig se med lust på mina förföljare. **11** Dräp dem
icke, på det att mitt folk ej må förgäta det; låt dem genom din
kraft driva ostadiga omkring, och slå dem ned, du vår sköld, o
Herre. **12** Vart ord på deras läppar är en synd i deras mun. Må
de fångas i sitt högmod, genom den förbannelse och lögn som
de tala. **13** Förgör dem i vrede, förgör dem, så att de ej mer äro
till; och må de förnimma att det är Gud som råder i Jakob, allt
intill jordens ändar. (Sela) **14** Ja, var afton komma de tillbaka, de
tjuta såsom hundar och stryka omkring i staden. **15** De driva
omkring efter rov; om de icke bliva mätta, så stanna de kvar
över natten. **16** Men jag vill sjunga om din makt och jubla var
morgon över din nåd; ty du var för mig en borg och en tillflykt,
när jag var i nöd. **17** Min starkhet, dig vill jag lovsjunga, ty Gud
är min borg, min nåderike Gud.

60 För sångmästaren, efter "Vittnesbördets lilja"; en sång,
till att inläras; av David, när han var i fejd med Aram-
Naharaim och Aram-Soba, och Joab kom tillbaka och slog
edoméerna i Saltdalen, tolv tusen man. Gud, du har förkastat
och förskingrat oss, du har varit vred; upprätta oss igen. **2** Du

har kommit jorden att bäva och rämna; hela nu dess revor, ty
den vacklar. 3 Du har låtit ditt folk se hårda ting, du har iskänkt
åt oss rusande vin. 4 Men åt dem som frukta dig gav du ett
baner, dit de kunde samla sig för att undfly bågen. (Sela) 5
På det att dina vänner må varda räddade, må du giva seger
med din högra hand och bönhöra oss. 6 Gud har talat i sin
helgedom: "Jag skall triumfera, jag skall utskifta Sikem och skall
avmäta Suckots dal. 7 Mitt är Gilead, och mitt är Manasse,
Efraim är mitt huvuds värn, Juda min härskarstav; 8 Moab är
mitt tvagningskärl, på Edom kastar jag min sko; höj jubelrop
till min ära, du filistéernas land." 9 Vem skall föra mig till den
fasta staden, vem leder mig till Edom? 10 Har icke du, o Gud,
förkastat oss, så att du ej drager ut med våra härar, o Gud? 11
Giv oss hjälp mot ovännen; ty människors hjälp är fåfänglighet.
12 Med Gud kunna vi göra mäktiga ting; han skall förtrampa
våra ovänner.

61 För sångmästaren, till strängaspel; av David. Hör, o Gud,
mitt rop, akta på min bön. 2 Från jordens ända ropar
jag till dig, ty mitt hjärta försmäktar; för mig upp på en klippa,
som är mig alltför hög. 3 Ty du är min tillflykt, ett starkt torn
mot fienden. 4 Låt mig bo i din hydda evinnerligen; under dina
vingars beskärm tager jag min tillflykt. (Sela) 5 Ty du, o Gud, hör
mina löften, åt dem som frukta ditt namn giver du en arvedel. 6
Du förökar konungens dagar; hans år skola vara från släkte till
släkte. 7 Må han sitta på sin tron inför Gud evinnerligen; låt nåd
och trofasthet bevara honom. 8 Då skall jag lovsjunga ditt namn
till evig tid, i det jag får infria mina löften dag efter dag.

62 För sångmästaren, till Jedutun; en psalm av David.
Allenast hos Gud söker min själ sin ro; från honom
kommer min frälsning. 2 Allenast han är min klippa och min
frälsning, min borg, jag skall ej mycket vackla. 3 Huru länge
viljen I rasa mot denne man, samfällt slå honom ned, såsom
vore han en lutande vägg, en sönderbräckt mur? 4 De rådslå
allenast om att stöta honom ned från hans höjd, de hava behag
till lögn; med munnen välsigna de, men i sitt innersta förbanna
de. (Sela) 5 Allenast i Gud må du hava din ro, min själ; ty från
honom kommer mitt hopp. 6 Allenast han är min klippa och min
frälsning, min borg, jag skall icke vackla. 7 Hos Gud är min
frälsning och min ära; min starka klippa, min tillflykt har jag i
Gud. 8 Förtrösta på honom alltid, du folk; utgjuten för honom
edra hjärtan. Gud är vår tillflykt. (Sela) 9 Allenast ett intet äro
människors barn, myndiga herrar fåfänglighet; i vågskålen äro
de för lätta, mindre än intet äro de allasammans. 10 Förliten
eder icke på orätt vinning, sätten icke ett fåfängligt hopp till rov:
om ock eder rikedom växer, så akten icke därpå. 11 En gång
har Gud sagt det, ja, två gånger har jag hört det, att hos Gud är
makten; 12 och hos dig, Herre, är nåd. Ty du vedergäller var
och en efter hans gärningar.

63 En psalm av David, när han var i Juda öken. Gud, du
är min Gud, bittida söker jag dig; min själ törstar efter dig,
min kropp längtar efter dig, i ett torrt land, som försmäktar utan
vatten. 2 Så skådar jag nu efter dig i helgedomen, för att få se
din makt och ära. 3 Ty din nåd är bättre än liv; mina läppar skola
prisa dig. 4 Så skall jag då lova dig, så länge jag lever; i ditt
namn skall jag upplyfta mina händer. 5 Min själ varder mättad
såsom av märg och fett; och med jublande läppar lovsjunger
min mun, 6 när jag kommer ihåg dig på mitt läger och under
nattens väkter tänker på dig. 7 Ty du är min hjälp, och under
dina vingars skumma jublar jag. 8 Min själ håller sig intill dig; din
högra hand uppehåller mig. 9 Men dessa som stå efter mitt liv
och vilja fördärva det, de skola fara ned i jordens djup. 10 De
skola givas till pris åt svärdet, rovdjurs byte skola de varda. 11
Men konungen skall glädja sig i Gud; berömma sig skall var
och en som svär vid honom, ty de lögnaktigas mun skall varda
tillstoppad.

64 För sångmästaren; en psalm av David. Hör, o Gud,
min röst, när jag klagar, bevara mitt liv, ty fienden
förskräcker mig. 2 Fördölj mig för de ondas hemliga råd, för
ogärningsmännens larmande hop; 3 ty de vässa sina tungor
likasom svärd, med bittra ord lägga de an såsom med pilar, 4
för att i lönndom skjuta den ostrafflige; plötsligt skjuta de på
honom, utan försyn. 5 De befästa sig i sitt onda uppsåt, de
orda om huru de skola lägga ut snaror; de säga: "Vem skulle se
oss?" 6 De tänka ut onda anslag: "Nu äro vi redo med det råd vi
hava uttänkt!" Ja, djupa äro männens tankar och hjärtan. 7 Då
skjuter Gud dem; plötsligt sårar dem hans pil. 8 De bringas
på fall och få straff för sina tungors skull; var och en som ser
dem rister huvudet. 9 Och alla människor varda förskräckta;
de förkunna vad Gud har gjort och förstå hans verk. 10 Den
rättfärdige skall glädja sig i HERREN och taga sin tillflykt till
honom, och alla rättsinniga skola berömma sig.

65 För sångmästaren; en psalm; en sång av David. Gud, dig
lovar man i stillhet i Sion, och till dig får man infria löfte. 2
Du som hör bön, till dig kommer allt kött. 3 Mina missgärningar
voro mig övermäktiga; men du förlåter våra överträdelser. 4 Säll
är den som du utväljer och låter komma till dig, så att han får bo
i dina gårdar. Må vi få mätta oss med det goda i ditt hus, det
heliga i ditt tempel. 5 Med underbara gärningar bönhör du oss i
rättfärdighet, du vår frälsnings Gud, du som är en tillflykt för
alla jordens ändar och för havet i fjärran; 6 du som gör bergen
fasta genom din kraft, ty du är omgjordad med makt; 7 du som
stillar havens brus, deras böljors brus och folkens larm. 8 De
som bo vid jordens ändar häpna för dina tecken; österland och
västerland uppfyller du med jubel. 9 Du låter dig vårda om
landet och giver det överflöd, rikedom i ymnigt mått; Guds källa
har vatten till fyllest. Du bereder säd åt människorna, när du så
bereder jorden. 10 Dess fåror vattnar du, du jämnar det som
är upplöjt; med regnskurar uppmjukar du den, det som växer
därpå välsignar du. 11 Du kröner året med ditt goda, och dina
spår drypa av fetma. 12 Betesmarkerna i öknen drypa, och
höjderna omgjorda sig med fröjd. 13 Ängarna hölja sig i hjordar,
och dalarna betäckas med säd; man höjer jubelrop och sjunger.

66 För sångmästaren; en sång, en psalm. Höjen jubel till
Gud, alla länder; 2 lovsjungen hans namns ära, given
honom ära och pris. 3 Sägen till Gud: Huru underbara äro icke
dina gärningar! För din stora makts skull visa dina fiender dig
underdånighet. 4 Alla länder skola tillbedja och lovsjunga dig;

de skola lovsjunga ditt namn. (Sela) **5** Kommen och sen vad
Gud har gjort; underbara äro hans gärningar mot människors
barn. **6** Han förvandlade havet till torrt land; till fots gingo de
genom floden; då gladdes vi över honom. **7** Genom sin makt
råder han evinnerligen, hans ögon giva akt på hedningarna; de
gensträviga må icke förhäva sig. (Sela) **8** Prisen, I folk, vår
Gud, och låten hans lov ljuda högt; **9** ty han har beskärt liv åt
vår själ och har icke låtit vår fot vackla. **10** Ty väl prövade de
oss, o Gud, du luttrade oss, såsom silver luttras; **11** du förde
oss in i fängelse, du lade en tung börda på vår rygg; **12** du lät
människor fara fram över vårt huvud, vi måste gå genom eld
och vatten. Men du har fört oss ut och vederkvickt oss. **13** Så
kommer jag då till ditt hus med brännoffer, jag vill infria mina
löften till dig, **14** dem till vilka mina läppar öppnade sig, och som
min mun uttalade i min nöd. **15** Brännoffer av feta får vill jag
frambära åt dig, med offerånga av vädurar; jag vill offra både
tjurar och bockar. (Sela) **16** Kommen och hören, så vill jag
förtälja för eder, I alla som frukten Gud, vad han har gjort mot
min själ. **17** Till honom ropade jag med min mun, och lovsång
var redan på min tunga. **18** Om jag hade förehaft något orätt i
mitt hjärta, så skulle Herren icke höra mig. **19** Men Gud har hört
mig, han har aktat på mitt bönerop. **20** Lovad vare Gud, som
icke har förkastat min bön eller vänt ifrån mig sin nåd!

67 För sångmästaren, med strängaspel; en psalm, en sång.
Gud vare oss nådig och välsigne oss, han låte sitt ansikte
lysa och ledsaga oss, (Sela) **2** för att man på jorden må känna
din väg, bland alla hedningar din frälsning. **3** Folken tacke dig, o
Gud, alla folk tacke dig. **4** Folkslagen glädje sig och juble, ty du
dömer folken rätt, och du leder folkslagen på jorden. (Sela) **5**
Folken tacke dig, o Gud, alla folk tacke dig. **6** Jorden har givit
sin gröda. Gud, vår Gud, välsigne oss. **7** Gud välsigne oss, och
alla jordens ändar frukte honom.

68 För sångmästaren; av David; en psalm, en sång. Gud
står upp; hans fiender varda förskingrade, och de som
hata honom fly för hans ansikte. **2** Såsom rök fördrives, så
fördrivas de av dig; likasom vaxet smälter för eld, så förgås de
ogudaktiga för Guds ansikte. **3** Men de rättfärdiga äro glada, de
fröjda sig inför Gud och jubla i glädje. **4** Sjungen till Guds ära,
lovsägen hans namn. Gören väg för honom som drager fram
genom öknarna. Hans namn är HERREN, fröjdens inför honom;
5 de faderlösas fader och änkors försvarare, Gud i sin heliga
boning, **6** en Gud som förhjälper de ensamma till ett hem, och
som för de fångna ut till lycka; allenast de gensträviga måste bo
i en öken. **7** Gud, när du drog ut i spetsen för ditt folk, när du
gick fram i ödemarken, (Sela) **8** då bävade jorden, då utgöt
himmelen sina flöden inför Guds ansikte; ja, Sinai bävade för
Guds ansikte; Israels Guds. **9** Ett nåderikt regn lät du falla, o
Gud; ditt arvland, som försmäktade, vederkvickte du. **10** Din
skara fick bo däri; genom din godhet beredde du det åt de
betryckta, o Gud. **11** Herren låter höra sitt ord, stor är skaran av
kvinnor som båda glädje: **12** "Härskarornas konungar fly, de fly,
och husmodern därhemma får utskifta byte. **13** Viljen I då ligga
stilla inom edra hägnader? Duvans vingar äro höljda i silver, och
hennes fjädrar skimra av guld. **14** När den Allsmäktige förströr
konungarna i landet, faller snö på Salmon." **15** Ett Guds berg
är Basans berg, ett högtoppigt berg är Basans berg. **16** Men
varför sen I så avogt, I höga berg, på det berg som Gud har
utkorat till sitt säte, det där ock HERREN skall bo för alltid? **17**
Guds vagnar äro tiotusenden, tusen och åter tusen; Herren
drog fram med dem, Sinai är nu i helgedomen. **18** Du for upp i
höjden, du tog fångar, du undfick gåvor bland människorna, ja,
också de gensträviga skola bo hos HERREN Gud. **19** Lovad
vare Herren! Dag efter dag bär han oss; Gud är vår frälsning.
(Sela) **20** Gud är för oss en Gud som frälsar, och hos HERREN,
Herren finnes räddning från döden. **21** Men Gud sönderkrossar
sina fienders huvuden, krossar hjässan på den som går där
med skuld. **22** Herren säger: "Från Basan skall jag hämta dem,
från havets djup skall jag hämta dem upp, **23** så att du kan
stampa med din fot i blod och låta dina hundars tunga få sin del
av fienderna." **24** Man ser, o Gud, ditt högtidståg, min Guds,
min konungs, tåg inne i helgedomen. **25** Främst gå sångare,
harpospelare följa efter, mitt ibland unga kvinnor som slå på
pukor. **26** Lova Gud i församlingarna, loven Herren, I av Israels
brunn. **27** Där går Benjamin, den yngste, han för dem an; där
går skaran av Juda furstar, Sebulons furstar, Naftalis furstar. **28**
Din Gud har beskärt dig makt; så håll nu vid makt, o Gud, vad
du har gjort för oss. **29** I ditt tempel i Jerusalem bäre konungar
fram sina skänker åt dig. **30** Näps odjuret i vassen, tjurarnas
hop med deras kalvar, folken, må de ödmjukt hylla dig med sina
silverstycken. Ja, han förströr de folk som finna behag i krig. **31**
De mäktige skola komma hit från Egypten, Etiopien skall skynda
hit till Gud, med gåvor i händerna. **32** I riken på jorden, sjungen
till Guds ära; lovsägen Herren, (Sela) **33** honom som far fram
på urtidshimlarnas himmel. Ja, där låter han höra sin röst, en
mäktig röst. **34** Given Gud makten; över Israel är hans härlighet,
och hans makt är i skyarna. **35** Fruktansvärd är du, Gud, i din
helgedom; Israels Gud, han giver makt och styrka åt sitt folk.
Lovad vare Gud!

69 För sångmästaren, efter "Liljor"; av David. Fräls mig, Gud;
ty vattnen tränga mig inpå livet. **2** Jag har sjunkit ned i
djup dy, där ingen botten är; jag har kommit i djupa vatten, och
svallet vill fördränka mig. **3** Jag har ropat mig trött, min strupe är
förtorkad; mina ögon försmäkta av förbidan efter min Gud. **4**
Flera än håren på mitt huvud äro de som hata mig utan sak;
många äro de som vilja förgöra mig, de som äro mina fiender
utan skäl; vad jag icke har rövat, det måste jag gälda. **5** Du, o
Gud, känner min dårskap, och mina skulder äro icke förborgade
för dig. **6** Låt icke i mig dem komma på skam, som förbida dig,
Herre, HERRE Sebaot; Låt icke i mig dem varda till blygd, som
söka dig, du Israels Gud. **7** Ty för din skull bär jag smälek, för
din skull höljer blygsel mitt ansikte; **8** främmande har jag blivit för
mina bröder och en främling för min moders barn. **9** Ty nitälskan
för ditt hus har förtärt mig, och dina smädares smädelser hava
fallit över mig. **10** Jag grät, ja, min själ grät under fasta, men
det blev mig till smälek. **11** Jag klädde mig i sorgdräkt, men
jag blev för dem ett ordspråk. **12** Om mig tassla de, när de
sitta i porten; i dryckeslag göra de visor om mig. **13** Men jag
kommer med min bön till dig, HERRE, i behaglig tid, genom din
stora nåd, o Gud; svara mig i din frälsande trofasthet. **14** Rädda

mig ur dyn, så att jag icke sjunker ned; låt mig bliva räddad
från dem som hata mig och från de djupa vattnen. 15 Låt icke
vattensvallet fördränka mig eller djupet uppsluka mig; och låt ej
graven tillsluta sitt gap över mig. 16 Svara mig, HERRE, ty god
är din nåd; vänd dig till mig efter din stora barmhärtighet. 17
Fördölj icke ditt ansikte för din tjänare, ty jag är i nöd; skynda att
svara mig. 18 Kom till min själ och förlossa henne; befria mig
för mina fienders skull. 19 Du känner min smälek, min skam
och blygd; du ser alla mina ovänner. 20 Smälek har krossat
mitt hjärta, så att jag är vanmäktig; jag väntade på medlidande,
men där var intet, och på tröstare, men jag fann ingen. 21 De
gåvo mig galla att äta, och ättika att dricka, i min törst. 22 Må
deras bord framför dem bliva till en snara och till ett giller, bäst
de gå där säkra; 23 må deras ögon förmörkas, så att de icke
se; gör deras länder vacklande alltid. 24 Gjut ut över dem din
ogunst, och låt din vredes glöd hinna upp dem. 25 Deras gård
blive öde, ingen må finnas, som bor i deras hyddor, 26 eftersom
de förfölja dem som du själv har slagit och orda om huru de
plågas, som du har stungit. 27 Låt dem gå från missgärning till
missgärning, och låt dem icke komma till din rättfärdighet. 28 Må
de utplånas ur de levandes bok och icke varda uppskrivna bland
de rättfärdiga. 29 Men mig som är betryckt och plågad, mig skall
din frälsning, o Gud, beskydda. 30 Jag vill lova Guds namn med
sång och upphöja honom med tacksägelse. 31 Det skall behaga
HERREN bättre än någon tjur, något offerdjur med horn och
klövar. 32 När de ödmjuka se det, skola de glädja sig; I som
söken Gud, edra hjärtan skola leva. 33 Ty HERREN lyssnar
till de fattiga och föraktar icke sina fångna. 34 Honom love
himmelen och jorden, havet och allt vad som rör sig däri. 35 Ty
Gud skall frälsa Sion, han skall bygga upp Juda städer; man
skall bo i dem och besitta landet. 36 Hans tjänares barn skola få
det till arvedel, och de som älska hans namn skola bo däri.

70 För sångmästaren; av David, till åminnelse. Gud, kom
till min räddning; HERRE, skynda till min hjälp. 2 Må de
komma på skam och varda utskämda, som stå efter mitt liv;
må de vika tillbaka och blygas, som önska min ofärd. 3 Må de
vända tillbaka i sin skam, som säga: "Rätt så, rätt så!" 4 Men
alla de som söka dig må fröjdas och vara glada i dig; och de
som åstunda din frälsning säge alltid: "Lovad vare Gud!" 5 Jag
är betryckt och fattig; Gud, skynda till mig. Min hjälp och min
befriare är du; HERRE, dröj icke.

71 Till dig, HERRE, tager jag min tillflykt; låt mig aldrig
komma på skam. 2 Rädda mig och befria mig genom din
rättfärdighet; böj ditt öra till mig och fräls mig. 3 Var mig en
klippa där jag får bo, och dit jag alltid kan fly, du som beskär mig
frälsning. Ty du är mitt bergfäste och min borg. 4 Min Gud,
befria mig ur den ogudaktiges våld, ur den orättfärdiges och
förtryckarens hand. 5 Ty du är mitt hopp, o Herre, HERRE, du
är min förtröstan allt ifrån min ungdom. 6 Du har varit mitt stöd
allt ifrån moderlivet, ja, du har förlöst mig ur min moders liv; dig
gäller ständigt mitt lov. 7 Jag har blivit såsom ett vidunder för
många; men du är min starka tillflykt. 8 Låt min mun vara full
av ditt lov, hela dagen av din ära. 9 Förkasta mig icke i min
ålderdoms tid, övergiv mig ej, när min kraft försvinner. 10 Ty
mina fiender säga så om mig, och de som vakta på min själ
rådslå så med varandra: 11 "Gud har övergivit honom; förföljen
och gripen honom, ty det finnes ingen som räddar." 12 Gud,
var icke långt ifrån mig; min Gud, skynda till min hjälp. 13 Må
de komma på skam och förgås, som stå emot min själ; må de
höljas med smälek och blygd, som söka min ofärd. 14 Men
jag skall alltid hoppas och än mer föröka allt ditt lov. 15 Min
mun skall förtälja din rättfärdighet, hela dagen din frälsning, ty
jag känner intet mått därpå. 16 Jag skall frambära Herrens,
HERRENS väldiga gärningar; jag skall prisa din rättfärdighet,
ja, din allenast. 17 Gud, du har undervisat mig allt ifrån min
ungdom; och intill nu förkunnar jag dina under. 18 Så övergiv
mig ej heller, o Gud, i min ålderdom, när jag varder grå, till
dess jag får förtälja om din arm för ett annat släkte, om din
makt för alla dem som skola komma. 19 Din rättfärdighet når till
himmelen, o Gud. Du som har gjort så stora ting, o Gud, vem
är dig lik? 20 Du som har låtit oss pröva så mycken nöd och
olycka, du skall åter göra oss levande och föra oss upp igen du
jordens djup. 21 Ja, låt mig växa till alltmer; och trösta mig igen.
22 Så vill ock jag tacka dig med psaltarspel för din trofasthet,
min Gud; jag vill lovsjunga dig till harpa, du Israels Helige. 23
Mina läppar skola jubla, ty jag vill lovsjunga dig; ja, jubla skall
min själ, som du har förlossat. 24 Och min tunga skall hela
dagen tala om din rättfärdighet; ty de som sökte min ofärd hava
kommit på skam och måst blygas.

72 Av Salomo. Gud, giv åt konungen dina rätter och din
rättfärdighet åt konungasonen. 2 Han döme ditt folk med
rättfärdighet och dina betryckta med rätt. 3 Bergen bäre frid
åt folket, så ock höjderna, genom rättfärdighet. 4 Han skaffe
rätt åt de betryckta i folket, han frälse de fattiga och krosse
förtryckaren. 5 Dig frukte man, så länge solen varar, och så
länge månen skiner, från släkte till släkte. 6 Han vare lik regnet
som faller på ängen, lik en regnskur som vattnar jorden. 7 I
hans dagar blomstre den rättfärdige, och stor frid råde, till dess
ingen måne mer finnes. 8 Må han härska från hav till hav och
ifrån floden intill jordens ändar. 9 För honom buge sig öknens
inbyggare, och hans fiender slicke stoftet. 10 Konungarna från
Tarsis och havsländerna hembäre skänker, konungarna av Saba
och Seba bäre fram gåvor. 11 Ja, alla konungar falle ned för
honom, alla hedningar tjäne honom. 12 Ty han skall rädda
den fattige som ropar och den betryckte och den som ingen
hjälpare har. 13 Han skall vara mild mot den arme och fattige;
de fattigas själar skall han frälsa. 14 Ifrån förtryck och våld
skall han förlossa deras själ, och deras blod skall aktas dyrt
i hans ögon. 15 Må han leva; må man föra till honom guld
från Saba. Ständigt bedje man för honom, alltid välsigne man
honom. 16 Ymnigt växe säden i landet, ända till bergens topp;
dess frukt må susa likasom Libanons skog; och folk blomstre
upp i städerna såsom örter på marken. 17 Hans namn förblive
evinnerligen; så länge solen skiner, fortplante sig hans namn.
Och i honom välsigne man sig; alla hedningar prise honom
säll. 18 Lovad vare HERREN Gud, Israels Gud, som allena
gör under! 19 Och lovat vare hans härliga namn evinnerligen,

och hela jorden vare full av hans ära! Amen, Amen. **20** Slut på
Davids, Isais sons, böner. Tredje boken

73 En psalm av Asaf. Sannerligen, Gud är god mot Israel,
mot dem som hava rena hjärtan. **2** Men jag hade så när
stapplat med mina fötter, mina steg voro nära att slinta; **3** ty jag
upptändes av avund mot de övermodiga, när jag såg att det
gick dem väl i deras ogudaktighet. **4** Ty fria ifrån vedermödor
äro de till sin död, och deras hull är frodigt. **5** De komma icke i
olycka såsom andra dödliga och varda icke plågade såsom
andra människor. **6** Därför är högmod deras halsprydnad, våld
den klädnad som höljer dem. **7** Ur fetma skåda deras ögon
fram, deras hjärtans inbillningar hava intet mått. **8** De håna och
tala förtryck i sin ondska; med höga åthävor tala de. **9** Med
sin mun stiga de upp i himmelen, och deras tunga far fram på
jorden; **10** därför vänder sig deras folk till dem och super så in
vattnet i fulla drag. **11** Och de säga: "Huru skulle Gud kunna
veta det? Skulle sådan kunskap finnas hos den Högste?" **12** Ja,
så är det med de ogudaktiga; det går dem alltid väl, och de
växa i makt. **13** Sannerligen, förgäves bevarade jag mitt hjärta
rent och tvådde mina händer i oskuld; **14** jag vart dock plågad
hela dagen, och var morgon kom tuktan över mig. **15** Om jag
hade sagt: "Så vill jag lära", då hade jag svikit dina barns släkte.
16 När jag nu tänkte efter för att begripa detta, syntes det mig
alltför svårt, **17** till dess jag trängde in i Guds heliga rådslut
och aktade på dess ände. **18** Sannerligen, på slipprig mark
ställer du dem, du störtar dem ned i fördärv. **19** Huru varda
de ej till intet i ett ögonblick! De förgås och få en ände med
förskräckelse. **20** Såsom det är med en dröm, när man vaknar,
o Herre, så aktar du dem för intet, såsom skuggbilder, när du
vaknar. **21** När mitt hjärta förbittrades och jag kände styng i mitt
inre, **22** då var jag oförnuftig och förstod intet; såsom ett oskäligt
djur var jag inför dig. **23** Dock förbliver jag städse hos dig; du
håller mig vid min högra hand. **24** Du skall leda mig efter ditt råd
och sedan upptaga mig med ära. **25** Vem har jag i himmelen
utom dig! Och när jag har dig, då frågar jag efter intet på jorden.
26 Om än min kropp och min själ försmäkta, så är dock Gud mitt
hjärtas klippa och min del evinnerligen. **27** Ty se, de som hava
vikit bort ifrån dig skola förgås; du förgör var och en som trolöst
avfaller från dig. **28** Men jag har min glädje i att hålla mig intill
Gud; jag söker min tillflykt hos Herren, HERREN, för att kunna
förtälja alla dina gärningar.

74 En sång av Asaf. Varför, o Gud, har du så alldeles förkastat
oss, varför ryker din vredes eld mot fåren i din hjord? **2**
Tänk på din menighet, som du i fordom tid förvärvade, som du
förlossade, till att bliva din arvedels stam; tänk på Sions berg,
där du har din boning. **3** Vänd dina steg till den plats där evig
förödelse råder; allt har ju fienden fördärvat i helgedomen. **4**
Dina ovänner hava skränat inne i ditt församlingshus, de hava
satt upp sina tecken såsom rätta tecken. **5** Det var en syn,
såsom när man höjer yxor mot en tjock skog. **6** Och alla dess
snidverk hava de nu krossat med yxa och bila. **7** De hava satt
eld på din helgedom och oskärat ända till grunden ditt namns
boning. **8** De hava sagt i sina hjärtan: "Vi vilja alldeles kuva
dem." Alla Guds församlingshus hava de bränt upp här i landet.
9 Våra tecken se vi icke; ingen profet finnes mer, och hos oss är
ingen som vet för huru länge. **10** Huru länge, och Gud, skall
ovännen få smäda och fienden oavlåtligen få förakta ditt namn?
11 Varför håller du tillbaka din hand, din högra hand? Drag den
fram ur din barm och förgör dem. **12** Gud, du är ju min konung
av ålder, du är den som skaffar frälsning på jorden. **13** Det var
du som delade havet genom din makt; du krossade drakarnas
huvuden mot vattnet. **14** Det var du som bräckte Leviatans
huvuden och gav honom till mat åt öknens skaror. **15** Det var du
som lät källa och bäck bryta fram; du lät ock starka strömmar
uttorka. **16** Din är dagen, din är ock natten, du har berett ljuset
och solen. **17** Det är du som har fastställt alla jordens gränser;
sommar och vinter äro skapade av dig. **18** Så tänk nu på huru
fienden smädar HERREN, och huru ett dåraktigt folk föraktar
ditt namn. **19** Lämna ej ut åt vilddjuren din turturduvas själ;
förgät icke för alltid dina betrycktas liv. **20** Tänk på förbundet; ty i
landets smygvrår finnes fullt upp av våldsnästen. **21** Låt icke
den förtryckte vika tillbaka med blygd, låt den betryckte och den
fattige lova ditt namn. **22** Stå upp, o Gud; utför din sak. Betänk
huru du varder smädad hela dagen av dåren. **23** Glöm icke bort
dina ovänners rop, dina motståndares larm, som alltjämt höjes.

75 För sångmästaren; "Fördärva icke"; en psalm, en sång av
Asaf. Vi tacka dig, o Gud, vi tacka dig. Ditt namn är oss
nära; man förtäljer dina under. **2** "Om jag än bidar min tid, så
dömer jag dock rätt. **3** Om än jorden är i upplösning med alla
som bo därpå, så håller dock jag dess pelare stadiga." (Sela) **4**
Jag säger till de övermodiga: "Varen icke övermodiga", och
till de ogudaktiga: "Upphöjen ej hornet." **5** Ja, upphöjen icke
så högt edert horn, talen ej så hårdnackat vad fräckt är. **6** Ty
icke från öster eller väster, ej heller från bergsöknen kommer
hjälpen; **7** nej, Gud är den som dömer; den ene ödmjukar han,
den andre upphöjer han. **8** Ty en kalk är i HERRENS hand, den
skummar av vin och är full av tillblandad dryck, och han skänker
i därav; sannerligen, alla ogudaktiga på jorden måste dricka
dess drägg i botten. **9** Men jag skall förkunna det evinnerligen,
jag skall lovsjunga Jakobs Gud. **10** Och de ogudaktigas alla
horn skall jag få hugga av; men den rättfärdiges horn skola
varda upphöjda.

76 För sångmästaren, med strängaspel; en psalm, en sång
av Asaf. Gud är känd i Juda, i Israel är hans namn stort;
2 i Salem vart hans hydda rest och hans boning på Sion. **3** Där
bröt han sönder bågens ljungeldar, sköld och svärd och vad
till kriget hör. (Sela) **4** Full av ljus och härlighet går du fram
ifrån segerbytenas berg. **5** De stormodiga äro avväpnade, de
hava slumrat in och sova; alla stridsmännen hava måst låta
händerna falla. **6** För din näpst, du Jakobs Gud, ligga domnade
både man och häst. **7** Du, du är fruktansvärd; vem kan bestå
inför dig, när du vredgas? **8** Från himmelen lät du höra din
dom; då förskräcktes jorden och vart stilla, **9** då när Gud stod
upp till dom, till att frälsa alla ödmjuka på jorden. (Sela) **10** Ty
människors vrede varder dig till pris; du har vrede till övers att
omgjorda dit med. **11** Gören löften och infrien dem åt HERREN,
eder Gud; alla de som äro omkring honom bäre fram skänker

åt den Fruktansvärde. 12 Ty han stäcker furstarnas övermod;
fruktansvärd är han för konungarna på jorden.

77 För sångmästaren, till Jedutun; av Asaf; en psalm. Jag
vill höja min röst till Gud och ropa; jag vill höja min röst till
Gud, för att han må lyssna till mig. 2 På min nöds dag söker jag
Herren; min hand är utsträckt om natten och förtröttas icke; min
själ vill icke låta trösta sig. 3 Jag vill tänka på Gud och klaga; jag
vill utgjuta mitt bekymmer, ty min ande försmäktar. (Sela) 4 Mina
ögonlock håller du öppna; jag är full av oro och kan icke tala. 5
Jag tänker på forntidens dagar, på år som längesedan hava gått.
6 Jag vill om natten komma ihåg mitt strängaspel; i mitt hjärta vill
jag utgjuta mitt bekymmer, och min ande skall eftersinna. 7 Skall
då Herren förkasta evinnerligen och ingen nåd mer bevisa? 8 Är
det då ute med hans godhet för beständigt, har hans ord blivit
till intet för alla tider? 9 Har Gud förgätit att vara nådig eller
i vrede tillslutit sin barmhärtighet? (Sela) 10 Jag svarar: Nej,
detta är min plågas tid, den Högstes högra hand är ej såsom
förr. 11 Jag vill prisa HERRENS gärningar, ja, jag vill tänka på
dina fordomtima under; 12 jag vill begrunda alla dina gärningar
och eftersinna dina verk. 13 Gud, i helighet går din väg; vem
är en gud så stor som Gud? 14 Du är Gud, en Gud som gör
under; du har uppenbarat din makt bland folken. 15 Med väldig
arm förlossade du ditt folk, Jakobs och Josefs barn. (Sela) 16
Vattnen sågo dig, och Gud, vattnen sågo dig och våndades,
själva djupen darrade. 17 Molnen göto ut strömmar av vatten,
skyarna läto höra sin röst, och dina pilar foro omkring. 18 Ditt
dunder ljöd i stormvirveln, ljungeldar lyste upp jordens krets,
jorden darrade och bävade. 19 Genom havet gick din väg, din
stig genom stora vatten, och dina fotspår fann man icke. 20 Så
förde du ditt folk såsom en hjord genom Moses och Arons hand.

78 En sång av Asaf. Lyssna, mitt folk, till min undervisning;
böjen edra öron till min muns ord. 2 Jag vill öppna min
mun till lärorikt tal, uppenbara förborgade ting ifrån fordom. 3
Vad vi hava hört och känna, och vad våra fäder hava förtäljt för
oss, 4 det vilja vi icke dölja för deras barn; för ett kommande
släkte vilja vi förtälja HERRENS lov och hans makt och de under
han har gjort. 5 Ty han upprättade ett vittnesbörd i Jakob och
stiftade en lag i Israel; han påbjöd den för våra fäder, och de
skulle kungöra den för sina barn. 6 Så skulle det bliva kunnigt
för ett kommande släkte, för barn som en gång skulle födas,
och dessa skulle stå upp och förtälja det för sina barn. 7 Då
skulle de sätta sitt hopp till Gud och icke förgäta Guds verk,
utan taga hans bud i akt. 8 Och de skulle icke bliva, såsom
deras fäder, ett gensträvigt och upproriskt släkte, ett släkte som
icke höll sitt hjärta ståndaktigt, och vars ande icke var trofast
mot Gud. 9 Efraims barn, välbeväpnade bågskyttar, vände om
på stridens dag. 10 De höllo icke Guds förbund, och efter hans
lag ville de ej vandra. 11 De glömde hans gärningar och de
under han hade låtit dem se. 12 Ja, inför deras fäder hade han
gjort under, i Egyptens land, på Soans mark. 13 Han klöv havet
och lät dem gå därigenom och lät vattnet stå såsom en hög.
14 Han ledde dem om dagen med molnskyn, och hela natten
med eldens sken. 15 Han klöv sönder klippor i öknen och gav
dem rikligen att dricka, såsom ur väldiga hav. 16 Rinnande
bäckar lät han framgå ur klippan och vatten flyta ned såsom
strömmar. 17 Likväl syndade de allt framgent mot honom och
voro gensträviga mot den Högste, i öknen. 18 De frestade Gud i
sina hjärtan, i det de begärde mat för sin lystnad. 19 Och de
talade mot Gud, de sade: "Kan väl Gud duka ett bord i öknen?
20 Se, visst slog han klippan, så att vatten flödade och bäckar
strömmade fram, men kan han ock giva bröd eller skaffa kött åt
sitt folk?" 21 Så förgrymmades då HERREN, när han hörde
det; och eld upptändes i Jakob, jag, vrede kom över Israel, 22
eftersom de icke trodde på Gud och ej förtröstade på hans
frälsning. 23 Och han gav befallning åt skyarna i höjden och
öppnade himmelens dörrar; 24 han lät manna regna över dem
till föda, och korn från himmelen gav han dem. 25 Änglabröd
fingo människor äta; han sände dem mat till fyllest. 26 Han lät
östanvinden fara ut på himmelen, och genom sin makt förde
han sunnanvinden fram. 27 Och han lät kött regna över dem
såsom stoft, bevingade fåglar såsom havets sand; 28 han lät
det falla ned i sitt läger, runt omkring sin boning. 29 Då åto de
och blevo övermätta; han lät dem få vad de hade lystnad efter.
30 Men ännu hade de icke stillat sin lystnad, ännu var maten i
deras mun, 31 då kom Guds vrede över dem; han sände död
bland deras ypperste och slog ned Israels unga män. 32 Likväl
syndade de alltjämt och trodde icke på hans under. 33 Då lät
han deras dagar försvinna i förgängelse och deras år i plötslig
undergång. 34 När han dräpte folket, frågade de efter honom
och vände om och sökte Gud. 35 De tänkte då på att Gud var
deras klippa, och att Gud den Högste var deras förlossare; 36
och de talade inställsamt för honom med sin mun och skrymtade
för honom med sin tunga. 37 Men deras hjärtan höllo sig icke
ståndaktigt vid honom, och de voro icke trogna i hans förbund.
38 Dock, han är barmhärtig, han förlåter missgärning, och han
vill icke fördärva. Därför avvände han ofta sin vrede och lät ej
hela sin förtörnelse bryta fram. 39 Ty han tänkte därpå att de
voro kött, en vind som far bort och icke kommer åter. 40 Huru
ofta voro de ej gensträviga mot honom i öknen och bedrövade
honom i ödemarken! 41 Ja, de frestade Gud allt framgent och
förtörnade Israels Helige. 42 De betänkte icke vad hans hand
hade uträttat på den tid då han förlossade dem från ovännen,
43 då han gjorde sina tecken i Egypten och sina under på Soans
mark. 44 Där förvandlade han deras strömmar till blod, så att de
ej kunde dricka ur sina rinnande vatten; 45 han sände bland
dem flugsvärmar, som åto dem, och paddor, som voro dem
till fördärv. 46 Han gav deras gröda åt gräsmaskar och deras
arbetes frukt åt gräshoppor; 47 han slog deras vinträd med
hagel och deras fikonträd med hagelstenar; 48 han gav deras
husdjur till pris åt hagel och deras boskap åt ljungeldar. 49 Han
sände över dem sin vredes glöd, förgrymmelse och ogunst och
nöd, en skara av olycksänglar. 50 Han gav fritt lopp åt sin vrede;
han skonade icke deras själ från döden, utan gav deras liv till
pris åt pesten. 51 Och han slog allt förstfött i Egypten, kraftens
förstling i Hams hyddor. 52 Och han lät sitt folk bryta upp såsom
en fårhjord och förde dem såsom en boskapshjord genom
öknen. 53 Han ledde dem säkert, så att de icke behövde frukta;
men deras fiender övertäcktes av havet. 54 Och han lät dem
komma till sitt heliga land, till det berg som hans högra hand

hade förvärvat. **55** Han förjagade hedningarna för dem och gav
dem deras land till arvslott och lät Israels stammar bo i deras
hyddor. **56** Men i sin gensträvighet frestade de Gud den Högste
och höllo icke hans vittnesbörd; **57** de veko trolöst tillbaka, de
såsom deras fäder, de vände om, lika en båge som sviker. **58**
De förtörnade honom med sina offerhöjder och retade honom
genom sina beläten. **59** Gud förnam det och vart förgrymmad
och förkastade Israel med harm. **60** Och han försköt sin boning i
Silo, det tält han hade slagit upp bland människorna; **61** han
gav sin makt i fångenskap och sin ära i fiendehand. **62** Ja, han
gav sitt folk till pris åt svärdet, och på sin arvedel förgrymmades
han. **63** Deras unga män förtärdes av eld, och deras jungfrur
blevo utan brudsång. **64** Deras präster föllo för svärd, och inga
änkor kunde hålla klagogråt. **65** Då vaknade Herren såsom
ur en sömn, han reste sig, lik en hjälte som hade legat dövad
av vin. **66** Och han slog sina ovänner tillbaka, evig smälek lät
han komma över dem. **67** Han förkastade ock Josefs hydda
och utvalde icke Efraims stam. **68** Men han utvalde Juda stam,
Sions berg, som han älskade. **69** Och han byggde sin helgedom
hög såsom himmelen, fast såsom jorden, som han har grundat
för evigt. **70** Och han utvalde sin tjänare David och tog honom
ifrån fårhjordens fållor. **71** Ja, ifrån fåren hämtade han honom
och satte honom till en herde för Jakob, sitt folk, och för Israel,
sin arvedel. **72** Och han var deras herde med redligt hjärta och
ledde dem med förståndig hand.

79 En psalm av Asaf. Gud, hedningarna hava fallit in i din
arvedel, de hava orenat ditt heliga tempel, de hava gjort
Jerusalem till en stenhop. **2** De hava givit dina tjänares kroppar
till mat åt himmelens fåglar, dina frommas kött åt markens
djur. **3** De hava utgjutit deras blod såsom vatten, runt omkring
Jerusalem, och ingen fanns, som begrov dem. **4** Vi hava blivit
till smälek för våra grannar, till spott och hån för dem som bo
omkring oss. **5** Huru länge, o HERRE, skall du så oavlåtligen
vredgas, huru länge skall din nitälskan brinna såsom eld? **6**
Utgjut din förtörnelse över hedningarna, som ej känna dig,
och över de riken som icke åkalla ditt namn. **7** Ty de hava
uppätit Jakob, och hans boning hava de förött. **8** Tänk ej, oss
till men, på förfädernas missgärningar, låt din barmhärtighet
snarligen komma oss till mötes, ty vi äro i stort elände. **9** Hjälp
oss, du vår frälsnings Gud, för ditt namns äras skull; rädda
oss och förlåt oss våra synder för ditt namns skull. **10** Varför
skulle hedningarna få säga: "Var är nu deras Gud?" Låt det inför
våra ögon bliva kunnigt på hedningarna huru du hämnas dina
tjänares utgjutna blod. **11** Låt de fångnas klagan komma inför
ditt ansikte, låt efter din arms väldighet dödens barn bliva vid
liv. **12** Och giv våra grannar sjufalt tillbaka i deras sköte den
smädelse varmed de hava smädat dig, Herre. **13** Men vi som
äro ditt folk och får i din hjord, vi vilja tacka dig evinnerligen, vi
vilja förtälja ditt lov från släkte till släkte.

80 För sångmästaren, efter "Liljor"; ett vittnesbörd; av Asaf;
en psalm. Lyssna, du Israels herde, du som leder Josef
såsom din hjord; du som tronar på keruberna, träd fram i glans.
2 Låt din makt vakna upp till att gå framför Efraim och Benjamin
och Manasse, och kom till vår frälsning. **3** Gud, upprätta oss,
och låt ditt ansikte lysa, så att vi varda frälsta. **4** HERRE Gud
Sebaot, huru länge skall du vredgas vid ditt folks bön? **5** Du
har låtit dem äta tårebröd och givit dem tårar att dricka i fullt
mått. **6** Du gör oss till ett trätoämne för våra grannar, och våra
fiender bespotta oss. **7** Gud Sebaot, upprätta oss, och låt ditt
ansikte lysa, så att vi varda frälsta. **8** Ett vinträd flyttade du från
Egypten, du förjagade hedningarna och planterade det. **9** Du
röjde rum för det, och det slog rötter och uppfyllde landet. **10**
Bergen blevo betäckta av dess skugga och Guds cedrar av
dess rankor; **11** det utbredde sina revor ända till havet och
sina telningar intill floden. **12** Varför har du då brutit ned dess
hägnad, så att alla vägfarande riva till sig därav? **13** Vildsvinet
från skogen frossar därpå, och djuren på marken äta därav. **14**
Gud Sebaot, vänd åter, skåda ned från himmelen och se härtill,
och låt dig vårda om detta vinträd. **15** Skydda trädet som din
högra hand har planterat, och den son som du har fostrat åt dig.
16 Det är förbränt av eld och kringhugget; för ditt ansiktes näpst
förgås de. **17** Håll din hand över din högra hands man, över den
människoson som du har fostrat åt dig. **18** Då skola vi icke
vika ifrån dig; behåll oss vid liv, så skola vi åkalla ditt namn. **19**
HERRE Gud Sebaot, upprätta oss; låt ditt ansikte lysa, så att vi
varda frälsta.

81 För sångmästaren, till Gittít; av Asaf. Höjen glädjerop till
Gud, vår starkhet, höjen jubel till Jakobs Gud. **2** Stämmen
upp lovsång och låten pukor ljuda, ljuvliga harpor tillsammans
med psaltare. **3** Stöten i basun vid nymånaden, vid fullmånen,
på vår högtidsdag. **4** Ty detta är en stadga för Israel, en Jakobs
Guds rätt. **5** Det bestämde han till ett vittnesbörd i Josef, när
han drog ut mot Egyptens land. Jag hör ett tal som är mig nytt:
6 "Jag lyfte bördan från hans skuldra, hans händer blevo fria
ifrån lastkorgen. **7** I nöden ropade du, och jag räddade dig; jag
svarade dig, höljd i tordön, jag prövade dig vid Meribas vatten.
(Sela) **8** Hör, mitt folk, och låt mig varna dig; Israel, o att du ville
höra mig! **9** Hos dig skall icke finnas någon annan gud, och du
skall ej tillbedja någon främmande gud. **10** Jag är HERREN, din
Gud, som har fört dig upp ur Egyptens land; låt din mun vitt upp,
så att jag får uppfylla den. **11** Men mitt folk ville ej höra min röst,
och Israel var mig icke till viljes. **12** Då lät jag dem gå i deras
hjärtans hårdhet, det fingo vandra efter sina egna rådslag. **13** O
att mitt folk ville höra mig, och att Israel ville vandra på mina
vägar! **14** Då skulle jag snart kuva deras fiender och vända
min hand mot deras ovänner. **15** De som hata HERREN skulle
då visa honom underdånighet, och hans folks tid skulle vara
evinnerligen. **16** Och han skulle bespisa det med bästa vete; ja,
med honung ur klippan skulle jag mätta dig."

82 En psalm av Asaf. Gud står i gudaförsamlingen, mitt
ibland gudarna håller han dom: **2** "Huru länge skolen
I döma orätt och vara partiska för de ogudaktiga? (Sela) **3**
Skaffen den arme och faderlöse rätt, given den betryckte och
torftige rättvisa. **4** Befrien den arme och fattige, rädden honom
från de ogudaktigas hand. **5** Men de veta intet och hava intet
förstånd, de vandra i mörker; jordens alla grundvalar vackla. **6**
Jag har väl sagt att I ären gudar och allasammans den Högstes
söner; **7** men I måsten dock dö, såsom människor dö, och falla,

likaväl som var furste faller." 8 Ja, stå upp, o Gud; håll dom över
jorden, ty med arvsrätt råder du över alla folk.

83 En sång, en psalm av Asaf. Gud, var icke så tyst, tig icke
och var icke så stilla, o Gud. 2 Ty se, dina fiender larma,
och de som hata dig resa upp huvudet. 3 Mot ditt folk förehava
de listiga anslag och rådslå mot dem som du beskyddar. 4 De
säga: "Kom, låt oss utrota dem, så att de ej mer äro ett folk, och
så att ingen mer tänker på Israels namn." 5 Ty endräktigt rådslå
dem med varandra, de sluta mot dig ett förbund: 6 Edoms tält
och ismaeliterna, Moab och hagariterna, 7 Gebal och Ammon
och Amalek, filistéerna tillika med dem som bo i Tyrus; 8 Assur
har ock slutit sig till dem, han har lånat sin arm åt Lots barn.
(Sela) 9 Gör med dem såsom du gjorde med Midjan, såsom
med Sisera och Jabin vid Kisons bäck, 10 dem som förgjordes
vid En-Dor och blevo till gödning åt marken. 11 Låt det gå deras
ädlingar såsom det gick Oreb och Seeb, och alla deras furstar
såsom det gick Seba och Salmunna, 12 eftersom de säga:
"Guds ängder vilja vi intaga åt oss." 13 Min Gud, låt dem bliva
såsom virvlande löv, såsom strå för vinden. 14 Lik en eld som
förbränner skog och lik en låga som avsvedjar berg 15 förfölje
du dem med ditt oväder, och förskräcke du dem med din storm.
16 Gör deras ansikten fulla med skam, så att de söka ditt namn,
o HERRE. 17 Ja, må de komma på skam och förskräckas till
evig tid, må de få blygas och förgås. 18 Och må de förnimma att
du allena bär namnet "HERREN", den Högste över hela jorden.

84 För sångmästaren, till Gittít; av Koras söner; en psalm.
Huru ljuvliga äro icke dina boningar, HERRE Sebaot! 2
Min själ längtar och trängtar efter HERRENS gårdar, min själ och
min kropp jubla mot levande Gud. 3 Ty sparven har funnit ett
hus och svalan ett bo åt sig, där hon kan lägga sina ungar: dina
altaren, HERRE Sebaot, min konung och min Gud. 4 Saliga äro
de som bo i ditt hus; de lova dig beständigt. (Sela) 5 Saliga äro
de människor som i dig hava sin starkhet, de vilkas håg står till
dina vägar. 6 När de vandra genom Tåredalen, göra de den rik
på källor, och höstregnet höljer den med välsignelser. 7 De gå
från kraft till kraft; så träda de fram inför Gud på Sion. 8 HERRE
Gud Sebaot, hör min bön, lyssna, du Jakobs Gud. (Sela) 9 Gud,
vår sköld, ser härtill, och akta på din smordes ansikte. 10 Ty en
dag i dina gårdar är bättre än eljest tusen. Jag vill hellre vakta
dörren i min Guds hus än dväljas i de ogudaktigas hyddor. 11 Ty
HERREN Gud är sol och sköld; HERREN giver nåd och ära;
han vägrar icke dem något gott, som vandra i ostrafflighet. 12
HERRE Sebaot, salig är den människa som förtröstar på dig.

85 För sångmästaren; av Koras söner; en psalm. HERRE, du
var förr ditt land nådig, du upprättade åter Jakobs hus. 2
Du förlät ditt folks missgärning, du överskylde all dess synd.
(Sela) 3 Du lät all din förgrymmelse fara och vände dig ifrån din
vredes glöd. 4 Så vänd dig nu åter till oss, du vår frälsnings
Gud, och upphör med din förtörnelse mot oss. 5 Vill du då
vredgas på oss evinnerligen och låta din vrede vara från släkte
till släkte? 6 Vill du icke åter giva oss liv, så att ditt folk får
glädjas i dig? 7 HERRE, låt oss se din nåd, och giv oss din
frälsning. 8 Jag vill höra vad Gud, HERREN, talar: se, han talar
frid till sitt folk och till sina fromma; må de blott icke vända åter
till dårskap. 9 Ja, hans frälsning är nära dem som frukta honom,
och så skall ära bo i vårt land. 10 Godhet och trofasthet skola
där mötas, rättfärdighet och frid kyssas; 11 trofasthet skall växa
upp ur jorden och rättfärdighet blicka ned från himmelen. 12
HERREN skall giva oss vad gott är, och vårt land skall giva sin
gröda. 13 Rättfärdighet skall gå framför honom, den skall ock
stadigt följa i hans spår.

86 En bön av David. HERRE, böj till mig ditt öra och svara
mig, ty jag är betryckt och fattig. 2 Bevara min själ, ty jag
är from; du min Gud, fräls din tjänare, som förtröstar på dig. 3
Var mig nådig, o Herre, ty hela dagen ropar jag till dig. 4 Gläd
din tjänares själ, ty till dig, Herre, upplyfter jag min själ. 5 Ty
du, o Herre, är god och förlåtande och stor i nåd mot alla som
åkalla dig. 6 Lyssna, HERRE, till mitt bedjande, och akta på
mina böners ljud. 7 På min nöds dag åkallar jag dig, ty du skall
svara mig. 8 Ingen är dig lik bland gudarna, Herre, och intet är
såsom dina verk. 9 Hedningarna, som du har gjort, skola alla
komma och tillbedja inför dig, Herre, och skola ära ditt namn. 10
Ty du är stor, och du gör stora under; du allena är Gud. 11
Visa mig, HERRE, din väg; jag vill vandra i din sanning. Behåll
mitt hjärta vid det ena att jag fruktar ditt namn. 12 Då vill jag
tacka dig, Herre, min Gud, av allt mitt hjärta och ära ditt namn
evinnerligen; 13 ty din nåd är stor över mig, och du räddar min
själ ur dödsrikets djup. **(Sheol h7585)** 14 Gud, fräcka människor
hava rest sig upp mot mig, och våldsverkarnas hop står efter
mitt liv; de hava icke dig för ögonen. 15 Men du, Herre, är en
barmhärtig och nådig Gud, långmodig och stor i mildhet och
trofasthet. 16 Vänd dig till mig och var mig nådig, giv åt din
tjänare din makt, och fräls din tjänarinnas son. 17 Gör ett tecken
med mig, så att det går mig väl; och må de som hata mig se
med blygd att du, o HERRE, hjälper mig och tröstar mig.

87 Av Koras söner; en psalm, en sång. Den stad han har
grundat står på de heliga bergen; 2 HERREN älskar Sions
portar mest bland alla Jakobs boningar. 3 Härliga ting äro talade
om dig, du Guds stad. (Sela) 4 "Rahab och Babel skall jag
nämna bland mina bekännare; så ock Filisteen och Tyrus och
Kus, dessa äro födda där." 5 Ja, om Sion skall det sägas: "Den
ene som den andre är född därinne." Och han, den Högste, skall
hålla det vid makt. 6 Ja, när HERREN tecknar upp folken, då
skall han räkna så: "Dessa äro födda där." (Sela) 7 Och under
sång och dans skall man säga: "Alla mina källor äro i dig."

88 En sång, en psalm av Koras söner; för sångmästaren,
till Mahalat-leannót; en sång av esraiten Heman. HERRE,
min frälsnings Gud, dag och natt ropar jag inför dig. 2 Låt
min bön komma inför ditt ansikte, böj ditt öra till mitt rop. 3 Ty
min själ är mättad med lidanden, och mitt liv har kommit nära
dödsriket. **(Sheol h7585)** 4 Jag är aktad lik dem som hava farit ned
i graven, jag är såsom en man utan livskraft. 5 Jag är övergiven
bland de döda, lik de slagna som ligga i graven, dem på vilka du
icke mer tänker, och som äro avskilda från din hand. 6 Ja, du
har sänkt mig ned underst i graven, ned i mörkret, ned i djupet.
7 Den vrede vilar tung på mig, och alla dina böljors svall låter du
gå över mig. (Sela) 8 Du har drivit mina förtrogna långt bort

ifrån mig; du har gjort mig till en styggelse för dem; jag ligger
fången och kan icke komma ut. 9 Mitt öga förtvinar av lidande;
HERRE, jag åkallar dig dagligen, jag uträcker mina händer till
dig. 10 Gör du väl under för de döda, eller kunna skuggorna stå
upp och tacka dig? (Sela) 11 Förtäljer man i graven om din
nåd, i avgrunden om din trofasthet? 12 Känner man i mörkret
dina under, och din rättfärdighet i glömskans land? 13 Men jag
ropar till dig, HERRE, och bittida kommer min bön dig till mötes.
14 Varför förkastar du, HERRE, min själ, varför döljer du ditt
ansikte för mig? 15 Betryckt är jag och döende allt ifrån min
ungdom; jag måste bära dina förskräckelser, så att jag är nära
att förtvivla. 16 Din vredes lågor gå över mig, dina fasor förgöra
mig. 17 De omgiva mig beständigt såsom vatten, de kringränna
mig allasammans. 18 Du har drivit vän och frände långt bort
ifrån mig; i mina förtrognas ställe har jag nu mörkret.

89 En sång av esraiten Etan. Jag vill sjunga om HERRENS
nådegärningar evinnerligen; jag vill låta min mun förkunna
din trofasthet, från släkte till släkte. 2 Ja, jag säger: För evig tid
skall nåd byggas upp; i himmelen, där befäster du din trofasthet.
3 "Jag har slutit ett förbund med min utvalde, med ed har jag
lovat min tjänare David: 4 'Jag skall befästa din säd för evig tid
och bygga din tron från släkte till släkte.'" (Sela) 5 Av himlarna
prisas dina under, o HERRE, och i de heligas församling din
trofasthet. 6 Ty vilken i skyn kan liknas vid HERREN, vilken
bland Guds söner kan aktas lik HERREN? 7 Ja, Gud är mycket
förskräcklig i de heligas råd och fruktansvärd utöver alla som
äro omkring honom. 8 HERRE, härskarornas Gud, vem är dig
lik? Stark är HERREN; och din trofasthet är runt omkring dig. 9
Du är den som råder över havets uppror; när dess böljor resa
sig, stillar du dem. 10 Du krossade Rahab, så att han låg lik
en slagen; med din mäktiga arm förströdde du dina fiender.
11 Din är himmelen, din är ock jorden; du har grundat jordens
krets med allt vad därpå är. 12 Norr och söder, dem har du
skapat; Tabor och Hermon jubla i ditt namn. 13 Du har en arm
med hjältekraft, mäktig är din hand, hög är din högra hand. 14
Rättfärdighet och rätt äro din trons fäste, nåd och sanning stå
inför ditt ansikte. 15 Saligt är det folk som vet vad jubel är, de
som vandra, o HERRE, i ditt ansiktes ljus. 16 I ditt namn fröjda
de sig alltid, och genom din rättfärdighet upphöjas de. 17 Ty du
är deras starkhet och prydnad, och genom din nåd upphöjer
du vårt horn. 18 Ty han som är vår sköld tillhör HERREN, vår
konung tillhör Israels Helige. 19 På den tiden talade du i en
syn till dina fromma och sade: "Jag har lagt hjälp i en hjältes
hans, jag har upphöjt en yngling ur folket. 20 Jag har funnit
min tjänare David och smort honom med min helig olja. 21 Min
hand skall stadigt vara med honom, och min arm skall styrka
honom. 22 Ingen fiende skall oförtänkt komma över honom, och
ingen orättfärdig skall förtrycka honom; 23 nej, jag skall krossa
hans ovänner framför honom, och jag skall hemsöka dem som
hata honom. 24 Min trofasthet och min nåd skola vara med
honom, och i mitt namn skall hans horn varda upphöjt. 25 Jag
skall lägga havet under hans hand och strömmarna under hans
högra hand. 26 Han skall kalla mig så: 'Du min fader, min Gud
och min frälsnings klippa.' 27 Ja, jag skall göra honom till den
förstfödde, till den högste bland konungarna på jorden. 28 Jag
skall bevara min nåd åt honom evinnerligen, och mitt förbund
med honom skall förbliva fast. 29 Jag skall låta hans säd bestå
till evig tid, och hans tron, så länge himmelen varar. 30 Om
hans barn övergiva min lag och icke vandra efter mina rätter, 31
om de bryta mot mina stadgar och icke hålla mina bud, 32 då
skall jag väl hemsöka deras överträdelse med ris och deras
missgärning med plågor, 33 men min nåd skall jag ej taga ifrån
honom, och jag skall icke svika i trofasthet. 34 Jag skall icke
bryta mitt förbund, och vad mina läppar hava talat skall jag ej
förändra. 35 En gång har jag svurit det vid min helighet, och mitt
löfte till David skall jag icke bryta. 36 Hans säd skall förbliva
evinnerligen och hans tron inför mig så länge som solen; 37
såsom månen skall den bestå evinnerligen. Och trofast är vittnet
i skyn." (Sela) 38 Men nu har du förkastat och förskjutit din
smorde och handlat i vrede mot honom. 39 Du har upplöst
förbundet med din tjänare, du har oskärat hans krona och kastat
den ned till jorden. 40 Du har brutit ned alla hans murar, du
har gjort hans fästen till spillror. 41 Alla som gå vägen fram
plundra honom, han har blivit till smälek för sina grannar. 42 Du
har upphöjt hans ovänners högra hand och berett alla hans
fiender glädje. 43 Ja, du har låtit hans svärdsegg vika tillbaka
och icke hållit honom uppe i striden. 44 Du har gjort slut på hans
glans och slagit hans tron till jorden. 45 Du har förkortat hans
ungdoms dagar, du har höljt honom med skam. (Sela) 46 Huru
länge, o HERRE, skall du så alldeles fördölja dig? Huru länge
skall din vrede brinna såsom eld? 47 Tänk på huru kort mitt
liv varar, och huru förgängliga du har skapat alla människors
barn. 48 Ty vilken är den man som får leva och undgår att se
döden? Vem räddar din själ från dödsrikets våld? (Sela) **(Sheol h7585)** 49 Herre, var äro din forna nådegärningar, vad du lovade
David med ed i din trofasthet. 50 Tänk, Herre, på dina tjänares
smälek, på vad jag måste fördraga av alla de många folken; 51
tänk på huru dina fiender smäda, o HERRE, huru de smäda
din smordes fotspår. ---- 52 Lovad vare HERREN evinnerligen!
Amen, Amen. Fjärde boken

90 En bön av gudsmannen Mose. Herre, du har varit vår
tillflykt från släkte till släkte. 2 Förrän bergen blevo till och
du frambragte jorden och världen, ja, från evighet till evighet är
du, o Gud. 3 Du låter människorna vända åter till stoft, du säger:
"Vänden åter, I människors barn." 4 Ty tusen år äro i dina ögon
såsom den dag som förgick i går; ja, de äro såsom en nattväkt.
5 Du sköljer dem bort; de äro såsom en sömn. Om morgonen
likna de gräset som frodas; 6 det blomstrar upp och frodas om
morgonen, men om aftonen torkar det bort och förvissnar. 7 Ty
vi förgås genom din vrede, och genom din förtörnelse ryckas vi
plötsligt bort. 8 Du ställer våra missgärningar inför dig, våra
förborgade synder i ditt ansiktes ljus. 9 Ja, alla våra dagar
försvinna genom din förgrymmelse, vi lykta våra år såsom en
suck. 10 Vårt liv varar sjuttio år eller åttio år, om det bliver långt;
och när det är som bäst, är det möda och fåfänglighet, ty det går
snart förbi, likasom flöge vi bort. 11 Vem besinnar din vredes
makt och din förgrymmelse, så att han fruktar dig? 12 Lär oss
betänka huru få våra dagar äro, för att vi må undfå visa hjärtan.

13 HERRE, vänd åter. Huru länge dröjer du? Förbarma dig över
dina tjänare. 14 Mätta oss med din nåd, när morgonen gryr, så
att vi få jubla och vara glada i alla våra livsdagar. 15 Giv oss
glädje så många dagar som du har plågat oss, så många år som
vi hava lidit olycka. 16 Låt dina gärningar uppenbaras för dina
tjänare och din härlighet över deras barn. 17 Och HERRENS,
vår Guds, ljuvlighet komme över oss. Må du främja för oss våra
händers verk; ja, våra händers verk främje du.

91 Den som sitter under den Högstes beskärm och vilar under
den Allsmäktiges skugga, 2 han säger: "I HERREN har
jag min tillflykt och min borg, min Gud, på vilken jag förtröstar."
3 Ja, han skall rädda dig ifrån fågelfängarens snara och ifrån
pesten, som fördärvar. 4 Med sina fjädrar skall han betäcka dig,
och under hans vingar skall du finna tillflykt; hans trofasthet är
sköld och skärm. 5 Du skall icke behöva frukta nattens fasor,
icke pilen, som flyger om dagen, 6 icke pesten, som går fram i
mörkret, eller farsoten, som ödelägger vid middagens ljus. 7
Om ock tusen falla vid din sida, ja, tio tusen vid din högra sida,
så skall det dock icke drabba dig. 8 Dina ögon skola blott skåda
därpå med lust, och du skall se de ogudaktigas lön. 9 Ty du har
sagt: "Du, HERRE, är mitt skygd", och du har gjort den Högste
till din tillflykt. 10 Ingen olycka skall vederfaras dig, och ingen
plåga skall nalkas din hydda. 11 Ty han skall giva sina änglar
befallning om dig, att de skola bevara dig på alla dina vägar.
12 De skola bära dig på händerna, så att du icke stöter din
fot mot någon sten. 13 Över lejon och huggormar skall du gå
fram, du skall trampa ned unga lejon och drakar. 14 "Han håller
sig intill mig, därför skall jag befria honom; jag skall beskydda
honom, därför att han känner mitt namn. 15 Han åkallar mig,
och jag skall svara honom; jag är med honom i nöden, jag skall
rädda honom och låta honom komma till ära. 16 Jag skall mätta
honom med långt liv och låta honom se min frälsning."

92 En psalm, en sång för sabbatsdagen. Det är gott att tacka
HERREN och att lovsjunga ditt namn, du den Högste, 2 att
om morgonen förkunna din nåd, och när natten har kommit din
trofasthet, 3 med tiosträngat instrument och psaltare, med spel
på harpa. 4 Ty du gläder mig, HERRE, med dina gärningar; jag
vill jubla över dina händers verk. 5 Huru stora äro icke dina verk,
o HERRE! Ja, övermåttan djupa äro dina tankar. 6 En oförnuftig
man besinnar det ej, och en dåre förstår icke sådant. 7 Om
ock de ogudaktiga grönska såsom gräs och ogärningsmännen
blomstra allasammans, så sker det till fördärv för evig tid. 8
Men du, HERRE, är hög evinnerligen. 9 Ty se, dina fiender,
HERRE, se, dina fiender förgås, alla ogärningsmännen bliva
förströdda. 10 Men mitt horn gör du högt såsom vildoxens; jag
varder övergjuten med frisk olja. 11 Och med lust får mitt öga
skåda på mina förföljare och mina öron höra om de onda som
resa sig upp mot mig. 12 Den rättfärdige grönskar såsom ett
palmträd, såsom en ceder på Libanon växer han till. 13 Ja,
sådana äro planterade i HERRENS hus; de grönska i vår Guds
gårdar. 14 Ännu när de bliva gamla, skjuta de skott, de frodas
och grönska; 15 så för att de skola förkunna att HERREN är
rättfärdig, min klippa, han i vilken orätt icke finnes.

93 HERREN är min konung! Han har klätt sig i härlighet.
HERREN har klätt sig, omgjordat sig med makt; därför
står jordkretsen fast och vacklar icke. 2 Din tron står fast ifrån
fordom tid, du är från evighet. 3 HERRE, strömmarna hava
upphävt, strömmarna hava upphävt sin röst, ja, strömmarna
upphäva sitt dån. 4 Men väldig är HERREN i höjden, mer än
bruset av stora vatten, väldiga vatten, havets bränningar. 5
Dina vittnesbörd äro fasta alltigenom; helighet höves ditt hus,
HERRE, evinnerligen.

94 Du hämndens Gud, o HERRE, du hämndens Gud, träd
fram i glans. 2 Res dig, du jordens domare, vedergäll
de högmodiga vad de hava gjort. 3 Huru länge skola de
ogudaktiga, o HERRE, huru länge skola de ogudaktiga triumfera?
4 Deras mun flödar över av fräckt tal; de förhäva sig, alla
ogärningsmännen. 5 Ditt folk, o HERRE, krossa de, och din
arvedel förtrycka de. 6 Änkor och främlingar dräpa de, och
faderlösa mörda de. 7 Och de säga: "HERREN ser det icke,
Jakobs Gud märker det icke." 8 Märken själva, I oförnuftiga
bland folket; I dårar, när kommen I till förstånd? 9 Den som
har planterat örat, skulle han icke höra? Den som har danat
ögat, skulle han icke se? 10 Den som håller hedningarna i tukt,
skulle han icke straffa, han som lär människorna förstånd? 11
HERREN känner människornas tankar, han vet att de själva äro
fåfänglighet. 12 Säll är den man som du, HERRE, undervisar,
och som du lär genom din lag, 13 för att skaffa honom ro för
olyckans dagar, till dess de ogudaktigas grav varder grävd. 14
Ty HERREN förskjuter icke sitt folk, och sin arvedel övergiver
han icke. 15 Nej, rättfärdighet skall åter gälla i rätten, och alla
rättsinniga skola hålla sig därtill. 16 Vem står upp till att försvara
mig mot de onda, vem bistår mig mot ogärningsmännen? 17
Om HERREN icke vore min hjälp, så bodde min själ snart i det
tysta. 18 När jag tänkte: "Min fot vacklar", då stödde mig din nåd,
o HERRE: 19 När jag hade mycket bekymmer i mitt hjärta, då
gladde din tröst min själ. 20 Kan fördärvets domarsäte hava
gemenskap med dig, det säte där man över våld i lagens namn,
21 där de tränga den rättfärdiges själ och fördöma oskyldigt
blod? 22 Men HERREN bliver för mig en borg, min Gud bliver
min tillflykts klippa. 23 Och han låter deras fördärv vända tillbaka
över dem och förgör dem för deras ondskas skull. Ja, HERREN,
vår Gud, förgör dem.

95 Kommen, låtom oss höja glädjerop till HERREN, jubel
till vår frälsnings klippa. 2 Låtom oss träda fram för
hans ansikte med tacksägelse och höja jubel till honom med
lovsånger. 3 Ty HERREN är en stor Gud, en stor konung över
alla gudar. 4 Han har jordens djup i sin hand, och bergens
höjder äro hans; 5 hans är havet, ty han har gjort det, och hans
händer hava danat det torra. 6 Kommen, låtom oss tillbedja och
nedfalla, låtom oss knäböja för HERREN, vår skapare. 7 Ty han
är vår Gud, och vi äro det folk som han har till sin hjord, vi äro
får som stå under hans vård. 8 O att I villen i dag höra hans
röst! Förhärden icke edra hjärtan såsom i Meriba, såsom på
Massas dag i öknen, 9 där edra fäder frestade mig, där de
prövade mig, fastän de hade sett mina verk. 10 I fyrtio år var det
släktet mig till leda, och jag sade: "De äro ett folk som far vilse

med sitt hjärta, och de vilja icke veta av mina vägar." 11 Så svor
jag då i min vrede: "De skola icke komma in i min vila."

96 Sjungen till HERRENS ära en ny sång, sjungen till
HERRENS ära, alla länder. 2 Sjungen till HERRENS
ära, loven hans namn. Båden glädje var dag, förkunnen hans
frälsning. 3 Förtäljen bland hedningarna hans ära, bland alla folk
hans under. 4 Ty stor är HERREN och högt lovad, fruktansvärd
är han mer än alla gudar. 5 Ty folkens alla gudar äro avgudar,
men HERREN är den som har gjort himmelen. 6 Majestät
och härlighet äro inför hans ansikte, makt och glans i hans
helgedom. 7 Given åt HERREN, I folkens släkter, given åt
HERREN ära och makt; 8 given åt HERREN hans namns ära,
bären fram skänker, och kommen i hans gårdar. 9 Tillbedjen
HERREN i helig skrud, bäven för hans ansikte, alla länder. 10
Sägen bland hedningarna: "HERREN är nu konung! Därför
står jordkretsen fast och vacklar icke; han dömer folken med
rättvisa." 11 Himmelen vare glad, och jorden fröjde sig; havet
bruse och allt vad däri är. 12 Marken glädje sig och allt som är
därpå, ja, då juble alla skogens träd. 13 inför HERREN, ty han
kommer, ty han kommer för att döma jorden. Han skall döma
jordens krets med rättfärdighet och folken med sin trofasthet.

97 HERREN är nu konung! Därför fröjde sig jorden;
havsländerna glädje sig, så många som de äro. 2 Moln
och töcken omgiva honom, rättfärdighet och rätt äro hans trons
fäste. 3 Eld går framför honom och förbränner hans ovänner
runt omkring. 4 Hans ljungeldar lysa upp jordens krets; jorden
ser det och bävar. 5 Bergen smälta såsom vax för HERREN, för
hela jordens Herre. 6 Himlarna förkunna hans rättfärdighet,
och alla folk se hans ära. 7 Alla de skola komma på skam,
som dyrka beläten, de som berömma sig av avgudar. Alla
gudar skola tillbedja honom. 8 Sion hör det och gläder sig, och
Juda döttrar fröjda sig för dina domars skull, HERRE. 9 Ty du,
HERRE, är den Högste över hela jorden; du är högt upphöjd
över alla gudar. 10 I som älsken HERREN, haten det onda. Han
bevarar sina frommas själar, ur de ogudaktigas hand räddar
han dem. 11 Ljus är utsått för den rättfärdige och glädje för de
rättsinniga. 12 Glädjens, I rättfärdige, i HERREN, och prisen
hans heliga namn.

98 En psalm. Sjungen till HERREN ära en ny sång, ty han
har gjort under. Han har vunnit seger med sin högra hand
och med sin väldiga arm. 2 HERREN har låtit sin frälsning bliva
kunnig, han har uppenbarat sin rättfärdighet för hedningarnas
ögon. 3 Han har tänkt på sin nåd och trofasthet mot Israels hus;
alla jordens ändar hava sett huru vår Gud frälsar. 4 Höjen jubel
till HERREN, alla länder; bristen ut i glädjerop och lovsjungen. 5
Lovsjungen HERREN med harpa, med harpa och med lovsångs
ljud. 6 Höjen jubel med trumpeter och med basuners ljud inför
HERREN, konungen. 7 Havet bruse och allt vad däri är, jordens
krets och de som bo därpå. 8 Strömmarna klappe i händerna,
bergen juble med varandra, 9 inför HERREN, ty han kommer för
att döma jorden. Han skall döma jordens krets med rättfärdighet
och folken med rättvisa.

99 HERREN är nu konung! Därför darra folken. Han som
tronar på keruberna! Därför skälver jorden. 2 HERREN är
stor i Sion, och upphöjd är han över alla folk. 3 Därför prisar
man ditt namn, det stora och fruktansvärda. Helig är han. 4 Och
konungen i sin makt älskar vad rätt är. Ja, du håller rättvisa
vid makt, rätt och rättfärdighet övar du i Jakob. 5 Upphöjen
HERREN, vår Gud, och tillbedjen vid hans fotapall. Helig är
han. 6 Mose och Aron voro bland hans präster, och Samuel
bland dem som åkallade hans namn; de ropade till HERREN,
och han svarade dem. 7 I molnstoden talade han då till dem;
de höllo hans vittnesbörd och den lag som han gav dem. 8
Ja, HERRE, vår Gud, du svarade dem; du var mot dem en
förlåtande Gud -- och en hämnare över deras gärningar. 9
Upphöjen HERREN, vår Gud, och tillbedjen inför hans heliga
berg. Ty helig är HERREN, vår Gud.

100 En tacksägelsepsalm. Höjen jubel till HERREN, alla
länder. 2 Tjänen HERREN med glädje, kommen inför
hans ansikte med fröjderop. 3 Förnimmen att HERREN är Gud.
Han har gjort oss, och icke vi själva, till sitt folk och till får i sin
hjord. 4 Gån in i hans portar med tacksägelse, i hans gårdar
med lov; tacken honom, loven hans namn. 5 Ty HERREN är
god, hans nåd varar evinnerligen och hans trofasthet från släkte
till släkte.

101 Av David; en psalm. Om nåd och rätt vill jag sjunga,
dig, HERRE, lovsäga. 2 Jag vill akta på ostraffligheten
väg -- när kommer du till mig? Jag vill föra en ostrafflig vandel,
där jag bor i mitt hus. 3 Jag vänder mitt öga ej till det som
fördärvligt är. Att öva orättfärdighet hatar jag; sådant skall ej låda
vid mig. 4 Ett vrångt hjärta vare fjärran ifrån mig; vad ont är vill
jag ej veta av. 5 Den som i hemlighet förtalar sin nästa, honom
vill jag förgöra; den som har stolta ögon och högmodigt hjärta,
honom lider jag icke. 6 Mina ögon se efter de trogna i landet,
för att de må bo hos mig; den som vandrar på ostraffligheten
väg, han får vara min tjänare. 7 Den får icke bo i mitt hus, som
övar svek; den som talar lögn skall ej bestå inför mina ögon. 8
Morgon efter morgon skall jag förgöra alla ogudaktiga i landet
och utrota alla ogärningsmän ur HERRENS stad.

102 Bön av en betryckt, när han försmäktar och utgjuter sitt
bekymmer inför HERREN. HERRE, hör min bön, och
låt mitt rop komma inför dig. 2 Dölj icke ditt ansikte för mig, när
jag är i nöd. Böj ditt öra till mig; när jag ropar, så skynda att
svara mig. 3 Ty mina dagar hava försvunnit såsom rök, benen i
min kropp äro förtorkade såsom av eld. 4 Mitt hjärta är förbränt
såsom gräs och förvissnat; ty jag förgäter att äta mitt bröd. 5
För min högljudda suckans skull tränga benen i min kropp ut
till huden. 6 Jag är lik en pelikan i öknen, jag är såsom en
uggla bland ruiner. 7 Jag får ingen sömn och har blivit lik en
ensam fågel på taket. 8 Hela dagen smäda mig mina fiender;
de som rasa mot mig förbanna med mitt namn. 9 Ty jag äter
aska såsom bröd och blandar min dryck med gråt, 10 för din
vredes och förtörnelses skull, därför att du har gripit mig och
kastat mig bort. 11 Mina dagar äro såsom skuggan, när den
förlänges, och jag själv förvissnar såsom gräs. 12 Men du, o

HERRE, tronar evinnerligen, och din åminnelse varar från släkte
till släkte. 13 Du skall stå upp och förbarma dig över Sion; se,
det är tid att du bevisar det nåd; ja, stunden har kommit. 14 Ty
dina tjänare hava dess stenar kära och ömka sig över dess
grus. 15 Då skola hedningarna frukta HERRENS namn och alla
jordens konungar din härlighet, 16 när en gång HERREN har
byggt upp Sion och uppenbarat sig i sin härlighet; 17 när han
har vänt sig till de utblottades bön och upphört att förakta deras
bön. 18 Det skall tecknas upp för ett kommande släkte, och
det folk som varder skapat skall lova HERREN, 19 att han har
blickat ned från sin heliga höjd, att HERREN har skådat från
himmelen ned till jorden, 20 för att höra den fångnes klagan, för
att befria dödens barn, 21 på det att man i Sion må förkunna
HERRENS namn och hans lov i Jerusalem, 22 när alla folk
församlas, och alla riken, för att tjäna HERREN. 23 Han har på
vägen nedböjt min kraft, han har förkortat mina dagar. 24 Jag
säger: Min Gud, tag mig icke bort i mina halva dagar, du vilkens
år vara från släkte till släkte. 25 I urtiden lade du jordens grund,
och himlarna äro dina händer verk: 26 de skola förgås, men
du förbliver, de skola alla nötas ut såsom en klädnad; du skall
förvanda dem såsom man byter om sin dräkt, och de fara hän.
27 Men du är densamme, och dina år skola icke hava någon
ände. 28 Dina tjänares barn skola få bo i landet, och deras
avkomma skall bestå inför dig.

103 Av David. Lova HERREN, min själ, och allt det i mig
är hans heliga namn. 2 Lova HERREN, min själ, och
förgät icke vad gott han har gjort, 3 han som förlåter dig alla dina
missgärningar och helar alla dina brister, 4 han som förlossar
ditt liv från graven och kröner dig med nåd och barmhärtighet,
5 han som mättar ditt begär med sitt goda, så att du bliver
ung på nytt såsom en örn. 6 HERREN gör rättfärdighetens
verk och skaffar rätt åt alla förtryckta. 7 Han lät Mose se sina
vägar, Israels barn sina gärningar. 8 Barmhärtig och nådig är
HERREN, långmodig och stor i mildhet. 9 Han går icke ständigt
till rätta och behåller ej vrede evinnerligen. 10 Han handlar icke
med oss efter våra synder och vedergäller oss icke efter våra
missgärningar. 11 Ty så hög som himmelen är över jorden,
så väldig är hans nåd över dem som frukta honom. 12 Så
långt som öster är från väster låter han våra överträdelser vara
från oss. 13 Såsom en fader förbarmar sig över barnen, så
förbarmar sig HERREN över dem som frukta honom. 14 Ty han
vet vad för ett verk vi äro, han tänker därpå att vi äro stoft. 15
En människas dagar äro såsom gräset, hon blomstrar såsom ett
blomster på marken. 16 När vinden går däröver, då är det icke
mer, och dess plats vet icke mer därav. 17 Men HERRENS
nåd varar från evighet till evighet över dem som frukta honom,
och hans rättfärdighet intill barnbarn, 18 när man håller hans
förbund och tänker på hans befallningar och gör efter dem. 19
HERREN har ställt sin tron i himmelen, och hans konungavälde
omfattar allt. 20 Loven HERREN, I hans änglar, I starke hjältar,
som uträtten hans befallning, så snart I hören ljudet av hans
befallning. 21 Loven HERREN, I alla hans härskaror, I hans
tjänare, som uträtten hans vilja. 22 Loven HERREN, I alla hans
verk, varhelst hans herradöme är. Min själ, lova HERREN.

104 Lova HERREN, min själ. HERRE, min Gud, du är hög
och stor, i majestät och härlighet är du klädd. 2 Du
höljer dig i ljus såsom i en mantel, du spänner ut himmelen
såsom ett tält; 3 du timrar på vattnen dina salar, molnen gör du
till din vagn, och du far fram på vindens vingar. 4 Du gör vindar
till dina sändebud, eldslågor till dina tjänare. 5 Du grundade
jorden på hennes fästen, så att hon icke vacklar till evig tid. 6
Med djupet betäckte du henne såsom med en klädnad; uppöver
bergen stodo vattnen. 7 Men för din näpst flydde de; för ljudet
av ditt dunder hastade de undan. 8 Berg höjde sig, och dalar
sänkte sig, på den plats som du hade bestämt för dem. 9
En gräns satte du, som vattnen ej fingo överskrida, så att de
icke åter skulle betäcka jorden. 10 Du lät källor flyta fram i
dalarna, mellan bergen togo de sin väg. 11 De vattna alla
markens djur, vildåsnorna släcka i dem sin törst. 12 Vid dem
bo himmelens fåglar, från trädens grenar höja de sin röst. 13
Du vattnar bergen från dina salar, jorden mättas av den frukt
du skapar. 14 Du låter gräs skjuta upp för djuren och örter till
människans tjänst. Så framalstrar du bröd ur jorden 15 och
vin, som gläder människans hjärta; så gör du hennes ansikte
glänsande av olja, och brödet styrker människans hjärta. 16
HERRENS träd varda ock mättade, Libanons cedrar, som han
har planterat; 17 fåglarna bygga där sina nästen, hägern gör sitt
bo i cypresserna. 18 Stenbockarna hava fått de höga bergen,
klyftorna är klippdassarnas tillflykt. 19 Du gjorde månen till att
bestämma tiderna; solen vet stunden då den skall gå ned. 20 Du
sänder mörker, och det bliver natt; då komma alla skogens djur i
rörelse, 21 de unga lejonen ryta efter rov och begära sin föda av
Gud. 22 Solen går upp; då draga de sig tillbaka och lägga sig
ned i sina kulor. 23 Människan går då ut till sin gärning och
till sitt arbete intill aftonen. 24 Huru mångfaldiga äro icke dina
verk, o HERRE! Med vishet har du gjort dem alla. Jorden är full
av vad du har skapat. 25 Se ock havet, det stora ock vida: ett
tallöst vimmel rör sig däri, djur både stora och små. 26 Där gå
skeppen sin väg fram, Leviatan, som du har skapat att leka däri.
27 Alla vänta de efter dig, att du skall giva dem deras mat i rätt
tid. 28 Du giver dem, då samla de in; du upplåter din hand, då
varda de mättade med goda håvor. 29 Du fördöljer ditt ansikte,
då förskräckas de; du tager bort deras ande, då förgås de och
vända åter till sitt stoft igen. 30 Du sänder ut din ande, då varda
de skapade, och du förnyar jordens anlete. 31 HERRENS ära
förblive evinnerligen; må HERREN glädja sig över sina verk,
32 han som skådar på jorden, och hon bävar, han som rör vid
bergen, och de ryka. 33 Jag vill sjunga till HERRENS ära, så
länge jag lever; jag vill lovsjunga min Gud, så länge jag är till. 34
Mitt tal behage honom väl; må jag själv få glädja mig i HERREN.
35 Men må syndare försvinna ifrån jorden och inga ogudaktiga
mer vara till. Lova HERREN, min själ Halleluja!

105 Tacken HERREN, åkallen hans namn, gören hans
gärningar kunniga bland folken. 2 Sjungen till hans
ära, lovsägen honom, talen om alla hans under. 3 Berömmen
eder av hans heliga namn; glädje sig av hjärtat de som söka
HERREN. 4 Frågen efter HERREN och hans makt, söken hans
ansikte beständigt. 5 Tänken på de underbara verk som han

har gjort, på hans under och hans muns domar, **6** I Abrahams,
hans tjänares, säd, I Jakobs barn, hans utvalda. **7** Han är
HERREN, vår Gud; över hela jorden gå hans domar. **8** Han
tänker evinnerligen på sitt förbund, intill tusen släkten på vad
han har stadgat, **9** på det förbund han slöt med Abraham och
på sin ed till Isak. **10** Han fastställde det för Jakob till en stadga,
för Israel till ett evigt förbund; **11** han sade: "Åt dig vill jag giva
Kanaans land, det skall bliva eder arvedels lott." **12** Då voro
de ännu en liten hop, de voro ringa och främlingar därinne.
13 Och de vandrade åstad ifrån folk till folk, ifrån ett rike bort
till ett annat. **14** Han tillstadde ingen att göra dem skada, han
straffade konungar för deras skull: **15** "Kommen icke vid mina
smorda, och gören ej mina profeter något ont." **16** Och när han
bjöd hungersnöd komma över landet och fördärvade allt deras
livsuppehälle, **17** då sände han åstad en man framför dem:
Josef blev såld till träl. **18** Man slog hans fötter i bojor, i järn
fick han ligga fjättrad, **19** till den tid då hans ord uppfylldes, då
HERRENS tal bevisade hans oskuld. **20** Då sände konungen
och lät släppa honom lös, folkens behärskare gav honom fri. **21**
Han satte honom till herre över sitt hus, till att råda över all
hans egendom; **22** han skulle binda hans furstar efter sin vilja
och lära hans äldste vishet. **23** Och Israel kom till Egypten,
Jakob blev en gäst i Hams land. **24** Och HERREN gjorde sitt
folk mycket fruktsamt och mäktigare än dess ovänner voro,
25 de vilkas hjärtan han vände till att hata hans folk, till att
lägga onda råd mot hans tjänare. **26** Han sände Mose, sin
tjänare, och Aron, som han hade utvalt. **27** De gjorde hans
tecken ibland dem och under i Hams land. **28** Han sände mörker
och lät allt bliva mörkt; och de stodo icke emot hans ord. **29**
Han förvandlade deras vatten till blod och lät så deras fiskar
dö. **30** Deras land kom att vimla av paddor, ända in i deras
konungars kamrar. **31** Han bjöd, och flugsvärmar kommo, mygg
i hela deras land. **32** Han gav dem hagel för regn, eldslågor
sände han i deras land. **33** Och han slog deras vinträd och
fikonträd och bröt sönder träden i deras land. **34** Han bjöd, och
gräshoppor kommo, och gräsmaskar i tallös mängd. **35** De åto
upp alla örter i deras land, de åto upp frukten på deras mark. **36**
Och han slog allt förstfött i deras land, förstlingen av all deras
kraft. **37** Så förde han dem ut, med silver och guld, och i hans
stammar var ingen som stapplade. **38** Egyptierna gladde sig,
när de drogo ut; ty förskräckelse för Israel hade fallit över dem.
39 Han bredde ut ett moln till skygd, och en eld för att lysa om
natten. **40** De begärde, då lät han vaktlar komma, och med bröd
från himmelen mättade han dem. **41** Han öppnade klippan, och
vatten flödade; det gick genom öknen såsom en ström. **42** Ty
han tänkte på sitt heliga ord, på sin tjänare Abraham. **43** Så
förde han ut sitt folk med fröjd, med jubel dem som han hade
utvalt. **44** Han gav åt dem hedningarnas länder, och folkens
förvärv fingo de till besittning, **45** för att de skulle hålla hans
stadgar och taga hans lagar i akt. Halleluja!

106 Halleluja! Tacken HERREN, ty han är god, ty hans nåd
varar evinnerligen. **2** Vem kan uttala HERRENS väldiga
gärningar och förkunna allt hans lov? **3** Saliga äro de som akta
på vad rätt är, de som alltid öva rättfärdighet. **4** Tänk på mig,
HERRE, efter din nåd mot ditt folk, besök mig med din frälsning,
5 så att jag med lust får se dina utvaldas lycka, glädja mig med
ditt folks glädje, berömma mig med din arvedel. **6** Vi hava syndat
likasom våra fäder, vi hava gjort illa, vi hava varit ogudaktiga. **7**
Våra fäder i Egypten aktade icke på dina under; de tänkte icke
på dina många nådegärningar, utan voro genträviga vid havet,
invid Röda havet. **8** Men han frälste dem för sitt namns skull,
för att göra sin makt kunnig. **9** Han näpste Röda havet, så att
det blev torrt, och förde dem genom djupen såsom genom en
öken. **10** Han frälste dem från deras motståndares hand och
förlossade dem ifrån fiendens hand. **11** Vattnet övertäckte deras
ovänner; icke en enda av dem blev kvar. **12** Då trodde de på
hans ord, då sjöngo de hans lov. **13** Men snart glömde de hans
gärningar, de förbidade icke hans råd. **14** De grepos av lystnad i
öknen och frestade Gud i ödemarken. **15** Då gav han dem vad
de begärde, men sände tärande sjukdom över dem. **16** Och de
upptändes av avund mot Mose i lägret, mot Aron, HERRENS
helige. **17** Men jorden öppnade sig och uppslukade Datan och
övertäckte Abirams hop. **18** Och eld begynte brinna i deras hop,
en låga brände upp de ogudaktiga. **19** De gjorde en kalv vid
Horeb och tillbådo ett gjutet beläte; **20** sin ära bytte de bort mot
bilden av en oxe, som äter gräs. **21** De glömde Gud, sin frälsare,
som hade gjort så stora ting i Egypten, **22** så underbara verk i
Hams land, så fruktansvärda gärningar vid Röda havet. **23** Då
hotade han att förgöra dem; men Mose, den man som han hade
utvalt, trädde fram såsom medlare inför honom till att avvända
hans vrede, så att den icke skulle fördärva. **24** De föraktade det
ljuvliga landet och trodde icke på hans ord. **25** De knorrade i
sina tält och lyssnade icke till HERRENS röst. **26** Då lyfte han
upp sin hand mot dem och svor att slå ned dem i öknen, **27**
att slå ned deras barn ibland hedningarna och förströ dem i
länderna. **28** Och de slöto sig till Baal-Peor och åto det som var
offrat åt döda. **29** De förtörnade Gud med sina gärningar, och en
hemsökelse bröt in över dem. **30** Men Pinehas trädde fram och
skipade rätt, och så upphörde hemsökelsen; **31** det vart honom
räknat till rättfärdighet från släkte till släkte, för evig tid. **32** De
förtörnade honom ock vid Meribas vatten, och det gick Mose
illa för deras skull. **33** Ty de voro genträviga mot hans Ande,
och han talade obetänksamt med sina läppar. **34** De förgjorde
icke de folk om vilka HERREN hade givit dem befallning, **35**
utan beblandade sig med hedningarna och lärde sig deras
gärningar. **36** De tjänade deras avgudar, och dessa blevo dem
till en snara. **37** Och de offrade sina söner och döttrar till offer
åt onda andar. **38** Ja, de utgöto oskyldigt blod, sina söners
och döttrars blod och offrade dessa åt Kanaans avgudar; och
landet vart ohelgat genom blodskulder. **39** Så blevo de orena
genom sina gärningar och betedde sig trolöst i sina verk. **40** Då
upptändes HERRENS vrede mot hans folk, och hans arvedel
blev honom en styggelse. **41** Och han gav dem i hedningars
hand, så att de som hatade dem fingo råda över dem. **42** Deras
fiender trängde dem, och de blevo kuvade under deras hand.
43 Många gånger räddade han dem, men de voro genträviga i
sin egenvilja och förgingos så genom sin missgärning. **44** Men
han såg till dem i deras nöd, när han hörde deras rop. **45** Och
han tänkte, dem till fromma, på sitt förbund och ömkade sig
efter sin stora nåd. **46** Och han lät dem finna barmhärtighet

inför alla dem som hade fört dem i fångenskap. **47** Fräls oss,
HERRE, vår Gud, och församla oss från hedningarna, så att vi
få prisa ditt heliga namn och berömma oss av ditt lov. ---- **48**
Lovad vare HERREN, Israels Gud, från evighet till evighet! Och
allt folket säge: "Amen, Halleluja!" Femte boken

107 Tacken HERREN, ty han är god, ty hans nåd varar
evinnerligen. **2** Så säge HERRENS förlossade, de
som han har förlossat ur nöden, **3** de som han har församlat
ifrån länderna, från öster och från väster, från norr och från
havssidan. **4** De irrade omkring i öknen på öde stigar, de funno
ingen stad där de kunde bo; **5** de hungrade och törstade, deras
själ försmäktade i dem. **6** Men de ropade till HERREN i sin nöd,
och han räddade dem ur deras trångmål. **7** Och han ledde dem
på en rätt väg, så att de kommo till en stad där de kunde bo. **8**
De må tacka HERREN för hans nåd och för hans under med
människors barn, **9** att han mättade den försmäktande själen
och uppfyllde den hungrande själen med sitt goda. **10** De sutto i
mörker och dödsskugga, fångna i elände och järnbojor, **11** därför
att de hade varit gensträviga mot Guds ord och hade föraktat
den Högstes råd. **12** Han kuvade deras hjärtan med olycka; de
kommo på fall och hade ingen hjälpare. **13** Men de ropade till
HERREN i sin nöd, och han frälste dem ur deras trångmål;
14 han förde dem ut ur mörkret och dödsskuggan, och deras
bojor slet han sönder. **15** De må tacka HERREN för hans nåd
och för hans under med människors barn, **16** att han krossade
kopparportarna och bröt sönder järnbommarna. **17** De voro
oförnuftiga, ty de vandrade i överträdelse, och blevo nu plågade
för sina missgärningars skull; **18** deras själ vämjdes vid all mat,
och de voro nära dödens portar. **19** Men de ropade till HERREN
i sin nöd, och han frälste dem ur deras trångmål. **20** Han sände
sitt ord och botade dem och räddade dem från graven. **21**
De må tacka HERREN för hans nåd och för hans under med
människors barn; **22** de må offra lovets offer och förtälja hans
verk med jubel. **23** De foro på havet med skepp och drevo sin
handel på stora vatten; **24** där fingo de se HERRENS gärningar
och hans under på havsdjupet. **25** Med sitt ord uppväckte han
stormvinden, så att den hävde upp dess böljor. **26** De foro upp
mot himmelen, ned i djupen; deras själ upplöstes av ångest. **27**
De raglade och stapplade såsom druckna, och all deras vishet
blev till intet. **28** Men de ropade till HERREN i sin nöd, och han
förde dem ut ur deras trångmål. **29** Han förbytte stormen i lugn,
så att böljorna omkring dem tystnade. **30** Och de blevo glada att
det vart stilla, och han förde dem till den hamn dit de ville. **31**
De må tacka HERREN för hans nåd och för hans under med
människors barn; **32** de må upphöja honom i folkets församling
och lova honom där de äldste sitta. **33** Han gjorde strömmar till
öken, källsprång till torr mark, **34** bördigt land till salthed, för
dess inbyggares ondskas skull. **35** Han gjorde öknen till en
vattenrik sjö och torrt land till källsprång. **36** Och han lät de
hungrande bo där, och de byggde en stad där de kunde bo. **37**
De besådde åkrar och planterade vingårdar, som gåvo dem sin
frukt i avkastning. **38** Han välsignade dem, och de förökades
storligen, och deras boskapshjordar lät han icke förminskas.
39 Väl blevo de sedan ringa och nedböjda, i det olycka och
bedrövelse tryckte dem, **40** men han som utgjuter förakt över
furstar och låter dem irra omkring i väglösa ödemarker, **41** han
upphöjde då den fattige ur eländet och lät släkterna växa till
såsom fårhjordar. **42** De redliga se det och glädja sig, och all
orättfärdighet måste tillsluta sin mun. **43** Den som är vis, han
akte härpå och besinne HERRENS nådegärningar.

108 En sång, en psalm av David. Mitt hjärta är frimodigt,
o Gud, jag vill sjunga och lova; ja, så vill min ära. **2**
Vakna upp, psaltare och harpa; jag vill väcka morgonrodnaden.
3 Jag vill tacka dig bland folken, HERREN, och lovsjunga dig
bland folkslagen. **4** Ty din nåd är stor ända uppöver himmelen,
och din trofasthet allt upp till skyarna. **5** Upphöjd vare du, Gud,
över himmelen, och över hela jorden sträcke sig din ära. **6**
På det att dina vänner må varda räddade, må du giva seger
med din högra hand och bönhöra mig. **7** Gud har talat i sin
helgedom: "Jag skall triumfera, jag skall utskifta Sikem och skall
avmäta Suckots dal. **8** Mitt är Gilead, mitt är Manasse, Efraim
är mitt huvuds värn, **9** Juda min härskarstav; Moab är mitt
tvagningskärl, på Edom kastar jag min sko; över filistéernas land
höjer jag jubelrop." **10** Vem skall föra mig till den fasta staden,
vem leder mig till Edom? **11** Har icke du, o Gud, förkastat oss,
så att du ej drager ut med våra härar, o Gud? **12** Giv oss hjälp
mot ovännen; ty människors hjälp är fåfänglighet. **13** Med Gud
kunna vi göra mäktiga ting; han skall förtrampa våra ovänner.

109 För sångmästaren; av David; en psalm. Min lovsångs
Gud, tig icke. **2** Ty sin ogudaktiga mun, sin falska mun
hava de upplåtit mot mig, de hava talat mot mig med lögnaktig
tunga. **3** Med hätska ord hava de omgivit mig, de hava begynt
strid mot mig utan sak. **4** Till lön för min kärlek stå de mig emot,
men jag beder allenast. **5** De hava bevisat mig ont för gott och
hat för min kärlek. **6** Låt en ogudaktig man träda upp emot
honom, och låt en åklagare stå på hans högra sida. **7** När han
kommer inför rätta, må han dömas skyldig, och hans bön vare
synd. **8** Blive hans dagar få, hans ämbete tage en annan. **9**
Varde hans barn faderlösa och hans hustru änka. **10** Må hans
barn alltid gå husvilla och tigga och söka sitt bröd fjärran ifrån
ödelagda hem. **11** Må ockraren få i sin snara allt vad han äger,
och må främmande plundra hans gods. **12** Må ingen finnas, som
hyser misskund med honom, och ingen, som förbarmar sig över
hans faderlösa. **13** Hans framtid varde avskuren, i nästa led
vare sådanas namn utplånat. **14** Hans fäders missgärning varde
ihågkommen inför HERREN, och hans moders synd varde icke
utplånad. **15** Må den alltid stå inför HERRENS ögon; ja, sådana
mäns åminnelse må utrotas från jorden. **16** Ty han tänkte ju
icke på att öva misskund, utan förföljde den som var betryckt
och fattig och den vilkens hjärta var bedrövat, för att döda
dem. **17** Han älskade förbannelse, och den kom över honom;
han hade icke behag till välsignelse, och den blev fjärran ifrån
honom. **18** Han klädde sig i förbannelse såsom i en klädnad,
och såsom vatten trängde den in i hans liv och såsom olja in i
hans ben. **19** Den varde honom såsom en mantel att hölja sig i,
och såsom en gördel att alltid omgjorda sig med. **20** Detta vare
mina motståndares lön från HERREN, och deras som tala ont
mot min själ. **21** Men du, HERRE, Herre, stå mig bi för ditt namn
skull; god är ju din nåd, så må du då rädda mig. **22** Ty jag är

betryckt och fattig, och mitt hjärta är genomborrat i mitt bröst. **23** Såsom skuggan, när den förlänges, går jag bort; jag ryckes bort såsom en gräshoppssvärm. **24** Mina knän äro vacklande av fasta, och min kropp förlorar sitt hull. **25** Till smälek har jag blivit inför dem; när de se mig, skaka de huvudet. **26** Hjälp mig, HERRE, min Gud; fräls mig efter din nåd; **27** och må de förnimma att det är din hand, att du, HERRE, har gjort det. **28** Om de förbanna, så välsigna du; om de resa sig upp, så komme de på skam, men må din tjänare få glädja sig. **29** Mina motståndare varde klädda i blygd och höljda i skam såsom i en mantel. **30** Min mun skall storligen tacka HERREN; mitt ibland många vill jag lova honom. **31** Ty han står på den fattiges högra sida för att frälsa honom från dem som fördöma hans själ.

110 Av David; en psalm. HERREN sade till min herre: "Sätt dig på min högra sida, till dess jag har lagt dina fiender dig till en fotapall." **2** Din makts spira skall HERREN utsträcka från Sion; du skall härska mitt ibland dina fiender. **3** Villigt kommer ditt folk, när du samlar din här; i helig skrud kommer din unga skara inför dig, såsom daggen kommer ur morgonrodnadens sköte. **4** HERREN har svurit och skall icke ångra sig: "Du är en präst till evig tid efter Melki-Sedeks sätt." **5** Herren är på din högra sida, han skall krossa konungar på sin vredes dag. **6** Han skall hålla dom bland hedningarna, överallt skola döda ligga; han skall sönderkrossa huvuden vida omkring på jorden. **7** Ur bäcken skall han dricka på vägen; därför skall han upplyfta huvudet.

111 Halleluja! Jag vill tacka HERREN av allt hjärta i de rättsinnigas råd och församling. **2** Stora äro HERRENS verk, de begrundas av alla som hava sin lust i dem. **3** Majestät och härlighet är vad han gör, och hans rättfärdighet förbliver evinnerligen. **4** Han har så gjort, att hans under äro i åminnelse; nådig och barmhärtig är HERREN. **5** Han giver mat åt dem som frukta honom, han tänker evinnerligen på sitt förbund. **6** Sina gärningars kraft har han gjort kunnig för sitt folk, i det han gav dem hedningarnas arvedel. **7** Hans händers verk äro trofasthet och rätt, oryggliga äro alla hans ordningar. **8** De stå fasta för alltid och för evigt, de fullbordas med trofasthet och rättvisa. **9** Han har sänt sitt folk förlossning, han har stadgat sitt förbund för evig tid; heligt och fruktansvärt är hans namn. **10** HERRENS fruktan är vishetens begynnelse, ett gott förstånd få alla de som göra därefter. Hans lov förbliver evinnerligen.

112 Halleluja! Säll är den man som fruktar HERREN och har sin stora lust i hans bud. **2** Hans efterkommande skola bliva väldiga på jorden; de redligas släkte skall varda välsignat. **3** Gods och rikedom skall finnas i hans hus, och hans rättfärdighet består evinnerligen. **4** För de redliga går han upp såsom ett ljus i mörkret, nådig och barmhärtig och rättfärdig. **5** Väl den som är barmhärtig och giver lån, den som stöder all sin sak på rätt! **6** Ty han skall icke vackla till evig tid; den rättfärdige skall vara i evig åminnelse. **7** För ont budskap fruktar han icke; hans hjärta är frimodigt, det förtröstar på HERREN. **8** Hans hjärta är fast, det fruktar icke, till dess han får se med lust på sina ovänner. **9** Han utströr, han giver åt de fattiga, hans rättfärdighet förbliver evinnerligen; hans horn skall varda upphöjt med ära. **10** Den ogudaktige skall se det och harmas; han skall bita sina tänder samman och täras bort. Vad de ogudaktiga önska bliver till intet.

113 Halleluja! Loven, I HERRENS tjänare, loven HERRENS namn. **2** Välsignat vare HERRENS namn från nu och till evig tid. **3** Från solens uppgång ända till dess nedgång vare HERRENS namn högtlovat. **4** HERREN är hög över alla folk, hans ära når över himmelen. **5** Ja, vem är såsom HERREN, vår Gud, han som sitter så högt, **6** han som ser ned så djupt -- ja, vem i himmelen och på jorden? **7** Han som upprättar den ringe ur stoftet, han som lyfter den fattige ur dyn, **8** för att sätta honom bredvid furstar, bredvid sitt folks furstar; **9** han som låter den ofruktsamma hustrun sitta med glädje såsom moder, omgiven av barn! Halleluja!

114 När Israel drog ut ur Egypten, Jakobs hus ut ifrån folket med främmande tunga, **2** då vart Juda hans helgedom, Israel hans herradöme. **3** Havet såg det och flydde, Jordan vände tillbaka. **4** Bergen hoppade såsom vädurar, höjderna såsom lamm. **5** Varför flyr du undan, du hav? Du Jordan, varför vänder du tillbaka? **6** I berg, varför hoppen I såsom vädurar, I höjder, såsom lamm? **7** För Herren må du väl bäva, du jord, för Jakobs Guds ansikte, **8** för honom som förvandlar klippan till en vattenrik sjö, hårda stenen till en vattenkälla.

115 Icke åt oss, HERRE, icke åt oss, utan åt ditt namn giv äran, för din nåds, för din sannings skull. **2** Varför skulle hedningarna få säga: "Var är nu deras Gud?" **3** Vår Gud är ju i himmelen; han kan göra allt vad han vill. **4** Men deras avgudar äro silver och guld, verk av människohänder. **5** De hava mun och tala icke, de hava ögon och se icke, **6** de hava öron och höra icke, de hava näsa och lukta icke. **7** Med sina händer taga de icke, med sina fötter gå de icke; de hava intet ljud i sin strupe. **8** De som hava gjort dem skola bliva dem lika, ja, alla som förtrösta på dem. **9** I av Israel, förtrösten på HERREN. Ja, han är deras hjälp och sköld. **10** I av Arons hus, förtrösten på HERREN. Ja, han är deras hjälp och sköld. **11** I som frukten HERREN, förtrösten på HERREN. Ja, han är deras hjälp och sköld. **12** HERREN har tänkt på oss, han skall välsigna, han skall välsigna Israels hus, han skall välsigna Arons hus, **13** han skall välsigna dem som frukta HERREN, de små såväl som de stora. **14** Ja, HERREN föröke eder, seder själva och edra barn. **15** Varen välsignade av HERREN, av honom som har gjort himmel och jord. **16** Himmelen är HERRENS himmel, och jorden har han givit åt människors barn. **17** De döda prisa icke HERREN, ingen som har farit ned i det tysta. **18** Men vi, vi skola lova HERREN från nu och till evig tid. Halleluja!

116 Jag har HERREN kär, ty han hör min röst och mina böner. **2** Ja, han har böjt sitt öra till mig; i hela mitt liv skall jag åkalla honom. **3** Dödens band omvärvde mig, och dödsrikets ångest grep mig; jag kom i nöd och bedrövelse. **(Sheol h7585)** **4** Men jag åkallade HERRENS namn: "Ack HERRE, rädda min själ." **5** HERREN är nådig och rättfärdig, vår Gud är barmhärtig. **6** HERREN bevarar de enfaldiga; jag var i elände,

och han frälste mig. 7 Vänd nu åter till din ro, min själ, ty
HERREN har gjort väl mot dig. 8 Ja, du har räddat min själ
från döden, mitt öga från tårar, min fot ifrån fall; 9 jag skall få
vandra inför HERREN i de levandes land. 10 Jag tror, ty därför
talar jag, jag som var storligen plågad, 11 jag som måste säga
i min ångest: "Alla människor äro lögnaktiga." 12 Huru skall
jag vedergälla HERREN alla hans välgärningar mot mig? 13
Jag vill taga frälsningens bägare och åkalla HERRENS namn.
14 Jag vill infria åt HERREN mina löften, ja, i hela hans folks
åsyn. 15 Dyrt aktad i HERRENS ögon är hans frommas död.
16 Ack HERRE, jag är ju din tjänare, jag är din tjänare, din
tjänarinnas son; du har lossat mina band. 17 Dig vill jag offra
lovets offer, och HERRENS namn vill jag åkalla. 18 Jag vill infria
åt HERREN mina löften, ja, i hela hans folks åsyn, 19 i gårdarna
till HERRENS hus, mitt i dig, Jerusalem. Halleluja!

117 Loven HERREN, alla hedningar, prisen honom, alla
folk. 2 Ty hans nåd är väldig över oss, och HERRENS
sanning varar i evighet. Halleluja!

118 Tacken HERREN, ty han är god, ty hans nåd varar
evinnerligen. 2 Så säge Israel, ty hans nåd varar
evinnerligen. 3 Så säge Arons hus, ty hans nåd varar
evinnerligen. 4 Så säge de som frukta HERREN, ty hans nåd
varar evinnerligen. 5 I mitt trångmål åkallade jag HERREN,
och HERREN svarade mig och ställde mig på rymlig plats. 6
HERREN står mig bi, jag skall icke frukta; vad kunna människor
göra mig? 7 HERREN står mig bi, han är min hjälpare, och jag
skall få se med lust på dem som hata mig. 8 Bättre är att taga
sin tillflykt till HERREN än att förlita sig på människor. 9 Bättre
är att taga sin tillflykt till HERREN än att förlita sig på furstar. 10
Alla hedningar omringa mig, men i HERRENS namn skall jag
förgöra dem. 11 De omringa mig, ja, de omringa mig, men i
HERRENS namn skall jag förgöra dem. 12 De omringa mig
såsom bin, men de slockna såsom eld i törne; i HERRENS
namn skall jag förgöra dem. 13 Man stöter mig hårdeligen, för
att jag skall falla, men HERREN hjälper mig. 14 HERREN är
min starkhet och min lovsång, och han blev mig till frälsning. 15
Man sjunger med jubel om frälsning i de rättfärdigas hyddor:
"HERRENS högra hand gör mäktiga ting. 16 HERRENS högra
han upphöjer, HERRENS högra hand gör mäktiga ting." 17 Jag
skall icke dö, utan leva och förtälja HERRENS gärningar. 18
Väl tuktade mig HERREN, men han gav mig icke åt döden. 19
Öppnen för mig rättfärdighetens portar; jag vill gå in genom dem
och tacka HERREN. 20 Detta är HERRENS port, de rättfärdiga
skola gå in genom den. 21 Jag tackar dig för att du svarade mig
och blev mig till frälsning. 22 Den sten som byggningsmännen
förkastade har blivit en hörnsten. 23 Av HERREN har den blivit
detta; underbart är det i våra ögon. 24 Detta är den dag som
HERREN har gjort; låtom oss på den fröjdas och vara glada. 25
Ack HERRE, fräls! Ack HERRE, låt väl gå! 26 Välsignad vare
han som kommer, i HERRENS namn. Vi välsigna eder från
HERRENS hus. 27 HERREN är Gud, och han gav oss ljus.
Ordnen eder i högtidsled, med lövrika kvistar i händerna, fram
till altarets horn. 28 Du är min Gud, och jag vill tacka dig; min
Gud, jag vill upphöja dig. 29 Tacka HERREN, ty han är god, ty
hans nåd varar evinnerligen.

119 Saliga äro de vilkas väg är ostrafflig, de som vandra
efter HERRENS lag. 2 Saliga äro de som taga hans
vittnesbörd i akt, de som av allt hjärta söka honom, 3 de som
icke göra vad orätt är, utan vandra på hans vägar. 4 Du har givit
befallningar, för att de skola hållas med all flit. 5 O att mina
vägar vore rätta, så att jag hölle dina stadgar! 6 Då skulle jag
icke komma på skam, när jag skådade på alla dina bud. 7 Jag
vill tacka dig av uppriktigt hjärta, när jag får lära din rättfärdighets
rätter. 8 Dina stadgar vill jag hålla; övergiv mig icke så helt
och hållet. 9 Huru skall en yngling bevara sin väg obesmittad?
När han håller sig efter ditt ord. 10 Jag söker dig av allt mitt
hjärta; låt mig icke fara vilse från dina bud. 11 Jag gömmer ditt
tal i mitt hjärta, för att jag icke skall synda mot dig. 12 Lovad
vare du, HERRE! Lär mig dina stadgar. 13 Med mina läppar
förtäljer jag alla din muns rätter. 14 Jag fröjdar mig över dina
vittnesbörds väg såsom över alla skatter. 15 Jag vill begrunda
dina befallningar och skåda på dina stigar. 16 Jag har min lust
i dina stadgar, jag förgäter icke ditt ord. 17 Gör väl mot din
tjänare, så att jag får leva, då vill jag hålla ditt ord. 18 Öppna
mina ögon, så att jag kan skåda undren i din lag. 19 Jag är en
främling på jorden; fördölj icke dina bud för mig. 20 Min själ
är sönderkrossad av ständig trängtan efter dina rätter. 21 Du
näpser de fräcka, de förbannade, dem som fara vilse från dina
bud. 22 Tag bort ifrån mig smälek och förakt, ty jag tager i akt
dina vittnesbörd. 23 Ja, furstar sitta och lägga råd mot mig, men
din tjänare begrundar dina stadgar; 24 ja, dina vittnesbörd äro
min lust, de äro mina rådgivare. 25 Min själ ligger nedtryckt
i stoftet; behåll mig vid liv efter ditt ord. 26 Jag förtäljde om
mina vägar, och du svarade mig; lär mig dina stadgar. 27 Lär
mig att förstå dina befallningars väg, så vill jag begrunda dina
under. 28 Min själ gråter av bedrövelse; upprätta mig efter ditt
ord. 29 Låt lögnens väg vara fjärran ifrån mig, och förunna mig
din undervisning. 30 Jag har utvalt sanningens väg, dina rätter
har jag ställt framför mig. 31 Jag håller mig till dina vittnesbörd;
HERRE, låt mig icke komma på skam. 32 Jag vill löpa dina buds
väg, ty du tröstar mitt hjärta. 33 Visa mig, HERRE, dina stadgars
väg, så vill jag taga den i akt intill änden. 34 Giv mig förstånd,
så vill jag taga din lag i akt och hålla den av allt hjärta. 35 Led
mig på dina buds stig, ty till den har jag behag. 36 Böj mitt hjärta
till dina vittnesbörd, och låt det icke vika av till orätt vinning. 37
Vänd bort mina ögon, så att de icke se efter fåfänglighet; behåll
mig vid liv på dina vägar. 38 Uppfyll på din tjänare ditt tal, ty det
leder till din fruktan. 39 Vänd bort ifrån mig den smälek som jag
fruktar; ty dina rätter äro goda. 40 Se, jag längtar efter dina
befallningar; behåll mig vid liv genom din rättfärdighet. 41 Din
nåd komme över mig, HERRE, din frälsning efter ditt tal; 42 Så
kan jag giva den svar, som smädar mig; ty jag förtröstar på ditt
ord. 43 Ryck icke sanningens ord så helt och hållet bort ifrån
min mun, ty jag hoppas på dina domar. 44 Så vill jag hålla din
lag beständigt, ja, alltid och evinnerligen. 45 Låt mig gå fram på
rymlig plats, ty jag begrundar dina befallningar. 46 Jag vill tala
om dina vittnesbörd inför konungar, och jag skall icke komma på

skam. **47** Jag vill hava min lust i dina bud, ty de äro mig kära; **48** jag vill lyfta mina händer upp till dina bud, ty de äro mig kära, och jag vill begrunda dina stadgar. **49** Tänk på ordet till din tjänare, eftersom du har givit mig hopp. **50** Det är min tröst i mitt lidande att ditt tal behåller mig vid liv. **51** De fräcka bespotta mig övermåttan; likväl viker jag icke ifrån din lag. **52** Jag tänker på dina domar i forna tider, HERRE, och jag varder tröstar. **53** Glödande harm griper mig för de ogudaktigas skull, därför att de övergiva din lag. **54** Dina stadgar äro lovsånger för mig i det hus där jag dväljes. **55** Jag tänker om natten på ditt namn, HERRE, och jag håller din lag. **56** Detta har blivit mig beskärt: att jag får taga dina befallningar i akt. **57** Min del är HERREN; jag har beslutit att hålla dina ord. **58** Jag bönfaller inför dig av allt hjärta; var mig nådig efter ditt tal. **59** Jag betänker mina vägar och vänder mina fötter till dina vittnesbörd. **60** Jag skyndar mig och dröjer icke att hålla dina bud. **61** De ogudaktigas snaror omgiva mig, men jag förgäter icke din lag. **62** Mitt i natten står jag upp för att tacka dig för din rättfärdighets rätter. **63** Jag sluter mig till alla dem som frukta dig och till dem som hålla dina befallningar. **64** Jorden är full av din nåd, o HERRE; lär mig dina stadgar. **65** Du gör din tjänare gott, HERRE, efter ditt ord. **66** Lär mig gott förstånd och kunskap, ty jag tror på dina bud. **67** Förrän jag fick lida, for jag vilse, men nu håller jag mig vid ditt tal. **68** Du är god och gör vad gott är; lär mig dina stadgar. **69** De fräcka hopspinna lögn mot mig, men jag vill av allt hjärta taga dina befallningar i akt. **70** Deras hjärtan äro okänsliga såsom fett, men jag har min lust i din lag. **71** Det var mig gott att jag vart tuktad, så att jag fick lära mig dina stadgar. **72** Din muns lag är mig bättre än tusentals stycken guld och silver. **73** Dina händer hava gjort och berett mig; giv mig förstånd, så att jag kan lära dina bud. **74** De som frukta dig skola se mig och glädjas, ty jag hoppas på ditt ord. **75** HERRE, jag vet att dina domar äro rättfärdiga, och att du har tuktat mig i trofasthet. **76** Din nåd vare min tröst, såsom du har lovat din tjänare. **77** Din barmhärtighet komme över mig, så att jag får leva; ty din lag är min lust. **78** På skam komme de fräcka, ty de hava gjort mig orätt utan sak; men jag vill begrunda dina befallningar. **79** Till mig må de vända sig, som frukta dig, och de om känna dina vittnesbörd. **80** Mitt hjärta vare ostraffligt i dina stadgar, så att jag icke kommer på skam. **81** Min själ trängtar efter din frälsning, jag hoppas på ditt ord. **82** Mina ögon trängta efter ditt tal, och jag säger: "När vill du trösta mig?" **83** Ty jag är såsom en vinlägel i rök, men jag förgäter icke dina stadgar. **84** Huru få äro icke din tjänares dagar! När vill du hålla dom över mina förföljare? **85** De fräcka gräva gropar för mig, de som icke leva efter din lag. **86** Alla dina bud äro sanning; utan sak förföljer man mig; hjälp mig. **87** De hava så när fördärvat mig på jorden, fastän jag icke har övergivit dina befallningar. **88** Behåll mig vid liv efter din nåd, så vill jag hålla din muns vittnesbörd. **89** Evinnerligen, HERRE, står ditt ord fast i himmelen. **90** Från släkte till släkte varar din trofasthet; du har grundat jorden, och den består. **91** Till att utföra dina rätter består allt än i dag, ty allting måste tjäna dig. **92** Om din lag icke hade varit min lust, så hade jag förgåtts i mitt elände. **93** Aldrig skall jag förgäta dina befallningar, ty genom dem har du behållit mig vid liv. **94** Jag är din, fräls mig; ty jag begrundar dina befallningar. **95** På mig vakta de ogudaktiga för att förgöra mig; men jag aktar på dina vittnesbörd. **96** På all annan fullkomlighet har jag sett en ände, men ditt bud är omätligt i vidd. **97** Huru kär har jag icke din lag! Hela dagen begrundar jag den. **98** Visare än mina fiender äro, göra mig dina bud, ty de tillhöra mig för evig tid. **99** Jag är klokare än alla mina lärare, ty jag begrundar dina vittnesbörd. **100** Jag är förståndigare än de gamle, ty jag tager dina befallningar i akt. **101** Jag avhåller mina fötter ifrån alla onda vägar, för att jag må hålla ditt ord. **102** Jag viker icke ifrån dina rätter, ty du undervisar mig. **103** Huru ljuvt för min tunga är icke ditt tal! Det är ljuvare än honung för min mun. **104** Av dina befallningar får jag förstånd; därför hatar jag alla lögnens vägar. **105** Ditt ord är mina fötters lykta och ett ljus på min stig. **106** Jag har svurit och hållit det: att taga din rättfärdighets rätter i akt. **107** Jag är storligen plågad; HERRE, behåll mig vid liv efter ditt ord. **108** Låt min muns frivilliga offer behaga dig, HERRE, och lär mig dina rätter. **109** Jag bär min själ alltid i min hand, men jag förgäter icke din lag. **110** De ogudaktiga lägga ut snaror för mig, men jag far icke vilse från dina befallningar. **111** Jag har dina vittnesbörd till min eviga arvedel, ty de äro mitt hjärtas fröjd. **112** Jag har böjt mitt hjärta till att göra efter dina stadgar, alltid och intill änden. **113** Jag hatar dem som halta på båda sidor, men din lag har jag kär. **114** Du är mitt beskärm och min sköld; jag hoppas på ditt ord. **115** Viken bort ifrån mig, I onde; jag vill taga min Guds bud i akt. **116** Uppehåll mig efter ditt tal, så att jag får leva, och låt mig icke komma på skam med mitt hopp. **117** Stöd mig, så att jag varder frälst, så vill jag alltid se med lust på dina stadgar. **118** Du aktar för intet alla som fara vilse från dina stadgar, ty förgäves är deras svek. **119** Du förkastar såsom slagg alla ogudaktiga på jorden; därför har jag dina vittnesbörd kära. **120** Av fruktan för dig ryser mitt kött, och jag rädes för dina domar. **121** Jag övar rätt och rättfärdighet; du skall icke överlämna mig åt mina förtryckare. **122** Tag dig an din tjänares sak, och låt det gå honom väl; låt icke de fräcka förtrycka mig. **123** Mina ögon trängta efter din frälsning och efter din rättfärdighets tal. **124** Gör med din tjänare efter din nåd, och lär mig dina stadgar. **125** Jag är din tjänare; giv mig förstånd, så att jag kan känna dina vittnesbörd. **126** Det är tid för HERREN att handla, ty de hava gjort din lag om intet. **127** Därför har jag dina bud kära mer än guld, jag, mer än fint guld. **128** Därför håller jag alla dina befallningar i allo för rätta, men alla lögnens vägar hatar jag. **129** Underbara äro dina vittnesbörd, därför tager min själ dem i akt. **130** När dina ord upplåtas, giva de ljus och skänka förstånd åt de enfaldiga. **131** Jag spärrar upp min mun och flämtar, ty jag längtar ivrigt efter dina bud. **132** Vänd dig till mig och var mig nådig, såsom rätt är mot dem som hava ditt namn kärt. **133** Gör mina steg fasta genom ditt tal, och låt ingen orätt varda mig övermäktig. **134** Förlossa mig från människors förtryck, så vill jag hålla dina befallningar. **135** Låt ditt ansikte lysa över din tjänare, och lär mig dina stadgar. **136** Vattenbäckar rinna ned från mina ögon, därför att man icke håller din lag. **137** HERRE, du är rättfärdig, och dina domar äro rättvisa. **138** Du har påbjudit dina vittnesbörd i rättfärdighet och i stor trofasthet. **139** Jag förtäres av nitälskan, därför att mina ovänner förgäta dina ord. **140** Ditt tal är väl luttrat, och din

tjänare har det kärt. **141** Jag är ringa och föraktad, men jag
förgäter icke dina befallningar. **142** Din rättfärdighet är en evig
rättfärdighet, och din lag är sanning. **143** Nöd och trångmål hava
träffat mig, men dina bud äro min lust. **144** Dina vittnesbörd äro
rättfärdiga evinnerligen; giv mig förstånd, så att jag får leva. **145**
Jag ropar av allt hjärta, svara mig, HERRE; jag vill taga dina
stadgar i akt. **146** Jag ropar till dig, fräls mig, så vill jag hålla
dina vittnesbörd. **147** Jag kommer tidigt i morgongryningen och
ropar; jag hoppas på dina ord. **148** Mina ögon hasta före nattens
väkter till att begrunda ditt tal. **149** Hör min röst efter din nåd;
HERRE, behåll mig vid liv efter dina rätter. **150** Nära äro de
som jaga efter skändlighet, de som äro långt ifrån din lag. **151**
Nära är ock du, HERRE, och alla dina bud äro sanning. **152**
Längesedan vet jag genom dina vittnesbörd att du har stadgat
dem för evig tid. **153** Se till mitt lidande och rädda mig, ty jag
förgäter icke din lag. **154** Utför min sak och förlossa mig; behåll
mig vid liv efter ditt tal. **155** Frälsning är långt borta från de
ogudaktiga, ty de fråga icke efter dina stadgar. **156** HERRE, din
barmhärtighet är stor; behåll mig vid liv efter dina rätter. **157**
Mina förföljare och ovänner äro många, men jag viker icke ifrån
dina vittnesbörd. **158** När jag ser de trolösa, känner jag leda
vid dem, därför att de icke hålla sig vid ditt tal. **159** Se därtill
att jag har dina befallningar kära; HERRE, behåll mig vid liv
efter din nåd. **160** Summan av ditt ord är sanning, och alla din
rättfärdighets rätter vara evinnerligen. **161** Furstar förfölja mig
utan sak, men mitt hjärta fruktar för dina ord. **162** Jag fröjdar mig
över ditt tal såsom den som vinner stort byte. **163** Jag hatar
lögnen, den skall vara mig en styggelse; men din lag har jag
kär. **164** Jag lovar dig sju gånger om dagen för din rättfärdighets
rätter. **165** Stor frid äga de som hava din lag kär, och intet finnes,
som bringar dem på fall. **166** Jag väntar efter din frälsning,
HERRE, och jag gör efter dina bud. **167** Min själ håller dina
vittnesbörd, och jag har dem storligen kära. **168** Jag håller dina
befallningar och vittnesbörd, ty du känner alla mina vägar. **169**
HERRE, mitt rop komme inför ditt ansikte; giv mig förstånd efter
ditt ord. **170** Min bön komme inför ditt ansikte; rädda mig efter
ditt tal. **171** Mina läppar må flöda över av lov, ty du lär mig dina
stadgar. **172** Min tunga sjunge om ditt ord, ty alla dina bud äro
rättfärdiga. **173** Din hand vare mig till hjälp, ty jag har utvalt dina
befallningar. **174** Jag längtar efter din frälsning, HERRE, och din
lag är min lust. **175** Låt min själ leva, så skall hon lova dig; och
låt dina rätter hjälpa mig. **176** Om jag far vilse, så uppsök din
tjänare såsom ett förlorat får, ty jag förgäter icke dina bud.

120 En vallfartssång. Jag ropar till HERREN i min nöd,
och han svarar mig. **2** HERRE, rädda min själ från
lögnaktiga läppar, från en falsk tunga. **3** Varmed bliver du lönad,
både nu och allt framgent, du falska tunga? **4** Jo, med en
våldsverkares skarpa pilar och med glödande ginstkol. **5** Ve
mig, att jag måste dväljas i Meseks land och bo ibland Kedars
hyddor! **6** Länge nog har min själ måst bo ibland dem som hata
friden. **7** Jag själv håller frid, men säger jag blott ett ord, äro de
redo till strid.

121 En vallfartssång. Jag lyfter mina ögon upp till bergen:
varifrån skall min hjälp komma? **2** Min hjälp kommer
från HERREN, som har gjort himmel och jord. **3** Icke skall han
låta din fot vackla, icke slumrar han som bevarar dig! **4** Nej,
han som bevarar Israel, han slumrar icke, han sover icke. **5**
HERREN är den som bevarar dig, HERREN är ditt skygd på din
högra sida. **6** Solen skall icke skada dig om dagen, ej heller
månen om natten. **7** HERREN skall bevara dig för allt ont, han
skall bevara din själ. **8** HERREN skall bevara din utgång och
din ingång, från nu och till evig tid.

122 En vallfartssång; av David. Jag gladdes, när man
sade till mig: "Vi skola gå till HERRENS hus." **2** Våra
fötter fingo träda in i dina portar, Jerusalem, **3** Jerusalem, du
nyuppbyggda stad, där hus sluter sig väl till hus, **4** dit stammarna
draga upp, HERRENS stammar, efter lagen för Israel, till att
prisa HERRENS namn. **5** Ty där äro ställda domarstolar, stolar
för Davids hus. **6** Önsken Jerusalem frid; ja, dem gånge väl,
som älska dig. **7** Frid vare inom dina murar, välgång i dina
palats! **8** För mina bröders och vänners skull vill jag tillsäga dig
frid. **9** För HERRENS, vår Guds, hus' skull vill jag söka din
välfärd.

123 En vallfartssång. Jag lyfter mina ögon upp till dig, du
som bor i himmelen. **2** Ja, såsom tjänares ögon skåda
på deras herres hand, såsom en tjänarinnas ögon på hennes
frus hand, så skåda våra ögon upp till HERREN, vår Gud, till
dess han varder oss nådig. **3** Var oss nådig, HERRE, var oss
nådig, ty vi äro rikligen mättade med förakt. **4** Rikligen mättad är
vår själ med de säkras bespottelse, med de högmodigas förakt.

124 En vallfartssång; av David. Om HERREN icke hade
varit med oss -- så säge Israel -- **2** om HERREN icke
hade varit med oss, när människorna reste sig upp emot oss, **3**
då hade de uppslukat oss levande, när deras vrede upptändes
mot oss; **4** då hade vattnen fördränkt oss, strömmen gått över
vår själ; **5** ja, då hade de gått över vår själ, de svallande vattnen.
6 Lovad vare HERREN för att han ej gav oss till rov åt deras
tänder! **7** Vår själ kom undan såsom en fågel ur fågelfängarnas
snara; snaran gick sönder, och vi kommo undan. **8** Vår hjälp är i
HERRENS namn, hans som har gjort himmel och jord.

125 En vallfartssång. De som förtrösta på HERREN, de
likna Sions berg, som icke vacklar, utan förbliver
evinnerligen. **2** Jerusalem omhägnas av berg, och HERREN
omhägnar sitt folk, ifrån nu och till evig tid. **3** Ty ogudaktighetens
spira skall icke förbliva över de rättfärdigas arvslott, på det att
de rättfärdiga ej må uträcka sina händer till orättfärdighet. **4** Gör
gott, o HERRE, mot de goda och mot dem som hava redliga
hjärtan. **5** Men dem som vika av på vrånga vägar, dem rycke
HERREN bort tillika med ogärningsmännen. Frid vare över
Israel!

126 En vallfartssång. När HERREN åter upprättade Sion,
då voro vi såsom drömmande. **2** Då blev vår mun
uppfylld med löje och vår tunga med jubel; då sade man bland
hedningarna: "HERREN har gjort stora ting med dem." **3** Ja,
HERREN hade gjort stora ting med oss; däröver voro vi glada.
4 HERRE, upprätta oss igen, såsom du återför bäckarna i

Sydlandet. 5 De som så med tårar skola skörda med jubel. 6
De gå åstad gråtande och bära sitt utsäde; de komma åter med
jubel och bära sina kärvar.

127 En vallfartssång; av Salomo. Om HERREN icke bygger
huset, så arbeta de fåfängt, som bygga därpå. Om
HERREN icke bevarar staden, så vakar väktaren fåfängt. 2 Det
är fåfängt att I bittida stån upp och sent gån till vila, och äten
eder bröd med vedermöda; detsamma giver han åt sina vänner,
medan de sova. 3 Se, barn äro en HERRENS gåva, livsfrukt en
lön. 4 Likasom pilar i en hjältes hand, så äro söner som man
får vid unga år. 5 Säll är den man som har sitt koger fyllt av
sådana. De komma icke på skam, när de mot fiender föra sin
talan i porten.

128 En vallfartssång. Säll är envar som fruktar HERREN
och vandrar på hans vägar. 2 Ja, av dina händers
arbete får du njuta frukten; säll är du, och väl dig! 3 Lik ett
fruktsamt vinträd varder din hustru, därinne i ditt hus, lika
olivtelningar dina barn, omkring ditt bord. 4 Ty se, så varder den
man välsignad, som fruktar HERREN. 5 HERREN välsigne dig
från Sion; må du få se Jerusalems välgång i alla dina livsdagar,
6 och må du få se barn av dina barn. Frid över Israel!

129 En vallfartssång. Mycken nöd hava de vållat mig allt
ifrån min ungdom -- så säge Israel -- 2 mycken nöd
hava de vållat mig allt ifrån min ungdom, dock blevo de mig ej
övermäktiga. 3 På min rygg hava plöjare plöjt och dragit upp
långa fåror. 4 Men HERREN är rättfärdig och har huggit av
de ogudaktigas band. 5 De skola komma på skam och vika
tillbaka, så många som hata Sion. 6 De skola bliva lika gräs på
taken, som vissnar, förrän det har vuxit upp; 7 ingen skördeman
fyller därmed sin hand, ingen kärvbindare sin famn, 8 och de
som gå där fram kunna icke säga: "HERRENS välsignelse vare
över eder! Vi välsigna eder i HERRENS namn."

130 En vallfartssång. Ur djupen ropar jag till dig, HERRE.
2 Herre, hör min röst, låt dina öron akta på mina böners
ljud. 3 Om du, HERRE, vill tillräkna missgärningar, Herre, vem
kan då bestå? 4 Dock, hos dig är ju förlåtelse, på det att man
må frukta dig. 5 Jag väntar efter HERREN, min själ väntar, och
jag hoppas på hans ord. 6 Min själ väntar efter Herren mer än
väktarna efter morgonen, ja, mer än väktarna efter morgonen.
7 Hoppas på HERREN, Israel; ty hos HERREN är nåd, och
mycken förlossning är hos honom. 8 Och han skall förlossa
Israel från alla dess missgärningar.

131 En vallfartssång; av David. HERRE, mitt hjärta står
icke efter vad högt är, och mina ögon se ej efter vad
upphöjt är, och jag umgås icke med stora ting, med ting som äro
mig för svåra. 2 Nej, jag har lugnat och stillat min själ; såsom ett
avvant barn i sin moders famn, ja, såsom ett avvant barn, så är
min själ i mig. 3 Hoppas på HERREN, Israel, från nu och till
evig tid.

132 En vallfartssång. Tänk, HERRE, David till godo, på allt
vad han fick lida, 2 han som svor HERREN en ed och
gjorde ett löfte åt den Starke i Jakob; 3 "Jag skall icke gå in i
den hydda där jag bor, ej heller bestiga mitt viloläger, 4 jag skall
icke unna mina ögon sömn eller mina ögonlock slummer, 5
förrän jag har funnit en plats åt HERREN, en boning åt den
Starke i Jakob." 6 Ja, vi hörde därom i Efrata, vi förnummo det i
skogsbygden. 7 Låtom oss gå in i hans boning, tillbedja vid
hans fotapall. 8 Stå upp, HERRE, och kom till din vilostad, du
och din makts ark. 9 Dina präster vare klädda i rättfärdighet,
och dina fromma juble. 10 För din tjänare Davids skull må du
icke visa tillbaka din smorde. 11 HERREN har svurit David en
osviklig ed, som han icke skall rygga: "Av ditt livs frukt skall jag
sätta konungar på din tron. 12 Om dina barn hålla mitt förbund
och hålla mitt vittnesbörd, som jag skall lära dem, så skola ock
deras barn till evig tid få sitta på din tron. 13 Ty HERREN har
utvalt Sion, där vill han hava sin boning. 14 Detta är min vilostad
till evig tid; här skall jag bo, ty till detta ställe har jag lust. 15
Dess förråd skall jag rikligen välsigna, åt dess fattiga skall jag
giva bröd till fyllest. 16 Dess präster skall jag kläda i frälsning,
och dess fromma skola jubla högt. 17 Där skall jag låta ett horn
skjuta upp åt David; där har jag rett till en lampa åt min smorde.
18 Hans fiender skall jag kläda i skam, men på honom skall
hans krona glänsa."

133 En vallfartssång; av David. Se huru gott och ljuvligt
det är att bröder bo endräktigt tillsammans. 2 Det är likt
den dyrbara oljan på huvudet, som flyter ned i skägget, ned i
Arons skägg, som flyter ned över linningen på hans kläder. 3
Det är likt Hermons dagg, som faller ned på Sions-bergen. Ty
där beskär HERREN välsignelse, liv till evig tid.

134 En vallfartssång. Upp, välsignen HERREN, alla I
HERRENS tjänare, I som stån om natten i HERRENS
hus. 2 Lyften edra händer upp mot helgedomen och välsignen
HERREN. 3 HERREN välsigne dig från Sion, han som har gjort
himmel och jord.

135 Halleluja! Loven HERRENS namn, loven det, i
HERRENS tjänare, 2 I som stån i HERRENS hus, i
gårdarna till vår Guds hus. 3 Loven HERREN, ty HERREN är
god, lovsjungen hans namn, ty det är ljuvligt. 4 Se, HERREN
har utvalt Jakob åt sig, Israel till sin egendom. 5 Ty jag vet
att HERREN är stor, att vår Herre är förmer än alla gudar. 6
HERREN kan göra allt vad han vill, i himmelen och på jorden,
i haven och i alla djup; 7 han som låter regnskyar stiga upp
från jordens ända, han som låter ljungeldar komma med regn
och för vinden ut ur dess förvaringsrum; 8 han som slog de
förstfödda i Egypten, både människor och boskap; 9 han som
sände tecken och under över dig, Egypten, över Farao och alla
hans tjänare; 10 han som slog stora folk och dräpte mäktiga
konungar: 11 Sihon, amoréernas konung, och Og, konungen
i Basan, med alla Kanaans riken, 12 och gav deras land till
arvedel, till arvedel åt sitt folk Israel. 13 HERRE, ditt namn varar
evinnerligen, HERRE, din åminnelse från släkte till släkte. 14 Ty
HERREN skaffar rätt åt sitt folk, och över sina tjänare förbarmar
han sig. 15 Hedningarnas avgudar äro silver och guld, verk av
människohänder. 16 De hava mun och tala icke, de hava ögon

och se icke, **17** de hava öron och lyssna icke till, och ingen
ande är i deras mun. **18** De som hava gjort dem skola bliva
dem lika, ja, alla som förtrösta på dem. **19** I av Israels hus,
loven HERREN; I av Arons hus, loven HERREN; **20** I av Levis
hus, loven HERREN; I som frukten HERREN, loven HERREN.
21 Lovad vare HERREN från Sion, han som bor i Jerusalem!
Halleluja!

136 Tacken HERREN, ty han är god, ty hans nåd varar
evinnerligen. **2** Tacken gudarnas Gud, ty hans nåd
varar evinnerligen. **3** Tacken herrarnas HERRE, ty hans nåd
varar evinnerligen; **4** honom som allena gör stora under, ty hans
nåd varar evinnerligen; **5** honom som har gjort himmelen med
förstånd, ty hans nåd varar evinnerligen; **6** honom som har
utbrett jorden över vattnen, ty hans nåd varar evinnerligen;
7 honom som har gjort de stora ljusen, ty hans nåd varar
evinnerligen: **8** solen till att råda över dagen, ty hans nåd varar
evinnerligen, **9** månen och stjärnorna till att råda över natten, ty
hans nåd varar evinnerligen; **10** honom som slog Egypten i dess
förstfödda, ty hans nåd varar evinnerligen, **11** och som förde
Israel ut därifrån, ty hans nåd varar evinnerligen, **12** med stark
hand och uträckt arm, ty hans nåd varar evinnerligen; **13** honom
som delade Röda havet itu, ty hans nåd varar evinnerligen, **14**
och lät Israel gå mitt därigenom, ty hans nåd varar evinnerligen,
15 och kringströdde Farao och hans här i Röda havet, ty hans
nåd varar evinnerligen; **16** honom som förde sitt folk genom
öknen, ty hans nåd varar evinnerligen, **17** honom som slog stora
konungar, ty hans nåd varar evinnerligen, **18** och dräpte väldiga
konungar, ty hans nåd varar evinnerligen: **19** Sihon, amoréernas
konung, ty hans nåd varar evinnerligen, **20** och Og, konungen i
Basan, ty hans nåd varar evinnerligen; **21** och som gav deras
land till arvedel, ty hans nåd varar evinnerligen, **22** till arvedel åt
sin tjänare Israel, ty hans nåd varar evinnerligen; **23** honom som
tänkte på oss i vår förnedring, ty hans nåd varar evinnerligen,
24 och som ryckte oss ur våra ovänners våld, ty hans nåd varar
evinnerligen; **25** honom som giver mat åt allt levande, ty hans
nåd varar evinnerligen. **26** Tacken himmelens Gud, ty hans nåd
varar evinnerligen.

137 Vid Babels floder, där sutto vi och gräto, när vi tänkte
på Sion. **2** I pilträden som där voro hängde vi upp våra
harpor. **3** Ty de som höllo oss fångna bådo oss där att sjunga,
och våra plågare bådo oss vara glada: "Sjungen för oss en av
Sions sånger." **4** Huru skulle vi kunna sjunga HERRENS sång i
främmande land? **5** Nej, om jag förgäter dig, Jerusalem, så
förgäte min högra hand sin tjänst. **6** Min tunga låde vid min gom,
om jag upphör att tänka på dig, om jag icke låter Jerusalem vara
min allra högsta glädje. **7** Tänk, HERRE, på Jerusalems dag,
och straffa Edoms barn, dem som ropade: "Riven ned, riven ned
det ända till grunden." **8** Dotter Babel, du ödeläggelsens stad,
säll är den som får vedergälla dig allt vad du har gjort oss. **9**
Säll är den som får gripa dina späda barn och krossa dem mot
klippan.

138 Av David. Jag vill tacka dig av allt mitt hjärta; inför
gudarna vill jag lovsjunga dig. **2** Jag vill tillbedja, vänd
mot ditt heliga tempel, och prisa ditt namn för din nåd och
sanning, ty du har gjort ditt löftesord stort utöver allt vad ditt
namn hade sagt. **3** När jag ropade, svarade du mig; du gav
mig frimodighet, och min själ fick kraft. **4** HERRE, alla jordens
konungar skola tacka dig, när de få höra din muns tal. **5** De
skola sjunga om HERRENS vägar, ty HERRENS ära är stor. **6**
Ja, HERREN är hög, men han ser till det låga, och han känner
den högmodige fjärran ifrån. **7** Om ock min väg går genom
nöd, så behåller du mig vid liv; du räcker ut din hand till värn
mot mina fienders vrede, och din högra hand frälsar mig. **8**
HERREN skall fullborda sitt verk för mig. HERRE, din nåd varar
evinnerligen; övergiv icke dina händers verk.

139 För sångmästaren; av David; en psalm. HERRE, du
utrannsakar mig och känner mig. **2** Evad jag sitter eller
uppstår, vet du det; du förstår mina tankar fjärran ifrån. **3** Evad
jag går eller ligger, utforskar du det, och med alla mina vägar
är du förtrogen. **4** Ty förrän ett ord är på min tunga, se, så
känner du, HERRE, det till fullo. **5** Du omsluter mig på alla sidor
och håller mig i din hand. **6** En sådan kunskap är mig alltför
underbar; den är mig för hög, jag kan icke begripa den. **7** Vart
skall jag gå för din Ande, och vart skall jag fly för ditt ansikte?
8 Fore jag upp till himmelen, så är du där, och bäddade jag
åt mig i dödsriket, se, så är du ock där. **(Sheol h7585)** **9** Toge
jag morgonrodnadens vingar, gjorde jag mig en boning ytterst i
havet, **10** så skulle också där din hand leda mig och din högra
hand fatta mig. **11** Och om jag sade: "Mörker må betäcka mig
och ljuset bliva natt omkring mig", **12** så skulle själva mörkret
icke vara mörkt för dig, natten skulle lysa såsom dagen: ja,
mörkret skulle vara såsom ljuset. **13** Ty du har skapat mina
njurar, du sammanvävde mig i min moders liv. **14** Jag tackar dig
för att jag är danad så övermåttan underbart; ja, underbara
äro dina verk, min själ vet det väl. **15** Benen i min kropp voro
icke förborgade för dig, när jag bereddes i det fördolda, när jag
bildades i jordens djup. **16** Dina ögon sågo mig, när jag ännu
knappast var formad; alla mina dagar blevo uppskrivna i din
bok, de voro bestämda, förrän någon av dem hade kommit. **17**
Huru outgrundliga äro icke för mig dina tankar, o Gud, huru stor
är icke deras mångfald! **18** Skulle jag räkna dem, så vore de
flera än sanden; när jag uppvaknade, vore jag ännu hos dig. **19**
Gud, o att du ville dräpa de ogudaktiga! Ja, måtte de blodgiriga
vika bort ifrån mig, **20** de som tala om dig med ränker i sinnet,
de som hava bragt dina städer i fördärv! **21** Skulle jag icke hata
dem som hata dig, HERRE? Skulle jag icke känna leda vid dem
som stå dig emot? **22** Jag hatar dem med starkaste hat; ja,
mina fiender hava de blivit. **23** Utrannsaka mig, Gud, och känn
mitt hjärta; pröva mig och känn mina tankar, **24** och se till, om
jag är stadd på en olycksväg, och led mig på den eviga vägen.

140 För sångmästaren; en psalm av David. Rädda mig,
HERRE, från onda människor, bevara mig från våldets
män, **2** för dem som uttänka ont i sina hjärtan och dagligen
rota sig samman till strid. **3** De vässa sina tungor likasom
ormar, huggormsgift är inom deras läppar. (Sela) **4** Bevara mig,
HERRE, för de ogudaktigas händer, beskydda mig för våldets
män, som uttänka planer för att bringa mig på fall. **5** Stolta

människor lägga ut för mig snaror och garn; de breda ut nät
invid vägens rand, giller sätta de för mig. (Sela) **6** Jag säger
till HERREN: "Du är min Gud." Lyssna, o HERRE, till mina
böners ljud. **7** HERRE, Herre, du min starka hjälp, du beskärmar
mitt huvud, på stridens dag. **8** Tillstäd icke, HERRE; vad de
ogudaktiga begära; låt deras anslag ej lyckas, de skulle eljest
förhäva sig. (Sela) **9** Över de mäns huvuden, som omringa
mig, må den olycka komma, som deras läppar bereda. **10**
Eldsglöd må regna över dem; må de kastas i eld, i djup som de
ej komma upp ur. **11** En förtalets man skall ej bestå i landet; en
ond våldsman skall jagas, med slag på slag. **12** Jag vet att
HERREN skall utföra den betrycktes sak och skaffa de fattiga
rätt. **13** Ja, de rättfärdiga skola prisa ditt namn och de redliga bo
inför ditt ansikte.

141 En psalm av David. HERRE, jag ropar till dig, skynda
till mig; lyssna till min röst, då jag nu ropar till dig. **2** Min
bön gälle inför dig såsom ett rökoffer, mina händers upplyftande
såsom ett aftonoffer. **3** Sätt, o HERRE, en vakt för min mun,
bevaka mina läppars dörr. **4** Låt icke mitt hjärta vika av till något
ont, till att öva ogudaktighetens gärningar tillsammans med män
som göra vad orätt är; av deras läckerheter vill jag icke äta.
5 Må den rättfärdige slå mig i kärlek och straffa mig; det är
såsom olja på huvudet, och mitt huvud skall icke försmå det. Ty
ännu en tid, så skall min bön uppfyllas, genom att det går dem
illa; **6** deras ledare skola störtas ned utför klippan, och man
skall då höra att mina ord äro ljuvliga. **7** Såsom när man har
plöjt och ristat upp jorden, så ligga våra ben kringströdda vid
dödsrikets rand. **(Sheol h7585)** **8** Ja, till dig, HERRE, Herre, se
mina ögon; till dig tager jag min tillflykt, förkasta icke min själ. **9**
Bevara mig för de snaror som de lägga ut på min väg och för
ogärningsmännens giller. **10** De ogudaktiga falle i sina egna
garn, medan jag går oskadd förbi.

142 En sång av David; en bön, när han var i grottan. Jag
höjer min röst och ropar till HERREN, jag höjer min
röst och beder till HERREN. **2** Jag utgjuter inför honom mitt
bekymmer, min nöd kungör jag för honom. **3** När min ande
försmäktar i mig, är du den som känner min stig. På den väg
där jag skall gå hava de lagt ut snaror för mig. **4** Skåda på
min högra sida och se: där finnes ingen som kännes vid mig.
Ingen tillflykt återstår för mig, ingen finnes, som frågar efter
min själ. **5** Jag ropar till dig, o HERRE, jag säger: "Du är min
tillflykt, min del i de levandes land." **6** Akta på mitt rop, ty jag
är i stort elände; rädda mig från mina förföljare, ty de äro mig
övermäktiga. **7** För min själ ut ur fängelset, så att jag får prisa
ditt namn. Omkring mig skola de rättfärdiga församlas, när du
gör väl mot mig.

143 En psalm av David. HERRE, hör min bön, lyssna till min
åkallan, svara mig i din rättfärdighet, för din trofasthets
skull. **2** Och gå icke till doms med din tjänare, ty inför dig är
ingen levande rättfärdig. **3** Se, fienden förföljer min själ, han
trampar mitt liv till jorden; han lägger mig i mörker såsom de
längesedan döda. **4** Och min ande försmäktar i mig, mitt hjärta
är stelnat i mitt bröst. **5** Jag tänker på forna dagar, jag begrundar
alla dina gärningar, dina händers verk eftersinnar jag. **6** Jag
uträcker mina händer till dig; såsom ett törstigt land längtar min
själ efter dig. (Sela) **7** HERRE, skynda att svara mig, ty min
ande förgås; dölj icke ditt ansikte för mig, må jag ej varda lik
dem som hava farit ned i graven. **8** Låt mig bittida förnimma din
nåd, ty jag förtröstar på dig. Kungör mig den väg som jag bör
vandra, ty till dig upplyfter jag min själ. **9** Rädda mig från mina
fiender, HERRE; hos dig söker jag skygd. **10** Lär mig att göra
din vilja, ty du är min Gud; din gode Ande lede mig på jämn
mark. **11** HERRE, behåll mig vid liv för ditt namns skull; tag
min själ ut ur nöden för din rättfärdighets skull. **12** Utrota mina
fiender för din nåds skull, och förgör alla dem som tränga min
själ; ty jag är din tjänare.

144 Av David. Lovad vare HERREN, min klippa, han som
lärde mina armar att kriga, mina händer att strida; **2**
min nåds Gud och min borg, mitt värn och min räddare, min
sköld och min tillflykt, han som lägger mitt folk under mig. **3**
HERRE, vad är en människa, att du vill veta av henne, en
människoson, att du tänker på honom? **4** En människa är lik en
fläkt, hennes dagar såsom en försvinnande skugga. **5** HERRE,
sänk din himmel och far ned, rör vid bergen, så att de ryka. **6** Låt
ljungeldar ljunga och skingra dem, skjut dina pilar och förvirra
dem. **7** Räck ut dina händer från höjden, fräls mig och rädda
mig ur de stora vattnen, ur främlingarnas hand, **8** vilkas mun
talar lögn och vilkas högra hand är en falskhetens hand. **9** Gud,
en ny sång vill jag sjunga till din ära, till tiosträngad psaltare
vill jag lovsjunga dig, **10** dig som giver seger åt konungarna,
dig som frälste din tjänare David från det onda svärdet. **11**
Fräls mig och rädda mig ur främlingarnas hand, vilkas mun
talar lögn, och vilkas högra hand är en falskhetens hand. **12**
När våra söner stå i sin ungdom såsom högväxta plantor, våra
döttrar lika hörnstoder, huggna såsom för palatser; **13** när våra
visthus äro fulla och skänka förråd på förråd; när våra får öka
sig tusenfalt, ja, tiotusenfalt på våra utmarker; **14** när våra oxar
gå rikt lastade; när ingen rämna har brutits i muren och ingen
nödgas draga ut såsom fånge, när intet klagorop höres på våra
gator -- **15** saligt är det folk som det så går; ja, saligt är det folk
vars Gud HERREN är.

145 En lovsång av David. Jag vill upphöja dig, min Gud,
du konung, och lova ditt namn alltid och evinnerligen.
2 Jag vill dagligen lova dig och prisa ditt namn alltid och
evinnerligen. **3** Stor är HERREN och högtlovad, ja, hans storhet
är outrannsaklig. **4** Det ena släktet prisar för det andra dina verk,
de förkunna dina väldiga gärningar. **5** Ditt majestäts härlighet
och ära vill jag begrunda och dina underfulla verk. **6** Man skall
tala om dina fruktansvärda gärningars makt; dina storverk skall
jag förtälja. **7** Man skall utbreda ryktet om din stora godhet och
jubla över din rättfärdighet. **8** Nådig och barmhärtig är HERREN,
långmodig och stor i mildhet. **9** HERREN är god mot alla och
förbarmar sig över alla sina verk. **10** Alla dina verk, HERRE,
skola tacka dig, och dina fromma skola lova dig. **11** De skola
tala om ditt rikes ära, och din makt skola de förkunna. **12** Så
skola de kungöra för människors barn dina väldiga gärningar
och ditt rikes ära och härlighet. **13** Ditt rike är ett rike för alla

evigheter, och ditt herradöme varar från släkte till släkte. **14** HERREN uppehåller alla dem som äro på väg att falla, och han upprättar alla nedböjda. **15** Allas ögon vänta efter dig, och du
giver dem deras mat i rätt tid. **16** Du upplåter din hand och
mättar allt levande med nåd. **17** HERREN är rättfärdig i alla
sina vägar och nådig i alla sina verk. **18** HERREN är nära alla
dem som åkalla honom, alla dem som åkalla honom uppriktigt.
19 Han gör vad de gudfruktiga begära och hör deras rop och
frälsar dem. **20** HERREN bevarar alla dem som älska honom,
men alla ogudaktiga skall han förgöra. **21** Min mun skall uttala
HERREN lov, och allt kött skall prisa hans heliga namn alltid och
evinnerligen.

146 Halleluja! Lova HERREN, min själ. **2** Jag vill lova
HERREN, så länge jag lever, jag vill lovsjunga min
Gud, så länge jag är till. **3** Förliten eder icke på furstar, icke
på en människoson, han kan icke hjälpa. **4** Hans ande måste
sin väg, han vänder tillbaka till den jord varav han är kommen;
då varda hans anslag om intet. **5** Säll är den vilkens hjälp är
Jakobs Gud, den vilkens hopp står till HERREN, hans Gud, **6**
till honom som har gjort himmelen och jorden och havet och
allt vad i dem är, till honom som håller tro evinnerligen, **7** som
skaffar rätt åt de förtryckta, som giver bröd åt de hungrande.
HERREN löser de fångna, **8** HERREN öppnar de blindas ögon,
HERREN upprättar de nedböjda, HERREN älskar de rättfärdiga,
9 HERREN bevarar främlingar, faderlösa och änkor uppehåller
han; men de ogudaktigas väg vänder han i villa. **10** HERREN
är konung evinnerligen, din Gud, Sion, från släkte till släkte.
Halleluja!

147 Halleluja! Ja, det är gott att lovsjunga vår Gud, ja, det
är ljuvligt; lovsång höves oss. **2** HERREN är den som
bygger upp Jerusalem, Israels fördrivna samlar han tillhopa.
3 Han helar dem som hava förkrossade hjärtan, och deras
sår förbinder han. **4** Han bestämmer stjärnornas mängd, han
nämner dem alla vid namn. **5** Vår Herre är stor och väldig i
kraft, hans förstånd har ingen gräns. **6** HERREN uppehåller
de ödmjuka, men de ogudaktiga slår han till jorden. **7** Höjen
sång till HERREN med tacksägelse, lovsjungen vår Gud till
harpa, **8** honom som betäcker himmelen med moln, honom som
bereder regn åt jorden, honom som låter gräs skjuta upp på
bergen, **9** honom som giver föda åt djuren, åt korpens ungar
som ropa. **10** Han har icke sin lust i hästens styrka, hans behag
står ej till mannens snabbhet. **11** HERRENS behag står till
dem som frukta honom, till dem som hoppas på hans nåd. **12**
Jerusalem, prisa HERREN; Sion, lova din Gud. **13** Ty han har
gjort bommarna för dina portar fasta; han har välsignat dina
barn i dig. **14** Han skaffar dina gränser frid, han mättar dig med
bästa vete. **15** Han låter sitt tal gå ut till jorden, hans ord löper
åstad med hast. **16** Han låter snö falla såsom ull, rimfrost strör
han ut såsom aska. **17** Han kastar sitt hagel såsom smulor; vem
kan bestå för hans frost? **18** Åter sänder han sitt ord, då smälter
det frusna; sin vind låter han blåsa, då strömmar vatten. **19**
Han har förkunnat för Jakob sitt ord, för Israel sina stadgar och
rätter. **20** Så har han icke gjort för något hednafolk; och hans
rätter, dem känna de icke. Halleluja!

148 Halleluja! Loven HERREN från himmelen, loven honom
i höjden. **2** Loven honom, alla hans änglar, loven
honom, all hans här. **3** Loven honom, sol och måne, loven
honom, alla lysande stjärnor. **4** Loven honom, I himlars himlar
och I vatten ovan himmelen. **5** Ja, de må lova HERRENS namn,
ty han bjöd, och de blevo skapade. **6** Och han gav dem deras
plats för alltid och för evigt; han gav dem en lag, och ingen
överträder den. **7** Loven HERREN från jorden, I havsdjur och
alla djup, **8** eld och hagel, snö och töcken, du stormande vind,
som uträttar hans befallning, **9** I berg och alla höjder, I fruktträd
och alla cedrar, **10** I vilda djur och all boskap, I kräldjur och
bevingade fåglar, **11** I jordens konungar och alla folk, I furstar
och alla domare på jorden, **12** I ynglingar, så ock I jungfrur, I
gamle med de unga. **13** Ja, de må lova HERRENS namn, ty
hans namn allena är högt, hans majestät når över jorden och
himmelen. **14** Och han har upphöjt ett horn åt sitt folk -- ett
ämne till lovsång för alla hans fromma, för Israels barn, det folk
som står honom nära. Halleluja!

149 Halleluja! Sjungen till HERRENS ära en ny sång, hans
lov i de frommas församling. **2** Israel glädje sig över sin
skapare, Sions barn fröjde sig över sin konung. **3** Må de lova
hans namn under dans, till puka och harpa må de lovsjunga
honom. **4** Ty HERREN har behag till sitt folk, han smyckar de
ödmjuka med frälsning. **5** De fromma fröjde sig och give honom
ära, de juble på sina läger. **6** Guds lov skall vara i deras mun
och ett tveeggat svärd i deras hand, **7** för att utkräva hämnd på
hedningarna och hemsöka folken med tuktan, **8** för att binda
deras konungar med kedjor och deras ädlingar med järnbojor,
9 för att utföra på dem den dom som är skriven. En härlighet
bliver det för alla hans fromma. Halleluja!

150 Halleluja! Loven Gud i hans helgedom, loven honom
i hans makts fäste. **2** Loven honom för hans väldiga
gärningar, loven honom efter hans stora härlighet **3** Loven honom
med basunklang, loven honom med psaltare och harpa. **4** Loven
honom med puka och dans, loven honom med strängaspel och
pipa. **5** Loven honom med ljudande cymbaler, loven honom
med klingande cymbaler. **6** Allt vad anda har love HERREN.
Halleluja!

Ordspråksboken

1 Detta är Salomos ordspråk, Davids sons, Israels konungs.
2 Av dem kan man lära vishet och tukt, **3** så ock att förstå
förståndigt tal. Av dem kan man undfå tuktan till insikt och lära
rättfärdighet, rätt och redlighet. **4** De kunna giva åt de fåkunniga
klokhet, åt den unge kunskap och eftertänksamhet. **5** Genom
att höra på dem förökar den vise sin lärdom och förvärvar den
förståndige rådklokhet. **6** Av dem lär man förstå ordspråk och
djupsinnigt tal, de vises ord och deras gåtor. **7** HERRENS
fruktan är begynnelsen till kunskap; vishet och tuktan föraktas
av oförnuftiga. **8** Hör, min son, din faders tuktan, och förkasta
icke din moders undervisning. **9** Ty sådant är en skön krans för
ditt huvud och en kedja till prydnad för din hals. **10** Min son, om
syndare locka dig, så följ icke. **11** Om de säga: "Kom med oss;
vi vilja lägga oss på lur efter blod, sätta försåt för de oskyldiga,
utan sak; **12** såsom dödsriket vilja vi uppsluka dem levande,
friska och sunda, såsom fore de ned i graven; **(Sheol h7585)** **13**
allt vad dyrbart är skola vi vinna, vi skola fylla våra hus med
byte; **14** dela du med oss vår lott, alla skola vi hava samma
pung" -- **15** då, min son, må du ej vandra samma väg som de.
Nej, håll din fot ifrån deras stig, **16** ty deras fötter hasta till vad
ont är, och äro snara, när det gäller att utgjuta blod. **17** Ty väl är
det fåfängt, då man vill fånga fåglar, att breda ut nätet i hela
flockens åsyn. **18** Men dessa ligga på lur efter sitt eget blod, de
sätta försåt för sina egna liv. **19** Så går det envar som söker
orätt vinning: sin egen herre berövar den livet. **20** Visheten
höjer sitt rop på gatan, på torgen låter hon höra sin röst. **21** I
bullrande gathörn predikar hon; där portarna i staden öppna
sig, där talar hon sina ord: **22** Huru länge, I fåkunnige, skolen I
älska fåkunnighet? Huru länge skola bespottarna hava sin lust i
bespottelse och dårarna hata kunskap? **23** Vänden om och
akten på min tillrättavisning; se, då skall jag låta min ande flöda
för eder jag skall låta eder förnimma mina ord. **24** Eftersom I
icke villen höra, när jag ropade, eftersom ingen aktade på, när
jag räckte ut min hand, **25** eftersom I läten allt mitt råd fara och
icke villen veta av min tillrättavisning **26** därför skall ock jag le
vid eder ofärd och bespotta, när det kommer, som I frukten,
27 ja, när det I frukten kommer såsom ett oväder, när ofärden
nalkas eder såsom en storm och över eder kommer nöd och
ångest. **28** Då skall man ropa till mig, men jag skall icke svara,
man skall söka mig, men icke finna mig. **29** Därför att de hatade
kunskap och icke funno behag i HERRENS fruktan, **30** ej heller
ville följa mitt råd, utan föraktade all min tillrättavisning, **31** därför
skola de få äta sina gärningars frukt och varda mättade av sina
egna anslag. **32** Ty av sin avfällighet skola de fåkunniga dräpas.
och genom sin säkerhet skola dårarna förgås. **33** Men den som
hör mig, han skall bo i trygghet och vara säker mot olyckans
skräck.

2 Min son, om du tager emot mina ord och gömmer mina bud
inom dig, **2** så att du låter ditt öra akta på visheten och böjer
ditt hjärta till klokheten, **3** ja, om du ropar efter förståndet och
höjer din röst till att kalla på klokheten, **4** Om du söker efter
henne såsom efter silver och letar efter henne såsom efter
en skatt, **5** då skall du förstå HERRENS fruktan, och Guds
kunskap skall du då finna. **6** Ty HERREN är den som giver
vishet; från hans mun kommer kunskap och förstånd. **7** Åt de
redliga förvarar han sällhet, han är en sköld för dem som vandra
i ostrafflighet, **8** ty han beskyddar det rättas stigar, och sina
frommas väg bevarar han. **9** Då skall du förstå rättfärdighet och
rätt och redlighet, ja, det godas alla vägar. **10** Ty visheten skall
draga in i ditt hjärta och kunskapen kännas ljuvlig för din själ, **11**
eftertänksamheten skall vaka över dig, klokheten skall beskydda
dig. **12** Så skall hon rädda dig från de ondas väg, från män som
tala vad vrångt är, **13** från dem som hava övergivit det rättas
stigar. för att färdas på mörkrets vägar, **14** från dem som glädjas
att göra om och fröjda sig åt ondskans vrånga väsen, **15** från
dem som gå på krokiga stiga och vandra på förvända vägar. **16**
Så skall hon rädda dig ifrån främmande kvinnor, från din nästas
hustru, som talar hala ord, **17** från henne som har övergivit sin
ungdoms vän och förgätit sin Guds förbund. **18** Ty en sådan
sjunker med sitt hus ned i döden, och till skuggornas boning
leda hennes stigar. **19** Ingen som har gått in till henne vänder
åter Och hittar tillbaka till livets vägar. **20** Ja, så skall du vandra
på de godas väg och hålla dig på de rättfärdigas stigar. **21** Ty
de redliga skola förbliva boende i landet och de ostraffliga få
stanna kvar däri. **22** Men de ogudaktiga skola utrotas ur landet
och de trolösa ryckas bort därur.

3 Min son, förgät icke min undervisning, och låt ditt hjärta
bevara mina bud. **2** Ty långt liv och många levnadsår och
frid, mer och mer, skola de bereda dig. **3** Låt godhet och sanning
ej vika ifrån dig; bind dem omkring din hals, skriv dem på ditt
hjärtas tavla; **4** så skall du finna nåd och få gott förstånd, i
Guds och i människors ögon. **5** Förtrösta på HERREN av allt
ditt hjärta, och förlita dig icke på ditt förstånd. **6** På alla dina
vägar må du akta på honom, så skall han göra dina stigar
jämna. **7** Håll dig icke själv för vis; frukta HERREN, och fly
det onda. **8** Det skall vara ett hälsomedel för din kropp och
en vederkvickelse för benen däri. **9** Ära HERREN med dina
ägodelar! och med förstlingen av all din gröda, **10** så skola dina
lador fyllas med ymnighet, och av vinmust skola dina pressar
flöda över. **11** Min son, förkasta icke HERRENS tuktan, och
förargas icke, när du agas av honom. **12** Ty den HERREN
älskar, den agar han, likasom en fader sin son, som han har kär.
13 Säll är den människa som har funnit visheten, den människa
som undfår förstånd. **14** Ty bättre är att förvärva henne än att
förvärva silver, och den vinning hon giver är bättre än guld. **15**
Dyrbarare är hon än pärlor; allt vad härligt du äger går ej upp
emot henne. **16** Långt liv bär hon i sin högra hand, i sin vänstra
rikedom och ära. **17** Hennes vägar äro ljuvliga vägar, och alla
hennes stigar äro trygga. **18** Ett livets träd är hon för dem som
få henne fatt, och sälla må de prisa, som hålla henne kvar. **19**
Genom vishet har HERREN lagt jordens grund, himmelen har
han berett med förstånd. **20** Genom hans insikt bröto djupens
vatten fram, och genom den låta skyarna dagg drypa ned. **21**
Min son, låt detta icke vika ifrån dina ögon, tag klokhet och
eftertänksamhet i akt; **22** så skola de lända din själ till liv bliva
ett smycke för din hals. **23** Då skall du vandra din väg fram i
trygghet, och din fot skall du då icke stöta. **24** När du lägger dig,

skall intet förskräcka dig, och sedan du har lagt dig, skall du
sova sött. **25** Du behöver då ej frukta för plötslig skräck, ej för
ovädret, när det kommer över de ogudaktiga. **26** Ty HERREN
skall då vara ditt hopp, och han skall bevara din fot för snaran.
27 Neka icke den behövande din hjälp, är det står i din makt att
giva den. **28** Säg icke till din nästa: "Gå din väg och kom igen; i
morgon vill jag giva dig", fastän du kunde strax. **29** Stämpla intet
ont mot din nästa, när han menar sig bo trygg i din närhet. **30**
Tvista icke med någon utan sak, då han icke har gjort dig något
ont. **31** Avundas icke den orättrådige, och finn ej behag i någon
av hans vägar. **32** Ty en styggelse för HERREN är den vrånge,
men med de redliga har han sin umgängelse. **33** HERRENS
förbannelse vilar över den ogudaktiges hus, men de rättfärdigas
boning välsignar han. **34** Har han att skaffa med bespottare, så
bespottar också han; men de ödmjuka giver han nåd. **35** De
visa få ära till arvedel, men dårarna få uppbära skam.

4 Hören, I barn, en faders tuktan, och akten därpå, så att I lären
förstånd. **2** Ty god lärdom giver jag eder; min undervisning
mån I icke låta fara. **3** Ty själv har jag varit barn och haft
en fader, varit späd och för min moder ende sonen. **4** Då
undervisade han mig och sade till mig: Låt ditt hjärta hålla fast
vid mina ord; bevara mina bud, så får du leva. **5** Sök förvärva
vishet, sök förvärva förstånd, förgät icke min muns tal och vik
icke därifrån. **6** Övergiv henne icke, så skall hon bevara dig;
älska henne, så skall hon beskydda dig. **7** Vishetens begynnelse
är: "Sök förvärva vishet"; ja, för allt ditt förvärv sök förvärva
förstånd. **8** Akta henne högt, så skall hon upphöja dig; hon skall
göra dig ärad, om du sluter henne i din famn. **9** Hon skall sätta
på ditt huvud en skön krans; en ärekrona skall hon räcka åt dig.
10 Hör, min son, och tag emot mina ord, så skola dina levnadsår
bliva många. **11** Om vishetens väg undervisar jag dig, jag leder
dig på det rättas stigar. **12** När du går, skall sedan intet vara till
hinder för dina steg, och när du löper, skall du icke falla; **13** håll
blott oavlåtligt fast vid min tuktan; bevara henne, ty hon är ditt
liv. **14** Träd icke in på de ogudaktigas stig, och skrid icke fram
på de ondas väg. **15** Undfly den, gå ej in på den, vik av ifrån
den och gå undan. **16** Ty de kunna icke sova, om de ej få göra
vad ont är, sömnen förtages dem, om de ej få vålla någons fall.
17 Ja, ogudaktighet är det bröd som de äta, och våld är det vin
som de dricka. **18** De rättfärdigas stig är lik gryningens ljus,
som växer i klarhet, till dess dagen når sin höjd; **19** men de
ogudaktigas väg är såsom tjocka mörkret: de märka icke det
som skall vålla deras fall. **20** Min son, akta på mitt tal, böj ditt
öra till mina ord. **21** Låt dem icke vika ifrån dina ögon, bevara
dem i ditt hjärtas djup. **22** Ty de äro liv för envar som finner
dem, och en läkedom för hela hans kropp. **23** Framför allt som
skall bevaras må du bevara ditt hjärta, ty därifrån utgår livet.
24 Skaffa bort ifrån dig munnens vrånghet, och låt läpparnas
falskhet vara fjärran ifrån dig. **25** Låt dina ögon skåda rätt framåt
och dina blickar vara riktade rakt ut. **26** Akta på den stig där din
fot går fram, och låt alla dina vägar vara rätta. **27** Vik ej av, vare
sig till höger eller till vänster, vänd din fot bort ifrån vad ont är.

5 Min son, akta på min vishet, böj ditt öra till mitt förstånd,
2 så att du bevarar eftertänksamhet och låter dina läppar
taga kunskap i akt. **3** Se, av honung drypa en trolös kvinnas
läppar, och halare än olja är hennes mun. **4** Men på sistone
bliver hon bitter såsom malört och skarp såsom ett tveeggat
svärd. **5** Hennes fötter styra nedåt mot döden till dödsriket
draga hennes steg. **(Sheol h7585)** **6** Livets väg vill hon ej akta på;
hennes stigar äro villostigar, fastän hon ej vet det. **7** Så hören
mig nu, I barn, och viken icke ifrån min muns tal. **8** Låt din väg
vara fjärran ifrån henne, och nalkas icke dörren till hennes hus.
9 Må du ej åt andra få offra din ära, ej dina år åt en som hämnas
grymt; **10** må icke främmande få mätta sig av ditt gods och dina
mödors frukt komma i en annans hus, **11** så att du själv på
sistone måste sucka, när ditt hull och ditt kött är förtärt. **12** och
säga: "Huru kunde jag så hata tuktan, huru kunde mitt hjärta
så förakta tillrättavisning! **13** Varför lyssnade jag icke till mina
lärares röst, och böjde icke mitt öra till dem som ville undervisa
mig? **14** Föga fattas nu att jag har drabbats av allt vad ont är,
mitt i församling och menighet. **15** Drick vatten ur din egen
brunn det vatten som rinner ur din egen källa. **16** Icke vill du att
dina flöden skola strömma ut på gatan, dina vattenbäckar på
torgen? **17** Nej, dig allena må de tillhöra, och ingen främmande
jämte dig. **18** Din brunn må vara välsignad, och av din ungdoms
hustru må du hämta din glädje; **19** hon, den älskliga hinden, den
täcka gasellen, hennes barm förnöje dig alltid, i hennes kärlek
finne du ständig din lust. **20** Min son, icke skall du hava din lust i
en främmande kvinna? Icke skall du sluta din nästas hustru
i din famn? **21** Se, för HERRENS ögon ligga var människas
vägar blottade, och på alla hennes stigar giver han akt. **22** Den
ogudaktige fångas av sina egna missgärningar och fastnar i sin
egen synds snaror. **23** Han måste dö, därför att han icke lät
tukta sig; ja, genom sin stora dårskap kommer han på fall.

6 Min son, om du har gått i borgen för din nästa och givit
ditt handslag för en främmande, **2** om du har blivit bunden
genom din muns tal, ja, fångad genom din muns tal, **3** då, min
son, må du göra detta för att rädda dig, eftersom du har kommit
i din nästas våld: gå och kasta dig ned för honom och ansätt
honom, **4** unna dina ögon ingen sömn och dina ögonlock ingen
slummer. **5** Sök räddning såsom en gasell ur jägarens våld, och
såsom en fågel ur fågelfängarens våld. **6** Gå bort till myran, du
late; se huru hon gör, och bliv vis. **7** Hon har ingen furste över
sig, ingen tillsyningsman eller herre; **8** dock bereder hon om
sommaren sin föda och samlar under skördetiden in sin mat. **9**
Huru länge vill du ligga, du late? När vill du stå upp ifrån din
sömn? **10** Ja, sov ännu litet, slumra ännu litet, lägg ännu litet
händerna i kors för att vila, **11** så skall fattigdomen komma över
dig såsom en rövare och armodet såsom en väpnad man. **12**
En fördärvlig människa, ja, en ogärningsman är den som går
omkring med vrånghet i munnen, **13** som blinkar med ögonen,
skrapar med fötterna, giver tecken med fingrarna. **14** Svek
bär en sådan i sitt hjärta, ont bringar han alltid å bane, trätor
kommer han åstad. **15** Därför skall ofärd plötsligt komma över
honom; oförtänkt varder han krossad utan räddning. **16** Sex ting
är det som HERREN hatar, ja, sju äro styggelser för hans själ
17 stolta ögon, en lögnaktig tunga, händer som utgjuta oskyldigt
blod, **18** ett hjärta som hopsmider fördärvliga anslag, fötter

som äro snara till att löpa efter vad ont är, **19** den som främjar
lögn genom falskt vittnesbörd, och den som vållar trätor mellan
bröder. **20** Min son, bevara din faders bud, och förkasta icke din
moders undervisning. **21** Hav dem alltid bundna vid ditt hjärta,
fäst dem omkring din hals. **22** När du går, må de leda dig, när
du ligger, må de vaka över dig, och när du vaknar upp, må
de tala till dig. **23** Ty budet är en lykta och undervisningen ett
ljus, och tillrättavisningar till tukt äro en livets väg. **24** De kunna
bevara dig för onda kvinnor, för din nästas hustrus hala tunga.
25 Hav icke begärelse i ditt hjärta till hennes skönhet, och låt
henne icke fånga dig med sina blickar. **26** Ty för skökan måste
du lämna din sista brödkaka, och den gifta kvinnan går på jakt
efter ditt dyra liv. **27** Kan väl någon hämta eld i sitt mantelveck
utan att hans kläder bliva förbrända? **28** Eller kan någon gå på
glödande kol, utan att hans fötter varda svedda? **29** Så sker ock
med den som går in till sin nästas hustru; ostraffad bliver ingen
som kommer vid henne. **30** Föraktar man icke tjuven som stjäl
för att mätta sitt begär, när han hungrar? **31** Och han måste ju,
om han ertappas, betala sjufalt igen och giva allt vad han äger i
sitt hus. **32** Så är ock den utan förstånd, som förför en annans
hustru; ja, en självspilling är den som sådant gör. **33** Plåga och
skam är vad han vinner, och hans smälek utplånas icke. **34** Ty
svartsjuk är mannens vrede, och han skonar icke på hämndens
dag; **35** lösepenning aktar han alls icke på, och bryr sig ej om
att du bjuder stora skänker.

7 Min son, tag vara på mina ord, och göm mina bud inom dig.
2 Håll mina bud, så får du leva, och bevara min undervisning
såsom din ögonsten. **3** Bind dem vid dina fingrar, skriv dem på
ditt hjärtas tavla. **4** Säg till visheten: "Du är min syster", och kalla
förståndet din förtrogna, **5** så att de bevara dig för främmande
kvinnor, för din nästas hustru, som talar hala ord. **6** Ty ut genom
fönstret i mitt hus, fram genom gallret där blickade jag; **7** då
såg jag bland de fåkunniga, jag blev varse bland de unga en
yngling utan förstånd. **8** Han gick fram på gatan invid hörnet
där hon bodde, på vägen till hennes hus skred han fram, **9**
skymningen, på aftonen av dagen, nattens dunkel, när mörker
rådde **10** Se, då kom där en kvinna honom till mötes; hennes
dräkt var en skökas, och hennes hjärta illfundigt. **11** Yster och
lättsinnig var hon, hennes fötter hade ingen ro i hennes hus. **12**
Än var hon på gatan, än var hon på torgen vid vart gathörn stod
hon på lur. **13** Hon tog nu honom fatt och kysste honom och
sade till honom med fräckhet i sin uppsyn: **14** "Tackoffer har jag
haft att frambära; i dag har jag fått infria mina löften. **15** Därför
gick jag ut till att möta dig jag ville söka upp dig, och nu ha
jag funnit dig. **16** Jag har bäddat min säng med sköna täcken,
med brokigt linne från Egypten. **17** Jag har bestänkt min bädd
med myrra, med aloe och med kanel. **18** Kom, låt oss förnöja
oss med kärlek intill morgonen, och förlusta oss med varandra
i älskog. **19** Ty min man är nu icke hemma han har rest en
lång väg bort. **20** Sin penningpung tog han med sig; först vid
fullmånstiden kommer han hem." **21** Så förleder hon honom
med allahanda fagert tal; genom sina läppars halhet förför hon
honom. **22** Han följer efter henne med hast, lik oxen som går
för att slaktas, och lik fången som föres bort till straffet för sin
dårskap; **23** ja, han följer, till dess pilen genomborrar hans lever,
lik fågeln som skyndar till snaran, utan att förstå att det gäller
dess liv. **24** Så hören mig nu, I barn, och given akt på min muns
tal. **25** Låt icke ditt hjärta vika av till hennes vägar, och förvilla
dig ej in på hennes stigar. **26** Ty många som ligga slagna äro
fällda av henne, och stor är hopen av dem hon har dräpt. **27**
Genom hennes hus gå dödsrikets vägar, de som föra nedåt till
dödens kamrar. **(Sheol h7585)**

8 Hör, visheten ropar, och förståndet höjer sin röst. **2** Uppe
på höjderna står hon, vid vägen, där stigarna mötas. **3** Invid
portarna, vid ingången till staden där man träder in genom
dörrarna, höjer hon sitt rop: **4** Till eder, I man, vill jag ropa,
och min röst skall utgå till människors barn. **5** Lären klokhet, I
fåkunnige, och I dårar, lären förstånd. **6** Hören, ty om höga ting
vill jag tala, och mina läppar skola upplåta sig till att säga vad
rätt är. **7** Ja, sanning skall min mun tala, en styggelse för mina
läppar är ogudaktighet. **8** Rättfärdiga äro alla min muns ord;
i dem finnes intet falskt eller vrångt. **9** De äro alla sanna för
den förståndige och rätta för dem som hava funnit kunskap.
10 Så tagen emot min tuktan hellre än silver, och kunskap
hellre än utvalt guld. **11** Ty visheten är bättre än pärlor; allt vad
härligt som finnes går ej upp emot henne. **12** Jag, visheten,
är förtrogen med klokheten, och jag råder över eftertänksam
insikt. **13** Att frukta HERREN är att hata det onda; ja, högfärd,
högmod, en ond vandel och en ränkfull mun, det hatar jag. **14**
Hos mig finnes råd och utväg; jag är förstånd, hos mig är makt.
15 Genom mig regera konungarna och stadga furstarna vad rätt
är. **16** Genom mig härska härskarna och hövdingarna, ja, alla
domare på jorden. **17** Jag älskar dem som älska mig, och de
som söka mig, de finna mig. **18** Rikedom och ära vinnas hos
mig, ädla skatter och rättfärdighet. **19** Min frukt är bättre än guld,
ja, finaste guld och den vinning jag skänker bättre än utvalt
silver. **20** På rättfärdighetens väg går jag fram, mitt på det rättas
stigar, **21** till att giva dem som älska mig en rik arvedel och till
att fylla deras förrådshus. **22** HERREN skapade mig såsom sitt
förstlingsverk, i urminnes tid, innan han gjorde något annat. **23**
Från evighet är jag insatt, från begynnelsen, ända ifrån jordens
urtidsdagar. **24** Innan djupen voro till, blev jag född, innan källor
ännu funnos, fyllda med vatten **25** Förrän bergens grund var
lagd, förrän höjderna funnos, blev jag född, **26** när han ännu icke
hade skapat land och mark, ej ens det första av jordkretsens
stoft. **27** När han beredde himmelen, var jag tillstädes, när
han spände ett valv över djupet, **28** när han fäste skyarna i
höjden, när djupets källor bröto fram med makt, **29** när han
satte för havet dess gräns, så att vattnet icke skulle överträda
hans befallning, när han fastställde jordens grundvalar -- **30** då
fostrades jag såsom ett barn hos honom, då hade jag dag efter
dag min lust och min lek inför hans ansikte beständigt; **31** jag
hade min lek på hans jordkrets och min lust bland människors
barn. **32** Så hören mig nu, I barn, ty saliga äro de som hålla
mina vägar. **33** Hören tuktan, så att I bliven visa, ja, låten henne
icke fara. **34** Säll är den människa som hör mig, så att hon
vakar vid mina dörrar dag efter dag håller vakt vid dörrposterna
i mina portar. **35** Ty den som finner mig, han finner livet och

undfår nåd från HERREN. **36** Men den som går miste om mig
han skadar sig själv; alla de som hata mig, de älska döden.

9 Visheten har byggt sig ett hus, hon har huggit ut sitt sjutal av
pelare. **2** Hon har slaktat sin boskap, blandat sitt vin, hon har
jämväl dukat sitt bord **3** Sina tjänarinnor har hon utsänt och
låter ropa ut sin bjudning uppe på stadens översta höjder: **4**
"Den som är fåkunnig, han komme hit." Ja, till den oförståndige
säger hon så: **5** "Kommen och äten av mitt bröd, och dricken
av vinet som jag har blandat. **6** Övergiven eder fåkunnighet,
så att I fån leva, och gån fram på förståndets väg. **7** (Den
som varnar en bespottare, han får skam igen, och den som
tillrättavisar en ogudaktig får smälek därav. **8** Tillrättavisa icke
bespottaren, på det att han icke må hata dig; tillrättavisa den
som är vis, så skall han älska dig. **9** Giv åt den vise, så bliver
han ännu visare; undervisa den rättfärdige, så lär han än mer.
10 HERRENS fruktan är vishetens begynnelse, och att känna
den Helige är förstånd.) **11** Ty genom mig skola dina dagar
bliva många och levnadsår givas dig i förökat mått. **12** Är du
vis, så är din vishet dig själv till gagn, och är du en bespottare,
så umgäller du det själv allena." **13** En dåraktig, yster kvinna
är fåkunnigheten, och intet förstå hon. **14** Hon har satt sig vid
ingången till sitt hus, på sin stol, högt uppe i staden, **15** för att
ropa ut sin bjudning till dem som färdas på vägen, dem som där
vandra sin stig rätt fram: **16** "Den som är fåkunnig, han komme
hit." Ja, till den oförståndige säger hon så: **17** "Stulet vatten är
sött, bröd i lönndom smakar ljuvligt." **18** han vet icke att det bär
till skuggornas boning, hennes gäster hamna i dödsrikets djup. -
--- **(Sheol h7585)**

10 Detta är Salomos ordspråk. En vis son gör sin fader
glädje, men en dåraktig son är sin moders bedrövelse. **2**
Ogudaktighetens skatter gagna till intet men rättfärdigheten
räddar från döden. **3** HERREN lämnar ej den rättfärdiges hunger
omättad, men de ogudaktigas lystnad avvisar han. **4** Fattig
bliver den som arbetar med lat hand, men de idogas hand
skaffar rikedom. **5** En förståndig son samlar om sommaren,
men en vanartig son sover i skördetiden. **6** Välsignelser komma
över den rättfärdiges huvud, men de ogudaktigas mun gömmer
på orätt. **7** Den rättfärdiges åminnelse lever i välsignelse, men
de ogudaktigas namn multnar bort. **8** Den som har ett vist hjärta
tager emot tillsägelser, men den som har oförnuftiga läppar
går till sin undergång. **9** Den som vandrar i ostrafflighet, han
vandrar trygg, men den som går vrånga vägar, han bliver röjd.
10 Den som blinkar med ögonen, han kommer ont åstad, och
den som har oförnuftiga läppar går till sin undergång. **11** Den
rättfärdiges mun är en livets källa, men de ogudaktigas mun
gömmer på orätt. **12** Hat uppväcker trätor, men kärlek skyler allt
som är brutet. **13** På den förståndiges läppar finner man vishet,
men till den oförståndiges rygg hör ris. **14** De visa gömma på
sin kunskap, men den oförnuftiges mun är en överhängande
olycka. **15** Den rikes skatter äro honom en fast stad, men de
armas fattigdom är deras olycka. **16** Den rättfärdiges förvärv
bliver honom till liv; den ogudaktiges vinning bliver honom till
synd. **17** Att taga vara på tuktan är vägen till livet, men den som
ej aktar på tillrättavisning, han far vilse. **18** Den som gömmer på
hat är en lögnare med sina läppar, och den som utsprider förtal,
han är en dåre. **19** Där många ord äro bliver överträdelse icke
borta; men den som styr sina läppar, han är förståndig. **20** Den
rättfärdiges tunga är utvalt silver, men de ogudaktigas förstånd
är föga värt. **21** Den rättfärdiges läppar vederkvicka många, men
de oförnuftiga dö genom brist på förstånd. **22** Det är HERRENS
välsignelse som giver rikedom, och egen möda lägger intet därtill
23 Dårens fröjd är att öva skändlighet, men den förståndiges
är att vara vis. **24** Vad den ogudaktige fruktar, det vederfares
honom, och vad de rättfärdiga önska, del varder dem givet.
25 När stormen kommer, är det ute med den ogudaktige; men
den rättfärdige är en grundval som evinnerligen består. **26**
Såsom syra för tänderna och såsom rök för ögonen, så är den
late för den som har sänt honom åstad. **27** HERRENS fruktan
förlänger livet men de ogudaktigas år varda förkortade. **28** De
rättfärdigas väntan får en glad fullbordan, men de ogudaktigas
hopp varder om intet. **29** HERRENS vägar äro den ostraffliges
värn, men till olycka för ogärningsmännen. **30** Den rättfärdige
skall aldrig vackla men de ogudaktiga skola icke förbliva boende
i landet. **31** Den rättfärdiges mun bär vishet såsom frukt, men en
vrång tunga bliver utrotad. **32** Den rättfärdiges läppar förstå vad
välbehagligt är, men de ogudaktigas mun är idel vrånghet.

11 Falsk våg är en styggelse för HERREN, men full vikt
behagar honom väl. **2** När högfärd kommer, kommer
ock smälek, men hos de ödmjuka är vishet. **3** De redligas
ostrafflighet vägleder dem, men de trolösas vrånghet är dem till
fördärv. **4** Gods hjälper intet på vredens dag men rättfärdighet
räddar från döden. **5** Den ostraffliges rättfärdighet gör hans väg
jämn, men genom sin ogudaktighet faller den ogudaktige. **6** De
redligas rättfärdighet räddar dem, men de trolösa fångas genom
sin egen lystnad. **7** När en ogudaktig dör, varder hans hopp
om intet; ja, ondskans väntan bliver om intet. **8** Den rättfärdige
räddas ur nöden, och den ogudaktige får träda i hans ställe. **9**
Genom sin mun fördärvar den gudlöse sin nästa, men genom
sitt förstånd bliva de rättfärdiga räddade. **10** När det går de
rättfärdiga väl, fröjdar sig staden, och när de ogudaktiga förgås,
råder jubel. **11** Genom de redligas välsignelse varder en stad
upphöjd, men genom de ogudaktigas mun brytes den ned. **12**
Den är utan vett, som visar förakt för sin nästa; en man med
förstånd tiger stilla. **13** Den som går med förtal, han förråder din
hemlighet, den som har ett trofast hjärta döljer vad han får veta.
14 Där ingen rådklokhet finnes kommer folket på fall, där de
rådvisa äro många, där går det väl. **15** En som går i borgen för
en annan, honom går det illa, den som skyr att giva handslag,
han är trygg. **16** En skön kvinna vinner ära, och våldsverkare
vinna rikedom. **17** En barmhärtig man gör väl mot sig själv men
den grymme misshandlar sitt eget kött. **18** Den ogudaktige gör
en bedräglig vinst, men den som utsår rättfärdighet får en säker
lön. **19** Den som står fast i rättfärdighet, han vinner liv, men
den som far efter ont drager över sig död. **20** En styggelse för
HERREN äro de vrånghjärtade, men de vilkas väg är ostrafflig
behaga honom väl. **21** De onda bliva förvisso icke ostraffade,
men de rättfärdigas avkomma får gå fri. **22** Såsom en gyllene
ring i svinets tryne, så är skönhet hos en kvinna som saknar

vett. 23 Vad de rättfärdiga önska får i allo en god fullbordan,
men vad de ogudaktiga kunna hoppas är vrede. 24 Den ene
utströr och får dock mer, den andre spar över hövan, men bliver
allenast fattigare. 25 Den frikostige varder rikligen mättad, och
den som vederkvicker andra, han bliver själv vederkvickt. 26
Den som håller inne sin säd, honom förbannar folket, den som
lämnar ut sin säd, över hans huvud kommer välsignelse. 27 Den
som vinnlägger sig om vad gott är, han strävar efter nåd, men
den son söker vad ont är, över honom kommer ock ont. 28
Den som förtröstar på sin rikedom, han kommer på fall, men de
rättfärdiga skola grönska likasom löv. 29 Den som drager olycka
över sitt hus, han får vind till arvedel, och den oförnuftige bliver
träl åt den som har ett vist hjärta. 30 Den rättfärdiges frukt är
ett livets träd, och den som är vis, han vinner hjärtan. 31 Se,
den rättfärdige får sin lön på jorden; huru mycket mer då den
ogudaktige och syndaren!

12 Den som älskar tuktan, han älskar kunskap, men oförnuftig
är den som hatar tillrättavisning. 2 Den gode undfår nåd
av HERREN, men den ränkfulle varder av honom fördömd. 3
Ingen människa bliver beståndande genom ogudaktighet, men
de rättfärdigas rot kan icke rubbas. 4 En idog hustru är sin
mans krona, men en vanartig är såsom röta i hans ben. 5 De
rättfärdigas tankar gå ut på vad rätt är, men de ogudaktigas
rådklokhet går ut på svek. 6 De ogudaktigas ord ligga på lur efter
blod, men de redliga räddas genom sin mun. 7 De ogudaktiga
varda omstörtade och äro så icke mer, men de rättfärdigas hus
består. 8 I mån av sitt vett varder en man prisad, men den som
har ett förvänt förstånd, han bliver föraktad. 9 Bättre är en ringa
man, som likväl har en tjänare, än den som vill vara förnäm och
saknar bröd. 10 Den rättfärdige vet huru hans boskap känner
det, men de ogudaktigas hjärtelag är grymt. 11 Den som brukar
sin åker får bröd till fyllest, men oförståndig är den som far efter
fåfängliga ting. 12 Den ogudaktige vill in i det nät som fångar
de onda, men de rättfärdigas rot skjuter skott. 13 Den som
är ond bliver snärjd i sina läppars synd, men den rättfärdige
undkommer ur nöden 14 Sin muns frukt får envar njuta sig
fullt till godo, och vad en människas händer hava förövat, det
varder henne vedergällt. 15 Den oförnuftige tycker sin egen
väg vara den rätta, med den som är vis lyssnar till råd. 16
Den oförnuftiges förtörnelse bliver kunnig samma dag, men
den som är klok, han döljer sin skam 17 Den som talar vad
rätt är, han främjar sanning, men ett falskt vittne talar svek. 18
Mången talar i obetänksamhet ord som stinga likasom svärd,
men de visas tunga är en läkedom. 19 Sannfärdiga läppar bestå
evinnerligen, men en lögnaktig tunga allenast ett ögonblick.
20 De som bringa ont å bane hava falskhet i hjärtat, men de
som stifta frid, de undfå glädje. 21 Intet ont vederfares den
rättfärdige, men över de ogudaktiga kommer olycka i fullt mått.
22 En styggelse för HERREN äro lögnaktiga låppar, men de som
handla redligt behaga honom väl. 23 En klok man döljer sin
kunskap, men dårars hjärtan ropa ut sitt oförnuft. 24 De idogas
hand kommer till välde, men en lat hand måste göra trältjänst.
25 Sorg i en mans hjärta trycker det ned, men ett vänligt ord
skaffar det glädje. 26 Den rättfärdige visar sin vän till rätta, men
de ogudaktigas väg för dem själva vilse. 27 Den late får icke
upp något villebråd, men idoghet är för människan en dyrbar
skatt. 28 På rättfärdighetens väg är liv, och där dess stig går
fram är frihet ifrån död.

13 En vis son hör på sin faders tuktan, men en bespottare
hör icke på någon näpst. 2 Sin muns frukt får envar
njuta sig till godo, de trolösa hungra efter våld. 3 Den som
bevakar sin mun, han bevarar sitt liv, men den som är lösmunt
kommer i olycka 4 Den late är full av lystnad, och han får
dock intet, men de idogas hunger varder rikligen mättad. 5
Den rättfärdige skyr lögnaktigt tal, men den ogudaktige är
förhatlig och skändlig. 6 Rättfärdighet bevarar den vilkens väg
är ostrafflig, men ogudaktighet kommer syndarna på fall. 7
Den ene vill hållas för rik och har dock alls intet, den andre
vill hållas för fattig och har dock stora ägodelar. 8 Den rike
måste giva sin rikedom såsom lösepenning för sitt liv, den fattige
hör icke av något 9 De rättfärdigas ljus brinner glatt, men de
ogudaktigas lampa slocknar ut. 10 Genom övermod kommer
man allenast split åstad, men hos dem som taga emot råd är
vishet. 11 Lättfånget gods försvinner, men den som samlar efter
hand får mycket. 12 Förlängd väntan tär på hjärtat, men en
uppfylld önskan är ett livets träd. 13 Den som föraktar ordet
hemfaller åt dess dom, men den som fruktar budet, han får
vedergällning. 14 Den vises undervisning är en livets källa;
genom den undviker man dödens snaror. 15 Ett gott förstånd
bereder ynnest, men de trolösas väg är alltid sig lik. 16 Var och
en som är klok går till väga med förstånd, men dåren breder ut
sitt oförnuft. 17 En ogudaktig budbärare störtar i olycka, men ett
tillförlitligt sändebud är en läkedom. 18 Fattigdom och skam
får den som ej vill veta av tuktan, men den som tager vara på
tillrättavisning, han kommer till ära. 19 Uppfylld önskan är ljuvlig
för själen, men att fly det onda är en styggelse för dårar. 20
Hav din umgängelse med de visa, så varder du vis; den som
giver sig i sällskap med dårar, honom går det illa. 21 Syndare
förföljas av olycka, men de rättfärdiga få till lön vad gott är. 22
Den gode lämnar arv åt barnbarn, men syndarens gods förvaras
åt den rättfärdige. 23 De fattigas nyodling giver riklig föda, men
mången förgås genom sin orättrådighet. 24 Den som spar sitt
ris, han hatar sin son, men den som älskar honom agar honom i
tid. 25 Den rättfärdige får äta, så att hans hunger bliver mättad,
men de ogudaktigas buk måste lida brist.

14 Genom visa kvinnor varder huset uppbyggt, men oförnuft
river ned det med egna händer. 2 Den som fruktar
HERREN, han vandrar i redlighet, men den som föraktar honom,
han går krokiga vägar. 3 I den oförnuftiges mun är ett gissel
för hans högmod, men de visa bevaras genom sina läppar. 4
Där inga dragare finnas, där förbliver krubban tom, men riklig
vinning får man genom oxars kraft. 5 Ett sannfärdigt vittne ljuger
icke, men ett falskt vittne främjar lögn. 6 Bespottaren söker
vishet och finner ingen, men för den förståndige är kunskap
lätt. 7 Gå bort ifrån den man som är dåraktig; aldrig fann du på
hans läppar något förstånd. 8 Det är den klokes vishet, att han
aktar på sin väg, men det är dårars oförnuft, att de öva svek. 9
De oförnuftiga bespottas av sitt eget skuldoffer, men bland de
redliga råder gott behag. 10 Hjärtat känner självt bäst sin egen

sorg, ej heller kan en främmande intränga i dess glädje. **11** De
ogudaktigas hus förödes, men de rättsinnigas hydda blomstrar.
12 Mången håller sin väg för den i rätta, men på sistone leder
den dock till döden. **13** Mitt under löjet kan hjärtat sörja, och
slutet på glädjen bliver bedrövelse. **14** Av sina gärningars frukt
varder den avfällige mättad, och den gode bliver upphöjd över
honom. **15** Den fåkunnige tror vart ord, men den kloke aktar
på sina steg. **16** Den vise tager sig till vara och flyr det onda,
men dåren är övermodig och sorglös. **17** Den som är snar till
vrede gör vad oförnuftigt är, och en ränkfull man bliver hatad. **18**
De fåkunniga hava fått oförnuft till sin arvedel, men de kloka
bliva krönta med kunskap. **19** De onda måste falla ned inför
de goda, och de ogudaktiga vid den rättfärdiges portar. **20**
Jämväl av sina närmaste är den fattige hatad, men den rike har
många vänner. **21** Den som visar förakt för sin nästa, han begår
synd, men säll är den som förbarmar sig över de betryckta.
22 De som bringa ont å bane skola förvisso fara vilse, men
barmhärtighet och trofasthet röna de som bringa gott å bane.
23 Av all möda kommer någon vinning, men tomt tal är ren
förlust. **24** De visas rikedom är för dem en krona men dårarnas
oförnuft förbliver oförnuft. **25** Ett sannfärdigt vittne räddar liv,
men den som främjar lögn, han är full av svek. **26** Den som
fruktar HERREN har ett tryggt fäste, och hans barn få där en
tillflykt. **27** I HERRENS fruktan är en livets källa genom dem
undviker man dödens snaror **28** Att hava många undersåtar är
en konungs härlighet, men brist på folk är en furstes olycka. **29**
Den som är tålmodig visar gott förstånd, men den som är snar till
vrede går långt i oförnuft. **30** Ett saktmodigt hjärta är kroppens
liv, men bittert sinne är röta i benen. **31** Den som förtrycker den
arme smädar hans skapare, men den som förbarmar sig över
de fattiga, han ärar honom. **32** Genom sin ondska kommer de
ogudaktige på fall, men den rättfärdige är frimodig in i döden. **33**
I den förståndiges hjärta bor visheten, och i dårarnas krets gör
hon sig kunnig. **34** Rättfärdighet upphöjer ett folk men synd är
folkens vanära. **35** En förståndig tjänare behaga konungen väl,
men över en vanartig skall han vrede komma.

15 Ett mjukt svar stillar vrede, men ett hårt ord kommer harm
åstad. **2** De visas tunga meddelar god kunskap, men
dårars mun flödar över av oförnuft. **3** HERRENS ögon äro
överallt; de giva akt på både onda och goda. **4** En saktmodig
tunga är ett livets träd, men en vrång tunga giver hjärtesår. **5**
Den oförnuftige föraktar sin faders tuktan, men den som tager
vara på tillrättavisning, han varder klok. **6** Den rättfärdiges
hus gömmer stor rikedom, men i de ogudaktigas vinning är
olycka. **7** De visas läppar strö ut kunskap, men dårars hjärtan
äro icke såsom sig bör. **8** De ogudaktigas offer är en styggelse
för HERREN, men de redligas bön behagar honom väl. **9** En
styggelse för HERREN är den ogudaktiges väg, men den som
far efter rättfärdighet, honom älskar han. **10** Svår tuktan drabbar
den som övergiver vägen; den som hatar tillrättavisning, han
måste dö. **11** Dödsriket och avgrunden ligga uppenbara inför
HERREN; huru mycket mer då människornas hjärtan! **(Sheol
h7585)** **12** Bespottaren finner ej behag i tillrättavisning; till dem
som äro visa går han icke. **13** Ett glatt hjärta gör ansiktet ljust,
men vid hjärtesorg är modet brutet. **14** Den förståndiges hjärta
söker kunskap, men dårars mun far med oförnuft. **15** Den
betryckte har aldrig en glad dag, men ett gott mod är ett ständigt
gästabud. **16** Bättre är något litet med HERRENS fruktan än en
stor skatt med oro. **17** Bättre är ett fat kål med kärlek än en
gödd oxe med hat. **18** En snarsticken man uppväcker träta, men
en tålmodig man stillar kiv. **19** Den lates stig är såsom spärrad
av törne, men de redliga hava en banad stig. **20** En vis son gör
sin fader glädje, och en dåraktig människa är den som föraktar
sin moder. **21** I oförnuft har den vettlöse sin glädje, men en
förståndig man går sin väg rätt fram. **22** Där rådplägning fattas
varda planerna om intet, men beståndande bliva de, där de
rådvisa äro många. **23** En man gläder sig, när hans mun kan
giva svar; ja, ett ord i sinom tid, det är gott. **24** Den förståndige
vandrar livets väg uppåt, Då att han undviker dödsriket därnere.
(Sheol h7585) **25** Den högmodiges hus rycker HERREN bort,
men änkans råmärke låter han stå fast. **26** För HERREN äro
ondskans anslag en styggelse, men milda ord rena. **27** Den som
söker orätt vinning drager olycka över sitt hus, men den som
hatar mutor, han får leva. **28** Den rättfärdiges hjärta betänker vad
svaras bör, men de ogudaktigas mun flödar över av onda ord.
29 HERREN är fjärran ifrån de ogudaktiga, men de rättfärdigas
bön hör han. **30** En mild blick gör hjärtat glatt, ett gott budskap
giver märg åt benen. **31** Den vilkens öra hör på hälsosam
tillrättavisning, han skall få dväljas i de vises krets. **32** Den som
ej vill veta av tuktan frågar icke efter sitt liv, men den som hör på
tillrättavisning, han förvärvar förstånd. **33** HERRENS fruktan är
en tuktan till vishet, och ödmjukhet går före ära.

16 En människa gör upp planer i sitt hjärta, men från HERREN
kommer vad tungan svarar. **2** Var man tycker sina vägar
vara goda, men HERREN är den som prövar andarna. **3**
Befall dina verk åt HERREN, så hava dina planer framgång. **4**
HERREN har gjort var sak för dess särskilda mål, så ock den
ogudaktige för olyckans dag. **5** En styggelse för HERREN är
var högmodig man; en sådan bliver förvisso icke ostraffad. **6**
Genom barmhärtighet och trofasthet försonas missgärning, och
genom HERRENS fruktan undflyr man det onda. **7** Om en mans
vägar behaga HERREN väl så gör han ock hans fiender till hans
vänner. **8** Bättre är något litet med rättfärdighet än stor vinning
med orätt. **9** Människans hjärta tänker ut en väg, men HERREN
är den som styr hennes steg. **10** Gudasvar är på konungens
läppar, i domen felar icke hans mun. **11** Våg och rätt vägning
äro från HERREN, alla vikter i pungen äro hans verk. **12** En
styggelse för konungar äro ogudaktiga gärningar, ty genom
rättfärdighet bliver tronen befäst. **13** Rättfärdiga läppar behaga
konungar väl, Och den som talar vad rätt är, han bliver älskad.
14 Konungens vrede är dödens förebud, men en vis man blidkar
den. **15** När konungen låter sitt ansikte lysa, är där liv, och hans
välbehag är såsom ett moln med vårregn. **16** Långt bättre är att
förvärva vishet än guld förstånd är mer värt att förvärvas än
silver. **17** De redligas väg är att fly det onda; den som aktar på
sin väg, han bevarar sitt liv. **18** Stolthet går före undergång, och
högmod går före fall. **19** Bättre är att vara ödmjuk bland de
betryckta än att utskifta byte med de högmodiga. **20** Den som

aktar på ordet, han finner lycka, och säll är den som förtröstar
på HERREN. 21 Den som har ett vist hjärta, honom kallar man
förståndig, och där sötma är på läpparna hämtas mer lärdom. 22
En livets källa är förståndet för den som äger det, men oförnuftet
är de oförnuftigas tuktan. 23 Den vises hjärta gör hans mun
förståndig och lägger lärdom på hans läppar, allt mer och mer.
24 Milda ord äro honungskakor; de äro ljuvliga för själen och en
läkedom för kroppen. 25 Mången håller sin väg för den rätta,
men på sistone leder den dock till döden. 26 Arbetarens hunger
hjälper honom att arbeta ty hans egen mun driver på honom. 27
Fördärvlig är den människa som gräver gropar för att skada;
det är såsom brunne en eld på hennes läppar. 28 En vrång
människa kommer träta åstad, och en örontasslare gör vänner
oense. 29 Den orättrådige förför sin nästa och leder honom in
på en väg som icke är god. 30 Den som ser under lugg, han
umgås med vrånga tankar; den som biter ihop läpparna, han är
färdig med något ont. 31 En ärekrona äro grå hår; den vinnes
på rättfärdighetens väg. 32 Bättre är en tålmodig man än en
stark, och bättre den som styr sitt sinne än den som intager en
stad. 33 Lotten varder kastad i skötet, men den faller alltid vart
HERREN vill.

17 Bättre är ett torrt brödstycke med ro än ett hus fullt av
högtidsmat med kiv. 2 En förståndig tjänare får råda över
en vanartig son, och bland bröderna får han skifta arv. 3 Degeln
prövar silver och smältugnen guld, så prövar HERREN hjärtan. 4
En ond människa aktar på ondskefulla läppar, falskheten lyssnar
till fördärvliga tungor. 5 Den som bespottar den fattige smädar
hans skapare; den som gläder sig åt andras ofärd bliver icke
ostraffad. 6 De gamlas krona äro barnbarn, och barnens ära
äro deras fäder. 7 Stortaliga läppar hövas icke dåren, mycket
mindre lögnaktiga läppar en furste. 8 En gåva är en lyckosten
i dens ögon, som ger den; vart den än kommer bereder den
framgång. 9 Den som skyler vad som är brutet, han vill främja
kärlek, men den som river upp gammalt, han gör vänner oense.
10 En förebråelse verkar mer på den förståndige än hundra slag
på dåren. 11 Upprorsmakaren vill allenast vad ont är, men en
budbärare utan förbarmande skall sändas mot honom. 12 Bättre
är att möta en björninna från vilken man har tagit ungarna, än att
möta en dåre i hans oförnuft. 13 Den som vedergäller gott med
ont, från hans hus skall olyckan icke vika. 14 Att begynna träta
är att släppa ett vattenflöde löst; håll därför inne, förrän kivet har
brutit ut. 15 Den som friar den skyldige och den som fäller den
oskyldige, de äro båda en styggelse för HERREN. 16 Vartill
gagna väl penningar i dårens hand? Han kunde köpa sig vishet,
men han saknar förstånd. 17 En väns kärlek består alltid. och en
broder födes till hjälp i nöden. 18 En människa utan förstånd är
den som giver handslag, den som går i borgen för sin nästa. 19
Den som älskar split, han älskar överträdelse; Men som bygger
sin dörr hög, han far efter fall. 20 Den som har ett vrångt hjärta
vinner ingen framgång, och den som har en förvänd tunga,
han faller i olycka. 21 Den som har fött en dåraktig son får
bedrövelse av honom, en dåres fader har ingen glädje. 22 Ett
glatt hjärta är en god läkedom, men ett brutet mod tager märgen
ur benen. 23 Den ogudaktige tager gärna skänker i lönndom, för
att han skall vränga rättens vägar. 24 Den förståndige har sin
blick på visheten, men dårens ögon äro vid jordens ända. 25 En
dåraktig son är sin faders grämelse och en bitter sorg för henne
som har fött honom. 26 Att pliktfälla jämväl den rättfärdige är
icke tillbörligt; att slå ädla män strider mot rättvisan. 27 Den som
har vett, han spar sina ord; och lugn till sinnes är en man med
förstånd. 28 Om den oförnuftige tege, så aktades också han för
vis; den som tillsluter sina läppar är förståndig.

18 Den egensinnige följer sin egen lystnad, med all makt
söker han strid. 2 Dåren frågar ej efter förstånd, allenast
efter att få lägga fram vad han har i hjärtat. 3 Där den ogudaktige
kommer, där kommer förakt, och med skamlig vandel följer
smälek. 4 Orden i en mans mun äro såsom ett djupt vatten,
såsom en flödande bäck, en vishetens källa. 5 Att vara partisk
för den skyldige är icke tillbörligt ej heller att vränga rätten för
den oskyldige. 6 Dårens läppar komma med kiv, och hans mun
ropar efter slag. 7 Dårens mun är honom själv till olycka, och
hans läppar äro en snara hans liv. 8 Örontasslarens ord äro
såsom läckerbitar och tränga ned till hjärtats innandömen. 9
Den som är försumlig i sitt arbete, han är allaredan en broder till
rövaren. 10 HERRENS namn är ett starkt torn; den rättfärdige
hastar dit och varder beskyddad. 11 Den rikes skatter äro honom
en fast stad, höga murar likna de, i hans inbillning. 12 Före
fall går högmod i mannens hjärta, och ödmjukhet går före ära.
13 Om någon giver svar, förrän han har hört, så tillräknas det
honom såsom oförnuft och skam. 14 Mod uppehåller mannen
i hans svaghet; men ett brutet mod, vem kan bära det? 15
Den förståndiges hjärta förvärvar kunskap, och de visas öron
söka kunskap. 16 Gåvor öppna väg för en människa och föra
henne fram inför de store. 17 Den som först lägger fram sin sak
har rätt; sedan kommer vederparten och uppdagar huru det
är. 18 Lottkastning gör en ände på trätor, den skiljer mellan
mäktiga män. 19 En förorättad broder är svårare att vinna än
en fast stad, och trätor äro såsom bommar för ett slott. 20 Av
sin muns frukt får envar sin buk mättad, han varder mättad av
sina läppars gröda. 21 Död och liv har tungan i sitt våld, de
som gärna bruka henne få äta hennes frukt. 22 Den som har
funnit en rätt hustru, han har funnit lycka och har undfått nåd
av HERREN. 23 Bönfallande är den fattiges tal, men den rike
svarar med hårda ord. 24 Den som ävlas att få vänner, han
kommer i olycka; men vänner finnas, mer trogna än en broder.

19 Bättre är en fattig man som vandrar i ostrafflighet än en
man som har vrånga läppar och därtill är en dåre. 2 Ett
obetänksamt sinne, redan det är illa; och den som är snar på
foten, han stiger miste. 3 En människas eget oförnuft kommer
henne på fall, och dock är det på HERREN som hennes hjärta
vredgas 4 Gods skaffar många vänner, men den arme bliver
övergiven av sin vän. 5 Ett falskt vittne bliver icke ostraffat, och
den som främjar lögn, han kommer icke undan. 6 Många söka
en furstes ynnest, och alla äro vänner till den givmilde. 7 Den
fattige är hatad av alla sina fränder, ännu längre draga sig hans
vänner bort ifrån honom; han far efter löften som äro ett intet.
8 Den som förvärvar förstånd har sitt liv kärt; den som tager
vara på insikt, han finner lycka 9 Ett falskt vittne bliver icke
ostraffat, och den som främjar lögn, han skall förgås. 10 Det

höves icke dåren att hava goda dagar, mycket mindre en träl
att råda över furstar. **11** Förstånd gör en människa tålmodig,
och det är hennes ära att tillgiva vad någon har brutit. **12** En
konungs vrede är såsom ett ungt lejons rytande, hans nåd är
såsom dagg på gräset. **13** En dåraktig son är sin faders fördärv,
och en kvinnas trätor äro ett oavlåtligt takdropp. **14** Gård och
gods får man i arv från sina fäder, men en förståndig hustru är
en gåva från HERREN. **15** Lättja försänker i dåsighet, och den
håglöse får lida hunger. **16** Den som håller budet får behålla sitt
liv; den som ej aktar på sin vandel han varder dödad. **17** Den
som förbarmar sig över den arme, han lånar åt HERREN och får
vedergällning av honom för vad gott han har gjort. **18** Tukta din
son, medan något hopp är, och åtrå icke att vålla hans död. **19**
Den som förgår sig i vrede, han må plikta därför, ty om du vill
ställa till rätta, så gör du det allenast värre. **20** Hör råd och tag
emot tuktan, på det att du för framtiden må bliva vis. **21** Många
planer har en man i sitt hjärta, men HERRENS råd, det bliver
beståndande. **22** Efter en människas goda vilja räknas hennes
barmhärtighet, och en fattig man är bättre än en som ljuger. **23**
HERRENS fruktan för till liv; så får man vila mätt och hemsökes
icke av något ont. **24** Den late sticker sin hand i fatet, men gitter
icke föra den åter till munnen. **25** Slår man bespottaren, så
bliver den fåkunnige klok; och tillrättavisar man den förståndige,
så vinner han kunskap. **26** Den som övar våld mot sin fader
eller driver bort sin moder, han är en vanartig och skändlig son.
27 Min son, om du icke vill höra tuktan, så far du vilse från de
ord som giva kunskap. **28** Ett ont vittne bespottar vad rätt är,
och de ogudaktigas mun är glupsk efter orätt. **29** Straffdomar
ligga redo för bespottarna och slag för dårarnas rygg.

20 En bespottare är vinet, en larmare är rusdrycken, och
ovis är envar som raglar därav. **2** Såsom ett ungt lejons
rytande är den skräck en konung ingiver; den som ådrager sig
hans vrede har förverkat sitt liv. **3** Det är en ära för en man
att hålla sig ifrån kiv, den oförnuftige söker alltid strid. **4** När
hösten kommer, vill den late icke plöja; därför söker han vid
skördetiden förgäves efter frukt. **5** Planerna i en mans hjärta
äro såsom ett djupt vatten, men en man med förstånd hämtar
ändå upp dem. **6** Många finnas, som ropa ut var och en sin
barmhärtighet; men vem kan finna en man som är att lita på?
7 Den som vandrar i ostrafflighet såsom en rättfärdig man,
hans barn går det val efter honom. **8** En konung, som sitter på
domarstolen, rensar med sina ögons kastskovel bort allt vad ont
är. **9** Vem kan säga: "Jag har bevarat mitt hjärta rent, jag är fri
ifrån synd"? **10** Två slags vikt och två slags mått, det ena som
det andra är en styggelse för HERREN. **11** Redan barnet röjer
sig i sina gärningar, om dess vandel är rättskaffens och redlig.
12 Örat, som hör, och ögat, som ser, det ena som det andra har
HERREN gjort. **13** Älska icke sömn, på det att du icke må bliva
fattig; håll dina ögon öppna, så får du bröd till fyllest. **14** "Uselt,
uselt", säger köparen; men när han går sin väg, rosar han sitt
köp. **15** Man må hava guld, så ock pärlor i myckenhet, den
dyrbaraste klenoden äro dock läppar som tala förstånd. **16** Tag
kläderna av honom, ty han har gått i borgen för en annan, och
panta ut vad han har, för de främmandes skull. **17** Orättfånget
bröd smakar mannen ljuvligt, men efteråt bliver hans mun full av
stenar. **18** Planer hava framgång, när de äro väl överlagda,
och med rådklokhet må man föra krig. **19** Den som går med
förtal, han förråder hemligheter; med den som är lösmunt må du
ej giva dig i lag. **20** Den som uttalar förbannelser över fader
eller moder, hans lampa skall slockna ut mitt i mörkret. **21** Det
förvärv man i förstone ävlas efter, det varder på sistone icke
välsignat. **22** Säg icke: "Jag vill vedergälla ont med ont"; förbida
HERREN, han skall hjälpa dig. **23** Tvåfaldig vikt är en styggelse
för HERREN, och falsk våg är icke något gott. **24** Av HERREN
bero en mans steg; ja, en människa förstår icke själv sin väg.
25 Det är farligt för en människa att obetänksamt helga något
och att överväga sina löften, först när de äro gjorda. **26** En vis
konung rensar bort de ogudaktiga såsom med en kastskovel
och låter tröskhjulet gå över dem. **27** Anden i människan är en
HERRENS lykta; den utrannsakar alla hjärtats innandömen.
28 Mildhet och trofasthet äro en konungs vakt; genom mildhet
stöder han sin tron. **29** De ungas ära är deras kraft, och de
gamlas prydnad äro deras grå hår. **30** Sår som svida rena från
ondska, ja, tuktan renar hjärtats innandömen.

21 Konungars hjärtan äro i HERRENS hand såsom
vattenbäckar: han leder dem varthelst han vill. **2** Var man
tycker sin väg vara den rätta, men HERREN är den som prövar
hjärtan. **3** Att öva rättfärdighet och rätt, det är mer värt för
HERREN än offer. **4** Stolta ögon och högmodigt hjärta -- de
ogudaktigas lykta är dem till synd. **5** Den idoges omtanke leder
allenast till vinning, men all fikenhet allenast till förlust. **6** De
skatter som förvärvas genom falsk tunga, de äro en försvinnande
dunst och hasta till döden. **7** De ogudaktigas övervåld bortrycker
dem själva, eftersom de icke vilja göra vad rätt är. **8** En oärlig
mans väg är idel vrånghet, men en rättskaffens man handla
redligt **9** Bättre är att bo i en vrå på taket än att hava hela huset
gemensamt med en trätgirig kvinna. **10** Den ogudaktiges själ
har lust till det onda; hans nästa finner ingen barmhärtighet hos
honom. **11** Straffar man bespottaren, så bliver den fåkunnige
vis: och undervisar man den vise, så inhämtar han kunskap.
12 Den Rättfärdige giver akt på den ogudaktiges hus, han
störtar de ogudaktiga i olycka. **13** Den som tillsluter sitt öra för
den armes rop, han skall själv ropa utan att få svar. **14** En
hemlig gåva stillar vrede och en skänk i lönndom våldsammaste
förbittring. **15** Det är den rättfärdiges glädje att rätt skipa, men
det är ogärningsmännens skräck. **16** Den människa som far
vilse ifrån förståndets väg, hon hamnar i skuggornas krets. **17**
Den som älskar glada dagar varder fattig; den som älskar vin
och olja bliver icke rik. **18** Den ogudaktige varder given såsom
lösepenning för den rättfärdige, och den trolöse sättes i de
redligas ställe. **19** Bättre är att bo i ett öde land än med en
trätgirig och besvärlig kvinna. **20** Dyrbara skatter och salvor har
den vise i sin boning, men en dåraktig människa förslösar sitt
gods. **21** Den som far efter rättfärdighet och godhet, han finner
liv, rättfärdighet och ära. **22** En vis man kan storma en stad full
av hjältar och bryta ned det fäste som var dess förtröstan. **23**
Den som besvarar sin mun och sin tunga han bevarar sitt liv för
nöd. **24** Bespottare må den kallas, som är fräck och övermodig,
den som far fram med fräck förmätenhet. **25** Den lates begärelse

för honom till döden, i det att hans händer icke vilja arbeta. **26** Den snikne är alltid full av snikenhet; men den rättfärdige giver och spar icke. **27** De ogudaktigas offer är en styggelse; mycket mer, när det frambäres i skändligt uppsåt. **28** Ett lögnaktigt vittne skall förgås; men en man som hör på får allt framgent tala. **29** En ogudaktig man uppträder fräckt; men den redlige vandrar sina vägar ståndaktigt. **30** Ingen vishet, intet förstånd, intet råd förmår något mot HERREN. **31** Hästar rustas ut för stridens dag, men från HERREN är det som segern kommer.

22 Ett gott namn är mer värt än stor rikedom, ett gott anseende är bättre än silver och guld. **2** Rik och fattig få leva jämte varandra; HERREN har gjort dem båda. **3** Den kloke ser faran och söker skydd; men de fåkunniga löpa åstad och få plikta därför. **4** Ödmjukhet har sin lön i HERRENS fruktan, i rikedom, ära och liv. **5** Törnen och snaror ligga på den vrånges väg; den som vill bevara sitt liv håller sig fjärran ifrån dem. **6** Vänj den unge vid den väg han bör vandra, så viker han ej därifrån, när han bliver gammal. **7** Den rike råder över de fattiga, och låntagaren bliver långivarens träl. **8** Den som sår vad orätt är, han får skörda fördärv, och hans övermods ris får en ände. **9** Den som unnar andra gott, han varder välsignad, ty han giver av sitt bröd åt den arme. **10** Driv ut bespottaren, så upphör trätan, och tvist och smädelse få en ände. **11** Den som älskar hjärtats renhet, den vilkens läppar tala ljuvligt, hans vän är konungen. **12** HERRENS ögon bevara den förståndige; därför omstörtar han den trolöses planer. **13** Den late säger: "Ett lejon är på gatan; därute på torget kunde jag bliva dräpt." **14** En trolös kvinnas mun är en djup grop; den som har träffats av HERRENS vrede, han faller däri. **15** Oförnuft låder vid barnets hjärta, men tuktans ris driver det bort. **16** Den som förtrycker den arme bereder honom vinning men den som giver åt den rike vållar honom allenast förlust. ---- **17** Böj ditt öra härtill, och hör de vises ord, och lägg mina lärdomar på hjärtat. **18** Ty det bliver dig ljuvligt, om du bevarar dem i ditt innersta; må de alla ligga redo på dina läppar. **19** För att du skall sätta din förtröstan till HERREN, undervisar jag i dag just dig. **20** Ja, redan förut har jag ju skrivit regler för dig och meddelat dig råd och insikt, **21** för att lära dig tillförlitliga sanningsord, så att du rätt kan svara den som har sänt dig åstad. **22** Plundra icke den arme, därför att han är arm, och förtrampa icke den fattige porten. **23** Ty HERREN skall utföra deras sak, och dem som röva från dem skall han beröva livet. **24** Giv dig icke i sällskap med den som lätt vredgas eller i lag med en snarsticken man, **25** på det att du icke må lära dig hans vägar och bereda en snara för ditt liv. **26** Var icke en av dem som giva handslag, en av dem som gå i borgen för lån. **27** Icke vill du att man skall taga ifrån dig sängen där du ligger, om du icke har något att betala med? **28** Flytta icke ett gammalt råmärke, ett sådant som dina fäder hava satt upp. **29** Ser du en man som är väl förfaren i sin syssla, hans plats är att tjäna konungar; icke må han tjäna ringa män.

23 När du sitter till bords med en furste, så besinna väl vad du har framför dig, **2** och sätt en kniv på din strupe, om du är alltför hungrig. **3** Var ej lysten efter hans smakliga rätter, ty de äro en bedräglig kost. **4** Möda dig icke för att bliva rik; avstå från att bruka klokskap. **5** Låt icke dina blickar flyga efter det som ej har bestånd; ty förvisso gör det sig vingar och flyger sin väg, såsom örnen mot himmelen. **6** Ät icke den missunnsammes bröd, och var ej lysten efter hans smakliga rätter; **7** ty han förfar efter sina självviska beräkningar. "Ät och drick" kan han val säga till dig, men hans hjärta är icke med dig. **8** Den bit du har ätit måste du utspy, och dina vänliga ord har du förspillt. **9** Tala icke för en dåres öron, ty han föraktar vad klokt du säger. **10** Flytta icke ett gammalt råmärke, och gör icke intrång på de faderlösas åkrar. **11** Ty deras bördeman är stark; han skall utföra deras sak mot dig. **12** Vänd ditt hjärta till tuktan och dina öron till de ord som giva kunskap. **13** Låt icke gossen vara utan aga; ty om du slår honom med riset, så bevaras han från döden; **14** ja, om du slår honom med riset, så räddar du hans själ undan dödsriket. **(Sheol h7585)** **15** Min son, om ditt hjärta bliver vist, så gläder sig ock mitt hjärta; **16** ja, mitt innersta fröjdar sig, när dina läppar tala vad rätt är. **17** Låt icke ditt hjärta avundas syndare, men nitälska för HERRENS fruktan beständigt. **18** Förvisso har du då en framtid, och ditt hopp varder icke om intet. **19** Hör, du min son, och bliv vis, och låt ditt hjärta gå rätta vägar. **20** Var icke bland vindrinkare, icke bland dem som äro överdådiga i mat. **21** Ty drinkare och frossare bliva fattiga, och sömnaktighet giver trasiga kläder. **22** Hör din fader, som har fött dig, och förakta icke din moder, när hon varder gammal. **23** Sök förvärva sanning, och avhänd dig henne icke, sök vishet och tukt och förstånd. **24** Stor fröjd har den rättfärdiges fader; den som har fått en vis son har glädje av honom. **25** Må då din fader och din moder få glädje, och må hon som har fött dig kunna fröjda sig. **26** Giv mig, min son, ditt hjärta, och låt mina vägar behaga dina ögon. **27** Ty skökan är en djup grop, och nästans hustru är en trång brunn. **28** Ja, såsom en rövare ligger hon på lur och de trolösas antal förökar hon bland människorna. **29** Var är ve, var är jämmer? Var äro trätor, var är klagan? Var äro sår utan sak? Var äro ögon höljda i dunkel? **30** Jo, där man länge sitter kvar vid vinet, där man samlas för att pröva kryddade drycker. **31** Så se då icke på vinet, att det är så rött, att det giver sådan glans i bägaren, och att det så lätt rinner ned. **32** På sistone stinger det ju såsom ormen, och likt basilisken sprutar det gift. **33** Dina ögon få då skåda sällsamma syner, och ditt hjärta talar förvända ting. **34** Det är dig såsom låge du i havets djup, eller såsom svävade du uppe i en mast: **35** "De slå mig, men åt vållar mig ingen smärta, de stöta mig, men jag känner det icke. När skall jag då vakna upp, så att jag återigen får skaffa mig sådant?"

24 Avundas icke onda människor, och hav ingen lust till att vara med dem. **2** Ty på övervåld tänka deras hjärtan, och deras läppar tala olycka. **3** Genom vishet varder ett hus uppbyggt, och genom förstånd hålles det vid makt. **4** Genom klokhet bliva kamrarna fyllda med allt vad dyrbart och ljuvligt är. **5** En vis man är stark, och en man med förstånd är väldig i kraft. **6** Ja, med rådklokhet skall man föra krig, och där de rådvisa äro många, där går det väl. **7** Sällsynt korall är visheten för den oförnuftige, i porten kan han icke upplåta sin mun. **8** Den som tänker ut onda anslag, honom må man kalla en ränksmidare. **9** Ett oförnuftigt påfund är synden, och bespottaren

är en styggelse för människor. **10** Låter du modet falla, när
nöd kommer på, så saknar du nödig kraft. **11** Rädda dem som
släpas till döden, och bistå dem som stappla till avrättsplatsen.
12 Om du säger: "Se, vi visste det icke", så betänk om ej han
som prövar hjärtan märker det, och om ej han som har akt
på din själ vet det. Och han skall vedergälla var och en efter
hans gärningar. **13** Ät honung, min son, ty det är gott, och
självrunnen honung är söt för din mun. **14** Lik sådan må du
räkna visheten för din själ. Om du finner henne, så har du en
framtid, och ditt hopp varder då icke om intet. **15** Lura icke, du
ogudaktige, på den rättfärdiges boning, öva intet våld mot hans
vilostad. **16** Ty den rättfärdige faller sju gånger och står åter
upp; men de ogudaktiga störta över ända olyckan. **17** Gläd dig
icke, när din fiende faller, och låt ej ditt hjärta fröjda sig, när
han störtar över ända, **18** på det att HERREN ej må se det
med misshag och flytta sin vrede ifrån honom. **19** Harmas icke
över de onda, avundas icke de ogudaktiga. **20** Ty den som
är ond har ingen framtid; de ogudaktigas lampa skall slockna
ut. **21** Min son, frukta HERREN och konungen; giv dig icke i
lag med upprorsmän. **22** Ty plötsligt skall ofärd komma över
dem, och vem vet när deras år få en olycklig ände? ---- **23**
Dessa ord äro ock av visa män. Att hava anseende till personen,
när man dömer, är icke tillbörligt. **24** Den som säger till den
skyldige: "Du är oskyldig", honom skola folk förbanna, honom
skola folkslag önska ofärd. **25** Men dem som skipa rättvisa skall
det gå väl, och över dem skall komma välsignelse av vad gott är.
26 En kyss på läpparna är det, när någon giver ett rätt svar. **27**
Fullborda ditt arbete på marken, gör allting redo åt dig på åkern;
sedan må du bygga dig bo. **28** Bär icke vittnesbörd mot din
nästa utan sak; icke vill du bedraga med dina läppar? **29** Säg
icke: "Såsom han gjorde mot mig vill jag göra mot honom, jag
vill vedergälla mannen efter hans gärningar." **30** Jag gick förbi
en lat mans åker, en oförståndig människas vingård. **31** Och
se, den var alldeles full av ogräs, dess mark var övertäckt av
nässlor, och dess stenmur låg nedriven. **32** Och jag betraktade
det och aktade därpå, jag såg det och tog varning därav. **33** Ja,
sov ännu litet, slumra ännu litet, lägg ännu litet händerna i kors
för att vila, **34** så skall fattigdomen komma farande över dig, och
armodet såsom en väpnad man.

25 Dessa ordspråk äro ock av Salomo; och Hiskias, Juda
konungs, män hava gjort detta utdrag. **2** Det är Guds ära
att fördölja en sak, men konungars ära att utforska en sak. **3**
Himmelens höjd och jordens djup och konungars hjärtan kan
ingen utrannsaka. **4** Skaffa slagget bort ifrån silvret, så får
guldsmeden fram en klenod därav. **5** Skaffa de ogudaktiga
bort ur konungens tjänst, så varder hans tron befäst genom
rättfärdighet. **6** Förhäv dig icke inför konungen, och träd icke
fram på de stores plats. **7** Ty det är bättre att man säger till dig:
"Stig hitupp", än att man flyttar ned dig för någon förnämligare
man, någon som dina ögon redan hava sett. **8** Var icke för
hastig att begynna en tvist; vad vill du eljest göra längre fram,
om din vederpart kommer dig på skam? **9** Utför din egen sak
mot din vederpart, men uppenbara icke en annans hemlighet,
10 på det att icke envar som hör det må lasta dig och ditt rykte
bliva ont för beständigt. **11** Gyllene äpplen i silverskålar äro ord
som talas i rättan tid. **12** Såsom en gyllene örring passar till ett
bröstspänne av fint guld, så passar en vis bestraffare till ett
hörsamt öra. **13** Såsom snöns svalka på en skördedag, så är en
pålitlig budbärare för avsändaren; sin herres själ vederkvicker
han. **14** Såsom regnskyar och blåst, och likväl intet regn, så är
en man som skryter med givmildhet, men icke håller ord. **15**
Genom tålamod varder en furste bevekt, och en mjuk tunga
krossar ben. **16** Om du finner honung, så ät icke mer än du tål,
så att du ej bliver övermätt därav och får utspy den. **17** Låt din
fot icke för ofta komma i din väns hus, Så att han ej bliver mätt
på dig och får motvilja mot dig. **18** En stridshammare och ett
svärd och en skarp pil är den som bär falskt vittnesbörd mot sin
nästa. **19** Såsom en gnagande tand och såsom ett skadedjurs
fot är den trolöses tillförsikt på nödens dag. **20** Såsom att taga
av dig manteln på en vinterdag, och såsom syra på lutsalt, så är
det att sjunga visor för ett sorgset hjärta. **21** Om din ovän är
hungrig, så giv honom att äta, och om han är törstig, så giv
honom att dricka; **22** så samlar du glödande kol på hans huvud,
och HERREN skall vedergälla dig. **23** Nordanvind föder regn
och en tasslande tunga mulna ansikten. **24** Bättre är att bo i en
vrå på taket än att hava hela huset gemensamt med en trätgirig
kvinna. **25** Såsom friskt vatten för den försmäktande, så är ett
gott budskap ifrån fjärran land. **26** Såsom en grumlad källa och
en fördärvad brunn, så är en rättfärdig som vacklar inför den
ogudaktige. **27** Att äta för mycket honung är icke gott, och den
som vinner ära får sin ära nagelfaren. **28** Såsom en stad vars
murar äro nedbrutna och borta, så är en man som icke kan
styra sitt sinne.

26 Såsom snö icke hör till sommaren och regn icke till
skördetiden, så höves det ej heller att dåren får ära. **2**
Såsom sparven far sin kos, och såsom svalan flyger bort, så far
en oförtjänt förbannelse förbi. **3** Piskan för hästen, betslet för
åsnan och riset för dårarnas rygg! **4** Svara icke dåren efter hans
oförnuft, så att du icke själv bliver honom lik. **5** Svara dåren
efter hans oförnuft, för att han icke må tycka sig vara vis. **6** Den
som sänder bud med en dåre, han hugger själv av sig fötterna,
och får olycka till dryck. **7** Lika den lames ben, som hänga
kraftlösa ned, äro ordspråk i dårars mun. **8** Såsom att binda
slungstenen fast vid slungan, så är det att giva ära åt en dåre. **9**
Såsom när en törntagg kommer i en drucken mans hand, så är
det med ordspråk i dårars mun. **10** En mästare gör själv allt,
men dåren lejer, och lejer vem som kommer. **11** Lik en hund
som vänder åter till i sina spyor dåre som på nytt begynner sitt
oförnuft. **12** Ser du en man som tycker sig själv vara vis, det
är mer hopp om en dåre än om honom. **13** Den late säger:
"Ett vilddjur är på vägen, ja, ett lejon är på gatorna. **14** Dörren
vänder sig på sitt gångjärn, och den late vänder sig i sin säng.
15 Den late sticker sin hand i fatet, men finner det mödosamt att
föra den åter till munnen. **16** Den late tycker sig vara vis, mer än
sju som giva förståndiga svar. **17** Lik en som griper en hund i
öronen är den som förivrar sig vid andras kiv, där han går fram.
18 Lik en rasande, som slungar ut brandpilar och skjuter och
dödar, **19** är en man som bedrager sin nästa och sedan säger:
"Jag gjorde det ju på skämt." **20** När veden tager slut, slocknar

elden. och när örontasslaren är borta, stillas trätan. 21 Såsom
glöd kommer av kol, och eld av ved, så upptändes kiv av en
trätgirig man. 22 Örontasslarens ord äro såsom läckerbitar och
tränga ned till hjärtats innandömen. 23 Såsom silverglasering på
ett söndrigt lerkärl äro kärleksglödande läppar, där hjärtat är
ondskefullt. 24 En fiende förställer sig i sitt tal, men i sitt hjärta
bär han på svek. 25 Om han gör sin röst ljuvlig, så tro honom
dock icke, ty sjufaldig styggelse är i hans hjärta. 26 Hatet brukar
list att fördölja sig med, men den hatfulles ondska varder dock
uppenbar i församlingen. 27 Den som gräver en grop, han faller
själv däri, och den som vältrar upp en sten, på honom rullar den
tillbaka. 28 En lögnaktig tunga hatar dem hon har krossat, och
en hal mun kommer fall åstad.

27 Beröm dig icke av morgondagen, ty du vet icke vad en
dag kan bära i sitt sköte. 2 Må en annan berömma dig,
och icke din egen mun, främmande, och icke dina egna läppar.
3 Sten är tung, och sand är svår att bära, men tyngre än båda är
förargelse genom en oförnuftig man. 4 Vrede är en grym sak
och harm en störtflod, men vem kan bestå mot svartsjuka? 5
Bättre är öppen tillrättavisning än kärlek som hålles fördold.
6 Vännens slag givas i trofasthet, men ovännens kyssar till
överflöd. 7 Den mätte trampar honung under fötterna, men den
hungrige finner allt vad bittert är sött. 8 Lik en fågel som har
måst fly ifrån sitt bo är en man som har måst fly ifrån sitt hem. 9
Salvor och rökelse göra hjärtat glatt, ömhet hos en vän som
giver välbetänkta råd. 10 Din vän och din faders vän må du icke
låta fara, gå icke till din broders hus, när ofärd drabbar dig;
bättre är en granne som står dig nära än broder som står dig
fjärran. 11 Bliv vis, min son, så gläder du mitt hjärta; jag kan då
giva den svar, som smädar mig. 12 Den kloke ser faran och
söker skydd; de fåkunniga löpa åstad och få plikta därför. 13
Tag kläderna av honom, ty han har gått i borgen för en annan,
och panta ut vad han har, för den främmande kvinnans skull. 14
Den som välsignar sin nästa med hög röst bittida om morgonen,
honom kan det tillräknas såsom en förbannelse. 15 Ett oavlåtligt
takdropp på en regnig dag och en trätgirig kvinna, det kan aktas
lika. 16 Den som vill lägga band på en sådan vill lägga band på
vinden, och hala oljan möter hans högra hand. 17 Järn giver
skärpa åt järn; så skärper den ena människan den andra. 18
Den som vårdar sitt fikonträd, han får äta dess frukt; och den
som vårdar sig om sin herre, han kommer till ära. 19 Såsom
spegelbilden i vattnet liknar ansiktet, så avspeglar den ena
människans hjärta den andras. 20 Dödsriket och avgrunden
kunna icke mättas; så bliva ej heller människans ögon mätta.
(Sheol h7585) 21 Silvret prövas genom degeln och guldet genom
smältugnen, så ock en man genom sitt rykte. 22 Om du stötte
den oförnuftige mortel med en stöt, bland grynen, så skulle hans
oförnuft ändå gå ur honom. 23 Se väl till dina får, och hav akt på
dina hjordar. 24 Ty rikedom varar icke evinnerligen; består ens
en krona från släkte till släkte? 25 När ny brodd skjuter upp efter
gräset som försvann, och när foder samlas in på bergen, 26 då
äger du lamm till att bereda dig kläder och bockar till att köpa
dig åker; 27 då giva dig getterna mjölk nog, till föda åt dig själv
och ditt hus och till underhåll åt dina tjänarinnor.

28 De ogudaktiga fly, om ock ingen förföljer dem; men de
rättfärdiga äro oförskräckta såsom unga lejon. 2 För sin
överträdelses skull får ett land många herrar; men där folket har
förstånd och inser vad rätt är, där bliver det beståndande. 3 En
usel herre, som förtrycker de arma, är ett regn som förhärjar
i stället för att giva bröd. 4 De som övergiva lagen prisa de
ogudaktiga, men de som hålla lagen gå till strids mot dem.
5 Onda människor förstå icke vad rätt är, men de som söka
HERREN, de förstå allt. 6 Bättre är en fattig man som vandrar i
ostrafflighet rik som i vrånghet går dubbla vägar. 7 Den yngling
är förståndig, som tager lagen i akt; men som giver sig i sällskap
med slösare gör sin fader skam. 8 De som förökar sitt gods
genom ocker och räntor, han samlar åt den som förbarmar sig
över de arma. 9 Om någon vänder bort sitt öra och icke vill höra
lagen, så är till och med hans bön en styggelse. 10 Den som
leder de redliga vilse in på en ond väg, han faller själv i sin grop;
men de ostraffliga få till sin arvedel vad gott är. 11 En rik man
tycker sig vara vis, men en fattig man med förstånd uppdagar
hurudan han är. 12 När de rättfärdiga triumfera, står allt härligt
till; men när de ogudaktiga komma till makt, får man leta efter
människor. 13 Den som fördöljer sina överträdelser, honom går
det icke väl; men den som bekänner och övergiver dem, han får
barmhärtighet. 14 Säll är den människa som ständigt tager sig
till vara; men den som förhärdar sitt hjärta, han faller i olycka.
15 Lik ett rytande lejon och en glupande björn är en ogudaktig
furste över ett fattigt folk. 16 Du furste utan förstånd, du som
övar mycket våld, att den som hatar orätt vinning, han skall
länge leva. 17 En människa som tryckes av blodskuld bliver en
flykting ända till sin grav, och ingen må hjälpa en sådan. 18
Den som vandrar ostraffligt, han bliver frälst; men den som i
vrånghet går dubbla vägar, han faller på en av dem. 19 Den
som brukar sin åker får bröd till fyllest; men den som far efter
fåfängliga ting får fattigdom till fyllest. 20 En redlig man får
mycken välsignelse; men den som fikar efter att varda rik, kan
bliver icke ostraffad. 21 Att hava anseende till personen är icke
tillbörligt; men för ett stycke bröd gör sig mången till överträdare.
22 Den missunnsamme ävlas efter ägodelar och förstår icke
att brist skall komma över honom. 23 Den som tillrättavisar en
avfälling skall vinna ynnest, mer än den som gör sin tunga hal.
24 Den som plundrar sin fader eller sin moder och säger: "Det
är ingen synd", han är stallbroder till rövaren. 25 Den som är
lysten efter vinning uppväcker träta; men den som förtröstar på
HERREN varder rikligen mättad. 26 Den som förlitar sig på sitt
förstånd, han är en dåre; men den som vandrar i vishet, han
bliver hulpen. 27 Den som giver åt den fattige, honom skall intet
fattas; men den som tillsluter sina ögon drabbas av mycken
förbannelse. 28 När de ogudaktiga komma till makt, gömma sig
människorna; men när de förgås, växa de rättfärdiga till.

29 Den som får mycken tillrättavisning, men förbliver
hårdnackad, han varder oförtänkt krossad utan räddning.
2 När de rättfärdiga växa till, gläder sig folket, men när den
ogudaktige kommer till välde, suckar folket. 3 Den som älskar
vishet gör sin fader glädje; men den som giver sig i sällskap
med skökor förstör vad han äger. 4 Genom rättvisa håller en

konung sitt land vid makt; men den som utpressar gärder, har
fördärvar det. 5 Den man som smickrar sin nästa han breder ut
ett nät för han fötter. 6 En ond människas överträdelse bliver
henne en snara, men den rättfärdige får jubla och glädjas. 7 Den
rättfärdige vårdar sig om de armas sak, men den ogudaktige
förstår intet. 8 Bespottare uppvigla staden, men visa män stilla
vreden. 9 När en vis man vill gå till rätta med en oförnuftig man,
då vredgas denne eller ler, och har ingen ro. 10 De blodgiriga
hata den som är ostrafflig, men de redliga söka skydda hans liv.
11 Dåren släpper all sin vrede lös, men den vise stillar den till
slut. 12 Den furste som aktar på lögnaktigt tal, hans tjänare äro
alla ogudaktiga. 13 Den fattige och förtryckaren få leva jämte
varandra; av HERREN få bådas ögon sitt ljus. 14 Den konung
som dömer de armas rätt. hans tron skall bestå evinnerligen. 15
Ris och tillrättavisning giver vishet, men ett oupptuktat barn
drager skam över sin moder. 16 Där de ogudaktiga växa till, där
växer överträdelsen till, men de rättfärdiga skola se deras fall
med lust. 17 Tukta din son, så skall han bliva dig till hugnad och
giva ljuvlig spis åt din själ. 18 Där profetia icke finnes, där bliver
folket tygellöst; men säll är den som håller lagen. 19 Med ord
kan man icke tukta en tjänare ty om han än förstår, så rättar han
sig icke därefter. 20 Ser du en man som är snar till att tala, det
är mer hopp om en dåre än om honom. 21 Om någon är för
efterlåten mot sin tjänare i hans ungdom, så visar denne honom
på sistone förakt. 22 En snarsticken man uppväcker träta, och
den som lätt förtörnas begår ofta överträdelse. 23 En människas
högmod bliver henne till förödmjukelse, men den ödmjuke vinner
ära. 24 Den som skiftar rov med en tjuv hatar sitt eget liv; när
han hör edsförpliktelsen, yppar han intet. 25 Människofruktan
har med sig snaror, men den som förtröstar på HERREN, han
varder beskyddad. 26 Många söka en furstes ynnest, men av
HERREN får var och en sin rätt. 27 En orättfärdig man är en
styggelse för de rättfärdiga, och den som vandrar i redlighet är
en styggelse för den ogudaktige.

30 Detta är Agurs, Jakes sons, ord och utsaga. Så talade
den mannen till Itiel -- till Itiel och Ukal. 2 Ja, jag är för
oförnuftig för att kunna räknas såsom människa, jag har icke
mänskligt förstånd; 3 vishet har jag icke fått lära, så att jag
äger kunskap om den Helige. 4 Vem har stigit upp till himmelen
och åter farit ned? Vem har samlat vinden i sina händer? Vem
har knutit in vattnet i ett kläde? Vem har fastställt jordens alla
gränser? Vad heter han, och vad heter hans son -- du vet ju
det? 5 Allt Guds tal är luttrat; han är en sköld för dem som
taga sin tillflykt till honom. 6 Lägg icke något till hans ord, på
det att han icke må beslå dig med lögn. 7 Om två ting beder
jag dig, vägra mig dem icke, intill min död: 8 Låt fåfänglighet
och lögn vara fjärran ifrån mig; och giv mig icke fattigdom,
ej heller rikedom, men låt mig få det bröd mig tillkommer. 9
Jag kunde eljest, om jag bleve alltför matt, förneka dig, att jag
sporde: "Vem är HERREN?" eller om jag bleve alltför fattig,
kunde jag bliva en tjuv, ja, förgripa mig på min Guds namn.
10 Förtala icke en tjänare inför hans herre; han kunde eljest
förbanna dig, så att du stode där med skam. 11 Ett släkte
där man förbannar sin fader, och där man icke välsignar sin
moder; 12 ett släkte som tycker sig vara rent, fastän det icke
har avtvått sin orenlighet; 13 ett släkte -- huru stolta äro icke
dess ögon, och huru fulla av högmod äro icke dess blickar!
14 ett släkte vars tänder äro svärd, och vars kindtänder äro
knivar, så att de äta ut de betryckta ur landet och de fattiga
ur människornas krets! 15 Blodigeln har två döttrar: "Giv hit,
giv hit." Tre finnas, som icke kunna mättas, ja, fyra, som aldrig
säga: "Det är nog": 16 dödsriket och den ofruktsammas kved,
jorden, som icke kan mättas med vatten, och elden, som aldrig
säger: "Det är nog." **(Sheol h7585)** 17 Den som bespottar sin
fader och försmår att lyda sin moder hans öga skola korparna
vid bäcken hacka ut, och örnens ungar skola äta upp det. 18
Tre ting äro mig för underbara, ja, fyra finnas, som jag icke
kan spåra: 19 örnens väg under himmelen, ormens väg över
klippan, skeppets väg mitt i havet och en mans väg hos en ung
kvinna. 20 Sådant är äktenskapsbryterskans sätt: hon njuter sig
mätt och stryker sig så om munnen och säger: "Jag har intet
orätt gjort." 21 Tre finnas, under vilka jorden darrar, ja, fyra,
under vilka den ej kan uthärda: 22 under en träl, när han bliver
konung, och en dåre, när han får äta sig mätt, 23 under en
försmådd kvinna, när hon får man och en tjänstekvinna, när hon
tränger undan sin fru. 24 Fyra finnas, som äro små på jorden,
och likväl är stor vishet dem beskärd: 25 myrorna äro ett svagt
folk, men de bereda om sommaren sin föda; 26 klippdassarna
äro ett folk med ringa kraft, men i klippan bygga de sig hus; 27
gräshopporna hava ingen konung, men i härordning draga de
alla ut; 28 gecko-ödlan kan gripas med händerna, dock bor hon
i konungapalatser. 29 Tre finnas, som skrida ståtligt fram, ja,
fyra, som hava en ståtlig gång: 30 lejonet, hjälten bland djuren,
som ej viker tillbaka för någon, 31 en stridsrustad häst och en
bock och en konung i spetsen för sin här. 32 Om du har förhävt
dig, evad det var dårskap eller det var medveten synd, så lägg
handen på munnen. 33 Ty såsom ost pressas ut ur mjölk, och
såsom blod pressas ut ur näsan, så utpressas kiv ur vrede. ----

31 Detta är konung Lemuels ord, vad hans moder sade, när
hon förmanade honom: 2 Hör, min son, ja, hör, du mitt livs
son, hör, du mina löftens son. 3 Giv icke din kraft åt kvinnor,
vänd icke dina vägar till dem som äro konungars fördärv. 4 Ej
konungar tillkommer det, Lemoel, ej konungar tillkommer det att
dricka vin ej furstar att fråga efter starka drycker. 5 De kunde
eljest under sitt drickande förgäta lagen och förvända rätten
för alla eländets barn. 6 Nej, åt den olycklige give man starka
drycker och vin åt dem som hava en bedrövad själ. 7 Må dessa
dricka och förgäta sitt armod och höra upp att tänka på sin
vedermöda. 8 Upplåt din mun till förmån för den stumme och till
att skaffa alla hjälplösa rätt. 9 Ja, upplåt din mun och döm med
rättvisa, och skaffa den betryckte och fattige rätt. ---- 10 En idog
hustru, var finner man en sådan? Långt högre än pärlor står hon
i pris. 11 På henne förlitar sig hennes mans hjärta, och bärgning
kommer icke att fattas honom. 12 Hon gör honom vad ljuvt är
och icke vad lett är, i alla sina levnadsdagar. 13 Omsorg har
hon om ull och lin och låter sina händer arbeta med lust. 14
Hon är såsom en köpmans skepp, sitt förråd hämtar hon fjärran
ifrån. 15 Medan det ännu är natt, står hon upp och sätter fram
mat åt sitt husfolk, åt tjänarinnorna deras bestämda del. 16

Hon har planer på en åker, och hon skaffar sig den; av sina
händers förvärv planterar hon en vingård. **17** Hon omgjordar
sina länder med kraft och lägger driftighet i sina armar. **18** Så
förmärker hon att hennes hushållning går väl; hennes lampa
släckes icke ut om natten. **19** Till spinnrocken griper hon med
sina händer, och hennes fingrar fatta om sländan. **20** För den
betryckte öppnar hon sin hand och räcker ut sina armar mot
den fattige. **21** Av snötiden fruktar hon intet för sitt hus, ty hela
hennes hus har kläder av scharlakan. **22** Sköna täcken gör hon
åt sig, hon har kläder av finaste linne och purpur. **23** Hennes
man är känd i stadens portar, där han sitter bland landets äldste.
24 Fina linneskjortor gör hon och säljer dem, och bälten avyttrar
hon till krämaren. **25** Kraft och heder är hennes klädnad, och
hon ler mot den dag som kommer. **26** Sin mun upplåter hon
med vishet, och har vänlig förmaning på sin tunga. **27** Hon
vakar över ordningen i sitt hus och äter ej i lättja sitt bröd.
28 Hennes söner stå upp och prisa henne säll, hennes man
likaså och förkunnar hennes lov: **29** "Många idoga kvinnor hava
funnits, men du, du övergår dem allasammans." **30** Skönhet är
förgänglig och fägring en vindfläkt; men prisas må en hustru
som fruktar HERREN. **31** Må hon få njuta sina gärningars frukt;
hennes verk skola prisa henne i portarna.

Predikaren

1 Detta är predikarens ord, Davids sons, konungens i
Jerusalem. **2** Fåfängligheters fåfänglighet! säger Predikaren.
Fåfängligheters fåfänglighet! Allt är fåfänglighet! **3** Vad förmån
har människan av all möda som hon gör sig under solen? **4**
Släkte går, och släkte kommer, och jorden står evinnerligen kvar.
5 Och solen går upp, och solen går ned, och har sedan åter
brått att komma till den ort där hon går upp. **6** Vinden far mot
söder och vänder sig så mot norr; den vänder sig och vänder
sig, allt under det att den far fram, och så begynner den åter sitt
kretslopp. **7** Alla floder rinna ut i havet, och ändå bliver havet
aldrig fullt; där floderna förut hava runnit, dit rinna de ständigt
åter. **8** Alla arbetar utan rast; ingen kan utsäga det. Ögat mättas
icke av att se, och örat bliver icke fullt av att höra. **9** Vad som
har varit är vad som kommer att vara, och vad som har hänt
är vad som kommer att hända; intet nytt sker under solen. **10**
Inträffar något varom man ville säga: "Se, detta är nytt", så har
detsamma ändå skett redan förut, i gamla tider, som voro före
oss. **11** Man kommer icke ihåg dem som levde före oss. Och
dem som skola uppstå efter oss skall man icke heller komma
ihåg bland dem som leva ännu senare. **12** Jag, Predikaren, var
konung över Israel i Jerusalem. **13** Och jag vände mitt hjärta till
att begrunda och utrannsaka genom vishet allt vad som händer
under himmelen; sådant är ett uselt besvär, som Gud har givit
människors barn till att plåga sig med. **14** När jag nu såg på allt
vad som händer under himmelen, se, då var det allt fåfänglighet
och ett jagande efter vind. **15** Det som är krokigt kan icke bliva
rakt, och det som ej finnes kan ej komma med i någon räkning.
16 Jag sade i mitt hjärta: "Se, jag har förvärvat mig stor vishet,
och jag har förökat den, så att den övergår allas som före mig
hava regerat över Jerusalem; ja, vishet och insikt har mitt hjärta
inhämtat i rikt mått." **17** Men när jag nu vände mitt hjärta till att
förstå vishet och till att förstå oförnuft och dårskap, då insåg jag
att också detta var ett jagande efter vind. **18** Ty där mycken
vishet är, där är mycken grämelse; och den som förökar sin
insikt, han förökar sin plåga.

2 Jag sade i mitt hjärta: "Välan, jag vill pröva huru glädje
kommer dig, gör dig nu goda dagar." Men se, också detta var
fåfänglighet. **2** Jag måste säga om löjet: "Det är dårskap", och
om glädjen: "Vad gagnar den till?" **3** I mitt hjärta begrundade
jag huru jag skulle pläga min kropp med vin -- allt under det
att mitt hjärta ägnade sig åt vishet -- och huru jag skulle hålla
fast vid dårskap, till dess jag finge se vad som vore bäst för
människors barn att göra under himmelen, de dagar de leva.
4 Jag företog mig stora arbeten, jag byggde hus åt mig, jag
planterade vingårdar åt mig. **5** Jag anlade åt mig lustgårdar och
parker och planterade i dem alla slags fruktträd. **6** Jag anlade
vattendammar åt mig för att ur dem vattna den skog av träd,
som växte upp. **7** Jag köpte trälar och trälinnor, och hemfödda
tjänare fostrades åt mig; jag fick ock boskap, fäkreatur och får, i
större myckenhet än någon som före mig hade varit i Jerusalem.
8 Jag samlade mig jämväl silver och guld och allt vad konungar
och länder kunna äga; jag skaffade mig sångare och sångerskor
och vad som är människors lust: en hustru, ja, många. **9** Så
blev jag stor, allt mer och mer, större än någon som före mig
hade varit i Jerusalem; och under detta bevarade jag ändå min
vishet. **10** Intet som mina ögon begärde undanhöll jag dem, och
ingen glädje nekade jag mitt hjärta. Ty mitt hjärta fann glädje i
all min möda, och detta var min behållna del av all min möda.
11 Men när jag så vände mig till att betrakta alla de verk som
mina händer hade gjort, och den möda som jag hade nedlagt på
dem, se, då var det allt fåfänglighet och ett jagande efter vind.
Ja, under solen finnes intet som kan räknas för vinning. **12**
När jag alltså vände mig till att jämföra vishet med oförnuft och
dårskap -- ty vad kunna de människor göra, som komma efter
konungen, annat än detsamma som man redan förut har gjort? --
13 då insåg jag att visheten väl har samma företräde framför
dårskapen, som ljuset har framför mörkret: **14** Den vise har
ögon i sitt huvud, men dåren vandrar i mörker. Dock märkte
jag att det går den ene som den andre. **15** Då sade jag i mitt
hjärta: "Såsom det går dåren, så skall det ock gå mig; vad gagn
har då därav att jag är förmer i vishet?" Och jag sade i mitt
hjärta att också detta var fåfänglighet. **16** Ty den vises minne
varar icke evinnerligen, lika litet som dårens; i kommande dagar
skall ju alltsammans redan vara förgätet. Och måste icke den
vise dö såväl som dåren? **17** Och jag blev led vid livet, ty illa
behagade mig vad som händer under solen, eftersom allt är
fåfänglighet och ett jagande efter vind. **18** Ja, jag blev led vid all
den möda som jag hade gjort mig under solen, eftersom jag åt
någon annan som skall komma efter mig måste lämna vad jag
har gjort. **19** Och vem vet om denne skall vara en vis man eller
en dåre? Men ändå skall han få råda över allt det varpå jag har
nedlagt min möda och min vishet under solen. Också detta
är fåfänglighet. **20** Så begynte jag då att åter förtvivla i mitt
hjärta över all den möda som jag hade gjort mig under solen.
21 Ty om en människa med vishet och insikt och skicklighet
har utstått sin möda, så måste hon dock lämna sin del åt en
annan som icke har haft någon möda därmed. Också detta är
fåfänglighet och ett stort elände. **22** Ja, vad gagn har människan
av all möda och hjärteoro som hon gör sig under solen? **23**
Alla hennes dagar äro ju fulla av plåga, och det besvär hon
har är fullt av grämelse; icke ens om natten får hennes hjärta
någon ro. Också detta är fåfänglighet. **24** Det är icke en lycka
som beror av människan själv, att hon kan äta och dricka och
göra sig goda dagar under sin möda. Jag insåg att också detta
kommer från Guds hand, hans som har sagt: **25** "Vem kan äta,
och vem kan njuta, mig förutan?" **26** Ty åt den människa som
täckes honom giver han vishet och insikt och glädje; men åt
syndaren giver han besväret att samla in och lägga tillhopa, för
att det sedan må tillfalla någon som täckes Gud. Också detta är
fåfänglighet och ett jagande efter vind.

3 Allting har sin tid, och vart företag under himmelen har sin
stund. **2** Födas har sin tid, och dö har sin tid. Plantera har
sin tid, och rycka upp det planterade har sin tid. **3** Dräpa har sin
tid, och läka har sin tid. Bryta ned har sin tid, och bygga upp
har sin tid. **4** Gråta har sin tid, och le har sin tid. Klaga har
sin tid, och dansa har sin tid. **5** Kasta undan stenar har sin

tid, och samla ihop stenar har sin tid. Taga i famn har sin tid,
och avhålla sig från famntag har sin tid. 6 Söka upp har sin
tid, och tappa bort har sin tid. Förvara har sin tid, och kasta
bort har sin tid. 7 Riva sönder har sin tid, och sy ihop har sin
tid. Tiga har sin tid, och tala har sin tid. 8 Älska har sin tid,
och hata har sin tid. Krig har sin tid, och fred har sin tid. 9 Vad
förmån av sin möda har då den som arbetar? 10 Jag såg vilket
besvär Gud har givit människors barn till att plåga sig med. 11
Allt har han gjort skönt för sin tid, ja, han har ock lagt evigheten i
människornas hjärtan, dock så, att de icke förmå att till fullo,
ifrån begynnelsen intill änden, fatta det verk som Gud har gjort.
12 Jag insåg att intet är bättre för dem, än att de äro glada och
göra sig goda dagar, så länge de leva. 13 Men om någon kan
äta och dricka och njuta vad gott är under all sin möda, så är
också detta en Guds gåva. 14 Jag insåg att allt vad Gud gör
skall förbliva evinnerligen; man kan icke lägga något därtill, ej
heller taga något därifrån. Och Gud har så gjort, för att man
skall frukta honom. 15 Vad som är, det var redan förut, och vad
som kommer att ske, det skedde ock redan förut; Gud söker
blott fram det förgångna. 16 Ytterligare såg jag under solen att
på domarsätet rådde orättfärdighet, och på rättfärdighetens säte
orättfärdighet. 17 Då sade jag i mitt hjärta: Både den rättfärdige
och den orättfärdige skall Gud döma; ty vart företag och allt vad
man gör har sin tid hos honom. 18 Jag sade i mitt hjärta: För
människornas skull sker detta, på det att Gud må pröva dem,
och på det att de själva må inse att de äro såsom fänad. 19 Ty
det går människors barn såsom det går fänaden, dem alla går
det lika. Såsom fänaden dör, så dö ock de; enahanda ande
hava de ock alla. Ja, människorna hava intet framför fänaden, ty
allt är fåfänglighet. 20 Alla går de till samma mål; alla have
de kommit av stoft, och alla skola de åter varda stoft. 21 Vem
kan veta om människornas ande att den stiger uppåt, och om
fänadens ande att den far ned under jorden? 22 Och jag såg att
intet är bättre för människan, än att hon är glad under sitt arbete;
ty detta är den del hon får. Ty vem kan föra henne tillbaka, så att
hon får se och hava glädje av vad som skall ske efter henne?

4 Och ytterligare såg jag på alla de våldsgärningar som förövas
under solen. Jag såg förtryckta fälla tårar, och ingen fanns,
som tröstade dem; jag såg dem lida övervåld av sina förtryckares
hand, och ingen fanns, som tröstade dem. 2 Då prisade jag de
döda, som redan hade fått dö, lyckliga framför de levande, som
ännu leva; 3 Men lycklig framför båda prisade jag den som
ännu icke hade kommit till, den som hade sluppit att se vad
ont som göres under solen. 4 Och jag såg att all möda och all
skicklighet i vad som göres icke är annat än den enes avund
mot den andre. Också detta är fåfänglighet och ett jagande efter
vind. 5 Dåren lägger händerna i kors och tär så sitt eget kött. 6
Ja, bättre är en handfull ro än båda händerna fulla med möda
och med jagande efter vind. 7 Och ytterligare såg jag något
som är fåfänglighet under solen: 8 mången finnes, som står
ensam och icke har någon jämte sig, varken son eller broder;
och likväl är det ingen ände på all hans möda, och hans ögon
bliva icke mätta på rikedom. Och för vem mödar jag mig då och
nekar mig själv vad gott är? Också detta är fåfänglighet och ett
uselt besvär. 9 Bättre är att vara två än en, ty de två få större
vinning av sin möda. 10 Om någondera faller, så kan ju den
andre resa upp sin medbroder. Men ve den ensamme, om han
faller och icke en annan finnes, som kan resa upp honom. 11
Likaledes, om två ligga tillsammans, så hava de det varmt; men
huru skall den ensamme bliva varm? 12 Och om någon kan slå
ned den som är ensam, så hålla dock två stånd mot angriparen.
Och en tretvinnad tråd brister icke så snart. 13 Bättre är en
gammal konung som är dåraktig och ej har förstånd nog att låta
varna sig är en fattig yngling med vishet. 14 Ty ifrån fängelset
gick en gång en sådan till konungavälde, fastän han var född
i fattigdom inom den andres rike. 15 Jag såg huru alla som
levde och rörde sig under solen följde ynglingen, denne nye
som skulle träda i den förres ställe; 16 det var ingen ände på
hela skaran av alla dem som han gick i spetsen för. Men ändå
hava de efterkommande ingen glädje av honom. Ty också detta
är fåfänglighet och ett jagande efter vind.

5 Bevara din fot, när du går till Guds hus; att komma dit för
att höra är bättre än något slaktoffer som dårarna frambära;
ty de äro oförståndiga och göra så vad ont är. 2 Var icke
obetänksam med din mun, och låt icke ditt hjärta förhasta sig
med att uttala något ord inför Gud. Gud är ju i himmelen, och du
är på jorden; låt därför dina ord vara få. 3 Ty tanklöshet har med
sig mångahanda besvär, och en dåres röst har överflöd på ord.
4 När du har gjort ett löfte åt Gud, så dröj icke att infria det; ty till
dårar har han icke behag. Det löfte du har givit skall du infria. 5
Det är bättre att du intet lovar, än att du gör ett löfte och icke
infriar det. 6 Låt icke din mun draga skuld över hela din kropp;
och säg icke inför Guds sändebud att det var ett förhastande.
Icke vill du att Gud skall förtörnas för ditt tals skull, så att han
fördärvar sina händers verk? 7 Se, där mycken tanklöshet och
fåfänglighet är, där är ock en myckenhet av ord. Ja, Gud må du
frukta. 8 Om du ser att den fattige förtryckes, och att rätt och
rättfärdighet våldföres i landet, så förundra dig icke däröver; ty
på den höge vaktar en högre, och andra ännu högre vakta på
dem båda. 9 Och vid allt detta är det en förmån för ett land att
hava en konung som så styr, att marken bliver brukad. 10 Den
som så älskar penningar bliver icke mätt på penningar, och den
som älskar rikedom har ingen vinning därav. Också detta är
fåfänglighet. 11 När ägodelarna förökas, bliva ock de som äta
av dem många; och till vad gagn äro de då för ägaren, utom att
hans ögon få se dem? 12 Söt är arbetarens sömn, vare sig han
har litet eller mycket att äta; men den rikes överflöd tillstädjer
honom icke att sova. 13 Ett bedrövligt elände som jag har sett
under solen är det att hopsparad rikedom kan bliva sin ägare till
skada. 14 Och om rikedomen har gått förlorad för någon genom
en olycka, så får hans son, om han har fött en son, alls intet
därav. 15 Sådan som han kom ur sin moders liv måste han själv
åter gå bort, lika naken som han kom, och för sin möda får
han alls intet som han kan taga med sig. 16 Också det är ett
bedrövligt elände. Om han måste gå bort alldeles sådan som
han kom, vad förmån har han då därav att han så mödar sig --
för vind? 17 Nej, alla sina livsdagar framlever han i mörker; och
mycken grämelse har han, och plåga och förtret. 18 Se, vad

jag har funnit vara bäst och skönast för människan, det är att
hon äter och dricker och gör sig goda dagar vid den möda som
hon har under solen, medan de livsdagar vara, som Gud giver
henne; ty detta är den del hon får. **19** Och om Gud åt någon har
givit rikedom och skatter, och därtill förunnat honom makt att
njuta härav och att göra sig till godo sin del och att vara glad
under sin möda, så är också detta en Guds gåva. **20** Ty man
tänker då icke så mycket på sina livsdagars gång, när Gud
förlänar glädje i hjärtat.

6 Ett elände som jag har sett under solen, och som kommer
tungt över människorna är det, **2** när Gud åt någon har givit
rikedom och skatter och ära, så att denne för sin räkning intet
saknar av allt det han önskar sig, och Gud sedan icke förunnar
honom makt att själv njuta därav, utan låter en främling få njuta
därav; detta är fåfänglighet och en usel plåga. **3** Om en man
än finge hundra barn och finge leva i många år, ja, om hans
livsdagar bleve än så många, men hans själ icke finge njuta sig
mätt av hans goda, och om han så bleve utan begravning, då
säger jag: lyckligare än han är ett ofullgånget foster. **4** Ty såsom
ett fåfängligt ting har detta kommit till världen, och i mörker går
det bort, och i mörker höljes dess namn; **5** det fick ej ens se
solen, och det vet av intet. Ett sådant har bättre ro än han. **6** Ja,
om han än levde i två gånger tusen år utan att få njuta något
gott -- gå icke ändå alla till samma mål? **7** All människans möda
är för hennes mun, och likväl bliver hennes hunger icke mättad.
8 Ty vad förmån har den vise framför dåren? Vad båtar det den
fattige, om han förstår att skicka sig inför de levande? **9** Bättre
är att se något för ögonen än att fara efter något med begäret.
Också detta är fåfänglighet och ett jagande efter vind. **10** Vad
som är, det var redan förut nämnt vid namn; förutbestämt var
vad en människa skulle bliva. Och hon kan icke gå till rätta
med honom som är mäktigare än hon själv. **11** Ty om man ock
ordar än så mycket och därmed förökar fåfängligheten, vad
förmån har man därav? **12** Ty vem vet vad gott som skall hända
en människa i livet, under de fåfängliga livsdagar som hon får
framleva, lik en skugga? Och vem kan säga en människa vad
som efter henne skall ske under solen?

7 Bättre är gott namn än god salva, och bättre är dödens dag
än födelsedagen. **2** Bättre än att gå i gästabudshus är det
att gå i sorgehus; ty där är änden för alla människor, och den
efterlevande må lägga det på hjärtat. **3** Bättre är grämelse än
löje, ty av det som gör ansiktet sorgset far hjärtat väl. **4** De
visas hjärtan äro i sorgehus, och dårarnas hjärtan i hus där man
glädes. **5** Bättre är att höra förebråelser av en vis man än att få
höra sång av dårar. **6** Ty såsom sprakandet av törne under
grytan, så är dårarnas löje. Också detta är fåfänglighet. **7** Ty
vinningslystnad gör den vise till en dåre, och mutor fördärva
hjärtat. **8** Bättre är slutet på en sak än dess begynnelse; bättre
är en tålmodig man än en högmodig. **9** Var icke för hastig i ditt
sinne till att gräma dig, ty grämelse bor i dårars bröst. **10** Spörj
icke: "Varav kommer det att forna dagar voro bättre än våra?"
Ty icke av vishet kan du fråga så. **11** Jämgod med arvgods
är vishet, ja, hon är förmer i värde för dom som se solen. **12**
Ty under vishetens beskärm är man såsom under penningens
beskärm, men den förståndiges förmån är att visheten behåller
sin ägare vid liv. **13** Se på Guds verk; vem kan göra rakt vad
han har gjort krokigt? **14** Var alltså vid gott mod under den
goda dagen, och betänk under den onda dagen att Gud har
gjort denna såväl som den andra, för att människan icke skall
kunna utfinna något om det som skall ske, när hon är borta.
15 Det ena som det andra har jag sett under mina fåfängliga
dagar: mången rättfärdig som har förgåtts i sin rättfärdighet, och
mången orättfärdig som länge har fått leva i sin ondska. **16** Var
icke alltför rättfärdighet, och var icke alltför mycket vis; icke vill
du fördärva dig själv? **17** Var icke alltför orättfärdig, och var
icke en dåre; icke vill du dö i förtid? **18** Det är bäst att du håller
fast vid det ena, utan att ändå släppa det andra; ty den som
fruktar Gud finner en utväg ur allt detta. **19** Visheten gör den
vise starkare än tio väldiga i staden. **20** Ty ingen människa är så
rättfärdig på jorden, att hon gör vad gott är och icke begår någon
synd. **21** Akta icke heller på alla ord som man talar, eljest kunde
du få höra din egen tjänare uttala förbannelser över dig. **22** Ditt
hjärta vet ju att du själv mången gång har uttalat förbannelser
över andra. **23** Detta allt har jag försökt att utröna genom vishet.
Jag sade: "Jag vill bliva vis", men visheten förblev fjärran ifrån
mig. **24** Ja, tingens väsen ligger i fjärran, djupt nere i djupet;
vem kan utgrunda det? **25** När jag vände mig med mitt hjärta till
att eftersinna och begrunda, och till att söka visheten och det
som är huvudsumman, och till att förstå ogudaktigheten i dess
dårskap och dåraktigheten i dess oförnuft, **26** då fann jag något
som var bittrare än döden: kvinnan, hon som själv är ett nät, och
har ett hjärta som är en snara, och armar som äro bojor. Den
som täckes Gud kan undkomma henne, men syndaren bliver
hennes fånge. **27** Se, detta fann jag, säger Predikaren, i det jag
lade det ena till det andra för att komma till huvudsumman. **28**
Något gives, som min själ beständigt har sökt, men som jag
icke har funnit: väl har jag funnit en man bland tusen, men en
kvinna har jag icke funnit i hela hopen. **29** Dock se, detta har jag
funnit, att Gud har gjort människorna sådana de borde vara,
men själva tänka de ut mångahanda funder.

8 Vem är lik den vise, och vem förstår att så uttyda en sak?
Visheten gör människans ansikte ljust, genom den förvandlas
det råa i hennes uppsyn. **2** Jag säger er: Akta på konungens
bud, ja, gör det för den eds skull som du har svurit vid Gud.
3 Förhasta dig icke att övergiva honom, inlåt dig ej på något
som är ont; han kan ju göra allt vad han vill. **4** Ty en konungs
ord är mäktigt, och vem kan säga till honom: "Vad gör du?" **5**
Den som håller budet skall icke veta av något ont; och tid och
sätt skall den vises hjärta lära känna. **6** Ty vart företag har sin
tid och sitt sätt, och en människas ondska kommer tungt över
henne. **7** Hon vet ju icke vad som kommer att ske; vem kan
säga henne huru något kommer att ske? **8** Ingen människa
har makt över vinden, till att hejda den, ej heller har någon
makt över dödens dag, ej heller finnes undflykt i krig; så kan
ogudaktigheten icke rädda sin man. **9** Allt detta såg jag, när jag
gav akt på allt vad som händer under solen, i en tid då den ena
människan har makt över den andra, henne till olycka. **10** Ock
likaledes såg jag att de ogudaktiga fingo komma i sin grav och

gå till vila, under det att sådana som hade gjort vad rätt var
måste draga bort ifrån den Heliges boning och blevo förgätna
i staden. Också detta är fåfänglighet. **11** Därför att dom icke
strax går över vad ont som göres, få människors barn dristighet
att göra det ont är, **12** eftersom syndaren hundra gånger kan
göra vad ont är och likväl får länge leva. Dock vet jag ju att det
skall gå de gudfruktiga väl, därför att de frukta Gud, **13** men att
det icke skall gå den ogudaktige väl, och att hans dagar icke
skola förlängas, såsom skuggan förlänges, eftersom han icke
fruktar Gud. **14** En fåfänglighet som händer här på jorden är
det att rättfärdiga finnas, vilka det går såsom hade de gjort de
ogudaktigas gärningar, och att ogudaktiga finnas, vilka det går
såsom hade de gjort de rättfärdigas gärningar. Jag sade: Också
detta är fåfänglighet. **15** Så prisade jag då glädjen och fann
att intet är bättre för människan under solen, än att hon äter
ock dricker och är glad, så att detta får följa henne vid hennes
möda, under de livsdagar som Gud giver henne under solen. **16**
När jag vände mitt hjärta till att förstå vishet, och till att betrakta
det besvär som man gör sig på jorden utan att få sömn i sina
ögon, varken dag eller natt, **17** då insåg jag att det är så med
alla Guds verk, att människan icke förmår fatta vad som händer
under solen; ty huru mycket en människa än mödar sig för att
utforska det, fattar hon det ändå icke. Och om någon vis man
tänker att han skall kunna förstå det, så kommer han ändå icke
att kunna fatta det.

9 Ja, allt detta har jag besinnat, och jag har sökt pröva allt
detta, huru de rättfärdiga och de visa och deras verk äro i
Guds våld. Varken om kärlek eller hat kan en människa veta
något förut; allt kan förestå henne. **2** Ja, allt kan vederfaras alla;
det går den rättfärdige såsom den ogudaktige, den gode och
rene såsom den orene, den som offrar såsom den vilken icke
offrar; den gode räknas lika med syndaren, den som svär bliver
lik den som har försyn för att svärja. **3** Ett elände vid allt som
händer under solen är detta, att det går alla lika. Därför äro ock
människornas hjärtan fulla med ondska, och oförnuft är i deras
hjärtan, så länge de leva; och sedan måste de ned bland de
döda. **4** För den som utkoras att vara i de levandes skara finnes
ju ännu något att hoppas; ty bättre är att vara en levande hund
än ett dött lejon. **5** Och väl veta de som leva att de måste dö,
men de döda vet alls intet, och de hava ingen vinning mer att
vänta, utan deras åminnelse är förgäten. **6** Både deras kärlek
och deras hat och deras avund hava redan nått sin ände, och
aldrig någonsin få de mer någon del i vad som händer under
solen. **7** Välan, så ät då ditt bröd med glädje, och drick ditt
vin med glatt hjärta, ty Gud har redan i förväg givit sitt bifall
till vad du gör. **8** Låt dina kläder alltid vara vita, och låt aldrig
olja fattas på ditt huvud. **9** Njut livet med någon kvinna som du
älskar, så länge de fåfängliga livsdagar vara, som förlänas dig
under solen, ja, under alla dina fåfängliga dagar; ty detta är den
del du får i livet vid den möda som du gör dig under solen. **10**
Allt vad du förmår uträtta med din kraft må du söka uträtta; ty i
dödsriket, dit du går, kan man icke verka eller tänka, där finnes
ingen insikt eller vishet. **(Sheol h7585)** **11** Ytterligare såg jag under
solen att det icke beror av de snabba huru de lyckas i löpandet,
icke av hjältarna huru striden utfaller, icke av de visa huru de få
sitt bröd, icke av de kloka vad rikedom de förvärva, eller av de
förståndiga vad ynnest de vinna, utan att allt för dem beror av
tid och lägenhet. **12** Ty människan känner icke sin tid, lika litet
som fiskarna, vilka fångas i olycksnätet, eller fåglarna, vilka
fastna i snaran. Såsom dessa, så snärjas ock människornas
barn på olyckans tid, när ofärd plötsligt faller över dem. **13**
Också detta såg jag under solen, ett visdomsverk, som tycktes
mig stort: **14** Det fanns en liten stad med få invånare, och mot
den kom en stor konung och belägrade den och byggde stora
bålverk mot den. **15** Men därinne fanns en fattig man som var
vis; och denne räddade staden genom sin vishet. Dock, sedan
tänkte ingen människa på denne fattige man. **16** Då sade jag:
Väl är vishet bättre än styrka, men den fattiges vishet bliver
icke föraktad, och hans ord varda icke hörda. **17** De vises ord,
om de ock höras helt stilla, äro förmer än allt ropande av en
dårarnas överste. **18** Bättre är vishet än krigsredskap; ty en
enda som felar kan fördärva mycket gott.

10 Giftflugor vålla stank och jäsning i salvoberedarens salva;
så uppväger ett grand av dårskap både vishet och ära.
2 Den vise har sitt hjärta åt höger, men dåren har sitt hjärta
åt vänster. **3** Ja, varhelst dåren går kommer hans förstånd till
korta, och till alla säger han ifrån, att han är en dåre. **4** Om
hos en furste vrede uppstår mot dig, så håll dig dock stilla, ty
saktmod gör stora synder ogjorda. **5** Ett elände gives, som jag
har sett under solen, ett fel som beror av den som har makten:
6 att dårskap sättes på höga platser, medan förnämliga män
få sitta i förnedring. **7** Jag har sett trälar färdas till häst och
hövdingar få gå till fots såsom trälar. **8** Den som gräver en grop,
han faller själv däri, och den som bryter ned en mur, honom
stinger ormen. **9** Den som vältrar bort stenar bliver skadad
av dem, den som hugger ved kommer i fara därvid. **10** Om
man icke slipar eggen, när ett järn har blivit slött, så måste
man anstränga krafterna dess mer; och vishet är att göra allt
på bästa sätt. **11** Om ormen får stinga, innan han har blivit
tjusad, så har besvärjaren intet gagn av sin konst. **12** Med sin
muns ord förvärvar den vise ynnest, men dårens läppar fördärva
honom själv. **13** Begynnelsen på hans muns ord är dårskap, och
änden på hans tal är uselt oförnuft. **14** Och dåren är rik på ord;
dock vet ingen människa vad som skall ske; vem kan säga en
människa vad som efter henne skall ske? **15** Dårens möda
bliver honom tung, ty icke ens till staden hittar han fram. **16**
Ve dig, du land vars konung är ett barn, och vars furstar hålla
måltid redan på morgonen! **17** Väl dig, du land vars konung
är en ädling, och vars furstar hålla måltid i tillbörlig tid, med
måttlighet, och icke för att överlasta sig! **18** Genom lättja förfalla
husets bjälkar, och genom försumlighet dryper det in i huset. **19**
Till sin förlustelse håller man gästabud, och vinet gör livet glatt;
men penningen är det som förlänar alltsammans. **20** Uttala ej
ens i din tanke förbannelser över en konung, och ej ens i din
sovkammare förbannelser över en rik man; ty himmelens fåglar
böra fram ditt tal, och de bevingade förkunna vad du har sagt.

11 Sänd ditt bröd över vattnet, ty i tidens längd får du det
tillbaka. **2** Dela vad du har i sju delar, ja, i åtta, ty du vet

icke vilken olycka som kan gå över landet. **3** Om molnen äro
fulla av regn, så tömma de ut det på jorden; och om ett träd
faller omkull, det må falla mot söder eller mot norr, så ligger
det på den plats där det har fallit. **4** En vindspejare får aldrig
så, och en molnspanare får aldrig skörda. **5** Lika litet som du
vet vart vinden far, eller huru benen bildas i den havandes liv,
lika litet förstår du Guds verk, hans som verkar alltsammans.
6 Så ut om morgonen din säd, och underlåt det ej heller om
aftonen, ty du vet icke vilketdera som är gagneligast, eller om
det ena jämte det andra är bäst. **7** Och ljuset är ljuvligt, och det
är gott för ögonen att få se solen. **8** Ja, om en människa får
leva än så många år, så må hon vara glad under dem alla,
men betänka, att eftersom mörkrets dagar bliva så många, är
ändå allt som händer fåfänglighet. **9** Gläd dig, du yngling, din
ungdom, och låt ditt hjärta unna dig fröjd i din ungdomstid; ja,
vandra de vägar ditt hjärta lyster och så, som det behagar dina
ögon. Men vet att Gud för allt detta skall draga dig till doms. **10**
Ja, låt grämelse vika ur ditt hjärta, och håll plåga borta från din
kropp. Ty ungdom och blomstring är fåfänglighet.

12 Så tänk då på din Skapare i din ungdomstid, förrän de
onda dagarna komma och de år nalkas, om vilka du skall
säga: "Jag finner icke behag i dem"; **2** Ja, förrän solen bliver
förmörkad, och dagsljuset och månen och stjärnorna; före den
ålder då molnen komma igen efter regnet, **3** den tid då väktarna
i huset darra och de starka männen kröka sig; då malerskorna
sitta fåfänga, så få som de nu hava blivit, och skåderskorna
hava det mörkt i sina fönster; **4** då dörrarna åt gatan stängas
till, medan ljudet från kvarnen försvagas; då man står upp, när
fågeln begynner kvittra, och alla sångens tärnor sänka rösten; **5**
då man fruktar för var backe och förskräckelser bo på vägarna;
då mandelträdet blommar och gräshoppan släpar sig fram och
kaprisknoppen bliver utan kraft, nu då människan skall fara till
sin eviga boning och gråtarna redan gå och vänta på gatan; **6**
ja, förrän silversnöret ryckes bort och den gyllene skålen slås
sönder, och förrän ämbaret vid källan krossas och hjulet slås
sönder och faller i brunnen **7** och stoftet vänder åter till jorden,
varifrån det har kommit, och anden vänder åter till Gud, som har
givit den. **8** Fåfängligheters fåfänglighet! säger Predikaren. Allt
är fåfänglighet! ---- **9** För övrigt är att säga att Predikaren var en
vis man, som också annars lärde folket insikt och övervägde
och rannsakade; många ordspråk författade han. **10** Predikaren
sökte efter att finna välbehagliga ord, sådant som med rätt
kunde skrivas, och sådant som med sanning kunde sägas. **11**
De visas ord äro såsom uddar, och lika indrivna spikar äro deras
tänkespråk. De äro gåvor från en och samma Herde. **12** Och för
övrigt är utom detta att säga: Min son, låt varna dig! Ingen ände
är på det myckna bokskrivandet, och mycket studerande gör
kroppen trött. **13** Änden på talet, om vi vilja höra huvudsumman,
är detta: Frukta Gud och håll hans bud, ty det hör alla människor
till. **14** Ty Gud skall draga alla gärningar till doms, när han dömer
allt vad förborgat är, evad det är gott eller ont.

Höga Visan

1 Sångernas sång av Salomo. **2** Kyssar give han mig, kyssar
av sin mun! Ty din kärlek är mer ljuv än vin. **3** Ljuv är doften
av dina salvor, ja, en utgjuten salva är ditt namn; fördenskull
hava tärnorna dig kär. **4** Drag mig med dig! Med hast vilja vi
följa dig. Ja, konungen har fört mig in i sina gemak; Vi vilja
fröjdas och vara glada över dig, vi vilja prisa din kärlek högre
än vin; med rätta har man dig kär. ---- **5** Svart är jag, dock är
jag täck, I Jerusalems döttrar, lik Kedars hyddor, lik Salomos
tält. **6** Sen icke därpå att jag är så svart, att solen har bränt
mig så. Min moders söner blevo vreda på mig och satte mig till
vingårdsvakterska; min egen vingård kunde jag icke vakta. **7**
"Säg mig, du som min själ har kär: Var för du din hjord i bet?
Var låter du den vila om middagen? Må jag slippa att gå lik en
vilsekommen kvinna vid dina vänners hjordar." **8** "Om du icke
vet det, du skönaste bland kvinnor, så gå blott åstad i hjordens
spår, och för dina killingar i bet vid herdarnas tält." ---- **9** "Vid
ett sto i Faraos spann förliknar jag dig, min älskade. **10** Dina
kinder äro så täcka med sina kedjehängen, din hals med sina
pärlerader. **11** Kedjehängen av guld vilja vi skaffa åt dig med
silverkulor på." **12** "Medan konungen håller sin fest, sprider min
nardus sin doft. **13** Min vän är för mig ett myrragömme, som jag
bär i min barm. **14** Min vän är för mig en klase cyperblommor
från En-Gedis vingårdar." **15** "Vad du är skön, min älskade! Vad
du är skön! Dina ögon äro duvor." **16** "Vad du är skön, min vän!
Ja, ljuvlig är du, och grönskande är vårt viloläger. **17** Bjälkarna i
vår boning äro cedrar, och cypresser vår väggpanel."

2 "Jag är ett ringa blomster i Saron, en lilja i dalen." **2** "Ja,
såsom en lilja bland törnen, så är min älskade bland jungfrur."
3 "Såsom ett äppelträd bland vildmarkens träd, så är min vän
bland ynglingar; ljuvligt är mig att sitta i dess skugga, och söt är
dess frukt för min mun. **4** I vinsalen har han fört mig in, och
kärleken är hans baner över mig. **5** Vederkvicken mig med
druvkakor, styrken mig med äpplen; ty jag är sjuk av kärlek." ---
- **6** Hans vänstra arm vilar under mitt huvud, och hans högra
omfamnar mig. **7** Jag besvär eder, I Jerusalems döttrar, vid
gaseller och hindar på marken: Oroen icke kärleken, stören
den icke, förrän den själv så vill. ---- **8** Hör, där är min vän! Ja,
där kommer han, springande över bergen, hoppande fram på
höjderna. **9** Lik en gasell är min vän eller lik en ung hjort. Se, nu
står han där bakom vår vägg, han blickar in genom fönstret, han
skådar genom gallret. **10** Min vän begynner tala, han säger till
mig: "Stå upp, min älskade, du min sköna, och kom hitut. **11**
Ty se, vintern är förbi, regntiden är förliden och har gått sin
kos. **12** Blommorna visa sig på marken, tiden har kommit, då
vinträden skäras, och turturduvan låter höra sin röst i vårt land.
13 Fikonträdets frukter begynna att mogna, vinträden stå redan i
blom, de sprida sin doft. Stå upp, min älskade, min sköna, och
kom hitut. **14** Du min duva i bergsklyftan, i klippväggens gömsle,
låt mig se ditt ansikte, låt mig höra din röst; ty din röst är så ljuv,
och ditt ansikte är så täckt." ---- **15** Fången rävarna åt oss, de
små rävarna, vingårdarnas fördärvare, nu då våra vingårdar stå
i blom. ---- **16** Min vän är min, och jag är hans, där han för sin
hjord i bet ibland liljor. **17** Till dess morgonvinden blåser och
skuggorna fly, må du ströva omkring, lik en gasell, min vän, eller
lik en ung hjort, på de kassiadoftande bergen.

3 Där jag låg på mitt läger om natten, sökte jag honom som
min själ har kär; jag sökte honom, men fann honom icke. **2**
"Jag vill stå upp och gå omkring i staden, på gatorna och på
torgen; jag vill söka honom som min själ har kär." Jag sökte
honom, men fann honom icke. **3** Väktarna mötte mig, där de
gingo omkring i staden. "Haven I sett honom som min själ har
kär?" **4** Knappt hade jag kommit förbi dem, så fann jag honom
som min själ har kär. Jag tog honom fatt, och jag släppte honom
icke, förrän jag hade fört honom in i min moders hus, in i min
fostrarinnas kammare. ---- **5** Jag besvär eder, I Jerusalems
döttrar, vid gaseller och hindar på marken: Oroen icke kärleken,
stören den icke, förrän den själv så vill. ---- **6** Vem är hon som
kommer hitupp från öknen såsom i stoder av rök, kringdoftad av
myrra och rökelse och alla slags köpmannakryddor? **7** Se, det
är Salomos bärstol! Sextio hjältar omgiva den, utvalda bland
Israels hjältar. **8** Alla bära de svärd och äro väl förfarna i strid.
Var och en har sitt svärd vid sin länd, till värn mot nattens faror.
9 En praktbår är det som konung Salomo har låtit göra åt sig
av virke från Libanon. **10** Dess sidostöd äro gjorda av silver,
ryggstödet av guld, sätet belagt med purpurrött tyg. Innantill är
den prydd i kärlek av Jerusalems döttrar. **11** I Sions döttrar, gån
ut och skåden konung Salomo med lust, skåden kransen som
hans moder har krönt honom med på hans bröllopsdag, på hans
hjärtefröjds dag.

4 Vad du är skön, min älskade, vad du är skön! Dina ögon
äro duvor, där de skymta genom din slöja. Ditt hår är likt en
hjord av getter som strömma nedför Gileads berg. **2** Dina tänder
likna en hjord av nyklippta tackor, nyss uppkomna ur badet,
allasammans med tvillingar, ofruktsam är ingen ibland dem.
3 Ett rosenrött snöre likna dina läppar, och täck är din mun.
Lik ett brustet granatäpple är din kind, där den skymtar genom
din slöja. **4** Din hals är lik Davids torn, det väl befästa; tusen
sköldar hänga därpå, hjältarnas alla sköldar. **5** Din barm är lik
ett killingpar, tvillingar av en gasell, som gå i bet ibland liljor. **6**
Till dess morgonvinden blåser och skuggorna fly, vill jag gå bort
till myrraberget, till den rökelsedoftande höjden. **7** Du är skön
alltigenom, min älskade, på dig finnes ingen fläck. ---- **8** Kom
med mig från Libanon, min brud, kom med mig från Libanon.
Stig ned från Amanas topp, från toppen av Senir och Hermon,
från lejonens hemvist, från pantrarnas berg. ---- **9** Du har tagit
mitt hjärta, du min syster, min brud; du har tagit mitt hjärta med
en enda blick, med en enda länk av kedjan kring din hals. **10**
Huru skön är icke din kärlek, du min syster, min brud! Huru
ljuv är icke din kärlek! Ja, mer ljuv än vin; och doften av dina
salvor övergår all vällukt. **11** Av sötma drypa dina läppar, min
brud; din tunga gömmer honung och mjölk, och doften av dina
kläder är såsom Libanons doft. ---- **12** "En tillsluten lustgård är
min syster, min brud, en tillsluten brunn, en förseglad källa. **13**
Såsom en park av granatträd skjuter du upp, med de ädlaste
frukter, med cyperblommor och nardusplantor, **14** med nardus
och saffran, kalmus och kanel och rökelseträd av alla slag, med

myrra och aloe och de yppersta kryddor av alla slag. **15** Ja, en källa i lustgården är du, en brunn med friskt vatten och ett rinnande flöde ifrån Libanon." **16** "Vakna upp, du nordanvind, och kom, du sunnanvind; blås genom min lustgård, låt dess vällukt strömma ut. Må min vän komma till sin lustgård och äta dess ädla frukter."

5 "Ja, jag kommer till min lustgård, du min syster, min brud; jag hämtar min myrra och mina välluktande kryddor, jag äter min honungskaka och min honung, jag dricker mitt vin och min mjölk." ---- Äten, I kära, och dricken, ja, berusen eder av kärlek. **2** Jag låg och sov, dock vakade mitt hjärta. Hör, då klappar min vän på dörren: "Öppna för mig, du min syster, min älskade, min duva, min fromma; ty mitt huvud är fullt av dagg, mina lockar av nattens droppar." **3** "Jag har lagt av mina kläder; skulle jag nu åter taga dem på mig? Jag har tvagit mina fötter; skulle jag nu orena dem?" **4** Min vän räckte in sin hand genom luckan; då rördes mitt hjärta över honom. **5** Jag stod upp för att öppna för min vän, och mina händer dröpo av myrra, mina fingrar av flytande myrra, som fuktade rigelns handtag. **6** Så öppnade jag för min vän, men min vän var borta och försvunnen. Min själ blev utom sig vid tanken på hans ord. Jag sökte honom, men fann honom icke; jag ropade på honom, men han svarade mig icke. **7** Väktarna mötte mig, där de gingo omkring i staden, de slogo mig, de sårade mig; de ryckte av mig min mantel, väktarna på murarna. **8** "Jag besvär eder, I Jerusalems döttrar, om I finnen min vän, så sägen -- ja, vad skolen I säga honom? Att jag är sjuk av kärlek!" **9** "Vad är då din vän förmer än andra vänner, du skönaste bland kvinnor? Vad är din vän förmer än andra vänner, eftersom du så besvär oss?" **10** "Min vän är strålande vit och röd, härlig framför tio tusen. **11** Hans huvud är finaste guld, hans lockar palmträdsvippor, och svarta såsom korpen. **12** Hans ögon likna duvor invid vattenbäckar, duvor som bada sig i mjölk och sitta invid bräddfull rand. **13** Hans kinder liknar välluktrika blomstersängar, skrin med doftande kryddor. Hans läppar äro röda liljor; de drypa av flytande myrra. **14** Hans händer äro tenar av guld, besatta med krysoliter. Hans midja är formad av elfenben, övertäckt med safirer. **15** Hans ben äro pelare av vitaste marmor, som vila på fotstycken av finaste guld. Att se honom är såsom att se Libanon; ståtlig är han såsom en ceder. **16** Hans mun är idel sötma, hela hans väsende är ljuvlighet. Sådan är min vän, ja, sådan är min älskade, I Jerusalems döttrar."

6 "Vart har han då gått, din vän, du skönaste bland kvinnor? Vart har din vän tagit vägen? Låt oss hjälpa dig att söka honom." **2** "Min vän har gått ned till sin lustgård, till sina välluktrika blomstersängar, för att låta sin hjord beta i lustgårdarna och för att plocka liljor. **3** Jag är min väns, och min vän är min, där han för sin hjord i bet ibland liljor. **4** Du är skön såsom Tirsa, min älskade, ljuvlig såsom Jerusalem, överväldigande såsom en härskara. **5** Vänd bort ifrån mig dina ögon, ty de hava underkuvat mig. Ditt hår är likt en hjord av getter som strömma nedför Gilead. **6** Dina tänder likna en hjord av tackor, nyss uppkomna ur badet, allasammans med tvillingar, ofruktsam är ingen ibland dem. **7** Lik ett brustet granatäpple är din kind, där den skymtar genom din slöja. ---- **8** Sextio äro drottningarna, och åttio bihustrurna, och tärnorna en otalig skara. **9** Men en enda är hon, min duva, min fromma, hon, sin moders endaste, hon, sin fostrarinnas utkorade. När jungfrur se henne, prisa de henne säll, drottningar och bihustrur höja hennes lov. ---- **10** Vem är hon som där blickar fram lik en morgonrodnad, skön såsom månen, strålande såsom solen, överväldigande såsom en härskara? **11** Till valnötslunden gick jag ned, för att glädja mig åt grönskan i dalen, för att se om vinträden hade slagit ut, om granatträden hade fått blommor. **12** Oförtänkt satte mig då min kärlek upp på mitt furstefolks vagnar. **13** "Vänd om, vänd om, du brud från Sulem, vänd om, vänd om, så att vi få se på dig." "Vad finnen I att se hos bruden från Sulem, där hon rör sig såsom i vapendans?"

7 "Huru sköna äro icke dina fötter i sina skor, du ädla! Dina höfters rundning är såsom ett bröstspännes kupor, gjorda av en konstnärs händer. **2** Ditt sköte är en rundad skål, må vinet aldrig fattas däri. Din midja är en vetehög, omhägnad av liljor. **3** Din barm är lik ett killingpar, tvillingar av en gasell. **4** Din hals liknar Elfenbenstornet, dina ögon dammarna i Hesbon, vid Bat-Rabbimsporten. Din näsa är såsom Libanonstornet, som skådar ut mot Damaskus. **5** Ditt huvud höjer sig såsom Karmel, och lockarna på ditt huvud hava purpurglans. En konung är fångad i deras snara." ---- **6** "Huru skön och huru ljuv är du icke, du kärlek, så följd av lust! **7** Ja, din växt är såsom ett palmträds, och din barm liknar fruktklasar. **8** Jag tänker: I det palmträdet vill jag stiga upp, jag vill gripa tag i dess kvistar. Må din barm då vara mig såsom vinträdets klasar och doften av din andedräkt såsom äpplens doft **9** och din mun såsom ljuvaste vin!" "Ja, ett vin som lätt glider ned i min vän och fuktar de slumrandes läppar. **10** Jag är min väns, och till mig står hans åtrå." ---- **11** Kom, min vän; låt oss gå ut på landsbygden och stanna i byarna över natten. **12** Bittida må vi gå till vingårdarna, för att se om vinträden hava slagit ut, om knopparna hava öppnat sig, om granatträden hava fått blommor. Där vill jag giva min kärlek åt dig. **13** Kärleksäpplena sprida sin doft, och vid våra dörrar finnas alla slags ädla frukter, både nya och gamla; åt dig, min vän, har jag förvarat dem.

8 Ack att du vore såsom en min broder, ammad vid min moders bröst! Om jag då mötte dig därute, så finge jag kyssa dig, och ingen skulle tänka illa om mig därför. **2** Jag finge då ledsaga dig, föra dig in i min moders hus, och du skulle undervisa mig; kryddat vin skulle jag giva dig att dricka, saft från mitt granatträd. ---- **3** Hans vänstra arm vilar under mitt huvud, och hans högra omfamnar mig. **4** Jag besvär eder, I Jerusalems döttrar: Oroen icke kärleken, stören den icke, förrän den själv så vill. **5** Vem är hon som kommer hitupp från öknen, stödd på sin vän? "Där under äppelträdet väckte jag dig; där var det som din moder hade fött dig, där födde dig hon som gav dig livet. **6** Hav mig såsom en signetring vid ditt hjärta, såsom en signetring på din arm. Ty kärleken är stark såsom döden, dess trängtan obetvinglig såsom dödsriket; dess glöd är såsom eldens glöd, en HERRENS låga är den. **(Sheol h7585)** **7** De största vatten förmå ej utsläcka kärleken, strömmar kunna icke fördränka den.

Om någon ville giva alla ägodelar i sitt hus för kärleken, så
skulle han ändå bliva försmådd." ---- **8** "Vi hava en syster, en
helt ung, som ännu icke har någon barm. Vad skola vi göra med
vår syster, när tiden kommer, att man vill vinna henne?" **9** "Är
hon en mur, så bygga vi på den ett krön av silver; men är hon
en dörr, så bomma vi för den med en cederplanka." **10** "Jag är
en mur, och min barm är såsom tornen därpå; så blev jag i hans
ögon en kvinna som var ynnest värd." ---- **11** En vingård ägde
Salomo i Baal-Hamon, den vingården lämnade han åt väktare;
tusen siklar silver var kunde de hämta ur dess frukt. **12** Men min
vingård, den har jag själv i min vård. Du, Salomo, må taga dina
tusen, och två hundra må de få, som vakta dess frukt. ---- **13**
"Du lustgårdarnas inbyggerska, vännerna lyssna efter din röst;
låt mig höra den." **14** "Skynda åstad, min vän, lik en gasell eller
lik en ung hjort, upp på de välluktrika bergen."

Jesaja

1 Detta är Jesajas, Amos' sons, syner, vad han skådade
angående Juda och Jerusalem i Ussias, Jotams, Ahas' och
Hiskias, Juda konungars, tid. **2** Hören, I himlar, och lyssna, du
jord; ty HERREN talar. Barn har jag uppfött och fostrat, men
de hava avfallit från mig. **3** En oxe känner sin ägare och en
åsna sin herres krubba, men Israel känner intet, mitt folk förstår
intet. **4** Ve dig, du syndiga släkte, du skuldbelastade folk, du
ogärningsmäns avföda, I vanartiga barn, som haven övergivit
HERREN, föraktat Israels Helige och vikit bort ifrån honom!
5 Var skall man mer slå eder, då I så fortgån i avfällighet?
Hela huvudet är ju krankt, och hela hjärtat är sjukt. **6** Ifrån
fotbladet ända upp till huvudet finnes intet helt, blott sårmärken
och blånader och friska sår, icke utkramade eller förbundna
eller lenade med olja. **7** Edert land är en ödemark, edra städer
äro uppbrända i eld, edra åkrar bliva i eder åsyn förtärda av
främlingar; en ödeläggelse är det, såsom där främlingar hava
omstörtat allt. **8** Allenast dottern Sion står kvar där, såsom en
hydda i en vingård, såsom ett vaktskjul på ett gurkfält, såsom en
inspärrad stad. **9** Om HERREN Sebaot icke hade lämnat en liten
återstod kvar åt oss, då vore vi såsom Sodom, vi vore Gomorra
lika. **10** Hören HERRENS ord, I Sodomsfurstar, lyssna till vår
Guds lag, du Gomorra-folk. **11** Vad skall jag med edra många
slaktoffer? säger HERREN. Jag är mätt på brännoffer av vädurar
och på gödkalvars fett, och till blod av tjurar och lamm och
bockar har jag intet behag. **12** När I kommen för att träda fram
inför mitt ansikte, vem begär då av eder det, att mina förgårdar
trampas ned? **13** Bären ej vidare fram fåfängliga spisoffer;
ångan av dem är en styggelse för mig. Nymånader och sabbater
och utlysta fester, ondska i förening med högtidsförsamlingar,
sådant kan jag icke lida. **14** Edra nymånader och högtider hatar
min själ; de hava blivit mig en börda, jag orkar ej bära den.
15 Ja, huru I än uträcken edra händer, så gömmer jag mina
ögon för eder, och om I än mycket bedjen, så hör jag icke
därpå. Edra händer äro fulla av blod; **16** tvån eder då, och
renen eder. Skaffen edert onda väsende bort ifrån mina ögon.
Hören upp att göra, vad ont är. **17** Lären att göra vad gott är,
faren efter det rätt är, visen förtryckaren på bättre vägar, skaffen
den faderlöse rätt, utfören änkans sak. **18** Kom, låt oss gå till
rätta med varandra, säger HERREN. Om edra synder än äro
blodröda, så kunna de bliva snövita, och om de äro röda såsom
scharlakan, så kunna de bliva såsom vit ull. **19** Om I ären villiga
att höra, skolen I få äta av landets goda. **20** Men ären I ovilliga
och genträviga, skolen I förtäras av svärd; ty så har HERRENS
mun talat. **21** Huru har hon icke blivit en sköka, den trogna
staden! Den var full av rätt, rättfärdighet bodde därinne, men nu
bo där mördare. **22** Ditt silver har blivit slagg, ditt ädla vin är
utspätt med vatten. **23** Dina styresmän äro upprorsmän och
tjuvars stallbröder. Alla älskar de mutor och fara efter vinning.
Den faderlöse skaffa de icke rätt, och änkans sak kommer
icke inför dem. **24** Därför säger Herren, HERREN Sebaot, den
Starke i Israel: Ve! Jag vill släcka min harm på mina ovänner
och hämnas på mina fiender. **25** Jag vill vända min hand emot
dig och bortrensa ditt slagg såsom med lutsalt och skaffa bort all
din oädla malm. **26** Jag vill åter giva dig sådana domare som
tillförne, och sådana rådsherrar som du förut ägde. Därefter
skall du kallas "rättfärdighetens stad", "en trogen stad". **27**
Sion skall genom rätt bliva förlossad och dess omvända genom
rättfärdighet. **28** Men fördärv skall drabba alla överträdare och
syndare, och de som övergiva HERREN, de skola förgås. **29** Ja,
de skola komma på skam med de terebinter som voro eder
fröjd; och I skolen få blygas över de lustgårdar som I haden så
kära. **30** Ty I skolen bliva såsom en terebint med vissnade löv
och varda lika en lustgård utan något vatten. **31** Och de väldige
skola varda såsom blår, och deras verk såsom en gnista, och
de skola tillsammans brinna, och ingen skall kunna släcka.

2 Detta är vad Jesaja, Amos' son, skådade angående Juda
och Jerusalem. **2** Och det skall ske i kommande dagar att
det berg där HERRENS hus är skall stå där fast grundat och
vara det yppersta ibland bergen och upphöjt över andra höjder;
och alla hednafolk skola strömma dit, **3** ja, många folk skola gå
åstad och skola säga: "Upp, låt oss draga åstad till HERRENS
berg, upp till Jakobs Guds hus, för att han må undervisa oss om
sina vägar, så att vi kunna vandra på hans stigar." Ty från Sion
skall lag utgå, och HERRENS ord från Jerusalem. **4** Och han
skall döma mellan hednafolken och skipa rätt åt många folk.
Då skola de smida sina svärd till plogbillar och sina spjut till
vingårdsknivar. Folken skola ej mer lyfta svärd mot varandra
och icke mer lära sig att strida. **5** I av Jakobs hus, kommen,
låtom oss vandra i HERRENS ljus. **6** Ty du har förskjutit ditt folk,
Jakobs hus, därför att de äro fulla av Österlandets väsende och
öva teckentyderi såsom filistéerna; ja, med främlingar förbinda
de sig. **7** Deras land är fullt av silver och guld, och på deras
skatter är ingen ände; deras land är fullt av hästar, och på deras
vagnar är ingen ände; **8** deras land är ock fullt av avgudar,
och sina egna händers verk tillbedja de, det som deras fingrar
hava gjort. **9** Därför bliva människorna nedböjda och männen
ödmjukade; du kan icke förlåta dem. **10** Fly in i klippan, och
göm dig i jorden, för HERRENS fruktansvärda makt och för
hans höga majestät. **11** Ty människornas högmodiga ögon skola
bliva ödmjukade, och männens övermod skall bliva nedböjt,
och HERREN allena skall vara hög på den dagen. **12** Ty en
dag har HERREN Sebaot bestämt, som skall komma över allt
stolt och övermodigt och över allt som är upphöjt, och det skall
bliva ödmjukat, **13** ja, över alla Libanons cedrar, de höga och
stolta, och över alla Basans ekar; **14** över alla höga berg och
alla stolta höjder, **15** över alla höga torn och alla fasta murar, **16**
över alla Tarsis-skepp, ja, över allt som är skönt att skåda. **17**
Och människornas högmod skall bliva nedböjt och männens
övermod nedbrutet, och HERREN allena skall vara hög på
den dagen. **18** Men avgudarna skola alldeles förgås. **19** Och
man skall fly in i klippgrottor och in i jordhålor, för HERRENS
fruktansvärda makt och för hans höga majestät, när han står upp
för att förskräcka jorden. **20** På den dagen skola människorna
kasta bort åt mullvadar och fladermöss de avgudar av silver och
de avgudar av guld, som de hava gjort åt sig för att tillbedja.
21 Ja, de skola fly in i klipprämnor och in i bergsklyftor, för
HERRENS fruktansvärda makt och för hans höga majestät, när

han står upp för att förskräcka jorden. 22 Så förliten eder nu ej
mer på människor, i vilkas näsa är allenast en fläkt; ty huru
ringa äro icke de att akta!

3 Ty se, Herren, HERREN Sebaot skall taga bort ifrån
Jerusalem och Juda allt slags stöd och uppehälle -- all mat
till uppehälle och all dryck till uppehälle -- 2 hjältar och krigsmän,
domare och profeter, spåmän och äldste, 3 underhövitsmän
och högtuppsatta män, rådsherrar och slöjdkunnigt folk och
män som äro förfarna i besvärjelsekonst. 4 Och jag skall giva
dem ynglingar till furstar, och barnsligt självsvåld skall få råda
över dem. 5 Av folket skall den ene förtrycka den andre, var
och en sin nästa; den unge skall sätta sig upp mot den gamle,
den ringe mot den högt ansedde. 6 När då så sker, att någon
fattar tag i en annan i hans faders hus och säger: "Du äger
en mantel, du skall bliva vår styresman; tag du hand om detta
vacklande rike" -- 7 då skall denne svara och säga: "Jag kan
icke skaffa bot; i mitt hus finnes varken bröd eller mantel. Mig
skolen I icke sätta till styresman över folket." 8 Ty Jerusalem
vacklar, och Juda faller, då de nu med sitt tal och sina gärningar
stå emot HERREN och äro gensträviga mot hans härlighets
blickar. 9 Deras uppsyn vittnar emot dem; och likasom Sodoms
folk bedriva de sina synder uppenbart och dölja dem icke.
Ve över deras själar, ty själva hava de berett sig olycka! 10
Om den rättfärdige mån I tänka att det skall gå honom väl, ty
sådana skola äta sina gärningars frukt. 11 Men ve över den
ogudaktige! Honom skall det gå illa, ty efter hans gärningar skall
hans vedergällning bliva. 12 Mitt folks behärskare är ett barn,
och kvinnor råda över det. Mitt folk, dina ledare föra dig vilse
och fördärva den väg, som du skulle gå. 13 Men HERREN står
redo att gå till rätta, han träder fram för att döma folken; 14
HERREN vill gå till doms med sitt folks äldste och med dess
furstar. "I haven skövlat vingården; rov från de fattiga är i edra
hus. 15 Huru kunnen I så krossa mitt folk och söndermala de
fattiga?" Så säger Herren, HERREN Sebaot. 16 Och HERREN
säger: Eftersom Sions döttrar äro så högmodiga, och gå med
rak hals och spela med ögonen, och gå där och trippa och
pingla med sina fotringar, 17 därför skall Herren låta Sions
döttrars hjässor bliva fulla av skorv, och HERREN skall blotta
deras blygd. 18 På den dagen skall Herren taga bort all deras
ståt: fotringar, pannband och halsprydnader, 19 örhängen,
armband och slöjor, 20 huvudprydnader, fotstegskedjor, gördlar,
luktflaskor och amuletter, 21 fingerringar och näsringar, 22
högtidsdräkter, kåpor, mantlar och pungar, 23 speglar, fina
linneskjortor, huvudbindlar och flor. 24 Och där skall vara stank i
stället för vällukt, rep i stället för bälte, skalligt huvud i stället för
krusat hår, hölje av säcktyg i stället för högtidsmantel, märken
av brännjärn i stället för skönhet. 25 Dina män skola falla för
svärd och dina hjältar i krig: 26 hennes portar skola klaga och
sörja, och övergiven skall hon sitta på marken.

4 Och på den tiden skola sju kvinnor fatta i en och samma
man och säga: "Vi vilja själva föda oss och själva kläda oss;
låt oss allenast få bära ditt namn, och tag så bort vår smälek." 2
På den tiden skall det som HERREN låter växa bliva till prydnad
och härlighet, och vad landet alstrar bliva till berömmelse och
ära, för den räddade skaran i Israel. 3 Och det skall ske att den
som lämnas övrig i Sion och den som bliver kvar i Jerusalem,
han skall då kallas helig, var och en som är uppteckad till liv i
Jerusalem -- 4 när en gång Herren har avtvått Sions döttrars
orenlighet och bortsköljt ur Jerusalem dess blodskulder genom
rättens och reningens ande. 5 Och HERREN skall över hela
Sions bergs område och över dess högtidsskaror skapa en
molnsky och en rök om dagen, och skenet av en lågande eld
om natten; ty ett beskärmande täckelse skall vila över all dess
härlighet. 6 Och ett skygd skall vara däröver till skugga under
dagens hetta, och till en tillflykt och ett värn mot störtskurar och
regn.

5 Jag vill sjunga om min vän, min väns sång om hans vingård.
Min vän hade en vingård på en bördig bergskulle. 2 Och han
hackade upp den och rensade den från stenar och planterade
där ädla vinträd; han byggde ett vakttorn därinne, han högg
ock ut ett presskar däri. Så väntade han att den skulle bära
äkta druvor, men den bar vilddruvor. 3 Och nu, I Jerusalems
invånare och I Juda män, fällen nu eder dom mellan mig och
min vingård. 4 Vad kunde mer göras för min vingård, än vad jag
har gjort för den? Varför bar den då vilddruvor, när jag väntade
att den skulle bära äkta druvor? 5 Så vill jag nu kungöra för
eder vad jag skall göra med min vingård: Jag skall taga bort
dess hägnad, och den skall givas till skövling; jag skall bryta
ned dess mur, och den skall bliva nedtrampad. 6 Jag skall i
grund fördärva den, ingen skall skära den eller gräva däri. Den
skall fyllas med tistel och törne; och molnen skall jag förbjuda
att sända ned regn på den. 7 Ty HERREN Sebaots vingård, det
är Israels hus; och Juda folk är hans älsklingsplantering. Men
när han väntade laglydnad, då fann han lagbrott, och när han
väntade rättfärdighet, fann han skriande orättfärdighet. -- 8 Ve
eder som läggen hus till hus och fogen åker till åker, intill dess
att rum ej mer finnes och I ären de enda som bo i landet! 9
Från HERREN Sebaot ljuder det så i mina öron: Sannerligen,
de många husen skola bliva öde; huru stora och sköna de än
äro, skola de bliva tomma på invånare. 10 Ty en vingård på tio
plogland skall giva allenast ett batmått, och en homers utsäde
skall giva blott en efa. 11 Ve dem som stå bittida upp för att
hasta till starka drycker, och som sitta intill sena natten för
att upphetta sig med vin! 12 Harpor och psaltare, pukor och
flöjter och vin hava de vid sina dryckeslag, men på HERRENS
gärningar akta de icke, på hans händers verk se de icke. 13
Därför skall mitt folk ofördänkt föras bort i fångenskap; dess
ädlingar skola lida hunger och dess larmande skaror försmäkta
av törst. 14 Ja, därför spärrar dödsriket upp sitt gap, det öppnar
sina käftar utan allt mått, och stadens yperste måste fara ditned,
jämte dess larmande och sorlande skaror, envar som fröjdar sig
därinne. (Sheol h7585) 15 Så bliva människorna nedböjda och
männen ödmjukade, ja, ödmjukade varda de högmodigas ögon.
16 Men HERREN Sebaot bliver hög genom sin dom, Gud, den
helige, bevisar sig helig genom rättfärdighet. 17 Och lamm gå
där i bet såsom på sin egen mark, och på de rikas ödetomter
söka vandrande herdar sin föda. 18 Ve dem som draga fram
missgärningsstraff med lögnens tåg och syndastraff såsom med

vagnslinor, 19 dem som säga: "Må han hasta, må han skynda
med sitt verk, så att vi få se det; må det som Israels Helige
har beslutit nalkas och komma, så att vi förnimma det!" 20 Ve
dem som kalla det onda gott, och det goda ont, dem som göra
mörker till ljus, och ljus till mörker, dem som göra surt till sött,
och sött till surt! 21 Ve dem som äro visa i sina egna ögon och
hålla sig själva för kloka! 22 Ve dem som äro hjältar i att dricka
vin och som äro tappra i att blanda starka drycker, 23 dem
som giva den skyldige rätt för mutors skull, men beröva den
oskyldige vad som är hans rätt! 24 Därför, såsom eldsflamman
förtär strå, och såsom halm sjunker tillsammans i lågan, så skall
deras rot förruttna, och deras löv skola flyga bort såsom stoft,
eftersom de förkastade HERREN Sebaots lag och föraktade
Israels Heliges ord. 25 Därför har HERRENS vrede upptänts
mot hans folk, och han uträcker sin hand emot det och slår
det, så att bergen darra, och så att döda kroppar ligga såsom
orenlighet på gatorna. Vid allt detta vänder hans vrede icke åter,
hans hand är ännu uträckt. 26 Och han reser upp ett baner för
hednafolken i fjärran, och lockar på dem att de skola komma
från jordens ända; och se, snart och med hast komma de dit. 27
Ingen finnes bland dem, som är trött, ingen som är stapplande.
Ingen unnar sig slummer och ingen sömn; på ingen lossnar
bältet omkring hans länder, och för ingen brister en skorem
sönder. 28 Deras pilar äro skarpa, och deras bågar äro alla
spända; deras hästars hovar äro såsom av flinta, och deras
vagnshjul likna stormvinden. 29 Deras skriande är såsom en
lejoninnas; de skria såsom unga lejon, rytande gripa de sitt rov
och bära bort det, och ingen finnes, som räddar. 30 Ett rytande
över folket höres på den dagen, likt rytandet av ett hav; och
skådar man ned på jorden, se, då är där mörker och nöd, och
ljuset är förmörkat genom töcken.

6 I det år då konung Ussia dog såg jag Herren sitta på en
hög och upphöjd tron, och släpet på hans mantel uppfyllde
templet. 2 Serafer stodo omkring honom. Var och en av dem
hade sex vingar: med två betäckte de sina ansikten, med två
betäckte de sina fötter, och med två flögo de. 3 Och den
ene ropade till den andre och sade: "Helig, helig, helig är
HERREN Sebaot; hela jorden är full av hans härlighet." 4 Och
dörrtrösklarnas fästen darrade, när ropet ljöd; och huset blev
uppfyllt av rök. 5 Då sade jag: "Ve mig, jag förgås! Ty jag har
orena läppar, och jag bor ibland ett folk som har orena läppar,
och mina ögon hava sett Konungen, HERREN Sebaot." 6 Men
en av seraferna flög fram till mig, och han hade i sin hand ett
glödande kol, som han med en tång hade tagit på altaret. 7 Och
han rörde därmed vid min mun. Därefter sade han: "Se, då nu
detta har rört vid dina läppar, har din missgärning blivit tagen
ifrån dig, och din synd är försonad." 8 Och jag hörde Herren
tala, och han sade: "Vem skall jag sända, och vem vill vara vår
budbärare?" Och jag sade: "Se, här är jag, sänd mig." 9 Då
sade han: "Gå åstad och säg till detta folk: 'Hören alltjämt, men
förstån intet; sen alltjämt, men förnimmen intet'. 10 Förstocka
detta folks hjärta, och tillslut dess öron, och förblinda dess ögon,
så att det icke kan se med sina ögon, eller höra med sina öron,
eller förstå med sitt hjärta, och omvända sig och bliva helat." 11
Men jag sade: "För huru lång tid, Herre?" Han svarade: "Till
dess att städerna bliva öde och utan någon invånare, och husen
utan folk, och till dess att fälten ligga öde och förhärjade. 12
Och när HERREN har fört folket bort i fjärran och ödsligheten
bliver stor i landet, 13 och allenast en tiondedel ännu är kvar
däri, då skall denna ytterligare förödas såsom en terebint eller
en ek av vilken en stubbe har lämnats kvar, när den fälldes. Den
stubben skall vara en helig säd."

7 Och i Ahas', Jotams sons, Ussias sons, Juda konungs, tid
hände sig att Resin, konungen i Aram, och Peka, Remaljas
son, Israels konung, drogo upp mot Jerusalem för att erövra det
(vilket de likväl icke förmådde göra). 2 Och när det blev berättat
för Davids hus att araméerna hade lägrat sig i Efraim, då skälvde
hans och hans folks hjärtan, såsom skogens träd skälva för
vinden. 3 Men HERREN sade till Jesaja: "Gå åstad med din
son Sear-Jasub och möt Ahas vid ändan av Övre dammens
vattenledning, på vägen till Valkarfältet, 4 och säg till honom:
Tag dig till vara och håll dig stilla; frukta icke och var icke försagd
i ditt hjärta för dessa två rykande brandstumpar, för Resin med
araméerna och för Remaljas son, i deras förgrymmelse. 5
Eftersom Aram med Efraim och Remaljas son hava gjort upp
onda planer mot dig och sagt: 6 'Vi vilja draga upp mot Juda och
slå det med skräck och erövra det åt oss och göra Tabals son till
konung där', 7 därför säger Herren, HERREN: Det skall icke
lyckas, det skall icke ske. 8 Ty Damaskus är Arams huvud, och
Resin är Damaskus' huvud; och om sextiofem år skall Efraim
vara krossat, så att det icke mer är ett folk. 9 Och Samaria
är Efraims huvud, och Remaljas son är Samarias huvud. Om
I icke haven tro, skolen I icke hava ro." 10 Och HERREN
talade ytterligare till Ahas och sade: 11 "Begär ett tecken från
HERREN, din Gud; du må begära det vare sig nedifrån djupet
eller uppifrån höjden." 12 Men Ahas svarade: "Jag begär intet,
jag vill icke fresta HERREN." 13 Då sade han: "Så hören då, I
av Davids hus: Är det eder icke nog att I sätten människors
tålamod på prov? Viljen I ock pröva min Guds tålamod? 14
Så skall då Herren själv giva eder ett tecken: Se, den unga
kvinnan skall varda havande och föda en son, och hon skall
giva honom namnet Immanuel. 15 Gräddmjölk och honung skall
bliva hans mat inemot den tid då han förstår att förkasta vad
ont är och utvälja vad gott är. 16 Ty innan gossen förstår att
förkasta vad ont är och utvälja vad gott är, skall det land för vars
båda konungar du gruvar dig vara öde. 17 Och över dig och
över ditt folk och över din faders hus skall HERREN låta dagar
komma, sådana som icke hava kommit allt ifrån den tid då
Efraim skilde sig från Juda: konungen i Assyrien. 18 Ty på den
tiden skall HERREN locka på flugorna längst borta vid Egyptens
strömmar och på bisvärmarna i Assyriens land; 19 och de skola
komma och slå ned, alla tillhopa, i bergsdälder och stenklyftor, i
alla törnsnår och på alla betesmarker. 20 På den tiden skall
HERREN med en rakkniv som tingas på andra sidan floden --
nämligen med konungen i Assyrien -- raka av allt hår både på
huvudet och nedtill; ja, också skägget skall den taga bort. 21 På
den tiden skall en kviga och två tackor vara vad en man föder
upp. 22 Men han skall få mjölk i sådan myckenhet att han kan
leva av gräddmjölk; ja, alla som finnas kvar i landet skola leva

av gräddmjölk och honung. 23 Och det skall ske på den tiden,
att där nu tusen vinträd stå, värda tusen siklar silver, där skall
överallt växa tistel och törne. 24 Med pilar och båge skall man
gå dit, ty hela landet skall vara tistel och törne. 25 Och alla de
berg där man nu arbetar med hackan, dem skall man ej mer
beträda, av fruktan för tistel och törne; de skola bliva platser dit
oxar drivas, och marker som trampas ned av får."

8 Och HERREN sade till mig: "Tag dig en stor tavla och skriv
på den med tydlig stil Maher-salal Has-bas. 2 Och jag vill
taga mig pålitliga vittnen: prästen Uria och Sakarja, Jeberekjas
son." 3 Och jag gick in till profetissan, och hon blev havande
och födde en son. Och HERREN sade till mig: "Giv honom
namnet Maher-salal Has-bas. 4 Ty förrän gossen kan säga
'fader' och 'moder' skall man bära Damaskus' skatter och byte
från Samaria fram för konungen i Assyrien." 5 Och HERREN
talade vidare till mig och sade: 6 "Eftersom detta folk föraktar
Siloas vatten, som flyter så stilla, och har sin fröjd med Resin
och Remaljas son, 7 se, därför skall HERREN låta komma över
dem flodens vatten, de väldiga och stora, nämligen konungen i
Assyrien med all hans härlighet. Och den skall stiga över alla
sina bräddar och gå över alla sina stränder. 8 Den skall tränga
fram i Juda, svämma över och utbreda sig och räcka ända upp
till halsen; och med sina utbredda vingar, skall den uppfylla
ditt land, Immanuel, så vitt det är." 9 Rasen, I folk; I skolen
dock krossas. Lyssnen, alla I fjärran länder. Rusten eder; I
skolen dock krossas. Ja, rusten eder; I skolen dock krossas.
10 Gören upp planer; de varda dock om intet. Avtalen, vad I
viljen; det skall dock ej lyckas. Ty Gud är med oss. 11 Ty så
sade HERREN till mig, när hans hand kom över mig med makt
och han varnade mig för att vandra på detta folks väg: 12 I
skolen icke kalla för sammansvärjning allt vad detta folk kallar
sammansvärjning, ej heller skolen I frukta vad det fruktar, I
skolen icke förskräckas därför. 13 Nej, HERREN Sebaot skolen
I hålla helig; honom skolen I frukta, och för honom skolen I
förskräckas. 14 Så skall han varda för eder något heligt; men för
de två Israels hus skall han bliva en stötesten och en klippa
till fall och för Jerusalems invånare en snara och ett giller. 15
Många av dem skola stupa därpå, de skola falla och krossas,
de skola snärjas och varda fångade. 16 Lägg vittnesbördet
ombundet och lagen förseglad i mina lärjungars hjärtan. 17
Så vill jag förbida HERREN, då han nu döljer sitt ansikte för
Jakobs hus; jag vill vänta efter honom. 18 Se, jag och barnen
som HERREN har givit mig, vi äro tecken och förebilder i Israel,
från HERREN Sebaot, som bor på Sions berg. 19 Och när man
säger till eder: "Frågen andebesvärjare och spåmän, dem som
viska och mumla", så svaren: "Skall icke ett folk fråga sin Gud?
Skall man fråga de döda för de levande?" 20 "Nej, hållen eder
till lagen, till vittnesbördet!" Så skola förvisso en gång de nödgas
mana, för vilka nu ingen morgonrodnad finnes. 21 De skola
draga omkring i landet, nedtryckta och hungrande, och i sin
hunger skola de förbittras och skola förbanna sin konung och
sin Gud. Och de skola vända blicken uppåt, de skola ock skåda
ned på jorden; 22 men se, där är nöd och mörker och natt av
ångest. Ja, tjockt mörker är de fördrivnas liv.

9 Dock, natt skall icke förbliva där nu ångest råder. I den
förgångna tiden har har han låtit Sebulons och Naftalis land
vara ringa aktat, men i framtiden skall han låta det komma till
ära, trakten utmed Havsvägen, landet på andra sidan Jordan,
hedningarnas område. 2 Det folk som vandrar i mörkret skall se
ett stort ljus; ja, över dem som bo i dödsskuggans land skall ett
ljus skina klart. 3 Du skall göra folket talrikt, du skall göra dess
glädje stor; inför dig skola de glädja sig, såsom man glädes
under skördetiden, såsom man fröjdar sig, när man utskiftar
byte. 4 Ty du skall bryta sönder deras bördors ok och deras
skuldrors gissel och deras plågares stav, likasom i Midjans tid.
5 Och skon som krigaren bar i stridslarmet, och manteln som
sölades i blod, allt sådant skall brännas upp och förtäras av eld.
6 Ty ett barn varder oss fött, en son bliver oss given, och på
hans skuldror skall herradömet vila; och hans namn skall vara:
Underbar i råd, Väldig Gud, Evig fader, Fridsfurste. 7 Så skall
herradömet varda stort och friden utan ände över Davids tron
och över hans rike; så skall det befästas och stödjas med rätt
och rättfärdighet, från nu och till evig tid. HERREN Sebaots
nitälskan skall göra detta. 8 Ett ord sänder Herren mot Jakob,
och det slår ned i Israel, 9 och allt folket får förnimma det,
Efraim och Samarias invånare, de som säga i sitt övermod
och i sitt hjärtas stolthet: 10 "Tegelmurar hava fallit, men med
huggen sten bygga vi upp nya; mullbärsfikonträd har man huggit
ned, men cederträd sätta vi i deras ställe." 11 Och HERREN
uppreser mot dem Resins ovänner och uppeggar deras fiender,
12 araméerna från den ena sidan och filistéerna från den andra,
och de äta upp Israel med glupska gap. Vid allt detta vänder
hans vrede icke åter, hans hand är ännu uträckt. 13 Men folket
vänder ej åter till honom som slår dem; Herren Sebaot söka
de icke. 14 Därför avhugger HERREN på Israel både huvud
och svans, han hugger av både palmtopp och sävstrå, allt på
en dag -- 15 de äldste och högst uppsatte de äro huvudet,
och profeterna, de falska vägvisarna, de äro svansen. 16 Ty
detta folks ledare föra det vilse, och de som låta leda sig gå i
fördärvet. 17 Därför kan Herren icke glädja sig över dess unga
män, ej heller hava förbarmande med dess faderlösa och änkor;
ty de äro allasammans gudlösa ogärningsmän, och var mun
talar dårskap. Vid allt detta vänder hans vrede icke åter, hans
hand är ännu uträckt. 18 Ty ogudaktigheten förbränner såsom
en eld, den förtär tistel och törne; den tänder på den tjocka
skogen, så att den går upp i höga virvlar av rök. 19 Genom
HERREN Sebaots förgrymmelse har landet råkat i brand, och
folket är likasom eldsmat; den ene skonar icke den andre. 20
Man river åt sig till höger och förbliver dock hungrig, man tager
för sig till vänster och bliver dock ej mätt; envar äter köttet på
sin egen arm: 21 Manasse äter Efraim, och Efraim Manasse,
och båda tillhopa vända sig mot Juda. Vid allt detta vänder hans
vrede icke åter, hans hand är ännu uträckt.

10 Ve eder som stadgen orättfärdiga stadgar! I skriven, men
våldslagar skriven I 2 för att vränga de ringas sak och
beröva de fattiga i mitt folk deras rätt, för att göra änkor till
edert byte och plundra de faderlösa. 3 Vad viljen I göra på
hemsökelsens dag, när ovädret kommer fjärran ifrån? Till vem

viljen I fly för att få hjälp, och var viljen I lämna edra skatter i förvar? **4** Om man ej böjer knä såsom fånge, så måste man
falla bland de dräpta. Vid allt detta vänder hans vrede icke
åter, hans hand är ännu uträckt. **5** Ve över Assur, min vredes
ris, som bär min ogunst såsom en stav i sin hand! **6** Mot ett
gudlöst folk sänder jag honom, och mot min förgrymmelses
folk bjuder jag honom gå, för att taga rov och göra byte, och
för att nedtrampa det såsom orenlighet på gatorna. **7** Men så
menar icke han, och i sitt hjärta tänker han ej så, utan hans
hjärta står efter att förgöra och efter att utrota folk i mängd. **8**
Han säger: "Äro mina hövdingar ej allasammans konungar? **9**
Har det icke gått Kalno såsom Karkemis, och Hamat såsom
Arpad, och Samaria såsom Damaskus? **10** Då min hand har
träffat de andra gudarnas riken, vilkas beläten voro förmer än
Jerusalems och Samarias, **11** skulle jag då ej kunna göra med
Jerusalem och dess gudabilder vad jag har gjort med Samaria
och dess gudar?" **12** Men när Herren har fullbordat allt sitt
verk på Sions berg och i Jerusalem, då skall jag hemsöka
den assyriske konungens hjärtas högmodsfrukt och hans stolta
ögons förhävelse. **13** Ty han säger: "Med min hands kraft har
jag utfört detta och genom min vishet, ty jag har förstånd. Jag
flyttade folkens gränser, deras förråd utplundrade jag, och i min
väldighet stötte jag härskarna från tronen. **14** Och min hand
grep efter folkens skatter såsom efter fågelnästen, och såsom
man samlar övergivna ägg, så samlade jag jordens alla länder;
ingen fanns, som rörde vingen eller öppnade näbben till något
ljud." **15** Skall då yxan berömma sig mot honom som hugger
med den, eller sågen förhäva sig mot honom som sätter den i
rörelse? Som om käppen satte i rörelse honom som lyfter den,
eller staven lyfte en som dock är förmer än ett stycke trä! **16** Så
skall då Herren, HERREN Sebaot sända tärande sjukdom i
hans feta kropp, och under hans härlighet skall brinna en brand
likasom en brinnande eld. **17** Och Israels ljus skall bliva en eld
och hans Helige en låga, och den skall bränna upp och förtära
dess törnen och dess tistlar, allt på en dag. **18** Och på hans
skogars och parkers härlighet skall han alldeles göra en ände;
det skall vara, såsom när en sjuk täres bort. **19** De träd som
bliva kvar i hans skog skola vara lätt räknade; ett barn skall
kunna teckna upp dem. **20** På den tiden skall kvarlevan av Israel
och den räddade skaran av Jakobs hus ej vidare stödja sig vid
honom som slog dem; i trohet skola de stödja sig vid HERREN,
Israels Helige. **21** En kvarleva skall omvända sig, en kvarleva av
Jakob, till Gud, den väldige. **22** Ty om än ditt folk, Israel, vore
såsom sanden i havet, så skall dock allenast en kvarleva där
omvända sig. Förödelsen är oryggligt besluten, den kommer
med rättfärdighet såsom en flod. **23** Ty förstöring och oryggligt
besluten straffdom skall Herren, HERREN Sebaot låta komma
över hela jorden. **24** Därför säger Herren, HERREN Sebaot
så: Frukta icke, mitt folk, du som bor i Sion, för Assur, när han
slår dig med riset och upplyfter sin stav mot dig, såsom man
gjorde i Egypten. **25** Ty ännu allenast en liten tid, och ogunsten
skall hava en ände, och min vrede skall vända sig till deras
fördärv. **26** Och HERREN Sebaot skall svänga sitt gissel över
dem, såsom när han slog Midjan vid Orebsklippan; och sin stav,
som han räckte ut över havet, skall han åter upplyfta, såsom
han gjorde i Egypten. **27** På den tiden skall hans börda tagas
bort ifrån din skuldra och hans ok ifrån din hals, ty oket skall
brista sönder för fetmas skull. **28** Han kommer över Ajat, han
drager fram genom Migron; i Mikmas lämnar han sin tross. **29**
De draga fram över passet; i Geba taga de nattkvarter. Rama
bävar; Sauls Gibea flyr. **30** Ropa högt, du dotter Gallim. Giv akt,
du Laisa. Arma Anatot! **31** Madmena flyktar; Gebims invånare
bärga sitt gods. **32** Ännu samma dag står han i Nob; han lyfter
sin hand mot dottern Sions berg, mot Jerusalems höjd. **33** Men
se, då avhugger Herren, HERREN Sebaot den lummiga kronan,
med förskräckande makt; de resliga stammarna ligga fällda, de
höga träden störta ned. **34** Den tjocka skogen nedhugges med
järnet; Libanons skogar falla för den väldige.

11 Men ett skott skall skjuta upp ur Isais avhuggna stam,
och en telning från dess rötter skall bära frukt. **2** Och på
honom skall HERRENS Ande vila, vishets och förstånds Ande,
råds och starkhets Ande, HERRENS kunskaps och fruktans
Ande. **3** Han skall hava sitt välbehag i HERRENS fruktan; och
han skall icke döma efter som ögonen se eller skipa lag efter
som öronen höra. **4** Utan med rättfärdighet skall han döma
de arma och med rättvisa skipa lag åt de ödmjuka på jorden.
Och han skall slå jorden med sin muns stav, och med sina
läppars anda döda de ogudaktiga. **5** Rättfärdighet skall vara
bältet omkring hans länder och trofasthet bältet omkring hans
höfter. **6** Då skola vargar bo tillsammans med lamm och pantrar
ligga tillsammans med killingar; och kalvar och unga lejon och
gödboskap skola sämjas tillhopa, och en liten gosse skall valla
dem. **7** Kor och björnar skola gå och beta, deras ungar skola
ligga tillhopa, och lejon skola äta halm likasom oxar. **8** Ett
spenabarn skall leka invid en huggorms hål och ett avvant barn
sträcka ut sin hand efter basiliskens öga. **9** Ingenstädes på mitt
heliga berg skall man då göra vad ont och fördärvligt är, ty landet
skall vara fullt av HERRENS kunskap, likasom havsdjupet är fyllt
av vattnet. **10** Och det skall ske på den tiden att hednafolken
skola söka telningen från Isais rot, där han står såsom ett baner
för folken; och hans boning skall vara idel härlighet. **11** Och
HERREN skall på den tiden ännu en gång räcka ut sin hand,
för att förvärva åt sig kvarlevan av sitt folk, vad som har blivit
räddat från Assyrien, Egypten, Patros, Etiopien, Elam, Sinear,
Hamat och havsländerna. **12** Och han skall resa upp ett baner
för hednafolken och samla Israels fördrivna män; och Juda
förskingrade kvinnor skall han hämta tillhopa från jordens fyra
hörn. **13** Då skall Efraims avund upphöra och Juda ovänskap
bliva utrotad; Efraim skall ej hysa avund mot Juda, och Juda
icke ovänskap mot Efraim. **14** Men såsom rovfåglar skola de
slå ned på filistéernas skuldra västerut, tillsammans skola de
taga byte av österlänningarna; Edom och Moab skola gripas av
deras hand, och Ammons barn skola bliva dem hörsamma. **15**
Och HERREN skall giva till spillo Egyptens havsvik och lyfta sin
hand mot floden i förgrymmelse; och han skall klyva den i sju
bäckar och göra så, att man torrskodd kan gå däröver. **16** Så
skall där bliva en banad väg för den kvarleva av hans folk, som
har blivit räddad från Assur, likasom det var för Israel på den
dag då de drogo upp ur Egyptens land.

12 På den tiden skall du säga: "Jag tackar dig, HERRE, ty
väl var du vred på mig, men din vrede har upphört, och
du tröstar mig. **2** Se, Gud är min frälsning, jag är trygg och
fruktar icke; ty HERREN, HERREN är min starkhet och min
lovsång, och han blev mig till frälsning." **3** Och I skolen ösa
vatten med fröjd ur frälsningens källor **4** och skolen säga på
den tiden: "Tacken HERREN, åkallen hans namn, gören hans
gärningar kunniga bland folken; förtäljen att hans namn är högt.
5 Lovsjungen HERREN, ty han har gjort härliga ting; detta vare
kunnigt över hela jorden. **6** Ropen av fröjd och jublen, I Sions
invånare, ty Israels Helige är stor bland eder.

13 Detta är en utsaga om Babel, vad som uppenbarades
för Jesaja, Amos' son. **2** Resen upp ett baner på ett kalt
berg, ropen högt till dem; viften med handen att de må draga
in genom de mäktiges portar. **3** Jag själv har bådat upp mina
invigda, ja, kallat mina hjältar till mitt vredesverk, min stolta
skara, som jublar. **4** Hör, det larmar på bergen såsom av ett stort
folk. Hör, det sorlar av riken med hopade hednafolk. HERREN
Sebaot mönstrar sin krigarskara. **5** Ifrån fjärran land komma de,
ifrån himmelens ända, HERREN och hans vredes redskap, för
att fördärva hela jorden. **6** Jämren eder, ty nära är HERRENS
dag; såsom våld från den Allsvåldige kommer den. **7** Därför
sjunka alla händer ned, och alla människohjärtan förfäras. **8**
Man förskräckes, man gripes av ångest och kval, ja, våndas
såsom en barnaföderska. Häpen stirrar den ene på den andre;
röda såsom eldslågor äro deras ansikten. **9** Se, HERRENS dag
kommer, gruvlig och med förgrymmelse och med vredesglöd,
för att göra jorden till en ödemark och utrota syndarna som
där bo. **10** Ty himmelens stjärnor och stjärnbilder sända ej mer
ut sitt ljus, solen går mörk upp, och månens ljus skiner icke.
11 Jag skall hemsöka jordens krets för dess ondska och de
ogudaktiga för deras missgärning; jag skall göra slut på de
fräckas övermod och slå ned våldsverkarnas högmod. **12** Jag
skall göra en man mer sällsynt än fint guld, en människa mer
sällsynt än guld från Ofir. **13** Därför skall jag komma himmelen
att darra, och jorden skall bäva och vika från sin plats -- genom
HERREN Sebaots förgrymmelse, på hans glödande vredes dag.
14 Och likasom jagade gaseller och en hjord som ingen samlar
vända de då hem, var och en till sitt folk, och fly, var och en till
sitt land. **15** Men envar som upphinnes bliver genomborrad,
och envar som gripes faller för svärd. **16** Deras späda barn
krossas inför deras ögon, deras hus plundras, och deras kvinnor
skändas. **17** Ty se, jag vill uppväcka mot dem mederna, som
akta silver för intet och icke fråga efter guld. **18** Deras bågar
skola fälla de unga männen, med frukten i moderlivet hava
de intet förbarmande, och barnen skona de icke. **19** Och det
skall gå med Babel, rikenas krona, kaldéernas ära och stolthet,
likasom när Gud omstörtade Sodom och Gomorra. **20** Aldrig
mer skall det bliva bebyggt, från släkte till släkte skall det ligga
obebott; ingen arab skall där slå upp sitt tält, ingen herde lägra
sig där med sin hjord. **21** Nej, öknens djur skola lägra sig där,
och dess hus skola fyllas av uvar; strutsar skola bo där, och
gastar skola hoppa där. **22** Schakaler skola tjuta i dess palatser
och ökenhundar i praktbyggnaderna. Snart kommer dess tid;
dess dagar skola ej fördröjas.

14 Ty HERREN skall förbarma sig över Jakob och ännu en
gång utvälja Israel och låta dem komma till ro i deras
land; och främlingar skola sluta sig till dem och hålla sig till
Jakobs hus. **2** Och folk skola taga dem och föra dem hem
igen; men Israels hus skall lägga dem under sig såsom sin
arvedel i HERRENS land, och skall göra dem till trälar och
trälinnor. Så skola de få sina fångvaktare till fångar och råda
över sina plågare. **3** Och på den dag då HERREN låter dig få ro
från din vedermöda och ångest, och från den hårda träldom
som har varit dig pålagd, **4** då skall du stämma upp denna
visa över konungen i Babel, du skall säga: "Vilken ände har
icke plågaren fått, vilken ände pinoorten! **5** HERREN har brutit
sönder de ogudaktigas stav, tyrannernas ris, **6** det ris som i
grymhet slog folken med slag på slag, och i vrede härskade
över folkslagen med skoningslös förföljelse. **7** Hela jorden har
nu fått vila och ro; man brister ut i jubel. **8** Själva cypresserna
glädja sig över ditt fall, så ock Libanons cedrar: 'Sedan du
nu ligger där, drager ingen hitupp för att hugga ned oss.' **9**
Dödsriket därnere störes i sin ro för din skull, när det måste taga
emot dig. Skuggorna där väckas upp för din skull, jordens alla
väldige; folkens alla konungar måste stå upp från sina troner.
(Sheol h7585) **10** De upphäva alla sin röst och säga till dig: 'Så
har då också du blivit maktlös såsom vi, ja, blivit vår like.' **11**
Ned till dödsriket har din härlighet måst fara, och dina harpors
buller; förruttnelse är bädden under dig, och maskar äro ditt
täcke. **(Sheol h7585)** **12** Huru har du icke fallit ifrån himmelen, du
strålande morgonstjärna! Huru har du icke blivit fälld till jorden,
du folkens förgörare! **13** Det var du som sade i ditt hjärta: 'Jag
vill stiga upp till himmelen; högt ovanför Guds stjärnor vill jag
ställa min tron; jag vill sätta mig på gudaförsamlingens berg
längst uppe i norr. **14** Jag vill stiga upp över molnens höjder,
göra mig lik den Högste.' **15** Nej, ned till dödsriket måste du fara,
längst ned i graven. **(Sheol h7585)** **16** De som se dig stirra på dig,
de betrakta dig och säga: 'Är detta den man som kom jorden att
darra och riken att bäva, **17** den som förvandlade jordkretsen
till en öken och förstörde dess städer, den som aldrig frigav
sina fångar, så att de fingo återvända hem?' **18** Folkens alla
konungar ligga allasammans med ära var och en i sitt vilorum;
19 men du ligger obegraven och bortkastad, lik en föraktad gren;
du ligger där överhöljd av dräpta, av svärdsslagna män, av döda
som hava farit ned i gravkammaren, lik ett förtrampat as. **20**
Du skulle icke såsom de få vila i en grav, ty du fördärvade ditt
land och dräpte ditt folk. Om ogärningsmännens avföda skall
man aldrig mer tala. **21** Anställen ett blodbad på hans söner för
deras fäders missgärning. De få ej stå upp och besitta jorden
och fylla jordkretsens yta med städer." **22** Nej, jag skall stå upp
emot dem, säger HERREN Sebaot; och jag skall utrota ur Babel
både namn och kvarleva, både barn och efterkommande, säger
HERREN. **23** Och jag skall göra det till ett tillhåll för rördrommar
och fylla det med sumpsjöar; ja, jag skall bortsopa det med
ödeläggelsens kvast, säger HERREN Sebaot. **24** HERREN
Sebaot har svurit och sagt: Sannerligen, såsom jag har tänkt, så

skall det ske, och vad jag har beslutit, det skall fullbordas. **25** Jag skall krossa Assur i mitt land, och på mina berg skall jag förtrampa honom. Så skall hans ok bliva borttaget ifrån dem och hans börda tagas av deras skuldra. **26** Detta är det beslut som är fattat mot hela jorden; detta är den hand som är uträckt mot alla folk. **27** Ty HERREN Sebaot har beslutit det; vem kan då göra det om intet? Hans hand är det som är uträckt; vem kan avvända den? **28** I det år då konung Ahas dog förkunnades följande utsaga: **29** Gläd dig icke, du filistéernas hela land, över att det ris som slog dig är sönderbrutet; ty från ormens rot skall en basilisk komma fram, och dennes avkomma bliver en flygande drake. **30** De utarmade skola sedan få bete och de fattiga få lägra sig i trygghet; men telningarna från din rot skall jag döda genom hunger, och vad som bliver kvar av dig skall dräpas. **31** Jämra dig, du port; ropa, du stad; försmält av ångest, du filistéernas hela land. Ty norrifrån kommer en rök; i fiendeskarornas tåg bliver ingen efter. **32** Vad skall man då svara det främmande folkets sändebud? Jo, att det är HERREN som har grundat Sion, och att de betryckta bland hans folk där hava sin tillflykt.

15 Utsaga om Moab. Ja, med Ar-Moab är det ute den natt då det förstöres. Ja, med Kir-Moab är det ute den natt då det förstöres. **2** Habbait och Dibon stiga upp på offerhöjderna för att gråta; uppe i Nebo och Medeba jämrar sig Moab; alla huvuden där äro skalliga, alla skägg avskurna. **3** På dess gator bär man sorgdräkt, så ock på dess tak; på dess torg jämra sig alla och flyta i tårar. **4** Hesbon och Eleale höja klagorop, så att det höres ända till Jahas. Därför skria ock Moabs krigare; hans själ våndas i honom. **5** Mitt hjärta klagar över Moab, ty hans flyktingar fly ända till Soar, till Eglat-Selisia; uppför Halluhits höjd stiger man under gråt, och på vägen till Horonaim höjas klagorop över förstörelsen. **6** Nimrims vatten bliva torr ökenmark, gräset förtorkas, brodden vissnar, intet grönt lämnas kvar. **7** Återstoden av sitt förvärv, sitt sparda gods, bär man därför nu bort över Pilträdsbäcken. **8** Ja, klagoropen ljuda runtom i Moabs land; till Eglaim når dess jämmer och till Beer-Elim dess jämmer. **9** Dimons vatten äro fulla av blod. Ja, ännu något mer skall jag låta komma över Dimon; ett lejon över Moabs räddade, över det som bliver kvar av landet.

16 "Sänden åstad de lamm som landets herre bör hava från Sela genom öknen till dottern Sions berg." **2** Och såsom flyktande fåglar, lika skrämda fågelungar komma Moabs döttrar till Arnons vadställen. **3** De säga: "Giv oss råd, bliv medlare för oss. Låt din skugga vara såsom natten, nu mitt i middagshettan. Skydda de fördrivna; röj icke de flyktande. **4** Låt mina fördrivna finna härbärge hos dig, var för Moab ett beskärm mot fördärvaren, till dess att utpressaren ej mer är till och fördärvet får en ände och förtryckarna försvinna bort ur landet. **5** Så skall genom eder mildhet eder tron bliva befäst, och på den skall sitta trygg i Davids hydda en furste som far efter vad rätt är och främjar rättfärdighet." **6** Vi hava hört om Moabs högmod, det övermåttan höga, om hans högfärd, högmod och övermod och opålitligheten i hans lösa tal. **7** Därför måste nu Moab jämra sig över Moab, hela landet måste jämra sig. Över Kir-Haresets druvkakor måsten I sucka i djup bedrövelse. **8** Ty Hesbons fält äro förvissnade, så ock Sibmas vinträd, vilkas ädla druvor slogo folkens herrar till marken, vilkas rankor nådde till Jaeser och förirrade sig i öknen, vilkas skott bredde ut sig och gingo över havet. **9** Därför gråter jag över Sibmas vinträd, såsom Jaeser gråter; med mina tårar vattnar jag dig, Hesbon, och dig, Eleale. Ty mitt i din sommar och din bärgningstid har ett skördeskri slagit ned. **10** Glädje och fröjd är nu avbärgad från de bördiga fälten, och i vingårdarna höjes intet glädjerop, höres intet jubel; ingen trampar vin i pressarna, på skördeskriet har jag gjort slut. **11** Därför klagar mitt hjärta såsom en harpa över Moab, ja, mitt innersta över Kir-Heres. **12** Ty huru än Moab ävlas att träda upp på offerhöjden och huru han än går in i sin helgedom och beder, så uträttar han intet därmed. **13** Detta är det ord, som HERREN tillförne talade till Moab. **14** Men nu har HERREN åter talat och sagt: Inom tre år, såsom dagakarlen räknar åren, skall Moab i sin härlighet, med alla sina stora skaror, varda aktad för intet; och vad som bliver kvar skall vara litet och ringa, icke mycket värt.

17 Utsaga om Damaskus. Se, Damaskus skall upphöra att vara en stad; det skall falla och bliva en stenhop. **2** Aroers städer varda övergivna; de bliva tillhåll för hjordar, som lägra sig där ostörda. **3** Det är förbi med Efraims värn, med Damaskus' konungadöme och med kvarlevan av Aram. Det skall gå med dem såsom med Israels barns härlighet, säger HERREN Sebaot. **4** Och det skall ske på den tiden att Jakobs härlighet vändes i armod, och att hans feta kropp bliver mager. **5** Det går, såsom när skördemannen samlar ihop säden och med sin arm skördar axen; det går, såsom när man plockar ax i Refaims-dalen: **6** en ringa efterskörd lämnas kvar där, såsom när man slår ned oliver, två eller tre bär lämnas kvar högst uppe i toppen, fyra eller fem på trädets kvistar, säger HERREN, Israels Gud. **7** På den tiden skola människorna blicka upp till sin Skapare och deras ögon se upp till Israels Helige. **8** Människorna skola ej vända sin blick till de altaren som deras händer hava gjort; på sina fingrars verk skola de icke se, icke på Aserorna eller på solstoderna. **9** På den tiden skola deras fasta städer bliva lika de övergivna fästen i skogarna och på bergstopparna, som övergåvos, när Israels barn drogo in; allt skall bliva ödelagt. **10** Ty du har förgätit din frälsnings Gud, och du tänker icke på din fasta klippa. Därför planterar du ljuvliga planteringar och sätter i dem främmande vinträd. **11** Och väl får du dem att växa högt samma dag du planterar dem, och morgonen därefter får du dina plantor att blomma, men skörden försvinner på hemsökelsens dag, då plågan bliver olidlig. **12** Hör, det brusar av många folk, det brusar, såsom havet brusar. Det dånar av folkslag, det dånar, såsom väldiga vatten dåna. **13** Ja, det dånar av folkslag, såsom stora vatten dåna. Men han näpser dem, och de fly bort i fjärran; de jagas bort såsom agnar för vinden, uppe på bergen, och såsom virvlande löv för stormen. **14** När aftonen är inne, se, då kommer förskräckelsen, och förrän morgonen gryr, äro de sin kos. Detta bliver våra skövlares del, våra plundrares lott.

18 Hör, du land där flygfän surra, du land bortom Etiopiens
strömmar, **2** du som har sänt budbärare över havet, i
rörskepp hän över vattnet! Gån åstad, I snabba sändebud, till det
resliga folket med glänsande hy, till folket som är så fruktat vida
omkring, det starka och segerrika folket, vars land genomskäres
av strömmar. **3** I jordkretsens alla inbyggare, I som bon på
jorden: sen till, när man reser upp baner på bergen, och när
man stöter i basun, så lyssnen därtill. **4** Ty så har HERREN
sagt till mig: "I stillhet vill jag skåda ned från min boning, såsom
solglans glöder från en klar himmel, såsom molnet utgjuter dagg
under skördetidens hetta." **5** Ty förrän skördetiden är inne, just
när blomningen är slut och blomman förbytes i mognad druva,
skall han avskära rankorna med vingårdskniv och hugga av
rotskotten och skaffa dem bort. **6** Alltsammans skall lämnas
till pris åt rovfåglarna på bergen och åt djuren på marken;
rovfåglarna skola där hava sina nästen över sommaren och
markens alla djur ligga där om vintern. **7** På den tiden skola
skänker bäras fram till HERREN Sebaot från det resliga folket
med glänsande hy, från folket som är så fruktat vida omkring, det
starka och segerrika folket, vars land genomskäres av strömmar
-- till den plats där HERREN Sebaots namn bor, till Sions berg.

19 Utsaga om Egypten. Se, HERREN far fram på ett ilande
moln och kommer till Egypten. Egyptens avgudar bäva då
för honom, och egyptiernas hjärtan förfäras i deras bröst. **2** Och
jag skall uppegga egyptier mot egyptier, så att broder skall strida
mot broder och vän mot vän, stad mot stad och rike mot rike. **3**
Och egyptiernas förstånd skall försvinna ur deras hjärtan, och
deras råd skall jag göra om intet; de skola då fråga sina avgudar
och signare, sina andebesvärjare och spåmän. **4** Men jag skall
giva egyptierna i en hård herres hand, och en grym konung
skall få råda över dem, säger Herren, HERREN Sebaot. **5** Och
vattnet skall försvinna ur havet, och floden skall sina bort och
uttorka. **6** Strömmarna skola utbreda stank, Egyptens kanaler
skola förminskas och sina bort; rör och vass skall förvissna. **7**
Ängarna vid Nilfloden, längs flodens strand, och alla sädesfält
vid floden, de skola förtorka, fördärvas och varda till intet. **8**
Dess fiskare skola klaga, alla som kasta ut krok i floden skola
sörja; och de som lägga ut nät i vattnet skola stå där modlösa.
9 De som arbeta i häcklat lin skola komma på skam, så ock
de som väva fina tyger. **10** Landets stödjepelare skola bliva
krossade och alla de som arbeta för lön gripas av ångest. **11**
Såsom idel dårar stå då Soans furstar; Faraos visaste rådgivare
giva blott oförnuftiga råd. Huru kunnen I då säga till Farao: "Jag
är en son av visa män, en son av forntidens konungar"? **12** Ja,
var är dina vise? Må de förkunna för dig -- ty de veta det ju --
vad HERREN Sebaot har beslutit över Egypten. **13** Nej, Soans
furstar hava blivit dårar, Nofs furstar äro bedragna, Egypten
föres vilse av dem som voro hörnstenar i dess stammar. **14**
HERREN har där utgjutit en förvirringens ande, så att de komma
Egypten att ragla, vadhelst det företager sig, såsom en drucken
raglar i sina spyor. **15** Och Egypten skall icke hava framgång i
vad någon där gör, evad han är huvud eller svans, evad han är
palmtopp eller sävstrå. **16** På den tiden skola egyptierna vara
såsom kvinnor: de skola bäva och förskräckas för HERREN
Sebaots upplyfta hand, när han lyfter den mot dem. **17** Och
Juda land skall bliva en skräck för egyptierna; så ofta man
nämner det för dem, skola de förskräckas, för det besluts skull
som HERREN Sebaot har fattat över dem. **18** På den tiden
skola i Egyptens land finnas fem städer som tala Kanaans
tungomål, och som svärja vid HERREN Sebaot; en av dem skall
heta Ir-Haheres. **19** På den tiden skall ett altare vara rest åt
HERREN mitt i Egyptens land, så ock en stod åt HERREN vid
landets gräns. **20** Och de skola vara till tecken och vittnesbörd
för HERREN Sebaot i egyptiernas land: när de ropa till HERREN
om hjälp mot förtryckare, då skall han sända dem en frälsare
och försvarare, och han skall rädda dem. **21** Och HERREN skall
göra sig känd för egyptierna, ja, egyptierna skola lära känna
HERREN på den tiden; och de skola tjäna honom med slaktoffer
och spisoffer, de skola göra löften åt HERREN och få infria dem.
22 Så skall då HERREN slå Egypten -- slå, men ock hela; när
de omvända sig till HERREN, skall han bönhöra dem och hela
dem. **23** På den tiden skall en banad väg leda från Egypten
till Assyrien, och assyrierna skola komma in i Egypten, och
egyptierna in i Assyrien; och egyptierna skola hålla gudstjänst
tillsammans med assyrierna. **24** På den tiden skall Israel, såsom
den tredje i förbundet, stå vid sidan av Egypten och Assyrien,
till en välsignelse på jorden. **25** Och HERREN Sebaot skall
välsigna dem och säga: Välsignad vare du Egypten, mitt folk,
och du Assyrien, mina händer verk, och du Israel, min arvedel!

20 I det år då Tartan kom till Asdod, utsänd av Sargon,
konungen i Assyrien -- varefter han ock belägrade Asdod
och intog det -- **2** på den tiden talade HERREN genom Jesaja,
Amos' son, och sade: "Upp, lös säcktygsklädnaden från dina
länder, och drag dina skor av dina fötter." Och denne gjorde så
och gick naken och barfota. **3** Sedan sade HERREN: "Likasom
min tjänare Jesaja har gått naken och barfota och nu i tre år
varit till tecken och förebild angående Egypten och Etiopien, **4**
så skall konungen i Assyrien låta fångarna ifrån Egypten och de
bortförda från Etiopien, både unga och gamla, vandra åstad
nakna och barfota, med blottad bak, Egypten till blygd. **5** Då
skola de häpna och blygas över Etiopien, som var deras hopp,
och över Egypten, som var deras stolthet. **6** På den dagen skola
inbyggarna här i kustlandet säga: 'Se, så gick det med dem
som voro vårt hopp, med dem till vilka vi flydde, för att få hjälp
och bliva räddade undan konungen i Assyrien; huru skola vi då
själva kunna undkomma?'"

21 Utsaga om Öknen vid havet. Likasom en storm som
far fram i Sydlandet kommer det från öknen, från det
fruktansvärda landet. **2** En gruvlig syn har blivit mig kungjord:
"Härjare härja, rövare röva. Drag upp, du Elam! Träng på, du
Mediens folk! På all suckan vill jag göra slut." **3** Fördenskull
darra nu mina länder, ångest griper mig, lik en barnaföderskas
ångest; förvirring kommer över mig, så att jag icke kan höra,
förskräckelse fattar mig, så att jag icke kan se. **4** Mitt hjärta är
utom sig, jag kväljes av förfäran; skymningen, som jag längtade
efter, vållar mig nu skräck. **5** Man dukar bord, man breder ut
täcken, man äter och dricker. Nej, stån upp, I furstar; smörjen
edra sköldar! **6** Ty så har Herren sagt till mig: "Gå och ställ ut en
väktare; vad han får se, det må han förkunna. **7** Och om han ser

ett tåg, ryttare par efter par, ett tåg av åsnor, ett tåg av kameler,
då må han giva akt, noga giva akt." 8 Och denne ropade,
såsom ett lejon ryter: "Herre, här står jag på vakt beständigt,
dagen igenom, och jag förbliver här på min post natt efter natt.
9 Och se, nu kommer här ett tåg av män, ryttare par efter par!"
Och åter talade han och sade: "Fallet, fallet är Babel! Alla dess
gudabeläten äro nedbrutna till jorden." 10 O du mitt krossade,
mitt söndertröskade folk, vad jag har hört av HERREN Sebaot,
Israels Gud, det har jag förkunnat för eder. 11 Utsaga om Duma.
Man ropar till mig från Seir: "Väktare, vad lider natten? Väktare,
vad lider natten?" 12 Väktaren svarar: "Morgon har kommit,
och likväl är det natt. Viljen I fråga mer, så frågen; kommen
tillbaka igen." 13 Utsaga över Arabien. Tagen natthärbärge i
Arabiens vildmark, I karavaner från Dedan. 14 Må man komma
emot de törstande och giva dem vatten. Ja, inbyggarna i Temas
land gå de flyktande till mötes med bröd. 15 Ty de fly undan
svärd, undan draget svärd, och undan spänd båge och undan
krigets tunga. 16 Ty så har Herren sagt till mig: Om ett år,
såsom dagakarlen räknar året, skall all Kedars härlighet vara
förgången, 17 och föga skall då vara kvar av Kedars hjältars
bågar, så många de äro. Ty så har HERREN, Israels Gud, talat.

22 Utsaga om Synernas dal. Vad är då på färde, eftersom
allt ditt folk stiger upp på taken? 2 Du larmuppfyllda,
du bullrande stad, du glada stad! Dina slagna hava icke blivit
slagna med svärd, ej dödats i strid. 3 Alla dina furstar hava
samfällt flytt undan, utan bågskott blevo de fångar. Ja, så många
som påträffades hos dig blevo allasammans fångar, huru långt
bort de än flydde. 4 Därför säger jag: Vänden blicken ifrån
mig, jag måste gråta bitterligen; trugen icke på mig tröst för att
dottern mitt folk har blivit förstörd. 5 Ty en dag med förvirring,
nedtrampning och bestörtning kommer från Herren, HERREN
Sebaot, i Synernas dal, med nedbrutna murar och med rop
upp mot berget. 6 Elam hade fattat kogret, vagnskämpar och
ryttare följde honom; Kir hade blottat skölden. 7 Dina skönaste
dalar voro fyllda med vagnar, och ryttarna hade fattat stånd vid
porten. 8 Juda blev blottat och låg utan skydd. Då skådade
du bort efter vapnen i Skogshuset. 9 Och I sågen att Davids
stad hade många rämnor, och I samladen upp vattnet i Nedre
dammen. 10 Husen i Jerusalem räknaden I, och I bröten ned
husen för att befästa muren. 11 Och mellan de båda murarna
gjorden I en behållare för vattnet från Gamla dammen. Men
I skådaden icke upp till honom som hade verkat detta; till
honom som för länge sedan hade bestämt det sågen I icke. 12
Herren, HERREN Sebaot kallade eder på den dagen till gråt
och klagan, till att raka edra huvuden och hölja eder i sorgdräkt.
13 Men i stället hängåven I eder åt fröjd och glädje; I dödaden
oxar och slaktaden får, I åten kött och drucken vin, I saden:
"Låtom oss äta och dricka, ty i morgon måste vi dö." 14 Därför
ljuder från HERREN Sebaot denna uppenbarelse i mina öron:
Sannerligen, denna eder missgärning skall icke bliva försonad,
så länge I leven, säger Herren, HERREN Sebaot. 15 Så sade
Herren, HERREN Sebaot: Gå bort till honom där, förvaltaren,
överhovmästaren Sebna, och säg till honom: 16 Vad gör du här,
och vem tänker du lägga här, eftersom du här hugger ut en
grav åt dig? Du som hugger ut din grav så högt uppe, du som i
klippan urholkar en boning åt dig, 17 du må veta att HERREN
skall slunga dig långt bort, en sådan man som du är. Han skall
rulla dig tillhopa till en klump, 18 han skall hopnysta dig såsom
ett nystan, och kasta dig såsom en boll bort till ett land som
har utrymme nog för dig; där skall du dö, och dit skola dina
härliga vagnar komma, du skamfläck för din herres hus. 19
Ja, jag skall stöta dig bort ifrån din plats, och från din tjänst
skall du bliva avsatt. 20 Och på den dagen skall jag kalla på
min tjänare Eljakim, Hilkias son; 21 honom skall jag ikläda din
livklädnad, och med ditt bälte skall jag omgjorda honom, och
skall lägga ditt välde i hans hand, så att han bliver en fader för
Jerusalems invånare och för Juda hus. 22 Och jag skall giva
honom Davids hus' nyckel att bära; när han upplåter, skall ingen
tillsluta, och när han tillsluter, skall ingen upplåta. 23 Och jag
skall slå in honom till en stadig spik i en fast vägg, och han
skall bliva ett äresäte för sin faders hus. 24 Men om då hans
faders hus, så tungt det är, hänger sig på honom, med ättlingar
och avkomlingar -- alla slags småkärl av vad slag som helst,
skålar eller allahanda krukor -- 25 då, på den dagen, säger
HERREN Sebaot, skall spiken, som var inslagen i den fasta
väggen lossna; den skall gå sönder och falla ned, och bördan
som hängde därpå, skall krossas. Ty så har HERREN talat.

23 Utsaga om Tyrus. Jämren eder, I Tarsis-skepp! Ty det
är ödelagt, utan hus och utan gäster; från kittéernas land
når dem budskapet härom. 2 Sitten stumma, I kustlandets
invånare! Köpmän från Sidon, sjöfarande män, uppfyllde dig; 3
av Sihors säd och Nilflodens skördar skaffade du dig vinning,
i det du for över stora vatten och drev handel därmed bland
folken. 4 Men stå där nu med skam, du Sidon; ty så säger
havet, havets fäste: "Så är jag då utan avkomma och har icke
fött några barn, icke uppfött ynglingar, icke fostrat jungfrur." 5
När man får höra detta i Egypten, då bävar man vid ryktet om
Tyrus. 6 Dragen bort till Tarsis och jämren eder, I kustlandets
invånare. 7 Är detta eder glada stad, hon den urgamla, som
av sina fötter bars till fjärran land, för att gästa där? 8 Vem
beslöt detta över Tyrus, henne som delade ut kronor, vilkens
köpmän voro furstar, vilkens krämare voro stormän på jorden?
9 HERREN Sebaot var den som beslöt det, för att slå ned all
den stolta härligheten och ödmjuka alla stormän på jorden. 10
Bred nu ut dig över ditt land såsom Nilfloden, du dotter Tarsis;
du bär ingen boja mer. 11 Han räckte ut sin hand över havet,
han kom konungariken att darra; HERREN bjöd om Kanaans
fästen att de skulle ödeläggas. 12 Han sade: "Du skall ej allt
framgent få leva i fröjd, du kränkta jungfru, du dotter Sidon.
Stå upp och drag bort till kittéernas land; dock, ej heller där
får du ro. 13 Se, kaldéernas land, folket som förr ej var till, de
vilkas land Assyrien gjorde till boning åt öknens djur, de resa
där sina belägringstorn och omstörta stadens platser och göra
den till en grushög. 14 Jämren eder, I Tarsis-skepp, ty edert
fäste är förstört." 15 På den tiden skall Tyrus ligga förgätet i
sjuttio år, såsom rådde där alltjämt en och samma konung;
men efter sjuttio år skall det gå med Tyrus, såsom det heter i
visan om skökan: 16 "Tag din harpa och gå omkring i staden,
du förgätna sköka; spela vackert och sjung flitigt, så att man

kommer ihåg dig." 17 Ty efter sjuttio år skall HERREN se till
Tyrus, och det skall åter få begynna att taga emot skökolön och
bedriva otukt med jordens alla konungariken i den vida världen.
18 Men hennes handelsförvärv och vad hon får såsom skökolön
skall vara helgat åt HERREN; det skall icke läggas upp och icke
gömmas, utan de som bo inför HERRENS ansikte skola av
hennes handelsförvärv hava mat till fyllest och präktiga kläder.

24 Se, HERREN ödelägger jorden och föröder den; han
omvälver, vad därpå är, och förströr dess inbyggare. 2
Och det går prästen såsom folket, husbonden såsom tjänaren,
husfrun såsom tjänarinnan, säljaren såsom köparen, låntagaren
såsom långivaren, gäldenären såsom borgenären. 3 Jorden
bliver i grund ödelagd och i grund utplundrad; ty HERREN har
talat detta ord. 4 Jorden sörjer och tvinar bort, jordkretsen
försmäktar och tvinar bort, vad högt är bland jordens folk
försmäktar. 5 Ty jorden har blivit ohelgad under sina inbyggare;
de hava överträtt lagarna, de hava förvandlat rätten, brutit det
eviga förbundet. 6 Därför uppfräter förbannelse jorden, och de
som bo där måste lida, vad de hava förskyllt; därför förtäras
jordens inbyggare av hetta, så att ej många människor finnas
kvar. 7 Vinmusten sörjer, vinträdet försmäktar; de som voro
så hjärteglada sucka nu alla. 8 Det är förbi med fröjden vid
pukornas ljud, de gladas larm ha tystnat; det är förbi med fröjden
vid harpans klang. 9 Vin dricker man icke mer under sång,
rusdrycken kännes bitter för dem som dricka den. 10 Nedbruten
ligger den öde staden; vart hus är stängt, så att ingen kommer
därin. 11 Därute höres klagorop över vinet; all glädje är såsom
en nedgången sol, all jordens fröjd har flyktat. 12 Ödeläggelse
allenast är kvar i staden, och porten är slagen i spillror. 13
Ty det måste så gå på jorden bland folken, såsom det går,
när man slår ned oliver, såsom när man gör en efterskörd,
sedan vinbärgningen är slut. 14 Dessa häva då upp sin röst och
jubla; fröjderop över HERRENS höghet ljuda borta i väster: 15
"Ären därför HERREN i österns bygder, även i havsländerna
HERRENS, Israels Guds, namn." 16 Från jordens ända höra vi
lovsånger: "En härlig lott får den rättfärdige!" Men jag säger:
Jag arme, jag arme, ve mig! Härjare härja, ja härjande fara
härjare fram. 17 Faror, fallgropar och fällor vänta eder, I jordens
inbyggare. 18 Och om någon flyr undan farlighetsropen, så
störtar han i fallgropen, och om han kommer upp ur fallgropen,
så fångas han i fällan. Ty fönstren i höjden äro öppnade, och
jordens grundvalar bäva. 19 Jorden brister, ja, den brister;
jorden rämnar, ja, den rämnar; jorden vacklar, ja, den vacklar;
20 jorden raglar, ja, den raglar såsom en drucken; den gungar
såsom vaktskjulet i trädets topp. Dess överträdelse vilar tung på
den, och den faller och kan icke mer stå upp. 21 På den tiden
skall HERREN hemsöka höjdens här uppe i höjden och jordens
konungar nere på jorden. 22 Och de skola samlas tillhopa,
såsom fångar hopsamlas i fånggropen, och skola inneslutas
i fängelse; sent omsider når dem hemsökelsen. 23 Då skall
månen blygas och solen skämmas; ty HERREN Sebaot skall då
vara konung på Sions berg och i Jerusalem, och hans äldste
skola skåda härlighet.

25 HERRE, du är min Gud; jag vill upphöja dig, jag vill prisa
ditt namn, ty du gör underfulla ting, du utför rådslut ifrån
fordom tid, fasta och beståndande. 2 Ja, du har gjort staden till
en stenhop, den befästa staden till en grushög; främlingarnas
palats står ej mer där såsom en stad, aldrig skall det byggas upp
igen. 3 Därför måste nu det vilda folket ära dig, den grymma
hednastaden frukta dig. 4 Ty du har varit ett värn för den arme,
ett värn för den fattige i hans nöd, en tillflykt mot störtskurar, ett
skygd under hettan. Ty våldsverkarnas raseri är likasom en
störtskur mot en vägg. 5 Och såsom du kuvar hettan, när det är
som torrast, så kuvar du främlingarnas larm; ja, såsom hettan
dämpas genom molnens skugga, så dämpas de grymmas
segersång. 6 Och HERREN Sebaot skall på detta berg göra ett
gästabud för alla folk, ett gästabud med feta rätter, ett gästabud
med starkt vin, ja, med feta, märgfulla rätter, med starkt vin,
väl klarat. 7 Och han skall på detta berg göra om intet det
dok som höljer alla folk, och det täckelse som betäcker alla
folkslag. 8 Han skall för alltid göra döden om intet; och Herren,
HERREN skall avtorka tårarna från alla ansikten, och skall taga
bort sitt folks smälek överallt på jorden. Ty så har HERREN
talat. 9 På den tiden skall man säga: Se, där är vår Gud, som vi
förbidade och som skulle frälsa oss. Ja, där är HERREN, som vi
förbidade; låtom oss fröjdas och vara glada över hans frälsning.
10 Ty HERRENS hand skall vila över detta berg, men Moab
skall bliva nedtrampad i sitt eget land, likasom strå trampas ned
i gödselpölen. 11 Och huru han än där breder ut sina händer, lik
simmaren, när han simmar, så skall dock hans högmod bliva
nedbrutet, trots hans händers alla konster. 12 Ja, dina murars
höga fäste störtar han omkull och ödmjukar, han slår det till
jorden, ned i stoftet.

26 På den tiden skall man sjunga denna sång i Juda land:
"Vår stad giver oss styrka; murar och värn bereda oss
frälsning. 2 Låten upp portarna, så att ett rättfärdigt folk får draga
därin, ett som håller tro. 3 Den som är fast i sitt sinne bevarar du
i frid, i frid; ty på dig förtröstar han. 4 Förtrösten då på HERREN
till evig tid; ty HERREN, HERREN är en evig klippa. 5 Ty dem
som trona i höjden, dem störtar han ned, ja, den höga staden;
han ödmjukar den, ödmjukar den till jorden, han slår den ned i
stoftet. 6 Den trampas under fötterna, under de förtrycktas fötter,
under de armas steg." 7 Men den rättfärdiges väg är jämn; åt
den rättfärdige bereder du en jämnad stig. 8 Ja, på dina domars
väg, HERRE, förbida vi dig; till ditt namn och ditt pris står vår
själs trängtan. 9 Min själ trängtar efter dig om natten, och anden
i mig söker dig bittida; ty när dina domar drabbar jorden, lära sig
jordkretsens inbyggare rättfärdighet. 10 Om nåd bevisas mot
den ogudaktige, så lär han sig icke rättfärdighet; i det land, där
rätt skulle övas, gör han då vad orätt är och ser icke HERRENS
höghet. 11 HERRE, din hand är upplyft, men de se det icke; må
de nu med blygsel se din nitälskan för folket; ja, må eld förtära
dina ovänner. 12 HERRE, du skall skaffa frid åt oss, ty allt vad vi
hava uträttat har du utfört åt oss. 13 HERREN, vår Gud, andra
herrar än du hava härskat över oss, men allenast dig prisa vi,
allenast ditt namn. 14 De döda få icke liv igen, skuggorna stå ej
åter upp; därför hemsökte och förgjorde du dem och utrotade all

deras åminnelse. **15** Du förökade en gång folket, HERRE; du
förökade folket och bevisade dig härlig; du utvidgade landets
alla gränser. **16** HERRE, i nöden hava de nu sökt dig, de hava
utgjutit tysta böner, när din tuktan kom över dem. **17** Såsom en
havande kvinna, då hon är nära att föda, våndas och ropar i
sina kval, så var det med oss inför ditt ansikte, o HERRE. **18** Vi
voro också havande och våndades; men när vi födde, var det
vind. Vi kunde icke bereda frälsning åt landet; inga människor
födas mer till att bo på jordens krets. **19** Men dina döda må få liv
igen; mina dödas kroppar må åter stå upp. Vaknen upp och
jublen, I som liggen i graven; ty din dagg är en ljusets dagg, och
jorden skall giva igen de avsomnade. **20** Välan då, mitt folk, gå
in i dina kamrar och stäng igen dörrarna om dig; göm dig ett litet
ögonblick, till dess att vreden har gått förbi. **21** Ty se, HERREN
träder ut ur sin boning, för att hemsöka jordens inbyggare för
deras missgärning; och jorden skall låta komma i dagen allt blod
som där har blivit utgjutet, och skall icke längre betäcka dem
som där hava blivit dräpta.

27 På den tiden skall HERREN med sitt svärd, det hårda, det
stora och starka, hemsöka Leviatan, den snabba ormen,
och Leviatan, den ringlande ormen, och skall dräpa draken, som
ligger i havet. **2** På den tiden skall finnas en vingård, rik på
vin, och man skall sjunga om den: **3** Jag, HERREN, är dess
vaktar, åter och åter vattnar jag den. För att ingen skall skada
den, vaktar jag den natt och dag. **4** Jag vredgas icke på den;
nej, om tistel och törne ville begynna strid, så skulle jag gå löst
därpå och bränna upp alltsammans. **5** Eller ock måste man
söka skydd hos mig och göra fred med mig; ja, fred måste
man göra med mig. **6** I tider som komma skall Jakob skjuta
rötter och Israel grönska och blomstra; jordkretsen skola de
uppfylla med sin frukt. **7** Har man väl plågat dem så, som han
plågade deras plågare? Eller dräptes de så, som deras dräpta
fiender blevo dräpta? **8** Nej, väl näpste han folket, när han
förkastade och försköt det, väl ryckte han bort det med sin hårda
vind, på östanstormens dag; **9** men därför kan ock Jakobs
missgärning då bliva försonad och deras synds borttagande då
giva fullmogen frukt, när alla stenar i deras altaren äro förstörda
-- såsom då man krossar sönder kalkstycken -- och när Aseror
och solstoder ej mer resas upp. **10** Se, den fasta staden ligger
öde, den har blivit en folktom plats, övergiven såsom en öken,
kalvar gå där i bet och lägra sig där och avbita de kvistar där
finnas. **11** Och när grenarna äro torra, bryter man av dem,
och kvinnor komma och göra upp eld med dem. Ty detta är
icke ett folk med förstånd; därför visar deras skapare dem intet
förbarmande, och deras danare dem ingen misskund. **12** Och
det skall ske på den tiden att HERREN anställer en inbärgning,
från den strida floden intill Egyptens bäck; och I skolen varda
insamlade, en och en, I Israels barn. **13** Och det skall ske på
den tiden att man stöter i en stor basun; och de som hava varit
borttappade i Assyriens land och fördrivna till Egyptens land, de
skola då komma; och de skola tillbedja HERREN på det heliga
berget i Jerusalem.

28 Ve dig, du Efraims druckna mäns stolta krona, du hans
strålande härlighets vissnande blomster på bergshjässan
ovan de vinberusades bördiga dal! **2** Se, från Herren kommer en
som är stark och väldig, lik en hagelskur, en förödande storm,
lik en störtskur med väldiga, översvämmande vatten, som slår
allt till jorden med mat. **3** Under fötterna bliver den då trampad,
Efraims druckna mäns stolta krona. **4** Och det går med hans
strålande härlighets vissnande blomma på bergshjässan ovan
den bördiga dalen, såsom det går med ett fikon därnere, ett
som har mognat före sommarskörden: så snart någon får syn
därpå, slukar han det, medan han ännu har det i sin hand. **5** På
den tiden skall HERREN Sebaot bliva en härlig krona och en
strålande krans för kvarlevan av sitt folk; **6** och han skall bliva
en rättens ande för den som skipar rätt, och en starkhetsmakt
för dem som driva fienden på porten. **7** Men också här raglar
man av vin, stapplar man av starka drycker; både präster och
profeter ragla av starka drycker, de äro överlastade av vin, de
stappla av starka drycker; de ragla, när de profetera, de vackla,
när de skipa rätt. **8** Ja, alla bord äro fulla av vämjeliga spyor,
ingen ren fläck finnes. **9** -- "Vem är det då han vill lära förstånd,
och vem skall han få att giva akt på sin predikan? Äro vi då nyss
avvanda från modersmjölken, nyss tagna från modersbröstet?
10 Det är ju gnat på gnat, gnat på gnat, prat på prat, prat på prat,
litet här, litet där!" **11** -- Ja väl, genom stammande läppar och på
ett främmande tungomål skall han tala till detta folk, **12** han som
en gång sade till dem: "Här är vilostaden, låten den trötte få vila;
här är vederkvickelsens ort." Men sådant ville de icke höra. **13**
Så skall då HERRENS ord bliva för dem "gnat på gnat, gnat på
gnat, prat på prat, prat på prat, litet här, litet där". Och så skola
de, bäst de gå där, falla baklänges och krossas, varda snärjda
och fångade. **14** Hören därför HERRENS ord, I bespottare, I
som råden över folket här i Jerusalem. **15** Eftersom I sägen:
"Vi hava slutit ett förbund med döden, med dödsriket hava vi
ingått ett fördrag; om ock gisslet far fram likt en översvämmande
flod, skall det icke nå oss, ty vi hava gjort lögnen till vår tillflykt
och falskheten till vårt beskärm", **(Sheol h7585)** **16** därför säger
Herren, HERREN så: Se, jag har lagt i Sion en grundsten, en
beprövad sten, en dyrbar hörnsten, fast grundad; den som
tror på den behöver icke fly. **17** Och jag skall låta rätten vara
mätsnöret och rättfärdigheten sänklodet. Och hagel skall slå
ned eder lögntillflykt, och vatten skall skölja bort edert beskärm.
18 Och edert förbund med döden skall bliva utplånat, och edert
fördrag med dödsriket skall icke bestå; när gisslet far fram likt
en översvämmande flod, då solen I varda nedtrampade. **(Sheol
h7585)** **19** Så ofta det far fram, skall det träffa eder; ty morgon
efter morgon skall det fara fram, ja, både dag och natt. Idel
förskräckelse bliver det, när I måsten akta på den predikan. **20**
Ty sängen bliver då för kort att sträcka ut sig på och täcket för
knappt att svepa in sig i. **21** Ty HERREN skall stå upp likasom
på Perasims berg, och han skall låta se sin vrede likasom i
Gibeons dal. Han skall utföra sitt verk, ett sällsamt verk; han
skall förrätta sitt arbete, ett förunderligt arbete. **22** Så hören
nu upp med eder bespottelse, för att edra band ej må bliva
än hårdare; ty om förstöring och oryggligt besluten straffdom
över hela jorden har jag hört från Herren, HERREN Sebaot. **23**
Lyssnen och hören min röst, akten härpå och hören mitt tal. **24**
När åkermannen vill så, plöjer han då beständigt och hackar

upp och harvar sin mark? 25 Nej, fastmer: sedan han har jämnat
fältet, strör han ju där svartkummin och kastar dit kryddkummin
och sår vete i rader och korn på dess särskilda plats och spält i
kanten. 26 Ty hans Gud har undervisat honom och lärt honom
det rätta sättet. 27 Man tröskar ju ej heller svartkummin med
tröskvagn och låter ej vagnshjul gå över kryddkummin, utan
klappar ut svartkummin med stav och kryddkummin med käpp.
28 Och brödsäden, tröskar man sönder den? Nej, man plägar
icke oavlåtligt tröska den och driva sina vagnshjul och hästar
däröver; man vill ju icke tröska sönder den. 29 Också detta
kommer från HERREN Sebaot; han är underbar i råd och stor i
vishet.

29 Ve dig, Ariel, Ariel, du stad, där David slog upp sitt
läger! Läggen år till år och låten högtiderna fullborda sitt
kretslopp, 2 så skall jag bringa Ariel i trångmål; jämmer skall
följa på jämmer, och då bliver det för mig ett verkligt Ariel. 3 Jag
skall slå läger runt omkring dig och omsluta dig med vallar och
resa upp bålverk emot dig. 4 Då skall du tala djupt nedifrån
jorden, och dina ord skola dämpade komma fram ur stoftet; din
röst skall höras såsom en andes ur jorden, och ur stoftet skall du
viska fram dina ord. 5 Men främlingshopen skall bliva såsom fint
damm och våldsverkarhopen såsom bortflyende agnar; plötsligt
och med hast skall detta ske. 6 Från HERREN Sebaot skall
hemsökelsen komma, med tordön och jordbävning och stort
dunder, med storm och oväder och med lågor av förtärande eld.
7 Och hela hopen av alla de folk som drogo i strid mot Ariel, de
skola vara såsom en drömsyn om natten, alla som drogo i strid
mot det och dess borg och bragte det i trångmål. 8 Såsom när
den hungrige drömmer att han äter, men vaknar och känner sin
buk vara tom, och såsom när den törstande drömmer att han
dricker, men vaknar och känner sig törstig och försmäktande, så
skall det gå med hela hopen av alla de folk som drogo i strid mot
Sions berg. 9 Stån där med häpnad, ja, varen häpna; stirren
eder blinda, ja, varen blinda, I som ären druckna, men icke av
vin, I som raglen, men icke av starka drycker. 10 Ty HERREN
har utgjutit över eder en tung sömns ande och har tillslutit edra
ögon; han har höljt mörker över profeterna och över siarna, edra
ledare. 11 Och så har profetsynen om allt detta blivit för eder lik
orden i en förseglad bok: om man räcker en sådan åt någon
som kan läsa och säger: "Läs detta", så svarar han: "Jag kan
det icke, den är ju förseglad", 12 och om man räcker den åt
någon som icke kan läsa och säger: "Läs detta", så svarar han:
"Jag kan icke läsa." 13 Och HERREN har sagt: Eftersom detta
folk nalkas mig med sin mun och ärar mig med sina läppar,
men låter sitt hjärta vara långt ifrån mig, så att deras fruktan
för mig består i inlärda människobud, 14 därför skall jag ännu
en gång göra underbara ting mot detta folk, ja, underbara och
förunderliga; de visas vishet skall förgås, och de förståndigas
förstånd skall bliva förmörkat. 15 Ve eder, I som söken att dölja
edra rådslag för HERREN i djupet, och som bedriven edra
verk i mörkret, I som sägen: "Vem ser oss, och vem känner
oss?" 16 Huru förvända ären I icke! Skall då leret aktas lika med
krukmakaren? Skall verket säga om sin mästare: "Han har icke
gjort mig"? Eller skall bilden säga om honom som har format
den: "Han förstår intet"? 17 Se, ännu allenast en liten tid, och
Libanon skall förvandlas till ett bördigt fält och det bördiga fältet
räknas såsom vildmark. 18 De döva skola på den tiden höra vad
som läses för de, och de blindas ögon skola se och vara fria
ifrån dunkel och mörker; 19 och de ödmjuka skola då känna
allt större glädje i HERREN; och de fattigaste bland människor
skola fröjda sig i Israels Helige. 20 Ty våldsverkarna äro då icke
mer till, bespottarna hava fått en ände, och de som stodo efter
fördärv äro alla utrotade, 21 de som genom sitt tal gjorde att
oskyldiga blevo fällda och snärjde den som skulle skipa rätt i
porten och genom lögn vrängde rätten för den rättfärdige. 22
Därför säger HERREN så till Jakobs hus, han som förlossade
Abraham: Nu skall Jakob icke mer behöva blygas, nu skall hans
ansikte ej vidare blekna; 23 ty när han -- hans barn -- få se mina
händer verk ibland sig, då skola de hålla mitt namn heligt, de
skola hålla Jakobs Helige helig och förskräckas för Israels Gud.
24 De förvillade skola då få förstånd, och de knorrande skola
taga emot lärdom.

30 Ve eder, I vanartiga barn, säger HERREN, I som gören
upp rådslag som icke komma från mig, och sluten förbund,
utan att min Ande är med, så att I därigenom hopen synd på
synd, 2 I som dragen ned till Egypten, utan att hava rådfrågat
min mun, för att söka eder ett värn hos Farao och en tillflykt
under Egyptens skugga! 3 Se, Faraos värn skall bliva eder till
skam, och tillflykten under Egyptens skugga skall bliva eder till
blygd. 4 Ty om ock hans furstar äro i Soan, och om än hans
sändebud komma ända till Hanes, 5 så skall dock var man få
blygas över detta folk, som icke kan hjälpa dem, icke vara till
bistånd och hjälp, utan allenast till skam och smälek. 6 Utsaga
om Söderlandets odjur. Genom ett farornas och ångestens land,
där lejoninnor och lejon hava sitt tillhåll, jämte huggormar och
flygande drakar, där föra de på åsnors ryggar sina rikedomar
och på kamelers pucklar sina skatter till ett folk som icke kan
hjälpa dem. 7 Ty Egyptens bistånd är fåfänglighet och tomhet;
därför kallar jag det landet "Rahab, som ingenting uträttar". 8 Så
gå nu in och skriv detta på en tavla, som må förvaras bland dem,
och teckna upp det i en bok, så att det bevaras för kommande
dagar, alltid och evinnerligen. 9 Ty det är ett gensträvigt folk,
trolösa barn, barn som icke vilja höra HERRENS lag, 10 utan
säga till siarna: "Upphören med edra syner", och till profeterna:
"Profeteren icke för oss vad sant är; talen till oss sådant som är
oss välbehagligt, profeteren bedrägliga ting; 11 viken av ifrån
vägen, gån åt sidan från stigen, skaffen bort ur vår åsyn Israel
Helige." 12 Därför säger Israels Helige så: "Eftersom I förakten
detta ord och förtrösten på våld och vrånghet och stödjen eder
på sådant, 13 därför skall denna missgärning bliva för eder
såsom ett fallfärdigt stycke på en hög mur, vilket mer och mer
giver sig ut, till dess att muren plötsligt och med hast störtar
ned och krossas; 14 den krossa, såsom när man våldsamt slår
en lerkruka i bitar, så våldsamt att man bland bitarna icke kan
finna en skärva stor nog att därmed taga eld från eldstaden eller
ösa upp vatten ur dammen." 15 Ty så säger Herren, HERREN,
Israels Helige: "Om i vänden om och ären stilla, skolen I bliva
frälsta, genom stillhet och förtröstan varden I starka." Men i
viljen icke. 16 I sägen: "Nej, på hästar vilja vi jaga fram" -- därför

skolen I också bliva jagade; "på snabba springare vilja vi rida
åstad" -- därför skola ock edra förföljare vara snabba. 17 Tusen
av eder skola fly för en enda mans hot eller för fem mäns hot, till
dess att vad som är kvar av eder bliver såsom en ensam stång
på bergets topp, såsom ett baner på höjden. 18 Ja, därför väntar
HERREN, till dess att han kan vara eder nådig; därför tronar
han i höghet, till dess att han kan förbarma sig över eder. Ty en
domens Gud är HERREN; saliga äro alla de som vänta efter
honom. 19 Ja, du folk som bor på Sion, i Jerusalem, ingalunda
må du gråta. Han skall förvisso vara dig nådig, när du ropar; så
snart han hör din röst, skall han svara dig. 20 Ty väl skall Herren
giva eder nödens bröd och fångenskapens dryck, men sedan
skola dina lärare icke mer sättas å sido, utan dina ögon skola se
upp till dina lärare. 21 Och om du viker av, vare sig åt höger
eller åt vänster, så skola dina öron höra detta ord ljuda bakom
dig; "Här är vägen, vandren på en." 22 Då skolen I akta för
orent silvret varmed edra skurna beläten äro överdragna, och
guldet varmed edra gjutna beläten äro belagda; du skall kasta
ut det såsom orenlighet och säga till det: "Bort härifrån!" 23
Och han skall giva regn åt säden som du har sått på din mark,
och han skall av markens gröda giva dig bröd som är kraftigt
och närande; och din boskap skall på den tiden gå i bet på
vida ängar. 24 Och oxarna och åsnorna med vilka man brukar
jorden, de skola äta saltad blandsäd om man har kastat med
vanna och kastskovel. 25 Och på alla höga berg och alla stora
höjder skola bäckar rinna upp med strömmande vatten -- när
den stora slaktningens dag kommer, då torn skola falla. 26 Och
månens ljus skall bliva såsom solens ljus, och solens ljus skall
varda sju gånger klarare, såsom ett sjufaldigt dagsljus, när den
tid kommer, då HERREN förbinder sitt folks skador och helar
såren efter slagen som det har fått. 27 Se, HERRENS namn
kommer fjärran ifrån, med brinnande vrede och med tunga
rökmoln; hans läppar äro fulla av förgrymmelse, och hans tunga
är såsom förtärande eld; 28 hans andedräkt är lik en ström som
svämmar över, så att den når ändå upp till halsen. Ty han vill
sålla folken i förintelsens såll och lägga i folkslagens mun ett
betsel, till att leda dem vilse. 29 Då skolen I sjunga såsom i en
natt då man firar helig högtid, och edra hjärtan skola glädja sig,
såsom när man under flöjters ljud tågar upp på HERRENS berg,
upp till Israels klippa. 30 Och HERREN skall låta höra sin röst i
majestät och visa huru hans arm drabbar, i vredesförgrymmelse
och med förtärande eldslåga, med storm och störtskurar och
hagelstenar. 31 Ty för HERRENS röst skall Assur bliva förfärad,
när han slår honom med sitt ris. 32 Och så ofta staven far fram
och HERREN efter sitt rådslut låter den falla på honom skola
pukor och harpor ljuda. Gång på gång skall han lyfta sin arm till
att strida mot honom. 33 Ty en Tofetplats är längesedan tillredd,
ja ock för konungen är den gjord redo, och djup och vid är den;
dess rund är fylld av eld och av ved i myckenhet, och lik en
svavelström skall HERRENS Ande sätta den i brand.

31 Ve dem som draga åstad ned till Egypten för att få hjälp,
i det de förlita sig på hästar, dem som sätta sin förtröstan
på vagnar, därför att där finnas så många, och på ryttare,
därför att mängden är så stor, men som ej vända sin blick till
Israels Helige och icke fråga efter HERREN! 2 Också han
är ju vis; han låter olyckan komma, och han ryggar icke sina
ord. Han reser sig upp mot de ondas hus och mot den hjälp
som ogärningsmännen sända. 3 Ty egyptierna äro människor
och äro icke Gud, deras hästar äro kött och icke ande. Och
HERREN skall räcka ut sin hand, och då skall hjälparen vackla
och den hjälpte falla, och båda skola tillhopa förgås. 4 Ty så har
HERREN sagt till mig: Såsom ett lejon ryter, ett ungt lejon över
sitt rov, och icke skrämmes bort av herdarnas rop eller rädes
för deras larm, när de i mängd samlas dit, så skall HERREN
Sebaot fara ned för att strida på Sions berg och uppe på dess
höjd. 5 Såsom fågeln breder ut sina vingar, så skall HERREN
Sebaot beskärma Jerusalem; han skall beskärma och hjälpa,
han skall skona och rädda. 6 Så vänden nu om till honom, från
vilken I haven avfallit genom ett så djupt fall, I Israels barn. 7 Ty
på den tiden skall var och en av eder kasta bort de avgudar av
silver och de avgudar av guld, som edra händer hava gjort åt
eder till synd. 8 Och Assur skall falla, men icke för en mans
svärd; ett svärd, som icke är en människas, skall förtära honom.
Han skall fly för svärd, och hans unga män skola bliva trälar. 9
Och hans klippa skall förgås av skräck, och hans furstar skola i
förfäran fly ifrån baneret. Så säger HERREN, han som har sin
eld på Sion och sin ugn i Jerusalem.

32 En konung skall uppstå, som skall regera med rättfärdighet,
och härskare, som skola härska med rättvisa. 2 Var och
en av dem skall vara såsom en tillflykt i stormen, ett skydd mot
störtskuren; de skola vara såsom vattenbäckar i en ödemark,
såsom skuggan av en väldig klippa i ett törstigt land. 3 Då
skola de seendes ögon icke vara förblindade, och de hörandes
öron skola lyssna till. 4 Då skola de lättsinnigas hjärtan bliva
förståndiga och vinna kunskap, och de stammandes tungor
skola tala flytande och tydligt. 5 Dåren skall då icke mer
heta ädling, ej heller bedragaren kallas herre. 6 Ty en dåre
talar dårskap, och hans hjärta reder till fördärv; så övar han
gudlöshet och talar, vad förvänt är, om HERREN, så låter han
den hungrige svälta och nekar den törstige en dryck vatten. 7
Och bedragaren brukar onda vapen, han tänker ut skändliga
anslag till att fördärva de betryckta genom lögnaktiga ord,
fördärva en fattig, som har rätt i sin talan. 8 Men en ädling
tänker ädla tankar och står fast vid det som ädelt är. 9 I kvinnor,
som ären så säkra, stån upp och hören min röst; I sorglösa
jungfrur, lyssnen till mitt tal. 10 När år och dagar hava gått, då
skolen I darra, I som ären så sorglösa, ty då är det slut med all
vinbärgning, och ingen fruktskörd kommer mer. 11 Bäven, I som
ären så säkra, darren, I som ären så sorglösa, läggen av edra
kläder och blotten eder, kläden edra länder med säcktyg. 12
Slån eder för bröstet och klagen över de sköna fälten, över de
fruktsamma vinträden, 13 över mitt folks åkrar som fyllas av
törne och tistel, ja, över alla glädjens boningar i den yra staden.
14 Ty palatsen äro övergivna, den folkrika staden ligger öde,
Ofelhöjden med vakttornet är förvandlad till grotthålor för evig
tid, till en plats, där vildåsnor hava sin fröjd och där hjordar
beta -- 15 detta intill dess att ande från höjden bliver utgjuten
över oss. Då skall öknen bliva ett bördigt fält och det bördiga
fältet räknas såsom vildmark; 16 då skall rätten taga sin boning

i öknen och rättfärdigheten bo på det bördiga fältet. 17 Och
rättfärdighetens frukt skall vara frid och rättfärdighetens vinning
vara ro med trygghet till evig tid. 18 Och mitt folk skall bo i
fridshyddor, i trygga boningar och på säkra viloplatser. 19 Men
under hagelskurar skall skogen fällas, och djupt skall staden
bliva ödmjukad. 20 Sälla ären då I som fån så vid alla vatten, I
som kunnen låta edra oxar och åsnor fritt ströva omkring.

33 Ve dig, du fördärvare, som själv har gått fri ifrån fördärvet!
Ve dig, du härjare, som själv har undgått förhärjning! När
du har fyllt ditt mått att fördärva, drabbas du själv av fördärvet;
när du har fullbordat till härjande drabbas du själv av förhärjning.
2 HERRE, var oss nådig, dig förbida vi. Var dessas arm var
morgon; ja, var vår frälsning i nödens tid. 3 För ditt väldiga dån
fly folken bort; när du reser dig upp, förskingras folkslagen. 4
Och man får skövla och taga byte efter eder, såsom gräsmaskar
skövla; såsom gräshoppor störta fram, så störtar man över
det. 5 HERREN är hög, ty han bor i höjden; han uppfyller Sion
med rätt och rättfärdighet. 6 Ja, trygga tider skola komma för
dig! Vishet och kunskap bereda Sion frälsning i rikt mått, och
HERRENS fruktan skall vara deras skatt. 7 Hör, deras hjältar
klaga därute, fredsbudbärarna gråta bitterligen. 8 Vägarna äro
öde, ingen går mer på stigarna. Han bryter förbund, han aktar
städer ringa, människor räknar han för intet. 9 Landet ligger
sörjande och försmäktar, Libanon blyges och står förvissnat,
Saron har blivit likt en hedmark, Basans och Karmels skogar
fälla sina löv. 10 Men nu vill jag stå upp, säger HERREN, nu vill
jag resa mig upp, nu vill jag upphäva mig. 11 Med halm gån
I havande, och strå föden I; edert raseri är en eld, som skall
förtära eder själva. 12 Folken skola förbrännas och bliva till aska,
ja, likna avhugget törne, som brinner upp i eld. 13 Så hören nu,
I som fjärran ärer, vad jag har gjort; förnimmen min makt, I som
nära ären. 14 Syndarna i Sion bliva förskräckta, bävan griper
de gudlösa. "Vem av oss kan härda ut vid en förtärande eld,
vem av oss kan bo vid en evig glöd?" 15 Den som vandrar i
rättfärdighet och talar, vad rätt är, den som föraktar, vad som
vinnes genom orätt och våld, och den som avhåller sina händer
från att taga mutor, den som tillstoppar sina öron för att icke höra
om blodsgärningar och tillsluter sina ögon för att icke se, vad
ont är, 16 han skall bo på höjderna, klippfästen skola vara hans
värn, sitt bröd skall han få, och vatten skall han hava beständigt.
17 Ja, dina ögon skola skåda en konung i hans härlighet, de
skola blicka ut över ett vidsträckt land. 18 Då skall ditt hjärta
tänka tillbaka på förskräckelsens tid: "Var är nu skatteräknaren,
var är nu skattevägaren, var är den som räknade tornen?" 19
Du slipper då att se det fräcka folket, folket, vars obegripliga
språk man ej kunde förstå, vars stammande tungomål ingen
kunde tyda. 20 Men skåda på Sion, våra högtiders stad, låt dina
ögon betrakta Jerusalem: det är en säker boning, ett tält, som
icke flyttas bort, ett vars pluggar aldrig ryckas upp och av vars
streck intet enda brister sönder. 21 Ja, vi hava där HERREN,
den väldige; han är för oss såsom floder och breda strömmar;
ingen roddflotta kommer där fram, och det väldigaste skepp kan
ej fara däröver. 22 Ty HERREN är vår domare, HERREN är vår
härskare, HERREN är vår konung, han frälsar oss. 23 Dina tåg
hänga slappa, de hålla ej masten stadig, ej seglet spänt. Men då
skall rövat gods utskiftas i myckenhet, ja, också de lama skola
då taga byte. 24 Och ingen av invånarna skall säga: "Jag är
svag", ty folket, som där bor, har fått sin missgärning förlåten.

34 Träden fram, I folk, och hören; I folkslag, akten härpå.
Jorden höre och allt vad på den är, jordens krets och vad
som alstras därav. 2 Ty HERREN är förtörnad på alla folk och
vred på all deras här; han giver dem till spillo, han överlämnar
dem till att slaktas. 3 Deras slagna kämpar ligga bortkastade,
och stank stiger upp från deras döda kroppar, och bergen flyta
av deras blod. 4 Himmelens hela härskara förgås, och himmelen
själv hoprullas såsom en bokrulle; hela dess härskara faller
förvissnad ned, lik vissnade löv från vinrankan, lik vissnade
blad ifrån fikonträdet. 5 Ty mitt svärd har druckit sig rusigt i
himmelen; se, det far ned på Edom till dom, på det folk jag
har givit till spillo. 6 Ja, ett svärd har HERREN, det dryper av
blod och är dränkt i fett, i lamms och bockars blod, i fett ifrån
vädurars njurar; ty HERREN anställer ett offer i Bosra, ett stort
slaktande i Edoms land. 7 Vildoxar fällas ock därvid, tjurar, både
små och stora. Deras land dricker sig rusigt av blod, och deras
jord bliver dränkt i fett. 8 Ty detta är en HERRENS hämndedag,
ett vedergällningens år, då han utför Sions sak. 9 Då bliva
Edoms bäckar förvandlade till tjära och dess jord till svavel; ja,
dess land bliver förbytt i brinnande tjära. 10 Varken natt eller
dag skall den branden slockna, evinnerligen skall röken därav
stiga upp. Från släkte till släkte skall landet ligga öde, aldrig i
evighet skall någon gå där fram. 11 Pelikaner och rördrommar
skola taga det i besittning, uvar och korpar skola bo däri; ty
förödelsens mätsnöre och förstörelsens murlod skall han låta
komma däröver. 12 Av dess ädlingar skola inga finnas kvar där,
som kunna utropa någon till konung; och alla dess furstar få en
ände. 13 Dess palatser fyllas av törne, nässlor och tistlar växa i
dess fästen; och det bliver en boning för ökenhundar och ett
tillhåll för strutsar. 14 Schakaler bo där tillsammans med andra
ökendjur, och gastar ropa där till varandra; ja, där kan Lilit få ro,
där kan hon finna en vilostad. 15 Där reder pilormen sitt bo och
lägger sina ägg och kläcker så ut ynglet och samlar det i sitt
skygd; ja, där komma gamarna tillhopa, den ene möter där den
andre. 16 Söken efter i HERRENS bok och läsen däri; icke ett
enda av de djuren skall utebliva, det ena skall icke fåfängt söka
det andra. Ty det är hans mun, som bjuder det, det är hans
Ande, som samlar dem tillhopa. 17 Det är han, som kastar lott
för dem, hans hand tillskiftar dem deras mark efter mätsnöre; till
evig tid skola de hava den till besittning, från släkte till släkte bo
därpå.

35 Öknen och ödemarken skola glädja sig, och hedmarken
skall fröjdas och blomstra såsom en lilja. 2 Den skall
blomstra skönt och fröjda sig, ja, fröjda sig och jubla; Libanons
härlighet skall bliva den given, Karmels och Sarons prakt. Ja, de
skola få se HERRENS härlighet, vår Guds prakt. 3 Stärken
maktlösa händer, given kraft åt vacklande knän. 4 Sägen till de
försagda: "Varen frimodiga, frukten icke." Se, eder Gud kommer
med hämnd; vedergällning kommer från Gud, ja, själv kommer
han och frälsar eder. 5 Då skola de blindas ögon öppnas och de

dövas öron upplåtas. 6 Då skall den lame hoppa såsom en
hjort, och den stummes tunga skall jubla. Ty vatten skola bryta
fram i öknen och strömmar på hedmarken. 7 Av förbränt land
skall bliva en sjö och av torr mark vattenkällor; på den plats, där
ökenhundar lägrade sig, skall växa gräs jämte vass och rör. 8
Och en banad väg, en farväg, skall gå där fram, och den skall
kallas "den heliga vägen"; ingen oren skall färdas därpå, den
skall vara för dem själva. Den som vandrar den vägen skall icke
gå vilse, om han ock hör till de fåkunniga. 9 Där skall icke vara
något lejon, ej heller skall något annat vilddjur komma dit. Intet
sådant skall finnas där, men ett frälsat folk skall vandra på den.
10 Ja, HERRENS förlossade skola vända tillbaka och komma till
Sion med jubel; evig glädje skall kröna deras huvuden, fröjd och
glädje skola de undfå, men sorg och suckan skola fly bort.

36 Och i konung Hiskias fjortonde regeringsår hände sig,
att Sanherib, konungen i Assyrien, drog upp och angrep
alla befästa städer i Juda och intog dem. 2 Och konungen i
Assyrien sände från Lakis åstad Rab-Sake med en stor här
till Jerusalem mot konung Hiskia; och han stannade vid Övre
dammens vattenledning, på vägen till Valkarfältet. 3 Då gingo
överhovmästaren Eljakim, Hilkias son, och sekreteraren Sebna
och kansleren Joa, Asafs son, ut till honom. 4 Och Rab-Sake
sade till dem: "Sägen till Hiskia: Så säger den store konungen,
konungen i Assyrien: Vad är det för en förtröstan, som du nu har
hängivit dig åt? 5 Jag säger: Det är allenast munväder, att du
vet råd och har makt att föra kriget. På vem förtröstar du då,
eftersom du har satt dig upp mot mig? 6 Du förtröstar väl på
den bräckta rörstaven Egypten, men se, när någon stöder sig
på den, går den i i hans hand och genomborrar den. Ty sådan
är Farao, konungen i Egypten, för alla som förtrösta på honom.
7 Eller säger du kanhända till mig: 'Vi förtrösta på HERREN,
vår Gud?' Var det då icke hans offerhöjder och altaren Hiskia
avskaffade, när han sade till Juda och Jerusalem: 'Inför detta
altare skolen I tillbedja'? 8 Men ingå nu ett vad med min herre,
konungen i Assyrien: jag vill giva dig två tusen hästar, om du
kan skaffa dig ryttare till dem. 9 Huru skulle du då kunna slå
tillbaka en enda ståthållare, en av min herres ringaste tjänare?
Och du sätter din förtröstan till Egypten i hopp om att så få
vagnar och ryttare! 10 Menar du då att jag utan HERRENS
vilja har dragit upp till detta land för att fördärva det? Nej, det
är HERREN, som har sagt till mig: Drag upp mot detta land
och fördärva det." 11 Då sade Eljakim och Sebna och Joa till
Rab-Sake: "Tala till dina tjänare på arameiska, ty vi förstå det
språket, och tala icke till oss på judiska inför folket som står på
muren." 12 Men Rab-Sake svarade: "Är det då till din herre och
till dig, som min herre har sänt mig att tala dessa ord? Är det
icke fastmer till de män som sitta på muren och som jämte eder
skola nödgas äta sin egen träck och dricka sitt eget vatten?" 13
Därefter trädde Rab-Sake närmare och ropade med hög röst på
judiska och sade: "Hören den store konungens, den assyriske
konungens, ord. 14 Så säger konungen: Låten icke Hiskia
bedraga eder, ty han förmår icke rädda eder. 15 Och låten icke
Hiskia förleda eder att förtrösta på HERREN, därmed att han
säger: 'HERREN skall förvisso rädda oss; denna stad skall icke
bliva given i den assyriske konungens hand.' 16 Hören icke på
Hiskia. Ty så säger konungen i Assyrien: Gören upp i godo med
mig och given eder åt mig, så skolen I få äta var och en av sitt
vinträd och av sitt fikonträd och dricka var och en ur sin brunn,
17 till dess jag kommer och hämtar eder till ett land som är likt
edert eget land, ett land med säd och vin, ett land med bröd och
vingårdar. 18 Låten icke Hiskia förleda eder, när han säger:
'HERREN skall rädda oss.' Har väl någon av de andra folkens
gudar räddat sitt land ur den assyriske konungens hand? 19
Var äro Hamats och Arpads gudar? Var äro Sefarvaims gudar?
Eller hava de räddat Samaria ur min hand? 20 Vilken bland
dessa länders alla gudar har väl räddat sitt land ur min hand,
eftersom I menen, att HERREN skall rädda Jerusalem ur min
hand?" 21 Men de tego och svarade honom icke ett ord, ty
konungen hade så bjudit och sagt: "Svaren honom icke." 22
Och överhovmästaren Eljakim, Hilkias son, och sekreteraren
Sebna och kansleren Joa, Asafs son, kommo till Hiskia med
sönderrivna kläder och berättade för honom, vad Rab-Sake
hade sagt.

37 Då nu konung Hiskia hörde detta, rev han sönder sina
kläder och höljde sig i sorgdräkt och gick in i HERRENS
hus. 2 Och överhovmästaren Eljakim och sekreteraren Sebna
och de äldste bland prästerna sände han, höljda i sorgdräkt, till
profeten Jesaja, Amos' son. 3 Och de sade till denne: "Så säger
Hiskia: En nödens, tuktans och smälekens dag är denne dag,
ty fostren hava väl kommit fram till födseln, men kraft att föda
finnes icke. 4 Kanhända skall HERREN, din Gud, höra Rab-
Sakes ord, med vilka hans herre, konungen i Assyrien, har sänt
honom till att smäda den levande Guden, så att han straffar
honom för dessa ord som han, HERREN, din Gud, har hört. Så
bed nu en bön för den kvarleva som ännu finnes." 5 När nu
konung Hiskias tjänare kommo till Jesaja, 6 sade Jesaja till dem:
"Så skolen I säga till eder herre: Så säger HERREN: Frukta
icke för de ord som du har hört, dem, med vilka den assyriske
konungens tjänare hava hädat mig. 7 Se, jag skall låta en sådan
ande komma in i honom, att han på grund av ett rykte som han
skall få höra vänder tillbaka till sitt land; och jag skall låta honom
falla för svärd i hans eget land." 8 Och Rab-Sake vände tillbaka
och fann den assyriske konungen upptagen med att belägra
Libna; ty han hade hört, att han hade brutit upp från Lakis.
9 Men när Sanherib fick höra sägas om Tirhaka, konungen i
Etiopien, att denne hade dragit ut för att strida mot honom,
skickade han, så snart han hörde detta, sändebud till Hiskia och
sade: 10 "Så skolen I säga till Hiskia, Juda konung: Låt icke
din Gud, som du förtröstar på, bedraga dig, i det att du tänker:
'Jerusalem skall icke bliva givet i den assyriske konungens
hand.' 11 Du har ju hört, vad konungarna i Assyrien hava gjort
med alla andra länder, huru de hava givit dem till spillo. Och du
skulle nu bliva räddad! 12 Hava väl de folk, som mina fäder
fördärvade, Gosan, Haran, Resef och Edens barn i Telassar,
blivit räddade av sina gudar? 13 Var är Hamats konung och
Arpads konung och konungen över Sefarvaims stad, över Hena
och Iva?" 14 När Hiskia hade mottagit brevet av sändebuden
och läst det, gick han upp i HERRENS hus, och där bredde

Hiskia ut det inför HERRENS ansikte. 15 Och Hiskia bad till
HERREN och sade: 16 "HERRE Sebaot, Israels Gud, du som
tronar på keruberna, du allena är Gud, den som råder över alla
riken på jorden; du har gjort himmel och jord. 17 HERRE, böj
ditt öra härtill och hör; HERRE, öppna dina ögon och se. Ja,
hör alla Sanheribs ord, det budskap, varmed han har smädat
den levande Guden. 18 Det är sant, HERRE, att konungarna i
Assyrien hava förött alla länder såsom ock sitt eget land. 19
Och de hava kastat deras gudar i elden; ty dessa voro inga
gudar, utan verk av människohänder, trä och sten; därför kunde
de förgöra dem. 20 Men fräls oss nu, HERRE, vår Gud, ur hans
hand, så att alla riken på jorden förnimma, att du, HERRE, är
den ende." 21 Då sände Jesaja, Amos' son, bud till Hiskia och
lät säga: "Så säger HERREN, Israels Gud, jag, till vilken du har
bett angående Sanherib, konungen i Assyrien: 22 Detta är det
ord, som HERREN har talat om honom: Hon föraktar dig och
bespottar dig, jungfrun dottern Sion; hon skakar huvudet efter
dig, dottern Jerusalem. 23 Vem har du smädat och hädat, och
mot vem har du upphävt din röst? Alltför högt har du upplyft
dina ögon -- ja, mot Israels Helige. 24 Genom dina tjänare
smädade du HERREN, när du sade: 'Med mina många vagnar
drog jag upp på bergens höjder, längst upp på Libanon; jag
högg ned dess höga cedrar och väldiga cypresser; jag trängde
fram till dess översta höjder, dess frodigaste skog; 25 jag grävde
brunnar och drack ut vatten, och med min fot uttorkade jag alla
Egyptens strömmar.' 26 Har du icke hört, att jag för länge sedan
beredde detta? Av ålder bestämde jag ju så; och nu har jag fört
det fram: du fick makt att ödelägga befästa städer till grusade
stenhopar. 27 Deras invånare blevo maktlösa, de förfärades
och stodo med skam. Det gick dem såsom gräset på marken
och gröna örter, såsom det som växer på taken, och säd, som
förgås, förrän strået har vuxit upp. 28 Om du sitter eller går ut
eller går in, så vet jag det, och huru du rasar mot mig. 29 Men
då du nu så rasar mot mig och då ditt övermod har nått till mina
öron, skall jag sätta min krok i din näsa och mitt betsel i din mun
och föra dig tillbaka samma väg, som du har kommit på. 30 Och
detta skall för dig vara tecknet: man skall detta år äta, vad som
växer upp av spillsäd, och nästa år självvuxen säd, men det
tredje året skolen I få så och skörda och plantera vingårdar
och äta deras frukt. 31 Och den räddade skaran av Juda hus,
som bliver kvar, skall åter skjuta rot nedtill och bära frukt upptill.
32 Ty från Jerusalem skall utgå en kvarleva, en räddad skara
från Sions berg. HERREN Sebaots nitälskan skall göra detta.
33 Därför säger HERREN så om konungen i Assyrien: Han
skall icke komma in i denna stad och icke skjuta någon pil
ditin; han skall icke mot den föra fram någon sköld eller kasta
upp någon vall mot den. 34 Samma väg han kom skall han
vända tillbaka, och in i denna stad skall han icke komma, säger
HERREN. 35 Ty jag skall beskärma och frälsa denna stad för
min tjänare Davids skull." 36 Och HERRENS ängel gick ut och
slog i assyriernas läger ett hundra åttiofem tusen man; och när
man bittida följande morgon kom ut, fick man se döda kroppar
ligga där överallt. 37 Då bröt Sanherib, konungen i Assyrien,
upp och tågade tillbaka; och han stannade sedan i Nineve. 38
Men när han en gång tillbad i sin gud Nisroks tempel, blev
han dräpt med svärd av sina söner Adrammelek och Sareser;
därefter flydde dessa undan till Ararats land. Och hans son
Esarhaddon blev konung efter honom.

38 Vid den tiden blev Hiskia dödssjuk; och profeten Jesaja,
Amos' son, kom till honom och sade till honom: "Så säger
HERREN: Beställ om ditt hus; ty du måste dö och skall icke
tillfriskna." 2 Då vände Hiskia sitt ansikte mot väggen och bad till
HERREN. 3 Och han sade: "Ack HERRE, tänk dock på huru jag
har vandrat inför dig i trohet och med hängivet hjärta och gjort,
vad gott är i dina ögon." Och Hiskia grät bitterligen. 4 Då kom
HERRENS ord till Jesaja: han sade: 5 "Gå och säg till Hiskia:
Så säger HERREN, din fader Davids Gud: Jag har hört din bön,
jag har sett dina tårar. Se, jag skall föröka din livstid med femton
år; 6 jag skall ock rädda dig och denna stad ur den assyriske
konungens hand. Ja, jag skall beskärma denna stad. 7 Och
detta skall för dig vara tecknet från HERREN därpå att HERREN
skall göra, vad han nu har lovat: 8 se, solvisarskuggan, som nu
på Ahas' solvisare har gått nedåt med solen, skall jag låta gå tio
steg tillbaka." Så gick solen tillbaka på solvisaren de tio steg,
som den reda hade lagt till rygga. 9 En sång, skriven av Hiskia,
Juda konung, när han hade varit sjuk och tillfrisknat från sin
sjukdom: 10 Jag tänkte: Jag går hädan i mina bästa dagar, in
genom dödsrikets portar; jag varder berövad återstoden av mina
år. **(Sheol h7585)** 11 Jag tänkte: Jag får icke mer se HERREN,
HERREN i de levandes land. Hos dem som bo i förgängelsens
rike får jag ej mer skåda människor. 12 Min hydda ryckes upp
och flyttas bort ifrån mig såsom en herdes tält. Jag har vävt
mitt liv till slut såsom en vävare sin väv, och jag skäres nu ned
från bommen; innan dagen har gått över till natt, är du färdig
med mig. 13 Jag måste ryta såsom ett lejon intill morgonen; så
krossas alla bin i min kropp. Ja, innan dagen har gått över till
natt, är du färdig med mig. 14 Jag klagade såsom en svala,
såsom en trana, jag suckade såsom en duva; matta blickade
mina ögon mot höjden: "HERRE, jag lider nöd; tag dig an min
sak." 15 Men vad skall jag väl säga, då han nu har talat till mig
och själv utfört sitt verk? I ro får jag nu leva alla mina år till slut
efter all min själs bedrövelse. 16 Herre, sådant länder till liv, min
ande har i allo sitt liv därav. Och så helar du mig -- ja, giv mig
liv! 17 Se till mitt bästa kom denna bittra bedrövelse över mig.
I din kärlek räddade du min själ ifrån förintelsens grop, i det
du kastade alla mina synder bakom din rygg. 18 Ty dödsriket
tackar dig icke, döden prisar dig icke, och de som hava farit ned
i graven hoppas ej mer på din trofasthet. **(Sheol h7585)** 19 De
som leva, de som leva, de tacka dig, såsom ock jag nu gör;
och fäderna göra din trofasthet kunnig för barnen. 20 HERREN
skall frälsa mig, och mina sånger skola vi då spela i alla våra
livsdagar däruppe i HERRENS hus. 21 Och Jesaja tillsade, att
man skulle taga en fikonkaka och lägga den såsom plåster på
bulnaden, så skulle han tillfriskna. 22 Men Hiskia sade: "Vad för
ett tecken gives mig därpå att jag skall få gå upp i HERRENS
hus?"

39 Vid samma tid sände Merodak-Baladan, Baladans son,
konungen i Babel, brev och skänker till Hiskia; och han

fick höra, att denne hade varit sjuk, men blivit återställd. 2
Och Hiskia gladde sig över deras ankomst och visade dem sitt
förrådshus, sitt silver och guld, sina välluktande kryddor och
sina dyrbara oljor och hela sitt tyghus och allt vad som fanns i
hans skattkamrar. Intet fanns i Hiskias hus eller eljest i hans
ägo, som han icke visade dem. 3 Men profeten Jesaja kom
till konung Hiskia och sade till honom: "Vad hava dessa män
sagt, och varifrån hava de kommit till dig?" Hiskia svarade: "De
hava kommit till mig ifrån fjärran land, ifrån Babel." 4 Han sade
vidare: "Vad hava de sett i ditt hus?" Hiskia svarade: "Allt som är
i mitt hus hava de sett: intet finnes i mina skattkamrar, som jag
icke har visat dem." 5 Då sade Jesaja till Hiskia: "Hör HERREN
Sebaots ord: 6 Se, dagar skola komma, då allt som finnes i
ditt hus och som dina fäder hava samlat ända till denna dag
skall föras bort till Babel; intet skall bliva kvar, säger HERREN.
7 Och söner till dig, de som skola utgå av dig och som du
skall föda, dem skall man taga, och de skola bliva hovtjänare i
den babyloniske konungens palats." 8 Hiskia sade till Jesaja:
"Gott är det HERRENS ord, som du har talat." Och han sade
ytterligare: "Frid och trygghet skola ju få råda i min tid."

40 Trösten, trösten mitt folk, säger eder Gud. 2 Talen ljuvligt
till Jerusalem och prediken för det, att dess vedermöda
är slut, att dess missgärning är försonad och att det har fått
dubbelt igen av HERRENS hand för all sina synder. 3 Hör, man
ropar; "Bereden väg för HERREN i öknen, banen på hedmarken
en jämn väg för vår Gud. 4 Alla dalar skola höjas och alla
berg och höjder sänkas; vad ojämnt är skall jämnas, och vad
oländigt är skall bliva slät mark. 5 HERRENS härlighet skall
varda uppenbarad, och allt kött skall tillsammans se den. Ty
så har HERRENS mun talat." 6 Hör, någon talar: "Predika!",
och en annan svarar: "Vad skall jag predika?" "Allt kött är gräs
och all dess härlighet såsom ett blomster på marken. 7 Gräset
torkar bort, blomstret förvissnar, när HERRENS andedräkt blåser
därpå. 8 Gräset torkar bort, blomstret förvissnar, men vår Guds
ord förbliver evinnerligen." 9 Stig upp på ett högt berg, Sion, du
glädjens budbärarinna; häv upp din röst med kraft, Jerusalem,
du glädjens budbärarinna: häv upp den utan fruktan, säg till
Juda stöder: "Se, där är eder Gud!" 10 Ja, Herren, HERREN
kommer med väldighet, och hans arm visar sin makt. Se, han
har med sig sin lön, och hans segerbyte går framför honom. 11
Han för sin hjord i bet såsom en herde, han samlar lammen i sin
famn och bär dem i sitt sköte och sakta för han moderfåren
fram. 12 Vem är det, som mäter upp havens vatten i sin hand
och märker ut himmelens vidd med sina utspända fingrar? Vem
mäter upp stoftet på jorden med ett tredingsmått? Vem väger
bergen på en våg och höjderna på en viktskål? 13 Vem kan
utrannsaka HERRENS Ande, och vem kan giva honom råd och
undervisa honom? 14 Går han till råds med någon, för att denne
skall giva honom förstånd och lära honom den rätta stigen,
lära honom kunskap och visa honom förståndets väg? 15 Nej,
folken äro att akta såsom en droppe ur ämbaret och såsom
ett grand på vågskålen; se, havsländerna lyfter han såsom ett
stoftkorn. 16 Libanons skog vore icke nog till offerved och dess
djur icke nog till brännoffer. 17 Folken äro allasammans såsom
ett intet inför honom; såsom alls intet och idel tomhet aktas de
av honom. 18 Vid vem viljen I då likna Gud, och vad finnes
honom likt att ställa vid hans sida? 19 Månne ett avgudabeläte?
-- det gjutes av någon konstnär, och guldsmeden överdrager det
sedan med guld, och med silverkedjor pryder så guldsmeden
det. 20 Den som icke har råd att offra så mycket, han väljer
ut ett stycke trä, som icke ruttnar, och söker sig en förfaren
konstnär, som kan förfärdiga ett beläte, som ej faller omkull. 21
Haven I då intet förstånd? Hören I då intet? Blev detta icke
förkunnat för eder från begynnelsen? Haven I icke förstått,
vad jordens grundvalar säga? 22 Han är den som tronar över
jordens rund, och dess inbyggare äro såsom gräshoppor; han är
den som utbreder himmelen såsom ett flor och spänner ut den
såsom ett tält att bo inunder. 23 Han är den som gör furstarna
till intet, förvandlar domarna på jorden till idel tomhet. 24 Knappt
äro de planterade, knappt äro de sådda, knappt har deras stam
slagit rot i jorden, så blåser han på dem, och de förtorka, och en
stormvind för dem bort såsom strå. 25 Vid vem viljen I då likna
mig, så agg jag skulle vara såsom han? säger den Helige. 26
Lyften upp edra ögon mot höjden och sen: vem har skapat allt
detta? Det har han som för härskaran däruppe fram i räknade
hopar; han nämner dem alla vid namn. Så stor är hans makt,
så väldig hans kraft, att icke en enda utebliver. 27 Huru kan
du säga sådant, du Jakob, och tala så, du Israel: "Min väg är
fördold för HERREN, och min rätt är försvunnen för min Gud"?
28 Vet du då icke, har du ej hört det, att HERREN är en evig
Gud, han som har skapat jordens ändar? Han bliver ej trött och
uppgives icke, hans förstånd är outrannsakligt. 29 Han giver
den trötte kraft och förökar den maktlöses styrka. 30 Ynglingar
kunna bliva trötta och uppgivas, och unga män kunna falla;
31 men de som bida efter HERREN hämta ny kraft, de få nya
vingfjädrar såsom örnarna. Så hasta de åstad utan att uppgivas,
de färdas framåt utan att bliva trötta.

41 Tigen, I havsländer, och lyssnen till mig, och må folken
hämta ny kraft; må de så komma fram och tala, ja, låt oss
med varandra träda inför rätta. 2 Vem har i öster låtit denne
uppstå, som mötes av seger, var han går fram? Vem giver
folkslag i hans våld och gör honom till härskare över konungar?
Vem gör deras svärd till stoft och deras bågar till strå som föres
bort av vinden? 3 Han förjagar dem, där han går lyckosam fram,
vanliga vägar trampar icke hans fot. 4 Vem har verkat och utfört
detta? Det har han som från begynnelsen kallade människors
släkten fram: jag, HERREN, som är den förste och som intill
det sista är densamme. 5 Havsländerna se det och frukta,
och jordens ändar förskräckas. Man närmar sig till varandra
och kommer tillhopa. 6 Den ene vill hjälpa den andre; han
säger till den andre: "Fatta mod!" 7 Träsnidaren sätter mod i
guldsmeden, bleckslagaren i den som hamrar på städ. Han
säger om lödningen: "Den är god" och fäster bilden med spikar,
så att den ej faller omkull. 8 Men du Israel, min tjänare, du
Jakob, som jag har utvalt, du ättling av Abraham, min vän, 9 du
som jag har hämtat från jordens ändar och kallat hit från dess
yttersta hörn och till vilken jag har sagt: "Du är min tjänare,
dig har jag utvalt och icke försmått", 10 frukta icke, ty jag är

med dig; var ej försagd, ty jag är din Gud. Jag styrker dig, jag
hjälper dig ock, jag uppehåller dig med min rättfärdighets högra
hand. 11 Se, alla som äro dig hätska skola komma på skam och
blygas; dina motståndare skola bliva till intet och skola förgås.
12 Du skall söka efter dina vedersakare, men icke finna dem; ja,
de som strida mot dig skola bliva till intet och få en ände. 13 Ty
jag är HERREN, din Gud, som håller dig vid din högra hand
och som säger till dig: Frukta icke, jag hjälper dig. 14 Så frukta
nu icke, du mask Jakob, du Israels lilla hop. Jag hjälper dig,
säger HERREN; din förlossare är Israels Helige. 15 Se, jag gör
dig till en tröskvagn, ny och med skarpa taggar, så att du skall
söndertröska berg och krossa dem till stoft och göra höjder lika
agnar. 16 Du skall kasta dem med kastskovel, och vinden skall
föra dem bort och stormen förskingra dem; men du själv skall
fröjda dig i HEREN och berömma dig av Israels Helige. 17 De
betryckta och fattiga söka förgäves efter vatten, deras tunga
försmäktar av törst; men jag, HERREN, skall bönhöra dem, jag,
Israels Gud, skall icke övergiva dem. 18 Jag skall låta strömmar
rinna upp på höjderna och källor i dalarna; jag skall göra öknen
till en vattenrik sjö och torrt land till källsprång. 19 Och jag skall
låta cedrar och akacieträd växa upp i öknen jämte myrten och
olivträd och skall på hedmarken plantera cypress tillsammans
med alm och buxbom, 20 för att man skall både se och veta
och akta på och förstå, att HERRENS hand har gjort detta, att
Israels Helige har skapat det. 21 Så träden nu fram med eder
sak, säger HEREN; kommen med edra bevis, säger Jakobs
konung. 22 Ja, må man komma med dem och förkunna för oss,
vad som skall ske. Var äro edra forna utsagor? Läggen fram
dem, för att vi må akta på dem och se till, huru de hava gått i
fullbordan. Eller låten oss höra, vad som nu skall komma, 23
förkunnen, vad framdeles skall hända, för att vi må se, att I ären
gudar. Ja, gören någonting, vad det nu vara må, så att vi alla
häpna, när vi se det. 24 Men se, I ären ett intet, och edert verk
är alls intet; den som utväljer eder är en styggelse. 25 Jag lät i
norr en man uppstå, och han kom, ja, i öster en som skulle
åkalla mitt namn; och han skulle gå fram över landsherrarna,
såsom vore de lerjord, lik en krukmakare, som trampar lera.
26 Vem förkunnade detta förut, så att vi fingo veta det, eller i
förväg, så att vi kunde säga: "Du hade rätt"? Ingen fanns, som
förkunnade det, ingen, som lät oss höra det, ingen, som hörde
eder tala därom. 27 Jag är den förste, som säger till Sion: "Se,
se där äro de", den förste, som bringar Jerusalem detta glädjens
budskap. 28 Jag ser mig om, men här finnes ingen, ingen bland
dessa, som kan giva besked; ingen som kan giva ett svar på
min fråga. 29 Se, de äro allasammans fåfänglighet, deras verk
äro ett intet, deras beläten vind och tomhet.

42 Se, över min tjänare som jag uppehåller, min utkorade,
till vilken min själ har behag, över honom har jag låtit min
Ande komma; han skall utbreda rätten bland folken. 2 Han skall
icke skria eller ropa och icke låta höra sin röst på gatorna. 3 Ett
brutet rör skall han icke sönderkrossa, och en tynande veke
skall han icke utsläcka; han skall i trofasthet utbreda rätten.
4 Hans kraft skall icke förtyna eller brytas, intill dess att han
har grundat rätten på jorden; havsländerna vänta efter hans
lag. 5 Så säger Gud, HEREN, han som har skapat himmelen
och utspänt den, han som har utbrett jorden med vad som
alstras därav, han som har givit liv åt folket som är därpå och
ande åt dem som vandra där: 6 Jag, HEREN, har kallat dig i
rättfärdighet, och jag vill fatta dig vid handen och bevara dig och
fullborda i dig förbundet med folket och sätta dig till ett ljus för
folkslagen, 7 för att du må öppna blinda ögon och föra fångar ut
ur fängelset, ja, ur fångenskapen dem som sitta i mörkret. 8 Jag,
HEREN, det är mitt namn; och jag giver icke min ära åt någon
annan eller mitt lov åt belätena. 9 Se, vad jag förut förkunnade,
det har nu kommit. Nu förkunnar jag nya ting; förrän de visa
sig, låter jag eder höra om dem. 10 Sjungen till HERRENS ära
en ny sång, hans lov från jordens ända, I som faren på havet,
så ock allt vad däri är, I havsländer med edra inbyggare; 11
stämmen upp, du öken med dina städer och I byar, där Kedar
bor; jublen, I klippornas invånare, ropen från bergens toppar. 12
Given HEREN ära och förkunnen hans lov i havsländerna.
13 HEREN drager ut såsom en hjälte, han eggar upp sig till
iver såsom en krigare; han uppgiver härskri, han ropar högt
och visar sin makt mot sina fiender. 14 I lång tid har jag tegat,
jag höll mig stilla och betvang mig; men nu skall jag höja rop
såsom en barnaföderska, jag vill skaffa mig luft och andas ut.
15 Jag skall föröda berg och höjder och låta allt gräs på dem
förtorka; jag skall göra strömmar till land och låta allt gräs på
dem förtorka; jag skall göra strömmar till land och låta sjöar
torka ut. 16 Och de blinda skall jag leda på en väg som de icke
känna; på stigar som de icke känna skall jag föra dem. Jag skall
göra mörkret framför dem till ljus och det som är ojämnt till jämn
mark. Detta är, vad jag skall göra, och jag skall ej rygga mitt
ord. 17 Men de som förtrösta på skurna beläten och som säga
till gjutna beläten: "I ären våra gudar", de skola vika tillbaka
och stå där med skam. 18 Hören, I döve; I blinde, skåden och
sen. 19 Vem är blind, om icke min tjänare, och så döv som den
budbärare jag sänder åstad? 20 Du har fått se mycket, men du
aktar icke därpå; fastän öronen hava blivit öppnade, lyssnar
ingen till. 21 Det är HERRENS behag, för hans rättfärdighets
skull, att han vill låta sin lag komma till makt och ära. 22 Men
detta är ett plundrat och skövlat folk; dess ynglingar äro alla
lagda i bojor, och i fängelser hållas de gömda, de hava blivit
givna till plundring, och ingen finnes, som räddar, till skövling,
och ingen säger: "Giv tillbaka." 23 Ack att någon bland eder ville
lyssna härtill, för framtiden giva akt och höra härpå! 24 Vem har
lämnat Jakob till skövling och Israel i plundrares våld? Har icke
HEREN gjort det; han, mot vilken vi hava syndat, han, på
vilkens vägar man icke ville vandra och på vilkens lag man icke
ville höra? 25 Därför utgöt han över dem i sin vrede förtörnelse
och krigets raseri. Och de förbrändes därav runt omkring, men
besinnade det icke; de förtärdes därav, men aktade icke därpå.

43 Men nu säger HEREN så, han som har skapat dig,
Jakob, han som har danat dig, Israel: Frukta icke, ty jag
har förlossat dig, jag har kallat dig vid ditt namn, du är min. 2
Om du ock måste gå genom vatten, så är jag med dig, eller
genom strömmar, så skola de icke fördränka dig; måste du än
gå genom eld, så skall du ej bliva svedd, och lågorna skola ej

förtära dig. 3 Ty jag är HERREN, din Gud, Israels Helige, din
frälsare; jag giver Egypten till lösepenning för dig, Etiopien och
Seba i ditt ställe. 4 Eftersom du är så dyrbar i mina ögon, så
högt aktad och så älskad av mig, därför giver jag människor till
lösen för dig och folk till lösen för ditt liv. 5 Frukta då icke, ty jag
är med dig. Jag skall låta dina barn komma från öster, och från
väster skall jag samla dig tillhopa. 6 Jag skall säga till Norden:
"Giv hit" och till södern: "Förhåll mig dem icke; för hit mina söner
ifrån fjärran och mina döttrar ifrån jordens ända, 7 envar som är
uppkallad efter mitt namn och som jag har skapat till min ära,
envar som jag har danat och gjort." 8 För hitut det blinda folket,
som dock har ögon, och de döva, som dock hava öron. 9 Alla
folk hava kommit tillsammans, folkslagen samla sig tillhopa. Vem
bland dem finnes, som skulle kunna förutsäga sådant? Må de
låta oss höra sina forna utsagor. Må de ställa fram sina vittnen
och bevisa sin rätt, så att dessa, när de höra det, kunna säga:
"Det är sant." 10 Men I ären mina vittnen, säger HERREN, I ären
min tjänare, den som jag har utvalt, på det att I mån veta och tro
mig och förstå, att det är jag; före mig är ingen Gud danad,
och efter mig skall ingen komma. 11 Jag, jag är HERREN, och
förutom mig finnes ingen frälsare. 12 Jag har förkunnat det och
skaffat frälsning, jag har kungjort det och ingen främmande gud
bland eder. I ären mina vittnen, säger HERREN; och jag är Gud.
13 Ja, allt framgent är jag densamme, och ingen kan rädda
från min hand. När jag vill göra något, vem kan då avvända
det? 14 Så säger HERREN, eder förlossare, Israels Helige: För
eder skull sänder jag mitt bud mot Babel, och jag skall driva
dem allasammans på flykten, jag skall driva kaldéerna ned på
skeppen som voro deras fröjd. 15 Jag är HERREN, eder Helige,
Israels skapare, eder konung. 16 Så säger HERREN, han som
gör en väg i havet, en stig i väldiga vatten, 17 han som för
vagnar och hästar ditut, ja, härskara och och stridsmakt, sedan
ligga de där tillhopa och kunna icke stå upp, de äro utsläckta,
de hava slocknat såsom en veke: 18 Tänken icke på vad förr
har varit, akten icke på vad fordom har skett. 19 Se, jag vill göra
något nytt. Redan nu visar det sig; märken I det icke? Ja, jag
skall göra en väg i öknen och strömmar i ödemarken, 20 så att
markens djur skola ära mig, schakaler och strutsar, därför att jag
låter vatten flyta i öknen, strömmar i ödemarken, så att mitt folk,
min utkorade, kan få dricka. 21 Det folk, som jag har danat åt
mig, skall förtälja mitt lov. 22 Men icke har du, Jakob, kallat mig
hit, i det du har gjort dig möda för min skull, du Israel. 23 Icke
har du framburit åt mig dina brännoffersfår eller ärat mig med
dina slaktoffer; icke har jag vållat dig arbete med spisoffer, ej
heller möda med rökelse. 24 Icke har du köpt kalmus åt mig
för dina penningar eller mättat mig med dina slaktoffers fett.
Nej, du har vållat mig arbete genom dina synder och möda
genom dina missgärningar. 25 Jag, jag är den som utplånar
dina överträdelser för min egen skull, och dina synder kommer
jag icke mer ihåg. 26 Låt mig höra, vad du har att säga, och
låt oss gå till rätta med varandra; tala du, för att du må finnas
rättfärdig. 27 Men se, redan din stamfader syndade, och de som
förde din talan begingo överträdelser mot mig. 28 Därför har jag
måst låta helgedomens furstar utstå vanära och har överlämnat
Jakob åt tillspillogivning, Israel åt försmädelse.

44 Men hör nu, du Jakob, min tjänare, du Israel, som jag har
utvalt. 2 Så säger HERREN, han som har skapat dig, han
som danade dig redan i moderlivet och som hjälper dig: Frukta
icke, du min tjänare Jakob, du Jesurun, som jag har utvalt. 3
Ty jag skall utgjuta vatten över de törstiga och strömmar över
det torra; jag skall utgjuta min Ande över din barn och min
välsignelse över dina telningar, 4 så att de växa upp mitt ibland
gräset såsom pilträd vid vattenbäckar. 5 Då skall den ene säga:
"HERREN tillhör jag", och den andre skall åberopa Jakobs
namn, och en tredje skall skriva på sin hand: "HERRENS egen"
och skall bruka Israel såsom ett ärenamn. 6 Så säger HERREN,
Israels konung, och hans förlossare, HERREN Sebaot: Jag är
den förste, och jag är den siste, och förutom mig finnes ingen
Gud. 7 Och vem talar, såsom jag har gjort, alltsedan jag lät
urtidsfolket framträda? Må han förkunna det och lägga det fram
för mig. Ja, må de förkunna det tillkommande, vad som skall
ske. 8 Frukten icke och varen icke förskräckta. Har jag icke för
länge sedan låtit dig höra om detta och förkunnat det? I ären ju
mina vittnen. Finnes väl någon Gud förutom mig? Nej, ingen
annan klippa finnes, jag vet av ingen. 9 Avgudamakarna äro
allasammans idel tomhet, och deras kära gudar kunna icke
hjälpa. Deras bekännare se själva intet och förstå intet; därför
måste de ock komma på skam. 10 Om någon formar en gud och
gjuter ett beläte, så är det honom till intet gagn. 11 Se, hela dess
följe skall komma på skam; konstnärerna själva äro ju allenast
människor. Må de församlas, så många de äro, och träda fram;
de skola då alla tillhopa med förskräckelse komma på skam. 12
Smeden tager sitt verktyg och bearbetar sitt smide i glöden, han
formar det med hammare, han bearbetar det med kraftig arm;
till äventyrs får han därvid svälta, så att han bliver vanmäktig,
och försaka att dricka, så att han bliver matt. 13 Träsnidaren
spänner ut sitt mätsnöre och gör märken på trästycket med sitt
ritstift, han arbetar därpå med sina eggjärn och märker ut det
med passaren; och han gör så därav en mansbild, en prydlig
människogestalt, som får bo i ett hus. 14 Man fäller åt sig cedrar;
man tager plantor av stenek och vanlig ek och uppdrager dem
åt sig bland skogens träd; man planterar åt sig lärkträd, och
regnet giver dem växt. 15 Detta hava människorna till bränsle;
och man tager därav och värmer sig därmed, man tänder på det
och bakar bröd därvid. Men därjämte förfärdigar man en gud
därav och tillbeder den, man gör därav ett beläte och faller ned
för det. 16 En del av träet bränner man alltså upp i eld, över en
annan del därav tillagar man kött till att äta, steker sin stek och
äter sig mätt; när man så har värmt sig, säger man: "Gott, nu är
jag varm, nu njuter jag av brasan." 17 Men av det som är kvar
gör man en gud, man gör sig ett beläte, och för det faller man
ned och tillbeder, man bönfaller inför det och säger: "Rädda mig,
ty du är min gud." -- 18 Ja, sådana veta intet och förstå intet, ty
igentäppta äro deras ögon, så att de icke se, och deras hjärtan,
så att de intet begripa. 19 Ingen har så mycken eftertanke, så
mycket vett eller förstånd, att han säger: "En del därav har jag
bränt upp i eld, och på kolen har jag bakat bröd och stekt kött
och har så ätit; skulle jag då av återstoden göra en styggelse?
Skulle jag falla ned för ett stycke trä?" 20 Den som så håller sig
till vad som blott är aska, han är förledd av ett dårat hjärta,

så att han icke förstår att rädda sin själ, icke att tänka: "Blott
fåfänglighet är, vad jag håller i min högra hand." 21 Tänk härpå,
du Jakob, du Israel, ty du är min tjänare; jag har danat dig, ja,
du är min tjänare. Israel, du varder icke förgäten av mig. 22 Jag
utplånar dina överträdelser såsom ett moln och dina synder
såsom en sky. Vänd om till mig, ty jag förlossar dig. 23 Jublen, I
himlar, ty HERREN utför sitt verk; höjen glädjerop, I jordens
djup, bristen ut i jubel, I berg, du skog med alla dina träd; ty
HERREN förlossar Jakob, han bevisar sig härlig i Israel. 24 Så
säger HERREN, din förlossare, han som danade dig redan i
moderlivet: "Jag, HERREN, är den som för allt, den som ensam
utspänner himmelen och utan någons hjälp breder ut jorden. 25
Jag är den som gör lögnprofeternas tecken om intet och gör
spåmännen till dårar, den som låter de vise komma till korta och
gör deras klokhet till dårskap, 26 men som låter sin tjänares ord
bliva beståndande och fullbordar sina sändebuds rådslag. Jag
är den som säger om Jerusalem: "Det skall bliva bebott" och om
Juda städer: "De skola varda uppbyggda; jag skall upprätta
ruinerna där." 27 Jag är den som säger till havsdjupet: "Sina ut;
dina strömmar vill jag låta uttorka." 28 Jag är den som säger om
Kores: "Han är min herde, han skall fullborda all min vilja, och
han skall säga om Jerusalem: 'Det skall bliva uppbyggt' och till
templet: 'Din grund skall åter varda lagd.'"

45 Så säger HERREN till sin smorde, till Kores som jag
har fattat vid hans högra hand, då jag nu vill slå ned
folken inför honom och lösa svärdet från konungarnas länd, då
jag vill öppna dörrarna för honom så att inga portar mer äro
stängda: 2 Själv skall jag gå framför dig, backarna skall jag
jämna ut; kopparportarna skall jag krossa, och järnbommarna
skall jag bryta sönder. 3 Och jag skall giva dig dolda skatter och
bortgömda rikedomar, för att du må förnimma, att jag, HERREN,
är den som har kallat dig vid ditt namn, jag, Israels Gud. 4
För min tjänare Jakobs skull, för Israels, min utkorades, skull
kallade jag dig vid ditt namn och gav dig ärenamn, innan du
kände mig. 5 Jag är HERREN och eljest ingen, utom mig finnes
ingen Gud; innan du kände mig, omgjordade jag dig, 6 för att
man skulle förnimma både i öster och i väster, att alls ingen
finnes förutom mig, att jag är HERREN och eljest ingen, 7 jag
som danar ljuset och skapar mörkret, jag som giver lyckan och
skapar olyckan. Jag, HERREN, är den som gör allt detta. 8
Drypen, I himlar därovan, och må skyarna låta rättfärdighet
strömma ned. Må jorden öppna sig, och må dess frukt bliva
frälsning; rättfärdighet låte den ock växa upp. Jag, HERREN,
skapar detta. 9 Ve dig som vill gå till rätta med din Skapare, ja,
ve dig, du skärva bland andra skärvor av jord! Skall väl leret
säga till krukmakaren: "Vad kan du göra?" Och skall ditt verk
säga om dig: "Han har inga händer"? 10 Ve dig som säger till
din fader: "Icke kan du avla barn" och till hans hustru: "Icke kan
du föda barn"! 11 Så säger HERREN, Israels Helige, som ock är
hans skapare: Frågen mig om det tillkommande; lämnen åt mig
omsorgen om mina söner, mina händer verk. 12 Det är jag, som
har gjort jorden och skapat människorna därpå; det är mina
händer, som hava utspänt himmelen, och hela dess härskara
har jag bådat upp. 13 Det är ock jag, som har låtit denne uppstå
i rättfärdighet, och alla hans vägar skall jag göra jämna. Han
skall bygga upp min stad och släppa mina fångar lösa, och det
icke för betalning eller för gåvor, säger HERREN Sebaot. 14
Så säger HERREN: Vad egyptierna hava förvärvat med sitt
arbete och etiopiernas och Sebas resliga folk med sin handel,
det skall allt övergå i din hand och höra dig till. De skola följa
bakom dig, i kedjor skola de gå. Och de skola falla ned inför
dig och ställa sin bön till dig: "Allenast i dig är Gud, och eljest
finnes ingen, alls ingen annan Gud." 15 Ja, du är sannerligen
en outgrundlig Gud, du Israels Gud, du frälsare 16 De komma
alla på skam och varda till blygd, de måste allasammans gå
där med blygd, alla avgudamakarna. 17 Men Israel bliver frälst
genom HERREN med en evig frälsning; aldrig i evighet skolen I
komma på skam och varda till blygd. 18 Ty så säger HERREN,
han som har skapat himmelen, han som är Gud, han som har
danat jorden och gjort den, han som har berett den och som
icke har skapat den till att vara öde, utan danat den till att
bebos: Jag är HERREN och eljest ingen. 19 Jag har icke talat i
det fördolda, någonstädes i ett mörkt land; jag har icke sagt till
Jakobs släkt: Förgäves skolen I söka mig. Jag är HERREN,
som talar sanning, som förkunnar, vad rätt är. 20 Så församlen
eder nu och kommen hit, träden fram allasammans, I räddade,
som ären kvar av folken. Ty de hava intet förstånd, de som
föra sina träbeläten omkring i högtidståg och bedja till en gud
som icke kan frälsa. 21 Förkunnen något och läggen fram det;
alla tillhopa må rådslå därom. Vem har långt förut låtit eder
höra detta och för länge sedan förkunnat det? Har icke jag,
HERREN, gjort det jag, förutom vilken ingen Gud mer finnes,
ingen Gud, som är rättfärdig och som frälsar, nej, ingen finnes
jämte mig. 22 Vänden eder till mig, så varden I frälsta, I jordens
alla ändar; ty jag är Gud och eljest ingen. 23 Jag har svurit
vid mig själv, från min mun har utgått ett sanningsord, ett ord,
som icke skall ryggas: För mig skola alla knän böja sig, och
mig skola alla tungor giva sin ed. 24 Så har man betygat om
mig: Allenast hos HERREN finnes rättfärdighet och makt. Till
honom skola komma med blygd alla de som hava varit honom
hätska. 25 Ja, genom HERREN får all Israels släkt sin rätt, och
av honom skola de berömma sig.

46 Bel sjunker ned, Nebo måste böja sig, deras bilder lämnas
åt djur och fänad; de som I förden omkring i högtidståg,
de lastas nu på ök som bära sig trötta av bördan. 2 Ja, de
måste båda böja sig och sjunka ned; de kunna icke rädda någon
börda, själva vandra de bort i fångenskap. 3 Så hören nu på
mig, I av Jakobs hus, I alla som ären kvar av Israels hus, I som
haven varit lastade på mig allt ifrån moderlivet och burna av
mig allt ifrån modersskötet. 4 Ända till eder ålderdom är jag
densamme, och intill dess I varden grå, skall jag bära eder;
så har jag hittills gjort, och jag skall också framgent hålla eder
uppe, jag skall bära och rädda eder. 5 Med vem viljen I likna
och jämföra mig, och med vem viljen I sammanställa mig, så att
jag skulle vara honom lik? 6 Man skakar ut guld ur pungen och
väger upp silver på vågen, och så lejer man en guldsmed att
göra det till en gud, för vilken man kan falla ned och tillbedja. 7
Den lyfter man på axeln och bär den bort och sätter ned den på

dess plats, för att den skall stå där och ej vika från stället. Men
ropar någon till den, så svarar den icke och frälsar honom icke
ur hans nöd. 8 Tänken härpå och kommen till förnuft; besinnen
eder, I överträdare. 9 Tänken på vad förr var, redan i forntiden;
ty jag är Gud och eljest ingen, en Gud, vilkens like icke finnes;
10 jag som i förväg förkunnar, vad komma skall, och långt förut,
vad ännu ej har skett; jag som säger: "Mitt rådslut skall gå i
fullbordan, och allt vad jag vill, det gör jag"; 11 jag som kallar på
örnen från öster och ifrån fjärran land på mitt rådsluts man. Vad
jag har bestämt, det sätter jag ock i verket. 12 Så hören nu på
mig, I stormodige, I som menen, att hjälpen är långt borta. 13
Se, jag låter min hjälp nalkas, den är ej långt borta, och min
frälsning dröjer icke; jag giver frälsning i Sion och min härlighet
åt Israel.

47 Stig ned och sätt dig i stoftet, du jungfru dotter Babel,
sätt dig på jorden utan tron, du kaldéernas dotter; ty
man skall icke mer kalla dig "den bortklemade och yppiga".
2 Tag till kvarnen och mal mjöl, lägg av din slöja, lyft upp
släpet, blotta benet, vada genom strömmarna. 3 Din blygd
skall varda blottad, och din skam skall ses. Hämnd skall jag
utkräva och ej skona någon människa. 4 Vår förlossares namn
är HERREN Sebaot, Israels Helige! 5 Sitt tyst och drag dig
undan i mörkret, du kaldéernas dotter; ty du skall icke mer bliva
kallad "konungarikenas drottning". 6 Jag förtörnades på mitt
folk, jag ohelgade min arvedel och gav dem i din hand. Och
du visade dem intet förbarmande; på gamla män lät du ditt
ok tynga hårt. 7 Du tänkte: "Jag skall evinnerligen förbliva en
drottning" därför ville du ej akta på och tänkte ej på änden. 8 Så
hör nu detta, du som lever i vällust, du som tronar så trygg,
du som säger i ditt hjärta: "Jag och ingen annan; aldrig skall
jag sitta såsom änka, aldrig veta av, vad barnlöshet är." 9 Se,
båda dessa olyckor skola komma över dig med hast, på en och
samma dag: både barnlöshet och änkestånd skola komma över
dig i fullaste mått, trots myckenheten av dina trolldomskonster,
trots dina besvärjelsers starka kraft. 10 Du kände dig trygg i din
ondska, du tänkte: "Ingen ser mig." Din vishet och din kunskap
var det, som förförde dig, så att du så sade i ditt hjärta: "Jag och
ingen annan." 11 Därför skall en olycka komma över dig, som
du ej förmår besvärja bort, och ett fördärv skall falla över dig,
som du icke skall kunna avvända; ja, plötsligt skall ödeläggelse
komma över dig, när du minst anar det. 12 Träd fram med de
besvärjelser och många trolldomskonster som du har mödat dig
med från din ungdom; se till, om du så kan skaffa hjälp, om du
så kan skrämma bort faran. 13 Du har arbetat dig trött med dina
många rådslag. Må de nu träda fram, må de frälsa dig, dessa
som avmäta himmelen och spana i stjärnorna och var nymånad
kungöra, varifrån ditt öde skall komma över dig. 14 Men se,
de äro att likna vid strå som brännes upp i eld, de kunna icke
rädda sitt liv ur lågornas våld. Detta är ju ingen koleld att värma
sig framför, ingen brasa att sitta vid. 15 Ja, så går det för dig
med dem som du mödade dig för. Och dina handelsvänner
från ungdomstiden draga bort, var och en åt sitt håll och ingen
finnes, som frälsar dig.

48 Hören detta, I av Jakobs hus, I som ären uppkallade med
Israels namn och flutna ur Juda källa, I som svärjen vid
HERRENS namn och prisen Israels Gud -- dock icke i sanning
och rättfärdighet, 2 allt medan I kallen eder efter den heliga
staden och stödjen eder på Israels Gud, på honom vilkens
namn är HERREN Sebaot. 3 Vad förut skedde, det hade jag för
länge sedan förkunnat; av min mun var det förutsagt, och jag
hade låtit eder höra därom. Plötsligt satte jag det i verket, och
det inträffade. 4 Eftersom jag visste, att du var så styvsint, ja, att
din nacksena var av järn och din panna av koppar, 5 därför
förkunnade jag det för länge sedan och lät dig höra därom, innan
det skedde, på det att du icke skulle kunna säga: "Min gudastod
har gjort det, min gudabild, den skurna eller den gjutna har
skickat det så." 6 Du hade hört det, nu kan du se alltsammans;
viljen I då icke erkänna det? Nu låter jag dig åter höra om nya
ting, om fördolda ting som du ej har vetat av. 7 Först nu hava
de blivit skapade, icke tidigare, och förrän i dag fick du icke
höra om dem, på det att du ej skulle kunna säga: "Det visste
jag ju förut." 8 Du fick icke förr höra något därom eller veta
något därav, ej heller kom det tidigare för dina öron, eftersom
jag visste, huru trolös du var och att du hette "överträdare" allt
ifrån moderlivet. 9 Men för mitt namns skull är jag långmodig,
och för min äras skull håller jag tillbaka min vrede, så att du icke
bliver utrotad. 10 Se, jag har smält dig, men silver har jag icke
fått; jag har prövat dig i lidandets ugn. 11 För min egen skull, ja,
för min egen skull gör jag så, ty huru skulle jag kunna låta mitt
namn bliva ohelgat? Jag giver icke min ära åt någon annan. 12
Hör på mig, du Jakob, du Israel, som jag har kallat. Jag är det;
jag är den förste, jag är ock den siste. 13 Min hand har lagt
jordens grund, och min högra hand har utspänt himmelen; jag
kallar på dem, då stå de där båda. 14 Församlen eder, I alla,
och hören: Vem bland dessa andra har förutsagt detta, att den
man, som HERREN älskar, skall utföra hans vilja mot Babel
och vara hans arm mot kaldéerna? 15 Jag, jag har talat detta,
jag har ock kallat honom, jag har fört honom fram, så att hans
väg har blivit lyckosam. 16 Träden hit till mig och hören detta;
Mina förutsägelser har jag icke talat i det fördolda; när tiden
kom, att något skulle ske, då var jag där. Och nu har Herren,
HERREN sänt mig och sänt sin Ande. 17 Så säger HERREN,
din förlossare, Israels Helige: Jag är HERREN, din Gud, den
som lär dig, vad nyttigt är, den som leder dig på den väg du
skall vandra. 18 O att du ville akta på mina bud! Då skulle frid
tillflyta dig såsom en ström och din rätt såsom havets böljor; 19
dina barn skulle då vara såsom sanden och din livsfrukt såsom
sandkornen, dess namn skulle aldrig bliva utrotat eller utplånat
ur min åsyn. 20 Dragen ut från Babel, flyn ifrån kaldéernas land;
förkunnen det med fröjderop och låten det bliva känt, utbreden
ryktet därom till jordens ända; sägen: "HERREN har förlossat
sin tjänare Jakob." 21 De ledo ingen törst, när han förde dem
genom ödemarker, ty han lät vatten strömma fram ur klippan åt
dem, han klöv sönder klippan, och vattnet flödade. 22 Men de
ogudaktiga få ingen frid, säger HERREN.

49 Hören på mig, I havsländer, och akten härpå, I folk, som
bon i fjärran. HERREN kallade mig, när jag ännu var i

moderlivet, han nämnde mitt namn, medan jag låg i min moders
sköte. 2 Och han gjorde min mun lik ett skarpt svärd och gömde
mig under sin hands skugga; han gjorde mig till en vass pil
och dolde mig i sitt koger. 3 Och han sade till mig: "Du är min
tjänare, Israel, genom vilken jag vill förhärliga mig." 4 Men
jag tänkte: "Förgäves har jag mödat mig, fruktlöst och fåfängt
har jag förtärt min kraft; dock, min rätt är hos HERREN och
min lön hos min Gud." 5 Och nu säger HERREN, han som
danade mig till sin tjänare, när jag ännu var i moderlivet, på det
att jag måtte föra Jakob tillbaka till honom, så att Israel icke
rycktes bort -- ty jag är ärad i HERRENS ögon, och min Gud
har blivit min starkhet -- 6 han säger: Det är för litet för dig,
då du är min tjänare, att allenast upprätta Jakobs stammar
och föra tillbaka de bevarade av Israel; jag vill sätta dig till ett
ljus för hednafolken, för att min frälsning må nå till jordens
ända. 7 Så säger HERREN, Israels förlossare, hans Helige, till
den djupt föraktade som är en styggelse för människor, en träl
under tyranner: Konungar skola se det och stå upp, furstar skola
se det och buga sig för HERRENS skull, som har bevisat sig
trofast, för Israels Heliges skull, som har utvalt dig. 8 Så säger
HERREN: Jag bönhör dig i behaglig tid, och jag hjälper dig
på frälsningens dag; jag skall bevara dig och fullborda i dig
förbundet med folket, så att du skall upprätta landet och utskifta
de förödda arvslotterna 9 och säga till de fångna: "Dragen ut",
till dem som sitta i mörkret: "Kommen fram." De skola finna
bete utmed vägarna, ja, betesplatser på alla kala höjder; 10 de
skola varken hungra eller törsta, ökenhettan och solen skola
icke skada dem, ty deras förbarmare skall leda dem och skall
föra dem till vattenkällor. 11 Och jag skall göra alla mina berg till
öppna vägar, och mina farvägar skola byggas höga. 12 Se, där
komma de fjärran ifrån, ja, somliga från norr och andra från
väster, somliga ock från sinéernas land. 13 Jublen, I himlar, och
fröjda dig, du jord, och bristen ut i jubel, I berg; ty HERREN
tröstar sitt folk och förbarmar sig över sina betryckta. 14 Men
Sion säger: "HERREN har övergivit mig, Herren har förgätit
mig." 15 Kan då en moder förgäta sitt barn, så att hon icke har
förbarmande med sin livsfrukt? Och om hon än kunde förgäta
sitt barn, så skulle dock jag icke förgäta dig. 16 Se, på mina
händer har jag upptecknat dig; dina murar stå alltid inför mina
ögon. 17 Redan hasta dina söner fram, under det dina förstörare
och härjare draga bort ifrån dig. 18 Lyft upp dina ögon och se
dig omkring: alla komma församlade till dig. Så sant jag lever,
säger HERREN, du skall få ikläda dig dem alla såsom en skrud
och lik en brud omgjorda dig med dem. 19 Ty om du förut låg i
ruiner och var ödelagd, ja, om ock ditt land var förhärjat, så
skall du nu i stället bliva för trång för dina inbyggare, och dina
fördärvare skola vara långt borta. 20 Den tid stundar, då du
skall få höra sägas av barnen som föddes under din barnlöshet:
"Platsen är mig för trång, giv rum, så att jag kan bo här." 21
Då skall du säga i ditt hjärta: "Vem har fött dessa åt mig? Jag
var ju barnlös och ofruktsam, landsflyktig och fördriven; vem
har då fostrat dessa? Se, jag var lämnad ensam kvar; varifrån
komma då dessa?" 22 Så säger Herren, HERREN: Se, jag skall
upplyfta min hand till tecken åt folken och resa upp mitt baner
till tecken åt folkslagen; då skola de bära dina söner hit i sin
famn och föra dina döttrar fram på sina axlar. 23 Och konungar
skola vara dina barns vårdare och furstinnor deras ammor, de
skola falla ned inför dig med ansiktet mot jorden och slicka dina
fötters stoft. Och du skall förnimma, att jag är HERREN och
att de som förbida mig icke komma på skam. 24 Kan man
taga ifrån hjälten hans byte eller rycka fångarna ifrån den som
har segerns rätt? 25 Och om än så vore, säger HERREN, om
man än kunde taga ifrån hjälten hans fångar och rycka bytet
ur den väldiges hand, så skulle jag dock själv stå emot dina
motståndare, och själv skulle jag frälsa dina barn. 26 Ja, jag
skall tvinga dina förtryckare att äta sitt eget kött, och av sitt eget
blod skola de bliva druckna såsom av druvsaft. Och allt kött
skall då förnimma, att jag, HERREN, är din frälsare och att den
Starke i Jakob är din förlossare.

50 Så säger HERREN: Var är eder moders skiljebrev, det,
varmed jag skulle hava förskjutit henne? Eller finnes bland
mina borgenärer någon som jag har sålt eder åt? Nej, genom
edra missgärningar bleven I sålda, och för edra överträdelsers
skull blev eder moder förskjuten. 2 Varför var ingen tillstädes,
när jag kom? Varför svarade ingen, när jag ropade? Har då min
arm blivit för kort, så att den ej kan förlossa, eller finnes hos mig
ingen kraft till att hjälpa? Med min näpst uttorkar jag ju havet,
och strömmarna gör jag till torrt land, så att fiskarna ruttna
och dö av törst, eftersom vattnet är borta; 3 själva himmelen
kläder jag i mörker och giver den sorgdräkt att bära. 4 Herren,
HERREN har givit mig en tunga med lärdom, så att jag förstår
att genom mina ord hugsvala den trötte; han väcker var morgon
mitt öra, han väcker det till att höra på lärjungesätt. 5 Ja, Herren,
HERREN har öppnat mitt öra, och jag har ej varit gensträvig,
jag har ej vikit tillbaka. 6 Jag höll fram min rygg åt dem som
slogo mig och mina kinder åt dem som ryckte mig i skägget; jag
skylde icke mitt ansikte mot smädelse och spott. 7 Men Herren,
HERREN hjälper mig, därför kände jag ej smädelsen, därför
gjorde jag min panna hård såsom sten; jag visste ju, att jag
ej skulle komma på skam. 8 Den som dömer mig fri är nära,
vem vill då gå till rätta med mig? Må han träda fram jämte mig.
Vem vill vara min anklagare? Må han komma hit till mig. 9 Se,
Herren, HERREN hjälper mig; vem vill då döma mig skyldig?
Se, de skola allasammans falla sönder såsom en klädnad; mal
skall förtära dem. 10 Vem bland eder, som fruktar HERREN och
hör hans tjänares röst? Om han än vandrar i mörkret och icke
ser någon ljusning, så förtröste han dock på HERRENS namn
och stödje sig vid sin Gud. 11 Men se, I alla som tänden upp en
brand och väpnen eder med glödande pilar, I hemfallen själva åt
lågorna från eder brand och åt pilarna som I haven antänt. Av
min hand skall detta vederfaras eder; i kval skolen I komma att
ligga.

51 Hören på mig, I som faren efter rättfärdighet, I som söken
HERREN. Skåden på klippan, ur vilken I ären uthuggna,
och på gruvan, ur vilken I haven framhämtats: 2 ja, skåden på
Abraham, eder fader, och på Sara som födde eder. Ty när han
ännu var ensam, kallade jag honom och välsignade honom och
förökade honom. 3 Ja, HERREN skall varkunna sig över Sion,
han skall varkunna sig över alla dess ruiner; han gör dess öken

lik ett Eden och dess hedmark lik en HERRENS lustgård. Fröjd
och glädje skall höras därinne, tacksägelse och lovsångs ljud. 4
Akta på mig, du mitt folk; lyssna till mig, du min menighet. Ty
från mig skall lag utgå, och min rätt skall jag sätta till ett ljus för
folken. 5 Min rättfärdighet är nära, min frälsning går fram, och
mina armar skola skaffa rätt bland folken; havsländerna bida
efter mig och hoppas på min arm. 6 Lyften upp edra ögon till
himmelen, skåden ock på jorden härnere: se, himmelen skall
upplösa sig såsom rök och jorden nötas ut såsom en klädnad,
och dess inbyggare skola dö såsom mygg; men min frälsning
förbliver evinnerligen, och min rättfärdighet varder icke om intet.
7 Hören på mig, I som kännen rättfärdigheten, du folk, som bär
min lag i ditt hjärta; Frukten icke för människors smädelser och
varen ej förfärade för deras hån. 8 Ty mal skall förtära dem
såsom en klädnad, och mott skall förtära dem såsom ull; men
min rättfärdighet förbliver evinnerligen och min frälsning ifrån
släkte till släkte. 9 Vakna upp, vakna upp, kläd dig i makt, du
HERRENS arm; vakna upp såsom i forna dagar, i förgångna
tider. Var det icke du, som slog Rahab och genomborrade
draken? 10 Var det icke du, som uttorkade havet, det stora
djupets vatten, och som gjorde havsbottnen till en väg, där ett
frälsat folk kunde gå fram? 11 Ja, HERRENS förlossade skola
vända tillbaka och komma till Sion med jubel; evig glädje skall
kröna deras huvuden, fröjd och glädje skola de undfå, sorg och
suckan skola fly bort. 12 Jag, jag är den som tröstar eder. Vem
är då du, att du fruktar för dödliga människor, för människobarn
som bliva såsom torrt gräs? 13 Och därvid förgäter du HERREN,
som har skapat dig, honom som har utspänt himmelen och
lagt jordens grund. Ja, beständigt, dagen igenom, förskräckes
du för förtryckarens vrede, såsom stode han just redo till att
fördärva. Men vad bliver väl av förtryckarens vrede? 14 Snart
skall den fjättrade lösas ur sitt tvång; han skall icke dö och
hemfalla åt graven, ej heller skall han lida brist på bröd. 15 ty
jag är HERREN, din Gud, han som rör upp havet, så att dess
böljor brusa, han vilkens namn är HERREN Sebaot; 16 och jag
har lagt mina ord i din mun och övertäckt dig med min hands
skugga för att plantera en himmel och grunda en jord och för att
säga till Sion: Du är mitt folk. 17 Vakna upp, vakna upp, stå upp,
Jerusalem, du som av HERRENS hand har fått att dricka hans
vredes bägare, ja, du som har tömt berusningens kalk till sista
droppen. 18 Bland alla de söner hon hade fött fanns ingen som
ledde henne, bland alla de söner hon hade fostrat ingen som
fattade henne vid handen. 19 Dubbel är den olycka som har
drabbat dig, och vem visar dig medlidande? Här är förödelse
och förstöring, hunger och svärd. Huru skall jag trösta dig? 20
Dina söner försmäktade, de lågo vid alla gathörn, lika antiloper i
jägarens garn, drabbade i fullt mått av HERRENS vrede, av
din Guds näpst. 21 Därför må du höra detta, du arma, som är
drucken, fastän icke av vin: 22 Så säger HERREN, som är din
Herre, och din Gud, som utför sitt folks sak: Se, jag tager bort ur
din hand berusningens bägare; av min vredes kalk skall du ej
vidare dricka. 23 Och jag sätter den i dina plågares hand, deras
som sade till dig: "Fall ned, så att vi få gå fram över dig"; och så
nödgades du göra din rygg likasom till en mark och till en gata
för dem som gingo där fram.

52 Vakna upp, vakna upp, ikläd dig din makt, o Sion; ikläd
dig din högtidsskrud, Jerusalem, du heliga stad; ty ingen
oomskuren eller oren skall vidare komma in i dig. 2 Skaka
stoftet av dig, stå upp och intag din plats, Jerusalem; lös banden
från din hals, du fångna dotter Sion. 3 Ty så säger HERREN:
I haven blivit sålda för intet; så skolen I ock utan penningar
bliva lösköpta. 4 Ja, så säger Herren, HERREN: Mitt folk drog i
forna dagar ned till Egypten och bodde där såsom främlingar;
sedan förtryckte Assur dem utan all rätt. 5 Och vad skall jag nu
göra här, säger HERREN, nu då man har fört bort mitt folk utan
sak, nu då dess tyranner så skräna, säger HERREN, och mitt
namn beständigt, dagen igenom, varder smädat? 6 Jo, just
därför skall mitt folk få lära känna mitt namn, just därför skall det
förnimma på den dagen, att jag är den som talar; ja, se här är
jag. 7 Huru ljuvliga äro icke glädjebudbärarens fotsteg, när han
kommer över bergen för att förkunna frid och frambära gott
budskap och förkunna frälsning, i det han säger till Sion: "Din
Gud är nu konung!" 8 Hör, huru dina väktare upphäva sin röst
och jubla allasammans, ty de se för sina ögon, huru HERREN
vänder tillbaka till Sion. 9 Ja, bristen ut i jubel tillsammans, I
Jerusalems ruiner; ty HERREN tröstar sitt folk, han förlossar
Israel. 10 HERREN blottar sin heliga arm inför alla hedningars
ögon, och alla jordens ändar få se vår Guds frälsning. 11 Bort,
bort, dragen ut därifrån, kommen icke vid det orent är; dragen
ut ifrån henne, renen eder, I som bären HERRENS kärl. 12
Se, I behöven icke draga ut med hast, icke vandra bort såsom
flyktingar, ty HERREN går framför eder, och Israels Gud slutar
edert tåg. 13 Se, min tjänare skall hava framgång; han skall
bliva upphöjd och stor och högt uppsatt. 14 Såsom många
häpnade över honom, därför att hans utseende var vanställt
mer än andra människors och hans gestalt oansenligare än
andra människobarns, 15 så skall han ock väcka förundran hos
många folk; ja, konungar skola förstummas i förundran över
honom. Ty vad aldrig har varit förtäljt för dem, det få de se, och
vad de aldrig hava hört, det få de förnimma.

53 Men vem trodde, vad som predikades för oss, och för vem
var HERRENS arm uppenbar? 2 Han sköt upp såsom en
ringa telning inför honom, såsom ett rotskott ur förtorkad jord.
Han hade ingen gestalt eller fägring; när vi sågo på honom,
kunde hans utseende ej behaga oss. 3 Föraktat var han och
övergiven av människor, en smärtornas man och förtrogen med
krankhet; han var såsom en, för vilken man skyler sitt ansikte,
så föraktat, att vi höllo honom för intet. 4 Men det var våra
krankheter han bar, våra smärtor, dem lade han på sig, medan
vi höllo honom för att vara hemsökt, tuktad av Gud och pinad.
5 Ja, han var sargad för våra överträdelsers skull och slagen
för våra missgärningars skull; näpsten var lagd på honom, för
att vi skulle få frid, och genom hans sår bliva vi helade. 6
Vi gingo alla vilse såsom får, var och en av oss ville vandra
sin egen väg, men HERREN lät allas vår missgärning drabba
honom. 7 Han blev plågad, fastän han ödmjukade sig och icke
öppnade sin mun, lik ett lamm, som föres bort att slaktas, och lik
ett får, som är tyst inför dem som klippa det ja, han öppnade
icke sin mun. 8 Undan våld och dom blev han borttagen, men

vem i hans släkte betänker detta? Ja, han rycktes bort ifrån
de levandes land, och för mitt folks överträdelses skull kom
plåga över honom. 9 Och bland de ogudaktiga fick hans in
grav bland de rika kom han först, när han var död fastän han
ingen orätt hade gjort och fastän svek icke fanns i hans mun.
10 Det behagade HERREN att slå honom med krankhet: om
hans liv så bleve ett skuldoffer, då skulle han få se avkomlingar
och länge leva, och HERRENS vilja skulle genom honom hava
framgång. 11 Ja, av den vedermöda hans själ har utstått skall
han se frukt och så bliva mättad; genom sin kunskap skall han
göra många rättfärdiga, han, den rättfärdige, min tjänare, i det
han bär deras missgärningar. 12 Därför skall jag tillskifta honom
hans lott bland de många, och med talrika skaror skall han få
utskifta byte, eftersom han utgav sitt liv i döden och blev räknad
bland överträdare, han som bar mångas synder och bad för
överträdarna.

54 Jubla, du ofruktsamma, du som icke har fött barn; brist
ut i jubel och ropa av fröjd, du som icke har blivit moder.
Ty den ensamma skall hava många barn, flera än den som
har man, säger HERREN. 2 Vidga ut platsen för ditt tjäll, låt
spänna ut tältet, under vilket du bor, och spar icke; förläng
dina tältstreck och gör dina tältpluggar fastare. 3 Ty du skall
utbreda dig både åt höger och vänster, och dina avkomlingar
skola taga hedningarnas länder i besittning och åter befolka
ödelagda städer. 4 Frukta icke, ty du skall ej komma på skam;
blygs icke, ty du skall ej varda utskämd. Nej, du skall få förgäta
din ungdoms skam, och ditt änkestånds smälek skall du icke
mer komma ihåg. 5 Ty den som har skapat dig är din man,
han vilkens namn är HERREN Sebaot; och Israels Helige är
din förlossare, han som kallas hela jordens Gud. 6 Ty såsom
en övergiven kvinna i hjärtesorg kallades du av HERREN. Sin
ungdomsbrud, vill någon förskjuta henne? säger din Gud. 7
Ett litet ögonblick övergav jag dig, men i stor barmhärtighet vill
jag åter församla dig. 8 I min förtörnelses översvall dolde jag
ett ögonblick mitt ansikte för dig, men med evig nåd vill jag nu
förbarma mig över dig, säger HERREN, din förlossare. 9 Ty
såsom jag gjorde vid Noas flod, så gör jag ock nu: såsom jag då
svor, att Noas flod icke mer skulle komma över jorden, så svär
jag ock nu, att jag icke mer skall förtörnas på dig eller näpsa
dig. 10 Ja, om än bergen vika bort och höjderna vackla, så skall
min nåd icke vika ifrån dig och mitt fridsförbund icke vackla,
säger HERREN; din förbarmare. 11 Du arma, som har blivit så
hemsökt av stormar utan att få någon tröst, se, med spetsglans
vill jag nu mura dina stenar och giva dig grundvalar av safirer,
12 jag vill göra dina tinnar av rubiner och dina portar av kristall
och hela din ringmur av ädla stenar. 13 Och dina barn skola alla
bliva HERRENS lärjungar, och stor frid skola dina barn då hava.
14 Genom rättfärdighet skall du bliva befäst. All tanke på förtryck
vare fjärran ifrån dig, ty du skall intet hava att frukta, och all
tanke på fördärv, ty sådant skall icke nalkas dig. 15 Om man då
rotar sig samman till anfall, så kommer det ingalunda från mig;
och vilka de än äro, som rota sig samman mot dig, så skola
de falla för dig. 16 Se, jag är den som skapar smeden, vilken
blåser upp kolelden och så frambringar ett vapen, sådant han
vill göra det; men jag är ock den som skapar fördärvaren, vilken
förstör det. 17 Och nu skall intet vapen, som smides mot dig,
hava någon lycka; var tunga, som upphäver sig för att gå till
rätta med dig, skall du få domfälld. Detta är HERRENS tjänares
arvedel, den rätt de skola undfå av mig, säger HERREN.

55 Upp, alla I som ären törstiga, kommen hit och fån vatten;
och I som inga penningar haven, kommen hit och hämten
säd och äten. Ja, kommen hit och hämten säd utan penningar
och för intet både vin och mjölk. 2 Varför given I ut penningar
för det som ej är bröd och edert förvärv för det som icke kan
mätta? Hören på mig, så skolen I få äta det gott är och förnöja
eder med feta rätter. 3 Böjen edra öron hit och kommen till mig;
hören, så får eder själ leva. Jag vill sluta med eder ett evigt
förbund: att I skolen undfå all den trofasta nåd jag har lovat
David. 4 Se, honom har jag satt till ett vittne för folken, till en
furste och hövding för folken. 5 Ja, du skall kalla på folkslag
som du icke känner, och folkslag, som icke känna dig, skola
hasta till dig för HERRENS, din Guds, skull, för Israels Heliges
skull, när han förhärligar dig. 6 Söken HERREN, medan han
låter sig finnas; åkallen honom, medan han är nära. 7 Den
ogudaktige övergive sin väg och den orättfärdige sina tankar
och vände om till HERREN, så skall han förbarma sig över
honom, och till vår Gud, ty han skall beskära mycken förlåtelse.
8 Se, mina tankar äro icke edra tankar, och edra vägar äro icke
mina vägar, säger HERREN. 9 Nej, så mycket som himmelen är
högre än jorden, så mycket äro ock mina vägar högre än edra
vägar och mina tankar högre än edra tankar. 10 Ty likasom
regnet och snön faller ifrån himmelen och icke vänder tillbaka dit
igen, förrän det har vattnat jorden och gjort den fruktsam och
bärande, så att den giver säd till att så och bröd till att äta, 11
så skall det ock vara med ordet som utgår ur min mun; det
skall icke vända tillbaka till mig fåfängt utan att hava verkat,
vad jag vill, och utfört det, vartill jag hade sänt ut det. 12 Ty
med glädje skolen I draga ut, och i frid skolen I föras åstad.
Bergen och höjderna skola brista ut i jubel, där I gån fram, och
alla träd på marken skola klappa i händerna. 13 Där törnsnår
nu finnas skola cypresser växa upp, och där nässlor stå skall
myrten uppväxa. Och detta skall bliva HERREN till ära och ett
evigt tecken, som ej skall plånas ut.

56 Så säger HERREN: Akten på vad rätt är och även
rättfärdighet, ty min frälsning kommer snart, och snart
bliver min rättfärdighet uppenbarad. 2 Säll är den människa,
som gör detta, den människoson, som står fast därvid, den
som håller sabbaten, så att han icke ohelgar den, och den som
avhåller sin hand från att göra något ont. 3 Främlingen, som har
slutit sig till HERREN, må icke säga så: "Säkert skall HERREN
avskilja mig från sitt folk." Ej heller må den snöpte säga: "Se, jag
är ett förtorkat träd." 4 Ty så säger HERREN: De snöpta, som
hålla mina sabbater och utvälja det mig behagar och stå fast vid
mitt förbund, 5 åt dem skall jag i mitt hus och inom mina murar
giva en åminnelse och ett namn, en välsignelse, som är förmer
än söner och döttrar; jag skall giva dem ett evigt namn, som
icke skall varda utrotat. 6 Och främlingarna, som hava slutit sig
till HERREN för att tjäna honom och för att älska HERRENS
namn och så vara hans tjänare, alla som hålla sabbaten, så att

de icke ohelga den, och som stå fast vid mitt förbund, 7 dem
skall jag låta komma till mitt heliga berg och giva dem glädje i
mitt bönehus, och deras brännoffer och slaktoffer skola vara mig
välbehagliga på mitt altare; ty mitt hus skall kallas ett bönehus
för alla folk. 8 Så säger Herren, HERREN, han som församlar
de fördrivna av Israel: Jag skall församla ännu flera till honom,
utöver dem som redan äro församlade till honom. 9 I alla djur på
marken, kommen och äten, ja, I alla skogens djur. 10 Väktarna
här äro allasammans blinda, de hava intet förstånd; de äro
allasammans stumma hundar, som icke kunna skälla; de ligga
och drömma och vilja gärna slumra. 11 Men de hundarna äro
ock glupska och kunna ej bliva mätta. Ja, sådana människor äro
herdar, dessa som intet kunna förstå! De vilja allasammans
vandra sin egen väg; var och en söker sin egen vinning, alla, så
många de äro. 12 "Kommen, jag skall hämta vin, och så skola vi
dricka oss druckna av starka drycker. Och morgondagen skall
bliva denna dag lik, en övermåttan härlig dag!"

57 Den rättfärdige förgås, och ingen finnes, som tänker
därpå; fromma människor ryckas bort, utan att någon
lägger märke därtill. Ja, genom ondskans makt ryckes den
rättfärdige bort 2 och går då in i friden; de som hava vandrat sin
väg rätt fram få ro i sina vilorum. 3 Men träden fram hit, I söner
av teckentyderskor, I barn av äktenskapsbrytare och skökor. 4
Över vem gören I eder lustiga? Mot vem spärren I upp munnen
och räcken I ut tungan? Sannerligen, I ären överträdelsens
barn, en lögnens avföda, 5 I som upptändens av brånad vid
terebinterna, ja, under alla gröna träd, I som slakten edra barn
i dalarna, i bergsklyftornas djup. 6 Stenarna i din dal har du
till din del, de, just de äro din lott; också åt dem utgjuter du
drickoffer och frambär du spisoffer. Skulle jag giva mig till freds
vid sådant? 7 På höga och stora berg redde du dig läger; också
upp på sådana begav du dig för att offra slaktoffer. 8 Och bakom
dörren och dörrposten satte du ditt märke. Du övergav mig; du
klädde av dig och besteg ditt läger och beredde plats där. Du
gjorde upp med dem, gärna delade du läger med dem vid första
vink du såg. 9 Du begav dig till Melek med olja och tog med dig
dina många salvor; du sände dina budbärare till fjärran land, ja,
ända ned till dödsriket. **(Sheol h7585)** 10 Om du än blev trött av
din långa färd, sade du dock icke: "Förgäves!" Så länge du
kunde röra din hand, mattades du icke. 11 För vem räddes och
fruktade du då, eftersom du var så trolös och eftersom du icke
tänkte på mig och ej ville akta på? Är det icke så: eftersom jag
har tegat, och det sedan länge, därför fruktar du mig icke? 12
Men jag skall visa, huru det är med din rättfärdighet och med
dina verk, de skola icke hjälpa dig. 13 När du ropar, då må
ditt avgudafölje rädda dig. Nej, en vind skall taga dem med sig
allasammans och en fläkt föra dem bort. Men den som tager sin
tillflykt till mig skall få landet till arvedel och få besitta mitt heliga
berg. 14 Ja, det skall heta: "Banen väg, banen och bereden
väg; skaffen bort stötestenarna från mitt folks väg." 15 Ty så
säger den höge och upphöjde, han som tronar till evig tid och
heter "den Helige": Jag bor i helighet uppe i höjden, men ock
hos den som är förkrossad och har en ödmjuk ande; ty jag vill
giva liv åt de ödmjukas ande och liv åt de förkrossades hjärtan.
16 Ja, jag vill icke evinnerligen gå till rätta och icke ständigt
förtörnas; eljest skulle deras ande försmäkta inför mig, de själar,
som jag själv har skapat. 17 För hans girighetssynd förtörnades
jag; jag slog honom, och i min förtörnelse höll jag mig dold. Men
i sin avfällighet fortfor han att vandra på sitt hjärtas väg. 18
Hans vägar har jag sett, men nu vill jag hela honom och leda
honom och giva honom och hans sörjande tröst. 19 Jag skall
skapa frukt ifrån hans läppar. Frid över dem som äro fjärran
och frid över dem som äro nära! säger HERREN; jag skall hela
honom. 20 Men de ogudaktiga äro såsom ett upprört hav, ett
som icke kan vara stilla, ett hav, vars vågor röra upp dy och
orenlighet. 21 De ogudaktiga hava ingen frid, säger min Gud.

58 Ropa med full hals utan återhåll, häv upp din röst såsom
en basun och förkunna för mitt folk deras överträdelse, för
Jakobs hus deras synder. 2 Väl söka de mig dag ut och dag in
och vilja hava kunskap om mina vägar. Såsom vore de ett folk,
som övade rättfärdighet och icke övergåve sin Guds rätt, så
fråga de mig om rättfärdighetens rätter och vilja, att Gud skall
komma till dem: 3 "Vartill gagnar det, att vi fasta, när du icke ser
det, vartill, att vi späka oss, när du icke märker det?" Men se, på
edra fastedagar sköten I edra sysslor, och alla edra arbetare
driven I blott på. 4 Och se, I hållen eder fasta med kiv och split,
med hugg och slag av gudlösa nävar. I hållen icke mer fasta på
sådant sätt, att I kunnen göra eder röst hörd i höjden. 5 Skulle
detta vara en fasta, sådan som jag vill hava? Skulle detta vara
en rätt späkningsdag? Att man hänger med huvudet såsom ett
sävstrå och sätter sig i säck och aska, vill du kalla sådant att
hålla fasta, att fira en dag till HERRENS behag? 6 Nej, detta
är den fasta, som jag vill hava: att I lossen orättfärdiga bojor
och lösen okets band, att I given de förtryckta fria och krossen
sönder alla ok, 7 ja, att du bryter ditt bröd åt den hungrige
och skaffar de fattiga och husvilla härbärge att du kläder den
nakne, var du ser honom, och ej drager dig undan för den som
är ditt kött och blod. 8 Då skall ljus bryta fram för dig såsom
en morgonrodnad, och dina sår skola läkas med hast, och din
rätt skall då gå framför dig och HERRENS härlighet följa dina
spår. 9 Då skall HERREN svara, när du åkallar honom; när
du ropar, skall han säga: "Se, här är jag." Om hos dig icke får
finnas någon som pålägger ok och pekar finger och talar, vad
fördärvligt är, 10 om du delar med dig av din nödtorft åt den
hungrige och mättar den som är i betryck, då skall ljus gå upp
för dig i mörkret, och din natt skall bliva lik middagens sken. 11
Och HERREN skall leda dig beständigt; han skall mätta dig
mitt i ödemarken och giva styrka åt benen i din kropp. Och
du skall vara lik en vattenrik trädgård och likna ett källsprång,
vars vatten aldrig tryter. 12 Och dina avkomlingar skola bygga
upp de gamla ruinerna, du skall åter upprätta grundvalar ifrån
forna släkten; och du skall kallas "han som murar igen revor",
"han som återställer stigar, så att man kan bo i landet." 13 Om
du är varsam med din fot på sabbaten, så att du icke på min
heliga dag utför dina sysslor; om du kallar sabbaten din lust och
HERRENS helgdag en äredag, ja, om du ärar den, så att du
icke går dina egna vägar eller sköter dina sysslor eller talar
tomma ord, 14 då skall du finna din lust i HERREN, och jag

skall föra dig fram över landets höjder och giva dig till näring din
fader Jakobs arvedel. Ja, så har HERRENS mun talat.

59 Se, HERRENS arm är icke för kort, så att han ej kan
frälsa, och hans öra är icke tillslutet, så att han ej kan
höra. **2** Nej, det är edra missgärningar, som skilja eder och
eder Gud från varandra, och edra synder dölja hans ansikte för
eder, så att han icke hör eder. **3** Ty edra händer äro fläckade av
blod och edra fingrar av missgärning, edra läppar tala lögn,
och eder tunga frambär orättfärdighet. **4** Ingen höjer sin röst i
rättfärdighetens namn, och ingen visar redlighet i vad till rätten
hör. De förtrösta på idel tomhet, de tala falskhet, de gå havande
med olycka och föda fördärv. **5** De kläcka ut basiliskägg och
väva spindelnät. Om någon äter av deras ägg, så dör han,
och trampas ett sådant sönder, så kommer en huggorm ut. **6**
Deras spindelnät duga icke till kläder, och de kunna ej skyla sig
med vad de hava tillverkat; deras verk äro fördärvliga verk, och
våldsgärningar öva deras händer. **7** Deras fötter hasta till vad
ont är och äro snara, när det gäller att utgjuta oskyldigt blod;
deras tankar äro fördärvliga tankar, förödelse och förstöring är
på deras vägar. **8** Fridens väg känna de icke, och rätten följer ej
i deras spår; de gå krokiga stigar, och ingen som vandrar så vet,
vad frid är. **9** Därför är rätten fjärran ifrån oss, och rättfärdighet
tillfaller oss icke; vi bida efter ljus, men se, mörker råder, efter
solsken, men vi få vandra i djupaste natt. **10** Vi måste famla
utefter väggen såsom blinda, famla, såsom hade vi inga ögon; vi
stappla mitt på dagen, såsom vore det skymning, mitt i vår fulla
kraft äro vi såsom döda. **11** Vi brumma allasammans såsom
björnar och sucka alltjämt såsom duvor; vi bida efter rätten,
men den kommer icke, efter frälsningen, men den är fjärran
ifrån oss. **12** Ty många äro våra överträdelser inför dig, och
våra synder vittna emot oss; ja, våra överträdelser hava vi
för våra ögon, och våra missgärningar känna vi. **13** Genom
överträdelse och förnekelse hava vi felat mot HERREN, vi hava
vikit bort ifrån vår Gud; vi hava talat förtryck och avfällighet,
lögnläror hava vi förkunnat och hämtat fram ur våra hjärtan.
14 Rätten tränges tillbaka, och rättfärdigheten står långt borta,
ja, sanningen vacklar på torget, och vad rätt är kan ej komma
fram. **15** Så måste sanningen hålla sig undan, och den som
vände sig ifrån det onda blev plundrad. Detta såg HERREN,
och det misshagade honom, att det icke fanns någon rätt. **16**
Och han såg, att ingen trädde fram; han förundrade sig över
att ingen grep in. Då hjälpte honom hans egen arm, och hans
rättfärdighet understödde honom. **17** Och han klädde sig i
rättfärdighet såsom i ett pansar och satte frälsningens hjälm
på sitt huvud; han klädde sig i hämndens dräkt såsom i en
livklädnad och höljde sig i nitälskan såsom i en mantel. **18** Efter
deras gärningar skall han nu vedergälla dem; vrede skall han
låta komma över sina ovänner och över sina fiender lönen för
vad de hava gjort; ja, havsländerna skall han vedergälla, vad de
hava gjort. **19** Så skall HERRENS namn bliva fruktat i väster
och hans härlighet, där solen går upp. När fienden bryter fram
lik en ström, skall HERRENS andedräkt förjaga honom. **20** Men
såsom en förlossare kommer HERREN för Sion och för dem i
Jakob, som omvända sig från sin överträdelse, säger HERREN.
21 Och detta är det förbund, som jag å min sida gör med dem,
säger HERREN: min Ande, som är över dig, och orden, som jag
har lagt i din mun, de skola icke vika ur din mun, ej heller ur
dina barns eller barnbarns mun från nu och till evig tid, säger
HERREN.

60 Stå upp, var ljus, ty ditt ljus kommer, och HERRENS
härlighet går upp över dig. **2** Se, mörker övertäcker jorden
och töcken folken, men över dig uppgår HERREN, och hans
härlighet uppenbaras över dig. **3** Och folken skola vandra i ditt
ljus och konungarna i glansen som går upp över dig. **4** Lyft upp
dina ögon och se dig omkring: alla komma församlade till dig;
dina söner komma fjärran ifrån, och dina döttrar bäras fram
på armen. **5** Då, vid den synen skall du stråla av fröjd, och
ditt hjärta skall bäva och vidga sig; ty havets rikedomar skola
föras till dig, och folkens skatter skola falla dig till. **6** Skaror av
kameler skola övertäcka dig, kamelfålar från Midjan och Efa;
från Saba skola de alla komma, guld och rökelse skola de bära
och skola förkunna HERRENS lov. **7** Alla Kedars hjordar skola
församlas till dig, Nebajots vädurar skola vara dig till tjänst. Mig
till välbehag skola de offras på mitt altare, och min härlighets
hus skall jag så förhärliga. **8** Vilka äro dessa som komma
farande lika moln, lika duvor, som flyga till sitt duvslag? **9** Se,
havsländerna bida efter mig, och främst komma Tarsis' skepp;
de vilja föra dina söner hem ifrån fjärran land, och de hava med
sig silver och guld åt HERRENS, din Guds, namn, åt Israels
Helige, ty han förhärligar dig. **10** Och främlingar skola bygga
upp dina murar, och deras konungar skola betjäna dig. Ty väl
har jag slagit dig i min förtörnelse, men i min nåd förbarmar
jag mig nu över dig. **11** Och dina portar skola hållas öppna
beständigt, varken dag eller natt skola de stängas, så att folkens
skatter kunna föras in i dig, med deras konungar i hyllningståget.
12 Ty det folk eller rike, som ej vill tjäna dig, skall förgås; ja,
sådana folk skola i grund förgöras. **13** Libanons härlighet skall
komma till dig, både cypress och alm och buxbom, för att pryda
platsen, där min helgedom är; ty den plats, där mina fötter stå,
vill jag göra ärad. **14** Och bugande skola dina förtryckares söner
komma till dig, och dina föraktare skola allasammans falla ned
för dina fötter. Och man skall kalla dig "HERRENS stad", "Israels
Heliges Sion". **15** I stället för att du var övergiven och hatad, så
att ingen ville taga vägen genom dig, skall jag göra dig till en
härlighetens boning evinnerligen och till en fröjdeort ifrån släkte
till släkte. **16** Och du skall dia folkens mjölk, ja, konungabröst
skall du dia; och du skall förnimma, att jag, HERREN, är din
frälsare och att den Starke i Jakob är din förlossare. **17** Jag
skall låta guld komma i stället för koppar och låta silver komma i
stället för järn och koppar i stället för trä och järn i stället för
sten. Och jag vill sätta frid till din överhet och rättfärdighet till din
behärskare. **18** Man skall icke mer höra talas om våld i ditt land,
om ödeläggelse och förstöring inom dina gränser, utan du skall
kalla dina murar för "frälsning" och dina portar för "lovsång".
19 Solen skall icke mer vara ditt ljus om dagen, och månen
skall icke mer lysa dig med sitt sken, utan HERREN skall vara
ditt eviga ljus, och din Gud skall vara din härlighet. **20** Din sol
skall då icke mer gå ned och din måne icke mer taga av; ty
HERREN skall vara ditt eviga ljus, och dina sorgedagar skola

hava en ände. 21 Och i ditt folk skola alla vara rättfärdiga,
evinnerligen skola de besitta landet; de äro ju en telning, som
jag har planterat, ett verk av mina händer, som jag vill förhärliga
mig med. 22 Av den minste skola komma tusen, och av den
ringaste skall bliva ett talrikt folk. Jag är HERREN; när tiden är
inne, skall jag med hast fullborda detta.

61 Herrens, HERRENS Ande är över mig, ty HERREN
har smort mig till att förkunna glädjens budskap för
de ödmjuka; han har sänt mig till att läka dem som hava
ett förkrossat hjärta, till att predika frihet för de fångna och
förlossning för de bundna, 2 till att predika ett nådens år från
HERREN och en hämndens dag från vår Gud, en dag, då han
skall trösta alla sörjande, 3 då han skall låta de sörjande i Sion
få huvudprydnad i stället för aska, glädjeolja i stället för sorg,
högtidskläder i stället för en bedrövad ande; och de skola kallas
"rättfärdighetens terebinter", "HERRENS plantering, som han
vill förhärliga sig med". 4 Och de skola bygga upp de gamla
ruinerna och upprätta förfädernas ödeplatser; de skola återställa
de förödda städerna, de platser, som hava legat öde släkte
efter släkte. 5 Främlingar skola stå redo att föra edra hjordar i
bet, och utlänningar skola bruka åt eder åkrar och vingårdar.
6 Men I skolen heta HERRENS präster, och man skall kalla
eder vår Guds tjänare; I skolen få njuta av folkens skatter,
och deras härlighet skall övergå till eder. 7 För eder skam
skolen I få dubbelt igen, och de som ledo smälek skola nu jubla
över sin del. Så skola de få dubbelt att besitta i sitt land; evig
glädje skola de undfå. 8 Ty jag, HERREN, älskar, vad rätt är,
och hatar orättfärdigt rov; och jag skall giva dem deras lön i
trofasthet och sluta ett evigt förbund med dem. 9 Och deras
släkte skall bliva känt bland folken och deras avkomma bland
folkslagen; alla som se dem skola märka på dem, att de äro ett
släkte, som HERREN har välsignat. 10 Jag gläder mig storligen
i HERREN, och min själ fröjdar sig i min Gud, ty han har iklätt
mig frälsningens klädnad och höljt mig i rättfärdighetens mantel,
likasom när en brudgum sätter högtidsbindeln på sitt huvud
eller likasom när en brud pryder sig med sina smycken. 11 Ty
likasom jorden låter sina växter spira fram och en trädgård sin
sådd växa upp, så skall Herren, HERREN låta rättfärdighet
uppväxa och lovsång inför alla folk.

62 För Sions skull vill jag icke tiga, och för Jerusalems skull
vill jag ej unna mig ro, förrän dess rätt går upp såsom
solens sken och dess frälsning lyser såsom ett brinnande
bloss. 2 Och folken skola se din rätt och alla konungar din
härlighet; och du skall få ett nytt namn, som HERRENS mun
skall bestämma. 3 Så skall du vara en härlig krona i HERRENS
hand, en konungslig huvudbindel i din Guds hand. 4 Du skall
icke mer kallas "den övergivna", ej heller skall ditt land mer
kallas "ödemark", utan du skall få heta "hon som jag har min
lust i", och ditt land skall få heta "äkta hustrun"; ty HERREN har
sin lust i dig, och ditt land har fått sin äkta man. 5 Ty såsom när
en ung man bliver en jungrus äkta herre, så skola dina barn
bliva dina äkta herrar, och såsom en brudgum fröjdar sig över
sin brud, så skall din Gud fröjda sig över dig. 6 På dina murar,
Jerusalem, har jag ställt väktare; varken dag eller natt få de
någonsin tystna. I som skolen ropa till HERREN, given eder
ingen ro. 7 Och given honom ingen ro förrän han åter har byggt
upp Jerusalem och låtit det bliva ett ämne till lovsång på jorden.
8 HERREN har svurit vid sin högra hand och sin starka arm: Jag
skall icke mer giva din säd till mat åt dina fiender, och främlingar
skola icke dricka ditt vin, frukten av din möda. 9 Nej, de som
insamla säden skola ock äta den och skola lova HERREN, och
de som inbärga vinet skola dricka det i min helgedoms gårdar.
10 Dragen ut, dragen ut genom portarna, bereden väg för folket;
banen, ja, banen en farväg rensen den från stenar, resen upp
ett baner för folken. 11 Hör, HERREN höjer ett rop, och det
når till jordens ända: Sägen till dottern Sion: Se, din frälsning
kommer. Se, han har med sig sin lön, och hans segerbyte
går framför honom. 12 Och man skall kalla dem "det heliga
folket", "HERRENS förlossade"; och dig själv skall man kalla
"den mångbesökta staden", "staden, som ej varder övergiven".

63 Vem är han som kommer från Edom, från Bosra i högröda
kläder, så präktig i sin dräkt, så stolt i sin stora kraft?
"Det är jag, som talar i rättfärdighet, jag, som är en mästare
till att frälsa." 2 Varför är din dräkt så röd? Varför likna dina
kläder en vintrampares? 3 "Jo, en vinpress har jag trampat,
jag själv allena, och ingen i folken bistod mig. Jag trampade
dem i min vrede, trampade sönder dem i min förtörnelse. Då
stänkte deras blod på mina kläder, och så fick jag hela min
dräkt nedfläckad. 4 Ty en hämndedag hade jag beslutit, och mitt
förlossningsår hade kommit. 5 Och jag skådade omkring mig,
men ingen hjälpare fanns; jag stod där i förundran, men ingen
fanns, som understödde mig. Då hjälpte mig min egen arm, och
min förtörnelse understödde mig. 6 Jag trampade ned folken i
min vrede och gjorde dem druckna i min förtörnelse, och jag lät
deras blod rinna ned på jorden." 7 HERRENS nådegärningar
vill jag förkunna, ja, HERRENS lov, efter allt vad HERREN har
gjort mot oss, den nåderike mot Israels hus, vad han har gjort
mot dem efter sin barmhärtighet och sin stora nåd. 8 Ty han
sade: "De äro ju mitt folk, barn, som ej svika." Och så blev han
deras frälsare. 9 I all deras nöd var ingen verklig nöd, ty hans
ansiktes ängel frälste dem. Därför att han älskade dem och ville
skona dem, förlossade han dem. Han lyfte dem upp och bar
dem alltjämt, i forna tider. 10 Men de voro gensträviga, och de
bedrövade hans heliga Ande; därför förvandlades han till deras
fiende, han själv stridde mot dem. 11 Då tänkte hans folk på
forna tider, de tänkte på Mose: Var är nu han som förde dem
upp ur havet, jämte herdarna för hans hjord? Var är han som
lade i deras bröst sin helige Ande, 12 var är han som lät sin
härliga arm gå fram vid Moses högra sida, han som klöv vattnet
framför dem och så gjorde sig ett evigt namn, 13 han som lät
dem färdas genom djupen, såsom hästar färdas genom öknen,
utan att stappla? 14 Likasom när boskapen går ned i dalen så
fördes de av HERRENS Ande till ro. Ja, så ledde du ditt folk och
gjorde dig ett härligt namn. 15 Skåda ned från himmelen och se
härtill från din heliga och härliga boning. Var äro nu din nitälskan
och dina väldiga gärningar, var är ditt hjärtas varkunnsamhet
och din barmhärtighet? De hålla sig tillbaka från mig. 16 Du är
ju dock vår fader; ty Abraham vet icke av oss, och Israel känner
oss icke. Men du, HERRE, är vår fader; "vår förlossare av

evighet", det är ditt namn. 17 Varför, o HERRE, låter du oss då
gå vilse från dina vägar och förhärdar våra hjärtan, så att vi ej
frukta dig? Vänd tillbaka för dina tjänares skull, för din arvedels
stammars skull. 18 Allenast helt kort fick ditt heliga folk behålla
sin besittning; våra ovänner trampade ned din helgedom. 19 Det
är oss nu så, som om du aldrig hade varit herre över oss, om
om vi ej hade blivit uppkallade efter ditt namn.

64 O att du läte himmelen rämna och fore hitned, så att
bergen skälvde inför dig, 2 likasom när ris antändes av
eld och vatten genom eld bliver sjudande, så att du gjorde ditt
namn kunnigt bland dina ovänner och folken darrade för dig! 3
O att du fore hitned med underbara gärningar som vi icke kunde
vänta, så att bergen skälvde inför dig! 4 Aldrig någonsin har
man ju hört, aldrig har något öra förnummit, aldrig har något
öga sett en annan Gud än dig handla så mot dem som vänta
efter honom. 5 Du kom dem till mötes, som övade rättfärdighet
med fröjd, dem som på dina vägar tänkte på dig. Men se, du
blev förtörnad, och vi stodo där såsom syndare. Så hava vi
länge stått; skola vi väl bliva frälsta? 6 Vi blevo allasammans
lika orena människor, och all vår rättfärdighet var såsom en
fläckad klädnad. Vi vissnade allasammans såsom löv, och våra
missgärningar förde oss bort såsom vinden. 7 Ingen fanns, som
åkallade ditt namn, ingen, som vaknade upp för att hålla sig till
dig; ty du dolde ditt ansikte för oss och lät oss försmäkta genom
vår missgärning. 8 Men HERRE, du är ju vår fader; vi äro leret,
och du är den som har danat oss, vi äro allasammans verk
av din hand. 9 Var då ej så högeligen förtörnad, HERRE; och
tänk icke evinnerligen på vår missgärning; nej, se därtill att vi
allasammans äro ditt folk. 10 Dina heliga städer hava blivit en
öken, Sion har blivit en öken, Jerusalem en ödemark. 11 Vårt
heliga och härliga tempel, där våra fäder lovade dig, det har
blivit uppbränt i eld; och allt vad dyrbart vi ägde har lämnats åt
förödelsen. 12 Kan du vid allt detta hålla dig tillbaka, o HERRE?
Kan du tiga stilla och plåga oss så svårt?

65 Jag har låtit mig bliva uppenbar för dem som icke frågade
efter mig, jag har låtit mig finnas av dem som icke sökte
mig; till ett folk som icke var uppkallat efter mitt namn har jag
sagt: Se, här är jag, här är jag. 2 Hela dagen har jag uträckt
mina händer till ett gensträvigt folk som vandrar på den väg som
icke är god, i det att de följa sina egna tankar -- 3 ett folk, som
beständigt förtörnar mig utan att hava någon försyn, som frambär
offer i lustgårdar och tänder offereld på tegelaltaren, 4 som
har sitt tillhåll bland gravar och tillbringar natten i undangömda
nästen, som äter svinens kött och har vederstygglig spis i sina
kärl, 5 som säger: "Bort med dig, kom icke vid mig, ty jag är
helig för dig." De äro såsom rök i min näsa, en eld, som brinner
beständigt. 6 Se, detta står upptecknat inför mina ögon; jag skall
icke tiga, förrän jag har givit vedergällning, ja, vedergällning
i deras sköte, 7 både för deras egna missgärningar och för
deras fäders, säger HERREN, vedergällning för att de tände
offereld på bergen och för att de smädade mig på höjderna; ja,
först skall jag mäta upp lönen åt dem i deras sköte. 8 Så säger
HERREN: Likasom man säger om en druvklase, när däri finnes
saft: "Fördärva den icke, ty välsignelse är däri", så skall ock jag
göra för mina tjänares skull: jag skall icke fördärva alltsammans.
9 Jag skall låta en avkomma utgå från Jakob, från Juda en
arvinge till mina berg; ty mina utkorade skola besitta landet, och
mina tjänare skola bo däri. 10 Saron skall bliva en betesmark
för får och Akors dal en lägerplats för fäkreatur, och de skola
givas åt mitt folk, när det söker mig. 11 Men I som övergiven
HERREN och förgäten mitt heliga berg, I som duken bord åt
Gad och iskänken vindryck åt Meni, 12 eder har jag bestämt åt
svärdet, och I skolen alla få böja eder ned till att slaktas, därför
att I icke svaraden, när jag kallade, och icke hörden, när jag
talade, utan gjorden, vad ont var i mina ögon, och utvalden det
som var mig misshagligt. 13 Därför säger Herren, HERREN
så: Se, mina tjänare skola äta, men I skolen hungra; se, mina
tjänare skola dricka, men I skolen törsta; se, mina tjänare skola
glädjas, men I skolen få blygas. 14 Ja, mina tjänare skola jubla i
sitt hjärtas fröjd, men I skolen ropa i edert hjärtas plåga och
jämra eder i förtvivlan. 15 Och I skolen lämna edert namn till ett
förbannelsens ord, så att mina utkorade skola säga: "Sådan
död give dig Herren, HERREN." Men åt sina tjänare skall han
giva ett annat namn: 16 den som då välsignar sig i landet skall
välsigna sig i "den sannfärdige Guden", och den som svär i
landet, han skall svärja vid "den sannfärdige Guden". Ty de
förra bedrövelserna äro då förgätna och dolda för mina ögon. 17
Ty se, jag vill skapa nya himlar och en ny jord; och man skall ej
mer komma ihåg det förgångna eller tänka därpå. 18 Nej, I
skolen fröjdas och jubla till evig tid över det som jag skapar; ty
se, jag vill skapa Jerusalem till jubel och dess folk till fröjd. 19
Och jag skall jubla över Jerusalem och fröjda mig över mitt folk,
och där skall icke mer höras gråt eller klagorop. 20 Där skola
icke mer finnas barn som leva allenast några dagar, ej heller
gamla män, som icke fylla sina dagars mått; nej, den som dör
ung skall dö först vid hundra års ålder, och först vid hundra års
ålder skall syndaren drabbas av förbannelsen. 21 När de bygga
hus, skola de ock få bo i dem; när de plantera vingårdar, skola
de ock få äta deras frukt. 22 När de bygga hus, skall det ej bliva
andra, som få bo i dem; när de plantera något, skall det ej bliva
andra, som få äta därav. Ty samma ålder, som ett träd uppnår,
skall man uppnå i mitt folk, och mina utkorade skola själva njuta
av sina händers verk. 23 De skola icke möda sig förgäves, och
barnen, som de föda, drabbas ej av plötslig död; ty de äro ett
släkte av HERRENS välsignade, och deras avkomlingar få leva
kvar bland dem. 24 Och det skall ske, att förrän de ropa, skall
jag svara, och medan de ännu tala, skall jag höra. 25 Då skola
vargar gå i bet tillsammans med lamm, och lejon skola äta halm
likasom oxar, och stoft skall vara ormens föda. Ingenstädes på
mitt heliga berg skall man då göra, vad ont och fördärvligt är,
säger HERREN.

66 Så säger HERREN: Himmelen är min tron, och jorden
är min fotapall; vad för ett hus skullen I då kunna bygga åt
mig, och vad för en plats skulle tjäna mig till vilostad? 2 Min
hand har ju gjort allt detta, och så har allt detta blivit till, säger
HERREN. Men till den skådar jag ned, som är betryckt och har
en förkrossad ande, och till den som fruktar för mitt ord. 3 Den
däremot, som slaktar sin offertjur, men ock är en mandråpare,

den som offrar sitt lamm, men tillika krossar nacken på en hund,
den som frambär ett spisoffer, men därvid frambär svinblod, den
som offrar rökelse, men därunder hyllar en fåfänglig avgud --
likasom det lyster dessa att gå sina egna vägar och likasom
deras själ har behag till deras styggelser, **4** så lyster det ock mig
att fara illa fram med dem och att låta förskräckelse komma över
dem, eftersom ingen svarade, när jag kallade, och eftersom de
icke hörde, när jag talade, utan gjorde, vad ont var i mina ögon,
och hade sin lust i att göra, vad mig misshagligt var. **5** Hören
HERRENS ord, I som frukten för hans ord. Edra bröder, som
hata eder och stöta eder bort för mitt namns skull, de säga: "Må
HERREN förhärliga sig, så att vi få se eder glädje." Men de skola
komma på skam. **6** Hör, huru det larmar i staden, hör dånet
i templet! Hör dånet, när HERREN vedergäller sina fiender,
vad de hava gjort! **7** Innan Sion har känt någon födslovånda,
föder hon barnet; innan kval har kommit över henne, bliver hon
förlöst med ett gossebarn. **8** Vem har hört något sådant, vem
har sett något dylikt? Kan då ett land komma till liv på en enda
dag, eller kan ett folk födas i ett ögonblick, eftersom Sion födde
fram sina barn, just då våndan begynte? **9** Ja, ty skulle jag väl
låta fostret bliva fullgånget, men icke giva kraft att föda fram
det? säger HERREN. Eller skulle jag giva kraft att föda, men
sedan hålla fostret tillbaka? säger din Gud. **10** Glädjens med
Jerusalem och fröjden eder över henne, alla I som haven henne
kär; jublen högt med henne, alla I som haven sörjt över henne.
11 Så skolen I få dia eder mätta vid hennes hugsvalelses bröst;
så skolen I få suga med lust av hennes rika barm. **12** Ty så
säger HERREN: Se, jag vill låta frid komma över henne såsom
en ström och folkens rikedomar såsom en översvämmande
flod, och I skolen så få dia, I skolen bliva burna på armen och
skolen få sitta i knäet och bliva smekta. **13** Såsom en moder
tröstar sin son, så skall jag trösta eder; ja, i Jerusalem skolen I
få tröst. **14** Och edra hjärtan skola glädja sig, när I fån se detta,
och benen i edra kroppar skola hava livskraft såsom spirande
gräs; och man skall förnimma, att HERRENS hand är med hans
tjänare och att ogunst kommer över hans fiender. **15** Ty se,
HERREN skall komma i eld, och hans vagnar skola vara såsom
en stormvind; och han skall låta sin vrede drabba med hetta och
sin näpst med eldslågor. **16** Ty HERREN skall hålla dom med
eld, och med sitt svärd skall han slå allt kött, och många skola
de vara, som bliva slagna av HERREN. **17** De som låta inviga
sig och rena sig till gudstjänst i lustgårdar, anförda av en som
står där i mitten, de som äta svinkött och annan styggelse, ja,
också möss, de skola allasammans förgås, säger HERREN. **18**
Jag känner deras gärningar och tankar. Den tid kommer, då
jag skall församla alla folk och tungomål; och de skola komma
och se min härlighet. **19** Och jag skall göra ett tecken bland
dem; och några av dem som bliva räddade skall jag sända
såsom budbärare till hednafolken, till Tarsis, till Pul och Lud,
bågskyttfolken, till Tubal och Javan, till havsländerna i fjärran,
som icke hava hört något om mig eller sett min härlighet; och de
skola förkunna min härlighet bland folken. **20** Och på hästar och
i vagnar och bärstolar och på mulåsnor och dromedarer skola
de från alla folk föra alla edra bröder fram till mitt heliga berg i
Jerusalem såsom ett spisoffer åt HERREN, säger HERREN,
likasom Israels barn i rena kärl föra fram spisoffer till HERRENS
hus. **21** Och jämväl sådana skall jag taga till mina präster, till
mina leviter, säger HERREN. **22** Ty likasom de nya himlar och
den nya jord, som jag vill göra, bliva beståndande inför mig,
säger HERREN, så skall det ock vara med edra barn och med
edert namn. **23** Och nymånadsdag efter nymånadsdag och
sabbatsdag efter sabbatsdag skall det ske, att allt kött kommer
och tillbeder inför mig, säger HERREN. **24** Och man skall gå ut
och se med lust, huru de människor, som avföllo från mig, nu
ligga där döda; ty deras mask skall icke dö, och deras eld skall
icke utsläckas, och de skola vara till vämjelse för allt kött.

Jeremia

1 Detta är vad som talades av Jeremia, Hilkias son, en av
prästerna i Anatot i Benjamins land. **2** Till honom kom
HERRENS ord i Josias, Amons sons, Juda konungs, tid, i hans
trettonde regeringsår, **3** Och sedan i Jojakims, Josias sons,
Juda konungs, tid, intill slutet av Sidkias, Josias sons, Juda
konungs, elfte regeringsår, då Jerusalems invånare i femte
månaden fördes bort i fångenskap. **4** HERRENS ord kom till
mig; han sade: **5** "Förrän jag danade dig i moderlivet, utvalde
jag dig, och förrän du utgick ur moderssskötet, helgade jag dig;
jag satte dig till en profet för folken." **6** Men jag svarade: "Ack
Herre HERRE! Se, jag förstår icke att tala, ty jag är för ung. **7**
Då sade HERREN till mig: "Säg icke: 'Jag är för ung', utan gå
åstad vart jag än sänder dig, och tala vad jag än bjuder dig. **8**
Frukta icke för dem; ty jag är med dig och vill hjälpa dig, säger
HERREN." **9** Och HERREN räckte ut sin hand och rörde vid
min mun; och HERREN sade till mig: "Se, jag lägger mina ord i
din mun. **10** Ja, jag sätter dig i dag över folk och riken, för att du
skall upprycka och nedbryta, förgöra och fördärva, uppbygga
och plantera." **11** Och HERRENS ord kom till mig; han sade:
"Vad ser du, Jeremia?" Tag svarade: "Jag ser en gren av ett
mandelträd." **12** Och HERREN sade till mig: "Du har sett rätt, ty
jag skall vaka över mitt ord och låta det gå i fullbordan." **13** Och
HERRENS ord kom till mig för andra gången; han sade: "Vad
ser du?" Jag svarade: "Jag ser en sjudande gryta; den synes
åt norr till." **14** Och HERREN sade till mig: "Ja, från norr skall
olyckan bryta in över alla landets inbyggare. **15** Ty se, jag skall
kalla på alla folkstammar i rikena norrut, säger HERREN; och
de skola komma och resa upp var och en sitt säte vid ingången
till Jerusalems portar och mot alla dess murar, runt omkring, och
mot alla Juda städer. **16** Och jag skall gå till rätta med dem
för all deras ondska, därför att de hava övergivit mig och tänt
offereld åt andra gudar och tillbett sina händers verk. **17** Så
omgjorda nu du dina länder, och stå upp och tala till dem allt
vad Jag bjuder dig. Var icke förfärad för dem, på det att jag icke
må låta vad förfärligt är komma över dig inför dem. **18** Ty se,
jag själv gör dig i dag till en fast stad och till en järnpelare och
en kopparmur mot hela landet, mot Juda konungar, mot dess
furstar, mot dess präster och mot det meniga folket, **19** så att de
icke skola bliva dig övermäktiga, om de vilja strida mot dig; ty
jag är med dig, säger HERREN, och jag vill hjälpa dig."

2 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: **2** Gå åstad
och predika för Jerusalem och säg: Så säger HERREN:
Jag kommer ihåg, dig till godo, din ungdoms kärlek, huru du
älskade mig under din brudtid, huru du följde mig i öknen, i
landet där man intet sår. **3** Ja, en HERRENS heliga egendom
är Israel, förstlingen av hans skörd; alla som vilja äta därav
ådraga sig skuld, olycka kommer över dem, säger HERREN. **4**
Hören HERRENS ord, I av Jakobs hus, I alla släkter av Israels
hus. **5** Så säger HERREN: Vad orätt funno edra fäder hos
mig, eftersom de gingo bort ifrån mig och följde efter fåfängliga
avgudar och bedrevo fåfänglighet? **6** De frågade icke: "Var är
HERREN, han som förde oss upp ur Egyptens land, han som
ledde oss i öknen, det öde och oländiga landet, torrhetens och
dödsskuggans land, det land där ingen vägfarande färdades,
och där ingen människa bodde?" **7** Och jag förde eder in i det
bördiga landet, och I fingen äta av dess frukt och dess goda.
Men när I haden kommit ditin, orenaden I mitt land och gjorden
min arvedel till en styggelse. **8** Prästerna frågade icke: "Var är
HERREN?" De som hade lagen om händer ville icke veta av
mig, och herdarna avföllo från mig; profeterna profeterade i
Baals namn och följde efter sådana som icke kunde hjälpa. **9**
Därför skall jag än vidare gå till rätta med eder, säger HERREN,
ja, ännu med edra barnbarn skall jag gå till rätta. **10** Dragen bort
till kittéernas öländer och sen efter, sänden bud till Kedar och
forsken noga efter; sen till, om något sådant där har skett. **11** Har
väl något hednafolk bytt bort sina gudar? Och dock äro dessa
inga gudar. Men mitt folk har bytt bort sin ära mot en avgud som
icke kan hjälpa. **12** Häpnen häröver, I himlar; förskräckens och
bäven storligen, säger HERREN. **13** Ty mitt folk har begått en
dubbel synd: mig hava de övergivit, en källa med friskt vatten,
och de hava gjort sig brunnar, usla brunnar, som icke hålla
vatten. **14** Är väl Israel en träl eller en hemfödd slav, eftersom
han så har lämnats till plundring? **15** Lejon ryta mot honom, de
låta höra sitt skri. De göra hans land till en ödemark, hans städer
brännas upp, så att ingen kan bo i dem. **16** Till och med Nofs
och Tapanhes' barn avbeta dina berg. **17** Men är det ej du själv
som vållar dig detta, därmed att du övergiver HERREN din Gud,
när han vill leda dig på den rätta vägen? **18** Varför vill du nu gå
till Egypten och dricka av Sihors vatten? Och varför vill du gå till
Assyrien och dricka av flodens vatten? **19** Det är din ondska
som bereder dig tuktan, det är din avfällighet som ådrager dig
straff. Märk därför och besinna vilken olycka och sorg det har
med sig att du övergiver HERREN, din Gud, och icke vill frukta
mig, säger Herren, HERREN Sebaot. **20** Ty för länge sedan bröt
du sönder ditt ok och slet av dina band och sade: "Jag vill ej
tjäna." Och på alla höga kullar och under alla gröna träd lade du
dig ned för att öva otukt. **21** Jag hade ju planterat dig såsom
ett ädelt vinträd av alltigenom äkta art; huru har du då kunnat
förvandlas för mig till vilda rankor av ett främmande vinträd? **22**
Ja, om du ock tvår dig med lutsalt och tager än så mycken
såpa, så förbliver dock din missgärning oren inför mig, säger
Herren, HERREN. **23** Huru kan du säga: "Jag har ej orenat mig,
jag har icke följt efter Baalerna"? Besinna vad du har bedrivit i
dalen, ja, betänk vad du har gjort. Du är lik ett ystert kamelsto,
som löper hit och dit. **24** Du är lik en vildåsna, fostrad i öknen,
en som flåsar i sin brunst, och vars brånad ingen kan stävja; om
någon vill till henne, behöver han ej löpa sig trött; när hennes
månad kommer, träffar man henne. **25** Akta din fot, så att den
icke tappar skon, och din strupe, så att den ej bliver torr av
törst. Men du svarar: "Du mödar dig förgäves. Nej, jag älskar de
främmande, och efter dem vill jag följa." **26** Såsom tjuven står
där med skam, när han ertappas, så skall Israels hus komma på
skam, med sina konungar, och furstar, med sina präster och
profeter, **27** dessa som säga till trästycket: "Du är min fader",
och säga till stenen: "Du har fött mig." Ty de vända ryggen till
mig och icke ansiktet; men när olycka är på färde, ropa de: "Upp
och fräls oss!" **28** Var äro då dina gudar, de som du gjorde åt

dig? Må de stå upp. Kunna de frälsa dig i din olyckas tid? Ty så
många som dina städer äro, så många hava dina gudar blivit,
du Juda. 29 Huru kunnen I gå till rätta med mig? I haven ju alla
avfallit från mig, säger HERREN. 30 Förgäves har jag slagit
edra barn; de hava icke velat taga emot tuktan. Edert svärd har
förtärt edra profeter, såsom vore det ett förhärjande lejon. 31 Du
onda släkte, giv akt på HERRENS ord. Har jag då för Israel
varit en öken eller ett mörkrets land, eftersom mitt folk säger:
"Vi hava gjort oss fria, vi vilja ej mer komma till dig"? 32 Icke
förgäter en jungfru sina smycken eller en brud sin gördel? Men
mitt folk har förgätit mig sedan urminnes tid. 33 Huru skickligt
går du icke till väga, när du söker älskog! Därför har du ock
blivit förfaren på det ondas vägar. 34 Ja, på dina mantelflikar
finner man blod av arma och oskyldiga, som du har dödat, icke
därför att de ertappades vid inbrott, nej, därför att din håg står
till allt sådant. 35 Och dock säger du: "Jag går fri ifrån straff;
hans vrede mot mig har förvisso upphört." Nej, jag vill gå till
rätta med dig, om du än säger: "Jag har icke syndat." 36 Varför
har du nu så brått att vandra åstad på en annan väg? Också
med Egypten skall du komma på skam, likasom du kom på
skam med Assyrien. 37 Också därifrån skall du få gå din väg,
med händerna på huvudet. Ty HERREN förkastar dem som du
förlitar dig på, och du skall icke bliva lyckosam med dem.

3 Det är sagt: Om en man skiljer sig från sin hustru, och hon
så går bort ifrån honom och bliver en annan mans hustru,
icke får han då åter komma tillbaka till henne? Bleve icke då det
landet ohelgat? Och du, som har bedrivit otukt med så många
älskare, du vill ändå få komma tillbaka till mig! säger HERREN.
2 Lyft upp dina ögon till höjderna och se: var lät du icke skända
dig? Vid vägarna satt du och spejade efter dem, såsom en arab
i öknen, och ohelgade landet genom din otukt och genom din
ondska. 3 Väl blevo regnskurarna förhållna, och intet vårregn
föll; men du hade en äktenskapsbryterskas panna, du ville icke
blygas. 4 Och ändå har du nyss ropat till mig: "Min fader!",
Min ungdoms vän är du!" 5 "Skulle han kunna behålla vrede
evinnerligen, skulle han framhärda så för alltid?" Så talar du och
gör dock vad ont är, ja, fullbordar det ock. 6 Och HERREN sade
till mig i konung Josias tid: Har du sett vad Israel, den avfälliga
kvinnan, har gjort? Hon gick upp på alla höga berg och bort
under alla gröna träd och bedrev där otukt. 7 Och jag tänkte att
sedan hon hade gjort allt detta, skulle hon vända tillbaka till
mig. Men hon vände icke tillbaka. Och hennes syster Juda, den
trolösa kvinnan, såg det. 8 Och jag såg, att fastän jag hade skilt
mig från Israel, den avfälliga, och givit henne skiljebrev just
för hennes äktenskapsbrotts skull, så skrämdes dock hennes
syster Juda den trolösa, icke därav, utan gick likaledes åstad
och bedrev otukt 9 och ohelgade så landet genom sin lättfärdiga
otukt, i det hon begick äktenskapsbrott med sten och trä. 10
Ja, oaktat allt detta vände hennes syster Juda, den trolösa,
icke tillbaka till mig av fullt hjärta, utan allenast med skrymteri,
säger HERREN. 11 Och HERREN sade till mig: Israel, den
avfälliga, har bevisat sig rättfärdigare än Juda, den trolösa. 12
Gå bort och predika så norrut och säg: Vänd om, Israel, du
avfälliga, säger HERREN, så vill jag icke längre med ogunst se
på eder; ty jag är nådig, säger HERREN, jag behåller icke vrede
evinnerligen. 13 Allenast må du besinna din missgärning, att du
har varit avfällig från HERREN, din Gud, och lupit hit och dit till
främmande gudar under alla gröna träd; ja, I haven icke velat
höra min röst, säger HERREN. 14 Vänden om, I avfälliga barn,
säger HERREN, ty jag är eder rätte herre; så vill jag hämta eder,
en från var stad och två från var släkt, och föra eder till Sion. 15
Och jag vill giva eder herdar efter mitt hjärta, och de skola föra
eder i bet med förstånd och insikt. 16 Och det skall ske, att när
I på den tiden föröken eder och bliven fruktsamma i landet,
säger HERREN, då skall man icke mer tala om HERRENS
förbundsark eller tänka på den; man skall icke komma ihåg
den eller sakna den, och man skall icke göra någon ny sådan.
17 Utan på den tiden skall man kalla Jerusalem "HERRENS
tron"; och dit skola församla sig alla hednafolk, till HERRENS
namn i Jerusalem. Och de skola icke mer vandra efter sina
onda hjärtans hårdhet. 18 På den tiden skall Juda hus gå till
Israels hus, och tillsammans skola de komma från nordlandet in
i det land som jag gav edra fäder till arvedel. 19 Jag tänkte:
"Vilken plats skall jag ej förläna dig bland barnen, och vilket
ljuvligt land skall jag icke giva dig, den allra härligaste arvedel
bland folken!" Och jag tänkte: "Då skolen I kalla mig fader och
icke mer vika bort ifrån mig." 20 Men såsom när en hustru är
trolös mot sin make, så haven I av Israels hus varit trolösa mot
mig, säger HERREN. 21 Därför höras rop på höjderna, gråt och
böner av Israels barn; ty de hava gått på förvända vägar och
förgätit HERREN, sin Gud. 22 Så vänden nu om, I avfälliga
barn, så vill jag hela eder från edert avfall. Ja se, vi komma till
dig, ty du är HERREN, vår Gud. 23 Sannerligen, bedrägligt
var vårt hopp till höjderna, blott tomt larm gåvo oss bergen.
Sannerligen, det är hos HERREN, vår Gud, som frälsning finnes
för Israel. 24 Men skändlighetsguden har förtärt frukten av våra
fäders arbete, allt ifrån vår ungdom, deras får och fäkreatur,
deras söner och döttrar. 25 Så vilja vi nu ligga här i vår skam,
och blygd må hölja oss. Ty mot HERREN, vår Gud, hava vi
syndat, vi och våra fäder, ifrån vår ungdom ända till denna dag;
vi hava icke velat höra HERRENS, vår Guds, röst.

4 om du omvänder dig, Israel, säger HERREN, skall du få
vända tillbaka till mig; och om du skaffar bort dina styggelser
från min åsyn, skall du slippa vandra flyktig omkring. 2 Då skall
du svärja i sanning, rätt och rättfärdighet: "Så sant HERREN
lever", och hednafolken skola välsigna sig i honom och berömma
sig av honom. 3 Ja, så säger HERREN till Juda män och till
Jerusalem: Bryten eder ny mark, och sån ej bland törnen. 4
Omskären eder åt HERREN; skaffen bort edert hjärtas förhud, I
Juda män och I Jerusalems invånare. Eljest skall min vrede bryta
fram såsom en eld och brinna så, att ingen kan utsläcka den,
för edert onda väsendes skull. 5 Förkunnen i Juda, kungören
i Jerusalem och påbjuden, ja, stöten i basun i landet, ropen
ut med hög röst och sägen: "Församlen eder och låt oss fly
in i de befästa städerna." 6 Resen upp ett baner som visar
åt Sion, bärgen edert gods och dröjen icke ty jag skall låta
olycka komma från norr, med stor förstöring. 7 Ett lejon drager
fram ur sitt snår och en folkfördärvare bryter upp, han går ut ur
sin boning, för att göra ditt land till en ödemark; då bliva dina

städer förstörda, så att ingen kan bo i dem. 8 Så höljen eder
nu i sorgdräkt, klagen och jämren eder, ty HERRENS vredes
glöd upphör icke över oss. 9 På den tiden, säger HERREN,
skall det vara förbi med konungens och furstarnas mod, och
prästerna skola bliva förfärade och profeterna stå häpna. 10
Men jag sade: "Ack Herre, HERRE, svårt bedrog du sannerligen
detta folk och Jerusalem, då du sade: "Det skall gå eder väl."
Svärdet är ju nära att taga vårt liv. 11 På den tiden skall det
sägas om detta folk och om Jerusalem: En brännande vind från
höjderna i öknen kommer emot dottern mitt folk, icke en sådan
vind som passar, när man kastar säd eller rensar korn; 12 nej,
en våldsammare vind än som så låter jag komma. Ja, nu vill
jag gå till rätta med dem! 13 Se, såsom ett moln kommer han
upp och såsom en stormvind äro hans vagnar; hans hästar äro
snabbare än örnar, ve oss, vi äro förlorade! 14 Så två nu ditt
hjärta rent från ondska, Jerusalem, för att du må bliva frälst.
Huru länge skola fördärvets tankar bo i ditt bröst? 15 Från Dan
höres ju en budbärare ropa, och från Efraims bergsbygd en
som bådar fördärv. 16 Förkunnen för folken, ja, kungören över
Jerusalem att en belägringshär kommer ifrån fjärran land och
häver upp sitt rop mot Juda städer. 17 Såsom väktare kring ett
åkerfält samla de sig runt omkring henne, därför att hon har varit
genströvig mot mig, säger HERREN. 18 Ja, ditt eget leverne
och dina egna varningar vålla dig detta; det är din ondskas frukt
att det bliver dig så bittert, och att plågan träffar dig ända in i
hjärtat. 19 I mitt innersta våndas jag, i mitt hjärtas djup. Mitt
hjärta klagar i mig, jag kan icke tiga, ty basunljud hör du, min
själ, och krigiskt härskri. 20 Olycka efter olycka ropas ut, ja,
hela landet bliver förött; plötsligt bliva mina hyddor förödda, i ett
ögonblick mina tält. 21 Huru länge skall jag se stridsbaneret och
höra basunljud? 22 Ja, mitt folk är oförnuftigt, de vilja ej veta av
mig. De äro dåraktiga barn och hava intet förstånd. Visa äro de
till att göra vad ont är, men att göra vad gott är förstå de ej. 23
Jag såg på jorden, och se, den var öde och tom, och upp mot
himmelen, och där lyste intet ljus. 24 Jag såg på bergen, och se,
de bävade, och alla höjder vacklade. 25 Jag såg mig om, och
då fanns där ingen människa, och alla himmelens fåglar hade
flytt bort. 26 Jag såg mig om, och då var det bördiga landet
en öken, och alla dess städer voro nedbrutna, för HERRENS
ansikte, för hans vredes glöd, 27 Ty så säger HERREN: Hela
landet skall bliva en ödemark, om jag än ej alldeles vill göra
ände därpå. 28 Därför sörjer jorden, och himmelen därovan
kläder sig i sorgdräkt, därför att jag så har talat och beslutit
och ej kan ångra det eller taga det tillbaka. 29 För larmet av
ryttare och bågskyttar tager hela staden till flykten. Man giver
sig in i skogssnåren och upp bland klipporna. Alla städer äro
övergivna, ingen människa bor mer i dem. 30 Vad vill du göra i
din förödelse? Om du än kläder dig i scharlakan, om du än
pryder dig med gyllene smycken om du än söker förstora dina
ögon genom smink, så gör du dig dock skön förgäves. Dina
älskare förakta dig, ja, de stå efter ditt liv. 31 Ty jag hör rop
såsom av en barnaföderska, nödrop såsom av en förstföderska.
Det är dottern Sion som ropar; hon flämtar, hon räcker ut sina
händer: "Ack, ve mig! I mördares våld försmäktar min själ."

5 Gån omkring på gatorna i Jerusalem, och sen till och given
akt; söken på dess torg om I finnen någon, om där är någon
som gör rätt och beflitar sig om sanning; då vill jag förlåta
staden. 2 Men säga de än: "Så sant HERREN lever", så svärja
de dock falskt. 3 HERRE, är det ej sanning dina ögon söka? Du
slog dem, men de kände ingen sveda. Du förgjorde dem, men de
ville ej taga emot tuktan. De gjorde sina pannor hårdare än sten,
de ville icke omvända sig. 4 Då tänkte jag: "Detta är allenast de
ringa i folket; de äro dåraktiga, ty de känna icke HERRENS väg,
sin Guds rätt. 5 Jag vill nu gå till de stora och tala med dem; de
måste ju känna HERRENS väg, sin Guds rätt." Men ock dessa
hade alla brutit sönder oket och slitit av banden. 6 Därför bliva
de slagna av lejonet från skogen och fördärvade av vargen från
hedmarken; pantern lurar vid deras städer, och envar som vågar
sig ut därifrån bliver ihjälriven. Ty många äro deras överträdelser
och talrika deras avfällighetssynder. 7 Huru skulle jag då kunna
förlåta dig? Dina barn hava ju övergivit mig och svurit vid gudar
som icke äro gudar. Jag gav dem allt till fyllest, men de blevo
mig otrogna och samlade sig i skaror till skökohuset. 8 De
likna välfödda, ystra hästar; de vrenskas var och en efter sin
nästas hustru. 9 Skulle jag icke för sådant hemsöka dem? säger
HERREN. Och skulle icke min själ hämnas på ett sådant folk
som detta är? 10 Stormen då hennes murar och för stören dem,
dock utan att alldeles göra ände på henne. Riven bort hennes
vinrankor, de äro ju icke HERRENS. 11 Ty både Israels hus och
Juda hus hava varit mycket trolösa mot mig, säger HERREN. 12
De hava förnekat HERREN och sagt: "Han betyder intet. Olycka
skall icke komma över oss, svärd och hunger skola vi icke se.
13 Men profeterna skola försvinna såsom en vind, och han som
säges tala är icke i dem; dem själva skall det så gå." 14 Därför
säger HERREN, härskarornas Gud: Eftersom I fören ett sådant
tal, se, därför skall jag göra mina ord i din mun till en eld, och
detta folk till ved, och elden skall förtära dem. 15 Se, jag skall
låta komma över eder, I av Israels hus, ett folk ifrån fjärran land,
säger HERREN, ett starkt folk, ett urgammalt folk, ett folk vars
tungomål du icke känner, och vars tal du icke förstår. 16 Deras
koger är en öppen grav; de äro allasammans hjältar. 17 De
skola förtära din skörd och ditt bröd, de skola förtära dina söner
och döttrar, de skola förtära dina får och fäkreatur, de skola
förtära dina vinträd och fikonträd. Dina befästa städer, som du
förlitar dig på, dem skola de förstöra med svärd. 18 Dock vill
jag på den tiden, säger HERREN, icke alldeles göra ände på
eder. 19 Och om I då frågen: "Varför har HERREN, vår Gud,
gjort oss allt detta?", så skall du svara dem: "Såsom I haven
övergivit mig och tjänat främmande gudar i edert eget land, så
skolen I nu få tjäna främlingar i ett land som icke är edert." 20
Förkunnen detta i Jakobs hus, kungören det i Juda och sägen:
21 Hör detta, du dåraktiga och oförståndiga folk, I som haven
ögon, men icke sen, I som haven öron, men icke hören. 22
Skullen I icke frukta mig, säger HERREN, skullen I icke bäva för
mig, for mig som har satt stranden till en damm for havet, till
en evärdlig gräns, som det icke kan överskrida, så att dess
böljor, huru de än svalla, ändå intet förmå, och huru de än
brusa, likväl icke kunna överskrida den? 23 Men detta folk har
ett genströvigt och upproriskt hjärta; de hava avfallit och gått sin

väg. 24 De sade icke i sina hjärtan: "Låtom oss frukta HERREN,
vår Gud, honom som giver regn i rätt tid, både höst och vår, och
som ständigt beskär oss de bestämda skördeveckorna." 25
Edra missgärningar hava nu fört dessa i olag, och edra synder
hava förhållit för eder detta goda. 26 Ty bland mitt folk finnas
ogudaktiga människor: de ligga i försåt, likasom fågelfängaren
ligger på lur, de sätta ut giller till att fånga människor. 27 Såsom
när en bur är full av fåglar, så äro deras hus fulla av svek.
Därigenom hava de blivit så stora och rika; de hava blivit feta
och skinande. 28 För sina ogärningar veta de icke av någon
gräns, de hålla icke rätten vid makt, icke den faderlöses rätt, till
att främja den; och i den fattiges sak fälla de icke rätt dom.
29 Skulle jag icke för sådant hemsöka dem? säger HERREN.
Skulle icke min själ hämnas på ett sådant folk som detta är? 30
Förfärliga och gruvliga ting ske i landet. 31 Profeterna profetera
lögn, och prästerna styra efter deras råd; och mitt folk vill så
hava det. Men vad skolen I göra, när änden på detta kommer?

6 Bärgen edert gods ut ur Jerusalem, I Benjamins barn, stöten
i basun i Tekoa, och resen upp ett högt baner ovanför Bet-
Hackerem; ty en olycka hotar från norr, med stor förstöring.
2 Hon som är så fager och förklemad, dottern Sion, henne
skall jag förgöra. 3 Herdar skola komma över henne med sina
hjordar; de skola slå upp sina tält runt omkring henne, avbeta
var och en sitt stycke. 4 Ja, invigen eder till strid mot henne.
"Upp, låt oss draga åstad, medan middagsljuset varar! Ack att
dagen redan lider till ända! Ack att aftonens skuggor förlängas!
5 Välan, så låt oss draga ditupp om natten och förstöra hennes
palatser." 6 Ty så säger HERREN Sebaot: Fällen träd och
kasten upp vallar emot Jerusalem. Hon är staden som skall
hemsökas, hon som i sig har idel förtryck 7 Likasom en brunn
låter vatten välla fram, så låter hon ondska framvälla. Våld och
förödelse hör man där, sår och slag äro beständigt inför min
åsyn. 8 Låt varna dig, Jerusalem, så att min själ ej vänder sig
ifrån dig, så att jag icke gör dig till en ödemark, till ett obebott
land. 9 Så säger HERREN Sebaot: En efterskörd, likasom på ett
vinträd, skall man hålla på kvarlevan av Israel. Räck ut din hand
åter och åter, såsom när man plockar av druvor från rankorna.
10 Men inför vem skall jag tala och betyga för att bliva hörd?
Se, deras öron äro oomskurna, så att de icke kunna höra. Ja,
HERRENS ord har blivit till smälek bland dem; de hava intet
behag därtill. 11 Därför är jag uppfylld av HERRENS vrede, jag
förmår icke hålla den inne. Utgjut den över barnen på gatan
och över alla de unga männens samkväm; ja, både man och
kvinna skola drabbas därav, jämväl den gamle och den som
har fyllt sina dagars mått. 12 Och deras hus skola gå över i
främmandes ägo så ock deras åkrar och deras hustrur, ty jag vill
uträcka min hand mot landets inbyggare, säger HERREN. 13
Ty alla, både små och stora, söka där orätt vinning, och både
profeter och präster fara allasammans med lögn, 14 de taga
det lätt med helandet av mitt folks skada; de säga: "Allt står
väl till, allt står väl till", och dock står icke allt väl till. 15 De
skola komma på skam, ty de övade styggelse. Likväl känna de
alls icke någon skam och veta icke av någon blygsel. Därför
skola de falla bland de andra; när min hemsökelse träffar dem,
skola de komma på fall, säger HERREN, 16 Så sade HERREN:
"Ställen eder vid vägarna och sen till, och frågen efter forntidens
stigar, frågen vilken väg som är den goda vägen, och vandren
på den, så skolen I finna ro för edra själar." Men de svarade: "Vi
vilja icke vandra på den." 17 Och när jag då satte väktare över
eder och sade: "Akten på basunens ljud", svarade de: "Vi vilja
icke akta därpå." 18 Hören därför, I hednafolk, och märk, du
menighet, vad som sker bland dem. 19 Ja hör, du jord: Se,
jag skall låta olycka komma över detta folk, såsom en frukt av
deras anslag, eftersom de icke akta på mina ord, utan förkasta
min lag. 20 Vad frågar jag efter rökelse, komme den ock från
Saba, eller efter bästa kalmus ifrån fjärran land? Edra brännoffer
täckas mig icke, och edra slaktoffer behaga mig icke. 21 Därför
säger HERREN så: Se, jag skall lägga stötestenar för detta folk;
och genom dem skola både fader och söner komma på fall,
den ene borgaren skall förgås med den andre. 22 Så säger
HERREN: Se, ett folk kommer från nordlandet, ett stort folk
reser sig vid jordens yttersta ända. 23 De föra båge och lans, de
äro grymma och utan förbarmande. Dånet av dem är såsom
havets brus, och på sina hästar rida de fram, rustade såsom
kämpar till strid, mot dig, du dotter Sion. 24 När vi höra ryktet
om dem, sjunka våra händer ned, ängslan griper oss, ångest
lik en barnaföderskas. 25 Gå icke ut på marken, och vandra
ej på vägen, ty fienden bär svärd; skräck från alla sidor! 26
Du dotter mitt folk, höll dig i sorgdräkt, vältra dig i aska, höj
sorgelåt likasom efter ende sonen, och håll bitter dödsklagan; ty
plötsligt kommer förhärjaren över oss. 27 Jag har satt dig till en
proberare i mitt folk -- såväl som till ett fäste -- på det att du
må lära känna och pröva deras väg. 28 De äro allasammans
avfälliga och gensträviga, de gå med förtal, de äro koppar och
järn, allasammans äro de fördärvliga människor. 29 Blåsbälgen
pustar, men ur elden kommer allenast bly fram; allt luttrande är
förgäves, slagget bliver ändå icke frånskilt. 30 "Ett silver som må
kastas bort", så kan man kalla dem, ty HERREN har förkastat
dem.

7 Detta är det ord som kom till Jeremia från HERREN; han
sade: 2 Ställ dig i porten till HERRENS hus, och predika där
detta ord och säg: Hören HERRENS ord, I alla av Juda, som
gån in genom dessa portar för att tillbedja HERREN. 3 Så säger
HERREN Sebaot, Israels Gud: Bättren edert leverne och edert
väsende, så vill jag låta eder bo kvar på denna plats. 4 Förliten
eder icke på lögnaktigt tal, när man säger: "Här är HERRENS
tempel, HERRENS tempel, HERRENS tempel!" 5 Nej, om I
bättren edert leverne och edert väsende, om I dömen rätt mellan
man och man, 6 om I upphören att förtrycka främlingen, den
faderlöse och änkan, att utgjuta oskyldigt blod på denna plats
och att följa efter andra gudar, eder själva till olycka, 7 då vill
jag för evärdliga tider låta eder bo på denna plats, i det land
som jag har givit åt edra fäder. 8 Men se, I förliten eder på
lögnaktigt tal, som icke kan hjälpa. 9 Huru är det? I stjälen,
mörden och begån äktenskapsbrott, I svärjen falskt, I tänden
offereld åt Baal och följen efter andra gudar, som I icke kännen;
10 sedan kommen I hit och träden fram inför mitt ansikte i detta
hus, som är uppkallat efter mitt namn, och sägen: "Med oss är

ingen nöd" -- för att därefter fortfara med alla dessa styggelser.
11 Hållen I det då för en rövarkula, detta hus, som är uppkallat
efter mitt namn? Ja, sannerligen, också jag anser det så, säger
HERREN. 12 Gån bort till den plats i Silo, där jag först lät mitt
namn bo, och sen huru jag har gjort med den, för mitt folk
Israels ondskas skull. 13 Och eftersom I haven gjort alla dessa
gärningar, säger HERREN, och icke haven velat höra, fastän
jag titt och ofta har talat till eder, och icke haven velat svara,
fastän jag har ropat på eder, 14 därför vill jag nu med detta hus,
som är uppkallat efter mitt namn, och som I förliten eder på, och
med denna plats, som jag har givit åt eder och edra fäder, göra
såsom jag gjorde med Silo. 15 Och jag skall kasta eder bort
ifrån mitt ansikte, såsom jag har bortkastat alla edra bröder all
Efraims släkt. 16 Så må du nu icke bedja för detta folk eller
frambära någon klagan och förbön för dem eller lägga dig ut
för dem hos mig, ty jag vill icke höra dig. 17 Ser du icke vad
de göra i Juda städer och på Jerusalems gator? 18 Barnen
samla tillhopa ved, fäderna tända upp eld och kvinnorna knåda
deg, allt för att baka offerkakor åt himmelens drottning; och
drickoffer utgjuta de åt andra gudar, mig till sorg. 19 Men är
det då mig som de bereda sorg därmed, säger HERREN, och
icke fastmer sig själva, så att de komma på skam? 20 Därför
säger Herren, HERREN så: Se, min vrede och förtörnelse skall
utgjuta sig över denna plats, över både människor och djur, över
både träden på marken och frukten på jorden; och den skall
brinna och icke bliva utsläckt. 21 Så säger HERREN Sebaot,
Israels Gud: Läggen edra brännoffer tillhopa med edra slaktoffer
och äten så kött. 22 Ty på den tid då jag förde edra fäder ut ur
Egyptens land gav jag dem icke någon befallning eller något
bud angående brännoffer och slaktoffer; 23 utan detta var det
bud jag gav dem: "Hören min röst, så vill jag vara eder Gud, och
I skolen vara mitt folk; och vandren i allt på den väg som jag
bjuder eder, på det att det må gå eder väl." 24 Men de ville icke
höra eller böja sitt öra till mig, utan vandrade efter sina egna
rådslag, i sina onda hjärtans hårdhet, och veko tillbaka i stället
för att gå framåt. 25 Allt ifrån den dag då edra fäder drogo ut ur
Egyptens land ända till nu har jag dag efter dag, titt och ofta,
sänt till eder alla mina tjänare profeterna. 26 Men man ville icke
höra mig eller böja sitt öra till mig; de voro hårdnackade och
gjorde ännu mer ont än deras fäder. 27 Och om du än säger
dem allt detta, så skola de dock icke höra dig; och om du än
ropar till dem, så skola de dock icke svara dig. 28 Säg därför
till dem: "Detta är det folk som icke vill höra HERRENS, sin
Guds, röst eller taga emot tuktan. Sanningen är försvunnen och
utrotad ur deras mun." 29 Skär av dig ditt huvudhår och kasta
det bort, och stäm upp en klagosång på höjderna. Ty HERREN
har förkastat och förskjutit detta släkte, som har uppväckt hans
vrede. 30 Juda barn hava ju gjort vad ont är i mina ögon, säger
HERREN; de hava satt upp sina styggelser i det hus som är
uppkallat efter mitt namn, och de hava så orenat det. 31 Och
Tofethöjderna i Hinnoms sons dal hava de byggt upp, för att
där uppbränna sina söner och döttrar i eld, fastän jag aldrig
har bjudit eller ens tänkt mig något sådant. 32 Se, därför skola
dagar komma, säger HERREN, då man icke mer skall säga
"Tofet" eller "Hinnoms sons dal", utan "Dråpdalen", och då man
skall begrava i Tofet, därför att ingen annan plats finnes. 33 Ja,
detta folks döda kroppar skola bliva mat åt himmelens fåglar
och markens djur, och ingen skall skrämma bort dem. 34 Och
i Juda städer och på Jerusalems gator skall jag göra slut på
fröjderop och glädjerop, på rop för brudgum och rop för brud, ty
landet skall bliva ödelagt.

8 på den tiden, säger HERREN, skall man kasta Juda
konungars och furstars ben, och prästernas och profeternas
ben, och Jerusalems invånares ben ut ur deras gravar 2
och kringströ dem inför solen och månen och himmelens
hela härskara, som de hava älskat, tjänat och efterföljt, sökt
och tillbett; man skall icke sedan samla dem tillhopa eller
begrava dem, utan de skola bliva gödsel på marken. 3 Och alla
kvarblivna, de som lämnas kvar av detta onda släkte, skola
hellre vilja dö än leva, vilka än de orter må vara, dit dessa
kvarlämnade bliva fördrivna av mig, säger HERREN Sebaot.
4 Du skall ock säga till dem: Så säger HERREN: Om någon
faller, står han ju upp igen; om någon går bort, vänder han ju
tillbaka. 5 Varför går det då bort i beständig avfällighet, detta
folk i Jerusalem? Varför hålla de fast vid sitt svek och vilja icke
vända tillbaka? 6 Jag har givit akt och hört huru de tala vad
orätt är; ingen enda finnes, som ångrar sin ondska, ingen säger:
"Vad har jag gjort!" Alla löpa de bort, lika hästar som rusa åstad
i striden. 7 Till och med hägern under himmelen känner ju sin
bestämda tid, och turturduvan, svalan och tranan taga i akt tiden
för sin återkomst; mitt folk däremot känner ej HERRENS rätter.
8 Huru kunnen I då säga: "Vi äro visa och hava HERRENS lag
ibland oss"? Icke så, de skriftlärdes lögnpenna har förvandlat
den i lögn. 9 Sådana visa skola komma på skam, komma till
korta och bliva snärjda. De hava ju förkastat HERRENS ord,
vari äro de då visa? 10 Så skall jag nu giva deras hustrur åt
andra och deras åkrar åt erövrare Ty alla, både små och stora,
söka orätt vinning; både profeter och präster fara allasammans
med lögn, 11 de taga det lätt med helandet av dottern mitt folks
skada; de säga: "Allt står väl till, allt står väl till", och dock står
icke allt väl 12 De skola komma på skam, övade styggelse.
Likväl känna de alls icke skam och veta icke av att blygas.
Därför skola de falla bland de andra; när hemsökelsen träffar
dem, skola de komma på fall, säger HERREN. 13 Jag skall
bortrycka och förgöra dem, säger HERREN. Inga druvor växa
på vinträden, och inga fikon på fikonträden, utan till och med
löven äro vissnade: De bud jag gav dem överträda de. 14 Varför
sitta vi här stilla? Församlen eder och låt oss fly in i de befästa
städerna och förgås där; ty HERREN, vår Gud, vill förgöra oss,
han giver oss gift att dricka därför att vi syndade mot HERREN.
15 V bida efter frid, men intet gott kommer, efter en tid då vi
skulle bliva helade, men se, förskräckelse kommer. 16 Från
Dan hör man frustandet av hans hästar; för hans hingstars
gnäggande bävar hela landet. De komma och förtära landet
med allt vad däri är, staden med dem som bo däri. 17 Ty se, jag
sänder emot eder ormar, basilisker, mot vilka ingen besvärjelse
hjälper, och de skola stinga eder, säger HERREN. 18 Var skall
jag finna vederkvickelse i min sorg? Mitt hjärta är sjukt i mig.
19 Hör, dottern mitt folk ropar i fjärran land: "Finnes då icke

HERREN i Sion? Är dennes konung icke mer där?" Ja, varför
hava de förtörnat mig med sina beläten, med sina främmande
avgudar? 20 Skördetiden är förbi, sommaren är till ända, och
ingen frälsning har kommit oss till del. 21 Jag är förkrossad,
därför att dottern mitt folk så krossas, jag går sörjande, häpnad
har gripit mig. 22 Finnes då ingen balsam i Gilead, finnes ingen
läkare där? Eller varför bliver dottern mitt folk icke helad från
sina sår?

9 Ack att mitt huvud vore en vattenbrunn och mina ögon en
tårekälla, så att jag kunde gråta dag och natt över de slagna
hos dottern mitt folk! 2 Ack att jag hade ett härbärge i öknen, så
att jag kunde övergiva mitt folk och draga bort ifrån dem! Ty de
äro allasammans äktenskapsbrytare, en församling av trolösa.
3 Sin tungas båge spänna de till att avskjuta lögner, och till
sanning bruka de icke sin makt i landet. Nej, de gå från ogärning
till ogärning, men mig vilja de ej veta av, säger HERREN. 4
Var och en tage sig till vara för sin vän, och ingen förlite sig på
någon sin broder; ty den ene brodern gör allt för att bedraga
den andre, och den ene vännen går omkring och förtalar den
andre. 5 Var och en handlar svikligt mot sin vän, och ingen talar
vad sant är; de öva sina tungor i att tala lögn de arbeta sig trötta
med att göra illa. 6 Du bor mitt ibland falskhet; i sin falskhet vilja
de ej veta av mig, säger HERREN. 7 Därför säger HERREN
Sebaot så. Se, jag måste luttra och pröva dem; ty vad annat
kan jag göra, då nu dottern mitt folk är sådan? 8 Deras tunga är
en mördande pil; vad den talar är svek. Med munnen tala de
vänligt till sin nästa, men i hjärtat lägga de försåt för honom.
9 Skulle jag icke för sådant hemsöka dem? säger HERREN.
Skulle icke min själ hämnas på ett sådant folk som detta är? 10
Över bergen vill jag gråta och sjunga sorgesång; jag vill höja
klagosång över betesmarkerna i öknen. Ty de äro förbrända, så
att ingen går där fram och inga läten av boskap där höras; både
himmelens fåglar och fyrfotadjuren hava flytt och äro borta.
11 Jag skall göra Jerusalem till en stenhop, till en boning för
schakaler, och Juda städer till en ödemark, där ingen bor. 12
Vem är en vis man, så att han förstår detta? Och till vem har
HERRENS mun talat, så att han kan förklara detta: varför landet
har blivit så fördärvat, förbränt såsom en öken, där ingen går
fram? 13 Och HERREN svarade: Jo, därför att de hava övergivit
min lag, den som jag förelade dem, och icke hava hört min röst
och vandrat efter den 14 utan vandrat efter sina egna hjärtans
hårdhet och efterföljt Baalerna, såsom deras fader lärde dem.
15 Därför säger HERREN Sebaot, Israels Gud, så: Se, jag skall
giva detta folk malört att äta och gift att dricka. 16 Och jag skall
förströ dem bland folk som varken de eller deras fäder hava
känt, och skall sända svärdet efter dem, till dess att jag har gjort
ände på dem. 17 Så säger HERREN Sebaot: Given akt; tillkallen
gråterskor, för att de må komma, och sänden efter förfarna
kvinnor, och låten dem komma. 18 Låten dem med hast stämma
upp sorgesång över oss, så att våra ögon flyta i tårar och vatten
strömmar från våra ögonlock. 19 Ty sorgesång höres ljuda från
Sion: Huru har ej förstörelse drabbat oss! Vi hava kommit illa på
skam, vi måste ju övergiva landet, ty våra boningar hava de
slagit ned. 20 Ja, hören, I kvinnor, HERRENS ord, och edert öra
fatte hans muns tal. Lären edra döttrar sorgesång; ja, lären
varandra klagosång. 21 Ty döden stiger in genom vara fönster,
han kommer in i våra palats; han utrotar barnen från gatan och
ynglingarna från torgen. 22 Ja, tala: Så säger HERREN: Och
människornas döda kroppar ligga såsom gödsel på marken och
såsom kärvar efter skördemannen, vilka ingen samlar upp. 23
Så säger HERREN: Den vise berömme sig icke av sin vishet,
den starke berömme sig icke av sin styrka, den rike berömme
sig icke av sin rikedom. 24 Nej, den som vill berömma sig, han
berömme sig därav att han har förstånd till att känna mig: att jag
är HERREN, som gör nåd, rätt och rättfärdighet på jorden. Ty till
sådana har jag behag, säger HERREN. 25 Se, dagar skola
komma, säger HERREN, då jag skall hemsöka alla omskurna
som dock äro oomskurna: 26 Egypten, Juda, Edom, Ammons
barn, Moab och alla ökenbor med kantklippt hår. Ty hednafolken
äro alla oomskurna, och hela Israels hus har ett oomskuret
hjärta.

10 Hören det ord som HERREN talar till eder, I av Israels
hus. Så säger HERREN: 2 I skolen icke vänja eder vid
hedningarnas sätt och icke förfäras för himmelens tecken, därför
att hedningarna förfäras för dem. 3 Ty vad folken predika är
fåfängliga avgudar. Se, av ett stycke trä från skogen hugger man
ut dem, och konstnärens händer tillyxa dem; 4 med silver och
guld pryder man dem och fäster dem med spikar och hammare,
för att de icke skola falla omkull. 5 Lika fågelskrämmor på ett
gurkfält stå de där och kunna ej tala; man måste bära dem, ty
de kunna ej gå. Frukten då icke för dem, ty de kunna ej göra
något ont; och att göra något gott, det förmå de ej heller. 6
Men dig, HERRE, är ingen lik; du är stor, ditt namn är stort i
makt. 7 Vem skulle icke frukta dig, du folkens konung? Sådant
tillkommer ju dig. Ty bland folkens alla vise och i alla deras
riken finnes ingen som är dig lik. 8 Nej, allasammans äro de
oförnuftiga och dårar. Avgudadyrkan är att dyrka trä, 9 silverplåt,
hämtad från Tarsis, guld, fört ifrån Ufas, arbetat av en konstnär,
av en guldsmeds händer. I blått och rött purpurtyg stå de klädda,
allasammans blott verk av konstförfarna män. 10 Men HERREN
är en sann Gud, han är en levande Gud och en evig konung; för
hans förtörnelse bävar jorden, och folken kunna icke uthärda
hans vrede. 11 Så skolen I säga till dem: De gudar som icke
hava gjort himmel och jord, de skola utrotas från jorden och ej få
finnas under himmelen. 12 Han har gjort jorden genom sin kraft,
han har berett jordens krets genom sin vishet, och genom sitt
förstånd har han utspänt himmelen. 13 När han vill låta höra sin
röst, då brusa himmelens vatten, då låter han regnskyar stiga
upp från jordens ända; han låter ljungeldar komma med regn
och för vinden ut ur dess förvaringsrum. 14 Såsom dårar stå då
alla människor där och begripa intet; guldsmederna komma då
alla på skam med sina beläten, ty deras gjutna beläten äro lögn,
och ingen ande är i dem. 15 De äro fåfänglighet, en tillverkning
att le åt; när hemsökelsen kommer över dem, måste de förgås.
16 Men sådan är icke han som är Jakobs del; nej, det är han
som har skapat allt, och Israel är hans arvedels stam. HERREN
Sebaot är hans namn. 17 Samlen edert gods och fören det bort
ur landet, I som sitten under belägring. 18 Ty så säger HERREN:
Se, denna gång skall jag slunga bort landets inbyggare; jag
skall bereda dem ångest, så att de förnimma det. 19 Ve mig,

jag är sönderkrossad! Oläkligt är mitt sår. Men jag säger: Ja,
detta är min plåga, jag måste bära den! 20 Mitt tält är förstört,
och mina tältstreck äro alla avslitna. Mina barn äro borta, de
finnas icke mer; ingen är kvar, som kan slå upp mitt tält och
sätta upp mina tältdukar. 21 Ty herdarna voro oförnuftiga, de
frågade icke efter HERREN; därför hade de ingen framgång,
och hela deras hjord blev förskingrad. 22 Lyssna, något höres!
Se, det nalkas! Ett stort dån kommer från nordlandet för att göra
Juda städer till en ödemark, till en boning för schakaler. 23 Jag
vet det, HERRE: människans väg beror ej av henne, det står
icke i vandrarens makt att rätt styra sina steg. 24 Så tukta mig,
HERRE likväl med måtta; icke i din vrede, på det att du ej må
göra mig till intet. 25 Utgjut din förtörnelse över hedningarna,
som icke känna dig, och över de släkter som ej åkalla ditt namn.
ty de hava uppätit Jakob, ja, uppätit och gjort ände på honom,
och hans boning hava de förött.

11 Detta är det ord som kom till Jeremia från HERREN; han
sade: 2 "Hören detta förbunds ord, och talen till Juda
män och till Jerusalems invånare; 3 säg till dem: Så säger
HERREN, Israels Gud: Förbannad vare den man som icke hör
detta förbunds ord, 4 det som jag bjöd edra fader på den tid då
jag förde dem ut ur Egyptens land, den smältugnen, i det jag
sade: Hören min röst och gören detta, alldeles såsom jag bjuder
eder, så skolen I vara mitt folk, och jag skall vara eder Gud, 5
på det att jag må hålla den ed som jag har svurit edra fäder: att
giva dem ett land som flyter av mjölk och honung, såsom ock nu
har skett." Och jag svarade och sade: "Ja, amen, HERRE."
6 Och HERREN sade till mig: Predika allt detta i Juda städer
och på gatorna i Jerusalem och säg: Hören detta förbunds ord
och gören efter dem. 7 Ty både på den dag då jag förde edra
fäder ut ur Egyptens land och sedan ända till denna dag har
jag varnat dem, ja, titt och ofta har jag varnat dem och sagt:
"Hören min röst"; 8 men de ville icke höra eller böja sitt öra
därtill, utan vandrade var och en i sitt onda hjärtas hårdhet.
Därför lät jag ock komma över dem allt vad jag hade sagt i
det förbund som jag bjöd dem hålla, men som de dock icke
höllo. 9 Och HERREN sade till mig: Jag vet huru Juda män och
Jerusalems invånare hava sammansvurit sig. 10 De hava vänt
tillbaka till sina förfäders missgärningar, deras som icke ville
höra mina ord. Själva hava de så följt efter andra gudar och
tjänat dem. Ja, Israels hus och Juda hus hava brutit det förbund
som jag slöt med deras fäder. 11 Därför säger HERREN så: Se,
jag skall låta en olycka komma över dem, som de icke skola
kunna undkomma; och när de då ropa till mig, skall jag icke
höra dem. 12 Och om så Juda städer och Jerusalems invånare
gå bort och ropa till de gudar åt vilka de pläga tända offereld, så
skola dessa alls icke kunna frälsa dem i deras olyckas tid. 13
Ty så många som dina städer äro, så många hava dina gudar
blivit, du Juda; och så många som gatorna äro i Jerusalem, så
många altaren haven I satt upp åt skändlighetsguden: altaren till
att tända offereld åt Baal. 14 Så må du nu icke bedja för detta
folk eller frambära någon klagan och förbön för dem; ty jag vill
icke höra, när de ropa till mig för sin olyckas skull. 15 Vad har
min älskade att göra i mitt hus, då hon, ja, hela hopen, övar
sådan skändlighet? Kan heligt kött komma såsom offer från
dig? När du får bedriva din ondska, då fröjdar du dig ju. 16
"Ett grönskande olivträd, prytt med sköna frukter", så kallade
HERREN dig; men nu har han med stort och väldigt dån tänt
upp en eld omkring det trädet, så att dess grenar fördärvas.
17 Ja, HERREN Sebaot, han som planterade dig, har beslutit
olycka över dig, för den ondskas skull som Israels och Juda hus
hava bedrivit till att förtörna mig, i det att de hava tänt offereld åt
Baal. 18 HERREN kungjorde det för mig, så att jag fick veta det;
ja, du lät mig se vad de förehade. 19 Själv var jag såsom ett
menlöst lamm som föres bort till att slaktas; jag visste ej att de
förehade anslag mot mig: "Låt oss fördärva trädet med dess
frukt, låt oss utrota honom ur de levandes land, så att man icke
mer kommer ihåg hans namn." 20 Men HERREN Sebaot är en
rättfärdig domare, som prövar njurar och hjärta. Så låt mig då få
se din hämnd på dem, ty för dig har jag lagt fram min sak. 21
Därför säger HERREN så om Anatots män, dem som stå efter
ditt liv och säga: "Profetera icke i HERRENS namn, om du icke
vill dö för vår hand" 22 ja, därför säger HERREN Sebaot så: Se,
jag skall hemsöka dem; deras unga män skola dö genom svärd,
deras söner och döttrar skola dö genom hunger. 23 Och intet
skall bliva kvar av dem; ty jag skall låta olycka drabba Anatots
män, när deras hemsökelses år kommer.

12 HERRE, om jag vill gå till rätta med dig, så behåller du
dock rätten. Likväl måste jag tala med dig om vad rätt är.
Varför går det de ogudaktiga så väl? Varför hava alla trolösa
så god lycka? 2 Du planterar dem, och de slå rot; de växa
och bära frukt. Nära är du i deras mun, men fjärran är du från
deras innersta. 3 Men du, HERRE, känner mig; du ser mig och
prövar huru mitt hjärta är mot dig. Ryck dem bort såsom får
till att slaktas, och invig dem till en dödens dag. 4 Huru länge
skall landet ligga sörjande och gräset på marken allestädes
förtorka, så att både fyrfotadjur och fåglar förgås för inbyggarnas
ondskas skull, under det att dessa säga: "Han skall icke se vår
undergång" 5 Om du icke orkar löpa i kapp med fotgängare,
huru vill du då taga upp tävlan med hästar? Och om du nu
känner dig trygg i ett fredligt land, huru skall det gå dig bland
Jordanbygdens snår? 6 Se, till och med dina bröder och din
faders hus äro ju trolösa mot dig; till och med dessa ropa med
full hals bakom din rygg. Du må icke tro på dem, om de ock tala
vänligt till dig. 7 Jag har övergivit mitt hus, förskjutit min arvedel;
det som var kärast för min själ lämnade jag i fiendehand. 8 Hon
som är min arvedel blev mot mig såsom ett lejon i skogen; hon
har höjt sin röst mot mig, därför har jag fattat hat till henne. 9
Skall min arvedel vara mot mig såsom en brokig rovfågel --
då må ock rovfåglar komma emot henne från alla sidor. Upp,
samlen tillhopa alla markens djur, och låten dem komma för att
äta! 10 Herdar i mängd fördärva min vingård och förtrampa min
åker; de göra min sköna åker till en öde öken. Man gör den till
en ödemark; 11 sörjande och öde ligger den framför mig. Hela
landet ödelägges, ty ingen finnes, som vill akta på. 12 Över
alla höjder i öknen rycka förhärjare fram, ja, HERRENS svärd
förtär allt, från den ena ändan av landet till den andra; intet kött
kan finna räddning. 13 De hava sått vete, men skördat tistel;
de hava mödat sig fåfängt. Ja, I skolen komma på skam med

eder gröda för HERRENS glödande vredes skull. 14 Så säger
HERREN om alla de onda grannar som förgripa sig på den
arvedel jag har givit åt mitt folk Israel: Se, jag skall rycka dem
bort ur deras land, och Juda hus skall jag rycka undan ifrån
dem. 15 Men därefter, sedan jag har ryckt dem bort, skall jag
åter förbarma mig över dem och låta dem komma tillbaka, var
och en till sin arvedel och var och en till sitt land. 16 Om de då
rätt lära sig mitt folks vägar, så att de svärja vid mitt namn: "Så
sant HERREN lever", likasom de förut lärde mitt folk att svärja
vid Baal, då skola de bliva upprättade mitt ibland mitt folk. 17
Men om de icke vilja höra, så skall jag alldeles bortrycka och
förgöra det folket, säger HERREN.

13 Så sade HERREN till mig: "Gå bort och köp dig en
linnegördel, och sätt den omkring dina länder, men låt
den icke komma i vatten." 2 Och jag köpte en gördel, såsom
HERREN hade befallt, och satte den omkring mina länder. 3 Då
kom HERRENS ord till mig för andra gången; han sade: 4 "Tag
gördeln som du har köpt, och som du bär omkring dina länder,
och stå upp och gå bort till Frat, och göm den där i en stenklyfta."
5 Och jag gick bort och gömde den vid Frat, såsom HERREN
hade bjudit mig. 6 Sedan, en lång tid därefter, sade HERREN till
mig: "Stå upp och gå bort till Frat, och hämta därifrån den gördel
som jag bjöd dig gömma där." 7 Och jag gick bort till Frat och
grävde upp gördeln och hämtade fram den från det ställe där
jag hade gömt den. Och se, gördeln var fördärvad, så att den
icke mer dugde till något. 8 Då kom HERRENS ord till mig; han
sade: 9 Så säger HERREN: På samma sätt skall jag sända
fördärv över Judas och Jerusalems stora högmod. 10 Detta
onda folk, som icke vill höra mitt ord, utan vandrar i sitt hjärtas
hårdhet och följer efter andra gudar och tjänar och tillbeder
dem, det skall bliva såsom denna gördel vilken icke duger till
något. 11 Ty likasom en mans gördel sluter sig tätt omkring hans
länder, så lät jag hela Israels hus och hela Juda hus sluta sig till
mig, säger HERREN, på det att de skulle vara mitt folk och bliva
mig till berömmelse, lov och ära; men de ville icke höra. 12 Säg
därför till dem detta ord: Så säger HERREN, Israels Gud: Alla
vinkärl äro till för att fyllas med vin. Och när de då säga till dig:
"Skulle vi icke veta att alla vinkärl äro till för att fyllas med vin?",
13 så svara dem: Så säger HERREN: Se, jag skall fylla detta
lands alla inbyggare, konungarna som sitta på Davids tron, och
prästerna och profeterna, ja, alla Jerusalems invånare, så att de
bliva druckna. 14 Och jag skall krossa dem, den ene mot den
andre, både fäder och barn, säger HERREN. Jag skall icke hava
någon misskund, icke skona och icke förbarma mig, så att jag
avstår från att fördärva dem. 15 Hören och lyssnen härtill, varen
icke övermodiga; ty HERREN har talat. 16 Given HERREN,
eder Gud, ära, förrän han låter mörkret komma, och förrän edra
fötter snubbla på bergen, när det skymmer; ty det ljus I förbiden
skall han byta i dödsskugga och göra till töcken. 17 Men om
I icke hören härpå, så måste min själ i lönndom sörja över
sådant övermod, och mitt öga måste bitterligen gråta och flyta i
tårar, därför att HERRENS hjord då bliver bortförd i fångenskap.
18 Säg till konungen och konungamodern: Sätten eder lågt
ned, ty den härlighetens krona som prydde edert huvud har
fallit av eder. 19 Städerna i Sydlandet äro tillslutna, och ingen
finnes, som öppnar dem; hela Juda är bortfört i fångenskap, ja,
bortfört helt och hållet. 20 Lyften upp edra ögon och sen huru de
komma norrifrån. Var är nu hjorden som var dig given, den hjord
som var din ära? 21 Vad vill du säga, när han sätter till herrar
över dig män som du själv har lärt att komma till dig såsom
älskare? Skulle du då icke gripas av vånda såsom en kvinna i
barnsnöd? 22 Men om du säger i ditt hjärta: "Varför har det
gått mig så?", så vet: for din stora missgärnings skull blev ditt
mantelsläp upplyft och dina fötter nesligt blottade. 23 Kan väl
en etiopier förvandla sin hud eller en panter sina fläckar? Då
skullen också I kunna göra något gott, I som ären så övade
i ondska. 24 Välan, jag vill förskingra dem såsom strå som
far bort för öknens vind. 25 Detta skall vara din lott och din
beskärda del från mig, säger HERREN, därför att du har förgätit
mig och förlitat dig på lögn. 26 Därför skall jag ock draga upp ditt
mantelsläp över ditt ansikte, så att man får se din skam. 27 Din
otukt, ditt vrenskande, ditt skändliga otuktsväsen -- på höjderna,
på fältet har jag sett dina styggelser. Ve dig, Jerusalem! Du
kommer icke att bliva ren -- på huru lång tid ännu?

14 Detta är det HERRENS ord som kom till Jeremia angående
torkan. 2 Juda ligger sörjande, dess portar äro förfallna,
likasom i sorgdräkt luta de mot jorden, och ett klagorop stiger
upp från Jerusalem. 3 Stormännen där sända de små efter
vatten, men när de komma till dammarna, finna de intet vatten;
de måste vända tillbaka med tomma kärl. De stå där med skam
och blygd och måste hölja över sina huvuden. 4 För markens
skull, som ligger vanmäktig, därför att intet regn faller på jorden,
stå åkermännen med skam och måste hölja över sina huvuden.
5 Ja, också hinden på fältet övergiver sin nyfödda kalv, därför att
intet grönt finnes 6 Och vildåsnorna stå på höjderna och flämta
såsom schakaler; deras ögon försmäkta, därför att gräset är
borta. 7 Om än våra missgärningar vittna emot oss, så hjälp
dock, HERRE, för ditt namns skull. Ty vår avfällighet är stor; mot
dig hava vi syndat. 8 Du Israels hopp dess frälsare i nödens
tid, varför är du såsom en främling i landet, lik en vägfarande
som slår upp sitt tält allenast för en natt? 9 Varför är du lik en
rådlös man, lik en hjälte som icke kan hjälpa? Du bor ju dock
mitt ibland oss, HERRE, och vi äro uppkallade efter ditt namn;
så övergiv oss då icke. 10 Så säger HERREN om detta folk: På
detta sätt driva de gärna omkring, de hålla icke sina fötter i styr.
Därför har HERREN intet behag till dem; nej, han kommer nu
ihåg deras missgärning och hemsöker deras synder. 11 Och
HERREN sade till mig: Du må icke bedja om något gott för detta
folk. 12 Ty om de än fasta, så vill jag dock icke höra deras rop,
och om de än offra brännoffer och spisoffer så har jag intet
behag till dem, utan vill förgöra dem med svärd, hungersnöd och
pest. 13 Då sade jag: "Ack Herre, HERRE! Profeterna säga ju
till dem: I skolen icke se något svärd, ej heller skall hungersnöd
träffa eder, nej, en varaktig frid skall jag giva eder på denna
plats." 14 Men HERREN sade till mig: Profeterna profetera
lögn i mitt namn; jag har icke sänt dem eller givit dem någon
befallning eller talat till dem. Lögnsyner och tomma spådomar
och fåfängligt tal och sina egna hjärtans svek är det de profetera

för eder. 15 Därför säger HERREN så om de profeter som
profetera i mitt namn, fastän jag icke har sänt dem, och som
säga att svärd och hungersnöd icke skola komma i detta land:
Jo, genom svärd och hunger skola dessa profeter förgås. 16
Och folket som de profetera för, både män och hustrur, både
söner och döttrar, skola komma att ligga på Jerusalems gator,
slagna av hunger och svärd, och ingen skall begrava dem;
och jag skall utgjuta deras ondska över dem. 17 Men du skall
säga till dem detta ord: Mina ögon flyta i tårar natt och dag och
få ingen ro, ty jungfrun, dottern mitt folk har drabbats av stor
förstöring, av ett svårt och oläkligt sår. 18 Om jag går ut på
marken, se, då ligga där svärdsslagna män; och kommer jag in i
staden, så mötes jag där av hungerns plågor. Ja, både profeter
och präster nödgas draga från ort till ort, till ett land som de icke
känna. 19 Har du då alldeles förkastat Juda? Har din själ begynt
försmå Sion? Eller varför har du slagit oss så, att ingen kan hela
oss? Vi bida efter frid, men intet gott kommer, efter en tid då vi
skulle bliva helade, men se, förskräckelse kommer. 20 HERRE,
vi känna vår ogudaktighet, våra fäders missgärning, ty vi hava
syndat mot dig. 21 För ditt namns skull, förkasta oss icke, låt din
härlighets tron ej bliva föraktad; kom ihåg ditt förbund med oss,
och bryt det icke. 22 Finnas väl bland hedningarnas fåfängliga
avgudar sådana som kunna giva regn? Eller kan himmelen av
sig själv låta regnskurar falla? Är det icke dig, HERRE, vår Gud,
som vi måste förbida? Det är ju du som har gjort allt detta.

15 Men HERREN sade till mig; Om än Mose och Samuel
trädde inför mig, så skulle min själ dock icke vända sig
till detta folk. Driv dem bort ifrån mitt ansikte och låt dem gå.
2 Och om de fråga dig: "Vart skola vi gå?", så skall du svara
dem: Så säger HERREN: I pestens våld den som hör pesten
till, i svärdets våld den som hör svärdet till, i hungerns våld
den som hör hungern till, i fångenskapens våld den som hör
fångenskapen till. 3 Fyra slags hemsökelser skall jag låta
komma över dem, säger HERREN: svärdet, som skall dräpa
dem, hundarna, som skola släpa bort dem, himmelens fåglar
och vilddjuren på marken, som skola äta upp och fördärva
dem. 4 Och jag skall göra dem till en varnagel för alla riken på
jorden, till straff för det som Manasse, Hiskias son, Juda konung,
har gjort i Jerusalem. 5 Ty vem kan hava misskund med dig,
Jerusalem, och vem kan ömka dig, och vem kan vilja komma för
att fråga om det står väl till med dig? 6 Du själv försköt mig,
säger HERREN; du gick din väg bort. Därför uträckte jag mot
dig min hand och fördärvade dig; jag hade tröttnat att förbarma
mig. 7 Ja, jag kastade dem med kastskovel vid landets portar,
jag gjorde föräldrarna barnlösa, jag förgjorde mitt folk, då de ej
ville vända om från sina vägar. 8 Deras änkor blevo genom mig
talrikare än sanden i havet; över mödrarna till deras unga lät jag
förhärjare komma mitt på ljusa dagen; plötsligt lät jag ångest och
förskräckelse falla över dem. 9 Om en moder än hade sju söner,
måste hon dock giva upp andan i sorg; hennes sol gick ned,
medan det ännu var dag, hon måste bliva till skam och blygd.
Och vad som är kvar av dem skall jag giva till pris åt deras
fienders svärd, säger HERREN 10 "Ve mig, min moder, att du
har fött mig, mig som är till kiv och träta för hela landet! Jag har
icke drivit ocker, ej heller har någon behövt ockra på mig; likväl
förbanna de mig alla." 11 Men HERREN svarade: "Sannerligen,
jag skall styrka dig och låta det gå dig väl. Sannerligen, jag skall
så göra, att dina fiender komma och bönfalla inför dig i olyckans
och nödens tid. 12 Kan man bryta sönder järn, järn från norden,
eller koppar?" -- 13 Ditt gods och dina skatter skall jag lämna
till plundring, och det utan betalning, till straff för allt vad du
har syndat i hela ditt land. 14 Och jag skall låta dina fiender
föra dig in i ett land som du icke känner. Ty min vredes eld är
upptänd; mot eder skall det brinna. 15 HERRE, du vet det. Tänk
på mig och låt dig vårda om mig, och skaffa mig hämnd på mina
förföljare; tag mig icke bort, du som är långmodig. Betänk huru
jag bär smälek för din skull 16 När jag fick dina ord, blevo de min
spis, ja, dina ord blevo för mig mitt hjärtas fröjd och glädje; ty
jag är uppkallad efter ditt namn, HERRE, härskarornas Gud. 17
Jag har icke suttit i gycklares samkväm och förlustat mig där; för
din hands skull har jag måst sitta ensam, ty du har uppfyllt mig
med förgrymmelse. 18 Varför skall jag då plågas så oavlåtligt,
och varför är mitt sår så ohelbart? Det vill ju icke läkas. Ja, du
bliver för mig såsom en försinande bäck, så som ett vatten som
ingen kan lita på. 19 Därför säger HERREN så: Om du vänder
åter, så vill jag låta dig komma åter och bliva min tjänare. Och
om du frambär ädel metall utan slagg, så skall du få tjäna mig
såsom mun. Dessa skola då vända åter till dig, men du skall
icke vända åter till dem. 20 Och jag skall göra dig inför detta folk
till en fast kopparmur, så att de icke skola bliva dig övermäktiga,
om de vilja strida mot dig; ty jag är med dig och vill frälsa dig
och vill hjälpa dig, säger HERREN. 21 Jag skall hjälpa dig ut ur
de ondas våld och skall förlossa dig ur våldsverkarnas hand.

16 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2 Du skall
icke taga dig någon hustru eller skaffa dig några söner
och döttrar på denna plats. 3 Ty så säger HERREN om de
söner och döttrar som bliva I födda på denna plats, och om
mödrarna som hava fött dem, och om fäderna som hava avlat
dem i detta land: 4 Av svåra sjukdomar skola de dö; man skall
icke hålla dödsklagan efter dem eller begrava dem, utan de
skola bliva gödsel på marken. Och genom svärd och hunger
skola de förgås, och deras döda kroppar skola bliva mat åt
himmelens fåglar och markens djur. I 5 Ty så säger HERREN:
Du skall icke gå in i något sorgehus och icke begiva dig åstad
för att hålla dödsklagan, ej heller ömka dem; ty jag har tagit
bort min frid ifrån detta folk, säger HERREN, ja, min nåd och
barmhärtighet. 6 Och både stora och små skola dö i detta land,
utan att bliva begravna; och man skall icke hålla dödsklagan
efter dem, och ingen skall för deras skull rista märken på sig
eller raka sitt huvud. 7 Man skall icke bryta bröd åt någon, för
att trösta honom i sorgen efter en död, och icke giva någon
tröstebägaren att dricka, när han har förlorat fader eller moder.
8 Och i gästabudshus skall du icke heller gå in för att sitta med
dem och äta och dricka. 9 Ty så säger HERREN Sebaot, Israels
Gud: Se, inför edra ögon, och medan I ännu leven, skall jag på
denna plats göra slut på fröjderop och glädjerop, på rop för
brudgum och rop för brud. I 10 När du nu förkunnar alla dessa
ord för detta folk och de då fråga dig: "Varför har HERREN
uttalat över oss all denna stora olycka? Och vari består den

missgärning och synd som vi hava begått mot HERREN, vår
Gud?", 11 då skall du svara dem: "Jo, edra fäder övergåvo mig,
säger HERREN, och följde efter andra gudar och tjänade och
tillbådo dem; ja, mig övergåvo de och höllo icke min lag. 12 Och
I själva haven gjort ännu mer ont, än edra fäder gjorde; ty se, I
vandren var och en efter sitt onda hjärtas hårdhet, och I viljen
icke höra mig. 13 Därför skall jag ock slunga eder bort ur detta
land, till ett land son varken I eller edra fäder haven känt, och
där Skolen I få tjäna andra gudar både dag och natt; ty jag skall
icke hava någon misskund med eder." 14 Se, därför skola dagar
komma, säger HERREN, då man icke mer skall säga: "Så sant
HERREN lever, han som har fört Israels barn upp ur Egyptens
land", 15 utan: "Så sant HERREN lever, han som har fört Israels
barn upp ur nordlandet, och ur alla andra länder till vilka han
hade drivit dem bort." Ty jag skall föra dem tillbaka till deras
land, det som jag gav åt deras fäder. 16 Se, jag skall sända bud
efter många fiskare, säger HERREN, och de skola fiska upp
dem; och sedan skall jag sända bud efter många jägare, och
de skola jaga dem ned från alla berg och alla höjder och ut ur
stenklyftorna. 17 Ty mina ögon äro riktade på alla deras vägar;
de kunna icke gömma sig för mitt ansikte och deras missgärning
är icke fördold för mina ögon. 18 Och först skall jag i dubbelt
mått vedergälla dem för deras missgärning och synd, för att de
hava oskärat mitt land, i det att de hava uppfyllt min arvedel
med sina styggeliga och skändliga avgudars döda kroppar. 19
HERRE, du min starkhet och mitt värn, du min tillflykt på nödens
dag, till dig skola hedningarna komma från jordens ändar och
skola säga: "Allenast lögn hava våra fäder fått i arv. fåfängliga
avgudar, av vilka ingen kan hjälpa. 20 Kan väl en människa
göra sig gudar? Nej, de gudarna äro inga gudar. 21 Därför vill
jag nu denna gång låta dem förnimma det, jag vill låta dem
känna min hand och min makt, för att de må veta att mitt namn
är HERREN.

17 Juda synd är uppskriven med järnstift, med diamantgriffel;
den är inristad på deras hjärtas tavla och på edra altarens
horn, 2 så visst som deras barn vid gröna träd och på höga
kullar komma ihåg sina altaren och Aseror. 3 Du mitt berg på
fältet, ditt gods, ja, alla dina skatter skall jag lämna till plundring,
så ock dina offerhöjder, till straff för vad du har syndat i hela ditt
land. 4 Och du skall nödgas avstå -- och detta genom din egen
förskyllan -- från den arvedel som jag har givit dig; och jag skall
låta dig tjäna dina fiender i ett land som du icke känner. Ty I
haven upptänt min vredes eld, och den skall brinna till evig tid.
5 Så säger HERREN: Förbannad är den man som förtröstar på
människor och sätter kött sig till arm och med sitt hjärta viker
av ifrån HERREN. 6 Han skall bliva såsom en torr buske på
hedmarken och skall icke få se något gott komma, utan skall bo
på förbrända platser i öknen, i ett land med salthedar, där ingen
bor. 7 Men välsignad är den man som förtröstar på HERREN,
den som har HERREN till sin förtröstan. 8 Han är lik ett träd
som är planterat vid vatten, och som sträcker ut sina rötter till
bäcken; ty om än hetta kommer, så förskräckes det icke, utan
bevarar sina löv grönskande; och om ett torrt år kommer, så
sörjer det icke och upphör ej heller att bara frukt. 9 Ett illfundigt
och fördärvat ting är hjärtat framför allt annat; vem kan förstå
det? 10 Dock, Jag, HERREN, utrannsakar hjärtat och prövar
njurarna, och giver så åt var och en efter hans vägar, efter hans
gärningars frukt. 11 Lik en rapphöna som ruvar på ägg, vilka
hon ej själv har lagt, är den som samlar rikedom med orätt; i
sina halva dagar måste han lämna den och vid sitt slut skall
han stå såsom en dåre. 12 En härlighetens tron, en urgammal
höjd är vår helgedoms plats. 13 HERREN är Israels hopp;
alla som övergiva dig komma på skam. de som vika av ifrån
mig likna en skrift i sanden; ty de hava övergivit HERREN,
källan med det friska vattnet. 14 Hela du mig, HERRE, så
varde jag helad; fräls mig du, så varder jag frälst. Ty du är mitt
lov. 15 Se, dessa säga till mig: "Vad bliver av HERRENS ord?
Må det fullbordas!" 16 Det är ju så, att jag ej har undandragit
mig herdekallet i din efterföljd, och fördärvets dag har jag icke
åstundat; du vet det själv. Vad mina läppar hava uttalat, det har
talats inför ditt ansikte. 17 Så bliv då icke till skräck för mig; du
som är min tillflykt på olyckans dag. 18 Låt dem som förfölja mig
komma på skam, men låt icke mig komma på skam; låt dem
bliva förfärade, men låt ej mig bliva förfärad. Låt en olycksdag
komma över dem, och krossa dem i dubbelt mått. 19 Så sade
HERREN till mig: Gå åstad och ställ dig i Menighetsporten,
där Juda konungar gå in och gå ut, och sedan i Jerusalems
alla andra portar; 20 och säg till dem: Hören HERRENS ord, I
Juda konungar med hela Juda, och I alla Jerusalems invånare
som gån in genom dessa portar. 21 Så säger HERREN: Tagen
eder val till vara för att på sabbatsdagen bära någon börda
eller föra in någon sådan genom Jerusalems portar. 22 Och
fören icke på sabbatsdagen någon börda ut ur edra hus, och
gören ej heller något annat arbete, utan helgen sabbatsdagen,
såsom jag bjöd edra fäder, 23 fastän de icke ville höra eller
böja sitt öra därtill, utan voro hårdnackade, så att de icke hörde
eller togo emot tuktan. 24 Men om I viljen höra mig, säger
HERREN, så att I på sabbatsdagen icke fören någon börda in
genom denna stads portar, utan helgen sabbatsdagen, så att
I på den icke gören något arbete, 25 då skola konungar och
furstar som komma att sitta på Davids tron få draga in genom
denna stads portar, på vagnar och hästar, följda av sina furstar,
av Juda man och Jerusalems invånare; och denna stad skall
då förbliva bebodd evinnerligen. 26 Och från Juda städer, från
Jerusalems omnejd och från Benjamins land, från Låglandet,
Bergsbygden och Sydlandet skall man komma och frambära
brännoffer, slaktoffer, spisoffer och rökelse och frambära lovoffer
till HERRENS hus. 27 Men om I icke hören mitt bud att helga
sabbaten och att icke bära någon börda in genom Jerusalems
portar på sabbatsdagen, då skall jag tända eld på dess portar,
och elden skall förtära Jerusalems palatser och skall icke kunna
utsläckas.

18 Detta är det ord som kom till Jeremia från HERREN; han
sade 2 "Stå upp och gå ned till krukmakarens hus; där vill
jag låta dig höra mina ord." 3 Då gick jag ned till krukmakarens
hus och fann honom upptagen med arbete på krukmakarskivan.
4 Och när kärlet som krukmakare höll på att göra av leret
misslyckades i hans hand, begynte han omigen, och gjorde

därav ett annat kärl så, som han ville hava det gjort. 5 Och
HERRENS ord kom till mig han sade: 6 Skulle jag icke kunna
göra med eder, I är Israels hus, såsom denne krukmakare gör?
säger HERREN Jo, såsom leret är i krukmakarens hand, så
ären ock I i min hand, I av Israels hus. 7 Den ena gången
hotar jag ett folk och ett rike att jag vill upprycka, nedbryta och
förgöra det; 8 men om då det folket omvänder sig från det onda
väsende mot vilket jag vände mitt hot, så ångrar jag det onda
som jag hade tänkt att göra dem. 9 En annan gång lovar jag ett
folk och ett rike att jag vill uppbygga och plantera det; 10 men
om det då gör vad ont är i mina ögon och icke hör min röst, så
ångrar jag det goda som jag hade sagt att jag ville göra dem. 11
Så säg du nu till Juda man och Jerusalems invånare: Så säger
HERREN: Se, jag bereder åt eder en olycka, och jag har i sinnet
ett anslag mot eder. Vänden därför om, var och en från sin onda
väg, och bättren edert leverne och edert väsende. 12 Men de
skola svara: "Du mödar dig förgäves. Vi vilja följa vara egna
tankar och göra var och er efter sitt onda hjärtas hårdhet. 13
Därför säger HERREN så: Frågen efter bland hednafolken om
någon har hört något sådant. Alltför gruvliga ting har jungfrun
Israel bedrivit. 14 Övergiver då Libanons snö sin upphöjda
klippa, eller sina de friska vatten ut, som strömma ifrån fjärran,
15 eftersom mitt folk förgäter mig och tänder offereld åt avgudar?
Se, av dem skola de bringas på fall, när de gå sin gamla stråt
och vandra på villostigar, på obanade vägar. 16 Så göra de sitt
land till ett föremål för häpnad, för begabberi evinnerligen; alla
som gå där fram skola häpna och skaka huvudet. 17 Såsom en
östanvind skall jag förskingra dem, när fienden kommer; jag
skall visa dem ryggen och icke ansiktet, på deras ofärds dag. 18
Men de sade: "Kom, låt oss tänka ut något anslag mot Jeremia.
Ty prästerna skola icke komma till korta med undervisning, ej
heller de vise med råd, ej heller profeterna med förkunnelse. Ja,
kom, låt oss fälla honom med vara tungor, vi behöva alls icke
akta på vad han säger." 19 HERRE, akta du på mig, och hör rad
mina motståndare tala. 20 Skall man få vedergälla gott med ont,
eftersom dessa hava grävt en grop för mitt liv? Tänk på huru
jag har stått inför ditt ansikte för att mana gott för dem, till att
avvända från dem din vrede. 21 Därför må du överlämna deras
barn åt hungersnöden och giva dem själva till pris åt svärdet, så
att deras hustrur bliva barnlösa och änkor, deras män dräpta
av pesten, och deras ynglingar slagna med svärd striden. 22
Må klagorop höras från deras hus, i det att du plötsligt låter
rövarskaror komma över dem. Ty de hava grävt en grop för att
fånga mig, och snaror hava de lagt ut för mina fötter. 23 Men
du, HERRE, känner alla deras mordiska anslag mot mig; så må
du då icke förlåta dem deras missgärning eller utplåna deras
synd ur din åsyn. Må de bringas på fall inför dig; ja, utför ditt
verk mot dem på din vredes tid.

19 Så sade HERREN: Gå åstad och köp dig en lerkruka av
krukmakaren; och tag med dig några av de äldste i folket
och av de äldste bland prästerna, 2 och gå ut till Hinnoms
sons dal, som ligger framför Lerskärvsporten, och predika där
de ord som jag skall tala till dig. 3 Du skall säga: "Hören
HERRENS ord, I Juda konungar och I Jerusalems invånare:
Så säger HERREN Sebaot, Israels Gud: Se, jag skall låta en
sådan olycka komma över denna plats, att det skall genljuda i
öronen på var och en som får höra det. 4 Eftersom de hava
övergivit mig och icke aktat denna plats, utan där tänt offereld åt
andra gudar, som varken de själva eller deras fäder eller Juda
konungar hava känt, och eftersom de hava uppfyllt denna plats
med oskyldigas blod, 5 och byggt sina Baalshöjder, för att där
bränna upp sina barn i eld, till brännoffer åt Baal, fastän jag
aldrig har bjudit eller talat om eller ens tänkt mig något sådant,
6 se, därför skola dagar komma, säger HERREN, då man icke
mer skall kalla denna plats 'Tofet' eller 'Hinnoms sons dal', utan
'Dråpdalen'. 7 Och då skall jag på denna plats göra om intet
Judas och Jerusalems råd, och jag skall låta dem falla för deras
fienders svärd och för de mäns hand, som stå efter deras liv
och jag skall giva deras döda kroppar till mat åt himmelens
fåglar och markens djur. 8 Och jag skall göra denna stad till ett
föremål för häpnad och begabberi; alla som gå där från skola
häpna och vissla vid tanken på alla dess plågor. 9 Och jag
skall låta dem äta sina egna söners och döttrars kött, ja, den
ene skall nödgas äta den andres kött. I sådan nöd och sådant
trångmål skola de komma genom sina fiender och genom dem
som stå efter deras liv." 10 Och du skall slå sönder krukan inför
de mäns ögon, som hava gått med dig, 11 och du skall säga till
dem: "Så säger HERREN Sebaot: Jag skall sönderslå detta
folk och denna stad, på samma sätt som man slår sönder ett
krukmakarkärl, så att det icke kan bliva helt igen; och man skall
begrava i Tofet, därför att ingen annan plats finnes att begrava
på. 12 Så skall jag göra med denna plats, säger HERREN, och
med dess invånare; jag skall göra denna stad lik Tofet. 13 Och
husen i Jerusalem och Juda konungars hus, de orena, skola
bliva såsom Tofetplatsen, ja, alla de hus på vilkas tak man har
tänt offereld åt himmelens hela härskara och utgjutit drickoffer
åt andra gudar." 14 När sedan Jeremia kom igen från Tofet,
dit HERREN hade sänt honom för att profetera, ställde han
sig i förgården till HERRENS hus och sade till allt folket: 15
"Så säger HERREN Sebaot, Israels Gud: Se, över denna stad
med alla dess lydstäder skall jag låta all den olycka komma,
som jag har beslutit över den -- detta därför att de hava varit
hårdnackade och icke velat höra mina ord."

20 Då nu Pashur, Immers son, prästen, som var
överuppsyningsman i HERRENS hus, hörde Jeremia
profetera detta, 2 lät han hudflänga profeten Jeremia och satte
honom i stocken i Övre Benjaminsporten till HERRENS hus. 3
Men när Pashur dagen därefter släppte Jeremia lös ur stocken,
sade Jeremia till honom: "Pashur är icke det namn varmed
HERREN benämner dig, utan Magor-Missabib; 4 ty så säger
HERREN: Se, jag skall göra dig till skräck såväl för dig själv som
för alla dina vänner; och de skola falla för sina fienders svärd, i
din egen åsyn. Och hela Juda skall jag giva i den babyloniske
konungens hand, och han skall föra dem bort till Babel och
dräpa dem med svärd. 5 Och jag skall giva denna stads alla
rikedomar, allt dess gods och alla dyrbarheter däri, ja, Juda
konungars alla skatter skall jag giva i deras fienders hand; och
de skola göra det till sitt byte och taga det och föra det till Babel.

6 Och du själv, Pashur, skall gå i fångenskap, med alla som
bo i ditt hus. Du skall komma till Babel; där skall du dö, och
där skall du begravas, Sjungen till HERRENS ära, jämte alla
dina vänner, för vilka du har profeterat lögn." 7 Du, HERRE,
övertalade mig, och jag lät mig övertalas; du grep mig och blev
mig övermäktig. Så har jag blivit ett ständigt åtlöje; var man
bespottar mig. 8 Ty' så ofta jag talar, måste jag klaga; jag måste
ropa över våld och förtryck, ty HERRENS ord har blivit mig till
smälek och hån beständigt. 9 Men när jag sade: "Jag vill icke
tänka på honom eller vidare tala i hans namn", då blev det i
mitt hjärta såsom brunne där en eld, instängd i mitt innersta;
jag mödade mig med att uthärda den, men jag kunde det icke.
10 Ty jag hör mig förtalas av många; skräck från alla sidor!
"Anklagen honom!" "Ja, vi vilja anklaga honom!" Alla som hava
varit mina vänner vakta på att jag skall falla: "Kanhända skall
han låta locka sig, så att vi bliva honom övermäktiga och få taga
hämnd på honom." 11 Men HERREN är med mig såsom en
väldig hjälte; därför skola mina förföljare komma på fall och
intet förmå. Ja, de skola storligen komma på skam, därför att
de ej hade förstånd; de skola drabbas av en evig blygd, som
icke skall varda förgäten 12 Ty HERREN Sebaot prövar med
rättfärdighet, han ser njurar och hjärta. Så skall jag då få se
din hämnd på dem, ty för dig har jag lagt fram min sak. 13
Sjungen till HERRENS ära, loven HERREN; ty han räddar den
fattiges själv ur de ondas hand. 14 Förbannad vare den dag på
vilken jag föddes; utan välsignelse blive den dag då min moder
födde mig. 15 Förbannad vare den man som förkunnade för min
fader: "Ett gossebarn är dig fött", och så gjorde honom stor
glädje. 16 Gånge det den mannen såsom det gick de städer
som HERREN omstörtade utan förbarmande. Må han få höra
klagorop om morgonen och härskri om middagen. 17 därför att
han icke dräpte mig strax i moderlivet, så att min moder fick
bliva min grav och hennes liv vara havande för evigt. 18 Varför
kom jag ut ur moderlivet och fick se olycka och bedrövelse, så
att mina dagar måste försvinna i skam?

21 Detta är det ord som kom till Jeremia från HERREN, när
konung Sidkia sände till honom Pashur, Malkias son, och
prästen Sefanja, Maasejas son, och lät säga: 2 "Fråga HERREN
för oss, då nu Nebukadressar, konungen i Babel, har angripit
oss; kanhända vill HERREN handla med oss i enlighet med
alla sina förra under, så att denne lämnar oss i fred. 3 Jeremia
svarade dem: Så skolen I säga till Sidkia: 4 Så säger HERREN,
Israels Gud Se, de vapen i eder hand, med vilka I utanför muren
striden mot konungen i Babel och kaldéerna, som belägra eder,
dem skall jag vända om och skall famla dem inne i denna stad.
5 Och jag skall själv strida mot eder med uträckt hand och stark
arm, vrede och harm och stor förtörnelse. 6 Och jag skall slå
dem som bo i denna stad, både människor och djur; i svår pest
skola de dö. 7 Och därefter, säger HERREN, skall jag låta
Sidkia, Juda konung, och hans tjänare och folket, dem som i
denna stad äro kvar efter pesten svärdet och hungersnöden,
falla i Nebukadressars, den babyloniske konungens, hand och i
deras fienders hand, i de mäns hand, som stå efter deras liv.
Och han skall slå dem med svärdsegg; han skall icke skona
dem och icke hava någon misskund eller något förbarmande. 8
Och till detta folk skall du säga Så säger HERREN: Se, jag
förelägger eder vägen till livet och vägen till döden. 9 Den som
stannar kvar i denna stad, han skall dö genom svärd eller hunger
eller pest, men den som går ut och giver sig åt kaldéerna, som
belägra eder, han skall få leva och vinna sitt liv såsom ett byte.
10 Ty jag har vänt mitt ansikte mot denna stad, till dess olycka
och icke till dess lycka, säger HERREN. Den skall bliva given i
den babyloniske konungens hand, och han skall bränna upp
den i eld. 11 Och till Juda konungs hus skall du säga: Hören
HERRENS ord: 12 I av Davids hus, så säger HERREN: "Fällen
var morgon rätt dom, och rädden den plundrade ur förtryckarens
hand, för att icke min vrede må bryta fram såsom en eld och
brinna så, att ingen kan utsläcka den" -- detta för deras onda
väsendes skull. 13 Se, jag skall vända mig mot dig, du som
bor i dalen, du bergfäste på slätten, säger HERREN, ja, mot
eder som sägen: "Vem kan falla över oss, och vem kan tränga
in i våra boningar?" 14 Jag skall hemsöka eder efter edra
gärningars frukt, säger HERREN. Ja, jag skall tända upp en eld
i deras skog, och den skall förtära allt där runt omkring.

22 Så sade HERREN: Gå ned till Juda konungs hus och
tala där följande ord; 2 säg: Hör HERRENS ord, du Juda
konung, som sitter på Davids tron, hör det du med dina tjänare
och ditt folk, I som gån in genom dessa portar. 3 Så säger
HERREN: Öven rätt och rättfärdighet, och rädden den plundrade
ur förtryckarens hand; förorätten icke främlingen, den faderlöse
och änkan, gören icke övervåld mot dem, och utgjuten icke
oskyldigt blod på denna plats. 4 Ty om I gören efter detta ord,
så skola konungar som komma att sitta på Davids tron få draga
in genom portarna till detta hus, på vagnar och hästar, följda av
sina tjänare och sitt folk. 5 Men om I icke hören dessa ord,
då har jag svurit vid mig själv, säger HERREN, att detta hus
skall bliva ödelagt. 6 Ty så säger HERREN om Juda konungs
hus: Väl är du för mig såsom ett Gilead, såsom Libanons topp;
men jag skall sannerligen göra dig till en öken, till obebodda
städer. 7 Och jag skall inviga fördärvare till att komma över
dig, var och en med sina vapen, och de skola hugga ned dina
väldiga cedrar och kasta dem i elden 8 Och många folk skola gå
fram vid denna stad, och man skall fråga varandra: "Varför har
HERREN gjort så mot denna stora stad?" 9 Och man skall då
svara Därför att de övergåvo HERREN sin Guds, förbund och
tillbådo andra gudar och tjänade dem." 10 Gråten icke över en
död man, och ömken honom icke; men gråten bitterligen över
honom som har måst vandra bort, ty han skall icke mer komma
tillbaka och återse sitt fädernesland. 11 Ty så säger HERREN
om Sallum, Josias son, Juda konung, som blev konung efter
sin fader Josia, och som har dragit bort ifrån denna plats: Han
skall icke mer komma hit tillbaka, 12 utan på den ort dit han har
blivit bortförd i fångenskap, där skall han dö; detta land skall
han icke mer få återse. 13 Ve dig, du som bygger ditt hus med
orättfärdighet och dina salar med orätt, du som låter din nästa
arbeta för intet och icke giver honom hans lön, 14 du som säger:
"Jag vill bygga mig ett stort hus med rymliga salar", och så gör
åt dig vida fönster och belägger huset med cederträ och målar

det rött med dyrbar färg! 15 Kallar du det att vara konung, att du
ävlas med att bygga cederhus? Din fader åt ju och drack, dock
övade han rätt och rättfärdighet; och då gick det honom väl. 16
Han skaffade den betryckte och fattige rätt; och då gick det väl.
Är icke detta att känna mig? säger HERREN. 17 Men dina ögon
och ditt hjärta stå allenast efter vinning och efter att utgjuta den
oskyldiges blod och att öva förtryck och våld. 18 Därför säger
HERREN så om Jojakim, Josias son, Juda konung: Man skall ej
hålla dödsklagan efter honom och ropa: "Ack ve, min broder!
Ack ve, syster!" Man skall ej hålla dödsklagan efter honom och
ropa: "Ack ve, herre! Ack ve, huru härlig han var!" 19 Såsom
man begraver en åsna, så skall han begravas; han skall släpas
ut och kastas bort, långt utanför Jerusalems portar. 20 Stig upp
på Libanon och ropa, häv upp din röst i Basan, och ropa från
Abarim, ty alla dina älskare äro krossade. 21 Jag talade till dig,
när det gick dig väl, men du sade: "Jag vill icke höra." Sådan
har din väg varit allt ifrån din ungdom, att du icke har velat höra
min röst. 22 Alla dina herdar skola nu få en stormvind till sin
herde, och dina älskare måste gå i fångenskap. Ja, då skall du
komma på skam och få blygas för all din ondskas skull. 23 Du
som bor på Libanon, du som har ditt näste i cedrarna, huru skall
du icke jämra dig, när vånda kommer över dig, ångest lik en
barnaföderskas! 24 Så sant jag lever, säger HERREN, om du,
Konja, Jojakims son, Juda konung, än vore en signetring på min
högra hand, så skulle jag dock rycka dig därifrån. 25 Och jag
skall giva dig i de mäns hand, som stå efter ditt liv, och i de
mäns hans som du fruktar för, nämligen i Nebukadressars, den
babyloniske konungens, hand och i kaldéernas hand. 26 Och
dig och din moder, den som har fött dig, skall jag slunga bort till
ett annat land, där I ickeären födda; och där skolen I dö. 27
Till det land dit deras själ längtar att återvända, dit skola de
icke få vända åter. 28 Är då han, denne Konja, ett föraktligt,
krossat beläte eller ett värdelöst kärl? Eller varför hava de blivit
bortslungade, han och hans avkomlingar, och kastade bort till
ett land som de icke hava känt? 29 O land, land, land, hör
HERRENS ord! 30 Så säger HEREN: Tecknen upp denne man
såsom barnlös, såsom en man som ingen lycka har haft i sina
livsdagar. Ty ingen av hans avkomlingar skall vara så lyckosam
att han får sitta på Davids tron och i framtiden råda över Juda.

23 Ve över de herdar som fördärva och förskingra fåren i min
hjord! säger HEREN. 2 Därför säger HEREN, Israels
Gud, så om de herdar som föra mitt folk i bet: Det är I som
haven förskingrat mina får och drivit bort dem och underlåtit
att söka deras bästa. Men se, nu skall jag hemsöka eder för
edert onda väsendes skull, säger HEREN. 3 Och jag skall
själv församla kvarlevan av mina får ur alla de länder till vilka
jag har drivit dem bort, och skall föra dem tillbaka till deras
betesmarker, och de skola bliva fruktsamma och föröka sig. 4
Och jag skall låta herdar uppstå åt dem, vilka skola föra dem
i bet; och de skola icke mer behöva frukta eller förskräckas
och skola icke mer drabbas av hemsökelse, säger HEREN.
5 Se, dagar skola komma, säger HEREN, då jag skall låta
en rättfärdig telning uppstå åt David. Han skall regera såsom
konung och hava framgång, och han skall skaffa rätt och
rättfärdighet på jorden. 6 I hans dagar skall Juda varda frälst
och Israel bo i trygghet; och detta skall vara det namn han skall
få: HEREN vår rättfärdighet. 7 Se, därför skola dagar komma,
säger HEREN, då man icke mer skall säga: "Så sant HEREN
lever, han som har fört Israels barn upp ur Egyptens land", 8
utan: "Så sant HEREN lever, han som har fört upp Israels
hus släkt och hämtat dem ut ur nordlandet och ur alla andra
länder till vilka jag hade drivit dem bort." Och så skola de få bo
i sitt land. 9 Om profeterna. Mitt hjärta vill brista i mitt bröst,
alla ben i min kropp äro vanmäktiga. Jag är såsom en drucken
man, en man överväldigad av vin, inför HEREN och inför hans
heliga ord. 10 Ty landet är fullt av äktenskapsbrytare, under
förbannelse ligger landet sörjande, och betesmarkerna i öknen
äro förtorkade; man hastar till vad ont är och har sin styrka i
orättrådighet. 11 Ty både profeter och präster äro gudlösa; ända
inne i mitt hus har jag mött deras ondska, säger HEREN. 12
Därför skall deras väg bliva för dem såsom en slipprig stig i
mörkret, de skola på den stöta emot och falla. Ty jag vill låta
olycka drabba dem, när deras hemsökelses är kommer, säger
HEREN. 13 Väl såg jag ock hos Samarias profeter vad förvänt
var; de profeterade i Baals namn och förde mitt folk Israel vilse.
14 Men hos Jerusalems profeter har jag sett de gruvligaste
ting: de leva i äktenskapsbrott och fara med lögn; de styrka
modet hos dem som göra ont, så att ingen vill omvända sig från
sin ondska. De äro alla för mig såsom Sodom, och stadens
invånare såsom Gomorras. 15 Därför säger HEREN Sebaot
så om profeterna: Se, jag skall giva dem malört att äta och gift
att dricka, ty från profeterna i Jerusalem har gudlöshet gått ut
över hela landet. 16 Så säger HEREN Sebaot: Hören icke på
de profeters ord, som profetera för eder, ty de bedraga eder;
sina egna hjärtans syner tala de, icke vad som kommer från
HERRENS mun. 17 De säga alltjämt till dem som förakta mig:
"HEREN har så talat: Det skall gå eder väl." Och till var och
en som vandrar i sitt hjärtas hårdhet säga de: "Ingen olycka
skall komna över eder." 18 Vilken av dem har då fått tillträde till
HERRENS råd, så att han kan förnimma och höra hans ord?
Och vilken har aktat på hans ord och lyssnat därtill? 19 Se, en
stormvind från HEREN är här, hans förtörnelse bryter fram, en
virvlande storm! Över de ogudaktigas huvuden virvlar den ned.
20 Och HERRENS vrede skall icke upphöra, förrän han har
utfört och fullbordat sitt hjärtas tankar; i kommande dagar skolen
I förvisso förnimma det. 21 Jag sände icke dessa profeter,
utan själva lupo de åstad; jag talade icke till dem, utan själva
profeterade de. 22 Om de verkligen hade tillträde till mitt råd,
så borde de förkunna mina ord för mitt folk och förmå dem att
vända om från sin onda väg och sitt onda väsende. 23 Ar jag väl
en Gud allenast på nära håll, säger HEREN, och icke en Gud
också i fjärran? 24 Eller skulle någon kunna gömma sig på ett
så lönnligt ställe att jag icke skulle se honom? säger HEREN.
Är jag icke den som uppfyller himmel och jord? säger HEREN.
25 Jag har hört vad profeterna säga, de som profetera lögn i mitt
namn; de säga: "Jag har haft en dröm, jag har haft en dröm."
26 Huru länge skall detta vara? Hava de något i sinnet, dessa
profeter som profetera lögn, och som äro profeter genom sina
egna hjärtans svek, 27 dessa som tänka att de genom sina

drömmar; dem som de förtälja för varandra, skola komma mitt
folk att förgäta mitt namn, likasom deras fäder glömde mitt namn
för Baal? 28 Den profet som har haft en dröm, han må förtälja
sin dröm; men den som bar undfått mitt ord, han må tala mitt
ord i sanning. Vad har halmen att skaffa med säden? säger
HERREN. 29 Är icke mitt ord såsom en eld, säger HERREN,
och likt en hammare som krossar sönder klippor? 30 Se, därför
skall jag komma över profeterna, säger HERREN, dessa som
stjäla mina ord, den ene från den andre; 31 ja, jag skall komma
över profeterna, säger HERREN, dessa som frambära sin egen
tungas ord, men säga: "Så säger HERREN." 32 Ja, jag skall
komma över dem som profetera lögndrömmar, säger HERREN,
och som, när de förtälja dem, föra mitt folk vilse med sina lögner
och sin stortalighet, fastän jag icke har sänt dem eller givit dem
något uppdrag, och fastän de alls icke kunna hjälpa detta folk,
säger HERREN. 33 Om nu detta folk eller en profet eller en
präst gör dig denna fråga: "Vad förkunnar HERRENS tunga?",
så skall du säga till dem vad som är den verkliga "tungan", och
att jag därför skall kasta eder bort, säger HERREN. 34 Och den
profet eller den präst eller den av folket, som säger "HERRENS
tunga", den mannen och hans hus skall jag hemsöka. 35 Nej,
så skolen I fråga varandra och säga eder emellan: "Vad har
HERREN svarat?", eller: "Vad har HERREN talat?" 36 Men Om
HERRENS "tunga" mån I icke mer orda; ty en tunga skall då
vars och ens eget ord bliva för honom, eftersom I förvänden
den levande Gudens, HERRENS Sebaots, vår Guds, ord. 37
Så skall du säga till profeten: "Vad har HERREN svarat dig?",
eller: vad har HERREN talat?" 38 Men om I sägen "HERRENS
tunga", då säger HERREN så: "Eftersom I sägen detta ord
'HERRENS tunga', fastän jag har sänt bud till eder och låtit
säga: I skolen icke säga 'HERRENS tunga', 39 därför skall jag
nu alldeles förgäta eder och kasta eder bort ifrån mitt ansikte,
med den stad som jag har givit åt eder och edra fäder. 40 Och
jag skall låta en evig smälek komma över eder, och en evig
blygd, som icke skall varda förgäten."

24 HERREN lät mig se följande syn: Jag fick se två korgar
med fikon uppställda framför HERRENS tempel; och det
var efter det att Nebukadressar, konungen i Babel, hade fört
bort ifrån Jerusalem Jekonja, Jojakims son, konungen i Juda,
så ock Juda furstar, jämt timmermännen och smederna, och
låtit dem komma till Babel. 2 I den ena korgen funnos mycket
goda fikon, sådana som fikon ifrån förstlingsskörden äro; och
i de andra korgen funnos mycket usla fikon, så usla att de
icke kunde ätas. 3 Och HERREN sade till mig: "Vad ser du,
Jeremia?" Jag svarade "Fikon; och de goda fikonen är mycket
goda, men de usla fikonen äro mycket usla, så usla att de icke
kunna ätas." 4 Och HERRENS ord kom till mig han sade: 5 Så
säger HERREN, Israels Gud: Såsom man med välbehag ser på
de goda fikonen, så vill jag med välbehag se till de bortförda av
Juda, dem som jag från denna plats har sänt bort till kaldéernas
land. 6 Jag skall med välbehag vända mitt öga till dem och låta
dem komma tillbaka till detta land. Jag skall uppbygga dem och
icke slå ned dem; jag skall plantera dem och icke upprycka
dem. 7 Och jag skall giva dem hjärtan till att känna att jag
är HERREN; och de skola vara mitt folk, och jag skall vara
deras Gud. Ty de skola omvända sig till mig av allt sitt hjärta. 8
Men såsom man gör med usla fikon, som äro så usla att de
icke kunna ätas, likaså, säger HERREN, skall jag göra med
Sidkia, Juda konung, och med hans furstar och med kvarlevan i
Jerusalem, ja, både med dem som hava blivit kvar här i landet
och med dem som hava bosatt sig i Egyptens land. 9 På alla
orter dit jag fördriver dem skall jag göra dem till en varnagel och
en skräckbild för alla riken jorden, till en smälek, till ett ordspråk
och en visa, och till ett exempel som man nämner, när man
förbannar. 10 Och jag skall sända bland dem svärd, hungersnöd
och pest, till dess att de bliva utrotade ur det land som jag har
givit åt dem och deras fäder.

25 Detta är det ord som kom till Jeremia angående hela
Juda folk, i Jojakims, Josias sons, Juda konungs,
fjärde regeringsår, vilket var Nebukadressars, den babyloniske
konungens, första regeringsår. 2 Och detta ord talade profeten
Jeremia till hela Juda folk och till alla Jerusalems invånare; han
sade: 3 Allt ifrån Josias, Amons sons, Juda konungs, trettonde
regeringsår ända till denna dag, eller nu under tjugutre år, har
HERRENS ord kommit till mig; men fastän jag titt och ofta har
talat till eder, haven I icke velat höra. 4 Och fastän HERREN titt
och ofta har sänt till eder alla sina tjänare profeterna, haven I
icke velat höra. I böjden icke edra öron till att höra, 5 när de
sade: "Vänden om, var och en från sin onda väg och sitt onda
väsende, så skolen I för evärdliga tider få bo kvar i det land
som HERREN har givit åt eder och edra fäder. 6 Och följen
icke efter andra gudar, så att I tjänen och tillbedjen dem; och
förtörnen mig icke genom edra händers verk, på det att jag icke
må låta olycka komma över eder. 7 I villen icke höra på mig,
säger HERREN, och så förtörnaden I mig genom edra händers
verk, eder själva till olycka. 8 Därför säger HERREN Sebaot så:
Eftersom I icke villen höra mina ord, 9 därför skall jag sända
åstad och hämta alla nordens folkstammar, säger HERREN,
och skall sända bud till min tjänare Nebukadressar, konungen i
Babel; och jag skall låta dem komma över detta land och dess
inbyggare, så ock över alla folken här runt omkring. Och dem
skall jag giva till spillo, och skall göra dem till ett föremål för
häpnad och begabberi, och låta deras land bliva ödemarker
för evärdlig tid. 10 Och jag skall i dem göra slut på fröjderop
och glädjerop, på rop för brudgum och rop för brud, på buller
av kvarn och ljus från lampa. 11 Ja, hela detta land skall bliva
ödelagt och förött, och dessa folk skola vara Babels konung
underdåniga i sjuttio år. 12 Men när sjuttio år äro till ända
skall jag hemsöka konungen i Babel och folket där för deras
missgärning, säger HERREN, och hemsöka kaldéernas land
och göra det till en ödemark för evärdlig tid. 13 Och jag skall
på det landet låta alla de ord fullbordas, som jag har talat mot
det, allt vad som är skrivet i denna bok, och vad Jeremia har
profeterat mot alla dessa folk. 14 Ty också dem skola mäktiga
folk och stora konungar göra sig underdåniga, och jag skall
vedergälla dem efter deras gärningar och deras händers verk.
15 Ty så sade HERREN, Israels Gud, till mig: "Tag denna kalk
med vredesvin ur min hand, och giv alla de folk till vilka jag
sänder dig att dricka därur. 16 Må de dricka, så att de ragla och

mista sansen, när det svärd kommer, som jag skall sända ibland
dem." 17 Och jag tog kalken ur HERRENS hand och gav alla
de folk att dricka, till vilka HERREN sände mig, 18 nämligen
Jerusalem med Juda städer och med dess konungar och furstar,
för att så göra dem till en ödemark, och till ett föremål för
häpnad och begabberi, och till ett exempel som man nämner,
när man förbannar, såsom ock nu har skett; 19 vidare Farao,
konungen i Egypten, med hans tjänare, hans furstar och allt
hans folk, 20 så ock allt Erebs folk med alla konungar i Us' land
och alla konungar i filistéernas land, både Askelon och Gasa
och Ekron och kvarlevan i Asdod; 21 vidare Edom, Moab och
Ammons barn; 22 vidare alla konungar i Tyrus, alla konungar i
Sidon och konungarna i kustländerna på andra sidan havet; 23
vidare Dedan, Tema, Bus och alla dem som hava kantklippt
hår; 24 vidare alla konungar i Arabien och alla konungar över
Erebs folk, som bo i öknen, 25 så ock alla konungar i Simri, alla
konungar i Elam och alla konungar i Medien, 26 slutligen alla
konungar i nordlandet -- både dem som bo nära och dem som
bo fjärran, den ene såväl som den andre -- och alla övriga riken
i världen, utöver jordens yta. Och Sesaks konung skall dricka
efter dem. 27 Och du skall säga till dem: Så säger HERREN
Sebaot, Israels Gud: Dricken, så att I bliven druckna, och spyn,
och fallen omkull utan att kunna stå upp; ja, fallen, när det
svärd kommer, som jag skall sända bland eder. -- 28 Men om
de icke vilja taga emot kalken ur din hand och dricka, så säg
till dem: Så säger HERREN Sebaot: I måsten dricka. 29 Ty
se, med den stad som är uppkallad efter mitt namn skall jag
begynna hemsökelsen. Skullen då I bliva ostraffade? Nej, I
skolen icke bliva ostraffade, utan jag skall båda upp ett svärd
mot jordens alla inbyggare, säger HERREN Sebaot. 30 Och du
skall profetera för dem allt detta och säga till dem: HERREN
upphäver ett rytande från höjden och från sin heliga boning
låter han höra sin röst; ja, han upphäver ett högt rytande över
sin ängd och höjer skördeskri, såsom en vintrampare, över
alla jordens inbyggare. 31 Dånet höres intill jordens ända, ty
HERREN har sak med folken, han går till rätta med allt kött; de
ogudaktiga giver han till pris åt svärdet, säger HERREN. 32
Så säger HERREN Sebaot: Se, en olycka går fram ifrån det
ena folket till det andra, och ett stort oväder stiger upp från
jordens yttersta ända. 33 Och de som bliva slagna av HERREN
på den tiden skola ligga strödda från jordens ena ända till den
andra; man skall icke hålla dödsklagan efter dem eller samla
dem tillhopa och begrava dem, utan de skola bliva gödsel på
marken. 34 Jämren eder, I herdar, och klagen; vältren eder på
marken, I väldige i hjorden; ty tiden är inne, att I skolen slaktas.
I skolen bliva förskingrade, I skolen komma på fall, såsom det
händer jämväl ett dyrbart kärl. 35 Då finnes icke mer någon
undflykt för herdarna, icke mer någon räddning för de väldige i
hjorden. 36 Hör huru herdarna ropa, huru de väldige i hjorden
jämra sig! Ty HERREN ödelägger deras betesmark, 37 och de
fredliga ängderna förgöras genom HERRENS vredes glöd. 38
Han drager ut såsom ett lejon ur sitt snår. Ja, deras land bliver
en ödemark under förhärjelsens glöd, under hans vredes glöd.

26 I begynnelsen av Jojakims, Josias sons, Juda konungs,
regering kom detta ord från HERREN; han sade: 2 Så
säger HERREN: Ställ dig i förgården till HERRENS hus och tala
mot alla Juda städer, från vilka man kommer för att tillbedja
i HERRENS hus, tala alla de ord som jag har bjudit dig tala
till dem; tag intet därifrån. 3 Kanhända skola de då höra och
vända om, var och en från sin onda väg; då vill jag ångra det
onda som jag har i sinnet att göra med dem för deras onda
väsendes skull. 4 Du skall säga till dem: Så säger HERREN:
Om I icke viljen höra mig och vandra efter den lag som jag har
förelagt eder, 5 och höra vad mina tjänare profeterna tala -
- de som jag titt och ofta sänder till eder, fastän I icke viljen
höra -- 6 då skall jag göra med detta hus såsom jag gjorde
med Silo, och skall låta denna stad för alla jordens folk bliva ett
exempel som man nämner, när man förbannar. 7 Och prästerna
och profeterna och allt folket hörde Jeremia tala dessa ord i
HERRENS hus. 8 Och när Jeremia hade slutat att tala allt vad
HERREN hade bjudit honom tala till allt folket, grepo honom
prästerna och profeterna och allt folket och sade: "Du måste
döden dö. 9 Huru djärves du profetera i HERRENS namn
och säga: 'Det skall gå detta hus likasom det gick Silo, och
denna stad skall ödeläggas, så att ingen mer bor däri'?" Och
allt folket församlade sig mot Jeremia i HERRENS hus. 10 Då
nu Juda furstar hörde detta, gingo de från konungshuset upp
till HERRENS hus och satte sig vid ingången till HERRENS
nya port. 11 Då sade prästerna och profeterna till furstarna och
till allt folket sålunda: "Denne man förtjänar döden, ty han har
profeterat mot denna stad, såsom I haven hört med egna öron."
12 Men Jeremia svarade alla furstarna och allt folket och sade:
"Det är HERREN som har sänt mig att profetera mot detta hus
och denna stad allt det som I haven hört. 13 Så bättren nu edert
leverne och edert väsende, och hören HERRENS, eder Guds,
röst; då vill HERREN ångra det onda som han har talat mot
eder. 14 Och vad mig angår, så är jag i eder hand; gören med
mig vad eder gott och rätt synes. 15 Men det skolen I veta, att
om I döden mig, så dragen I oskyldigt blod över eder och över
denna stad och dess invånare; ty det är i sanning HERREN som
har sänt mig till eder att tala allt detta inför eder." 16 Då sade
furstarna och allt folket till prästerna och profeterna: "Denne man
förtjänar icke döden, ty i HERRENS, vår Guds, namn har han
talat till oss. 17 Och några av de äldste i landet stodo upp och
sade till folkets hela församling sålunda: 18 "Morastiten Mika
profeterade i Hiskias, Juda konungs, tid och sade till hela Juda
folk: 'Så säger HERREN Sebaot: Sion skall varda upplöjt till en
åker, och Jerusalem skall bliva en stenhop och tempelberget en
skogbevuxen höjd.' 19 Men lät väl Hiskia, Juda konung, med
hela Juda, döda honom? Fruktade han icke i stället HERREN
och bönföll inför honom, så att HERREN ångrade det onda
som han hade beslutit över dem, medan tvärtom vi nu stå
färdiga att draga över oss själva så mycket ont?" 20 Där var ock
en annan man, Uria, Semajas son, från Kirjat-Hajearim, som
profeterade i HERRENS namn; och han profeterade mot denna
stad och detta land alldeles såsom Jeremia hade gjort. 21 När
då konung Jojakim med alla sina hjältar och alla furstar hörde
vad han sade, ville han döda honom. Men när Uria fick höra
härom, blev han förskräckt och flydde och kom till Egypten. 22
Då sände konung Jojakim några män till Egypten, nämligen

Elnatan, Akbors son, och några andra med honom, in i Egypten.
23 Och dessa hämtade Uria ut ur Egypten och förde honom till
konung Jojakim; och denne lät dräpa honom med svärd, och lät
så kasta hans döda kropp på den allmänna begravningsplatsen.
24 Men Ahikam, Safans son, höll sin hand över Jeremia, så att
man icke lämnade honom i folkets hand till att dödas.

27 I begynnelsen av Jojakims, Josias sons, Juda konungs,
regering kom detta ord till Jeremia från HERREN; 2 han
sade: Så har HERREN sagt till mig: Gör dig band och ok och
sätt detta på din hals. 3 Sänd det sedan till konungen i Edom,
konungen i Moab, konungen över Ammons barn, konungen i
Tyrus och konungen i Sidon, genom de sändebud som hava
kommit till Sidkia, Juda konung, i Jerusalem. 4 Och bjud dem
med dessa ord framföra sitt budskap till sina herrar: Så säger
HERREN Sebaot, Israels Gud: Så skolen I säga till edra herrar:
5 Jag är den som genom min stora kraft och min uträckta arm har
gjort jorden, med de människor och djur som äro på jorden; och
jag giver den åt vem jag vill. 6 Så giver jag nu alla dessa länder
i min tjänare Nebukadnessars, den babyloniske konungens,
hand; ja ock markens djur giver jag honom, för att de må tjäna
honom. 7 Och alla folk skola vara honom och hans son och
hans sonson underdåniga, till dess att också för hans land tiden
är inne, att mäktiga folk och stora konungar skola göra honom
sig underdånig. 8 Och det folk och det rike som icke vill vara
honom, Nebukadnessar, konungen i Babel, underdånigt, och
som icke vill giva sin hals under den babyloniske konungens ok,
det folket skall jag hemsöka med svärd, hungersnöd och pest,
säger HERREN, till dess att jag har förgjort dem genom hans
hand. 9 Därför mån I icke höra på edra profeter och spåman, på
edra drömmar, på edra teckentydare och trollkarlar, när dessa
säga till eder: "I skolen icke komma att tjäna konungen i Babel";
10 ty de profetera lögn för eder, och komma så åstad att I bliven
förda långt undan från edert land, i det jag måste driva eder
bort, så att I förgåns. 11 Men det folk som böjer sin hals under
den babyloniske konungens ok och tjänar honom, det skall jag
låta få ro i sitt land, säger HERREN, så att de kunna bruka det
och bo däri. 12 Till Sidkia, Juda konung, talade jag på alldeles
samma sätt; jag sade: Böjen eder hals under den babyloniske
konungens ok, och tjänen honom och hans folk, så skolen I få
leva. 13 Icke viljen I dö, du och ditt folk, genom svärd, hunger
och pest, såsom HERREN har sagt att det skall ske med det
folk som icke vill tjäna konungen i Babel? 14 Hören alltså icke
på de profeters ord, som säga till eder "I skolen icke komma
att tjäna konungen i Babel"; ty de profetera lögn för eder. 15
Jag har icke sänt dem, säger HERREN; det är de själva som
profetera lögn i mitt namn, och de komma så åstad att jag måste
driva eder bort, så att I förgåns, jämte de profeter som profetera
för eder. 16 Och till prästerna och till hela detta folk talade jag
och sade: Så säger HERREN: Hören icke på edra profeters
ord, när de profetera för eder och säga: "Se, de kärl som höra
till HERRENS hus skola nu snart föras tillbaka från Babel"; ty
de profetera lögn för eder. 17 Hören icke på dem, utan tjänen
konungen i Babel, så skolen I få leva. Icke viljen I att denna stad
skall bliva ödelagd? 18 Om de verkligen äro profeter och hava
HERRENS ord, så må de lägga sig ut hos HERREN Sebaot,
för att de kärl som ännu äro kvar i HERRENS hus och i Juda
konungs hus och i Jerusalem icke också må föras bort till Babel
19 Ty så säger HERREN Sebaot om pelarna och havet och
bäckenställen och det övriga som ännu är kvar här i staden, 20
därför att Nebukadnessar, konungen i Babel, icke tog det med
sig, när han förde bort Jekonja, Jojakims son, Juda konung, från
Jerusalem till Babel, jämte alla ädlingar i Juda och Jerusalem -
- 21 ja, så säger HERREN Sebaot, Israels Gud, om det som
ännu är kvar här i HERRENS hus och i Juda konungs hus och i
Jerusalem: 22 Till Babel skall det föras, och där skall det förbliva
ända till den dag då jag ser därtill, säger HERREN, och för det
upp till denna plats igen.

28 Men samma år, i begynnelsen av Sidkias, Juda konungs,
regering, i femte månaden av hans fjärde regeringsår,
talade profeten Hananja, Assurs son, från Gibeon, så till mig i
HERRENS hus, i prästernas och allt folkets närvaro; han sade:
2 "Så säger HERREN Sebaot, Israels Gud: Jag skall sönderbryta
den babyloniske konungens ok. 3 Inom två års tid skall jag
föra tillbaka till denna plats alla de kärl i HERRENS hus, som
Nebukadnessar, konungen i Babel, har tagit bort ifrån denna
plats och fört till Babel. 4 Och Jekonja, Jojakims son, Juda
konung, och alla fångar ifrån Juda, som hava kommit till Babel,
skall jag föra tillbaka till denna plats, säger HERREN; ty jag skall
sönderbryta den babyloniske konungens ok." 5 Men profeten
Jeremia svarade profeten Hananja, i närvaro av prästerna och
allt det folk som stod i HERRENS hus; 6 profeten Jeremia
sade: "Amen. Så göre HERREN. Det som du har profeterat må
HERREN uppfylla, i det att han för tillbaka från Babel till denna
plats de kärl som funnos i HERRENS hus, så ock alla fångarna.
7 Men hör dock detta ord som jag vill tala inför dig och allt folket.
8 Forna tiders profeter, de som hava varit före mig och dig, hava
mot mäktiga länder och stora riken profeterat om krig, olycka
och pest. 9 Därför, om nu en profet profeterar om lycka, så
kan man först då när den profetens ord går i fullbordan veta att
han är en profet som HERREN i sanning har sänt." 10 Då tog
profeten Hananja oket från profeten Jeremias hals och bröt
sönder det. 11 Och Hananja sade i allt folkets närvaro: "Så
säger HERREN: Just så skall jag inom två års tid bryta sönder
den babyloniske konungen Nebukadnessars ok och taga det
från alla folkens hals." Men profeten Jeremia gick sin väg. 12
Sedan, efter det att profeten Hananja hade brutit sönder oket
och tagit det från profeten Jeremias hals, kom HERRENS ord till
Jeremia; han sade: 13 "Gå åstad och säg till Hananja: Så säger
HERREN: Ett ok av trä har du brutit sönder, men i dess ställe
har du skaffat ett ok av järn. 14 Ty så säger HERREN Sebaot,
Israels Gud: Ett ok av järn skall jag sätta på alla dessa folks
hals, för att de må tjäna Nebukadnessar, konungen i Babel; ty
honom skola de tjäna. Ja ock markens djur har jag givit honom."
15 Och profeten Jeremia sade ytterligare till profeten Hananja:
"Hör, du Hananja: HERREN har icke sänt dig; du har förlett
detta folk att sätta sin lit till lögn. 16 Därför säger HERREN så:
Se, jag skall taga dig bort ifrån jorden. I detta år skall du dö,
eftersom du har predikat avfall från HERREN." 17 Och samma
år, i sjunde månaden, dog profeten Hananja.

29 Detta är vad som stod i det brev som profeten Jeremia
sände från Jerusalem till de äldste som ännu levde
kvar i fångenskapen, och till prästerna och profeterna och allt
folket, dem som Nebukadnessar hade fört bort ifrån Jerusalem
till Babel, **2** sedan konung Jekonja hade givit sig fången i
Jerusalem, jämte konungamodern och hovmännen, Judas och
Jerusalems furstar, så ock timmermännen och smederna. **3**
Han sände brevet genom Eleasa, Safans son, och Gemarja,
Hilkias son, när Sidkia, Juda konung, sände dessa till Babel, till
Nebukadnessar, konungen i Babel; det lydde så: **4** Så säger
HERREN Sebaot, Israels Gud, till alla de fångar som jag har
låtit föra bort ifrån Jerusalem till Babel: **5** Byggen hus och bon i
dem; planteren trädgårdar och äten deras frukt. **6** Tagen hustrur,
och föden söner och döttrar; och tagen hustrur åt edra söner
och given edra döttrar åt män, och må dessa föda söner och
döttrar; och föröken eder där, och förminskens icke. **7** Och
söken den stads bästa, dit jag har fört eder bort i fångenskap,
och bedjen för den till HERREN; ty då det går den väl, så går
det ock eder val. **8** Ty så säger HERREN Sebaot, Israels Gud:
Låten icke bedraga eder av de profeter som äro bland eder, ej
heller av edra spåman, och akten icke på de drömmar som I
drömmen. **9** Ty man profeterar lögn för eder i mitt namn; jag
har icke sänt dem, säger HERREN. **10** Ty så säger HERREN:
Först när sjuttio år hava gått till ända i Babel, skall jag se till
eder och uppfylla på eder mitt löftesord att föra eder tillbaka
till denna plats. **11** Jag vet väl vilka tankar jag har för eder,
säger HERREN, nämligen fridens tankar och icke ofärdens, till
att giva eder en framtid och ett hopp. **12** Och I skolen åkalla
mig och gå åstad och bedja till mig, och jag vill höra på eder.
13 I skolen söka mig, och I skolen ock finna mig, om I frågen
efter mig av allt edert hjärta. **14** Ty jag vill låta mig finnas av
eder, säger HERREN; och jag skall åter upprätta eder och skall
församla eder från alla de folk och alla de arter till vilka jag har
drivit eder bort, säger HERREN; och jag skall låta eder komma
tillbaka till denna plats, varifrån jag har låtit föra eder bort i
fångenskap. **15** Detta skriver jag, därför att I sägen: "HERREN
har låtit profeter uppstå åt oss i Babel." **16** Ty så säger HERREN
om den konung som sitter på Davids tron, och om allt det folk
som bor i denna stad, edra bröder som icke hava med eder
gått bort i fångenskap, **17** ja, så säger HERREN Sebaot: Se,
jag skall sända mot dem svärd, hungersnöd och pest, och låta
dem räknas lika med odugliga fikon, som äro så usla att man
icke kan äta dem. **18** Ja, jag skall förfölja dem med svärd,
hungersnöd och pest, och göra dem till en varnagel för alla riken
på jorden, till ett exempel som man nämner, när man förbannar,
till ett föremål för häpnad, begabberi och smälek bland alla de
folk till vilka jag skall driva dem bort -- **19** detta därför att de icke
ville höra mina ord, säger HERREN, när jag titt och ofta sände
till dem mina tjänare profeterna. Ty I villen ju icke höra, säger
HERREN. **20** Men hören nu I HERRENS ord, alla I fångna som
jag från Jerusalem har sänt bort till Babel: **21** Så säger HERREN
Sebaot, Israels Gud, om Ahab, Kolajas son, och om Sidkia,
Maasejas son, som i mitt namn profetera lögn för eder: Se, jag
skall giva dem i Nebukadressars, den babyloniske konungens,
hand, och han skall låta dräpa dem inför edra ögon. **22** Och alla
fångar ifrån Juda, som äro i Babel, skola från dem hämta ett
förbannelsens ord; de skola "HERREN göre med dig såsom
med Sidkia och Ahab, vilka Babels konung lät steka i eld." **23**
De hava ju gjort vad som är ens galenskap i Israel, de hava
begått äktenskapsbrott med varandras hustrur och hava fört
lögnaktigt tal i mitt namn, sådant som jag icke hade bjudit dem.
Jag är den som vet det och betygar det, säger HERREN. **24**
Och till nehelamiten Semaja skall du säga sålunda: **25** Så säger
HERREN Sebaot, Israels Gud: Du har i ditt namn sänt brev till
allt folket i Jerusalem och till prästen Sefanja, Maasejas son,
och till alla de andra prästerna, så lydande: **26** "HERREN har
satt dig till präst i prästen Jojadas ställe, för att i HERRENS hus
skall finnas tillsyningsmän över alla vanvettingar som profetera,
så att du kan sätta sådana i stock och halsjärn. **27** Varför har du
då icke näpst Jeremia från Anatot, som profeterar för eder? **28**
Därigenom att du har underlåtit detta har han kunnat sända bud
till oss i Babel och låta säga: 'Ännu är lång tid kvar, byggen
eder hus och bon i dem, och planteren trädgårdar och äten
deras frukt.'" **29** Och prästen Sefanja har läst upp detta brev
för profeten Jeremia. **30** Och nu har HERRENS ord kommit
till Jeremia, han har sagt: **31** Sänd bud till alla de fångna och
låt säga dem: Så säger HERREN om nehelamiten Semaja:
Eftersom Semaja, utan att vara sänd av mig, har profeterat för
eder och förlett eder att sätta eder lit till lögn, **32** därför säger
HERREN så: Se, jag skall hemsöka nehelamiten Semaja och
hans avkomlingar. Ingen av dem skall få bo ibland detta folk,
och han skall icke få se det goda som jag vill göra med mitt folk,
säger HERREN. Ty han har predikat avfall från HERREN.

30 Detta är det ord som kom till Jeremia från HERREN; han
sade: **2** Så säger HERREN, Israels Gud: Teckna upp åt
dig i en bok alla de ord som jag har talat till dig. **3** Ty se, dagar
skola komma, säger HERREN, då jag åter skall upprätta mitt
folk, Israel och Juda, säger HERREN, och låta dem komma
tillbaka till det land som jag har givit åt deras fäder; och de skola
taga det i besittning. **4** Och detta är vad HERREN har talat om
Israel och Juda. **5** Så säger HERREN: Ett förfärans rop fingo vi
höra; förskräckelse utan någon räddning! **6** Frågen efter och
sen till: pläga då män föda barn? Eller varför ser jag alla män
hålla sina händer på länderna såsom kvinnor i barnsnöd, och
varför hava alla ansikten blivit så dödsbleka? **7** Ve! Detta är en
stor dag, en sådan att ingen är den lik. Ja, en tid av nöd är inne
för Jakob; dock skall han bliva frälst därur. **8** Och det skall ske
på den tiden, Säger HERREN Sebaot, att jag skall bryta sönder
oket och taga det från din hals och slita av dina band. Ja, inga
främmande skola längre tvinga honom att tjäna sig, **9** utan han
skall få tjäna HERREN, sin Gud, och David, sin konung, ty
honom skall jag låta uppstå åt dem. **10** Så frukta nu icke, du min
tjänare Jakob, säger HERREN. och var ej förfärad du Israel; ty
se, jag skall frälsa dig ur det avlägsna landet, och dina barn ur
deras fångenskaps land. Och Jakob skall få komma tillbaka och
leva i ro och säkerhet, och ingen skall förskräcka honom. **11** Ty
jag är med dig, säger HERREN, till att frälsa dig. Ja, jag skall
göra ände på alla de folk; bland vilka jag har förstrött dig; men
på dig vill jag icke alldeles göra ände, jag vill blott tukta dig

med måtta; ty alldeles ostraffad kan jag ju ej låta dig bliva. **12** Ty så säger HERREN: Ohelbar är din skada, oläkligt det sår du har fått. **13** Ingen tager sig an din sak, så att han sköter ditt sår; ingen helande läkedom finnes för dig. **14** Alla dina älskare hava förgätit dig; de fråga icke efter dig. Ty såsom man slår en fiende, så har jag slagit dig, med grym tuktan, därför att din missgärning var så stor och dina synder så många. **15** Huru kan du klaga över din skada, över att bot ej finnes för din plåga? Därför att din missgärning var så stor och dina synder så många, har jag gjort dig detta. **16** Så skola då alla dina uppätare nu bliva uppätna, och alla dina ovänner skola allasammans gå i fångenskap; dina skövlare skola varda skövlade, och alla dina plundrare skall jag lämna till plundring. **17** Ty jag vill hela dina sår och läka dig från de slag du har fått, säger HERREN, då man nu kallar dig "den fördrivna", "det Sion som ingen frågar efter". **18** Så säger HERREN: Se, jag skall åter upprätta Jakobs hyddor och förbarma mig över hans boningar; staden skall åter bliva uppbyggd på sin höjd, och palatset skall stå på sin rätta plats. **19** Ifrån folket skall ljuda tacksägelse och rop av glada människor. Jag skall föröka dem, och de skola icke förminskas; jag skall låta dem komma till ära, och de skola ej aktas ringa. **20** Hans söner skola varda såsom fordom, hans menighet skall bestå inför mig, jag skall hemsöka alla hans förtryckare. **21** Hans väldige skall stamma från honom själv, och hans herre skall utgå från honom själv, och honom skall jag låta komma mig nära och nalkas mig; ty vilken annan vill våga sitt liv med att nalkas mig? säger HERREN. **22** Och I skolen vara mitt folk och jag skall vara eder Gud. **23** Se, en stormvind från HERREN är här, hans förtörnelse bryter fram, en härjande storm! Över de ogudaktigas huvuden virvlar den ned. **24** HERRENS vredes glöd skall icke upphöra, förrän han har utfört och fullbordat sitt hjärtas tankar; i kommande dagar skolen I förnimma det.

31 På den tiden, säger HERREN, skall jag vara alla Israels släkters Gud, och de skola vara mitt folk. **2** Så säger HERREN: Det folk som undslipper svärdet finner nåd i öknen; Israel får draga åstad dit där det får ro. **3** Fjärran ifrån uppenbarade sig HERREN för mig: "Ja, med evig kärlek har jag älskat dig; därför låter jag min nåd förbliva över dig. **4** Ännu en gång skall jag upprätta dig, så att du varder upprättad, du jungfru Israel; ännu en gång skall du få utrusta dig med puka och draga ut i dans bland dem som göra sig glada. **5** Ännu en gång skall du få plantera vingårdar på Samariens berg, och planteringsmännen skola själva skörda frukten. **6** Ty en dag kommer, då vaktare skola ropa på Efraims berg: 'Upp, låt oss draga till Sion, upp till HERREN, vår Gud.'" **7** Ty så säger HERREN: Jublen i glädje över Jakob, höjen fröjderop över honom som är huvudet bland folken, Låten lovsång ljuda och sägen: HERRE, giv frälsning åt ditt folk, åt kvarlevan av Israel." **8** Ja, jag skall föra dem från nordlandet och församla dem från jordens yttersta ända -- bland dem både blinda och halta, både havande kvinnor och barnaföderskor; i en stor skara skola de komma hit tillbaka. **9** Under gråt skola de komma, men jag skall leda dem, där de gå bedjande fram; Jag skall föra dem till vattenbäckar, på en jämn väg, där de ej skola stappla. Ty jag har blivit en fader för Israel, och Efraim är min förstfödde son. **10** Hören HERRENS ord, I hednafolk, och förkunnen det i havsländerna i fjärran; sägen: Han som förskingrade Israel skall ock församla det och bevara det, såsom en herde sin hjord. **11** Ty HERREN skall förlossa Jakob och lösköpa honom ur den övermäktiges hand. **12** Och de skola komma och jubla på Sions höjd och strömma dit där HERRENS goda är, dit där man får säd, vin och olja och unga hjordar av får och fä; deras själ skall vara lik en vattenrik trädgård, och de skola icke vidare försmäkta. **13** Då skola jungfrurna förlusta sig med dans; unga och gamla skola glädja sig tillsammans. Jag skall förvandla deras sorg i fröjd, trösta dem och glädja dem efter deras bedrövelse. **14** Och prästerna skall jag vederkvicka med feta rätter; och mitt folk skall bliva mättat av mitt goda, säger HERREN. **15** Så säger HERREN: Ett rop höres i Rama, klagan och bitter gråt; det är Rakel som begråter sina barn, hon vill icke låta trösta sig i sorgen över att hennes barn icke mer äro till. **16** Men så säger HERREN: Hör upp med din högljudda gråt, och låt dina ögon icke mer fälla tårar; ty ditt verk skall få sin lön, säger HERREN, och de skola vända tillbaka från sina fienders land. **17** Ja, det finnes ett hopp för din framtid, säger HERREN; dina barn skola vända tillbaka till sitt land. **18** Jag har nogsamt hört huru Efraim klagar: "Du har tuktat mig, ja, jag har blivit tuktad såsom en otämd kalv; tag mig nu åter, så att jag får vända åter; du är ju HERREN, min Gud. **19** Ty sedan jag har vänt mitt sinne, ångrar jag mig, och sedan jag har kommit till besinning, slår jag mig på länden; jag både blyges och skämmes, då jag nu bär min ungdoms smälek." **20** Är då Efraim for mig en så dyrbar son, är han mitt älsklingsbarn, eftersom jag alltjämt tänker på honom, huru ofta jag än har måst hota honom? Ja, så mycket ömkar sig mitt hjärta över honom; jag måste förbarma mig över honom, säger HERREN. **21** Sätt upp vägmärken för dig, res åt dig vägvisare; giv akt på vägen, på stigen där du vandrade. Och vänd så tillbaka, du jungfru Israel, vänd tillbaka till dessa dina städer. **22** Huru länge skall du göra bukter hit och dit, du avfälliga dotter? Se, HERREN vill skapa något nytt i landet: det bliver nu kvinnan som tager mannen i sitt beskärm. **23** Så säger HERREN Sebaot, Israels Gud: I Juda land med dess städer skall man ännu en gång, när jag åter har upprättat det, få säga det ordet: "HERREN välsigne dig, du rättfärdighetens boning, du heliga berg." **24** Och Juda folk med alla sina städer skall samlat bo däri, åkermän jämte vandrande herdar. **25** Ty jag skall vederkvicka trötta själar, och alla försmäktande själar skall jag mätta. **26** (Härvid uppvaknade jag och såg mig om, och min sömn hade varit ljuvlig.) **27** Se, dagar skola komma, säger HERREN, då jag skall beså Israels land och Juda land med säd av människor och med säd av djur. **28** Och likasom jag har vakat över dem till att uppryckа, nedbryta, fördärva, förgöra och plåga, så vill jag nu vaka över dem till att uppbygga och plantera, säger HERREN. **29** På den tiden skall man icke mer säga: "Fäderna hava ätit sura druvor, och barnens tänder bliva ömma därav." **30** Nej, var och en skall dö genom sin egen missgärning; var man som äter sura druvor, hans tänder skola bliva ömma därav. **31** Se, dagar skola komma, säger HERREN, då jag skall sluta ett nytt förbund med Israels hus och med Juda hus; **32** icke ett sådant förbund som det jag slöt med deras fäder på den dag då

jag tog dem vid handen till att föra dem ut ur Egyptens land det
förbund med mig, som de bröto, fastän jag var deras rätte herre,
säger HERREN. 33 Nej, detta är det förbund som jag skall sluta
med Israels hus i kommande dagar, säger HERREN: Jag skall
lägga min lag i deras bröst och i deras hjärtan skall jag skriva
den, och jag skall vara deras Gud, och de skola vara mitt folk.
34 Då skola de icke mer behöva undervisa varandra, icke den
ene brodern den andre, och säga: "Lär känna HERREN"; ty
de skola alla känna mig, från den minste bland dem till den
störste, säger HERREN. Ty jag skall förlåta deras missgärning,
och deras synd skall jag icke mer komma ihåg. 35 Så säger
HERREN, han som har satt solen till att lysa om dagen och
månen och stjärnorna till att lysa om natten, i ordnad gång, han
som rör upp havet, så att dess böljor brusa, han vilkens namn är
HERREN Sebaot: 36 Först när denna ordning icke mer består
inför mig, säger HERREN, först då skall Israels släkt upphöra att
inför mig alltjämt vara ett folk. 37 Ja, så säger HERREN: Först
när himmelen varder uppmätt därovan och jordens grundvalar
utrannsakade därnere, först då skall jag förkasta all Israels
släkt, till straff för allt vad de hava gjort, säger HERREN. 38
Se, dagar skola komma, säger HERREN, då staden åter skall
varda uppbyggd till HERRENS ära, från Hananeltornet intill
Hörnporten. 39 Och mätsnöret skall vidare dragas rätt fram mot
Garebshöjden och skall sedan vändas mot Goa. 40 Och hela lik-
och askdalen och alla fälten intill bäcken Kidron och intill hörnet
vid Hästporten österut skola vara helgade åt HERREN. Aldrig
mer skall där tima någon omstörtning eller någon förstöring.

32 Detta är det ord som från HERREN kom till Jeremia
i Sidkias, Juda konungs, tionde regeringsår, vilket var
Nebukadressars adertonde regeringsår. 2 Vid den tiden
belägrade den babyloniske konungens här Jerusalem, och
profeten Jeremia låg då fången i fängelsegården i Juda konungs
hus. 3 Ty Sidkia, Juda konung, hade låtit spärra in honom,
i det han sade: "Huru djärves du profetera och säga: 'Så
säger HERREN: Se, jag skall giva denna stad i de babyloniske
konungens hand, och han skall intaga den. 4 Och Sidkia,
Juda konung, skall icke undkomma kaldéernas hand, utan skall
förvisso bliva given i den babyloniske konungens hand, så att
han nödgas muntligen tala med honom och stå inför honom, öga
mot öga. 5 Och Sidkia skall av honom föras till Babel och skall
förbliva där, till dess jag ser till honom, säger HERREN. När I
striden mot kaldéerna, skolen I icke hava någon framgång." 6
Och Jeremia sade: "HERRENS ord kom till mig; han sade: 7
Se, Hanamel, din farbroder Sallums son, skall komma till dig
och säga: 'Köp du min åker i Anatot, ty du har såsom bördeman
rätt att köpa den.'" 8 Och Hanamel, min farbroders son, kom till
mig i fängelsegården, såsom HERREN hade sagt, och sade till
mig: "Köp min åker i Anatot, i Benjamins land, ty du har arvsrätt
därtill och är bördeman; så köp den då åt dig." Då förstod jag att
det var HERRENS ord 9 och köpte åkern av Hanamel, min
farbroders son, i Anatot, och vägde upp penningarna åt honom,
sjutton siklar silver. 10 Jag skrev ett köpebrev och förseglade
det och tillkallade vittnen och vägde upp penningarna på en
våg. 11 Och jag tog köpebrevet, såväl det förseglade, som
innehöll avtalet och de särskilda bestämmelserna, som ock det
öppna brevet, 12 och gav köpebrevet åt Baruk, son till Neria,
son till Mahaseja, i närvaro av min frände Hanamel och de
vittnen som hade underskrivit köpebrevet, och alla andra judar
som voro tillstädes i fängelsegården. 13 Och jag bjöd Baruk,
i deras närvaro, och sade: 14 Så säger HERREN Sebaot,
Israels Gud: Tag du dessa brev, både detta förseglade köpebrev
och detta öppna brev, och lägg dem i ett lerkärl, för att de må
vara i behåll för lång tid. 15 Ty så säger HERREN Sebaot,
Israels Gud: Ännu en gång skall man komma att i detta land
köpa hus och åkrar och vingårdar." 16 Och sedan jag hade
givit köpebrevet åt Baruk, Nerias son, bad jag till HERREN
och sade: 17 "Ack Herre, HERRE, du är ju den som har gjort
himmel och jord genom din stora kraft och din uträckta arm.
Intet är så underbart att du icke skulle förmå det, 18 du som
gör nåd med tusenden och vedergäller fädernas missgärning i
deras barns sköte efter dem; du store och väldige Gud, vilkens
namn är HERREN Sebaot; 19 du som är stor i råd och mäktig i
gärningar; du vilkens ögon äro öppna över människobarnens
alla vägar, så att du giver åt var och en efter hans vägar och
efter hans gärningars frukt; 20 du som gjorde tecken och under i
Egyptens land, och som har gjort sådana intill denna dag, både
i Israel och bland andra människor, och som har gjort dig ett
namn, som är detsamma än i dag. 21 Du förde ditt folk Israel ut
ur Egyptens land med tecken och under, med stark hand och
uträckt arm, och genom stor förskräckelse. 22 Och du gav dem
detta land, som du med ed hade lovat deras fäder att giva dem,
ett land som flyter av mjölk och honung. 23 Och de kommo
och togo det i besittning, men de ville icke höra din röst och
vandrade icke efter din lag; de gjorde intet av det du hade bjudit
dem att göra. Därför lät du all denna olycka vederfaras dem. 24
Se, belägringsvallarna gå redan så långt fram mot staden, att
man kan intaga den och genom svärd, hungersnöd och pest är
staden given i de kaldeiska belägrarnas hand. Vad du hotade
med, det har skett, och du har det nu inför dina ögon. 25 Och
likväl, fastän staden är given i kaldéernas hand, sade du, Herre
HERRE, till mig: 'Köp du åkern för penningar, och tag vittnen
därpå'!" 26 Och HERRENS ord kom till Jeremia han sade: Se,
27 jag är HERREN, allt kötts Gud; skulle något vara så underbart
att jag icke förmådde det? 28 Därför säger HERREN så: Se,
jag vill giva denna stad i kaldéernas och Nebukadressars, den
babyloniske konungens, hand, och han skall intaga den. 29
Och kaldéerna, som belägra denna stad, skola komma och
tända eld på staden och bränna upp den, tillika med de hus på
vilkas tak man har tänt offereld åt Baal och utgjutit drickoffer åt
andra gudar, till att förtörna mig. 30 Ty allt ifrån sin ungdom
hava Israels barn och Juda barn allenast gjort vad ont är i mina
ögon; ja, Israels barn hava med sina händers verk berett mig
allenast förtörnelse, säger HERREN. 31 Ty allt ifrån den dag då
denna stad byggdes ända till nu har den uppväckt min vrede
och förtörnelse, så att jag måste förkasta den från mitt ansikte,
32 för all den ondskas skull som Israels barn och Juda barn med
sina konungar, furstar, präster och profeter, både Juda män och
Jerusalems invånare, hava bedrivit, till att förtörna mig. 33 De
vände ryggen till mig och icke ansiktet; och fastän de titt och

ofta blevo varnade, ville de icke höra och taga emot tuktan. **34** De satte upp sina styggelser i det hus som är uppkallat efter mitt namn och orenade det så; **35** och Baalshöjderna i Hinnoms sons dal byggde de upp, för att där offra sina söner och döttrar åt Molok, fastän jag aldrig hade bjudit dem att göra sådan styggelse eller ens tänkt mig något sådant; och så förledde de Juda till synd. **36** Men så säger nu HERREN, Israels Gud, om denna stad, som I menen vara genom svärd, hungersnöd och pest given i den babyloniske konungens hand: **37** Se, jag skall församla dem ur alla de länder till vilka jag i min vrede och harm och stora förtörnelse har fördrivit dem, och jag skall föra dem tillbaka till denna plats och låta dem bo bär i trygghet. **38** Och de skola vara mitt folk, och jag skall vara deras Gud. **39** Och jag skall giva dem alla ett och samma hjärta och lära dem en och samma väg, så att de frukta mig beständigt; för att det må gå dem väl, och deras barn efter dem. **40** Och jag skall sluta med dem ett evigt förbund, så att jag icke upp hör att följa dem och göra dem gott; och min fruktan skall jag ingiva i deras hjärtan, så att de icke vika av ifrån mig. **41** Och jag skall hava min fröjd i att göra dem gott, och skall plantera dem i detta land med trofasthet, av allt mitt hjärta och all min själ. **42** Ty så säger HERREN: Likasom jag har låtit all denna stora olycka komma över detta folk, så skall jag ock låta allt det goda som jag lovade dem komma dem till del. **43** Och man skall komma att köpa åkrar i detta land, om vilket I sägen att det är en ödemark, där varken människor eller djur kunna bo, och att det är givet i kaldéernas hand. **44** Ja, åkrar skall man köpa för penningar, och man skall skriva och försegla köpebrev och tillkalla vittnen i Benjamins land, i Jerusalems omnejd och i Juda städer, både i Bergsbygdens och i Låglandets och i Sydlandets städer; ty jag skall åter upprätta dem, säger HERREN.

33 Och HERRENS ord kom till Jeremia för andra gången, medan han ännu var inspärrad i fängelsegården; han sade: **2** Så säger HERREN, han som ock utför sitt verk, HERREN, som bereder det för att låta det komma till stånd, han vilkens namn är HERREN: **3** Ropa till mig, så vill jag svara dig och förkunna för dig stora och förunderliga ting, som du icke känner. **4** Ty så säger HERREN, Israels Gud, om husen i denna stad och om Juda konungars hus, som nu brytas ned för belägringsvallarna och värden: **5** Man har kommit hitin för att strida med kaldéerna, och man skall så fylla husen med döda kroppar av människor som jag har slagit i min vrede och förtörnelse, människor som genom all sin ondska hava vållat att jag har måst dölja mitt ansikte för denna stad. **6** Dock, jag skall hela dess sår och skaffa läkedom och läka dem, och jag skall låta dem skåda frid och trygghet i överflöd. **7** Och jag skall åter upprätta Juda och Israel och uppbygga dem, så att de bliva såsom förut. **8** Och jag skall rena dem från all missgärning varmed de hava syndat mot mig, och förlåta alla missgärningar genom vilka de hava syndat mot mig och avfallit från mig. **9** Och staden skall bliva mig till fröjd och berömmelse, och till lov och ära inför alla jordens folk, när de få höra allt det goda som jag gör med dem; och de skola förskräckas och darra vid åsynen av all den lycka och all den framgång som jag bereder henne. **10** Så säger HERREN: På denna plats, om vilken I sägen att den är så öde att varken människor eller djur kunna bo där, ja, här i Juda städer och på Jerusalems gator, som äro så ödelagda att inga människor, inga invånare, inga djur där finnas, **11** här skall man ännu en gång höra fröjderop och glädjerop, rop för brudgum och rop för brud, rop av människor som säga: "Tacken HERREN Sebaot, ty HERREN är god, ty hans nåd varar evinnerligen", och av människor som frambära lovoffer i HERRENS hus. Ty jag vill åter upprätta landet, så att det bliver såsom förut, säger HERREN. **12** Så säger HERREN Sebaot: På denna plats, som nu är så öde att varken människor eller ens djur kunna bo här, ja ock i alla hithörande städer, här skola åter en gång finnas betesmarker där herdar kunna låta sina hjordar lägra sig. **13** I Bergsbygdens, Låglandets och Sydlandets städer, i Benjamins land i Jerusalems omnejd och i andra Juda städer skola ännu en gång hjordar draga fram, förbi herdar som räkna dem, säger HERREN. **14** Se, dagar skola komma, säger HERREN, då jag skall uppfylla det löftesord som jag har talat om Israels hus och angående Juda hus. **15** I de dagarna och på den tiden skall jag låta en rättfärdig telning växa upp åt David. Han skall skaffa rätt och rättfärdighet på jorden. **16** I de dagarna skall Juda varda frälst och Jerusalem bo i trygghet; och man skall kalla det så: HERREN vår rättfärdighet. **17** Ty så säger HERREN: Aldrig skall den tid komma, då icke en avkomling av David sitter på Israels hus' tron, **18** aldrig den tid då icke en avkomling av de levitiska prästerna gör tjänst inför mig och alla dagar bär fram brännoffer och förbränner spisoffer och anställer slaktoffer. **19** Och HERRENS ord kom till Jeremia; han sade: **20** Så säger HERREN: Först när I gören om intet mitt förbund med dagen och mitt förbund med natten, så att det icke bliver dag och natt i rätt tid, **21** först då skall mitt förbund med min tjänare David bliva om intet, så att icke längre en avkomling av honom sitter såsom konung på hans tron, och först då mitt förbund med de levitiska prästerna, som göra tjänst åt mig. **22** Lika oräknelig som himmelens härskara är, och lika otalig som sanden är i havet, lika talrik skall jag låta min tjänare Davids säd bliva och lika många leviterna, som göra tjänst åt mig. **23** Och HERRENS ord kom till Jeremia; han sade: **24** Har du icke märkt huru detta folk talar och säger: "De båda släkter som HERREN utvalde, dem har han förkastat"? Och så säga de föraktligt om mitt folk att det icke mer synes dem vara ett folk. **25** Men så säger HERREN: Om mitt förbund med dag och natt icke är beståndande, och om jag icke har stadgat en fast ordning för himmel och jord, **26** allenast då skall jag förkasta Jakobs och Davids, min tjänares, säd, så att jag icke mer av hans säd tager dem som skola råda över Abrahams, Isaks och Jakobs säd. Ty jag skall åter upprätta dem och förbarma mig över dem.

34 Detta är det ord som kom till Jeremia från HERREN, när Nebukadressar, konungen i Babel, med hela sin här och med alla de riken på jorden, som lydde under hans välde, och med alla folk angrep Jerusalem och alla dess lydstäder; han sade: **2** Så säger HERREN, Israels Gud: Gå åstad och säg till Sidkia, Juda konung, ja, säg till honom: Så säger HERREN: Se, jag skall giva denna stad i den babyloniske konungens hand,

och han skall bränna upp den i eld. 3 Och du själv skall icke
kunna undkomma hans hand, utan skall förvisso bliva gripen och
given i hans hand, så att du nödgas stå inför konungen i Babel,
öga mot öga; och han skall muntligen tala med dig, och du skall
komma till Babel. 4 Men hör HERRENS ord, du Sidkia, Juda
konung: Så säger HERREN om dig: Du skall icke dö genom
svärd. 5 Nej, i frid skall du dö; och likasom man har anställt
förbränning till dina fäders, de förra konungarnas, ära, deras
som hava varit före dig, så skall man ock anställa förbränning till
din ära och hålla dödsklagan efter dig: "Ack ve, Herre!" Ty detta
har jag talat, säger HERREN. 6 Och profeten Jeremia talade
till Sidkia, Juda konung, allt detta i Jerusalem, 7 under det att
den babyloniske konungens här belägrade Jerusalem och allt
som ännu återstod av städer i Juda, nämligen Lakis och Aseka;
ty dessa voro de enda av Juda städer, som ännu voro kvar
och voro befästa. 8 Detta är det ord som kom till Jeremia från
HERREN, sedan konung Sidkia hade slutit ett förbund med allt
folket i Jerusalem därom att de bland sig skulle utropa frihet, 9
så att var och en skulle släppa sin träl och sin trälinna fria, om
det var en hebreisk man eller kvinna, på det att icke den ene
juden skulle hava den andre till träl. 10 Och detta hörsammades
av alla furstarna och allt folket, av dem som hade varit med om
förbundet och lovat att var och en skulle släppa sin träl och sin
trälinna fria, så att han icke mer skulle hava dem till trälar; de
hörsammade det och släppte dem. 11 Men sedermera ändrade
de sig och togo tillbaka de trälar och trälinnor som de hade
släppt fria, och gjorde dem åter till trälar och trälinnor. 12 Då
kom HERRENS ord till Jeremia från HERREN; han sade: 13 Så
säger HERREN, Israels Gud: Jag själv slöt ett förbund med
edra fäder på den tid då jag förde dem ut ur Egyptens land, ur
träldomshuset; jag sade: 14 "När sju år äro förlidna, skall var
och en av eder släppa sin broder, hebréen, som har sålt sig
åt dig och tjänat dig i sex år; du skall då släppa honom fri ur
din tjänst." Dock ville edra fäder icke höra på mig eller böja
sina öron därtill. 15 Men I haven nyss vänt om och gjort vad
rätt är i mina ögon, i det att I haven utropat frihet var och en
för sin broder. Och I haven härom slutit ett förbund inför mitt
ansikte, i det hus som är uppkallat efter mitt namn. 16 Men nu
haven I åter ändrat eder och ohelgat mitt namn och tagit tillbaka
var och en sin träl och sin trälinna, dem som I haden släppt
fria till att gå vart de ville; ja, I haven nu åter gjort dem till edra
trälar och trälinnor. 17 Därför säger HERREN så: I haven icke
hört på mig och utropat frihet var och en för sin broder och sin
nästa. Så utropar då jag, säger HERREN, för eder frihet att
hemfalla åt svärd, pest och hungersnöd; ja, jag skall göra eder
till en varnagel för alla riken på jorden. 18 Och de män som
hava överträtt mitt förbund och icke hållit förpliktelserna vid det
förbund de slöto inför mitt ansikte -- vid kalven som av dem
blev huggen i två stycken, mellan vilka de gingo -- 19 dessa
män, nämligen Judas och Jerusalems furstar, hovmännen och
prästerna och allt folket i landet, som gingo mellan styckena av
kalven, 20 dem skall jag giva i deras fienders hand, i de mäns
hand, som stå efter deras liv; och deras döda kroppar skola
bliva mat åt himmelens fåglar och markens djur. 21 Och Sidkia,
Juda konung, med hans furstar skall jag giva i deras fienders
hand, i de mäns hand, som stå efter deras liv, och i händerna
på den babyloniske konungens här, som nu har dragit bort ifrån
eder. 22 Se, jag skall giva dem befallning, säger HERREN, att
de åter skola draga mot denna stad och belägra den; och de
skola då intaga den och bränna upp den i eld. Och Juda städer
skall jag göra till en ödemark, där ingen bor.

35 Detta är det ord som kom till Jeremia från HERREN i
Jojakims, Josias sons, Juda konungs, tid; han sade 2 Gå
bort till rekabiternas släkt och tala med dem, och för dem till
HERRENS hus, in i en av kamrarna, och giv dem vin att dricka. 3
Då tog jag med mig Jaasanja, son till Jeremia, son till Habassinja,
jämte hans bröder och alla hans söner och rekabiternas hela
övriga släkt, 4 och förde dem till HERRENS hus, in i den
kammare som innehades av sönerna till gudsmannen Hanan,
Jigdaljas son, den kammare som ligger bredvid furstarnas,
ovanom dörrvaktaren Maasejas, Sallums sons, kammare. 5
Och jag satte fram för rekabiternas släkt kannor, fulla med vin,
så ock bägare, och sade till dem: "Dricken vin?" 6 Men de
svarade: "Vi dricka icke vin. Ty vår fader Jonadab, Rekabs son,
har bjudit oss och sagt: 'I och edra barn skolen aldrig dricka
vin; 7 och hus skolen I icke bygga, och säd skolen I icke så,
och vingårdar skolen I icke plantera, ej heller äga sådana, utan
I skolen bo i tält i all eder tid, för att I mån länge leva i det
land där I bon såsom främlingar.' 8 Och vi hava hörsammat
vår fader Jonadabs, Rekabs sons, befallning, i allt vad han har
bjudit oss, så att vi med våra hustrur och våra söner och döttrar
aldrig dricka vin, 9 ej heller bygga hus till att bo i, ej heller
äga vingårdar eller åkrar eller säd. 10 Vi hava alltså bott i tält
och hava hörsammat och gjort allt vad vår fader Jonadab har
bjudit oss. 11 Men när Nebukadressar, konungen i Babel, drog
upp och föll in i landet, sade vi: 'Välan, vi vilja begiva oss till
Jerusalem, undan kaldéernas och araméernas här.' Och så
bosatte vi oss i Jerusalem." 12 Och HERRENS ord kom till
Jeremia; han sade: 13 Så säger HERREN Sebaot, Israels Gud:
Gå åstad och säg till Juda män och till Jerusalems invånare:
Skolen I då icke taga emot tuktan, så att I hören mina ord, säger
HERREN? 14 Det bud som Jonadab, Rekabs son, gav sina
barn, att de icke skulle dricka vin, det har blivit iakttaget, och
ännu i dag dricka de icke vin, av hörsamhet mot sin faders bud.
Men själv har jag titt och ofta talat till eder, och I haven dock
icke hörsammat mig. 15 Och titt och ofta har jag sänt till eder
alla mina tjänare profeterna och låtit säga: "Vänden om, var och
en från sin onda väg, och bättren edert väsende, och följen icke
efter andra gudar, så att I tjänen dem; då skolen I få bo i det
land som jag har givit åt eder och edra fäder." Men I böjden icke
edert öra därtill och hörden icke på mig. 16 Eftersom nu detta
folk icke har hörsammat mig, såsom Jonadabs, Rekabs sons,
barn hava iakttagit det bud som deras fader gav dem, 17 därför
säger HERREN, härskarornas Gud, Israels Gud, så: Se, över
Juda och över alla Jerusalems invånare skall jag låta all den
olycka komma, som jag har förkunnat över dem, därför att de
icke hörde, när jag talade till dem, och icke svarade, när jag
kallade på dem. 18 Och till rekabiternas släkt sade Jeremia:
Så säger HERREN Sebaot, Israels Gud: Därför att I haven

hörsammat eder fader Jonadabs bud och hållit alla hans bud
och i alla stycken gjort såsom han har bjudit eder, 19 därför
säger HERREN Sebaot, Israels Gud, så: Aldrig skall den tid
komma, då icke en avkomling av Jonadab, Rekabs son, står
inför mitt ansikte.

36 I Jojakims, Josias sons, Juda konungs, fjärde regeringsår
kom detta ord till Jeremia från HERREN; han sade: 2
Tag dig en bokrulle och teckna däri upp allt vad jag har talat
till dig angående Israel och Juda och alla hednafolk, från den
dag då jag först talade till dig i Josias tid ända till denna dag.
3 Kanhända skall Juda hus, när de höra all den olycka som
jag har i sinnet att göra dem, vända om, var och en från sin
onda väg, och så skall jag förlåta dem deras missgärning och
synd. 4 Då kallade Jeremia till sig Baruk, Nerias son; och
efter Jeremias diktamen tecknade Baruk i en bokrulle upp alla
de ord som HERREN hade talat till honom. 5 Och Jeremia
bjöd Baruk och sade: "Jag är själv under tvång, så att jag icke
kan begiva mig till HERRENS hus. 6 Men gå du dit; och ur
den rulle som du har skrivit efter min diktamen må du därpå
fastedagen läsa UPP HERRENS ord inför folket i HERRENS
hus. Inför hela Juda, så många som komma in från sina städer,
må du ock läsa upp dem. 7 Kanhända skola de då bönfalla inför
HERREN och vända om, var och en från sin onda väg. Ty stor
är den vrede och förtörnelse som HERREN har uttalat över
detta folk." 8 Och Baruk, Nerias son, gjorde alldeles såsom
profeten Jeremia hade bjudit honom: i HERRENS hus läste
han ur boken upp HERRENS ord. 9 I Jojakims, Josias sons,
Juda konungs, femte regeringsår, i nionde månaden, utlystes
nämligen en fasta inför HERREN, vilken hölls av allt folket i
Jerusalem och av allt det folk som från Juda städer hade kommit
till Jerusalem. 10 Då läste Baruk ur boken upp Jeremias ord;
han läste upp dem i HERRENS hus, i sekreteraren Gemarjas,
Safans sons, kammare på den övre förgården, vid ingången till
nya porten på HERRENS hus, inför allt folket. 11 När nu Mika;
son till Gemarja, son till Safan, hade hört alla HERRENS ord
uppläsas ur boken, 12 gick han ned till konungshuset och in i
sekreterarens kammare; där sutto då alla furstarna: sekreteraren
Elisama, Delaja, Semajas son, Elnatan, Akbors son, Gemarja,
Safans son, Sidkia, Hananjas son, och alla de andra furstarna.
13 Och Mika omtalade för dem allt vad han hade hört Baruk läsa
upp ur boken inför folket. 14 Då sände alla furstarna Jehudi,
son till Netanja, son till Selemja, Kusis son, åstad till Baruk och
läto säga honom: "Tag med dig den rulle varur du har läst inför
folket, och kom hit." Och Baruk, Nerias son, tog rullen med sig
och kom till dem. 15 Då sade de till honom: "Sätt dig ned och
läs den inför oss." Och Baruk läste inför dem. 16 När de då
hörde allt som stod där, sågo de med förskräckelse på varandra
och sade till Baruk: "Vi måste omtala för konungen allt som
står här." 17 Och de frågade Baruk och sade: "Tala om för oss
huru det skedde att du efter hans diktamen tecknade upp allt
detta." 18 Baruk svarade dem: "Han dikterade för mig allt detta,
och jag tecknade upp det i boken med bläck." 19 Då sade
furstarna till Baruk: "Gå och göm dig, du jämte Jeremia, och
låten ingen veta var I ären." 20 Därefter, sedan de hade lämnat
rullen i förvar i sekreteraren Elisamas kammare, gingo de in
till konungen på förgården och omtalade så allt för konungen.
21 Då sände konungen Jehudi att hämta rullen; och denne
hämtade den från sekreteraren Elisamas kammare. Sedan läste
Jehudi upp den inför konungen och inför alla furstarna, som
stodo omkring konungen. 22 Konungen bodde då i vinterhuset,
ty det var den nionde månaden. Och kolpannan stod påtänd
framför honom; 23 och så ofta Jehudi hade läst tre eller fyra
spalter, skar han av rullen med pennkniven och kastade stycket
på elden i kolpannan, ända till dess att hela rullen var förtärd
av elden i kolpannan. 24 Och varken konungen själv eller
någon av hans tjänare blev förskräckt eller rev sönder sina
kläder, när de hörde allt detta som upplästes. 25 Och fastän
Elnatan, Delaja och Gemarja bådo konungen att han icke skulle
bränna upp rullen, lyssnade han icke till dem. 26 I stället bjöd
konungen Jerameel, konungasonen, och Seraja, Asriels son,
och Selemja, Abdeels son, att de skulle gripa skrivaren Baruk
och profeten Jeremia. Men HERREN gömde dem undan. 27
Men sedan konungen hade bränt upp rullen med det som Baruk
efter Jeremias diktamen hade skrivit däri, kom HERRENS ord
till Jeremia; han sade: 28 Tag dig nu åter en annan rulle och
teckna däri upp allt vad som förut stod i den förra rullen, den
som Jojakim, Juda konung, brände upp. 29 Men angående
Jojakim, Juda konung, skall du säga: Så säger HERREN: Du
har bränt upp denna rulle och sagt: "Huru kunde du skriva däri
att konungen i Babel förvisso skall komma och fördärva detta
land, och göra slut på både människor och djur däri?" 30 Därför
säger HERREN så om Jojakim, Juda konung: Ingen ättling av
honom skall sitta på Davids tron; och hans egen döda kropp
skall komma att ligga utkastad, prisgiven åt hettan om dagen
och åt kölden om natten. 31 Och jag skall hemsöka honom och
hans avkomlingar och hans tjänare för deras missgärnings skull,
och över dem och över Jerusalems invånare och över Juda män
skall jag låta all den olycka komma, som jag har förkunnat över
dem, fastän de icke hava velat höra. 32 Då tog Jeremia en
annan rulle och gav den åt skrivaren Baruk, Nerias son; och
efter Jeremias diktamen tecknade denne däri upp allt vad som
hade stått i den bok som Jojakim, Juda konung, hade bränt upp
i eld. Och till detta lades ytterligare mycket annat av samma
slag.

37 Och Sidkia, Josias son, blev konung i stället för Konja,
Jojakims son; ty Nebukadressar, konungen i Babel, gjorde
honom till konung i Juda land. 2 Men varken han eller hans
tjänare eller folket i landet hörda på HERRENS ord, dem som
han talade genom profeten Jeremia. 3 Dock sände konung
Sidkia åstad Jehukal, Selemjas son, och prästen Sefanja,
Maasejas son, till profeten Jeremia och lät säga: "Bed för oss till
HERREN, vår Gud." 4 Jeremia gick då ännu ut och in bland
folket, ty man hade ännu icke satt honom i fängelse. 5 Och
Faraos här hade då dragit ut från Egypten; och när kaldéerna,
som belägrade Jerusalem, hade fått höra ryktet därom, hade de
dragit sig tillbaka från Jerusalem. 6 Då kom HERRENS ord
till profeten Jeremia; han sade: 7 Så säger HERREN, Israels
Gud: Så skolen I svara Juda konung, som har sänt eder till
mig för att fråga mig: "Se, Faraos här, som har dragit ut till

eder hjälp, skall vända tillbaka till sitt land Egypten. 8 Sedan
skola kaldéerna komma tillbaka och belägra denna stad och
de skola då intaga den och bränna upp den i eld. 9 Därför
säger HERREN så: Bedragen icke eder själva med att tänka:
'Kaldéerna skola nu en gång för alla draga bort ifrån oss'; ty de
skola icke draga bort. 10 Nej, om I än så slogen kaldéernas
hela här, när de strida mot eder, att allenast några svårt sårade
män blevo kvar av dem, så skulle dessa resa sig upp, var och
en i sitt tält, och skulle bränna upp denna stad i eld. 11 Men
när kaldéernas här hade dragit sig tillbaka från Jerusalem för
Faraos har, 12 ville Jeremia lämna Jerusalem och begiva sig till
Benjamins land, för att där taga i besittning en jordlott bland
folket. 13 När han då kom till Benjaminsporten, stod där såsom
vakthavande en man vid namn Jiria, son till Selemja, son till
Hananja; denne grep profeten Jeremia och sade: "Du vill gå
över till kaldéerna." 14 Jeremia svarade: "Det är icke sant; jag
vill icke gå över till kaldéerna", men ingen hörde på honom.
Och Jiria grep Jeremia och förde honom till furstarna. 15 Och
furstarna förtörnades på Jeremia och läto hudflänga honom
och satte honom i häkte i sekreteraren Jonatans hus, ty detta
hade de gjort till fängelse. 16 Men när Jeremia hade kommit
i fängelsehålan, ned i fångvalven, och suttit där en lång tid,
17 sände konung Sidkia och lät hämta honom; och hemma
hos sig frågade konungen honom hemligen och sade: "Har
något ord kommit från HERREN Jeremia svarade: "Ja"; och han
tillade: "Du skall bliva given i den babyloniske konungens hand.
18 Därefter frågade Jeremia konung Sidkia: "Varmed har jag
försyndat mig mot dig och dina tjänare och detta folk, eftersom I
haven satt mig i fängelse? 19 Och var äro nu edra profeter,
som profeterade för eder och sade: 'Konungen i Babel skall
icke komma över eder och över detta land'? 20 Så hör mig nu,
herre konung; värdes upptaga min bön: sänd mig icke tillbaka till
sekreteraren Jonatans hus, på det att jag icke må dö där." 21
På konung Sidkias befallning satte man då Jeremia i förvar i
fängelsegården, och gav honom en kaka bröd om dagen från
Bagargatan, till dess att det var slut på allt brödet i staden. Så
stannade Jeremia i fängelsegården.

38 Men Sefatja, Mattans son, och Gedalja, Pashurs son, och
Jukal, Selemjas son, och Pashur, Malkias son, hörde huru
Jeremia talade till allt folket och sade: 2 "Så säger HERREN:
Den som stannar kvar i denna stad, han skall dö genom svärd
eller hunger eller pest, men den som giver sig åt kaldéerna, han
skall få leva, ja, han skall vinna sitt liv såsom ett byte och få
leva. 3 Ty så säger HERREN: Denna stad skall förvisso bliva
given i händerna på den babyloniske konungens här, och han
skall intaga den. 4 Då sade furstarna till konungen: "Denne
man bör dödas, eftersom han gör folket modlöst, både det
krigsfolk som ännu är kvar här i staden och jämväl allt det övrig:
folket, i det att han talar sådan: ord till dem. Ty denne man
söker icke folkets välfärd, utan dess olycka. 5 Konung Sidkia
svarade: "Välan han är i eder hand; ty konungen förmår intet mot
eder." 6 Då togo de Jeremia och kastad honom i konungasonen
Malkias brunn på fängelsegården; de släppte Jeremia ditned
med tåg. I brunnen var intet vatten, men dy, och Jeremia sjönk
ned i dyn. 7 När nu etiopiern Ebed-Melek, en hovman, som
befann sig i konungshuset, under det att konungen uppehöll sig
i Benjaminsporten, fick höra att de hade sänkt Jeremia ned i
brunnen, 8 begav han sig åstad från konungshuset och talade
till konungen och sade: 9 "Min herre konung, dessa män hava
handlat illa i allt vad de hava gjort mot profeten Jeremia; ty
de hava kastat honom i brunnen, där han strax måste dö av
hunger, då nu intet bröd finnes i staden. 10 Då bjöd konungen
etiopiern Ebed-Melek och sade: "Tag med dig härifrån trettio
män, och drag profeten Jeremia upp ur brunnen, innan han
dör." 11 Så tog då Ebed-Melek männen med sig och begav
sig till konungshuset, till rummet under skattkammaren, och
hämtade därifrån trasor av sönderrivna och utslitna kläder och
lät sänka ned dem med tåg till Jeremia i brunnen. 12 Och
etiopiern Ebed-Melek sade till Jeremia: "Lägg trasorna av de
sönderrivna och utslitna kläderna under dina armar, mellan dem
och tågen." Och Jeremia gjorde så. 13 Sedan drogo de med
tågen Jeremia upp ur brunnen. Men Jeremia måste stanna i
fängelsegården. 14 Därefter sände konung Sidkia åstad och lät
hämta profeten Jeremia till sig vid tredje ingången till HERRENS
hus. Och konungen sade till Jeremia: "Jag vill fråga dig något
dölj intet för mig." 15 Jeremia sade till Sidkia: "Om jag säger dig
något, så kommer du förvisso att låta döda mig; och om jag
giver dig ett råd, så hör du icke på mig." 16 Då gav konung
Sidkia Jeremia sin ed, hemligen, och sade: "Så sant HERREN
lever, han som har givit oss detta vårt liv: jag skall icke låta
döda dig, ej heller skall jag lämna dig i händerna på dessa
män som stå efter ditt liv." 17 Då sade Jeremia till Sidkia: "Så
säger HERREN, härskarornas Gud, Israels Gud: Om du giver
dig åt den babyloniske konungens furstar, så skall du få leva,
och denna stad skall då icke bliva uppbränd i eld, utan du och
ditt hus skolen få leva. 18 Men om du icke giver dig åt den
babyloniske konungens furstar, då skall denna stad bliva given
i kaldéernas hand, och de skola bränna upp den i eld, och
du själv skall icke undkomma deras hand." 19 Konung Sidkia
svarade Jeremia: "Jag rädes för de judar som hava gått över till
kaldéerna; kanhända skall man lämna mig i deras händer, och
de skola då hantera mig skändligt." 20 Jeremia sade: "Man
skall icke göra det. Hör blott HERRENS röst i vad jag säger
dig, så skall det gå dig väl, och du skall få leva. 21 Men om du
vägrar att giva dig, så är detta vad HERREN har uppenbarat för
mig: 22 Se, alla de kvinnor som äro kvar i Juda konungs hus
skola då föras ut till den babyloniske konungens furstar; och
kvinnorna skola klaga: 'Dina vänner sökte förleda dig, och de
fingo makt med dig. Dina fötter fastnade i dyn; då drogo de sig
undan' 23 Och alla dina hustrur och dina barn skall man föra ut
till kaldéerna, och du själv skall icke undkomma deras hand,
utan skall varda gripen av den babyloniske konungens hand och
bliva en orsak till att denna stad brännes upp i eld." 24 Då sade
Sidkia till Jeremia: "Låt ingen få veta vad här har blivit talat;
eljest måste du dö. 25 Och om furstarna få höra att jag har talat
med dig, och de komma till dig och säga till dig: 'Låt oss veta
vad du har sagt till konungen; dölj intet för oss, så skola vi icke
döda dig; säg oss ock vad konungen har sagt till dig' -- 26 då
skall du svara dem: 'Jag bönföll inför konungen att han icke
skulle sända mig tillbaka till Jonatans hus för att dö där.'" 27

Och alla furstarna kommo till Jeremia och frågade honom; men
han svarade dem alldeles såsom konungen hade bjudit honom.
Då tego de och gingo bort ifrån honom, eftersom ingen hade
hört huru det verkligen hade gått till. 28 Men Jeremia fick stanna
i fängelsegården ända till den dag då Jerusalem blev intaget.

39 -- efter det att Nebukadressar, konungen i Babel, med hela
sin här hade kommit till Jerusalem och begynt belägra det
i Sidkia, Juda konungs, nionde regeringsår, i tionde månaden,
2 och efter det att staden; hade blivit stormad i Sidkias elfte
regeringsår, i fjärde månaden, på nionde dagen månaden
3 drogo alla den babyloniske konungens furstar därin och
stannade i Mellersta porten: nämligen Nergal Sareser, Samgar-
Nebo, Sarsekim, överste hovmannen, Nergal-Sareser, överste
magern, och alla den babyloniske konungens övriga furstar.
4 Och när Sidkia, Juda konung, med allt sitt krigsfolk fick se
dem, flydde de och drogo om natten ut ur staden, på den väg
som ledde till den kungliga trädgården, genom porten mellan de
båda murarna; och han tog vägen bort åt Hedmarken till. 5
Men kaldéernas här förföljde dem och de hunno upp Sidkia på
Jeriko hedmarker. Och de togo fatt honom och förde honom till
Nebukadressar, den babyloniske konungen, i Ribla i Hamats
land; där höll denne rannsakning och dom med honom. 6 Och
den babyloniske konungen lät i Ribla slakta Sidkias barn inför
hans ögon; också alla andra Juda ädlingar lät konungen i Babel
slakta. 7 Och på Sidkia själv lät han sticka ut ögonen och lät
fängsla honom med kopparfjättrar, för att föra honom till Babel. 8
Och kaldéerna brände upp i eld både konungens hus och folkets
hus och bröto ned Jerusalems murar. 9 Och återstoden av folket,
dem som voro kvar i staden, och de över löpare som hade gått
över till honom, och vad som för övrigt var kvar av folket, dem
förde Nebusaradan, översten för drabanterna, bort till Babel. 10
Men av de ringaste bland folket, av dem som ingenting hade,
lämnade Nebusaradan, översten för drabanterna, några kvar i
Juda land, och gav dem samtidigt vingårdar och åkerfält. 11 Och
Nebukadressar, konungen Babel, gav genom Nebusaradan,
översten för drabanterna, befallning angående Jeremia och
sade: 12 "Tag honom och se i honom till godo, och gör honom
icke något ont, utan gör med honom efter som han själv begär
av dig." 13 Då sände Nebusaradan, översten för drabanterna,
och Nebusasban, överste hovmannen, och Nergal-Sareser,
överste magern, och alla den babyloniske konungens övriga
väldige -- 14 dessa sände bort och läto hämta Jeremia ifrån
fängelsegården och lämnade honom åt Gedalja, son till Ahikam,
son till Safan, på det att denne skulle föra honom hem; så
fick han stanna där bland folket. 15 Men HERRENS ord hade
kommit till Jeremia, medan han var inspärrad i fängelsegården;
han hade sagt: 16 Gå och säg till etiopiern Ebed-Melek: Så
säger HERREN Sebaot, Israels Gud: Se, vad jag har förkunnat,
det skall jag låta komma över denna stad, till dess olycka
och icke till dess lycka, och det skall uppfyllas i din åsyn på
den dagen. 17 Men dig skall jag rädda på den dagen, säger
HERREN, och du skall icke bliva given i de mäns hand, som du
fruktar för. 18 Ty jag skall förvisso låta dig komma undan, och
du skall icke falla för svärd, utan vinna ditt liv såsom ett byte,
därför att du har förtröstat på mig, säger HERREN.

40 Detta är det ord som kom till Jeremia från HERREN,
sedan Nebusaradan, översten för drabanterna, hade
släppt honom lös från Rama; denne lät nämligen hämta honom,
där han låg bunden med kedjor bland alla andra fångar ifrån
Jerusalem och Juda, som skulle föras bort till Babel. 2 Översten
för drabanterna lät alltså hämta Jeremia och sade till honom:
"HERREN, din Gud, hade förkunnat denna olycka över denna
plats; 3 och HERREN har låtit den komma och har gjort såsom
han hade sagt. I haden ju syndat mot HERREN och icke hört
hans röst, och därför har detta vederfarits eder. 4 Och se, nu
löser jag dig i dag ur kedjorna som dina händer hava varit
bundna med. Om du är sinnad att komma med mig till Babel,
så kom, och jag skall då se dig till godo; men om du icke är
sinnad att komma med mig till Babel, så gör det icke. Se, hela
landet ligger öppet för dig; dit dig synes gott och rätt att gå,
dit må du gå." 5 Och då han ännu dröjde att vända tillbaka,
tillade han: "Vänd tillbaka till Gedalja, son till Ahikam, son
till Safan, som konungen i Babel har satt över Juda städer,
och stanna hos honom bland folket. Eller gå åt vilket annat
håll som helst dit det behagar dig att gå." Och översten för
drabanterna gav honom vägkost och skänker och lät honom
gå. 6 Så begav sig då Jeremia till Gedalja, Ahikams son, i
Mispa och stannade hos honom bland folket som var kvar i
landet. 7 När då alla krigshövitsmännen på landsbygden jämte
sina män fingo höra att konungen i Babel hade satt Gedalja,
Ahikams son, över landet, och att han hade anförtrott åt honom
män kvinnor och barn, och dem av de ringaste i landet, som
man icke hade fört bort till Babel, 8 kommo de till Gedalja i
Mispa, nämligen Ismael, Netanjas son, Johanan och Jonatan,
Kareas söner, Seraja, Tanhumets son, netofatiten Ofais söner
och Jesanja, maakatitens son, med sina män. 9 Och Gedalja,
son till Ahikam, son till Safan, gav dem och deras män sin ed
och sade: "Frukten icke för att tjäna kaldéerna. Stannen kvar i
landet, och tjänen konungen i Babel, så skall det gå eder väl.
10 Se, själv stannar jag kvar i Mispa, för att vara till tjänst åt
kaldéer som komma till oss; men I mån insamla vin och frukt
och olja och lägga det i edra kärl, och stanna kvar i de städer
som I haven tagit i besittning." 11 Då nu också alla de judar
som voro i Moabs och Ammons barns och Edoms land, och de
som voro i andra länder hörde att konungen i Babel hade låtit
några av judarna bliva kvar, och att han hade satt över dem
Gedalja, son till Ahikam, son till Safan, 12 vände alla dessa
judar tillbaka från alla de orter dit de hade blivit fördrivna, och
kommo till Juda land, till Gedalja i Mispa. Och de inbärgade vin
och frukt i stor myckenhet. 13 Men Johanan, Kareas son, och
alla krigshövitsmännen på landsbygden kommo till Gedalja i
Mispa 14 och sade till honom: "Du vet väl att Baalis, Ammons
barns konung, har sänt hit Ismael, Netanjas son, för att slå ihjäl
dig?" Men Gedalja, Ahikams son, trodde dem icke. 15 Och
Johanan, Kareas son, sade i hemlighet till Gedalja i Mispa:
"Låt mig gå åstad och dräpa Ismael, Netanjas son; ingen skall
få veta det. Varför skulle han få slå ihjäl dig och så bliva en
orsak till att vi judar, som hava församlats till dig, allasammans
förskingras, och vad som är kvar av Juda förgås?" 16 Men

Gedalja, Ahikams son, sade till Johanan, Kareas son: "Du får
icke göra detta; ty vad du säger om Ismael är icke sant."

41 Men i sjunde månaden kom Ismael, son till Netanja, son
till Elisama, av konungslig börd och en av konungens
väldige, med tio män till Gedalja, Ahikams son, i Mispa, och de
höllo måltid tillsammans i Mispa. **2** Och Ismael, Netanjas son,
jämte de tio män som voro med honom, överföll då Gedalja,
son till Ahikam, son till Safan, och slog honom till döds med
svärd, honom som konungen i Babel hade satt över landet. **3**
Därjämte dräpte Ismael alla de judar som voro hos Gedalja i
Mispa, så ock alla de kaldéer som funnos där, och som tillhörde
krigsfolket. **4** Dagen efter den då han hade dödat Gedalja,
och innan ännu någon visste av detta, **5** kom en skara av
åttio män från Sikem, Silo och Samaria; de hade rakat av
sig skägget och rivit sönder sina kläder och ristat märken på
sig, och hade med sig spisoffer och rökelse till att frambära
i HERRENS hus. **6** Och Ismael, Netanjas son, gick ut emot
dem från Mispa, gråtande utan uppehåll. Och när han mötte
dem, sade han till dem: "Kommen in till Gedalja, Ahikams son."
7 Men när de hade kommit in i staden, blevo de nedstuckna
av Ismael, Netanjas son, och de män som voro med honom,
och kastade i brunnen. **8** Men bland dem funnos tio män som
sade till Ismael: "Döda oss icke; ty vi hava förråd av vete,
korn, olja och honung gömda på landsbygden." Då lät han dem
vara och dödade dem icke med de andra. **9** Och brunnen i
vilken Ismael kastade kropparna av alla de män som han hade
dräpt, när han dräpte Gedalja, var densamma som konung
Asa hade låtit göra, när Baesa, Israels konung, anföll honom;
denna fylldes nu av Ismael, Netanjas son, med ihjälslagna
män. **10** Därefter bortförde Ismael såsom fångar allt det folk
som var kvar i Mispa, konungadöttrarna och allt annat folk som
hade lämnats kvar i Mispa, och som Nebusaradan, översten
för drabanterna, hade anförtrott åt Gedalja, Ahikams son; dem
bortförde Ismael, Netanjas son; såsom fångar och drog åstad
bort till Ammons barn. **11** Men när Johanan, Kareas son, och
alla de krigshövitsmän som voro med honom fingo höra om allt
det onda som Ismael, Netanjas son, hade gjort, **12** togo de alla
sina män och gingo åstad för att strida mot Ismael, Netanjas
son; och de träffade på honom vid det stora vattnet i Gibeon. **13**
Då nu hela skaran av dem som Ismael förde med sig fick se
Johanan, Kareas son, och alla de krigshövitsmän som voro med
honom, blevo de glada; **14** och de vände om, hela skaran av
dem som Ismael hade bortfört såsom fångar ifrån Mispa, och
gåvo sig åstad tillbaka till Johanan, Kareas son. **15** Men Ismael,
Netanjas son, räddade sig med åtta män undan Johanan och
begav sig till Ammons barn. **16** Och Johanan, Kareas son, och
alla de krigshövitsmän som voro med honom togo med sig allt
som var kvar av folket, dem av Mispas invånare, som han hade
vunnit tillbaka från Ismael, Netanjas son, sedan denne hade
dräpt Gedalja, Ahikams son: både krigsmän och kvinnor och
barn och hovmän, som han hade hämtat tillbaka från Gibeon.
17 Och de drogo åstad; men i Kimhams härbärge invid Bet-
Lehem stannade de, för att sedan draga vidare och komma till
Egypten, **18** undan kaldéerna; ty de fruktade för dessa, eftersom
Ismael, Netanjas son, hade dräpt Gedalja, Ahikams son, vilken
konungen i Babel hade satt över landet

42 Då trädde alla krigshövitsmännen fram, jämte Johanan,
Kareas son, och Jesanja, Hosajas son, så ock allt folket,
både små och stora, **2** och sade till profeten Jeremia: "Värdes
upptaga vår bön: bed för oss till HERREN, din Gud, för hela
denna kvarleva -- ty vi äro blott några få, som hava blivit kvar av
många; du ser med egna ögon att det är så med oss. **3** Må så
HERREN, din Gud, kungöra för oss vilken väg vi böra gå, och
vad vi hava att göra." **4** Profeten Jeremia svarade dem: "Jag
vill lyssna till eder. Ja, jag vill bedja till HERREN, eder Gud,
såsom I haven begärt. Och vadhelst HERREN svarar eder skall
jag förkunna för eder; intet skall jag undanhålla för eder." **5**
Då sade de till Jeremia: "HERREN vare ett sannfärdigt och
osvikligt vittne mot oss, om vi icke i alla stycken göra efter det
ord varmed HERREN, din Gud, sänder dig till oss. **6** Det må
vara gott eller ont, så vilja vi höra HERRENS, vår Guds, röst,
hans som vi sända dig till; på det att det må gå oss väl, när vi
höra HERRENS, vår Guds, röst." **7** Och tio dagar därefter kom
HERRENS ord till Jeremia. **8** Då kallade han till sig Johanan,
Kareas son, och alla de krigshövitsmän som voro med honom,
och allt folket, både små och stora, **9** och sade till dem: Så säger
HERREN, Israels Gud, han som I haven sänt mig till, för att jag
skulle hos honom bönfalla för eder: **10** Om I stannen kvar i detta
land, så skall jag uppbygga eder och ej mer slå eder ned; jag
skall plantera eder och ej mer upprycka eder. Ty jag ångrar det
onda som jag har gjort eder. **11** Frukten icke mer för konungen
i Babel, som I nu frukten för, frukten icke för honom, säger
HERREN. Ty jag är med eder och vill frälsa eder och rädda
eder ur hans hand. **12** Jag vill låta eder finna barmhärtighet; ja,
han skall bliva barmhärtig mot eder och låta eder vända tillbaka
till edert land. **13** Men om I sägen: "Vi vilja icke stanna i detta
land", om I alltså icke hören HERRENS, eder Guds, röst, **14**
utan tänken: "Nej, vi vilja begiva oss till Egyptens land, där vi
slippa att se krig och höra basunljud och hungra efter bröd, där
vilja vi bo" -- **15** välan, hören då HERRENS ord, I kvarblivna av
Juda: Så säger HERREN Sebaot, Israels Gud: Om I verkligen
ställen eder färd till Egypten och kommen dit, för att bo där
såsom främlingar, **16** så skall svärdet, som I frukten för, hinna
upp eder där i Egyptens land, och hungersnöden, som I rädens
för, skall följa efter eder dit till Egypten, och där skolen I dö. **17**
Ja, de människor som ställa sin färd till Egypten, för att bo där,
skola alla dö genom svärd, hunger och pest, och ingen av dem
skall slippa undan och kunna rädda sig från den olycka som jag
skall låta komma över dem. **18** Ty så säger HERREN Sebaot,
Israels Gud: Likasom min vrede och förtörnelse har utgjutit sig
över Jerusalems invånare, så skall ock min förtörnelse utgjuta
sig över eder, om I begiven eder till Egypten, och I skolen
bliva ett exempel som man nämner, när man förbannar, och
ett föremål för häpnad, bannande och smälek, och I skolen
aldrig mer få se denna ort. **19** Ja, HERREN säger till eder, I
kvarblivna av Juda: Begiven eder icke till Egypten. Märken väl
att jag i dag har varnat eder. **20** Ty I bedrogen eder själva, när I
sänden mig till HERREN, eder Gud, och saden: "Bed för oss till

HERREN, vår Gud; och vadhelst HERREN, vår Gud, säger,
det må du förkunna för oss, så vilja vi göra det." 21 Jag har
nu i dag förkunnat det för eder. Men I haven icke velat höra
HERRENS, eder Guds, röst, i allt det varmed han har sänt mig
till eder. 22 Så veten nu att I skolen dö genom svärd, hunger
och pest, på den ort dit I åstunden att komma, för att bo där
såsom främlingar.

43 Men när Jeremia hade talat till allt folket alla HERRENS,
deras Guds, ord, med vilka HERREN, deras Gud, hade
sänt honom till dem, allt som sagt är, 2 då svarade Asarja,
Hosajas son, och Johanan, Kareas son, och alla de övriga
fräcka männen -- dessa svarade Jeremia: "Det är icke sant vad
du säger; HERREN, vår Gud, har icke sänt dig och låtit säga:
'I skolen icke begiva eder till Egypten, för att bo där såsom
främlingar.' 3 Nej, det är Baruk, Nerias son, som uppeggar dig
mot oss, på det att vi må bliva givna i kaldéernas hand, för
att dessa skola döda oss eller föra oss bort till Babel." 4 Och
varken Johanan, Kareas son, eller någon av krigshövitsmännen
eller någon av folket ville höra HERRENS röst och stanna kvar
i Juda land. 5 I stället togo Johanan, Kareas son, och alla
krigshövitsmännen med sig alla de kvarblivna av Juda, dem som
från alla de folk till vilka de hade varit fördrivna hade kommit
tillbaka, för att bo i Juda land, 6 både män, kvinnor och barn,
där till konungadöttrarna och alla andra som Nebusaradan,
översten för drabanterna, hade lämnat kvar hos Gedalja, son
till Ahikam, son till Safan, jämväl profeten Jeremia och Baruk,
Nerias son, 7 och begåvo sig till Egyptens land, ty de ville icke
höra HERRENS röst. Och de kommo så fram till Tapanhes. 8
Och HERRENS ord kom till Jeremia i Tapanhes; han sade: 9
Tag dig några stora stenar och mura in dem i murbruket, där
tegelgolvet lägges, vid ingången till Faraos hus i Tapanhes; gör
detta inför judiska mäns ögon 10 och säg till dem: Så säger
HERREN Sebaot, Israels Gud: Se, jag skall sända åstad och
hämta min tjänare Nebukadressar, konungen i Babel, och hans
tron skall jag sätta upp ovanpå de stenar som jag har låtit mura
in har, och han skall på dem breda ut sin tronmatta. 11 Ty han
skall komma och slå Egyptens land och giva i pestens våld
den som hör pesten till, i fångenskapens våld den som hör
fångenskapen till, i svärdets våld den som hör svärdet till. 12
Och jag skall tända eld på Egyptens gudahus, och han skall
bränna upp dem och föra gudarna bort. Och han skall rensa
Egyptens land från ohyra, likasom en herde rensar sin mantel;
sedan skall han draga därifrån i god ro. 13 Och han skall slå
sönder stoderna i Bet-Semes i Egyptens land, och Egyptens
gudahus skall han bränna upp i eld.

44 Detta är det ord som kom till Jeremia angående alla
de judar som bodde i Egyptens land, dem som bodde i
Migdol, Tapanhes, Nof och Patros' land; han sade: 2 "Så säger
HERREN Sebaot, Israels Gud: I haven sett all den olycka som
jag har låtit komma över Jerusalem och över alla Juda städer --
Se, de äro nu ödelagda, och ingen bor i dem; 3 detta för den
ondskas skull som de bedrevo till att förtörna mig, i det att de
gingo bort och tände offereld och tjänade andra gudar, som
varken I själva eller edra fäder haden känt. 4 Och titt och ofta
sände jag till eder alla mina tjänare profeterna och lät säga:
'Bedriven icke denna styggelse, som jag hatar.' 5 Men de ville
icke höra eller böja sitt öra därtill, så att de omvände sig från
sin ondska och upphörde att tända offereld åt andra gudar. 6
Därför blev min förtörnelse och vrede utgjuten, och den brann i
Juda städer och på Jerusalems gator, så att de blevo ödelagda
och förödda, såsom de nu äro. 7 Och nu säger HERREN,
härskarornas Gud, Israels Gud, så: Varför bereden I eder själva
stor olycka? I utroten ju ur Juda både man och kvinna, både
barn och spenabarn bland eder, så att ingen kvarleva av eder
kommer att återstå; 8 I förtörnen ju mig genom edra händers
verk, i det att I tänden offereld åt andra gudar i Egyptens land,
dit I haven kommit, för att bo där såsom främlingar. Härav måste
ske att I varden utrotade, och bliven ett exempel som man
nämner, när man förbannar, och ett föremål för smälek bland
alla jordens folk. 9 Haven I förgätit edra fäders onda gärningar
och Juda konungars onda gärningar och deras hustrurs onda
gärningar och edra egna onda gärningar och edra hustrurs onda
gärningar, vad de gjorde i Juda land och på Jerusalems gator?
10 Ännu i dag äro de icke ödmjukade; de frukta intet och vandra
icke efter min lag och mina stadgar, dem som jag förelade eder
och edra fäder. 11 Därför säger HERREN Sebaot, Israels Gud,
så: Se, jag skall vända mitt ansikte mot eder till eder olycka, till
att utrota hela Juda. 12 Och jag skall gripa de kvarblivna av
Juda, som hava ställt sin färd till Egyptens land, för att bo där
såsom främlingar. Och de skola allasammans förgås, i Egyptens
land skola de falla; genom svärd och hunger skola de förgås,
både små och stora, ja, genom svärd och hunger skola de dö.
Och de skola bliva ett exempel som man nämner, när man
förbannar, och ett föremål för häpnad, bannande och smälek.
13 Och jag skall hemsöka dem som bo i Egyptens land, likasom
jag hemsökte Jerusalem, med svärd, hunger och pest. 14 Och
bland de kvarblivna av Juda, som hava kommit för att bo såsom
främlingar där i Egyptens land, skall ingen kunna rädda sig och
slippa undan, så att han kan vända tillbaka till Juda land, dit de
dock åstunda att få vända tillbaka, för att bo där. Nej, de skola
icke få vända tillbaka dit, förutom några få som bliva räddade."
15 Då svarade alla männen -- vilka väl visste att deras hustrur
tände offereld åt andra gudar -- och alla kvinnorna, som stodo
där i en stor hop, så ock allt folket som bodde i Egyptens land, i
Patros, de svarade Jeremia och sade: 16 "I det som du har talat
till oss i HERRENS namn vilja vi icke hörsamma dig, 17 utan vi
vilja göra allt vad vår mun har lovat, nämligen tända offereld åt
himmelens drottning och utgjuta drickoffer åt henne, såsom vi
och våra fader, våra konungar och furstar gjorde i Juda städer
och på Jerusalems gator. Då hade vi bröd nog, och det gick oss
väl, och vi sågo icke till någon olycka. 18 Men från den stund
då vi upphörde att tända offereld åt himmelens drottning och
utgjuta drickoffer åt henne hava vi lidit brist på allt, och förgåtts
genom svärd och hunger. 19 Och när vi nu tända offereld åt
himmelens drottning och utgjuta drickoffer åt henne, är det då
utan våra mäns samtycke som vi åt henne göra offerkakor, vilka
äro avbilder av henne, och som vi utgjuta drickoffer åt henne?"
20 Men Jeremia sade till allt folket, till männen och kvinnorna
och allt folket, som hade givit honom detta svar, han sade: 21

"Förvisso har HERREN kommit ihåg och tänkt på huru I haven
tänt offereld i Juda städer och på. Jerusalems gator, både I
själva och edra fäder, både edra konungar och furstar och folket
i landet. 22 Och HERREN kunde icke längre hava fördrag med
eder för edert onda väsendes skull, och för de styggelsers skull
som I bedreven, utan edert land blev ödelagt och ett föremål för
häpnad och förbannelse, så att ingen kunde bo där, såsom vi nu
se. 23 Därför att I tänden offereld och syndaden mot HERREN
och icke villen höra HERRENS röst eller vandra efter hans lag,
efter hans stadgar och vittnesbörd, därför har denna olycka
träffat eder, såsom vi nu se". 24 Och Jeremia sade ytterligare
till allt folket och till alla kvinnorna: "Hören HERRENS ord, I
alla av Juda, som ären i Egyptens land, 25 Så säger HERREN
Sebaot, Israels Gud: I och edra hustrur haven med edra händer
fullgjort vad I taladen med eder mun, när I saden: 'Förvisso
vilja vi fullgöra de löften som vi gjorde, att tända offereld åt
himmelens drottning och utgjuta drickoffer åt henne.' Välan, I
mån hålla edra löften och fullgöra edra löften; 26 men hören då
också HERRENS ord, I alla av Juda, som bon i Egyptens land:
Se, jag svär vid mitt stora namn, säger HERREN, att i hela
Egyptens land mitt namn icke mer skall varda nämnt av någon
judisk mans mun, så att han säger: 'Så sant Herren, HERREN
lever.' 27 Ty se, jag skall vaka över dem, till deras olycka, och
icke till deras lycka, och alla män av Juda, som äro i Egyptens
land, skola förgås genom svärd och hunger, till dess att de hava
fått en ände. 28 Och allenast några som undkomma svärdet
skola få vända tillbaka från Egyptens land till Juda land, en ringa
hop. Och så skola alla kvarblivna av Juda, som hava kommit till
Egyptens land, för att bo där såsom främlingar, få förnimma
vilkens ord det är som bliver beståndande, mitt eller deras. 29
Och detta skall för eder vara tecknet till att jag skall hemsöka
eder på denna ort, säger HERREN, och I skolen så förnimma
att mina ord om eder förvisso skola bliva beståndande, eder till
olycka: 30 Så säger HERREN: Se, jag skall giva Farao Hofra,
konungen i Egypten i hans fienders hand och i de mäns hand,
som stå efter hans liv, likasom jag har givit Sidkia, Juda konung,
i Nebukadressars, den babyloniske konungens, hand, hans som
var hans fiende, och som stod efter hans liv."

45 Detta är det ord som profeten Jeremia talade till Baruk,
Nerias son, när denne efter Jeremias diktamen tecknade
upp dessa tal i en bok, under Jojakims, Josias sons, Juda
konungs, fjärde regeringsår; han sade: 2 Så säger HERREN,
Israels Gud, om dig, Baruk: 3 Du säger: "Ve mig, ty HERREN
har lagt ny sorg till min förra plåga! Jag är så trött av suckande
och finner ingen ro." 4 Men så skall du svara honom: Så säger
HERREN: Se, vad jag har byggt upp, det måste jag riva ned,
och vad jag har planterat, det måste jag rycka upp; och detta
gäller hela jorden. 5 Och du begär stora ting för dig! Begär icke
något sådant; ty se, jag skall låta olycka komma över all kött,
säger HERREN, men dig skall jag låta vinna ditt liv såsom ett
byte, till vilken ort du än må gå.

46 Detta är vad som kom till profeten Jeremia såsom
HERRENS ord om hednafolken. 2 Om Egypten, angående
den egyptiske konungen Farao Nekos här, som stod invid floden
Frat, vid Karkemis, och som blev slagen av Nebukadressar,
konungen i Babel, i Jojakims, Josias sons, Juda konungs, fjärde
regeringsår. 3 Reden till sköld och skärm, och rycken fram till
strid. 4 Spännen för hästarna och bestigen springarna, och
ställen upp eder, med hjälmarna på. Gören spjuten blanka,
ikläden eder pansaren. 5 Men varav kommer detta som jag
nu ser? De äro förfärade. De vika tillbaka; deras hjältar bliva
slagna. De taga till flykten utan att vända sig om. Skräck från
alla sidor! säger HERREN. 6 Ej ens den snabbaste kan fly
undan, ej ens hjälten kan rädda sig. Norrut, invid floden Frat,
där stappla de och falla. 7 Vem är denne som stiger upp såsom
Nilfloden, denne vilkens vatten svalla såsom strömmar? 8
Det är Egypten som stiger upp såsom Nilfloden, och såsom
strömmar svalla hans vatten. Han säger: "Jag vill stiga upp
och övertäcka landet; jag vill fördärva städerna och dem som
bo därinne." 9 Ja, dragen ditupp, I hästar; stormen fram, I
vagnar. Må hjältarna tåga fram, etiopier och putéer, rustade
med sköldar, och ludéer, rustade med bågar, bågar som de
spänna. 10 Ty detta är Herrens; HERREN Sebaots, dag, en
hämndedag, då han skall hämnas på sina motståndare; nu
skall svärdet frossa sig mätt och dricka sig rusigt av deras
blod. Ty ett slaktoffer vill Herren, HERREN Sebaot, anställa i
nordlandet vid floden Frat. 11 Drag upp till Gilead och hämta
balsam, du jungfru dotter Egypten. Men förgäves skaffar du dig
läkemedel i mängd; du kan icke bliva helad. 12 Folken få höra
om din skam, och av dina klagorop bliver jorden full; ty den ene
hjälten stapplar på den andre, och de falla båda tillsammans. 13
Detta är det ord som HERREN talade till profeten Jeremia om
att Nebukadressar, konungen i Babel, skulle komma och slå
Egyptens land: 14 Förkunnen i Egypten och kungören i Migdol,
ja, kungören i Nof, så ock i Tapanhes, och sägen: "Träd fram
och gör dig redo, ty svärdet frossar runt omkring dig." 15 Varför
äro dina väldige slagna till marken? De kunde ej hålla stånd, ty
HERREN stötte dem bort. 16 Han kom många att stappla, och
så föllo de, den ene över den andre; de ropade: "Upp, låt oss
vända tillbaka till vårt folk och till vårt fädernesland, undan det
härjande svärdet." 17 Ja, man ropar där: "Farao är förlorad,
Egyptens konung! Han har förfelat sin tid." 18 Så sant jag lever,
säger konungen, han vilkens namn är HERREN Sebaot, en skall
komma, väldig såsom Tabor ibland bergen, såsom Karmel vid
havet. 19 Så reden nu till åt eder, I dottern Egyptens inbyggare,
vad man behöver, när man skall gå i landsflykt. Ty Nof skall bliva
en ödemark och varda uppbränt, så att ingen kan bo där. 20 En
skön kviga är Egypten; men en broms kommer farande norrifrån.
21 Också de legoknektar hon har i sitt land, lika gödda kalvar, ja,
också de vända då om och fly allasammans, de kunna icke
hålla stånd. Ty deras ofärds dag har kommit över dem, deras
hemsökelses tid. 22 Tyst smyger hon undan såsom en krälande
orm, ty med härsmakt draga de fram, och med yxor komma de
över henne, såsom gällde det att hugga ved. 23 De fälla hennes
skog, säger HERREN, ty ogenomtränglig är den; talrikare äro
de än gräshoppor, ja, de kunna ej räknas. 24 På skam kommer
dottern Egypten; hon bliver given i nordlandsfolkets hand. 25 Så
säger HERREN Sebaot, Israels Gud: Se, jag skall hemsöka
Amon från No, så ock Farao och Egypten med dess gudar

och dess konungar, ja, både Farao och dem som förlita sig på
honom. 26 Och jag skall giva dem i de mans hand, som stå
efter deras liv, i Nebukadressars, den babyloniske konungens,
och i hans tjänares hand. Men därefter skall landet bliva bebott
såsom i forna dagar, säger HERREN. 27 Så frukta då icke,
du min tjänare Jakob, och var ej förfärad, du Israel; ty se, jag
skall frälsa dig ur det avlägsna landet, och dina barn ur deras
fångenskaps land. Och Jakob skall få komma tillbaka och leva i
ro och säkerhet, och ingen skall förskräcka honom. 28 Ja, frukta
icke, du min tjänare Jakob, säger HERREN, ty jag är med dig.
Och jag skall göra ände på alla de folk till vilka jag har drivit dig
bort; men på dig vill jag ej alldeles göra ände, jag vill blott tukta
dig med måtta; ty alldeles ostraffad kan jag ju ej låta dig bliva.

47 Detta är vad som kom till profeten Jeremia såsom
HERRENS ord om filistéerna, förrän Farao hade intagit
Gasa. 2 Så säger HERREN: Se, vatten stiga upp norrifrån
och växa till en översvämmande ström; de översvämma landet
och allt vad däri är, städerna med dem som bo därinne. Och
människorna ropa, alla landets inbyggare jämra sig 3 När bullret
höres av hans hingstars hovslag, när hans vagnar dåna, när
hans hjuldon rassla, då se ej fäderna sig om efter barnen, så
maktlösa stå de 4 inför den dag som kommer med fördärv över
alla filistéer, med undergång för alla dem som äro kvar till att
försvara Tyrus och Sidon. Ty HERREN skall fördärva filistéerna,
kvarlevan från Kaftors ö. 5 Skallighet stundar för Gasa, det
är förbi med Askelon, med kvarlevan i deras dalbygd. Huru
länge skall du rista märken på dig? 6 Ack ve! Du HERRENS
svärd, när skall du äntligen få ro, Drag dig tillbaka i din skida,
vila dig och var stilla. 7 Dock, huru skulle det kunna få ro, då det
är HERRENS bud det utför? Mot Askelon, mot Kustlandet vid
havet, mot dem har han bestämt det.

48 Om Moab. Så säger HERREN Sebaot, Israels Gud: Ve
över Nebo, ty det är förstört! Kirjataim har kommit på skam
och är intaget, fästet har kommit på skam och ligger krossat. 2
Moabs berömmelse är icke mer. I Hesbon förehar man onda
anslag mot det: "Upp, låt oss utrota det, så att det icke mer är
ett folk." Också du, Madmen, skall förgöras, svärdet skall följa
dig i spåren. 3 Klagorop höras från Horonaim, förödelse och
stort brak. 4 Ja, Moab ligger förstört; högljutt klaga dess barn. 5
Uppför Halluhots höjd stiger man under gråt, och på vägen ned
till Horonaim höras ångestfulla klagorop över förstörelsen. 6
Flyn, rädden edra liv, och bliven som torra buskar i öknen. 7 Ty
därför att du förlitar dig på dina verk och dina skatter, skall ock
du bliva intagen; och Kemos skall gå bort i fångenskap och
hans präster och furstar med honom. 8 Och en förhärjare skall
komma över var stad, så att ingen stad skall kunna rädda sig;
dalen skall bliva förstörd och slätten ödelagd, såsom HERREN
har sagt. 9 Given vingar åt Moab, ty flygande måste han fly
bort. Hans städer skola bliva mark, och ingen skall bo i dem.
10 Förbannad vare den som försumligt utför HERRENS verk,
förbannad vare den som dröjer att bloda sitt svärd. 11 I säkerhet
har Moab levat från sin ungdom och har legat i ro på sin drägg;
han har icke varit tömd ur ett kärl i ett annat, icke vandrat bort i
fångenskap; därför har hans smak behållit sig, och hans lukt
har ej förvandlats. 12 Se, därför skola dagar komma, säger
HERREN, då jag skall sända till honom vintappare, som skola
tappa honom och tömma hans kärl och krossa hans krukor. 13
Då skall Moab komma på skam med Kemos, likasom Israels
hus kom på skam med Betel, som det förlitade sig på. 14 Huru
kunnen I säga: "Vi äro hjältar och tappra män i striden"? 15
Moab skall ändå bliva förstört, dess städer skola gå upp i rök,
och dess utvalda unga manskap måste ned till att slaktas;
så säger konungen, han vilkens namn är HERREN Sebaot.
16 Snart kommer Moabs ofärd, och hans olycka hastar fram
med fart. 17 Ömken honom, I alla som bon omkring honom, I
alla som kännen hans namn. Sägen: "Huru sönderbruten är
icke den starka spiran, den präktiga staven!" 18 Stig ned från
din härlighet och sätt dig på torra marken, du dottern Dibons
folk; ty Moabs förhärjare drager upp mot dig och förstör dina
fästen. 19 Ställ dig vid vägen och spela omkring dig, du Aroers
folk; fråga männen som fly och kvinnorna som söka rädda sig,
säg: "Vad har hänt?" 20 Moab har kommit på skam, ja, det är
krossat; jämren eder och ropen Förkunnen vid Arnon att Moab
är förstört. 21 Domen har kommit över slättlandet, över Holon,
Jahas och Mofaat, 22 över Dibon, Nebo och Bet-Diblataim, 23
över Kirjataim, Bet-Gamul och Bet-Meon, 24 över Keriot och
Bosra och över alla andra städer i Moabs land, vare sig de ligga
fjärran eller nära. 25 Avhugget är Moabs horn, och hans arm är
sönderbruten, säger HERREN. 26 Gören honom drucken, ty
han har förhävt sig mot HERREN; ja, må Moab ragla omkull i
sina egna spyor och bliva till åtlöje, också han. 27 Eller var
icke Israel till ett åtlöje för dig? Blev han då ertappad bland
tjuvar, eftersom du skakar huvudet, så ofta du talar om honom?
28 Övergiven edra städer och byggen bo i klipporna, I Moabs
inbyggare, och bliven lika duvor som bygga sina nästen bortom
klyftans gap. 29 Vi hava hört om Moabs högmod, det övermåttan
höga, om hans stolthet, högmod och högfärd och hans hjärtas
förhävelse. 30 Jag känner, säger HERREN, hans övermod och
opålitlighet, hans lösa tal och opålitliga handlingssätt. 31 Därför
måste jag jämra mig för Moabs skull; över hela Moab måste jag
klaga. Över Kir-Heres' män må man sucka. 32 Mer än Jaeser
gråter, måste jag gråta över dig, du Sibmas vinträd, du vars
rankor gingo över havet och nådde till Jaesers hav; mitt i din
sommar och din vinbärgning har ju en förhärjare slagit ned. 33
Glädje och fröjd är nu avbärgad från de bördiga fälten och från
Moabs land. På vinet i pressarna har jag gjort slut; man trampar
ej mer vin under skördeskri, skördeskriet är intet skördeskri mer.
34 Från Hesbon, jämmerstaden, ända till Eleale, ända till Jahas
upphäver man rop, och från Soar ända till Horonaim, till Eglat-
Selisia; ty också Nimrims vatten bliva torr ökenmark. 35 Och jag
skall i Moab så göra, säger HERREN, att ingen mer frambär
offer på offerhöjden och ingen mer tänder offereld åt sin gud. 36
Därför klagar mitt hjärta såsom en flöjt över Moab, ja, mitt hjärta
klagar såsom en flöjt över Kir-Heres' män: vad de hava kvar
av sitt förvärv går ju förlorat. 37 Ty alla huvuden äro skalliga
och alla skägg avskurna; på alla händer äro sårmärken och
omkring länderna säcktyg. 38 På alla Moabs tak och på dess
torg höres allenast dödsklagan, ty jag har krossat Moab såsom
ett värdelöst kärl, säger HERREN. 39 Huru förfärad är han icke!

I mån jämra eder. Huru vänder icke Moab ryggen till med blygd!
Ja, Moab bliver ett åtlöje och en skräck för alla dem som bo
däromkring. 40 Ty så säger HERREN: Se, en som liknar en örn
svävar fram och breder ut sina vingar över Moab. 41 Keriot
bliver intaget, bergfästena bliva erövrade. Och Moabs hjältars
hjärtan bliva på den dagen såsom en kvinnas hjärta, när hon är
barnsnöd. 42 Ja, Moab skall förgöras så att det icke mer är ett
folk, ty det har förhävt sig mot HERREN. 43 Faror, fallgropar
och fällor vänta eder, I Moabs inbyggare, säger HERREN. 44
Om någon flyr undan faran, så störtar han i fallgropen, och om
han kommer upp ur fallgropen, så fångas han i fällan. Ty jag
skall låta ett hemsökelsens år komma över dem, över Moab,
säger HERREN. 45 I Hesbons skugga stanna de, det är ute
med flyktingarnas kraft. Ty eld gick ut från Hesbon, en låga
från Sihons land; och den förtärde Moabs tinning, hjässan på
stridslarmets söner. 46 Ve dig, Moab! Förlorat är Kemos' folk.
Ty dina söner äro tagna till fånga, och dina döttrar förda bort i
fångenskap. 47 Men i kommande dagar skall jag åter upprätta
Moab, säger HERREN. Så långt om domen över Moab.

49 Om Ammons barn. Så säger HERREN: Har Israel nu inga
barn, eller har han ingen arvinge mer? Eller varför har
Malkam tagit arv, efter Gad, och varför bor hans folk i dess
städer? 2 Se, därför skola dagar komma, säger HERREN då
jag skall låta höra ett härskri mot Rabba i Ammons barns land;
och då skall det bliva en öde grushög, och dess lydstäder skola
brännas upp i eld; och Israel skall då taga arv efter dem som
hava tagit hans arv, säger HERREN. 3 Jämra dig, du Hesbon,
ty Ai är förstört; ropen, I Rabbas döttrar. Höljen eder i sorgdräkt,
klagen, och gån omkring i gårdarna; ty Malkam måste vandra
bort i fångenskap, och hans präster och furstar med honom. 4
Varför berömmer du dig av dina dalar, av att din dal flödar över,
du avfälliga dotter? Du som förlitar dig på dina skatter och säger:
"Vem skall väl komma åt mig?", 5 se, jag skall låta förskräckelse
komma över dig från alla dem som bo omkring dig, säger
Herren, HERREN Sebaot. Och I skolen varda bortdrivna, var
och en åt sitt håll och ingen skall församla de flyktande. 6 Men
därefter skall jag åter upprätta Ammons barn, säger HERREN.
7 Om Edom. Så säger HERREN Sebaot: Finnes då ingen vishet
mer i Teman? Har all rådighet försvunnit ifrån de förståndiga? Är
deras vishet uttömd? 8 Flyn, vänden om, gömmen eder djupt
nere, I Dedans inbyggare. Ty över Esau skall jag låta ofärd
komma på hans hemsökelses tid. 9 När vinbärgare komma
över dig, skola de icke lämna kvar någon efterskörd. När tjuvar
komma om natten, skola de fördärva så mycket dem lyster. 10
Ty jag skall blotta Esau, jag skall uppenbara hans gömslen, och
han skall icke lyckas hålla sig dold; fördärv skall drabba hans
barn, hans bröder och grannar, och han skall icke mer vara till.
11 Bekymra dig ej om dina faderlösa, jag vill behålla dem vid liv;
och må dina änkor förtrösta på mig. 12 Ty så säger HERREN:
Se, de som icke hade förskyllt att dricka kalken, de nödgas
att dricka den; skulle då du bliva ostraffad? Nej, du skall icke
bliva ostraffad, utan skall nödgas att dricka den. 13 Ty vid mig
själv har jag svurit, säger HERREN, att Bosra skall bliva ett
föremål för häpnad och smälek; det skall förödas och bliva ett
exempel som man nämner, när man förbannar; och alla dess
lydstäder skola bliva ödemarker för evärdlig tid. 14 Ett budskap
har jag hört från HERREN, och en budbärare är utsänd bland
folken: "Församlen eder och kommen emot det, och stån upp till
strid. 15 Ty se, jag skall göra dig ringa bland folken, föraktad
bland människorna. 16 Den förfäran du väckte har bedragit
dig, ja, ditt hjärtas övermod, där du sitter ibland bergsklyftorna
och håller dig fast högst uppe på höjden. Om du än byggde
ditt näste så högt uppe som örnen, så skulle jag dock störta
dig ned därifrån, säger HERREN. 17 Och Edom skall bliva ett
föremål för häpnad; alla som gå där fram skola häpna och vissla
vid tanken på alla dess plågor. 18 Likasom när Sodom och
Gomorra med sina grannstäder omstörtades, säger HERREN,
så skall ingen mer bo där och intet människobarn där vistas. 19
Se, lik ett lejon som drager upp från Jordanbygdens snår och
bryter in på frodiga betesmarker skall jag i ett ögonblick jaga
dem bort därifrån; och den som jag utväljer skall jag sätta till
herde över dem. Ty vem är min like, och vem kan ställa mig till
ansvar? Och vilken är den herde som kan bestå inför mig? 20
Hören därför det råd som HERREN har lagt mot Edom, och de
tankar som han har mot Temans inbyggare: Ja, herdegossarna
skola sannerligen släpas bort; sannerligen, deras betesmark
skall häpna över dem. 21 Vid dånet av deras fall bävar jorden;
man skriar så, att ljudet höres ända borta vid Röda havet. 22
Se, en som liknar en örn lyfter sig och svävar fram och breder ut
sina vingar över Bosra. Och Edoms hjältars hjärtan bliva på
den dagen såsom en kvinnas hjärta, när hon är i barnsnöd. 23
Om Damaskus. Hamat och Arpad komma på skam; ty ett ont
budskap få de höra, och de betagas av ångest. I havet råder
oro; det kan ej vara stilla. 24 Damaskus förlorar modet, det
vänder sig om till flykt, ty skräck har fattat det; ångest och vånda
har gripit det, lik en barnaföderskas. 25 Varför lät man den icke
vara, den berömda staden, min glädjes stad? 26 Så måste nu
dess unga män falla på dess gator, och alla dess stridsmän
förgöras på den dagen, säger HERREN Sebaot. 27 Och jag
skall tända eld på Damaskus' murar, och elden skall förtära
Ben-Hadads palatser. 28 Om Kedar och Hasors riken, som
blevo slagna av Nebukadressar, konungen i Babel. Så säger
HERREN: Upp, ja, dragen åstad upp mot Kedar, och fördärven
Österlandets söner. 29 Deras hyddor och deras hjordar må man
taga, deras tält och allt deras bohag och deras kameler må
föras bort ifrån dem och man må ropa över dem; "Skräck från
alla sidor!" 30 Flyn, ja, flykten med hast, gömmen eder djupt
nere, I Hasors inbyggare, säger HERREN, ty Nebukadressar,
konungen i Babel, har lagt råd mot eder och tänkt ut mot eder
ett anslag. 31 Upp, säger HERREN, ja, dragen ditupp mot
ett fredligt folk, som bor där i trygghet, utan både portar och
bommar, i sin avskilda boning. 32 Deras kameler skola bliva
edert byte, och deras myckna boskap skall bliva edert rov;
och jag skall förströ dem åt alla väderstreck, männen med det
kantklippta håret och från alla sidor skall jag låta ofärd komma
över dem, säger HERREN. 33 Och Hasor skall bliva en boning
för schakaler en ödemark till evärdlig tid; ingen skall mer bo
där och intet människobarn där vistas. 34 Detta är vad som
kom till profeten Jeremia såsom HERRENS ord om Elam, i

begynnelsen av Sidkias, Juda konungs, regering; han sade: **35** Så säger HERREN Sebaot: Se, jag skall bryta sönder Elams båge, deras yppersta makt. **36** Och från himmelens fyra ändar skall jag låta fyra vindar komma mot Elam, och skall förströ dess folk åt alla dessa väderstreck; och intet folk skall finnas, dit icke de fördrivna ifrån Elam skola komma. **37** Och jag skall göra elamiterna förfärade för sina fiender och för dem som stå efter deras liv, och jag skall låta olycka komma över dem, min vredes glöd, säger HERREN. Jag skall sända svärdet efter dem, till dess att jag har gjort ände på dem. **38** Och jag skall sätta upp min tron i Elam och förgöra där både konung och furstar, säger HERREN. **39** Men i kommande dagar skall jag åter upprätta Elam, säger HERREN.

50 Detta är det ord som HERREN talade om Babel, om kaldéernas land, genom profeten Jeremia. **2** Förkunnen detta bland folken och kungören det, och resen upp ett baner; kungören det, döljen det icke. Sägen: Babel är intaget, Bel har kommit på skam, Merodak är krossad, ja, dess avgudar hava kommit på skam, dess eländiga avgudar äro krossade. **3** Ty ett folk drager upp mot det norrifrån, som skall göra dess land till en ödemark, så att ingen kan bo däri; både människor och djur skola fly bort. **4** I de dagarna och på den tiden, säger HERREN, skola Israels barn komma vandrande tillsammans med Juda barn; under gråt skola de gå åstad och söka HERREN, sin Gud. **5** De skola fråga efter Sion; hitåt skola deras ansikten vara vända: "Kommen! Må man nu hålla fast vid HERREN i ett evigt förbund, som aldrig varder förgätet." **6** En vilsekommen hjord var mitt folk. Deras herdar hade fört dem vilse och läto dem irra omkring på bergen. Så strövade de från berg till höjd och glömde sin rätta lägerplats. **7** Alla som träffade på dem åto upp dem, och deras ovänner sade: "Vi ådraga oss ingen skuld därmed." Så skedde, därför att de hade syndat mot HERREN, rättfärdighetens boning, mot HERREN, deras fäders hopp. **8** Flyn ut ur Babel, dragen bort ifrån kaldéernas land, och bliven lika bockar som hasta framför hjorden. **9** Ty se, jag skall uppväcka från nordlandet en hop av stora folk och föra dem upp mot Babel, och de skola rusta sig till strid mot det; från det hållet skall det bliva intaget. Deras pilar skola vara såsom en lyckosam hjältes, som icke vänder tillbaka utan seger. **10** Och Kaldeen skall lämnas till plundring; dess plundrare skola alla få nog, säger HERREN. **11** Ja, om I än glädjens och fröjden eder, I som skövlen min arvedel, om I än hoppen såsom kvigor på tröskplatsen och frusten såsom hingstar, **12** eder moder skall dock komma storligen på skam; hon som har fött eder skall få blygas. Se, bland folken skall hon bliva den yttersta -- en öken, ett torrt land och en hedmark! **13** För HERRENS förtörnelses skull måste det ligga obebott och alltigenom vara en ödemark. Alla som gå fram vid Babel skola häpna och vissla vid tanken på alla dess plågor. **14** Rusten eder till strid mot Babel från alla sidor, I som spännen båge; skjuten på henne, sparen icke på pilarna; ty mot HERREN har hon syndat. **15** Höjen segerrop över henne på alla sidor: "Hon har måst giva sig; fallna äro hennes stödjepelare, nedrivna hennes murar!" Detta är ju HERRENS hämnd, så hämnens då på henne. Såsom hon har gjort, så mån I göra mot henne. **16** Utroten ur Babel både dem som så och dem som i skördens tid föra lien. Undan det härjande svärdet må envar nu vända om till sitt folk och envar fly hem till sitt land. **17** Israel var ett vilsekommet får som jagades av lejon. Först åts det upp av konungen i Assyrien, och sist har Nebukadressar, konungen i Babel, gnagt dess ben. **18** Därför säger HERREN Sebaot, Israels Gud, så: Se, jag skall hemsöka konungen i Babel och hans land, likasom jag har hemsökt konungen i Assyrien. **19** Och jag skall föra Israel tillbaka till hans betesmarker, och han skall få gå bet på Karmel och i Basan; och på Efraims berg och i Gilead skall han få äta sig mätt. **20** I de dagarna och på den tider säger HERREN, skall man söka efter Israels missgärning, och den skall icke mer vara till, och efter Juda synder, och de skola icke mer bliva funna; ty jag skall förlåta dem som jag låter leva kvar. **21** Drag ut mot Merataims land och mot inbyggarna i Pekod. Förfölj dem och döda dem och giv dem till spillo, säger HERREN, och gör i alla stycken såsom jag har befallt dig. **22** Krigsrop höras i landet, och stort brak. **23** Huru sönderbruten och krossad är den icke, den hammare som slog hela jorden! Huru har icke Babel blivit till häpnad bland folken! **24** Jag lade ut en snara för dig, och så blev du fångad, Babel, förrän du visste därav; du blev ertappad och gripen, ty det var med HERREN som du hade givit dig i strid. **25** HERREN öppnade sin rustkammare och tog fram sin vredes vapen. Ty ett verk hade Herren, HERREN Sebaot, att utföra i kaldéernas land. **26** Ja, kommen över det från alla sidor, öppnen dess förrådskammare, kasten i en hög vad där finnes, såsom man gör med säd, och given det till spillo; låten intet därav bliva kvar. **27** Nedgören alla dess tjurar, fören dem ned till att slaktas. Ve dem, ty deras dag har kommit, deras hemsökelses tid! **28** Hör huru de fly och söka rädda sig ur Babels land, för att i Sion förkunna HERRENS, vår Guds, hämnd, hämnden för hans tempel. **29** Båden upp mot Babel folk i mängd, allt vad bågskyttar heter; lägren eder runt omkring det, låten ingen undkomma. Vedergällen det efter dess gärningar; gören mot det alldeles såsom det självt har gjort. Ty mot HERREN har det handlat övermodigt, mot Israels Helige. **30** Därför skola dess unga man falla på dess gator, och alla dess stridsmän skola förgöras på den dagen, säger HERREN. **31** Se, jag skall vända mig mot dig, du övermodige, säger Herren, HERREN Sebaot, ty din dag har kommit, den tid då jag vill hemsöka dig. **32** Då skall den övermodige stappla och falla, och ingen skall kunna upprätta honom. Och jag skall tända eld på hans städer, och elden skall förtära allt omkring honom. **33** Så säger HERREN Sebaot: Förtryckta äro Israels barn, och Juda barn jämte dem. Alla de som hava fart dem i fångenskap hålla dem fast och vilja icke släppa dem. **34** Men deras förlossare är stark; HERREN Sebaot är hans namn. Han skall förvisso utföras deras sak, så att han skaffar ro åt jorden -- men oro åt Babels invånare. **35** Svärd komme över kaldéerna, säger HERREN, över Babels invånare, över dess furstar och dess visa män! **36** Svärd komme över lögnprofeterna, så att de stå där såsom dårar! Svärd komme över dess hjältar, så att de bliva förfärade! **37** Svärd komme över dess hästar och vagnar och över allt främmande folk därinne, så att de bliva såsom kvinnor! Svärd komme över dess skatter, så att de bliva tagna såsom byte! **38** Torka komme över dess vatten, så att de bliva

uttorkade! Ty det är ett belätenas land, och skräckgudar dyrka
de såsom vanvettiga människor. 39 Därför skola nu schakaler
bo där tillsammans med andra ökendjur, och strutsar skola där
få sin boning. Aldrig mer skall det bliva bebyggt, från släkte
till släkte skall det vara obebott. 40 Likasom när Sodom och
Gomorra med sina grannstäder omstörtades av Gud, säger
HERREN, så skall ingen mer bo där och intet människobarn där
vistas. 41 Se, ett folk kommer norrifrån; ett stort folk och många
konungar resa sig och komma från jordens yttersta ända. 42
De föra båge och lans, de äro grymma och utan förbarmande.
Dånet av dem är såsom havets brus, och på sina hästar rida de
fram, rustade såsom kämpar till strid, mot dig, du dotter Babel.
43 När konungen i Babel hör ryktet om dem, sjunka hans händer
ned; ängslan griper honom, ångest lik en barnaföderskas. 44
Se, lik ett lejon som drager upp från Jordanbygdens snår och
bryter in på frodiga betesmarker skall jag i ett ögonblick jaga
dem bort därifrån; och den som jag utväljer skall jag sätta till
herde över dem. Ty vem är min like, och vem kan ställa mig till
ansvar? Och vilken är den herde som kan bestå inför mig? 45
Hören därför det råd som HERREN har lagt mot Babel, och de
tankar som han har mot kaldéernas land: Ja, herdegossarna
skola sannerligen släpas bort; sannerligen, deras betesmark
skall häpna över dem. 46 När man ropar: "Babel är intaget", då
bävar jorden, och ett skriande höres bland folken.

51 Så säger HERREN: Se, jag skall uppväcka mot Babel och
mot Leb-Kamais inbyggare en fördärvares ande. 2 Och
jag skall sända främlingar mot Babel, och de skola kasta det
med kastskovlar och ödelägga dess land. Ja, från alla sidor
skola de komma emot det på olyckans dag. 3 Skyttar skola
spänna sina bågar mot dem som där spänna båge, och mot
dem som där yvas i pansar. Skonen icke dess unga män, given
hela dess här till spillo. 4 Dödsslagna män skola då falla i
kaldéernas land och genomborrade man på dess gator. 5 Ty
Israel och Juda äro icke änkor som hava blivit övergivna av sin
Gud, av HERREN Sebaot, därför att deras land var fullt av skuld
mot Israels Helige. 6 Flyn ut ur Babel; må var och en söka
rädda sitt liv, så att I icke förgås genom dess missgärning. Ty
detta är för HERREN en hämndens tid, då han vill vedergälla
det vad det har gjort. 7 Babel var i HERRENS hand en gyllene
kalk som gjorde hela jorden drucken. Av dess vin drucko folken,
och så blevo folken såsom vanvettiga. 8 Men plötsligt är nu
Babel fallet och krossat. Jämren eder över henne, hämten
balsam för hennes plåga, om hon till äventyrs kan helas. 9 "Ja,
vi hava sökt hela Babel, men hon har icke kunnat helas; låt
oss lämna henne och gå var och en till sitt land. Ty hennes
straffdom räcker upp till himmelen och når allt upp till skyarna.
10 HERREN har låtit vår rätt gå fram; kom, låt oss förtälja i
Sion HERRENS, vår Guds, verk." 11 Vässen pilarna, fatten
sköldarna. HERREN har uppväckt de mediska konungarnas
ande; ty hans tankar äro vända mot Babel till att fördärva det. Ja,
HERRENS hämnd är här, hämnden för hans tempel. 12 Resen
upp ett baner mot Babels murar, hållen sträng vakt, ställen ut
väktare, läggen bakhåll; ty HERREN har fattat sitt beslut, och
han gör vad han har talat mot Babels invånare. 13 Du som
bor vid stora vatten och är så rik på skatter, din ände har nu
kommit, din vinningslystnads mått är fyllt. 14 HERREN Sebaot
har svurit vid sig själv: sannerligen, om jag än har uppfyllt dig
med människor så talrika som gräshoppor, så skall man dock få
upphäva skördeskri över dig. 15 Han har gjort jorden genom sin
kraft, han har berett jordens krets genom sin vishet, och genom
sitt förstånd har han utspänt himmelen. 16 När han vill låta höra
sin röst, då brusa himmelens vatten, då låter han regnskyar stiga
upp från jordens ända; han låter ljungeldar komma med regn
och för vinden ut ur dess förvaringsrum. 17 Såsom dårar stå då
alla människor där och begripa intet; guldsmederna komma då
alla på skam med sina beläten, ty deras gjutna beläten äro lögn,
och ingen ande är i dem. 18 De äro fåfänglighet, en tillverkning
att le åt; när hemsökelsen kommer över dem, måste de förgås.
19 Men sådan är icke han som är Jakobs del; nej, det är han
som har skapat allt, och särskilt sin arvedels stam. HERREN
Sebaot är hans namn. 20 Du var min hammare, mitt stridsvapen;
med dig krossade jag folk, med dig fördärvade jag riken. 21 Med
dig krossade jag häst och ryttare; med dig krossade jag vagn
och körsven. 22 Med dig krossade jag man och kvinna; med dig
krossade jag gammal och ung; med dig krossade jag yngling
och jungfru. 23 Med dig krossade jag herden och hans hjord;
med dig krossade jag åkermannen och hans oxpar; med dig
krossade jag ståthållare och landshövding. 24 Men nu skall jag
vedergälla Babel och alla Kaldeens inbyggare allt det onda som
de hava förövat mot Sion, inför edra ögon, säger HERREN.
25 Se, jag skall vända mig mot dig, du fördärvets berg, säger
HERREN, du som fördärvade hela jorden; och jag skall uträcka
min hand mot dig och vältra dig ned från klipporna och göra
dig till ett förbränt berg, 26 så att man icke av dig skall kunna
taga vare sig hörnsten eller grundsten, utan du skall bliva en
ödemark för evärdlig tid, säger HERREN. 27 Resen upp ett
baner på jorden, stöten i basun ibland folken, invigen folk till
strid mot det, båden upp mot det riken, både Ararats, Minnis
och Askenas', tillsätten hövdingar mot det, dragen ditupp med
hästar som likna borstiga gräshoppor. 28 Invigen folk till strid
mot det: Mediens konungar, dess ståthållare och alla dess
landshövdingar, och hela det land som lyder under deras välde.
29 Då darrar jorden och bävar, ty nu fullbordas vad HERREN
tänkte mot Babel: att han ville göra Babels land till en ödemark,
där ingen skulle bo. 30 Babels hjältar upphöra att strida, de
sitta stilla i sina fästen; deras styrka har försvunnit, de hava
blivit såsom kvinnor. Man har tänt eld på dess boningar; dess
bommar äro sönderbrutna. 31 Löparna löpa mot varandra, den
ene budbäraren korsar den andres väg, med bud till konungen
i Babel om att hela hans stad år intagen, 32 att vadställena
äro besatta och dammarna förbrända i eld och krigsmännen
gripna av skräck. 33 Ty så säger HERREN Sebaot, Israels Gud:
Dottern Babel är såsom en tröskplats, när man just har trampat
till den; ännu en liten tid, och skördetiden kommer för henne. 34
Uppätit mig och förgjort mig har han, Nebukadressar, konungen
i Babel. Han har gjort mig till ett tomt kärl; lik en drake har
han uppslukat mig, han har fyllt sin buk med mina läckerheter
och drivit mig bort. 35 "Den orätt mig har skett och det som
har vederfarits mitt kött, det komme över Babel", så må Sions
invånare säga; och "Mitt blod komme över Kaldeens inbyggare",

så må Jerusalem säga. 36 Därför säger HERREN så: Se, jag
skall utföra din sak och utkräva din hämnd. Jag skall låta dess
hav sina bort och dess brunn uttorka, 37 och Babel skall bliva
en stenhop, en boning för schakaler, ett föremål för häpnad och
begabberi, så att ingen kan bo där. 38 Alla ryta de nu såsom
lejon; de skria såsom lejonungar. 39 Men när de äro som mest
upptända, skall jag tillreda åt dem ett gästabud; jag skall göra
dem druckna, så att de jubla. Så skola de somna in i en evig
sömn, ur vilken de aldrig skola uppvakna, säger HERREN. 40
Jag skall föra dem ned till att slaktas såsom lamm, likasom
vädurar och bockar. 41 Huru har icke Sesak blivit intaget och
hon som var hela jordens berömmelse erövrad! Huru har icke
Babel blivit ett föremål för häpnad bland folken! 42 Havet steg
upp över Babel; av dess brusande böljor blev det övertäckt.
43 Så blev av dess städer en ödemark, ett torrt land och en
hedmark, ett land där ingen bor, och där intet människobarn går
fram. 44 Ja, jag skall hemsöka Bel i Babel och taga ut ur hans
gap vad han har slukat; och folken skola icke mer strömma till
honom. Babels murar skola ock falla. 45 Dragen ut därifrån, mitt
folk; må var och en söka rädda sitt liv undan HERRENS vredes
glöd. 46 Varen icke försagda i edra hjärtan, och frukten icke för
de olycksbud som höras i landet, om än ett olycksbud kommer
det ena året och sedan nästa år ett nytt olycksbud, och om än
våld råder på jorden och härskare står mot härskare. 47 Se,
därför skola dagar komma, då jag skall hemsöka Babels beläten,
och då hela dess land skall stå med skam och alla skola falla
slagna därinne. 48 Då skola himmel och jord jubla över Babel,
de och allt vad i dem är, då nu förhärjarna komma över det
norrifrån, säger HERREN. 49 Ja, I slagna av Israel, också Babel
måste falla, likasom för Babel människor föllo slagna över hela
jorden. 50 I som haven lyckats rädda eder undan svärdet, gån
åstad, stannen icke. Kommen ihåg HERREN, i fjärran land, och
tänken på Jerusalem. 51 Vi stå här med skam, ja vi måste höra
smädelse; blygsel höljer vårt ansikte, ty främlingar hava kastat
sig över vad heligt som fanns i HERRENS hus. 52 Se, därför
skola dagar komma, säger HERREN, då jag skall hemsöka dess
beläten, och då slagna män skola jämra sig i hela dess land. 53
Om Babel än stege upp till himmelen, och om det gjorde sin
befästning än så hög och stark så skulle dock förhärjare ifrån
mig komma över det, säger HERREN. 54 Klagorop höras från
Babel, och stort brak från kaldéernas land. 55 Ty HERREN
förhärjar Babel och gör slut på det stora larmet därinne. Och
deras böljor brusa såsom stora vatten; dånet av dem ljuder
högt. 56 Ty över det, över Babel, kommer en förhärjare, och
dess hjältar tagas till fånga, deras bågar brytas sönder. Se,
HERREN är en vedergällningens Gud; han lönar till fullo. 57 Ja,
jag skall göra dess furstar druckna, så ock dess visa män, dess
ståthållare, dess landshövdingar och dess hjältar, och de skola
somna in i en evig sömn, ur vilken de aldrig skola uppvakna,
säger konungen, han vilkens namn är HERREN Sebaot. 58 Så
säger HERREN Sebaot: Det vida Babels murar skola i grund
omstörtas, och dess höga portar skola brännas upp i eld. Så
möda sig folken för det som skall bliva till intet, och folkslagen
arbeta sig trötta för det som skall förbrännas av elden. 59
Detta är vad profeten Jeremia bjöd Seraja, son till Neria, son
till Mahaseja, när denne begav sig till Babel med Sidkia, Juda
konung, i hans fjärde regeringsår. Seraja var nämligen den som
hade bestyret med lägerplatserna. 60 Och Jeremia tecknade i
en och samma bok upp alla de olyckor som skulle komma över
Babel, allt detta som nu är skrivet om Babel. 61 Jeremia sade
till Seraja: "När du kommer till Babel, så se till, att du läser upp
allt detta. 62 Och du skall säga: 'HERRE, du har själv talat om
denna ort att du vill fördärva den, så att ingen mer skall bo där,
varken någon människa eller något djur; ty den skall vara en
ödemark för evärdlig tid.' 63 Och när du har läst upp boken till
slut, så bind en sten vid den och kasta den ut i Frat, 64 och säg:
'På detta sätt skall Babel sjunka ned och icke mer komma upp,
för den olyckas skull som jag skall låta komma över det, mitt
under deras ävlan.'" Så långt Jeremias ord.

52 Sidkia var tjuguett år gammal, när han blev konung, och
han regerade elva år i Jerusalem. Hans moder hette
Hamital, Jeremias dotter, från Libna. 2 Han gjorde vad ont var
i HERRENS ögon, alldeles såsom Jojakim hade gjort. 3 Ty
på grund av HERRENS vrede skedde vad som skedde med
Jerusalem och Juda, till dess att han kastade dem bort ifrån
sitt ansikte. Och Sidkia avföll från konungen i Babel. 4 Då, i
hans nionde regeringsår, i tionde månaden, på tionde dagen i
månaden, kom Nebukadressar, konungen i Babel, med hela sin
här till Jerusalem, och de belägrade det; och de byggde en
belägringsmur runt omkring det. 5 Så blev staden belägrad och
förblev så ända till konung Sidkias elfte regeringsår. 6 Men i
fjärde månaden, på nionde dagen i månaden, var hungersnöden
så stor i staden, att mängden av folket icke hade något att äta. 7
Och staden stormades, och allt krigsfolket flydde och drog ut ur
staden om natten genom porten mellan de båda murarna (den
port som ledde till den kungliga trädgården), medan kaldéerna
lågo runt omkring staden; och de togo vägen åt Hedmarken
till. 8 Men kaldéernas här förföljde konungen, och de hunno
upp Sidkia på Jerikos hedmarker, sedan hela hans här hade
övergivit honom och skingrat sig. 9 Och de grepo konungen och
förde honom till den babyloniske konungen i Ribla i Hamats
land; där höll denne rannsakning och dom med honom. 10
Och konungen i Babel lät slakta Sidkias barn inför hans ögon;
därjämte lät han ock slakta alla Juda furstar i Ribla. 11 Och
på Sidkia själv lät han sticka ut ögonen och lät fängsla honom
med kopparfjättrar. Och konungen i Babel förde honom därefter
till Babel och lät honom sitta i fängelsehuset ända till hans
dödsdag. 12 I femte månaden, på tionde dagen i månaden,
detta i den babyloniske konungen Nebukadressars nittonde
regeringsår, kom Nebusaradan, översten för drabanterna; denne
var den babyloniske konungens förtroendeman vid Jerusalem.
13 Han brände upp HERRENS hus och konungshuset; ja, alla
hus i Jerusalem, i synnerhet alla de förnämas hus, brände han
upp i eld. 14 Och alla murar runt omkring Jerusalem brötos ned
av hela den här av kaldéer, som översten för drabanterna hade
med sig. 15 Och en del av de ringaste bland folket och den
övriga återstoden av folket, dem som voro kvar i staden, och de
överlöpare som hade gått över till konungen i Babel, så ock det
hantverksfolk som fanns kvar, dem förde Nebusaradan, översten

för drabanterna, bort i fångenskap. **16** Men av de ringaste
i landet lämnade Nebusaradan, översten för drabanterna,
några kvar till vingårdsmän och åkermän. **17** Kopparpelarna i
HERRENS hus, bäckenställen och kopparhavet i HERRENS
hus slogo kaldéerna sönder och förde all kopparen till Babel.
18 Och askkärlen, skovlarna, knivarna, de båda slagen av
skålar och alla kopparkärl som hade begagnats vid gudstjänsten
togo de bort. **19** Likaledes tog översten för drabanterna bort
faten, fyrfaten, offerskålarna, askkärlen, ljusstakarna, de andra
skålarna och bägarna, allt vad som var av rent guld eller av rent
silver. **20** Vad angår de två pelarna, havet som var allenast ett,
och de tolv kopparoxarna under bäckenställen, som konung
Salomo hade låtit göra till HERRENS hus, så kunde kopparen
i alla dessa föremål icke vägas. **21** Och vad pelarna angår,
så var den ena pelaren aderton alnar hög, och en tolv alnar
lång tråd mätte dess omfång, och den var fyra finger tjock och
ihålig. **22** Och ovanpå den var ett pelarhuvud av koppar; och
detta ena pelarhuvud var fem alnar högt, och ett nätverk och
granatäpplen funnos på pelarhuvudet runt omkring, alltsammans
av koppar. Och likadant var det på den andra pelaren med fina
granatäpplen. **23** Och granatäpplena voro nittiosex utåt; men
tillsammans voro granatäpplena på nätverket runt omkring ett
hundra. **24** Och översten för drabanterna tog översteprästen
Seraja jämte Sefanja prästen näst under honom, så ock de
tre som höllo vakt vid tröskeln, **25** och från staden tog han
en hovman, den som var anförare för krigsfolket, och sju av
konungens närmaste män, som påträffades i staden, så ock
härhövitsmannens sekreterare, som plägade utskriva folket i
landet till krigstjänst, och sextio andra män av landets folk, som
påträffades i staden -- **26** dessa tog Nebusaradan, översten för
drabanterna, och förde dem till den babyloniske konungen i
Ribla. **27** Och konungen i Babel lät avliva dem där, i Ribla i
Hamats land. Så blev Juda bortfört från sitt land. **28** Detta är
antalet av dem som Nebukadressar förde bort: i det sjunde året
tre tusen tjugutre judar, **29** och i Nebukadressars adertonde:
regeringsår åtta hundra trettiotvå personer från Jerusalem.
30 Men i Nebukadressars tjugutredje regeringsår bortförde
Nebusaradan, översten för drabanterna, av judarna sju hundra
fyrtiofem personer. Hela antalet utgjorde fyra tusen sex hundra
personer. **31** Men i det trettiosjunde året sedan Jojakin, Juda
konung, hade blivit bortförd i fångenskap, i tolfte månaden, på
tjugufemte dagen i månaden, tog Evil-Merodak, konungen i
Babel -- samma år han blev konung -- Jojakin, Juda konung,
till nåder och förde honom ut ur fängelset. **32** Och han talade
vänligt med honom och gav honom översta platsen bland de
konungar som voro hos honom i Babel. **33** Han fick lägga av sin
fångdräkt och beständigt äta vid hans bord, så länge han levde.
34 Och ett ständigt underhåll gavs honom från konungen i Babel,
visst för var dag, ända till hans dödsdag, så länge han levde.

Klagovisorna

1 Huru övergiven sitter hon icke, den folkrika staden! Hon
har blivit lik en änka. Hon som var så mäktig bland folken,
en furstinna bland länderna, hon måste nu göra trältjänst. **2**
Bittert gråter hon i natten, och tårar rinna utför hennes kind.
Ingen finnes, som tröstar henne, bland alla hennes vänner.
Alla hennes närmaste hava varit trolösa mot henne; de hava
blivit hennes fiender. **3** Juda har måst gå i landsflykt efter att
hava utstått elände och svåra vedermödor; hon bor nu bland
hedningarna och finner ingen ro. Alla hennes förföljare hava
fallit över henne, mitt i hennes trångmål. **4** Vägarna till Sion
ligga sörjande, då nu ingen kommer till högtiderna. Alla hennes
portar äro öde, hennes präster sucka. Hennes jungfrur äro
bedrövade, och själv sörjer hon bittert. **5** Hennes ovänner hava
fått övermakten, för hennes fiender går allt väl. Ty HERREN
har sänt henne bedrövelser för hennes många överträdelsers
skull. Hennes barn hava måst gå i fångenskap, bortdrivna av
ovännen. **6** Så har all dottern Sions härlighet försvunnit ifrån
henne. Hennes furstar likna hjortar som icke finna något bete;
vanmäktiga söka de fly bort, undan sina förföljare. **7** I denna
sitt eländes och sin husvillhets tid kommer Jerusalem ihåg allt
vad dyrbart hon ägde i forna dagar. Nu då hennes folk har
fallit för ovännens hand och hon icke har någon hjälpare nu
se hennes ovänner med hån på hennes undergång. **8** Svårt
hade Jerusalem försynda sig; därför har hon blivit en styggelse.
Alla som ärade henne förakta henne nu, då de se hennes
blygd. Därför suckar hon ock själv och drager sig undan. **9**
Orenhet fläckar hennes klädesfållar; hon tänkte icke på anden.
Därför vart hennes fall så gruvligt; ingen finnes, som tröstar
henne. Se, HERRE, till mitt elände, ty fienden förhäver sig. **10**
Ovännen räckte ut sin hand efter allt vad dyrbart hon ägde; ja,
hon fick se huru hedningar kommo in i hennes helgedom, just
sådana som du hade förbjudit att komma in i din församling.
11 Allt hennes folk måste med suckan tigga sitt bröd; för vad
dyrbart de ägde måste de köpa sig mat till att stilla sin hunger.
Se, HERRE, och akta på huru föraktad jag har blivit. **12** Går
detta eder ej till sinnes, I alla som dragen vägen fram? Akten
härpå och sen till: kan någon plåga vara lik den varmed jag
har blivit hemsökt, den varmed HERREN har bedrövat mig på
sin glödande vredes dag? **13** Från höjden sände han en eld i
mina ben och fördärvade dem. Han bredde ut ett nät för mina
fötter, han stötte mig tillbaka. Förödelse lät han gå över mig,
han gjorde mig maktlös för alltid. **14** Mina överträdelser knötos
samman av hans hand till ett ok, hopbundna lades de på min
hals; så bröt han ned min kraft. Herren gav mig i händerna på
människor som jag ej kan stå emot. **15** Alla de tappra kämpar
jag hyste aktade Herren för intet. Han lyste ut högtid, mig till
fördärv, för att krossa mina unga män. Ja, vinpressen trampade
Herren till ofärd för jungfrun dottern Juda. **16** Fördenskull gråter
jag; mitt öga, det flyter i tårar; ty fjärran ifrån mig äro de som
skulle trösta mig och vederkvicka min själ. Förödelse har gått
över mina barn, ty fienden har blivit mig övermäktig. **17** Sion
räcker ut sina händer, men ingen finnes, som tröstar henne; mot
Jakob bådade HERREN upp ovänner från alla sidor; Jerusalem
har blivit en styggelse ibland dem. **18** Ja, HERREN är rättfärdig,
ty jag var gensträvig mot hans bud. Hören då, alla I folk, och
sen min plåga: mina jungfrur och mina unga män fingo gå i
fångenskap. **19** Jag kallade på mina vänner, men de bedrogo
mig. Mina präster och mina äldste förgingos i staden, medan
de tiggde sig mat för att stilla sin hunger. **20** Se HERRE, huru
jag är i nöd, mitt innersta är upprört. Mitt hjärta vänder sig i
mitt bröst, därför att jag var så gensträvig. Ute har svärdet
förgjort mina barn, och inomhus pesten. **21** Väl hör man huru
jag suckar, men ingen finnes, som tröstar mig; alla mina fiender
höra om min olycka och fröjda sig över att du har gjort detta.
Den dag du förkunnade har du låtit komma. Dock, dem skall det
gå såsom mig. **22** Låt all deras ondska komma inför ditt ansikte,
och hemsök dem, likasom du har hemsökt mig för alla mina
överträdelsers skull ty många äro mina suckar, och mitt hjärta är
sjukt.

2 Huru höljer icke Herren genom sin vrede dottern Sion i
mörker! Från himmelen ned till jorden kastade han Israels
härlighet. Han vårdade sig icke om sin fotapall på sin vredes dag.
2 Utan skonsamhet fördärvade Herren alla Jakobs boningar; i
sin förgrymmelse bröt han ned dottern Judas fästen, ja, han
slog dem till jorden, han oskärade riket och dess furstar. **3** I
sin vredes glöd högg han av vart Israels horn; han höll sin
högra hand tillbaka, när fienden kom. Jakob förbrände han lik
en lågande eld, som förtär allt runt omkring. **4** Han spände
sin båge såsom en fiende, med sin högra hand stod han fram
såsom en ovän och dräpte alla som voro våra ögons lust. Över
dottern Sions hydda utgöt han sin vrede såsom en eld. **5** Herren
kom såsom en fiende och fördärvade Israel, han fördärvade
alla dess palats, han förstörde dess fästen; så hopade han
över dottern Juda jämmer på jämmer. **6** Och han bröt ned sin
hydda såsom en trädgård, han förstörde sin högtidsplats. Både
högtid och sabbat lät HERREN bliva förgätna i Sion, och i sin
vredes förgrymmelse försköt han både konung och präst. **7**
Herren förkastade sitt altare, han gav sin helgedom till spillo.
Murarna omkring hennes palatser gav han i fiendernas hand.
De hovo upp rop i HERRENS hus såsom på en högtidsdag. **8**
HERREN hade beslutit att förstöra dottern Sions murar; han
spände mätsnöret till att fördärva och drog sin hand ej tillbaka.
Han lät sorg komma över vallar och murar; förfallna ligga de
nu alla. **9** Hennes portar sjönko ned i jorden, han bräckte och
krossade hennes bommar. Hennes konung och furstar leva
bland hedningar, ingen lag finnes mer; hennes profeter undfå ej
heller någon syn från HERREN. **10** Dottern Sions äldste sitta
där stumma på jorden, de hava strött stoft på sina huvuden och
höljt sig i sorgdräkt; Jerusalems jungfrur sänka sina huvuden
mot jorden. **11** Mina ögon äro förtärda av gråt, mitt innersta
är upprört, min lever är såsom utgjuten på jorden för dottern
mitt folks skada; ty barn och spenabarn försmäkta på gatorna i
staden. **12** De ropa till sina mödrar: "Var få vi bröd och vin?" Ty
försmäktande ligga de såsom slagna på gatorna i staden; ja, de
uppgiva sin anda i sina mödrars famn. **13** Vad jämförligt skall jag
framlägga för dig, du dotter Jerusalem? Vilket liknande öde kan

jag draga fram till din tröst, du jungfru dotter Sion? Din skada är
ju stor såsom ett hav; vem kan hela dig? 14 Dina profeters syner
voro falskhet och flärd, de blottade icke för dig din missgärning,
så att du kunde bliva upprättad; de utsagor de förkunnade för
dig voro falskhet och förförelse. 15 Alla vägfarande slå ihop
händerna, dig till hån; de vissla och skaka huvudet åt dottern
Jerusalem: "Är detta den stad som man kallade 'skönhetens
fullhet', 'hela jordens fröjd'?" 16 Alla dina fiender spärra upp
munnen emot dig, de vissla och bita samman tänderna, de
säga: "Vi hava fördärvat henne. Ja, detta är den dag som vi
bidade efter; nu hava vi upplevat och sett den." 17 HERREN
har gjort vad han hade beslutit, han har fullbordat sitt ord, vad
han för länge sedan hade förordnat; han har brutit ned utan
förskoning. Och han har låtit fienden glädjas över dig, han har
upphöjt dina ovänners horn. 18 Deras hjärtan ropa till Herren.
Du dottern Sions mur, låt dina tårar rinna som en bäck, både
dag och natt; låt dig icke förtröttas, unna ditt öga ingen ro. 19
Stå upp, ropa högt i natten, när dess väkter begynna, utgjut ditt
hjärta såsom vatten inför Herrens ansikte; lyft upp till honom
dina händer för dina barns liv, ty de försmäkta av hunger i
alla gators hörn. 20 Se, HERRE, och akta på vem du så har
hemsökt. Skola då kvinnor nödgas äta sin livsfrukt, barnen som
de hava burit i sin famn? Skall man i Herrens helgedom dräpa
präster och profeter? 21 På jorden, ute på gatorna, ligga de,
både unga och gamla; mina jungfrur och mina unga män hava
fallit för svärd. Du dräpte på din vredes dag, du slaktade utan
förskoning. 22 Såsom till en högtidsdag kallade du samman mot
mig förskräckelser ifrån alla sidor; och på HERRENS vredes
dag fanns ingen som blev räddad och slapp undan. Dem som
jag hade burit i min famn och fostrat, dem förgjorde min fiende.

3 Jag är en man som har prövat elände under hans vredes
ris. 2 Mig har han fört och låtit vandra genom mörker och
genom ljus. 3 Ja, mot mig vänder han sin hand beständigt,
åter och åter. 4 Han har uppfrätt mitt kött och min hud, han har
krossat benen i mig. 5 Han har kringskansat och omvärvt mig
med gift och vedermöda. 6 I mörker har han lagt mig såsom
de längesedan döda. 7 Han har kringmurat mig, så att jag ej
kommer ut, han har lagt på mig tunga fjättrar. 8 Huru jag än
klagar och ropar, tillstoppar han öronen för min bön. 9 Med
huggen sten har han murat för mina vägar, mina stigar har
han gjort svåra. 10 En lurande björn är han mot mig, ett lejon
som ligger i försåt. 11 Han förde mig på villoväg och rev mig
i stycken, förödelse lät han gå över mig. 12 Han spände sin
båge och satte mig upp till ett mål för sin pil. 13 Ja, pilar från
sitt koger sände han in i mina njurar. 14 Jag blev ett åtlöje för
hela mitt folk en visa för dem hela dagen. 15 Han mättade mig
med bittra örter, han gav mig malört att dricka. 16 Han lät mina
tänder bita sönder sig på stenar, han höljde mig med aska. 17
Ja, du förkastade min själ och tog bort min frid; jag visste ej mer
vad lycka var. 18 Jag sade: "Det är ute med min livskraft och
med mitt hopp till HERREN." 19 Tänk på mitt elände och min
husvillhet, på malörten och giftet! 20 Stadigt tänker min själ
därpå och är bedrövad i mig. 21 Men detta vill jag besinna, och
därför skall jag hoppas: 22 HERRENS nåd är det att det icke är
ute med oss, ty det är icke slut med hans barmhärtighet. 23
Den är var morgon ny, ja, stor är din trofasthet. 24 HERREN
är min del, det säger min själ mig; därför vill jag hoppas på
honom. 25 HERREN är god mot dem som förbida honom, mot
den själ som söker honom. 26 Det är gott att hoppas i stillhet på
hjälp från HERREN. 27 Det är gott för en man att han får bära
ett ok i sin ungdom. 28 Må han sitta ensam och tyst, när ett
sådant pålägges honom. 29 Må han sänka sin mun i stoftet;
kanhända finnes ännu hopp. 30 Må han vända kinden till åt den
som slår honom och låta mätta sig med smälek. 31 Ty Herren
förkastar icke för evig tid; 32 utan om han har bedrövat, så
förbarmar han sig igen, efter sin stora nåd. 33 Ty icke av villigt
hjärta plågar han människors barn och vållar dem bedrövelse.
34 Att man krossar under sina fötter alla fångar i landet, 35 att
man vränger en mans rätt inför den Högstes ansikte, 36 att man
gör orätt mot en människa i någon hennes sak, skulle Herren
icke se det? 37 Vem sade, och det vart, om det ej var Herren
som bjöd? 38 Kommer icke från den Högstes mun både ont och
gott? 39 Varför knorrar då en människa här i livet, varför en
man, om han drabbas av sin synd? 40 Låtom oss rannsaka
våra vägar och pröva dem och omvända oss till HERREN. 41
Låtom oss upplyfta våra hjärtan, såväl som våra händer, till Gud
i himmelen. 42 Vi hava varit avfälliga och genträviga, och du
har icke förlåtit det. 43 Du har höljt dig i vrede och förföljt oss,
du har dräpt utan förskoning. 44 Du har höljt dig i moln, så att
ingen bön har nått fram. 45 Ja, orena och föraktade låter du oss
stå mitt ibland folken. 46 Alla våra fiender spärra upp munnen
emot oss. 47 Faror och fallgropar möta oss fördärv och skada.
48 Vattenbäckar rinna ned från mitt öga för dottern mitt folks
skada. 49 Mitt öga flödar utan uppehåll och förtröttas icke, 50 till
dess att HERREN blickar ned från himmelen och ser härtill. 51
Mitt öga vållar mig plåga för alla min stads döttrars skull. 52 Jag
bliver ivrigt jagad såsom en fågel av dem som utan sak äro
mina fiender. 53 De vilja förgöra mitt liv här i djupet, de kasta
stenar på mig. 54 Vatten strömma över mitt huvud, jag säger:
"Det är ute med mig." 55 Jag åkallar ditt namn, o HERRE,
har underst i djupet. 56 Du hör min röst; tillslut icke ditt öra,
bered mig lindring, då jag nu ropar. 57 Ja, du nalkas mig, när
jag åkallar dig; du säger: "Frukta icke." 58 Du utför, Herre, min
själs sak, du förlossar mitt liv. 59 Du ser, HERRE, den orätt mig
vederfares; skaffa mig rätt. 60 Du ser all deras hämndgirighet,
alla deras anslag mot mig. 61 Du hör deras smädelser, HERRE,
alla deras anslag mot mig. 62 Vad mina motståndare tala och
tänka ut är beständigt riktat mot mig. 63 Akta på huru de hava
mig till sin visa, evad de sitta eller stå upp. 64 Du skall giva
dem vedergällning, HERRE, efter deras händers verk. 65 Du
skall lägga ett täckelse över deras hjärtan; din förbannelse skall
komma över dem. 66 Du skall förfölja dem i vrede och förgöra
dem, så att de ej bestå under HERRENS himmel.

4 Huru har icke guldet berövats sin glans, den ädla metallen
förvandlats! Heliga stenar ligga kringkastade i alla gators
hörn. 2 Sions ädlaste söner som aktades lika med fint guld,
huru räknas de icke nu såsom lerkärl, krukmakarhänders verk!
3 Själva schakalerna räcka spenarna åt sina ungar för att giva

dem di; men dottern mitt folk har blivit grym, lik strutsen i öknen.
4 Spenabarnets tunga låder av törst vid dess gom; le späda
barnen bedja om bröd, men ingen bryter sådant åt dem. **5**
De som förr åto läckerheter försmäkta nu på gatorna; de som
uppföddes i scharlakan måste nu ligga i dyn. **6** Så var dottern
mitt folks missgärning större än Sodoms synd, Sodoms, som
omstörtades i ett ögonblick, utan att människohänder kommo
därvid. **7** Hennes furstar voro mer glänsande än snö, de voro
vitare än mjölk, deras hy var rödare än korall, deras utseende
var likt safirens. **8** Nu hava deras ansikten blivit mörkare än
svart färg, man känner icke igen dem på gatorna; deras hud
sitter fastklibbad vid benen, den har förtorkats och blivit såsom
trä. **9** Lyckligare voro de som dräptes med svärd, än de äro,
som dräpas av hunger, de som täras bort under kval, utan
näring från marken. **10** Med egna händer måste ömsinta kvinnor
koka sina barn för att hava dem till föda vid dottern mitt folks
skada. **11** HERREN har uttömt sin förtörnelse, utgjutit sin vredes
glöd; i Sion har han tänt upp en eld, som har förtärt dess
grundvalar. **12** Ingen konung på jorden hade trott det, ingen som
bor på jordens krets, att någon ovän eller fiende skulle komma
in genom Jerusalems portar. **13** För dess profeters synders
skull har så skett, för dess prästers missgärningar, därför att de
därinne utgöto de rättfärdigas blod. **14** Såsom blinda irra de
omkring på gatorna, fläckade av blod. så att ingen finnes, som
vågar komma vid deras kläder. **15** "Viken undan!" "Oren!", så
ropar man framför dem; "Viken undan, viken undan, kommen
icke vid den!" ja, flyktiga och ostadiga måste de vara; bland
hedningarna säger man om dem: "De skola ej mer finna någon
boning." **16** HERRENS åsyn förskingrar dem, han vill icke mer
akta på dem; mot prästerna visas intet undseende, mot de
äldste ingen misskund. **17** Ännu försmäkta våra ögon i fåfäng
väntan efter hjälp; från vårt vårdtorn speja vi efter ett folk som
ändå ej kan frälsa oss. **18** Han lurar på vara steg, så att vi
ej våga gå på våra gator. Vår ände är nära, vara dagar äro
ute; ja, vår ande har kommit. **19** Våra förföljare voro snabbare
än himmelens örnar; på bergen jagade de oss, i öknen lade
de försåt för oss. **20** HERRENS smorde, han som var vår
livsfläkt, blev fångad i deras gropar, han under vilkens skugga vi
hoppades att få leva bland folken. **21** Ja, fröjda dig och var
glad, du dotter Edom, du som bor i Us' land! Också till dig skall
kalken komma; du skall varda drucken och få ligga blottad. **22**
Din missgärning är ej mer, du dotter Sion; han skall ej åter föra
dig bort i fångenskap. Men din missgärning, du dotter Edom,
skall han hemsöka; han skall uppenbara dina synder.

5 Tänk, HERRE, på vad som har vederfarits oss skåda ned
och se till vår smälek. **2** Vår arvedel har kommit i främlingars
ägo, våra hus i utlänningars. **3** Vi hava blivit värnlösa, vi hava
ingen fader; våra mödrar äro såsom änkor. **4** Vattnet som tillhör
oss få vi dricka allenast för penningar; vår egen ved måste vi
betala. **5** Våra förföljare äro oss på halsen; huru trötta vi än
äro, unnas oss dock ingen vila. **6** Vi hava måst giva oss under
Egypten, under Assyrien, för att få bröd till att mätta oss med. **7**
Våra fäder hava syndat, de äro icke mer, vi måste bära deras
missgärningar. **8** Trälar få råda över oss; ingen finnes, som
rycker oss ur deras våld. **9** Med fara för vårt liv hämta vi vårt
bröd, bärga det undan öknens svärd. **10** Vår hud är glödande
såsom en ugn, för brännande hungers skull. **11** Kvinnorna
kränkte man i Sion, jungfrurna i Juda städer. **12** Furstarna blevo
upphängda av deras händer, för de äldste visade de ingen
försyn. **13** Ynglingarna måste bära på kvarnstenar, och gossarna
dignade under vedbördor. **14** De gamla sitta icke mer i porten,
de unga hava upphört med sitt strängaspel. **15** Våra hjärtan
hava icke mer någon fröjd i sorgelåt är vår dans förvandlad. **16**
Kronan har fallit ifrån vårt huvud; ve oss, att vi syndade så!
17 Därför hava ock våra hjärtan blivit sjuka, därför äro våra
ögon förmörkade, **18** för Sions bergs skull, som nu ligger öde,
så att rävarna ströva omkring därpå. **19** Du, HERRE, tronar
evinnerligen; din tron består från släkte till släkte. **20** Varför vill
du för alltid förgäta oss, förkasta oss för beständigt? **21** Tag oss
åter till dig, HERRE, så att vi få vända åter; förnya våra dagar,
så att de bliva såsom fordom. **22** Eller har du alldeles förkastat
oss? Förtörnas du på oss så övermåttan?

Hesekiel

1 I det trettionde året, på femte dagen i fjärde månaden, när
jag var bland de fångna vid strömmen Kebar, öppnades
himmelen, och jag såg en syn från Gud. **2** På femte dagen i
månaden, när femte året gick, efter att konung Jojakin hade
blivit bortförd i fångenskap, **3** kom HERRENS ord till prästen
Hesekiel, Busis son, i kaldéernas land vid strömmen Kebar,
och HERRENS hand kom där över honom. **4** Och jag fick se
en stormvind komma norrifrån, ett stort moln med flammande
eld, och ett sken omgav det; och mitt däri, mitt i elden, syntes
något som var såsom glänsande malm. **5** Och mitt däri syntes
något som liknade fyra väsenden, och dessa sågo ut på följande
sätt: de liknade människor, **6** men vart väsende hade fyra
ansikten, och vart och ett av dem hade fyra vingar, **7** och
deras ben voro raka och deras fötter såsom fötterna på en kalv
och de glimmade såsom glänsande koppar. **8** Och de hade
människohänder under sina vingar på alla fyra sidorna. Och
med de fyras ansikten och vingar förhöll det sig så: **9** deras
vingar slöto sig intill varandra; och när de gingo, behövde de
icke vända sig, utan gingo alltid rakt fram. **10** Och deras ansikten
liknade människoansikten, och alla fyra hade lejonansikten på
högra sidan, och alla fyra hade tjuransikten på vänstra sidan,
och alla fyra hade ock örnansikten. **11** Så var det med deras
ansikten. Och deras vingar voro utbredda upptill; vart väsende
hade två vingar med vilka de slöto sig intill varandra, och två
som betäckte deras kroppar. **12** Och de gingo alltid rakt fram;
vart anden ville gå, dit gingo de, och när de gingo, behövde de
icke vända sig. **13** Och väsendena voro till sitt utseende lika
eldsglöd, som brunno likasom bloss, under det att elden for
omkring mellan väsendena; och den gav ett sken ifrån sig, och
ljungeldar foro ut ur elden. **14** Och väsendena hastade fram och
tillbaka likasom blixtar. **15** När jag nu såg på väsendena, fick jag
se ett hjul stå på jorden, invid väsendena, vid var och en av
deras fyra framsidor. **16** Och det såg ut som om hjulen voro
gjorda av något som liknade krysolit, och alla fyra voro likadana;
och det såg vidare ut som om de voro så gjorda, att ett hjul
var insatt i ett annat. **17** När de skulle gå, kunde de gå åt alla
fyra sidorna, de behövde icke vända sig, när de gingo. **18** Och
deras lötar voro höga och förskräckliga, och på alla fyra voro
lötarna fullsatta med ögon runt omkring. **19** Och när väsendena
gingo, gingo ock hjulen invid dem, och när väsendena lyfte sig
upp över jorden lyfte sig ock hjulen. **20** Vart anden ville gå,
dit gingo de, ja, varthelst anden ville gå; och hjulen lyfte sig
jämte dem, ty väsendenas ande var i hjulen. **21** När väsendena
gingo, gingo ock dessa; när de stodo stilla, stodo ock dessa
stilla; när de lyfte sig upp över jorden, lyfte sig ock hjulen jämte
dem, ty väsendenas ande var i hjulen. **22** Och över väsendenas
huvuden syntes något som liknade ett himlafäste, till utseendet
såsom underbar kristall, utspänt ovanpå deras huvuden. **23** Och
under fästet voro deras vingar utbredda rätt emot varandra Vart
särskilt väsende hade två vingar med vilka det kunde betäcka
sin kropp. **24** Och när de gingo, lät dånet av deras vingar i mina
öron såsom dånet av stora vatten, såsom den Allsmäktiges röst;
ja, det var ett väldigt dån, likt dånet från en härskara. Men när
de stodo stilla, höllo de sina vingar nedsänkta. **25** Och ovan
fästet, som vilade på deras huvuden, dånade det; när de då
stodo stilla, höllo de sina vingar nedsänkta. **26** Och ovanpå
fästet, som vilade på deras huvuden, syntes något som såg
ut att vara av safirsten, och som liknade en tron; och ovanpå
det som liknade en tron satt en som till utseendet liknade en
människa, **27** Och jag såg något som var såsom glänsande
malm och omgivet runt omkring av något som såg ut såsom eld,
ända ifrån det som såg ut att vara hans länder och sedan allt
uppåt. Men nedåt från det som såg ut att vara hans länder såg
jag något som såg ut såsom eld; och ett sken omgav honom.
28 Såsom bågen som synes i skyn, när det regnar, så såg
skenet ut där runt omkring. Så såg det ut, som tycktes mig vara
HERRENS härlighet; och när jag såg det, föll jag ned på mitt
ansikte, och jag hörde rösten av en som talade

2 Och han sade till mig: "Du människobarn, stå upp på dina
fötter, så vill jag tala med dig." **2** När han så talade till mig,
kom en andekraft i mig och reste upp mig på mina fötter; och
jag hörde på honom som talade till mig. **3** Och han sade till mig:
"Du människobarn, jag sänder dig till Israels barn, de avfälliga
hedningarna som hava avfallit från mig; de och deras fäder
hava begått överträdelser mot mig allt intill den dag som i dag
är. **4** Till barnen med hårda pannor och förstockade hjärtan
sänder jag dig, och du skall säga till dem: 'Så säger Herren,
HERREN' **5** Och evad de höra därpå eller icke -- ty de äro ett
gensträvigt släkte -- så skola de dock förnimma att en profet har
varit ibland dem. **6** Och du, människobarn, frukta icke för dem,
och frukta icke för deras ord, fastän du omgives av tistlar och
törnen och bor ibland skorpioner. Nej, frukta icke för deras ord,
och var icke förfärad för dem själva, då de nu äro ett gensträvigt
släkte. **7** Utan tala mina ord till dem, evad de höra på dem eller
icke, då de nu äro så gensträviga. **8** Men du, människobarn,
hör nu vad jag talar till dig; var icke gensträvig såsom detta
gensträviga släkte. Öppna din mun och ät vad jag giver dig." **9**
Och jag fick se en hand uträckas mot mig, och i den såg jag en
bokrulle. **10** Och denna breddes ut framför mig, och den var
fullskriven innan och utan; och där voro uppskrivna klagosånger,
suckan och verop.

3 Och han sade till mig: "Du människobarn, ät vad du här
finner, ät upp denna rulle, och gå sedan åstad och tala till
Israels hus." **2** Då öppnade jag min mun, och han gav mig rullen
att äta. **3** Och han sade till mig: "Du människobarn, du måste
mätta din buk och fylla dina inälvor med den rulle som jag nu
giver dig." Och jag åt, och den var i min mun söt såsom honung.
4 Och han sade till mig: "Du människobarn, gå bort till Israels
hus och tala till dem med mina ord. **5** Ty du bliver ju icke sänd
till ett folk med obegripligt språk och trög tunga, utan till Israels
hus, **6** icke till mångahanda folk med obegripligt språk och trög
tunga, vilkas tal du icke förstår; sannerligen, sände jag dig till
sådana, så skulle de höra på dig **7** Men Israels hus vill icke höra
på dig, ty de vilja icke höra på mig; hela Israels hus har hårda
pannor och förhärdade hjärtan. **8** Men se, jag gör ditt ansikte
hårt såsom deras ansikten, och din panna hård såsom deras

pannor. 9 Ja, jag gör din panna hård såsom diamant, hårdare
än flinta. Du skall icke frukta för dem och icke förfäras för dem,
då de nu äro ett gensträvigt släkte." 10 Och han sade till mig:
"Du människobarn, allt vad jag talar till dig skall du upptaga
i ditt hjärta och höra med dina öron. 11 Och gå bort till dina
fångna landsmän, och tala till dem och säg till dem: 'Så säger
Herren, HERREN' -- evad de nu höra därpå eller icke." 12 Och
en andekraft lyfte upp mig, och jag hörde bakom mig ljudet av
ett väldigt dån: "Lovad vare HERRENS härlighet, där varest
den är!", 13 så ock ljudet av väsendenas vingar, som rörde
vid varandra, och ljudet av hjulen jämte dem och ljudet av ett
väldigt dån. 14 Och en andekraft lyfte upp mig och förde mig
bort, och jag färdades åstad, bedrövad och upprörd i min ande,
och HERRENS hand var stark över mig. 15 Och jag kom till de
fångna i Tel-Abib, till dem som bodde vid strömmen Kebar, till
den plats där de bodde; och jag satt där ibland dem i sju dagar,
försänkt i djup sorg. 16 Men efter sju dagar kom HERRENS ord
till mig; han sade: 17 "Du människobarn, jag har satt dig till en
väktare för Israels hus, för att du å mina vagnar skall varna
dem, när du hör ett ord från min mun. 18 Om jag säger till den
ogudaktige: 'Du måste dö' och du då icke varnar honom, ja,
om du icke säger något till att varna den ogudaktige för hans
ogudaktiga väg och rädda hans liv, då skall väl den ogudaktige
dö genom sin missgärning, men hans blod skall jag utkräva av
din hand. 19 Men om du varnar den ogudaktige och han likväl
icke vänder om från sin ogudaktighet och sin ogudaktiga väg,
då skall visserligen han dö genom sin missgärning, men du själv
har räddat din själ. 20 Och om en rättfärdig man vänder om
från sin rättfärdighet och gör vad orätt är, så skall jag lägga
en stötesten i hans väg, och han skall dö. Om du då icke har
varnat honom, så skall han väl dö genom sin synd, och den
rättfärdighet som han förr har övat skall icke varda ihågkommen,
men hans blod skall jag utkräva av din hand. 21 Men om du har
varnat den rättfärdige, för att han, den rättfärdige, icke skall
synda, och han så avhåller sig från synd, då skall han förvisso
få leva, därför att han lät varna sig, och du själv har då räddat
din själ." 22 Och HERRENS hand kom där över mig, och han
sade till mig: "Stå upp och gå ut på slätten; där skall jag tala
med dig." 23 Då stod jag upp och gick ut på slätten; och se, där
stod HERRENS härlighet, alldeles sådan som jag hade sett den
vid strömmen Kebar; och jag föll ned på mitt ansikte. 24 Men en
andekraft kom i mig och reste upp mig på mina fötter. Och han
talade med mig och sade till mig: "Gå och stäng dig inne i ditt
hus. 25 Och se, du människobarn, bojor skola läggas på dig,
och du skall bliva bunden med sådana, så att du icke kan gå ut
bland de andra. 26 Och jag skall låta din tunga låda vid din
gom, så att du bliver stum och icke kan bestraffa dem, då de nu
äro ett gensträvigt släkte. 27 Men när jag talar med dig, skall jag
upplåta din mun, så att du kan säga till dem: 'Så säger Herren,
HERREN.' Den som då vill höra, han höre, och den som icke
vill, han höre icke, då de nu äro ett gensträvigt släkte."

4 Och du, människobarn, tag dig en tegeltavla och lägg den
framför dig och rista på den in en stad, nämligen Jerusalem.
2 Och res upp bålverk mot den och bygg en belägringsmur mot
den och kasta upp en vall mot den och slå upp läger mot den
och sätt upp murbräckor mot den runt omkring. 3 Och tag dig
en järnplåt och sätt upp den såsom en järnvägg mellan dig och
staden; och vänd så ditt ansikte emot den och håll den belägrad
och ansätt den. Detta skall vara ett tecken för Israels hus. 4 Och
lägg du dig på din vänstra sida och lägg Israels hus' missgärning
ovanpå; lika många dagar som du ligger så, skall du bära på
deras missgärning. 5 Jag skall låta deras missgärningsår för dig
motsvaras av ett lika antal dagar, nämligen av tre hundra nittio
dagar; så länge skall du bara på Israels hus' missgärning. 6
Och sedan, när du har fullgjort detta, skall du lägga dig på din
högra sida och bära på Juda hus' missgärning; i fyrtio dagar, var
dag svarande mot ett år, skall denna min föreskrift gälla för dig.
7 Och du skall vända ditt ansikte och din blottade arm mot det
belägrade Jerusalem och profetera mot det. 8 Och se, jag skall
lägga bojor på dig, så att du icke kan vända dig från den ena
sidan på den andra, förrän dina belägringsdagar äro slut. 9 Och
tag dig vete, korn, bönor, linsärter, hirs och spält och lägg detta i
ett och samma kärl och baka dig bröd därav; lika många dagar
som du ligger på ena sidan, alltså tre hundra nittio dagar, skall
detta vara vad du har att äta. 10 Den mat som du får att äta skall
du äta efter vikt, tjugu siklar om dagen; detta skall du hava att
äta från en viss timme ena dagen till samma timme nästa dag
11 Du skall ock dricka vatten efter mått, nämligen en sjättedels
hin; så mycket skall du hava att dricka från en viss timme ena
dagen till samma timme nästa dag. 12 Tillredd såsom kornkakor
skall maten ätas av dig, och du skall tillreda den inför deras
ögon på bränsle av människoträck. 13 Och HERREN tillade:
"Likaså skola Israels barn äta sitt bröd orent bland hedningarna,
till vilka jag skall fördriva dem." 14 Men jag svarade: "Ack,
Herre, HERRE! Se, jag har ännu aldrig blivit orenad. Jag har
aldrig, från min ungdom och intill nu, ätit något självdött eller
ihjälrivet djur; och sådant kött som räknas för vederstyggligt
har aldrig kommit i min mun." 15 Då sade han till mig: "Välan,
jag vill låta dig taga kospillning i stället för människoträck; vid
sådan må du baka ditt bröd." 16 Och han sade åter till mig: "Du
människobarn, se, jag vill fördärva livsuppehället för Jerusalem,
så att de skola äta bröd efter vikt, och det med oro, och dricka
vatten efter mått, och det med förfäran; 17 ja, så att de lida brist
på bröd och vatten och gripas av förfäran, den ene med den
andre, och försmäkta genom sin missgärning.

5 Och du, människobarn, tag dig ett skarpt svärd och bruka det
såsom rakkniv, och för det över ditt huvud och din haka; tag
dig så en vågskål och dela det avrakade håret. 2 En tredjedel
skall du bränna upp i eld mitt i staden, när belägringsdagarna
hava gått till ända; en tredjedel skall du taga ut och slå den
med svärdet där runt omkring; och en tredjedel skall du strö
ut för vinden, och mitt svärd skall jag draga ut efter dem. 3
Men några få strån skall du taga undan därifrån, och dem
skall du knyta in i flikarna av din mantel. 4 Och av dessa
strån skall du återigen taga några och kasta dem i elden och
bränna upp dem i eld. Härifrån skall en eld gå ut över hela
Israels hus. 5 Så säger Herren, HERREN: Detta är Jerusalem,
som jag har satt mitt ibland hednafolken, med länder runt

däromkring. 6 Men det var gensträvigt mot mina rätter på ett
ännu ogudaktigare sätt än hednafolken, och var ännu mer
gensträvigt mot mina stadgar än länderna runt däromkring; ty de
förkastade mina rätter och vandrade icke efter mina stadgar. 7
Därför säger Herren, HERREN så: Eftersom I haven rasat värre
än hednafolken runt omkring eder, och icke haven vandrat efter
mina stadgar och icke gjort efter mina rätter, ja, icke ens gjort
efter de hednafolks rätter, som bo runt omkring eder, 8 därför
säger Herren, HERREN så: Se, fördenskull skall jag också
komma över dig och skipa rätt mitt ibland dig inför hednafolkens
ögon; 9 jag skall göra med dig vad jag aldrig förr har gjort, och
sådant som jag aldrig mer vill göra, för alla dina styggelsers
skull. 10 Därför skola i dig föräldrar äta sina barn, och barn
sina föräldrar; och jag skall skipa rätt i dig och strö ut för alla
vindar allt som bliver kvar av dig. 11 Ja, så sant jag lever, säger
Herren, HERREN: sannerligen, därför att du har orenat min
helgedom med alla dina skändligheter och alla dina styggelser,
skall jag också utan skonsamhet vända bort mitt öga och icke
hava någon misskund. 12 En tredjedel av dig skall dö av pest
och förgås av hunger i dig, en tredjedel skall falla för svärd runt
omkring dig; och en tredjedel skall jag strö ut för alla vindar, och
mitt svärd skall jag draga ut efter dem. 13 Ja, min vrede skall
få uttömma sig, och jag skall släcka min förtörnelse på dem
och hämnas på dem; och när jag så uttömmer min förtörnelse
på dem, skola de förnimma att jag, HERREN, har talat i min
nitälskan. 14 Och jag skall låta dig bliva en ödemark och en
smälek bland folken runt omkring dig, inför var mans ögon,
som går där fram. 15 Ja, det skall bliva till smälek och hån,
till varnagel och skräck för folken runt omkring dig, när jag så
skipar rätt i dig med vrede och förtörnelse och förtörnelses
tuktan. Jag, HERREN, har talat. 16 När jag sänder bland dem
hungerns onda pilar, som bliva till fördärv, ja, när jag sänder
dessa till att fördärva eder och så låter eder hunger bliva allt
värre, då skall jag förstöra för eder edert livsuppehälle. 17 Jag
skall sända över eder hungersnöd och vilddjur, som skola döda
edra barn; och pest och blodsutgjutelse skall gå över dig, och
svärd skall jag låta komma över dig. Jag, HERREN, har talat.

6 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2 Du
människobarn, vänd ditt ansikte mot Israels berg och
profetera mot dem 3 och säg: I Israels berg, hören Herrens,
HERRENS ord: Så säger Herren, HERREN till bergen och
höjderna, till bäckarna och dalarna: Se, jag skall låta svärd
komma över eder och förstöra edra offerhöjder. 4 Och edra
altaren skola varda förödda och edra solstoder sönderkrossade,
och dem av eder, som bliva slagna, skall jag låta bliva kastade
inför edra eländiga avgudar. 5 Och jag skall låta Israels barns
döda kroppar ligga där inför deras eländiga avgudar, och jag
skall förströ edra ben runt omkring edra altaren. 6 Var I än ären
bosatta skola städerna bliva öde och offerhöjderna ödelagda, så
att edra altaren stå öde och förödda, och edra eländiga avgudar
bliva sönderslagna och få en ände, och edra solstoder bliva
nedhuggna, och edra verk utplånade. 7 Dödsslagna män skola
då falla bland eder; och I skolen förnimma att jag är HERREN.
8 Och om jag låter några leva kvar, så att somliga av eder, när I
bliven förströdda i länderna, räddas undan svärdet ute bland
folken, 9 så skola dessa edra räddade ute bland folken, där
de äro i fångenskap, tänka på mig, när jag har krossat deras
trolösa hjärtan, som veko av ifrån mig, och deras ögon, som i
trolös avfällighet skådade efter deras eländiga avgudar; och de
skola känna leda vid sig själva för det onda som de hava gjort
med alla sina styggelser. 10 Och de skola förnimma att jag
är HERREN. Det är icke ett tomt ord att jag skall låta denna
olycka komma över dem. 11 Så säger Herren, HERREN: Slå
dina händer tillsammans, och stampa med dina fötter, och ropa
ack och ve över alla de onda styggelserna i Israels hus, ty
genom svärd, hunger och pest måste de falla. 12 Den som är
långt borta skall dö av pest, och den som är nära skall falla för
svärd, och den som bliver kvar och varder bevarad skall dö
av hunger; så skall jag uttömma min vrede på dem. 13 Och I
skolen förnimma att jag är HERREN, när deras slagna män
ligga där mitt ibland sina eländiga avgudar, runt omkring sina
altaren, på alla höga kullar, på alla bergstoppar, under alla gröna
träd och under alla lummiga terebinter, varhelst de hava låtit en
välbehaglig lukt uppstiga till alla sina oländiga avgudar. 14 Och
jag skall uträcka min hand mot dem och göra landet mer öde
och tomt än öknen vid Dibla, var de än äro bosatta; och de
skola förnimma att jag är HERREN.

7 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2 Du
människobarn, så säger Herren, HERREN till Israels land:
Änden! Ja, änden kommer över landets fyra hörn. 3 Nu kommer
änden över dig, ty jag skall sända min vrede mot dig och döma
dig efter dina gärningar och låta alla dina styggelser komma
över dig. 4 Jag skall icke visa dig någon skonsamhet och icke
hava någon misskund; nej, jag skall låta dina gärningar komma
över dig, och dina styggelser skola vila på dig. Och I skolen
förnimma att jag är HERREN. 5 Så säger Herren, HERREN:
Se, en olycka kommer, en olycka ensam i sitt slag! 6 En ände
kommer, ja, änden kommer, den vaknar upp och kommer över
dig. 7 Ja se, det kommer! Nu kommer ordningen till dig, du
folk som bor här i landet; din stund kommer, förvirringens dag
är nära, då intet skördeskri mer skall höras på bergen. 8 Nu
skall jag snart utgjuta min förtörnelse över dig och uttömma min
vrede på dig, och döma dig efter dina gärningar och låta alla
dina styggelser komma över dig. 9 Jag skall icke visa någon
skonsamhet och icke hava någon misskund, jag skall giva dig
efter dina gärningar, och dina styggelser skola vila på dig. Och I
skolen förnimma att jag, HERREN, är den som slår. 10 Se,
dagen är inne; se, det kommer! Ordningen går sin gång, riset
blomstrar upp, övermodet grönskar; 11 våldet reser sig till ett
ris för ogudaktigheten. Då bliver intet kvar av dem, intet av
hela deras hop, intet av deras gods, och till intet bliver deras
härlighet. 12 Stunden kommer, dagen nalkas; köparen må icke
glädja sig, och säljaren må icke sörja, ty vredesglöd kommer
över hela hopen därinne. 13 Säljaren skall icke få tillbaka vad
han har sålt, om han ens får förbliva vid liv. Ty profetian om
hela hopen därinne skall icke ryggas och ingen som lever i
missgärning skall kunna hålla stånd. 14 Man stöter i basun
och rustar allt i ordning, men ingen drager ut till strid; ty min
vredesglöd går fram över hela hopen därinne. 15 Ute härjar

svärdet och därinne pest och hungersnöd, den som är ute på
marken dör genom svärdet, och den som är i staden, honom
förtär hungersnöd och pest. 16 Och om några av dem bliva
räddade, så skola de söka sin tillflykt i bergen och vara lika
klyftornas duvor, som allasammans klaga. Så skall det gå var
och en genom hans missgärning. 17 Alla händer skola sjunka
ned, och alla knän skola bliva såsom vatten. 18 Människorna
skola kläda sig i sorgdräkt, och förfäran skall övertäcka dem,
alla ansikten skola höljas av skam, och alla huvuden skola bliva
skalliga. 19 Man skall kasta sitt silver ut på gatorna och akta sitt
guld såsom orenlighet. Deras silver och guld skall icke kunna
rädda dem på HERRENS vredes dag, de skola icke kunna mätta
sig därmed eller därmed fylla sin buk; ty det har varit för dem en
stötesten till missgärning. 20 Dess sköna glans brukade man till
högfärd, ja, de gjorde därav sina styggeliga bilder, sina skändliga
avgudar. Därför skall jag göra det till orenlighet för dem. 21 Jag
skall giva det såsom byte i främlingars hand och såsom rov åt
de ogudaktigaste på jorden, för att de må ohelga det. 22 Och
jag skall vända bort mitt ansikte ifrån dem, så att man får ohelga
min klenod; våldsmän skola få draga därin och ohelga den. 23
Gör kedjorna redo; ty landet är fullt av blodsdomar, och staden
är full av orätt. 24 Och jag skall låta de värsta hednafolk komma
och taga deras hus i besittning. Så skall jag göra slut på de
fräckas övermod, och deras helgedomar skola varda oskärade.
25 Förskräckelse skall komma, och när de söka räddning, skall
ingen vara att finna. 26 Den ena olyckan skall komma efter den
andra, det ena sorgebudet skall följa det andra. Man skall få
tigga profeterna om syner, prästerna skola komma till korta med
sin undervisning och de äldste med sina råd. 27 Konungen skall
sörja, hövdingarna skola kläda sig i förskräckelse, och folket i
landet skall stå där med darrande händer. Jag skall göra med
den efter deras gärningar och skipa rätt åt dem såsom rätt är åt
dem; och de skola förnimma att jag är HERREN.

8 Och i sjätte året, i sjätte månaden, på femte dagen i
månaden, när jag satt i mitt hus och de äldste i Juda sutto
hos mig, kom Herrens, HERRENS hand där över mig. 2 Och jag
fick se något som till utseendet liknade eld; allt, ända ifrån det
som såg ut att vara hans länder och sedan allt nedåt, var eld.
Men från hans länder och sedan allt uppåt syntes något som
liknade strålande ljus, och som var såsom glänsande malm. 3
Och han räckte ut något som var bildat såsom en hand och
fattade mig vid en lock av mitt huvudhår; och en andekraft lyfte
mig upp mellan himmel och jord och förde mig, i en syn från
Gud, till Jerusalem, dit där man går in till den inre förgården
genom den port som vetter åt norr, där varest avgudabelätet, det
som hade uppväckt Guds nitälskan, hade sin plats. 4 Och se,
där syntes Israels Guds härlighet, alldeles sådan som jag hade
sett den på slätten. 5 Och han sade till mig: "Du människobarn,
lyft upp dina ögon mot norr." När jag nu lyfte upp mina ögon mot
norr, fick jag se avgudabelätet, det som hade uppväckt Guds
nitälskan, stå där norr om altarporten, vid själva ingången. 6
Och han sade till mig: "Du människobarn, ser du vad de göra
här? Stora äro de styggelser som Israels hus här bedriver, så
att jag måste draga långt bort ifrån min helgedom; men du skall
få se ännu flera, större styggelser." 7 Sedan förde han mig till
förgårdens ingång, och jag fick där se ett hål i väggen. 8 Och
han sade till mig: "Du människobarn, bryt igenom väggen." Då
bröt jag igenom väggen och fick nu se en dörr. 9 Och han sade
till mig: "Gå in och se vilka onda styggelser de här bedriva." 10
När jag nu kom in, fick jag se allahanda bilder av vederstyggliga
kräldjur och fyrfotadjur, så ock Israels hus' alla eländiga avgudar,
inristade runt omkring på väggarna. 11 Och framför dem stodo
sjuttio av: de äldste i Israels hus, och Jaasanja, Safans son,
stod mitt ibland dem, och var och en av dem hade sitt rökelsekar
i handen, och vällukt steg upp från rökelsemolnet. 12 Och han
sade till mig: "Du människobarn, ser du vad de äldste i Israels
hus bedriva i mörkret, var och en i sin avgudakammare? Ty de
säga: 'HERREN ser oss icke, HERREN har övergivit landet.'" 13
Därefter sade han till mig: "Du skall få se ännu flera, större
styggelser som dessa bedriva." 14 Och han förde mig fram
mot ingången till norra porten på HERRENS hus, och se, där
sutto kvinnor som begräto Tammus. 15 Och han sade till mig:
"Du människobarn, ser du detta? Men du skall få se ännu
flera styggelser, större än dessa." 16 Och han förde mig till
den inre förgården till HERRENS hus, och se, vid ingången till
HERRENS tempel, mellan förhuset och altaret, stodo vid pass
tjugufem män, som vände ryggarna åt HERRENS tempel och
ansiktena åt öster, och som tillbådo solen i öster. 17 Och han
sade till mig: "Du människobarn, ser du detta? Är det icke nog
för Juda hus att bedriva de styggelser som de här hava bedrivit,
eftersom de nu ock hava uppfyllt landet med orätt och åter hava
förtörnat mig? Se nu huru de sätta vinträdskvisten för näsan! 18
Därför skall också jag utföra mitt: verk i vrede; jag skall icke visa
någon skonsamhet och icke hava någon misskund. Och om de
än ropa med hög röst inför mig, skall jag dock icke höra dem."

9 Och jag hörde honom ropa med hög röst och säga: "Kommen
hit med hemsökelser över staden, och var och en have
sitt mordvapen i handen." 2 Och se, då kommo sex män från
övre porten, den som vetter åt norr och var och en hade sin
stridshammare i handen; och bland dem fanns en man som var
klädd i linnekläder och hade ett skrivtyg vid sin länd. Och de
kommo och ställde sig vid sidan av kopparaltaret. 3 Och Israels
Guds härlighet hade lyft sig från keruben, som den vilade på,
och hade flyttat sig till tempelhusets tröskel, och ropade nu till
mannen som var klädd i linnekläderna och hade skrivtyget vid
sin länd; 4 HERREN sade till honom: "Gå igenom Jerusalems
stad, och teckna med ett tecken på pannan de män som sucka
och jämra sig över alla styggelser som bedrivas därinne." 5
Och till de andra hörde jag honom säga: "Dragen fram i staden
efter honom och slån ned folket; visen ingen skonsamhet och
haven ingen misskund. 6 Både åldringar och ynglingar och
jungfrur, både barn och kvinnor skolen I dräpa och förgöra, men
I mån icke komma vid någon som har tecknet på sig, och I
skolen begynna vid min helgedom." Och de begynte med de
äldste, med de män som stodo framför tempelhuset. 7 Han
sade nämligen till dem: "Orenen tempelhuset, och fyllen upp
förgårdarna med slagna; dragen sedan ut." Och de drogo ut och
slogo ned folket i staden. 8 Då nu jag blev lämnad kvar, när de

så slogo folket, föll jag ned på mitt ansikte och ropade och sade:
"Ack, Herre, HERRE, vill du då förgöra hela kvarlevan av Israel,
eftersom du så utgjuter din vrede över Jerusalem?" 9 Han sade
till mig: "Israels och Juda hus' missgärning är alltför stor; landet
är uppfyllt med orätt, och staden är full av lagvrängning. Ty de
säga: 'HERREN har övergivit landet, HERREN ser det icke.' 10
Därför skall icke heller jag visa någon skonsamhet eller hava
någon misskund, utan skall låta deras gärningar komma över
deras huvuden." 11 Och mannen som var klädd i linnekläderna
och hade skrivtyget vid sin länd kom nu tillbaka och gav besked
och sade: "Jag har gjort såsom du bjöd mig."

10 Och jag fick se att på fästet, som vilade på kerubernas
huvuden, fanns något som tycktes vara av safirsten, något
som till utseendet liknade en tron; detta syntes ovanpå dem.
2 Och han sade till mannen som var klädd i linnekläderna,
han sade: "Gå in mellan rundlarna, in under keruben, och tag
dina händer fulla med eldsglöd från platsen mellan keruberna,
och strö ut dem över staden." Och jag såg honom gå. 3 Och
keruberna stodo till höger om huset, när mannen gick ditin,
och molnet uppfyllde den inre förgården. 4 Men HERRENS
härlighet höjde sig upp från keruben och flyttade sig till husets
tröskel; och huset uppfylldes då av molnet, och förgården
blev full av glansen från HERRENS härlighet. 5 Och dånet
av kerubernas vingar hördes ända till den yttre förgården, likt
Gud den Allsmäktiges röst, då han talar. 6 Och när han nu
bjöd mannen som var klädd i linnekläderna och sade: "Tag eld
från platsen mellan rundlarna, inne mellan keruberna", då gick
denne ditin och ställde sig bredvid ett av hjulen. 7 Då räckte
keruben där ut sin hand, mellan de andra keruberna, till elden
som brann mellan keruberna, och tog därav och lade i händerna
på honom som var klädd i linnekläderna; och denne tog det och
gick så ut. 8 Och under vingarna på keruberna så syntes något
som var bildat såsom en människohand. 9 Och jag fick se fyra
hjul stå invid keruberna ett hjul invid var kerub och det såg ut
som om hjulen voro av något som liknade krysolitsten. 10 De
sågo alla fyra likadana ut, och ett hjul tycktes vara insatt i ett
annat. 11 När de skulle gå, kunde de gå åt alla fyra sidorna, de
behövde icke vända sig, när de gingo. Ty åt det håll dit den
främste begav sig gingo de andra efter, utan att de behövde
vända sig, när de gingo. 12 Och hela deras kropp, deras rygg,
deras händer och deras vingar, så ock hjulen, voro fulla med
ögon runt omkring; de fyra hade nämligen var sitt hjul. 13 Och
jag hörde att hjulen kallades "rundlar". 14 Och var och en hade
fyra ansikten; det första ansiktet var en kerubs, det andra en
människas, det tredje ett lejons, det fjärde en örns. 15 Och
keruberna höjde sig upp; de var samma väsenden som jag hade
sett vid strömmen Kebar. 16 Och när keruberna gingo, gingo
ock hjulen invid dem; och när keruberna lyfte sina vingar för att
höja sig över jorden, skilde sig hjulen icke ifrån dem. 17 När de
stodo stilla, stodo ock dessa stilla, och när de höjde sig, höjde
sig ock dessa med dem, ty väsendenas ande var i dem. 18 Och
HERRENS härlighet flyttade I sig bort ifrån husets tröskel och
stannade över keruberna. 19 Då såg jag huru keruberna lyfte
sina vingar och höjde sig från jorden, när de begåvo sig bort,
och hjulen jämte dem; och de stannade vid ingången till östra
porten på HERRENS hus, och Israels Guds härlighet vilade
ovanpå dem. 20 Det var samma väsenden som jag: hade sett
under Israels Gud vid strömmen Kebar, och jag märkte att det
var keruber. 21 Var och en hade fyra ansikten och fyra vingar,
och under deras vingar var något som liknade människohänder.
22 Och deras ansikten voro likadana som de ansikten jag hade
sett vid strömmen Kebar, så sågo de ut, och sådana voro de.
Och de gingo alla rakt fram.

11 Och en andekraft lyfte upp mig och förde mig till östra
porten på HERRENS hus, den som vetter åt öster. Där
fick jag se tjugufem män stå vid ingången till porten; och jag
såg bland dem Jaasanja, Assurs son, och Pelatja, Benajas
son, som voro furstar i folket. 2 Och han sade till mig: "Du
människobarn, det är dessa män som tänka ut vad fördärvligt är
och råda till vad ont är, här i staden; 3 det är de som säga: 'Hus
byggas icke upp så snart. Här är grytan, och vi äro köttet. 4
Profetera därför mot dem, ja, profetera, du människobarn." 5
Då föll HERRENS Ande över mig, han sade till mig: "Säg: Så
säger HERREN: Sådant sägen I, I av Israels hus, och edra
hjärtans tankar känner jag väl. 6 Många ligga genom eder
slagna här i staden; I haven uppfyllt dess gator med slagna. 7
Därför säger Herren, HERREN så: De slagna vilkas fall I haven
vållat i staden, de äro köttet, och den är grytan; men eder själva
skall man föra bort ur den. 8 I frukten för svärd, och svärd skall
jag ock låta komma över eder, säger Herren, HERREN. 9 Jag
skall föra eder bort härifrån och giva eder i främlingars hand;
och jag skall hålla dom över eder. 10 För svärd skolen I falla; vid
Israels gräns skall jag döma eder. Och I skolen förnimma att jag
är HERREN. 11 Staden skall icke vara en gryta för eder, och I
skolen icke vara köttet i den; nej, vid Israels gräns skall jag
döma eder. 12 Då skolen I förnimma att jag är HERREN, I som
icke haven vandrat efter mina stadgar och icke haven gjort efter
mina rätter, utan haven gjort efter de hednafolks rätter, som bo
runt omkring eder." 13 Medan jag så profeterade, hade Pelatja,
Benajas son, uppgivit andan. Då föll jag ned på mitt ansikte
och ropade med hög röst och sade: "Ack, Herre, HERRE, vill
du då alldeles göra ände på kvarlevan av Israel?" 14 Och
HERRENS ord kom till mig; han sade: 15 "Du människobarn,
dina bröder, ja, dina bröder dina nära fränder och hela Israels
hus, alla de till vilka Jerusalems invånare säga: 'Hållen eder
borta från HERREN; det är åt oss som landet har blivit givet till
besittning' -- 16 om dem skall du alltså säga: Så säger Herren,
HERREN: Ja, väl har jag fört dem långt bort ibland folken och
förstrött dem i länderna, och med nöd har jag varit för dem en
helgedom i de länder dit de hava kommit; 17 men därför skall
du nu säga: Så säger Herren, HERREN: Jag skall församla
eder ifrån folkslagen och hämta eder tillhopa från de länder dit I
haven blivit förströdda, och skall giva eder Israels land. 18 Och
när de hava kommit dit, skola de skaffa bort därifrån alla de
skändliga och styggeliga avgudar som nu finnas där. 19 Och jag
skall giva dem alla ett och samma hjärta, och en ny ande skall
jag låta komma i deras bröst; jag skall taga bort stenhjärtat ur
deras kropp och giva dem ett hjärta av kött, 20 så att de vandra

efter mina stadgar och hålla mina rätter och göra efter dem,
och de skola vara mitt folk, och jag skall vara deras Gud. 21
Men de vilkas hjärtan efterfölja de skändliga och styggeliga
avgudarnas hjärtan, deras gärningar skall jag låta komma över
deras huvuden, säger Herren, HERREN." 22 Och keruberna,
följda av hjulen, lyfte sina vingar, och Israels Guds härlighet
vilade ovanpå dem. 23 Och HERRENS härlighet höjde sig och
lämnade staden och stannade på berget öster om staden. 24
Men mig hade en andekraft lyft upp och fört bort till de fångna
i Kaldeen, så hade skett i synen, genom Guds Ande. Sedan
försvann för mig den syn jag hade fått se. 25 Och jag talade till
de fångna alla de ord som HERREN hade uppenbarat för mig.

12 Och HERRENS ord kom till mig; han sade; 2 "Du
människobarn, du bor mitt i det gensträviga släktet, bland
människor som hava ögon att se med, men dock icke se, och
öron att höra med, men dock icke höra, eftersom de äro ett så
gensträvigt släkte. 3 Så red nu till åt dig, du människobarn, vad
man behöver, när man skall gå i landsflykt. Och vandra i deras
åsyn åstad på ljusa dagen, ja, vandra i deras åsyn åstad från det
ställe där du nu bor bort till en annan ort -- om de till äventyrs
ville akta därpå, då de nu äro ett så gensträvigt släkte. 4 För ut
ditt bohag, på ljusa dagen och i deras åsyn, såsom skulle du gå
i landsflykt, och vandra så i deras åsyn själv åstad på aftonen,
såsom landsflyktiga pläga. 5 Gör dig i deras åsyn en öppning
i väggen, och för bohaget ut genom den. 6 Lyft det sedan i
deras åsyn upp på axeln och för bort det, när det har blivit
alldeles mörkt; och betäck ditt ansikte, så att du icke ser landet.
Ty jag gör dig till ett tecken för Israels hus." 7 Och jag gjorde
såsom han bjöd mig; på ljusa dagen förde jag ut mitt bohag,
såsom skulle jag gå i landsflykt. Sedan, om aftonen, gjorde
jag mig med handen en öppning i väggen, och när det hade
blivit alldeles mörkt, förde jag det ut genom den och bar det så
på axeln, i deras åsyn. 8 Och HERRENS ord kom till mig den
följande morgonen; han sade: 9 Du människobarn, säkert har
Israels hus, det gensträviga släktet, frågat dig: "Vad är det du
gör?" 10 Så svara dem nu: Så säger Herren, HERREN: Denna
utsaga gäller fursten i Jerusalem och alla dem av Israels hus,
som äro därinne. 11 Säg: Jag är ett tecken för eder; såsom jag
har gjort, så skall det gå dem: de skola vandra bort i landsflykt
och fångenskap. 12 Och fursten som de hava ibland sig skall
lyfta upp sin börda på axeln, när det har blivit alldeles mörkt,
och skall så draga ut. Man skall göra en öppning i väggen, så
att han genom den kan bära ut sin börda; och han skall betäcka
sitt ansikte, så att han icke ser landet med sitt öga. 13 Och jag
skall breda ut mitt nät över honom, och han skall bliva fångad
i min snara; och jag skall föra honom till Babel i kaldéernas
land, som han dock icke skall se; och där skall han dö. 14
Och alla som äro omkring honom, till hans hjälp, och alla hans
härskaror skall jag förströ åt alla väderstreck, och mitt svärd
skall jag draga ut efter dem. 15 Och de skola förnimma att jag
är HERREN, när jag förskingrar dem bland folken och förströr
dem i länderna. 16 Men några få av dem skall jag låta bliva kvar
efter svärd, hungersnöd och pest, för att de bland de folk till
vilka de komma skola kunna förtälja om alla sina styggelser; och
de skola förnimma att jag är HERREN. 17 Och HERRENS ord
kom till mig; han sade: 18 Du människobarn, ät nu ditt bröd med
bävan, och drick ditt vatten darrande och med oro. 19 Och säg
till folket i landet: Så säger Herren, HERREN om Jerusalems
invånare i Israels land: De skola äta sitt bröd med oro och
dricka sitt vatten med förfäran; så skall landet bliva ödelagt och
plundrat på allt vad däri är, för den orätts skull som alla dess
inbyggare hava övat. 20 Och de städer som nu äro bebodda
skola komma att ligga öde, och landet skall bliva en ödemark;
och I skolen förnimma att jag är HERREN. 21 Och HERRENS
ord kom till mig; han sade: 22 Du människobarn, vad är det för
ett ordspråk I haven i Israels land, när I sägen: "Tiden går, och
av alla profetsynerna bliver intet"? 23 Säg nu till dem: Så säger
Herren, HERREN: Jag skall göra slut på det ordspråket, så att
man icke mer skall bruka det i Israel. Tala i stället så till dem:
"Tiden kommer snart, med alla profetsynernas fullbordan." 24 Ty
inga falska profetsyner och inga lögnaktiga spådomar skola mer
finnas i Israels hus; 25 nej, jag, HERREN, skall tala det ord som
jag vill tala, och det skall fullbordas, utan att länge fördröjas. Ja,
du gensträviga släkte, i edra dagar skall jag tala ett ord och skall
ock fullborda det, säger Herren, HERREN. 26 Och HERRENS
ord kom till mig; han sade: 27 Du människobarn, se, Israels hus
säger: "Den syn som han skådar gäller dagar som icke komma
så snart; han profeterar om tider som ännu äro långt borta." 28
Säg därför till dem: Så säger Herren, HERREN: Intet av vad jag
har talat skall längre fördröjas; vad jag talar, det skall ske, säger
Herren, HERREN.

13 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2 Du
människobarn, profetera mot Israels profeterande profeter;
säg till dem som profetera efter sina egna hjärtans ingivelser:
Hören HERRENS ord. 3 Så säger Herren, HERREN: Ve eder,
I dåraktiga profeter, som följen eder egen ande och syner
som I icke haven sett! -- 4 Lika rävar på öde platser äro dina
profeter, Israel. 5 I haven icke trätt fram i gapet eller fört upp
någon mur omkring Israels hus, så att det har kunnat bestå i
striden på HERRENS dag. 6 Nej, deras syner voro falskhet
och deras spådomar lögn, fastän de sade "Så har HERREN
sagt." HERREN hade ju icke sänt dem, men de hoppades att
deras tal ändå skulle gå i fullbordan. 7 Ja, förvisso var det
falska syner som I skådaden och lögnaktiga spådomar som I
uttaladen, fastän I saden: "Så har HERREN sagt." Jag hade ju
icke talat något sådant. 8 Därför säger Herren, HERREN så:
Eftersom edert tal är falskhet och edra syner äro lögn, se, därför
skall jag komma över eder, säger Herren, HERREN. 9 Och
min hand skall drabba profeterna som skåda falska syner och
spå lögnaktiga spådomar. De skola icke få en plats i mitt folks
församling och skola icke bliva upptagna i förteckningen på
Israels hus, ej heller skola de få komma till Israels land; och I
skolen förnimma att jag är Herren, HERREN. 10 Eftersom, ja,
eftersom de förde mitt folk vilse, i det att de sade: "Allt står väl
till", och dock stod icke allt väl till, och eftersom de, när folket
bygger upp en mur, vitmena den, 11 därför må du säga till dessa
vitmenare att den måste falla. Ett slagregn skall komma -- ja, I
skolen fara ned, I hagelstenar, och du skall bryta ned den, du

stormvind! 12 Och när så väggen faller, då skall man förvisso
säga till eder: "Var är nu vitmeningen som I ströken på?" 13
Därför säger Herren, HERREN så; Jag skall i min förtörnelse
låta en stormvind bryta lös, ett slagregn skall komma genom
min vrede, och hagelstenar genom min förtörnelse, så att det
bliver en ände därpå. 14 Och jag skall förstöra väggen som I
beströken med vitmening, jag skall slå den till jorden, så att
dess grundval bliver blottad. Och när den faller, skolen I förgås
därinne; och I skolen förnimma att jag är HERREN. 15 Och jag
skall uttömma min förtörnelse på väggen och på dem som hava
bestrukit den med vitmening; och så skall jag säga till eder: Det
är ute med väggen, det är ute med dess vitmenare, 16 med
Israels profeter, som profeterade om Jerusalem och skådade
syner, det till behag, om att allt stod väl till, och dock stod icke
allt väl till, säger Herren, HERREN. 17 Och du, människobarn,
vänd ditt ansikte mot dina landsmaninnor som profetera efter
sina egna hjärtans ingivelser; profetera mot dem 18 och säg:
Så säger Herren, HERREN: Ve eder som syn bindlar till alla
handleder och gören slöjor till alla huvuden, både ungas och
gamlas, för att så fånga själar! Skullen I få fånga själar bland
mitt folk och döma somliga själar till liv, eder till vinning, 19 I
som för några nävar korn och några bitar bröd ohelgen mig hos
mitt folk, därmed att I dömen till döden själar som icke skola dö,
och dömen till liv själar som icke skola leva, i det att I ljugen för
mitt folk, som gärna hör lögn? 20 Nej, och därför säger Herren,
HERREN så: Se, jag skall väl nå edra bindlar, i vilka I fången
själarna såsom fåglar, och skall slita dem från edra armar; och
jag skall giva själarna fria, de själar som I haven fångat såsom
fåglar. 21 Och jag skall slita sönder edra slöjor och rädda mitt
folk ur eder hand, och de skola icke mer vara ett byte i eder
hand; och I skolen förnimma att jag är HERREN. 22 Eftersom I
genom lögnaktigt tal haven gjort den rättfärdige försagd i hjärtat,
honom som jag ingalunda ville plåga, men däremot haven styrkt
den ogudaktiges mod, så att han icke vänder om från sin onda
väg och räddar sitt liv, 23 därför skolen I icke få fortsätta att
skåda falska syner och att öva spådom; utan jag skall rädda mitt
folk ur eder hand, och I skolen förnimma att jag är HERREN.

14 Och några av de äldste i Israel kommo till mig och satte
sig ned hos mig. 2 Då kom HERRENS ord till mig; han
sade: 3 Du människobarn, dessa män hava låtit sina eländiga
avgudar få insteg i sina hjärtan och hava ställt upp framför
sig vad som är dem en stötesten till missgärning. Skulle jag
väl låta fråga mig av sådana? 4 Nej; tala därför med dem
och säg till dem: Så säger Herren, HERREN: Var och en av
Israels hus, som låter sina eländiga avgudar få insteg i sitt hjärta
och ställer upp framför sig vad som är honom en stötesten
till missgärning, och så kommer till profeten, honom skall jag,
HERREN, giva svar såsom han har förtjänat genom sina många
eländiga avgudar. 5 Så skall jag gripa Israels barn i hjärtat,
därför att de allasammans hava vikit bort ifrån mig genom sina
eländiga avgudar. 6 Säg därför till Israels hus: Så säger Herren,
HERREN: Vänden om, ja, vänden eder bort ifrån edra eländiga
avgudar, vänden edra ansikten bort ifrån alla edra styggelser.
7 Ty om någon av Israels hus, eller av främlingarna som bo
i Israel, viker bort ifrån mig, och låter sina eländiga avgudar
få insteg i sitt hjärta och ställer upp framför sig vad som är
honom en stötesten till missgärning, och så kommer till profeten,
för att denne skall fråga mig för honom, så vill jag, HERREN,
själv giva honom svar: 8 jag skall vända mitt ansikte mot den
mannen och göra honom till ett tecken och till ett ordspråk,
och utrota honom ur mitt folk; och I skolen förnimma att jag är
HERREN. 9 Men om profeten låter förföra sig och talar något
ord, så har jag, HERREN, låtit den profeten bliva förförd; och
jag skall uträcka min hand mot honom och förgöra honom ur
mitt folk Israel. 10 Och de skola båda bära på sin missgärning:
profetens missgärning skall räknas lika med den frågandes
missgärning -- 11 på det att Israels barn icke mer må gå bort
ifrån mig och fara vilse, ej heller mer orena sig med alla sina
överträdelser, utan vara mitt folk, såsom jag skall vara deras
Gud, säger Herren, HERREN. 12 Och HERRENS ord kom till
mig; han sade: 13 Du människobarn, om ett land syndade mot
mig och beginge otrohet, så att jag måste uträcka min hand mot
det och fördärva dess livsuppehälle och sända hungersnöd över
det och utrota därur både människor och djur, 14 och om då
därinne funnes dessa tre män: Noa, Daniel och Job, så skulle
de genom sin rättfärdighet rädda allenast sina egna liv, säger
Herren, HERREN. 15 Om jag läte vilddjur draga fram genom
landet och göra det folktomt, så att det bleve så öde att ingen
vågade draga där fram för djuren skull, 16 då skulle, så sant
jag lever, säger Herren, HERREN, dessa tre män, om de vore
därinne, icke kunna rädda vare sig söner eller döttrar; allenast
de själva skulle räddas, men landet måste bliva öde. 17 Eller
om jag läte svärd komma över det landet, i det att jag sade:
"Svärdet fare fram genom landet!", och jag så utrotade därur
både människor och djur, 18 och om då dessa tre män vore
därinne, så skulle de, så sant jag lever, säger Herren, HERREN,
icke kunna rädda söner eller döttrar; allenast de själva skulle
räddas. 19 Eller om jag sände pest i det landet och utgöte min
vrede däröver i blod, för att utrota därur både människor och
djur, 20 och om då Noa, Daniel och Job vore därinne, så skulle
de, så sant jag lever, säger Herren, HERREN, icke kunna rädda
vare sig son eller dotter; de skulle genom sin rättfärdighet rädda
allenast sina egna liv. 21 Och så säger Herren, HERREN: Men
huru mycket värre bliver det icke, när jag på en gång sänder
mina fyra svåra straffdomar: svärd, hungersnöd, vilddjur och
pest, över Jerusalem, för att utrota därur både människor och
djur! 22 Likväl skola några räddade bliva kvar där, några söner
och döttrar, som skola föras bort. Och se, dessa skola draga
bort till eder; och när I fån se deras vandel och deras gärningar,
då skolen I trösta eder för den olycka som jag har låtit komma
över Jerusalem, ja, för allt som jag har låtit komma över det. 23
De skola vara eder till tröst, när I sen deras vandel och deras
gärningar; I skolen då förstå att jag icke utan sak har gjort allt
vad jag har gjort mot det, säger Herren, HERREN.

15 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2 Du
människobarn, varutinnan är vinstockens trä förmer än
annat trä, vinstockens, vars rankor växa upp bland skogens
andra träd? 3 Tager man väl virke därav till att förfärdiga något
nyttigt? Gör man ens därav en plugg för att på den hänga upp

någonting? 4 Och om det nu därtill har varit livet till mat åt
elden, så att dess båda ändar hava blivit förtärda av eld, och
vad däremellan finnes är svett, duger det då till något nyttigt? 5
Icke ens medan det ännu var oskadat, kunde man förfärdiga
något nyttigt därav; huru mycket mindre kan man förfärdiga
något nyttigt därav, sedan det endels har blivit förtärt av elden
och endels är svett! 6 Därför säger Herren, HERREN så: Såsom
det händer med vinstockens trä bland annat trä från skogen,
att Jag lämnar det till mat åt elden, så skall jag ock göra med
Jerusalems invånare. 7 Jag skall vända mitt ansikte mot dem; ur
elden hava de kommit undan, men eld skall dock förtära dem.
Och I skolen förnimma att jag är HERREN, när jag vänder mitt
ansikte mot dem. 8 Och jag skall göra landet till en ödemark,
därför att de hava varit otrogna, säger Herren, HERREN.

16 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2 Du
människobarn, förehåll Jerusalem dess styggelser 3 och
säg: Så säger Herren, HERREN till Jerusalem: Från Kanaans
land stammar du, och där är du född; din fader var en amoré
och din moder en hetitisk kvinna. 4 Och vid din födelse gick det
så till. När du föddes, skar ingen av din navelsträng, och du
blev icke rentvagen med vatten, ej heller ingniden med salt och
lindad. 5 Ingen såg på dig med så mycken ömkan, att han villa
göra något sådant med dig eller visa dig någon misskund, utan
man kastade ut dig på öppna fältet den dag du föddes; så ringa
aktade man ditt liv. 6 Då gick jag förbi där du låg och fick se
dig sprattla i ditt blod, och jag sade till dig: "Du skall få bliva
vid liv, du som ligger där i ditt blod." Ja, jag sade till dig: "Du
skall få bliva vid liv, du som ligger där i ditt blod; 7 ja, jag skall
föröka dig till många tusen, såsom växterna äro på marken."
Och du sköt upp och blev stor och mycket fager; dina bröst
hade höjt sig, och ditt hår hade växt, men du var ännu naken
och blottad. 8 Då gick jag åter förbi där du var och fick se att din
tid var inne, din älskogstid; och jag bredde min mantel över dig
och betäckte din blygd. Och så gav jag dig min ed och ingick
förbund med dig, säger Herren, HERREN, och du blev min. 9
Och jag tvådde dig med vatten och sköljde blodet av dig, och
smorde dig med olja, 10 och klädde på dig brokigt vävda kläder
och satte på dig skor av tahasskinn och en huvudbindel av fint
linne och en slöja av silke. 11 Och jag prydde dig med smycken:
jag satte armband på dina armar och en kedja om din hals, 12
jag satte en ring i din näsa och örhängen i dina öron och en
härlig krona på ditt huvud. 13 Så blev du prydd med guld och
silver, och dina kläder voro av fint linne, av siden och av tyg i
brokig vävnad. Fint mjöl, honung och olja fick du äta. Du blev
övermåttan skön, och så vart du omsider en drottning. 14 Och
ryktet om dig gick ut bland folken för din skönhets skull, ty den
var fullkomlig genom de härliga prydnader som jag hade satt på
dig, säger Herren, HERREN. 15 Men du förlitade dig på din
skönhet och bedrev otukt, sedan du nu hade fått sådant rykte;
du slösade din otukt på var och en som gick där fram: det vore
ju något för honom. 16 Och du tog dina kläder och gjorde dig
med dem brokiga offerhöjder och bedrev på dessa otukt, sådana
gärningar som eljest aldrig någonsin hava förekommit, ej heller
mer skola göras. 17 Och du tog dina härliga smycken, det guld
och silver som jag hade givit dig, och gjorde dig så mansbilder,
med vilka du bedrev otukt. 18 Och du tog dina brokigt vävda
kläder och höljde dem i dessa; och min olja och min rökelse
satte du fram för dem. 19 Och det bröd som jag hade givit dig --
ty fint mjöl, olja och honung hade jag ju låtit dig få att äta -- detta
satte du fram för dem till en välbehaglig lukt; ja, därhän kom det,
säger Herren, HERREN. 20 Och du tog dina söner och döttrar,
dem som du hade fött åt mig, och offrade dessa åt dem till spis.
Var det då icke nog att du bedrev otukt? 21 Skulle du också
slakta mina söner och giva dem till pris såsom offer åt dessa?
22 Och vid alla dina styggelser och din otukt tänkte du icke på
din ungdoms dagar, då du var naken och blottad och låg där
sprattlande i ditt blod. 23 Och sedan du hade bedrivit all denna
ondska -- ve, ve dig! säger Herren, HERREN -- 24 byggde du
dig kummel och gjorde dig höjdaltaren på alla öppna platser. 25
I alla gathörn byggde du dig höjd altaren och lät din skönhet
skända och spärrade ut benen åt alla som gingo där fram; ja, du
bedrev mycken otukt. 26 Du bedrev otukt med egyptierna, dina
grannar med det stora köttet, ja, mycken otukt till att förtörna
mig. 27 Men se, då uträckte jag min hand mot dig och minskade
ditt underhåll och gav dig till pris åt dina fiender, filistéernas
döttrar, som blygdes över ditt skändliga väsende. 28 Men sedan
bedrev du otukt med assyrierna, ty du hade ännu icke blivit mätt;
ja, du bedrev otukt med dem och blev ändå icke mätt. 29 Du
gick med din otukt ända bort till krämarlandet, kaldéernas land;
men icke ens så blev du mätt. 30 Huru älskogskrankt var icke
ditt hjärta, säger Herren, HERREN, eftersom du gjorde allt detta,
sådana gärningar som allenast den fräckaste sköka kan göra.
31 Med dina döttrar uppförde du åt dig kummel i alla gathörn och
höjdaltaren på alla öppna platser. Men däri var du olik andra
skökor, att du försmådde skökolön, 32 du äktenskapsbryterska,
som i stället för den man du hade tog andra män till dig. 33
Åt alla andra skökor måste man giva skänker, men här var
det du som gav skänker åt alla dina älskare och mutade dem,
för att de skulle komma till dig från alla håll och bedriva otukt
med dig. 34 Så gjorde du vid din otukt tvärt emot vad andra
kvinnor göra; efter dig lopp ingen för att bedriva otukt, men du
gav skökolön, utan att själv få någon skökolön; du gjorde tvärt
emot andra. 35 Hör därför HERRENS ord, du sköka. 36 Så
säger Herren, HERREN: Eftersom du har varit så frikostig med
din skam och blottat din blygd i otukt med din älskare, därför,
och för alla dina vederstyggliga eländiga avgudars skull och
för dina söners blods skull, dina söners, som du gav åt dessa,
37 se, därför skall jag församla alla dina älskare, dem som du
har varit till behag, ja, alla dem som du har älskat mer eller
mindre; dem skall jag församla mot dig från alla håll och blotta
din blygd inför dem, så att de få se all din blygd. 38 Och jag
skall döma dig efter den lag som gäller för äktenskapsbryterskor
och blodsutgjuterskor, och skall låta dig bliva ett blodigt offer
för min vrede och nitälskan. 39 Och jag skall giva dig i deras
hand, och de skola slå ned dina kummel och bryta ned dina
höjdaltaren, och slita av dig kläderna och taga ifrån dig dina
härliga smycken och låta dig ligga naken och blottad. 40 Och
de skola sammankalla en församling mot dig, och man skall
stena dig och hugga sönder dig med svärd; 41 och dina hus

skall man bränna upp i eld. Så skall man hålla dom över dig
inför många kvinnors ögon. Och så skall jag göra slut på din
otukt, och du skall icke mer kunna giva någon skökolön. 42 Och
jag skall släcka min vrede på dig, så att min nitälskan kan vika
ifrån dig, och så att jag får ro och slipper att mer förtörnas. 43
Eftersom du icke tänkte på din ungdoms dagar, utan var avog
mot mig i allt detta, se, därför skall också jag låta dina gärningar
komma över ditt huvud, säger Herren, HERREN, på det att
du icke mer må lägga sådan skändlighet till alla dina andra
styggelser. 44 Se, alla som bruka ordspråk skola på dig tillämpa
det ordspråket: "Sådan moder, sådan dotter." 45 Ja, du är din
moders dotter, hennes som övergav sin man och sina barn;
du är dina systrars syster deras som övergåvo sina män och
sina barn; eder moder var en hetitisk kvinna och eder fader
en amoré. 46 Din större syster var Samaria med sina döttrar,
hon som bodde norrut från dig; och din mindre syster, som
bodde söderut från dig, var Sodom med sina döttrar. 47 Men du
nöjde dig icke med att vandra på deras vägar och att göra efter
deras styggelser; inom kort bedrev du värre ting än de, på alla
dina vägar. 48 Så sant jag lever, säger Herren, HERREN: din
syster Sodom och hennes döttrar hava icke gjort vad du och
dina döttrar haven gjort. 49 Se, detta var din syster Sodoms
missgärning: fastän höghet, överflöd och tryggad ro hade blivit
henne och hennes döttrar beskärd, understödde hon likväl icke
den arme och fattige. 50 Tvärtom blevo de högfärdiga och
bedrevo vad styggeligt var inför mig; därför försköt jag dem, när
jag såg detta. 51 Ej heller Samaria har syndat hälften så mycket
som du. Du har gjort så många flera styggelser än dessa, att du
genom alla de styggelser du har bedrivit har kommit dina systrar
att synas rättfärdiga. 52 Så må också du nu bara din skam, du
som nu kan lända dina systrar till ursäkt; ty därigenom att du
har bedrivit ännu vederstyggligare synder än de, stå nu såsom
rättfärdiga i jämförelse med dig. Ja, blygs och bär din skam över
att du så har kommit dina systrar att synas rättfärdiga. 53 Därför
skall jag ock åter upp rätta dem, Sodom med hennes döttrar
och Samaria med hennes döttrar. Dig skall jag ock åter upprätta
mitt ibland dem, 54 för att du må bära din skam och skämmas
för allt vad du har gjort, och därmed bliva dem till tröst. 55 Och
med dina systrar skall så ske: Sodom och hennes döttrar skola
åter bliva vad de fordom voro, och Samaria och hennes döttrar
skola åter bliva vad de fordom voro Också du själv och dina
döttrar skolen åter bliva vad I fordom voren. 56 Men om du förr
icke ens hördes nämna din syster Sodom, under din höghetstid,
57 innan ännu din egen ondska hade blivit uppenbarad -- såsom
den blev på den tid då du vart till smälek för Arams döttrar och
för alla de kringboende filistéernas döttrar, som hånade dig på
alla sidor -- 58 Så måste du nu själv bära på din skändlighet
och dina styggelser, säger HERREN. 59 Ty så säger Herren,
HERREN: Jag har handlat med dig efter dina gärningar, ty du
hade ju föraktat eden och brutit förbundet. 60 Men jag vill nu
tänka på det förbund som jag slöt med dig i din ungdoms dagar,
och upprätta med dig ett evigt förbund. 61 Då skall du tänka
tillbaka på dina vägar och skämmas, när du får taga till dig dina
systrar, de större jämte de mindre; ty jag skall giva dem åt dig till
döttrar, dock icke för din trohet i förbundet. 62 Men jag skall
upprätta mitt förbund med dig, och du skall förnimma att jag är
HERREN; 63 och så skall du tänka därpå och blygas, så att du
av skam icke mer kan upplåta din mun, då när jag förlåter dig
allt vad du har gjort, säger Herren, HERREN.

17 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2 Du
människobarn, förelägg Israels hus en gåta, och tala till
det en liknelse; 3 säg: Så säger Herren, HERREN: Den stora
örnen med de stora vingarna och de långa pennorna, han som
är så full med brokiga fjädrar, han kom till Libanon och tog bort
toppen på cedern. 4 Han bröt av dess översta kvist och förde
den till krämarlandet och satte den i en köpmansstad. 5 Sedan
tog han en telning som växte i landet och planterade den i
fruktbar jordmån; han tog den och satte den bland pilträd, på ett
ställe där mycket vatten fanns. 6 Och den fick växa upp och
bliva ett utgrenat vinträd, dock med låg stam, för att dess rankor
skulle vända sig till honom och dess rötter vara under honom.
Den blev alltså ett vinträd som bar grenar och sköt skott. 7 Men
där var ock en annan stor örn med stora vingar och fjädrar i
mängd; och se, till denne böjde nu vinträdet längtansfullt sina
grenar, och från platsen där det var planterat sträckte det sina
rankor mot honom, för att han skulle vattna det. 8 Och dock
var det planterat i god jordmån, på ett ställe där mycket vatten
fanns, så att det kunde få grenar och bära frukt och bliva ett
härligt vinträd. 9 Säg vidare: Så säger Herren, HERREN: Kan
det nu gå det väl? Skall man icke rycka upp dess rötter och riva
av dess frukt, så att det förtorkar, och så att alla blad som hava
vuxit ut därpå förtorka? Och sedan skall varken stor kraft eller
mycket folk behövas för att flytta det bort ifrån dess rötter. 10
Visst står det fast planterat, men kan det gå det väl? Skall det
icke alldeles förtorka, när östanvinden når det, ja, förtorka på
den plats där det har vuxit upp? 11 Och HERRENS ord kom till
mig, han sade: 12 Säg till det gensträviga släktet Förstån I icke
vad detta betyder? Så säg då: Se, konungen i Babel kom till
Jerusalem och tog dess konung och dess furstar och hämtade
dem till sig i Babel. 13 Och han tog en ättling av konungahuset
och slöt förbund med honom och lät honom anlägga ed. Men de
mäktige i landet hade han fört bort med sig, 14 för att landet
skulle bliva ett oansenligt rike, som icke kunde uppresa sig,
och som skulle nödgas hålla förbundet med honom, om det
ville bestå. 15 Men han avföll från honom och skickade sina
sändebud till Egypten, för att man där skulle giva honom hästar
och mycket folk. Kan det gå den väl, som så gör? Kan han
undkomma? Kan den som bryter förbund undkomma? 16 Så
sant jag lever, säger Herren, HERREN: där den konung bor, som
gjorde honom till konung, den vilkens ed han likväl föraktade,
och vilkens förbund han bröt, där, hos honom i Babel, skall han
sannerligen dö. 17 Och Farao skall icke med stor härsmakt och
mycket folk bistå honom i kriget, när en vall kastas upp och en
belägringsmur bygges, till undergång för många människor. 18
Eftersom han föraktade eden och bröt förbundet och gjorde
allt detta fastän han hade givit sitt löfte, därför skall han icke
undkomma. 19 Ja, därför säger Herren, HERREN så: Så sant
jag lever, jag skall förvisso låta min ed, som han har föraktat,
och mitt förbund, som han har brutit, komma över hans huvud.

20 Och jag skall breda ut mitt nät över honom, och han skall
bliva fångad i min snara; och jag skall föra honom till Babel och
där hålla dom över honom, för den otrohets skull som han har
begått mot mig. 21 Och alla flyktingar ur alla hans härskaror
skola falla för svärd, och om några bliva räddade, så skola de
varda förströdda åt alla väderstreck. Och I skolen förnimma att
jag, HERREN, har talat. 22 Så säger Herren, HERREN: Jag vill
ock själv taga en kvist av toppen på den höga cedern och sätta
den; av dess översta skott skall jag avbryta en späd kvist och
själv plantera den på ett högt och brant berg. 23 På Israels
stolta berg skall jag plantera den, och den skall bära grenar och
få frukt och bliva en härlig ceder. Och allt vad fåglar heter av
alla slag skall bo under den; de skola bo i skuggan av dess
grenar. 24 Och alla träd på marken skola förnimma att det är
jag, HERREN, som förödmjukar höga träd och upphöjer låga
träd, som låter friska träd förtorka och gör torra träd grönskande.
Jag, HERREN, har talat det, och jag fullbordar det också.

18 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2 Vad orsak
haven I till att bruka detta ordspråk i Israels land: "Fäderna
äta sura druvor, och barnens tänder bliva ömma därav"? 3 Så
sant jag lever, säger Herren, HERREN, I skolen ingen orsak mer
hava att bruka detta ordspråk i Israel. 4 Se, alla själar äro mina,
faderns själ såväl som sonens är min; den som syndar, han skall
dö. 5 Om nu en man är rättfärdig och övar rätt och rättfärdighet,
6 om han icke håller offermåltid på bergen, ej heller upplyfter
sina ögon till Israels hus' eländiga avgudar, om han icke skändar
sin nästas hustru, ej heller kommer vid en kvinna under hennes
orenhets tid, 7 om han icke förtrycker någon, utan giver tillbaka
den pant han har fått för skuld, om han icke tager rov, utan giver
sitt bröd åt den hungrige och kläder den nakne, 8 om han icke
ockrar eller tager ränta, om han håller sin hand tillbaka från vad
orätt är och fäller rätta domar människor emellan -- 9 ja, om han
så vandrar efter mina stadgar och håller mina rätter, i det att
han gör vad redligt är, då är han rättfärdig och skall förvisso få
leva, säger Herren, HERREN. 10 Men om han så föder en son
som bliver en våldsverkare, vilken utgjuter blod eller gör allenast
något av allt detta 11 som han själv icke gjorde, en som håller
offermåltid på bergen, skändar sin nästas hustru, 12 förtrycker
den arme och fattige, tager rov, icke giver pant tillbaka, upplyfter
sina ögon till de eländiga avgudarna, bedriver vad styggeligt är,
13 ockrar och tager ränta -- skulle då denne få leva? Nej, han
skall icke få leva, utan eftersom han bedriver sådana styggelser,
skall han straffas med döden; hans blod skall komma över
honom. 14 Och om sedan denne föder en son, vilken ser alla de
synder som hans fader begår, och vid åsynen av dem själv
tager sig till vara för att göra sådant, 15 en som icke håller
offermåltid på bergen, icke upplyfter sina ögon till Israels hus'
eländiga avgudar, icke skändar sin nästas hustru, 16 en som
icke förtrycker någon, icke fordrar pant eller tager rov, utan giver
sitt bröd åt den hungrige och kläder den nakne, 17 en som icke
förgriper sig på den arme, ej heller ockrar eller tager ränta, utan
gör efter mina rätter och vandrar efter mina stadgar, då skall
denne icke dö genom sin faders missgärning, utan skall förvisso
få leva. 18 Hans fader däremot, som begick våldsgärningar och
rövade från sin broder och gjorde bland sina fränder det som
icke var gott, se, han måste dö genom sin missgärning. 19
Huru kunnen I nu fråga: "Varför skulle icke sonen bära på sin
faders missgärning?" Jo, sonen övade ju rätt och rättfärdighet
och höll alla mina stadgar och gjorde efter dem; därför skall
han förvisso få leva. 20 Den som syndar, han skall dö; en son
skall icke bära på sin faders missgärning, och en fader skall
icke bära på sin sons missgärning. Över den rättfärdige skall
hans rättfärdighet komma, och över den ogudaktige skall hans
ogudaktighet komma. 21 Men om den ogudaktige omvänder sig
från alla de synder som han har begått, och håller alla mina
stadgar och övar rätt och rättfärdighet, då skall han förvisso leva
och icke dö. 22 Ingen av de överträdelser han har begått skall
du tillräknas honom; genom den rättfärdighet han har övat skall
han få leva. 23 Menar du att jag har lust till den ogudaktiges
död, säger Herren, HERREN, och icke fastmer därtill att han
vänder om från sin väg och får leva? 24 Men om den rättfärdige
vänder om från sin rättfärdighet och gör vad orätt är, alla sådana
styggelser som den ogudaktige gör -- skulle han då få leva,
om han gör så? Nej, intet av all den rättfärdighet han har övat
skall då ihågkommas, utan genom den otrohet han har begått
och den synd han har övat skall han dö. 25 Men nu sägen I:
"Herrens väg är icke alltid densamma." Hören då, I av Israels
hus: Skulle verkligen min väg icke alltid vara densamma? Är det
icke fastmer eder väg som icke alltid är densamma? 26 Om den
rättfärdige vänder om från sin rättfärdighet och gör vad orätt är,
så måste han dö till straff därför; genom det orätta som han
gör måste han dö. 27 Men om den ogudaktige vänder om från
den ogudaktighet som han har övat, och i stället övar rätt och
rättfärdighet, då får han behålla sin själ vid liv. 28 Ja, eftersom
han kom till insikt och vände om från alla de överträdelser han
hade begått, skall han förvisso leva och icke dö. 29 Och ändå
säga de av Israels hus: "Herrens väg är icke alltid densamma"!
Skulle verkligen mina vägar icke alltid vara desamma, I av
Israels hus? Är det icke fastmer eder väg som icke alltid är
densamma? 30 Alltså: jag skall döma var och en av eder efter
hans vägar, I av Israels hus, säger Herren, HERREN. Vänden
om, ja, vänden eder bort ifrån alla edra överträdelser, för att
eder missgärning icke må bliva eder till en stötesten. 31 Kasten
bort ifrån eder alla de överträdelser som I haven begått, och
skaffen eder ett nytt hjärta och en ny ande; ty icke viljen I väl dö,
I av Israels hus? 32 Jag har ju ingen lust till någons död, säger
Herren HERREN. Omvänden eder därför, så fån I leva.

19 Men du, stäm upp en klagosång över Israels furstar; 2
säg: Huru var icke din moder en lejoninna! Bland lejon låg
hon; hon födde upp sina ungar bland kraftiga lejon. 3 Så födde
hon upp en av sina ungar, så att han blev ett kraftigt lejon; han
lärde sig att taga rov, människor åt han upp. 4 Men folken fingo
höra om honom och han blev fångad i deras grop; och man
förde honom med krok i nosen till Egyptens land. 5 När hon nu
såg att hon fick vänta förgäves, och att hennes hopp blev om
intet, då tog hon en annan av sina ungar och gjorde denne till
ett kraftigt lejon. 6 Stolt gick han omkring bland lejonen, ja, han
blev ett kraftigt lejon; han lärde sig att taga rov, människor åt

han upp. 7 Han våldförde deras änkor, deras städer förödde
han. Och landet med vad däri var blev förfärat vid dånet av hans
rytande. 8 Då bådade man upp folk mot honom runt omkring
från länderna; och de bredde ut sitt nät för honom, och han blev
fångad i deras grop 9 Sedan satte de honom i en bur, med krok
i nosen, och förde honom till konungen Babel Där satte man
honom in i fasta borgar, för att hans röst ej mer skulle höras bort
till Israels berg. 10 Medan de levde i ro, var din moder såsom ett
vinträd, planterat vid vatten. Och det blev ett fruktsamt träd, rikt
på skott, genom det myckna vattnet. 11 Det fick starka grenar,
tjänliga till härskarspiror, och dess stam växte hög, omgiven av
lövverk, så att det syntes vida, ty det var högt och rikt på rankor.
12 Då ryckte man upp det i vrede, och det blev kastat på jorden,
och stormen från öster förtorkade dess frukt. Dess starka grenar
brötos av och torkade bort, elden fick förtära dem. 13 Nu är det
utplanterat i öknen, i ett torrt och törstande land. 14 Och eld
har gått ut från dess yppersta gren och har förtärt dess frukt.
Så finnes där nu ingen stark gren kvar, ingen härskarspira! En
klagosång är detta, och den har fått tjäna såsom klagosång.

20 I sjunde året, på tionde dagen i femte månaden, kommo
några av de äldste i Israel för att fråga HERREN; och de
satte sig ned hos mig. 2 Då kom HERRENS ord till mig han
sade: 3 Du människobarn, tala med de äldste i Israel och säg till
dem: Så säger Herren, HERREN: Haven I kommit för att fråga
mig? Så sant jag lever, jag låter icke fråga mig av eder, säger
Herren, HERREN. 4 Men vill du döma dem, ja, vill du döma, du
människobarn, så förehåll dem deras fäders styggelser 5 och
säg till dem: Så säger Herren, HERREN: På den dag då jag
utvalde Israel, då upplyfte jag min hand till ed inför Jakobs hus'
barn och gjorde mig känd för dem i Egyptens land; jag upplyfte
min hand till ed inför dem och sade: "Jag är HERREN, eder
Gud. 6 På den dagen lovade jag dem med upplyft hand att föra
dem ut ur Egyptens land, till det land som jag hade utsett åt
dem, ett land som skulle flyta av mjölk och honung, och som
vore härligast bland alla länder. 7 Och jag sade till dem: "Var
och en av eder kaste bort sina ögons styggelser, och ingen
orene sig på Egyptens eländiga avgudar; jag är HERREN, eder
Gud." 8 Men de voro gensträviga mot mig och ville icke höra på
mig; de kastade icke bort var och en sina ögons styggelser, och
de övergåvo icke Egyptens eländiga avgudar. Då tänkte jag på
att utgjuta min förtörnelse över dem och att uttömma min vrede
på dem mitt i Egyptens land. 9 Men vad jag gjorde, det gjorde
jag för mitt namns skull, för att detta icke skulle bliva vanärat i
de folks ögon, bland vilka de levde, och i vilkas åsyn jag gjorde
mig känd för dem, i det jag förde dem ut ur Egyptens land. 10
Så förde jag dem då ut ur Egyptens land och lät dem komma
in i öknen. 11 Och jag gav dem mina stadgar och kungjorde
för dem mina rätter; den människa som gör efter dem får leva
genom dem. 12 Jag gav dem ock mina sabbater, till att vara ett
tecken mellan mig och dem, för att man skulle veta att jag är
HERREN, som helgar dem. 13 Men Israels hus var gensträvigt
mot mig i öknen; de vandrade icke efter mina stadgar, utan
föraktade mina rätter, fastän den människa som gör efter dem
får leva genom dem; de ohelgade ock svårt mina sabbater. Då
tänkte jag på att utgjuta min förtörnelse över dem i öknen och
så förgöra dem. 14 Men vad jag gjorde, det gjorde jag för mitt
namns skull, för att detta icke skulle bliva vanärat i de folks
ögon, i vilkas åsyn jag hade fört dem ut. 15 Likväl upplyfte jag
min hand inför dem i öknen och svor att jag icke skulle låta dem
komma in i det land som jag hade givit dem, ett land som skulle
flyta av mjölk och honung, och som vore härligast bland alla
länder -- 16 detta därför att de föraktade mina rätter och icke
vandrade efter mina stadgar, utan ohelgade mina sabbater, i det
att deras hjärtan följde efter deras eländiga avgudar. 17 Men jag
visade dem skonsamhet och fördärvade dem icke; jag gjorde
icke alldeles ände på dem i öknen. 18 Och jag sade till deras
barn i öknen: "I skolen icke vandra efter edra fäders stadgar och
icke hålla deras rätter, ej heller orena eder på deras eländiga
avgudar. 19 Jag är HERREN, eder Gud; vandren efter mina
stadgar och håller mina rätter och gören efter dem. 20 Och
helgen mina sabbater, och må de vara ett tecken mellan mig
och eder, för att man må veta att jag är HERREN, eder Gud. 21
Men deras barn voro gensträviga mot mig; de vandrade icke
efter mina stadgar och höllo icke mina rätter, så att de gjorde
efter dem fastän den människa som gör efter dem får leva
genom dem; de ohelgade ock mina sabbater. Då tänkte jag på
att utgjuta min förtörnelse över dem och att uttömma min vrede
på dem i öknen. 22 Men jag drog min hand tillbaka, och vad jag
gjorde, det gjorde jag för mitt namns skull, för att detta icke
skulle bliva vanärat i de folks ögon, i vilkas åsyn jag hade fört
dem ut. 23 Likväl upplyfte jag min hand inför dem i öknen och
svor att förskingra dem bland folken och förströ dem i länderna,
24 eftersom de icke gjorde efter mina rätter, utan föraktade mina
stadgar och ohelgade mina sabbater, och eftersom deras ögon
hängde vid deras fäders eländiga avgudar. 25 Därför gav jag
dem ock stadgar som icke voro till deras båtnad, och rätter
genom vilka de icke kunde bliva vid liv. 26 Och jag lät dem
orena sig med sina offerskänker, med att låta allt som öppnade
moderlivet gå genom eld, ty jag ville slå dem med förfäran,
på det att de skulle förstå att jag är HERREN. 27 Tala därför
till Israels hus, du människobarn, och säg till dem: Så säger
Herren, HERREN: Också därmed hava edra fäder hädat mig,
att de hava begått otrohet mot mig. 28 När jag hade låtit dem
komma in i det land som jag med upplyft hand hade lovat att
giva dem, och när de så där fingo se någon hög kulle eller något
lummigt träd, då offrade de där sina slaktoffer och framburo
där sina offergåvor, mig till förtörnelse, och läto där sina offers
välbehagliga lukt uppstiga och utgöto där sina drickoffer. 29 Då
sade jag till dem: "Vad är detta för en offerhöjd, denna som I
kommen till?" Därav fick en sådan plats namnet "offerhöjd",
såsom man säger ännu i dag. 30 Säg därför till Israels hus: Så
säger Herren, HERREN: Skolen då I orena eder på samma sätt
som edra fäder gjorde, och i trolös avfällighet löpa efter deras
styggelser? 31 I orenen eder ännu i dag på alla edra eländiga
avgudar, i det att I frambären åt dem edra offerskänker och låten
edra barn gå genom eld. Skulle jag då låta fråga mig av eder, I
av Israels hus? Nej, så sant jag lever, säger Herren, HERREN,
ja låter icke fråga mig av eder. 32 Och förvisso skall icke det få
ske som har kommit eder i sinnet, då I tänken: "Vi vilja bliva

såsom hedningarna, såsom folken i andra länder: vi vilja tjäna
trä och sten. 33 Så sant jag lever, säger Herren, HERREN,
med stark hand och uträckt arm och utgjuten förtörnelse skall
jag sannerligen regera över eder. 34 Och med stark hand och
uträckt arm och utgjuten förtörnelse skall jag föra eder ut ifrån
folken och församla eder från de länder i vilka I ären förströdda.
35 Och jag skall föra eder in i Folkens öken, och där skall jag gå
till rätta med eder, ansikte mot ansikte. 36 Likasom jag gick till
rätta med edra fäder i öknen vid Egyptens land, så skall jag
ock gå till rätta med eder, säger Herren, HERREN. 37 Och jag
skall låta eder draga fram under staven och tvinga eder in i
förbundets band. 38 Och jag skall rensa bort ifrån eder dem
som sätta sig upp emot mig och avfalla från mig, jag skall skaffa
bort dem ur det land där de nu bo, men in i Israels land skola de
icke få komma; och I skolen förnimma att jag är HERREN. 39
Men hören nu, I av Israels hus: Så säger Herren, HERREN:
Välan, gån åstad och tjänen edra eländiga avgudar, var och en
dem han har. Sedan skolen I förvisso komma att höra på mig,
och I skolen då icke mer ohelga mitt heliga namn med edra
offerskänker och edra eländiga avgudar. 40 Ty på mitt heliga
berg, på Israels höga berg, säger Herren, HERREN där skall
hela Israels hus tjäna mig, så många därav som finnas i landet;
där skall jag finna behag i dem, där skall jag hava lust till edra
offergärder och till förstlingen av edra gåvor, vadhelst I viljen
helga. 41 Vid den välbehagliga lukten skall jag finna behag
i eder, när tiden kommer, att jag för eder ut ifrån folken och
församlar eder från de länder i vilka I ären förströdda. Och jag
skall bevisa mig helig på eder inför folkens ögon. 42 Ja, I skolen
förnimma att jag är HERREN, när jag låter eder komma in i
Israels land, det land som jag med upplyft hand lovade att giva
åt edra fäder. 43 Och där skolen I tänka tillbaka på edra vägar
och på alla de gärningar som I orenaden eder med; och I skolen
känna leda vid eder själva för allt det onda som I haven gjort. 44
Och I skolen förnimma att jag är HERREN, när jag så handlar
med eder, för mitt namns skull och icke efter edra onda vägar
och edra skändliga gärningar, I av Israels hus, säger Herren,
HERREN. 45 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 46
Du människobarn, vänd ditt ansikte söderut och predika mot
söder; ja, profetera mot skogslandet söderut; 47 säg till skogen
söderut: Hör HERRENS ord: Så säger Herren, HERREN: Se,
jag skall tända upp en eld i dig, och den skall förtära alla träd i
dig, både de friska och de torra; den flammande lågan skall icke
kunna släckas, och av den skola allas ansikten förbrännas, allas
mellan söder och norr. 48 Och allt kött skall se att jag, HERREN,
har upptänt den; den skall icke kunna släckas. 49 Och jag
sade: "Ack, Herre, HERRE! Dessa säga om mig: 'Denne talar ju
gåtor.'"

21 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2 Du
människobarn, vänd ditt ansikte mot Jerusalem och
predika mot helgedomarna, ja, profetera mot Israels land. 3 Och
säg till Israels land: Så säger HERREN: Se, jag skall vända mig
mot dig och draga ut mitt svärd ur skidan och utrota ur dig både
rättfärdiga och ogudaktiga. 4 Ja, eftersom jag skall utrota ur dig
både rättfärdiga och ogudaktiga, därför skall mitt svärd fara ut ur
skidan och vända sig mot allt kött mellan söder och norr; 5
och allt kött skall förnimma att jag, HERREN, har dragit ut mitt
svärd ur skidan; det skall icke mer stickas in igen. 6 Men du,
människobarn, må sucka, ja, du må sucka inför deras ögon, som
om dina länder skulle brista sönder i din bittra smärta. 7 Och
när de fråga dig: "Varför suckar du?", då skall du svara: "För
ett olycksbud, som när det kommer, skall göra att alla hjärtan
förfäras och alla händer sjunka ned och alla sinnen omtöcknas
och alla knän bliva såsom vatten. Se, det kommer, ja, det
fullbordas! säger Herren, HERREN." 8 Och HERRENS ord kom
till mig; han sade: 9 Du människobarn, profetera och säg: Så
säger HERREN: Säg: Ett svärd, ja, ett svärd har blivit vässt och
har blivit fejat. 10 Det har blivit vässt, för att det skall anställa ett
slaktande; det har blivit fejat, för att det skall blixtra. Eller skola
vi få fröjd därav? Fröjd av det som bliver ett tuktoris för min son,
ett för vilket intet trä kan bestå! 11 Nej, han har lämnat det till att
fejas, för att det skall fattas i handen; svärdet har blivit vässt
och fejat för att sättas i en dråpares hand. 12 Ropa och jämra
dig, du människobarn, ty det drabbar mitt folk, det drabbar alla
Israels hövdingar. De äro med mitt folk hemfallna åt svärdet;
därför må du slå dig på länden. 13 Ty rannsakning har redan
skett; huru skulle det då vara möjligt att riset icke drabbade, det
ris för vilket intet kan bestå? säger Herren, HERREN. 14 Men
du, människobarn, profetera och slå händerna tillsammans;
må svärdet fördubblas, ja, bliva såsom tre, må det bliva ett
mordsvärd, ett mordsvärd jämväl för den störste, svärdet som
drabbar dem från alla håll. 15 Ja, för att deras hjärtan må
försmälta av ångest, och för att många må falla, skall jag sända
det blänkande svärdet mot alla deras portar. Ack, det är gjort likt
en blixt, det är draget för att slakta! 16 Hugg lös med all makt åt
höger, måtta åt vänster, varthelst din egg kan bliva riktad. 17
Också jag skall slå mina händer tillsammans och släcka min
vrede. Jag, HERREN, har talat. 18 Och HERRENS ord kom till
mig; han sade: 19 Du människobarn, märk ut åt dig två vägar
på vilka den babyloniske konungens svärd kan gå fram; låt båda
gå ut från ett och samma land. Skär så ut en vägvisare, skär
ut den för den plats där stadsvägarna skilja sig. 20 Märk ut
såsom det håll dit svärdet kan gå dels Rabba i Ammons barns
land, dels Juda med det befästa Jerusalem. 21 Ty konungen i
Babel står redan vid vägskälet där de båda vägarna begynna;
han vill låta spå åt sig, han skakar pilarna, han rådfrågar sina
husgudar, han ser på levern. 22 I sin högra hand får han då ut
lotten "Jerusalem", för att han där skall sätta upp murbräckor,
öppna sin mun till krigsrop, upphäva sin röst till härskri, för att
han där skall sätta upp murbräckor mot portarna, kasta upp en
vall och bygga en belägringsmur. -- 23 Detta synes dem vara
en falsk spådom: de hava ju heliga eder. Men han uppväcker
minnet av deras missgärning, och så ryckas de bort. 24 Därför
säger Herren, HERREN så: Eftersom I haven uppväckt minnet
av eder missgärning i det att edra överträdelser hava blivit
uppenbara, så att eder syndfullhet visar sig i allt vad I gören,
ja, eftersom minnet av eder har blivit uppväckt, därför skolen
I komma att med makt ryckas bort. 25 Och du, dödsdömde,
ogudaktige furste över Israel, du vilkens dag kommer, när din
missgärning har nått sin gräns, 26 så säger Herren, HERREN:

Tag av dig huvudbindeln, lyft av dig kronan. Det som nu är skall
icke förbliva vad det är; vad lågt är skall upphöjas, och vad högt
är skall förödmjukas. 27 Omstörtas, omstörtas, omstörtas skall
detta av mig; också detta skall vara utan bestånd, till dess han
kommer, som har rätt därtill, den som jag har givit det åt. 28
Och du, människobarn, profetera Och såg: Så säger Herren,
HERREN om Ammons barn och om deras smädelser: Säg: Ett
svärd, ja, ett svärd är draget, det är fejat för att slakta för att
varda mättat och för att blixtra, 29 mitt under det att man skådar
åt dig falska profetsyner och spår åt dig lögnaktiga spådomar
om att du skall sättas på de dödsdömda ogudaktigas hals,
vilkas dag kommer, när missgärningen har nått sin gräns. 30
Må det stickas i skidan igen. I den trakt där du är skapad, i
det land varifrån du stammar, där skall jag döma dig. 31 Jag
skall Utgjuta min vrede över dig, jag skall mot dig blåsa upp
min förgrymmelses eld; och jag skall giva dig till pris åt vilda
människor, åt män som äro mästare i att fördärva. 32 Du skall
bliva till mat åt elden, ditt blod skall flyta i landet; ingen skall mer
tänka på dig. Ty jag, HERREN, har talat.

22 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2 Du
människobarn, vill du döma ja, vill du döma blodstaden?
Förehåll henne då alla hennes styggelser 3 och säg: Så säger
Herren, HERREN: Du stad som utgjuter dina invånares blod, så
att din stund måste komma, du som gör eländiga avgudar åt dig
och så bliver orenad! 4 Genom det blod som du har utgjutit har
du ådragit dig skuld, och genom de eländiga avgudar som du
har gjort har du orenat dig; så har du påskyndat dina dagars slut
och nu hunnit gränsen för dina år. Därför skall jag låta dig bliva
till smälek för folken och till spott för alla länder. 5 Ja, både nära
och fjärran skall man bespotta dig, du vilkens namn är skändat,
du förvirringens stad. 6 Se, hos dig trotsa Israels hövdingar var
och en på sin arm, om det gäller att utgjuta blod. 7 Över fader
och moder uttalar man förbannelser hos dig; mot främlingen
övar man våld hos dig; den faderlöse och änkan förtrycker man
hos dig. 8 Mina heliga ting föraktar du, och mina sabbater
ohelgar du. 9 Förtalare finnas hos dig, om det gäller att utgjuta
blod. Man håller hos dig offermåltider på bergen; man bedriver
hos dig vad skändligt är. 10 Man blottar sin faders blygd hos
dig; man kränker hos dig kvinnan, när hon har sin orenhets tid.
11 Man bedriver styggelse, var och en med sin nästas hustru; ja,
man orenar i skändlighet sin sons hustru; man kränker hos dig
sin syster, sin faders dotter. 12 Man tager hos dig mutor för att
utgjuta blod; ja, du ockrar och tager ränta och skinnar din nästa
med våld, och mig förgäter du, säger Herren, HERREN. 13 Men
se, jag slår mina händer tillsammans i harm över det skinneri du
övar, och i harm över det blod som du utgjuter hos dig. 14 Menar
du att ditt mod skall bestå, eller att dina händer skola vara
starka nog, när tiden kommer, att jag utför mitt verk på dig? Jag
HERREN, har talat, och jag fullbordar det också. 15 Jag skall
förskingra dig bland folken och förströ dig i länderna; så skall jag
taga bort ifrån dig all din orenhet. 16 Du skall bliva vanärad inför
folkens ögon, genom din egen skuld; och du skall förnimma att
jag är HERREN. 17 Och HERRENS ord kom till mig; han sade:
18 Du människobarn, Israels hus har för mig blivit slagg; de äro
allasammans blott koppar, tenn, järn och bly i ugnen; de äro
ett silver som kan räknas för slagg. 19 Därför säger Herren,
HERREN så: Eftersom I allasammans haven blivit slagg, se,
därför skall jag hopsamla eder i Jerusalem. 20 Likasom man
hopsamlar silver, koppar, järn, bly och tenn i ugnen och där
blåser upp eld under det och smälter det, så skall jag i min
vrede och förtörnelse hopsamla eder och kasta eder i ugnen
och smälta eder. 21 Ja, jag skall samla eder tillhopa; och blåsa
upp min förgrymmelses eld under eder, för att I man smältas
däri. 22 Likasom silver smältes i ugnen, så skolen I smältas däri;
och I skolen förnimma att det är jag, HERREN, som utgjuter min
förtörnelse över eder. 23 Och HERRENS ord kom till mig; han
sade: Du människobarn, säg till dem: 24 Du är ett land som
icke bliver renat, icke varder sköljt av regn på vredens dag. 25
De profeter som där finnas hava sammansvurit sig och blivit
såsom rytande, rovgiriga lejon; de äta upp själar, de riva till sig
gods och dyrbarheter och göra många till änkor därinne. 26
Prästerna där våldföra min lag och ohelga mina heliga ting; de
göra ingen åtskillnad mellan heligt och oheligt och undervisa
icke om skillnaden mellan rent och orent. De tillsluta sina ögon
för mina sabbater, och så bliver jag ohelgad mitt ibland dem. 27
Furstarna därinne äro såsom rovgiriga vargar; de utgjuta blod
och förgöra själar för att skaffa sig vinning. 28 De profeter som
de hava tjäna dem såsom vitmenare; de skåda åt dem falska
profetsyner och spå åt dem lögnaktiga spådomar; de säga: "Så
säger Herren, HERREN", och det fastän HERREN icke har
talat. 29 Folket i landet begår våldsgärningar och tager rov; den
arme och fattige förtrycka de, och mot främlingen öva de våld,
utan lag och rätt. 30 Jag söker bland dem efter någon som
skulle kunna uppföra en mur och träda fram i gapet inför mig till
försvar för landet, på det att jag icke må fördärva det; men jag
finner ingen. 31 Därför utgjuter jag min vrede över dem och gör
ände på dem med min förgrymmelses eld. Deras gärningar skall
jag låta komma över deras huvuden, säger Herren, HERREN.

23 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2 Du
människobarn, det var en gång två kvinnor, döttrar till en
och samma moder. 3 Dessa bedrevo otukt i Egypten; de gjorde
det redan i sin ungdom. Där kramades deras bröst, och där
smekte man deras jungfruliga barm. 4 Den äldre hette Ohola,
och hennes syster Oholiba. Därefter blevo de mina, och födde
söner och döttrar. Och om deras namn är att veta att Ohola är
Samaria, och Oholiba Jerusalem. 5 Men Ohola bedrev otukt i
stället för att hålla sig till mig; hon upptändes av lusta till sina
älskare hennes grannar assyrierna, 6 där de kommo klädda i
mörkblå purpur och voro ståthållare och landshövdingar, vackra
unga män allasammans, ryttare som redo på hästar. 7 Hon
gav åt dem sin trolösa älskog, åt Assurs alla yppersta söner;
och varhelst hon upptändes av lusta, där orenade hon sig på
alla deras eländiga avgudar 8 Men ändå uppgav hon icke sin
otukt med egyptierna, som hade fått ligga hos henne i hennes
ungdom, och som hade smekt hennes jungfruliga barm och
slösat på henne sin otukt. 9 Därför gav jag henne till pris åt
hennes älskare, åt Assurs söner, till vilka hon var upptänd av
lusta. 10 Och sedan dessa hade blottat hennes blygd, förde
de bort hennes söner och döttrar och dräpte henne själv med

svärd; så blev hon en varnagel för andra kvinnor, då nu dom
blev hållen över henne. 11 Men fastän hennes syster Oholiba
såg detta, upptändes hon av lusta ännu värre och drev sin
otukt ännu längre än systern. 12 Hon upptändes av lusta till
Assurs söner; de voro ju ståthållare och landshövdingar och
voro hennes grannar, de kommo klädda i präktig dräkt, ryttare
som redo på hästar, vackra unga män allasammans. 13 Och jag
såg att också hon orenade sig; båda gingo de samma väg.
14 Men denna drev sin otukt ännu längre. Ty när hon fick se
mansbilder inristade i väggen, beläten av kaldéer, som man
hade inristat och målat röda med dyrbar färg, 15 framställda
med gördlar kring sina länder och med ståtliga huvudbonader,
allasammans lika kämpar, ja, när hon fick se dessa bilder av
Babels söner, av de män som hade sitt fädernesland i Kaldeen;
16 då upptändes hon av lusta till dem, strax när hon såg dem
för sina ögon. Och hon sände bud till dem i Kaldeen; 17 och
Babels söner kommo till henne och lågo hos henne i älskog och
orenade henne genom sin otukt. Först sedan hon hade blivit
orenad av dem, vände sig hennes själ ifrån dem. 18 Men när
hon så öppet bedrev sin otukt och blottade sin blygd, då vände
sig min själ ifrån henne, likasom den hade vänt sig ifrån hennes
syster. 19 Dock drev hon sin otukt ännu längre: hon mindes sin
ungdoms dagar, då hon bedrev otukt i Egyptens land; 20 och
så upptändes hon åter av lusta till bolarna där, som hade kött
såsom åsnor och flöde såsom hästar. 21 Ja, din håg stod åter
till din ungdoms skändlighet, när egyptierna smekte din barm,
därför att du hade så ungdomliga bröst. 22 Därför, du Oholiba,
säger Herren, HERREN så: Se, jag skall uppväcka mot dig
dina älskare, dem som din själ har vänt sig ifrån, och jag skall
låta dem komma över dig från alla sidor, 23 Babels söner och
alla kaldéer, pekodéer, soéer och koéer och alla Assurs söner
med dem, vackra unga män, ståthållare och landshövdingar
allasammans, kämpar och berömliga män, som rida på hästar
allasammans. 24 De skola komma över dig med vagnar och
hjuldon i mängd och med skaror av folk; rustade med skärmar
och sköldar och klädda hjälmar skola de anfalla dig från alla
sidor. Och jag skall överlämna domen åt dem, och de skola
döma dig efter sina rätter. 25 Jag skall låta min nitälskan gå
över dig, så att de fara grymt fram mot dig; de skola skära av
dig näsa och öron, och de som bliva kvar av dig skola falla för
svärd. Man skall föra bort dina söner och döttrar, och vad som
bliver kvar av dig skall förtäras av eld. 26 Man skall slita av
dig dina kläder och taga ifrån dig dina härliga smycken. 27 Så
skall jag göra slut på din skändlighet och på den otukt som du
begynte öva i Egyptens land; och du skall icke mer lyfta upp
dina ögon till dem och icke mer tänka på Egypten. 28 Ty så
säger Herren, HERREN: Se, jag vill giva dig till pris åt dem
som du nu hatar, åt dem som din själ har vänt sig bort ifrån.
29 Och de skola fara fram mot dig såsom fiender, och skola
taga ifrån dig allt vad du har förvärvat och lämna dig naken
och blottad; ja, din otuktiga blygd skall varda blottad, med din
skändlighet och din otukt. 30 Detta skall man göra dig, därför att
du i otukt lopp efter hedningarna och orenade dig på deras
eländiga avgudar. 31 Du vandrade på din systers väg; därför
skall jag sätta i din hand samma kalk som gavs åt henne. 32 Ja,
så säger Herren, HERREN: Du skall nödgas dricka din systers
kalk, så djup och så vid som den är, och den skall bringa dig
åtlöje och smälek i fullt mått. 33 Du skall bliva drucken och bliva
full av bedrövelse, ty en ödeläggelsens och förödelsens kalk är
din syster Samarias kalk. 34 Du skall nödgas dricka ut den till
sista droppen, ja ock slicka dess skärvor, och du skall sarga
ditt bröst. Ty jag har talat, säger Herren, HERREN. 35 Därför
säger Herren, HERREN så: Eftersom du har förgätit mig och
kastat mig bakom din rygg, därför måste du ock bära på din
skändlighet och din otukt. 36 Och HERREN sade till mig: Du
människobarn, vill du döma Ohola och Oholiba? Förehåll dem
då deras styggelser. 37 Ty de hava begått äktenskapsbrott, och
blod låder vid deras händer. Ja, med sina eländiga avgudar hava
de begått äktenskapsbrott; och till mat åt dem hava de offrat
sina barn, dem som de hade fött åt mig. 38 Därtill gjorde de mig
detta: samma dag som de orenade min helgedom ohelgade de
ock mina sabbater. 39 Ty samma dag som de slaktade sina
barn åt de eländiga avgudarna gingo de in i min helgedom
och ohelgade den. Se, sådant hava de gjort i mitt hus. 40 Än
mer, de sände bud efter män som skulle komma fjärran ifrån;
budbärare skickades till dem, och se, de kommo, de män för
vilka du hade tvått dig och sminkat dina ögon och prytt dig
med smycken. 41 Och du satt på en härlig vilobädd, med ett
dukat bord framför, och du hade där ställt fram min rökelse och
min olja. 42 Sorglöst larm hördes därinne, och till de män ur
hopen, som voro där, hämtade man ytterligare in dryckesbröder
från öknen. Och dessa satte armband på kvinnornas armar
och härliga kronor på deras huvuden. 43 Då sade jag: "Skall
hon, den utlevade, få hålla i med att begå äktenskapsbrott?
Skall man alltjämt få bedriva otukt med henne, då hon är en
sådan?" 44 Ty man gick in till henne, såsom man går in till en
sköka; ja, så gick man in till Ohola och till Oholiba, de skändliga
kvinnorna. 45 Men rättfärdiga man skola döma dem efter den
lag som gäller för äktenskapsbryterskor och blodsutgjuterskor;
ty äktenskapsbryterskor äro de, och blod låder vid deras händer.
46 Ja, så säger Herren, HERREN: Må man sammankalla en
församling mot dem och prisgiva dem åt misshandling och
plundring. 47 Och församlingen skall stena dem och hugga
dem i stycken med svärd, och dräpa deras söner och döttrar,
och bränna upp deras hus i eld. 48 Så skall jag göra slut på
skändligheten i landet, och alla kvinnor må låta varna sig, så att
de icke bedriva sådan skändlighet som I. 49 Och man skall låta
eder skändlighet komma över eder, och I skolen få bära på de
synder I haven begått med edra eländiga avgudar; och I skolen
förnimma att jag är Herren, HERREN.

24 Och HERRENS ord kom till mig i nionde året, på tionde
dagen i tionde månaden; han sade: 2 Du människobarn,
skriv upp åt dig namnet på denna dag, just denna dag; ty
konungen i Babel har på just denna dag ryckt fram mot
Jerusalem. 3 Och tala till det gensträviga släktet i en liknelse;
säg till dem: Så säger Herren, HERREN: Sätt på grytan, och
när du har satt på den, så gjut vatten däri. 4 Lägg sedan
köttstyckena tillhopa däri, allahanda goda stycken, av låret och
bogen; och fyll den så med de bästa märgbenen. 5 Tag härtill
det bästa av hjorden; och lägg bränsle under den för att koka

benen. Låt den koka starkt, så att ock benen bliva kokta i den. 6
Så säger nu Herren, HERREN: Ve över blodstaden, den rostiga
grytan, varifrån rosten icke har kunnat tagas bort! Det ena
köttstycket efter det andra har man redan tagit ut därur, utan att
kasta lott om ordningen. 7 Ty det blod hon har utgjutit är ännu
kvar därinne; på kala klippan lät hon det rinna ned; hon utgöt
det icke på sådan mark att mullen har kunnat skyla det. 8 För
att vreden skulle hava sin gång, och för att jag skulle utkräva
hämnd, lät jag det blod hon utgöt komma på kala klippan, där det
icke kunde skylas. 9 Därför säger Herren, HERREN så: Ve över
blodstaden! Jag skall nu ytterligare öka på bränslet därunder. 10
Ja, lägg på mer ved, tänd upp eld, låt köttet bliva förstört och
spadet koka in och benen bliva förbrända. 11 Och låt den sedan
stå tom på eldsglöden, till dess att den bliver så upphettad att
dess koppar glödgas och orenligheten smältes bort därur och
rosten försvinner. 12 Tung möda har den kostat, och ändå har
dess myckna rost icke gått bort. Så må nu dess röst komma i
elden! 13 Därför att din orenhet är så skändlig, och därför att du
icke blev ren. huru jag än sökte rena dig, därför skall du nu
icke mer bliva fri ifrån din orenhet, förrän jag har släckt min
vrede på dig. 14 Jag, HERREN, har talat. Det kommer! Jag skall
fullborda det! Jag skall icke släppa efter och icke skona och icke
ångra mig. Efter dina vägar och dina gärningar skall man döma
dig, säger Herren, HERREN. 15 Och HERRENS ord kom till
mig; han sade: 16 Du människobarn, se, genom en plötslig död
skall jag taga ifrån dig den som är dina ögons lust, men du må
icke hålla dödsklagan eller gråta eller fälla tårar. 17 Tyst må du
jämra dig; men du skall icke hålla sorgefest såsom efter en död.
Nej, sätt på dig din huvudbindel och tag skor på dina fötter;
skyl icke ditt skägg, och ät icke det särskilda bröd som eljest är
övligt. 18 Sedan talade jag nästa morgon till folket, men på
aftonen dog min hustru; och följande morgon gjorde jag såsom
mig var befallt. 19 Då sade folket till mig: "Vill du icke omtala
för oss vad det betyder att du så gör?" 20 Jag svarade dem:
HERRENS ord kom till mig; han sade: 21 Säg till Israels hus:
Så säger Herren, HERREN: Se, jag vill ohelga min helgedom,
eder stolta härlighet, edra ögons lust och eder själs längtan.
Och edra söner och döttrar, som I haven måst övergiva, skola
falla för svärd. 22 Då skolen I komma att göra såsom jag har
gjort: I skolen icke skyla skägget och icke äta det övliga brödet.
23 Och I skolen behålla huvudbindlarna på edra huvuden och
skorna på edra fötter; I skolen icke hålla dödsklagan eller gråta,
utan skolen sitta där försmäktande genom edra missgärningar
och sucka med varandra. 24 Hesekiel skall vara ett tecken för
eder; alldeles såsom han gör skolen I komma att göra. När
detta händer, skolen I förnimma att jag är Herren, HERREN. 25
Men du, människobarn, må veta att på den tid då jag tager ifrån
dem deras värn, deras härliga fröjd, deras ögons lust och deras
själs begär, deras söner och döttrar, 26 på den tiden skall en
räddad flykting komma till dig och förkunna detta. 27 Och då när
flyktingen är där, skall din mun upplåtas, och du skall tala och
icke mer vara stum; och du skall vara ett tecken för dem, och de
skola förnimma att jag är HERREN.

25 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2 Du
människobarn, vänd ditt an- sikte mot Ammons barn och
profetera mot dem. 3 Och säg till Ammons barn: Hören Herrens,
HERRENS ord: Så säger Herren, HERREN: Eftersom du ropar:
"Rätt så!" över min helgedom, som har blivit oskärad, och över
Israels land, som har blivit ödelagt, och över Juda folk, som har
måst vandra bort i fångenskap, 4 se, därför vill jag giva dig till
besittning åt österlänningarna, så att de få slå upp sina tältläger
i dig och sätta upp sina boningar i dig; de skola få äta din frukt,
och de skola dricka din mjölk. 5 Och jag skall göra Rabba till en
betesmark för kameler och Ammons barns land till en lägerplats
för får; och I skolen förnimma att Jag är HERREN. 6 Ty så
säger Herren, HERREN: Eftersom du klappar i händerna och
stampar med fötterna och i ditt sinnes hela övermod gläder
dig vid Israels lands ofärd, 7 se, därför skall jag uträcka min
hand mot dig och giva dig till byte åt hedningarna och utrota dig
ifrån folken och utplåna dig ur länderna; jag skall förgöra dig,
och du skall förnimma att jag är HERREN. 8 Så säger Herren,
HERREN: Eftersom Moab och Seir säga: "Se, nu är det med
Juda hus likasom med alla andra folk", 9 se, därför skall jag
lägga Moabs bergsluttning öppen och förstöra dess städer, Ja,
dess städer så många de äro, vad härligast är i landet, Bet-
Hajesimot, Baal-Meon och Kirjatama. 10 Åt österlänningarna
skall jag giva det till besittning, likasom jag skall göra med
Ammons barns land, så att man icke mer tänker på Ammons
barn ibland folken. 11 Ja, över Moab skall jag hålla dom, och
de skola förnimma att jag är HERREN. 12 Så säger Herren,
HERREN: Eftersom Edom har handlat så hämndgirigt mot Juda
hus och ådragit sig svår skuld genom sin hämnd på dem, 13
därför säger Herren, HERREN så: Jag skall uträcka min hand
mot Edom och utrota därur både människor och djur. Och jag
skall göra det till en ödemark ända från Teman, och ända borta
i Dedan skola de falla för svärd. 14 Och jag skall utföra min
hämnd på Edom genom mitt folk Israel, och dessa skola göra
med Edom efter min vrede och förtörnelse; och det skall så få
känna min hämnd, säger Herren, HERREN. 15 Så säger Herren,
HERREN: Eftersom filistéerna hava handlat så hämndgirigt, ja,
eftersom de i sitt sinnes övermod hava velat utkräva hämnd
och i sin eviga fiendskap hava velat bereda fördärv, 16 därför
säger Herren, HERREN så: Se, jag vill uträcka min hand mot
filistéerna och utrota keretéerna och förgöra vad som är kvar av
Kustlandet vid havet. 17 Och jag skall taga stor hämnd på dem
och tukta dem i förtörnelse. Och när jag låter min hämnd drabba
dem, då skola de förnimma att jag är HERREN.

26 Och i elfte året, på första dagen i månaden, kom
HERRENS ord till mig; han sade: 2 Du människobarn,
eftersom Tyrus sade om Jerusalem: "Rätt så, uppbruten är nu
folkens port, den är öppnad för mig; jag bliver rik, nu då hon
är förödd", 3 därför säger Herren, HERREN så: Se, jag skall
komma över dig, Tyrus, och jag skall upphäva många folk mot
dig, likasom havet upphäver sina böljor. 4 De skola förstöra
Tyrus' murar och riva ned dess torn. Så skall jag sopa bort
själva dess grus och förvandla staden till en kal klippa. 5 En
torkplats för fisknät skall den vara ute i havet; ty jag har talat,
säger Herren, HERREN. Ja, den skall bliva ett byte för folken;
6 och dess döttrar på fastlandet skola dräpas med svärd. De
skola förnimma att jag är HERREN. 7 Ty så säger Herren,

HERREN: Se, jag vill låta Nebukadressar, konungen i Babel,
konungarnas konung, komma norrifrån över Tyrus, med hästar
och vagnar och ryttare och med en stor hop folk. 8 Dina döttrar
på fastlandet skall han dräpa med svärd; han skall bygga en
belägringsmur mot dig och kasta upp mot dig en vall och resa
ett sköldtak mot dig. 9 Sin murbräckas stötar skall han rikta
mot dina murar och skall med sina krigsredskap bryta ned dina
torn. 10 Hans hästar äro så många att dammet skall överhölja
dig. Vid dånet av hans ryttare och av hans hjuldon och vagnar
skola dina murar darra, när han drager in genom dina portar,
såsom man drager in i en erövrad stad. 11 Med sina hästars
hovar skall han trampa sönder alla dina gator; ditt folk skall han
dräpa med svärd, och dina stolta stoder skola störta till jorden.
12 Man skall röva dina skatter och plundra dina handelsvaror;
man skall riva dina murar och bryta ned dina sköna hus; och
stenarna, trävirket och gruset skall man kasta i havet. 13 Jag
skall göra slut på dina sångers buller, och man skall icke mer
höra klangen av dina harpor. 14 Ja, jag skall göra dig till en kal
klippa en torkplats för fisknät skall du bliva; aldrig mer skall
du varda uppbyggd. Ty jag, HERREN, har talat, säger Herren,
HERREN. 15 Så säger Herren, HERREN till Tyrus: Sannerligen,
vid dånet av ditt fall, när de slagna jämra sig, vid det att man
dräper och mördar i dig, skola havsländerna bäva. 16 Och
alla hövdingar vid havet skola stiga ned från sina troner, de
skola lägga bort sina mantlar och taga av sig sina brokigt vävda
kläder; förskräckelse bliver deras klädnad, och nere på jorden
skola de sitta; deras förskräckelse varder ständigt ny, och de
häpna över ditt öde. 17 De stämma upp en klagosång över dig
och säga om dig: Huru har du icke blivit förstörd, du havsfolkens
tillhåll, du högtprisade stad, du som var så mäktig på havet, där
du låg med dina invånare, vilka fyllde människorna med skräck
för alla som bodde i dig! 18 Nu förskräckas havsländerna på
ditt falls dag, och öarna i havet förfäras vid din undergång. 19
Ty så säger Herren, HERREN: När jag gör dig till en ödelagd
stad, lik någon stad som ingen bebor, ja, när jag låter djupet
upphäva sig mot dig och de stora vattnen betäcka dig, 20 då
störtar jag dig ned till dem som hava farit ned i graven, till folk
som levde för länge sedan; och lik en längesedan ödelagd plats
får du ligga där i jordens djup, hos dem som hava farit ned i
graven. Så skall du förbliva obebodd, medan jag gör härliga
ting i de levandes land. 21 Jag skall låta dig taga en ande med
förskräckelse, så att man aldrig i evighet skall finna dig, huru
man än söker efter dig, säger Herren, HERREN.

27 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2 Du
människobarn, stäm upp en klagosång över Tyrus; 3 säg
till Tyrus: Du som bor vid havets portar och driver köpenskap med
folken, hän till många havsländer, så säger Herren, HERREN: O
Tyrus, du säger själv: "Jag är skönhetens fullhet." 4 Ja, dig
som har ditt rike ute i havet, dig gjorde dina byggningsmän
fullkomlig i skönhet. 5 Av cypress från Senir timrade de allt
plankverk på dig; de hämtade en ceder från Libanon för att göra
din mast. 6 Av ekar från Basan tillverkade de dina åror. Ditt
däck prydde de med elfenben i ädelt trä från kittéernas öländer.
7 Ditt segel var av fint linne, med brokig vävnad från Egypten,
och det stod såsom ditt baner. Mörkblått och purpurrött tyg från
Elisas öländer hade du till soltält. 8 Sidons och Arvads invånare
voro roddare åt dig; de förfarna män du själv hade, o Tyrus,
dem tog du till skeppare. 9 Gebals äldste och dess förfarnaste
män tjänade dig med att bota dina läckor. Alla havets skepp
med sina sjömän tjänade dig vid ditt varubyte. 10 Perser, ludéer
och putéer funnos i din här och voro ditt krigsfolk. Sköldar och
hjälmar hängde de upp i dig; dessa gåvo dig glans. 11 Arvads
söner stodo med din här runt om på dina murar, gamadéer
hade sin plats i dina torn. Sina stora sköldar hängde de upp
runt om på dina murar; de gjorde din skönhet fullkomlig. 12
Tarsis var din handelsvän, ty du var rik på allt slags gods
silver, järn, tenn och bly gavs dig såsom betalning. 13 Javan,
Tubal och Mesek, de drevo köpenskap med dig; trälar och
kopparkärl gåvo de dig i utbyte. 14 Vagnshästar, ridhästar och
mulåsnor gåvos åt dig såsom betalning från Togarmas land. 15
Dedans söner drevo köpenskap med dig ja, många havsländer
drevo handel i din tjänst; elfenben och ebenholts tillförde de dig
såsom hyllningsgåvor. 16 Aram var din handelsvän, ty du var
rik på konstarbeten; karbunkelstenar, purpurrött tyg, brokiga
vävnader och fint linne. koraller och rubiner gåvo de dig såsom
betalning. 17 Juda och Israels land drevo köpenskap med dig;
vete från Minnit, bakverk och honung, olja och balsam gåvo
de dig i utbyte. 18 Damaskus var din handelsvän, ty du var
rik på konstarbeten, ja, på allt slags gods; de kommo med
vin från Helbon och med ull från Sahar. 19 Vedan och Javan
gåvo dig spånad såsom betalning; konstsmitt järn och kassia
och kalmus fick du i utbyte. 20 Dedan drev köpenskap hos
dig med sadeltäcken att rida på. 21 Araberna och Kedars alla
furstar, de drevo handel i din tjänst; med lamm och vädurar
och bockar drevo de handel hos dig. 22 Sabas och Raemas
köpmän drevo köpenskap med dig; kryddor av allra yppersta
slag och alla slags ädla stenar och guld gåvo de dig såsom
betalning. 23 Haran, Kanne och Eden, Sabas köpmän, Assur
och Kilmad drevo köpenskap med dig. 24 De drevo köpenskap
hos dig med sköna kläder, med mörkblå, brokigt vävda mantlar,
med mångfärgade täcken, med välspunna, starka tåg, på din
marknad. 25 Tarsis-skepp foro åstad med dina bytesvaror. Så
fylldes du med gods och blev tungt lastad, där du låg i havet. 26
Och dina roddare förde dig åstad, ut på de vida vattnen. Då
kom östanvinden och krossade dig. där du låg i havet. 27 Ditt
gods, dina handels- och bytesvaror, dina sjömän och skeppare,
dina läckors botare och dina bytesmäklare, allt krigsfolk på dig,
allt manskap som fanns ombord på dig, de sjunka nu ned i
havet, på ditt falls dag. 28 Vid dina skeppares klagorop bäva
markerna, 29 och alla som ro med åror övergiva sina skepp;
sjömän och alla skeppare på havet begiva sig i land. 30 De ropa
högt över ditt öde och klaga bittert; de strö stoft på sina huvuden
och vältra sig i aska. 31 De raka sig skalliga för din skull och
hölja sig i sorgdräkt; de gråta över dig i bitter sorg, under bitter
klagan. 32 Med jämmer stämma de upp en klagosång om dig,
en klagosång över ditt öde: "Vem var såsom Tyrus, hon som nu
ligger i det tysta ute i havet?" 33 Där dina handelsvaror sattes i
land från havet mättade du många folk; med ditt myckna gods
och dina många bytesvaror riktade du jordens konungar. 34 Men

nu, då du har förlist och försvunnit ifrån havet, ned i vattnens
djup, nu hava dina bytesvaror och allt ditt manskap sjunkit
med dig. 35 Havsländernas alla inbyggare häpna över ditt öde,
deras konungar stå rysande, med förfäran i sina ansikten. 36
Köpmännen ute bland folken vissla åt dig; du har tagit en ände
med förskräckelse till evig tid.

28 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2 Du
människobarn, säg till fursten i Tyrus: Så säger Herren,
HERREN: Eftersom ditt hjärta är så högmodigt och du säger:
"Jag är en gud, ja, på ett gudasäte tronar jag mitt ute i havet", du
som dock är en människa och icke en gud, huru mycket du än i
ditt hjärta tycker dig vara en gud -- 3 och sant är att du är visare
än Daniel; ingen hemlighet är förborgad för dig; 4 genom din
vishet och ditt förstånd har du skaffat dig rikedom, guld och silver
har du skaffat dig i dina förrådshus; 5 och genom den stora
vishet varmed du drev din köpenskap har du ökat din rikedom,
och så har ditt hjärta blivit högmodigt för din rikedoms skull -- 6
därför säger Herren, HERREN så: Eftersom du i ditt hjärta tycker
dig vara en gud, 7 se, därför skall jag låta främlingar komma
över dig, de grymmaste folk; och de skola draga ut sina svärd
mot din visdoms skönhet och skola oskära din glans. 8 De skola
störta dig ned i graven, och du skall dö såsom en dödsslagen
man, mitt ute i havet. 9 Månne du då skall säga till din dråpare:
"Jag är en gud", du som ej är en gud, utan en människa, i dens
våld, som slår dig till döds? 10 Såsom de oomskurna dö, så
skall du dö, för främlingars hand. Ty jag har talat, säger Herren,
HERREN. 11 Och HERRENS ord kom till mig han sade: 12
Du människobarn, stäm upp en klagosång över konungen i
Tyrus och säg till honom: Så säger Herren, HERREN: Du var
ypperst bland härliga skapelser, full med vishet och fullkomlig i
skönhet. 13 I Eden, Guds lustgård, bodde du, höljd i alla slags
ädla stenar: karneol, topas och kalcedon, krysolit, onyx och
jaspis, safir, karbunkel och smaragd, jämte guld; du var prydd
med smycken och klenoder, beredda den dag då du skapades.
14 Du var en kerub, som skuggade vida, och jag hade satt
dig att vara på det heliga gudaberget, du fick där gå omkring
bland gnistrande stenar. 15 Lyckosam var du på dina vägar
från den dag då du skapades, till dess att orättfärdighet blev
funnen hos dig. 16 Men under din myckna köpenskap blev ditt
inre fyllt med orätt, och du föll i synd. Då förvisade jag dig från
gudaberget och förgjorde dig, du vittskuggande kerub; du fick ej
stanna bland de gnistrande stenarna. 17 Eftersom ditt hjärta
högmodades över din skönhet och du förspillde din vishet för ditt
prålsskull, därför slog jag dig ned till jorden och gav dig till pris
åt konungarna, så att de fingo se sin lust på dig. 18 Genom dina
många missgärningar vid din orättrådiga köpenskap ohelgade
du dina helgedomar. Därför lät jag eld gå ut ifrån dig, och av
den blev du förtärd. Jag lät dig ligga såsom aska på jorden
inför alla som besökte dig. 19 Alla som kände dig bland folken
häpnade över ditt öde. Du tog en ände med förskräckelse för
evig tid. 20 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 21
Du människobarn, vänd ditt ansikte mot Sidon och profetera
mot det 22 och säg: Så säger Herren, HERREN: Se, jag skall
komma över dig, Sidon, och förhärliga mig i dig. Ja, att jag är
HERREN, det skall man förnimma, när jag håller dom över
henne och bevisar mig helig på henne. 23 Och jag skall sända
över henne pest och blod på hennes gator, och dödsslagna män
skola falla därinne för ett svärd som skall drabba henne från alla
sidor; och man skall förnimma att jag är HERREN. 24 Sedan
skall för Israels hus icke mer finnas någon stingande tagg eller
något sårande törne bland alla de grannfolk som nu håna dem;
och man skall förnimma att jag är Herren, HERREN. 25 Ja, så
säger Herren, HERREN: När jag församlar Israels barn från de
folk bland vilka de äro förströdda, då skall jag bevisa mig helig
på dem inför folkens ögon, och de skola sedan få bo i sitt land,
det som jag har givit åt min tjänare Jakob. 26 De skola bo där i
trygghet och bygga hus och plantera vingårdar ja, de skola bo i
trygghet, när jag håller dom över alla som håna dem på alla
sidor; och de skola förnimma att jag är HERREN, deras Gud.

29 I tionde året, på tolfte dagen i tionde månaden, kom
HERRENS ord till mig; han sade: 2 Du människobarn,
vänd ditt ansikte mot Farao, konungen i Egypten, och profetera
mot honom och mot hela Egypten. 3 Tala och säg: Så säger
Herren, HERREN: Se, jag skall komma över dig, Farao, du
Egyptens konung, du stora drake, som ligger där i dina strömmar
och säger: "Min Nilflod är min; själv har jag gjort mig." 4 Jag skall
sätta krokar i dina käftar och låta fiskarna i dina strömmar fastna
vid dina fjäll, och så skall jag draga dig upp ur dina strömmar
med alla de fiskar i dina strömmar, som hänga fast vid dina fjäll.
5 Och jag skall kasta dig ut i öknen med alla fiskarna ifrån dina
strömmar; du skall falla på marken och ej tagas bort därifrån
eller upphämtas, ty åt markens djur och himmelens fåglar vill jag
giva dig till mat; 6 och alla Egyptens inbyggare skola förnimma
att jag är HERREN. Ty de äro en rörstav för Israels barn; 7
ja, när dessa fatta i dig med handen, går du sönder och sårar
envar av dem i sidan; och när de stödja sig på dig, brytes du av
och lämnar dem alla med vacklande länder. 8 Därför säger
Herren, HERREN så: Se, jag vill låta svärd komma över dig, och
jag skall utrota ur dig både människor och djur. 9 Och Egyptens
land skall bliva förött och ödelagt, och man skall förnimma att
jag är HERREN. Detta därför att han sade: "Nilfloden är min;
själv har jag gjort den. 10 Ja, därför skall jag komma över dig
och dina strömmar, och göra Egyptens land till en ödemark, ett
ödelagt land, från Migdol till Sevene, fram till Etiopiens gräns. 11
Ingen människofot skall gå där fram, och ingen fot av något
boskapsdjur skall gå där fram; och det skall ligga obebott i
fyrtio år. 12 Och jag skall göra Egyptens land till en ödemark
bland ödelagda länder, och dess städer skola ligga öde bland
förhärjade städer i fyrtio år; och jag skall förskingra egyptierna
bland folken och förströ dem i länderna. 13 Ty så säger Herren,
HERREN: När fyrtio år äro förlidna, skall jag församla egyptierna
från de folk bland vilka de äro förskingrade. 14 Och jag skall åter
upprätta Egypten och låta egyptierna komma tillbaka till Patros'
land, varifrån de stamma. Där skola de bliva ett oansenligt rike,
15 ja, ett rike oansenligare än andra riken, så att det icke mer
skall kunna upphäva sig över folken; jag skall låta dem bliva så
få att de icke kunna råda över folken. 16 Och Israels barn skola
icke mer sätta sitt hopp till dem som allenast uppväcka minnet

av deras missgärning, när de vända sig till dem; och de skola
förnimma att jag är Herren, HERREN. 17 I tjugusjunde året, på
första dagen i första månaden, kom HERRENS ord till mig; han
sade: 18 Du människobarn, Nebukadressar konungen i Babel,
har låtit sin här förrätta ett svårt arbete mot Tyrus; alla huvuden
hava blivit skalliga och alla skuldror sönderskavda. Men han och
hans här hava icke fått någon lön från Tyrus för det arbete som
han har förrättat mot det. 19 Därför säger Herren, HERREN så:
Se, jag vill giva Egyptens land åt Nebukadressar, konungen
i Babel; och han skall föra bort dess rikedomar och taga rov
därifrån och göra byte där, och detta skall hans här få till lön.
20 Såsom en vedergällning för hans arbete giver jag honom
Egyptens land; ty för min räkning hava de utfört sitt verk, säger
Herren, HERREN. 21 På den tiden skall jag låta ett horn växa
upp åt Israels hus, och du skall få upplåta din mun mitt ibland
dem; och de skola förnimma att jag är HERREN.

30 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2 Du
människobarn, profetera och säg: Så säger Herren,
HERREN: Jämren eder: "Ack ve, vilken dag!" 3 Ty dagen
är nära, HERRENS dag är nära; en molnhöljd dag är det,
hednafolkens stund är inne. 4 Ett svärd kommer över Egypten,
och Etiopien fattas av ångest, när de slagna falla i Egypten
och dess rikedomar föras bort och dess grundvalar upprivas.
5 Etiopier, putéer och ludéer, och hela hopen av främmande
folk, och kubéer och förbundslandets söner skola med dem
falla för svärd. 6 Så säger HERREN: Ja, Egyptens försvarare
skola falla, och dess stolta makt skall störtas ned; från Migdol
till Sevene skola de som bo där falla för svärd, säger Herren,
HERREN. 7 Och deras land skall ligga öde bland ödelagda
länder, och städerna där skola vara bland förhärjade städer. 8
Och man skall förnimma att jag är HERREN, när jag tänder eld
på Egypten och låter alla dess hjälpare varda krossade. 9 På
den dagen skola sändebud draga ut från mig på skepp, för att
injaga skräck hos Etiopien mitt i dess trygghet; och man skall
där fattas av ångest på Egyptens dag; ty se, det kommer! 10 Så
säger Herren, HERREN: Ja, jag skall göra slut på Egyptens
rikedomar genom Nebukadressar, konungen i Babel. 11 Han
och hans folk med honom, de grymmaste hedningar, skola
hämtas dit till att fördärva landet; de skola draga sina svärd mot
Egypten och uppfylla landet med slagna. 12 Och jag skall göra
strömmarna till torr mark och sälja landet i onda mäns hand. Jag
skall ödelägga landet med allt vad däri är, genom främmande
män. Jag, HERREN, har talat. 13 Så säger Herren, HERREN:
Jag skall ock förstöra de eländiga avgudarna och göra slut på
avgudarna i Nof, och ur Egyptens land skall ingen furste mer
uppstå; och jag skall låta fruktan komma över Egyptens land. 14
Jag skall ödelägga Patros och tända eld på Soan och hålla
dom över No. 15 Och jag skall utgjuta min vrede över Sin,
Egyptens värn, och utrota den larmande hopen i No. 16 Ja, jag
skall tända eld på Egypten, Sin skall gripas av ångest, No skall
bliva intaget och Nof överfallas på ljusa dagen. 17 Avens och
Pi-Besets unga män skola falla för svärd, och själva skola de
vandra bort i fångenskap. 18 I Tehafnehes bliver dagen mörk,
när jag där bryter sönder Egyptens ok och dess stolta makt där
får en ände; ja, ett moln skall övertäcka det, och dess döttrar
skola vandra bort i fångenskap. 19 Jag skall hålla dom över
Egypten, och man skall förnimma att jag är HERREN. 20 I elfte
året, på sjunde dagen i första månaden, kom HERRENS ord
till mig; han sade: 21 Du människobarn, jag har brutit sönder
Faraos, den egyptiske konungens, arm; och se, den har icke
blivit förbunden, man har icke brukat läkemedel, icke lindat den,
icke lagt på den förband, för att åter göra den stark nog till att
föra svärdet. 22 Därför säger Herren, HERREN så: Se, jag skall
komma över Farao, konungen i Egypten, och bryta sönder hans
armar, både den som ännu är stark och den som redan är
sönderbruten, och skall låta svärdet falla ur hans hand. 23 Och
jag skall förskingra egyptierna bland folken och förströ dem i
länderna. 24 Den babyloniske konungens armar skall jag stärka,
och jag skall sätta milt svärd i hans hand; men Faraos armar
skall jag bryta sönder, så att han upphäver jämmerrop inför
honom, såsom en dödsslagen kämpe gör. 25 Ja, jag skall stärka
den babyloniske konungens armar, men Faraos armar skola
sjunka ned; och man skall förnimma att jag är HERREN, när jag
sätter mitt svärd i den babyloniske konungens hand, för att han
skall svänga det mot Egyptens land. 26 Och jag skall förskingra
egyptierna bland folken och förströ dem i länderna; och de skola
förnimma att jag är HERREN.

31 I elfte året, på första dagen i tredje månaden, kom
HERRENS ord till mig; han sade: 2 Du människobarn,
säg till Farao, konungen i Egypten, och till hans larmande hop:
Vem kan förliknas med dig i din storhet? 3 Se, du är ett ädelt
träd, en ceder på Libanon, med sköna grenar och skuggrik
krona och hög stam, en som med sin topp räcker upp bland
molnen. 4 Vatten gåvo den växt, djupets källor gjorde den hög.
Ty med sina strömmar omflöto de platsen där den var planterad;
först sedan sände de sina flöden till alla andra träd på marken.
5 Så fick den högre stam än alla träd på marken, den fick talrika
kvistar och långa grenar, genom det myckna vatten den hade,
när den sköt skott. 6 Alla himmelens fåglar byggde sig nästen
bland dess kvistar, under dess grenar födde alla markens djur
sina ungar, och i dess skugga bodde allahanda stora folk. 7
Och den blev skön genom sin storhet och genom sina grenars
längd, där den stod med sin rot invid stora vatten. 8 Ingen
ceder i Guds lustgård gick upp emot denna, ingen cypress hade
kvistar som kunde förliknas med dennas, ingen lönn bar grenar,
jämförliga med dennas; nej, intet träd i Guds lustgård liknade
den i skönhet 9 Så skön hade jag låtit den bliva, i dess rikedom
på grenar, att alla Edens träd i Guds lustgård måste avundas
den. 10 Därför säger Herren, HERREN så Eftersom du växte så
hög, ja, eftersom ditt träd sträckte sin topp upp bland molnen
och förhävde sig i sitt hjärta över att det var så högt, 11 därför
skall jag prisgiva det åt en som är väldig bland folken. Han skall
förvisso utföra sitt verk därpå, ty för dess ogudaktighets skull
har jag förkastat det. 12 Ja, främlingar hava fått hugga ned
det, de grymmaste folk, och hava låtit det ligga. Dess kvistar
hava nu fallit på bergen och i alla dalar; dess grenar hava blivit
avbrutna och kastade i alla landets bäckar, och alla folk på
jorden hava måst draga bort därifrån och försaka dess skugga
och låta det ligga. 13 På dess kullfallna stam bo alla himmelens

fåglar, och på dess grenar lägra sig alla markens djur. 14 Så
sker, för att ett träd som växer vid vatten aldrig skall yvas över
sin höjd och sträcka sin topp upp bland molnen; ja, för att icke
ens de väldigaste av dem skola stå och yvas, intet träd som
har haft vatten att dricka. Ty de äro allasammans hemfallna
åt döden och måste ned i jordens djup, till att vara där bland
människors barn, hos dem som hava farit ned i graven. 15 Så
säger Herren, HERREN: På den dag då det for ned till dödsriket
lät jag djupet för dess skull hölja sig i sorgdräkt; jag hämmade
strömmarna där, och de stora vattnen höllos tillbaka. Jag lät
Libanon för dess skull kläda sig i svart, och alla träd på marken
förtvinade i sorg över det. (Sheol h7585) 16 Genom dånet av
dess fall kom jag folken att bäva, när jag störtade det ned i
dödsriket, till dem som hade farit ned i graven. Men då tröstade
sig i jordens djup alla Edens träd, de yppersta och bästa på
Libanon, alla de som hade haft vatten att dricka. (Sheol h7585) 17
Också de hade, såsom det trädet, måst fara ned till dödsriket,
till dem som voro slagna med svärd; dit foro ock de som hade
varit dess stöd och hade bott i dess skugga bland folken. (Sheol
h7585) 18 Kan nu något bland Edens träd förliknas med dig i
härlighet och storhet? Och dock skall du, såsom Edens träd,
störtas ned i jordens djup och ligga där bland oomskurna, hos
dem som äro slagna med svärd. Så skall det gå Farao och hela
hans larmande hop, säger Herren, HERREN.

32 I tolfte året, på första dagen i tolfte månaden, kom
HERRENS ord till mig; han sade: 2 Du människobarn,
stäm upp en klagosång över Farao, konungen i Egypten, och
säg till honom: Det är förbi med dig, du lejon bland folken!
Och du var dock lik draken i havet, där du for fram i dina
strömmar och rörde upp vattnet med dina fötter och grumlade
dess strömmar. 3 Så säger nu Herren, HERREN: Jag skall
breda ut mitt nät över dig genom skaror av många folk, och
de skola draga upp dig i mitt garn. 4 Jag skall kasta dig upp
på jorden, jag skall slunga dig bort på marken och låta alla
himmelens fåglar slå ned på dig och låta de vilda djuren på
hela jorden mätta sig med dig. 5 Jag skall kasta ditt kött på
bergen och fylla dalarna med ditt stora skrov. 6 Och landet
som du har nedsölat skall jag vattna med ditt blod ända upp till
bergen, och bäckarna skola bliva fulla av dig. 7 Och när jag
utsläcker dig, skall jag övertäcka himmelen och förmörka dess
stjärnor; jag skall övertäcka solen med moln, och månens ljus
skall icke lysa mer. 8 Alla ljus på himmelen skall jag förmörka för
din skull och låta mörker komma över ditt land, säger Herren,
HERREN. 9 Och många folks hjärtan skall jag slå med skräck,
när jag gör din undergång bekant bland folkslagen, ja, i länder
som du icke känner. 10 Jag skall komma många folk att häpna
för din skull, och deras konungar skola för din skull gripas av
bävan, när jag i deras åsyn svänger mitt svärd; vart ögonblick
skola de frukta, envar för sitt liv, på ditt falls dag. 11 Ty så
säger Herren, HERREN: Den babyloniske konungens svärd
skall komma över dig. 12 Jag skall låta din larmande hop falla
för hjältars svärd, grymmast bland hedningar äro de alla. De
skola föröda Egyptens härlighet, och hela dess larmande hop
skall förgöras; 13 jag skall utrota all dess boskap, den som betar
vid det myckna vattnet. Av människofot skall det icke mer röras
upp, ej heller röras upp av boskapsklövar. 14 Sedan skall jag
låta deras vatten sjunka undan och deras strömmar flyta bort
såsom olja, säger Herren, HERREN, 15 i det jag gör Egyptens
land till en ödslig ödemark och berövar landet allt vad däri
är, när jag nu slår alla dess inbyggare, så att man förnimmer
att jag är HERREN. 16 Detta är en klagosång som man skall
sjunga, ja, folkens döttrar skola sjunga den; de skola sjunga
den över Egypten med hela dess larmande hop, säger Herren,
HERREN. 17 I tolfte året, på femtonde dagen i månaden, kom
HERRENS ord till mig; han sade: 18 Du människobarn, sjung
sorgesång över Egyptens larmande hop. Bjud henne att såsom
döttrarna av de väldigaste folk fara ned i jordens djup, till dem
som redan hava farit ned i graven. 19 Finnes någon så ringa
att du är förmer än hon? Nej, far du ned och låt dig bäddas
bland de oomskurna. 20 Bland män som äro slagna med svärd
skola ock dina falla. Svärdet är redo; släpen bort henne med
hela hennes larmande hop. 21 Mäktiga hjältar skola tala till
Farao ur dödsriket, till honom och till hans hjälpare: "Ja, de
hava måst fara hitned, och nu ligga de där, de oomskurna,
slagna med svärd." (Sheol h7585) 22 Där ligger redan Assur med
hela sin skara; runt omkring honom har denna sin gravplats.
Allasammans ligga de där slagna, fallna för svärd. 23 Sin grav
har han fått längst ned i underjorden, och runt omkring honom
ligger hans skara begraven. Allasammans ligga de slagna,
fallna för svärd, de man som en gång utbredde skräck i de
levandes land. 24 Där ligger Elam med hela sin larmande hop,
vilande runt omkring hans grav. Allasammans ligga de slagna,
männen som föllo för svärd, och som oomskurna måste fara,
ned i jordens djup, desamma som en gång utbredde skräck
omkring sig i de levandes land; nu måste de bära sin skam
bland de andra som hava farit ned i graven. 25 Ja, bland slagna
har han fått sitt läger med hela sin larmande hop; runt omkring
honom har denna sin gravplats. Allasammans ligga de där
oomskurna, slagna med svärd; en gång utbredde sig ju skräck
omkring dem i de levandes land, men de måste nu bära sin
skam bland dem som hava farit ned i graven. Ja, bland slagna
har han fått sin plats. 26 Där ligger Mesek-Tubal med hela sin
larmande hop; runt omkring honom har denna sin gravplats.
Allasammans ligga de där oomskurna, slagna med svärd; en
gång utbredde de ju skräck omkring sig i de levandes land. 27
Men dessa fallna män ur de oomskurnas hop, de få icke vila
bland hjältarna, bland dem som hava farit ned till dödsriket i sin
krigiska rustning och fått sina svärd lagda under sina huvuden.
Nej, deras missgärningar hava kommit över deras ben. De
utbredde ju skräck i de levandes land, såsom hjältar göra. (Sheol
h7585) 28 Ja, också du skall bliva krossad bland de oomskurna
och få ligga bland dem som äro slagna med svärd. 29 Där ligger
Edom med sina konungar och alla sina hövdingar; huru mäktiga
de än voro, hava de nu fått sin plats bland dem som äro slagna
med svärd; de måste ligga bland de oomskurna, bland dem
som hava farit ned i graven. 30 Där ligga Nordlandets furstar
allasammans, med alla sidonier, ty de hava måst fara ned till de
slagna, de hava kommit på skam, trots den skräck de utbredde
genom sina väldiga gärningar. Och de ligga där oomskurna
bland dem som hava blivit slagna med svärd; de måste bära sin

skam bland dem som hava farit ned i graven. 31 Dem skall nu
Farao få se, och han skall så trösta sig över hela sin larmande
hop. Ja, Farao och hela hans har äro slagna med svärd, säger
Herren, HERREN. 32 Ty väl utbredde jag skräck för honom
i de levandes land, men nu måste han, Farao, med hela sin
larmande hop, låta sig bäddas bland de oomskurna, hos dem
som äro slagna med svärd, säger Herren, HERREN.

33 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2 Du
människobarn, tala till dina landsmän och säg till dem: Om
jag vill låta svärdet komma över ett land, och folket i landet har
utsett bland sig en man som det har gjort till sin väktare, 3 och
denne ser svärdet komma över landet och stöter i basunen och
varnar folket, 4 men den som får höra basunljudet ända icke
låter varna sig, och svärdet sedan kommer och tager honom
bort, då kommer hans blod över hans eget huvud. 5 Ty han
hörde ju basunljudet, men lät icke varna sig; därför kommer
hans blod över honom själv. Om han hade låtit varna sig, så
hade han räddat sitt liv. -- 6 Men om väktaren ser svärdet
komma och icke stöter i basunen och folket så icke bliver varnat,
och svärdet sedan kommer och tager bort någon bland dem, då
bliver visserligen denne borttagen genom sin egen missgärning,
men hans blod skall jag utkräva av väktarens hand. 7 Dig, du
människobarn, har jag satt till en väktare för Israels hus, för
att du å mina vägnar skall varna dem, när du hör ett ord från
min mun. 8 Om jag säger till den ogudaktige: "Du ogudaktige,
du måste dö", och du då icke säger något till att varna den
ogudaktige för hans väg, så skall väl den ogudaktige dö genom
sin missgärning, men hans blod skall jag utkräva av din hand. 9
Men om du varnar den ogudaktige för hans väg, på det att han
må vända om ifrån den, och han likväl icke vänder om ifrån sin
väg, då skall visserligen han dö genom sin missgärning, men
du själv har räddat din själ. 10 Och du, människobarn, säg till
Israels hus: I sägen så: "Våra överträdelser och synder tynga
på oss och vi försmäkta genom dem. Huru kunna vi då bliva
vid liv?" 11 Men svara dem: Så sant jag lever, säger Herren,
HERREN, jag har ingen lust till den ogudaktiges död, utan
fastmer därtill att den ogudaktige vänder om från sin väg och får
leva. Så vänden då om, ja, vänden om från edra onda vägar; ty
icke viljen I väl dö, I av Israels hus? 12 Men du, människobarn,
säg till dina landsmän: Den rättfärdiges rättfärdighet skall icke
rädda honom, när han begår överträdelser; och den ogudaktige
skall icke komma på fall genom sin ogudaktighet, när han
vänder om från sin ogudaktighet, lika litet som den rättfärdige
skall kunna leva genom sin rättfärdighet, när han syndar. 13
Om jag säger till den rättfärdige att han skall få leva, och han
sedan i förlitande på sin rättfärdighet gör vad orätt är, så skall
intet ihågkommas av all hans rättfärdighet, utan genom det
orätta som han gör skall han dö. 14 Och om jag säger till den
ogudaktige: "Du måste dö", och han sedan vänder om från
sin synd och övar rätt och rättfärdighet, 15 så att han, den
ogudaktige, give tillbaka den pant han har fått och ersätter vad
han har rövat och vandrar efter livets stadgar, så att han icke
gör vad orätt är, då skall han förvisso leva och icke dö. 16
Ingen av de synder han har begått skall då tillräknas honom;
han har övat rätt och rättfärdighet, därför skall han förvisso få
leva. -- 17 Men nu säga dina landsmän: "Herrens väg är icke
alltid densamma", då det fastmer är deras egen väg som icke
alltid är densamma. 18 Om den rättfärdige vänder om från sin
rättfärdighet och gör vad orätt är, så måste han just därför dö.
19 Men om den ogudaktige vänder om från sin ogudaktighet
och övar rätt och rättfärdighet, då skall han just därför få leva.
20 Och ändå sägen I: "Herrens väg är icke alltid densamma."
Jo, jag skall döma var och en av eder efter hans vägar, I av
Israels hus. 21 I det tolfte året sedan vi hade blivit bortförda i
fångenskap, på femte dagen i tionde månaden, kom en flykting
ifrån Jerusalem till mig med budskapet: "Staden är intagen." 22
Nu hade på aftonen före flyktingens ankomst HERRENS hand
kommit över mig; men på morgonen öppnade han åter min
mun, just före mannens ankomst, så att jag, då nu min mun blev
öppnad, upphörde att vara stum. 23 Och HERRENS ord kom till
mig; han sade: 24 Du människobarn, de som bo ibland ruinerna
där borta i Israels land säga "Abraham var en ensam man, och
han fick dock landet till besittning. Vi äro många, oss måste väl
landet då vara givet till besittning!" 25 Säg därför till dem: Så
säger Herren, HERREN: I äten kött med blodet i, I upplyften
edra ögon till edra eländiga avgudar, och I utgjuten blod; och
likväl skullen I få hava landet till besittning! 26 I trotsen på edra
svärd, I bedriven vad styggeligt är, I skänden varandras hustrur;
och likväl skullen I få hava landet till besittning! 27 Nej; så skall
du säga till dem: Så säger Herren, HERREN: Så sant jag lever,
de som bo där bland ruinerna skola falla för svärd; och dem
som bo på landsbygden skall jag giva till mat åt de vilda djuren,
och de som bo i bergfästen eller i grottor skola dö genom pest.
28 Jag skall göra landet öde och tomt, och dess stolta makt skall
få en ände; och Israels berg skola ödeläggas, så att ingen går
där fram. 29 Och de skola förnimma att jag är HERREN, när jag
gör landet öde och tomt, för alla de styggelsers skull som de
hava bedrivit. 30 Men du, människobarn, dina landsmän, som
orda om dig invid väggarna och i ingångarna till husen, de tala
sinsemellan, den ene med den andre, och säga: "Kom, låt oss
höra vad det är för ett ord som nu utgår från HERREN." 31 Och
de komma till dig, såsom gällde det en folkförsamling, och sätta
sig hos dig såsom mitt folk; och de höra dina ord, men göra
icke efter dem. Ty väl hopgöra de med munnen ljuvliga ord,
men deras hjärtan stå blott efter egen vinning. 32 Och se, du är
för dem, såsom när någon som har vacker röst och spelar väl
sjunger en kärleksvisa; de höra väl dina ord, men göra icke efter
dem. 33 Men när det kommer -- ty se det kommer! -- då skola
de förnimma att en profet har varit ibland dem.

34 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2 Du
människobarn, profetera mot Israels herdar, profetera och
säg till dem, till herdarna: Så säger Herren, HERREN: Ve eder, I
Israels herdar, som haven sörjt allenast för eder själva! Var det
då icke för hjorden som herdarna borde sörja? 3 I stället åten I
upp det feta, med ullen klädden I eder, det gödda slaktaden I;
men om hjorden vårdaden I eder icke. 4 De svaga stärkten I
icke, det sjuka heladen I icke, det sargade förbunden I icke, det
fördrivna förden I icke tillbaka, det förlorade uppsökten I icke,
utan med förtryck och hårdhet fören I fram mot dem. 5 Så blevo

de förskingrade, därför att de icke hade någon herde, de blevo
till mat åt alla markens djur, ja, de blevo förskingrade. 6 Mina får
gå nu vilse på alla berg och alla höga kullar; över hela jorden
äro mina får förskingrade, utan att någon frågar efter dem eller
uppsöker dem. 7 Hören därför HERRENS ord, I herdar: 8 Så
sant jag lever, säger Herren, HERREN, sannerligen, eftersom
mina får hava lämnats till rov, ja, eftersom mina får hava blivit
till mat åt alla markens djur, då de nu icke hava någon herde,
och eftersom mina herdar icke fråga efter mina får ja, eftersom
herdarna sörja för sig själva och icke sörja för mina får, 9 därför,
I herdar: Hören HERRENS ord: 10 Så säger Herren, HERREN:
Se, jag skall komma över herdarna och utkräva mina får ur
deras hand och göra slut på deras herdetjänst; och herdarna
skola då icke mer kunna sörja för sig själva, ty jag skall rädda
mina får ur deras gap, så att de icke bliva till mat åt dem. 11
Ty så säger Herren, HERREN: Se, jag skall själv taga mig
an mina får och leta dem tillsammans. 12 Likasom en herde
letar tillsammans sin hjord, när hans får äro förströdda omkring
honom, så skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda
dem från alla de orter till vilka de förskingrades på en dag av
moln och töcken. 13 Och jag skall föra dem ut ifrån folken och
församla dem ur länderna, och skall låta dem komma till sitt
eget land och föra dem i bet på Israels berg, vid bäckarna
och var man eljest kan bo i landet. 14 På goda betesplatser
skall jag föra dem i bet, på Israels höga berg skola de få sina
betesmarker; där skola de lägra sig på goda betesmarker, och
fett bete skola de hava på Israels berg. 15 Jag skall själv föra
mina får i bet och själv utse lägerplatser åt dem, säger Herren,
HERREN. 16 Det förlorade skall jag uppsöka, det fördrivna skall
jag föra tillbaka, det sargade skall jag förbinda, och det svaga
skall jag stärka. Men det feta och det starka skall jag förgöra; ja,
jag skall sköta det såsom rätt är. 17 Men I, mina får, så säger
Herren, HERREN: Se, jag vill döma mellan får och får, mellan
vädurar och bockar. 18 Är det eder icke nog att I fån beta på
den bästa betesplatsen, eftersom I med edra fötter trampen ned
vad som är kvar på eder betesplats? Och är det eder icke nog
att I fån dricka det klaraste vattnet, eftersom I med edra fötter
grumlen vad som har lämnats kvar? 19 Skola mina får beta
av det som edra fötter hava trampat ned, och dricka vad edra
fötter hava grumlat? 20 Nej; därför säger Herren, HERREN så
till dem: Se, jag skall själv döma mellan de feta fåren och de
magra fåren. 21 Eftersom I med sida och bog stöten undan alla
de svaga och med edra horn stången dem, till dess att I haven
drivit dem ut och förskingrat dem, 22 därför skall jag frälsa mina
får, så att de icke mer bliva till rov, och skall döma mellan får
och får. 23 Och jag skall låta en herde uppstå, gemensam för
dem alla, och han skall föra dem i bet, nämligen min tjänare
David; ja, han skall föra dem i bet, han skall vara deras herde.
24 Jag, HERREN, skall vara deras Gud, men min tjänare David
skall vara hövding bland dem. Jag, HERREN, har talat. 25 Och
jag skall med dem sluta ett fridsförbund; jag skall göra ände på
vilddjuren i landet, så att man i trygghet kan bo mitt i öknen och
sova i skogarna. 26 Och jag skall låta dem själva och landet runt
omkring min höjd bliva till välsignelse. Jag skall låta regn falla i
rätt tid; regnskurar till välsignelse skall det bliva. 27 Träden på
marken skola bära sin frukt, och jorden skall giva sin gröda, och
själva skola de bo i sitt land i trygghet; och de skola förnimma
att jag är HERREN, när jag bryter sönder deras ok och räddar
dem från de människors hand, som hava hållit dem i träldom. 28
De skola sedan icke mer bliva ett byte för folken, och markens
djur skola ej äta upp dem, utan de skola bo i trygghet, och ingen
skall förskräcka dem. 29 Och jag skall åt dem låta en plantering
växa upp, som skall bliva dem till berömmelse; och de som bo i
landet skola icke mer ryckas bort av hunger, ej heller skola de
mer lida smälek av folken. 30 Och de skola förnimma att jag,
HERREN, deras Gud, är med dem, och att de, Israels hus, äro
mitt folk, säger Herren, HERREN. 31 Ja, I ären mina får, I ären
får i min hjord, människor som I ären, och jag är eder Gud,
säger Herren, HERREN.

35 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2 Du
människobarn, vänd ditt ansikte mot Seirs berg och
profetera mot det; 3 säg till det: Så säger Herren, HERREN: Se,
jag skall komma över dig, du Seirs berg, och uträcka min hand
mot dig och göra dig öde och tomt. 4 Jag skall göra dina städer
till ruiner, och självt skall du bliva öde; och du skall förnimma att
jag är HERREN. 5 Eftersom du har hyst en evig fiendskap mot
Israels barn och givit dem till pris åt svärdet under deras ofärds
tid, den tid då missgärningen hade nått sin gräns, 6 därför, så
sant jag lever, säger Herren, HERREN, skall jag förvandla dig till
blod, och blod skall förfölja dig; eftersom du icke har hatat blod,
skall blod förfölja dig. 7 Ja, jag skall göra Seirs berg tomt och
öde och utrota därifrån envar som färdas där, fram eller tillbaka.
8 Och jag skall uppfylla dess berg med dess slagna män; ja,
på dina höjder, i dina dalar och vid alla dina bäckar skola
svärdsslagna män falla. 9 Jag skall göra dig till en ödemark för
evärdlig tid, och dina städer skola icke mer bliva bebodda; och I
skolen förnimma att jag är HERREN. 10 Eftersom du sade: "De
båda folken och de båda länderna skola bliva mina, vi skola
taga dem i besittning" -- detta fastän HERREN bodde där --
11 därför, så sant jag lever, säger Herren, HERREN, skall jag
utföra mitt verk med samma vrede och nitälskan varmed du i din
hätskhet har utfört ditt verk mot dem; och jag skall göra mig
känd bland dem, när jag dömer dig. 12 Och du skall förnimma
att jag är HERREN. Jag har hört alla de smädelser som du har
talat mot Israels berg, i det du har sagt: "Det är en ödemark; de
äro givna åt oss till mat." 13 Ja, I spärraden upp munnen mot
mig och togen den full av ord mot mig; jag har väl hört det. 14 Så
säger Herren, HERREN: Till hela jordens glädje skall jag göra
dig till en ödemark. 15 Därför att du gladde dig åt att Israels hus'
arvedel blev ödelagd, därför skall jag göra likaså med dig. Du
skall bliva en ödemark, du Seirs berg, du hela Edom, så långt
du sträcker dig; och man skall förnimma att jag är HERREN.

36 Och du, människobarn, profetera om Israels berg och
säg: I Israels berg, hören HERRENS ord. 2 Så säger
Herren, HERREN: Eftersom fienden säger om eder: "Rätt så, de
urgamla offerhöjderna hava nu blivit vår besittning", 3 därför må
du profetera och säga: Så säger Herren, HERREN: Eftersom,
ja, eftersom man har förött eder och fikar efter eder från alla
sidor, för att I måtten tillfalla de övriga folken såsom deras

besittning och eftersom I ären så utsatta för onda tungors hån
och folks förtal, 4 därför, I Israels berg, mån I nu höra Herrens,
HERRENS ord: Så säger Herren, HERREN till bergen och
höjderna, till bäckarna och dalarna, till de förödda ruinerna och
de övergivna städerna, som hava lämnats till rov och spott
åt de övriga folken runt omkring, 5 ja, därför säger Herren,
HERREN så: Sannerligen, i brinnande nitälskan talar jag mot de
övriga folken och mot Edom, så långt det sträcker sig, ja, mot
dessa som med hela sitt hjärtas glädje och i sitt sinnes övermod
hava tillägnat sig mitt land såsom besittning, för att driva ut
dess inbyggare och göra det till sitt byte. 6 Profetera alltså om
Israels land och säg till bergen och höjderna, till bäckarna och
dalarna: Så säger Herren, HERREN: Se, i nitälskan och vrede
är det som jag talar, eftersom I liden sådan smälek av folken. 7
Därför säger Herren, HERREN så Jag upplyfter min hand och
betygar: Sannerligen, folken runt omkring eder skola själva få
lida smälek. 8 Men I, Israels berg, I skolen åter grönska och
bära frukt åt mitt folk Israel, ty snart skola de komma åter. 9 Ty
se, jag skall komma till eder, jag skall vända mig till eder, och I
skolen bliva brukade och besådda. 10 Och jag skall församla
på eder människor i myckenhet, alla Israels barn, så många
de äro; och städerna skola ånyo bliva bebodda och ruinerna
åter byggas upp. 11 Ja, jag skall församla på eder människor
och boskap i myckenhet, och de skola föröka sig och bliva
fruktsamma. Jag skall låta eder bliva bebodda, alldeles såsom I
fordom voren; ja, jag skall göra eder ännu mer gott, än I förut
fingen röna; och I skolen förnimma att jag är HERREN. 12 Jag
skall låta människor åter vandra fram över eder, nämligen mitt
folk Israel; de skola hava dig till besittning, och du skall vara
deras arvedel; och du skall icke vidare döda deras barn. 13 Så
säger Herren, HERREN: Eftersom man säger till dig: "Du är en
människoäterska, du har dödat ditt eget folks barn", 14 därför
skall du nu icke mer få äta upp människor och icke mer få döda
ditt folks barn, säger Herren, HERREN. 15 Jag skall icke mer
låta dig höra smälek av folken, och du skall icke mer nödgas
bära folkslagens förakt; ej heller skall du mer bringa ditt folk
på fall, säger Herren, HERREN. 16 Och HERRENS ord kom
till mig; han sade: 17 Du människobarn när Israels barn ännu
bodde i sitt land, då orenade de det genom sitt väsende och
sina gärningar; såsom en kvinnas orenhet var deras väsende
för mig. 18 Då utgöt jag min vrede över dem, för det blods skull
som de hade utgjutit över landet, och därför att de hade orenat
det med sina eländiga avgudar. 19 Jag förskingrade dem bland
folken, och de blevo förströdda i länderna; efter deras väsende
och deras gärningar dömde jag dem. 20 Men till vilka folk de
än kommo vanärade de mitt heliga namn, i det att man sade
om dem: "Detta är HERRENS folk, och de hava likväl måst
draga ut ur sitt land. 21 Då ville jag skona mitt heliga namn,
som Israels barn vanärade bland de folk till vilka de kommo. 22
Säg därför till Israels barn: Så säger Herren, HERREN: Icke
för eder skull gör jag detta, I Israels barn, utan för mitt heliga
namns skull, som I haven vanärat bland de folk till vilka I haven
kommit. 23 Jag vill nu helga mitt stora namn, som har blivit
vanärat bland folken, i det att I haven vanärat det bland dem;
och folken skola förnimma att jag är HERREN, säger Herren,
HERREN, när jag bevisar mig helig på eder inför deras ögon.
24 Ty jag skall hämta eder ifrån folken och församla eder ifrån
alla länder och föra eder till edert land. 25 Och jag skall stänka
rent vatten på eder, så att I bliven rena; jag skall rena eder från
all eder orenhet och från alla edra eländiga avgudar. 26 Och jag
skall giva eder ett nytt hjärta och låta en ny ande komma i edert
bröst; jag skall taga bort stenhjärtat ur eder kropp och giva eder
ett hjärta av kött. 27 Jag skall låta min Ande komma i edert
bröst och så göra, att I vandren efter mina stadgar och hållen
mina rätter och gören efter dem. 28 Så skolen I få bo i det land
som jag gav åt edra fäder, och I skolen vara mitt folk, och jag
skall vara eder Gud. 29 Och jag skall frälsa eder från all eder
orenhet. Och jag skall kalla fram säden och låta den bliva ymnig
och skall icke mer låta någon hungersnöd komma över eder.
30 Ja, ymnig skall jag låta trädens frukt och markens gröda
bliva, för att I icke mer skolen lida hungersnödens smälek bland
folken. 31 Då skolen I tänka på edra onda vägar och på edra
gärningar, som icke voro goda; och I skolen känna leda vid eder
själva för edra missgärningars och styggelsers skull. 32 Men
icke för eder skull gör jag detta, säger Herren, HERREN; det
vare eder kunnigt. I mån skämmas och blygas för edra vägar, I
Israels barn. 33 Så säger Herren, HERREN: När jag har renat
eder från alla edra missgärningar, då skall jag låta städerna
ånyo bliva bebodda, och då skola ruinerna åter byggas upp, 34
och det förödda landet skall åter bliva brukat, i stället för att det
har legat såsom en ödemark inför var man som har gått där
fram. 35 Och då skall man säga: "Det landet som var så förött
har nu blivit såsom Edens lustgård, och städerna som voro
så ödelagda, förödda och förstörda, de äro nu bebodda och
befästa." 36 Då skola de folk som äro kvar runt omkring eder
förnimma att jag, HERREN, nu åter har byggt upp det som var
förstört och ånyo planterat det som var förött. Jag, HERREN,
har talat det, och jag fullbordar det också. 37 Så säger Herren,
HERREN; Också på detta sätt vill jag bönhöra Israels barn, så
vill jag handla med dem: jag skall där föröka människorna, så
att de bliva såsom fårhjordar. 38 Såsom hjordar av offerdjur,
såsom fårhjordar i Jerusalem vid dess högtider, så skola de
hjordar av människor vara, som skola uppfylla de ödelagda
städerna. Och man skall förnimma att jag är HERREN.

37 HERRENS hand kom över mig, och genom HERRENS
Ande fördes jag åstad och sattes ned mitt på slätten, som
nu låg full med ben. 2 Och han förde mig fram runt omkring dem,
och jag såg att de lågo där i stor myckenhet utöver dalen och
jag såg att de voro alldeles förtorkade. 3 Och han sade till mig:
"Du människobarn, kunna väl dessa ben åter bliva levande?"
Jag svarade: "Herre, HERRE, du vet det." 4 Då sade han till
mig: "Profetera över dessa ben och säg till dem: I förtorkade
ben, hören HERRENS ord; 5 Så säger Herren, HERREN till
dessa ben: Se, jag skall låta ande komma in i eder, så att I åter
bliven levande. 6 Jag skall fästa senor vid eder och låta kött
växa på eder och övertäcka eder med hud och giva eder ande,
så att I åter bliven levande; och I skolen förnimma att jag är
HERREN." 7 Och jag profeterade, såsom det hade blivit mig
bjudet. Och när jag nu profeterade, hördes ett rassel, och där

blev ett gny, och benen kommo åter tillhopa, så att det ena benet
fogades till det andra. 8 Och jag såg huru senor och kött växte
på dem, och huru de övertäcktes med hud därovanpå; men
ingen ande var ännu i dem. 9 Då sade han till mig: "Profetera
och tala till anden, ja, profetera, du människobarn, och säg till
anden: Så säger Herren, HERREN: Kom, du ande, från de fyra
väderstrecken och blås på dessa dräpta, så att de åter bliva
levande." 10 Och jag profeterade, såsom han hade bjudit mig.
Då kom anden in i dem, och de blevo åter levande och reste sig
upp på sina fötter, en övermåttan stor skara. 11 Och han sade
till mig: "Du människobarn, dessa ben, de äro alla Israels barn.
Se, de säga: 'Våra ben äro förtorkade, vårt hopp har blivit om
intet, det är ute med oss.' 12 Profetera därför och säg till dem:
Så säger Herren, HERREN: Se, jag vill öppna edra gravar och
hämta eder, mitt folk, upp ur edra gravar och låta eder komma
till Israels land. 13 Och I skolen förnimma att jag är HERREN,
när jag öppnar edra gravar och hämtar eder, mitt folk, upp ur
edra gravar. 14 Och jag skall låta min ande komma in i eder, så
att I åter bliven levande, och jag skall låta eder få bo i edert
land; och I skolen förnimma att jag, HERREN, har tala det,
och att jag också har fullborda det, säger HERREN." 15 Och
HERRENS ord kom till mig han sade: 16 Du människobarn, tag
dig en trästav och skriv på den: "För Juda och hans fränder
bland Israels barn." Tag sedan en annan trästav och skriv på
den: "En stav för Josef, Efraim, och för hans fränder av hela
Israels hus." 17 Foga dem sedan tillhopa med varandra till en
enda stav, så att de bliva förenade till ett i din hand. 18 När då
dina landsmän säga till dig: "Förklara för oss vad du menar
härmed", 19 så svara dem: "Så säger Herren, HERREN: Se, jag
vill taga Josefs stav, den som är i Efraims hand, vilken stav ock
gäller för de stammar av Israel, som äro hans fränder, och intill
denna vill jag lägga Judas stav, båda tillhopa, och så göra dem
till en enda stav, så att de bliva ett i min hand." 20 Och stavarna
som du har skrivit på skall du hålla i din hand inför deras ögon.
21 Och du skall tala till dem: Så säger Herren, HERREN: Se,
jag skall hämta Israels barn ut ifrån de folk till vilka de hava
måst vandra bort; jag skall samla dem tillhopa från alla håll
och föra dem in i deras land. 22 Och jag skall göra dem till
ett enda folk i landet, på Israels berg; en och samma konung
skola de alla hava; de skola icke mer vara två folk och icke mer
vara delade i två riken. 23 Sedan skola de icke mer orena sig
med sina eländiga avgudar och styggelser och med alla slags
överträdelser. Och jag skall frälsa dem och hämta dem från
alla orter där de hava syndat, och skall rena dem, så att de
bliva mitt folk, och jag skall vara deras Gud. 24 Och min tjänare
David skall vara konung över dem, och de skola så alla hava
en och samma herde; och de skola vandra efter mina rätter
och hålla mina stadgar och göra efter dem. 25 Så skola de få
bo i det land som jag gav åt min tjänare Jakob, det vari edra
fäder bodde. De skola själva få bo där, så ock deras barn och
deras barnbarn till evig tid; och min tjänare David skall vara
deras hövding evinnerligen. 26 Och jag skall med dem sluta ett
fridsförbund; ett evigt förbund med dem skall det vara. Jag skall
insätta dem och föröka dem och låta min helgedom stå bland
dem evinnerligen. 27 Ja, min boning skall vara hos dem, och jag
skall vara deras Gud, och de skola vara mitt folk. 28 Så skola
folken förnimma att jag är HERREN, som helgar Israel, då nu
min helgedom förbliver ibland dem evinnerligen.

38 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2 Du
människobarn, vänd ditt ansikte mot Gog i Magogs land,
mot hövdingen över Ros, Mesek och Tubal, och profetera mot
honom 3 och säg: Så säger Herren, HERREN: Se, jag skall
komma över dig, Gog, du hövding över Ros, Mesek och Tubal.
4 Jag skall locka dig åstad, jag skall sätta krokar i dina käftar och
föra dig ut med hela din här, hästar och ryttare, allasammans
i präktig rustning, en stor skara, väpnad med skärmar och
sköldar, och allasammans med svärd i hand. 5 Perser, etiopier
och putéer är, med dem, allasammans med sköld och hjälm, 6
Gomer och alla dess härskaror, Togarmas folk ifrån den yttersta
norden och alla dess härskaror; ja, många folk har du med dig.
7 Rusta dig och gör dig redo med alla de skaror som hava
församlat sig till dig; och bliv du deras hövitsman. 8 När lång
tid har gått, skall du bliva uppbådad; i kommande år skall du
få tåga in i ett land som då har fått ro efter svärdet, och vart
folk då har blivit hopsamlat från många andra folk, ja, upp till
Israels berg, som så länge lågo öde, men vilkas folk då har
blivit hämtat fram ifrån de andra folken, så att alla nu bo där i
trygghet. 9 Dit skall du draga upp, du skall komma såsom ett
oväder och vara såsom ett moln som övertäcker landet, du med
alla dina härskaror och med många folk som följa dig. 10 Så
säger Herren, HERREN: På den tiden skola planer uppstå i ditt
hjärta, och du skall tänka ut onda anslag. 11 Du skall säga:
"Jag vill draga upp mot det obefästa landet, jag vill komma över
dessa säkra, som bo där i trygghet, ja, som allasammans bo där
utan murar och varken hava bommar eller portar." 12 Ty du vill
taga rov och göra byte och vända din hand mot ödemarker som
nu åter äro bebyggda, och mot ett folk som har blivit hopsamlat
från hedningarna, och som nu förvärvar sig boskap och gods,
där det bor på jordens mittelhöjd. 13 Saba och Dedan och
Tarsis' köpmän och alla dess unga lejon skola då utfråga dig:
"Har du kommit för att taga rov, har du församlat dina skaror till
att göra byte till att föra bort silver och guld, till att taga boskap
och gods, ja, till att taga stort rov?" 14 Profetera därför, du
människobarn och säg till Gog: Så säger Herren HERREN: Se,
på den tiden, när mitt folk Israel åter bor i trygghet, då skall du
förnimma det. 15 Du skall då komma från ditt land längst uppe i
norr, du själv och många folk med dig, allasammans ridande på
hästar, en stor skara, en talrik här. 16 Du skall draga upp mot
mitt folk Israel och komma såsom ett moln för att övertäcka
landet. I kommande dagar skall detta ske; jag skall då låta dig
komma över mitt land, för att folken skola lära känna mig, när
jag inför deras ögon bevisar mig helig på dig, du Gog. 17 Så
säger Herren, HERREN: Du är ju den om vilken jag i forna tider
talade genom mina tjänare, Israels profeter, som i de tiderna,
år efter år, profeterade om att jag skulle låta dig komma över
dem. 18 Men på den dagen, den dag då Gog kommer över
Israels land, säger Herren, HERREN, då skall jag giva luft åt
min vrede. 19 Ja, i min nitälskan och min vredes eld betygar jag
det: på den dagen skall det förvisso bliva en stor jordbävning i

Israels land. 20 Då skola de bäva för mig, både fiskarna i havet
och fåglarna under himmelen och djuren på marken och alla
kräldjur som röra sig på jorden och alla människor på jordens
yta. Och bergen skola slås ned och klipporna störta omkull och
alla murar falla till jorden. 21 Och jag skall båda upp svärd
mot honom på alla mina berg, säger Herren, HERREN; den
enes svärd skall vara vänt mot den andres. 22 Och jag skall gå
till rätta med honom medelst pest och blod; och slagregn och
hagelstenar, eld och svavel skall jag låta regna över honom och
hans härskaror och över de många folk som följa honom. 23
Så skall jag bevisa mig stor och helig och göra mig känd inför
många folks ögon; och de skola förnimma att jag är HERREN.

39 Och du, människobarn, profetera mot Gog och säg: Så
säger Herren, HERREN: Se, jag skall komma över dig,
Gog, du hövding över Ros, Mesek och Tubal. 2 Jag skall locka
dig åstad och leda dig fram och föra dig från landet längst uppe
i norr och låta dig komma till Israels berg. 3 Där skall jag slå
bågen ur din vänstra hand och låta pilarna falla ur din högra
hand. 4 På Israels berg skall du falla, med alla dina härskaror
och med de folk som följa dig; jag skall giva dig till mat åt
rovfåglar av alla slag och åt markens djur. 5 Ute på marken
skall du falla. Ty jag har talat, säger Herren, HERREN. 6 Och
jag skall sända eld över Magog och över dem som bo trygga
i havsländerna; och de skola förnimma att jag är HERREN.
7 Och jag skall göra mitt heliga namn kunnigt bland mitt folk
Israel, jag skall icke mer låta mitt heliga namn bliva ohelgat; och
folken skola förnimma att jag är HERREN, helig i Israel. 8 Se,
det kommer, ja, det fullbordas! säger Herren, HERREN. Detta
är den dag om vilken jag har talat. 9 Sedan skola invånarna i
Israels städer gå ditut och taga rustningar, sköldar och skärmar,
bågar och pilar, handpåkar och spjut såsom bränsle till att elda
med, och de skola elda därmed i sju år. 10 De skola icke behöva
hämta trä från marken eller hugga ved i skogarna, ty de skola
elda med rustningarna. Så skola de taga rov av sina rövare och
plundra sina plundrare, säger Herren, HERREN. 11 På den tiden
skall jag där i Israel giva åt Gog en plats till grav, nämligen "De
framtågandes dal" öster om havet, och den skall stänga vägen
för andra som vilja tåga där fram. Där skall man begrava Gog
och hela hans larmande hop, och man skall kalla den "Gogs
larmande hops dal". 12 Och i sju månader skola Israels barn
hålla på med att begrava dem, för att rena landet. 13 Allt folket i
landet skall hålla på med begravandet, och detta skall lända
dem till berömmelse. Så skall ske på den tid då jag förhärligar
mig, säger Herren, HERREN. 14 Och man skall avskilja män
som beständigt skola genomvandra landet och begrava dem
som tågade där fram, och som ännu ligga kvar ovan jord, och
de skola så rena landet; efter sju månaders förlopp skola dessa
begynna sitt letande. 15 När så någon av dessa män, som
genomvandra landet, på sin färd får se människoben, då skall
han sätta upp en vård därbredvid, till dess att dödgrävarna
hinna begrava dem i "Gogs larmande hops dal". 16 Där skall
ock finnas en stad med namnet Hamona. På detta sätt skola de
rena landet. 17 Du människobarn, så säger Herren, HERREN:
Säg till alla slags fåglar och till alla markens djur: Församlen
eder och kommen hit; samlen eder tillhopa från alla håll till mitt
slaktoffer, till ett stort slaktoffer som jag vill anställa åt eder på
Israels berg; I skolen få äta kött och dricka blod. 18 I skolen
få äta kött av hjältar och dricka blod av jordens hövdingar: av
vädurar och lamm och bockar och tjurar, allasammans gödda i
Basan. 19 I skolen få äta eder mätta av fett och dricka eder
druckna av blod från det slaktoffer som jag anställer åt eder. 20
Ja, mätten eder vid mitt bord av ridhästar och vagnshästar, av
hjältar och allt slags krigsfolk, säger Herren, HERREN. 21 Och
jag skall uppenbara min härlighet bland folken, så att alla folk
skola se den dom som jag har utfört, och se huru jag har låtit
min hand drabba dem. 22 Och Israels barn skola förnimma att
jag, HERREN, är deras Gud, från den dagen och allt framgent.
23 Och folken skola förnimma att Israels barn blevo bortförda i
fångenskap för sin missgärnings skull, eftersom de voro trolösa
mot mig, så att jag måste fördölja mitt ansikte för dem; och jag
gav dem då i deras ovänners hand, så att de allasammans
föllo för svärd. 24 Efter deras orenhet och deras överträdelser
handlade jag med dem och fördolde mitt ansikte för dem. 25
Därför säger Herren, HERREN så: Nu skall jag åter upprätta
Jakob och förbarma mig över hela Israels hus och nitälska för
mitt heliga namn. 26 Och de skola förgäta sin skam och all den
otrohet som de hava begått mot mig, då de nu få bo i trygghet i
sitt land, utan att någon förskräcker dem. 27 Ja, när jag låter
dem vända tillbaka ifrån folkslagen och församlar dem från
deras fienders länder, då skall jag bevisa mig helig på dem
inför många folks ögon. 28 Och de skola förnimma att jag är
HERREN, deras Gud, ty om jag än drev dem bort i fångenskap
bland folken, så samlade jag dem sedan tillhopa till deras land
och lät ingen enda av dem bliva kvar därute; 29 och jag skall
därefter icke mer fördölja mitt ansikte för dem, ty jag skall utgjuta
min Ande över Israels hus, säger Herren, HERREN'.

40 I det tjugufemte året sedan vi hade blivit bortförda i
fångenskap, vid årets begynnelse, på tionde dagen i
månaden, i det fjortonde året sedan staden hade blivit intagen,
på just den dagen kom HERRENS hand över mig, och han
förde mig ditbort. 2 I en syn från Gud förde han mig till Israels
land och satte mig ned på ett mycket högt berg, och på detta var
likasom en stad byggd söderut. 3 Och dit förde han mig, och se,
där stod en man vilkens utseende var såsom koppar; han hade
ett linnesnöre i sin hand, så ock en mätstång; och han stod vid
porten. 4 Och mannen talade till mig: "Du människobarn, se
med dina ögon och hör med dina öron, och akta på allt som jag
kommer att visa dig, ty du har blivit förd hit, för att jag skall visa
dig det; förkunna för Israels hus allt vad du får se." 5 Och jag
såg att en mur gick utomkring huset, runt omkring det. Och
mätstången som mannen hade i sin hand var sex alnar lång,
var aln en handsbredd längre än en vanlig aln. Och han mätte
murbyggnadens bredd: den var en stång, och dess höjd: den var
en stång. 6 Därefter gick han till en port som låg mot öster och
steg uppför dess trappsteg; och han mätte portens ena tröskel:
den var en stång bred och sedan den andra tröskeln: den var
en stång bred. 7 Och var vaktkammare var en stång lång och
en stång bred, och avståndet mellan vaktkamrarna var fem
alnar; och porttröskeln invid portens förhus på inre sidan mätte

en stång. 8 Och han mätte upp portens förhus på inre sidan:
det mätte en stång. 9 Han mätte upp portens förhus det höll
åtta alnar, och dess murpelare: de höllo två alnar. Och portens
förhus låg på inre sidan. 10 Och vaktkamrarna i porten mot
öster voro tre på var sida, alla tre lika stora; och murpelarna på
båda sidorna voro lika stora. 11 Och han mätte portöppningens
bredd: den var tio alnar, och portens längd: den var tretton alnar.
12 Och framför vaktkamrarna var en avskrankning, som höll en
aln; en aln höll ock avskrankningen på motsatta sidan; och var
vaktkammare, på vardera sidan, höll sex alnar. 13 Och han
mätte porten från den ena vaktkammarens tak till den andras:
den var tjugufem alnar bred; och dörr låg mot dörr. 14 Och
han tog upp murpelarna till sextio alnar; och intill förgårdens
murpelare sträckte sig porten runt omkring. 15 Och avståndet
mellan ingångsportens framsida och förhusets framsida vid
den inre portöppningen var femtio alnar. 16 Och slutna fönster
funnos till vaktkamrarna och till deras murpelare invändigt i
porten runt omkring, och likaledes i förhusen; fönstren sutto runt
omkring invändigt, och murpelarna voro prydda med palmer.
17 Och han förde mig till den yttre förgården, och jag såg att
där voro tempelkamrar och ett stengolv, anlagt runt omkring
förgården; trettio tempelkamrar voro uppbyggda på stengolvet.
18 Och stengolvet gick utefter portarnas sidoväggar, så att det
motsvarade portarnas längd; detta var det nedre stengolvet.
19 Och han mätte avståndet från den nedre portens framsida
till den inre förgårdens yttre framsida: det var hundra alnar,
både på östra sidan och på norra. 20 Sedan mätte han ock
längden och bredden på den port som låg mot norr på den
yttre förgården. 21 Också den hade tre vaktkamrar på var sida
och likaledes murpelare och förhus, lika stora som den förra
portens; den var femtio alnar lång och tjugufem alnar bred. 22
Och fönstren, förhuset och palmerna däri voro lika stora som i
den port som låg mot öster; och man steg upp till den på sju
trappsteg, och dess förhus låg framför dessa. 23 Och en port till
den inre förgården fanns mitt emot denna port, det var i norr
såsom i öster; och han mätte avståndet från den ena porten till
den andra: det var hundra alnar. 24 Därefter lät han mig gå
till södra sidan, och jag såg att också på södra sidan fanns
en port. Och han mätte dess murpelare och förhus; de voro
lika stora som de andra. 25 Och fönster funnos på den och på
dess förhus runt omkring, likadana som de andra fönstren. Den
var femtio alnar lång och tjugufem alnar bred. 26 Och trappan
ditupp utgjordes av sju trappsteg, och dess förhus låg framför
dessa; och den var prydd med palmer på sina murpelare, på
båda sidor. 27 Och en port till den inre förgården fanns ock på
södra sidan; och han mätte avståndet från den ena porten till
den andra på södra sidan: det var hundra alnar. 28 Därefter
förde han mig till den inre förgården genom södra porten. Och
han mätte den södra porten den var lika stor som de andra 29
Och dess vaktkamrar, murpelare och förhus voro lika stora som
de andra, och fönster funnos på den och på dess förhus runt
omkring. Den var femtio alnar lång och tjugu fem alnar bred. 30
Och förhus funnos runt omkring tjugufem alnar långa och fem
alnar breda. 31 Och dess förhus låg utåt den yttre förgården,
och dess murpelare voro prydda med palmer; och uppgången
därtill utgjordes av åtta trappsteg. 32 Sedan förde han mig till
den inre förgårdens östra sida och mätte porten där; den var
lika stor som de andra. 33 Och dess vaktkamrar, murpelare och
förhus voro lika stora som de andra, och fönster funnos på den
och på dess förhus runt omkring. Den var femtio alnar lång
och tjugufem alnar bred. 34 Och dess förhus låg mot den yttre
förgården, och dess murpelare voro prydda med palmer på
båda sidor; och uppgången därtill utgjordes av åtta trappsteg.
35 Därefter förde han mig till den norra porten och mätte den;
den var lika stor som de andra. 36 Så ock dess vaktkamrar,
murpelare och förhus, och fönster funnos på den runt omkring.
Den var femtio alnar lång och tjugufem alnar bred. 37 Och dess
murpelare stodo vid den yttre förgården, och dess murpelare
voro prydda med palmer på båda sidor; och uppgången därtill
utgjordes av åtta trappsteg. 38 Och en tempelkammare med sin
ingång fanns vid murpelarna, i portarna; där skulle man skölja
brännoffren. 39 Och i portens förhus stodo två bord på var sida,
och på dem skulle man slakta brännoffers-, syndoffers- och
skuldoffersdjuren. 40 Och vid den yttre sidovägg som låg norrut,
när man steg upp till portens ingång, stodo två bord; och vid
den andra sidoväggen på porten förhus stodo ock två bord. 41
Alltså stodo vid portens sidoväggar fyra bord på var sida, eller
tillsammans åtta bord, på vilka man skulle slakta. 42 Och för
brännoffret stodo där fyra bord av huggna stenar, en och en halv
aln långa, en och en halv aln breda och en aln höga; på dessa
skulle man lägga de redskap som man slaktade brännoffers-
och slaktoffersdjuren med. 43 Och dubbelkrokar, en handsbredd
långa, voro fästa innantill runt om kring; och på borden skulle
offerköttet läggas. 44 Och utanför den inre porten funnos för
sångarna, på den inre gården, tempelkamrar, som lågo vid den
norra portens sidovägg, med sin framsida åt söder; och en
annan låg vid den östra portens sidovägg med sin framsida åt
norr. 45 Och han talade till mig: "Denna tempelkammare, vars
framsida ligger mot söder, är för de präster som förrätta tjänsten
inne i huset. 46 Och den tempelkammare vars framsida ligger
mot norr är för de präster som förrätta tjänsten vid altaret, alltså
för Sadoks söner, vilka äro de av Levi barn, som få träda fram
till HERREN för att göra tjänst inför honom." 47 Och han mätte
förgården; den var hundra alnar lång och hundra alnar bred, en
liksidig fyrkant; och altaret stod framför huset. 48 Sedan förde
han mig till huset förhus. Och han mätte för husets murpelare:
de höllo fem alnar var på sin sida, så ock porten bredd: den var
på var sida tre alnar. 49 Förhuset var tjugu alnar lång och elva
alnar brett, nämligen vid trappstegen på vilka man steg ditupp.
Och vid murpelarna stodo pelare, en på var sida.

41 Därefter förde han mig till tempelsalen. Och han mätte
murpelarna de voro sex alnar breda, var på sin sida -
- tabernaklets bredd. 2 Och ingången var tio alnar bred, och
sidoväggarna vid ingången voro på var sida fem alnar. Sedan
mätte han salens längd: den var fyrtio alnar, och dess bredd:
den var tjugu alnar. 3 Därefter gick han in i det innersta rummet.
Och han mätte murpelarna vid ingången: de höllo två alnar, och
ingången: den höll sex alnar, och ingångens bredd: den var sju
alnar. 4 Och han mätte dess längd: den var tjugu alnar, och
dess bredd: den var tjugu alnar, framför tempelsalen. Och han

sade till mig: "Detta är det allraheligaste." 5 Därefter mätte han
husets mur: den höll sex alnar, och sidokamrarnas bredd: den
var fyra alnar, runt omkring hela huset. 6 Och sidokamrarna lågo
den ena ovanför den andra, i trettiotre omgångar; och på den
mur som sträckte sig innanför sidokamrarna runt omkring funnos
avsatser, på vilka de skulle hava sitt fäste; ty i själva husväggen
skulle de icke vara infästa. 7 Härigenom blevo sidokamrarna,
där de lågo kring huset, bredare alltefter som de lågo högre upp.
Ty husets kringbyggnad sträckte sig med övervåning ovanpå
övervåning runt omkring huset. Därför växte bredden inåt,
alltefter som våningen låg högre upp. Och från den nedersta
våningen steg man så upp i den översta genom den mellersta.
8 Och jag såg att huset låg på en upphöjd fot, som sträckte sig
runt däromkring; sidokamrarnas grundvalar voro nämligen en
hel stång höga, sex alnar till kanten. 9 Sidokamrarnas yttermur
var fem alnar tjock; och den plats som blev fri tillhörde husets
sidokamrar. 10 Och mellanrummet bort till tempelkamrarna var
tjugu alnar brett runt omkring hela huset. 11 Och ingångarna till
sidokamrarna lågo utåt den fria platsen, en ingång mot norr och
en ingång åt söder; den fria platsen var fem alnar bred, runt
omkring. 12 Och den byggnad som låg invid den avsöndrade
platsen på västra sidan var sjuttio alnar bred, och byggnadens
mur var fem alnar tjock runt omkring och nittio alnar lång. 13
Och han mätte huset: det var hundra alnar långt. Och den
avsöndrade platsen jämte byggnaden med dess murar utgjorde
en längd av hundra alnar. 14 Och bredden på husets framsida
jämte den avsöndrade platsen åt öster utgjorde en längd av
hundra alnar. 15 Och han mätte längden på den byggnad som
låg invid den avsöndrade platsen, på dennas baksida, och mätte
avsatserna på dess framvägg åt båda sidor -- de höllo hundra
alnar -- vidare det inre tempelrummet och förgårdsförhusen, 16
trösklarna och de slutna fönstren, avsatserna på framväggen
runt omkring, i deras tre våningar, platsen invid tröskeln -- som
var av polerat trä -- runt omkring, 17 så ock avståndet från
marken upp till fönstren. Och fönstren voro täckta. Men ovanför
dörren, både in emot det inre rummet och utåt, och eljest utefter
hela väggen runt omkring, innantill och utantill, funnos avmätta
fält, 18 på vilka framställdes keruber och palmer, var palm
mellan två keruber. Och var kerub hade två ansikten: 19 ett
människoansikte åt palmen på ena sidan, och ett lejonansikte
åt palmen på andra sidan; så var gjort på hela huset runt
omkring. 20 Från marken ända upp över ingången funnos
keruber och palmer framställda, så ock på tempelsalens väggar.
21 Tempelsalens dörröppning var fyrkantig, och framsidan av det
heligaste hade sitt givna utseende. 22 Altaret var av trä, tre
alnar högt och två alnar långt, och det hade hörn; och dess
långsidor och väggar voro av trä. Och han talade till mig: "Detta
är det bord som skall stå inför HERRENS ansikte." 23 Och både
tempelsalen och det heligaste hade dubbeldörrar. 24 Och var
dörr hade två dörrskivor, två vridbara dörrskivor: den ena dörren
hade två dörrskivor, och likaledes den andra två. 25 Och på
dem, på dörrarna till tempelsalen, funnos framställda keruber
och palmer, likasom på väggarna; och på förhusets framsida,
utantill, var ett trapphus av trä. 26 Och slutna fönster och palmer
funnos på förhusets sidoväggar, på båda sidor, så ock i husets
sidokamrar och i trapphusen.

42 Och han lät mig gå ut på den yttre förgården den väg
som gick åt norr, och förde mig därefter till den byggnad
med tempelkamrar, som låg invid den avsöndrade platsen
och tillika invid murbyggnaden norrut, 2 till långsidan, som
mätte hundra alnar, med sin ingång i norr; men bredden
var femtio alnar. 3 Ut emot den tjugu alnar breda platsen
på den inre förgården och ut emot stengolvet på den yttre
förgården lågo avsatserna på det ena husets framvägg mitt
emot avsatserna på det andra husets framvägg, i tre våningar.
4 Och framför tempelkamrarna gick en tio alnar bred gång till
den inre förgården, en alnsbred väg; och ingångarna lågo mot
norr. 5 Men de översta tempelkamrarna voro mindre än de
andra, ty avsatserna på framväggen togo bort mer rum från dem
än från de nedersta och mellersta kamrarna i byggnaden. 6
Ty kamrarna lågo i tre våningar och hade inga pelare, såsom
förgårdarna hade; därför blevo de översta våningens kamrar
mer indragna än den nedersta och den mellersta våningens. 7
Och en yttre skiljemur gick utmed tempelkamrarna åt den yttre
förgården till, framför tempelkamrarna, och den var femtio alnar
lång. 8 Ty längden på tempelkammarbyggnaden utåt den yttre
förgården var femtio alnar, men åt templet till hundra alnar. 9
Och nedanför dessa tempelkamrar var ingången från öster,
när man ville komma till dem från den yttre förgården. 10 Där
förgårdens skiljemur var som tjockast, lågo ock på östra sidan
tempelkamrar invid den avsöndrade platsen och tillika invid
murbyggnaden. 11 Och en väg gick framför dem, likadan som
vägen framför tempelkamrarna på norra sidan; och de hade
samma längd och bredd. Och alla utgångar här voro såsom
där, både i fråga om övriga anordningar och i fråga om själva
dörröppningarna. 12 Och såsom det var med dörröppningarna
på tempelkamrarna vid södra sidan, så fanns också har en
dörröppning, vid vilken en väg begynte, en väg som gick utefter
den behöriga skiljemuren, och som låg österut, när man gick in i
tempelkamrarna. 13 Och han sade till mig: "De norra och södra
tempelkamrarna invid den avsöndrade platsen skola vara de
heliga tempelkamrar i vilka prästerna, som få träda fram inför
HERREN, skola äta det högheliga; där skola de förvara det
högheliga, såväl spisoffer som syndoffer och skuldoffer ty det är
en helig plats. 14 När prästerna -- som från helgedomen icke
strax få begiva sig till den yttre förgården -- hava kommit ditin,
skola de där lämna kvar de kläder i vilka de hava gjort tjänst, ty
dessa äro heliga; först när de hava iklätt sig andra kläder, få de
träda ut på den plats som är för folket." 15 När han nu hade
slutat uppmätningen av det inre huset, lät han mig gå ut till den
port som låg mot öster. Och han mätte platsen runt omkring.
16 Han mätte med sin mätstång åt östra sidan: den höll efter
mätstången fem hundra stänger runt omkring. 17 Han mätte
åt norra sidan: den höll efter mätstången fem hundra stänger
runt omkring. 18 Han mätte ock åt södra sidan: den höll efter
mätstången fem hundra stänger. 19 Han vände sig mot västra
sidan och mätte med mätstången fem hundra stänger. 20 Åt alla
fyra sidorna mätte han platsen. Den var omgiven av en mur,

som utefter platsens längd höll fem hundra stänger och utefter
dess bredd fem hundra stänger. Och den skulle skilja det heliga
från det som icke var heligt.

43 Och han lät mig gå åstad till porten, den port som vette
åt öster. **2** Då såg jag Israels Guds härlighet komma
österifrån, och dånet därvid var såsom dånet av stora vatten, och
jorden lyste av hans härlighet. **3** Och den syn som jag då såg
var likadan som den jag såg, när jag kom för att fördärva staden;
det var en syn likadan som den jag såg vid strömmen Kebar.
Och jag föll ned på mitt ansikte. **4** Och HERRENS härlighet
kom in i huset genom den port som låg mot öster. **5** Och en
andekraft lyfte upp mig och förde mig in på den inre förgården,
och jag såg att HERRENS härlighet uppfyllde huset. **6** Då hörde
jag en röst tala till mig från huset, under det att en man stod
bredvid mig. **7** Den sade till mig: Du människobarn, detta är den
plats där min tron är, den plats där mina fötter skola stå, där jag
vill bo ibland Israels barn evinnerligen. Och Israels hus skall
icke mer orena mitt eviga namn, varken de själva eller deras
konungar, med sin trolösa avfällighet, med sina konungars döda
kroppar och med sina offerhöjder: **8** de som satte sin tröskel
invid min tröskel, och sin dörrpost vid sidan av min dörrpost, så
att allenast muren var mellan mig och dem, och som så orenade
mitt heliga namn med de styggelser de bedrevo, varför jag ock
förgjorde dem i min vrede. **9** Men nu skola de skaffa sin trolösa
avfällighet och sina konungars döda kroppar långt bort ifrån
mig, så att jag kan bo ibland dem evinnerligen. **10** Men du,
människobarn, förkunna nu för Israels barn om detta hus, på det
att de må blygas för sina missgärningar. Må de mäta det härliga
byggnadsverket. **11** Om de då blygas för allt vad de hava gjort,
så kungör för dem och teckna för deras ögon upp husets form
och inredning, dess utgångar och ingångar, alla dess former och
alla stadgar därom, alla dess former och alla lagar därom, så att
de akta på hela dess form och alla stadgar därom och göra
efter dem. **12** Detta är lagen om huset: på toppen av berget
skall hela dess område runt omkring vara högheligt. Ja, detta är
lagen om huset. **13** Men dessa voro måtten på altaret i alnar,
var aln en handsbredd längre an en vanlig aln: Dess bottenram
var en aln hög och en aln bred, och kanten på ramen, runt
omkring utmed randen, var ett kvarter hög; detta var altarets
underlag. **14** Avståndet från bottenramen vid marken upp till den
nedre avsatsen var två alnar, och bredden var en aln. Avståndet
från den mindre avsatsen upp till den större var fyra alnar, och
bredden var en aln. **15** Altarhärden höll fyra alnar; och från
altarhärden stodo de fyra hornen uppåt. **16** Och altarhärden var
tolv alnar lång och tolv alnar bred, så att dess fyra sidor bildade
en liksidig fyrkant. **17** Och avsatsen var fjorton alnar lång och
fjorton alnar bred, utefter sina fyra sidor. Kanten runt omkring
den höll en halv aln, och dess bottenram sträckte sig en aln runt
omkring. Och altarets trappsteg vette åt öster. **18** Och han sade
till mig: "Du människobarn, så säger Herren, HERREN: Dessa
äro stadgarna om altaret för den dag då det bliver färdigt, så att
man kan offra brännoffer och stänka blod därpå. **19** Då skall du
åt de levitiska prästerna giva en ungtjur till syndoffer, åt dem
som äro av Sadoks säd, och som få träda fram till mig, säger
Herren, HERREN, för att göra tjänst inför mig. **20** Och du skall
taga något av dess blod och stryka på altarets fyra hörn och på
avsatsens fyra hörn och på kanten runt omkring; så skall du
rena det och bringa försoning för det. **21** Sedan skall du taga
syndofferstjuren, och utanför helgedomen skall den brännas upp
på en därtill bestämd plats, som hör till huset. **22** Och nästa dag
skall du föra fram en felfri bock till syndoffer; och man skall
rena altaret med den, på samma sätt som man renade det med
tjuren. **23** När du så har fullbordat reningen, skall du föra fram en
felfri ungtjur och en felfri vädur av småboskapen. **24** Dem skall
du föra fram inför HERREN, och prästerna skola strö salt på
dem och offra dem såsom brännoffer åt HERREN. **25** Under sju
dagar skall du dagligen offra en syndoffersbock; och en ungtjur
och en vädur av småboskapen, båda felfria, skall man likaledes
offra. **26** Under sju dagar skall man sålunda bringa försoning för
altaret och rena det och inviga det. **27** Men sedan dessa dagar
hava gått till ända, skola prästerna på åttonde dagen och allt
framgent offra på altaret edra brännoffer och tackoffer; och jag
skall då hava behag till eder, säger Herren, HERREN".

44 Därefter förde han mig tillbaka mot helgedomens yttre
port, den kom vette åt öster; den var nu stängd. **2** Och
HERREN sade till mig: "Denna port skall förbliva stängd och
icke mer öppnas, och ingen skall gå in genom den, ty HERREN,
Israels Gud, har gått in genom den; därför skall den vara stängd.
3 Dock skall fursten, eftersom han är furste, få sitta där och
hålla måltid inför HERRENS ansikte; han skall då gå in genom
portens förhus, och samma väg skall han gå ut igen." **4** Därefter
förde han mig genom norra porten till platsen framför huset; och
jag fick se huru HERRENS härlighet uppfyllde HERRENS hus.
Då föll jag ned på mitt ansikte. **5** och HERREN sade till mig: Du
människobarn, akta på och se med dina ögon, och hör med dina
öron allt vad jag nu talar med dig om alla stadgar angående
HERRENS hus och om alla lagar som röra det; och giv akt på
huru man går in i huset genom alla helgedomens utgångar.
6 Och säg till Israels hus, det genträviga: Så säger Herren,
HERREN: Nu må det vara nog med alla de styggelser I haven
bedrivit, I av Israels hus, **7** I som haven låtit främlingar med
oomskuret hjärta och oomskuret kött komma in i min helgedom
och vara där, så att mitt hus har blivit ohelgat, under det att
I framburen min spis, fett och blod. Så har mitt förbund blivit
brutet, för att icke nämna alla edra andra styggelser. **8** I haven
icke själva förrättat tjänsten vid mina heliga föremål, utan haven
satt andra till att åt eder förrätta tjänsten i min helgedom. **9**
Så säger Herren, HERREN: Ingen främling med oomskuret
hjärta och oomskuret kött får komma in i min helgedom, ingen
av de främlingar som finnas bland Israels barn. **10** Utan de
leviter som gingo bort ifrån mig, när Israel for vilse de som
då själva foro vilse och gingo bort ifrån mig och följde sina
eländiga avgudar, de skola bära på sin missgärning **11** och skola
i min helgedom bestrida vakttjänstgöringen vid husets portar
och annan tjänstgöring i huset; de skola slakta brännoffer och
slaktoffer åt folket, och skola stå inför dem till att betjäna dem. **12**
Eftersom de betjänade dem inför deras eländiga avgudar och så
blevo för Israels hus en stötesten till missgärning, därför betygar

jag om dem med upplyft hand, säger Herren, HERREN, att de
skola få bära på sin missgärning. 13 De skola icke få nalkas
mig, till att förrätta prästerlig tjänst inför mig, eller till att nalkas
något av mina heliga föremål, nämligen de högheliga, utan de
skola bära på sin skam och på de styggeliga synder som de
hava bedrivit. 14 Och jag skall sätta dem till att förrätta tjänsten i
huset vid allt tjänararbete där, allt som där skall utföras. 15 Men
de levitiska präster, nämligen Sadoks söner, som förrättade
tjänsten vid min helgedom, när de övriga israeliterna foro vilse
och gingo bort ifrån mig, de skola få träda fram till mig för att
göra tjänst inför mig; de skola stå inför mitt ansikte för att offra
åt mig fett och blod, säger Herren, HERREN. 16 De skola gå in i
min helgedom, och de skola träda fram till mitt bord för att göra
tjänst inför mig och förrätta vad som är att förrätta åt mig. 17
Och när de komma in i den inre förgårdens portar, skola de
ikläda sig linnekläder; de få icke hava på sig något av ylle, när
de göra tjänst i den inre förgårdens portar och inne i huset. 18
De skola hava huvudbonader av linne på sina huvuden, och
benkläder av linne omkring sina länder; de skola icke omgjorda
sig med något som framkallar svett. 19 Och när de sedan gå ut
på den yttre förgården, till folket på den yttre förgården, skola
de taga av sig de kläder i vilka de hava gjort tjänst, och skola
lämna dem kvar i helgedomens tempelkamrar och ikläda sig
andra kläder, för att de icke må göra folket heligt med sina
kläder. 20 De skola icke raka huvudet, men skola icke heller låta
håret växa fritt, utan skola klippa sitt huvudhår kort. 21 Och
vin får ingen präst dricka, när han har kommit in på den inre
förgården. 22 En änka eller en frånskild kvinna får han icke taga
till hustru åt sig, utan allenast en jungfru av Israels barns släkt;
dock får han taga en änka, om hon är änka efter en präst. 23
Och de skola lära mitt folk att skilja mellan heligt och oheligt och
undervisa dem om skillnaden mellan orent och rent. 24 Och i
rättssaker skola de uppträda såsom domare och skola avdöma
dem efter mina rätter. Och mina lagar och stadgar skola de
iakttaga vid alla mina högtider, och mina sabbater skola de
hålla heliga. 25 Ingen av dem får orena sig genom att gå in till
någon död människa; allenast genom fader eller moder eller
son eller dotter eller broder, eller genom en syster som icke har
tillhört någon man må han ådraga sig orenhet. 26 Men när han
därefter har blivit ren, skall man räkna för honom ytterligare sju
dagar; 27 och på den dag då han går in i- helgedomen, på
den inre förgården, för att göra tjänst i helgedomen, då skall
han bära fram ett syndoffer för sig, säger Herren, HERREN. 28
Och deras arvedel skall bestå däri att jag själv skall vara deras
arvedel. Och I skolen icke giva dem någon besittning i Israel, ty
jag själv är deras besittning. 29 Spisoffret och syndoffret och
skuldoffret få de äta, och allt tillspillogivet i Israel skall höra
dem till. 30 Och det första av alla förstlingsfrukter av alla slag,
och alla offergärder av alla slag, vadhelst I frambären såsom
offergärd, detta skall höra prästerna till; och förstlingen av edert
mjöl skolen I giva åt prästen, för att du må bringa välsignelse
över ditt hus. 31 Intet självdött eller ihjälrivet djur, vare sig fågel
eller boskapsdjur, få prästerna äta.

45 Och när I genom lottkastning fördelen landet till arvedel,
då skolen I åt HERREN giva en offergärd, en helig del av
landet, i längd tjugufem tusen alnar och i bredd tio tusen; detta
stycke skall vara heligt till hela sitt omfång runt omkring. 2 Härav
skall tagas till helgedomen en liksidig fyrkant, fem hundra alnar i
längd och fem hundra i bredd, runt omkring, och till utmark där
runt omkring femtio alnar. 3 Av det tillmätta stycket skall du alltså
avmäta ett område, tjugufem tusen alnar i längd och tio tusen i
bredd; där skall helgedomen, det högheliga, ligga. 4 Detta skall
vara en helig del av landet, och det skall tillhöra prästerna, som
göra tjänst i helgedomen, dem som få träda fram till att göra
tjänst inför HERREN; detta skall vara en plats åt dem för deras
hus, så ock en helig plats för helgedomen. 5 Och ett stycke,
tjugufem tusen alnar i längd och tio tusen i bredd, skall tillhöra
leviterna, som göra tjänst i huset, såsom deras besittning, med
tjugu tempelkamrar. 6 Och åt staden skolen I giva till besittning
ett område, fem tusen alnar i bredd och tjugufem tusen i längd,
motsvarande det heliga offergärdsområdet; det skall höra hela
Israels hus till. 7 Och fursten skall på båda sidor om det heliga
offergärdsområdet och stadens besittning få ett område, beläget
invid det heliga offergärdsområdet och stadens besittning, dels
på västra sidan, västerut, dels ock på östra sidan, österut, och I
längd motsvarande en stamlotts utsträckning från västra gränsen
till östra. 8 Detta skall han hava till sitt land, till besittning i Israel.
Och mina furstar skola då icke mer förtrycka mitt folk, utan skola
låta Israels hus få behålla sitt land efter sina stammar. 9 Så
säger Herren, HERREN: Nu må det vara nog, I Israels furstar.
Skaffen bort våld och förtryck, och även rätt och rättfärdighet;
hören upp att driva mitt folk ifrån hus och hem, säger Herren,
HERREN. 10 Riktig våg, riktig efa, riktigt bat-mått skolen I hava.
11 Efan och bat-måttet skola hålla samma mått, så att bat-måttet
rymmer tiondedelen av en homer, och likaledes efan tiondedelen
av en homer; ty efter homern skall man bestämma måtten. 12
Sikeln skall innehålla tjugu gera; tjugu siklar, tjugufem siklar,
femton siklar skall minan innehålla hos eder. 13 Detta är den
offergärd I skolen giva: en sjättedels efa av var homer vete och
en sjättedels efa av var homer korn; 14 vidare den stadgade
gärden av olja, räknat efter bat av olja: en tiondedels bat av
var kor (som är ett mått på tio bat och lika med en homer,
ty tio bat utgöra en homer); 15 vidare av småboskapen från
Israels betesmarker ett djur på vart tvåhundratal, till spisoffer,
brännoffer och tackoffer, för att bringa försoning för folket, säger
Herren, HERREN. 16 Allt folket i landet skall vara förpliktat
till denna offergärd åt fursten i Israel. 17 Men fursten skall
det åligga att frambära brännoffer, spisoffer och drickoffer på
festerna, nymånaderna och sabbaterna, vid alla Israels hus'
högtider. Han skall anskaffa syndoffer, spisoffer, brännoffer och
tackoffer till att bringa försoning för Israels hus. 18 Så säger
Herren, HERREN: På första dagen i första månaden skall du
taga en felfri ungtjur och rena helgedomen. 19 Och prästen skall
taga något av syndoffrets blod och stryka på husets dörrpost
och på altaravsatsens fyra hörn och på dörrposten till den inre
förgårdens port. 20 Så skall du ock göra på sjunde dagen i
månaden, om så är, att någon har syndat ouppsåtligen och av
fåkunnighet; på detta sätt skolen I bringa försoning för huset. 21
På fjortonde dagen i första månaden skolen I fira påskhögtid; i
sju dagar skolen I hålla högtid, och man skall då äta osyrat bröd.

22 På den dagen skall fursten för sig själv och för allt folket i
landet offra en tjur till syndoffer. 23 Men sedan, under högtidens
sju dagar, skall han dagligen under de sju dagarna offra såsom
brännoffer åt HERREN sju tjurar och sju vädurar, alla felfria, och
såsom syndoffer en bock dagligen. 24 Och såsom spisoffer skall
han offra en efa till var tjur och en efa till var vädur, jämte en hin
olja till var efa. 25 På femtonde dagen i sjunde månaden skall
han vid högtiden frambära likadana offer under de sju dagarna,
likadana syndoffer, brännoffer och spisoffer och lika mycket olja.

46 Så säger Herren, HERREN: Den inre förgårdens port,
den som vetter åt öster, skall vara stängd under de
sex arbetsdagarna, men på sabbatsdagen skall den öppnas;
likaledes skall den öppnas på nymånadsdagen. 2 Och då skall
fursten utifrån gå in genom portens förhus och ställa sig vid
portens dörrpost; och när prästerna offra hans brännoffer och
hans tackoffer, skall han tillbedja på portens tröskel och därefter
gå ut. Men porten skall icke stängas förren om aftonen. 3
Och folket i landet skall på sabbater och nymånader tillbedja
inför HERREN vid ingången till samma port. 4 Och brännoffret
som fursten skall frambära åt HERREN skall på sabbatsdagen
utgöras av sex felfria lamm och en felfri vädur. 5 Och såsom
spisoffer skall han frambära en efa till väduren, men till lammen
såsom spisoffer så mycket han vill giva, jämte en hin olja till
var efa. 6 Men på nymånadsdagen skall han frambära en felfri
ungtjur, sex lamm och en vädur, allasammans felfria. 7 Och
såsom spisoffer skall han offra en efa till tjuren och en efa till
väduren, och till lammen så mycket han vill anskaffa, jämte en
hin olja till var efa. 8 Och när fursten vill gå in, skall han gå in
genom portens förhus, och samma väg skall han gå ut igen. 9
Men när folket i landet kommer inför HERRENS ansikte vid
högtiderna, då skall den som har gått in genom norra porten för
att tillbedja gå ut genom södra porten, och den som har gått in
genom södra porten skall gå ut genom norra porten; ingen skall
gå tillbaka genom samma port som han har kommit in igenom,
utan man skall gå ut genom den motsatta. 10 Och fursten skall
gå in tillsammans med de andra, när de gå in; och när de gå ut,
skola de gå ut tillsammans. 11 Men vid fester och högtider skall
spisoffret utgöras av en efa till var tjur och en efa till var vädur,
och till lammen av så mycket han vill giva, jämte en hin olja till
var efa. 12 Och när fursten vill offra ett frivilligt offer, vare sig ett
brännoffer eller ett tackoffer såsom frivilligt offer åt HERREN, då
skall man öppna åt honom den port som vetter åt öster, och
han skall offra sitt brännoffer och sitt tackoffer alldeles så, som
han plägar offra på sabbatsdagen; och därefter skall han gå
ut och sedan han har gått ut, skall man stänga porten. 13 Du
skall dagligen offra såsom brännoffer åt HERREN ett felfritt
årsgammalt lamm; var morgon skall du offra ett sådant. 14 Och
såsom spisoffer skall du därtill offra var morgon en sjättedels
efa, så ock en tredjedels hin olja för att fukta mjölet -- detta
såsom spisoffer åt HERREN, såsom evärdlig rätt för beständigt.
15 I skolen offra lammet och spisoffret och oljan var morgon
såsom dagligt brännoffer. 16 Så säger Herren, HERREN: Om
fursten giver någon av sina söner en gåva, så bliver det dennes
arvedel, det skall höra hans söner till; de skola besitta det såsom
arv. 17 Men om han av sin arvedel giver något såsom gåva åt
någon av sina tjänare, så skall detta tillhöra denne intill friåret;
då skall det återgå till fursten. Hans arvedel är det ju, och hans
söner skall det tillfalla. 18 Fursten må icke taga något av folkets
arvedel och så kränka den i deras besittningsrätt; allenast av
sin egen besittning må han giva arvedelar åt sina söner, för
att ingen av mitt folk skall bliva undanträngd från sin särskilda
besittning. 19 Och han förde mig genom den ingång som låg vid
sidan av porten till de heliga tempelkamrar som voro bestämda
för prästerna, och som vette åt norr; och jag såg att där var en
plats längst uppe i väster. 20 Och han sade till mig: "Detta är
den plats där prästerna skola koka skuldoffret och syndoffret,
och där de skola baka spisoffret, för att icke behöva bära ut det
på den yttre förgården och så göra folket heligt." 21 Därefter lät
han mig gå ut på den yttre förgården och förde mig omkring
till förgårdens fyra hörn; och jag såg då att i vart och ett av
förgårdens hörn fanns en gård. 22 I förgårdens fyra hörn funnos
kringstängda gårdar, fyrtio alnar långa och trettio alnar breda;
dessa fyra hörngårdar voro lika stora. 23 Och runt omkring inuti
dem gick en mur, runt omkring i alla fyra; och nedtill vid muren
runt omkring hade man inrättat eldstäder till kokning. 24 Och
han sade till mig: "Detta är de kök i vilka husets tjänare skola
koka folkets slaktoffer."

47 Därefter förde han mig tillbaka till husets ingång, och där
fick jag se vatten rinna fram under husets tröskel på östra
sidan, ty husets framsida låg mot öster; och vattnet flöt ned
under husets södra sidovägg, söder om altaret. 2 Sedan lät han
mig gå ut genom norra porten och förde mig omkring på en yttre
väg till den yttre porten, den som vette åt öster. Där fick jag se
vatten välla fram på södra sidan. 3 Sedan gick mannen, med ett
mätsnöre i handen, ett stycke mot öster och mätte därvid upp
tusen alnar och lät mig så gå över vattnet, och vattnet räckte
mig där till fotknölarna. 4 Åter mätte han upp tusen alnar och lät
mig så gå över vattnet, och vattnet räckte mig där till knäna.
Åter mätte han upp tusen alnar och lät mig så gå över vattnet,
som där räckte mig upp till länderna. 5 Ännu en gång mätte han
upp tusen alnar, och nu var det en ström som jag icke kunde gå
över. Ty vattnet gick så högt att man måste simma; det var en
ström som man icke kunde gå över. 6 Och han sade till mig:
"Nu har du ju sett det, du människobarn?" Sedan förde han mig
tillbaka upp på strömmens strand. 7 Och när han hade fört mig
dit tillbaka, fick jag se träd i stor myckenhet stå på strömmens
strand, på båda sidor. 8 Och han sade till mig: "Detta vatten
rinner fram mot Östra kretsen och flyter ned på Hedmarken och
faller därefter ut i havet. Vattnet som fick bryta fram går alltså till
havet, och så bliver vattnet där sunt. 9 Och överallt dit den
dubbla strömmen kommer, där upplivas alla levande varelser
som röra sig i stim, och fiskarna bliva där mycket talrika; ty när
detta vatten kommer dit, bliver havsvattnet sunt, och allt får liv,
där strömmen kommer. 10 Och fiskare skola stå utmed den
från En-Gedi ända till En-Eglaim, och såsom ett enda fiskeläge
skall den sträckan vara. Där skola finnas fiskar av olika slag i
stor myckenhet, alldeles såsom i Stora havet. 11 Men gölar
och dammar där skola icke bliva sunda, utan skola tjäna till

saltberedning. 12 Och vid strömmen, på dess båda stränder,
skola allahanda fruktträd växa upp, vilkas löv icke skola vissna,
och vilkas frukt icke skall taga slut, utan var månad skola träden
bara ny frukt, ty deras vatten kommer från helgedomen. Och
deras frukter skola tjäna till föda och deras löv till läkedom." 13
Så säger Herren, HERREN: Dessa äro de gränser efter vilka I
skolen utskifta landet såsom arvedel åt Israels tolv stammar
(varvid Josef får mer än en lott). 14 I skolen få det till arvedel,
den ene såväl som den andre, därför att jag med upplyft hand
har lovat att giva det åt edra fader; så skall nu detta land tillfalla
eder såsom arvsegendom. 15 Detta skall vara landets gräns på
norra sidan: från Stora havet längs Hetlonsvägen, dit fram där
vägen går till Sedad, 16 Hamat, Berota, Sibraim, som ligger
mellan Damaskus' och Hamat områden, det mellersta Haser,
som ligger invid Haurans område. 17 Så skall gränsen gå från
havet till Hasar-Enon vid Damaskus' område och vidare allt
längre norrut och upp mot Hamats område. Detta är norra sidan.
18 Och på östra sidan skall gränsen begynna mellan Hauran och
Damaskus och gå mellan Gilead och Israels land och utgöras
av Jordan; från nordgränsen nedåt, utmed Östra havet, skolen I
mäta ut den. Detta är östra sidan. 19 Och på sydsidan, söderut,
skall gränsen gå från Tamar till Meribots vatten vid Kades, till
bäcken, fram till Stora havet. Detta är sydsidan, söderut. 20 Och
på västra sidan skall gränsen utgöras av Stora havet och gå
från sydgränsen till en punkt mitt emot det ställe där vägen går
till Hamat. Detta är västra sidan. 21 Och I skolen utskifta detta
land åt eder efter Israels stammar. 22 I skolen utdela det genom
lottkastning till arvedel åt eder själva och åt främlingarna som bo
ibland eder och hava fött barn ibland eder. Ty de skola av eder
hållas lika med infödda israeliter; de skola tillfalla eder såsom en
arvedel bland Israels stammar. 23 I den stam där främlingen bor,
där skolen I giva honom hans arvedel, säger Herren, HERREN.

48 Och dessa äro namnen på stammarna. Vid norra gränsen
längs efter Hetlonsvägen, dit fram där vägen går till Hamat,
vidare bort mot Hasar-Enan -- med Damaskus' område jämte
Hamat i norr -- där skall Dan hava en lott, så att hela sträckan
från östra sidan till västra tillhör honom. 2 Och närmast Dans
område skall Aser hava en lott, från östra sidan till västra. 3 Och
närmast Asers område skall Naftali hava en lott, från östra sidan
till västra. 4 Och närmast Naftalis område skall Manasse hava
en lott, från östra sidan till västra. 5 Och närmast Manasses
område skall Efraim hava en lott, från östra sidan till västra. 6
Och närmast Efraims område skall Ruben hava en lott, från
östra sidan till västra. 7 Och närmast Rubens område skall
Juda hava en lott, från östra sidan till västra. 8 Och närmast
Juda område skall från östra sidan till västra sträcka sig det
offergärdsområde som I skolen giva såsom gärd, tjugufem tusen
alnar i bredd, och i längd lika med en stamlotts längd från östra
sidan till västra; och helgedomen skall ligga där i mitten. 9 Det
offergärdsområde som I skolen giva såsom gärd åt HERREN
skall vara i längd tjugufem tusen alnar och i bredd tio tusen. 10
Och av detta heliga offergärdsområde skall ett stycke tillhöra
prästerna, i norr tjugufem tusen alnar, i väster tio tusen i bredd, i
öster likaledes tio tusen i bredd och i söder tjugufem tusen i
längd; och HERRENS helgedom skall ligga där i mitten. 11
Det skall tillhöra prästerna, dem som hava blivit helgade bland
Sadoks söner, dem som hava förrättat tjänsten åt mig, och som
icke, såsom leviterna gjorde, foro vilse, när de övriga israeliterna
foro vilse. 12 Därför skall en särskild offergärdsdel av den från
landet avtagna offergärden tillhöra dem såsom ett högheligt
område invid leviternas. 13 Men leviterna skola få ett område
motsvarande prästernas, i längd tjugufem tusen alnar och i
bredd tiotusen -- längden överallt tjugufem tusen och bredden
tio tusen. 14 Och de få icke sälja något därav; det bästa landet
må man icke byta bort eller eljest överlåta åt någon annan, ty
det är helgat åt HERREN. 15 Men de fem tusen alnar som bliva
över på bredden invid de tjugufem tusen skola utgöra ett icke
heligt område för staden, dels till att bo på, dels såsom utmark;
och staden skall ligga där i mitten. 16 Och detta är måttet på
den: norra sidan fyra tusen fem hundra alnar, södra sidan fyra
tusen fem hundra, på östra sidan fyra tusen fem hundra, och
västra sidan fyra tusen fem hundra. 17 Och staden skall hava
en utmark, som norrut är två hundra femtio alnar, söderut två
hundra femtio, österut två hundra femtio och västerut två hundra
femtio. 18 Och vad som bliver över på långsidan utmed det
heliga offergärdsområdet, nämligen tio tusen alnar österut och
tio tusen västerut -- ty det skall sträcka sig utmed det heliga
offergärdsområdet -- av detta skall avkastningen tjäna till föda
åt stadens bebyggare. 19 Alla stadens bebyggare från alla
Israels stammar skola bruka det. 20 Hela offergärdsområdet
skall alltså vara tjugufem tusen alnar i längd och tjugufem tusen
i bredd; det heliga offergärdsområde som I given såsom gärd
skall bilda en fyrkant, stadens besittning inberäknad. 21 Och
fursten skall få vad som bliver över på båda sidor om det heliga
offergärdsområdet och stadens besittning, nämligen landet invid
det tjugufem tusen alnar breda offergärdsområdet, ända till
östra gränsen, och likaledes västerut landet utefter det tjugufem
tusen alnar breda området, ända till västra gränsen. Dessa
områden, motsvarande stamlotterna, skola tillhöra fursten. Och
det heliga offergärdsområdet med det heliga huset skall ligga
mitt emellan dem. 22 Med sin gräns å ena sidan mot leviternas
besittning, å andra sidan mot stadens, skall detta område ligga
mitt emellan furstens besittningar. Och furstens besittningar
skola ligga mellan Juda område och Benjamins område. 23
Därefter skola de återstående stammarna komma. Först skall
Benjamin hava en lott från östra sidan till västra. 24 Och närmast
Benjamins område skall Simeon hava en lott, från östra sidan till
västra. 25 Och närmast Simeons område skall Isaskar hava en
lott, från östra sidan till västra. 26 Och närmast Isaskars område
skall Sebulon hava en lott, från östra sidan till västra. 27 Och
närmast Sebulons område skall Gad hava en lott, från östra
sida till västra. 28 Och närmast Gads område, på dess sydsida,
söderut, skall gränser gå från Tamar över Meribas vatten vid
Kades till bäcken, fram emot Stora havet. 29 Detta är det land
som I genom lottkastning skolen utdela åt Israels stammar till
arvedel; och detta skall vara deras stamlotter, säger Herren,
HERREN. 30 Och följande utgångar skall staden hava: På norra
sidan skall den hålla ett mått av fyra tusen fem hundra alnar, 31
och av stadens portar, uppkallade efter Israels stammars namn,
skola tre ligga i norr: den första Rubens port, den andra Juda

port, den tredje Levi port. **32** Och på östra sidan skall den ock.
hålla fyra tusen fem hundra alnar och hava tre portar: den första
Josefs port, den andra Benjamins port, den tredje Dans port. **33**
Sammalunda skall ock södra sidan hålla ett mått av fyra tusen
fem hundra alnar och hava tre portar: den första Simeons port,
den andra Isaskars port, den tredje Sebulons port. **34** Västra
sidan skall hålla fyra tusen fem hundra alnar och hava tre portar:
den första Gads port, den andra Asers port, den tredje Naftali
port. **35** Runt omkring skall den hålla aderton tusen alnar. Och
stadens namn skall allt framgent vara: Här är HERREN.

Daniel

1 I Jojakims, Juda konungs, tredje regeringsår kom
Nebukadnessar, konungen i Babel, mot Jerusalem och
belägrade det. **2** Och Herren gav Jojakim, Juda konung, i hans
hand, så ock en del av kärlen i Guds hus; och han förde dem till
Sinears land, in i sin guds hus. Och kärlen förde han in i sin guds
skattkammare. **3** Och konungen befallde Aspenas, sin överste
hovman, att han skulle av Israels barn taga till sig ynglingar
av konungslig släkt eller av förnäm börd, **4** sådana som icke
hade något lyte, utan voro fagra att skåda och utrustade med
förstånd till att inhämta allt slags visdom, kloka och läraktiga
ynglingar, som kunde bliva dugliga att tjäna i konungens palats;
dem skulle han låta undervisa i kaldéernas skrift och tungomål.
5 Och konungen bestämde åt dem ett visst underhåll för var
dag, av konungens egen mat och av det vin han själv drack,
och befallde att man skulle uppfostra dem i tre år; när den tiden
vore förliden, skulle de få göra tjänst hos konungen. **6** Bland
dessa voro nu Daniel, Hananja, Misael och Asarja, av Juda
barn. **7** Men överste hovmannen gav dem andra namn: Daniel
kallade han Beltesassar, Hananja Sadrak, Misael Mesak och
Asarja Abed-Nego. **8** Men Daniel lät sig angeläget vara att icke
orena sig med konungens mat eller med vinet som denne drack
av; och han bad överste hovmannen att han icke skulle nödgas
orena sig. **9** Och Gud lät Daniel finna nåd och barmhärtighet
inför överste hovmannen. **10** Men överste hovmannen sade till
Daniel: "Jag fruktar att min herre, konungen, som har beställt
om eder mat och dryck, då skall finna edra ansikten magrare än
de ynglingars som äro jämnåriga med eder, och att I så skolen
draga skuld över mitt huvud inför konungen." **11** Då sade Daniel
till hovmästaren som av överste hovmannen hade blivit satt till
att hava uppsikt över Daniel, Hananja, Misael och Asarja: **12**
"Gör ett försök med dina tjänare i tio dagar, och låt giva oss
grönsaker att äta och vatten att dricka. **13** Sedan må du jämföra
vårt utseende med de ynglingars som hava ätit av konungens
mat; och efter vad du då anser må du göra med dina tjänare."
14 Och han lyssnade till denna deras begäran och gjorde ett
försök med dem i tio dagar. **15** Och efter de tio dagarnas förlopp
befunnos de vara fagrare att skåda och stadda vid bättre hull än
alla de ynglingar som hade ätit av konungens mat. **16** Då lät
hovmästaren dem allt fortfarande slippa den mat som hade varit
bestämd för dem och det vin som de skulle hava druckit, och
gav dem grönsaker. **17** Åt dessa fyra ynglingar gav nu Gud
kunskap och insikt i allt slags skrift och visdom; och Daniel fick
förstånd på alla slags syner och drömmar. **18** Och när den tid
var förliden, efter vilken de, enligt konungens befallning, skulle
föras fram för honom, blevo de av överste hovmannen förda
inför Nebukadnessar **19** När då konungen talade med dem,
fanns bland dem alla ingen som kunde förliknas med Daniel,
Hananja, Misael och Asarja; och de fingo så göra tjänst hos
konungen. **20** Och närhelst konungen tillfrågade dem i en sak
som fordrade vishet i förståndet, fann han dem vara tio gånger
klokare än någon av de spåmän och besvärjare som funnos i
hela hans rike. **21** Och Daniel fortfor så intill konung Kores'
första regeringsår.

2 I sitt andra regeringsår hade Nebukadnessar drömmar av
vilka han blev orolig till sinnes, och sömnen vek bort ifrån
honom. **2** Då lät konungen tillkalla sina spåmän, besvärjare,
trollkarlar och kaldéer, för att de skulle giva konungen till känna
vad han hade drömt, och de kommo och trädde fram för
konungen. **3** Och konungen sade till dem: "Jag har haft en
dröm, och jag är orolig till sinnes och ville veta vad jag har
drömt." **4** Då talade kaldéerna till konungen på arameiska:
"Må du leva evinnerligen, o konung! Förtälj drömmen för dina
tjänare, så skola vi meddela uttydningen." **5** Konungen svarade
och sade till kaldéerna: "Nej, mitt oryggliga beslut är, att om I
icke sägen mig drömmen och dess uttydning, skolen I huggas i
stycken, och edra hus skola göras till platser för orenlighet. **6**
Men om I meddelen drömmen och dess uttydning, så skolen
I få gåvor och skänker och stor ära av mig. Meddelen mig
alltså nu drömmen och dess uttydning." **7** De svarade för andra
gången och sade: "Konungen må förtälja drömmen för sina
tjänare, så skola vi meddela uttydningen." **8** Konungen svarade
och sade: "Jag märker nogsamt att I viljen vinna tid, eftersom
I sen att mitt beslut är oryggligt, **9** att om I icke sägen mig
drömmen, domen över eder icke kan bliva annat än en. Ja,
I haven kommit överens om att inför mig föra lögnaktigt och
bedrägligt tal, i hopp att tiderna skola förändra sig. Sägen mig
alltså nu vad jag har drömt, så märker jag att I ock kunnen
meddela mig uttydningen därpå." **10** Då svarade kaldéerna
konungen och sade: "Det finnes ingen människa på jorden, som
förmår meddela konungen det som han vill veta; aldrig har ju
heller någon konung, huru stor och mäktig han än var, begärt
sådant som detta av någon spåman eller besvärjare eller kaldé.
11 Ty det som konungen begär är alltför svårt, och ingen finnes,
som kan meddela konungen det, förutom gudarna; och de hava
icke sin boning ibland de dödliga. **12** Då blev konungen vred och
mycket förtörnad och befallde att man skulle förgöra alla de vise
i Babel. **13** När alltså påbudet härom hade blivit utfärdat och
man skulle döda de vise, sökte man ock efter Daniel och hans
medbröder för att döda dem. **14** Då vände sig Daniel med kloka
och förståndiga ord till Arjok, översten för konungens drabanter,
vilken hade dragit ut för att döda de vise i Babel. **15** Han tog
till orda och frågade Arjok, konungens hövitsman: "Varför har
detta stränga påbud blivit utfärdat av konungen?" Då omtalade
Arjok för Daniel vad som var på färde. **16** Och Daniel gick in
och bad konungen att tid måtte beviljas honom, så skulle han
meddela konungen uttydningen. **17** Därefter gick Daniel hem
och omtalade för Hananja, Misael och Asarja, sina medbröder,
vad som var på färde, **18** och han uppmanade dem att bedja
himmelens Gud om förbarmande, så att denna hemlighet bleve
uppenbarad, på det att icke Daniel och hans medbröder måtte
förgöras tillika med de övriga vise Babel. **19** Då blev hemligheten
uppenbarad för Daniel i en syn om natten. Och Daniel lovade
himmelens Gud därför; **20** Daniel hov upp sin röst och sade:
"Lovat vare Guds namn från evighet till evighet! Ty vishet och
makt höra honom till. **21** Han låter tider och stunder omskifta,

han avsätter konungar och tillsätter konungar, han giver åt de
visa deras vishet och åt de förståndiga deras förstånd. 22
Han uppenbarar det som är djupt och förborgat, han vet vad i
mörkret är, och hos honom bor ljuset. 23 Dig, mina fäders Gud,
tackar och prisar jag för att du har givit mig vishet och förmåga,
och för att du nu har uppenbarat för mig det vi bådo dig om; ty
det som konungen ville veta har du uppenbarat för oss." 24 I
följd härav gick Daniel in till Arjok, som av konungen hade fått
befallning att förgöra de vise i Babel; han gick åstad och sade
till honom så: "De vise i Babel må du icke förgöra. För mig in till
konungen, så skall jag meddela konungen uttydningen." 25
Då förde Arjok med hast Daniel inför konungen och sade till
honom så: "Jag har bland de judiska fångarna funnit en man
som kan säga konungen uttydningen." 26 Konungen svarade
och sade till Daniel, som hade fått namnet Beltesassar: "Förmår
du säga mig den dröm som jag har haft och dess uttydning?"
27 Daniel svarade konungen och sade: "Den hemlighet som
konungen begär att få veta kunna inga vise, besvärjare, spåmän
eller stjärntydare meddela konungen. 28 Men det finnes en Gud
i himmelen, som kan uppenbara hemligheter, och han har låtit
konung Nebukadnessar veta vad som skall ske i kommande
dagar. Detta var din dröm och den syn du hade på ditt läger: 29
När du, o konung, låg på ditt läger, uppstego hos dig tankar
på vad som skall ske i framtiden; och han som uppenbarar
hemligheter lät dig veta vad som skall ske. 30 Och för mig
har denna hemlighet blivit uppenbarad, icke i kraft av någon
vishet som jag äger framför alla andra levande varelser, utan på
det att uttydningen må bliva kungjord för konungen, så att du
förstår ditt hjärtas tankar. 31 Du, o konung, såg i din syn en
stor bildstod stå framför dig, och den stoden var hög och dess
glans övermåttan stor, och den var förskräcklig att skåda. 32
Bildstodens huvud var av bästa guld, dess bröst och armar voro
av silver, dess buk och länder av koppar; dess ben voro av
järn, 33 dess fötter delvis av järn och delvis av lera. 34 Medan
du nu betraktade den, blev en sten lösriven, dock icke genom
människohänder, och den träffade bildstoden på fötterna, som
voro av järn och lera, och krossade dem. 35 Då blev på en gång
alltsammans krossat, järnet, leran, kopparen, silvret och guldet,
och det blev såsom agnar på en tröskloge om sommaren, och
vinden förde bort det, så att man icke mer kunde finna något
spår därav. Men av stenen som hade träffat bildstoden blev ett
stort berg, som uppfyllde hela jorden. 36 Detta var drömmen;
och vi vilja nu säga konungen uttydningen: 37 Du, o konung,
konungarnas konung, åt vilken himmelens Gud har givit rike,
väldighet, makt och ära, 38 och i vilkens hand han har givit
människors barn och djuren på marken och fåglarna under
himmelen, varhelst varelser bo, och som han har satt till herre
över allasammans, du är det gyllene huvudet. 39 Men efter dig
skall uppstå ett annat rike, ringare än ditt, och därefter ännu ett
tredje rike, ett som är av koppar, och det skall råda över hela
jorden. 40 Ett fjärde rike skall ock uppstå och vara starkt såsom
järn, ty järnet krossar och sönderslår ju allt; och såsom järnet
förstör allt annat, så skall ock detta krossa och förstöra. 41 Men
att du såg fötterna och tårna vara delvis av krukmakarlera och
delvis av järn, det betyder att det skall vara ett söndrat rike, dock
så att det har något av järnets fasthet, ty du såg ju järn vara där,
blandat med lerjord. 42 Och att tårna på fötterna voro delvis av
järn och delvis av lera, det betyder att riket skall vara delvis
starkt och delvis svagt. 43 Och att du såg järnet vara blandat
med lerjord, det betyder att väl en beblandning där skall äga
rum genom människosäd, men att delarna likväl icke skola hålla
ihop med varandra, lika litet som järn kan förbinda sig med lera.
44 Men i de konungarnas dagar skall himmelens Gud upprätta
ett rike som aldrig i evighet skall förstöras och vars makt icke
skall bliva överlämnad åt något annat folk. Det skall krossa och
göra en ände på alla dessa andra riken, men självt skall det
bestå evinnerligen; 45 ty du såg ju att en sten blev lösriven från
berget, dock icke genom människohänder, och att den krossade
järnet, kopparen, leran, silvret och guldet. Så har en stor Gud
uppenbarat för konungen vad som skall ske i framtiden, och
drömmen är viss, och dess uttydning är tillförlitlig." 46 Då föll
konung Nebukadnessar på sitt ansikte och tillbad inför Daniel,
och befallde att man skulle offra åt honom spisoffer och rökoffer.
47 Och konungen svarade Daniel och sade: "I sanning, eder
Gud är en Gud över andra gudar och en herre över konungar
och en uppenbarare av hemligheter, eftersom du har kunnat
uppenbara denna hemlighet." 48 Därefter upphöjde konungen
Daniel och gav honom många stora skänker och satte honom till
herre över hela Babels hövdingdöme och till högste föreståndare
för alla de vise i Babel. 49 Och på Daniels bön förordnade
konungen Sadrak, Mesak och Abed-Nego att förvalta Babels
hövdingdöme; men Daniel själv stannade vid konungens hov.

3 Konung Nebukadnessar lät göra en gyllene bildstod,
sextio alnar hög och sex alnar bred; den lät han ställa
upp på Duraslätten i Babels hövdingdöme. 2 Och konung
Nebukadnessar sände åstad och lät församla satraper,
landshövdingar och ståthållare, fogdar, skattmästare, domare,
lagtolkare och alla andra makthavande i hövdingdömena,
för att de skulle komma till invigningen av den bildstod
som konung Nebukadnessar hade låtit ställa upp. 3 Då
församlade sig satraperna, landshövdingarna och ståthållarna,
fogdarna, skattmästarna, domarna, lagtolkarna och alla andra
makthavande i hövdingdömena till invigningen av den bildstod
som konung Nebukadnessar hade låtit ställa upp och när de
så stodo framför den bildstod som Nebukadnessar hade låtit
ställa upp, 4 utropade en härold med hög röst: "Detta vare
eder befallt, I folk och stammar och tungomål: 5 När I hören
ljudet av horn, pipor, cittror, sambukor, psaltare, säckpipor och
allahanda andra instrumenter, skolen I falla ned och tillbedja
den gyllene bildstod som konung Nebukadnessar har låtit ställa
upp. 6 Men den som icke faller ned och tillbeder, han skall
i samma stund kastas i den brinnande ugnen." 7 Så snart
nu allt folket hörde ljudet av horn, pipor, cittror, sambukor,
psaltare och allahanda andra instrumenter, föllo de alltså ned,
alla folk och stammar och tungomål, och tillbådo den gyllene
bildstod som konung Nebukadnessar hade låtit ställa upp.
8 Men strax därefter kommo några kaldeiska män fram och
anklagade judarna. 9 De togo till orda och sade till konung
Nebukadnessar: Må du leva evinnerligen, o konung! 10 Du, o

konung, har givit befallning att alla människor, när de hörde
ljudet av horn, pipor, cittror, sambukor, psaltare, säckpipor och
allahanda andra instrumenter, skulle falla ned och tillbedja den
gyllene bildstoden, **11** och att var och en som icke fölle ned
och tillbåde skulle kastas i den brinnande ugnen. **12** Men nu
äro här några judiska män, Sadrak, Mesak och Abed-Nego,
vilka du har förordnat att förvalta Babels hövdingdöme. Dessa
män hava icke aktat på dig, o konung. De dyrka icke dina
gudar; och den gyllene bildstod som du har låtit ställa upp
tillbedja de icke." **13** Då befallde Nebukadnessar i vrede och
förbittring att man skulle föra fram Sadrak, Mesak och Abed-
Nego. Och när man hade fört fram männen inför konungen,
14 talade Nebukadnessar till dem och sade: "Är det av förakt
som I, Sadrak, Mesak och Abed-Nego, icke dyrken mina gudar
och icke tillbedjen den gyllene bildstod som jag har låtit ställa
upp? **15** Välan, allt må vara gott, om I ären redo, att när I
hören ljudet av horn, pipor, cittror, sambukor, psaltare, säckpipor
och allahanda andra instrumenter, falla ned och tillbedja den
bildstod som jag har låtit göra. Men om I icke tillbedjen, då
skolen I i samma stund bliva kastade i den brinnande ugnen;
och vilken är väl den gud som då kan rädda eder ur min hand?"
16 Då svarade Sadrak, Mesak och Abed-Nego och sade till
konungen: "O Nebukadnessar, vi behöva icke giva dig något
svar på detta. **17** Om vår Gud, den som vi dyrka, förmår rädda
oss, så skall han ock rädda oss ur den brinnande ugnen och ur
din hand, o konung. **18** Men om han icke vill det, så må du veta,
o konung, att vi ändå icke dyrka dina gudar, och att vi icke vilja
tillbedja den gyllene bildstod som du har låtit ställa upp." **19** Då
uppfylldes Nebukadnessar av vrede mot Sadrak, Mesak och
Abed-Nego, så att hans ansikte förvandlades. Och han hov
upp sin röst och befallde att man skulle göra ugnen sju gånger
hetare, än man någonsin hade sett den vara. **20** Och några
handfasta män i hans här fingo befallning att binda Sadrak,
Mesak och Abed-Nego och kasta dem i den brinnande ugnen.
21 Så blevo dessa med sina underkläder, livrockar, mössor och
andra kläder bundna och kastade i den brinnande ugnen. **22**
Men eftersom konungens befallning hade varit så sträng, och
ugnen därför hade blivit så övermåttan starkt upphettad, blevo
de män som förde Sadrak, Mesak och Abed-Nego ditupp själva
dödade av eldslågorna, **23** vid det att de tre männen Sadrak,
Mesak och Abed-Nego bundna kastades ned i den brinnande
ugnen. **24** Då blev konung Nebukadnessar förskräckt och stod
upp med hast och frågade sina rådsherrar och sade: "Var det
icke tre män som vi läto kasta bundna i elden? De svarade
och sade till konungen: "Jo förvisso, o konung." **25** Han fortfor
och sade: "Och ändå ser jag nu fyra män, som gå lösa och
lediga inne i elden, och ingen skada har skett dem; och den
fjärde ser så ut, som vore han en gudason." **26** Därefter trädde
Nebukadnessar fram till öppningen på den brinnande ugnen
och hov upp sin röst och sade: "Sadrak, Mesak och Abed-
Nego, I den högste Gudens tjänare kommen hitut." Då gingo
Sadrak, Mesak och Abed-Nego ut ur elden. **27** Och satraperna,
landshövdingarna och ståthållarna och konungens rådsherrar
församlade sig där, och fingo då se att elden icke hade haft
någon makt över männens kroppar, och att håret på deras
huvuden icke var svett, och att deras kläder icke hade blivit
skadade; ja, man kunde icke ens känna lukten av något bränt på
dem. **28** Då hov Nebukadnessar upp sin röst och sade: "Lovad
vare Sadraks, Mesaks och Abed-Negos Gud, som sände sin
ängel och räddade sina tjänare, vilka så förtröstade på honom,
att de överträdde konungens befallning och vågade sina liv för
att icke nödgas dyrka eller tillbedja någon annan gud än sin
egen Gud! **29** Och härmed giver jag nu befallning att vilken
som helst av alla folk och stammar och tungomål, som säger
något otillbörligt om Sadraks, Mesaks och Abed-Negos Gud,
han skall huggas i stycken, och hans hus skall göras till en
plats för orenlighet; ty ingen gud finnes, som så kan hjälpa som
denne. **30** Därefter lät konungen Sadrak, Mesak och Abed-
Nego komma till stor ära och makt i Babels hövdingdöme.

4 Konung Nebukadnessar till alla folk och stammar och
tungomål som finnas på hela jorden. Mycken frid vare med
eder! **2** Jag har funnit för gott att härmed kungöra de tecken
och under som den högste Guden har gjort med mig. **3** Ty
stora äro förvisso hans tecken, och mäktiga äro hans under.
Hans rike är ett evigt rike, och hans välde varar från släkte till
släkte. **4** Jag, Nebukadnessar, satt i god ro i mitt hus och levde
lycklig i mitt palats. **5** Då hade jag en dröm som förskräckte mig;
jag ängslades genom drömbilder på mitt läger och genom en
syn som jag såg. **6** Därför gav jag befallning att man skulle
hämta alla de vise i Babel till mig, för att de skulle säga mig
drömmens uttydning. **7** Så kommo nu spåmännen, besvärjarna,
kaldéerna och stjärntydarna, och jag förtäljde drömmen för dem,
men de kunde icke säga mig dess uttydning. **8** Slutligen kom
ock Daniel inför mig, han som hade fått namnet Beltesassar
efter min guds namn, och i vilken heliga gudars ande är; och
jag förtäljde drömmen för honom sålunda: **9** "Beltesassar, du
som är den överste bland spåmännen, du om vilken jag vet att
heliga gudars ande är i dig, och att ingen hemlighet är dig för
svår, säg mig vad jag såg i min dröm, och vad den betyder. **10**
Detta var den syn jag hade på mitt läger: Jag såg i min syn
ett träd stå mitt på jorden, och det var mycket högt. **11** Ja,
stort och väldigt var trädet, och så högt att det räckte upp till
himmelen och syntes allt intill jordens ända. **12** Dess lövverk var
skönt, och de bar mycken frukt, så att det hade föda åt alla.
Markens djur funno skugga därunder, och himmelens fåglar
bodde på dess grenar, och allt kött hade sin föda därav. **13**
Vidare såg jag, i den syn jag hade på mitt läger, huru en helig
ängel steg ned från himmelen. **14** Han ropade med hög röst
och sade: 'Huggen ned trädet och skären av dess grenar, riven
bort dess lövverk och förströn dess frukt, så att djuren som
ligga därunder fara sin väg och fåglarna flyga bort ifrån dess
grenar. **15** Dock må stubben med rötterna lämnas kvar i jorden,
bunden med kedjor av järn och koppar, bland markens gräs; av
himmelens dagg skall han vätas och hava sin lott med djuren
bland markens örter. **16** Hans hjärta skall förvandlas, så att det
icke mer är en människas, och ett djurs hjärta skall givas åt
honom, och sju tider skola så gå fram över honom. **17** Så är det
förordnat genom änglarnas rådslut, och så är det befallt om
denna sak av de heliga, för att de levande skola besinna att den

Högste råder över människors riken och giver dem åt vem han
vill, ja, upphöjer den lägste bland människor till att härska över
dem.' 18 Sådan var den dröm som jag, konung Nebukadnessar,
hade. Och du, Beltesassar, må nu säga uttydningen; ty ingen
av de vise i mitt rike kan säga mig uttydningen, men du kan
det väl, ty heliga gudars ande är i dig." 19 Då stod Daniel,
som också hade namnet Beltesassar, en stund häpen, uppfylld
av oroliga tankar. Men konungen tog åter till orda och sade:
"Beltesassar, låt icke drömmen och vad den betyder förskräcka
dig. Beltesassar svarade och sade: "Min herre, o att drömmen
gällde dem som hata dig, och dess betydelse dina fiender! 20
Trädet som du såg, vilket var så stort och väldigt och så högt
att det räckte upp till himmelen och syntes över hela jorden,
21 och som hade ett så skönt lövverk och bar mycken frukt,
så att det hade föda åt alla, trädet under vilket markens djur
bodde, och på vars grenar himmelens fåglar hade sina nästen,
22 det är du själv, o konung, du som har blivit så stor och väldig,
du vilkens storhet har vuxit, till dess att den har nått upp till
himmelen, och vilkens välde sträcker sig till jordens ända. 23
Men att konungen såg en helig ängel stiga ned från himmelen,
vilken sade: 'Huggen ned trädet och förstören det; dock må
stubben med rötterna lämnas kvar i jorden, bunden med kedjor
av järn och koppar, bland markens gräs; av himmelens dagg
skall han vätas och hava sin lott med markens djur, till dess att
sju tider hava gått fram över honom', 24 detta betyder följande, o
konung, och detta är den Högstes rådslut, som har drabbat min
herre konungen: 25 Du skall bliva utstött från människorna och
nödgas bo ibland markens djur och äta gräs såsom en oxe och
vätas av himmelens dagg; och sju tider skola så gå fram över
dig, till dess du besinnar att den Högste råder över människors
riken och giver dem åt vem han vill. 26 Men att det befalldes att
trädets stubbe med rötterna skulle lämnas kvar, det betyder att
du skall återfå ditt rike, när du har besinnat att det är himmelen
som har makten. 27 Därför, o konung, må du låta mitt råd
täckas dig: gör dig fri ifrån dina synder genom att göra gott, och
ifrån dina missgärningar genom att öva barmhärtighet mot de
fattiga, om till äventyrs din lycka så kunde bliva beståndande."
28 Allt detta drabbade också konung Nebukadnessar. 29 Tolv
månader därefter, när konungen en gång gick omkring på taket
av det kungliga palatset i Babel, 30 hov han upp sin röst och
sade: "Se, detta är det stora Babel, som jag har byggt upp
till ett konungasäte genom min väldiga makt, min härlighet till
ära!" 31 Medan ordet ännu var i konungens mun, kom en röst
från himmelen: "Dig, konung Nebukadnessar, vare det sagt:
Ditt rike har blivit taget ifrån dig; 32 du skall bliva utstött från
människorna och nödgas bo ibland markens djur och äta gräs
såsom en oxe; och sju tider skola så gå fram över dig, till dess
du besinnar att den Högste råder över människors riken och
giver dem åt vem han vill." 33 I samma stund gick det ordet i
fullbordan på Nebukadnessar; han blev utstött från människorna
och måste äta gräs såsom en oxe, och av himmelens dagg
vättes hans kropp, till dess att hans hår växte och blev såsom
örnfjädrar, och till dess att hans naglar blevo såsom fågelklor.
34 Men när tiden var förliden, upplyfte jag, Nebukadnessar, mina
ögon till himmelen och fick åter mitt förstånd. Då lovade jag den
Högste, jag prisade och ärade honom som lever evinnerligen,
honom vilkens välde är ett evigt välde, och vilkens rike varar
från släkte till släkte, 35 honom mot vilken alla som bo på jorden
äro att akta såsom intet, ty han gör vad han vill både med
himmelens här och med dem som bo på jorden, och ingen kan
stå emot hans hand eller säga till honom: "Vad gör du?" 36 Så
fick jag då på den tiden åter mitt förstånd, och jag fick tillbaka
min härlighet och glans, mitt rike till ära; och mina rådsherrar
och stormän sökte upp mig. Och jag blev åter insatt i mitt rike,
och ännu större makt blev mig given. 37 Därför prisar nu jag,
Nebukadnessar, och upphöjer och ärar himmelens konung, ty
alla hans gärningar äro sanning, och hans vägar äro rätta, och
dem som vandra i högmod kan han ödmjuka.

5 Konung Belsassar gjorde ett stort gästabud för sina tusen
stormän och höll dryckeslag med de tusen. 2 Medan
nu Belsassar var under vinets välde, befallde han att man
skulle bära fram de kärl av guld och silver, som hans fader
Nebukadnessar hade tagit ur templet i Jerusalem; ur dem skulle
så konungen och hans stormän, hans gemåler och bihustrur
dricka. 3 Då bar man fram de gyllene kärl som hade blivit tagna
ur tempelsalen i Guds hus i Jerusalem; och konungen och hans
stormän, hans gemåler och bihustrur drucko ur dem. 4 Medan
de så drucko vin, prisade de sina gudar av guld och silver,
av koppar, järn, trä och sten. 5 Då visade sig i samma stund
fingrar såsom av en människohand, vilka mitt emot den stora
ljusstaken skrevo på den vitmenade väggen i konungens palats;
och konungen såg handen som skrev. 6 Då vek färgen bort ifrån
konungens ansikte, och han uppfylldes av oroliga tankar, så att
hans länder skälvde och hans knän slogo emot varandra. 7 Och
konungen ropade med hög röst och befallde att man skulle
hämta besvärjarna, kaldéerna ock stjärntydarna. Och konungen
lät säga så till de vise i Babel: "Vemhelst som kan läsa denna
skrift och meddela mig dess uttydning, han skall bliva klädd
i purpur, och den gyllene kedjan skall hängas om hans hals,
och han skall bliva den tredje herren i riket." 8 Då kommo alla
konungens vise tillstädes, men de kunde icke läsa skriften eller
säga konungen dess uttydning. 9 Då blev konung Belsassar
ännu mer förskräckt, och färgen vek bort ifrån hans ansikte,
och hans stormän stodo bestörta. 10 Men när konungens och
hans stormäns tal kom för konungamodern, begav hon sig till
gästabudssalen; där tog hon till orda och sade: "Må du leva
evinnerligen, o konung! Låt icke oroliga tankar uppfylla dig, och
må färgen icke vika bort ifrån ditt ansikte. 11 I ditt rike finnes en
man i vilken heliga gudars ande är. I din faders dagar befanns
han hava insikt och förstånd och vishet, lik gudars vishet; och
din fader, konung Nebukadnessar, satte honom till den överste
bland spåmännen, besvärjarna, kaldéerna och stjärntydarna; ja,
detta gjorde din fader konungen, 12 eftersom en övermåttan
hög ande och klokhet och förstånd och skicklighet att uttyda
drömmar och lösa gåtor och reda ut invecklade ting fanns hos
denne Daniel, åt vilken konungen hade givit namnet Beltesassar.
Låt därför nu tillkalla Daniel; han skall meddela uttydningen." 13
När så Daniel hade blivit hämtad till konungen, talade denne
till Daniel och sade: "Du är ju Daniel, en av de judiska fångar
som min fader konungen förde hit från Juda? 14 Jag har hört

sägas om dig att gudars ande är i dig, och att du har befunnits
hava insikt och förstånd och övermåttan stor vishet. 15 Nu är
det så, att de vise och besvärjarna hava blivit hämtade hit till
mig för att läsa denna skrift och säga mig dess uttydning; men
de kunna icke meddela mig någon uttydning därpå. 16 Men
om dig har jag hört att du kan giva uttydningar och reda ut
invecklade ting. Om du alltså nu kan läsa skriften och säga mig
dess uttydning, så skall du bliva klädd i purpur, och den gyllene
kedjan skall hängas om din hals, och du skall bliva den tredje
herren i riket." 17 Då svarade Daniel och sade till konungen:
"Dina gåvor må du själv behålla, och dina skänker må du giva åt
en annan; dem förutan skall jag läsa skriften för konungen och
säga honom uttydningen: 18 Åt din fader Nebukadnessar, o
konung, gav den högste Guden rike, storhet, ära och härlighet;
19 och för den storhets skull som han hade givit honom darrade
alla folk och stammar och tungomål, i förskräckelse för honom.
Vem han ville dödade han, och vem han ville lät han leva; vem
han ville upphöjde han, och vem han ville ödmjukade han. 20
Men när hans hjärta förhävde sig och hans ande blev stolt och
övermodig, då störtades han från sin konungatron, och hans ära
togs ifrån honom. 21 Han blev utstött från människors barn, och
hans hjärta blev likt ett djurs, och han måste bo ibland vildåsnor
och äta gräs såsom en oxe, och av himmelens dagg vättes hans
kropp -- detta till dess han besinnade att den högste Guden
råder över människors riken och upphöjer vem han vill till att
härska över dem. 22 Men du, Belsassar, hans son, som har
vetat allt detta, har ändå icke ödmjukat ditt hjärta, 23 utan förhävt
dig mot himmelens Herre och låtit bära fram inför dig kärlen från
hans hus; och du och dina stormän, dina gemåler och bihustrur
haven druckit vin ur dem och du har därunder prisat dina gudar
av silver och guld, av koppar, järn, trä och sten, som varken se
eller höra eller veta något. Men den Gud som har i sitt våld din
ande och alla dina vägar, honom har du icke ärat. 24 Därför
har nu av honom denna hand blivit sänd och denna skrift blivit
tecknad. 25 Och så lyder den skrift som här är tecknad: Mene
mene tekel u-farsin. 26 Och detta är uttydningen därpå: Mene,
det betyder: Gud har räknat ditt rikes dagar och gjort ände på
det 27 Tekel, det betyder: du är vägd på en våg och befunnen
för lätt. 28 Peres, det betyder: ditt rike har blivit styckat och
givet åt meder och perser." 29 Då befallde Belsassar att man
skulle kläda Daniel i purpur, och att den gyllene kedjan skulle
hängas om hans hals, och att man skulle utropa om honom att
han skulle vara den tredje herren i riket. 30 Samma natt blev
Belsassar, kaldéernas konung, dödad. 31 Och Darejaves av
Medien mottog riket, när han var sextiotvå år gammal.

6 Darejaves fann för gott att sätta över riket ett hundra tjugu
satraper, för att sådana skulle finnas överallt i riket. 2 Och
över dem satte han tre furstar, av vilka Daniel var en; inför dessa
skulle satraperna avlägga räkenskap, så att konungen icke
lede något men. 3 Men Daniel gjorde sig bemärkt framför de
andra furstarna och satraperna, ty en övermåttan hög ande var i
honom, och konungen var betänkt på att sätta honom över hela
riket. 4 Då sökte de andra furstarna och satraperna att finna
någon sak mot Daniel i det som angick riket. Men de kunde icke
finna någon sådan sak eller något som var orätt, eftersom han
var trogen i sin tjänst; ingen försummelse och intet orätt var
att finna hos honom. 5 Då sade männen: "Vi lära icke finna
någon sak mot denne Daniel, om vi icke till äventyrs kunna finna
en sådan i hans gudsdyrkan." 6 Därefter skyndade furstarna
och satraperna in till konungen och sade till honom så: "Må
du leva evinnerligen, konung Darejaves! 7 Alla rikets furstar,
landshövdingarna och satraperna, rådsherrarna och ståthållarna
hava rådslagit om att en kunglig förordning borde utfärdas och
ett förbud stadgas, av det innehåll att vilken som helst som
under trettio dagar vänder sig med bön till någon annan, vare
sig gud eller människa, än till dig, o konung, han skall kastas i
lejongropen. 8 Så låt nu, o konung, härom utfärda ett förbud
och sätta upp en skrivelse, som efter Mediens och Persiens
oryggliga lag icke kan återkallas." 9 I överensstämmelse härmed
lät då konung Darejaves sätta upp en skrivelse och utfärda ett
förbud. 10 Men så snart Daniel hade fått veta att skrivelsen var
uppsatt, gick han in i sitt hus, varest han i sin övre sal hade
fönster som voro öppna i riktning mot Jerusalem. Där föll han
tre gånger om dagen ned på sina knän och bad och tackade
sin Gud, såsom han förut hade plägat göra. 11 När männen
nu skyndade till, funno de Daniel bedjande och åkallande sin
Gud. 12 Därefter gingo de till konungen och frågade honom
angående det kungliga förbudet: "Har du icke låtit sätta upp ett
förbud, av det innehåll att vilken som helst som under trettio
dagar vänder sig med bön till någon annan, vare sig gud eller
människa, än till dig, o konung, han skall kastas i lejongropen?"
Konungen svarade och sade: "Jo, och det påbudet står fast efter
Mediens och Persiens oryggliga lag." 13 Då svarade de och
sade till konungen: "Daniel, en av de judiska fångarna, aktar
varken på dig eller på det förbud som du har låtit sätta upp, utan
förrättar sin bön tre gånger om dagen." 14 När konungen hörde
detta, blev han mycket bedrövad och gjorde sig bekymmer över
huru han skulle kunna rädda Daniel; ända till solnedgången
mödade han sig med att söka en utväg att hjälpa honom. 15 Då
skyndade männen till konungen och sade till honom: "Vet, o
konung, att det är en Mediens och Persiens lag att intet förbud
och ingen förordning som konungen utfärdar kan återkallas." 16
Då lät konungen hämta Daniel och kasta honom i lejongropen
och konungen talade till Daniel och sade: "Din Gud, den som du
så oavlåtligen dyrkar, han må rädda dig." 17 Och man förde
fram en sten och lade den över gropens öppning, och konungen
förseglade den med sitt eget och med sina stormäns signet, för
att ingen förändring skulle kunna göras i det som nu hade skett
med Daniel. 18 Därefter gick konungen hem till sitt palats och
tillbragte hela natten under fasta och lät inga kvinnor komma
inför sig; och sömnen flydde honom. 19 Sedan om morgonen,
när det dagades, stod konungen upp och gick med hast till
lejongropen. 20 Och när han hade kommit nära intill gropen,
ropade han på Daniel med ängslig röst; konungen talade till
Daniel och sade: "Daniel, du den levande Gudens tjänare, har
väl din Gud, den som du så oavlåtligen dyrkar, kunnat rädda
dig från lejonen?" 21 Då svarade Daniel konungen: "Må du
leva evinnerligen, o konung! 22 Min Gud har sänt sin ängel
och tillslutit lejonens gap, så att de icke hava gjort mig någon
skada. Ty jag har inför honom befunnits oskyldig; ej heller har

jag förbrutit mig mot dig, o konung. 23 Då blev konungen mycket
glad, och befallde att man skulle taga Daniel upp ur gropen.
Och när Daniel hade blivit tagen upp ur gropen, kunde man
icke upptäcka någon skada på honom; ty han hade trott på
sin Gud. 24 Sedan lät konungen hämta de män som hade
anklagat Daniel, och han lät kasta dem i lejongropen, med deras
barn och hustrur; och innan de ännu hade hunnit till bottnen i
gropen, föllo lejonen över dem och krossade alla deras ben. 25
Därefter lät konung Darejaves skriva till alla folk och stammar
och tungomål som funnos på hela jorden: "Mycken frid vare
med eder! 26 Härmed giver jag befallning att man inom mitt
rikes hela område skall bäva och frukta för Daniels Gud. Ty han
är den levande Guden, som förbliver evinnerligen; och hans rike
är sådant att det icke kan förstöras, och hans välde består intill
änden. 27 Han är en räddare och hjälpare, och han gör tecken
och under i himmelen och på jorden, han som har räddat Daniel
ur lejonens våld." 28 Och denne Daniel steg i ära och makt
under Darejaves' och under persern Kores' regeringar.

7 I den babyloniske konungen Belsassars första regeringsår
hade Daniel en dröm och såg en syn på sitt läger. Sedan
tecknade han upp drömmen och meddelade huvudsumman av
dess innehåll. 2 Detta är Daniels berättelse: Jag hade en syn
om natten, och såg i den huru himmelens fyra vindar stormade
fram mot det stora havet. 3 Och fyra stora djur stego upp
ur havet, det ena icke likt det andra. 4 Det första liknade ett
lejon, men det hade vingar såsom en örn. Medan jag ännu
såg härpå, rycktes vingarna av djuret, och det restes upp från
jorden, så att det blev ställt på två fötter såsom en människa,
och ett mänskligt hjärta blev givet åt det. 5 Sedan fick jag
se ännu ett djur, det andra i ordningen; det var likt en björn,
och det reste upp sin ena sida, och det hade tre revben i sitt
gap, mellan tänderna. Och till det djuret blev så sagt: "Stå
upp och sluka mycket kött." 6 Därefter fick jag se ett annat
djur, som liknade en panter, men på sina sidor hade det fyra
fågelvingar; och djuret hade fyra huvuden, och välde blev givet
åt det. 7 Därefter fick jag i min syn om natten se ett fjärde djur,
övermåttan förskräckligt, fruktansvärt och starkt; det hade stora
tänder av järn, det uppslukade och krossade, och vad som blev
kvar trampade det under fötterna; det var olikt alla de förra
djuren och hade tio horn. 8 Men under det att jag betraktade
hornen, fick jag se huru mellan dem ett annat horn sköt upp, ett
litet, för vilket tre av de förra hornen blevo bortstötta; och se,
det hornet hade ögon lika människoögon, och en mun som
talade stora ord. 9 Medan jag ännu såg härpå, blevo troner
framsatta, och en som var gammal satte sig ned. Hans klädnad
var snövit, och håret på hans huvud var såsom ren ull; hans
tron var av eldslågor, och hjulen därpå voro av flammande eld.
10 En flod av eld strömmade ut från honom, tusen gånger tusen
voro hans tjänare, och tio tusen gånger tio tusen stodo där till
hans tjänst. Så satte man sig ned till doms, och böcker blevo
upplåtna. 11 Medan jag nu såg härpå, skedde det att, för de
stora ords skull som hornet talade -- medan jag ännu såg härpå
-- djuret dödades och dess kropp förstördes och kastades i
elden för att brännas upp. 12 Från de övriga djuren togs ock
deras välde, ty deras livslängd var bestämd till tid och stund. 13
Sedan fick jag, i min syn om natten, se huru en som liknade en
människoson kom med himmelens skyar; och han nalkades den
gamle och fördes fram inför honom. 14 Åt denne gavs välde och
ära och rike, och alla folk och stammar och tungomål måste
tjäna honom. Hans välde är ett evigt välde, som icke skall tagas
ifrån honom, och hans rike skall icke förstöras. 15 Då kände jag,
Daniel, min ande oroas i sin boning, och den syn som jag hade
haft förskräckte mig. 16 Jag gick fram till en av dem som stodo
där och bad honom om en tillförlitlig förklaring på allt detta Och
han svarade mig och sade mig uttydningen därpå: 17 "De fyra
stora djuren betyda att fyra konungar skola uppstå på jorden. 18
Men sedan skola den Högstes heliga undfå riket och taga det i
besittning för evig tid, ja, för evigheters evighet." 19 Därefter ville
jag hava tillförlitlig förklaring angående det fjärde djuret, som var
olikt alla de andra, det som var så övermåttan förskräckligt och
hade tänder av järn och klor av koppar, det som uppslukade och
krossade och sedan trampade under fötterna vad som blev
kvar; 20 så ock angående de tio hornen på dess huvud, och
angående det nya hornet, det som sedan sköt upp, och för vilket
tre andra föllo av, det hornet som hade Ögon, och en mun som
talade stora ord, det som var större att skåda än de övriga, 21
det hornet som jag ock hade sett; föra krig mot de heliga och
bliva dem övermäktigt, 22 till dess att den gamle kom och rätt
blev skipad åt den Högstes heliga och tiden var inne, då de
heliga fingo taga riket i besittning. 23 Då svarade han så: "Det
fjärde djuret betyder att ett fjärde rike skall uppstå på jorden, ett
som är olikt alla de andra rikena. Det skall uppsluka hela jorden
och förtrampa och krossa den. 24 Och de tio hornen betyda att
tio konungar skola uppstå i det riket; och efter dem skall uppstå
en annan, som skall vara olik de förra, och som skall slå ned tre
konungar. 25 Och denne skall upphäva sitt tal mot den Högste
och föröda den Högstes heliga; han skall sätta sig i sinnet att
förändra heliga tider och lagar; och de skola givas i hans hand
under en tid, och tider, och en halv tid. 26 Men dom skall bliva
hållen, och hans välde skall tagas ifrån honom och fördärvas
och förgöras i grund. 27 Men rike och välde och storhet, utöver
alla riken under himmelen, skall givas åt den Högstes heligas
folk. Dess rike skall vara ett evigt rike, och alla välden skola
tjäna och lyda det." 28 Här slutar berättelsen. Men jag, Daniel,
uppfylldes av många oroliga tankar, och färgen vek bort ifrån
mitt ansikte; men jag bevarade i mitt hjärta vad som hade hänt.

8 I konung Belsassars tredje regeringsår såg jag, Daniel, en
syn, en som kom efter den jag förut hade sett. 2 Då jag
nu i denna syn såg till, tyckte jag mig vara i Susans borg i
hövdingdömet Elam; och då jag vidare såg till i synen, fann
jag mig vara vid floden Ulai. 3 Och när jag lyfte upp mina
ögon, fick jag se en vädur stå framför floden, och han hade två
horn; och båda hornen voro höga, men det ena var högre än
det andra, och detta som var högre sköt sist upp. 4 Jag såg
väduren stöta med hornen västerut och norrut och söderut, och
intet djur kunde stå honom emot, och ingen kunde rädda ur
hans våld; han for fram såsom han ville och företog sig stora
ting. 5 Och när jag vidare gav akt, fick jag se en bock komma
västerifrån och gå fram över hela jorden, dock utan att röra vid

jorden; och bocken hade ett ansenligt horn i pannan. 6 Och
han nalkades väduren med de båda hornen, den som jag hade
sett stå framför floden, och sprang emot honom i väldig vrede.
7 Jag såg honom komma ända inpå väduren och störta över
honom i förbittring, och han stötte till väduren och krossade
hans båda horn, så att väduren icke hade någon kraft att stå
emot honom. Sedan slog han honom till jorden och trampade på
honom; och ingen fanns, som kunde rädda väduren ur hans
våld. 8 Och bocken företog sig mycket stora ting. Men när han
hade blivit som starkast, brast det stora hornet sönder, och fyra
andra ansenliga horn sköto upp i dess ställe, åt himmelens
fyra väderstreck. 9 Och från ett av dem gick ut ett nytt horn, i
begynnelsen litet, och det växte övermåttan söderut och österut
och åt "det härliga landet" till. 10 Och det växte ända upp till
himmelens härskara och kastade några av denna härskara, av
stjärnorna, ned till jorden och trampade på dem. 11 Ja, till och
med mot härskarornas furste företog han sig stora ting: han tog
bort ifrån honom det dagliga offret, och hans helgedoms boning
slogs ned. 12 Jämte det dagliga offret bliver ock en härskara
prisgiven, för överträdelses skull. Och det slår sanningen ned till
jorden och lyckas väl i vad det företager sig. 13 Sedan hörde
jag en av de heliga tala, och en annan helig frågade denne
som talade: "Huru lång tid avser synen om det dagliga offret,
och om överträdelsen som kommer åstad förödelse, och om
förtrampandet av både helgedom och härskara?" 14 Då svarade
han mig: "Två tusen tre hundra aftnar och morgnar; därefter
skall helgedomen komma till sin rätt igen." 15 När nu jag, Daniel,
hade sett denna syn och sökte att förstå den, fick jag se en
som såg ut såsom en man stå framför mig. 16 Och mitt över
Ulai hörde jag rösten av en människa som ropade och sade:
"Gabriel, uttyd synen för denne." 17 Då kom han intill platsen
där jag stod, men jag blev förskräckt, när han kom, och föll
ned på mitt ansikte. Och han sade till mig: "Giv akt härpå, du
människobarn; ty synen syftar på ändens tid." 18 Medan han så
talade med mig, låg jag i vanmakt, med mitt ansikte mot jorden;
men han rörde vid mig och reste upp mig igen. 19 Därefter sade
han: "Se, jag vill kungöra för dig vad som skall ske, när det
lider mot slutet med vreden ty på ändens tid syftar detta. 20
Väduren som du såg, han med de två hornen, betyder Mediens
och Persiens konungar. 21 Men bocken är Javans konung, och
det stora hornet i hans panna är den förste konungen. 22 Men
att det brast sönder, och att fyra andra uppstodo i dess ställe,
det betyder att fyra riken skola uppstå av hans folk, dock icke
jämlika med honom i kraft. 23 Och vid slutet av deras välde,
när överträdarna hava fyllt sitt mått, skall en fräck och arglistig
konung uppstå; 24 han skall bliva stor i kraft, dock icke jämlik
med den förre i kraft och han skall komma åstad så stort fördärv
att man måste förundra sig; och han skall lyckas väl och få
fullborda sitt uppsåt. Ja, han skall fördärva många, och jämväl
de heligas folk. 25 Därigenom att han är så klok, skall han lyckas
så väl med sitt svek, han skall föresätta sig stora ting, oförtänkt
skall han fördärva många. Ja, mot furstarnas furste skall han
sätta sig upp; men utan människohand skall han då varda
krossad. 26 Och synen angående aftnarna och morgnarna,
varom nu är talat, är sanning. Men göm du den synen, ty den
syftar på en avlägsen framtid." 27 Men jag, Daniel, blev maktlös
och låg sjuk en tid. Sedan stod jag upp och förrättade min tjänst
hos konungen; och jag var häpen över synen, men ingen förstod
den.

9 I Darejaves', Ahasveros' sons, första regeringsår -- hans som
var av medisk släkt, men som hade blivit upphöjd till konung
över kaldéernas rike -- 2 i dennes första regeringsår kom jag,
Daniel, att i skrifterna lägga märke till det antal år, som HERREN
hade angivit för profeten Jeremia, när han sade att han ville låta
sjuttio år gå till ända, medan Jerusalem låg öde. 3 Då vände
jag mitt ansikte till Herren Gud med ivrig bön och åkallan, och
fastade därvid i säck och aska. 4 Jag bad till HERREN, min Gud,
och bekände och sade: "Ack Herre, du store och fruktansvärde
Gud, du som håller förbund och bevarar nåd mot dem som
älska dig och hålla dina bud! 5 Vi hava syndat och gjort illa och
varit ogudaktiga och avfälliga; vi hava vikit av ifrån dina bud och
rätter. 6 Vi hava icke hörsammat dina tjänare profeterna, som
talade i ditt namn till våra konungar, furstar och fader och till allt
folket i landet. 7 Du, Herre, är rättfärdig, men vi måste blygas,
såsom vi ock nu göra, vi Juda man och Jerusalems invånare, ja,
hela Israel, både de som bo nära och de som bo fjärran i alla
andra länder dit du har fördrivit dem, därför att de voro otrogna
mot dig. 8 Ja, Herre, vi med våra konungar, furstar och fäder
måste blygas, därför att vi hava syndat mot dig. 9 Men hos
Herren, vår Gud, är barmhärtighet och förlåtelse. Ty vi voro
avfälliga från 10 och hörde icke HERRENS, vår Guds, röst, så
att vi vandrade efter hans lagar, dem som han förelade oss
genom sina tjänare profeterna. 11 Nej, hela Israel överträdde
din lag och vek av, utan att höra din röst. Därför utgöt sig ock
över oss den förbannelse som han hade svurit att sända, och
som står skriven i Moses, Guds tjänares, lag; ty vi hade ju
syndat mot honom. 12 Han höll sina ord, vad han hade talat mot
oss, och mot domarna som dömde oss; och han lät en så stor
olycka komma över oss, att ingenstädes under himmelen något
sådant har skett, som det som nu har skett i Jerusalem. 13 I
enlighet med vad som står skrivet i Moses lag kom all denna
olycka över oss, men ändå sökte vi icke att blidka HERREN,
vår Gud, genom att omvända oss från våra missgärningar och
akta på din sanning. 14 Därför vakade ock HERREN över att
olyckan drabbade oss; ty HERREN, vår Gud, är rättfärdig i alla
de gärningar som han gör, men hörde icke hans röst. 15 Och nu,
Herre, vår Gud, du som förde ditt folk ut ur Egyptens land med
stark hand, och så gjorde dig ett namn, som är detsamma än i
dag! Vi hava syndat, vi hava varit ogudaktiga. 16 Men Herre, låt,
för all din rättfärdighets skull, din vrede och förtörnelse vända sig
ifrån din stad Jerusalem, ditt heliga berg; ty genom våra synder
och genom våra faders missgärningar hava Jerusalem och ditt
folk blivit till smälek för alla som bo omkring oss. 17 Och hör nu,
du vår Gud, din tjänares bön och åkallan, och låt ditt ansikte lysa
över din ödelagda helgedom, för Herrens skull. 18 Böj, min Gud,
ditt öra härtill och hör; öppna dina ögon och se vilken förödelse
som har övergått oss, och se till staden som är uppkallad efter
ditt namn. Ty icke i förlitande på vad rättfärdigt vi hava gjort
bönfalla vi inför dig, utan i förlitande på din stora barmhärtighet.

19 O Herre, hör, o Herre, förlåt; o Herre, akta härpå, och utför
ditt verk utan att dröja -- för din egen skull, min Gud, ty din stad
och ditt folk äro uppkallade efter ditt namn." 20 Medan jag ännu
så talade och bad och bekände min egen och mitt folk Israels
synd och inför HERREN, min Gud, frambar min förbön för min
Guds heliga berg -- 21 medan jag alltså ännu så talade i min
bön, kom Gabriel till mig i flygande hast, den man som jag förut
hade sett i min syn; och det var vid tiden för aftonoffret. 22 Han
undervisade mig och talade till mig och sade: "Daniel, jag har nu
begivit mig hit för att lära dig förstånd. 23 Redan när du begynte
din bön, utgick befallning, och jag har kommit för att giva dig
besked, ty du är högt benådad. Så giv nu akt på ordet, och akta
på synen. 24 Sjuttio veckor äro bestämda över ditt folk och
över din heliga stad, innan en gräns sättes för överträdelsen
och synderna få en ände och missgärningen varder försonad
och en evig rättfärdighet framhavd, och innan syn och profetia
beseglas och en höghelig helgedom bliver smord. 25 Så vet
nu och förstå: Från den tid då ordet om att Jerusalem åter
skulle byggas upp utgick, till dess en smord, en furste, kommer,
skola sju veckor förgå; och under sextiotvå veckor skall det åter
byggas upp med sina gator och sina vallgravar, om ock i tider
av trångmål. 26 Men efter de sextiotvå veckorna skall en som är
smord förgöras, utan att någon efterföljer honom. Och staden
och helgedomen skall en anryckande furstes folk förstöra; men
själv skall denne få sin ände i störtfloden. Och intill änden skall
strid vara; förödelse är oryggligt besluten. 27 Och han skall
med många sluta ett starkt förbund för en vecka, och för en
halv vecka skola genom honom slaktoffer och spisoffer vara
avskaffade; och på styggelsens vinge skall förödaren komma.
Detta skall fortgå, till dess att förstöring och oryggligt besluten
straffdom utgjuter sig över förödaren."

10 I den persiske konungen Kores' tredje regeringsår fick
Daniel, som ock kallades Beltesassar, en uppenbarelse;
den uppenbarelsen är sanning och bådar stor vedermöda. Och
han aktade på uppenbarelsen och lade märke till synen. 2
Jag, Daniel, hade då gått sörjande tre veckors tid. 3 Jag åt
ingen smaklig mat, kött och vin kommo icke i min mun, ej heller
smorde jag min kropp med olja, förrän de tre veckorna hade
gått till ända. 4 På tjugufjärde dagen i första månaden, när jag
var vid stranden av den stora floden, nämligen Hiddekel, 5 fick
jag, då jag lyfte upp mina ögon, se en man stå där, klädd i
linnekläder och omgjordad kring sina länder med ett bälte av
guld från Ufas. 6 Hans kropp var såsom av krysolit hans ansikte
liknade en ljungeld hans ögon voro såsom eldbloss, han armar
och fötter såsom glänsande koppar; och ljudet av hans tal var
såsom ett väldigt dån. 7 Och jag, Daniel, var den ende som såg
synen; de män som voro med mig sågo den icke, men en stor
förskräckelse föll över dem, så att de flydde bort och gömde
sig. 8 Så blev jag allena kvar, och när jag såg den stora synen,
förgick all min kraft; färgen vek bort ifrån mitt ansikte, så att det
blev dödsblekt, och jag hade ingen kraft mer kvar. 9 Då hörde
jag ljudet av hans tal; och på samma gång jag hörde ljudet av
hans tal, där jag låg i vanmakt på mitt ansikte, med ansiktet mot
jorden, 10 rörde en hand vid mig och hjälpte mig, så att jag
skälvande kunde resa mig på mina knän och händer. 11 Sedan
sade han till mig: "Daniel, du högt benådade man, giv akt på de
ord som jag vill tala till dig, och res dig upp på dina fötter; ty jag
har nu blivit sänd till dig." När han så talade till mig, reste jag mig
bävande upp. 12 Och han sade till mig: "Frukta icke, Daniel, ty
redan ifrån första dagen, då när du vände ditt hjärta till att söka
förstånd och till att ödmjuka dig inför din Gud, hava dina ord
varit hörda; och jag har nu kommit för dina ords skull. 13 Fursten
för Persiens rike stod mig emot under tjuguen dagar; men då
kom Mikael, en av de förnämsta furstarna, mig till hjälp, under
det att jag förut hade stått där allena mot Persiens konungar. 14
Och nu har jag kommit för att undervisa dig om vad som skall
hända ditt folk i kommande dagar; ty också detta är en syn som
syftar på framtiden." 15 Under det han så talade till mig, böjde
jag mitt ansikte mot jorden och var stum. 16 Men se, han som
var lik en människa rörde vid mina läppar. Då upplät jag min
mun och talade och sade till honom som stod framför mig: "Min
herre, vid den syn jag såg har jag känt mig gripen av vånda, och
jag har ingen kraft mer kvar. 17 Huru skulle också min herres
tjänare, en sådan som jag, kunna tala med en sådan som min
herre är? Jag har nu ingen kraft mer i mig och förmår icke mer
att andas." 18 Då rörde han som såg ut såsom en människa
åter vid mig och styrkte mig. 19 Han sade: "Frukta icke, du högt
benådade man; frid vare med dig, var stark, ja, var stark." När
han så talade med mig, kände jag mig styrkt och sade: "Tala,
min herre, ty du har nu styrkt mig." 20 Då sade han: "Kan du
nu förstå varför jag har kommit till dig? Men jag måste strax
vända tillbaka för att strida mot fursten för Persien, och när jag
är fri ifrån honom, kommer fursten för Javan. 21 Dock vill jag
förkunna för dig vad som är upptecknat i sanningens bok. Och
ingen enda står mig bi mot dessa, förutom Mikael, eder furste.

11 Och jag stod vid hans sida såsom hans stöd och värn
i medern Darejaves' första regeringsår. 2 Och nu skall jag
förkunna för dig vad visst är. Se, ännu tre konungar skola uppstå
i Persien, och den fjärde skall förvärva sig större rikedomar än
någon av de andra, och när han har blivit som starkast genom
sina rikedomar, skall han uppbjuda all sin makt mot Javans
rike. 3 Sedan skall en väldig konung uppstå, och han skall
härska med stor makt och göra vad han vill. 4 Men knappt
har han uppstått, så skall hans rike brista sönder och bliva
delat efter himmelens förra väderstreck; och det skall icke
tillfalla hans avkomlingar eller förbliva lika mäktigt som när han
hade makten; ty hans rike skall omstörtas och tillfalla andra
än dem. 5 Och konungen i Söderlandet skall bliva mäktig, så
ock en av hans furstar; ja, denne skall bliva en ännu mäktigare
härskare än han själv, och hans herradöme skall bliva stort.
6 Och efter några år skola de förbinda sig med varandra,
och Söderlandskonungens dotter skall draga till konungen i
Nordlandet för att komma åstad förlikning. Men hon skall icke
kunna behålla den makt hon vinner, ej heller skall han och hans
makt bliva beståndande; utan hon skall bliva given till pris, hon
jämte dem som läto henne draga dit, både hennes fader och
den man som i sin tid tog henne till sig. 7 Men av telningarna
från hennes rot skall en stiga upp på hans plats; denne skall

draga mot Nordlandskonungens här och tränga in i hans fäste
och göra med folket vad han vill och behålla övermakten. **8**
Deras gudar och beläten och deras dyrbara håvor, både silver
och guld, skall han ock föra såsom byte till Egypten. Sedan skall
han i några år lämna Nordlandskonungen i ro. **9** Däremot skall
denne tränga in i Söderlandskonungens rike, men han skall
få vända tillbaka till sitt land igen. **10** Och hans söner skola
rusta sig till strid och samla en väldig krigs här; och den skall
rycka fram och svämma över och utbreda sig; och den skall
komma igen, och striden skall föras ända fram till hans fäste.
11 Då skall konungen i Söderlandet resa sig i förbittring och
draga ut och strida mot konungen i Nordlandet; och denne skall
ställa upp en stor härskara, men den härskaran skall varda
given i den andres hand. **12** När då härskaran är sin kos, växer
hans övermod; men om han än han slagit ned tiotusenden, får
han dock icke makten. **13** Konungen i Nordlandet skall ställa
upp en ny härskara, större än den förra; och efter en tid av
några år skall han komma med en stor krigshär och stora förråd.
14 Vid samma tid skola många andra resa sig mot konungen
i Söderlandet; våldsmän av ditt eget folk skola ock upphäva
sig, för att synen skall fullbordas; men dessa skola falla. **15**
Och konungen i Nordlandet skall rycka an och kasta upp vallar
och intaga en välbefäst stad; och Söderlandets makt skall icke
kunna hålla stånd, dess utvalda krigsfolk skall icke hava någon
kraft till motstånd. **16** Och han som rycker emot honom skall
göra vad han vill, och ingen skall kunna stå emot honom; han
skall sätta sig fast i "det härliga landet", och förstöring skall
komma genom hans hand. **17** Han skall rycka an med hela sitt
rikes makt; dock är han hågad för förlikning, och en sådan skall
han komma åstad. En av sina döttrar skall han giva åt honom
till hustru, henne till fördärv. Men detta skall icke hava något
bestånd och icke vara honom till gagn. **18** Därefter skall han
vända sig mot öländerna och intaga många; men en härförare
skall göra slut på hans smädelser, ja, låta hans smädelser
vända tillbaka över honom själv. **19** Då skall han vända sig
till sitt eget lands fästen; men han skall vackla och falla och
sedan icke mer finnas till. **20** Och på hans plats skall uppstå en
annan, en som låter en fogde draga igenom det land som är
hans rikes prydnad; men efter några dagar skall han störtas,
dock icke genom vrede, ej heller i krig. **21** Och på hans plats
skall uppstå en föraktlig man, åt vilken konungavärdighet icke
var ämnad; oförtänkt skall han komma och bemäktiga sig riket
genom ränker. **22** Och översvämmande härar skola svämmas
bort för honom och krossas, så ock förbundets furste. **23** Från
den stund då man förbinder sig med honom skall han bedriva
svek. Han skall draga åstad och få övermakten, med allenast
litet folk. **24** Oförtänkt skall han falla in i landets bördigaste
trakter, och skall göra ting som hans fäder och hans fäders fäder
icke hade gjort; byte och rov och gods skall han strö ut åt sitt
folk; och mot fästena skall han förehava anslag, intill en viss tid.
25 Och han skall uppbjuda sin kraft; och sitt mod emot konungen
i Söderlandet och komma med en stor här, men konungen i
Söderlandet skall ock rusta sig till strid, med en mycket stor och
talrik här; dock skall han icke kunna hålla stånd, för de anslags
skull som göras mot honom. **26** De som äta hans bröd skola
störta honom. Och hans här skall svämma över, och många
skola bliva slagna och falla. **27** Båda konungarna skola hava ont
i sinnet, där de sitta tillhopa vid samma bord, skola de tala lögn,
men det skall icke hava någon framgång; ty ännu dröjer änden,
intill den bestämda tiden. **28** Han skall vända tillbaka till sitt land
med stora förråd, och han skall lägga planer mot det heliga
förbundet; och när han har fullbordat dem, skall han vända
tillbaka till sitt land. **29** På bestämd tid skall han sedan åter
draga åstad mot Söderlandet, men denna senare gång skall det
ej gå såsom den förra. **30** Ty skepp från Kittim skola komma
emot honom, och han skall förlora modet. Då skall han vända
om och rikta sin vrede mot det heliga förbundet och giva den
fritt lopp. Och när han har kommit hem, skall han lyssna till dem
som hava övergivit det heliga förbundet. **31** Och härar, utsända
av honom, skola komma och oskära helgedomens fäste och
avskaffa det dagliga offret och ställa upp förödelsens styggelse.
32 Och dem som hava kränkt förbundet skall han med hala ord
locka till helt avfall; men de av folket, som känna sin Gud, skola
stå fasta och hålla ut. **33** Och de förståndiga bland folket skola
lära många insikt; men de skola bliva hemsökta med svärd och
eld, med fångenskap och plundring, till en tid; **34** dock skall
under hemsökelsen en liten seger beskäras dem, och många
skola då av skrymteri sluta sig till dem. **35** Hemsökelsen skall
träffa somliga av de förståndiga, för att en luttring skall ske bland
dem, så att de varda renade och tvagna till ändens tid; ty ännu
dröjer denna, intill den bestämda tiden. **36** Och konungen skall
göra vad han vill och skall förhäva sig och uppträda stormodigt
mot allt vad gud heter; ja, mot gudars Gud skall han tala sådant
att man måste förundra sig. Och allt skall lyckas honom väl, till
dess att vredens tid är ute, då när det har skett, som är oryggligt
beslutet. **37** På sina fäders gudar skall han icke akta, ej heller
skall han akta på den som är kvinnors lust eller på någon annan
Gud, utan han skall uppträda stormodigt mot dem alla. **38** Men
fästenas gud skall han i stället ära; en gud som hans fäder icke
hava känt skall han ära med guld och silver och ädla stenar
och andra dyrbara ting. **39** Och mot starka fästen skall han
med en främmande guds hjälp göra vad honom lyster; dem
som erkänna denne skall han bevisa stor ära, han skall sätta
dem att råda över många, och han skall utskifta jord åt dem till
belöning. **40** Men på ändens tid skall konungen i Söderlandet
drabba samman med honom; och konungen i Nordlandet skall
storma fram mot denne med vagnar och ryttare och många
skepp, och skall falla in i främmande länder och svämma över
och utbreda sig. **41** Han skall ock falla in i "det härliga landet",
och många andra länder skola bliva hemsökta; men dessa skola
komma undan hans hand: Edom och Moab och huvuddelen av
Ammons barn. **42** Ja, han skall uträcka sin hand mot främmande
länder, och Egyptens land skall icke slippa undan; **43** han skall
bemäktiga sig skatter av guld och silver och allahanda dyrbara
ting i Egypten; och libyer och etiopier skola följa honom åt. **44**
Då skall han från öster och norr få höra rykten som förskräcka
honom; och kan skall draga ut i stor vrede för att förgöra många
och giva dem till spillo. **45** Och sina palatstält skall han slå upp
mellan havet och helgedomens härliga berg. Men han går till sin
undergång, och ingen skall finnas, som hjälper honom."

12 På den tiden skall Mikael träda upp, den store fursten
som står såsom försvarare för dina landsmän; och då
kommer en tid av nöd, vars like icke har funnits, allt ifrån den
dag då människor blevo till och ända till den tiden. Men på
den tiden skola av ditt folk alla de varda frälsta, som finnas
skrivna i boken. **2** Och många av dem som sova i mullen skola
uppvakna, somliga till evigt liv, och somliga till smälek och evig
blygd. **3** De förståndiga skola då lysa, såsom fästet lyser, och
de som hava fört de många till rättfärdighet såsom stjärnor,
alltid och evinnerligen. **4** Men du, Daniel, må gömma dessa ord
och försegla denna skrift intill ändens tid; många komma att
rannsaka den, och insikten skall så växa till." **5** När nu jag,
Daniel, såg till, fick jag se två andra stå där, en på flodens ena
strand, och en på dess andra strand. **6** Och en av dem sade
till mannen som var klädd i linnekläder, och som stod ovanför
flodens vatten: "Huru länge dröjer det, innan änden kommer
med dessa förunderliga ting?" **7** Och jag hörde på mannen som
var klädd i linnekläder, och som stod ovanför flodens vatten, och
han lyfte sin högra hand och sin vänstra hand upp mot himmelen
och svor vid honom som lever evinnerligen att efter en tid, och
tider, och en halv tid, och när det heliga folkets makt hade blivit
krossad i grund, då skulle allt detta varda fullbordat. **8** Och jag
hörde detta, men förstod det icke; och jag frågade: "Min herre,
vad bliver slutet på allt detta?" **9** Då sade han: "Gå, Daniel, ty
dessa ord skola förbliva gömda och förseglade intill ändens tid.
10 Många skola varda renade och tvagna och luttrade, men de
ogudaktiga skola öva sin ogudaktighet, och ingen ogudaktig
skall förstå detta; men de förståndiga skola förstå det. **11** Och
från den tid då det dagliga offret bliver avskaffat och förödelsens
styggelse uppställd skola ett tusen två hundra nittio dagar förgå.
12 Säll är den som förbidar och hinner fram till ett tusen tre
hundra trettiofem dagar. **13** Men gå du åstad mot ändens tid;
sedan du har vilat, skall du uppstå till din del, vid dagarnas
ände."

Hosea

1 Detta är HERRENS ord som kom till Hosea, Beeris son, i
Ussias, Jotams, Ahas' och Hiskias, Juda konungars, tid, och
i Jerobeams, Joas' sons, Israels konungs, tid. **2** När HERREN
först begynte tala genom Hosea, sade HERREN till honom: "Gå
åstad och skaffa dig en trolös hustru och barn -- av en trolös
moder; ty i trolös avfällighet löper landet bort ifrån HERREN. **3**
Då gick han åstad och tog Gomer, Diblaims dotter; och hon
blev havande och födde honom en son. **4** Och HERREN sade
till honom: "Giv denne namnet Jisreel; ty när ännu en liten tid
har förgått, skall jag hemsöka Jisreels blodskulder på Jehus
hus och göra slut på konungadömet i Israels hus. **5** Och det
skall ske på den dagen att jag skall bryta sönder Israels båge i
Jisreels dal." **6** Och hon blev åter havande och födde en dotter.
Då sade han till honom: "Giv denna namnet Lo-Ruhama; ty
jag vill icke vidare förbarma mig över Israels hus, så att jag
förlåter dem. **7** Men över Juda hus vill jag förbarma mig, och
jag skall giva dem frälsning genom HERREN, deras Gud; icke
genom båge och svärd och vad till kriget hör skall jag frälsa
dem, icke genom hästar och ryttare. **8** Och när hon hade avvant
Lo-Ruhama, blev hon åter havande och födde en son. **9** Då
sade han: "Giv denne namnet Lo-Ammi; ty I ären icke mitt folk,
ej heller vill jag höra eder till." **10** Men antalet av Israels barn
skall bliva såsom havets sand, som man icke kan mäta, ej heller
räkna; och det skall ske, att i stället för att det sades till dem: "I
ären icke mitt folk", skola de kallas "den levande Gudens barn".
11 Och Juda barn och Israels barn skola samla sig tillhopa, och
skola sätta över sig ett gemensamt huvud, och skola draga upp
ur landet; ty stor skall Jisreels dag vara.

2 Kallen då edra bröder Ammi och edra systrar Ruhama. **2**
Gån till rätta med eder moder, gån till rätta; ty hon är icke
min hustru, och jag är icke hennes man. Må hon skaffa bort det
lösaktiga väsendet från sitt ansikte och otuktsväsendet från
sin barm. **3** Varom icke, skall jag kläda av henne, så att hon
ligger naken, jag skall låta henne stå där sådan hon var den
dag då hon föddes. Jag skall göra henne lik en öken och låta
henne bliva såsom ett torrt land och låta henne dö av törst. **4**
Och mot hennes barn skall jag icke visa något förbarmande,
eftersom de äro barn av en trolös moder; **5** ty deras moder var
en trolös kvinna, ja, hon som födde dem bedrev skamliga ting.
Hon sade ju: "Jag vill följa efter mina älskare, som giva mig min
mat och min dryck, min ull och mitt lin, min olja och mitt vin." **6**
Se, därför skall jag nu ock stänga din väg med törnen. Ja, en
mur skall jag resa framför henne, så att hon ej skall finna någon
stig. **7** När hon då löper efter sina älskare, skall hon icke få
dem fatt; när hon söker dem, skall hon ej finna dem. Då skall
hon säga: "Jag vill gå tillbaka till min förste man ty bättre var
mig då än nu." **8** Men hon har icke förstått att det var jag som
skänkte åt henne både säden och vinet och oljan, och att det
var jag som gav henne så mycket silver, så ock guld, varav de
gjorde sin Baalsbild. **9** Därför skall jag taga tillbaka min säd, när
tiden är inne, och mitt vin, när stunden kommer; jag skall taga
bort min ull och mitt lin, det varmed hon skulle skyla sin blygd.
10 Ja, nu skall jag blotta hennes skam inför hennes älskares
ögon, och ingen skall rädda henne ur min hand. **11** Och jag
skall göra slut på all hennes fröjd, på hennes fester, nymånader
och sabbater och på alla hennes högtider. **12** Jag skall föröda
hennes vinträd och fikonträd, dem om vilka hon sade: "De äro
en lön som mina älskare hava givit mig." och jag skall göra
därav en vildmark, och markens djur skola äta därav. **13** Så
skall jag hemsöka henne för hennes Baalsdagar, då hon tände
offereld åt Baalerna och prydde sig med ring och bröstspänne
och följde efter sina älskare, men glömde mig, säger HERREN.
14 Se, fördenskull vill jag locka henne bort och föra henne ut i
öknen och tala ljuvligt till henne. **15** Därefter skall jag giva henne
tillbaka hennes vingårdar och göra Akors dal till en hoppets port.
Då skall hon sjunga såsom i sin ungdoms dagar, och såsom
på den dag då hon drog upp ur Egyptens land. **16** Och det
skall ske på den dagen, säger HERREN, att du skall ropa: "Min
man!", och icke mer ropa till mig: "Min Baal!" **17** Ja, Baalernas
namn skall jag skaffa bort ur hennes mun, så att de icke mer
skola nämnas vid namn. **18** Och jag skall på den dagen för
deras räkning sluta ett förbund med djuren på marken och med
fåglarna under himmelen och med kräldjuren på jorden. Och
båge och svärd och vad till kriget hör skall jag bryta sönder och
skaffa bort ur landet och låta dem bo där i trygghet. **19** Och
jag skall trolova mig med dig för evig tid; jag skall trolova mig
med dig rättfärdighet och rätt, i nåd och barmhärtighet. **20** Ja, i
trofasthet skall jag trolova mig med dig, och du skall så lära
känna HERREN. **21** Och det skall ske på den dagen att jag
skall bönhöra, säger HERREN, jag skall bönhöra himmelen, och
den skall bönhöra jorden, **22** och jorden skall bönhöra säden, så
ock vinet och oljan, och de skola bönhöra Jisreel. **23** Och jag
skall plantera henne åt mig i landet och förbarma mig över Lo-
Ruhama och säga till Lo-Ammi: "Du är mitt folk." Och det skall
svara: "Du är min Gud."

3 Och HERREN sade till mig: "Gå ännu en gång åstad och
giv din kärlek åt en kvinna som har en älskare och är en
äktenskapsbryterska; likasom HERREN älskar Israels barn,
fastän de vända sig till andra gudar och älska druvkakor." **2** Och
jag köpte henne åt mig och gav för henne femton siklar silver
och en homer korn, och därutöver en letek korn. **3** Sedan sade
jag till henne: "I lång tid skall du bliva sittande för min räkning,
utan att få bedriva någon otukt, och utan att hava att skaffa med
någon man; och jag skall bete mig sammalunda mot dig. **4** Ja, i
lång tid skola Israels barn få sitta utan konung och furste, utan
offer och stoder och utan efod och husgudar. **5** Sedan skola
Israels barn omvända sig och söka HERREN, sin Gud, och
David, sin konung; med fruktan skola de söka HERREN och
hans goda, i kommande dagar.

4 Hören HERRENS ord, I Israels barn. Ty HERREN har sak
med landets inbyggare, eftersom ingen sanning och ingen
kärlek och ingen Guds kunskap finnes i landet. **2** Man svär och
ljuger, man mördar och stjäl och begår äktenskapsbrott; man far
fram på våldsverkares vis, och blodsdåd följer på blodsdåd. **3**
Därför ligger landet sörjande, och allt som lever där försmäktar
både djuren på marken och fåglarna under himmelen; själva

fiskarna i havet förgås. **4** Dock bör man icke så mycket gå
till rätta med någon annan eller förebrå honom, eller förebrå
ditt folk, som man bör gå till rätta med prästen. **5** Ja, du skall
komma på fall om dagen, på fall skall ock profeten komma
jämte dig om natten, jämväl din moder skall jag förgöra. **6** Det
är förbi med mitt folk, därför att det ej får någon kunskap. Men
eftersom du har förkastat kunskap, därför skall ock jag förkasta
dig, så att du upphör att vara min präst. Och såsom du har
förgätit din Guds lag, så skall ock jag förgäta dina barn. **7** Ju
mer de hava fått växa till, dess mer hava de syndat mot mig;
men deras ära skall jag förbyta i skam. **8** Av mitt folks synd
föda de sig, och till dess missgärning står deras begår. **9** Men
nu skall det gå prästen och folket lika: jag skall hemsöka dem
för deras vägar, och för deras gärningar skall jag vedergälla
dem. **10** När de äta, skola de icke bliva mätta, och genom sitt
lösaktiga leverne skola de ej föröka sig; de hava ju upphört att
hålla sig till HERREN. **11** Lösaktighet och vin och must taga bort
förståndet. **12** Mitt folk frågar sin stock till råds och vill hämta
besked av sin stav; ty en trolöshetens ande har fört dem vilse,
så att de i trolös avfällighet hava lupit bort ifrån sin Gud. **13** På
bergens toppar frambära de offer, och på höjderna tända de
offereld, under ekar, popplar och terebinter, eftersom skuggan
där är så god. Så bliva edra döttrar skökor, och edra söners
hustrur äktenskapsbryterskor. **14** Dock kan jag icke straffa edra
döttrar för att de äro skökor, eller edra söners hustrur för att de
äro äktenskapsbryterskor, ty männen själva gå ju avsides med
skökor, och offra med tempeltärnor. Så löper folket, som intet
förstår, till sin undergång. **15** Om nu du Israel vill bedriva din
otukt, så må dock Juda icke ådraga sig skuld. Kommen då icke
till Gilgal, dragen ej upp till Bet-Aven, och svärjen icke: "Så sant
HERREN lever." **16** Om Israel spjärnar emot såsom en obändig
ko, månne HERREN ändå skall föra dem i bet såsom lamm i
vida öknen **17** Nej, Efraim står i förbund med avgudar; må han
då fara! **18** Deras dryckenskap är omåttlig. hejdlöst bedriva de
sin otukt; de som skulle vara landets sköldar älska vad skamligt
är. **19** Men en stormvind skall fatta dem med sina vingar, och de
skola komma på skam med sina offer.

5 Hören detta, I präster, akten härpå, I av Israels hus, och I
av konungens hus, lyssnen härtill; ty eder gäller domen. Ty I
haven varit en snara för Mispa och ett nät, utbrett på Tabor. **2**
Mitt under sitt offrande har man sjunkit allt djupare, men jag
skall bliva ett tuktoris för allasammans. **3** Jag känner Efraim,
och Israel är icke fördold för mig. Du Efraim, du har ju nu blivit
en sköka, Israel har orenat sig. **4** De lägga sig icke vinn om att
vända tillbaka till sin Gud, ty en trolöshetens ande bor i deras
bröst, och HERREN känna de icke. **5** Men Israels stolthet vittnar
emot honom, och Israel och Efraim komma på fall genom sin
missgärning; Juda kommer ock på fall jämte dem. **6** Om de än
med får och fäkreatur gå åstad för att söka HERREN, så finna
de honom ändå icke; han har dragit sig undan från dem. **7** Mot
HERREN hava de handlat trolöst, ja, de hava fött barn som
icke äro hans. Därför skall nu en nymånadsdag förtära dem,
jämte det som de fingo på sin del. **8** Stöten i basun i Gibea, i
trumpet i Rama, blåsen larmsignal i Bet-Aven. Fienden är efter
dig, Benjamin! **9** Efraim skall varda ödelagt på straffets dag; mot
Israels stammar kungör jag vad visst är. **10** Juda furstar hava
blivit råmärkflyttares likar; över dem skall jag utgjuta min vrede
såsom vatten. **11** Efraim lider förtryck, och hans rätt våldföres, ty
han har tagit sig till att vandra efter tomma stadgar. **12** Därför
är jag nu för Efraim såsom mal och för Juda hus såsom röta
i benen. **13** Och Efraim har märkt sin sjukdom och Juda sitt
sår; därför har Efraim gått till Assur och sänt bud till Jarebs-
konungen. Men denne skall icke kunna hela eder; edert sår skall
icke bliva läkt. **14** Ty jag skall vara såsom ett lejon mot Efraim
och såsom ett ungt lejon mot Juda hus. Själv griper jag mitt rov
och går bort därmed; jag släpar det bort utan räddning. **15** Jag
vill gå min väg, tillbaka till min boning, till dess att de hava fått
lida vad de hava förskyllt och begynna söka mitt ansikte.

6 Ja, i sin nöd skola de söka mig: "Kommen, låtom oss vända
om till HERREN. Ty han har sargat oss, han skall ock hela
oss. Han har slagit oss, han skall ock förbinda oss. **2** Han skall
om två dagar åter göra oss helbrägda; ja, på tredje dagen skall
han låta oss stå upp, så att vi få leva inför honom. **3** Så låtom
oss lära känna HERREN, ja, låtom oss fara efter att lära känna
honom. Hans uppgång är så viss som morgonrodnadens, och
han skall komma över oss lik ett regn, lik ett vårregn, som
vattnar jorden." **4** Vad skall jag taga mig till med dig Efraim?
Vad skall jag taga mig till med dig, Juda? Eder kärlek är ju lik
morgonskyn, lik daggen, som tidigt försvinner. **5** Därför har
jag utdelat mina hugg genom profeterna, därför har jag dräpt
dem genom min muns tal; så skall domen över dig stå fram i
ljuset. **6** Ty jag har behag till kärlek och icke till offer, och till
Guds kunskap mer än till brännoffer. **7** Men dessa hava på
människovis överträtt förbundet; däri hava de handlat trolöst
mot mig. **8** Gilead är en stad av ogärningsmän, den är full med
blodiga spår. **9** Och lik en rövarskara, som ligger i försåt för
människor, är prästernas hop. De mörda på vägen till Sikem, ja,
vad skändligt är göra de. **10** I Israels hus har jag sett gruvliga
ting; där bedriver Efraim sin otukt, där orenar sig Israel. **11**
Också för dig, Juda, är en skördetid bestämd, när jag åter
upprättar mitt folk.

7 När jag vill hela Israel, då uppenbarar sig Efraims missgärning
och Samariens ondska. Ty de öva falskhet, tjuvar göra
inbrott, rövarskaror plundra på vägarna. **2** Och de betänka
icke i sina hjärtan att jag lägger all deras ondska på minnet.
De äro nu kringrända av sina egna gärningar, ty dessa hava
kommit inför mitt ansikte. **3** Med sin ondska bereda de konungen
glädje och med sina lögner furstarna. **4** Allasammans äro de
äktenskapsbrytare; de likna en ugn, upphettad av bagaren, som
när han har knådat degen, underlåter att elda, till dess att degen
är syrad. **5** På vår konungs dag drucko sig furstarna febersjuka
av vin; själv räckte han bespottarna handen. **6** När de med sina
anslag hava eldat upp sitt hjärta likasom en ugn, sover bagaren
hela natten; men om morgonen brinner elden i ljus låga. **7**
Allasammans äro de heta såsom en ugn och förbränna så sina
domare; ja, alla deras konungar falla, ty bland dem finnes ingen
som åkallar mig. **8** Efraim beblandar sig med andra folk; Efraim
har blivit lik en oväند kaka. **9** Främlingar hava förtärt hans kraft,
men han förstår intet; fastän han har fått grå hår, förstår han

ändå intet. 10 Men Israels stolthet vittnar emot honom; de vända
icke om till HERREN, sin Gud, och de söka honom ej, allt detta
oaktat. 11 Efraim har blivit lik en duva, enfaldig, utan förstånd.
Egypten påkalla de, till Assur gå de; 12 men bäst de gå där,
breder jag ut mitt nät över dem och drager dem ned, såsom
vore de fåglar under himmelen. Ja, jag skall tukta dem, såsom
det redan har sports i deras församling. 13 Ve över dem, ty de
hava flytt bort ifrån mig! Fördärv över dem, ty de hava avfallit
från mig! Och jag skulle förlossa dem, dem som föra mot mig så
lögnaktigt tal! 14 De ropa icke till mig av hjärtat, allenast jämra
sig på sina läger; de hava ångest för sin säd och sitt vin, men
de äro gensträviga mot mig. 15 Det var jag som undervisade
dem och stärkte deras armar, men de hava ont i sinnet mot mig.
16 De vända om, men icke till den som är därovan; de äro lika
en båge som sviker. Deras furstar skola falla genom svärd,
därför att deras tungor äro så hätska. Då skall man bespotta
dem i Egyptens land.

8 Sätt basunen för din mun! "Såsom en örn kommer fienden
över HERRENS hus, eftersom de hava överträtt mitt förbund
och avfallit från min lag. 2 De ropa till mig: "Min Gud! Vi känna
dig, vi av Israel." 3 Men eftersom Israel har förkastat vad gott är,
skall fienden jaga honom. 4 Själva valde de sig konungar, som
icke kommo från mig; de tillsatte furstar, utan att jag fick veta
något därom av sitt silver och guld gjorde de sig avgudar, ty det
skulle ju förstöras. 5 En styggelse är din kalv, Samarien! Min
vrede är upptänd mot dessa människor; huru länge skola de
kunna undgå straff? 6 Från Israel har ju kalven kommit; en
konstarbetare har gjort honom, och en gud är han icke. Nej,
Samariens kalv skall bliva krossad till smulor. 7 Ty vind så de,
och storm skola de skörda. Säd skola de icke få, deras gröda
skall icke giva någon föda, och giver den någon, skola främlingar
uppsluka den. 8 Uppslukad varder Israel! Redan aktas de bland
hedningarna såsom ett värdelöst ting. 9 Ty väl hava de dragit
åstad upp till Assur, lika vildåsnor som gå sin egen väg, ja, väl
vill Efraim köpslå om älskog; 10 men huru de än köpslå bland
hedningarna, skall jag dock nu tränga dem tillhopa och låta dem
begynna en tid av ringhet, under överkonungens förtryck. 11
Eftersom Efraim har gjort sig så många altaren till synd, skola
ock hans altaren bliva honom till synd. 12 Om jag än skriver
mina lagar för honom i tiotusental, så räknas de ju dock för en
främlings lagar. 13 Såsom slaktoffergåvor åt mig offrar man
kött som man sedan äter upp; HERREN har intet behag till
sådana. Nu kommer han ihåg deras missgärning och hemsöker
deras synder; till Egypten skola de få vända tillbaka. 14 Och
eftersom Israel har förgätit sin skapare och byggt sig palatser,
och eftersom Juda har uppfört så många befästa städer, skall
jag sända en eld mot hans städer, och den skall förtära palatsen
i dem.

9 Gläd dig icke, Israel, så att du jublar såsom andra folk, du
som i trolös avfällighet har lupit bort ifrån din Gud, du som
har haft ditt behag i skökolön på alla sädeslogar. 2 Logen
och vinpressen skola icke föda dem, och vinet skall slå fel för
dem. 3 De skola icke få bo i HERRENS land; Efraim måste
vända tillbaka till Egypten, och i Assyrien skola de nödgas
äta vad orent är. 4 De skola ej få offra vin till drickoffer åt
HERREN och skola icke vinna hans välbehag. Deras slaktoffer
skola vara för dem såsom sorgebröd; alla som äta därav skola
bliva orena. Ty det bröd de få stillar allenast deras hunger,
det kommer icke in i HERRENS hus. 5 Vad skolen I då göra,
när en högtidsdag kommer, en HERRENS festdag? 6 Ty se,
om de undgå förödelsen, bliver det Egypten som får församla
dem, Mof som får begrava dem. Deras silver, som är dem
så kärt, skola nässlor taga i besittning; törne skall växa i
deras hyddor. 7 De komma, hemsökelsens dagar! De komma,
vedergällningens dagar! Israel skall förnimma det. Såsom en
dåre står då profeten, såsom en vanvetting andans man, för din
stora missgärnings skull; ty stor har din hätskhet varit. 8 Ja, en
lurande fiende är Efraim mot min Gud; för profeten sättas fällor
på alla hans vägar och utläggas snaror i hans Guds hus. 9
I djupt fördärv äro de nedsjunkna, nu såsom i Gibeas dagar.
Men han kommer ihåg deras missgärning, han hemsöker deras
synder. 10 Såsom druvor i öknen fann jag Israel; jag såg edra
fäder såsom förstlingsfrukter på ett fikonträd, då det begynner
bära frukt. Men när de kommo till Baal-Peor, invigde de sig åt
skändlighetsguden och blevo en styggelse lika honom som de
älskade. 11 Efraims härlighet skall flyga sin kos såsom en fågel;
ingen skall där föda barn eller gå havande, ingen bliva fruktsam.
12 Och om de än få uppföda barn åt sig, skall jag taga dessa
ifrån dem, så att ingen människa bliver kvar. Ja, ve dem själva,
när jag viker ifrån dem! 13 Väl är Efraim nu vad jag har sett
Tyrus vara, en plantering på ängen; men Efraim skall en gång få
föra ut sina söner till bödeln. 14 Giv dem, HERRE, vad du bör
giva dem. Giv dem ofruktsamma moderssköten och försinade
bröst. 15 All deras ondska är samlad i Gilgal; ja, där fick jag hat
till dem För deras onda väsendes skull vill jag driva dem ut ur
mitt hus. Jag skall icke längre bevisa dem kärlek; alla deras
styresmän äro ju upprorsmän. 16 Efraim skall bliva nedbruten;
deras rot skall förtorkas, de skola ej bära någon frukt. Om de
ock föda barn, skall jag döda deras livsfrukt, huru kär den än är
dem. 17 Ja, min Gud skall förkasta dem, eftersom de icke ville
höra honom; de skola bliva flyktingar bland hedningarna.

10 Israel var ett frodigt vinträd, som satte frukt. Men ju mer
frukt han fick, dess flera altaren gjorde han åt sig; ju bättre
det gick hans land, dess präktigare stoder reste han. 2 Deras
hjärtan voro hala; nu skola de lida vad de hava förskyllt. Han
skall själv bryta ned deras altaren, förstöra deras stoder. 3 Ja,
nu skola de få säga: "Vi hava blivit utan konung, därför att vi
icke fruktade HERREN. Dock, en konung, vad skulle nu han
kunna göra för oss?" 4 De tala tomma ord, de svärja falska
eder, de sluta förbund; men såsom en bitter planta skjuter
domen upp ur markens fåror. 5 För kalvarna i Bet-Aven skola
Samariens inbyggare få bekymmer; ja, för en sådan skall hans
folk hava sorg, och hans präster skola skria för hans skull, när
hans skatter föras bort från honom. 6 Också han själv skall bliva
släpad till Assyrien såsom en skänk åt Jarebs-konungen. Skam
skall Efraim uppbära, Israel skall komma på skam med sina
rådslag. 7 Det är förbi med Samariens konung; såsom ett spån
på vattnet far han hän. 8 Ödelagda bliva Avens offerhöjder,
som Israel så har försyndat sig med; törne och tistel skall skjuta

upp på deras altaren. Då skall man säga till bergen: "Skylen
oss", och till höjderna: "Fallen över oss." 9 Israels synd når
tillbaka ända till Gibeas dagar; där hava de förblivit stående.
Icke skulle hämndekriget mot de orättfärdiga kunna nå dem i
deras Gibea? 10 Jo, när mig så lyster, tuktar jag dem; då skola
folken församlas mot dem och oka dem ihop med deras båda
missgärningsverk. 11 Efraim har varit en hemtam kalv, som fann
behag i att gå på trösklogen; och jag har skonat hans frodiga
hals. Nu skall jag spänna Efraim i oket, Juda skall gå för plogen,
Jakob för harven. 12 Sån ut åt eder i rättfärdighet, skörden
efter kärlekens bud, bryten eder ny mark; ty det är tid att söka
HERREN, för att han skall komma och låta rättfärdighet regna
över eder. 13 I haven plöjt ogudaktighet, orättfärdighet haven I
skördat, I haven ätit lögnaktighets frukt, i förlitande på eder väg,
på edra många hjältar. 14 Men ett stridslarm skall uppstå bland
edra stammar, och alla edra fästen skola ödeläggas, såsom Bet-
Arbel ödelades av Salman på stridens dag, då man krossade
både mödrar och barn. 15 Sådant skall Betel tillskynda eder, för
eder stora ondskas skull. När morgonrodnaden går upp, är det
förbi, förbi med Israels konung!

11 När Israel var ung, fick jag honom kär, och ut ur Egypten
kallade jag min son. 2 Men ju mer de hava blivit kallade,
dess mer hava de dragit sig undan; de frambära offer åt
Baalerna, och åt belätena tända de offereld. 3 Och likväl var det
jag som lärde Efraim att gå, och som tog dem upp i mina armar.
Men de förstodo icke att jag ville hela dem. 4 Med lena band
drog jag dem, med kärlekens tåg; jag lättade oket över deras
halsar, jag sänkte mig ned till dem och gav dem föda. 5 Borde
de då icke få vända tillbaka till Egyptens land eller få Assur till
sin konung, eftersom de icke vilja omvända sig? 6 Ja, svärdet
skall rasa i deras städer och förstöra deras bommar och frossa
omkring sig, för deras anslags skull. 7 Ty mitt folks håg står till
avfall från mig; och huru mycket man än kallar dem till den som
är därovan, så höjer sig ändå ingen. 8 Men huru skall jag kunna
giva dig till pris, Efraim, och låta dig fara, Israel? Icke kan jag
giva dig till pris såsom Adma och låta det gå dig såsom Seboim?
Mitt hjärta vänder sig i mig, all min barmhärtighet vaknar. 9 Jag
vill icke låta dig känna min vredes glöd, jag skall icke vidare
fördärva Efraim. Ty jag är Gud och icke en människa; helig
är jag bland eder, och med vrede vill jag ej komma. 10 Efter
HERREN skola de så draga åstad, och han skall ryta såsom ett
lejon; ja, han skall upphäva ett rytande, och hans barn skola
då med bävan samlas västerifrån; 11 såsom fåglar skola de
med bävan komma från Egypten och såsom duvor från Assurs
land. Och sedan skall jag låta dem bo kvar i sina hus, säger
HERREN. 12 Efraim har omvärvt mig med lögn och Israels hus
med svek Juda är alltjämt trolös mot Gud, mot den Helige, den
Trofaste.

12 Efraim jagar efter vind och far efter östanväder; beständigt
går han framåt i lögn och våld. Med Assur sluter man
förbund, och olja för man till Egypten. 2 Men HERREN skall
gå till rätta med Juda och hemsöka Jakob, såsom hans vägar
förtjäna; efter hans gärningar skall han vedergälla honom. 3 I
moderlivet grep han sin broder i hälen, och i sin mandomskraft
kämpade han med Gud. 4 Ja, han kämpade med ängeln och
vann seger, han grät och bad honom om nåd. I Betel mötte
han honom, och där talade han med oss. 5 Och HERREN,
härskarornas Gud, "HERREN" är hans namn. 6 Så vänd nu om
till din Gud; håll fast vid kärlek och rätt, och förbida din Gud
beständigt. 7 Kanaans folk går med falsk våg i sin hand, det
älskar orättrådig vinning; 8 så säger ock Efraim: "Jag har ju
blivit rik, jag har förvärvat mig gods; vad jag än gör, skall det ej
draga över mig skuld som kan räknas för synd." 9 Men jag som
är HERREN, din Gud, alltsedan du var i Egyptens land, jag skall
återigen låta dig bo i tält, likasom vid eder högtid. 10 Jag har
talat till profeterna, jag har låtit dem skåda mångahanda syner,
och genom profeterna har jag talat i liknelser. 11 Är nu Gilead
ett ogärningsnäste, där allenast falskhet råder, och offrar man
tjurar i Gilgal, så skola ock deras altaren bliva lika stenrösen
vid markens fåror. 12 Och Jakob flydde till Arams mark Israel
tjänade för en kvinna, för en kvinnas skull vaktade han hjorden.
13 Men genom en profet förde HERREN Israel upp ur Egypten,
och genom en profet blev folket bevarat. 14 Efraim har uppväckt
bitter förtörnelse; hans Herre skall låta hans blodskulder drabba
honom och låta hans smädelser falla tillbaka på honom själv.

13 Så ofta Efraim tog till orda, uppstod skräck; högt tronade
han i Israel. Men han ådrog sig skuld genom Baal och
måste så dö. 2 Och ännu fortgå de i sin synd; av sitt silver göra de
sig gjutna beläten, avgudar efter sitt eget förstånd, alltsammans
konstarbetares verk. Till sådana ställa de sina böner; under det
att de slakta människor, giva de sin hyllningskyss åt kalvar. 3
Därför skola de bliva lika morgonskyn, lika daggen som tidigt
försvinner, lika agnar som blåsa bort ifrån tröskplatsen och lika
rök som flyr hän ur ett rökfång. 4 Men jag är HERREN, din Gud,
alltsedan du var i Egyptens land; utom mig vet du ej av någon
Gud, och ingen annan frälsare finnes än jag. 5 Det var jag som
lät mig vårda om dig i öknen, i den brännande torkans land. 6
Men ju bättre bete de fingo, dess mättare blevo de, och när
de voro mätta till fyllest, blevo deras hjärtan högmodiga; och
så glömde de mig. 7 Då blev jag mot dem såsom ett lejon;
lik en panter lurar jag nu vid vägen. 8 Jag kommer över dem
såsom en björninna från vilken man har tagit ungarna, jag river
sönder deras hjärtans hölje; jag uppslukar dem på stället, lik
en lejoninna, lik ett vilddjur som söndersliter dem. 9 Det har
blivit ditt fördärv, o Israel, att du satte dig upp mot mig som
var din hjälp. 10 Var är nu din konung, som skulle bereda dig
frälsning i alla dina städer? Och var har du dina domare, du
som sade: "Låt mig få konung och furstar"? 11 Ja, en konung
skall jag giva dig i min vrede, och i min förgrymmelse skall jag
åter taga honom bort. 12 Efraims missgärning är samlad såsom
i en pung, och hans synd är i förvar. 13 En barnaföderskas
vånda skall komma över honom. Han är ett oförnuftigt foster,
som icke kommer fram i födseln. när tiden är inne. 14 Skulle
jag förlossa sådana ur dödsrikets våld, köpa dem fria ifrån
döden? -- Var har du dina hemsökelser, du död? Var har du din
pest, du dödsrike? Ånger må vara fördold för mina ögon. **(Sheol
h7585)** 15 Bäst han står där frodig bland sina bröder skall en
östanvind komma, ett HERRENS väder, som stiger upp från
öknen; då skall hans brunn komma på skam och hans källa sina

ut. Den vinden rycker bort de skatter han har samlat av alla
slags dyrbara håvor. **16** Samarien skall lida vad det har förskyllt
genom sin gensträvighet mot sin Gud. Inbyggarna skola falla
för svärd, deras späda barn skola bliva krossade och deras
havande kvinnor skall man upprista.

14 Vänd om, o Israel, till HERREN, din Gud; ty genom din
missgärning har du kommit på fall. **2** Tagen med eder
böneord, och vänden så åter till HERREN; sägen till honom:
"Skaffa bort all missgärning, och tag fram goda håvor, så vilja vi
hembära dig våra läppars offer, såsom man offrar tjurar. **3** Hos
Assur skola vi ej mer söka vår frälsning, vi skola icke vidare
stiga till häst. våra händers verk skola vi icke mer kalla för vår
Gud. Ty hos dig är det som den faderlöse undfår barmhärtighet."
4 Ja, deras avfällighet vill jag hela, jag vill bevisa dem kärlek av
hjärtat, ty min vrede har vänt sig ifrån dem. **5** Jag skall bliva
för Israel såsom dagg, han skall blomstra såsom en lilja, och
såsom Libanons skog skall han skjuta rötter. **6** Telningar skola
utgå från honom, han skall bliva lik ett olivträd i fägring och doft
skall han sprida såsom Libanon. **7** De som bo i hans skugga
skola åter få odla säd och skola grönska såsom vinträd; hans
namn skall vara såsom Libanons vin. **8** Men vad har jag då
mer att skaffa med avgudarna, du Efraim! Jag själv vill ju giva
bönhörelse och se till honom. Ja, lik en grönskande cypress vill
jag bliva; hos mig skall finnas frukt att hämta för dig. **9** Den
som är vis, han akte härpå; den som är förståndig, han besinne
detta. Ty HERRENS vägar äro rätta, och på dem vandra de
rättfärdiga, men överträdarna komma där på fall.

Joel

1 Detta är HERRENS ord som kom till Joel, Petuels son. **2** Hören detta, I gamle, och lyssnen härtill, I landets alla
inbyggare. Har något sådant skett förut i edra dagar eller i
edra fäders dagar? **3** Nej, om detta mån I förtälja för edra
barn, och edra barn må förtälja därom för sina barn, och deras
barn för ett kommande släkte. **4** Vad som blev kvar efter
gräsgnagarna, det åto gräshopporna upp; och vad som blev
kvar efter gräshopporna, det åto gräsbitarna upp; och vad som
blev kvar efter gräsbitarna det åto gräsfrätarna upp. **5** Vaknen
upp, I druckne, och gråten; ja, jämren eder, alla I som dricken
vin, över att druvsaften är ryckt undan eder mun. **6** Ty ett folk
har dragit upp över mitt land, ett mäktigt, ett som ingen kan
räkna; det har tänder likasom lejon, och dess kindtänder likna
lejoninnors. **7** Mina vinträd har det förött, och mina fikonträd har
det brutit ned det har skalat dem nakna och kastat dem undan;
vitnade äro deras rankor. **8** Klaga likasom en jungfru som bär
sorgdräkt efter sin ungdoms brudgum **9** Spisoffer och drickoffer
äro försvunna ifrån HERRENS hus; prästerna sörja, HERRENS
tjänare. **10** Fälten äro förödda, marken ligger sörjande, ty säden
är förödd, vinet borttorkat, oljan utsinad. **11** Åkermännen stå med
skam, vingårdsmännen jämra sig, över vetet och över kornet; ty
skörden på marken är förstörd. **12** Vinträden äro förtorkade
och fikonträden försmäkta; granatträden och palmerna och
äppelträden och alla andra träd på marken hava torkat bort.
Ja, all fröjd har vissnat och flytt ifrån människors barn. **13**
Kläden eder i sorgdräkt och klagen, I präster; jämren eder,
I som tjänen vid altaret; gån in och sitten i sorgdräkt natten
igenom, I min Guds tjänare, eftersom eder Gud hus måste
sakna spisoffer och drickoffer **14** Pålysen en helig fasta, lysen
ut en högtidsförsamling; församlen de gamla, ja, alla landets
inbyggare, till HERRENS, eder Guds, hus; och ropen så till
HERREN. **15** Ve oss, vilken dag! ty HERRENS dag är nära,
och såsom våld från den Allsvåldige kommer den. **16** Har icke
vår bärgning blivit förstörd mitt för våra ögon? har icke glädje
och fröjd försvunnit ifrån var Guds hus? **17** Utsädet ligger
förtorkat under mullen, förrådshusen stå öde, ladorna få förfalla,
ty säden är borttorkad. **18** Huru stönar icke boskapen! Huru
ängslas ej fäkreaturens hjordar! De finna ju intet bete. Ja, också
fårhjordarna få lida under skulden. **19** Till dig, HERRE, ropar
jag, nu då en eld har förtärt betesmarkerna i öknen och en
eldslåga har förbränt alla träd på marken. **20** Ja, också markens
djur ropa med trängtan till dig, eftersom vattenbäckarna äro
uttorkade och betesmarkerna i öknen äro förtärda av eld.

2 Stöten i basun på Sion, och blåsen larmsignal på mitt heliga
berg; må alla landets inbyggare darra! Ty HERRENS dag
kommer, ja, den är nära; **2** en dag av mörker och tjocka, en
dag av moln och töcken, lik en gryning som breder ut sig över
bergen. Ett stort och mäktigt folk kommer, ett vars like aldrig
någonsin har funnits och ej heller hädanefter skall uppstå, intill
senaste släktens år. **3** Framför dem går en förtärande eld och
bakom dem kommer en förbrännande låga. Likt Edens lustgård
var landet framför dem, men bakom dem är det en öde öken; ja,
undan dem finnes ingen räddning. **4** De te sig likasom hästar,
och såsom stridshästar hasta de åstad. **5** Med ett rassel likasom
av vagnar spränga de fram över bergens toppar, med ett brus
såsom av en eldslåga, när den förtär strå; de äro såsom ett
mäktigt folk, ordnat till strid. **6** Vid deras åsyn gripas folken av
ångest, alla ansikten skifta färg. **7** Såsom hjältar hasta de åstad,
lika stridsmän bestiga de murarna; var och en går sin väg rakt
fram, och ingen tager miste om sin stråt. **8** Den ene tränger icke
den andre, var och en går sin givna bana; mitt igenom vapnen
störta de fram utan hejd. **9** I staden rusa de in på murarna hasta
de åstad, i husen tränga de upp, genom fönstren bryta de sig
väg, såsom tjuvar göra. **10** Vid deras åsyn darrar jorden, och
himmelen bävar; solen och månen förmörkas, och stjärnorna
mista sitt sken. **11** Och HERREN låter höra sin röst framför
sin här ty hans skara är mycket stor, mäktig är den skara som
utför hans befallning. Ja, HERRENS dag är stor och mycket
fruktansvärd vem kan uthärda den? **12** Dock, nu mån I vända
om till mig av allt edert hjärta, säger HERREN, med fasta och
gråt och klagan. **13** Ja, riven sönder edra hjärtan, icke edra
kläder, och vänden om till HERREN, eder Gud; ty nådig och
barmhärtig är han, långmodig och stor i mildhet, och sådan att
han ångrar det onda. **14** Måhända vänder han om och ångrar
sig och lämnar kvar efter sig någon välsignelse, till spisoffer
och drickoffer åt HERREN, eder Gud. **15** Stöten i basun på
Sion, pålysen en helig fasta lysen ut en högtidsförsamling; **16**
församlen folket, pålysen en helig sammankomst, kallen tillhopa
de gamla församlen de små barnen, jämväl dem som ännu dia
vid bröstet brudgummen må komma ur sin kammare och bruden
ur sitt gemak. **17** Mellan förhuset och altaret må prästerna,
HERRENS tjänare, hålla klagogråt och säga: "HERRE, skona
ditt folk, och låt icke din arvedel bliva till smälek, till ett ordspråk
bland hedningarna Varför skulle man få säga bland folken:
'Var är nu deras Gud?'" **18** Så upptändes då HERREN till
nitälskan för sitt land, och han ömkade sig över sitt folk; **19**
HERREN svarade och sade till sitt folk: Se, jag vill sända eder
säd och vin och olja, så att I fån mätta eder därav, och jag skall
icke mer låta eder bliva till smälek bland hedningarna. **20** Och
nordlandsskaran skall jag förjaga långt bort ifrån eder, jag skall
driva den undan till ett torrt och öde Land, dess förtrupp till
Östra havet och dess eftertrupp till Västra havet. Och stank
skall stiga upp därav, ja, vämjelig lukt skall stiga upp därav,
eftersom den har tagit sig för så stora ting. **21** Frukta icke, du
land, utan fröjda dig och gläds, ty stora ting har HERREN tagit
sig för **22** Frukten icke, I markens djur, ty betesmarkerna i öknen
grönska, och träden bära sin frukt, fikonträden och vinträden
giva sin kraft. **23** Och fröjden eder, I Sions barn, varen glada
i HERREN, eder Gud; ty han giver eder höstregn, i rätt tid,
han som ock förr sände ned över eder regn, både höst och
vår. **24** Så skola logarna fyllas mod säd och pressarna flöda
över av vin och olja. **25** Och jag skall giva eder gottgörelse
för de årsgrödor som åtos upp av gräshopporna, gräsbitarna,
gräsätarna och gräsgnagarna, den stora här som jag sände ut
mot eder. **26** Och I skolen få äta till fyllest och bliva mätta; och
då skolen I lova HERRENS, eder Guds, namn, hans som har
handlat så underbart med eder; och mitt folk skall icke komma

på skam evinnerligen. 27 Och I skolen förnimma att jag bor mitt
i Israel, och att jag är HERREN, eder Gud, och eljest ingen. Ja,
mitt folk skall icke komma på skam evinnerligen. 28 Och det
skall ske därefter att jag skall utgjuta min Ande över allt kött,
och edra söner och edra döttrar skola profetera, edra gamla
män skola hava drömmar edra ynglingar skola se syner; 29
också över dem som äro tjänare och tjänarinnor skall jag i de
dagarna utgjuta min Ande. 30 Och jag skall låta tecken synas
på himmelen och på jorden: blod och eld och rökstoder. 31
Solen skall vändas i mörker och månen i blod förrän HERRENS
dag kommer, den stora och fruktansvärda. 32 Men det skall ske
att var och en som åkallar HERRENS namn han skall varda
frälst. Ty på Sions berg och i Jerusalem skall finnas en räddad
skara, såsom HERREN har sagt; och till de undsluppna skola
höra de som HERREN kallar.

3 Ty se, i de dagarna och på den tiden, då jag åter upprättar
Juda och Jerusalem, 2 då skall jag samla tillhopa alla
hednafolk och föra dem ned till Josafats dal, och där skall jag
hålla dom över dem, för mitt folks och min arvedels, Israels,
skull, därför att de hava förskingrat dem bland hedningarna
och utskiftat mitt land. 3 Ja, de hava kastat lott om mitt folk,
gossarna hava de givit såsom betalning åt skökor, och flickorna
hava de sålt för vin, som de hava druckit upp. 4 Och du, Tyrus,
och du, Sidon, och I, Filisteens alla kretsar, vad förehaven
också I mot mig? Haven I något att vedergälla mig för, eller är
det I som viljen begynna något mot mig? Snart och med hast
skall jag låta det I haven gjort komma tillbaka över edra egna
huvuden, 5 eftersom I haven tagit mitt silver och mitt guld och
fört mina skönaste klenoder in i edra palats, 6 och eftersom I
haven sålt Judas och Jerusalems barn åt Javans barn, till att
föras långt bort ifrån sitt land. 7 Se, jag skall kalla dem åter
från den ort dit I haven sålt dem; och det som I haven gjort
skall jag låta komma tillbaka över edra egna huvuden. 8 Jag
skall sälja edra söner och döttrar i Juda barns hand, och de
skola sälja dem till sabéerna, folket i fjärran land. Ty så har
HERREN talat. 9 Ropen ut detta bland hednafolken, båden upp
dem till helig strid. Manen på hjältarna, må alla stridsmännen
komma och draga framåt. 10 Smiden edra plogbillar till svärd
och edra vingårdsknivar till spjut; den svagaste må känna sig
såsom en hjälte. 11 Skynden att komma, alla I folk har omkring,
och samlen eder tillhopa. Sänd, o HERRE, ditned dina hjältar.
12 Ja, må hednafolken resa sig och draga åstad till Josafats dal;
ty där skall jag sitta till doms över alla folk häromkring. 13 Låten
lien gå, ty skörden är mogen. Kommen och trampen, ty pressen
är full; presskaren flöda över, så stor är ondskan där. 14 Skaror
hopa sig i Domens dal; ty HERRENS dag är nära i Domens
dal. 15 Solen och månen förmörkas, och stjärnorna mista sitt
sken. 16 Och HERREN upphäver ett rytande från Sion, och från
Jerusalem låter han höra sin röst, så att himmelen och jorden
bäva. Men för sitt folk är HERREN en tillflykt och för Israels barn
ett värn. 17 Och I skolen förnimma att jag är HERREN, eder
Gud, som bor på Sion, mitt heliga berg. Och Jerusalem skall
vara en helgad plats och främlingar skola icke mer draga ditin.
18 På den tiden skall det ske att bergen drypa av druvsaft och
höjderna flöda av mjölk; och alla bäckar i Juda skola flöda av
vatten. Och en källa skall rinna upp i HERRENS hus och vattna
Akaciedalen. 19 Men Egypten skall bliva en ödemark, och Edom
skall varda en öde öken därför att de hava övat våld mot Juda
barn och utgjutit oskyldigt blod i sitt land. 20 Sedan skall Juda
trona evinnerligen, och Jerusalem från släkte till släkte. 21 Och
jag skall utplåna deras blodskulder, dem som jag icke allaredan
har utplånat. Och HERREN skall förbliva boende på Sion.

Amos

1 Detta är vad som talades av Amos, en bland herdarna från
Tekoa, vad han skådade angående Israel i Ussias, Juda
konungs, och Jerobeams, Joas' sons, Israels konungs, tid, två
år före jordbävningen. **2** Han sade: HERREN upphäver ett
rytande från Sion, och från Jerusalem låter han höra sin röst.
Då försänkas herdarnas betesmarker i sorg, och Karmels topp
förtorkas. **3** Så säger HERREN: Eftersom Damaskus har trefalt
förbrutit sig, ja, fyrfalt, skall jag icke rygga mitt beslut: eftersom
de hava tröskat Gilead med sina tröskvagnar av järn. **4** Därför
skall jag sända en eld mot Hasaels hus, och den skall förtära
Ben-Hadads palatser. **5** Jag skall bryta sönder Damaskus'
bommar och utrota invånarna i Bikeat-Aven och spirans bärare
i Bet-Eden; och Arams folk skall bliva bortfört till Kir, säger
HERREN. **6** Så säger HERREN: Eftersom Gasa har trefalt
förbrutit sig, ja, fyrfalt, skall jag icke rygga mitt beslut: eftersom
de hava fört bort allt folket såsom fångar och överlämnat dem åt
Edom. **7** Därför skall jag sända en eld mot Gasas murar, och
den skall förtära dess palatser. **8** Jag skall utrota invånarna i
Asdod och spirans bärare i Askelon; och jag skall vända min
hand mot Ekron, så att filistéernas sista kvarleva förgås, säger
Herren, HERREN. **9** Så säger HERREN: Eftersom Tyrus har
trefalt förbrutit sig, ja, fyrfalt, skall jag icke rygga mitt beslut:
eftersom de hava överlämnat allt folket såsom fångar åt Edom,
utan att tänka på sitt brödraförbund. **10** Därför skall jag sända
en eld mot Tyrus' murar, och den skall förtära dess palatser.
11 Så säger HERREN: Eftersom Edom har trefalt förbrutit sig,
ja, fyrfalt, skall jag icke rygga mitt beslut: eftersom han har
förföljt sin broder med svärd och förkvävt all barmhärtighet, och
eftersom han oupphörligt har låtit sin vrede rasa och ständigt
behållit sin förgrymmelse. **12** Därför skall jag sända en eld mot
Teman, och den skall förtära Bosras palatser. **13** Så säger
HERREN: Eftersom Ammons barn hava trefalt förbrutit sig, ja,
fyrfalt, skall jag icke rygga mitt beslut: eftersom de hava uppristat
havande kvinnor i Gilead, när de ville utvidga sitt område. **14**
Därför skall jag tända upp en eld mot Rabbas murar, och den
skall förtära dess palatser, under härskri på stridens dag, under
storm på ovädrets dag. **15** Och deras konung skall vandra bort i
fångenskap, han själv och hans hövdingar med honom, säger
HERREN.

2 Så säger HERREN: Eftersom Moab har trefalt förbrutit sig,
ja, fyrfalt, skall jag icke rygga mitt beslut: eftersom han
har förbränt Edoms konungs ben till aska. **2** Därför skall jag
sända en eld mot Moab, och den skall förtära Keriots palatser;
och Moab skall omkomma under stridslarm, under härskri vid
basuners ljud, **3** Och jag skall utrota ur landet den som är
domare där, och alla dess furstar skall jag dräpa jämte honom
säger HERREN. **4** Så säger HERREN: Eftersom Juda har
trefalt förbrutit sig, ja, fyrfalt, skall jag icke rygga mitt beslut:
eftersom de hava förkastat HERRENS lag och icke hållit hans
stadgar, utan låtit förleda sig av sina lögngudar, dem som ock
deras fäder vandrade efter. **5** Därför skall jag sända en eld mot
Juda, och den skall förtära Jerusalems palatser. **6** Så säger
HERREN: Eftersom Israel har trefalt förbrutit sig, ja, fyrfalt, skall
jag icke rygga mitt beslut: eftersom de sälja den oskyldige för
penningar och den fattige för ett par skor. **7** Ty de längta efter
att se stoft på de armas huvuden, och de vränga de ödmjukas
sak. Son och fader gå tillsammans till tärnan och ohelga så
mitt heliga namn. **8** På pantade kläder sträcker man sig invid
vart altare, och bötfälldas vin dricker man i sin Guds hus **9**
Och dock var det jag som förgjorde för dem amoréerna, ett folk
så högrest som cedrar och så väldigt som ekar; jag förgjorde
deras frukt ovantill och deras rötter nedantill. **10** Det var jag
som förde eder upp ur Egyptens land, och som ledde eder i
öknen i fyrtio år, så att I intogen amoréernas land. **11** Och jag
uppväckte somliga bland edra söner till profeter och somliga
bland edra unga män till nasirer. Är det icke så, I Israels barn?
säger HERREN. **12** Men I gåven nasirerna vin att dricka, och
profeterna bjöden I: "Profeteren icke." **13** Se, därför skall jag
låta ett gnissel uppstå i edert land, likt gnisslet av en vagn som
är fullastad med kärvar. **14** Då skall ej ens den snabbaste finna
någon undflykt, den starkaste har då intet gagn av sin kraft, och
hjälten kan icke rädda sitt liv. **15** Bågskytten håller då icke stånd,
den snabbfotade kan icke rädda sitt liv, ej heller kan ryttaren
rädda sitt. **16** Ja, den som var modigast bland hjältarna skall på
den dagen fly undan naken, säger HERREN.

3 Hören följande ord, som HERREN har talat mot eder, I
Israels barn, ja, mot hela det släkte som jag har fört upp ur
Egyptens land. Så har han sagt: **2** Eder allena har jag utvalt
bland alla släkter på jorden; därför skall jag ock hemsöka på
eder alla edra missgärningar. **3** Färdas väl två tillsammans, utan
att de hava blivit ense därom? **4** Ryter ett lejon i skogen, om
det ej har funnit något rov? Upphäver ett ungt lejon sin röst i
kulan, utan att det har tagit ett byte? **5** Faller en fågel i snaran
på marken, om intet garn har blivit utlagt för den? Springer
snaran upp från marken, utom när den gör någon fångst? **6** Eller
stöter man i basun i en stad, utan att folket förskräckes? Eller
drabbas en stad av något ont, utan att HERREN har skickat
det? **7** Sannerligen, Herren, HERREN gör alls intet utan att hava
uppenbarat sitt råd för sina tjänare profeterna. **8** När lejonet
ryter, vem skulle då icke frukta? När Herren, HERREN talar,
vem skulle då icke profetera? **9** Ropen ut över Asdods palatser
och över palatsen i Egyptens land; sägen: Församlen eder till
Samarias berg, och sen huru stor förvirring där råder, och huru
man övar förtryck därinne. **10** Man förstår icke där att göra
vad rätt är, säger HERREN; man hopar våld och fördärv i sina
palats. **11** Därför säger Herren, HERREN så: Trångmål skall
komma och omvärva landet, ditt starka fäste skall du mista,
det skall störtas ned; och dina palats skola varda utplundrade.
12 Så säger HERREN: Likasom när en herde ur lejonets gap
räddar allenast ett par benpipor eller snibben av ett öra, så
skola Israels barn bliva räddade, desamma som nu i Samaria
sitta i sina soffors hörn och på sina bäddars sidendamast. **13**
Hören och betygen inför Jakobs hus, säger Herren, HERREN,
härskarornas Gud: **14** Den dag då jag på Israel hemsöker dess
överträdelser, då skall jag ock hemsöka Betels altaren, så att
altarhornen bliva avhuggna och falla till jorden. **15** Och jag skall

slå ned både vinterhus och sommarhus, och elfenbenshusen
skola bliva förstörda, ja, en myckenhet av hus skall då få en
ände, säger HERREN.

4 Hören detta ord, I Basans-kor på Samarias berg, I som
förtrycken de arma och öven våld mot de fattiga, I som
sägen till edra män: "Skaffen hit, så att vi få dricka." **2** Herren,
HERREN har svurit vid sin helighet: Se, dagar skola komma
över eder, då man skall hämta upp eder med metkrokar och eder
sista kvarleva med fiskkrokar. **3** Då skolen I söka eder ut, var
och en genom närmaste rämna i muren, och eder Harmonsbild
skolen I då kasta bort, säger HERREN. **4** Kommen till Betel
och bedriven eder synd till Gilgal och bedriven än värre synd;
frambären där på morgonen edra slaktoffer, på tredje dagen
eder tionde. **5** Förbrännen syrat bröd till lovoffer, lysen ut och
kungören frivilliga offer. Ty sådant älsken I ju, I Israels barn,
säger Herren, HERREN. **6** Jag lät eder gå med tomma munnar
i alla edra städer, jag lät eder sakna bröd på alla edra orter.
Och likväl haven I icke omvänt eder till mig, säger HERREN. **7**
Jag förhöll regnet för eder, när ännu tre månader återstodo till
skördetiden; jag lät det regna över en stad, men icke över en
annan; en åker fick regn, men en annan förtorkades, i det att
regn icke kom därpå. **8** Ja, två, tre städer måste stappla bort
till en och samma stad för att få vatten att dricka, utan att de
ändå kunde släcka sin törst. Och likväl haven I icke omvänt
eder till mig, säger HERREN. **9** Jag slog eder säd med sot och
rost; edra många trädgårdar och vingårdar, edra fikonträd och
olivträd åto gräsgnagarna upp. Och likväl haven I icke omvänt
eder till mig, säger HERREN. **10** Jag sände ibland eder pest,
likasom i Egypten; jag dräpte edra unga män med svärd och lät
edra hästar bliva tagna såsom byte; och stanken av edra fallna
skaror lät jag stiga upp och komma eder i näsan. Och likväl
haven I icke omvänt eder till mig, säger HERREN. **11** Jag lät
omstörtning drabba eder, likasom när Gud omstörtade Sodom
och Gomorra; och I voren såsom en brand, ryckt ur elden. Och
likväl haven I icke omvänt eder till mig, säger HERREN. **12**
Därför skall jag göra så med dig, Israel; och eftersom jag nu
skall göra så med dig, därför bered dig, Israel, att möta din Gud.
13 Ty se, han som har danat bergen och skapat vinden, han som
kan yppa för människan hennes hemligaste tankar, han som
kan göra morgonrodnaden till mörker, och som går fram över
jordens höjder -- HERREN, härskarornas Gud, är hans namn.

5 Hören följande ord, som jag vill uppstämma såsom klagosång
över eder, I av Israels hus: **2** "Fallen är hon och kan icke
mer stå upp, jungfrun Israel! Hon ligger slagen till marken i sitt
land; ingen reser henne upp." **3** Ty så säger Herren, HERREN:
Den stad varifrån tusen plägade draga ut skall få behålla hundra
kvar, och den stad varifrån hundra plägade draga ut skall få
behålla tio kvar, i Israels hus. **4** Ty så säger HERREN till Israels
hus: Söken mig, så fån I leva. **5** Men söken icke Betel, kommen
icke till Gilgal, och dragen ej bort till Beer-Seba; ty Gilgal skall
bliva bortfört i fångenskap, och Betel skall hemfalla åt fördärvet.
6 Söken HERREN så fån I leva; varom icke, så skall han komma
över Josefs hus lik en eld; och elden skall bränna, och ingen
skall släcka den, till att rädda Betel. **7** I som förvandlen rätten
till malört och slån rättfärdigheten ned till jorden, veten: **8** han
som har gjort Sjustjärnorna och Orion, han som kan förvandla
svarta mörkret till morgon och göra dagen mörk såsom natten,
han som kallar på havets vatten och gjuter det ut över jorden --
HERREN är hans namn. **9** Och han låter fördärv ljunga ned över
starka fästen; ja, över fasta borgar kommer fördärv. **10** Dessa
hata i porten den som försvarar vad rätt är och räkna såsom en
styggelse den som talar sanning. **11** Därför, eftersom I trampen
på den arme och tagen ifrån honom hans säd såsom skatt,
därför hören; om I än byggen hus av huggen sten, skolen I icke
få bo i dem, och om I än planteren sköna vingårdar, skolen I
icke få dricka vin från dem. **12** Ty jag vet att edra överträdelser
äro många och edra synder talrika, I den rättfärdiges förtryckare,
som tagen mutor och vrängen rätten för de fattiga i porten. **13**
Därför måste den förståndige tiga stilla i denna tid; ty det är en
ond tid. **14** Söken vad gott är, och icke vad ont är, på det att I
mån leva. Då skall Herren, härskarornas Gud, vara med eder,
såsom I menen honom vara. **15** Haten vad ont är, och älsken
vad gott är, och hållen rätten vid makt i porten; kanhända skall
då Herren, härskarornas Gud, vara nådig mot Josefs kvarleva.
16 Därför, så säger HERREN, härskarornas Gud, Herren: På alla
torg skall dödsklagan ljuda, och på alla gator skall man ropa:
"Ack ve! Ack ve!" Åkermännen skall man mana att brista ut i
jämmer, och dödsklagan skall höjas av dem som äro förfarna i
sorgesång; **17** ja, i alla vingårdar skall dödsklagan ljuda, ty jag
skall gå fram mitt ibland eder, säger HERREN. **18** Ve eder som
åstunden HERRENS dag! Vad viljen I med HERRENS dag?
Den är mörker och icke ljus. **19** Då går det, såsom när någon
flyr för ett lejon, men därvid mötes av en björn, och när han då
söker tillflykt i sitt hus, bliver han stungen av en orm, vid det han
sätter handen mot väggen. **20** Ja, HERRENS dag är mörker
och icke ljus, den är töcken utan något solsken. **21** Jag hatar
edra fester, jag är led vid dem, och jag finner intet behag i edra
högtidsförsamlingar. **22** Ty om I än offren åt mig brännoffer,
jämte edra spisoffer, så har jag dock ingen lust till dem, ej heller
gitter jag se edra tackoffer av gödda kalvar. **23** Hav bort ifrån
mig dina sångers buller; jag gitter icke höra ditt psaltarspel. **24**
Men må rätten flöda fram såsom vatten, och rättfärdigheten lik
en bäck som aldrig sinar. **25** Framburen I väl åt mig slaktoffer
och spisoffer under de fyrtio åren i öknen, I av Israels hus? **26**
Så skolen I nu nödgas taga med eder Sickut, eder konung, och
Kiun, eder avgudabild, stjärnguden, som I haven gjort åt eder;
27 och jag skall låta eder föras åstad i fångenskap ända bortom
Damaskus, säger han vilkens namn är HERREN, härskarornas
Gud.

6 Ve eder, I säkre på Sion, I sorglöse på Samarias berg, I
ädlingar bland förstlingsfolket, I som Israels hus plägar vända
sig till! **2** Gån åstad till Kalne och sen efter, dragen därifrån till
Stora Hamat, och faren så ned till filistéernas Gat: äro de bättre
än rikena här, eller är deras område större än edert område? **3**
Ve eder, I som menen att olycksdagen skall vara fjärran, men
likväl inbjuden våldet att trona hos eder; **4** I som liggen på soffor
av elfenben och haven det makligt på edra bäddar; I som äten
lamm, utvalda ur hjorden, och kalvar, hämtade från gödstallet;
5 I som skrålen visor till harpans ljud och tänken ut åt eder

musikinstrumenter såsom David; 6 I som dricken vin ur stora
bålar och bruken salvor av yppersta olja, men icke bekymren
eder om Josefs skada! 7 Fördenskull skola nu dessa främst
föras bort i fångenskap; de som nu hava det så makligt få då
sluta med sitt skrål. 8 Herren, HERREN har svurit vid sig själv,
säger HERREN, härskarornas Gud: Jakobs stolthet är mig en
styggelse, och hans palatser hatar jag; jag skall giva staden till
pris med allt vad däri är. 9 Och det skall ske, att om än tio män
finnas kvar i ett och samma hus, så skola de likväl alla dö. 10
När sedan en frände till någon av de döda med förbrännarens
hjälp vill skaffa benen ut ur huset, och därvid ropar till en som är
i det inre av huset: "Finnes här någon mer än du?", då måste
denne svara: "Ingen"; och den förre skall då säga: "Rätt så,
stillhet må råda; ty HERRENS namn får icke bliva nämnt." 11
Ty se, på HERRENS bud skola de stora husen bliva slagna i
spillror och de små husen i splittror. 12 Kunna väl hästar springa
uppför en klippbrant, eller plöjer man där med oxar? -- eftersom
I viljen förvandla rätten till en giftplanta och rättfärdighetens
frukt till malört, 13 I som glädjen eder över det som är intet
värt och sägen: "Genom vår egen styrka hava vi ju berett oss
horn." 14 Ty se, jag skall uppväcka ett folk mot eder, I av Israels
hus, säger Herren, härskarornas Gud; och de skola förtrycka
edert land, från det ställe där vägen går till Hamat ända till
Hedmarksbäcken.

7 Följande syn lät Herren, HERREN mig se; Jag såg gräshoppor
skapas, när sommargräset begynte växa upp; och det var
sommargräset efter kungsslåttern. 2 När så dessa hade ätit
upp alla markens örter, sade jag: "Herre, HERRE, förlåt. Huru
skall Jakob kunna bestå, han som är så ringa?" 3 Då ångrade
HERREN detta. "Det skall icke ske", sade HERREN. 4 Följande
syn lät Herren, HERREN mig se: Jag såg Herren, HERREN
nalkas för att utföra sin sak genom eld; och elden förtärde det
stora djupet och höll på att förtära arvedelslandet. 5 Då sade
jag: "Herre, HERRE, håll upp. Huru skall Jakob kunna bestå,
han som är så ringa?" 6 Då ångrade HERREN detta. "Icke heller
detta skall ske", sade Herren, HERREN. 7 Följande syn lät han
mig se: Jag såg Herren stå på en mur, uppförd efter sänklod,
och i sin hand höll han ett sänklod. 8 Och HERREN sade till
mig: "Vad ser du, Amos?" Jag svarade: "Ett sänklod." Då sade
Herren: "Se, jag skall hänga upp ett sänklod mitt ibland mitt
folk Israel; jag kan icke vidare tillgiva dem. 9 Isaks offerhöjder
skola bliva ödelagda och Israels helgedomar förstörda, och mot
Jerobeams hus skall jag uppresa mig med svärdet." 10 Men
Amasja, prästen i Betel, sände till Jerobeam, Israels konung,
och lät säga: "Amos förehar en sammansvärjning mot dig, mitt i
Israels hus. Landet kan icke härda ut med allt hans ordande.
11 Ty så har Amos sagt: 'Jerobeam skall dö för svärd, och
Israel skall föras bort i fångenskap ur sitt land.'" 12 Och Amasja
sade till Amos: "Du siare, gå din väg och sök din tillflykt i Juda
land; där må du äta ditt bröd, och där må du profetera. 13 Men
i Betel får du icke vidare profetera, ty det är en konungslig
helgedom och ett rikets tempel." 14 Då svarade Amos och sade
till Amasja: "Jag är varken en profet eller en profetlärljunge,
jag är en boskapsherde, som lever av mullbärsfikon. 15 Men
HERREN tog mig från hjorden; HERREN sade till mig: 'Gå åstad
och profetera för mitt folk Israel.' 16 Så hör nu HERRENS ord.
Du säger: 'Profetera icke mot Israel och predika icke mot Isaks
hus.' 17 Därför säger HERREN så: Din hustru skall bliva en
sköka i staden, dina söner och döttrar skola falla för svärd, ditt
land skall bliva utskiftat med mätsnöre, själv skall du dö i ett
orent land, och Israel skall föras bort i fångenskap ur sitt land."

8 Följande syn lät Herren, HERREN mig se; Jag såg en korg
med mogen frukt. 2 Och han sade: "Vad ser du, Amos?"
Jag svarade: "En korg med mogen frukt." Då sade HERREN
till mig: "Mitt folk Israel är moget till undergång; jag kan icke
vidare tillgiva dem. 3 Och sångerna i palatset skola på den
dagen förbytas i jämmer, säger Herren, HERREN; man skall få
se lik i mängd, överallt skola de ligga kastade; ja, stillhet må
råda!" 4 Hören detta, I som stån den fattige efter livet och viljen
göra slut på de ödmjuka i landet, 5 I som sägen: "När är då
nymånadsdagen förbi, så att vi få sälja säd, och sabbaten, så
att vi få öppna vårt sädesförråd? Då vilja vi göra efa-måttet
mindre och priset högre och förfalska vågen, så att den visar
orätt vikt. 6 Då vilja vi köpa de arma för penningar och den
fattige för ett par skor; och avfall av säden vilja vi då sälja
såsom säd." 7 HERREN har svurit vid Jakobs stolthet: Aldrig
skall jag förgäta detta allt som de hava gjort. 8 Skulle jorden
icke darra, när sådant sker, och skulle icke alla dess inbyggare
sörja? Skulle icke hela jorden höja sig såsom Nilen och röras
upp och åter sjunka såsom Egyptens flod? 9 Och det skall ske
på den dagen, säger Herren, HERREN, att jag skall låta solen
gå ned i dess middagsglans och låta jorden sjunka i mörker
mitt på ljusa dagen. 10 Jag skall förvandla edra högtider till
sorgetider och alla edra sånger till klagovisor. Jag skall hölja
säcktyg kring allas länder och göra alla huvuden skalliga. Jag
skall låta det bliva, såsom när man sörjer ende sonen, och låta
det sluta med en bedrövelsens dag. 11 Se dagar skola komma,
säger Herren, HERREN, då jag skall sända hunger i landet: icke
en hunger efter bröd, icke en törst efter vatten, utan efter att
höra HERRENS ord. 12 Då skall man driva omkring från hav till
hav, och från norr till öster, och färdas hit och dit för att söka
efter HERRENS ord, men man skall icke finna det. 13 På den
dagen skola de försmäkta av törst, edra sköna jungfrur och
edra unga män, 14 desamma som nu svärja vid Samariens
syndaskuld och säga: "Så sant din gud lever, o Dan", och: "Så
sant den lever, som man dyrkar i Beer-Seba." De skola falla och
icke mer stå upp.

9 Jag såg HERREN stå invid altaret, och han sade: Slå till
pelarhuvudena, så att trösklarna bäva, och låt spillrorna falla
över huvudet på alla där. Deras sista kvarleva skall jag sedan
dräpa med svärd. Ingen av dem skall kunna undfly, ingen av
dem kunna rädda sig. 2 Om de än bröte sig in i dödsriket, så
skulle min hand hämta dem fram därifrån; och fore de än upp till
himmelen, så skulle jag störta dem ned därifrån. **(Sheol h7585)** 3
Gömde de sig än på toppen av Karmel, så skulle jag där leta
fram dem och hämta dem ned; och dolde de sig än undan min
åsyn på havets botten, så skulle jag där mana ormen fram att
stinga dem. 4 Om de läte föra sig bort i fångenskap av sina
fiender, skulle jag bjuda svärdet att där komma och dräpa dem.

Ja, jag skall låta mitt öga vila på dem, till deras olycka och icke
till deras lycka. **5** Ty Herren, HERREN Sebaot, han som rör vid
jorden, då försmälter den av ångest och alla dess inbyggare
sörja, ja, hela jorden höjer sig såsom Nilen och sjunker åter
såsom Egyptens flod; **6** han som bygger sin sal i himmelen
och befäster sitt valv över jorden, han som kallar på havets
vatten och gjuter det ut över jorden -- HERREN är hans namn.
7 Ären I icke för mig lika med etiopiernas barn, I Israels barn?
säger HERREN. Förde jag icke Israel upp ur Egyptens land och
filistéerna ifrån Kaftor och araméerna ifrån Kir? **8** Se, Herrens,
HERRENS ögon äro vända mot detta syndiga rike, och jag skall
förgöra det från jordens yta. Dock vill jag icke alldeles förgöra
Jakobs hus, säger HERREN. **9** Ty se, jag skall låta ett bud utgå,
att Israels hus må bliva siktat bland alla hednafolken, såsom
siktades det i ett såll; icke det minsta korn skall falla på jorden.
10 Alla syndare i mitt folk skola dö för svärdet, de som nu säga:
"Oss skall olyckan ej nalkas, över oss skall den icke komma."
11 På den dagen skall jag upprätta Davids förfallna hydda; jag
skall mura igen dess revor och upprätta dess ruiner och bygga
upp den, sådan den var i forna dagar; **12** så att de få taga i
besittning vad som är kvar av Edom och av alla hedningar som
hava uppkallats efter mitt namn, säger HERREN, han som skall
göra detta. **13** Se, dagar skola komma, säger HERREN, då
plöjaren skall följa skördemannen i spåren, och druvtramparen
såningsmannen, då bergen skola drypa av druvsaft och alla
höjder skola försmälta. **14** Då skall jag åter upprätta mitt folk
Israel; när de bygga upp sina ödelagda städer, skola de ock få
bo i dem; när de plantera vingårdar, skola de ock få dricka vin
från dem; när de anlägga trädgårdar, skola de ock få äta deras
frukt. **15** Jag skall då plantera dem i deras eget land, och de
skola icke mer ryckas upp ur det land som jag har givit dem,
säger HERREN, din Gud.

Obadja

1 Detta är Obadjas syn. Så säger Herren, HERREN om Edom:
Ett budskap hava vi hört från HERREN, och en budbärare är
utsänd bland folken: "Upp, ja, låt oss stå upp och strida mot
det!" **2** Se, jag skall göra dig ringa bland folken, djupt föraktad
skall du bliva. **3** Ditt hjärtas övermod har bedragit dig, där du
sitter ibland bergsklyftorna i den höga boning och säger i ditt
hjärta: "Vem kan störta mig ned till jorden?" **4** Om du än byggde
ditt näste så högt uppe som örnen, ja, om det än bleve förlagt
mitt ibland stjärnorna, så skulle jag dock störta dig ned därifrån,
säger HERREN. **5** När tjuvar komma över dig, och rövare om
natten, ja då är det förbi med dig. Sannerligen, de skola stjäla så
mycket dem lyster. När vinbärgare komma över dig, sannerligen,
en ringa efterskörd skola de lämna kvar. **6** Huru genomsökt skall
icke Esau bliva, huru skola ej hans dolda skatter letas fram! **7**
Ut till gränsen skola de driva dig, alla dina bundsförvanter; dina
vänner skola svika dig och skola taga väldet över dig. I stället för
att giva dig bröd skola de lägga en snara på din väg, där du icke
kan märka den. **8** Sannerligen, på den dagen, säger HERREN
skall jag förgöra de vise i Edom och allt förstånd på Esaus berg.
9 Dina hjältar, o Teman, skola då bliva slagna av förfäran; och
så skall var man på Esaus berg bliva utrotad och dräpt. **10** Ja,
för det våld du övade mot din broder Jakob skall du höljas med
skam och bliva utrotad till evig tid. **11** På den dag då du lämnade
honom i sticket, på den dag då främlingar förde bort hans gods
och utlänningar drogo in genom hans port och kastade lott om
Jerusalem, då var ju ock du såsom en av dem. **12** Men se icke
så med lust på din broders dag, på hans motgångs dag; gläd dig
icke så över Juda barn på deras undergångs dag; spärra icke
upp munnen så stort på nödens dag. **13** Drag icke in genom mitt
folks port på deras ofärds dag; se ej så hans olycka med lust,
också du, på hans ofärds dag; och räck icke ut din hand efter
hans gods på hans ofärds dag. **14** Ställ dig icke vid vägskälet
för att nedgöra hans flyktingar, och giv icke hans undsluppna
till pris på nödens dag. **15** Ty HERRENS dag är nära för alla
hednafolk. Såsom du har gjort, så skall man ock göra mot dig;
dina gärningar skola komma tillbaka över ditt eget huvud. **16** Ja,
såsom I haven druckit på mitt heliga berg, så skola ock alla
hednafolk få dricka beständigt, de skola få dricka kalken i botten
och bliva såsom hade de ej varit till. **17** Men på Sions berg
skall finnas en räddad skara, och det skall vara en helig plats;
och Jakobs hus skall åter få råda över sina besittningar. **18**
Då skall Jakobs hus bliva en eld och Josefs hus en låga, och
Esaus hus skall varda såsom strå, och de skola antända det
och förtära det, och ingen skall slippa undan av Esaus hus; ty
så har HERREN talat. **19** Och Sydlandets folk skall taga Esaus
berg i besittning, och Låglandets folk skall taga filistéernas
land; ja, också Efraims mark skall man taga i besittning, så ock
Samariens mark. Och Benjamin skall taga Gilead. **20** Och de
bortförda av denna Israels barns här, de som bo i Kanaan allt
intill Sarefat, så ock de bortförda från Jerusalem, de som leva i
Sefarad, dessa skola taga Sydlandets städer i besittning. **21**
Och frälsare skola draga upp på Sions berg till att döma Esaus
berg. Och så skall riket vara HERRENS.

Jona

1 Och HERRENS ord kom till Jona, Amittais son; han sade:
2 "Stå upp och begiv dig till Nineve, den stora staden, och
predika för den; ty deras ondska har kommit upp inför mitt
ansikte." **3** Men Jona stod upp och ville fly till Tarsis, undan
HERRENS ansikte. Och han for ned till Jafo och fann där ett
skepp som skulle gå till Tarsis. Och sedan han hade erlagt
betalning för resan, steg han ombord därpå för att fara med till
Tarsis, undan HERRENS ansikte. **4** Men HERREN sände en
stark vind ut över havet, så att en stark storm uppstod på havet;
och skeppet var nära att krossas. **5** Då betogos sjömännen av
fruktan och ropade var och en till sin gud; och vad löst som
fanns i skeppet kastade de i havet för att bereda sig lättnad.
Men Jona hade gått ned i det inre av fartyget och låg där i djup
sömn. **6** Då gick skepparen till honom och sade till honom:
"Huru kan du sova så? Stå upp och åkalla din Gud. Kanhända
skall den Guden tänka på oss, så att vi icke förgås." **7** Och
folket sade till varandra: "Välan, låt oss kasta lott, så att vi få
veta för vems skull denna olycka har kommit över oss." När de
så kastade lott, föll lotten på Jona. **8** Då sade de till honom:
"Säg oss för vems skull denna olycka har kommit över oss. Vad
är ditt ärende, och varifrån kommer du? Från vilket land och av
vad folk är du?" **9** Han svarade den; "Jag är en hebré, och
jag dyrkar HERREN, himmelens Gud, som har gjort havet och
det torra." **10** Då betogos männen av stor fruktan och sade
till honom: "Vad är det du har gjort!" Ty männen fingo genom
det han berättade dem veta att han flydde undan HERRENS
ansikte. **11** Och de sade till honom: "Vad skola vi göra med dig,
så att havet stillar sig för oss?" Ty havet stormade mer och mer.
12 Då svarade han dem: "Tagen mig och kasten mig i havet, så
skall havet stillas för eder; ty jag vet att det är för min skull som
denna starka storm har kommit över eder." **13** Och männen
strävade med all makt att komma tillbaka till land, men de kunde
icke; ty havet stormade mer och mer emot dem. **14** Då ropade
de till HERREN och sade: "Ack HERRE, låt oss icke förgås för
denne mans själs skull, och låt icke oskyldigt blod komma över
oss. Ty du, HERRE, har gjort såsom dig täckes." **15** Därefter
togo de Jona och kastade honom i havet. Då lade sig havets
raseri. **16** Och männen betogos av stor fruktan för HERREN,
och de offrade slaktoffer åt HERREN och gjorde löften. **17** Men
HERREN sände en stor fisk, som slukade upp Jona. Och Jona
var i fiskens buk tre dagar och tre nätter.

2 Och Jona bad till HERREN, sin Gud, i fiskens buk. **2** Han
sade: "Jag åkallade HERREN i min nöd, och han svarade
mig; från dödsrikets buk ropade jag, och du hörde min röst.
(Sheol h7585) **3** Du kastade mig i djupet, mitt i havet, och
strömmen omslöt mig, alla dina svallande böljor gingo över mig.
4 Jag tänkte då: 'Jag är bortdriven ifrån dina ögon.' Men jag skall
åter få skåda upp mot ditt heliga tempel. **5** Vatten omvärvde mig
in på livet, djupet omslöt mig; sjögräs omsnärjde mitt huvud.
6 Till bergens grund sjönk jag ned, jordens bommar slöto sig
bakom mig för evigt. Men du förde min själ upp ur graven,
HERRE, min Gud. **7** När min själ försmäktade i mig, då tänkte
jag på HERREN, och min bön kom till dig, i ditt heliga tempel. **8**
De som hålla sig till fåfängliga avgudar, de låta sin nåds Gud
fara. **9** Men jag vill offra åt dig, med högljudd tacksägelse; vad
jag har lovat vill jag infria; frälsningen är hos HERREN!" **10** Och
på HERRENS befallning kastade fisken upp Jona på land.

3 Och HERRENS ord kom för andra gången till Jona; han
sade: **2** "Stå upp och begiv dig till Nineve, den stora staden,
och predika för den vad jag skall tala till dig." **3** Då stod Jona
upp och begav sig till Nineve, såsom HERREN hade befallt.
Men Nineve var en stor stad inför Gud, tre dagsresor lång.
4 Och Jona begav sig på väg in i staden, en dagsresa, och
predikade och sade: "Det dröjer ännu fyrtio dagar, så skall
Nineve bliva omstörtat." **5** Då trodde folket i Nineve på Gud,
och lyste ut en fasta och klädde sig i sorgdräkt, både stora och
små. **6** Och när saken kom för konungen i Nineve, stod han upp
från sin tron och lade av sin mantel och höljde sig i sorgdräkt
och satte sig i aska. **7** Sedan utropade och förkunnade man i
Nineve, enligt konungens och hans stores påbud, och sade:
"Ingen människa må smaka något, icke heller något djur, vare
sig av fäkreaturen eller småboskapen; de må icke föras i bet, ej
heller vattnas. **8** Och både människor och djur skola hölja sig i
sorgdräkt och ropa till Gud med all makt. Och var och en må
vända om från sin onda väg och från den orätt som han har haft
för händer. **9** Vem vet, kanhända vänder Gud då om och ångrar
sig och vänder sig ifrån sin vredes glöd, så att vi icke förgås."
10 Då nu Gud såg vad de gjorde, att de vände om från sin onda
väg, ångrade han det onda som han hade hotat att göra mot
dem, och han gjorde icke så.

4 Men detta förtröt Jona högeligen, och hans vrede upptändes.
2 Och han bad till HERREN och sade: "Ack Herre, var det
icke detta jag tänkte, när jag ännu var i mitt land! Därför ville
jag ock i förväg fly undan till Tarsis. Jag visste ju att du är en
nådig och barmhärtig Gud, långmodig och stor i mildhet, och
sådan att du ångrar det onda. **3** Så tag nu, Herre, mitt liv ifrån
mig; ty jag vill hellre vara död än leva." **4** Men HERREN sade:
"Menar du att du har skäl till att vredgas?" **5** Och Jona gick ut ur
staden och stannade öster om staden; där gjorde han sig en
hydda och satt i skuggan därunder, för att se huru det skulle gå
med staden. **6** Och HERREN Gud lät en ricinbuske skjuta upp
över Jona, för att den skulle giva skugga åt hans huvud och
hjälpa honom ur hans förtrytelse; och Jona gladde sig högeligen
över ricinbusken. **7** Men dagen därefter, när morgonrodnaden
gick upp, sände Gud maskar som frätte ricinbusken, så att den
vissnade. **8** När sedan solen hade gått upp, sände Gud en
brännande östanvind, och solen stack Jona på huvudet, så att
han försmäktade. Då önskade han sig döden och sade: "Jag vill
hellre vara död än leva." **9** Men Gud sade till Jona: "Menar
du att du har skäl till att vredgas för ricinbuskens skull?" Han
svarade: "Jag må väl hava skäl att vredgas till döds." **10** Då
sade HERREN: "Du ömkar dig över ricinbusken, som du icke
har haft någon möda med och icke har dragit upp, som kom till
på en natt och förgicks efter en natt. **11** Och jag skulle icke
ömka mig över Nineve, den stora staden, där mer än ett hundra

tjugu tusen människor finnas, som icke förstå att skilja mellan höger och vänster, och därtill djur i myckenhet!"

Mika

1 Detta är HERRENS ord som kom till morastiten Mika i
Jotams, Ahas' och Hiskias, Juda konungars, tid, vad han
skådade angående Samaria och Jerusalem. **2** Hören, I folk,
allasammans; akta härpå, du jord med allt vad på dig är. Och
vare Herren, HERREN ett vittne mot eder, Herren i sitt heliga
tempel. **3** Ty se, HERREN träder ut ur sin boning, han far ned
och går fram över jordens höjder. **4** Bergen smälta under hans
fötter, och dalar bryta sig fram -- såsom vaxet gör för elden,
såsom vattnet, när det störtar utför branten. **5** Genom Jakobs
överträdelse sker allt detta och genom Israels hus' synder. Vem
är då upphovet till Jakobs överträdelse? Är det icke Samaria?
Och vem till Juda offerhöjder? Är det icke Jerusalem? **6** Så skall
jag då göra Samaria till en stenhop på marken, till en plats för
vingårdsplanteringar; jag skall vräka hennes stenar ned i dalen,
och hennes grundvalar skall jag blotta. **7** Alla hennes beläten
skola bliva krossade, alla hennes skökoskänker uppbrända i eld,
alla hennes avgudar skall jag förstöra; ty av skökolön har hon
hopsamlat dem, och skökolön skola de åter bliva. **8** Fördenskull
måste jag klaga och jämra mig, jag måste gå barfota och naken;
jag måste upphäva klagoskri såsom en schakal och sorgelåt
såsom en struts. **9** Ty ohelbara äro hennes sår; slaget har nått
ända till Juda, det har drabbat ända till mitt folks port, ända till
Jerusalem. **10** Förkunnen det icke i Gat; gråten icke så bittert. I
Bet-Leafra vältrar jag mig i stoftet. **11** Dragen åstad, I Safirs
invånare, i nakenhet och skam. Saanans invånare våga sig icke
ut. Klagolåten i Bet-Haesel tillstädjer eder ej att dröja där. **12** Ty
Marots invånare våndas efter tröst; ned ifrån HERREN har ju en
olycka kommit, intill Jerusalems port. **13** Spännen travare för
vagnen, I Lakis' invånare, I som voren upphovet till dottern Sions
synd; ty hos eder var det som Israels överträdelser först funnos.
14 Därför måste du giva skiljebrev åt Moreset-Gat. Husen i Aksib
hava för Israels konungar blivit såsom en försinande bäck.
15 Ännu en gång skall jag låta erövraren komma över eder,
I Maresas invånare. Ända till Adullam skall Israels härlighet
komma. **16** Raka dig skallig och skär av ditt hår, i sorg över
barnen, som voro din lust; gör ditt huvud så kalt som gamens, ty
de skola föras bort ifrån dig.

2 Ve dessa som tänka ut vad fördärvligt är och bereda vad
ont är på sina läger, och som sätta det i verket, så snart
morgonen gryr, allenast det står i deras makt; **2** dessa som
hava begärelse till sin nästas åkrar och röva dem, eller till
hans hus och tillägna sig dem; dessa som öva våld mot både
människor och hus, mot både ägare och egendom! **3** Därför
säger HERREN så: Se, jag tänker ut mot detta släkte vad ont
är; och I skolen icke kunna draga eder hals därur, ej heller
skolen I sedan gå så stolta, ty det bliver en ond tid. **4** På den
dagen skall man stämma upp en visa över eder och sjunga en
sorgesång; man skall säga: "Det är ute med oss, vi äro förstörda
i grund! Mitt folks arvslott bliver nu given åt en annan. Ja i
sanning, den ryckes ifrån mig, och åt avfällingar utskiftas våra
åkrar." **5** Så sker det att hos dig icke mer finnes någon som får
spänna mätsnöre över en lott i HERRENS församling. **6** "Hören
då upp att predika", så är deras predikan; "om sådant får man
icke predika; det är ju ingen ände på smädelser!" **7** Är detta
ett tillbörligt tal, du Jakobs hus? Har då HERREN varit snar
till vrede? Hava hans gärningar visat något sådant? Äro icke
fastmer mina ord milda mot den som vandrar redligt? **8** Men nu
sedan en tid uppreser sig mitt folk såsom en fiende. I sliten
manteln bort ifrån kläderna på människor som trygga gå sin väg
fram och ej vilja veta av strid. **9** Mitt folks kvinnor driven I ut från
de hem där de hade sin lust; deras barn beröven I för alltid
den berömmelse de hade av mig. **10** Stån upp och gån eder
väg! Här skolen I icke hava någon vilostad, för eder orenhets
skull, som drager i fördärv, ja, i gruvligt fördärv. **11** Om någon
som fore med munväder och falskhet sade i sin lögnaktighet:
"Jag vill predika för dig om vin och starka drycker" -- det vore
en predikare för detta folk! **12** Jag vill församla dig, Jakob, ja,
hela ditt folk. Jag vill hämta tillhopa Israels kvarlevor, jag vill
föra dem tillsammans såsom fåren till fållan, såsom en hjord till
dess betesmark, så att där uppstår ett gny av människor. **13** En
vägbrytare drager ut framför dem; de bryta sig igenom och tåga
fram, genom porten vandra de ut. Deras konung tågar framför
dem, HERREN går i spetsen för dem.

3 Och jag sade: Hören, I Jakobs hövdingar och I furstar av
Israels hus. Tillkommer det ej eder att veta vad rätt är, **2** I
som haten det goda och älsken det onda, I som sliten huden av
kroppen på människorna och köttet från deras ben? **3** Men
eftersom dessa äta mitt folks kött och riva huden av deras kropp
och bryta sönder deras ben, för att stycka dem likasom det man
kastar i grytan, ja, likasom kött som lägges i kitteln, **4** därför
skall HERREN icke svara dem, när de ropa till honom; han
skall dölja sitt ansikte för dem på den tiden, för deras onda
väsendes skull. **5** Så talar HERREN mot de profeter som föra
mitt folk vilse, mot dem som ropa: "Allt står väl till!", så länge de
hava något att tugga med sina tänder, men båda upp folket till
helig strid mot den som ej giver dem något i gapet. **6** Därför
skall natt komma över eder, så att det bliver slut på edra syner,
och mörker, så att det bliver slut på edra spådomar. Ja, solen
skall gå ned över profeterna och dagen varda mörk över dem.
7 Siarna skola stå där med skam, och spåmännen skola få
blygas; de skola alla nödgas skyla sitt skägg, då nu intet svar
mer kommer från Gud. **8** Men jag, jag är uppfylld med kraft, ja,
med HERRENS Ande, med rättsinne och frimodighet, så att
jag kan förkunna för Jakob hans överträdelse och för Israel
hans synd. **9** Hören då detta, I hövdingar av Jakobs hus och I
furstar av Israels hus, I som hållen för styggelse vad rätt är och
gören krokigt allt vad rakt är, **10** I som byggen upp Sion med
blodsdåd och Jerusalem med orättfärdighet -- **11** den stad vars
hövdingar döma för mutor, vars präster undervisa för betalning,
och vars profeter spå för penningar, allt under det de stödja
sig på HERREN och säga: "Är icke HERREN mitt ibland oss?
Olycka skall ej komma över oss." **12** Därför skall för eder skull
Sion varda upplöjt till en åker och Jerusalem bliva en stenhop
och tempelberget en skogbevuxen höjd.

4 Men det skall ske i kommande dagar att det berg där
HERRENS hus är skall stå där fast grundat, ypperst ibland

bergen, och vara upphöjt över andra höjder; och folk skall
strömma ditupp, 2 ja, många hednafolk skola gå åstad och skola
säga: "Upp, låt oss draga åstad till HERRENS berg, upp till
Jakobs Guds hus, för att han må undervisa oss om sina vägar,
så att vi kunna vandra på hans stigar." Ty från Sion skall lag
utgå, och HERRENS ord från Jerusalem. 3 Och han skall döma
mellan många folk och skipa rätt åt mäktiga hednafolk, ända
bort i fjärran land. Då skola de smida sina svärd till plogbillar
och sina spjut till vingårdsknivar. Folken skola ej mer lyfta svärd
mot varandra och icke mer lära sig att strida. 4 Och var och en
skall sitta under sitt vinträd och sitt fikonträd, och ingen skall
förskräcka honom; ty så har HERREN Sebaots mun talat. 5 Ja,
alla andra folk vandra vart och ett i sin guds namn, men vi vilja
vandra i HERRENS, vår Guds, namn, alltid och evinnerligen. 6
På den dagen, säger HERREN, skall jag församla de haltande
och hämta tillhopa de fördrivna och dem som jag har hemsökt
med olyckor. 7 Och jag skall låta de haltande bliva en kvarleva
och de långt bort förjagade ett mäktigt folk; och HERREN skall
vara konung över dem på Sions berg från nu och till evig tid. 8
Och du Herdetorn, du dotter Sions kulle, till dig skall det komma,
ja, till dig skall det återvända, det forna herradömet, dottern
Jerusalems konungavälde. 9 Men varför skriar du nu så högt?
Finnes då ingen konung i dig, har du icke mer någon rådklok
man, eftersom ångest, lik en barnaföderskas, har gripit dig? 10
Ja, väl må du vrida dig i födslosmärtor såsom en barnaföderska,
du dotter Sion; ty nu måste du ut ur staden, du måste bo på
öppna fältet; ja, du skall komma ända till Babel -- där skall du
finna räddning, där skall HERREN förlossa dig ur dina fienders
hand. 11 Nu hava många hednafolk församlat sig mot dig, och
de säga: "Må hon varda skändad, så att våra ögon få skåda med
lust på Sion." 12 Men dessa känna icke HERRENS tankar, de
förstå icke hans rådslut, att han har samlat dem såsom kärvar
till tröskplatsen. 13 Upp då och tröska, du dotter Sion! Ty jag
skall giva dig horn av järn och giva dig klövar av koppar, för att
du må sönderkrossa många folk. Och deras byte skall du giva
till spillo åt HERREN och deras skatter åt hela jordens HERRE.

5 Nu må du samla dina skaror, du skarornas stad. Bålverk har
man rest upp mot oss; Israels domare slår man med ris på
kinden. 2 Men du Bet-Lehem Efrata, som är så ringa för att vara
bland Juda släkter, av dig skall åt mig utgå en som skall bliva
en furste i Israel, en vilkens härkomst tillhör förgångna åldrar,
forntidens dagar. 3 Därför skola de prisgivas intill den tid då hon
som skall föda har fött; då skall återstoden av hans bröder få
vända tillbaka till Israels barn. 4 Och han skall träda fram och
vakta sin hjord i HERRENS kraft, i HERRENS, sin Guds, namns
höghet; och den skall hava ro, ty han skall då vara stor intill
jordens ändar. 5 Och tryggheten skall vara sådan, att om Assur
vill falla in i vårt land och tränga in i våra palats, så kunna vi
ställa upp mot honom sju herdar, ja, åtta furstliga herrar; 6 och
dessa skola avbeta Assurs land med svärd och Nimrods land
ända in i dess portar. Så skall han rädda oss från Assur, om
denne vill falla in i vårt land och tränga fram över våra gränser.
7 Då skall Jakobs kvarleva vara bland många folk såsom dagg
från HERREN, såsom en regnskur på gräs, vilken icke dröjer för
någon mans skull eller väntar för människobarns skull. 8 Och
Jakobs kvarleva skall då vara bland hedningarna, mitt ibland
många folk, såsom ett lejon bland boskap i skogen, såsom ett
ungt lejon bland fårhjordar, vilket förtrampar, var det går fram,
och griper sitt rov utan räddning. 9 Ja, må din hand vara upplyft
över dina ovänner, och må alla dina fiender bliva utrotade! 10
Och det skall ske på den dagen, säger HERREN, att jag skall
utrota dina hästar ur ditt land och förstöra dina vagnar; 11 jag
skall utrota städerna i ditt land och riva ned alla dina fästen; 12
jag skall utrota all trolldom hos dig, och inga teckentydare skola
mer träffas hos dig; 13 jag skall utrota dina beläten och dina
stoder ur ditt land, så att du icke mer skall tillbedja dina händers
verk; 14 jag skall omstörta dina Aseror och skaffa dem bort ur
ditt land; och dina städer skall jag ödelägga. 15 Och i vrede och
förtörnelse skall jag utkräva hämnd av hednafolken, dem som
icke hava varit hörsamma.

6 Hören vad HERREN säger: Stå upp och utför din sak
inför bergen, och låt höjderna höra din röst. 2 Ja, hören
HERRENS sak, I berg och I fasta klippor, jordens grundvalar! Ty
HERREN har sak mot sitt folk, och med Israel vill han gå till
rätta. 3 Mitt folk, vad har jag gjort mot dig, och varmed har jag
betungat dig? Svara mig! 4 Jag förde dig ju upp ur Egyptens
land, och ur träldomshuset förlossade jag dig; och Mose, Aron
och Mirjam lät jag gå framför dig. 5 Mitt folk, kom ihåg vad
Balak, konungen i Moab, hade i sinnet, och vad Bileam, Beors
son, svarade honom; kom ihåg huru det var mellan Sittim och
Gilgal, och lär dig så förstå HERRENS rättfärdighets gärningar.
6 Varmed skall jag träda fram inför HERREN, och varmed böja
mig ned inför Gud i höjden? Skall jag träda fram inför honom
med brännoffer, med årsgamla kalvar? 7 Har HERREN behag
till vädurar i tusental, till oljeströmmar i tiotusental? Skall jag
giva min förstfödde till offer för min överträdelse, min livsfrukt till
syndoffer för min själ? 8 Nej, vad gott är har han kungjort för
dig, o människa. Ty vad annat begär HERREN av dig, än att
du gör vad rätt är och vinnlägger dig om kärlek och vandrar i
ödmjukhet inför din Gud? 9 Hör huru HERREN ropar till staden!
Ja, säll är den som aktar på ditt namn. Hören om straffet, och
vem han är, som har bestämt det. 10 Kunna ogudaktighetens
skatter framgent få stanna i den ogudaktiges hus? Kan där få
finnas ett undermåligt efa-mått, värt att förbannas? 11 Vore jag
rättfärdig, om jag fördroge orätt våg och falska vikter i pungen,
12 om de rika i staden finge vara fulla av orättrådighet, om dess
invånare finge tala lögn och hava falsk tunga i sin mun? 13 Nej,
och därför måste jag slå dig med oläkliga sår, hemsöka dig med
förödelse för dina synders skull. 14 När du äter något, skall du
icke bliva mätt, och tomhet skall råda i din buk. Vad du skaffar
undan skall du ändå icke kunna rädda, och vad du räddar skall
jag giva åt svärdet. 15 Du skall så, men icke få skörda; du
skall pressa oliver, men icke få smörja din kropp med oljan,
du skall pressa ut druvmust, men icke få dricka vinet. 16 Vid
Omris stadgar håller man fast, man efterföljer alla Ahabs hus'
gärningar; ty efter dessas rådslag är det I vandren. Därför skall
jag göra dig till ett föremål för häpnad, och invånarna i staden till
ett mål för begabberi; ja, mitt folks smälek skolen I få bära.

7 Ve mig! Det är mig, såsom när frukten är insamlad om
sommaren, eller såsom när efterskörden efter vinbärgningen
är slut och ingen druvklase mer finnes att äta, intet förstlingsfikon
av dem jag hade haft lust till. **2** De fromma äro försvunna ur
landet, och ingen redlig man finnes bland människorna. Alla
ligga de på lur efter blod; envar vill fånga den andre i sitt nät. **3**
Till att främja det onda äro deras händer redo: fursten begär
gåvor, och domaren står efter vinning; den mäktige kräver öppet
vad honom lyster; så bedriva de vrånghet. **4** Den bäste ibland
dem är såsom ett törnsnår, den redligaste värre än en taggig
häck. Men när dina siares dag är inne, ja, när hemsökelsen når
dig, då skall bestörtning komma ibland dem. **5** Man får icke tro
på någon vän, icke lita på någon förtrogen; för henne som vilar i
din famn måste du vakta din muns dörrar. **6** Ty sonen föraktar
sin fader, dottern sätter sig upp mot sin moder, sonhustrun mot
sin svärmoder, och envar har sitt eget husfolk till fiender. **7** Men
jag vill skåda efter HERREN, jag vill hoppas på min frälsnings
Gud; min Gud skall höra mig. **8** Glädjens icke över mig, I mina
fiender. Om jag än har fallit, skall jag dock stå upp igen; om jag
än sitter i mörkret, är dock HERREN mitt ljus. **9** Eftersom jag
har syndat mot HERREN, vill jag bära hans vrede, till dess att
han utför min sak och skaffar mig rätt, till dess att han för mig ut
i ljuset, så att jag med lust får se på hans rättfärdighet. **10** När
mina fiender se det, skola de höljas med skam, desamma som
säga till mig: "Var är nu HERREN, din Gud?" Mina ögon skola
se med lust på dem; ty då skola de bliva nedtrampade såsom
orenlighet på gatan. **11** En dag skall komma, då dina murar
skola byggas upp; på den dagen skola dina gränser sträcka
sig vida. **12** På den dagen skall man komma till dig både från
Assur och från Egyptens städer, ja från Egypten och ända ifrån
floden, och från hav till hav, och från berg till berg. **13** Men
eljest skall jorden bliva en ödemark för sina inbyggares skull;
det skall vara deras gärningars frukt. **14** Vakta med din stav
ditt folk, din arvedels hjord, så att den får hava sin avskilda
boning i skogen på Karmel; låt den gå i bet i Basan och i Gilead,
likasom under forna dagar. **15** Ja, likasom i de dagar då du drog
ut ur Egyptens land skall jag låta dem se underbara ting. **16**
Hedningarna skola se det och komma på skam med all sin makt.
De skola nödgas lägga handen på munnen, deras öron skola
vara bedövade. **17** De skola slicka stoftet såsom ormar; lika
maskar som kräla på jorden skola de med bävan övergiva sina
borgar. Med förskräckelse skola de söka HERREN, vår Gud; Ja,
för dig skola de frukta. **18** Vem är en sådan Gud som du? -
- du som förlåter kvarlevan av din arvedel dess missgärning
och tillgiver den dess överträdelse, du som icke behåller vrede
evinnerligen, ty du har lust till nåd, **19** och du skall åter förbarma
dig över oss och trampa våra missgärningar under fötterna.
Ja, du skall kasta alla deras synder i havets djup. **20** Du skall
bevisa trofasthet mot Jakob och nåd mot Abraham, såsom du
med ed har lovat våra fäder i forntidens dagar.

Nahum

1 Detta är en utsaga om Nineve, den bok som innehåller
elkositen Nahums syn. **2** HERREN är en nitälskande Gud
och en hämnare, ja, en hämnare är HERREN, en som kan
vredgas. En hämnare är HERREN mot sina ovänner, vrede
behåller han mot sina fiender. **3** HERREN är långmodig, men
han är stor i kraft, och ingalunda låter han någon bliva ostraffad.
HERREN har sin väg i storm och oväder och molnen äro
dammet efter hans fötter. **4** Han näpser havet och låter det
uttorka och alla strömmar låter han sina bort. Då försmäkta
Basan och Karmel, Libanons grönska försmäktar. **5** Bergen bäva
för honom, och höjderna försmälta av ångest. Jorden röres upp
för hans ansikte, jordens krets med alla som bo därpå. **6** Vem
kan bestå för hans ogunst, och vem kan uthärda hans vrede
glöd? Hans förtörnelse utgjuter sig såsom eld, och klipporna
rämna inför honom. **7** HERREN är god, ett värn i nödens tid,
och han låter sig vårda om dem som förtrösta på honom. **8** Men
genom en störtflod gör han ände på platsen där den staden står,
och hans fiender förföljas av mörker. **9** Ja, på edert anslag mot
HERREN gör han ände, icke två gånger behöver hemsökelsen
drabba. **10** Ty om de ock äro hopslingrade såsom törnsnår och
så fulla av livssaft, som deras dryck är av must, skola de likväl
alla förbrännas såsom torrt strå. **11** Ty från dig drog ut en man
som hade onda anslag mot HERREN, en vilkens rådslag voro
fördärv. **12** Så säger HERREN: "Huru starka och huru många de
ock må vara, skola de ändå mejas av och försvinna; och om jag
förr har plågat dig, så skall jag nu ej göra det mer. **13** Ty nu
skall jag bryta sönder de ok han har lagt på dig, och hans band
skall jag slita av." **14** Men om dig bjuder HERREN så "Ingen
avkomma av ditt namn skall mer få finnas. Ur dina gudars hus
skall jag utrota alla beläten, både skurna och gjutna. En grav
bereder jag åt dig, ty på skam har du kommit." **15** Se, över
bergen nalkas glädjebudbärarens fötter hans som förkunnar
frid: "Fira dina högtider, Juda, infria dina löften. Ty ej mer skall
fördärvaren draga fram mot dig; han varder förgjord i grund."

2 En folkförskingrare drager upp mot dig; bevaka dina fästen.
Speja utåt vägen, omgjorda dina länder bruka din kraft, så
mycket du förmår. **2** Ty HERREN vill återställa Jakobs höghet
såsom Israels höghet, då nu plundrare så hava ödelagt dem
och så fördärvat deras vinträd. **3** Hans hjältars sköldar äro
färgade röda, stridsmännen gå klädda i scharlakan; vagnarna
gnistra av eld, när han gör dem redo till strid; och man skakar
lansar av cypressträ. **4** På vägarna storma vagnarna fram,
de köra om varandra på fälten; såsom bloss äro de att skåda
lika ljungeldar fara de åstad. **5** Han vet nogsamt vilka väldiga
kämpar han äger; de störta överända, där de rusa framåt.
De hasta mot stadens murar, och stormtaken göras redo. **6**
Strömportarna måste öppna sig, och palatset försmälter av
ångest. **7** Ja, domen står fast: hon bliver blottad, bortsläpad;
hennes tärnor måste sucka likasom duvor och slå sig för sitt
bröst. **8** I all sin tid var Nineve lik en vattenrik damm, men nu
flyr vattnet bort. "Stannen! Stannen!" -- Nej, ingen vänder sig
om. **9** Röven nu silver, röven guld. Här finnas skatter utan ände,
överflöd på alla dyrbara håvor. **10** Ödeläggelse och förödelse
och förstörelse! Förfärade hjärtan och skälvande knän! Darrande
länder allestädes! Allas ansikten hava skiftat färg. **11** Var är nu
lejonens kula, den plats där de unga lejonen förtärde sitt rov,
där lejonet och lejoninnan hade sin gång, där lejonungen gick
omkring, utan att någon skrämde bort den? **12** Var är lejonet
som tog rov, så mycket dess ungar ville hava, och dödade åt
sina lejoninnor, ja, uppfyllde sina hålor med rov och sina kulor
med rövat gods? **13** Se, jag skall vända mig mot dig, säger
HERREN Sebaot; dina vagnar skall jag låta gå upp i rök, och
dina unga lejon skall svärdet förtära. Jag skall utrota ditt rövade
gods från jorden och man skall ej mer höra dina sändebuds röst

3 Ve dig, du blodstad, alltigenom så full av lögn och våld,
du som aldrig upphör att röva! **2** Hör, piskor smälla! Hör,
vagnshjul dåna! Hästar jaga fram, och vagnar rulla åstad. **3**
Ryttare komma i fyrsprång; svärden ljunga, och spjuten blixtra.
Slagna ser man i mängd och lik i stora hopar; igen ände är
på döda, man stupar över döda. **4** Allt detta för den myckna
otukt hon bedrev, hon, den fagra och trollkunniga skökan, som
prisgav folkslag genom sin otukt och folkstammar genom sina
trolldomskonster. **5** Se, jag skall vända mig mot dig, säger
HERREN Sebaot; jag skall lyfta upp ditt mantelsläp över ditt
ansikte och låta folkslag se din blygd och konungariken din
skam. **6** Och jag skall kasta på dig vad styggeligt är, jag skall
låta dig bliva föraktad, ja, göra dig till ett skådespel. **7** Var och
en som ser dig skall sky dig och skall säga: "Nineve är ödelagt,
men vem kan ömka det?" Ja, var finner man någon som vill
trösta dig? **8** Är du då bättre än No-Amon, hon som tronade
vid Nilens strömmar, omsluten av vatten -- ett havets fäste,
som hade ett hav till mur? **9** Etiopier i mängd och egyptier utan
ände, putéer och libyer voro dig till hjälp. **10** Också hon måste
ju gå i landsflykt och fångenskap, också hennes barn blevo
krossade i alla gathörn; om hennes ädlingar kastade man lott,
och alla hennes stormän blevo fängslade med kedjor **11** Så
skall ock du bliva drucken och sjunka i vanmakt; också du skall
få leta efter något värn mot fienden. **12** Alla dina fästen likna
fikonträd med brådmogen frukt: vid minsta skakning falla de
i munnen på den som vill äta dem. **13** Se, ditt manskap är
hos dig såsom kvinnor; ditt lands portar stå vidöppna för dina
fiender; eld förtär dina bommar. **14** Hämta dig vatten till förråd
under belägringen, förstärk dina fästen. Stig ned i leran och
trampa i murbruket; grip till tegelformen. **15** Bäst du står där,
skall elden förtära dig och svärdet utrota dig. Ja, såsom av
gräsmaskar skall du bliva uppfrätt, om du ock själv samlar skaror
så talrika som gräsmaskar, skaror så talrika som gräshoppor. **16**
Om du ock har krämare flera än himmelens stjärnor, så vet:
gräsmaskarna fälla sina vingars höljen och flyga bort. **17** Ja,
dina furstar äro såsom gräshoppor och dina hövdingar såsom
gräshoppssvärmar: de stanna inom murarna, så länge det är
svalt, men när solen kommer fram, då fly de bort, och sedan
vet ingen var de finnas. **18** Dina herdar hava slumrat in, du
Assurs konung; dina väldige ligga i ro. Ditt folk är förstrött uppe
på bergen, och ingen församlar det. **19** Det finnes ingen bot för
din skada oläkligt är ditt sår. Alla som höra vad som har hänt dig

klappa i händerna över dig. Ty över vem gick ej din ondska
beständigt?

Habackuk

1 Detta är den utsaga som uppenbarades för profeten
Habackuk. **2** Huru länge, HERRE, skall jag ropa, utan att
du hör klaga inför dig över våld, utan att du frälsar? **3** Varför
låter du mig se sådan ondska? Huru kan du själv skåda på
sådan orättrådighet, på det fördärv och det våld jag har inför
mina ögon? Så uppstår ju kiv, och så upphäva sig trätor. **4**
Därigenom bliver lagen vanmäktig, och rätten kommer aldrig
fram. Ty den ogudaktige snärjer den rättfärdige; så framstår
rätten förvrängd. **5** Sen efter bland hedningarna och skåden;
häpnen, ja, stån där med häpnad Ty en gärning utför han i edra
dagar, som I icke skolen tro, när den förtäljes. **6** Ty se, jag skall
uppväcka kaldéerna det bistra och oförvägna folket, som drager
ut så vitt som jorden når och inkräktar boningar som icke äro
deras. **7** Det folket är förskräckligt och fruktansvärt; rätt och
myndighet tager det sig självt. **8** Dess hästar äro snabbare än
pantrar och vildare än vargar om aftonen; dess ryttare jaga fram
i fyrsprång. Ja, fjärran ifrån komma dess ryttare, de flyga åstad
såsom örnen, när han störtar sig över sitt rov **9** Alla hasta de
till våld, av sin stridslust drivas de framåt; och fångar hopa de
såsom sand. **10** Konungar äro dem ett åtlöje, och furstar räkna
de för lekverk; åt alla slags fästen le de, de kasta upp jordvallar
och intaga dem. **11** Så fara de åstad såsom vinden, alltjämt
framåt till att åsamka sig skuld; ty deras egen kraft är deras gud.
12 Är du då icke till av ålder? Jo, HERRE, min Gud, min Helige,
vi skola ej dö! HERRE, till en dom är det du har satt dem, och
till en tuktan har du berett dem, du vår klippa. **13** Du vilkens
ögon äro för rena för att se på det onda, du som icke lider
att skåda på orättrådighet, huru kan du ändå skåda på dessa
trolösa människor och tiga stilla, när den ogudaktige fördärvar
den som har rätt mot honom? **14** Så vållar du att människorna
bliva lika fiskar i havet, lika kräldjur, som icke hava någon herre.
15 Ja, denne drager dem allasammans upp med sin krok, han
fångar dem i sitt nät och församlar dem i sitt garn; däröver är
han glad och fröjdar sig. **16** Fördenskull frambär han offer åt sitt
nät och tänder offereld åt sitt garn; genom dem bliver ju hans
andel så fet och hans mat så kräslig. **17** Men skall han därför
framgent få tömma sitt nät och beständigt dräpa folken utan
någon förskoning

2 Jag vill stiga upp på min vaktpost och ställa mig på muren;
jag vill speja för att se vad han skall tala genom mig,
och vilket svar på mitt klagomål jag skall få att frambära. **2**
Och HERREN svarade mig och sade: Skriv upp din syn, och
uppteckna den på skrivtavlor, med tydlig skrift, så att den lätt
kan läsas. **3** Ty ännu måste synen vänta på sin men den
längtar efter fullbordan och skall icke slå fel. Om den dröjer, så
förbida den, ty den kommer förvisso, den skall ej utebliva. **4**
Se, uppblåst och orättrådig är dennes själ i honom; men den
rättfärdige skall leva genom sin tro. **5** Ty såsom vinet icke är att
lita på, så skall denne övermodige ej bestå, om han ock spärrar
upp sitt gap såsom dödsriket och är omättlig såsom döden, om
han ock har församlat till sig alla folk och hämtat tillhopa till sig
alla folkslag. **(Sheol h7585)** **6** Sannerligen, de skola allasammans
stämma upp en visa över honom, ja, en smädesång om honom
med välbetänkta ord; man skall säga: Ve dig som hopar vad
som icke är ditt och belastar dig med utpantat gods -- men för
huru länge! **7** Sannerligen, oförtänkt skola borgenärer resa sig
mot dig och anfäktare vakna upp mot dig, och du skall bliva ett
byte för dem. **8** Såsom du själv har plundrat många folk, så
skola ock alla andra folk få plundra dig, för dina blodsdåd mot
människor och ditt våld mot länder, mot städer och alla som bo i
dem. **9** Ve dig som söker orätt vinning åt ditt hus, för att kunna
bygga ditt näste högt uppe och så skydda dig undan olyckans
våld! **10** Med dina rådslag drager du skam över ditt hus, i det att
du gör ände på många folk och så syndar mot dig själv. **11**
Ty stenarna i muren skola ropa, och bjälkarna i trävirket skola
svara dem. **12** Ve dig som bygger upp städer med blodsdåd och
befäster orter med orättfärdighet! **13** Se, av HERREN Sebaot är
det ju sagt: "Så möda sig folken för det som skall förbrännas av
elden- och folkslagen arbeta sig trötta för det som skall bliva till
intet." **14** Ty jorden skall varda full av HERRENS härlighets
kunskap, likasom havsdjupet är fyllt av vattnet. **15** Ve dig som
iskänker vin åt din nästa och blandar ditt gift däri och berusar
honom, för att få skåda hans blygd! **16** Med skam skall du
få mätta dig i stället för med ära. Ja, du skall också själv få
dricka, till dess du ligger där med blottad förhud. Kalken skall i
sin ordning räckas dig av HERRENS hand, och smälek skall
hölja din ära. **17** Ty över dig skall komma en hemsökelse, lik
Libanons, och en förhärjelse, lik den som skrämmer bort dess
djur, för dina blodsdåd mot människor och ditt våld mot länder,
mot städer och alla som bo i dem. **18** Vad kan ett skuret beläte
hjälpa, eftersom en snidare vill slöjda sådant? Och vad ett gjutet
beläte, en falsk vägvisare, eftersom dess formare så förtröstar
därpå, att han gör sig stumma avgudar? **19** Ve dig som säger till
stocken: "Vakna!", och till döda stenen: "Vakna upp!" Kan en
sådan giva någon vägvisning? Visst är den överdragen med
guld och silver, men alls ingen ande är däri. **20** Men HERREN
är i sitt heliga tempel. Hela jorden vare stilla inför honom.

3 En bön av profeten Habackuk; till Sigjonót. **2** HERRE, jag
har hört om dig och häpnat. HERRE, förnya i dessa år dina
gärningar, låt oss förnimma dem i dessa år. Mitt i din vrede
må du tänka på förbarmande. **3** Gud kommer från Teman,
den helige från berget Paran. (Sela) Hans majestät övertäcker
himmelen, och av hans lov är jorden full. **4** Då uppstår en glans
såsom av solljus, strålar gå ut ifrån honom, och han höljer i
dem sin makt. **5** Framför honom går pest, och feberglöd följer i
hans spår. **6** Han träder fram -- därmed kommer han jorden att
darra; en blick -- och han kommer folken att bäva. De uråldriga
bergen splittras, de eviga höjderna sjunka ned. Han vandrar de
vägar han fordom gick. **7** Jag ser Kusans hyddor hemsökta av
fördärv; tälten darra i Midjans land. **8** Harmas då HERREN på
strömmar? Ja, är din vrede upptänd mot strömmarna eller din
förgrymmelse mot havet, eftersom du så färdas fram med dina
hästar, med dina segerrika vagnar? **9** Framtagen och blottad är
din båge, ditt besvurna ords pilar. (Sela) Till strömfåror klyver
du jorden. **10** Bergen se dig och bäva; såsom en störtskur far
vattnet ned. Djupet låter höra sin röst, mot höjden lyfter det

sina händer. **11** Sol och måne stanna i sin boning för skenet
av dina farande pilar, för glansen av ditt blixtrande spjut. **12** I
förgrymmelse går du fram över jorden, i vrede tröskar du sönder
folken. **13** Du drager ut för att frälsa ditt folk, för att bereda
frälsning åt din smorde. Du krossar taket på de ogudaktigas
hus, du bryter ned huset, från grunden till tinnarna. (Sela) **14** Du
genomborrar deras styresmans huvud med hans egna pilar,
när de storma fram till att förskingra oss, under fröjd, såsom
gällde det att i lönndom äta upp en betryckt. **15** Du far med dina
hästar fram över havet, över de stora vattnens svall. **16** Jag hör
det och darrar i mitt innersta, vid dånet skälva mina läppar;
maktlöshet griper benen i min kropp, jag darrar på platsen där
jag står. Ty jag måste ju stilla uthärda nödens tid, medan det
kommer, som skall tränga folket. **17** Ja, fikonträdet blomstrar
icke mer, och vinträden giva ingen skörd, olivträdets frukt slår
fel och fälten alstra ingen äring, fåren ryckas bort ur fållorna,
och inga oxar finnas mer i stallen. **18** Likväl vill jag glädja mig i
HERREN och fröjda mig i min frälsnings Gud. **19** HERREN,
Herren är min starkhet; han gör mina fötter såsom hindens och
låter mig gå fram över mina höjder. För sångmästaren, med mitt
strängaspel.

Sefanja

1 Detta är HERRENS ord som kom till Sefanja, son till Kusi,
son till Gedalja, son till Amarja, son till Hiskia, i Josias,
Amons sons, Juda konungs, tid. **2** Jag skall rycka bort och
förgöra allt vad på jorden är, säger HERREN; **3** jag skall förgöra
människor och djur, jag skall förgöra fåglarna under himmelen
och fiskarna i havet, det vacklande riket jämte de ogudaktiga
människorna; ja, människorna skall jag utrota från jorden, säger
HERREN. **4** Jag skall uträcka min hand mot Juda och mot
Jerusalems alla invånare och utrota från denna plats Baals
sista kvarleva, avgudaprofeternas namn jämte prästerna; **5**
dem som på taken tillbedja himmelens härskara, och dem
som tillbedja HERREN och svärja vid honom och svärja vid
Malkam; **6** dem som hava vikit bort ifrån HERREN, och dem
som aldrig hava sökt HERREN eller frågat efter honom. **7**
Varen stilla inför Herren, HERREN! Ty HERRENS dag är nära;
HERREN har tillrett ett slaktoffer, han har invigt sina gäster. **8**
Och det skall ske på HERRENS slaktoffers dag att jag skall
hemsöka furstarna och konungasönerna och alla som kläda sig
i utländska kläder; **9** Jag skall på den dagen hemsöka alla som
hoppa över tröskeln, dem som fylla sin herres hus med våld och
svek. **10** På den dagen, säger HERREN, skall klagorop höras
ifrån Fiskporten och jämmer från Nya staden och stort brak
från höjderna. **11** Jämren eder, I som bon i Mortelkvarteret,
ty det är förbi med hela krämarskaran; utrotade äro alla de
penninglastade. **12** Och det skall ske på den tiden att jag skall
genomleta Jerusalem med lyktor och hemsöka de människor
som nu ligga där i ro på sin drägg, dem som säga i sina hjärtan:
"HERREN gör intet, varken gott eller ont." **13** Deras ägodelar
skola då lämnas till plundring och deras hus till ödeläggelse. Om
de bygga sig hus, skola de ej få bo i dem, och om de plantera
vingårdar, skola de ej få dricka vin från dem. **14** HERRENS
stora dag är nära, ja, den är nära, den kommer med stor hast.
Hör, det är HERRENS dag! I ångest ropa nu hjältarna. **15** En
vredens dag är den dagen, en dag av ångest och trångmål, en
dag av ödeläggelse och förödelse en dag av mörker och tjocka,
en dag av moln och töcken, **16** en dag då basunljud och härskri
höjes mot de fastaste städer och mot de högsta murtorn. **17**
Då skall jag bereda människorna sådan ångest att de gå där
såsom blinda, därför att de hava syndat mot HERREN. Deras
blod skall spridas omkring såsom stoft, och deras kroppar skola
kastas ut såsom orenlighet. **18** Varken deras silver eller deras
guld skall kunna rädda dem på HERRENS vredes dag. Av hans
nitälskans eld skall hela jorden förtäras. Ty en ände, ja, en ände
med förskräckelse skall han göra på alla jordens inbyggare.

2 Besinna dig och kom till sans, du folk utan blygsel, **2** innan
ännu rådslutet är fullgånget -- den dagen hastar fram, såsom
agnar fara! -- och innan HERRENS vredes glöd kommer över
eder, ja, innan HERRENS vredes dag kommer över eder. **3**
Söken HERREN, alla I ödmjuke i landet, som hållen hans lag.
Söken rättfärdighet, söken ödmjukhet; kanhända bliven I så
beskärmade på HERRENS vredes dag. **4** Ty Gasa skall bliva
övergivet och Askelon varda en ödemark; mitt på ljusa dagen
skall Asdods folk drivas ut, och Ekron skall ryckas upp med
roten. **5** Ve eder som bebon landsträckan utmed havet, I av
keretéernas folk! Ett HERRENS ord skall nå dig, Kanaan, du
filistéernas land; ja, jag skall fördärva dig, så att ingen mer
bor i dig. **6** Och landsträckan utmed havet skall ligga såsom
betesmarker, där herdarna hava sina brunnar och fåren sina
fållor. **7** Och den skall tillfalla de kvarblivna av Juda hus såsom
deras lott; där skola de föra sin boskap i bet. I Askelons hus
skola de få lägra sig, när aftonen kommer. Ty HERREN, deras
Gud, skall se till dem och skall åter upprätta dem. **8** Jag har
hört Moabs smädelser och Ammons barns hån, huru de hava
smädat mitt folk och förhävt sig mot dess land. **9** Därför, så
sant jag lever, säger HERREN Sebaot, Israels Gud: det skall
gå Moab såsom Sodom, och Ammons barn såsom Gomorra.
Ett tillhåll för nässlor och en saltgrop skola de bliva, och en
ödemark till evig tid. Kvarlevan av mitt folk skall plundra dem.
och återstoden av min menighet skall få dem till sin arvedel.
10 Så skall det gå dem, till lön för deras högmod därför att
de hava smädat och förhävt sig mot HERREN Sebaots folk.
11 Fruktansvärd skall HERREN bevisa sig mot dem; ty han
skall göra alla jordens gudar maktlösa, och alla hedningarnas
havsländer skola tillbedja honom, vart folk på sin ort -- **12**
också I etiopier, I som av mig bliven slagna med svärd. **13** Och
han skall uträcka sin hand mot norr och fördärva Assur, han
skall göra Nineve till en ödemark, förtorkat såsom en öken.
14 Och därinne skola hjordar lägra sig, allahanda vilda djur
i skaror; pelikaner och rördrommar skola taga natthärbärge
på pelarhuvudena därinne; fåglalåt skall ljuda i fönstren och
förödelse bo på trösklarna, nu då cederpanelningen är bortriven.
15 Så skall det gå den glada staden, som satt så trygg, och som
sade i sitt hjärta: "Jag och ingen annan!" Huru har den icke blivit
en ödemark, en lägerstad för vilda djur! Alla som gå där fram
skola vissla åt den och slå ihop händerna.

3 Ve henne, den gensträviga och befläckade staden, förtryckets
stad! **2** Hon hör icke på någons röst, hon tager ej emot
tuktan; på HERREN förtröstar hon icke, till sin Gud vill hon ej
komma. **3** Furstarna därinne äro rytande lejon; hennes domare
äro såsom vargar om aftonen, de spara intet till morgondagen.
4 Hennes profeter äro stortaliga trolösa män; hennes präster
ohelga vad heligt är, de våldföra lagen. **5** HERREN är rättfärdig
därinne, han gör intet orätt. var morgon låter han sin rätt gå
fram i ljuset, den utebliver aldrig; men de orättfärdiga veta icke
av någon skam. **6** Jag utrotade folkslag, deras murtorn blevo
förstörda, deras gator gjorde jag öde, så att ingen mer gick
där fram; deras städer blevo förhärjade, så att de lågo tomma
på människor, blottade på invånare. **7** Jag tillsade henne att
allenast frukta mig och taga emot tuktan; då skulle hennes
boning undgå förstörelse, med allt vad jag hade givit i hennes
vård. Men i stället ävlades de att göra allt vad fördärvligt var. **8**
Därför man I vänta på mig, säger HERREN, och på den dag jag
står upp för att taga byte. Ty mitt domslut är: jag skall församla
folk och hämta tillhopa konungariken, för att utgjuta över dem
min ogunst, all min vredes glöd; ty av min nitälskans eld skall
hela jorden förtäras. **9** Se, då skall jag giva åt folken nya, renade

läppar, så att de allasammans åkalla HERRENS namn och
endräktigt tjäna honom. **10** Ända ifrån länderna bortom Etiopiens
strömmar skola mina tillbedjare, mitt förskingrade folk, frambära
offer åt mig. **11** På den tiden skall du slippa att längre blygas för
alla de överträdelser som du har begått mot mig. Ty då skall jag
avskilja från dig dem som nu jubla så segerstolt i dig; och du
skall då icke vidare förhäva dig på mitt heliga berg. **12** Men jag
skall lämna kvar i dig ett folk, betryckt och armt; och de skola
förtrösta på HERRENS namn. **13** Kvarlevan av Israel skall då
icke mer göra något orätt, ej heller tala lögn, och i deras mun
skall icke finnas en falsk tunga. Ja, de skola få beta och ligga i
ro, utan att någon förskräcker dem. **14** Jubla, du dotter Sion, höj
glädjerop, du Israel; var glad och fröjda dig av allt hjärta, du
dotter Jerusalem. **15** HERREN har avvänt straffdomarna ifrån
dig, han har röjt din fiende ur vägen. HERREN, som bor i dig,
är Israels konung; du behöver ej mer frukta något ont. **16** På
den tiden skall det sägas till Jerusalem; "Frukta icke, Sion låt
ej modet falla. **17** HERREN, din Gud, bor i dig en hjälte som
kan frälsa. Han gläder sig över dig med lust, han tiger stilla i
sin kärlek, han fröjdas över dig med jubel." **18** Dem som med
bedrövelse måste sakna högtiderna, dem skall jag då församla,
dem som levde skilda från dig, du som själv bar smälekens
börda. **19** Ty se, jag skall på den tiden utföra mitt verk på alla
dina förtryckare. jag skall frälsa de haltande och hämta tillhopa
de fördrivna, jag skall låta dem bliva ett ämne till lovsång och till
berömmelse på hela jorden, där de voro så smädade. **20** På
den tiden skall jag låta eder komma tillbaka ja, på den tiden
skall jag hämta eder tillhopa. Ty jag vill låta eder bliva ett ämne
till berömmelse och till lovsång bland alla jordens folk, i det att
jag åter upprättar eder, så att I sen det med egna ögon, säger
HERREN.

Haggai

1 I konung Darejaves' andra regeringsår, i sjätte månaden,
på första dagen i månaden, kom HERRENS ord genom
profeten Haggai Serubbabel, Sealtiels son, Juda ståthållare, och
till överstеprästen Josua, Josadaks son; han sade: **2** Så säger
HERREN Sebaot: Detta folk säger: "Ännu är icke tiden kommen
att gå till verket, tiden att HERRENS hus bygges upp." **3** Men
HERRENS ord kom genom profeten Haggai; han sade: **4** Är då
tiden kommen för eder att själva bo i panelade hus, medan
detta hus ligger öde? **5** Därför säger nu HERREN Sebaot så:
Given akt på huru det går eder. **6** I sån mycket, men inbärgen
litet; I äten, men fån icke nog för att bliva mätta; I dricken, men
fån icke nog för att bliva glada; I tagen på eder kläder, men
haven icke nog för att bliva varma. Och den som får någon
inkomst, han far den allenast för att lägga den i en söndrig pung.
7 Ja, så säger HERREN Sebaot: Given akt på huru det går
eder. **8** Men dragen nu upp till bergen, hämten trävirke och
byggen upp mitt hus, så vill jag hava behag därtill och bevisa
mig härlig, säger HERREN. **9** I väntaden på mycket, men se,
det blev litet, och när I förden det hem, då blåste jag på det.
Varför gick det så? säger HERREN Sebaot. Jo, därför att mitt
hus får ligga öde, under det att envar av eder hastar med sitt
eget hus. **10** Fördenskull har himmelen ovan eder förhållit eder
sin dagg och jorden förhållit sin gröda. **11** Och jag har bjudit
torka komma över land och berg, och över säd, vin och olja
och alla andra jordens alster, och över människor och djur,
och över all frukt av edra händers arbete. **12** Och Serubbabel,
Sealtiels son, och överstеprästen Josua, Josadaks son med
hela kvarlevan av folket lyssnade till HERRENS, sin Guds, röst
och till profeten Haggais ord, eftersom HERREN, deras Gud,
hade sänt honom; och folket fruktade för HERREN. **13** Då sade
Haggai, HERRENS sändebud, efter HERRENS uppdrag, till
folket så: "Jag är med eder, säger HERREN." **14** Och HERREN
uppväckte Serubbabels, Sealtiels sons, Juda ståthållares, ande
och överstеprästen Josuas, Josadaks sons, ande och allt det
kvarblivna folkets ande, så att de gingo till verket och arbetade
på HERREN Sebaots; sin Guds, hus. **15** Detta skedde på
tjugufjärde dagen i sjätte månaden av konung Darejaves' andra
regeringsår.

2 I sjunde månaden, på tjuguförsta dagen i månaden, kom
HERRENS ord genom profeten Haggai han sade: **2** Säg till
Serubbabel, Sealtiels son Juda ståthållare, och till överstеprästen
Josua, Josadaks son, och till kvarlevan av folket: **3** Leva icke
ännu bland eder män kvar, som hava sett detta hus i dess
forna härlighet? Och hurudant sen I det nu vara? Är det icke
såsom intet i edra ögon? **4** Men var likväl nu frimodig, du
Serubbabel, säger HERREN; och var frimodig, du överstеpräst
Josua, Josadaks son; och varen frimodiga och arbeten, alla I
som hören till folket i landet, säger HERREN; ty jag är med
eder, säger HERREN Sebaot. **5** Det förbund som jag slöt med
eder, när I drogen ut ur Egypten, vill jag låta stå fast, och min
Ande skall förbliva ibland eder; frukten icke. **6** Ty så säger
HERREN Sebaot: Ännu en gång, inom en liten tid, skall jag
komma himmelen och jorden, havet och det torra att bäva; **7** och
alla hednafolk skall jag komma att bäva, och så skola dyrbara
håvor från alla hednafolk föras hit; och jag skall fylla detta hus
med härlighet, säger HERREN Sebaot. **8** Ty mitt är silvret, och
mitt är guldet, säger HERREN Sebaot. **9** Den tillkommande
härligheten hos detta hus skall bliva större än dess forna var,
säger HERREN Sebaot; och på denna plats skall jag låta friden
råda, säger HERREN Sebaot. **10** På tjugufjärde dagen i nionde
månaden av Darejaves' andra regeringsår kom HERRENS ord
till profeten Haggai; han sade: **11** Så säger HERREN Sebaot:
Fråga prästerna om lag och säg: **12** "Om någon bär heligt kött i
fliken av sin mantel och så med fliken kommer vid något bakat
eller kokt, eller vid vin eller olja, eller vid något annat som man
förtär, månne detta därigenom bliver heligt?" Prästerna svarade
och sade: "Nej." **13** Åter frågade Haggai: "Om den som har blivit
orenad genom en död kommer vid något av allt detta, månne
det då bliver orenat?" Prästerna svarade och sade: "Ja." **14** Då
tog Haggai till orda och sade: "Så är det med detta folk och så
är det med detta släkte inför mig, säger HERREN, och så är det
med allt deras händers verk: vad de där offra, det är orent. **15**
Och given nu akt på huru det hittills har varit, före denna dag,
och under tiden innan man ännu hade begynt lägga sten på
sten till HERRENS tempel **16** huru härförinnan, om någon kom
till en sädesskyl som skulle giva tjugu mått, den gav allenast tio,
och huru, om någon kom till vinpressen för att ösa upp femtio
kärl, den gav allenast tjugu. **17** Vid allt edra händers arbete slog
jag eder säd med sot och rost och hagel, och likväl vänden I
eder icke till mig, säger HERREN. **18** Given alltså akt på huru
det hittills har varit, före denna dag; ja, given akt på huru det
har varit före tjugufjärde dagen i nionde månaden, denna dag
då grunden har blivit lagd till HERRENS tempel. **19** Finnes
någon säd ännu i kornboden? Nej; och varken vinträdet eller
fikonträdet eller granatträdet eller olivträdet har ännu burit någon
frukt. Men från denna dag skall jag giva välsignelse." **20** Och
HERRENS ord kom för andra gången till Haggai, på tjugufjärde
dagen i samma månad; han sade: **21** Säg till Serubbabel, Juda
ståthållare: Jag skall komma himmelen och jorden att bäva; **22**
jag skall omstörta konungatroner och göra hednarikenas makt
till intet; jag skall omstörta vagnarna med sina kämpar, och
hästarna skola stupa med sina ryttare. Den ene skall falla för
den andres svärd. **23** På den tiden, säger HERREN Sebaot,
skall jag taga dig, min tjänare Serubbabel, Sealtiels son, säger
HERREN, och skall akta dig såsom min signetring; ty dig har
jag utvalt, säger HERREN Sebaot.

Sakaria

1 I åttonde månaden av Darejaves' andra regeringsår kom
HERRENS ord till Sakarja, son till Berekja, son till Iddo,
profeten, han sade: **2** Svårt förtörnad var HERREN på edra
fäder. **3** Säg därför nu till folket så säger HERREN Sebaot:
Vänden om till mig, säger HERREN Sebaot, så vill jag vända
om till eder, säger HERREN Sebaot. **4** Varen icke såsom edra
fäder, för vilka forna tiders profeter predikade och sade: "Så
säger HERREN Sebaot: Vänden om från edra onda vägar och
edra onda gärningar"; men de ville icke höra och aktade icke på
mig säger HERREN. **5** Edra fäder, var äro de? Och profeterna,
leva de kvar evinnerligen? **6** Nej, men mina ord och mina
rådslut, de som jag betrodde åt mina tjänare profeterna, de
träffade ju edra fäder, så att de måste vända om och säga:
"Såsom HERREN Sebaot hade beslutit att göra med oss, och
såsom våra vägar och våra gärningar förtjänade, så har han ock
gjort med oss." **7** På tjugufjärde dagen i elfte månaden, det är
månaden Sebat, i Darejeves' andra regeringsår, kom HERRENS
ord till Sakarja, son till Berekja, son till Iddo, profeten; han sade:
8 Jag hade en syn om natten: Jag fick se en man som red på en
röd häst; och han höll stilla bland myrtenträden i dalsänkningen.
Och bakom honom stodo andra hästar, röda, bruna och vita. **9**
Då frågade jag: "Vad betyda dessa, min herre?" Ängeln som
talade med mig svarade mig: "Jag vill låta dig förstå vad dessa
betyda." **10** Och mannen som stod bland myrtenträden tog till
orda och sade: "Det är dessa som HERREN har sänt ut till att
fara omkring på jorden." **11** Och själva togo de till orda och
sade till HERRENS ängel, som stod bland myrtenträden: "Vi
hava farit omkring på jorden och hava funnit hela jorden lugn
och stilla." **12** Då tog HERRENS ängel åter till orda och sade:
"HERRE Sebaot, huru länge skall det dröja, innan du förbarmar
dig över Jerusalem och Juda städer? Du har ju nu varit vred på
dem i sjuttio år." **13** Och HERREN svarade ängeln som talade
med mig goda och tröstliga ord; **14** och ängeln som talade med
mig sade sedan till mig: "Predika och säg: Så säger HERREN
Sebaot: Jag har stor nitälskan för Jerusalem och Sion; **15** och
jag är storligen förtörnad på hednafolken, som sitta så säkra; ty
när jag var allenast litet förtörnad, hjälpte de ytterligare till att
fördärva. **16** Därför säger HERREN så: Jag vill åter vända mig
till Jerusalem i barmhärtighet; mitt hus skall där bliva uppbyggt,
säger HERREN Sebaot, och mätsnöret skall spännas över
Jerusalem. **17** Ytterligare må du predika och säga: Så säger
HERREN Sebaot: Ännu en gång skola mina städer få njuta
överflöd av goda håvor; ja, HERREN skall ännu en gång trösta
Sion, och ännu en gång skall han utvälja Jerusalem." **18** Sedan
lyfte jag upp mina ögon och fick då se fyra horn. **19** Då frågade
jag ängeln som talade med mig: "Vad betyda dessa?" Han
svarade mig: "Detta är de horn som hava förströtts Juda, Israel
och Jerusalem." **20** Sedan lät HERREN mig se fyra smeder.
21 Då frågade jag: "I vad ärende hava dessa kommit?" Han
svarade: "De förra voro de horn som förströdde Juda, så att
ingen kunde upplyfta sitt huvud; men nu hava dessa kommit
för att injaga skräck hos dem, och för att slå av hornen på de
hednafolk som hava lyft sitt horn mot Juda land, till att förströ
dess inbyggare."

2 Sedan lyfte jag upp mina ögon och fick då se en man som
hade ett mätsnöre i sin hand. **2** Då frågade jag: "Vart går
du?" Han svarade mig: "Till att mäta Jerusalem, för att se huru
brett och huru långt det skall bliva." **3** Då fick jag se ängeln
som talade ned mig komma fram, och en annan ängel kom
emot honom. **4** Och han sade till denne: "Skynda åstad och
tala till den unge mannen där och säg: 'Jerusalem skall ligga
såsom en obefäst plats; så stor myckenhet av människor och
djur skall finnas därinne. **5** Men jag själv, säger HERREN,
skall vara en eldsmur däromkring, och jag skall bevisa mig
härlig därinne.'" **6** Upp, upp! Flyn bort ur nordlandet, säger
HERREN, I som av mig haven blivit förströdda åt himmelens
fyra väderstreck, säger HERREN. **7** Upp, Sion! Rädda dig, du
som nu bor hos dottern Babel! **8** Ty så säger HERREN Sebaot,
han som har sänt mig åstad för att förhärliga sig, så säger han
om hednafolken, vilka plundrade eder (ty den som rör vid eder,
han rör vid hans ögonsten): **9** "Se, jag lyfter min hand mot dem,
och de skola bliva ett byte för sina forna trälar; och I skolen så
förnimma att HERREN Sebaot har sänt mig." **10** Jubla och gläd
dig, du dotter Sion; ty se, jag kommer för att aga min boning i
dig, säger HERREN. **11** Och då skola många hednafolk sluta
sig till HERREN och bliva mitt folk. Ja, jag skall taga min boning
i dig; och du skall förnimma att HERREN Sebaot har sänt mig
till dig. **12** Och HERREN skall hava Juda till I sin arvedel i det
heliga landet, och ännu en gång skall han utvälja Jerusalem. **13**
Allt kött vare stilla inför HERREN; ty han har stått upp och trätt
fram ur sin heliga boning.

3 Sedan lät han mig se översteprästen Josua stående inför
HERRENS ängel; och Åklagaren stod vid hans högra sida
för att anklaga honom. **2** Men HERREN sade till Åklagaren:
"HERREN skall näpsa dig, du Åklagare; ja, HERREN skall
näpsa dig, han som har utvalt Jerusalem. Är då icke denne en
brand, ryckt ur elden?" **3** Och Josua var klädd i orena kläder,
där han stod inför ängeln **4** Och denne tog till orda och sade till
dem som stodo där såsom hans tjänare: "Tagen av honom de
orena kläderna." Och till honom själv sade han: "Se, jag har
tagit bort ifrån dig din missgärning, och man skall nu kläda dig i
högtidskläder." **5** Då sade jag: "Må man ock sätta en ren bindel
på hans huvud." Och de satte en ren bindel på hans huvud och
klädde på honom andra kläder, medan HERRENS ängel stod
därbredvid. **6** Och HERRENS ängel betygade för Josua och
sade: **7** "Så säger HERREN Sebaot: Om du vandrar på mina
vägar och håller vad jag har bjudit dig hålla, så skall du ock
få styra mitt hus och vakta mina gårdar; och jag skall låta dig
hava din gång bland dessa som här göra tjänst. **8** Hör härpå,
Josua, du överstepräst, med dina medbröder, som sitta här inför
dig (ty dessa män skola vara ett tecken): Se, jag vill låta min
tjänare Telningen komma; **9** ty se, i den sten som jag har lagt
inför Josua -- över vilken ena sten sju ögon vaka -- i den skall
jag inrista den inskrift som hör därtill, säger HERREN Sebaot;
och jag skall utplåna detta lands missgärning på en enda dag.
10 På den tiden, säger HERREN Sebaot, skall var och en av

eder kunna inbjuda den andre till gäst under sitt vinträd och
fikonträd."

4 Sedan blev jag av ängeln som talade med mig åter uppväckt,
likasom när någon väckes ur sömnen. **2** Och han sade till
mig: "Vad ser du?" Jag svarade: "Jag ser en ljusstake, alltigenom
av guld, med sin oljeskål ovantill och med sina sju lampor;
och sju rör gå till de särskilda lamporna därovantill. **3** Och två
olivträd sträcka sig över den, ett på högra sidan om skålen och
ett på vänstra." **4** Sedan frågade jag och sade till ängeln som
talade med mig: "Vad betyda dessa ting, min herre?" **5** Men
ängeln som talade med mig svarade och sade till mig: "Förstår
du då icke vad de betyda?" Jag svarade: "Nej, min herre." **6**
Då talade han och sade till mig: "Detta är HERRENS ord till
Serubbabel: Icke genom någon människas styrka eller kraft skall
det ske, utan genom min Ande, säger HERREN Sebaot. **7** Vilket
du än må vara, du stora berg som reser dig mot Serubbabel, så
skall du ändå förvandlas till jämn mark. Ty han skall få föra
fram slutstenen under jubelrop: 'Nåd, nåd må vila över den!'" **8**
Vidare kom HERRENS ord till mig; han sade: **9** "Serubbabels
händer hava lagt grunden till detta hus; hans händer skola ock
få fullborda det. Och du skall förnimma att HERREN Sebaot har
sänt mig till eder. **10** Ty vem är den som vill förakta: den ringa
begynnelsens dag, när dessa sju glädjas över att se murlodet
i Serubbabels hand, dessa HERRENS ögon, som överfara
hela jorden?" **11** Och jag frågade och sade till honom: "Vad
betyda dessa två olivträd, det på högra och det på vänstra sidan
om ljusstaken?" **12** Och ytterligare frågade jag och sade till
honom: "Vad betyda de två olivkvistar som sträcka sig intill de
två gyllene rännor genom vilka den gyllene oljan ledes ditned?"
13 Då sade han till mig: "Förstår du då icke vad de betyda?" Jag
svarade: "Nej, min herre." **14** Då sade han: "Dessa äro de två
oljesmorda som stå såsom tjänare inför hela jordens Herre."

5 När jag sedan åter lyfte upp mina ögon, fick jag se en
bokrulle flyga fram. **2** Och han sade till mig: "Vad ser du?"
Jag svarade: "Jag ser en bokrulle flyga fram; den är tjugu alnar
lång och tio alnar bred." **3** Då sade han till mig: "Detta är
Förbannelsen, som går ut över hela landet; ty i kraft av den skall
var och en som stjäl varda bortrensad härifrån, och i kraft av den
skall var och en som svär varda bortrensad härifrån. **4** Jag har
låtit den gå ut, säger HERREN Sebaot, för att den skall komma
in i tjuvens hus och in i dens hus, som svär falskt vid mitt namn;
och den skall stanna där i huset och fräta upp det med både
trävirke och stenar." **5** Sedan kom ängeln som talade med mig
fram och sade till mig: "Lyft upp dina ögon och se vad det är
som där kommer fram. **6** Och jag frågade: "Vad är det?" Han
svarade: "Det är en sädesskäppa som kommer fram." Ytterligare
sade han: "Så är det beställt med dem i hela landet." **7** Jag fick
då se huru en rund skiva av bly lyfte sig; och nu syntes där
en kvinna som satt i skäppan. **8** Därefter sade han: "Detta är
Ogudaktigheten." Och så stötte han henne åter ned i skäppan
och slog igen blylocket över dess öppning. **9** När jag sedan lyfte
upp mina ögon, fick jag se två kvinnor komma fram; och vinden
fyllde deras vingar, ty de hade vingar lika hägerns. Och de lyfte
upp skäppan mellan jord och himmel. **10** Då frågade jag ängeln
som talade med mig: "Vart föra de skäppan?" **11** Han svarade
mig: "De hava i sinnet att bygga ett hus åt henne i Sinears land;
och när det är färdigt, skall hon där bliva nedsatt på sin plats."

6 När jag sedan åter lyfte upp mina ögon, fick jag se fyra
vagnar komma fram mellan två berg, och bergen voro av
koppar. **2** För den första vagnen voro röda hästar, för den andra
vagnen svarta hästar, **3** för den tredje vagnen vita hästar, och
för den fjärde vagnen fläckiga hästar, starkare än de andra. **4**
Då tog jag till orda och frågade ängeln som talade med mig:
"Vad betyda dessa, min herre?" **5** Ängeln svarade och sade till
mig: "Det är himmelens fyra vindar, vilka nu draga ut, sedan
de hava fått träda inför hela jordens Herre. **6** Vagnen med de
svarta hästarna drager mot nordlandet, de vita följa efter dem,
och de fläckiga draga mot sydlandet." **7** Men när de som voro
starkast skulle draga ut, voro de ivriga att få fara omkring på
jorden. Då sade han: "Ja, I mån fara omkring på jorden." Och
de foro åstad omkring på jorden. **8** Därefter ropade han på mig
och talade till mig och sade: "Se, genom dem som draga ut mot
nordlandet skall jag släcka min vrede på nordlandet." **9** Och
HERRENS ord kom till mig; han sade: **10** Tag emot av Heldai
gåvorna från de landsflyktiga, från Tobia och Jedaja; du själv må
redan samma dag gå åstad bort till Josias, Sefanjas sons, hus,
dit dessa hava kommit från Babel. **11** När du så har fått silver
och guld, skall du därav låta göra kronor; och du skall sätta en
på översteprästen Josuas, Josadaks sons, huvud. **12** Och du
skall säga till honom: "Så säger HERREN Sebaot: Se, där är en
man som skall kallas Telningen. Under honom skall det gro, och
han skall bygga upp HERRENS tempel. **13** Ja, han skall bygga
upp HERRENS tempel och förvärva majestät och sitta på sin
tron och regera; och en präst skall han vara på sin tron; och
fridens rådslag skola vara mellan båda. **14** Men kronorna skola
förvaras i HERRENS tempel, till en åminnelse av Helem, Tobia
och Jedaja och Hen, Sefanjas son. **15** Och fjärran ifrån skall
man komma och bygga på HERRENS tempel; och I skolen så
förnimma att HERREN Sebaot har sänt mig till eder. Och så
skall ske, om I troget hören HERRENS, eder Guds, röst."

7 Och i konung Darejaves' fjärde regeringsår hände sig att
HERRENS ord kom till Sakarja, på fjärde dagen i nionde
månaden, det är Kisleu. **2** Ty från Betel hade då Sareser och
Regem-Melek med sina män blivit sända för att bönfalla inför
HERREN; **3** de skulle nämligen fråga prästerna i HERREN
Sebaots hus och profeterna sålunda: "Skola vi framgent hålla
gråtodag och späka oss i femte månaden, såsom vi hava gjort
nu i så många år?" **4** Så kom då HERREN Sebaots ord till mig;
han sade: **5** Säg till allt folket i landet och till prästerna: När I
nu under sjuttio år haven hållit faste- och klagodagar i femte
och i sjunde månaden, har det då varit åt mig som I haven
hållit fasta? **6** Och när I äten och dricken, är det icke då för
eder egen räkning som I äten och dricken? **7** Haven I icke
förnummit de ord som HERREN lät predika genom forna tiders
profeter, medan Jerusalem ännu tronade i god ro med sina
städer omkring sig, och medan Sydlandet och Låglandet ännu
voro bebodda? **8** Vidare kom HERRENS ord till Sakarja; han
sade: **9** Så sade ju HERREN Sebaot: "Dömen rätta domar, och

bevisen varandra kärlek och barmhärtighet. 10 Förtrycken icke
änkan och den faderlöse, främlingen och den fattige, och tänken
icke i edra hjärtan ut ont mot varandra." 11 Men de ville icke
akta därpå, utan spjärnade emot i gensträvighet och tillslöto sina
öron för att slippa att höra. 12 ja, de gjorde sina hjärtan hårda
såsom diamant, för att slippa att höra den lag och de ord som
HERREN Sebaot genom sin Ande hade sänt, förmedelst forna
tiders profeter. Därför utgick stor vrede från HERREN Sebaot.
13 Och det skedde, att likasom de icke hade velat höra, när han
ropade, så sade nu HERREN Sebaot: "Jag vill icke höra, när de
ropa; 14 utan jag skall förströ dem såsom genom en stormvind
bland allahanda hednafolk som de icke känna." Så har nu landet
blivit öde efter dem, så att ingen färdas där, vare sig fram eller
tillbaka; ty de hava så gjort det ljuvliga landet till en ödemark.

8 Vidare kom HERREN Sebaots ord; han sade: 2 Så säger
HERREN Sebaot: Jag har stor nitälskan för Sion, ja, med
stor vrede nitälskar jag för henne. 3 Så säger HERREN: Jag
vill vända: åter till Sion och taga min boning i Jerusalem; och
Jerusalem skall kallas "den trogna staden", och HERREN
Sebaots berg "det heliga berget". 4 Så säger HERREN Sebaot:
Ännu en gång skola gamla män och gamla kvinnor vara att finna
på gatorna i Jerusalem, var och en med sin stav i handen, för
hög ålders skull. 5 Och stadens gator skola vara fulla av gossar
och flickor, som leka där på gatorna, 6 Så säger HERREN
Sebaot. Om än sådant på den tiden kan komma att synas alltför
underbart för kvarlevan av detta folk, icke måste det väl därför
synas alltför underbart också för mig? säger HERREN Sebaot.
7 Så säger HERREN Sebaot: Se, jag skall frälsa mitt folk ut
ur både österland och västerland 8 och låta dem komma och
bosätta sig i Jerusalem; och de skola vara mitt folk, och jag
skall vara deras Gud, i sanning och rättfärdighet. 9 Så säger
HERREN Sebaot: Fatten mod, I som i denna tid hören dessa
ord av samma profeters mun, som talade på den tid då grunden
lades till HERREN Sebaots hus, templet som skulle byggas
upp. 10 Ty före den tiden var människornas arbete lönlöst och
djurens arbete fåfängt; ingen hade någon ro för sina ovänner,
vare sig han gick ut eller in, ty jag eggade alla människor mot
varandra. 11 Men nu är jag icke mer så sinnad mot kvarlevan av
detta folk som jag var i forna dagar, säger HERREN Sebaot. 12
Ty nu skall friden skaffa utsäde, vinträdet skall giva sin frukt,
jorden skall giva sin gröda, och himmelen skall giva sin dagg;
och jag skall låta kvarlevan av detta folk få allt detta till sin
arvedel. 13 Och det skall ske, att likasom I, både Juda hus
och Israels hus, haven varit ett exempel som man har nämnt,
när man förbannade bland hedningarna, så skolen I nu, då
jag har frälsat eder, tvärtom bliva nämnda, när man välsignar.
Frukten icke, utan fatten mod. 14 Ty så säger HERREN Sebaot:
Likasom jag, när edra fäder förtörnade mig, beslöt att göra eder
ont, säger HERREN Sebaot, och icke sedan ångrade det, 15 så
har jag tvärtom i denna tid beslutit att göra gott mot Jerusalem
och Juda hus; frukten icke. 16 Men detta är vad I skolen göra:
Talen sanning med varandra; domen rätta och fridsamma domar
i edra portar. 17 Tänken icke i edra hjärtan ut ont mot varandra,
och älsken icke falska eder; ty allt sådant hatar jag, säger
HERREN. 18 Och HERREN Sebaots ord kom till mig; han sade:
19 Så säger HERREN Sebaot: Fastedagarna i fjärde, femte,
sjunde och tionde månaden skola för Juda hus bliva till fröjd
och glädje och till sköna högtider. Men älsken sanning och
frid. 20 Så säger HERREN Sebaot: Ännu en gång skall det ske
att folk skola komma hit och många städers invånare; 21 och
invånarna i den ena staden skola gå till den andra och säga:
"Upp, låtom oss gå åstad och bönfalla inför HERREN och söka
HERREN Sebaot; jag själv vill ock gå åstad." 22 Ja, många folk
och mäktiga hednafolk skola komma och söka HERREN Sebaot
i Jerusalem och bönfalla inför HERREN, 23 Så säger HERREN
Sebaot: På den tiden skall det ske att tio män av allahanda
tungomål som talas bland hednafolken skola fatta en judisk man
i mantelfliken och säga: "Låt oss gå med eder, ty vi hava hört att
Gud är med eder."

9 Detta är en utsaga som innehåller HERRENS ord över
Hadraks land; också i Damaskus skall den slå ned -- ty
HERREN har sitt öga på andra människor såväl som på Israels
alla stammar. 2 Den drabbar ock Hamat, som gränsar därintill,
så ock Tyrus och Sion, där man är så vis. 3 Tyrus byggde sig ett
fäste; hon hopade silver såsom stoft och guld såsom orenlighet
på gatan. 4 Men se, Herren skall åter göra henne fattig, han
skall bryta hennes murar ned i havet, och hon själv skall förtäras
av eld. 5 Askelon må se det med fruktan, och Gasa med stor
bävan, så ock Ekron, ty dess hopp skall komma på skam. Gasa
mister sin konung, Askelon bliver en obebodd plats 6 Asdod
skall bebos av en vanbördig hop; så skall jag utrota filistéernas
stolthet. 7 Men när jag har ryckt blodmaten ur deras mun och
styggelserna undan deras tänder då skall också av dem bliva en
kvarleva åt vår Gud, de skola bliva såsom stamfurstar i Juda,
och Ekrons folk skall bliva såsom jebuséerna. 8 Och jag skall
slå upp mitt läger till ett värn för mitt hus, mot härar som komma
eller gå, och ej mer skall någon plågare komma över dem;
ty jag vaktar nu med öppna ögon. 9 Fröjda dig storligen, du
dotter Sion; höj jubelrop, du dotter Jerusalem. Se, din konung
kommer till dig; rättfärdig och segerrik är han. Han kommer
fattig, ridande på en åsna, på en åsninnas fåle. 10 Så skall
jag utrota vagnar Efraim och hästar ur Jerusalem; ja, stridens
bågar skola utrotas, och han skall tala frid till folken. Och hans
herradöme skall nå från hav till hav, och ifrån floden intill jordens
ändar. 11 För ditt förbundsblods skull vill jag ock släppa dina
fångar fria ur gropen där intet vatten finnes. 12 Så vänden då
åter till edert fäste, I fångar som nu haven ett hopp. Ja, det vare
eder förkunnat i dag att jag vill giva eder dubbelt igen. 13 Ty jag
skall spänna Juda såsom min båge och lägga Efraim såsom pil
på den, och dina söner, du Sion, skall jag svänga såsom spjut
mot dina söner, du Javan, och göra dig lik en hjältes svärd.
14 Ja, HERREN skall uppenbara sig i höjden, och såsom en
ljungeld skall hans pil fara ut; Herren, HERREN skall stöta i
basunen, och med sunnanstormar skall han draga fram. 15
HERREN Sebaot, han skall beskärma dem; de skola uppsluka
sina fiender och trampa deras slungstenar under fötterna; under
stridslarm skola de svälja sina fiender såsom vin, till dess de
själva äro så fulla av blod som offerskålar och altarhörn. 16 Och

HERREN, deras Gud, skall på den tiden giva dem seger, ty
de äro ju det folk som han har till sin hjord. Ja, ädelstenar äro
de i en krona, strålande över hans land. 17 Huru stor bliver
icke deras lycka, huru stor deras härlighet! Av deras säd skola
ynglingar blomstra upp, och jungfrur av deras vin.

10 HERREN mån I bedja om regn, när vårregnets tid är inne;
HERREN är det som sänder ljungeldarna. Regn skall han
då giva människorna i ymnigt mått, gröda på marken åt var och
en. 2 Men husgudarnas tal är fåfänglighet, spåmännens syner
äro lögn, tomma drömmar är vad de tala, och den tröst de giva
är ett intet. Därför måste folket draga hädan såsom en fårhjord
och fara illa, där det går utan herde. 3 Mot herdarna är min
vrede upptänd och bockarna skall jag hemsöka. Ja, HERREN
Sebaot skall vårda sig om sin hjord, Juda hus, och skall så göra
den till en stolt stridshäst åt sig. 4 Från den hjorden skall en
hörnsten komma, från den en stödjepelare, från den en båge
till striden, från den allt vad styresman heter. 5 Och de skola
vara lika hjältar, som gå fram i striden, likasom trampade de i
orenlighet på gatan. Ja, strida skola de, ty HERREN är med
dem, och ryttarna på sina hästar skola då komma på skam.
6 Jag skall giva styrka åt Juda hus, och åt Josefs hus skall
jag giva seger. Jag skall i min barmhärtighet låta dem komma
tillbaka, och det skall bliva såsom hade jag aldrig förkastat dem.
Ty jag är HERREN, deras Gud, och skall bönhöra dem. 7 Och
Efraims män skola bliva lika hjältar, och deras hjärtan skola
glädja sig såsom av vin. Deras barn skola ock se det och bliva
glada; deras hjärtan skola fröjda sig i HERREN. 8 Jag skall
locka på dem och samla dem tillhopa, ty jag förlossar dem; och
de skola bliva lika talrika som de fordom voro. 9 Och när jag
planterar ut dem bland folken, skola de tänka på mig i fjärran
land; och med sina barn skola de få leva och komma tillbaka.
10 Ja, från Egyptens land skall jag låta dem komma tillbaka
och från Assur skall jag församla dem. Sedan skall jag föra
dem till Gileads land och till Libanon; och där skall icke finnas
rum nog för dem. 11 Han skall draga fram genom havet på en
trång väg, böljorna i havet skall han slå ned, och alla Nilflodens
djup skola torka ut. Så skall Assurs stolthet bliva nedbruten och
spiran tagen ifrån Egypten. 12 Men dem skall jag göra starka i
HERREN, och i hans namn skola de gå fram, säger HERREN.

11 Öppna dina dörrar, Libanon, ty eld skall nu förtära dina
cedrar. 2 Jämra dig, du cypress, ty cedern måste falla, de
härliga träden skola förödas. Jämren eder, I Basans ekar, ty
skogen, den ogenomträngliga, varder fälld. 3 Hör huru herdarna
jämra sig, när deras härlighet bliver förödd! Hör huru de unga
lejonen ryta, när Jordanbygdens snår varda förödda! 4 Så sade
HERREN, min Gud: "Bliv en herde för slaktfåren, 5 ty deras
köpare slakta dem utan all försyn, och deras säljare säga:
'Lovad vare HERREN att jag bliver allt rikare.' Ej heller skonas
de av sina egna herdar." 6 "Se, jag vill nu icke mer skona
landets inbyggare", säger HERREN, "utan låta människorna
falla i varandras hand och i sina konungars hand, och dessa
skola fördärva landet, och jag skall icke rädda någon ur deras
hand." 7 Så blev jag en herde för slaktfåren, de arma fåren.
Och jag tog mig två stavar, den ena kallade jag Ljuvlig ro, den
andra kallade jag Endräkt; och jag vaktade så fåren 8 Men
sedan jag inom en månad hade förgjort de tre herdarna, blev
jag led vid fåren, likasom ock deras sinne var avogt mot mig. 9
Då sade jag: "Jag vill icke mer vara eder herde. Vad som vill dö,
det må dö, och vad som vill förgås, det må förgås; och de som
sedan bliva kvar må äta varandras kött." 10 Så tog jag min stav
Ljuvlig ro och bröt sönder den, till att upplösa det förbund som
jag hade slutit med alla folk. 11 Och när detta nu på den dagen
blev upplöst, förnummo de arma fåren, som aktade på mig, att
det var HERRENS ord. 12 Därefter sade jag till dem: "Om I så
finnen för gott, så given mig min lön; varom icke, må det så
vara." Och de vägde upp trettio siklar silver såsom lön åt mig.
13 Då sade HERREN till mig: "Kasta det åt krukmakaren" --
det härliga pris vartill jag hade blivit värderad av dem! Och jag
tog de trettio silversiklarna och kastade dem i HERRENS hus
åt krukmakaren. 14 Därefter bröt jag sönder min andra stav,
Endräkt, till att upplösa broderskapet mellan Juda och Israel.
15 Och HERREN sade till mig: "Tag dig nu redskap såsom en
oförnuftig herde; 16 ty se, jag vill låta en herde uppstå i landet,
som icke vårdar sig om de får som hålla på att förgås, icke
uppsöker det förskingrade, icke helar det sargade, icke sörjer
för det som är helbrägda, utan allenast äter köttet av de feta
och river sönder klövarna på dem." 17 Ve över denne ovärdige
herde, som övergiver sin hjord! Må ett svärd träffa hans arm och
hans högra öga! Må hans arm alldeles förtvina och hans högra
öga förmörkas i grund!

12 Detta är en utsaga som innehåller HERRENS ord över
Israel. Så säger HERREN, han som har utspänt himmelen
och grundat jorden och danat människans ande i henne: 2 Se,
jag skall göra Jerusalem till an berusningens kalk för alla folk
runt omkring; jämväl över Juda skall det komma, när Jerusalem
bliver belägrat. 3 Och det skall ske på den tiden att jag skall
göra Jerusalem till en lyftesten för alla folk; var och en som
försöker lyfta den skall illa sarga sig därpå. Och alla jordens folk
skola församla sig mot det. 4 På den tiden, säger HERREN,
skall jag slå alla hästar med förvirring och deras ryttare med
vanvett. Men över Juda hus skall jag upplåta mina ögon, när jag
bland hednafolken slår alla hästar med blindhet. 5 Då skola
Juda stamfurstar säga i sina hjärtan: "Jerusalems invånare äro
vår styrka, genom HERREN Sebaot, sin Gud." 6 På den tiden
skall jag låta Juda stamfurstar bliva såsom brinnande fyrfat
bland ved, och såsom eldbloss bland halmkärvar, så att de
förbränna alla folk runt omkring, både åt höger och åt vänster;
men Jerusalem skall framgent trona på sin plats, där Jerusalem
nu är. 7 Och först skall HERREN giva seger åt Juda hyddor, för
att icke Davids hus och Jerusalems invånare skola tillräkna sig
större ära än Juda. 8 På den tiden skall HERREN beskärma
Jerusalems invånare; den skröpligaste bland dem skall på den
tiden vara såsom David, och Davids hus skall vara såsom ett
gudaväsen, såsom HERRENS ängel framför dem. 9 Och jag
skall på den tiden sätta mig i sinnet att förgöra alla folk som
komma mot Jerusalem. 10 Men över Davids hus och över
Jerusalems invånare skall jag utgjuta en nådens och bönens
ande, så att de se upp till mig, och se vem de hava stungit.
Och de skola hålla dödsklagan efter honom, såsom man håller

dödsklagan efter ende sonen, och skola bittert sörja honom,
såsom man sörjer sin förstfödde. 11 Ja, på den tiden skall i
Jerusalem hållas stor dödsklagan, sådan den var, som hölls i
Hadadrimmon på Megiddons slätt. 12 Och släkterna i landet
skola hålla dödsklagan var för sig: Davids hus släkt för sig, och
dess kvinnor för sig, Natans hus' släkt för sig, och dess kvinnor
för sig, 13 Levi hus' släkt för sig, och dess kvinnor för sig, Simeis
släkt för sig, och dess kvinnor för sig; 14 så ock alla övriga
släkter var för sig, och deras kvinnor för sig.

13 På den tiden skola Davids hus och Jerusalems invånare
få en öppen brunn, till att avtvå sin synd och orenhet. 2
Och det skall ske på den tiden, säger HERREN Sebaot, att
jag skall utrota avgudarnas namn ur landet, så att de icke mer
skola nämnas; profeterna och orenhetens ande skall jag ock
skaffa bort ur landet. 3 Och det skall ske, att om någon därefter
uppträder såsom profet, så skola hans egna föräldrar, hans
fader och moder, säga till honom: "Du kan icke få leva, du som
talar lögn i HERRENS namn." Och hans egna föräldrar, hans
fader och moder, skola stinga ihjäl honom, när han vill profetera.
4 Och det skall ske på den tiden att alla profeter skola blygas för
sina syner, när de vilja profetera; och för att icke bliva röjda
skola de icke mer kläda sig i mantel av hår. 5 Och var och en av
dem skall säga: "Jag är ingen profet, en åkerman är jag; redan i
min ungdom blev jag köpt till träl." 6 Och om man då frågar
honom: "Vad är det för sår du har på din kropp?" så skall han
svara: "Dem har jag fått därhemma, hos mina närmaste." 7
Svärd, upp mot min herde, mot den man som fick stå mig nära!
säger HERREN Sebaot. Må herden bliva slagen, så att fåren
förskingras; ty jag vill nu vända min hand mot de svaga. 8 Och
det skall ske i hela landet, säger HERREN, att två tredjedelar
där skola utrotas och förgås; allenast en tredjedel skall där
lämnas kvar. 9 Och den tredjedelen skall jag låta gå genom eld;
jag skall luttra dem, såsom man luttrar silver, och pröva dem,
såsom man prövar guld. Så skola de åkalla mitt namn, och jag
skall bönhöra dem. Jag skall säga: "Detta är mitt folk." Och det
skall svara: "HERREN är min Gud."

14 Se, en dag skall komma, en HERRENS dag, då man i
dig skall utskifta byte. 2 Ty jag skall församla alla folk till
strid mot Jerusalem; och staden skall intagas, och husen skola
plundras och kvinnorna skändas. Och hälften av folket i staden
skall föras bort i fångenskap. Men återstoden därav skall icke
bliva utrotad ur staden; 3 ty HERREN skall draga ut och strida
mot de folken, såsom han stridde förr på drabbningens dag. 4
Och han skall den dagen stå med sina fötter på Oljeberget, gent
emot Jerusalem, österut; och Oljeberget skall rämna mitt itu,
mot öster och väster, till en mycket stor dal, i det att ena hälften
av berget viker undan mot norr, och andra hälften därav mot
söder. 5 Och I skolen fly ned i dalen mellan mina berg, ty dalen
mellan bergen skall räcka ända till Asel; I skolen fly, såsom I
flydden för jordbävningen i Ussias, Juda konungs, tid. Då skall
HERREN, min Gud, komma, ja, du själv och alla heliga med
dig. 6 Och det skall ske på den dagen att ljuset skall bliva borta,
ty himlaljusen skola förmörkas. 7 Och det bliver en dag som är
ensam i sitt slag, och som är känd av HERREN, en dag då det
varken är dag eller natt, en dag då det bliver ljust, när aftonen
kommer. 8 Och det skall ske på den tiden att rinnande vatten
skola utgå från Jerusalem, ena hälften mot Östra havet och
andra hälften mot Västra havet; både sommar och vinter skall
det vara så. 9 Och HERREN skall då vara konung över hela
jorden; ja, på den tiden skall HERREN vara en, och hans namn
ett. 10 Hela landet från Geba till Rimmon, söder om Jerusalem,
skall då förvandlas till en slättmark; men själva staden skall
trona på sin höjd, och sträcka sig från Benjaminsporten ända
till den plats där den förra porten stod, till Hörnporten och
Hananeltornet och till de kungliga vinpressarna; 11 och folket
skall bo där i ro och icke mer givas till spillo, ty Jerusalem skall
trona i trygghet. 12 Men denna hemsökelse skall HERREN låta
drabba alla de folk som drogo ut för att strida mot Jerusalem:
han skall låta deras kött ruttna, medan de ännu stå på sina
fötter; deras ögon skola ruttna i sina hålor och deras tunga
skall ruttna i deras mun. 13 Och det skall ske på den tiden att
HERREN skall sända en stor förvirring bland dem; de skola
bära hand på varandra, och den enes hand skall lyftas mot
den andres. 14 Också Juda skall strida mot Jerusalem. Och
skatter skola samlas tillhopa från alla folk runt omkring: guld,
silver och kläder i stor myckenhet. 15 En likadan hemsökelse
skall ock drabba hästar, mulåsnor, kameler, åsnor och alla
andra djur som finnas där i lägren. 16 Och det skall ske att
alla överblivna ur alla de folk som kommo mot Jerusalem skola
år efter år draga ditupp, för att tillbedja konungen HERREN
Sebaot, och för att fira lövhyddohögtiden. 17 Men om någon
av jordens folkstammar icke drager upp till Jerusalem, för att
tillbedja konungen HERREN Sebaot, då skall över den icke
komma något regn. 18 Om Egyptens folkstam icke drager åstad
och kommer ditupp, så skall ej heller över den komma regn.
Detta bliver den hemsökelse som HERREN skall låta drabba
de folk som icke draga upp för att fira lövhyddohögtiden. 19
Ja, så skall Egypten drabbas av sin synd, så skola ock alla
andra folk drabbas av sin synd, om de icke draga upp för att fira
lövhyddohögtiden. 20 På den tiden skall på hästarnas bjällror
stå att läsa: "Helgad åt HERREN", och grytorna i HERRENS hus
skola vara såsom offerskålarna framför altaret. 21 Och var gryta
i Jerusalem och Juda skall vara helgad åt HERREN Sebaot, så
att var och en som vill offra kan komma och taga en sådan
och koka i den. Och ingen kanané skall mer finnas i HERREN
Sebaots hus, på den tiden.

Malaki

1 Detta är en utsaga, som innehåller HERRENS ord till Israel
genom Malaki. **2** Jag har bevisat eder kärlek, säger HERREN.
Nu frågen I: "Varmed har du då bevisat oss kärlek?" Esau var ju
en broder till Jakob, säger HERREN, och jag älskade Jakob,
3 men Esau hatade jag; därför gjorde jag hans berg till en
ödemark och hans arvedel till ett hemvist för öknens schakaler.
4 Om nu Edom säger: "Ja, vi äro förstörda, men vi skola åter
bygga upp det ödelagda", så svarar HERREN Sebaot: Väl må
de bygga upp, men jag skall åter riva det ned, och så skall
man få kalla det 'ogudaktighetens land' och 'det folk, på vilket
HERREN evinnerligen vredgas'. **5** I skolen få se det med egna
ögon, och då skolen I säga: 'HERREN är stor utöver Israels
gränser.' **6** En son skall hedra sin fader och en tjänare sin
herre. Om nu jag är fader, var är då den heder, som skulle visas
mig? Och om jag är en herre, var är då den fruktan, som man
skulle hava för mig? -- så säger HERREN Sebaot till eder, I
präster, som förakten mitt namn. Nu frågen I: "Varmed hava vi
då visat förakt för ditt namn?" **7** Jo, därmed att I bären fram
ovärdig spis på mitt altare. Åter frågen I: "På vad sätt hava vi
betett oss ovärdigt mot dig?" Jo, i det att I tänken: "HERRENS
bord behöver man icke mycket akta." **8** När i fören fram ett
offerdjur, som är blint, då räknen I sådant icke för ont; när I
fören fram ett som är lytt eller svagt, då räknen I ej heller sådant
för ont. Kom med något sådant till din ståthållare, så får du se,
om han tager gunstigt emot dig och bliver dig bevågen, säger
HERREN Sebaot. **9** Bönfallen alltså nu inför Gud, att han må
bliva oss nådig. Kan han väl vara eder bevågen, då I haven
begått sådant? säger HERREN Sebaot. **10** Ack att bland eder
funnes någon som ville stänga tempeldörrarna, så att I icke
längre förgäves upptänden eder eld på mitt altare! Jag har icke
behag till eder, säger HERREN Sebaot, och till offergåvor av
eder hand har jag icke lust. **11** Från solens uppgång ända till
dess nedgång är ju mitt namn stort bland folken, och överallt
frambäras rökoffer och rena offergåvor åt mitt namn; ja, mitt
namn är stort bland folken, säger HERREN Sebaot. **12** Men I
ohelgen det, i det att I sägen: "Herrens bord kan man gärna
försumma, och den spis, som gives därtill, behöver man icke
mycket akta." **13** Ja, I sägen: "Icke är det mödan värt!", och så
handhaven I det vanvördigt, säger HERREN Sebaot. När I alltså
frambären eder offergåva, då fören I fram, vad som är rövat och
vad som är lytt och svagt. Skulle jag hava behag till sådana
gåvor av eder hand? säger HERREN. **14** Nej, förbannad vare
den bedragare, som i sin hjord har ett djur av hankön, men
ändå, när han har gjort ett löfte, offrar åt Herren ett djur, som
icke duger. Ty jag är en stor konung, säger HERREN Sebaot,
och mitt namn är fruktansvärt bland folken.

2 Därför kommer nu följande bud till eder, I präster. **2** Om I icke
hörsammen det och akten därpå, så att I given mitt namn
ära, säger HERREN Sebaot, så skall jag sända förbannelse över
eder och förbanna edra välsignelser; ja, jag har redan förbannat
dem, eftersom I icke akten därpå. **3** Se, jag skall låta min näpst
drabba eder avkomma, och jag skall kasta orenlighet i ansiktet
på eder, orenligheten efter edra högtidsoffer; ja, I skolen själva
bliva kastade i denna. **4** Då skolen I förstå, att jag har sänt till
eder detta bud, för att mitt förbund med Levi skall bestå, säger
HERREN Sebaot. **5** Jag hade ett förbund med honom, och
däri var liv och frid. Sådant gav jag åt honom, för att han skulle
frukta mig; och han fruktade mig och bävade för mitt namn. **6**
Rätt undervisning var i hans mun, och ingen orätt fanns på hans
läppar; fridsamt och redligt vandrade han i min umgängelse och
omvände många från missgärning. **7** Ty prästens läppar skola
förvara kunskap, och undervisning skall man hämta ur hans
mun; han är ju HERREN Sebaots sändebud. **8** Men I haven vikit
av ifrån vägen; genom eder undervisning haven I kommit många
på fall. I haven fördärvat förbundet med Levi, säger HERREN
Sebaot. **9** Därför har ock jag gjort eder föraktade och låga i allt
folkets ögon, eftersom I icke hållen mina vägar, utan haven
anseende till personen, när I handhaven undervisningen. **10**
Hava vi icke alla en och samma fader? Har icke en och samma
Gud skapat oss? Varför handla vi då trolöst mot varandra och
bryta våra fäders förbund? **11** Juda har handlat trolöst, och
styggelse är bedriven i Israel och i Jerusalem; ty Juda har
oskärat HERRENS helgedom, den som han älskar, och de hava
tagit till äkta kvinnor, som dyrka främmande gudar. **12** Hos den
man som så gör må HERREN utrota var levande själ ur Jakobs
hyddor, jämväl den som frambär offergåvor till HERREN Sebaot.
13 Och ännu något annat gören I: I vållen, att HERRENS altare
höljes med tårar, med gråt och klagan, så att han icke mer vill
se till offergåvorna, ej heller med välbehag kan taga emot något
ur eder hand. **14** Nu frågen I: "Huru så?" Jo, HERREN var ju
vittne mellan dig och din ungdoms hustru, henne som du nu har
varit trolös emot, fastän hon är din maka, din äkta hustru. **15**
Hava vi då icke en och samma skapare, den, i vilkens hand
det står, att vår ande bevaras? Och vad vill nu denne ene?
Han vill ju hava ett gudaktigt släkte. Tagen eder därför väl till
vara, så att ingen bliver trolös mot sin ungdoms hustru. **16**
Ty jag hatar äktenskapsskillnad, säger HERREN, Israels Gud,
och att man höljer sig i våld såsom i en överklädnad, säger
HERREN Sebaot. Tagen eder därför väl till vara, så att I icke
bliven trolösa. **17** I trötten ut HERREN med edert tal. Nu frågen
I: "Varmed trötta vi då ut honom?" Jo, därmed att I sägen: "Den
som gör ont är ändå god i HERRENS ögon, och till sådana har
han behag. Ty varför kommer icke eljest domens Gud?"

3 Se, jag skall sända ut min ängel, och han skall bereda väg
för mig. Och med hast skall han komma till sitt tempel, den
Herre, som I åstunden, ja, förbundets ängel, som I begären,
se, han kommer, säger HERREN Sebaot. **2** Men vem kan
uthärda hans tillkommelses dag, och vem kan bestå, när han
uppenbarar sig? Ty han skall vara såsom en guldsmeds eld
och såsom valkares såpa. **3** Och han skall sätta sig ned och
smälta silvret och rena det; han skall rena Levi söner och luttra
dem såsom guld och silver; och sedan skola de frambära åt
HERREN offergåvor i rättfärdighet. **4** Och Juda offergåvor och
Jerusalems skola då behaga HERREN väl likasom i forna dagar
och i förgångna år. **5** Ja, jag skall komma till eder för att hålla
dom, och jag skall vara ett snarfärdigt vittne mot trollkarlar,

äktenskapsbrytare och menedare, så ock mot dem som förhålla
dagakarlen hans lön eller förtrycka änkan och den faderlöse
eller vränga rätten för främlingen, men icke frukta mig, säger
HERREN Sebaot. **6** Ty jag, HERREN, har icke förändrats, och
I, Jakobs barn, haven icke heller hört upp: **7** allt ifrån edra
fäders dagar haven I vikit av ifrån mina stadgar och icke hållit
dem Vänden om till mig, så vill jag vända om till eder, säger
HERREN Sebaot. Nu frågen I: "Varutinnan skola vi vända om?"
8 Menen I då, att en människa får röva från Gud? Ty I röven ju
från mig. Åter frågen I: "På vad sätt hava vi rövat från dig?" Jo, i
fråga om tionden och offergärden. **9** Förbannelse har drabbat
eder, men ändå röven I från mig, så många I ären. **10** Fören full
tionde till förrådshuset, så att i mitt hus finnes mat, och pröven
så, hurudan jag sedan bliver, säger HERREN Sebaot. Förvisso
skall jag då öppna himmelens fönster över eder och utgjuta över
eder riklig välsignelse. **11** Och jag skall näpsa gräshopporna
för eder, så att de icke mer fördärva eder frukt på marken; ej
heller skola edra vinträd mer slå fel på fältet, säger HERREN
Sebaot. **12** Och alla folk skola prisa eder sälla, ty edert land
skall då vara ljuvligt, säger HERREN Sebaot. **13** I haven talat
hårda ord mot mig, säger HERREN. Nu frågen I: "Vad hava vi
då med varandra talat mot dig?" **14** I haven sagt: "Det är fåfängt
att tjäna Gud. Eller vad vinning hava vi därav att vi hålla, vad
han har bjudit oss hålla, och därav att vi gå i sorgdräkt inför
HERREN Sebaot? **15** Nej, de fräcka vilja vi nu prisa sälla; ty de
som göra, vad ogudaktigt är, bliva upprättade, de gå fria, huru
de än fresta Gud." **16** Men därunder hava också de som frukta
HERREN talat med varandra; och HERREN har aktat på dem
och hört dem, och en minnesbok har blivit skriven inför hans
ansikte till åminnelse av dessa som frukta HERREN och tänka
på hans namn. **17** Och dessa, säger HERREN Sebaot, skall jag
hava såsom min egendom på den dag, då jag utför mitt verk;
och jag skall skona dem, såsom en fader skonar sin son, som
tjänar honom. **18** Och I skolen då åter få se, vilken skillnad det
är mellan den rättfärdige och den ogudaktige, mellan den som
tjänar Gud och den som icke tjänar honom.

4 Ty se, dagen kommer, och den skall brinna såsom en ugn.
Då skola alla fräcka människor och alla som göra, vad
ogudaktigt är, bliva lika strå, och dagen, den som kommer, skall
förbränna dem, säger HERREN Sebaot, så att varken rot eller
krona lämnas kvar av dem. **2** Men för eder, I som frukten mitt
namn, skall rättfärdighetens sol gå upp med läkedom under sina
vingar. Då skolen I slippa ut och hoppa såsom kalvar, som hava
varit instängda i stallet. **3** Och de ogudaktiga skolen I trampa
ned, ty de skola bliva såsom aska under edra fötter på den dag,
då jag utför mitt verk, säger HERREN Sebaot. **4** Tänken på
Moses lag, min tjänares, åt vilken jag på Horeb gav stadgar och
rätter för hela Israel. **5** Se, jag skall sända till eder profeten Elia,
förrän HERRENS stora och fruktansvärda dag kommer. **6** Och
han skall vända fädernas hjärtan till barnen och barnens hjärtan
till deras fäder, för att jag icke, när jag kommer, skall slå landet
med tillspillogivning.

NYA TESTAMENTET

Men Jesus sade. 'Fader, förlåt dem; ty de veta icke vad de göra.'
Och de delade hans kläder mellan sig och kastade lott om dem.
Lukas 23:34

Matteus

1 Detta är Jesu Kristi, Davids sons, Abrahams sons, släkttavla.
2 Abraham födde Isak, Isak födde Jakob, Jakob födde
Judas och hans bröder; **3** Judas födde Fares och Sara med
Tamar, Fares födde Esrom, Esrom födde Aram; **4** Aram födde
Aminadab, Aminadab födde Naasson, Naasson födde Salmon;
5 Salmon födde Boes med Rakab, Boes födde Jobed med Rut,
Jobed födde Jessai; **6** Jessai födde David, konungen, David
födde Salomo med Urias' hustru; **7** Salomo födde Roboam,
Roboam födde Abia. Abia födde Asaf; **8** Asaf födde Josafat,
Josafat födde Joram, Joram födde Osias; **9** Osias födde Joatam,
Joatam födde Akas, Akas födde Esekias; **10** Esekias födde
Manasses, Manasses födde Amos, Amos födde Josias; **11**
Josias födde Jekonias och hans bröder, vid den tid då folket blev
bortfört i fångenskap till Babylonien. **12** Sedan folket hade blivit
bortfört i fångenskap till Babylonien, födde Jekonias Salatiel,
Salatiel födde Sorobabel; **13** Sorobabel födde Abiud, Abiud
födde Eljakim, Eljakim födde Asor; **14** Asor födde Sadok, Sadok
födde Akim, Akim födde Eliud; **15** Eliud födde Eleasar, Eleasar
födde Mattan, Mattan födde Jakob; **16** Jakob födde Josef,
Marias man, och av henne föddes Jesus, som kallas Kristus. **17**
Så utgöra släktlederna från Abraham intill David tillsammans
fjorton leder, och från David intill dess att folket blev bortfört i
fångenskap till Babylonien fjorton leder, och från det att folket
blev bortfört i fångenskap till Babylonien intill Kristus fjorton
leder. **18** Med Jesu Kristi födelse gick det så till. Sedan Maria,
hans moder, hade blivit trolovad med Josef, befanns hon, förrän
de kommo tillsammans, vara havande av helig ande. **19** Nu
var Josef, hennes man, en rättsinnig man och ville icke utsätta
henne for vanära; därför beslöt han att hemligen skilja sig från
henne. **20** Men när han hade fått detta i sinnet, se, då visade
sig i drömmen en Herrens ängel för honom och sade: "Josef,
Davids son, frukta icke att taga till dig Maria, din hustru; ty det
som är avlat i henne är av helig ande. **21** Och hon skall föda en
son, och honom skall du giva namnet Jesus, ty han skall frälsa
sitt folk ifrån deras synder." **22** Allt detta har skett, för att det
skulle fullbordas, som var sagt av Herren genom profeten som
sade: **23** "Se, jungfrun skall bliva havande och föda en son, och
man skall giva honom namnet Emmanuel" (det betyder Gud
med oss). **24** När Josef hade vaknat upp ur sömnen, gjorde han
som Herrens ängel hade befallt honom och tog sin hustru till
sig. **25** Och han kände henne icke, förrän hon hade fött en son;
och honom gav han namnet Jesus.

2 När nu Jesus var född i Betlehem i Judeen, på konung
Herodes' tid, då kommo vise män från österns länder till
Jerusalem **2** och sade: "Var är den nyfödde judakonungen? Vi
hava nämligen sett hans stjärna i östern och hava kommit för att
giva honom vår hyllning." **3** När konung Herodes hörde detta,
blev han förskräckt, och hela Jerusalem med honom. **4** Och han
församlade alla överstepräster och skriftlärde bland folket och
frågade dem var Messias skulle födas. **5** De svarade honom: "I
Betlehem i Judeen; ty så är skrivet genom profeten: **6** 'Och du
Betlehem, du judiska bygd, ingalunda är du minst bland Juda
furstar, ty av dig skall utgå en furste som skall vara en herde för
mitt folk Israel.'" **7** Då kallade Herodes hemligen till sig de vise
männen och utfrågade dem noga om tiden då stjärnan hade
visat sig. **8** Sedan lät han dem fara till Betlehem och sade:
"Faren åstad och forsken noga efter barnet; och när I haven
funnit det, så låten mig veta detta, för att också jag må komma
och giva det min hyllning." **9** När de hade hört konungens ord,
foro de åstad; och se, stjärnan som de hade sett i östern gick
framför dem, till dess att den kom över det ställe där barnet var.
Där stannade den. **10** Och när de sågo stjärnan, uppfylldes de
av mycket stor glädje. **11** Och de gingo in i huset och fingo se
barnet med Maria, dess moder. Då föllo de ned och gåvo det
sin hyllning; och de togo fram sina skatter och framburo åt det
skänker: guld, rökelse och myrra. **12** Sedan fingo de, genom
en uppenbarelse i drömmen, befallning att icke återvända till
Herodes; och de drogo så en annan väg tillbaka till sitt land. **13**
Men när de hade dragit åstad, se, då visade sig i drömmen en
Herrens ängel för Josef och sade: "Stå upp och tag barnet och
dess moder med dig, och fly till Egypten, och bliv kvar där, till
dess jag säger dig till; ty Herodes tänker söka efter barnet för att
förgöra det." **14** Då stod han upp och tog barnet och dess moder
med sig om natten, och drog bort till Egypten. **15** Där blev
han kvar intill Herodes' död, för att det skulle fullbordas, som
var sagt av Herren genom profeten som sade: "Ut ur Egypten
kallade jag min son." **16** När Herodes nu såg att han hade blivit
gäckad av de vise männen, blev han mycket vred. Och han
sände åstad och lät döda alla de gossebarn i Betlehem och hela
området däromkring, som voro två år gamla och därunder, detta
enligt den uppgift om tiden, som han hade fått genom att utfråga
de vise männen. **17** Då fullbordades det som var sagt genom
profeten Jeremias, när han sade: **18** "Ett rop hördes i Rama,
gråt och mycken jämmer; det var Rakel som begrät sina barn,
och hon ville icke låta trösta sig, eftersom de icke mer voro till."
19 Men när Herodes var död, se, då visade sig i drömmen en
Herrens ängel for Josef, i Egypten, **20** och sade: "Stå upp och
tag barnet och dess moder med dig, och begiv dig till Israels
land; ty de som traktade efter barnets liv äro nu döda." **21** Då
stod han upp och tog barnet och dess moder med sig, och kom
så till Israels land. **22** Men när han hörde att Arkelaus regerade
över Judeen; efter sin fader Herodes, fruktade han att begiva sig
dit; och på grund av en uppenbarelse i drömmen drog han bort
till Galileens bygder. **23** Och när han hade kommit dit, bosatte
han sig i en stad som hette Nasaret, för att det skulle fullbordas,
som var sagt genom profeterna, att han skulle kallas nasaré.

3 Vid den tiden uppträdde Johannes döparen och predikade
i Judeens öken **2** och sade: "Gören bättring, ty himmelriket
är nära." **3** Det var om denne som profeten Esaias talade,
när han sade: "Hör rösten av en som ropar i öknen: 'Bereden
vägen för Herren, gören stigarna jämna för honom.'" **4** Och
Johannes hade kläder av kamelhår och bar en lädergördel om
sina länder, och hans mat var gräshoppor och vildhonung. **5**
Och från Jerusalem och hela Judeen och hela trakten omkring
Jordan gick då folket ut till honom **6** och lät döpa sig av honom i
floden Jordan, och bekände därvid sina synder. **7** Men när han

såg många fariséer och sadducéer komma för att låta döpa sig,
sade han till dem: "I huggormars avföda, vem har ingivit eder att
söka komma undan den tillstundande vredesdomen? 8 Bären
då ock sådan frukt som tillhör bättringen. 9 Och menen icke att I
kunnen säga vid eder själva: 'Vi hava ju Abraham till fader'; ty
jag säger eder att Gud av dessa stenar kan uppväcka barn åt
Abraham. 10 Och redan är yxan satt till roten på träden; så
bliver då vart träd som icke bär god frukt avhugget och kastat i
elden. 11 Jag döper eder i vatten till bättring, men den som
kommer efter mig, han är starkare än jag, och jag är icke ens
värdig att bära hans skor; han skall döpa eder i helig ande och
eld. 12 Han har sin kastskovel i handen, och han skall noga
rensa sin loge och samla in sitt vete i ladan; men agnarna skall
han bränna upp i en eld som icke utsläckes." 13 Därefter kom
Jesus från Galileen till Johannes, vid Jordan, för att låta döpa
sig av honom; 14 men denne ville hindra honom och sade: "Jag
behövde döpas av dig, och du kommer till mig?" 15 Då svarade
Jesus och sade till honom: "Låt det nu så ske; ty det höves oss
att så uppfylla all rättfärdighet. Då tillstadde han honom det. 16
Och när Jesus var döpt, steg han strax upp ur vattnet; och se,
då öppnades himmelen, och han såg Guds Ande sänka sig ned
såsom en duva och komma över honom. 17 Och från himmelen
kom en röst, som sade: "Denne är min älskade Son, i vilken jag
har funnit behag."

4 Därefter blev Jesus av Anden förd upp i öknen, för att han
skulle frestas av djävulen. 2 Och när han hade fastat i fyrtio
dagar och fyrtio nätter, blev han omsider hungrig. 3 Då trädde
frestaren fram och sade till honom: "Är du Guds Son, så bjud
att dessa stenar bliva bröd." 4 Men han svarade och sade:
"Det är skrivet: 'Människan skall leva icke allenast av bröd, utan
av allt det som utgår av Guds mun.'" 5 Därefter tog djävulen
honom med sig till den heliga staden och ställde honom uppe
på helgedomens mur 6 och sade till honom: "Är du Guds Son,
så kasta dig ned; det är ju skrivet: 'Han skall giva sina änglar
befallning om dig, och de skola bära dig på händerna, så att du
icke stöter din fot mot någon sten.'" 7 Jesus sade till honom:
"Det är ock skrivet: 'Du skall icke fresta Herren, din Gud.'" 8
Åter tog djävulen honom med sig, upp på ett mycket högt berg,
och visade honom alla riken i världen och deras härlighet 9 och
sade till honom: "Allt detta vill jag giva dig, om du faller ned och
tillbeder mig." 10 Då sade Jesus till honom: "Gå bort, Satan; ty
det är skrivet: 'Herren, din Gud, skall du tillbedja, och honom
allena skall du tjäna.'" 11 Då lämnade djävulen honom; och se,
änglar trädde fram och betjänade honom. 12 Men när han hörde
att Johannes hade blivit satt i fängelse, drog han sig tillbaka
till Galileen. 13 Och han lämnade Nasaret och begav sig till
Kapernaum, som ligger vid sjön, på Sabulons och Neftalims
område, och bosatte sig där, 14 för att det skulle fullbordas, som
var sagt genom profeten Esaias, när han sade: 15 "Sabulons
land och Neftalims land, trakten åt havet till, landet på andra
sidan Jordan, hedningarnas Galileen -- 16 det folk som där
satt i mörker fick se ett stort ljus; ja, de som sutto i dödens
ängd och skugga, för dem gick upp ett ljus." 17 Från den tiden
begynte Jesus predika och säga: "Gören bättring, ty himmelriket
är nära." 18 Då han nu vandrade utmed Galileiska sjön, fick han
se två bröder, Simon, som kallas Petrus, och Andreas, hans
broder, kasta ut nät i sjön, ty de voro fiskare. 19 Och han sade
till dem: "Följen mig så skall jag göra eder till människofiskare."
20 Strax lämnade de näten och följde honom. 21 När han hade
gått därifrån ett stycke längre fram, fick han se två andra bröder,
Jakob, Sebedeus' son, och Johannes, hans broder, där de jämte
sin fader Sebedeus sutto i båten och ordnade sina nät; och han
kallade dem till sig. 22 Och strax lämnade de båten och sin fader
och följde honom. 23 Och han gick omkring i hela Galileen och
undervisade i deras synagogor och predikade evangelium om
riket och botade alla slags sjukdomar och allt slags skröplighet
bland folket. 24 Och ryktet om honom gick ut över hela Syrien,
och man förde till honom alla sjuka som voro hemsökta av
olika slags lidanden och plågor, alla som voro besatta eller
månadsrasande eller lama; och han botade dem. 25 Och honom
följde mycket folk ifrån Galileen och Dekapolis och Jerusalem
och Judeen och från landet på andra sidan Jordan.

5 När han nu såg folket, gick han upp på berget; och sedan
han hade satt sig ned, trädde hans lärjungar fram till honom.
2 Då öppnade han sin mun och undervisade dem och sade: 3
"Saliga äro de som äro fattiga i anden, ty dem hör himmelriket
till. 4 Saliga äro de som sörja, ty de skola bliva tröstade. 5
Saliga äro de saktmodiga, ty de skola besitta jorden. 6 Saliga
äro de som hungra och törsta efter rättfärdighet, ty de skola bliva
mättade. 7 Saliga äro de barmhärtiga, ty dem skall vederfaras
barmhärtighet. 8 Saliga äro de renhjärtade, ty de skola se Gud.
9 Saliga äro de fridsamma, ty de skola kallas Guds barn. 10
Saliga äro de som lida förföljelse för rättfärdighets skull, ty dem
hör himmelriket till. 11 Ja, saliga ären I, när människorna för min
skull smäda och förfölja eder och sanningslöst säga allt ont
mot eder. 12 Glädjens och fröjden eder, ty eder lön är stor i
himmelen. Så förföljde man ju ock profeterna, som voro före
eder. 13 I ären jordens salt; men om saltet mister sin sälta,
varmed skall man då giva det sälta igen? Till intet annat duger
det än till att kastas ut och trampas ned av människorna. 14 I
ären världens ljus. Icke kan en stad döljas, som ligger uppe på
ett berg? 15 Ej heller tänder man ett ljus och sätter det under
skäppan, utan man sätter det på ljusstaken, så att det lyser
för alla dem som äro i huset. 16 På samma sätt må ock edert
ljus lysa inför människorna, så att de se edra goda gärningar
och prisa eder Fader, som är i himmelen. 17 I skolen icke
mena att jag har kommit för att upphäva lagen eller profeterna.
Jag har icke kommit för att upphäva, utan för att fullborda.
18 Ty sannerligen säger jag eder: Intill dess himmel och jord
förgås, skall icke den minsta bokstav, icke en enda prick av
lagen förgås, förrän det allt har fullbordats. 19 Därför, den som
upphäver ett av de minsta bland dessa bud och lär människorna
så, han skall räknas för en av de minsta i himmelriket; men den
som håller dem och lär människorna så, han skall räknas för
stor i himmelriket. 20 Ty jag säger eder, att om eder rättfärdighet
icke övergår de skriftlärdes och fariséernas, så skolen I icke
komma in i himmelriket. 21 I haven hört att det är sagt till
de gamle: 'Du skall icke dräpa; och den som dräper, han är
hemfallen åt Domstolens dom.' 22 Men jag säger eder: Var och

en som vredgas på sin broder, han är hemfallen åt Domstolens
dom; men den som säger till sin broder: 'Du odåga', han är
hemfallen åt Stora rådets dom; och den som säger: 'Du dåre',
han är hemfallen åt det brinnande Gehenna. **(Geenna g1067)** **23**
Därför, om du kommer med din gåva till altaret, och där drager
dig till minnes att din broder har något emot dig, **24** så lägg
ned din gåva där framför altaret, och gå först bort och förlik
dig med din broder, och kom sedan och bär fram din gåva. **25**
Var villig till snar förlikning med din motpart, medan du ännu är
med honom på vägen, så att din motpart icke drager dig inför
domaren, och domaren överlämnar dig åt rättstjänaren, och
du bliver kastad i fängelse. **26** Sannerligen säger jag dig: Du
skall icke slippa ut därifrån, förrän du har betalt den yttersta
skärven. **27** I haven hört att det är sagt: 'Du skall icke begå
äktenskapsbrott.' **28** Men jag säger eder: Var och en som
med begärelse ser på en annans hustru, han har redan begått
äktenskapsbrott med henne i sitt hjärta. **29** Om nu ditt högra
öga är dig till förförelse, så riv ut det och kasta det ifrån dig; ty
det är bättre för dig att en av dina lemmar fördärvas, än att
hela din kropp kastas i Gehenna. **(Geenna g1067)** **30** Och om din
högra hand är dig till förförelse, så hugg av den och kasta den
ifrån dig; ty det är bättre för dig att en av dina lemmar fördärvas,
än att hela din kropp kommer till Gehenna. **(Geenna g1067)** **31**
Det är ock sagt: 'Den som vill skilja sig från sin hustru han skall
giva henne skiljebrev.' **32** Men jag säger eder: Var och en som
skiljer sig från sin hustru för någon annan saks skull än för
otukt, han bliver orsak till att äktenskapsbrott begås med henne.
Och den som tager en frånskild kvinna till hustru, han begår
äktenskapsbrott. **33** Ytterligare haven I hört att det är sagt till
de gamle: 'Du skall icke svärja falskt' och 'Du skall hålla din
ed inför Herren.' **34** Men jag säger eder att I alls icke skolen
svärja, varken vid himmelen, ty den är 'Guds tron', **35** ej heller
vid jorden, ty den är 'hans fotapall', ej heller vid Jerusalem, ty
det är 'den store Konungens stad'; **36** ej heller må du svärja vid
ditt huvud, ty du kan icke göra ett enda hår vare sig vitt eller
svart; **37** utan sådant skall edert tal vara, att ja är ja, och nej är
nej. Vad därutöver är, det är av ondo. **38** I haven hört att det är
sagt: 'Öga för öga och tand för tand.' **39** Men jag säger eder att I
icke skolen stå emot en oförrätt; utan om någon slår dig på den
högra kinden, så vänd ock den andra till åt honom; **40** och om
någon vill gå till rätta med dig för att beröva dig din livklädnad,
så låt honom få manteln med; **41** och om någon tvingar dig att
till hans tjänst gå med en mil, så gå två med honom. **42** Giv åt
den som beder dig, och vänd dig icke bort ifrån den som vill
låna av dig. **43** I haven hört att det är sagt: 'Du skall älska din
nästa och hata din ovän.' **44** Men jag säger eder: Älsken edra
ovänner, och bedjen för dem som förfölja eder, **45** och varen så
eder himmelske Faders barn; han låter ju sin sol gå upp över
både onda och goda och låter det regna över både rättfärdiga
och orättfärdiga. **46** Ty om I älsken dem som älska eder, vad lön
kunnen I få därför? Göra icke publikanerna detsamma? **47** Och
om I visen vänlighet mot edra bröder allenast, vad synnerligt
gören I därmed? Göra icke hedningarna detsamma? **48** Varen
alltså I fullkomliga, såsom eder himmelske Fader är fullkomlig."

6 "Tagen eder till vara för att öva eder rättfärdighet inför
människorna, för att bliva sedda av dem; annars haven I
ingen lön hos eder Fader, som är i himmelen. **2** Därför, när
du giver en allmosa, så låt icke stöta i basun för dig, såsom
skrymtarna göra i synagogorna och på gatorna, för att de skola
bliva prisade av människorna. Sannerligen säger jag eder: De
hava fått ut sin lön. **3** Nej, när du giver en allmosa, låt då din
vänstra hand icke få veta vad den högra gör, **4** så att din allmosa
gives i det fördolda. Då skall din Fader, som ser i det fördolda,
vedergälla dig. **5** Och när I bedjen, skolen I icke vara såsom
skrymtarna, vilka gärna stå i synagogorna och i gathörnen och
bedja, för att bliva sedda av människorna. Sannerligen säger
jag eder: De hava fått ut sin lön. **6** Nej, när du vill bedja, gå
då in i din kammare, och stäng igen din dörr, och bed till din
Fader i det fördolda. Då skall din Fader, som ser i det fördolda,
vedergälla dig. **7** Men i edra böner skolen I icke hopa tomma
ord såsom hedningarna, vilka mena att de skola bliva bönhörda
för sina många ords skull. **8** Så varen då icke lika dem; eder
Fader vet ju vad I behöven, förrän I bedjen honom. **9** I skolen
alltså bedja sålunda: 'Fader vår, som är i himmelen! Helgat
varde ditt namn; **10** tillkomme ditt rike; ske din vilja, såsom i
himmelen, så ock på jorden; **11** vårt dagliga bröd giv oss i dag;
12 och förlåt oss våra skulder, såsom ock vi förlåta dem oss
skyldiga äro; **13** och inled oss icke i frestelse, utan fräls oss ifrån
ondo.' **14** Ty om I förlåten människorna deras försyndelser, så
skall ock eder himmelske Fader förlåta eder; **15** men om I icke
förlåten människorna, så skall ej heller eder Fader förlåta edra
försyndelser. **16** Och när I fasten, skolen I icke visa en bedrövad
uppsyn såsom skrymtarna, vilka vanställa sina ansikten för att
bliva sedda av människorna med sin fasta. Sannerligen säger
jag eder: De hava fått ut sin lön. **17** Nej, när du fastar, smörj då
ditt huvud och två ditt ansikte, **18** för att du icke må bliva sedd
av människorna med din fasta, utan allenast av din Fader, som
är i det fördolda. Då skall din Fader, som ser i det fördolda,
vedergälla dig. **19** Samlen eder icke skatter på jorden, där mott
och mal förstöra, och där tjuvar bryta sig in och stjäla, **20** utan
samlen eder skatter i himmelen, där mott och mal icke förstöra,
och där inga tjuvar bryta sig in och stjäla. **21** Ty där din skatt är,
där kommer ock ditt hjärta att vara. **22** Ögat är kroppens lykta.
Om nu ditt öga är friskt, så får hela din kropp ljus. **23** Men om
ditt öga är fördärvat, då bliver hela din kropp höljd i mörker. Är
det nu så, att ljuset, som du har i dig, är mörker, huru djupt
bliver då icke mörkret! **24** Ingen kan tjäna två herrar; ty antingen
kommer han då att hata den ene och älska den andre, eller
kommer han att hålla sig till den förre och förakta den senare. I
kunnen icke tjäna både Gud och Mamon. **25** Därför säger jag
eder: Gören eder icke bekymmer för edert liv, vad I skolen äta
eller dricka, ej heller för eder kropp, vad I skolen kläda eder
med. Är icke livet mer än maten, och kroppen mer än kläderna?
26 Sen på fåglarna under himmelen: de så icke, ej heller skörda
de, ej heller samla de in i lador; och likväl föder eder himmelske
Fader dem. Ären I icke mycket mer än de? **27** Vilken av eder
kan, med allt sitt bekymmer, lägga en enda aln till sin livslängd?
28 Och varför bekymren I eder för kläder? Beskåden liljorna på
marken, huru de växa: de arbeta icke, ej heller spinna de; **29**

och likväl säger jag eder att icke ens Salomo i all sin härlighet
var så klädd som en av dem. 30 Kläder nu Gud så gräset på
marken, vilket i dag står och i morgon kastas i ugnen, skulle han
då icke mycket mer kläda eder, I klentrogne? 31 Så gören eder
nu icke bekymmer, och sägen icke: 'Vad skola vi äta?' eller:
'Vad skola vi dricka?' eller: 'Vad skola vi kläda oss med?' 32
Efter allt detta söka ju hedningarna, och eder himmelske Fader
vet att I behöven allt detta. 33 Nej, söken först efter hans rike
och hans rättfärdighet, så skall också allt detta andra tillfalla
eder. 34 Gören eder alltså icke bekymmer för morgondagen, ty
morgondagen skall själv bära sitt bekymmer. Var dag har nog av
sin egen plåga."

7 "Dömen icke, på det att I icke mån bliva dömda; 2 ty med
den dom varmed I dömen skolen I bliva dömda, och med det
mått som I mäten med skall ock mätas åt eder. 3 Huru kommer
det till, att du ser grandet i din broders öga, men icke bliver
varse bjälken i ditt eget öga? 4 Eller huru kan du säga till din
broder: 'Låt mig taga ut grandet ur ditt öga', du som har en
bjälke i ditt eget öga? 5 Du skrymtare, tag först ut bjälken ur ditt
eget öga; därefter må du se till, att du kan taga ut grandet ur din
broders öga. 6 Given icke åt hundarna vad heligt är, och kasten
icke edra pärlor för svinen, på det att dessa icke må trampa
dem under fötterna och sedan vända sig om och sarga eder. 7
Bedjen, och eder skall varda givet; söken, och I skolen finna;
klappen, och för eder skall varda upplåtet. 8 Ty var och en som
beder, han får; och den som söker, han finner; och för den som
klappar skall varda upplåtet. 9 Eller vilken är den man bland
eder, som räcker sin son en sten, när han beder honom om
bröd, 10 eller som räcker honom en orm, när han beder om
fisk? 11 Om nu I, som ären onda, förstån att giva edra barn
goda gåvor, huru mycket mer skall icke då eder Fader, som är i
himmelen, giva vad gott är åt dem som bedja honom! 12 Därför,
allt vad I viljen att människorna skola göra eder, det skolen I ock
göra dem; ty detta är lagen och profeterna. 13 Gån in genom
den trånga porten. Ty vid och bred är den väg som leder till
fördärvet, och många äro de som gå fram på den; 14 och den
port är trång och den väg är smal, som leder till livet, och få äro
de som finna den. 15 Tagen eder till vara för falska profeter, som
komma till eder i fårakläder, men invärtes äro glupande ulvar.
16 Av deras frukt skolen I känna dem. Icke hämtar man väl
vindruvor från törnen, eller fikon från tistlar? 17 Så bär vart och
ett gott träd god frukt, men ett dåligt träd bär ond frukt. 18 Ett
gott träd kan icke bära ond frukt, ej heller kan ett dåligt träd bära
god frukt. 19 Vart träd som icke bär god frukt bliver avhugget
och kastat i elden. 20 Alltså skolen I känna dem av deras frukt. -
- 21 Icke kommer var och en in i himmelriket, som säger till
mig: 'Herre, Herre', utan den som gör min himmelske Faders
vilja. 22 Många skola på 'den dagen' säga till mig: 'Herre, Herre,
hava vi icke profeterat i ditt namn och genom ditt namn drivit ut
onda andar och genom ditt namn gjort många kraftgärningar?'
23 Men då skall jag betyga för dem: 'Jag har aldrig känt eder;
gån bort ifrån mig, I ogärningsmän.' 24 Därför, var och en som
hör dessa mina ord och gör efter dem, han må liknas vid en
förståndig man som byggde sitt hus på hälleberget. 25 Och
slagregn föll, och vattenströmmarna kommo, och vindarna blåste
och kastade sig mot det huset; och likväl föll det icke omkull,
eftersom det var grundat på hälleberget. 26 Men var och en
som hör dessa mina ord och icke gör efter dem, han må liknas
vid en oförståndig man som byggde sitt hus på sanden. 27
Och slagregn föll, och vattenströmmarna kommo, och vindarna
blåste och slogo mot det huset; och det föll omkull, och dess fall
var stort." 28 När Jesus hade slutat detta tal, häpnade folket
över hans förkunnelse; 29 ty han förkunnade sin lära för dem
med makt och myndighet, och icke såsom deras skriftlärde.

8 Sedan han hade kommit ned från berget, följde honom
mycket folk. 2 Då trädde en spetälsk man fram och föll ned
för honom och sade: "Herre, vill du, så kan du göra mig ren." 3
Då räckte han ut handen och rörde vid honom och sade: "Jag
vill; bliv ren." Och strax blev han ren från sin spetälska. 4 Och
Jesus sade till honom: "Se till, att du icke säger detta för någon;
men gå bort och visa dig för prästen, och frambär den offergåva
som Moses har påbjudit, till ett vittnesbörd för dem." 5 När
han därefter kom in i Kapernaum, trädde en hövitsman fram till
honom och bad honom 6 och sade: "Herre, min tjänare ligger
därhemma lam och lider svårt." 7 Han sade till honom: "Skall då
jag komma och bota honom?" 8 Hövitsmannen svarade och
sade: "Herre, jag är icke värdig att du går in under mitt tak.
Men säg allenast ett ord, så bliver min tjänare frisk. 9 Jag är ju
själv en man som står under andras befäl: jag har ock krigsmän
under mig, och om jag säger till en av dem: 'Gå', så går han,
eller till en annan: 'Kom', så kommer han; och om jag säger
till min tjänare: 'Gör det', då gör han så." 10 När Jesus hörde
detta, förundrade han sig och sade till dem som följde honom:
"Sannerligen säger jag eder: I Israel har jag icke hos någon
funnit så stor tro. 11 Och jag säger eder: Många skola komma
från öster och väster och få vara med Abraham, Isak och Jakob
till bords i himmelriket, 12 men rikets barn skola bliva utkastade
i mörkret därutanför; där skall vara gråt och tandagnisslan." 13
Och Jesus sade till hövitsmannen: "Gå; såsom du tror, så må
det ske dig." Och i samma stund blev tjänaren frisk. 14 När
Jesus sedan kom in i Petrus' hus, fick han se hans svärmoder
ligga sjuk i feber. 15 Då rörde han vid hennes hand, och febern
lämnade henne; och hon stod upp och betjänade honom. 16
Men när det hade blivit afton, förde man till honom många som
voro besatta; och han drev ut andarna med sitt blotta ord, och
alla som voro sjuka botade han, 17 för att det skulle fullbordas,
som var sagt genom profeten Esaias, när han sade: "Han tog
på sig våra krankheter, och våra sjukdomar bar han." 18 Då nu
Jesus såg mycket folk omkring sig, bjöd han att man skulle fara
över till andra stranden. 19 Och en skriftlärd kom fram och sade
till honom: "Mästare, jag vill följa dig varthelst du går." 20 Då
svarade Jesus honom: "Rävarna hava kulor, och himmelens
fåglar hava nästen; men Människosonen har ingen plats där
han kan vila sitt huvud." 21 Och en annan av hans lärjungar
sade till honom: "Herre, tillstäd mig att först gå bort och begrava
min fader." 22 Då svarade Jesus honom: "Följ du mig, och låt
de döda begrava sina döda." 23 Och han steg i båten, och hans
lärjungar följde honom. 24 Och se, då uppstod en häftig storm

på sjön, så att vågorna slogo över båten; men han låg och sov.
25 Då gingo de fram och väckte honom och sade: "Herre, hjälp
oss; vi förgås." 26 Han sade till dem: "I klentrogne, varför rädens
I?" Därefter stod han upp och näpste vindarna och sjön, och
det blev alldeles lugnt. 27 Och människorna förundrade sig
och sade: "Vad är denne för en, eftersom både vindarna och
sjön äro honom lydiga?" 28 När han så hade kommit över till
gadarenernas land på andra stranden, kommo två besatta emot
honom, ut från gravarna där. Och de voro mycket våldsamma,
så att ingen kunde färdas den vägen fram. 29 Dessa ropade
då och sade: "Vad har du med oss att göra, du Guds Son?
Har du kommit hit för att plåga oss, förrän tid är?" 30 Nu gick
där långt ifrån dem en stor svinhjord i bet. 31 Och de onda
andarna bådo honom och sade: "Om du vill driva ut oss så
låt oss fara in i svinhjorden." 32 Då sade han till dem: "Faren
åstad." Och de gåvo sig åstad och foro in i svinen. Och se, då
störtade sig hela hjorden utför branten ned i sjön och omkom
i vattnet. 33 Men herdarna flydde; och när de hade kommit
in i staden, omtalade de alltsammans, och särskilt vad som
hade skett med de besatta. 34 Då gick hela staden ut för att
möta Jesus; och när de fingo se honom, bådo de att han skulle
begiva sig bort ifrån deras område.

9 Och han steg i en båt och for över och kom till sin egen
stad. 2 Då förde de till honom en lam man, som låg på en
säng. När Jesus såg deras tro sade han till den lame: "Var vid
gott mod, min son; dina synder förlåtas dig." 3 Då sade några
av de skriftlärde vid sig själva: "Denne hädar." 4 Men Jesus
förstod deras tankar och sade: "Varför tänken I i edra hjärtan
vad ont är? 5 Vilket är lättare, att säga: 'Dina synder förlåtas dig'
eller att säga: 'Stå upp och gå'? 6 Men för att I skolen veta
att Människosonen har makt här på jorden att förlåta synder,
så stå upp" -- sade han nu till den lame -- "och tag din säng
och gå hem." 7 Då stod han upp och gick hem. 8 När folket
såg detta, blevo de häpna och prisade Gud, som hade givit
sådan makt åt människor. 9 När Jesus därifrån gick vidare fram,
fick han se en man, som hette Matteus, sitta vid tullhuset. Och
han sade till denne: "Följ mig." Då stod han upp och följde
honom. 10 När han därefter låg till bords i hans hus, kommo
många publikaner och syndare dit och voro bordsgäster där,
jämte Jesus och hans lärjungar. 11 Men då fariséerna sågo
detta, sade de till hans lärjungar: "Huru kan eder mästare äta
med publikaner och syndare?" 12 När han hörde detta, sade
han: "Det är icke de friska som behöva läkare, utan de sjuka.
13 Men gån I åstad och lären eder vad de orden betyda: 'Jag
har behag till barmhärtighet, och icke till offer.' Ty jag har icke
kommit för att kalla rättfärdiga, utan för att kalla syndare." 14
Därefter kommo Johannes' lärjungar till honom och sade: "Varför
fasta icke dina lärjungar då vi och fariséerna ofta fasta?" 15
Jesus svarade dem: "Icke kunna väl bröllopsgästerna sörja, så
länge brudgummen är hos dem? Men den tid skall komma, då
brudgummen tages ifrån dem, och då skola de fasta. -- 16 Ingen
sätter en lapp av okrympt tyg på en gammal mantel, ty det isatta
stycket skulle riva bort ännu mer av manteln, och hålet skulle
bliva värre. 17 Ej heller slår man nytt vin I gamla skinnläglar; om
någon så gjorde, skulle läglarna sprängas sönder och vinet
spillas ut, jämte det att läglarna fördärvades. Nej, man slår nytt
vin i nya läglar, så bliva båda delarna bevarade." 18 Medan han
talade detta till dem, trädde en synagogföreståndare fram och
föll ned för honom och sade: "Min dotter har just nu dött, men
kom och lägg din hand på henne, så bliver hon åter levande."
19 Då stod Jesus upp och följde honom med sina lärjungar. 20
Men en kvinna, som i tolv år hade lidit av blodgång, närmade
sig honom bakifrån och rörde vid hörntofsen på hans mantel. 21
Ty hon sade vid sig själv: "Om jag allenast får röra vid hans
mantel, så bliver jag hulpen." 22 Då vände Jesus sig om, och
när han fick se henne, sade han: "Var vid gott mod, min dotter;
din tro har hjälpt dig." Och kvinnan var hulpen från den stunden.
23 När Jesus sedan kom in i föreståndarens hus och fick se
flöjtblåsarna och folket som höjde klagolåt, 24 sade han: "Gån
bort härifrån; ty flickan är icke död, hon sover." Då hånlogo de åt
honom. 25 Men sedan folket hade blivit utvisat, gick han in och
tog flickan vid handen. Då stod hon upp. 26 Och ryktet härom
gick ut över hela det landet. 27 När Jesus gick därifrån, följde
honom två blinda som ropade och sade: "Davids son, förbarma
dig över oss." 28 Och då han kom hem, trädde de blinda fram
till honom; och Jesus frågade dem: "Tron I att jag kan göra
detta?" De svarade honom: "Ja, Herre." 29 Då rörde han vid
deras ögon och sade: "Ske eder efter eder tro." 30 Och deras
ögon öppnades. Och Jesus tillsade dem strängeligen att se till,
att ingen finge veta detta. 31 Men de gingo åstad och utspridde
ryktet om honom över hela det landet. 32 När dessa voro på väg
ut, förde man till honom en dövstum som var besatt. 33 Och när
den onde anden hade blivit utdriven, talade den dövstumme.
Och folket förundrade sig och sade: "Sådant har aldrig förut
varit sett i Israel." 34 Men fariséerna sade: "Det är med de onda
andarnas furste som han driver ut de onda andarna." 35 Och
Jesus gick omkring i alla städer och byar och undervisade i
deras synagogor och predikade evangelium om riket och botade
alla slags sjukdomar och allt slags skröplighet. 36 Och när
han såg folkskarorna, ömkade han sig över dem, eftersom de
voro så illa medfarna och uppgivna, "lika får som icke hava
någon herde." 37 Därför sade han till sina lärjungar: "Skörden är
mycken, men arbetarna äro få. 38 Bedjen fördenskull skördens
Herre att han sänder ut arbetare till sin skörd."

10 Och han kallade till sig sina tolv lärjungar och gav dem
makt över orena andar, till att driva ut dem, så ock makt
att bota alla slags sjukdomar och allt slags skröplighet. 2 Och
dessa äro de tolv apostlarnas namn: först Simon, som kallas
Petrus, och Andreas, hans broder; vidare Jakob, Sebedeus' son,
och Johannes, hans broder; 3 Filippus och Bartolomeus; Tomas
och Matteus, publikanen; Jakob, Alfeus' son, och Lebbeus; 4
Simon ivraren och Judas Iskariot, densamme som förrådde
honom. 5 Dessa tolv sände Jesus ut; och han bjöd dem och
sade: "Ställen icke eder färd till hedningarna, och gån icke in i
någon samaritisk stad, 6 utan gån hellre till de förlorade fåren
av Israels hus. 7 Och där I gån fram skolen I predika och säga:
'Himmelriket är nära.' 8 Boten sjuka, uppväcken döda, gören
spetälska rena, driven ut onda andar. I haven fått för intet; så
given ock för intet. 9 Skaffen eder icke guld eller silver eller

koppar i edra bälten, 10 icke någon ränsel för eder färd, ej heller
dubbla livklädnader, ej heller skor eller stav; ty arbetaren är värd
sin mat. 11 Men när I haven kommit in i någon stad eller by, så
utforsken vilken därinne som är värdig, och stannen hos honom,
till dess I lämnen den orten. 12 Och när I kommen in i ett hus,
så hälsen det. 13 Om då det huset är värdigt, så må den frid I
tillönsken det komma däröver; men om det icke är värdigt, då
må den frid I tillönsken det vända tillbaka till eder. 14 Och om
man på något ställe icke tager emot eder och icke hör på edra
ord, så gån ut ur det huset eller den staden, och skudden stoftet
av edra fötter. 15 Sannerligen säger jag eder: För Sodoms
och Gomorras land skall det på domens dag bliva drägligare
än för den staden. 16 Se, jag sänder eder åstad såsom får
mitt in ibland ulvar. Varen fördenskull kloka såsom ormar och
menlösa såsom duvor. 17 Tagen eder till vara för människorna;
ty de skola draga eder inför domstolar, och i sina synagogor
skola de gissla eder; 18 och I skolen föras fram också inför
landshövdingar och konungar, för min skull, till ett vittnesbörd för
dem och för hedningarna. 19 Men när man drager eder inför
rätta, gören eder då icke bekymmer för huru eller vad I skolen
tala; ty vad I skolen tala skall bliva eder givet i den stunden. 20
Det är icke I som skolen tala, utan det är eder Faders Ande som
skall tala i eder. 21 Och den ene brodern skall då överlämna
den andre till att dödas, ja ock fadern sitt barn; och barn skola
sätta sig upp mot sina föräldrar och skola döda dem. 22 Och I
skolen bliva hatade av alla, för mitt namns skull. Men den som
är ståndaktig intill änden, han skall bliva frälst. -- 23 När de nu
förfölja eder i en stad, så flyn till en annan; och om de också där
förfölja eder, så flyn till ännu en annan. Ty sannerligen säger jag
eder: I skolen icke hava hunnit igenom alla Israels städer, förrän
Människosonen kommer. 24 Lärjungen är icke förmer än sin
mästare, ej heller är tjänaren förmer än sin herre. 25 Det må
vara lärjungen nog, om det går honom såsom hans mästare,
och tjänaren, om det går honom såsom hans herre. Om de hava
kallat husbonden för Beelsebul, huru mycket mer skola de icke
så kalla hans husfolk! 26 Frukten alltså icke för dem; ty intet är
förborgat, som icke skall bliva uppenbarat, och intet är fördolt,
som icke skall bliva känt. 27 Vad jag säger eder i mörkret, det
skolen säga i ljuset, och vad I hören viskas i edert öra, det
skolen I predika på taken. 28 Och frukten icke för dem som väl
kunna dräpa kroppen, men icke hava makt att dräpa själen,
utan frukten fastmer honom som har makt att förgöra både
själ och kropp i Gehenna. -- **(Geenna g1067)** 29 Säljas icke två
sparvar för en skärv? Och icke en av dem faller till jorden utan
eder Faders vilja. 30 Men på eder äro till och med huvudhåren
allasammans räknade. 31 Frukten alltså icke; I ären mer värda
än många sparvar. 32 Därför, var och en som bekänner mig
inför människorna, honom skall ock jag kännas vid inför min
Fader, som är i himmelen. 33 Men den som förnekar mig inför
människorna, honom skall ock jag förneka inför min Fader, som
är i himmelen. 34 I skolen icke mena att jag har kommit för att
sända frid på jorden. Jag har icke kommit för att sända frid, utan
svärd. 35 Ja, jag har kommit för att uppväcka söndring, så att
'sonen sätter sig upp mot sin fader och dottern mot sin moder
och sonhustrun mot sin svärmoder, 36 och envar får sitt eget
husfolk till fiender'. 37 Den som älskar fader eller moder mer än
mig, han är mig icke värdig, och den som älskar son eller dotter
mer än mig, han är mig icke värdig; 38 och den som icke tager
sitt kors på sig och efterföljer mig, han är mig icke värdig. 39
Den som finner sitt liv, han skall mista det, och den som mister
sitt liv, för min skull, han skall finna det. -- 40 Den som tager
emot eder, han tager emot mig, och den som tager emot mig,
han tager emot honom som har sänt mig. 41 Den som tager
emot en profet, därför att det är en profet, han skall få en profets
lön; och den som tager emot en rättfärdig man, därför att det är
en rättfärdig man, han skall få en rättfärdig mans lön. 42 Och
den som giver en av dessa små allenast en bägare friskt vatten
att dricka, därför att det är en lärjunge -- sannerligen säger jag
eder: Han skall ingalunda gå miste om sin lön."

11 När Jesus hade givit sina tolv lärjungar alla dessa bud,
gick han därifrån vidare, för att undervisa och predika
i deras städer. 2 Men när Johannes i sitt fängelse fick höra
om Kristi gärningar, sände han bud med sina lärjungar 3 och
lät fråga honom: "Är du den som skulle komma, eller skola vi
förbida någon annan?" 4 Då svarade Jesus och sade till dem:
"Gån tillbaka och omtalen för Johannes vad I hören och sen: 5
blinda få sin syn, halta gå, spetälska bliva rena, döva höra, döda
uppstå, och 'för fattiga förkunnas glädjens budskap'. 6 Och
salig är den för vilken jag icke bliver en stötesten." 7 När dessa
sedan gingo bort, begynte Jesus tala till folket om Johannes:
"Varför var det I gingen ut i öknen? Var det för att se ett rör som
drives hit och dit av vinden? 8 Eller varför gingen I ut? Var det
för att se en människa klädd i fina kläder? De som bära fina
kläder, dem finnen I ju i konungapalatsen. 9 Varför gingen I då
ut? Var det för att se en profet? Ja, jag säger eder: Ännu mer än
en profet är han. 10 Han är den om vilken det är skrivet: 'Se, jag
sänder ut min ängel framför dig, och han skall bereda vägen för
dig.' 11 Sannerligen säger jag eder: Bland dem som äro födda
av kvinnor har ingen uppstått, som har varit större än Johannes
döparen; men den som är minst i himmelriket är likväl större än
han. 12 Och från Johannes döparens dagar intill denna stund
tränger himmelriket fram med storm, och människor storma
fram och rycka det till sig. 13 Ty alla profeterna och lagen hava
profeterat intill Johannes; 14 och om I viljen tro det: han är Elias,
den som skulle komma. 15 Den som har öron, han höre. 16 Men
vad skall jag likna detta släkte vid? Det är likt barn som sitta på
torgen och ropa till andra barn 17 och säga: 'Vi hava spelat för
eder, och I haven icke dansat; vi hava sjungit sorgesång, och I
haven icke jämrat eder.' 18 Ty Johannes kom, och han varken
äter eller dricker, och så säger man: 'Han är besatt av en ond
ande.' 19 Människosonen kom, och han både äter och dricker,
och nu säger man: 'Se vilken frossare och vindrinkare han är,
en publikaners och syndares vän!' Men Visheten har fått rätt av
sina barn." 20 Därefter begynte han tala bestraffande ord till de
städer i vilka han hade utfört så många av sina kraftgärningar,
och förehålla dem att de icke hade gjort bättring: 21 "Ve dig,
Korasin! Ve dig, Betsaida! Ty om de kraftgärningar som äro
gjorda i eder hade blivit gjorda i Tyrus och Sidon, så skulle de
för länge sedan hava gjort bättring i säck och aska. 22 Men jag

säger eder: För Tyrus och Sidon skall det på domens dag bliva drägligare än för eder. 23 Och du, Kapernaum, skall väl du bliva upphöjt till himmelen? Nej, ned till dödsriket måste du fara. Ty om de kraftgärningar som äro gjorda i dig hade blivit gjorda i Sodom, så skulle det hava stått ännu i dag. **(Hadēs g86)** 24 Men jag säger eder att det för Sodoms land skall på domens dag bliva drägligare än för dig." 25 Vid den tiden talade Jesus och sade: "Jag prisar dig, Fader, du himmelens och jordens Herre, för att du väl har dolt detta för de visa och kloka, men uppenbarat det för de enfaldiga. 26 Ja, Fader; så har ju varit ditt behag. 27 Allt har av min Fader blivit förtrott åt mig. Och ingen känner Sonen utom Fadern, ej heller känner någon Fadern utom Sonen och den för vilken Sonen vill göra honom känd. -- 28 Kommen till mig, I alla som arbeten och ären betungade, så skall jag giva eder ro. 29 Tagen på eder mitt ok och lären av mig, ty jag är saktmodig och ödmjuk i hjärtat; 'så skolen I finna ro för edra själar'. 30 Ty mitt ok är milt, och min börda är lätt."

12 Vid den tiden tog Jesus på sabbaten vägen genom ett sädesfält; och hans lärjungar blevo hungriga och begynte rycka av ax och äta. 2 När fariséerna sågo detta, sade de till honom: "Se, dina lärjungar göra vad som icke är lovligt att göra på en sabbat." 3 Han svarade dem: "Haven I icke läst vad David gjorde, när han och de som följde honom blevo hungriga: 4 huru han då gick in i Guds hus, och huru de åto skådebröden, fastän det ju varken för honom eller för dem som följde honom var lovligt att äta sådant bröd, utan allenast för prästerna? 5 Eller haven I icke läst i lagen att prästerna på sabbaten bryta sabbaten i helgedomen, och likväl äro utan skuld? 6 Men jag säger eder: Här är vad som är förmer än helgedomen. 7 Och haden I förstått vad det är: 'Jag har behag till barmhärtighet, och icke till offer', så skullen I icke hava dömt dem skyldiga, som äro utan skuld. 8 Ty Människosonen är herre över sabbaten." 9 Och han gick därifrån vidare och kom in i deras synagoga. 10 Och se, där var en man som hade en förvissnad hand. Då frågade de honom och sade: "Är det lovligt att bota sjuka på sabbaten?" De ville nämligen få något att anklaga honom för. 11 Men han sade till dem: "Om någon bland eder har ett får, och detta på sabbaten faller i en grop, fattar han icke då i det och drager upp det? 12 Huru mycket mer värd är nu icke en människa än ett får! Alltså är det lovligt att på sabbaten göra vad gott är." 13 Därefter sade han till mannen: "Räck ut din hand." Och han räckte ut den, och den blev frisk igen och färdig såsom den andra. -- 14 Då gingo fariséerna bort och fattade det beslutet om honom, att de skulle förgöra honom. 15 Men när Jesus fick veta detta, gick han bort därifrån; och många följde honom, och han botade dem alla, 16 men förbjöd dem strängeligen att utbreda ryktet om honom. 17 Ty det skulle fullbordas, som var sagt genom profeten Esaias, när han sade: 18 "Se, över min tjänare, som jag har utvalt, min älskade, i vilken min själ har funnit behag, över honom skall jag låta min Ande komma, och han skall förkunna rätten bland folken. 19 Han skall icke kiva eller skria, och hans röst skall man icke höra på gatorna, 20 Ett brutet rör skall han icke sönderkrossa, och en rykande veke skall han icke utsläcka, intill dess att han har fört rätten fram till seger. 21 Och till hans namn skola folken sätta sitt hopp." 22 Då förde man till honom en besatt, som var blind och dövstum. Och han botade honom, så att den dövstumme talade och såg. 23 Och allt folket uppfylldes av häpnad och sade: "Månne icke denne är Davids son?" 24 Men när fariséerna hörde detta, sade de: "Det är allenast med Beelsebul, de onda andarnas furste, som denne driver ut de onda andarna." 25 Men han förstod deras tankar och sade till dem: "Vart rike som har kommit i strid med sig självt bliver förött, och intet samhälle eller hus som har kommit i strid med sig självt kan hava bestånd. 26 Om nu Satan driver ut Satan, så har han kommit i strid med sig själv. Huru kan då hans rike hava bestånd? 27 Och om det är med Beelsebul som jag driver ut de onda andarna, med vem driva då edra egna anhängare ut dem? De skola alltså vara edra domare. 28 Om det åter är med Guds Ande som jag driver ut de onda andarna, så har ju Guds rike kommit till eder. -- 29 Eller huru kan någon gå in i en stark mans hus och beröva honom hans bohag, såframt han icke förut har bundit den starke? Först därefter kan han plundra hans hus. 30 Den som icke är med mig, han är emot mig, och den som icke församlar med mig, han förskingrar. 31 Därför säger jag eder: All annan synd och hädelse skall bliva människorna förlåten, men hädelse mot Anden skall icke bliva förlåten. 32 Ja, om någon säger något mot Människosonen, så skall det bliva honom förlåtet; men om någon säger något mot den helige Ande, så skall det icke bliva honom förlåtet, varken i denna tidsåldern eller i den tillkommande. **(aiōn g165)** 33 I måsten döma så: antingen är trädet gott, och då måste dess frukt vara god; eller är trädet dåligt, och då måste dess frukt vara dålig. Ty av frukten känner man trädet. 34 I huggormars avföda, huru skullen I kunna tala något gott, då I själva ären onda? Vad hjärtat är fullt av, det talar ju munnen. 35 En god människa bär ur sitt goda förråd fram vad gott är, och en ond människa bär ur sitt onda förråd fram vad ont är. 36 Men jag säger eder, att för vart fåfängligt ord som människorna tala skola de göra räkenskap på domens dag. 37 Ty efter dina ord skall du dömas rättfärdig, och efter dina ord skall du dömas skyldig." 38 Då togo några av de skriftlärde och fariséerna till orda och sade till honom: "Mästare, vi skulle vilja se något tecken av dig." 39 Men han svarade och sade till dem: "Ett ont och trolöst släkte är detta! Det åstundar ett tecken, men intet annat tecken skall givas det än profeten Jonas' tecken. 40 Ty likasom Jonas tre dagar och tre nätter var i den stora fiskens buk, så skall ock Människosonen tre dagar och tre nätter vara i jordens sköte. 41 Ninevitiska män skola vid domen träda fram tillsammans med detta släkte och bliva det till dom. Ty de gjorde bättring vid Jonas' predikan; och se, här är vad som är mer än Jonas. 42 Drottningen av Söderlandet skall vid domen träda fram tillsammans med detta släkte och bliva det till dom. Ty hon kom från jordens ända för att höra Salomos visdom; och se, här är vad som är mer än Salomo. 43 När en oren ande har farit ut ur en människa, vandrar han omkring i ökentrakter och söker efter ro, men finner ingen. 44 Då säger han: 'Jag vill vända tillbaka till mitt hus, som jag gick ut ifrån.' Och när han kommer dit och finner det stå ledigt och vara fejat och prytt, 45 då går han åstad och tager med sig sju andra andar, som äro värre

än han själv, och de gå ditin och bo där; och så bliver för den
människan det sista värre än det första. Så skall det ock gå med
detta onda släkte." 46 Medan han ännu talade till folket, kommo
hans moder och hans bröder och stannade därutanför och ville
tala med honom. 47 Då sade någon till honom: "Se, din moder
och dina bröder stå härutanför och vilja tala med dig." 48 Men
han svarade och sade till den som omtalade detta för honom:
"Vilken är min moder, och vilka äro mina bröder?" 49 Och han
räckte ut handen mot sina lärjungar och sade: "Se här är min
moder, och här äro mina bröder! 50 Ty var och en som gör min
himmelske Faders vilja, den är min broder och min syster och
min moder."

13 Samma dag gick Jesus ut från huset där han bodde
och satte sig vid sjön. 2 Då församlade sig mycket folk
omkring honom. Därför steg han i en båt; och han satt i den,
medan allt folket stod på stranden. 3 Och han talade till dem
mycket i liknelser; han sade: "En såningsman gick ut för att så.
4 Och när han sådde, föll somt vid vägen, och fåglarna kommo
och åto upp det. 5 Och somt föll på stengrund, där det icke hade
mycket jord, och det kom strax upp, eftersom det icke hade
djup jord; 6 men när solen hade gått upp, förbrändes det, och
eftersom det icke hade någon rot, torkade det bort. 7 Och somt
föll bland törnen, och törnena sköto upp och förkvävde det. 8
Men somt föll i god jord, och det gav frukt, dels hundrafalt, dels
sextiofalt, dels trettiofalt. 9 Den som har öron, han höre." 10 Då
trädde lärjungarna fram och sade till honom: "Varför talar du till
dem i liknelser?" 11 Han svarade och sade: "Eder är givet att
lära känna himmelrikets hemligheter, men dem är det icke givet.
12 Ty den som har, åt honom skall varda givet, så att han får
över nog; men den som icke har, från honom skall tagas också
det han har. 13 Därför talar jag till dem i liknelser, eftersom de
med seende ögon intet se, och med hörande öron intet höra,
och intet heller förstå. 14 Så fullbordas på dem Esaias' profetia,
den som säger: 'Med hörande öron skolen I höra, och dock alls
intet förstå, och med seende ögon skolen I se, och dock alls
intet förnimma. 15 Ty detta folks hjärta har blivit förstockat, och
med öronen höra de illa, och sina ögon hava de tillslutit, så
att de icke se med sina ögon, eller höra med sina öron, eller
förstå med sina hjärtan, och omvända sig och bliva helade av
mig. 16 Men saliga äro edra ögon, som se, och edra öron, som
höra. 17 Ty sannerligen säger jag eder: Många profeter och
rättfärdiga män åstundade att se det som I sen, men fingo dock
icke se det, och att höra det som I hören, men fingo dock icke
höra det. 18 Hören alltså I vad som menas med liknelsen om
såningsmannen. 19 När någon hör ordet om riket, men icke
förstår det, då kommer den onde och river bort det som såddes
i hans hjärta. Om en sådan människa kan det sägas att säden
såddes vid vägen. 20 Och att den såddes på stengrunden,
det är sagt om den som väl hör ordet och strax tager emot
det med glädje, 21 men som icke har någon rot i sig, utan
bliver beståndande allenast till en tid, och när bedrövelse eller
förföljelse påkommer för ordets skull, då kommer han strax på
fall. 22 Och att den såddes bland törnena, det är sagt om den
som väl hör ordet, men låter tidens omsorger och rikedomens
bedrägliga lockelse förkväva det, så att han bliver utan frukt.
(aiōn g165) 23 Men att den såddes i den goda jorden, det är sagt
om den som både hör ordet och förstår det, och som jämväl bär
frukt och giver dels hundrafalt, dels sextiofalt, dels trettiofalt." 24
En annan liknelse framställde han för dem; han sade: "Med
himmelriket är det, såsom när en man sådde god säd i sin åker;
25 men när folket sov, kom hans ovän och sådde ogräs mitt
ibland vetet och gick sedan sin väg. 26 När nu säden sköt
upp och satte frukt, så visade sig ock ogräset. 27 Då trädde
husbondens tjänare fram och sade till honom: 'Herre, du sådde
ju god säd i din åker; varifrån har den då fått ogräs? 28 Han
svarade dem: 'En ovän har gjort detta.' Tjänarna sade till honom:
'Vill du alltså att vi skola gå åstad och samla det tillhopa?' 29
Men han svarade: 'Nej; ty då kunden I rycka upp vetet jämte
ogräset, när I samlen detta tillhopa. 30 Låten båda slagen växa
tillsammans intill skördetiden; och när skördetiden är inne, vill
jag säga till skördemännen: 'Samlen först tillhopa ogräset, och
binden det i knippor till att brännas upp, och samlen sedan in
vetet i min lada.'" 31 En annan liknelse framställde han för dem;
han sade: "Himmelriket är likt ett senapskorn som en man tager
och lägger ned i sin åker. 32 Det är minst av alla frön, men när
det har växt upp, är det störst bland kryddväxter; ja, det bliver
ett träd, så att himmelens fåglar komma och bygga sina nästen
på dess grenar." 33 En annan liknelse framställde han för dem:
"Himmelriket är likt en surdeg som en kvinna tager och blandar
in i tre käppor mjöl, till dess alltsammans bliver syrat." 34 Allt
detta talade Jesus i liknelser till folket, och utan liknelser talade
han intet till dem. 35 Ty det skulle fullbordas, som var sagt
genom profeten som sade: "Jag vill öppna min mun till liknelser,
uppenbara vad förborgat har varit från världens begynnelse." 36
Därefter lät han folket gå och gick själv hem. Och hans lärjungar
trädde fram till honom och sade: "Uttyd för oss liknelsen om
ogräset i åkern." 37 Han svarade och sade: "Den som sår den
goda säden är Människosonen. 38 Åkern är världen. Den goda
säden, det är rikets barn, men ogräset är ondskans barn. 39
Ovännen, som sådde det, är djävulen. Skördetiden är tidens
ände. Skördemännen är änglar. (aiōn g165) 40 Såsom nu ogräset
samlas tillhopa och brännes upp i eld, så skall det ock ske vid
tidens ände. (aiōn g165) 41 Människosonen skall då sända ut
sina änglar, och de skola samla tillhopa och föra bort ur hans
rike alla dem som äro andra till fall, och dem som göra vad orätt
är, 42 och skola kasta dem i den brinnande ugnen; där skall
vara gråt och tandagnisslan. 43 Då skola de rättfärdiga lysa
såsom solen, i sin Faders rike. Den som har öron, han höre.
44 Himmelriket är likt en skatt som har blivit gömd i en åker.
Och en man finner den, men håller det hemligt; och i sin glädje
går han bort och säljer allt vad han äger och köper den åkern.
45 Ytterligare är det med himmelriket, såsom när en köpman
söker efter goda pärlor; 46 och då han har funnit en dyrbar
pärla, går han bort och säljer vad han äger och köper den. 47
Ytterligare är det med himmelriket, såsom när en not kastas i
havet och samlar tillhopa fiskar av alla slag. 48 När den så
bliver full, drager man upp den på stranden och sätter sig ned
och samlar de goda i kärl, men de dåliga kastar man bort. -- 49
Så skall det ock ske vid tidens ände: änglarna skola gå ut och

skilja de onda från de rättfärdiga **(aiōn g165)** **50** och kasta dem i
den brinnande ugnen; där skall vara gråt och tandagnisslan. **51**
Haven I förstått allt detta?" De svarade honom: "Ja." **52** Då sade
han till dem: "Så är nu var skriftlärd, som har blivit en lärjunge
för himmelriket, lik en husbonde som ur sitt förråd bär fram nytt
och gammalt." **53** När Jesus hade framställt alla dessa liknelser,
drog han bort därifrån. **54** Och han kom till sin fädernestad,
och där undervisade han folket i deras synagoga, så att de
häpnade och sade: "Varifrån har han fått denna vishet? Och
hans kraftgärningar, varifrån komma de? **55** Är då denne icke
timmermannens son? Heter icke hans moder Maria, och heta
icke hans bröder Jakob och Josef och Simon och Judas? **56**
Och hans systrar, bo de icke alla hos oss? Varifrån har han då
fått allt detta?" **57** Så blev han för dem en stötesten. Men Jesus
sade till dem: "En profet är icke föraktad utom i sin fädernestad
och i sitt eget hus." **58** Och för deras otros skull gjorde han där
icke många kraftgärningar.

14 Vid den tiden fick Herodes, landsfursten, höra ryktet om
Jesus. **2** Då sade han till sina tjänare: "Det är Johannes
döparen. Han har uppstått från de döda, och därför verka
dessa krafter i honom." **3** Herodes hade nämligen låtit gripa
Johannes och binda honom och sätta honom i fängelse, för
Herodias', sin broder Filippus' hustrus, skull. **4** Ty Johannes
hade sagt till honom: "Det är icke lovligt för dig att hava henne."
5 Och han hade velat döda honom, men han fruktade för folket,
eftersom de höllo honom för en profet. **6** Men så kom Herodes'
födelsedag. Då dansade Herodias' dotter inför dem; och hon
behagade Herodes så mycket, **7** att han med en ed lovade
att giva henne vad helst hon begärde. **8** Hon sade då, såsom
hennes moder ingav henne: "Giv mig här på ett fat Johannes
döparens huvud." **9** Då blev konungen bekymrad, men för
edens och för bordsgästernas skull bjöd han att man skulle giva
henne det, **10** och sände åstad och lät halshugga Johannes i
fängelset. **11** Och hans huvud blev framburet på ett fat och givet
åt flickan; och hon bar det till sin moder. **12** Men hans lärjungar
kommo och togo hans döda kropp och begrovo honom. Sedan
gingo de och omtalade det för Jesus. **13** Då Jesus hörde detta,
for han i en båt därifrån bort till en öde trakt, där de kunde vara
allena. Men när folket fick höra härom, kommo de landvägen
efter honom från städerna. **14** Och då han steg i land, fick han
se att där var mycket folk; och han ömkade sig över dem och
botade deras sjuka. **15** Men när det led mot aftonen, trädde
hans lärjungar fram till honom och sade: "Trakten är öde, och
tiden är redan framskriden. Låt folket skiljas åt, så att de kunna
gå bort i byarna och köpa sig mat." **16** Men Jesus sade till dem:
"De behöva icke gå bort; given I dem att äta." **17** De svarade
honom: "Vi hava här icke mer än fem bröd och två fiskar." **18** Då
sade han: "Bären dem hit till mig." **19** Därefter tillsade han folket
att lägga sig ned i gräset. Och han tog de fem bröden och de två
fiskarna och såg upp till himmelen och välsignade dem. Och han
bröt bröden och gav dem åt lärjungarna, och lärjungarna gåvo
åt folket. **20** Och de åto alla och blevo mätta Sedan samlade
man upp de överblivna styckena, tolv korgar fulla. **21** Men de
som hade ätit voro vid pass fem tusen män, förutom kvinnor och
barn. **22** Strax därefter nödgade han sina lärjungar att stiga i
båten och före honom fara över till andra stranden, medan han
tillsåg att folket skildes åt. **23** Och sedan detta hade skett, gick
han upp på berget för att vara allena och bedja. När det så hade
blivit afton, var han där ensam. **24** Båten var då redan många
stadier från land och hårt ansatt av vågorna, ty vinden låg emot.
25 Men under fjärde nattväkten kom Jesus till dem, gående fram
över sjön. **26** När då lärjungarna fingo se honom gå på sjön,
blevo de förfärade och sade: "Det är en vålnad", och ropade av
förskräckelse. **27** Men Jesus begynte strax tala till dem och
sade: "Varen vid gott mod; det är jag, varen icke förskräckta."
28 Då svarade Petrus honom och sade: "Herre, är det du, så
bjud mig att komma till dig på vattnet." **29** Han sade: "Kom." Då
steg Petrus ut ur båten och begynte gå på vattnet och kom till
Jesus. **30** Men när han såg huru stark vinden var, blev han
förskräckt; och då han nu begynte sjunka, ropade han och sade:
"Herre, hjälp mig." **31** Och strax räckte Jesus ut handen och
fattade i honom och sade till honom: "Du klentrogne, varför
tvivlade du?" **32** När de sedan hade kommit upp i båten, lade
sig vinden. **33** Men de som voro i båten föllo ned för honom och
sade: "Förvisso är du Guds Son." **34** När de hade farit över,
kommo de till Gennesarets land. **35** Då nu folket där på orten
kände igen honom, sände de ut bud i hela trakten däromkring,
och man förde till honom alla som voro sjuka. **36** Och de bådo
honom att allenast få röra vid hörntofsen på hans mantel; och
alla som rörde vid den blevo hulpna.

15 Härefter kommo fariséer och skriftlärde från Jerusalem
till Jesus och sade: **2** "Varför överträda dina lärjungar
de äldstes stadgar? De två ju icke sina händer, när de skola
äta." **3** Men han svarade och sade till dem: "Varför överträden I
själva Guds bud, för edra stadgars skull? **4** Gud har ju sagt:
'Hedra din fader och din moder' och: 'Den som smädar sin
fader eller sin moder, han skall döden dö.' **5** Men I sägen, att
om någon säger till sin fader eller sin moder: 'Vad du av mig
kunde hava fått till hjälp, det giver jag i stället såsom offergåva',
då behöver han alls icke hedra sin fader eller sin moder. **6** I
haven så gjort Guds budord om intet, för edra stadgars skull. **7** I
skrymtare, rätt profeterade Esaias om eder, när han sade: **8**
'Detta folk ärar mig med sina läppar, men deras hjärtan äro
långt ifrån mig; **9** och fåfängt dyrka de mig, eftersom de läror de
förkunna äro människobud.'" **10** Och han kallade folket till sig
och sade till dem: "Hören och förstån. **11** Icke vad som går in i
munnen orenar människan, men vad som går ut ifrån munnen,
det orenar människan." **12** Då trädde hans lärjungar fram och
sade till honom: "Vet du, att när fariséerna hörde det du nu
sade, var det för dem en stötesten?" **13** Men han svarade och
sade: "Var planta som min himmelske Fader icke har planterat
skall ryckas upp med rötterna. **14** Frågen icke efter dem. De äro
blinda ledare; och om en blind leder en blind, så falla de båda i
gropen." **15** Då tog Petrus till orda och sade till honom: "Uttyd
för oss detta bildliga tal." **16** Han sade: "Ären då också I ännu
utan förstånd? **17** Insen I icke att allt som går in i munnen, det
går ned i buken och har sin naturliga utgång? **18** Men vad som
går ut ifrån munnen, det kommer från hjärtat, och det är detta
som orenar människan. **19** Ty från hjärtat komma onda tankar,

mord, äktenskapsbrott, otukt, tjuveri, falskt vittnesbörd, hädelse.
20 Det är detta som orenar människan; men att äta med otvagna
händer, det orenar icke människan." 21 Och Jesus begav sig
bort därifrån och drog sig undan till trakten av Tyrus och Sidon.
22 Då kom en kananeisk kvinna från det området och ropade
och sade: "Herre, Davids son, förbarma dig över mig. Min dotter
plågas svårt av en ond ande." 23 Men han svarade henne icke
ett ord. Då trädde hans lärjungar fram och bådo honom och
sade: "Giv henne besked; hon förföljer oss ju med sitt ropande."
24 Han svarade och sade: "Jag är icke utsänd till andra än till de
förlorade fåren av Israels hus." 25 Men hon kom fram och föll
ned för honom och sade: "Herre, hjälp mig." 26 Då svarade han
och sade: "Det är otillbörligt att taga brödet från barnen och
kasta det åt hundarna." 27 Hon sade: "Ja, Herre. Också äta ju
hundarna allenast av de smulor som falla ifrån deras herrars
bord." 28 Då svarade Jesus och sade till henne: "O kvinna, din
tro är stor. Ske dig såsom du vill." Och hennes dotter var frisk
ifrån den stunden. 29 Men Jesus gick därifrån vidare och kom
till Galileiska sjön. Och han gick upp på berget och satte sig där.
30 Då kom mycket folk till honom, och de hade med sig halta,
blinda, dövstumma, lytta och många andra; dem lade de ned för
hans fötter, och han botade dem, 31 så att folket förundrade sig,
när de funno dövstumma tala, lytta vara friska och färdiga, halta
gå och blinda se. Och man prisade Israels Gud. 32 Och Jesus
kallade sina lärjungar till sig och sade: "Jag ömkar mig över
folket, ty det är redan tre dagar som de hava dröjt kvar hos
mig, och de hava intet att äta; och jag vill icke låta dem gå ifrån
mig fastande, för att de icke skola uppgivas på vägen." 33 Då
sade lärjungarna till honom: "Varifrån skola vi här, i en öken, få
så mycket bröd, att vi kunna mätta så mycket folk?" 34 Jesus
frågade dem: "Huru många bröd haven I?" De svarade: "Sju,
och därtill några få småfiskar." 35 Då tillsade han folket att lägra
sig på marken. 36 Och han tog de sju bröden, så ock fiskarna,
och tackade Gud och bröt bröden och gav åt lärjungarna, och
lärjungarna gåvo åt folket. 37 Så åto de alla och blevo mätta.
Och de överblivna styckena samlade man sedan upp, sju korgar
fulla. 38 Men de som hade ätit voro fyra tusen män, förutom
kvinnor och barn. 39 Sedan lät han folket skiljas åt och steg i
båten och for till Magadans område.

16 Och fariséerna och sadducéerna kommo dit och ville sätta
honom på prov; de begärde att han skulle låta dem se
något tecken från himmelen. 2 Men han svarade och sade till
dem: "Om aftonen sägen I: 'Det bliver klart väder, ty himmelen är
röd', 3 och om morgonen: 'Det bliver oväder i dag, ty himmelen
är mulen och röd.' Ja, om himmelens utseende förstån I att
döma, men om tidernas tecken kunnen I icke döma. 4 Ett ont
och trolöst släkte är detta! Det åstundar ett tecken, men intet
annat tecken skall givas det än Jonas' tecken." Och så lämnade
han dem och gick sin väg. 5 När sedan lärjungarna foro åstad,
över till andra stranden, hade de förgätit att taga med sig bröd.
6 Och Jesus sade till dem: "Sen till, att I tagen eder till vara
för fariséernas och sadducéernas surdeg." 7 Då talade de
med varandra och sade: "Det är därför att vi icke hava tagit
med oss bröd." 8 Men när Jesus märkte detta, sade han: "I
klentrogne, varför talen I eder emellan om att I icke haven bröd
med eder? 9 Förstån I ännu ingenting? Och kommen I icke ihåg
de fem bröden åt de fem tusen, och huru många korgar I då
togen upp? 10 Ej heller de sju bröden åt de fyra tusen, och
huru många korgar I då togen upp? 11 Huru kommer det då
till, att I icke förstån att det ej var om bröd som jag talade till
eder? Tagen eder till vara för fariséernas och sadducéernas
surdeg." 12 Då förstodo de att det icke var för surdeg i bröd som
han hade bjudit dem att taga sig till vara, utan för fariséernas
och sadducéernas lära. 13 Men när Jesus kom till trakten av
Cesarea Filippi, frågade han sina lärjungar och sade: "Vem
säger folket Människosonen vara?" 14 De svarade: "Somliga
säga Johannes döparen, andra Elias, andra åter Jeremias eller
en annan av profeterna." 15 Då frågade han dem: "Vem sägen
då I mig vara?" 16 Simon Petrus svarade och sade: "Du är
Messias, den levande Gudens Son." 17 Då svarade Jesus och
sade till honom: "Salig är du, Simon, Jonas' son; ty kött och
blod har icke uppenbarat detta för dig, utan min Fader, som är i
himmelen. 18 Så säger ock jag dig att du är Petrus; och på
denna klippa skall jag bygga min församling, och dödsrikets
portar skola icke bliva henne övermäktiga. **(Hadēs g86)** 19 Jag
skall giva dig himmelrikets nycklar: allt vad du binder på jorden,
det skall vara bundet i himmelen; och allt vad du löser på
jorden, det skall vara löst i himmelen." 20 Därefter förbjöd han
lärjungarna att för någon säga att han var Messias. 21 Från den
tiden begynte Jesus förklara för sina lärjungar, att han måste gå
till Jerusalem och lida mycket av de äldste och översteprästerna
och de skriftlärde, och att han skulle bliva dödad, men att han
på tredje dagen skulle uppstå igen. 22 Då tog Petrus honom
avsides och begynte ivrigt motsäga honom och sade: "Bevare
dig Gud, Herre! Ingalunda får detta vederfaras dig." 23 Men
han vände sig om och sade till Petrus: "Gå bort, Satan, och
stå mig icke i vägen; du är för mig en stötesten, ty dina tankar
äro icke Guds tankar, utan människotankar." 24 Därefter sade
Jesus till sina lärjungar: "Om någon vill efterfölja mig, så försake
han sig själv och tage sitt kors på sig: så följe han mig. 25
Ty den som vill bevara sitt liv, han skall mista det; men den
som mister sitt liv, för min skull, han skall finna det. 26 Och
vad hjälper det en människa, om hon vinner hela världen, men
förlorar sin själ? Eller vad kan en människa giva till lösen för sin
själ? 27 Människosonen skall komma i sin Faders härlighet med
sina änglar, och då skall han vedergälla var och en efter hans
gärningar. 28 Sannerligen säger jag eder: Bland dem som här
stå finnas några som icke skola smaka döden, förrän de få se
Människosonen komma i sitt rike."

17 Sex dagar därefter tog Jesus med sig Petrus och Jakob
och Johannes, Jakobs broder, och förde dem upp på ett
högt berg, där de voro allena. 2 Och hans utseende förvandlades
inför dem: hans ansikte sken såsom solen, och hans kläder
blevo vita såsom ljuset. 3 Och se, för dem visade sig Moses och
Elias, i samtal med honom. 4 Då tog Petrus till orda och sade till
Jesus: "Herre, här är oss gott att vara; vill du, så skall jag här
göra tre hyddor, åt dig en och åt Moses en och åt Elias en." 5
Och se, medan han ännu talade, överskyggade dem en ljus sky,
och ur skyn kom en röst som sade: "Denne är min älskade Son,

i vilken jag har funnit behag; hören honom." 6 När lärjungarna
hörde detta, föllo de ned på sina ansikten i stor förskräckelse. 7
Men Jesus gick fram och rörde vid dem och sade: "Stån upp,
och varen icke förskräckta." 8 När de då lyfte upp sina ögon,
sågo de ingen utom Jesus allena. 9 Då de sedan gingo ned
från berget, bjöd Jesus dem och sade: "Omtalen icke för någon
denna syn, förrän Människosonen har uppstått från de döda." 10
Men lärjungarna frågade honom och sade: "Huru kunna då de
skriftlärde säga att Elias först måste komma?" 11 Han svarade
och sade: "Elias måste visserligen komma och upprätta allt
igen; 12 men jag säger eder att Elias redan har kommit. Men de
ville icke veta av honom, utan förforo mot honom alldeles såsom
de ville. Sammalunda skall ock Människosonen få lida genom
dem." 13 Då förstodo lärjungarna att det var om Johannes
döparen som han talade till dem. 14 När de därefter kommo
till folket, trädde en man fram till honom och föll på knä för
honom 15 och sade: "Herre, förbarma dig över min son ty han
är månadsrasande och plågas svårt; ofta faller han i elden och
ofta i vattnet. 16 Och jag förde honom till dina lärjungar, men de
kunde icke bota honom." 17 Då svarade Jesus och sade: "O du
otrogna och vrånga släkte, huru länge måste jag vara bland
eder? Huru länge måste jag härda ut med eder? Fören honom
hit till mig." 18 Och Jesus tilltalade honom strängt, och den onde
anden for ut ur honom; och gossen var botad från den stunden.
19 Sedan, när de voro allena, trädde lärjungarna fram till Jesus
och frågade: "Varför kunde icke vi driva ut honom?" 20 Han
svarade dem: "För eder otros skull. Ty sannerligen säger jag
eder: Om I haven tro, vore den ock blott såsom ett senapskorn,
så skolen I kunna säga till detta berg: 'Flytta dig härifrån dit
bort', och det skall flytta sig; ja, intet skall då vara omöjligt för
eder." 22 Medan de nu tillsammans vandrade omkring i Galileen,
sade Jesus till dem: "Människosonen skall bliva överlämnad
i människors händer, 23 och man skall döda honom, men
på tredje dagen skall han uppstå igen." Då blevo de mycket
bedrövade. 24 Och när de hade kommit till Kapernaum, trädde
de som uppburo tempelskatten fram till Petrus och sade: "Plägar
icke eder mästare betala tempelskatt?" 25 Han svarade: "Jo."
När han sedan hade kommit hem, förekom honom Jesus med
frågan: "Vad synes dig, Simon? Av vilka taga jordens konungar
tull eller skatt, av sina söner eller av andra människor?" 26
Han svarade: "Av andra människor." Då sade Jesus till honom:
"Alltså äro då sönerna fria. 27 Men för att vi icke skola bliva dem
till en stötesten, så gå ned till sjön och kasta ut en krok. Tag så
den första fisk som du drager upp, och när du öppnar munnen
på den skall du där finna en silverpenning. Tag den, och giv den
åt dem for mig och dig."

18 I samma stund trädde lärjungarna fram till Jesus och
frågade: "Vilken är den störste i himmelriket?" 2 Då
kallade han fram ett barn och ställde det mitt ibland dem 3 och
sade: "Sannerligen säger jag eder: Om I icke omvänden eder
och bliven såsom barn, skolen I icke komma in i himmelriket. 4
Den som nu så ödmjukar sig, att han bliver såsom detta barn,
han är den störste i himmelriket. 5 Och den som tager emot
ett sådant barn I mitt namn, han tager emot mig. 6 Men den
som förför en av dessa små som tro på mig, för honom vore
det bättre att en kvarnsten hängdes om hans hals och han
sänktes ned i havets djup. 7 Ve världen för förförelsers skull!
Förförelser måste ju komma; men ve den människa genom
vilken förförelsen kommer! 8 Om nu din hand eller din fot är
dig till förförelse, så hugg av den och kasta den ifrån dig. Det
är bättre för dig att ingå i livet lytt eller halt, än att hava båda
händerna eller båda fötterna i behåll och kastas i den eviga
elden. **(aiōnios g166)** 9 Och om ditt öga är dig till förförelse, så
riv ut det och kasta det ifrån dig. Det är bättre för dig att ingå
i livet enögd, än att hava båda ögonen i behåll och kastas i
det brinnande Gehenna. **(Geenna g1067)** 10 Sen till, att I icke
förakten någon av dessa små; ty jag säger eder att deras änglar
i himmelen alltid se min himmelske Faders ansikte. 12 Vad
synes eder? Om en man har hundra får, och ett av dem har
kommit vilse, lämnar han icke då de nittionio på bergen och
går åstad och söker efter det som har kommit vilse? 13 Och
händer det då att han finner det -- sannerligen säger jag eder:
då gläder han sig mer över det fåret än över de nittionio som
icke hade kommit vilse. 14 Så är det ej heller eder himmelske
Faders vilja att någon av dessa små skall gå förlorad. 15 Men
om din broder försyndar sig, så gå åstad och förehåll honom
det enskilt. Om han då lyssnar till dig, så har du vunnit din
broder. 16 Men om han icke lyssnar till dig, så tag med dig
ännu en eller två, för att 'var sak må avgöras efter två eller tre
vittnens utsago'. 17 Lyssnar han icke till dem, så säg det till
församlingen. Lyssnar han ej heller till församlingen, så vare
han för dig såsom en hedning och en publikan. 18 Sannerligen
säger jag eder: Allt vad I binden på jorden, det skall vara bundet
i himmelen; och allt vad I lösen på jorden, det skall vara löst i
himmelen. 19 Ytterligare säger jag eder, att om två av eder här
på jorden komma överens att bedja om något, vad det vara må,
så skall det beskäras dem av min Fader, som är i himmelen. 20
Ty var två eller tre är församlade i mitt namn, där är jag mitt
ibland dem." 21 Då trädde Petrus fram och sade till honom:
"Herre, huru många gånger skall jag förlåta min broder, om han
försyndar sig mot mig? Är sju gånger nog?" 22 Jesus svarade
honom: "Jag säger dig: Icke sju gånger, utan sjuttio gånger
sju gånger. 23 Alltså är det med himmelriket, såsom när en
konung ville hålla räkenskap med sina tjänare. 24 Och när han
begynte hålla räkenskap, förde man fram till honom en som var
skyldig honom tio tusen pund. 25 Men då denna icke kunde
betala, bjöd hans herre att han skulle säljas, så ock hans hustru
och barn och allt vad han ägde, för att skulden måtte bliva
betald. 26 Då föll tjänaren ned för hans fötter och sade: 'Hav
tålamod med mig, så skall jag betala dig alltsammans.' 27 Och
tjänarens herre ömkade sig över honom och gav honom fri och
efterskänkte honom hans skuld. 28 Men när samme tjänare
kom ut, träffade han på en av sina medtjänare, som var skyldig
honom hundra silverpenningar; och han tog fast denne och
grep honom vid strupen och sade: 'Betala vad du är skyldig.' 29
Då föll hans medtjänare ned och bad honom och sade: 'Hav
tålamod med mig, så skall jag betala dig.' 30 Men han ville icke,
utan gick åstad och lät sätta honom i fängelse, till dess han
hade betalt vad han var skyldig. 31 Då nu hans medtjänare

sågo det som skedde, togo de mycket illa vid sig och gingo och
berättade för sin herre allt som hade skett. 32 Då kallade hans
herre honom till sig och sade till honom: 'Du onde tjänare, allt
vad du var skyldig efterskänkte jag dig, eftersom du bad mig
därom. 33 Borde då icke också du hava förbarmat dig över din
medtjänare, såsom jag förbarmade mig över dig?' 34 Och i sin
vrede överlämnade hans herre honom i fångknektarnas våld,
intill dess han hade betalt allt vad han var skyldig. 35 Så skall
ock min himmelske Fader göra med eder, om I icke av hjärtat
förlåten var och en sin broder."

19 När Jesus hade slutat detta tal, drog han bort ifrån
Galileen och begav sig, genom landet på andra sidan
Jordan, till Judeens område. 2 Och mycket folk följde honom,
och han botade där de sjuka. 3 Då ville några fariséer snärja
honom och trädde fram till honom och sade: "Är det lovligt att
skilja sig från sin hustru av vilken orsak som helst?" 4 Men
han svarade och sade: "Haven I icke läst att Skaparen redan
i begynnelsen 'gjorde dem till man och kvinna' 5 och sade:
'Fördenskull skall en man övergiva sin fader och sin moder och
hålla sig till sin hustru, och de tu skola varda ett kött'? 6 Så äro
de icke mer två, utan ett kött. Vad nu Gud har sammanfogat, det
må människan icke åtskilja." 7 Då sade de till honom: "Huru
kunde då Moses bjuda att man skulle giva hustrun skiljebrev
och så skilja sig från henne?" 8 Han svarade dem: "För edra
hjärtans hårdhets skull tillstadde Moses eder att skiljas från
edra hustrur, men från begynnelsen har det icke varit så. 9
Och jag säger eder: Den som för någon annan orsaks skull
än för otukt skiljer sig från sin hustru och tager sig en annan
hustru, han begår äktenskapsbrott." 10 Då sade lärjungarna till
honom: "Är det så med mannens ställning till hustrun, då är det
icke rådligt att gifta sig." 11 Men han svarade dem: "Icke alla
kunna taga emot det ordet, utan allenast de åt vilka sådant är
givet. 12 Ty visserligen finnas somliga som genom födelsen,
allt ifrån moderlivet, äro oskickliga till äktenskap, andra åter
som av människor hava gjorts oskickliga därtill, men somliga
finnas ock, som för himmelrikets skull självmant hava gjort sig
oskickliga därtill. Den som kan taga emot detta, han tage emot
det." 13 Därefter buros barn fram till honom, för att han skulle
lägga händerna på dem och bedja; men lärjungarna visade bort
dem. 14 Då sade Jesus: "Låten barnen vara, och förmenen
dem icke att komma till mig; ty himmelriket hör sådana till." 15
Och han lade händerna på dem och gick sedan därifrån. 16 Då
trädde en man fram till honom och sade: "Mästare, vad gott
skall jag göra för att få evigt liv?" (aiōnios g166) 17 Han sade till
honom: "Varför frågar du mig om vad som är gott? En finnes
som är god. Men vill du ingå i livet, så håll buden." 18 Han
frågade: "Vilka?" Jesus svarade: "'Du skall icke dräpa', 'Du skall
icke begå äktenskapsbrott', 'Du skall icke stjäla', 'Du skall icke
bära falskt vittnesbörd', 19 'Hedra din fader och din moder' och
'Du skall älska din nästa såsom dig själv.'" 20 Då sade den
unge mannen till honom: "Allt detta har jag hållit. Vad fattas
mig ännu?" 21 Jesus svarade honom: "Vill du vara fullkomlig,
så gå bort och sälj vad du äger och giv åt de fattiga; då skall
du få en skatt i himmelen. Och kom sedan och följ mig." 22
Men när den unge mannen hörde detta, gick han bedrövad
bort, ty han hade många ägodelar. 23 Då sade Jesus till sina
lärjungar: "Sannerligen säger jag eder: För den som är rik är det
svårt att komma in i himmelriket. 24 Ja, jag säger eder: Det är
lättare för en kamel att komma in genom ett nålsöga, än för
den som är rik att komma in i Guds rike." 25 När lärjungarna
hörde detta, blevo de mycket häpna och sade: "Vem kan då
bliva frälst?" 26 Men Jesus såg på dem och sade till dem: "För
människor är detta omöjligt, men för Gud är allting möjligt."
27 Då tog Petrus till orda och sade till honom: "Se, vi hava
övergivit allt och följt dig; vad skola vi få därför?" 28 Jesus
svarade dem: "Sannerligen säger jag eder: När världen födes på
nytt, då när Människosonen sätter sig på sin härlighets tron, då
skolen också I, som haven efterföljt mig, få sitta på tolv troner
såsom domare över Israels tolv stammar. 29 Och var och en
som har övergivit hus, eller bröder eller systrar, eller fader eller
moder, eller barn, eller jordagods, för mitt namns skull, han skall
få mångfaldigt igen, och skall få evigt liv till arvedel. (aiōnios
g166) 30 Men många som äro de första skola bliva de sista, och
många som äro de sista skola bliva de första."

20 "Ty med himmelriket är det, såsom när en husbonde
bittida om morgonen gick ut för att leja åt sig arbetare till
sin vingård. 2 Och när han hade kommit överens med arbetarna
om en viss dagspenning, sände han dem till sin vingård. 3 När
han sedan gick ut vid tredje timmen, fick han se några andra stå
sysslolösa på torget; 4 och han sade till dem: 'Gån ock I till
min vingård, så skall jag giva eder vad skäligt är.' 5 Och de
gingo. Åter gick han ut vid sjätte timmen och vid nionde och
gjorde sammalunda. 6 Också vid elfte timmen gick han ut och
fann då några andra stå där; och han sade till dem: 'Varför stån
I här hela dagen sysslolösa?' 7 De svarade honom: 'Därför
att ingen har lejt oss.' Då sade han till dem: 'Gån ock I till min
vingård.' 8 När det så hade blivit afton, sade vingårdens herre
till sin förvaltare: 'Kalla fram arbetarna och giv dem deras lön,
men begynn med de sista och gå så tillbaka ända till de första.'
9 Då nu de kommo fram, som voro lejda vid elfte timmen, fick
var och en av dem full dagspenning. 10 När sedan de första
kommo, trodde de att de skulle få mer, men också var och en av
dem fick samma dagspenning. 11 När de så fingo, knorrade de
mot husbonden. 12 och sade: 'Dessa sista hava arbetat allenast
en timme, och du har ändå ställt dem lika med oss, som hava
burit dagens tunga och solens hetta?' 13 Då svarade han en
av dem och sade: 'Min vän, jag gör dig ingen orätt. Kom du
icke överens med mig om den dagspenningen? 14 Tag vad dig
tillkommer och gå. Men åt denne siste vill jag giva lika mycket
som åt dig. 15 Har jag icke lov att göra såsom jag vill med det
som är mitt? Eller skall du med onda ögon se på att jag är så
god?' -- 16 Så skola de sista bliva de första, och de första bliva
de sista." 17 Då nu Jesus ville gå upp till Jerusalem, tog han till
sig de tolv, så att de voro allena; och under vägen sade han till
dem: 18 "Se, vi gå nu upp till Jerusalem, och Människosonen
skall bliva överlämnad åt översteprästerna och de skriftlärde,
och de skola döma honom till döden 19 och överlämna honom
åt hedningarna till att begabbas och gisslas och korsfästas; men

på tredje dagen skall han uppstå igen." 20 Då trädde Sebedeus'
söners moder fram till honom med sina söner och föll ned för
honom och ville begära något av honom. 21 Han frågade henne:
"Vad vill du?" Hon svarade honom: "Säg att i ditt rike den ene av
dessa mina två söner skall få sitta på din högra sida, och den
andre på din vänstra." 22 Men Jesus svarade och sade: "I veten
icke vad I begären. Kunnen I dricka den kalk som jag skall
dricka?" De svarade honom: "Det kunna vi." 23 Då sade han till
dem: "Ja, väl skolen I få dricka min kalk, men platsen på min
högra sida och platsen på min vänstra tillkommer det icke mig
att bortgiva, utan de skola tillfalla dem för vilka så är bestämt av
min Fader." 24 När de tio andra hörde detta, blevo de misslynta
på de två bröderna. 25 Då kallade Jesus dem till sig och sade:
"I veten att furstarna uppträda mot sina folk såsom herrar, och
att de mäktige låta folken känna sin myndighet. 26 Så är det
icke bland eder; utan den som vill bliva störst bland eder, han
vare de andras tjänare, 27 och den som vill vara främst bland
eder, han vare de andras dräng, 28 likasom Människosonen har
kommit, icke för att låta tjäna sig, utan för att tjäna och giva sitt
liv till lösen för många." 29 När de sedan gingo ut ifrån Jeriko,
följde honom mycket folk. 30 Och se, två blinda sutto där vid
vägen. När dessa hörde att det var Jesus som gick där fram,
ropade de och sade: "Herre, förbarma dig över oss, du Davids
son." 31 Och folket tillsade dem strängeligen att de skulle tiga;
men de ropade dess mer och sade: "Herre, förbarma dig över
oss, du Davids son." 32 Då stannade Jesus och kallade dem
till sig och sade: "Vad viljen I att jag skall göra eder?" 33 De
svarade honom: "Herre, låt våra ögon bliva öppnade." 34 Då
förbarmade sig Jesus över dem och rörde vid deras ögon, och
strax fingo de sin syn och följde honom.

21 När de nu nalkades Jerusalem och kommo till Betfage
vid Oljeberget, då sände Jesus åstad två lärjungar 2 och
sade till dem: "Gån in i byn som ligger mitt framför eder, så
skolen I strax finna en åsninna stå där bunden och en fåle
bredvid henne; lösen dem och fören dem till mig. 3 Och om
någon säger något till eder, så skolen I svara: 'Herren behöver
dem'; då skall han strax släppa dem." 4 Detta har skett, för
att det skulle fullbordas, som var sagt genom profeten som
sade: 5 "Sägen till dottern Sion: 'Se, din konung kommer till dig,
saktmodig, ridande på en åsna, på en arbetsåsninnas fåle.'" 6
Och lärjungarna gingo åstad och gjorde såsom Jesus hade
befallt dem 7 och ledde till honom åsninnan och fålen; och de
lade sina mantlar på denne, och han satte sig därovanpå. 8
Och folkskaran, som var mycket stor, bredde ut sina mantlar
på vägen; men somliga skuro kvistar av träden och strödde
på vägen. 9 Och folket, både de som gingo före honom och
de som följde efter, ropade och sade: "Hosianna Davids son!
Välsignad vare han som kommer, i Herrens namn. Hosianna i
höjden!" 10 När han så drog in i Jerusalem, kom hela staden i
rörelse, och man frågade: "Vem är denne?" 11 Och folket sade:
"Det är Jesus, profeten, från Nasaret i Galileen." 12 Och Jesus
gick in i helgedomen. Och han drev ut alla dem som sålde
och köpte i helgedomen, och han stötte omkull växlarnas bord
och duvomånglarnas säten. 13 Och han sade till dem: "Det är
skrivet: 'Mitt hus skall kallas ett bönehus.' Men I gören det till en
rövarkula." 14 Och blinda och halta kommo fram till honom i
helgedomen, och han botade dem. 15 Men när översteprästerna
och de skriftlärde sågo de under som han gjorde, och sågo
barnen som ropade i helgedomen och sade: "Hosianna Davids
son!", då förtröt detta dem; 16 och de sade till honom: "Hör du
vad dessa säga?" Då svarade Jesus dem: "Ja; haven I aldrig
läst: 'Av barns och spenabarns mun har du berett dig lov'?" 17
Därefter lämnade han dem och gick ut ur staden till Betania
och stannade där över natten. 18 När han sedan på morgonen
gick in till staden igen, blev han hungrig. 19 Och då han fick se
ett fikonträd vid vägen, gick han fram till det, men fann intet
därpå, utom allenast löv. Då sade han till det: "Aldrig någonsin
mer skall frukt växa på dig." Och strax förtorkades fikonträdet.
(aiōn g165) 20 När lärjungarna sågo detta, förundrade de sig
och sade: "Huru kunde fikonträdet så i hast förtorkas?" 21 Då
svarade Jesus och sade till dem: "Sannerligen säger jag eder:
Om I haven tro och icke tvivlen, så skolen I icke allenast kunna
göra sådant som skedde med fikonträdet, utan I skolen till och
med kunna säga till detta berg: 'Häv dig upp och kasta dig i
havet', och det skall ske. 22 Och allt vad I med tro bedjen om i
eder bön, det skolen I få." 23 När han därefter hade kommit in i
helgedomen, trädde översteprästerna och folkets äldste fram till
honom, där han undervisade; och de sade: "Med vad myndighet
gör du detta? Och vem har givit dig sådan myndighet?" 24
Jesus svarade och sade till dem: "Också jag vill ställa en fråga
till eder; om I svaren mig på den, så skall ock jag säga eder med
vad myndighet jag gör detta". 25 Johannes' döpelse, varifrån var
den: från himmelen eller från människor?" Då överlade de med
varandra och sade: "Om vi svara: 'Från himmelen', så frågar
han oss: 'Varför trodden I honom då icke?' 26 Men om vi svara:
'Från människor', då måste vi frukta för folket, ty alla hålla de
Johannes för en profet." 27 De svarade alltså Jesus och sade:
"Vi veta det icke." Då sade ock han till dem: "Så säger icke
heller jag eder med vad myndighet jag gör detta. 28 Men vad
synes eder? En man hade två söner. Och han kom till den förste
och sade: 'Min son, gå i dag och arbeta i vingården.' 29 Han
svarade och sade: 'Jag vill icke'; men efteråt ångrade han sig
och gick. 30 Och han kom till den andre och sade sammalunda.
Då svarade denne och sade: 'Ja, herre'; men han gick icke, 31
Vilken av de två gjorde vad fadern ville?" De svarade: "Den
förste." Jesus sade till dem: "Ja, sannerligen säger jag eder:
Publikaner och skökor skola förr gå in i Guds rike än I. 32 Ty
Johannes kom och lärde eder rättfärdighetens väg, och I trodden
honom icke, men publikaner och skökor trodde honom. Och
fastän I sågen detta, ångraden I eder icke heller efteråt, så att I
trodden honom. 33 Hören nu en annan liknelse: En husbonde
planterade en vingård, och han satte stängsel omkring den och
högg ut ett presskar därinne och byggde ett vakttorn; därefter
lejde han ut den åt vingårdsmän och for utrikes. 34 När sedan
frukttiden nalkades, sände han sina tjänare till vingårdsmännen
för att uppbära frukten åt honom. 35 Men vingårdsmännen
togo fatt på hans tjänare, och en misshandlade de, en annan
dräpte de, en tredje stenade de. 36 Åter sände han åstad andra
tjänare, flera än de förra, men de gjorde med dem sammalunda.

37 Slutligen sände han till dem sin son, ty han tänkte: 'De skola
väl hava försyn för min son.' 38 Men när vingårdsmännen fingo
se hans son, sade de till varandra: 'Denne är arvingen; kom, låt
oss dräpa honom, så få vi hans arv.' 39 Och de togo fatt på
honom och förde honom ut ur vingården och dräpte honom. 40
När nu vingårdens herre kommer, vad skall han då göra med de
vingårdsmännen?" 41 De svarade honom: "Eftersom de hava
illa gjort, skall han illa förgöra dem, och vingården skall han
lämna åt andra vingårdsmän, som giva honom frukten, när tiden
därtill är inne." 42 Jesus sade till dem: "Ja, haven I aldrig läst i
skrifterna: 'Den sten som byggningsmännen förkastade. den har
blivit en hörnsten; av Herren har den blivit detta, och underbar
är den i våra ögon'? 43 Därför säger jag eder att Guds rike skall
tagas ifrån eder, och givas åt ett folk som bär dess frukt." 45
Då nu översteprästerna och fariséerna hörde hans liknelser,
förstodo de att det var om dem som han talade. 46 Och de hade
gärna velat gripa honom, men de fruktade för folket, eftersom
man höll honom för en profet.

22 Och Jesus begynte åter tala till dem i liknelser och sade:
2 "Med himmelriket är det, såsom när en konung gjorde
bröllop åt sin son. 3 Han sände ut sina tjänare för att kalla till
bröllopet dem som voro bjudna; men de ville icke komma. 4
Åter sände han ut andra tjänare och befallde dem att säga till
dem som voro bjudna: 'Jag har nu tillrett min måltid, mina oxar
och min gödboskap äro slaktade, och allt är redo; kommen till
bröllopet.' 5 Men de aktade icke därpå, utan gingo bort, den ene
till sitt jordagods, den andre till sin köpenskap. 6 Och de övriga
grepo hans tjänare och misshandlade och dräpte dem. 7 Då
blev konungen vred och sände ut sitt krigsfolk och förgjorde
dråparna och brände upp deras stad. 8 Därefter sade han
till sina tjänare: 'Bröllopet är tillrett, men de som voro bjudna
voro icke värdiga. 9 Gån därför ut till vägskälen och bjuden till
bröllopet alla som I träffen på.' 10 Och tjänarna gingo ut på
vägarna och samlade tillhopa alla som de träffade på, både
onda och goda, och bröllopssalen blev full av bordsgäster. 11
Men när konungen nu kom in för att se på gästerna, fick han där
se en man som icke var klädd i bröllopskläder. 12 Då sade
han till honom: 'Min vän, huru har du kommit hitin, då du icke
bär bröllopskläder?' Och han kunde intet svara. 13 Då sade
konungen till tjänarna: 'Gripen honom vid händer och fötter, och
kasten honom ut i mörkret härutanför.' Där skall vara gråt och
tandagnisslan. 14 Ty många äro kallade, men få utvalda." 15
Därefter gingo fariséerna bort och fattade det beslutet att de
skulle söka snärja honom genom något hans ord. 16 Och de
sände till honom sina lärjungar, tillika med herodianerna, och
läto dem säga: "Mästare, vi veta att du är sannfärdig och lär om
Guds väg vad sant är, utan att fråga efter någon; ty du ser icke
till personen. 17 Så säg oss då: Vad synes dig? Är det lovligt
att giva kejsaren skatt, eller är det icke lovligt?" 18 Men Jesus
märkte deras ondska och sade: "Varför söken I att snärja mig, I
skrymtare? 19 Låten mig se skattepenningen." Då lämnade
de fram till honom en penning. 20 Därefter frågade han dem:
"Vems bild och överskrift är detta?" 21 De svarade: "Kejsarens."
Då sade han till dem: "Så given då kejsaren vad kejsaren tillhör,
och Gud vad Gud tillhör." 22 När de hörde detta, förundrade de
sig. Och de lämnade honom och gingo sin väg. 23 Samma dag
trädde några sadducéer fram till honom och ville påstå att det
icke gives någon uppståndelse; de frågade honom 24 och sade:
"Mästare, Moses har sagt: 'Om någon dör barnlös, så skall hans
broder i hans ställe äkta hans hustru och skaffa avkomma åt sin
broder.' 25 Nu voro hos oss sju bröder. Den förste tog sig hustru
och dog, och eftersom han icke hade någon avkomma, lämnade
han sin hustru efter sig åt sin broder. 26 Sammalunda ock den
andre och den tredje, allt intill den sjunde. 27 Sist av alla dog
hustrun. 28 Vilken av de sju skall då vid uppståndelsen få henne
till hustru? De hade ju alla äktat henne." 29 Jesus svarade och
sade till dem: "I faren vilse, ty I förstån icke skrifterna, ej heller
Guds kraft. 30 Vid uppståndelsen taga män sig icke hustrur, ej
heller givas hustrur åt män, utan de äro då såsom änglarna
i himmelen. 31 Men vad nu angår de dödas uppståndelse,
haven I icke läst vad eder är sagt av Gud: 32 'Jag är Abrahams
Gud och Isaks Gud och Jakobs Gud'? Han är en Gud icke för
döda, utan för levande." 33 När folket hörde detta, häpnade de
över hans undervisning. 34 Men när fariséerna fingo höra att
han hade stoppat munnen till på sadducéerna, samlade de sig
tillhopa; 35 och en av dem, som var lagklok, ville snärja honom
och frågade: 36 "Mästare, vilket är det yppersta budet i lagen?"
37 Då svarade han honom: "'Du skall älska HERREN, din Gud,
av allt ditt hjärta och av all din själ och av allt ditt förstånd.' 38
Detta är det yppersta och förnämsta budet. 39 Därnäst kommer
ett som är detta likt: 'Du skall älska din nästa såsom dig själv.'
40 På dessa två bud hänger hela lagen och profeterna." 41 Men
då nu fariséerna voro församlade, frågade Jesus dem 42 och
sade: "Vad synes eder om Messias, vems son är han?" De
svarade honom: "Davids." 43 Då sade han till dem: "Huru kan
då David, genom andeingivelse, kalla honom 'herre'? Han säger
ju: 44 'Herren sade till min herre: Sätt dig på min högra sida,
till dess jag har lagt dina fiender under dina fötter.' 45 Om nu
David kallar honom 'herre', huru kan han då vara hans son?" 46
Och ingen förmådde svara honom ett ord. Ej heller dristade sig
någon från den dagen att vidare ställa någon fråga till honom.

23 Därefter talade Jesus till folket och till sina lärjungar 2 och
sade: "På Moses' stol hava de skriftlärde och fariséerna
satt sig. 3 Därför, allt vad de säga eder, det skolen I göra och
hålla, men efter deras gärningar skolen I icke göra; ty de säga,
men göra icke. 4 De binda ihop tunga bördor och lägga dem på
människornas skuldror, men själva vilja de icke röra ett finger för
att flytta dem. 5 Och alla sina gärningar göra de för att bliva
sedda av människorna. De göra sina böneremsor breda och
hörntofsarna på sina mantlar stora. 6 De vilja gärna hava de
främsta platserna vid gästabuden och sitta främst i synagogorna
7 och vilja gärna bliva hälsade på torgen och av människorna
kallas 'rabbi'. 8 Men I skolen icke låta kalla eder 'rabbi', ty en är
eder Mästare, och I ären alla bröder. 9 Ej heller skolen I kalla
någon på jorden eder 'fader', ty en är eder Fader, han som är i
himmelen. 10 Ej heller skolen I låta kalla eder 'läromästare', ty
en är eder läromästare, Kristus. 11 Den som är störst bland eder,
han vare de andras tjänare. 12 Men den som upphöjer sig, han
skall bliva förödmjukad, och den som ödmjukar sig, han skall

bliva upphöjd. 13 Ve eder, I skriftlärde och fariséer, I skrymtare,
som tillsluten himmelriket för människorna! Själva kommen I
icke ditin, och dem som vilja komma dit tillstädjen I icke att
komma in. 15 Ve eder, I skriftlärde och fariséer, I skrymtare, som
faren omkring över vatten och land för att göra en proselyt, och
när någon har blivit det, gören I honom till ett Gehennas barn,
dubbelt värre än I själva ären! (Geenna g1067) 16 Ve eder, I blinde
ledare, som sägen: 'Om någon svär vid templet, så betyder det
intet; men om någon svär vid guldet i templet, då är han bunden
av sin ed'! 17 I dåraktige och blinde, vilket är då förmer, guldet
eller templet, som har helgat guldet? 18 Så ock: 'Om någon
svär vid altaret, så betyder det intet; men om någon svär vid
offergåvan som ligger därpå, då är han bunden av sin ed.' 19 I
blinde, vilket är då förmer, offergåvan eller altaret, som helgar
offergåvan? 20 Den som svär vid altaret, han svär alltså både
vid detta och vid allt som ligger därpå. 21 Och den som svär vid
templet, han svär både vid detta och vid honom som bor däri.
22 Och den som svär vid himmelen, han svär både vid Guds
tron och vid honom som sitter därpå. 23 Ve eder, I skriftlärde
och fariséer. I skrymtare, som given tionde av mynta och dill och
kummin, men underlåten det som är viktigast i lagen, nämligen
rätten och barmhärtigheten och troheten! Det ena borden I göra,
men icke underlåta det andra. 24 I blinde ledare, som silen
bort myggan och sväljen kamelen! 25 Ve eder, I skriftlärde och
fariséer, I skrymtare, som gören det yttre av bägaren och fatet
rent, medan de inuti äro fulla av vad I haven förvärvat genom
rofferi och omättlig ondska! 26 Du blinde farisé, gör först insidan
av bägaren ren, för att sedan också dess utsida må bliva ren.
27 Ve eder, I skriftlärde och fariséer, I skrymtare, som ären lika
vitmenade gravar, vilka väl utanpå synas prydliga, men inuti äro
fulla av de dödas ben och allt slags orenlighet! 28 Så synens
ock I utvärtes för människorna rättfärdiga, men invärtes ären I
fulla av skrymteri och orättfärdighet. 29 Ve eder, I skriftlärde och
fariséer, I skrymtare, som byggen upp profeternas gravar och
pryden de rättfärdigas grifter 30 och sägen: 'Om vi hade levat
på våra fäders tid, så skulle vi icke hava varit delaktiga med
dem i profeternas blod'! 31 Så vittnen I då om eder själva, att I
ären barn av dem som dräpte profeterna. 32 Nåväl, uppfyllen
då I edra fäders mått. 33 I ormar, I huggormars avföda, huru
skullen I kunna söka undgå att dömas till Gehenna? (Geenna
g1067) 34 Se, därför sänder jag till eder profeter och vise och
skriftlärde. Somliga av dem skolen I dräpa och korsfästa, och
somliga av dem skolen I gissla i edra synagogor och förfölja
ifrån den ena staden till den andra. 35 Och så skall över eder
komma allt rättfärdigt blod som är utgjutet på jorden, ända ifrån
den rättfärdige Abels blod intill Sakarias', Barakias' sons blod,
hans som I dräpten mellan templet och altaret. 36 Sannerligen
säger jag eder: Allt detta skall komma över detta släkte. 37
Jerusalem, Jerusalem, du som dräper profeterna och stenar
dem som äro sända till dig! Huru ofta har jag icke velat församla
dina barn, likasom hönan församlar sina kycklingar under sina
vingar! Men I haven icke velat. 38 Se, edert hus skall komma att
stå övergivet och öde. 39 Ty jag säger eder: Härefter skolen I
icke få se mig, intill den tid då I sägen: 'Välsignad vare han som
kommer, i Herrens namn.'"

24 Och Jesus gick därifrån, ut ur helgedomen. Hans lärjungar
trädde då fram och bådo honom giva akt på helgedomens
byggnader. 2 Då svarade han och sade till dem: "Ja, I sen nu
allt detta; men sannerligen säger jag eder: Här skall icke lämnas
sten på sten; allt skall bliva nedbrutet." 3 När han sedan satt
på Oljeberget, trädde hans lärjungar fram till honom, medan
de voro allena, och sade: "Säg oss när detta skall ske, och
vad som bliver tecknet till din tillkommelse och tidens ände."
(aiōn g165) 4 Då svarade Jesus och sade till dem: "Sen till,
att ingen förvillar eder. 5 Ty många skola komma under mitt
namn och säga: 'Jag är Messias' och skola förvilla många. 6
Och I skolen få höra krigslarm och rykten om krig; sen då till,
att I icke förloren besinningen, ty sådant måste komma, men
därmed är ännu icke änden inne. 7 Ja, folk skall resa sig upp
mot folk och rike mot rike, och det skall bliva hungersnöd och
jordbävningar på den ena orten efter den andra; 8 men allt
detta är allenast begynnelsen till 'födslovåndorna'. 9 Då skall
man prisgiva eder till misshandling, och man skall dräpa eder,
och I skolen bliva hatade av alla folk, för mitt namns skull. 10
Och då skola många komma på fall, och den ene skall förråda
den andre, och den ene skall hata den andre. 11 Och många
falska profeter skola uppstå och skola förvilla många. 12 Och
därigenom att laglösheten förökas, skall kärleken hos de flesta
kallna. 13 Men den som är ståndaktig intill änden, han skall
bliva frälst. 14 Och detta evangelium om riket skall bliva predikat
i hela världen, till ett vittnesbörd för alla folk. Och sedan skall
änden komma. 15 När I nu fån se 'förödelsens styggelse', om
vilken är talat genom profeten Daniel, stå på helig plats -- den
som läser detta, han give akt därpå -- 16 då må de som äro
i Judeen fly bort till bergen, 17 och den som är på taket må
icke stiga ned för att hämta vad som finnes i hans hus, 18
och den som är ute på marken må icke vända tillbaka för att
hämta sin mantel. 19 Och ve dem som äro havande, eller som
giva di på den tiden! 20 Men bedjen att eder flykt icke må ske
om vintern eller på sabbaten. 21 Ty då skall det bliva 'en stor
vedermöda, vars like icke har förekommit allt ifrån världens
begynnelse intill nu', ej heller någonsin skall förekomma. 22 Och
om den tiden icke bleve förkortad, så skulle intet kött bliva frälst;
men för de utvaldas skull skall den tiden bliva förkortad. 23
Om någon då säger till eder: 'Se här är Messias', eller: 'Där är
han', så tron det icke. 24 Ty människor som falskeligen säga
sig vara Messias skola uppstå, så ock falska profeter, och de
skola göra stora tecken och under, för att, om möjligt förvilla
jämväl de utvalda. 25 Jag har nu sagt eder det förut. 26 Därför,
om man säger till eder: 'Se, han är i öknen', så gån icke ditut,
eller: 'Se, han är inne i huset', så tron det icke. 27 Ty såsom
ljungelden, när den går ut från öster, synes ända till väster,
så skall Människosonens tillkommelse vara. -- 28 Där åteln
är, dit skola rovfåglarna församla sig. 29 Men strax efter den
tidens vedermöda skall solen förmörkas och månen upphöra att
giva sitt sken, och stjärnorna skola falla ifrån himmelen, och
himmelens makter skola bäva. 30 Och då skall Människosonens
tecken visa sig på himmelen, och alla släkter på jorden skola
då jämra sig. Och man skall få se 'Människosonen komma
på himmelens skyar' med stor makt och härlighet. 31 Och

han skall sända ut sina änglar med starkt basunljud, och de
skola församla hans utvalda från de fyra väderstrecken, från
himmelens ena ända till den andra. 32 Ifrån fikonträdet mån I
här hämta en liknelse. När dess kvistar begynna att få save och
löven spricka ut, då veten I att sommaren är nära. 33 Likaså,
när I sen allt detta, då kunnen I ock veta att han är nära och står
för dörren. 34 Sannerligen säger jag eder: Detta släkte skall icke
förgås, förrän allt detta sker. 35 Himmel och jord skola förgås,
men mina ord skola aldrig förgås. 36 Men om den dagen och
den stunden vet ingen något, icke ens änglarna i himmelen,
ingen utom Fadern allena. 37 Ty såsom det skedde på Noas tid,
så skall det ske vid Människosonens tillkommelse. 38 Såsom
människorna levde på den tiden, före floden: de åto och drucko,
män togo sig hustrur, och hustrur gåvos åt män, ända till den
dag då Noa gick in i arken; 39 och de visste av intet, förrän
floden kom och tog dem allasammans bort -- så skall det ske
vid Människosonens tillkommelse. 40 Då skola två män vara
tillsammans ute på marken; en skall bliva upptagen, och en
skall lämnas kvar. 41 Två kvinnor skola mala på samma kvarn;
en skall bliva upptagen, och en skall lämnas kvar. 42 Vaken
fördenskull; ty I veten icke vilken dag vår Herre kommer. 43
Men det förstån I väl, att om husbonden visste under vilken
nattväkt tjuven skulle komma, så vakade han och tillstadde icke
att någon bröt sig in i hans hus. 44 Varen därför ock I redo; ty i
en stund då I icke vänten det skall Människosonen komma.
45 Finnes nu någon trogen och förståndig tjänare, som av sin
herre har blivit satt över hans husfolk för att giva dem mat i
rätt tid -- 46 salig är då den tjänaren, om hans herre, när han
kommer, finner honom göra så. 47 Sannerligen säger jag eder:
Han skall sätta honom över allt vad han äger. 48 Men om så
är, att tjänaren är en ond man, som säger i sitt hjärta: 'Min
herre kommer icke så snart', 49 och han begynner slå sina
medtjänare och äter och dricker med dem som äro druckna, 50
då skall den tjänarens herre komma på en dag då han icke
väntar det, och i en stund då han icke tänker sig det, 51 och han
skall låta hugga honom i stycken och låta honom få sin del med
skrymtare. Där skall vara gråt och tandagnisslan."

25 "Då skall det vara med himmelriket, såsom när tio jungfrur
togo sina lampor och gingo ut för att möta brudgummen.
2 Men fem av dem voro oförståndiga, och fem voro förståndiga.
3 De oförståndiga togo väl sina lampor, men togo ingen olja
med sig. 4 De förståndiga åter togo olja i sina kärl, tillika
med lamporna. 5 Då nu brudgummen dröjde, blevo de alla
sömniga och somnade. 6 Men vid midnattstiden ljöd ett anskri:
'Se brudgummen kommer! Gån ut och möten honom.' 7 Då
stodo alla jungfrurna upp och redde till sina lampor. 8 Och de
oförståndiga sade till de förståndiga: 'Given oss av eder olja, ty
våra lampor slockna.' 9 Men de förståndiga svarade och sade:
'Nej, den skulle ingalunda räcka till för både oss och eder. Gån
hellre bort till dem som sälja, och köpen åt eder.' 10 Men när de
gingo bort för att köpa, kom brudgummen, och de som voro
redo gingo in med honom till bröllopet, och dörren stängdes
igen. 11 Omsider kommo ock de andra jungfrurna och sade:
'Herre, herre, låt upp för oss.' 12 Men han svarade och sade:
'Sannerligen säger jag eder: Jag känner eder icke.' 13 Vaken
fördenskull; ty I veten icke dagen, ej heller stunden. 14 Ty det
skall ske, likasom när en man som ville fara utrikes kallade till
sig sina tjänare och överlämnade åt dem sina ägodelar; 15 åt
en gav han fem pund, åt en annan två och åt en tredje ett pund,
åt var och en efter hans förmåga, och for utrikes. 16 Strax gick
då den som hade fått de fem punden bort och förvaltade dem
så, att han med dem vann andra fem pund. 17 Den som hade
fått de två punden vann på samma sätt andra två. 18 Men den
som hade fått ett pund gick bort och grävde en grop i jorden och
gömde där sin herres penningar. 19 En lång tid därefter kom
tjänarnas herre hem och höll räkenskap med dem. 20 Då trädde
den fram, som hade fått de fem punden, och bar fram andra fem
pund och sade: 'Herre, du överlämnade åt mig fem pund; se,
andra fem pund har jag vunnit.' 21 Hans herre svarade honom:
'Rätt så, du gode och trogne tjänare! När du var satt över det
som ringa är, var du trogen; jag skall sätta dig över mycket. Gå
in i din herres glädje.' 22 Så trädde ock den fram, som hade fått
de två punden, och sade: 'Herre, du överlämnade åt mig två
pund; se, andra två pund har jag vunnit.' 23 Hans herre svarade
honom: 'Rätt så, du gode och trogne tjänare! När du var satt
över det som ringa är, var du trogen; jag skall sätta dig över
mycket. Gå in i din herres glädje.' 24 Sedan trädde ock den
fram, som hade fått ett pund, och sade: 'Herre, jag hade lärt
känna dig såsom en sträng man, som vill skörda, där du icke
har sått, och inbärga, där du icke har utströtT; 25 och av fruktan
för dig gick jag bort och gömde ditt pund i jorden. Se här har du
vad dig tillhör.' 26 Då svarade hans herre och sade till honom:
'Du onde och late tjänare, du visste att jag vill skörda, där jag
icke har sått, och inbärga, där jag icke har utströtT? 27 Då borde
du också hava satt in mina penningar i en bank, så att jag hade
fått igen mitt med ränta, när jag kom hem. 28 Tagen därför ifrån
honom hans pund, och given det åt den som har de tio punden.
29 Ty var och en som har, åt honom skall varda givet, så att han
får över nog; men den som icke har, från honom skall tagas
också det han har. 30 Och kasten den oduglige tjänaren ut i
mörkret härutanför.' Där skall vara gråt och tandagnisslan. 31
Men när Människosonen kommer i sin härlighet, och alla änglar
med honom, då skall han sätta sig på sin härlighets tron. 32
Och inför honom skola församlas alla folk och han skall skilja
dem från varandra, såsom en herde skiljer fåren ifrån getterna.
33 Och fåren skall han ställa på sin högra sida, och getterna på
den vänstra. 34 Därefter skall Konungen säga till dem som stå
på hans högra sida: 'Kommen, I min Faders välsignade, och
tagen i besittning det rike som är tillrett åt eder från världens
begynnelse. 35 Ty jag var hungrig, och I gåven mig att äta;
jag var törstig, och I gåven mig att dricka; jag var husvill, och I
gåven mig härbärge, 36 naken, och I klädden mig; jag var sjuk,
och I besökten mig; jag var i fängelse, och I kommen till mig.' 37
Då skola de rättfärdiga svara honom och säga: 'Herre, när sågo
vi dig hungrig och gåvo dig mat, eller törstig och gåvo dig att
dricka? 38 Och när sågo vi dig husvill och gåvo dig härbärge,
eller naken och klädde dig? 39 Och när sågo vi dig sjuk eller i
fängelse och kommo till dig?' 40 Då skall Konungen svara och
säga till dem: 'Sannerligen säger jag eder: Vadhelst I haven
gjort mot en av dessa mina minsta bröder, det haven I gjort

mot mig.' **41** Därefter skall han ock säga till dem som stå på
hans vänstra sida: 'Gån bort ifrån mig, I förbannade, till den
eviga elden, som är tillredd åt djävulen och hans änglar. **(aiōnios**
g166) **42** Ty jag var hungrig, och I gåven mig icke att äta; jag var
törstig, och I gåven mig icke att dricka; **43** jag var husvill, och I
gåven mig icke härbärge, naken, och I klädden mig icke, sjuk
och i fängelse, och I besökten mig icke.' **44** Då skola också de
svara och säga: 'Herre, när sågo vi dig hungrig eller törstig eller
husvill eller naken eller sjuk eller i fängelse och tjänade dig
icke?' **45** Då skall han svara dem och säga: 'Sannerligen säger
jag eder: Vadhelst I icke haven gjort mot en av dessa minsta,
det haven I ej heller gjort mot mig.' **46** Och dessa skola då då
bort till evigt straff, men de rättfärdiga till evigt liv." **(aiōnios g166)**

26 När nu Jesus hade talat allt detta till slut, sade han till
sina lärjungar: **2** "I veten att det två dagar härefter är
påsk; då skall Människosonen bliva förrådd och utlämnad till att
korsfästas." **3** Därefter församlade sig översteprästerna och
folkets äldste hos översteprästen, som hette Kaifas, i hans hus,
4 och rådslogo om att låta gripa Jesus med list och döda honom.
5 Men de sade: "Icke under högtiden, för att ej oroligheter skola
uppstå bland folket." **6** Men när Jesus var i Betania, i Simon den
spetälskes hus, **7** framträdde till honom en kvinna som hade
med sig en alabasterflaska med dyrbar smörjelse; denna göt
hon ut över hans huvud, där han låg till bords. **8** Då lärjungarna
sågo detta, blevo de misslynta och sade: "Varför skulle detta
förspillas? **9** Man hade ju kunnat sälja det för mycket penningar
och giva dessa åt de fattiga." **10** När Jesus märkte detta, sade
han till dem: "Varför oroen I kvinnan? Det är en god gärning
som hon har gjort mot mig. **11** De fattiga haven I ju alltid ibland
eder, men mig haven I icke alltid. **12** När hon göt ut denna
smörjelse på min kropp, gjorde hon det såsom en tillredelse
till min begravning. **13** Sannerligen säger jag eder: Varhelst
i hela världen detta evangelium bliver predikat, där skall ock
det som hon nu har gjort bliva omtalat, henne till åminnelse."
14 Därefter gick en av de tolv, den som hette Judas Iskariot,
bort till översteprästerna **15** och sade: "Vad viljen I giva mig för
att jag skall överlämna honom åt eder?" Då vägde de upp åt
honom trettio silverpenningar. **16** Och från den stunden sökte
han efter lägligt tillfälle att förråda honom. **17** Men på första
dagen i det osyrade brödets högtid trädde lärjungarna fram till
Jesus och frågade: "Var vill du att vi skola reda till åt dig att
äta påskalammet?" **18** Han svarade: "Gån in i staden till den
och den och sägen till honom: 'Mästaren låter säga: Min tid
är nära; hos dig vill jag hålla påskhögtid med mina lärjungar.'"
19 Och lärjungarna gjorde såsom Jesus hade befallt dem och
redde till påskalammet. **20** När det nu hade blivit afton, lade han
sig till bords med de tolv. **21** Och medan de åto, sade han:
"Sannerligen säger jag eder: En av eder skall förråda mig." **22**
Då blevo de mycket bedrövade och begynte fråga honom, var
efter annan: "Icke är det väl jag, Herre?" **23** Då svarade han
och sade: "Den som jämte mig nu doppade handen i fatet,
han skall förråda mig. **24** Människosonen skall gå bort, såsom
det är skrivet om honom; men ve den människa genom vilken
Människosonen bliver förrådd! Det hade varit bättre för den
människan, om hon icke hade blivit född." **25** Judas, han som
förrådde honom, tog då till orda och frågade: "Rabbi, icke är det
väl jag?" Han svarade honom: "Du har själv sagt det." **26** Medan
de nu åto, tog Jesus ett bröd och välsignade det och bröt det
och gav åt lärjungarna och sade: "Tagen och äten; detta är min
lekamen." **27** Och han tog en kalk och tackade Gud och gav åt
dem och sade: "Dricken härav alla; **28** ty detta är mitt blod,
förbundsblodet, som varder utgjutet för många till syndernas
förlåtelse. **29** Och jag säger eder: Härefter skall jag icke mer
dricka av det som kommer från vinträd, förrän på den dag då jag
dricker det nytt med eder i min Faders rike." **30** När de sedan
hade sjungit lovsången, gingo de ut till Oljeberget. **31** Då sade
Jesus till dem: "I denna natt skolen I alla komma på fall för min
skull, ty det är skrivet: 'Jag skall slå herden, och fåren i hjorden
skola förskingras.' **32** Men efter min uppståndelse skall jag före
eder gå till Galileen." **33** Då svarade Petrus och sade till honom:
"Om än alla andra komma på fall för din skull, så skall dock jag
aldrig komma på fall." **34** Jesus sade till honom: "Sannerligen
säger jag dig: I denna natt, förrän hanen har galit, skall du tre
gånger förneka mig." **35** Petrus svarade honom: "Om jag än
måste dö med dig, så skall jag dock förvisso icke förneka dig."
Sammalunda sade ock alla de andra lärjungarna. **36** Därefter
kom Jesus med dem till ett ställe som hette Getsemane. Och
han sade till lärjungarna: "Bliven kvar här, medan jag går dit bort
och beder." **37** Och han tog med sig Petrus och Sebedeus' två
söner; och han begynte bedrövas och ängslas. **38** Då sade han
till dem: "Min själ är djupt bedrövad, ända till döds; stannen
kvar här och vaken med mig." **39** Därefter gick han litet längre
bort och föll ned på sitt ansikte och bad och sade: "Min Fader,
om det är möjligt, så gånge denna kalk ifrån mig. Dock icke
såsom jag vill, utan såsom du vill!" **40** Sedan kom han tillbaka till
lärjungarna och fann dem sovande. Då sade han till Petrus: "Så
litet förmådden I då vaka en kort stund med mig! **41** Vaken, och
bedjen att I icke mån komma i frestelse. Anden är villig, men
köttet är svagt." **42** Åter gick han bort, för andra gången, och
bad och sade: "Min Fader, om detta icke kan gå ifrån mig, utan
jag måste dricka denna kalk, så ske din vilja." **43** När han sedan
kom tillbaka, fann han dem åter sovande, ty deras ögon voro
förtyngda. **44** Då lät han dem vara och gick åter bort och bad, för
tredje gången, och sade återigen samma ord. **45** Därefter kom
han tillbaka till lärjungarna och sade till dem: "Ja, I soven ännu
alltjämt och vilen eder! Se, stunden är nära då Människosonen
skall bliva överlämnad i syndares händer. **46** Stån upp, låt oss
gå; se, den är nära, som förråder mig." **47** Och se, medan han
ännu talade, kom Judas, en av de tolv, och jämte honom en stor
folkskara, med svärd och stavar, utsänd från översteprästerna
och folkets äldste. **48** Men förrädaren hade givit dem ett tecken;
han hade sagt: "Den som jag kysser, den är det; honom skolen I
gripa." **49** Och han trädde nu strax fram till Jesus och sade:
"Hell dig, rabbi!" och kysste honom häftigt. **50** Jesus sade till
honom: "Min vän, gör vad du är här för att göra." Då stego de
fram och grepo Jesus och togo honom fången. **51** Men en
av dem som voro med Jesus förde handen till sitt svärd och
drog ut det och högg till översteprästens tjänare och högg så
av honom örat. **52** Då sade Jesus till honom: "Stick ditt svärd
tillbaka i skidan: ty alla som taga till svärd skola förgöras genom

svärd. 53 Eller menar du att jag icke kunde utbedja mig av
min Fader, att han nu sände till min tjänst mer än tolv legioner
änglar? 54 Men huru bleve då skrifterna fullbordade, som säga
att så måste ske?" 55 I samma stund sade Jesus till folkskaran:
"Såsom mot en rövare haven I gått ut med svärd och stavar
för att fasttaga mig. Var dag har jag suttit i helgedomen och
undervisat, utan att I haven gripit mig. 56 Men allt detta har
skett, för att profeternas skrifter skola fullbordas." Då övergåvo
alla lärjungarna honom och flydde. 57 Men de som hade gripit
Jesus förde honom bort till översteprästen Kaifas, hos vilken de
skriftlärde och de äldste hade församlat sig. 58 Och Petrus följde
honom på avstånd ända till översteprästens gård; där gick han
in och satte sig bland rättstjänarna för att se vad slutet skulle
bliva. 59 Och översteprästerna och hela Stora rådet sökte efter
något falskt vittnesbörd mot Jesus, för att kunna döda honom;
60 men fastän många falska vittnen trädde fram, funno de likväl
intet. Slutligen trädde dock två män fram 61 och sade: "Denne
har sagt: 'Jag kan bryta ned Guds tempel och på tre dagar
bygga upp det igen.'" 62 Då stod översteprästen upp och sade
till honom: "Svarar du intet? Huru är det med det som dessa
vittna mot dig?" 63 Men Jesus teg. Då sade översteprästen till
honom: "Jag besvär dig vid den levande Guden, att du säger
oss om du är Messias, Guds Son." 64 Jesus svarade honom:
"Du har själv sagt det. Men jag säger eder: Härefter skolen I få
se Människosonen sitta på Maktens högra sida och komma på
himmelens skyar." 65 Då rev översteprästen sönder sina kläder
och sade: "Han har hädat. Vad behöva vi mer några vittnen?
I haven nu hört hädelsen. 66 Vad synes eder?" De svarade
och sade: "Han är skyldig till döden." 67 Därefter spottade man
honom i ansiktet och slog honom på kinderna, den ene med
knytnäven, den andre med flata handen, 68 och sade: "Profetera
för oss, Messias: vem var det som slog dig?" 69 Men Petrus
satt utanför på gården. Då kom en tjänstekvinna fram till honom
och sade: "Också du var med Jesus från Galileen." 70 Men han
nekade inför alla och sade: "Jag förstår icke vad du menar." 71
När han sedan hade kommit ut i porten, fick en annan kvinna
se honom och sade till dem som voro där: "Denne var med
Jesus från Nasaret." 72 Åter nekade han med en ed och sade:
"Jag känner icke den mannen." 73 Litet därefter kommo de
kringstående fram och sade till Petrus: "Förvisso är också du
en av dem; redan ditt uttal röjer dig ju." 74 Då begynte han
förbanna sig och svärja: "Jag känner icke den mannen." Och i
detsamma gol hanen. 75 Då kom Petrus ihåg Jesu ord, huru
han hade sagt: "Förrän hanen gal, skall du tre gånger förneka
mig." Och han gick ut och grät bitterligen.

27 Men när det hade blivit morgon, fattade alla
översteprästerna och folkets äldste det beslutet angående
Jesus, att de skulle döda honom. 2 Och de läto binda honom
och förde honom bort och överlämnade honom åt Pilatus,
landshövdingen. 3 När då Judas, som hade förrått honom,
såg att han var dömd, ångrade han sig och bar de trettio
silverpenningarna tillbaka till översteprästerna och de äldste
4 och sade: "Jag har syndat därigenom att jag har förrått
oskyldigt blod." Men de svarade: "Vad kommer det oss vid?
Du får själv svara därför." 5 Då kastade han silverpenningarna
i templet och gick sin väg. Sedan gick han bort och hängde
sig. 6 Men översteprästerna togo silverpenningarna och sade:
"Det är icke lovligt att lägga dem i offerkistan, eftersom det är
blodspenningar." 7 Och sedan de hade fattat sitt beslut, köpte de
för dem Krukmakaråkern till begravningsplats för främlingar. 8
Därför kallas den åkern ännu i dag Blodsåkern. 9 Så fullbordades
det som var sagt genom profeten Jeremias, när han sade:
"Och jag tog de trettio silverpenningarna -- priset för den man
vilkens värde hade blivit bestämt, den som israelitiska män hade
värderat -- 10 och jag gav dem till betalning för Krukmakaråkern,
i enlighet med Herrens befallning till mig." 11 Men Jesus ställdes
fram inför landshövdingen. Och landshövdingen frågade honom
och sade: "Är du judarnas konung?" Jesus svarade honom: "Du
säger det själv." 12 Men när översteprästerna och de äldste
framställde sina anklagelser mot honom, svarade han intet. 13
Då sade Pilatus till honom: "Hör du icke huru mycket de hava
att vittna mot dig?" 14 Men han svarade honom icke på en enda
fråga, så att landshövdingen mycket förundrade sig. 15 Nu var
det sed att landshövdingen vid högtiden gav folket en fånge lös,
vilken de ville. 16 Och man hade då en beryktad fånge, som
hette Barabbas. 17 När de nu voro församlade, frågade Pilatus
dem: "Vilken viljen I att jag skall giva eder lös, Barabbas eller
Jesus, som kallas Messias?" 18 Han visste nämligen att det var
av avund som man hade dragit Jesus inför rätta. 19 Och medan
han satt på domarsätet, hade hans hustru sänt bud till honom
och låtit säga: "Befatta dig icke med denne rättfärdige man; ty
jag har i natt lidit mycket i drömmen för hans skull." 20 Men
översteprästerna och de äldste hade övertalat folket att begära
Barabbas och låta förgöra Jesus. 21 När alltså landshövdingen
nu frågade dem och sade: "Vilken av de två viljen I att jag skall
giva eder lös?", så svarade de: "Barabbas." 22 Då frågade
Pilatus dem: "Vad skall jag då göra med Jesus, som kallas
Messias?" De svarade alla: "Låt korsfästa honom." 23 Men han
frågade: "Vad ont har han då gjort?" Då skriade de ännu ivrigare:
"Låt korsfästa honom." 24 När nu Pilatus såg att han intet kunde
uträtta, utan att larmet blev allt starkare, lät han hämta vatten
och tvådde sina händer i folkets åsyn och sade: "Jag är oskyldig
till denne mans blod. I fån själva svara därför." 25 Och allt folket
svarade och sade: "Hans blod komme över oss och över våra
barn." 26 Då gav han dem Barabbas lös; men Jesus lät han
gissla och utlämnade honom sedan till att korsfästas. 27 Då
togo landshövdingens krigsmän Jesus med sig in i pretoriet
och församlade hela den romerska vakten omkring honom. 28
Och de togo av honom hans kläder och satte på honom en röd
mantel 29 och vredo samman en krona av törnen och satte den
på hans huvud, och i hans högra hand satte de ett rör. Sedan
böjde de knä inför honom och begabbade honom och sade:
"Hell dig, judarnas konung!" 30 Och de spottade på honom och
togo röret och slogo honom därmed i huvudet. 31 Och när de
så hade begabbat honom, klädde de av honom manteln och
satte på honom hans egna kläder och förde honom bort till att
korsfästas. 32 Då de nu voro på väg ditut, träffade de på en
man från Cyrene, som hette Simon. Honom tvingade de att
gå med och bära hans kors. 33 Och när de hade kommit till
en plats som kallades Golgata (det betyder huvudskalleplats),

34 räckte de honom vin att dricka, blandat med galla; men då
han hade smakat därpå, ville han icke dricka det. 35 Och när
de hade korsfäst honom, delade de hans kläder mellan sig
genom att kasta lott om dem. 36 Sedan sutto de där och höllo
vakt om honom. 37 Och över hans huvud hade man satt upp
en överskrift, som angav vad han var anklagad för, och den
lydde så: "Denne är Jesus, judarnas konung." 38 Med honom
korsfästes då ock två rövare, den ene på högra sidan och den
andre på vänstra. 39 Och de som gingo där förbi bespottade
honom och skakade huvudet 40 och sade: "Du som bryter
ned templet och inom tre dagar bygger upp det igen, hjälp dig
nu själv, om du är Guds Son, och stig ned från korset." 41
Sammalunda talade ock översteprästerna, jämte de skriftlärde
och de äldste, begabbande ord och sade: 42 "Andra har han
hjälpt; sig själv kan han icke hjälpa. Han är ju Israels konung;
han stige nu ned från korset, så vilja vi tro på honom. 43 Han
har satt sin förtröstan på Gud, må nu han frälsa honom, om han
har behag till honom, han har ju sagt: 'Jag är Guds Son.'" 44 På
samma sätt smädade honom också rövarna som voro korsfästa
med honom. 45 Men vid sjätte timmen kom över hela landet
ett mörker, som varade ända till nionde timmen. 46 Och vid
nionde timmen ropade Jesus med hög röst och sade: "Eli, Eli,
lema sabaktani?"; det betyder: "Min Gud, min Gud, varför har du
övergivit mig?" 47 Men när några av dem som stodo där borde
detta, sade de: "Han kallar på Elias." 48 Och strax skyndade en
av dem fram och tog en svamp och fyllde den med ättikvin och
satte den på ett rör och gav honom att dricka. 49 Men de andra
sade: "Låt oss se om Elias kommer och hjälper honom." 50
Åter ropade Jesus med hög röst och gav upp andan. 51 Och
se, då rämnade förlåten i templet i två stycken, uppifrån och
ända ned, och jorden skalv, och klipporna rämnade, 52 och
gravarna öppnades, och många avsomnade heligas kroppar
stodo upp. 53 De gingo ut ur sina gravar och kommo efter hans
uppståndelse in i den heliga staden och uppenbarade sig för
många. 54 Men när hövitsmannen och de som med honom
höllo vakt om Jesus sågo jordbävningen och det övriga som
skedde, blevo de mycket förskräckta och sade: "Förvisso var
denne Guds Son." 55 Och många kvinnor som hade följt Jesus
från Galileen och tjänat honom, stodo där på avstånd och sågo
vad som skedde. 56 Bland dessa voro Maria från Magdala och
den Maria som var Jakobs och Joses' moder, så ock Sebedeus'
söners moder. 57 Men när det hade blivit afton, kom en rik man
från Arimatea, vid namn Josef, som ock hade blivit en Jesu
lärjunge; 58 denne gick till Pilatus och utbad sig att få Jesu
kropp. Då bjöd Pilatus att man skulle lämna ut den åt honom. 59
Och Josef tog hans kropp och svepte den i en ren linneduk 60
och lade den i den nya grav som han hade låtit hugga ut åt sig i
klippan; och sedan han hade vältrat en stor sten för ingången
till graven, gick han därifrån. 61 Men Maria från Magdala och
den andra Maria voro där, och de sutto gent emot graven. 62
Följande dag, som var dagen efter tillredelsedagen, församlade
sig översteprästerna och fariséerna och gingo till Pilatus 63 och
sade: "Herre, vi hava dragit oss till minnes att den villoläraren
sade, medan han ännu levde: 'Efter tre dagar skall jag uppstå.'
64 Bjud fördenskull att man skyddar graven intill tredje dagen, så
att hans lärjungar icke komma och stjäla bort honom, och sedan
säga till folket att han har uppstått från de döda. Då bliver den
sista villan värre än den första." 65 Pilatus svarade dem: "Där
haven I vakt; gån åstad och skydden graven så gott I kunnen."
66 Och de gingo åstad och skyddade graven, i det att de icke
allenast satte ut vakten, utan ock förseglade stenen.

28 När sabbaten hade gått till ända, i gryningen till första
veckodagen, kommo Maria från Magdala och den andra
Maria för att se graven. 2 Då blev det en stor jordbävning;
ty en Herrens ängel steg ned från himmelen och gick fram
och vältrade bort stenen och satte sig på den. 3 Och han
var att skåda såsom en ljungeld, och hans kläder voro vita
såsom snö. 4 Och väktarna skälvde av förskräckelse för honom
och blevo såsom döda. 5 Men ängeln talade och sade till
kvinnorna: "Varen I icke förskräckta; jag vet att I söken Jesus,
den korsfäste. 6 Han är icke här, ty han är uppstånden, såsom
han hade förutsagt. Kommen hit, och sen platsen där han
har legat. 7 Och gån så åstad med hast, och sägen till hans
lärjungar att han är uppstånden från de döda. Och han skall före
eder gå till Galileen; där skolen I få se honom. Jag har nu sagt
eder det." 8 Och de gingo med hast bort ifrån graven, under
fruktan och med stor glädje, och skyndade åstad för att omtala
det för hans lärjungar. 9 Men se, då kom Jesus emot dem och
sade: "Hell eder!" Och de gingo fram och fattade om hans fötter
och tillbådo honom. 10 Då sade Jesus till dem: "Frukten icke;
gån åstad och omtalen detta för mina bröder, på det att de må
gå till Galileen; där skola de få se mig." 11 Men under det att
de voro på vägen, kommo några av väktarna till staden och
underrättade översteprästerna om allt det som hade hänt. 12
Då församlade sig dessa jämte de äldste; och sedan de hade
fattat sitt beslut, gåvo de en ganska stor summa penningar åt
krigsmännen 13 och sade: "Så skolen I säga: 'Hans lärjungar
kommo om natten och stulo bort honom, medan vi sovo.' 14 Och
om saken kommer för landshövdingens öron, så skola vi ställa
honom till freds och sörja för, att I kunnen vara utan bekymmer."
15 Och de togo emot penningarna och gjorde såsom man hade
lärt dem. Och det talet utspriddes bland judarna och är gängse
bland dem ännu i denna dag. 16 Men de elva lärjungarna
begåvo sig till det berg i Galileen, dit Jesus hade bjudit dem att
gå. 17 Och när de fingo se honom, tillbådo de honom. Dock
funnos några som tvivlade. 18 Då trädde Jesus fram och talade
till dem och sade: "Mig är given all makt i himmelen och på
jorden. 19 Gån fördenskull ut och gören alla folk till lärjungar,
döpande dem i Faderns och Sonens och den helige Andes
namn, 20 lärande dem att hålla allt vad jag har befallt eder. Och
se, jag är med eder alla dagar intill tidens ände." (aiōn g165)

Markus

1 Detta är begynnelsen av evangelium om Jesus Kristus,
Guds Son. **2** Så är skrivet hos profeten Esaias: "Se, jag
sänder ut min ängel framför dig, och han skall bereda vägen för
dig. **3** Hör rösten av en som ropar i öknen: 'Bereden vägen för
Herren, gören stigarna jämna för honom.'" **4** I enlighet härmed
uppträdde Johannes döparen i öknen och predikade bättringens
döpelse till syndernas förlåtelse. **5** Och hela judiska landet och
alla Jerusalems invånare gingo ut till honom och läto döpa sig
av honom i floden Jordan, och bekände därvid sina synder. **6**
Och Johannes hade kläder av kamelhår och bar en lädergördel
om sina länder och levde av gräshoppor och vildhonung. **7**
Och han predikade och sade: "Efter mig kommer den som är
starkare än jag; jag är icke ens värdig att böja mig ned för
att upplösa hans skorem. **8** Jag döper eder med vatten, men
han skall döpa eder med helig ande." **9** Och det hände sig
vid den tiden att Jesus kom från Nasaret i Galileen. Och han
lät döpa sig i Jordan av Johannes. **10** Och strax då han steg
upp ur vattnet, såg han himmelen dela sig och Anden såsom
en duva sänka sig ned över honom. **11** Och en röst kom från
himmelen: "Du är min älskade Son; i dig har jag funnit behag."
12 Strax därefter förde Anden honom ut i öknen. **13** Och han
var i öknen i fyrtio dagar och frestades av Satan och levde
bland vilddjuren; och änglarna betjänade honom. **14** Men sedan
Johannes hade blivit satt i fängelse, kom Jesus till Galileen och
predikade Guds evangelium **15** och sade: "Tiden är fullbordad,
och Guds rike är nära; gören bättring, och tron evangelium." **16**
När han nu gick fram utmed Galileiska sjön, fick han se Simon
och Simons broder Andreas kasta ut nät i sjön, ty de voro
fiskare. **17** Och Jesus sade till dem: "Följen mig, så skall jag
göra eder till människofiskare." **18** Strax lämnade de näten och
följde honom. **19** När han hade gått litet längre fram, fick han
se Jakob, Sebedeus' son, och Johannes, hans broder, där de
sutto i båten, också de, och ordnade sina nät. **20** Och strax
kallade han dem till sig; och de lämnade sin fader Sebedeus
med legodrängarna kvar i båten och följde honom. **21** Sedan
begåvo de sig in i Kapernaum; och strax, på sabbaten, gick
han in i synagogan och undervisade. **22** Och folket häpnade
över hans förkunnelse; ty han förkunnade sin lära för dem med
makt och myndighet, och icke såsom de skriftlärde. **23** Strax
härefter befann sig i deras synagoga en man som var besatt
av en oren ande. Denne ropade **24** och sade: "Vad har du
med oss att göra, Jesus från Nasaret? Har du kommit för att
förgöra oss? Jag vet vem du är, du Guds Helige." **25** Men Jesus
tilltalade honom strängt och sade: "Tig, och far ut ur honom." **26**
Då slet och ryckte den orene anden honom och ropade med
hög röst och for ut ur honom. **27** Och alla häpnade, så att de
begynte fråga varandra och säga: "Vad är detta? Det är ju en ny
lära, med makt och myndighet. Till och med de orena andarna
befaller han, och de lyda honom." **28** Och ryktet om honom gick
strax ut överallt i hela den kringliggande trakten av Galileen.
29 Och strax då de hade kommit ut ur synagogan, begåvo de
sig med Jakob och Johannes till Simons och Andreas' hus. **30**
Men Simons svärmoder låg sjuk i feber, och de talade strax
med honom om henne. **31** Då gick han fram och tog henne vid
handen och reste upp henne; och febern lämnade henne, och
hon betjänade dem. **32** Men när solen hade gått ned och det
hade blivit afton, förde man till honom alla som voro sjuka eller
besatta; **33** och hela staden var församlad utanför dörren. **34**
Och han botade många som ledo av olika slags sjukdomar; och
han drev ut många onda andar, men tillstadde icke de onda
andarna att tala, eftersom de kände honom. **35** Och bittida
om morgonen, medan det ännu var mörkt, stod han upp och
gick åstad bort till en öde trakt, och bad där. **36** Men Simon
och de som voro med honom skyndade efter honom. **37** Och
när de funno honom, sade de till honom: "Alla fråga efter dig."
38 Då sade han till dem: "Låt oss draga bort åt annat håll, till
de närmaste småstäderna, för att jag också där må predika;
ty därför har jag begivit mig ut." **39** Och han gick åstad och
predikade i hela Galileen, i deras synagogor, och drev ut de
onda andarna. **40** Och en spetälsk man kom fram till honom och
föll på knä och bad honom och sade till honom: "Vill du, så
kan du göra mig ren." **41** Då förbarmade han sig och räckte ut
handen och rörde vid honom och sade till honom: "Jag vill; bliv
ren." **42** Och strax vek spetälskan ifrån honom, och han blev
ren. **43** Sedan vände Jesus strax bort honom med stränga ord
44 och sade till honom: "Se till, att du icke säger något härom för
någon; men gå bort och visa dig för prästen, och frambär för din
rening det offer som Moses har påbjudit, till ett vittnesbörd för
dem." **45** Men när han kom ut, begynte han ivrigt förkunna och
utsprida vad som hade skett, så att Jesus icke mer kunde öppet
gå in i någon stad, utan måste hålla sig ute i öde trakter; och dit
kom man till honom från alla håll.

2 Några dagar därefter kom han åter till Kapernaum; och när
det spordes att han var hemma, **2** församlade sig så mycket
folk, att icke ens platsen utanför dörren mer kunde rymma dem;
och han förkunnade ordet för dem. **3** Då kommo de till honom
med en lam man, som bars dit av fyra män. **4** Och då de för
folkets skull icke kunde komma fram till honom med mannen,
togo de bort taket över platsen där han var; och sedan de så
hade gjort en öppning, släppte de ned sängen, som den lame
låg på. **5** När Jesus såg deras tro, sade han till den lame: "Min
son, dina synder förlåtas dig." **6** Nu sutto där några skriftlärde,
och dessa tänkte i sina hjärtan: **7** "Huru kan denne tala så? Han
hädar ju. Vem kan förlåta synder, utom Gud allena?" **8** Strax
förnam då Jesus i sin ande att de tänkte så vid sig själva; och
han sade till dem: "Huru kunnen I tänka sådant i edra hjärtan? **9**
Vilket är lättare, att säga till den lame: 'Dina synder förlåtas dig'
eller att säga: 'Stå upp, tag din säng och gå'? **10** Men för att
I skolen veta att Människosonen har makt här på jorden att
förlåta synder, **11** så säger jag dig" (och härmed vände han sig
till den lame): "Stå upp, tag din säng och gå hem." **12** Då stod
han upp och tog strax sin säng och gick ut i allas åsyn, så att de
alla uppfylldes av häpnad och prisade Gud och sade: "Sådant
hava vi aldrig sett." **13** Åter begav han sig ut och gick längs
med sjön. Och allt folket kom till honom, och han undervisade
dem. **14** När han nu gick där fram, fick han se Levi, Alfeus'

son, sitta vid tullhuset. Och han sade till denne: "Följ mig." Då
steg han upp och följde honom. 15 När Jesus därefter låg till
bords i hans hus, voro där såsom bordsgäster, jämte Jesus och
hans lärjungar, också många publikaner och syndare; ty många
sådana funnos bland dem som följde honom. 16 Men när de
skriftlärde bland fariséerna sågo att han åt med publikaner
och syndare, sade de till hans lärjungar: "Huru kan han äta
med publikaner och syndare?" 17 När Jesus hörde detta, sade
han till dem: "Det är icke de friska som behöva läkare, utan
de sjuka. Jag har icke kommit för att kalla rättfärdiga, utan för
att kalla syndare." 18 Och Johannes' lärjungar och fariséerna
höllo fasta. Och man kom och sade till honom: "Varför fasta icke
dina lärjungar, då Johannes' lärjungar och fariséernas lärjungar
fasta?" 19 Jesus svarade dem: "Kunna väl bröllopsgästerna
fasta, medan brudgummen ännu är hos dem? Nej, så länge
de hava brudgummen hos sig, kunna de icke fasta. 20 Men
den tid skall komma, då brudgummen tages ifrån dem, och
då, på den tiden, skola de fasta. -- 21 Ingen syr en lapp av
okrympt tyg på en gammal mantel; om någon så gjorde, skulle
det isatta nya stycket riva bort ännu mer av den gamla manteln,
och hålet skulle bliva värre. 22 Ej heller slår någon nytt vin i
gamla skinnläglar; om någon så gjorde, skulle vinet spränga
sönder läglarna, så att både vinet och läglarna fördärvades.
Nej, nytt vin slår man i nya läglar." 23 Och det hände sig på
sabbaten att han tog vägen genom ett sädesfält; och hans
lärjungar begynte rycka av axen, medan de gingo. 24 Då sade
fariséerna till honom: "Se! Huru kunna de på sabbaten göra
vad som icke är lovligt?" 25 Han svarade dem: "Haven I aldrig
läst vad David gjorde, när han själv och de som följde honom
kommo i nöd och blevo hungriga: 26 huru han då, på den tid
Abjatar var överstepräst, gick in i Guds hus och åt skådebröden
-- fastän det ju icke är lovligt för andra än för prästerna att äta
sådant bröd -- och huru han jämväl gav åt dem som följde
honom?" 27 Därefter sade han till dem: "Sabbaten blev gjord för
människans skull, och icke människan för sabbatens skull. 28
Så är då Människosonen herre också över sabbaten."

3 Och han gick åter in i en synagoga. Där var då en man som
hade en förvissnad hand. 2 Och de vaktade på honom, för
att se om han skulle bota denne på sabbaten; de ville nämligen
få något att anklaga honom för. 3 Då sade han till mannen som
hade den förvissnade handen: "Stå upp, och kom fram." 4
Sedan sade han till dem: "Vilketdera är lovligt på sabbaten: att
göra vad gott är, eller att göra vad ont är, att rädda någons liv,
eller att döda?" Men de tego. 5 Då såg han sig omkring på
dem med vrede, bedrövad över deras hjärtans förstockelse, och
sade till mannen: "Räck ut din hand." Och han räckte ut den;
och hans hand blev frisk igen. -- 6 Då gingo fariséerna bort och
fattade strax, tillsammans med herodianerna, det beslutet att de
skulle förgöra honom. 7 Och Jesus drog sig med sina lärjungar
undan till sjön, och en stor hop folk följde honom från Galileen.
8 Och från Judeen och Jerusalem och Idumeen och från landet
på andra sidan Jordan och från trakterna omkring Tyrus och
Sidon kom en stor hop folk till honom, när de fingo höra huru
stora ting han gjorde. 9 Och han tillsade sina lärjungar att en
båt skulle hållas tillreds åt honom, för folkets skull, för att de
icke skulle tränga sig inpå honom. 10 Ty han botade många
och blev därför överlupen av alla som hade någon plåga och
fördenskull ville röra vid honom. 11 Och när de orena andarna
sågo honom, föllo de ned för honom och och ropade och sade:
"Du är Guds Son." 12 Men han förbjöd dem strängeligen, åter
och åter, att röja honom. 13 Och han gick upp på berget och
kallade till sig några som han själv utsåg; och de kommo till
honom. 14 Så förordnade han tolv som skulle följa honom, och
som han ville sända ut till att predika, 15 och de skulle hava
makt att bota sjuka och driva ut onda andar. 16 Han förordnade
alltså dessa tolv: Simon, åt vilken han gav tillnamnet Petrus; 17
vidare Jakob, Sebedeus' son, och Johannes, Jakobs broder, åt
vilka han gav tillnamnet Boanerges (det betyder tordönsmän);
18 vidare Andreas och Filippus och Bartolomeus och Matteus
och Tomas och Jakob, Alfeus' son, och Taddeus och Simon
ivraren 19 och Judas Iskariot, densamme som förrådde honom.
20 Och när han kom hem, församlade sig folket åter, så att de
icke ens fingo tillfälle att äta. 21 Då nu hans närmaste fingo
höra härom, gingo de åstad för att taga vara på honom; ty de
menade att han var från sina sinnen. 22 Och de skriftlärde som
hade kommit ned från Jerusalem sade att han var besatt av
Beelsebul, och att det var med de onda andarnas furste som
han drev ut de onda andarna. 23 Då kallade han dem till sig
och sade till dem i liknelser: "Huru skulle Satan kunna driva ut
Satan? 24 Om ett rike har kommit i strid med sig självt, så kan
det riket ju icke hava bestånd; 25 och om ett hus har kommit i
strid med sig självt, så skall icke heller det huset kunna äga
bestånd. 26 Om alltså Satan har satt sig upp mot sig själv och
kommit i strid med sig själv, så kan han icke äga bestånd, utan
det är då ute med honom. -- 27 Nej, ingen kan gå in i en stark
mans hus och plundra honom på hans bohag, såframt han icke
förut har bundit den starke. Först därefter kan han plundra hans
hus. 28 Sannerligen säger jag eder: Alla andra synder skola
bliva människors barn förlåtna, ja ock alla andra hädelser, huru
hädiskt de än må tala; 29 men den som hädar den helige Ande,
han får icke någonsin förlåtelse, utan är skyldig till evig synd."
(aiōn g165, aiōnios g166) 30 De hade ju nämligen sagt att han
var besatt av en oren ande. 31 Så kommo nu hans moder och
hans bröder; och de stannade därutanför och sände bud in
till honom för att kalla honom ut. 32 Och mycket folk satt där
omkring honom; och man sade till honom: "Se, din moder och
dina bröder stå härutanför och fråga efter dig." 33 Då svarade
han dem och sade: Vilken är min moder, och vilka äro mina
bröder?" 34 Och han såg sig omkring på dem som sutto där
runt omkring honom, och han sade: "Se här är min moder, och
här äro mina bröder! 35 Den som gör Guds vilja, den är min
broder och min syster och min moder."

4 Och han begynte åter undervisa vid sjön. Och där församlade
sig en stor hop folk omkring honom. Därför steg han i en båt;
och han satt i den ute på sjön, under det att allt folket stod på
land utmed sjön. 2 Och han undervisade dem mycket i liknelser
och sade till dem i sin undervisning: 3 "Hören! En såningsman
gick ut för att så. 4 Då hände sig, när han sådde, att somt föll

vid vägen, och fåglarna kommo och åto upp det. **5** Och somt föll
på stengrund, där det icke hade mycket jord, och det kom strax
upp, eftersom det icke hade djup jord; **6** men när solen hade
gått upp, förbrändes det, och eftersom det icke hade någon rot,
torkade det bort. **7** Och somt föll bland törnen, och törnena
sköto upp och förkvävde det, så att det icke gav någon frukt. **8**
Men somt föll i god jord, och det sköt upp och växte och gav
frukt och bar trettiofalt och sextiofalt och hundrafalt." **9** Och han
tillade: "Den som har öron till att höra, han höre." **10** När han
sedan hade dragit sig undan ifrån folket, frågade honom de tolv,
och med dem de andra som följde honom, om liknelserna. **11** Då
sade han till dem: "Åt eder är Guds rikes hemlighet given, men
åt dem som stå utanför meddelas alltsammans i liknelser, **12** för
att de 'med seende ögon skola se, och dock intet förnimma,
och med hörande öron höra, och dock intet förstå, så att de
icke omvända sig och undfå förlåtelse'." **13** Sedan sade han till
dem: "Förstån I icke denna liknelse, huru skolen I då kunna
fatta alla de andra liknelserna? -- **14** Vad såningsmannen sår
är ordet. **15** Och att säden såddes vid vägen, det är sagt om
dem i vilka ordet väl bliver sått, men när de hava hört det,
kommer strax Satan ock tager bort ordet som såddes i dem. **16**
Sammalunda förhåller det sig med det som sås på stengrunden:
det är sagt om dem, som när de få höra ordet, väl strax taga
emot det med glädje, **17** men icke hava någon rot i sig, utan
bliva beståndande allenast till en tid; när sedan bedrövelse eller
förföljelse påkommer för ordets skull, då komma de strax på fall.
18 Annorlunda förhåller det sig med det som sås bland törnena:
det är sagt om dem som väl höra ordet, **19** men låta tidens
omsorger och rikedomens bedrägliga lockelse, och begärelser
efter andra ting, komma därin och förkväva ordet, så att det
bliver utan frukt. **(aiōn g165)** **20** Men att det såddes i den goda
jorden, det är sagt om dem som både höra ordet och taga emot
det, och som bära frukt, trettiofalt och sextiofalt och hundrafalt."
21 Och han sade till dem: "Icke tager man väl fram ett ljus, för
att det skall sättas under skäppan eller under bänken; man gör
det ju, för att det skall sättas på ljusstaken. **22** Ty intet är fördolt,
utom för att det skall bliva uppenbarat; ej heller har något blivit
undangömt, utom för att det skall komma i dagen. **23** Om någon
har öron till att höra, så höre han." **24** Och han sade till dem:
"Akten på vad I hören. Med det mått som I mäten med skall ock
mätas åt eder, och ännu mer skall bliva eder tilldelat. **25** Ty den
som har, åt honom skall varda givet; men den som icke har, från
honom skall tagas också det han har." **26** Och han sade: "Så är
det med Guds rike, som när en man sår säd i jorden; **27** och
han sover, och han vaknar, och nätter och dagar gå, och säden
skjuter upp och växer i höjden, han vet själv icke huru. **28** Av
sig själv bär jorden frukt, först strå och sedan ax, och omsider
finnes fullbildat vete i axet. **29** När så frukten är mogen, låter
han strax lien gå, ty skördetiden är då inne." **30** Och han sade:
"Vad skola vi likna Guds rike vid, eller med vilken liknelse skola
vi framställa det? **31** Det är såsom ett senapskorn, som när det
lägges ned i jorden, är minst av alla frön på jorden; **32** men
sedan det är nedlagt, skjuter det upp och bliver störst bland
alla kryddväxter och får så stora grenar, att himmelens fåglar
kunna bygga sina nästen i dess skugga." **33** I många sådana
liknelser förkunnade han ordet för dem, efter deras förmåga att
fatta det; **34** och utan liknelse talade han icke till dem. Men för
sina lärjungar uttydde han allt, när de voro allena. **35** Samma
dag, om aftonen, sade han till dem: "Låt oss fara över till andra
stranden." **36** Så läto de folket gå och togo honom med i båten,
där han redan förut var; och jämväl andra båtar följde med
honom. **37** Då kom en häftig stormvind, och vågorna slogo in i
båten, så att båten redan begynte fyllas. **38** Men han själv låg i
bakstammen och sov, lutad mot huvudgärden. Då väckte de
honom och sade till honom: "Mästare, frågar du icke efter att vi
förgås?" **39** När han så hade vaknat, näpste han vinden och
sade till sjön: "Tig, var stilla." Och vinden lade sig, och det blev
alldeles lugnt. **40** Därefter sade han till dem: "Varför rädens I?
Haven I ännu ingen tro?" **41** Och de hade blivit mycket häpna
och sade till varandra: "Vem är då denne, eftersom både vinden
och sjön äro honom lydiga?"

5 Så kommo de över till gerasenernas land, på andra sidan
sjön. **2** Och strax då han hade stigit ur båten, kom en man,
som var besatt av en oren ande, emot honom från gravarna där;
3 han hade nämligen sitt tillhåll bland gravarna. Och icke ens
med kedjor kunde man numera fängsla honom; **4** ty väl hade
han många gånger blivit fängslad med fotbojor och kedjor, men
han hade slitit itu kedjorna och brutit sönder fotbojorna, och
ingen kunde få makt med honom. **5** Och han vistades alltid,
dag och natt, bland gravarna och på bergen och skriade och
sargade sig själv med stenar. **6** När denne nu fick se Jesus
på avstånd, skyndade han fram och föll ned för honom **7** och
ropade med hög röst och sade: "Vad har du med mig att göra,
Jesus, du Guds, den Högstes, Son? Jag besvär dig vid Gud,
plåga mig icke." **8** Jesus skulle nämligen just säga till honom:
"Far ut ur mannen, du orena ande." **9** Då frågade han honom:
"Vad är ditt namn?" Han svarade honom: "Legion är mitt namn,
ty vi äro många." **10** Och han bad honom enträget att icke
driva dem bort ifrån den trakten. **11** Nu gick där vid berget en
stor svinhjord i bet. **12** Och de bådo honom och sade: "Sänd
oss åstad in i svinen; låt oss få fara in i dem." **13** Och han
tillstadde dem det. Då gåvo sig de orena andarna åstad och
foro in i svinen. Och hjorden, vid pass två tusen svin, störtade
sig utför branten ned i sjön och drunknade i sjön. **14** Men de
som vaktade dem flydde och berättade härom i staden och på
landsbygden; och folket gick åstad för att se vad det var som
hade skett. **15** När de då kommo till Jesus, fingo de se den som
hade varit besatt, mannen som hade haft legionen i sig, sitta där
klädd och vid sina sinnen; och de betogos av häpnad. **16** Och
de som hade åsett händelsen förtäljde för dem vad som hade
vederfarits den besatte, och vad som hade skett med svinen. **17**
Då begynte folket bedja honom att han skulle gå bort ifrån deras
område. **18** När han sedan steg i båten, bad honom mannen
som hade varit besatt, att han skulle få följa honom. **19** Men han
tillstadde honom det icke, utan sade till honom: "Gå hem till
de dina, och berätta för dem huru stora ting Herren har gjort
med dig, och huru han har förbarmat sig över dig." **20** Då gick
han åstad och begynte förkunna i Dekapolis huru stora ting
Jesus hade gjort med honom; och alla förundrade sig. **21** Och
när Jesus hade farit över i båten, tillbaka till andra stranden,

församlade sig mycket folk omkring honom, där han stod vid
sjön. 22 Då kom en synagogföreståndare, vid namn Jairus, dit;
och när denne fick se honom, föll han ned för hans fötter 23 och
bad honom enträget och sade: "Min dotter ligger på sitt yttersta.
Kom och lägg händerna på henne, så att hon bliver hulpen
och får leva." 24 Då gick han med mannen; och honom följde
mycket folk, som trängde sig inpå honom. 25 Nu var där en
kvinna som hade haft blodgång i tolv år, 26 och som hade lidit
mycket hos många läkare och kostat på sig allt vad hon ägde,
utan att det hade varit henne till något gagn; snarare hade det
blivit värre med henne. 27 Hon hade fått höra om Jesus och
kom nu i folkhopen, bakom honom, och rörde vid hans mantel.
28 Ty hon tänkte: "Om jag åtminstone får röra vid hans kläder, så
bliver jag hulpen." 29 Och strax uttorkade hennes blods källa,
och hon kände i sin kropp att hon var botad från sin plåga. 30
Men strax då Jesus inom sig förnam vilken kraft som hade gått
ut ifrån honom, vände han sig om i folkhopen och frågade: "Vem
rörde vid mina kläder?" 31 Hans lärjungar sade till honom: "Du
ser huru folket tränger på, och ändå frågar du: 'Vem rörde vid
mig?'" 32 Då såg han sig omkring för att få se den som hade
gjort detta. 33 Men kvinnan fruktade och bävade, ty hon visste
vad som hade skett med henne; och hon kom fram och föll ned
för honom och sade honom hela sanningen. 34 Då sade han till
henne: "Min dotter, din tro har hjälpt dig. Gå i frid, och var botad
från din plåga." 35 Medan han ännu talade, kommo några från
synagogföreståndarens hus och sade: "Din dotter är död; du må
icke vidare göra mästaren omak." 36 Men när Jesus märkte
vad som talades, sade han till synagogföreståndaren: "Frukta
icke, tro allenast." 37 Och han tillstadde ingen att följa med,
utom Petrus och Jakob och Johannes, Jakobs broder. 38 Så
kommo de till synagogföreståndarens hus, och han fick där se
en hop människor som höjde klagolåt och gräto och jämrade sig
högt. 39 Och han gick in och sade till dem: "Varför klagen I och
gråten? Flickan är icke död, hon sover." 40 Då hånlogo de åt
honom. Men han visade ut dem allasammans; och han tog med
sig allenast flickans fader och moder och dem som hade fått
följa med honom, och gick in dit där flickan låg. 41 Och han tog
flickan vid handen och sade till henne: "Talita, kum" (det betyder:
"Flicka, jag säger dig, stå upp"). 42 Och strax stod flickan upp
och begynte gå omkring (hon var nämligen tolv år gammal); och
de blevo strax uppfyllda av stor häpnad. 43 Men han förbjöd
dem strängeligen att låta någon få veta vad som hade skett.
Därefter tillsade han att man skulle giva henne något att äta.

6 Och han gick bort därifrån och begav sig till sin fädernestad;
och hans lärjungar följde honom. 2 Och när det blev sabbat,
begynte han undervisa i synagogan. Och folket häpnade, när
de hörde honom; de sade: "Varifrån har han fått detta? Och
vad är det för vishet som har blivit honom given? Och dessa
stora kraftgärningar som göras genom honom, varifrån komma
de? 3 Är då denne icke timmermannen, han som är Marias son
och broder till Jakob och Joses och Judas och Simon? Och
bo icke hans systrar här hos oss?" Så blev han för dem en
stötesten. 4 Då sade Jesus till dem: "En profet är icke föraktad
utom i sin fädernestad och bland sina fränder och i sitt eget
hus." 5 Och han kunde icke där göra någon kraftgärning, utom
att han botade några få sjuka, genom att lägga händerna på
dem. 6 Och han förundrade sig över deras otro. Sedan gick
han omkring i byarna, från den ena byn till den andra, och
undervisade. 7 Och han kallade till sig de tolv och sände så ut
dem, två och två, och gav dem makt över de orena andarna. 8
Och han bjöd dem att icke taga något med sig på vägen, utom
allenast en stav: icke bröd, icke ränsel, icke penningar i bältet. 9
Sandaler finge de dock hava på fötterna, men de skulle icke
bära dubbla livklädnader. 10 Och han sade till dem: "När I haven
kommit in i något hus, så stannen där, till dess I lämnen den
orten. 11 Och om man på något ställe icke tager emot eder och
icke hör på eder, så gån bort därifrån, och skudden av stoftet
som är under edra fötter, till ett vittnesbörd mot dem." 12 Och de
gingo ut och predikade att man skulle göra bättring; 13 och de
drevo ut många onda andar och smorde många sjuka med olja
och botade dem. 14 Och konung Herodes fick höra om honom,
ty hans namn hade blivit känt. Man sade: "Det är Johannes
döparen, som har uppstått från de döda, och därför verka dessa
krafter i honom." 15 Men andra sade: "Det är Elias." Andra åter
sade: "Det är en profet, lik de andra profeterna." 16 Men när
Herodes hörde detta, sade han: "Det är Johannes, den som jag
lät halshugga. Han bar uppstått från de döda." 17 Herodes hade
nämligen sänt åstad och låtit gripa Johannes och binda honom
och sätta honom i fängelse, för Herodias', sin broder Filippus'
hustrus, skull. Ty henne hade Herodes tagit till äkta, 18 och
Johannes hade då sagt till honom: "Det är icke lovligt för dig att
hava din broders hustru." 19 Därför hyste nu Herodes agg till
honom och ville döda honom, men han hade icke makt därtill.
20 Ty Herodes förstod att Johannes var en rättfärdig och helig
man, och han fruktade för honom och gav honom sitt beskydd.
Och när han hade hört honom, blev han betänksam i många
stycken; och han hörde honom gärna. 21 Men så kom en läglig
dag, i det att Herodes på sin födelsedag gjorde ett gästabud för
sina stormän och för krigsöverstarna och de förnämsta männen
i Galileen. 22 Då gick Herodias' dotter ditin och dansade; och
hon behagade Herodes och hans bordsgäster. Och konungen
sade till flickan: "Begär av mig vadhelst du vill, så skall jag giva
dig det." 23 Ja, han lovade henne detta med ed och sade:
"Vadhelst du begär av mig, det skall jag giva dig, ända till hälften
av mitt rike." 24 Då gick hon ut och frågade sin moder: "Vad
skall jag begära?" Hon svarade: "Johannes döparens huvud."
25 Och strax skyndade hon in till konungen och framställde sin
begäran och sade: "Jag vill att du nu genast giver mig på ett
fat Johannes döparens huvud." 26 Då blev konungen mycket
bekymrad, men för edens och för bordsgästernas skull ville han
icke avvisa henne. 27 Alltså sände konungen strax en drabant
med befallning att hämta hans huvud. Och denne gick åstad
och halshögg honom i fängelset 28 och bar sedan fram hans
huvud på ett fat och gav det åt flickan, och flickan gav det åt sin
moder. 29 Men när hans lärjungar fingo höra härom, kommo
de och togo hans döda kropp och lade den i en grav. 30 Och
apostlarna församlade sig hos Jesus och omtalade för honom
allt vad de hade gjort, och allt vad de hade lärt folket. 31 Då
sade han till dem: "Kommen nu I med mig bort till en öde trakt,

där vi få vara allena, och vilen eder något litet." Ty de fingo icke
ens tid att äta; så många voro de som kommo och gingo. 32 De
foro alltså i båten bort till en öde trakt, där de kunde vara allena.
33 Men man såg dem fara sin väg, och många fingo veta det;
och från alla städer strömmade då människor tillsammans dit
landvägen och kommo fram före dem. 34 När han så steg i land,
fick han se att där var mycket folk. Då ömkade han sig över
dem, eftersom de voro "lika får som icke hade någon herde";
och han begynte undervisa dem i mångahanda stycken. 35 Men
när det redan var långt lidet på dagen, trädde hans lärjungar
fram till honom och sade: "Trakten är öde, och det är redan
långt lidet på dagen. 36 Låt dem skiljas åt, så att de kunna gå
bort i gårdarna och byarna häromkring och köpa sig något att
äta." 37 Men han svarade och sade till dem: "Given I dem att
äta." De svarade honom: "Skola vi då gå bort och köpa bröd för
två hundra silverpenningar och giva dem att äta?" 38 Men han
sade till dem: "Huru många bröd haven I? Gån och sen efter."
Sedan de hade gjort så, svarade de: "Fem, och därtill två fiskar."
39 Då befallde han dem att låta alla i skilda matlag lägga sig ned
i gröna gräset. 40 Och de lägrade sig där i skilda hopar, hundra
eller femtio i var. 41 Därefter tog han de fem bröden och de två
fiskarna och såg upp till himmelen och välsignade dem. Och han
bröt bröden och gav dem åt lärjungarna, för att de skulle lägga
fram åt folket; också de två fiskarna delade han mellan dem
alla. 42 Och de åto alla och blevo mätta. 43 Sedan samlade
man upp överblivna brödstycken, tolv korgar fulla, därtill ock
kvarlevor av fiskarna. 44 Och det var fem tusen män som hade
ätit. 45 Strax därefter nödgade han sina lärjungar att stiga i
båten och i förväg fara över till Betsaida på andra stranden,
medan han själv tillsåg att folket skildes åt. 46 Och när han
hade tagit avsked av folket, gick han därifrån upp på berget för
att bedja. 47 När det så hade blivit afton, var båten mitt på sjön,
och han var ensam kvar på land. 48 Och han såg dem vara hårt
ansatta, där de rodde fram, ty vinden låg emot dem. Vid fjärde
nattväkten kom han då till dem, gående på sjön, och skulle just
gå förbi dem. 49 Men när de fingo se honom gå på sjön, trodde
de att det var en vålnad och ropade högt; 50 ty de sågo honom
alla och blevo förfärade. Men han begynte strax tala med dem
och sade till dem: "Varen vid gott mod; det är jag, varen icke
förskräckta." 51 Därefter steg han upp till dem i båten, och
vinden lade sig. Och de blevo uppfyllda av stor häpnad; 52 ty
de hade icke kommit till förstånd genom det som hade skett
med bröden, utan deras hjärtan voro förstockade. 53 När de
hade farit över till andra stranden, kommo de till Gennesarets
land och lade till där. 54 Och när de stego ur båten, kände man
strax igen honom; 55 och man skyndade omkring med bud i
hela den trakten, och folket begynte då överallt bära de sjuka
på sängar dit där man hörde att han var. 56 Och varhelst han
gick in i någon by eller någon stad eller någon gård, där lade
man de sjuka på de öppna platserna. Och de bådo honom att
åtminstone få röra vid hörntofsen på hans mantel; och alla som
rörde vid den blevo hulpna.

7 Och fariséerna, så ock några skriftlärde som hade kommit
från Jerusalem, församlade sig omkring honom; 2 och de
fingo då se några av hans lärjungar äta med "orena", det är
otvagna, händer. 3 Nu är det så med fariséerna och alla andra
judar, att de icke äta något utan att förut, till åtlydnad av de
äldstes stadgar, noga hava tvagit sina händer, 4 likasom de
icke heller, när de komma från torget, äta något utan att förut
hava tvagit sig; många andra stadgar finnas ock, som de av
ålder pläga hålla, såsom att skölja bägare och träkannor och
kopparskålar. 5 Därför frågade honom nu fariséerna och de
skriftlärde: "Varför vandra icke dina lärjungar efter de äldstes
stadgar, utan äta med orena händer?" 6 Men han svarade dem:
"Rätt profeterade Esaias om eder, I skrymtare, såsom det är
skrivet: 'Detta folk ärar mig med sina läppar, men deras hjärtan
äro långt ifrån mig; 7 och fåfängt dyrka de mig, eftersom de
läror de förkunna äro människobud.' 8 I sätten Guds bud å
sido och hållen människors stadgar." 9 Ytterligare sade han till
dem: "Rätt så; I upphäven Guds bud för att hålla edra egna
stadgar! 10 Moses har ju sagt: 'Hedra din fader och din moder'
och 'Den som smädar sin fader eller sin moder, han skall döden
dö.' 11 Men I sägen: om en son säger till sin fader eller sin
moder: 'Vad du av mig kunde hava fått till hjälp, det giver jag i
stället såsom korban' (det betyder offergåva), 12 då kunnen I
icke tillstädja honom att vidare göra något för sin fader eller
sin moder. 13 På detta sätt gören I Guds budord om intet
genom edra fäderneärvda stadgar. Och mycket annat sådant
gören I." 14 Därefter kallade han åter folket till sig och sade
till dem: "Hören mig alla och förstån. 15 Intet som utifrån går
in i människan kan orena henne, men vad som går ut ifrån
människan, detta är det som orenar henne." 17 När han sedan
hade lämnat folket och kommit inomhus, frågade hans lärjungar
honom om detta bildliga tal. 18 Han svarade dem: "Ären då
också I så utan förstånd? Insen I icke att intet som utifrån går in
i människan kan orena henne, 19 eftersom det icke går in i
hennes hjärta, utan ned i buken, och har sin naturliga utgång?"
Härmed förklarade han all mat för ren. 20 Och han tillade: "Vad
som går ut ifrån människan, detta är det som orenar människan.
21 Ty inifrån, från människornas hjärtan, utgå deras onda tankar,
otukt, tjuveri, mord, 22 äktenskapsbrott, girighet, ondska, svek,
lösaktighet, avund, hädelse, övermod, oförsynt väsende. 23 Allt
detta onda går inifrån ut, och det orenar människan." 24 Och
han stod upp och begav sig bort därifrån till Tyrus' område.
Där gick han in i ett hus och ville icke att någon skulle få veta
det. Dock kunde han icke förbliva obemärkt, 25 utan en kvinna,
vilkens dotter var besatt av en oren ande, kom, strax då hon
hade fått höra om honom, och föll ned för hans fötter; 26 det
var en grekisk kvinna av syrofenicisk härkomst. Och hon bad
honom att han skulle driva ut den onde anden ur hennes dotter.
27 Men han sade till henne: "Låt barnen först bliva mättade; det
är ju otillbörligt att taga brödet från barnen och kasta det åt
hundarna." 28 Hon svarade och sade till honom: "Ja, Herre;
också äta hundarna under bordet allenast av barnens smulor."
29 Då sade han till henne: "För det ordets skull säger jag dig:
Gå; den onde anden har farit ut ur din dotter." 30 Och när hon
kom hem, fann hon flickan ligga på sängen och såg att den
onde anden hade farit ut. 31 Sedan begav han sig åter bort
ifrån Tyrus' område och tog vägen över Sidon och kom, genom

Dekapolis' område, till Galileiska sjön. 32 Och man förde till
honom en som var döv och nästan stum och bad honom att
lägga handen på denne. 33 Då tog han honom avsides ifrån
folket och satte sina fingrar i hans öron och spottade och rörde
vid hans tunga 34 och såg upp till himmelen, suckade och sade
till honom: "Effata" (det betyder: "Upplåt dig"). 35 Då öppnades
hans öron, och hans tungas band löstes, och han talade redigt
och klart. 36 Och Jesus förbjöd dem att omtala detta för någon;
men ju mer han förbjöd dem, dess mer förkunnade de det. 37
Och folket häpnade övermåttan och sade: "Allt har han väl
beställt: de döva låter han höra och de stumma tala."

8 Då vid samma tid åter mycket folk hade kommit tillstädes,
och de icke hade något att äta, kallade han sina lärjungar till
sig och sade till dem: 2 "Jag ömkar mig över folket, ty det är
redan tre dagar som de hava dröjt kvar hos mig, och de hava
intet att äta. 3 Om jag nu låter dem fastande gå ifrån mig hem,
så uppgivas de på vägen; somliga av dem hava ju kommit
långväga ifrån." 4 Då svarade hans lärjungar honom: "Varifrån
skall man här i en öken kunna få bröd till att mätta dessa med?"
5 Han frågade dem: "Huru många bröd haven I?" De svarade:
"Sju." 6 Då tillsade han folket att lägra sig på marken. Ock
han tog de sju bröden, tackade Gud och bröt dem och gav åt
sina lärjungar, för att de skulle lägga fram dem; och de lade
fram åt folket. 7 De hade ock några få småfiskar; och när han
hade välsignat dessa, bjöd han att man likaledes skulle lägga
fram dem. 8 Så åto de och blevo mätta. Och man samlade
sedan upp sju korgar med överblivna stycken. 9 Men antalet
av dem som voro tillstädes var vid pass fyra tusen. Sedan lät
han dem skiljas åt. 10 Och strax därefter steg han i båten
med sina lärjungar och for till trakten av Dalmanuta. 11 Och
fariséerna kommo ditut och begynte disputera med honom; de
ville sätta honom på prov och begärde av honom något tecken
från himmelen. 12 Då suckade han ur sin andes djup och sade:
"Varför begär detta släkte ett tecken? Sannerligen säger jag
eder: Åt detta släkte skall intet tecken givas." 13 Så lämnade
han dem och steg åter i båten och for över till andra stranden.
14 Och de hade förgätit att taga med sig bröd; icke mer än ett
enda bröd hade de med sig i båten. 15 Och han bjöd dem och
sade: "Sen till, att I tagen eder till vara för fariséernas surdeg
och för Herodes' surdeg." 16 Då talade de med varandra om att
de icke hade bröd med sig. 17 Men när han märkte detta, sade
han till dem: "Varför talen I om att I icke haven bröd med eder?
Fatten och förstån I då ännu ingenting? Äro edra hjärtan så
förstockade? 18 I haven ju ögon; sen I då icke? I haven ju öron;
hören I då icke? 19 Och kommen I icke ihåg huru många korgar
fulla av stycken I samladen upp, när jag bröt de fem bröden
åt de fem tusen?" De svarade honom: "Tolv." 20 "Och när jag
bröt de sju bröden åt de fyra tusen, huru många korgar fulla av
stycken samladen I då upp?" De svarade: "Sju." 21 Då sade
han till dem: "Förstån I då ännu ingenting?" 22 Därefter kommo
de till Betsaida. Och man förde till honom en som var blind och
bad honom att han skulle röra vid denne. 23 Då tog han den
blinde vid handen och ledde honom utanför byn; sedan spottade
han på hans ögon och lade händerna på honom och frågade
honom: "Ser du något?" 24 Han såg då upp och svarade: "Jag
kan urskilja människorna; jag ser dem gå omkring, men de likna
träd." 25 Därefter lade han åter händerna på hans ögon, och nu
såg han tydligt och var botad och kunde jämväl på långt håll se
allting klart. 26 Och Jesus bjöd honom gå hem och sade: "Gå
icke ens in i byn." 27 Och Jesus gick med sina lärjungar bort
till byarna vid Cesarea Filippi. På vägen dit frågade han sina
lärjungar och sade till dem: "Vem säger folket mig vara?" 28 De
svarade och sade: "Johannes döparen; andra säga dock Elias,
andra åter säga: 'Det är en av profeterna.'" 29 Då frågade han
dem: "Vem sägen då I mig vara?" Petrus svarade och sade till
honom: "Du är Messias." 30 Då förbjöd han dem strängeligen
att för någon säga detta om honom. 31 Sedan begynte han
undervisa dem om att Människosonen måste lida mycket, och
att han skulle bliva förkastad av de äldste och översteprästerna
och de skriftlärde, och att han skulle bliva dödad, men att han
tre dagar därefter skulle uppstå igen. 32 Och han talade detta i
oförtäckta ordalag. Då tog Petrus honom avsides och begynte
ivrigt motsäga honom. 33 Men han vände sig om, och när han
då såg sina lärjungar, talade han strängt till Petrus och sade:
"Gå bort, Satan, och stå mig icke i vägen; ty dina tankar äro
icke Guds tankar, utan människotankar." 34 Och han kallade till
sig folket jämte sina lärjungar och sade till dem: "Om någon vill
efterfölja mig, så försake han sig själv och tage sitt kors på sig;
så följe han mig. 35 Ty den som vill bevara sitt liv, han skall
mista det; men den som mister sitt liv, för min och för evangelii
skull, han skall bevara det. 36 Och vad hjälper det en människa,
om hon vinner hela världen, men förlorar sin själ? 37 Och vad
kan en människa giva till lösen för sin själ? 38 Den som blyges
för mig och för mina ord, i detta trolösa och syndiga släkte, för
honom skall ock Människosonen blygas, när han kommer i sin
Faders härlighet med de heliga änglarna."

9 Ytterligare sade han till dem: "Sannerligen säger jag eder:
Bland dem som här stå finnas några som icke skola smaka
döden, förrän de få se Guds rike vara kommet i sin kraft." 2
Sex dagar därefter tog Jesus med sig Petrus och Jakob och
Johannes och förde dem ensamma upp på ett högt berg, där
de voro allena. Och hans utseende förvandlades inför dem; 3
och hans kläder blevo glänsande och mycket vita, så att ingen
valkare på jorden kan göra kläder så vita. 4 Och för dem visade
sig Elias jämte Moses, och dessa samtalade med Jesus. 5 Då
tog Petrus till orda och sade till Jesus: "Rabbi, här är oss gott
att vara; låt oss göra tre hyddor, åt dig en och åt Moses en
och åt Elias en." 6 Han visste nämligen icke vad han skulle
säga; så stor var deras förskräckelse. 7 Då kom en sky som
överskyggde dem, och ur skyn kom en röst: "Denne är min
älskade Son; hören honom." 8 Och plötsligt märkte de, när de
sågo sig omkring, att där icke mer fanns någon hos dem utom
Jesus allena. 9 Då de sedan gingo ned från berget, bjöd han
dem att de icke, förrän Människosonen hade uppstått från de
döda, skulle för någon omtala vad de hade sett. 10 Och de
lade märke till det ordet och begynte tala med varandra om vad
som kunde menas med att han skulle uppstå från de döda. 11
Och de frågade honom och sade: "De skriftlärde säga ju att
Elias först måste komma?" 12 Han svarade dem: "Elias måste

visserligen först komma och upprätta allt igen. Men huru kan det
då vara skrivet om Människosonen att han skall lida mycket
och bliva föraktad? 13 Dock, jag säger eder att Elias redan
har kommit; och de förforo mot honom alldeles såsom de ville,
och såsom det var skrivet att det skulle gå honom." 14 När
de därefter kommo till lärjungarna, sågo de att mycket folk var
samlat omkring dem, och att några skriftlärde disputerade med
dem. 15 Och strax då allt folket fick se honom, blevo de mycket
häpna och skyndade fram och hälsade honom. 16 Då frågade
han dem: "Varom disputeren I med dem?" 17 Och en man i
folkhopen svarade honom: "Mästare, jag har fört till dig min son,
som är besatt av en stum ande. 18 Och varhelst denne får fatt i
honom kastar han omkull honom, och fradgan står gossen om
munnen, och han gnisslar med tänderna och bliver såsom livlös.
Nu bad jag dina lärjungar att de skulle driva ut honom, men
de förmådde det icke." 19 Då svarade han dem och sade: "O
du otrogna släkte, huru länge måste jag vara hos eder? Huru
länge måste jag härda ut med eder? Fören honom till mig." 20
Och de förde honom till Jesus. Och strax då han fick se Jesus,
slet och ryckte anden honom, och han föll ned på jorden och
vältrade sig, under det att fradgan stod honom om munnen.
21 Jesus frågade då hans fader: "Huru länge har det varit så
med honom?" Han svarade: "Alltsedan han var ett litet barn; 22
och det har ofta hänt att han har kastat honom än i elden, än i
vattnet, för att förgöra honom. Men om du förmår något, så
förbarma dig över oss och hjälp oss." 23 Då sade Jesus till
honom: "Om jag förmår, säger du. Allt förmår den som tror."
24 Strax ropade gossens fader och sade: "Jag tror! Hjälp min
otro." 25 Men när Jesus såg att folk strömmade tillsammans
dit, tilltalade han den orene anden strängt och sade till honom:
"Du stumme och döve ande, jag befaller dig: Far ut ur honom,
och kom icke mer in i honom." 26 Då skriade han och slet och
ryckte gossen svårt och for ut; och gossen blev såsom död,
så att folket menade att han verkligen var död. 27 Men Jesus
tog honom vid handen och reste upp honom; och han stod då
upp. 28 När Jesus därefter hade kommit inomhus, frågade hans
lärjungar honom, då de nu voro allena: "Varför kunde icke vi
driva ut honom?" 29 Han svarade dem: "Detta slag kan icke
drivas ut genom något annat än bön och fasta." 30 Och de
gingo därifrån och vandrade genom Galileen; men han ville
icke att någon skulle få veta det. 31 Han undervisade nämligen
sina lärjungar och sade till dem: "Människosonen skall bliva
överlämnad i människors händer, och man skall döda honom;
men tre dagar efter det att han har blivit dödad skall han uppstå
igen." 32 Och de förstodo icke vad han sade, men de fruktade
att fråga honom. 33 Och de kommo till Kapernaum. Och när han
hade kommit dit där han bodde, frågade han dem: "Vad var
det I samtaladen om på vägen?" 34 Men de tego, ty de hade
på vägen talat med varandra om vilken som vore störst. 35
Då satte han sig ned och kallade till sig de tolv och sade till
dem: "Om någon vill vara den förste, så vare han den siste
av alla och allas tjänare." 36 Och han tog ett barn och ställde
det mitt ibland dem; sedan tog han det upp i famnen och sade
till dem: 37 "Den som tager emot ett sådant barn i mitt namn,
han tager emot mig, och den som tager emot mig, han tager
icke emot mig, utan honom som har sänt mig." 38 Johannes
sade till honom: "Mästare, vi sågo huru en man som icke följer
oss drev ut onda andar genom ditt namn; och vi ville hindra
honom, eftersom han icke följde oss." 39 Men Jesus sade:
"Hindren honom icke; ty ingen som genom mitt namn har gjort
en kraftgärning kan strax därefter tala illa om mig. 40 Ty den
som icke är emot oss, han är för oss. 41 Ja, den som giver
eder en bägare vatten att dricka, därför att I hören Kristus till --
sannerligen säger jag eder: Han skall ingalunda gå miste om sin
lön. 42 Och den som förför en av dessa små som tro, för honom
vore det bättre, om en kvarnsten hängdes om hans hals och
han kastades i havet. 43 Om nu din hand är dig till förförelse, så
hugg av den. Det är bättre för dig att ingå i livet lytt, än att hava
båda händerna i behåll och komma till Gehenna, till den eld
som icke utsläckes. (Geenna g1067) 45 Och om din fot är dig till
förförelse, så hugg av den. Det är bättre för dig att ingå i livet
halt, än att hava båda fötterna i behåll och kastas i Gehenna.
(Geenna g1067) 47 Och om ditt öga är dig till förförelse, så riv ut
det. Det är bättre för dig att ingå i Guds rike enögd, än att hava
båda ögonen i behåll och kastas i Gehenna, (Geenna g1067) 48
där 'deras mask icke dör och elden icke utsläckes'. 49 Ty var
människa måste saltas med eld. 50 Saltet är en god sak; men
om saltet mister sin sälta, varmed skolen I då återställa dess
kraft? -- Haven salt i eder och hållen frid inbördes."

10 Och han stod upp och begav sig därifrån, genom landet
på andra sidan Jordan, till Judeens område. Och mycket
folk församlades åter omkring honom, och åter undervisade
han dem, såsom hans sed var. 2 Då ville några fariséer snärja
honom, och de trädde fram och frågade honom om det vore
lovligt för en man att skilja sig från sin hustru. 3 Men han
svarade och sade till dem: "Vad har Moses bjudit eder?" 4 De
sade: "Moses tillstadde att en man fick skriva skiljebrev åt sin
hustru och så skilja sig från henne." 5 Då sade Jesus till dem:
"För edra hjärtans hårdhets skull skrev han åt eder detta bud. 6
Men redan vid världens begynnelse 'gjorde Gud dem till man
och kvinna'. 7 'Fördenskull skall en man övergiva sin fader och
sin moder. 8 Och de tu skola varda ett kött.' Så äro de icke
mer två, utan ett kött. 9 Vad nu Gud har sammanfogat, det må
människan icke åtskilja." 10 När de sedan hade kommit hem,
frågade hans lärjungar honom åter om detsamma. 11 Och han
svarade dem: "Den som skiljer sig från sin hustru och tager sig
en annan hustru, han begår äktenskapsbrott mot henne. 12 Och
om en hustru skiljer sig från sin man och tager sig en annan
man, då begår hon äktenskapsbrott. 13 Och man bar fram barn
till honom, för att han skulle röra vid dem; men lärjungarna
visade bort dem. 14 När Jesus såg detta, blev han misslynt och
sade till dem: "Låten barnen komma till mig, och förmenen dem
det icke; ty Guds rike hör sådana till. 15 Sannerligen säger jag
eder: Den som icke tager emot Guds rike såsom ett barn, han
kommer aldrig ditin." 16 Och han tog dem upp i famnen och
lade händerna på dem och välsignade dem. 17 När han sedan
begav sig åstad för att fortsätta sin väg, skyndade en man fram
och föll på knä för honom och frågade honom: "Gode Mästare,
vad skall jag göra för att få evigt liv till arvedel?" (aiōnios g166) 18
Jesus sade till honom: "Varför kallar du mig god? Ingen är god

utom Gud allena. **19** Buden känner du: 'Du skall icke dräpa', 'Du
skall icke begå äktenskapsbrott', 'Du skall icke stjäla', 'Du skall
icke bära falskt vittnesbörd', 'Du skall icke undanhålla någon
vad honom tillkommer', Hedra din fader och din moder.'" **20** Då
svarade han honom: "Mästare, allt detta har jag hållit från min
ungdom." **21** Då såg Jesus på honom och fick kärlek till honom
och sade till honom: "Ett fattas dig: gå bort och sälj allt vad du
äger och giv åt de fattiga; då skall du få en skatt i himmelen.
Och kom sedan och följ mig." **22** Men han blev illa till mods vid
det talet och gick bedrövad bort, ty han hade många ägodelar.
23 Då såg Jesus sig omkring och sade till sina lärjungar: "Huru
svårt är det icke för dem som hava penningar att komma in i
Guds rike!" **24** Men lärjungarna häpnade vid hans ord. Då tog
Jesus åter till orda och sade till dem: "Ja, mina barn, huru svårt
är det icke att komma in i Guds rike! **25** Det är lättare för en
kamel att komma igenom ett nålsöga, än för den som är rik att
komma in i Guds rike." **26** Då blevo de ännu mer häpna och
sade till varandra: "Vem kan då bliva frälst?" **27** Jesus såg på
dem och sade: "För människor är det omöjligt, men icke för
Gud, ty för Gud är allting möjligt." **28** Då tog Petrus till orda och
sade till honom: "Se, vi hava övergivit allt och följt dig." **29** Jesus
svarade: "Sannerligen säger jag eder: Ingen som för min och
evangelii skull har övergivit hus, eller bröder eller systrar, eller
moder eller fader, eller barn, eller jordagods, **30** ingen sådan
finnes, som icke skall få hundrafalt igen: redan här i tiden hus,
och bröder och systrar, och mödrar och barn, och jordagods,
mitt under förföljelser, och i den tillkommande tidsåldern evigt
liv. **(aiōn g165, aiōnios g166)** **31** Men många som äro de första
skola bliva de sista, medan de sista bliva de första." **32** Och de
voro på vägen upp till Jerusalem. Och Jesus gick före dem,
och de gingo där bävande; och de som följde med dem voro
uppfyllda av fruktan. Då tog han åter till sig de tolv och begynte
tala till dem om vad som skulle övergå honom: **33** "Se, vi gå nu
upp till Jerusalem, och Människosonen skall bliva överlämnad åt
översteprästerna och de skriftlärde, och de skola döma honom
till döden och överlämna honom åt hedningarna, **34** och dessa
skola begabba honom och bespotta honom och gissla honom
och döda honom; men tre dagar därefter skall han uppstå igen."
35 Då trädde Jakob och Johannes, Sebedeus' söner, fram till
honom och sade till honom: "Mästare, vi skulle vilja att du läte
oss få vad vi nu tänka begära av dig." **36** Han frågade dem: "Vad
viljen I då att jag skall låta eder få?" **37** De svarade honom: "Låt
den ene av oss i din härlighet få sitta på din högra sida, och den
andre på din vänstra." **38** Men Jesus sade till dem: "I veten icke
vad I begären. Kunnen I dricka den kalk som jag dricker, eller
genomgå det dop som jag genomgår?" **39** De svarade honom:
"Det kunna vi." Då sade Jesus till dem: "Ja, den kalk jag dricker
skolen I få dricka, och det dop jag genomgår skolen I genomgå,
40 men platsen på min högra sida och platsen på min vänstra
tillkommer det icke mig att bortgiva, utan de skola tillfalla dem
för vilka så är bestämt." **41** När de tio andra hörde detta, blevo
de misslynta på Jakob och Johannes. **42** Då kallade Jesus dem
till sig och sade till dem: "I veten att de som räknas för folkens
furstar uppträda mot dem såsom herrar, och att deras mäktige
låta dem känna sin myndighet. **43** Men så är det icke bland
eder; utan den som vill bliva störst bland eder, han vare de
andras tjänare, **44** och den som vill vara främst bland eder, han
vare allas dräng. **45** Också Människosonen har ju kommit, icke
för att låta tjäna sig, utan för att tjäna och giva sitt liv till lösen för
många." **46** Och de kommo till Jeriko. Men när han åter gick ut
ifrån Jeriko, följd av sina lärjungar och en ganska stor hop folk,
satt där vid vägen en blind tiggare, Bartimeus, Timeus' son. **47**
När denne hörde att det var Jesus från Nasaret, begynte han
ropa och säga: "Jesus, Davids son, förbarma dig över mig." **48**
Och många tillsade honom strängeligen att han skulle tiga; men
han ropade ännu mycket mer: "Davids son, förbarma dig över
mig." **49** Då stannade Jesus och sade: "Kallen honom hit." Och
de kallade på den blinde och sade till honom: "Var vid gott mod,
stå upp; han kallar dig till sig." **50** Då kastade han av sig sin
mantel och stod upp med hast och kom fram till Jesus. **51** Och
Jesus talade till honom och sade: "Vad vill du att jag skall göra
dig?" Den blinde svarade honom: "Rabbuni, låt mig få min syn."
52 Jesus sade till honom: "Gå; din tro har hjälpt dig." Och strax
fick han sin syn och följde honom på vägen.

11 När de nu nalkades Jerusalem och voro nära Betfage
och Betania vid Oljeberget, sände han åstad två av sina
lärjungar **2** och sade till dem: "Gån in i byn som ligger mitt
framför eder, så skolen I, strax då I kommen ditin, finna en
åsnefåle stå där bunden, som ännu ingen människa har suttit
på; lösen den och fören den hit. **3** Och om någon frågar eder
varför I gören detta, så skolen I svara: 'Herren behöver den,
men han skall strax sända den tillbaka hit." **4** Då gingo de åstad
och funno en åsnefåle stå där bunden utanför en port vid vägen,
och de löste den. **5** Och några som stodo där bredvid sade till
dem: "Vad gören I? Varför lösen I fålen?" **6** Men de svarade
dem såsom Jesus hade bjudit. Då lät man dem vara. **7** Och de
förde fålen till Jesus och lade sina mantlar på den, och han
satte sig upp på den. **8** Och många bredde ut sina mantlar på
vägen, andra åter skuro av kvistar och löv på fälten och strödde
på vägen. **9** Och de som gingo före och de som följde efter
ropade: "Hosianna! Välsignad vare han som kommer, i Herrens
namn. **10** Välsignat vare vår fader Davids rike, som nu kommer.
Hosianna i höjden!" **11** Så drog han in i Jerusalem och kom in i
helgedomen; och när han hade sett sig omkring överallt och det
redan var sent på dagen, gick han med de tolv ut till Betania. **12**
När de dagen därefter voro på väg tillbaka från Betania, blev
han hungrig. **13** Och då han på avstånd fick se ett fikonträd
som hade löv, gick han dit för att se om han till äventyrs skulle
finna något därpå; men när han kom fram till det, fann han
intet annat än löv, det var icke då fikonens tid. **14** Då talade
han och sade till trädet: "Aldrig någonsin mer äte någon frukt
av dig." Och hans lärjungar hörde detta. **(aiōn g165)** **15** När de
sedan kommo fram till Jerusalem, gick han in i helgedomen
och begynte driva ut dem som sålde och köpte i helgedomen.
Och han stötte omkull växlarnas bord och duvomånglarnas
säten; **16** han tillstadde icke heller att man bar någonting genom
helgedomen. **17** Och han undervisade dem och sade: "Det är ju
skrivet: 'Mitt hus skall kallas ett bönehus för alla folk.' Men I
haven gjort det till en rövarkula." **18** Då översteprästerna och de

skriftlärde fingo höra härom, sökte de efter tillfälle att förgöra
honom; ty de fruktade för honom, eftersom allt folket häpnade
över hans undervisning. 19 När det blev afton, begåvo de sig ut
ur staden. 20 Men då de nu på morgonen åter gingo där fram,
fingo de se fikonträdet vara förtorkat ända från roten. 21 Då kom
Petrus ihåg vad som hade skett och sade till honom: "Rabbi, se,
fikonträdet som du förbannade är förtorkat." 22 Jesus svarade
och sade till dem: "Haven tro på Gud. 23 Sannerligen säger
jag eder: Om någon säger till detta berg: 'Häv dig upp, och
kasta dig i havet' och därvid icke tvivlar i sitt hjärta, utan tror att
det han säger skall ske, då skall det ske honom så. 24 Därför
säger jag eder: Allt vad I bedjen om och begären, tron att det
är eder givet; och det skall ske eder så. 25 Och när I stån
och bedjen, så förlåten, om I haven något emot någon, för att
också eder Fader, som är i himmelen, må förlåta eder edra
försyndelser." 27 Så kommo de åter till Jerusalem. Och medan
han gick omkring i helgedomen, kommo översteprästerna och
de skriftlärde och de äldste fram till honom; 28 och de sade till
honom: "Med vad myndighet gör du detta? Och vem har givit
dig myndighet att göra detta?" 29 Jesus svarade dem: "Jag vill
ställa en fråga till eder; svaren mig på den, så skall ock jag säga
eder med vad myndighet jag gör detta. 30 Johannes' döpelse,
var den från himmelen eller från människor? Svaren mig härpå."
31 Då överlade de med varandra och sade: "Om vi svara: 'Från
himmelen', så frågar han: 'Varför trodden I honom då icke?' 32
Eller skola vi svara: 'Från människor'?" -- det vågade de icke av
fruktan för folket, ty alla höllo före att Johannes verkligen var en
profet. 33 De svarade alltså Jesus och sade: "Vi veta det icke."
Då sade Jesus till dem: "Så säger icke heller jag eder med vad
myndighet jag gör detta."

12 Och han begynte tala till dem i liknelser: "En man
planterade en vingård och satte stängsel däromkring och
högg ut ett presskar och byggde ett vakttorn; därefter lejde han
ut den åt vingårdsmän och for utrikes. 2 När sedan rätta tiden
var inne, sände han en tjänare till vingårdsmännen, för att denne
av vingårdsmännen skulle uppbära någon del av vingårdens
frukt. 3 Men de togo fatt på honom och misshandlade honom
och läto honom gå tomhänt tillbaka. 4 Åter sände han till dem
en annan tjänare. Honom slogo de i huvudet och skymfade. 5
Sedan sände han åstad ännu en annan, men denne dräpte de.
Likaså gjorde de med många andra: somliga misshandlade
de, och andra dräpte de. 6 Nu hade han ock en enda son,
vilken han älskade. Honom sände han slutligen åstad till dem,
ty han tänkte: 'De skola väl hava försyn för min son.' 7 Men
vingårdsmännen sade till varandra: 'Denne är arvingen; kom,
låt oss dräpa honom, så bliver arvet vårt.' 8 Och de togo
fatt på honom och dräpte honom och kastade honom ut ur
vingården. -- 9 Vad skall nu vingårdens herre göra? Jo, han
skall komma och förgöra vingårdsmännen och lämna vingården
åt andra. 10 Haven I icke läst detta skriftens ord: 'Den sten som
byggningsmännen förkastade, den har blivit en hörnsten; 11 av
Herren har den blivit detta, och underbar är den i våra ögon'?"
12 De hade nu gärna velat gripa honom, men de fruktade för
folket; ty de förstodo att det var om dem som han hade talat i
denna liknelse. Så läto de honom vara och gingo sin väg. 13
Därefter sände de till honom några fariséer och herodianer,
för att dessa skulle fånga honom genom något hans ord. 14
Dessa kommo nu och sade till honom: "Mästare, vi veta att
du är sannfärdig och icke frågar efter någon, ty du ser icke
till personen, utan lär om Guds väg vad sant är. Är det lovligt
att giva kejsaren skatt, eller är det icke lovligt? Skola vi giva
skatt, eller icke giva?" 15 Men han förstod deras skrymteri
och sade till dem: "Varför söken I att snärja mig? Tagen hit en
penning, så att jag får se den." 16 Då lämnade de fram en
sådan. Därefter frågade han dem: "Vems bild och överskrift är
detta?" De svarade honom: "Kejsarens." 17 Då sade Jesus
till dem: "Så given kejsaren vad kejsaren tillhör, och Gud vad
Gud tillhör." Och de förundrade sig högeligen över honom. 18
Sedan kommo till honom några av sadducéerna, vilka mena att
det icke gives någon uppståndelse. Dessa frågade honom och
sade: 19 "Mästare, Moses har givit oss den föreskriften, att om
någon har en broder som dör, och som efterlämnar hustru, men
icke lämnar barn efter sig, så skall han taga sin broders hustru
till äkta och skaffa avkomma åt sin broder. 20 Nu voro här sju
bröder. Den förste tog sig en hustru, men dog utan att lämna
någon avkomma efter sig. 21 Då tog den andre i ordningen
henne, men också han dog utan att lämna någon avkomma
efter sig; sammalunda den tredje. 22 Så skedde med alla sju:
ingen av dem lämnade någon avkomma efter sig. Sist av alla
dog ock hustrun. 23 Vilken av dem skall nu vid uppståndelsen,
när de uppstå, få henne till hustru? De hade ju alla sju tagit
henne till hustru." 24 Jesus svarade dem: "Visar icke eder fråga
att I faren vilse och varken förstån skrifterna, ej heller Guds
kraft? 25 Efter uppståndelsen från de döda taga män sig icke
hustrur, ej heller givas hustrur åt män, utan de äro då såsom
änglarna i himmelen. 26 Men vad nu det angår, att de döda
uppstå, haven I icke läst i Moses' bok, på det ställe där det talas
om törnbusken, huru Gud sade till honom så: 'Jag är Abrahams
Gud och Isaks Gud och Jakobs Gud'? 27 Han är en Gud icke för
döda, utan för levande. I faren mycket vilse." 28 Då trädde en av
de skriftlärde fram, en som hade hört deras ordskifte och förstått
att han hade svarat dem väl. Denne frågade honom: "Vilket är
det förnämsta av alla buden?" 29 Jesus svarade: "Det förnämsta
är detta: 'Hör, Israel! Herren, vår Gud, Herren är en. 30 Och du
skall älska Herren, din Gud, av allt ditt hjärta och av all din själ
och av allt ditt förstånd och av all din kraft.' 31 Därnäst kommer
detta: 'Du skall älska din nästa såsom dig själv.' Intet annat
bud är större än dessa." 32 Då svarade den skriftlärde honom:
"Mästare, du har i sanning rätt i vad du säger, att han är en,
och att ingen annan är än han. 33 Och att älska honom av allt
sitt hjärta och av allt sitt förstånd och av all sin kraft och att
älska sin nästa såsom sig själv, det är 'förmer än alla brännoffer
och slaktoffer'." 34 Då nu Jesus märkte att han hade svarat
förståndigt, sade han till honom: "Du är icke långt ifrån Guds
rike." Sedan dristade sig ingen att vidare ställa någon fråga på
honom. 35 Medan Jesus undervisade i helgedomen, framställde
han denna fråga: "Huru kunna de skriftlärde säga att Messias
är Davids son? 36 David själv har ju sagt genom den helige
Andes ingivelse: 'Herren sade till min herre: Sätt dig på min

högra sida, till dess jag har lagt dina fiender dig till en fotapall.'
37 Så kallar nu David själv honom 'herre'; huru kan han då vara
hans son?" Och folkskarorna hörde honom gärna. 38 Och han
undervisade dem och sade till dem: "Tagen eder till vara för de
skriftlärde, som gärna gå omkring i fotsida kläder och gärna vilja
bliva hälsade på torgen 39 och gärna sitta främst i synagogorna
och på de främsta platserna vid gästabuden -- 40 detta under
det att de utsuga änkors hus, medan de för syns skull hålla
långa böner. De skola få en dess hårdare dom." 41 Och han
satte sig mitt emot offerkistorna och såg huru folket lade ned
penningar i offerkistorna. Och många rika lade dit mycket. 42
Men en fattig änka kom och lade ned två skärvar, det är ett
öre. 43 Då kallade han sina lärjungar till sig och sade till dem:
"Sannerligen säger jag eder: Denna fattiga änka lade dit mer än
alla de andra som lade något i offerkistorna. 44 Ty dessa lade
alla dit av sitt överflöd, men hon lade dit av sitt armod allt vad
hon hade, så mycket som fanns i hennes ägo."

13 Då han nu gick ut ur helgedomen, sade en av hans
lärjungar till honom: "Mästare, se hurudana stenar och
hurudana byggnader!" 2 Jesus svarade honom: "Ja, du ser nu
dessa stora byggnader; men här skall förvisso icke lämnas sten
på sten; allt skall bliva nedbrutet." 3 När han sedan satt på
Oljeberget, mitt emot helgedomen, frågade honom Petrus och
Jakob och Johannes och Andreas, då de voro allena: 4 "Säg
oss när detta skall ske, och vad som bliver tecknet till att tiden
är inne, då allt detta skall gå i fullbordan." 5 Då begynte Jesus
tala till dem och sade: "Sen till, att ingen förvillar eder. 6 Många
skola komma under mitt namn och säga: 'Det är jag' och skola
förvilla många. 7 Men när I fån höra krigslarm och rykten om
krig, så förloren icke besinningen; sådant måste komma, men
därmed är ännu icke änden inne. 8 Ja, folk skall resa sig upp
mot folk och rike mot rike, och det skall bliva jordbävningar på
den ena orten efter den andra, och hungersnöd skall uppstå;
detta är begynnelsen till 'födslovåndorna'. 9 Men tagen I eder till
vara. Man skall då draga eder inför domstolar, och I skolen
bliva gisslade i synagogor och ställas fram inför landshövdingar
och konungar, för min skull, till ett vittnesbörd för dem. 10 Men
evangelium måste först bliva predikat för alla folk. 11 När man
nu för eder åstad och drager eder inför rätta, så gören eder
icke förut bekymmer om vad I skolen tala; utan vad som bliver
eder givet i den stunden, det mån I tala. Ty det är icke I som
skolen tala, utan den helige Ande. 12 Och den ene brodern
skall då överlämna den andre till att dödas, ja ock fadern sitt
barn; och barn skola sätta sig upp mot sina föräldrar och skola
döda dem. 13 Och I skolen bliva hatade av alla, för mitt namns
skull. Men den som är ståndaktig intill änden, han skall bliva
frälst. 14 Men när I fån se 'förödelsens styggelse' stå där han
icke borde stå -- den som läser detta, han give akt därpå -- då
må de som äro i Judeen fly bort till bergen, 15 och den som är
på taket må icke stiga ned och gå in för att hämta något ur sitt
hus, 16 och den som är ute på marken må icke vända tillbaka
för att hämta sin mantel. 17 Och ve de som äro havande, eller
som giva di på den tiden! 18 Men bedjen att det icke må ske
om vintern. 19 Ty den tiden skall bliva 'en tid av vedermöda,
så svår att dess like icke har förekommit allt ifrån världens
begynnelse, från den tid då Gud skapade världen, intill nu',
ej heller någonsin skall förekomma. 20 Och om Herren icke
förkortade den tiden, så skulle intet kött bliva frälst; men för de
utvaldas skull, för de människors skull, som han har utvalt, har
han förkortat den tiden. 21 Och om någon då säger till eder:
'Se här är Messias', eller: 'Se där är han', så tron det icke. 22
Ty människor som falskeligen säga sig vara Messias skola
uppstå, så ock falska profeter, och de skola göra tecken och
under, för att, om möjligt, förvilla de utvalda. 23 Men tagen I
eder till vara. Jag har nu sagt eder allt förut. 24 Men på den
tiden, efter den vedermödan, skall solen förmörkas och månen
upphöra att giva sitt sken, 25 och stjärnorna skola falla ifrån
himmelen, och makterna i himmelen skola bäva. 26 Och då skall
man få se 'Människosonen komma i skyarna' med stor makt
och härlighet. 27 Och han skall då sända ut sina änglar och
församla sina utvalda från de fyra väderstrecken, från jordens
ända till himmelens ända. 28 Ifrån fikonträdet mån I här hämta
en liknelse. När dess kvistar begynna att få save och löven
spricka ut, då veten I att sommaren är nära. 29 Likaså, när I
sen detta ske, då kunnen I ock veta att han är nära och står
för dörren. 30 Sannerligen säger jag eder: Detta släkte skall
icke förgås, förrän allt detta sker. 31 Himmel och jord skola
förgås, men mina ord skola icke förgås. 32 Men om den dagen
och den stunden vet ingen något, icke änglarna i himmelen,
icke ens Sonen -- ingen utom Fadern. 33 Tagen eder till vara,
vaken; ty I veten icke när tiden är inne. 34 Såsom när en man
reser utrikes och lämnar sitt hus och giver sina tjänare makt och
myndighet däröver, åt var och en hans särskilda syssla, och
därvid ock bjuder portvaktaren att vaka. 35 likaså bjuder jag
eder: Vaken; ty I veten icke när husets herre kommer, om han
kommer på aftonen eller vid midnattstiden eller i hanegället eller
på morgonen; 36 vaken, så att han icke finner eder sovande,
när han oförtänkt kommer. 37 Men vad jag säger till eder, det
säger jag till alla: Vaken!"

14 Två dagar därefter var det påsk och det osyrade brödets
högtid. Och översteprästerna och de skriftlärde sökte
efter tillfälle att gripa honom med list och döda honom. 2 De
sade nämligen: "Icke under högtiden, för att ej oroligheter skola
uppstå bland folket." 3 Men när han var i Betania, i Simon
den spetälskes hus, och där låg till bords, kom en kvinna som
hade med sig en alabasterflaska med smörjelse av dyrbar äkta
nardus. Och hon bröt sönder flaskan och göt ut smörjelsen över
hans huvud. 4 Några som voro där blevo då misslynta och sade
till varandra: "Varför skulle denna smörjelse förspillas? 5 Man
hade ju kunnat sälja den för mer än tre hundra silverpenningar
och giva dessa åt de fattiga." Och de talade hårda ord till henne.
6 Men Jesus sade: "Låten henne vara. Varför oroen I henne?
Det är en god gärning som hon har gjort mot mig. 7 De fattiga
haven I ju alltid ibland eder, och närhelst I viljen kunnen I
göra dem gott, men mig haven I icke alltid. 8 Vad hon kunde,
det gjorde hon. Hon har i förväg smort min kropp såsom en
tillredelse till min begravning. 9 Och sannerligen säger jag eder:
Varhelst i hela världen evangelium bliver predikat, där skall ock

det som hon nu har gjort bliva omtalat, henne till åminnelse."
10 Och Judas Iskariot, han som var en av de tolv, gick bort
till översteprästerna och ville förråda honom åt dem. **11** När
de hörde detta, blevo de glada och lovade att giva honom en
summa penningar. Sedan sökte han efter tillfälle att förråda
honom, då lägligt var. **12** På första dagen i det osyrade brödets
högtid, när man slaktade påskalammet, sade hans lärjungar till
honom: "Vart vill du att vi skola gå och reda till, så att du kan äta
påskalammet?" **13** Då sände han åstad två av sina lärjungar och
sade till dem: "Gån in i staden; där skolen I möta en man som
bär en kruka vatten. Följen honom. **14** Och sägen till husbonden
i det hus där han går in: 'Mästaren frågar: Var finnes härbärget
där jag skall äta påskalammet med mina lärjungar?' **15** Då skall
han visa eder en stor sal i övre våningen, tillredd och ordnad för
måltid; reden till åt oss där." **16** Och lärjungarna begåvo sig i
väg och kommo in i staden och funno det så som han hade sagt
dem; och de redde till påskalammet. **17** När det sedan hade
blivit afton, kom han dit med de tolv. **18** Och medan de lågo till
bords och åto, sade Jesus: "Sannerligen säger jag eder: En av
eder skall förråda mig, 'den som äter med mig'." **19** Då begynte
de bedrövas och fråga honom, den ene efter den andre: "Icke
är det väl jag?" **20** Och han sade till dem: "Det är en av de
tolv, den som jämte mig doppar i fatet. **21** Ja, Människosonen
skall gå bort, såsom det är skrivet om honom; men ve den
människa genom vilken Människosonen bliver förrådd! Det hade
varit bättre för den människan, om hon icke hade blivit född."
22 Medan de nu åto, tog han ett bröd och välsignade det och
bröt det och gav åt dem och sade: "Tagen detta; detta är min
lekamen." **23** Och han tog en kalk och tackade Gud ock gav åt
dem; och de drucko alla därav. **24** Och han sade till dem: "Detta
är mitt blod, förbundsblodet, som varder utgjutet för många. **25**
Sannerligen säger jag eder: Jag skall icke mer dricka av det
som kommer från vinträd, förrän på den dag då jag dricker det
nytt i Guds rike." **26** När de sedan hade sjungit lovsången, gingo
de ut till Oljeberget. **27** Då sade Jesus till dem: "I skolen alla
komma på fall; ty det är skrivet: 'Jag skall slå herden, och fåren
skola förskingras.' **28** Men efter min uppståndelse skall jag före
eder gå till Galileen." **29** Då svarade Petrus honom: "Om än
alla andra komma på fall, så skall dock jag det icke." **30** Jesus
sade till honom: "Sannerligen säger jag dig: Redan i denna natt,
förrän hanen har galit två gånger, skall du tre gånger förneka
mig." **31** Då försäkrade han ännu ivrigare: "Om jag än måste dö
med dig, så skall jag dock icke förneka dig." Sammalunda sade
ock alla de andra. Och de kommo till ett ställe som kallades
Getsemane. **32** Då sade han till sina lärjungar: "Bliven kvar här,
medan jag beder." **33** Och han tog med sig Petrus och Jakob
och Johannes; och han begynte bäva och ängslas. **34** Och
han sade till dem: "Min själ är djupt bedrövad, ända till döds;
stannen kvar här och vaken." **35** Därefter gick han litet längre
bort och föll ned på jorden och bad, att om möjligt vore, den
stunden skulle bliva honom besparad. **36** Och han sade: "Abba,
Fader, allt är möjligt för dig. Tag denna kalk ifrån mig. Dock icke
vad jag vill, utan vad du vill!" **37** Sedan kom han tillbaka och
fann dem sovande. Då sade han till Petrus: "Simon, sover du?
Förmådde du då icke vaka en kort stund? **38** Vaken, och bedjen
att I icke mån komma i frestelse. Anden är villig, men köttet är
svagt." **39** Och han gick åter bort och bad och sade samma ord.
40 När han sedan kom tillbaka, fann han dem åter sovande, ty
deras ögon voro förtyngda. Och de visste icke vad de skulle
svara honom. **41** För tredje gången kom han tillbaka och sade
då till dem: "Ja, I soven ännu alltjämt och vilen eder! Det är nog.
Stunden är kommen. Människosonen skall nu bliva överlämnad i
syndarnas händer. **42** Stån upp, låt oss gå; se, den som förråder
mig är nära." **43** Och i detsamma, medan han ännu talade,
kom Judas, en av de tolv, och jämte honom en folkskara med
svärd och stavar, utsänd från översteprästerna och de skriftlärde
och de äldste. **44** Men förrädaren hade kommit överens med
dem om ett tecken och sagt: "Den som jag kysser, den är det;
honom skolen I gripa och föra bort under säker bevakning." **45**
Och när han nu kom dit, trädde han strax fram till honom och
sade: "Rabbi!" och kysste honom häftigt. **46** Då grepo de Jesus
och togo honom fången. **47** Men en av dem som stodo där
bredvid drog sitt svärd och högg till översteprästens tjänare
och högg så av honom örat. **48** Och Jesus talade till dem och
sade: "Såsom mot en rövare haven I gått ut med svärd och
stavar för att fasttaga mig. **49** Var dag har jag varit ibland eder i
helgedomen och undervisat, utan att I haven gripit mig. Men
skrifterna skulle ju fullbordas." **50** Då övergåvo de honom alla
och flydde. **51** Och bland dem som hade följt med honom var
en ung man, höljd i ett linnekläde, som var kastat över blotta
kroppen; honom grepo de. **52** Men han lämnade linneklädet
kvar och flydde undan naken. **53** Så förde de nu Jesus bort till
översteprästen, och där församlade sig alla översteprästerna
och de äldste och de skriftlärde. **54** Och Petrus följde honom
på avstånd ända in på översteprästens gård; där satt han
sedan tillsammans med tjänarna och värmde sig vid elden. **55**
Och översteprästerna och hela Stora rådet sökte efter något
vittnesbörd mot Jesus, för att kunna döda honom; men de
funno intet. **56** Ty väl vittnade många falskt mot honom, men
vittnesbörden stämde icke överens. **57** Och några stodo upp
och vittnade falskt mot honom och sade: **58** "Vi hava själva hört
honom säga: 'Jag skall bryta ned detta tempel, som är gjort
med händer, och skall sedan på tre dagar bygga upp ett annat,
som icke är gjort med händer.'" **59** Men icke ens i det stycket
stämde deras vittnesbörd överens. **60** Då stod översteprästen
upp ibland dem och frågade Jesus och sade: "Svarar du intet?
Huru är det med det som dessa vittna mot dig?" **61** Men han teg
och svarade intet. Åter frågade översteprästen honom och sade
till honom: "Är du Messias, den Högtlovades Son?" **62** Jesus
svarade: "Jag är det. Och I skolen få se Människosonen sitta
på Maktens högra sida och komma med himmelens skyar."
63 Då rev översteprästen sönder sina kläder och sade: "Vad
behöva vi mer några vittnen? **64** I hörden hädelsen. Vad synes
eder?" Då dömde de alla honom skyldig till döden. **65** Och
några begynte spotta på honom; och sedan de hade höljt över
hans ansikte, slogo de honom på kinderna med knytnävarna
och sade till honom: "Profetera." Också rättstjänarna slogo
honom på kinderna. **66** Medan nu Petrus befann sig därnere
på gården, kom en av översteprästens tjänstekvinnor dit. **67**
Och när hon fick se Petrus, där han satt och värmde sig, såg

hon på honom och sade: "Också du var med nasaréen, denne
Jesus." 68 Men han nekade och sade: "Jag varken vet eller
förstår vad du menar." Sedan gick han ut på den yttre gården.
69 När tjänstekvinnan då fick se honom där, begynte hon åter
säga till dem som stodo bredvid: "Denne är en av dem." 70 Då
nekade han åter. Litet därefter sade återigen de som stodo där
bredvid till Petrus: "Förvisso är du en av dem; du är ju också en
galilé." 71 Då begynte han förbanna sig och svärja: "Jag känner
icke den man som I talen om." 72 Och i detsamma gol hanen
för andra gången. Då kom Petrus ihåg Jesu ord, huru han hade
sagt till honom: "Förrän hanen har galit två gånger, skall du tre
gånger förneka mig." Och han brast ut i gråt.

15 Sedan nu översteprästerna, tillsammans med de äldste
och de skriftlärde, hela Stora rådet, på morgonen hade
fattat sitt beslut, läto de strax binda Jesus och förde honom
bort och överlämnade honom åt Pilatus. 2 Då frågade Pilatus
honom: "Är du judarnas konung?" Han svarade honom och
sade: "Du säger det själv." 3 Och översteprästerna framställde
många anklagelser mot honom. 4 Pilatus frågade honom då
åter och sade: "Svarar du intet? Du hör ju huru mycket det är
som de anklaga dig för." 5 Men Jesus svarade intet mer, så att
Pilatus förundrade sig. 6 Nu plägade han vid högtiden giva dem
en fånge lös, den som de begärde. 7 Och där fanns då en man,
han som kallades Barabbas, vilken satt fängslad jämte de andra
som hade gjort upplopp och under uppploppet begått dråp. 8
Folket kom ditupp och begynte begära att han skulle göra åt
dem såsom han plägade göra. 9 Pilatus svarade dem och sade:
"Viljen I att jag skall giva eder 'judarnas konung' lös?" 10 Han
förstod nämligen att det var av avund som översteprästerna hade
dragit Jesus inför rätta. 11 Men översteprästerna uppeggade
folket till att begära att han hellre skulle giva dem Barabbas lös.
12 När alltså Pilatus åter tog till orda och frågade dem: "Vad
skall jag då göra med den som I kallen 'judarnas konung'?", 13
så skriade de åter: "Korsfäst honom!" 14 Men Pilatus frågade
dem: "Vad ont har han då gjort?" Då skriade de ännu ivrigare:
"Korsfäst honom!" 15 Och eftersom Pilatus ville göra folket till
viljes, gav han dem Barabbas lös; men Jesus lät han gissla och
utlämnade honom sedan till att korsfästas. 16 Och krigsmännen
förde honom in i palatset, eller pretoriet, och kallade tillhopa
hela den romerska vakten. 17 Och de klädde på honom en
purpurfärgad mantel och vredo samman en krona av törnen
och satte den på honom. 18 Sedan begynte de hälsa honom:
"Hell dig, judarnas konung!" 19 Och de slogo honom i huvudet
med ett rör och spottade på honom; därvid böjde de knä och
gåvo honom sin hyllning. 20 Och när de hade begabbat honom,
klädde de av honom den purpurfärgade manteln och satte på
honom hans egna kläder och förde honom ut för att korsfästa
honom. 21 Och en man som kom utifrån marken gick där
fram, Simon från Cyrene, Alexanders och Rufus' fader; honom
tvingade de att gå med och bära hans kors. 22 Och de förde
honom till Golgataplatsen (det betyder huvudskalleplatsen). 23
Och de räckte honom vin, blandat med myrra, men han tog
icke emot det. 24 Och de korsfäste honom och delade sedan
hans kläder mellan sig, genom att kasta lott om vad var och en
skulle få. 25 Och det var vid tredje timmen som de korsfäste
honom. 26 Och den överskrift som man hade satt upp över
honom, för att angiva vad han var anklagad för, hade denna
lydelse: "Judarnas konung." 27 Och de korsfäste med honom
två rövare, den ene på hans högra sida och den andre på hans
vänstra. 29 Och de som gingo där förbi bespottade honom
och skakade huvudet och sade: "Tvi dig, du som 'bryter ned
templet och bygger upp det igen inom tre dagar'! 30 Hjälp dig
nu själv, och stig ned från korset." 31 Sammalunda talade ock
översteprästerna, jämte de skriftlärde, begabbande ord med
varandra och sade: "Andra har han hjälpt; sig själv kan han icke
hjälpa. 32 Han som är Messias, Israels konung, han stige nu
ned från korset, så att vi få se det och tro." Också de män som
voro korsfästa med honom smädade honom. 33 Men vid sjätte
timmen kom över hela landet ett mörker, som varade ända till
nionde timmen. 34 Och vid nionde timmen ropade Jesus med
hög röst: "Eloi, Eloi, lema sabaktani?"; det betyder: "Min Gud,
min Gud, varför har du övergivit mig?" 35 Då några av dem
som stodo där bredvid hörde detta, sade de: "Hör, han kallar på
Elias." 36 Men en av dem skyndade fram och fyllde en svamp
med ättikvin och satte den på ett rör och gav honom att dricka, i
det han sade: "Låt oss se om Elias kommer och tager honom
ned." 37 Men Jesus ropade med hög röst och gav upp andan.
38 Då rämnade förlåten i templet i två stycken, uppifrån och
ända ned. 39 Men när hövitsmannen, som stod där mitt emot
honom, såg att han på sådant sätt gav upp andan, sade han:
"Förvisso var denne man Guds Son." 40 Också några kvinnor
stodo där på avstånd och sågo vad som skedde. Bland dessa
voro jämväl Maria från Magdala och den Maria som var Jakob
den yngres och Joses' moder, så ock Salome 41 -- vilka hade
följt honom och tjänat honom, medan han var i Galileen -- därtill
många andra kvinnor, de som med honom hade vandrat upp
till Jerusalem. 42 Det var nu tillredelsedag (det är dagen före
sabbaten), och det hade blivit afton. 43 Josef från Arimatea, en
ansedd rådsherre och en av dem som väntade på Guds rike,
tog därför nu mod till sig och gick in till Pilatus och utbad sig
att få Jesu kropp. 44 Då förundrade sig Pilatus över att Jesus
redan skulle vara död, och han kallade till sig hövitsmannen och
frågade honom om det var länge sedan han hade dött. 45 Och
när han av hövitsmannen hade fått veta huru det var, skänkte
han åt Josef hans döda kropp. 46 Denne köpte då en linneduk
och tog honom ned och svepte honom i linneduken och lade
honom i en grav som var uthuggen i en klippa; sedan vältrade
han en sten för ingången till graven. 47 Men Maria från Magdala
och den Maria som var Joses' moder sågo var han lades.

16 Och när sabbaten var förliden, köpte Maria från Magdala
och den Maria som var Jakobs moder och Salome
välluktande kryddor, för att sedan gå åstad och smörja honom.
2 Och bittida om morgonen på första veckodagen kommo de till
graven, redan vid soluppgången. 3 Och de sade till varandra:
"Vem skall åt oss vältra bort stenen från ingången till graven?"
4 Men när de sågo upp, fingo de se att stenen redan var
bortvältrad. Den var nämligen mycket stor. 5 Och när de hade
kommit in i graven, fingo de se en ung man sitta där på högra
sidan, klädd i en vit fotsid klädnad; och de blevo förskräckta. 6

Men han sade till dem: "Varen icke förskräckta. I söken Jesus
från Nasaret, den korsfäste. Han är uppstånden, han är icke här.
Se där är platsen där de lade honom. 7 Men gån bort och sägen
till hans lärjungar, och särskilt till Petrus: 'Han skall före eder
gå till Galileen; där skolen I få se honom, såsom han bar sagt
eder.'" 8 Då gingo de ut och flydde bort ifrån graven, ty bävan
och bestörtning hade kommit över dem. Och i sin fruktan sade
de intet till någon. 9 **(note: The most reliable and earliest manuscripts
do not include Mark 16:9-20.)** [Men efter sin uppståndelse visade
han sig på första veckodagens morgon först för Maria från
Magdala, ur vilken han hade drivit ut sju onda andar. 10 Hon
gick då och omtalade det för dem som hade följt med honom,
och som nu sörjde och gräto. 11 Men när dessa hörde sägas att
han levde och hade blivit sedd av henne, trodde de det icke. 12
Därefter uppenbarade han sig i en annan skepnad för två av
dem, medan de voro stadda på vandring utåt landsbygden. 13
Också dessa gingo bort och omtalade det för de andra; men
icke heller dem trodde man. 14 Sedan uppenbarade han sig
också för de elva, när de lågo till bords; och han förebrådde
dem då deras otro och deras hjärtans hårdhet, i det att de icke
hade trott dem som hade sett honom vara uppstånden. 15
Och han sade till dem: "Gån ut i hela världen och prediken
evangelium för allt skapat. 16 Den som tror och bliver döpt, han
skall bliva frälst; men den som icke tror, han skall bliva fördömd.
17 Och dessa tecken skola åtföljа dem som tro: genom mitt
namn skola de driva ut onda andar, de skola tala nya tungomål,
18 ormar skola de taga i händerna, och om de dricka något
dödande gift, så skall det alls icke skada dem; på sjuka skola
de lägga händerna, och de skola då bliva friska." 19 Därefter,
sedan Herren Jesus hade talat med dem, blev han upptagen i
himmelen och satte sig på Guds högra sida. 20 Men de gingo ut
och predikade allestädes. Och Herren verkade med dem och
stadfäste ordet genom de tecken som åtföljde det.]

Lukas

1 Alldenstund många andra hava företagit sig att om de
händelser, som bland oss hava timat, avfatta berättelser, **2**
i enlighet med vad som har blivit oss meddelat av dem som
själva voro åsyna vittnen och ordets tjänare, **3** så har ock jag,
sedan jag grundligt har efterforskat allt ända ifrån begynnelsen,
beslutit mig för att i följd och ordning skriva därom till dig, ädle
Teofilus, **4** så att du kan inse huru tillförlitliga de stycken äro,
i vilka du har blivit undervisad. **5** På den tid då Herodes var
konung över Judeen levde en präst vid namn Sakarias, av
Abias' "dagsavdelning". Denne hade till hustru en av Arons
döttrar som hette Elisabet. **6** De voro båda rättfärdiga inför Gud
och vandrade ostraffligt efter alla Herrens bud och stadgar. **7**
Men de hade inga barn, ty Elisabet var ofruktsam; och båda
voro de komna till hög ålder. **8** Medan han nu en gång, när
ordningen kom till hans avdelning, gjorde prästerlig tjänst inför
Gud, **9** hände det sig, vid den övliga lottningen om de prästerliga
sysslorna, att det tillföll honom att gå in i Herrens tempel och
tända rökelsen. **10** Och hela menigheten stod utanför och bad,
medan rökoffret förrättades. **11** Då visade sig för honom en
Herrens ängel, stående på högra sidan om rökelsealtaret. **12**
Och när Sakarias såg honom, blev han förskräckt, och fruktan
föll över honom. **13** Men ängeln sade till honom: "Frukta icke,
Sakarias; ty din bön är hörd, och din hustru Elisabet skall föda
dig en son, och honom skall du giva namnet Johannes. **14** Och
han skall bliva dig till glädje och fröjd, och många skola glädja
sig över hans födelse. **15** Ty han skall bliva stor inför Herren.
Vin och starka drycker skall han icke dricka, och redan i sin
moders liv skall han bliva uppfylld av helig ande. **16** Och många
av Israels barn skall han omvända till Herren, deras Gud. **17**
Han skall gå framför honom i Elias' ande och kraft, för att 'vända
fädernas hjärtan till barnen' och omvända de ohörsamma till de
rättfärdigas sinnelag, så att han skaffar åt Herren ett välberett
folk." **18** Då sade Sakarias till ängeln: "Varav skall jag veta
detta? Jag är ju själv gammal, och min hustru är kommen till
hög ålder." **19** Ängeln svarade och sade till honom: "Jag är
Gabriel, som står inför Gud, och jag är utsänd för att tala till
dig och förkunna dig detta glada budskap. **20** Och se, ända
till den dag då detta sker skall du vara mållös och icke kunna
tala, därför att du icke trodde mina ord, vilka dock i sin tid skola
fullbordas." **21** Och folket stod och väntade på Sakarias och
förundrade sig över att han så länge dröjde i templet; **22** och när
han kom ut, kunde han icke tala till dem. Då förstodo de att han
hade sett någon syn i templet. Och han tecknade åt dem och
förblev stum. **23** Och när tiden för hans tjänstgöring hade gått till
ända, begav han sig hem. **24** Men efter den tiden blev hans
hustru Elisabet havande och höll sig dold i fem månader; **25** och
hon sade: "Så har Herren gjort med mig nu, då han har sett
till min smälek bland människorna, för att borttaga den." **26** I
sjätte månaden blev ängeln Gabriel sänd av Gud till en stad i
Galileen som hette Nasaret, **27** till en jungfru som var trolovad
med en man vid namn Josef, av Davids hus; och jungfruns
namn var Maria. **28** Och ängeln kom in till henne och sade:
"Hell dig, du högtbenådade! Herren är med dig." **29** Men hon
blev mycket förskräckt vid hans ord och tänkte på vad denna
hälsning månde innebära. **30** Då sade ängeln till henne: "Frukta
icke, Maria; ty du har funnit nåd för Gud. **31** Se, du skall bliva
havande och föda en son, och honom skall du giva namnet
Jesus. **32** Han skall bliva stor och kallas den Högstes Son, och
Herren Gud skall giva honom hans fader Davids tron. **33** Och
han skall vara konung över Jakobs hus till evig tid, och på hans
rike skall ingen ände vara." **(aiōn g165)** **34** Då sade Maria till
ängeln: "Huru skall detta ske? Jag vet ju icke av någon man."
35 Ängeln svarade och sade till henne: "Helig ande skall komma
över dig, och kraft från den Högste skall överskygga dig; därför
skall ock det heliga som varder fött kallas Guds Son. **36** Och
se, jämväl din fränka Elisabet har blivit havande och skall föda
en son, nu på sin ålderdom; och detta är sjätte månaden för
henne, som säges vara ofruktsam. **37** Ty för Gud kan intet vara
omöjligt." **38** Då sade Maria: "Se, jag är Herrens tjänarinna; ske
mig såsom du har sagt." Och ängeln lämnade henne. **39** En av
de närmaste dagarna stod Maria upp och begav sig skyndsamt
till en stad i Judeen, uppe i bergsbygden. **40** Och hon trädde in i
Sakarias' hus och hälsade Elisabet. **41** När då Elisabet hörde
Marias hälsning, spratt barnet till i hennes liv; och Elisabet blev
fylld av helig ande **42** och brast ut och ropade högt och sade:
"Välsignad vare du bland kvinnor, och välsignad din livsfrukt!
43 Men varför sker mig detta, att min Herres moder kommer
till mig? **44** Se, när ljudet av din hälsning nådde mina öron,
spratt barnet till av fröjd i mitt liv. **45** Och salig är du, som trodde
att det skulle fullbordas, som blev dig sagt från Herren." **46**
Då sade Maria: "Min själ prisar storligen Herren, **47** och min
ande fröjdar sig i Gud, min Frälsare. **48** Ty han har sett till sin
tjänarinnas ringhet; och se, härefter skola alla släkten prisa
mig salig. **49** Ty den Mäktige har gjort stora ting med mig, och
heligt är hans namn. **50** Hans barmhärtighet varar från släkte till
släkte över dem som frukta honom. **51** Han har utfört väldiga
gärningar med sin arm, han har förskingrat dem som tänkte
övermodiga tankar i sina hjärtan. **52** Härskare har han störtat
från deras troner, och ringa män har han upphöjt; **53** hungriga
har han mättat med sitt goda, och rika har han skickat bort med
tomma händer. **54** Han har tagit sig an sin tjänare Israel och
tänkt på att bevisa barmhärtighet **55** mot Abraham och mot
hans säd till evig tid, efter sitt löfte till våra fäder." **(aiōn g165)**
56 Och Maria stannade hos henne vid pass tre månader och
vände därefter hem igen. **57** Så var nu för Elisabet tiden inne,
då hon skulle föda; och hon födde en son. **58** Och när hennes
grannar och fränder fingo höra att Herren hade bevisat henne
så stor barmhärtighet, gladde de sig med henne. **59** Och på
åttonde dagen kommo de för att omskära barnet; och de ville
kalla honom Sakarias, efter hans fader. **60** Men hans moder tog
till orda och sade: "Ingalunda; han skall heta Johannes." **61**
Då sade de till henne: "I din släkt finnes ju ingen som har det
namnet." **62** Och de frågade hans fader genom tecken vad han
ville att barnet skulle heta. **63** Då begärde han en tavla och
skrev dessa ord: "Johannes är hans namn." Och alla förundrade
sig. **64** Men i detsamma öppnades hans mun, och hans tunga
löstes, och han talade och lovade Gud. **65** Och deras grannar

betogos alla av häpnad, och ryktet om allt detta gick ut över
Judeens hela bergsbygd. 66 Och alla som hörde det lade märke
därtill och sade: "Vad månde väl varda av detta barn?" Också
var ju Herrens hand med honom. 67 Och hans fader Sakarias
blev uppfylld av helig ande och profeterade och sade: 68 "Lovad
vare Herren, Israels Gud, som har sett till sitt folk och berett det
förlossning, 69 och som har upprättat åt oss ett frälsningens
horn i sin tjänare Davids hus, 70 såsom han hade lovat genom
sin forntida heliga profeters mun. (aiōn g165) 71 Ty han ville
frälsa oss från våra ovänner och ur alla våra motståndares
hand, 72 och så göra barmhärtighet med våra fäder och tänka
på sitt heliga förbund, 73 vad han med ed hade lovat för vår
fader Abraham, 74 Han ville beskära oss att få tjäna honom
utan fruktan, frälsta ur våra ovänners hand, 75 ja, att göra tjänst
inför honom i helighet och rättfärdighet i alla våra dagar. 76
Och du, barn, skall bliva kallad den Högstes profet, ty du skall
gå framför Herren och bereda vägar för honom, 77 till att giva
hans folk kunskap om frälsning, i det att deras synder bliva dem
förlåtna. 78 Så skall ske för vår Guds förbarmande kärleks skull,
som skall låta ett ljus gå upp och skåda ned till oss från höjden,
79 för att 'skina över dem som sitta i mörker och dödsskugga'
och så styra våra fötter in på fridens väg." 80 Och barnet växte
upp och blev allt starkare i anden. Och han vistades i öknen,
intill den dag då han skulle träda fram för Israel.

2 Och det hände sig vid den tiden att från kejsar Augustus
utgick ett påbud att hela världen skulle skattskrivas. 2 Detta
var den första skattskrivningen, och den hölls, när Kvirinius var
landshövding över Syrien. 3 Då färdades alla var och en till sin
stad, för att låta skattskriva sig. 4 Så gjorde ock Josef; och
eftersom han var av Davids hus och släkt, for han från staden
Nasaret i Galileen upp till Davids stad, som heter Betlehem, i
Judeen, 5 för att låta skattskriva sig jämte Maria, sin trolovade,
som var havande. 6 Medan de voro där, hände sig att tiden var
inne, då hon skulle föda. 7 Och hon födde sin förstfödde son
och lindade honom och lade honom i en krubba, ty det fanns
icke rum för dem i härbärget. 8 I samma nejd voro då några
herdar ute på marken och höllo vakt om natten över sin hjord. 9
Då stod en Herrens ängel framför dem, och Herrens härlighet
kringstrålade dem; och de blevo mycket förskräckta. 10 Men
ängeln sade till dem: "Varen icke förskräckta. Se, jag bådar
eder en stor glädje, som skall vederfaras allt folket. 11 Ty i dag
har en Frälsare blivit född åt eder i Davids stad, och han är
Messias, Herren. 12 Och detta skall för eder vara tecknet: I
skolen finna ett nyfött barn, som ligger lindat i en krubba." 13 I
detsamma sågs där jämte ängeln en stor hop av den himmelska
härskaran, och de lovade Gud och sade: 14 "Ära vare Gud i
höjden, och frid på jorden, bland människor till vilka han har
behag!" 15 När så änglarna hade farit ifrån herdarna upp i
himmelen, sade dessa till varandra: "Låt oss nu gå till Betlehem
och se det som där har skett, och som Herren har kungjort för
oss." 16 Och de skyndade åstad dit och funno Maria och Josef,
och barnet som låg i krubban. 17 Och när de hade sett det,
omtalade de vad som hade blivit sagt till dem om detta barn.
18 Och alla som hörde det förundrade sig över vad herdarna
berättade för dem. 19 Men Maria gömde och begrundade allt
detta i sitt hjärta. 20 Och herdarna vände tillbaka och prisade
och lovade Gud för allt vad de hade fått höra och se, alldeles
såsom det blivit dem sagt. 21 När sedan åtta dagar hade gått till
ända och han skulle omskäras, gavs honom namnet Jesus,
det namn som hade blivit nämnt av ängeln, förrän han blev
avlad i sin moders liv. 22 Och när deras reningsdagar hade
gått till ända, de som voro föreskrivna i Moses' lag, förde de
honom upp till Jerusalem för att bära honom fram inför Herren,
23 enligt den föreskriften i Herrens lag, att "allt mankön som
öppnar moderlivet skall räknas såsom helgat åt Herren", 24 så
ock för att offra "ett par duvor eller två unga turturduvor", såsom
stadgat var i Herrens lag. 25 I Jerusalem levde då en man, vid
namn Simeon, en rättfärdig och from man, som väntade på
Israels tröst; och helig ande var över honom. 26 Och av den
helige Ande hade han fått den uppenbarelsen att han icke skulle
se döden, förrän han hade fått se Herrens Smorde. 27 Han
kom nu genom Andens tillskyndelse till helgedomen. Och när
föräldrarna buro in barnet Jesus, för att så göra med honom
som sed var efter lagen, 28 då tog också han honom i sin famn
och lovade Gud och sade: 29 "Herre, nu låter du din tjänare
fara hädan i frid, efter ditt ord, 30 ty mina ögon hava sett din
frälsning, 31 vilken du har berett till att skådas av alla folk: 32 ett
ljus som skall uppenbaras för hedningarna, och en härlighet
som skall givas åt ditt folk Israel." 33 Och hans fader och moder
förundrade sig över det som sades om honom. 34 Och Simeon
välsignade dem och sade till Maria, hans moder: "Se, denne är
satt till fall eller upprättelse för många i Israel, och till ett tecken
som skall bliva motsagt. 35 Ja, också genom din själ skall ett
svärd gå. Så skola många hjärtans tankar bliva uppenbara." 36
Där fanns ock en profetissa, Hanna, Fanuels dotter, av Asers
stam. Hon var kommen till hög ålder; i sju år hade hon levat
med sin man, från den tid då hon var jungfru, 37 och hon var nu
änka, åttiofyra år gammal. Och hon lämnade aldrig helgedomen,
utan tjänade där Gud med fastor och böner, natt och dag. 38
Hon kom också i samma stund tillstädes och prisade Gud och
talade om honom till alla dem som väntade på förlossning för
Jerusalem. 39 Och när de hade fullgjort allt som var stadgat i
Herrens lag, vände de tillbaka till sin stad, Nasaret i Galileen. 40
Men barnet växte upp och blev allt starkare och uppfylldes av
vishet; och Guds nåd var över honom. 41 Nu plägade hans
föräldrar årligen vid påskhögtiden begiva sig till Jerusalem. 42
När han var tolv år gammal, gingo de också dit upp, såsom
sed var vid högtiden. 43 Men när de hade varit med om alla
högtidsdagarna och vände hem igen, stannade gossen Jesus
kvar i Jerusalem, utan att hans föräldrar lade märke därtill. 44
De menade att han var med i ressällskapet och vandrade så en
dagsled och sökte efter honom bland fränder och vänner. 45
När de då icke funno honom, vände de tillbaka till Jerusalem
och sökte efter honom. 46 Och efter tre dagar funno de honom i
helgedomen, där han satt mitt ibland lärarna och hörde på dem
och frågade dem; 47 och alla som hörde honom blevo uppfyllda
av häpnad över hans förstånd och hans svar. 48 När de nu
fingo se honom där, förundrade de sig högeligen; och hans
moder sade till honom: "Min son, varför gjorde du oss detta?
Se, din fader och jag hava sökt efter dig med stor oro." 49 Då

sade han till dem: "Varför behövden I söka efter mig? Vissten I
då icke att jag bör vara där min Fader bor?" 50 Men de förstodo
icke det som han talade till dem. 51 Så följde han med dem och
kom ned till Nasaret; och han var dem underdånig. Och hans
moder gömde allt detta i sitt hjärta. 52 Och Jesus växte till i
ålder och vishet och nåd inför Gud och människor.

3 I femtonde året av kejsar Tiberius' regering, när Pontius Pilatus
var landshövding i Judeen, och Herodes var landsfurste i
Galileen, och hans broder Filippus landsfurste i Itureen och
Trakonitis-landet, och Lysanias landsfurste i Abilene, 2 på den
tid då Hannas var överstepräst jämte Kaifas -- då kom Guds
befallning till Johannes, Sakarias' son, i öknen; 3 och han gick
åstad och predikade i hela trakten omkring Jordan bättringens
döpelse till syndernas förlåtelse. 4 Så uppfylldes vad som var
skrivet i profeten Esaias' utsagors bok: "Hör rösten av en som
ropar i öknen: Bereden vägen för Herren, gören stigarna jämna
för honom. 5 Alla dalar skola fyllas och alla berg och höjder
sänkas; vad krokigt är skall bliva rak väg, och vad oländigt är
skall bliva släta stigar; 6 och allt kött skall se Guds frälsning.'"
7 Han sade nu till folket som kom ut för att låta döpa sig av
honom: "I huggormars avföda, vem har ingivit eder att söka
komma undan den tillstundande vredesdomen? 8 Bären då
ock sådan frukt som tillhör bättringen. Och sägen icke vid eder
själva: 'Vi hava ju Abraham till fader'; Ty jag säger eder att
Gud av dessa stenar kan uppväcka barn åt Abraham. 9 Redan
är också yxan satt till roten på träden; så bliver då vart träd
som icke bär god frukt avhugget och kastat på elden. 10 Och
folket frågade honom och sade: "Vad skola vi då göra?" 11
Han svarade och sade till dem: "Den som har två livklädnader,
han dele med sig åt den som icke har någon; och en som har
matförråd, han göre sammalunda." 12 Så kommo ock publikaner
för att låta döpa sig, och de sade till honom: "Mästare, vad skola
vi göra?" 13 Han svarade dem: "Kräven icke ut mer än vad som
är eder föreskrivet." 14 Också krigsmän frågade honom och
sade: "Vad skola då vi göra? Han svarade dem: "Tilltvingen eder
icke penningar av någon, genom hot eller på annat otillbörligt
sätt, utan låten eder nöja med eder sold." 15 Och folket gick där
i förbidan, och alla undrade i sina hjärtan om Johannes icke
till äventyrs vore Messias. 16 Men Johannes tog till orda och
sade: till dem alla: "Jag döper eder med vatten, men den som
kommer, som är starkare än jag, den vilkens skorem jag icke är
värdig att upplösa; han skall döpa eder i helig ande och eld. 17
Han har sin kastskovel i handen, ty han vill noga rensa sin loge
och samla in vetet i sin lada; men agnarna skall han bränna upp
i en eld som icke utsläckes." 18 Så förmanade han folket också
i många andra stycken och förkunnade evangelium för dem. 19
Men när han hade förehållit Herodes, landsfursten, hans synd i
fråga om hans broders hustru Herodias och förehållit honom allt
det onda som han eljest hade gjort, 20 lade Herodes till allt
annat också det att han inspärrade Johannes i fängelse. 21 När
nu allt folket lät döpa sig och jämväl Jesus blev döpt, så skedde
därvid, medan han bad, att himmelen öppnades, 22 och den
helige Ande sänkte sig ned över honom I lekamlig skepnad
såsom en duva; och från himmelen kom en röst: "Du är min
älskade Son; i dig har jag funnit behag." 23 Och Jesus var vid
pass trettio år gammal, när han begynte sitt verk. Och man
menade att han var son av Josef, som var son av Eli, 24 som
var son av Mattat, som var son av Levi, som var son av Melki,
som var son av Jannai, som var son av Josef, 25 som var son
av Mattatias, som var son av Amos, som var son av Naum, som
var son av Esli, som var son av Naggai, 26 som var son av
Maat, som var son av Mattatias, som var son av Semein, som
var son av Josek, som var son av Joda, 27 som var son av
Joanan, som var son av Resa, som var son av Sorobabel, som
var son av Salatiel, som var son av Neri, 28 som var son av
Melki, som var son av Addi, som var son av Kosam, som var
son av Elmadam, som var son av Er, 29 som var son av Jesus,
som var son av Elieser, som var son av Jorim, som var son
av Mattat, som var son av Levi, 30 som var son av Simeon,
som var son av Judas, som var son av Josef, som var son av
Jonam, som var son av Eljakim, 31 som var son av Melea, som
var son av Menna, som var son av Mattata, som var son av
Natam, som var son av David, 32 som var son av Jessai, som
var son av Jobed, som var son av Boos, som var son av Sala,
som var son av Naasson, 33 som var son av Aminadab, som
var son av Admin, som var son av Arni, som var son av Esrom,
som var son av Fares, som var son av Judas, 34 som var son
av Jakob, som var son av Isak, som var son av Abraham, som
var son av Tara, som var son av Nakor, 35 som var son av
Seruk, som var son av Ragau, som var son av Falek, som var
son av Eber, som var son av Sala, 36 som var son av Kainam,
som var son av Arfaksad, som var son av Sem, som var son av
Noa, som var son av Lamek, 37 som var son av Matusala, som
var son av Enok, som var son av Jaret som var son av Maleleel,
som var son av Kainan, 38 som var son av Enos, som var son
av Set, som var son av Adam, som var son av Gud.

4 Sedan vände Jesus tillbaka från Jordan, full av helig ande,
och fördes genom Anden omkring i öknen 2 och frestades
av djävulen under fyrtio dagar. Och under de dagarna åt han
intet; men när de hade gått till ända, blev han hungrig. 3 Då
sade djävulen till honom: "Är du Guds Son, så bjud denna
sten att bliva bröd." 4 Jesus svarade honom: "Det är skrivet:
'Människan skall leva icke allenast av bröd.'" 5 Och djävulen
förde honom upp på en höjd och visade honom i ett ögonblick
alla riken i världen 6 och sade till honom: "Åt dig vill jag giva
makten över allt detta med dess härlighet; ty åt mig har den
blivit överlämnad, och åt vem jag vill kan jag giva den. 7 Om du
alltså tillbeder inför mig, så skall den hel och hållen höra dig till."
8 Jesus svarade och sade till honom: "Det är skrivet: 'Herren,
din Gud, skall du tillbedja, och honom allena skall du tjäna.'" 9
Och han förde honom till Jerusalem och ställde honom uppe på
helgedomens mur och sade till honom: "Är du Guds Son, så
kasta dig ned härifrån; 10 det är ju skrivet: 'Han skall giva sina
änglar befallning om dig, att de skola väl bevara dig'; 11 så ock:
'De skola bära dig på händerna, så att du icke stöter din fot mot
någon sten.'" 12 Då svarade Jesus och sade till honom: "Det är
sagt: 'Du skall icke fresta Herren, din Gud.'" 13 När djävulen så
hade slutat med alla sina frestelser, vek han ifrån honom, intill
läglig tid. 14 Och Jesus vände i Andens kraft tillbaka till Galileen;

och ryktet om honom gick ut i hela den kringliggande trakten. **15** Och han undervisade i deras synagogor och blev prisad av alla. **16** Så kom han till Nasaret, där han var uppfödd. Och på sabbatsdagen gick han, såsom hans sed var, in i synagogan: och där stod han upp till att föreläsa. **17** Då räckte man åt honom profeten Esaias' bok; och när han öppnade boken, fick han se det ställe där det stod skrivet: **18** "Herrens Ande är över mig, ty han har smort mig. Han har satt mig till att förkunna glädjens budskap för de fattiga, till att predika frihet för de fångna och syn för de blinda, ja, till att giva de förtryckta frihet **19** och till att predika ett nådens år från Herren." **20** Sedan lade han ihop boken och gav den tillbaka åt tjänaren och satte sig ned. Och alla som voro i synagogan hade sina ögon fästa på honom. **21** Då begynte han tala och sade till dem: "I dag är detta skriftens ord fullbordat inför edra öron." **22** Och de gåvo honom alla sitt vittnesbörd och förundrade sig över de nådens ord som utgingo från hans mun, och sade: "Är då denne icke Josefs son?" **23** Då sade han till dem: "Helt visst skolen I nu vända mot mig det ordet: 'Läkare, bota dig själv' och säga: 'Sådana stora ting som vi hava hört vara gjorda i Kapernaum, sådana må du göra också här i din fädernestad.'" **24** Och han tillade: "Sannerligen säger jag eder: Ingen profet bliver i sitt fädernesland väl mottagen. **25** Men jag säger eder, såsom sant är: I Israel funnos många änkor på Elias' tid då himmelen var tillsluten i tre år och sex månader, och stor hungersnöd kom över hela landet -- **26** och likväl blev Elias icke sänd till någon av dessa, utan allenast till en änka i Sarepta i Sidons land. **27** Och många spetälska funnos i Israel på profeten Elisas tid; och likväl blev ingen av dessa gjord ren, utan allenast Naiman från Syrien." **28** När de som voro i synagogan hörde detta, uppfylldes de alla av vrede **29** och stodo upp och drevo honom ut ur staden och förde honom ända fram till branten av det berg som deras stad var byggd på, och ville störta honom därutför. **30** Men han gick sin väg mitt igenom hopen och vandrade vidare. **31** Och han kom ned till Kapernaum, en stad i Galileen, och undervisade folket på sabbaten. **32** Och de häpnade över hans undervisning, ty han talade med makt och myndighet. **33** Och i synagogan var en man som var besatt av en oren ond ande. Denne ropade med hög röst: **34** "Bort härifrån! Vad har du med oss att göra, Jesus från Nasaret? Har du kommit för att förgöra oss? Jag vet vem du är, du Guds Helige." **35** Men Jesus tilltalade honom strängt och sade: "Tig och far ut ur honom." Då kastade den onde anden omkull mannen mitt ibland dem och for ut ur honom, utan att hava gjort honom någon skada. **36** Och häpnad kom över dem alla, och de talade med varandra och sade: "Vad är det med dennes ord? Med myndighet och makt befaller han ju de orena andarna, och de fara ut." **37** Och ryktet om honom spriddes åt alla håll i den kringliggande trakten. **38** Men han stod upp och gick ut ur synagogan och kom in i Simons hus. Och Simons svärmoder var ansatt av en svår feber, och de bådo honom för henne. **39** Då trädde han fram och lutade sig över henne och näpste febern, och den lämnade henne; och strax stod hon upp och betjänade dem. **40** Men när solen gick ned, förde alla till honom sina sjuka, sådana som ledo av olika slags sjukdomar. Och han lade händerna på var och en av dem och botade dem. **41** Onda andar blevo ock utdrivna ur många, och de ropade därvid och sade: "Du är Guds Son." Men han tilltalade dem strängt och tillsade dem att icke säga något, eftersom de visste att han var Messias. **42** Och när det åter hade blivit dag, gick han åstad bort till en öde trakt. Men folket sökte efter honom; och när de kommo fram till honom, ville de hålla honom kvar och hindra honom att gå sin väg. **43** Men han sade till dem: "Också för de andra städerna måste jag förkunna evangelium om Guds rike, ty därtill har jag blivit utsänd." **44** Och han predikade i synagogorna i Judeen.

5 Då nu en gång folket, för att höra Guds ord, trängde sig inpå honom där han stod vid Gennesarets sjö, **2** fick han se två båtar ligga vid sjöstranden; men de som fiskade hade gått i land och höllo på att skölja sina nät. **3** Då steg han i en av båtarna, den som tillhörde Simon, och bad honom lägga ut något litet från land. Sedan satte han sig ned och undervisade folket från båten. **4** Och när han hade slutat att tala, sade han till Simon: "Lägg ut på djupet; och kasten där ut edra nät till fångst." **5** Då svarade Simon och sade: "Mästare, vi hava arbetat hela natten och fått intet; men på ditt ord vill jag kasta ut näten." **6** Och när de hade gjort så, fingo de en stor hop fiskar i sina nät; och näten gingo sönder. **7** Då vinkade de åt sina kamrater i den andra båten, att dessa skulle komma och hjälpa dem. Och de kommo och fyllde upp båda båtarna, så att de begynte sjunka. **8** När Simon Petrus såg detta, föll han ned för Jesu knän och sade: "Gå bort ifrån mig, Herre; jag är en syndig människa." **9** Ty för detta fiskafänges skull hade han och alla som voro med honom betagits av häpnad, **10** jämväl Jakob och Johannes, Sebedeus' söner, som deltogo med Simon i fisket. Men Jesus sade till Simon: "Frukta icke; härefter skall du fånga människor." **11** Och de förde båtarna i land och lämnade alltsammans och följde honom. **12** Och medan han var i en av städerna, hände sig, att där kom en man som var full av spetälska. När denne fick se Jesus, föll han ned på sitt ansikte och bad honom och sade: "Herre, vill du, så kan du göra mig ren." **13** Då räckte han ut handen och rörde vid honom och sade: "Jag vill; bliv ren." Och strax vek spetälskan ifrån honom. **14** Och han förbjöd honom att omtala detta för någon, men tillade: "Gå åstad och visa dig för prästen och frambär för din rening ett offer, såsom Moses har påbjudit, till ett vittnesbörd för dem." **15** Men ryktet om honom spridde sig dess mer; och mycket folk samlade sig för att höra honom och för att bliva botade från sina sjukdomar. **16** Men han drog sig undan till öde trakter och bad. **17** Nu hände sig en dag, då han undervisade folket, att där sutto några fariséer och laglärare -- sådana hade nämligen kommit dit från alla byar i Galileen och Judeen och från Jerusalem -- och Herrens kraft verkade, så att sjuka blevo botade av honom. **18** Då kommo några män dit med en lam man, som de buro på en säng; och de försökte komma in med honom för att lägga honom ned framför Jesus. **19** Men då de för folkets skull icke kunde finna något annat sätt att komma in med honom stego de upp på taket och släppte honom tillika med sängen ned genom tegelbeläggningen, mitt ibland dem, framför Jesus. **20** När han såg deras tro, sade han: "Min vän,

dina synder äro dig förlåtna." 21 Då begynte de skriftlärde och
fariséerna tänka så: "Vad är denne för en, som talar så hädiska
ord? Vem kan förlåta synder utom Gud allena?" 22 Men Jesus
förnam deras tankar och svarade och sade till dem: "Vad är
det I tänken i edra hjärtan? 23 Vilket är lättare att säga: 'Dina
synder äro dig förlåtna' eller att säga: 'Stå upp och gå'? 24 Men
för att I skolen veta, att Människosonen har makt här på jorden
att förlåta synder, så säger jag dig" (och härmed vände han
sig till den lame): "Stå upp, tag din säng och gå hem." 25 Då
stod han strax upp i deras åsyn och tog sängen, som han hade
legat på, och gick hem, prisande Gud. 26 Och de grepos alla av
bestörtning och prisade Gud; och de sade, fulla av häpnad:
"Vi hava i dag sett förunderliga ting." 27 Sedan begav han sig
därifrån. Och han fick se en publikan, vid namn Levi, sitta vid
tullhuset. Och han sade till denne: "Följ mig." 28 Då lämnade
han allt och stod upp och följde honom. 29 Och Levi gjorde i sitt
hus ett stort gästabud för honom; och en stor hop publikaner
och andra voro bordsgäster där jämte dem. 30 Men fariséerna --
särskilt de skriftlärde bland dem -- knorrade mot hans lärjungar
och sade: "Huru kunnen I äta och dricka med publikaner och
syndare?" 31 Då svarade Jesus och sade till dem: "De är icke
de friska som behöva läkare, utan de sjuka. 32 Jag har icke
kommit för att kalla rättfärdiga, utan syndare, till bättring. 33
Och de sade till honom: "Johannes' lärjungar fasta ofta och
hålla böner, sammalunda ock fariséernas; men dina lärjungar
äta och dricka." 34 Jesus svarade dem: "Icke kunnen I väl
ålägga bröllopsgästerna att fasta, medan brudgummen ännu
är hos dem? 35 Men en annan tid skall komma, och då, när
brudgummen tages ifrån dem, då, på den tiden, skola de fasta."
-- 36 Han framställde ock för dem denna liknelse: "Ingen river
av en lapp från en ny mantel och sätter den på en gammal
mantel; om någon så gjorde, skulle han icke allenast riva sönder
den nya manteln, utan därtill komme, att lappen från den nya
manteln icke skulle passa den gamla. 37 Ej heller slår någon
nytt vin i gamla skinnläglar; om någon så gjorde, skulle det nya
vinet spränga sönder läglarna, och vinet skulle spillas ut, jämte
det att läglarna fördärvades. 38 Nej, nytt vin bör man slå i nya
läglar. -- 39 Och ingen som har druckit gammalt vin vill sedan
gärna hava nytt; ty han tycker, att det gamla är bättre."

6 Och det hände sig på en sabbat att han tog vägen genom ett
sädesfält; och hans lärjungar ryckte av axen och gnuggade
sönder dem med händerna och åto. 2 Då sade några av
fariséerna; "Huru kunnen I göra vad som icke är lovligt att göra
på sabbaten? 3 Jesus svarade och sade till dem: "Haven I icke
läst om det som David gjorde, när han själv och de som följde
honom blevo hungriga: 4 huru han då gick in i Guds hus och tog
skådebröden och åt, och jämväl gav åt dem som följde honom,
fastän det ju icke är lovligt för andra än allenast för prästerna att
äta sådant bröd?" 5 Därefter sade han till dem: "Människosonen
är herre över sabbaten." 6 På en annan sabbat hände sig att
han gick in i synagogan och undervisade. Där var då en man
vilkens högra hand var förvissnad. 7 Och de skriftlärde och
fariséerna vaktade på honom, för att se om han botade någon
på sabbaten; de ville nämligen finna något att anklaga honom
för. 8 Men han förstod deras tankar och sade till mannen som
hade den förvissnade handen: "Stå upp, och träd fram." Då stod
han upp och trädde fram. 9 Sedan sade Jesus till dem: "Jag vill
göra eder en fråga. Vilketdera är lovligt på sabbaten: att göra
vad gott är, eller att göra vad ont är, att rädda någons liv, eller
att förgöra det?" 10 Och han såg sig omkring på dem alla och
sade till mannen: "Räck ut din hand." Och han gjorde så; och
hans hand blev frisk igen. 11 Men de blevo såsom ursinniga
och talade med varandra om vad de skulle kunna företaga sig
mot Jesus. 12 Så hände sig på den tiden att han gick åstad
upp på berget för att bedja; och han blev kvar där över natten i
bön till Gud. 13 Men när det blev dag, kallade han till sig sina
lärjungar och utvalde bland dem tolv, som han ock benämnde
apostlar: 14 Simon, vilken han ock gav namnet Petrus, och
Andreas, hans broder; vidare Jakob och Johannes och Filippus
och Bartolomeus 15 och Matteus och Tomas och Jakob, Alfeus'
son, och Simon, som kallades ivraren; 16 vidare Judas, Jakobs
son, och Judas Iskariot, den som blev en förrädare. 17 Dessa
tog han nu med sig och steg åter ned och stannade på en jämn
plats; och en stor skara av hans lärjungar var där församlad, så
ock en stor hop folk ifrån hela Judeen och Jerusalem, och från
kuststräckan vid Tyrus och Sidon. 18 Dessa hade kommit för att
höra honom och för att bliva botade från sina sjukdomar. Och
jämväl de som voro kvalda av orena andar blevo botade. 19
Och allt folket sökte att få röra vid honom, ty kraft gick ut ifrån
honom och botade alla. 20 Och han lyfte upp sina ögon och säg
på sina lärjungar och sade: "Saliga ären I, som ären fattiga, ty
eder hör Guds rike till. 21 Saliga ären I, som nu hungren, ty I
skolen bliva mättade. Saliga ären I, som nu gråten, ty I skolen
le. 22 Saliga ären I, när människorna för Människosonens skull
hata eder och förskjuta och smäda eder och kasta bort edert
namn såsom något ont. 23 Glädjens på den dagen, ja, springen
upp av fröjd, ty se, eder lön är stor i himmelen. På samma
satt gjorde ju deras fäder med profeterna. 24 Men ve eder, I
som ären rika, ty I haven fått ut eder hugnad! 25 Ve eder, som
nu ären mätta, ty I skolen hungra! Ve eder, som nu len, ty I
skolen sörja och gråta! 26 Ve eder, när alla människor tala väl
om eder! På samma sätt gjorde ju deras fader i fråga om de
falska profeterna. 27 Men till eder, som hören mig, säger jag:
Älsken edra ovänner, gören gott mot dem som hata eder, 28
välsignen dem som förbanna eder, bedjen för dem som förorätta
eder. 29 Om någon slår dig på den ena kinden, så håll ock fram
den andra åt honom; och om någon tager manteln ifrån dig,
så förvägra honom icke heller livklädnaden. 30 Giv åt var och
en som beder dig; och om någon tager ifrån dig vad som är
ditt, så kräv det icke igen. 31 Såsom I viljen att människorna
skola göra mot eder, så skolen I ock göra mot dem. 32 Om I
älsken dem som älska eder, vad tack kunnen I få därför? Också
syndare älska ju dem av vilka de bliva älskade. 33 Och om I
gören gott mot dem som göra eder gott, vad tack kunnen I få
därför? Också syndare göra ju detsamma. 34 Och om I lånen
åt dem av vilka I kunnen hoppas att själva få något, vad tack
kunnen I få därför? Också syndare låna ju åt syndare för att få
lika igen. 35 Nej, älsken edra ovänner, och gören gott och given
lån utan att hoppas på någon gengäld. Då skall eder lön bliva

stor, och då skolen I vara den Högstes barn; ty han är mild
mot de otacksamma och onda. 36 Varen barmhärtiga, såsom
eder Fader är barmhärtig. 37 Dömen icke, så skolen I icke
bliva dömda; fördömen icke, så skolen I icke bliva fördömda.
Förlåten, och eder skall bliva förlåtet. 38 Given, och eder skall
bliva givet. Ett gott mått, väl packat, skakat och överflödande,
skall man giva eder i skötet; ty med det mått som I mäten med
skall ock mätas åt eder igen." 39 Han framställde ock för dem
denna liknelse: "Kan väl en blind leda en blind? Falla de icke då
båda i gropen? 40 Lärjungen är icke förmer än sin mästare; när
någon bliver fullärd, så bliver han allenast sin mästare lik. 41
Huru kommer det till, att du ser grandet i din broders öga, men
icke bliver varse bjälken i ditt eget öga? 42 Huru kan du säga
till din broder: 'Broder, låt mig taga ut grandet i ditt öga', du
som icke ser bjälken i ditt eget öga? Du skrymtare, tag först ut
bjälken ur ditt eget öga; därefter må du se till, att du kan tala ut
grandet i din broders öga. 43 Ty intet gott träd finnes, som bär
dålig frukt, och lika litet finnes något dåligt träd som bär god
frukt; 44 vart och ett träd kännes ju igen på sin frukt. Icke hämtar
man väl fikon ifrån törnen, ej heller skördar man vindruvor av
törnbuskar. 45 En god människa bär ur sitt hjärtas goda förråd
fram vad gott är, och en ond människa bär ur sitt onda förråd
fram vad ont är; ty vad hennes hjärta är fullt av, det talar hennes
mun. -- 46 Men varför ropen I till mig: 'Herre, Herre', och gören
dock icke vad jag säger? 47 Var och en som kommer till mig
och hör mina ord och gör efter dem, vem han är lik, det skall jag
visa eder. 48 Han är lik en man som ville bygga ett hus och som
då grävde djupt och lade dess grund på hälleberget. När sedan
översvämning kom, störtade sig vattenströmmen mot det huset,
men den förmådde dock icke skaka det, eftersom det var så
byggt. 49 Men den som hör och icke gör, han är lik en man som
byggde ett hus på blotta jorden, utan att lägga någon grund.
Och vattenströmmen störtade sig emot det, och strax föll det
samman, och det husets fall blev stort."

7 När han nu hade talat allt detta till slut inför folket, gick han
in i Kapernaum. 2 Men där var en hövitsman som hade en
tjänare, vilken låg sjuk och var nära döden; och denne var högt
skattad av honom. 3 Då han nu fick höra om Jesus, sände han
till honom några av judarnas äldste och bad honom komma
och bota hans tjänare. 4 När dessa kommo till Jesus, bådo
de honom enträget och sade: "Han är värd att du gör honom
detta, 5 ty han har vårt folk kärt, och det är han som har byggt
synagogan åt oss." 6 Då gick Jesus med dem. Men när han
icke var långt ifrån hövitsmannens hus, sände denne några av
sina vänner och lät säga till honom: "Herre, gör dig icke omak;
ty jag är icke värdig att du går in under mitt tak. 7 Därför har jag
ej heller aktat mig själv värdig att komma till dig Men säg ett ord,
så bliver min tjänare frisk. 8 Jag är ju själv en man som står
under andras befäl; jag har ock krigsmän under mig, och om jag
säger till en av dem: 'Gå', så går han, eller till en annan: 'Kom',
så kommer han, och om jag säger till min tjänare: 'Gör det', då
gör han så." 9 När Jesus hörde detta, förundrade han sig över
honom och vände sig om och sade till folket som följde honom:
"Jag säger eder: Icke ens i Israel har jag funnit så stor tro."
10 Och de som hade blivit utsända gingo hem igen och funno
tjänaren vara frisk. 11 Därefter begav han sig till en stad som
hette Nain; och med honom gingo hans lärjungar och mycket
folk. 12 Och se, då han kom nära stadsporten, bars där ut en
död, och han var sin moders ende son, och hon var änka; och
en ganska stor hop folk ifrån staden gick med henne. 13 När
Herren fick se henne, ömkade han sig över henne och sade till
henne: "Gråt icke." 14 Och han gick fram och rörde vid båren,
och de som buro stannade. Och han sade: "Unge man, jag
säger dig: Stå upp." 15 Då satte sig den döde upp och begynte
tala. Och han gav honom åt hans moder. 16 Och alla betogos av
häpnad och prisade Gud och sade: Den stor profet har uppstått
ibland oss" och: "Gud har sett till sitt folk." 17 Och detta tal om
honom gick ut i hela Judeen och i hela landet däromkring. 18
Och allt detta fick Johannes höra berättas av sina lärjungar. 19
Då kallade Johannes till sig två av sina lärjungar och sände
dem till Herren med denna fråga: "Är du den som skulle komma,
eller skola vi förbida någon annan?" 20 När mannen kommo
fram till honom, sade de: "Johannes döparen har sänt oss till
dig och låter fråga: 'Är du den som skulle komma, eller skola
vi förbida någon annan?'" 21 Just då höll Jesus på med att
bota många som ledo av sjukdomar och plågor, eller som voro
besatta av onda andar, och åt många blinda gav han deras syn.
22 Och han svarade och sade till männen: "Gån tillbaka och
omtalen för Johannes vad I haven sett och hört: blinda få sin
syn, halta gå, spetälska bliva rena, döva höra, döda uppstå, 'för
fattiga förkunnas glädjens budskap'. 23 Och salig är den för
vilken jag icke bliver en stötesten." 24 När sedan Johannes'
sändebud hade gått sin väg, begynte han tala till folket om
Johannes: "Varför var det I gingen ut i öknen? Var det för att se
ett rör som drives hit och dit av vinden? 25 Eller varför gingen
I ut? Var det för att se en människa klädd i fina kläder? De
som bära präktiga kläder och leva i kräslighet, dem finnen I ju i
konungapalatsen. 26 Varför gingen I då ut? Var det för att se
en profet? Ja, jag säger eder: Ännu mer än en profet är han.
27 Han är den om vilken det är skrivet: 'Se, jag sänder ut min
ängel framför dig, och han skall bereda vägen för dig.' 28 Jag
säger eder: Bland dem som äro födda av kvinnor har ingen
varit större än Johannes; men den som är minst i Guds rike är
likväl större än han. 29 Så gav ock allt folket som hörde honom
Gud rätt, jämväl publikanerna, och läto döpa sig med Johannes'
dop. 30 Men fariséerna och de lagkloke föraktade Guds rådslut
i fråga om dem själva och läto icke döpa sig av honom. 31
Vad skall jag då likna detta släktes människor vid? Ja, vad äro
de lika? 32 De äro lika barn som sitta på torget och ropa till
varandra och säga: 'Vi hava spelat för eder, och I haven icke
dansat; vi hava sjungit sorgesång, och I haven icke gråtit.' 33
Ty Johannes döparen har kommit, och han äter icke bröd och
dricker ej heller vin, och så sägen I: 'Han är besatt av en ond
ande.' 34 Människosonen har kommit, och han både äter och
dricker, och nu sägen I: 'Se, vilken frossare och vindrinkare
han är, en publikaners och syndares vän!' 35 Men Visheten
har fått rätt av alla sina barn." 36 Och en farisé inbjöd honom
till en måltid hos sig; och han gick in i fariséens hus och lade
sig till bords. 37 Nu fanns där i staden en synderska; och när
denna fick veta att han låg till bords i fariséens hus, gick hon

dit med en alabasterflaska med smörjelse **38** och stannade
bakom honom vid hans fötter, gråtande, och begynte väta hans
fötter med sina tårar och torkade dem med sitt huvudhår och
kysste ivrigt hans fötter och smorde dem med smörjelsen. **39**
Men när fariséen som hade inbjudit honom såg detta, sade han
vid sig själv: "Vore denne en profet, så skulle han känna till,
vilken och hurudan denna kvinna är, som rör vid honom; han
skulle då veta att hon är en synderska." **40** Då tog Jesus till
orda och sade till honom: "Simon, jag har något att säga dig."
Han svarade: "Mästare, säg det. **41** "En man som lånade ut
penningar hade två gäldenärer. Den ene var skyldig honom fem
hundra silverpenningar, den andre femtio. **42** Men då de icke
kunde betala, efterskänkte han skulden för dem båda. Vilken av
dem kommer nu att älska honom mest?" **43** Simon svarade och
sade: "Jag menar den åt vilken han efterskänkte mest." Då sade
han till honom: "Rätt dömde du" **44** Och så vände han sig åt
kvinnan och sade till Simon: "Ser du denna kvinna? När jag kom
in i ditt hus, gav du mig intet vatten till mina fötter, men hon har
vätt mina fötter med sina tårar och torkat dem med sitt hår. **45**
Du gav mig ingen hälsningskyss, men ända ifrån den stund då
jag kom hitin, har hon icke upphört att ivrigt kyssa mina fötter.
46 Du smorde icke mitt huvud med olja, men hon har smort mina
fötter med smörjelse. **47** Fördenskull säger jag dig: Hennes
många synder äro henne förlåtna; hon har ju ock visat mycken
kärlek. Men den som får litet förlåtet, han älskar ock litet." **48**
Sedan sade han till henne: "Dina synder äro dig förlåtna." **49** Då
begynte de som voro bordsgäster jämte honom att säga vid sig
själva: "Vem är denne, som till och med förlåter synder?" **50**
Men han sade till kvinnan: "Din tro har frälst dig. Gå i frid."

8 Därefter vandrade han igenom landet, från stad till stad och
från by till by, och predikade och förkunnade evangelium
om Guds rike. Och med honom följde de tolv, **2** så ock några
kvinnor som hade blivit befriade från onda andar och botade
från sjukdomar: Maria, som kallades Magdalena, ur vilken sju
onda andar hade blivit utdrivna, **3** och Johanna, hustru till
Herodes' fogde Kusas, och Susanna och många andra som
tjänade dem med sina ägodelar. **4** Då nu mycket folk kom
tillhopa, i det att inbyggarna i de särskilda städerna begåvo sig
ut till honom, sade han i en liknelse: **5** "En såningsman gick ut
för att så sin säd. Och när han sådde, föll somt vid vägen och
blev nedtrampat, och himmelens fåglar åto upp det. **6** Och somt
föll på stengrund, och när det hade vuxit upp, torkade det bort,
eftersom det icke där hade någon fuktighet. **7** Och somt föll
bland törnen, och törnena växte upp tillsammans därmed och
förkvävde det. **8** Men somt föll i god jord, och när det hade vuxit
upp, bar det hundrafaldig frukt." Sedan han hade talat detta,
sade han med hög röst: "Den som har öron till att höra, han
höre." **9** Då frågade hans lärjungar honom vad denna liknelse
betydde. **10** Han sade: "Eder är givet att lära känna Guds rikes
hemligheter, men åt de andra meddelas de i liknelser, för att de
med seende ögon intet skola se och med hörande öron intet
förstå'. **11** Så är nu detta liknelsens mening: Säden är Guds
ord. **12** Och att den såddes vid vägen, det är sagt om dem
som hava hört ordet, men sedan kommer djävulen och tager
bort det ur deras hjärtan, för att de icke skola komma till tro
och bliva frälsta. **13** Och att den såddes på stengrunden det är
sagt om dem, som när de få höra ordet, taga emot det med
glädje, men icke hava någon rot; de tro allenast till en tid, och i
frestelsens stund avfalla de. **14** Och att den föll bland törnena,
det är sagt om dem, som när de hava hört ordet, gå bort och
låta sig förkvävas av rikedomens omsorger och njutandet av
livets goda och så icke föra något fram till mognad. **15** Men att
den föll i den goda jorden, det är sagt om dem, som när de hava
hört ordet, behålla det i rättsinniga och goda hjärtan och bära
frukt i ståndaktighet. **16** Ingen tänder ett ljus och gömmer det
sedan under ett kärl eller sätter det under en bänk, utan man
sätter det på en ljusstake, för att de som komma in skola se
skenet. **17** Ty intet är fördolt, som icke skall bliva uppenbart,
ej heller är något undangömt, som icke skall bliva känt och
komma i dagen. **18** Akten fördenskull på huru I hören. Ty den
som har, åt honom skall varda givet; men den som icke har,
från honom skall tagas också det han menar sig hava." **19** Och
hans moder och hans bröder kommo och sökte honom, men för
folkets skull kunde de icke komma in till honom. **20** Då sade
man till honom: "Din moder och dina broder stå härutanför och
vilja träffa dig." **21** Men han svarade och sade till dem: "Min
moder och mina bröder äro dessa, som höra Guds ord och göra
det." **22** En dag steg han med sina lärjungar i en båt och sade
till dem: "Låt oss fara över sjön till andra sidan." Och de lade
ut. **23** Och medan de seglade fram, somnade han. Men en
stormvind for ned över sjön, och deras båt begynte fyllas med
vatten, så att de voro i fara. **24** Då gingo de fram och väckte
upp honom och sade: "Mästare, Mästare, vi förgås." När han
så hade vaknat, näpste han vinden och vattnets vågor, och
de stillades, och det blev lugnt. **25** Därefter sade han till dem:
"Var är eder tro?" Men de hade blivit häpna och förundrade sig
och sade till varandra: "Vem är då denne? Han befaller ju både
vindarna och vattnet, och de lyda honom." **26** Så foro de över till
gerasenernas land, som ligger mitt emot Galileen. **27** Och när
han hade stigit i land, kom en man från staden emot honom, en
som var besatt av onda andar, och som under ganska lång tid
icke hade haft kläder på sig och icke bodde i hus, utan bland
gravarna. **28** Då nu denne fick se Jesus, skriade han och föll
ned för honom och sade med hög röst: "Vad har du med mig att
göra, Jesus, du Guds, den Högstes, son? Jag beder dig, plåga
mig icke." **29** Jesus skulle nämligen just bjuda den orene anden
att fara ut ur mannen. Ty i lång tid hade han farit svårt fram med
mannen; och väl hade denne varit fängslad med kedjor och
fotbojor och hållits i förvar, men han hade slitit sönder bojorna
och hade av den onde anden blivit driven ut i öknarna. **30** Jesus
frågade honom: "Vad är ditt namn?" Han svarade: "Legion."
Ty det var många onda andar som hade farit in i honom. **31**
Och dessa bådo Jesus att han icke skulle befalla dem att fara
ned i avgrunden. **(Abyssos g12)** **32** Nu gick där en ganska stor
svinhjord i bet på berget. Och de bådo honom att han ville
tillstädja dem att fara in i svinen. Och han tillstadde dem det. **33**
Då gåvo sig de onda andarna åstad ut ur mannen och foro in i
svinen. Och hjorden störtade sig utför branten ned i sjön och
drunknade. **34** Men när herdarna sågo vad som hade skett,
flydde de och berättade härom i staden och på landsbygden. **35**

Och folket gick ut för att se vad som hade skett. När de då
kommo till Jesus, funno de mannen, ur vilken de onda andarna
hade blivit utdrivna, sitta invid Jesu fötter, klädd och vid sina
sinnen; och de betogos av häpnad. 36 Och de som hade sett
händelsen omtalade för dem huru den besatte hade blivit botad.
37 Allt folket ifrån den kringliggande trakten av gerasenernas
land bad då Jesus att han skulle gå bort ifrån dem, ty de voro
gripna av stor förskräckelse. Så steg han då i en båt för att
vända tillbaka. 38 Och mannen, ur vilken de onda andarna hade
blivit utdrivna, bad honom att få följa honom. Men Jesus tillsade
honom att gå, med de orden: 39 "Vänd tillbaka hem, och förtälj
huru stora ting Gud har gjort med dig." Då gick han bort och
förkunnade i hela staden huru stora ting Jesus hade gjort med
honom. 40 När Jesus kom tillbaka, mottogs han av folket; ty alla
väntade de på honom. 41 Då kom där en man, vid namn Jairus,
som var föreståndare för synagogan. Denne föll ned för Jesu
fötter och bad honom att han skulle komma till hans hus; 42 ty
han hade ett enda barn, en dotter, vid pass tolv år gammal, som
låg för döden. Men under det att han var på väg dit, trängde
folket hårt på honom. 43 Nu var där en kvinna som hade haft
blodgång i tolv år och icke hade kunnat botas av någon. 44 Hon
närmade sig honom bakifrån och rörde vid hörntofsen på hans
mantel, och strax stannade hennes blodgång 45 Men Jesus
frågade: "Vem var det som rörde vid mig?" Då alla nekade till att
hava gjort det, sade Petrus: "Mästare, hela folkhopen trycker
och tränger dig ju." 46 Men Jesus sade: "Det var någon som
rörde vid mig; ty jag kände att kraft gick ut ifrån mig." 47 Då
nu kvinnan såg att hon icke hade blivit obemärkt, kom hon
fram bävande och föll ned för honom och omtalade inför allt
folket varför hon hade rört vid honom, och huru hon strax hade
blivit frisk. 48 Då sade han till henne: "Min dotter, din tro har
hjälpt dig. Gå i frid." 49 Medan han ännu talade, kom någon
från synagogföreståndarens hus och sade: "Din dotter är död;
du må icke vidare göra mästaren omak." 50 Men när Jesus
hörde detta, sade han till honom: "Frukta icke; tro allenast, så
får hon liv igen." 51 Och när han hade kommit fram till hans hus,
tillstadde han ingen att gå med ditin, utom Petrus och Johannes
och Jakob och därtill flickans fader och moder. 52 Och alla gräto
och jämrade sig över henne. Men han sade: "Gråten icke; hon
är icke död, hon sover." 53 Då hånlogo de åt honom, ty de
visste ju att hon var död. 54 Men han tog henne vid handen
och sade med hög röst: "Flicka, stå upp." 55 Då kom hennes
ande igen, och hon stod strax upp. Och han tillsade att man
skulle giva henne något att äta. 56 Och hennes föräldrar blevo
uppfyllda av häpnad; men han förbjöd dem att för någon omtala
vad som hade skett.

9 Och han kallade tillhopa de tolv och gav dem makt och
myndighet över alla onda andar, så ock makt att bota
sjukdomar. 2 Och han sände ut dem till att predika Guds rike
och till att bota sjuka. 3 Och han sade till dem: "Tagen intet
med eder på vägen, varken stav eller ränsel eller bröd eller
penningar, och haven icke heller dubbla livklädnader. 4 Och när
I haven kommit in något hus, så stannen där, till dess I lämnen
den orten. 5 Och om man någonstädes icke tager emot eder, så
gån bort ifrån den staden, och skudden stoftet av edra fötter,
till ett vittnesbörd mot dem." 6 Och de gingo ut och vandrade
igenom landet, från by till by, och förkunnade evangelium och
botade sjuka allestädes. 7 Men när Herodes, landsfursten, fick
höra om allt detta som skedde visste han icke vad han skulle
tro. Ty somliga sade: "Det är Johannes, som har uppstått från
de döda." 8 Men andra sade: "Det är Elias, som har visat sig."
Andra åter sade: "Det är någon av de gamla profeterna, som
har uppstått." 9 Men Herodes själv sade: "Johannes har jag
låtit halshugga. Vem är då denne, som jag hör sådant om?"
Och han sökte efter tillfälle att få se honom. 10 Och apostlarna
kommo tillbaka och förtäljde för Jesus huru stora ting de hade
gjort. De tog han dem med sig och drog sig undan till en stad
som hette Betsaida, där de kunde vara allena. 11 Men när folket
fick veta detta, gingo de efter honom. Och han lät dem komma
till sig och talade till dem om Guds rike; och dem som behövde
botas gjorde han friska. 12 Men dagen begynte nalkas sitt slut.
Då trädde de tolv fram och sade till honom: "Låt folket skiljas åt,
så att de kunna gå bort i byarna och gårdarna häromkring och
skaffa sig härbärge och få mat; vi äro ju här i en öde trakt." 13
Men han sade till dem: "Given I dem att äta." De svarade: "Vi
hava icke mer än fem bröd och två fiskar, såframt vi icke skola
gå bort och köpa mat åt allt detta folk." 14 Där voro nämligen vid
pass fem tusen män. Då sade han till sina lärjungar: "Låten
dem lägga sig ned i matlag, femtio eller så omkring i vart." 15
Och de gjorde så och läto dem alla lägga sig ned. 16 Därefter
tog han de fem bröden och de två fiskarna och säg upp till
himmelen och välsignade dem. Och han bröt bröden och gav åt
lärjungarna, för att de skulle lägga fram åt folket. 17 Och de
åto alla och blevo mätta. sedan samlade man upp de stycken
som hade blivit över efter dem, tolv korgar. 18 När han en
gång hade dragit sig undan och var stadd i byn, voro hans
lärjungar hos honom. Och han frågade dem och sade: "Vem
säger folket mig vara?" 19 De svarade och sade: "Johannes
döparen; dock säga andra Elias; andra åter säga: 'Det är någon
av de gamla profeterna, som har uppstått.'" 20 Då frågade
han dem: "Vem sägen då I mig vara?" Petrus svarade och
sade: "Guds Smorde." 21 Då förbjöd han dem strängeligen
att säga detta till någon. 22 Och han sade: "Människosonen
måste lida mycket, och han skall bliva förkastad av de äldste
och översteprästerna och de skriftlärda och skall bliva dödad,
men på tredje dagen skall han uppstå igen." 23 Och han sade
till alla: "Om någon vill efterfölja mig, så försake han sig själv
och tage sitt kors på sig var dag; så följe han mig. 24 Ty den
som vill bevara sitt liv han skall mista det; men den som mister
sitt liv, för min skull, han skall bevara det. 25 Och vad hjälper
det en människa om hon vinner hela världen, men mister sig
själv eller själv går förlorad? 26 Den som blyges för mig och för
mina ord, för honom skall Människosonen blygas, när han kom
mer i sin och min Faders och de heliga änglarnas härlighet. 27
Men sannerligen säger jag eder: Bland dem som här stå finnas
några som icke skola smaka döden, förrän de få se Guds rike."
28 Vid pass åtta dagar efter det att han hade talat detta tog han
Petrus och Johannes och Jakob med sig och gick upp på berget
för att bedja. 29 Och under det att han bad, blev hans ansikte

förvandlat, och hans kläder blevo skinande vita. **30** Och de, två
män stodo där och samtalade med honom, och dessa voro
Moses och Elias. **31** De visade sig i härlighet och talade om
hans bortgång, vilken han skulle fullborda i Jerusalem. **32** Men
Petrus och de som voro med honom voro förtyngda av sömn;
då de sedan vaknade, sågo de hans härlighet och de båda
männen, som stodo hos honom. **33** När så dessa skulle skiljas
ifrån honom, sade Petrus till Jesus: "Mästare, har är oss gott
att vara; låt oss göra tre hyddor, en åt dig och en åt Moses
och en åt Elias." Han visste nämligen icke vad han sade. **34**
Medan han så talade, kom en sky och överskyggde dem; och
de blevo förskräckta, när de trädde in i skyn. **35** Och ur skyn
kom en röst som sade: "Denne är min Son, den utvalde; hören
honom." **36** Och i detsamma som rösten kom, funno de Jesus
vara där allena. -- Och de förtego detta och omtalade icke för
någon på den tiden något av vad de hade sett. **37** När de dagen
därefter gingo ned från berget, hände sig att mycket folk kom
honom till mötes. **38** Då ropade en man ur folkhopen och sade:
"Mästare, jag beder dig, se till min son, ty han är mitt enda
barn. **39** Det är så, att en ande plägar gripa fatt i honom, och
strax skriar han då, och anden sliter och rycker honom, och
fradgan står honom om munnen. Och det är med knapp nöd
han släpper honom, sedan han har sönderbråkat honom. **40** Nu
bad jag dina lärjungar att de skulle driva ut honom, men de
kunde det icke." **41** Då svarade Jesus och sade: "O du otrogna
och vrånga släkte, huru länge måste jag vara hos eder och
härda ut med eder? För hit din son." **42** Men ännu medan denne
var på väg fram, kastade den onde anden omkull honom och
slet och ryckte honom. Då tilltalade Jesus den orene anden
strängt och gjorde gossen frisk och gav honom tillbaka åt hans
fader. **43** Och alla häpnade över Guds stora makt. Då nu alla
förundrade sig över alla de gärningar som han gjorde, sade han
till sina lärjungar: **44** "Tagen emot dessa ord med öppna öron:
Människosonen skall bliva överlämnad i människors händer. **45**
Men de förstodo icke detta som han sade, och det var förborgat
för dem, så att de icke kunde fatta det; dock fruktade de att
fråga honom om det som han hade sagt. **46** Och bland dem
uppstod tanken på vilken av dem som vore störst. **47** Men Jesus
förstod deras hjärtans tankar och tog ett barn och ställde det
bredvid sig **48** och sade till dem: "Den som tager emot detta
barn i mitt namn, han tager emot mig, och den som tager emot
mig, han tager emot honom som har sänt mig. Ty den som är
minst bland eder alla, han är störst. **49** Och Johannes tog till
orda och sade: "Mästare, sågo huru en man drev ut onda andar
genom ditt namn; och du ville hindra honom, eftersom han icke
följde med oss." **50** Men Jesus sade till honom: "Hindren honom
icke; ty den som icke är emot eder, han är för eder." **51** Då nu
tiden var inne att han skulle bliva upptagen, beslöt han att ställa
sin färd till Jerusalem. **52** Och han sände budbärare framför sig;
och de gingo åstad och kommo in i en samaritisk by för att reda
till åt honom. **53** Men folket där tog icke emot honom, eftersom
han var stadd på färd till Jerusalem. **54** När de båda lärjungarna
Jakob i och Johannes förnummo detta, sade de: "Herre, vill du
att vi skola bedja att eld kommer ned från himmelen och förtär
dem?" **55** Då vände han sig om och tillrättavisade dem. **56** Och
de gingo till en annan by. **57** Medan de nu färdades fram på
vägen, sade någon till honom: "Jag vill följa dig, varthelst du
går. **58** Då svarade Jesus honom: "Rävarna hava kulor, och
himmelens fåglar hava nästen; men Människosonen har ingen
plats där han kan vila sitt huvud." **59** Och till en annan sade
han: "Föl; mig." Men denne svarade: "Tillstäd mig att först gå
bort och begrava min fader." **60** Då sade han till honom: "Låt de
döda begrava sina döda; men gå du åstad och förkunna Guds
rike." **61** Åter en annan sade: "Jag vill följa dig, Herre, men
tillstäd mig att först taga avsked av dem som höra till mitt hus."
62 Då svarade Jesus honom: "Ingen som ser sig tillbaka, sedan
han har satt sin hand till plogen, är skickad för Guds rike."

10 Därefter utsåg Herren sjuttiotvå andra och sände ut dem
framför sig, två och två, till var stad och ort dit han själv
tänkte komma **2** "Skörden är mycken, men arbetarna äro få.
Bedjen fördenskull skördens Herre att han sänder ut arbetare
till sin skörd. **3** Gån åstad. Se, jag sänder eder såsom lamm
mitt in ibland ulvar. **4** Bären ingen penningpung, ingen ränsel,
inga skor, och hälsen icke på någon under vägen. **5** Men när I
kommen in i något hus, så sägen först: 'Frid vare över detta
hus.' **6** Om då någon finnes därinne, som är frid värd, så skall
den frid I tillönsken vila över honom; varom icke, så skall den
vända tillbaka över eder själva. **7** Och stannen kvar i det huset,
och äten och dricken vad de hava att giva, ty arbetaren är värd
sin lön. Gån icke ur hus i hus. **8** Och när I kommen in i någon
stad där man tager emot eder, så äten vad som sättes fram
åt eder, **9** och boten de sjuka som finnas där, och sägen till
dem: 'Guds rike är eder nära.' **10** Men när I kommen in i någon
stad där man icke tager emot eder, så gån ut på dess gator
och sägen: **11** 'Till och med det stoft som låder vid våra fötter
ifrån eder stad skaka vi av oss åt eder. Men det mån I veta, att
Guds rike är nära.' **12** Jag säger eder att det för Sodom skall
på 'den dagen' bliva drägligare än för den staden. **13** Ve dig,
Korasin! Ve dig, Betsaida! Ty om de kraftgärningar som äro
gjorda i eder hade blivit gjorda i Tyrus och Sidon, så skulle de
för länge sedan hava suttit i säck och aska och gjort bättring. **14**
Men också skall det vid domen bliva drägligare för Tyrus och
Sidon än för eder. **15** Och du. Kapernaum, skall väl du bliva
upphöjt till himmelen? Nej, ned till dödsriket måste du fara. --
(Hadēs g86) **16** Den som hör eder, han hör mig, och den som
förkastar eder, han förkastar mig; men den som förkastar mig,
han förkastar honom som har sänt mig." **17** Och de sjuttiotvå
kommo tillbaka, uppfyllda av glädje, och sade: "Herre, också
de onda andarna äro oss underdåniga genom ditt namn." **18**
Då sade han till dem: "Jag såg Satan falla ned från himmelen
såsom en ljungeld. **19** Se, jag har givit eder makt att trampa på
ormar och skorpioner och att förtrampa all ovännens härsmakt,
och han skall icke kunna göra eder någon skada. **20** Dock,
glädjens icke över att änglarna äro eder underdåniga, utan
glädjens över att edra namn äro skrivna i himmelen." **21** I
samma stund uppfylldes han av fröjd genom den helige Ande
och sade: "Jag prisar dig, Fader, du himmelens och jordens
Herre, för att du väl har dolt detta för de visa och kloka, men
uppenbarat det för de enfaldiga. Ja, Fader; så har ju varit ditt

behag. 22 Allt har av min Fader blivit för trott åt mig. Och ingen
känner vem Sonen är utom Fadern, ej heller vem Fadern är,
utom Sonen och den för vilken Sonen vill göra honom känd." 23
Sedan vände han sig till lärjungarna, när han var allena med
dem och sade: "Saliga äro de ögon som se det I sen. 24 Ty jag
säger eder: Många profeter och konungar ville se det som I sen
men fingo dock icke se det, och höra det som I hören, men
fingo dock icke höra det." 25 Men en lagklok stod upp och ville
snärja honom och sade: "Mästare, vad skall jag göra för att få
evigt liv till arvedel?" (aiōnios g166) 26 Då sade han till honom:
"Vad är skrivet i lagen? Huru läser du?" 27 Han svarade och
sade: '"Du skall älska Herren, din Gud, av allt ditt hjärta och av
all din själ och av all din kraft och av allt ditt förstånd och din
nästa såsom dig själv."' 28 Han sade till honom: "Rätt svarade
du. Gör det, så får du leva, 29 Då ville han rättfärdiga sig och
sade till Jesus: "Vilken är då min nästa?" 30 Jesus svarade och
sade: "En man begav sig från Jerusalem ned till Jeriko, men
råkade ut för rövare, som togo ifrån honom hans kläder och
därtill slogo honom; därefter gingo de sin väg och läto honom
ligga där halvdöd. 31 Så hände sig att en präst färdades samma
väg; och när han fick se honom, gick han förbi. 32 Likaledes ock
en levit: när denne kom till det stället och fick se honom, gick
han förbi. 33 Men en samarit, som färdades samma väg, kom
också dit där han låg; och när denne fick se honom, ömkade
han sig över honom 34 och gick fram till honom och göt olja och
vin i hans sår och förband dem. Sedan lyfte han upp honom på
sin åsna och förde honom till ett härbärge och skötte honom. 35
Morgonen därefter tog han fram två silverpenningar och gav
dem åt värden och sade: 'Sköt honom och vad du mer kostar på
honom skall jag betala dig, när jag kommer tillbaka.' -- 36 Vilken
av dessa tre synes dig nu hava visat sig vara den mannens
nästa, som hade fallit i rövarhänder?" 37 Han svarade: "Den
som bevisade honom barmhärtighet." Då sade Jesus till honom:
"Gå du och gör sammalunda." 38 När de nu voro på vandring,
gick han in i en by, och en kvinna, vid namn Marta, tog emot
honom i sitt hus. 39 Och hon hade en syster, som hette Maria;
denna satte sig ned vid Herrens fötter och hörde på hans ord.
40 Men Marta var upptagen av mångahanda bestyr för att tjäna
honom. Och hon gick fram och sade: "Herre, frågar du icke
efter att min syster har lämnat alla bestyr åt mig allena? Säg
nu till henne att hon hjälper mig." 41 Då svarade Herren och
sade till henne: "Marta, Marta, du gör dig bekymmer och oro
för mångahanda, 42 men allenast ett är nödvändigt. Maria har
utvalt den goda delen, och den skall icke tagas ifrån henne."

11 När han en gång uppehöll sig på ett ställe för att bedja
och hade slutat sin bön, sade en av hans lärjungar till
honom: "Herre, lär oss att bedja, såsom ock Johannes lärde
sina lärjungar." 2 Då sade han till dem: "När I bedjen, skolen I
säga så: 'Fader, helgat varde ditt namn; tillkomme ditt rike; 3
vårt dagliga bröd giv oss var dag; 4 och förlåt oss våra synder,
ty också vi förlåta var och en som är oss något skyldig; och inled
oss icke i frestelse.'" 5 Ytterligare sade han till dem: "Om någon
av eder har en vän och mitt i natten kommer till denne och
säger till honom: 'Käre vän, låna mig tre bröd; 6 ty en av mina
vänner har kommit resande till mig, och jag har intet att sätta
fram åt honom' 7 så svarar kanske den andre inifrån huset och
säger: 'Gör mig icke omak; dörren är redan stängd, och både
jag och mina barn hava gått till sängs; jag kan icke stå upp och
göra dig något.' 8 Men jag säger eder: Om han än icke, av det
skälet att han är hans vän, vill stå upp och giva honom något,
så kommer han likväl, därför att den andre är så påträngande,
att stå upp och giva honom så mycket han behöver. 9 Likaså
säger jag till eder: Bedjen, och eder skall varda givet; söken,
och I skolen finna; klappen, och för eder skall varda upplåtet. 10
Ty var och en som beder, han får; och den som söker, han
finner; och för den som klappar skall varda upplåtet. 11 Finnes
bland eder någon fader, som när hans son beder honom om
en fisk, i stallet för en fisk räcker honom en orm, 12 eller som
räcker honom en skorpion, när han beder om ett ägg? 13 Om
nu I, som ären onda, förstån att giva edra barn goda gåvor, huru
mycket mer skall icke då den himmelske Fadern giva helig ande
åt dem som bedja honom!" 14 Och han drev ut en ond ande
som var dövstum. Och när den onde anden hade blivit utdriven,
talade den dövstumme; och folket förundrade sig. 15 Men några
av dem sade: "Det är med Beelsebul, de onda andarnas furste,
som han driver ut de onda andarna." 16 Och några andra ville
sätta honom på prov och begärde av honom ett tecken från
himmelen. 17 Men han förstod deras tankar och sade till dem:
"Vart rike som har kommit i strid med sig självt bliver förött, så
att hus faller på hus. 18 Om nu Satan har kommit i strid med sig
själv, huru kan då hans rike hava bestånd? I sägen ju att det är
med Beelsebul som jag driver ut de onda andarna. 19 Men om
det är med Beelsebul som jag driver ut de onda andarna, med
vem driva då edra egna anhängare ut dem? De skola alltså vara
edra domare. 20 Om det åter är med Guds finger som jag driver
ut de onda andarna, så har ju Guds rike kommit till eder. -- 21
När en stark man, fullt väpnad, bevakar sin gård, då äro hans
ägodelar fredade. 22 Men om någon som är starkare än han
angriper honom och övervinner honom, så tager denne ifrån
honom alla vapnen, som han förtröstade på, och skiftar ut bytet
efter honom. 23 Den som icke är med mig, han är emot mig,
och den som icke församlar med mig, han förskingrar. 24 När en
oren ande har farit ut ur en människa, vandrar han omkring i
ökentrakter och söker efter ro. Men då han icke finner någon,
säger han: 'Jag vill vända tillbaka till mitt hus, som jag gick ut
ifrån.' 25 Och när han kommer dit och finner det fejat och prytt,
26 då går han åstad och tager med sig sju andra andar, som äro
värre än han själv, och de gå ditin och bo där; och så bliver
för den människan det sista värre än det första." 27 När han
sade detta, hov en kvinna in folkhopen upp sin röst och ropade
till honom: "Saligt är det modersskötе som har burit dig, och
de bröst som du har diat." 28 Men han svarade: "Ja, saliga
är de som höra Guds ord och gömma det." 29 Men när folket
strömmade till tog han till orda och sade: "Detta släkte är ett ont
släkte Det begär ett tecken, men intet annat tecken skall givas
det än Jonas' tecken. 30 Ty såsom Jonas blev ett tecken för
nineviterna, så skall ock Människosonen vara ett tecken för detta
släkte. 31 Drottningen av Söderlandet skall vid domen träda
fram tillsammans med detta släktes män och bliva dem till dom.

Ty hon kom från jordens ända för att höra Salomos visdom; och
se, har är vad som är mer än Salomo. 32 Ninevitiska män skola
vid domen träda fram tillsammans med detta släkte och bliva
det till dom. Ty de gjorde bättring vid Jonas' predikan; och se,
här är vad som är mer än Jonas. 33 Ingen tänder ett ljus och
sätter det på en undangömd plats eller under skäppan, utan
man sätter det på ljusstaken, för att de som komma in skola se
skenet. 34 Ditt öga är kroppens lykta. När ditt öga är friskt, då
har ock hela din kropp ljus; men när det är fördärvat, då är ock
din kropp höljd i mörker. 35 Se därför till, att ljuset som du har i
dig icke är mörker. 36 Om så hela din kropp får ljus och icke har
någon del höljd i mörker, då har den ljus i sin helhet, såsom när
en lykta lyser dig med sitt klara sken." 37 Under det att han så
talade, inbjöd en farisé honom till måltid hos sig; och han gick
ditin och tog plats vid bordet. 38 Men när fariséen såg att han
icke tvådde sig före måltiden, förundrade han sig. 39 Då sade
Herren till honom: "I fariséer, I gören nu det yttre av bägaren
och fatet rent, medan edert inre är fullt av rofferi och ondska.
40 I dårar, har icke han som har gjort det yttre också gjort det
inre? 41 Given fastmer såsom allmosa vad inuti kärlet är; först
då bliver allt hos eder rent. 42 Men ve eder, I fariséer, som
given tionde av mynta och ruta och alla slags kryddväxter, men
icke akten på rätten och på kärleken till Gud! Det ena borden
I göra, men icke underlåta det andra. 43 Ve eder, I fariséer,
som gärna viljen sitta främst i synagogorna och gärna viljen
bliva hälsade på torgen! 44 Ve eder, I som ären lika gravar som
ingen kan märka, och över vilka människorna gå fram utan att
veta det!" 45 Då tog en av de lagkloke till orda och sade till
honom: "Mästare, när du så talar, skymfar du också oss." 46
Han svarade: "Ja, ve ock eder, I lagkloke, som på människorna
läggen bördor, svåra att bära, men själva icke viljen med ett
enda finger röra vid de bördorna! 47 Ve eder, I som byggen upp
profeternas gravar, deras som edra fäder dräpte! 48 Så bären I
då vittnesbörd om edra fäders gärningar och gillen dem; ty om
de dräpte profeterna, så byggen I upp deras gravar. 49 Därför
har ock Guds vishet sagt: 'Jag skall sända till dem profeter och
apostlar, och somliga av dem skola de dräpa, och andra skola
de förfölja. 50 Och så skall av detta släkte utkrävas alla profeters
blod, allt det som är utgjutet från världens begynnelse, 51 ända
ifrån Abels blod intill Sakarias' blod, hans som förgjordes mellan
altaret och templet.' Ja, jag säger eder: Det skall utkrävas av
detta släkte. 52 Ve eder, I lagkloke, som haven tagit bort nyckeln
till kunskapen! Själva haven I icke kommit ditin och för dem som
ville komma dit haven I lagt hinder." 53 När han inför allt folket
sade detta till dem, blevo fariséerna och de lagkloke mycket
förbittrade och gåvo sig i strid med honom om många stycken;
54 de sökte nämligen efter tillfälle att kunna anklaga honom.

12 Då nu otaligt mycket folk var församlat omkring honom, så
att de trampade på varandra, tog han till orda och sade,
närmast till sina lärjungar: "Tagen eder till vara för fariséernas
surdeg, det är för skrymteri. 2 Intet är förborgat, som icke skall
bliva uppenbarat, och intet är fördolt, som icke skall bliva känt.
3 Därför skall allt vad I haven sagt i mörkret bliva hört i ljuset,
och vad I haven viskat i någons öra i kammaren, det skall
bliva utropat på taken. 4 Men jag säger eder, mina vänner:
Frukten icke för dem som väl kunna dräpa kroppen, men sedan
icke hava makt att göra något mer. 5 Jag vill lära eder vem
I skolen frukta: frukten honom som har makt att, sedan han
har dräpt, också kasta i Gehenna. Ja, jag säger eder: Honom
skolen I frukta. -- **(Geenna g1067)** 6 Säljas icke fem sparvar för
två skärvar? Och icke en av dem är förgäten hos Gud. 7 Men
på eder äro till och med huvudhåren allasammans räknade.
Frukten icke; I ären mer värda än många sparvar. 8 Och jag
säger eder: Var och en som bekänner mig inför människorna,
honom skall ock Människosonen kännas vid inför Guds änglar.
9 Men den som förnekar mig inför människorna, han skall ock
bliva förnekad inför Guds änglar. 10 Och om någon säger något
mot Människosonen, så skall det bliva honom förlåtet; men den
som hädar den helige Ande, honom skall det icke bliva förlåtet.
11 Men när man drager eder fram inför synagogor och överheter
och myndigheter, så gören eder icke bekymmer för huru eller
varmed I skolen försvara eder, eller vad I skolen säga; 12 ty
den helige Ande skall i samma stund lära eder vad I skolen
säga." 13 Och en man i folkhopen sade till honom: "Mästare,
säg till min broder att han skiftar arvet med mig." 14 Men han
svarade honom: "Min vän, vem har satt mig till domare eller
skiftesman över eder?" 15 Därefter sade han till dem: "Sen till,
att I tagen eder till vara för allt slags girighet; ty en människas liv
beror icke därpå att hon har överflöd på ägodelar." 16 Och han
framställde för dem en liknelse; han sade: "Det var en rik man
vilkens åkrar buro ymniga skördar. 17 Och han tänkte vid sig
själv och sade: 'Vad skall jag göra? Jag har ju icke rum nog för
att inbärga min skörd.' 18 Därefter sade han: 'Så vill jag göra:
jag vill riva ned mina lador och bygga upp större, och i dem
skall jag samla in all min gröda och allt mitt goda. 19 Sedan vill
jag säga till min själ: Kära själ, du har mycket gott för varat för
många år; giv dig nu ro, ät, drick och var glad. 20 Men Gud sade
till honom: 'Du dåre, i denna natt skall din själ utkrävas av dig;
vem skall då få vad du har samlat i förråd?' -- 21 Så går det den
som samlar skatter åt sig själv, men icke är rik inför Gud." 22
Och han sade till sina lärjungar: "Därför säger jag eder: Gören
eder icke bekymmer för edert liv, vad I skolen äta, ej heller för
eder kropp, vad I skolen kläda eder med. 23 Livet är ju mer än
maten, och kroppen mer än kläderna. 24 Given akt på korparna:
de så icke, ej heller skörda de, och de hava varken visthus eller
lada; och likväl föder Gud dem. Huru mycket mer ären icke
I än fåglarna! 25 Vilken av eder kan med allt sitt bekymmer
lägga en aln till sin livslängd? 26 Förmån I nu icke ens det som
minst är, varför gören I eder då bekymmer för det övriga? 27
Given akt på liljorna, huru de varken spinna eller väva; och
likväl säger jag eder att icke ens Salomo i all sin härlighet var så
klädd som en av dem. 28 Kläder nu Gud så gräset på marken,
vilket i dag står och i morgon kastas i ugnen, huru mycket mer
skall han då icke kläda eder, I klentrogne! 29 Söken därför icke
heller I efter vad I skolen äta, eller vad I skolen dricka, och
begären icke vad som är för högt. 30 Efter allt detta söka ju
hedningarna i världen, och eder Fader vet att I behöven detta.
31 Nej, söken efter hans rike, så skall också detta andra tillfalla
eder. 32 Frukta icke, du lilla hjord; ty det har behagat eder Fader

att giva eder riket. 33 Säljen vad I ägen och given allmosor;
skaffen eder penningpungar som icke nötas ut, en outtömlig
skatt i himmelen, dit ingen tjuv når, och där man icke fördärvar.
34 Ty där eder skatt är, där komma ock edra hjärtan att vara. 35
Haven edra länder omgjordade och edra lampor brinnande. 36
Och varen I lika tjänare som vänta på att deras herre skall bryta
upp från bröllopet, för att strax kunna öppna för honom, när
han kommer och klappar. 37 Saliga äro de tjänare som deras
herre finner vakande, när han kommer. Sannerligen säger jag
eder: Han skall fästa upp sin klädnad och låta dem taga plats
vid bordet och själv gå fram och betjäna dem. 38 Och vare
sig han kommer under den andra nattväkten eller under den
tredje och finner dem så göra -- saliga äro de då. 39 Men det
förstån I väl, att om husbonden visste vilken stund tjuven skulle
komma, så tillstadde han icke att någon bröt sig in i hans hus.
40 Så varen ock I redo ty i en stund då I icke vänten det skall
Människosonen komma." 41 Då sade Petrus: "Herre, är det
om oss som du talar i denna liknelse, eller är det om alla?" 42
Herren svarade: "Finnes någon trogen och förståndig förvaltare,
som av sin herre kan sättas över hans husfolk, för att i rätt tid
giva dem deras bestämda kost -- 43 salig är då den tjänaren,
om hans herre, när han kommer, finner honom göra så. 44
Sannerligen säger jag eder: Han skall sätta honom över allt vad
han äger. 45 Men om så är, att tjänaren säger i sitt hjärta: 'Min
herre kommer icke så snart', och han begynner att slå de andra
tjänarna och tjänarinnorna och att äta och dricka så att han
bliver drucken, 46 då skall den tjänarens herre komma på en
dag då han icke väntar det, och i en stund då han icke tänker
sig det, och han skall låta hugga honom i stycken och låta
honom få sin del med de otrogna. -- 47 Och den tjänare som
hade fått veta sin herres vilja, men icke redde till eller gjorde
efter hans vilja, han skall bliva straffad med många slag. 48
Men den som, utan att hava fått veta hans vilja, gjorde vad som
val slag värt, han skall bliva straffad med allenast få slag. Var
och en åt vilken mycket är givet, av honom skall mycket varda
utkrävt och den som har blivit betrodd med mycket, av honom
skall man fordra dess mera. 49 Jag har kommit för att tända
en eld på jorden; och huru gärna ville jag icke att den redan
brunne! 50 Men jag måste genomgå ett dop; och huru ängslas
jag icke, till dess att det är fullbordat! 51 Menen I att jag har
kommit för att skaffa frid på jorden? Nej, säger jag eder, fastmer
söndring. 52 Ty om fem finnas i samma hus, skola de härefter
vara söndrade från varandra, så att tre stå mot två Och två mot
tre: 53 fadern mot sin son och sonen mot sin fader, modern
mot sin dotter och dottern mot sin moder, svärmodern mot sin
sonhustru och sonhustrun mot sin svärmoder. 54 Han hade
också till folket: "När I sen ett moln stiga upp i väster, sägen I
strax: 'Nu kommer regn'; och det sker så. 55 Och när I sen
sunnanvind blåsa, sägen I: 'Nu kommer stark hetta'; och detta
sker. 56 I skrymtare, jordens och himmelens utseende förstån I
att tyda; huru kommer det då till, att I icke kunnen tyda denna
tiden? 57 Varför låten I icke edert eget inre döma om vad rätt
är? 58 När du går till en överhetsperson med din motpart, så
gör dig under vägen all möda att bliva förlikt med denne, så att
han icke drager dig fram inför domaren; då händer att domaren
överlämnar dig åt rättstjänaren, och att rättstjänaren kastar dig
i fängelse. 59 Jag säger dig: Du skall icke slippa ut därifrån,
förrän du har betalt ända till den yttersta skärven."

13 Vid samma tid kommo några och berättade för honom
om de galiléer vilkas blod Pilatus hade blandat med deras
offer. 2 Då svarade han och sade till dem: "Menen I att dessa
galiléer voro större syndare än alla andra galiléer, eftersom de
fingo lida sådant? 3 Nej, säger jag eder; men om I icke gören
bättring, skolen I alla sammalunda förgås. 4 Eller de aderton
som dödades, när tornet i Siloam föll på dem, menen I att de
voro mer brottsliga än alla andra människor som bo i Jerusalem?
5 Nej, säger jag eder; men om I icke gören bättring, skolen I alla
sammalunda förgås." 6 Och han framställde denna liknelse:
"En man hade ett fikonträd planterat i sin vingård; och han
kom och sökte frukt därpå, men fann ingen. 7 Då sade han till
vingårdsmannen: 'Se, nu i tre år har jag kommit och sökt frukt på
detta fikonträd, utan att finna någon. Hugg bort det. Varför skall
det därjämte få utsuga jorden?' 8 Men vingårdsmannen svarade
och sade till honom: 'Herre, låt det stå kvar också detta år, för att
jag under tiden må gräva omkring det och göda det; 9 kanhända
skall det så till nästa å bära frukt. Varom icke, så må du då
hugga bort det.'" 10 När han en gång på sabbaten undervisade i
en synagoga, 11 var där en kvinna som i aderton år hade varit
besatt av en sjukdomsande, och hon var så hopkrumpen, att
hon alls icke kunde räta upp sin kropp. 12 Då nu Jesus fick se
henne, kallade han henne till sig och sade till henne "Kvinna, du
är fri ifrån din sjuk dom", 13 och han lade därvid händerna på
henne. Och strax rätade hon upp sig och prisade Gud. 14 Men
det förtröt synagogföreståndaren att Jesus på sabbaten botade
sjuka; och han tog till orda och sade till folket: "Sex dagar finnas,
på vilka man bör arbeta. På dem mån I alltså komma och låta
bota eder, men icke på sabbatsdagen. 15 Då svarade Herren
honom och sade: "I skrymtare, löser icke var och en av eder på
sabbaten sin oxe eller åsna från krubban och leder den bort för
att vattna den? 16 Och denna kvinna, en Abrahams dotter, som
Satan har hållit bunden nu i aderton år, skulle då icke hon på
sabbatsdagen få lösas från sin boja?" 17 När han sade detta,
blygdes alla hans motståndare; och allt folket gladde sig över
alla de härliga gärningar som gjordes av honom. 18 Så sade
han då: "Vad är Guds rike likt, ja, vad skall jag likna det vid? 19
Det är likt ett senapskorn som en man tager och lägger ned i
sin trädgård, och det växer och bliver ett träd, och himmelens
fåglar bygga sina nästen på dess grenar." 20 Ytterligare sade
han: "Vad skall jag likna Guds rike vid? 21 Det är likt en surdeg
som en kvinna tager och blandar in i tre skäppor mjöl, till dess
alltsammans bliver syrat." 22 Och han vandrade från stad till
stad och från by till by och undervisade folket, under det att han
fortsatte sin färd till Jerusalem. 23 Och någon frågade honom:
"Herre, är det allenast få som bliva frälsta?" Då svarade han
dem: 24 "Kämpen för att komma in genom den trånga dörren; ty
många, säger jag eder, skola försöka att komma in och skola
dock icke förmå det. 25 Om husbonden har stått upp och tillslutit
dörren, och I sedan kommen och ställen eder därutanför och
klappen på dörren och sägen: 'Herre, låt upp för oss', så skall

han svara och säga till eder: 'Jag vet icke varifrån I ären.' 26
Och I skolen då säga: 'Vi hava ju ätit och druckit med dig, och
du har undervisat på våra gator.' 27 Men han skall svara: 'Jag
säger eder: Jag vet icke varifrån I ären; gån bort ifrån mig, alla I
ogärningsmän.' 28 Där skall då bliva gråt och tandagnisslan, när
I fån se Abraham, Isak och Jakob och alla profeterna vara i
Guds rike, men finnen eder själva utkastade. 29 Ja, människor
skola komma från öster och väster, från norr och söder och
bliva bordsgäster i Guds rike. 30 Och se, då skola somliga som
äro de sista bliva de första, och somliga som äro de första bliva
de sista. 31 I samma stund kommo några fariséer fram och
sade till honom: "Begiv dig åstad bort härifrån; ty Herodes vill
dräpa dig." 32 Då svarade han dem: "Gån och sägen den räven,
att jag i dag och i morgon driver ut onda andar och botar sjuka,
och att jag först på tredje dagen är färdig. 33 Men jag måste
vandra i dag och i morgon och i övermorgon, ty det är icke i sin
ordning att en profet förgöres annorstädes än i Jerusalem. -- 34
Jerusalem, Jerusalem, du som dräper profeterna och stenar
dem som äro sända till dig! Huru ofta har jag icke velat församla
dina barn, likasom hönan församlar sina kycklingar under sina
vingar! Men haven icke velat. 35 Se, edert hus skall komma att
stå övergivet. Men jag säger eder: I skolen icke se mig, förrän
den tid kommen, då I sägen: 'Välsignad vare han som kommer, i
Herrens namn.'

14 När han på en sabbat hade kommit in till en av de
förnämligaste fariséerna för att intaga en måltid, hände
sig, medan man där vaktade på honom, 2 att en vattusiktig man
kom dit och stod framför honom. 3 Då tog Jesus till orda och
sade till de lagkloke och fariséerna: "Är det lovligt att bota sjuka
på sabbaten, eller är det icke lovligt?" 4 Men de tego. Då tog
han mannen vid handen och gjorde honom frisk och lät honom
gå. 5 Sedan sade han till dem: "Om någon av eder har en åsna
eller en oxe som faller i en brunn, går han icke då strax och
drager upp den, jämväl på sabbatsdagen?" 6 Och de förmådde
icke svara något härpå. 7 Då han nu märkte huru gästerna
utvalde åt sig de främsta platserna, framställde han för dem
en liknelse; han sade till dem: 8 "När du av någon har blivit
bjuden till bröllop, så tag icke den främsta platsen vid bordet. Ty
kanhända finnes bland gästerna någon som är mer ansedd
än du, 9 och då kommer till äventyrs den som har bjudit både
dig och honom och säger till dig: 'Giv plats åt denne'; och så
måste du med skam intaga den nedersta platsen. 10 Nej, när
du har blivit bjuden, så gå och tag den nedersta platsen vid
bordet. Ty det kan då hända att den som har bjudit dig säger till
dig, när han kommer: 'Min vän, stig högre upp.' Då vederfares
dig heder inför alla de andra bordsgästerna. 11 Ty var och en
som upphöjer sig, han skall bliva förödmjukad, och den som
ödmjukar sig, han skall bliva upphöjd." 12 Han sade ock till den
som hade bjudit honom: "När du gör ett gästabud, på middagen
eller på aftonen, så inbjud icke dina vänner eller dina bröder
eller dina fränder, ej heller rika grannar, så att de bjuda dig
igen och du därigenom får vedergällning. 13 Nej, när du gör
gästabud, så bjud fattiga, krymplingar, halta, blinda. 14 Salig är
du då; ty eftersom de icke förmå vedergälla dig, skall du få din
vedergällning vid de rättfärdigas uppståndelse." 15 Då nu en av
de andra vid bordet hörde detta, sade denne till honom: "Salig
är den som får bliva bordsgäst i Guds rike!" 16 Då sade han till
honom: "En man tillredde ett stort gästabud och bjöd många. 17
Och när gästabudet skulle hållas, sände han ut sin tjänare och
lät säga till dem som voro bjudna: 'Kommen, ty nu är allt redo.'
18 Men de begynte alla strax ursäkta sig. Den förste sade till
honom: 'Jag har köpt ett jordagods, och jag måste gå ut och
bese det. Jag beder dig, tag emot min ursäkt.' 19 En annan
sade: 'Jag har köpt fem par oxar, och jag skall nu gå åstad
och försöka dem. Jag beder dig, tag emot min ursäkt.' 20 Åter
en annan sade: 'Jag har tagit mig hustru, och därför kan jag
icke komma.' 21 Och tjänaren kom igen och omtalade detta för
sin herre. Då blev husbonden vred och sade till sin tjänare:
'Gå strax ut på gator och gränder i staden, och för hitin fattiga
och krymplingar och blinda och halta.' 22 Sedan sade tjänaren:
'Herre, vad du befallde har blivit gjort, men har är ännu rum.' 23
Då sade herren till tjänaren: 'Gå ut på vägar och stigar, och
nödga människorna att komma hitin, så att mitt hus bliver fullt.
24 Ty jag säger eder att ingen av de män som voro bjudna skall
smaka sin måltid.'" 25 Och mycket folk gick med honom; och
han vände sig om och sade till dem: 26 "Om någon kommer till
mig, och han därvid ej hatar sin fader och sin moder, och sin
hustru och sina barn, och sina bröder och systrar, därtill ock sitt
eget liv, så kan han icke vara min lärjunge. 27 Den som icke bär
sitt kors och efterföljer mig, han kan icke vara min lärjunge. 28
Ty om någon bland eder vill bygga ett torn, sätter han sig icke
då först ned och beräknar kostnaden och mer till, om han äger
vad som behöves för att bygga det färdigt? 29 Eljest, om han
lade grunden, men icke förmådde fullborda verket skulle ju alla
som finge se det begynna att begabba honom 30 och säga:
'Den mannen begynte bygga, men förmådde icke fullborda sitt
verk.' 31 Eller om en konung vill draga ut i krig för att drabba
samman med en annan konung, sätter han sig icke då först ned
och tänker efter, om han förmår att med tio tusen möta den som
kommer emot honom med tjugu tusen? 32 Om så icke är, måste
han ju, medan den andre ännu är långt borta, skicka sändebud
och underhandla om fred. 33 Likaså kan ingen av eder vara min
lärjunge, om han icke försakar allt vad han äger. -- 34 Så är väl
saltet en god sak, men om till och med saltet mister sin sälta,
varmed skall man då återställa dess kraft? 35 Varken för jorden
eller för gödselhögen är det tjänligt; man kastar ut det. Den som
har öron till att höra, han höre."

15 Och till honom kom allt vad publikaner och syndare hette
för att höra honom. 2 Men fariséerna och de skriftlärde
knorrade och sade: "Denne tager emot syndare och äter med
dem." 3 Då framställde han för dem denna liknelse; han sade: 4
"Om ibland eder finnes en man som har hundra får, och han
förlorar ett av dem, lämnar han icke då de nittionio i öknen och
går och söker efter det förlorade, till dess han finner det? 5 Och
när han har funnit det, lägger han det på sina axlar med glädje.
6 Och när han kommer hem, kallar han tillhopa sina vänner och
grannar och säger till dem: 'Glädjens med mig, ty jag har funnit
mitt får, som var förlorat.' 7 Jag säger eder att likaså bliver mer
glädje i himmelen över en enda syndare som gör bättring, än
över nittionio rättfärdiga som ingen bättring behöva. 8 Eller om

en kvinna har tio silverpenningar, och hon tappar bort en av
dem, tänder hon icke då upp ljus och sopar huset och söker
noga, till dess hon finner den? 9 Och när hon har funnit den,
kallar hon tillhopa sina väninnor och grannkvinnor och säger:
'Glädjens med mig, ty jag har funnit den penning som jag hade
tappat bort.' 10 Likaså, säger jag eder, bliver glädje hos Guds
änglar över en enda syndare som gör bättring. 11 Ytterligare
sade han: "En man hade två söner. 12 Och den yngre av dem
sade till fadern: 'Fader, giv mig den del av förmögenheten,
som faller på min lott.' Då skiftade han sina ägodelar mellan
dem. 13 Och icke lång tid därefter lade den yngre sonen allt sitt
tillhopa och for långt bort till ett främmande land. Där levde han
i utsvävningar och förfor så sin förmögenhet. 14 Men sedan
han hade slösat bort allt, kom en svär hungersnöd över det
landet, och han begynte lida nöd. 15 Då gick han bort och gav
sig under en man där i landet, och denne sände honom ut på
sina marker för att vakta svin. 16 Och han åstundade att få fylla
sin buk med de fröskidor som svinen åto; men ingen gav honom
något. 17 Då kom han till besinning och sade: 'Huru många
legodrängar hos min fader hava icke bröd i överflöd, medan
jag har förgås av hunger! 18 Jag vill stå upp och gå till min
fader och säga till honom: Fader, jag har syndat mot himmelen
och inför dig; 19 jag är icke mer värd att kallas din son. Låt
mig bliva såsom en av dina legodrängar.' 20 Så stod han upp
och gick till sin fader. Och medan han ännu var långt borta,
fick hans fader se honom och ömkade sig över honom och
skyndade emot honom och föll honom om halsen och kysste
honom innerligt. 21 Men sonen sade till honom: 'Fader, jag har
syndat mot himmelen och inför dig; jag är icke mer värd att
kallas din son.' 22 Då sade fadern till sina tjänare 'Skynden eder
att taga fram den yppersta klädnaden och kläden honom i den,
och sätten en ring på hans hand och skor på hans fötter. 23
Och hämten den gödda kalven och slakten den, så vilja vi äta
och gör oss glada. 24 Ty denne min son var död, men har fått
liv igen; han var förlorad men är återfunnen.' Och de begynte
göra sig glada. 25 Men hans äldre son var ute på marken. När
denne nu vände tillbaka och hade kommit nära huset fick han
höra spel och dans. 26 Då kallade han till sig en av tjänarna och
frågade vad detta kunde betyda. 27 Denne svarade honom: 'Din
broder har kommit hem; och då nu din fader har fått honom
välbehållen tillbaka, har han låtit slakta den gödda kalven.' 28
Då blev han vred och ville icke gå in. Hans fader gick då ut och
talade vanligt med honom. 29 Men han svarade och sade till
sin fader: 'Se, i så många år har jag nu tjänat dig, och aldrig
har jag överträtt något ditt bud; och lik väl har du åt mig aldrig
givit ens en killing, för att jag skulle kunna göra mig glad med
mina vänner. 30 Men när denne din son, som har förtärt dina
ägodelar tillsammans med skökor, nu har kommit tillbaka, så har
du för honom låtit slakta den gödda kalven.' 31 Då sade han till
honom: 'Min son, du är alltid hos mig, och all mitt är ditt. 32 Men
nu måste vi fröjda oss och vara glada; ty denne din broder var
död, men har fått liv igen, han var förlorad, men är återfunnen.'"

16 Han sade också till sina lärjungar: "En rik man hade en
förvaltare som hos honom blev angiven för förskingring
av hans ägodelar. 2 Då kallade han honom till sig och sade
till honom: 'Vad är det jag hör om dig? Gör räkenskap för din
förvaltning; ty du kan icke längre få vara förvaltare.' 3 Men
förvaltaren sade vid sig själv: 'Vad skall jag göra, då min herre
nu tager ifrån mig förvaltningen? Gräva orkar jag icke; att tigga
blyges jag för. 4 Dock, nu vet jag vad jag skall göra, för att
man må upptaga mig i sina hus, när jag bliver avsatt ifrån
förvaltningen.' 5 Och han kallade till sig sin herres gäldenärer,
var och en särskilt. Och han frågade den förste: 'Huru mycket är
du skyldig min herre?' 6 Han svarade: 'Hundra fat olja.' Då sade
han till honom: 'Tag här ditt skuldebrev, och sätt dig nu strax ned
och skriv femtio.' 7 Sedan frågade han en annan: 'och du, huru
mycket är du skyldig?' Denne svarade: 'hundra tunnor vete.' Då
sade han till honom: 'Tag här ditt skuldebrev och skriv åttio.'
8 Och husbonden prisade den orättrådige förvaltaren för det
att han hade handlat klokt. Ty denna tidsålders barn skicka
sig klokare mot sitt släkte än ljusets barn. **(aiōn g165)** 9 Och
jag säger eder: Skaffen eder vänner medelst den orättrådige
Mamons goda, för att de, när detta har tagit slut, må taga emot
eder i de eviga hyddorna. **(aiōnios g166)** 10 Den som är trogen i
det minsta, han är ock trogen i vad mer är, och den som är
orättrådig i det minsta, han är ock orättrådig i vad mer är. 11
Haven I nu icke varit trogna, när det gällde den orättrådige
Mamons goda, vem vill då betro eder det sannskyldiga goda?
12 Och haven I icke varit trogna, när det gällde vad som tillhörde
en annan, vem vill då giva eder det som hör eder till? 13 Ingen
som tjänar kan tjäna två herrar; ty antingen kommer han då
att hata den ene och älska den andre, eller kommer han att
hålla sig till den förre och förakta den senare. I kunnen icke
tjäna både Gud och Mamon." 14 Allt detta hörde nu fariséerna,
som voro penningkära, och de drevo då gäck med honom. 15
Men han sade till dem: "I hören till dem som göra sig rättfärdiga
inför människorna. Men Gud känner edra hjärtan; ty det som
bland människor är högt är en styggelse inför Gud. 16 Lagen
och profeterna hava haft sin tid intill Johannes. Sedan dess
förkunnas evangelium om Guds rike, och var man vill storma
ditin. 17 Men snarare kunna himmel och jord förgås, än en
enda prick av lagen kan falla bort. 18 Var och en som skiljer
sig från sin hustru och tager sig en annan hustru, han begår
äktenskapsbrott. Och den som tager till hustru en kvinna som är
skild från sin man, han begår äktenskapsbrott. 19 Det var en rik
man som klädde sig i purpur och fint linne och levde var dag
i glädje och prakt. 20 Men en fattig man, vid namn Lasarus,
låg vid hans port, full av sår, 21 och åstundade att få stilla sin
hunger med vad som kunde falla ifrån den rike mannens bord.
Ja, det gick så långt att hundarna kommo och slickade hans sår.
22 Så hände sig att den fattige dog och blev förd av änglarna till
Abrahams sköte. Också den rike dog och blev begraven. 23 När
han nu låg i dödsriket och plågades, lyfte han upp sina ögon och
fick se Abraham långt borta och Lasarus i hans sköte. **(Hadēs
g86)** 24 Då ropade han och sade: 'Fader Abraham, förbarma dig
över mig, och sänd Lasarus att doppa det yttersta av sitt finger i
vatten och svalka min tunga, ty jag pinas svårt i dessa lågor.'
25 Men Abraham svarade: 'Min son kom ihåg att du, medan
du levde, fick ut ditt goda och Lasarus däremot vad ont var;

nu åter får han här hugnad, under det att du pinas. 26 Och
till allt detta kommer, att ett stort svalg är satt mellan oss och
eder, för att de som vilja begiva sig över härifrån till eder icke
skola kunna det, och för att ej heller någon därifrån skall kunna
komma över till oss." 27 Då sade han: 'Så beder jag dig då,
fader, att du sänder honom till min faders hus, 28 där jag har
fem bröder, och låter honom varna dem, så att icke också de
komma till detta pinorum.' 29 Men Abraham sade: 'De hava
Moses och profeterna; dem må de lyssna till.' 30 Han svarade:
'Nej, fader Abraham; men om någon kommer till dem från de
döda, så skola de göra bättring.' 31 Då sade han till honom:
'Lyssna de icke till Moses och profeterna, så skola de icke heller
låta övertyga sig, om någon uppstår från de döda.'"

17 Och han sade till sina lärjungar: "Det är icke annat möjligt
än att förförelser måste komma, men ve den genom
vilken de komma! 2 För honom vore det bättre att en kvarnsten
hängdes om hans hals och han kastades i havet, än att han
skulle förföra en av dessa små. 3 Tagen eder till vara! Om din
broder försyndat sig, så tillrättavisa honom; och om han då
ångrar sig, så förlåt honom. 4 Ja, om han sju gånger om dagen
försyndar sig mot dig och sju gånger kommer tillbaka till dig
och säger: 'Jag ångrar mig' så skall du förlåta honom." 5 Och
apostlarna sade till Herren: "Föröka vår tro." 6 Då sade Herren:
"Om I haden tro, vore den ock blott såsom ett senapskorn,
så skullen I kunna säga till detta mullbärsfikonträd: 'Ryck dig
upp med rötterna, och plantera dig i havet', och det skulle lyda
eder. 7 Om någon bland eder har en tjänare som kör plogen
eller vaktar boskap, icke säger han väl till tjänaren, när denne
kommer hem från marken: 'Gå du nu strax till bords'? 8 Säger
han icke fastmer till honom: 'Red till min måltid, och fäst så upp
din klädnad och betjäna mig, medan jag äter och dricker; sedan
må du själv äta och dricka'? 9 Icke tackar han väl tjänaren för
att denne gjorde det som blev honom befallt? 10 Sammalunda,
när I haven gjort allt som har blivit eder befallt, då skolen I säga:
'Vi äro blott ringa tjänare: vi hava endast gjort vad vi voro pliktiga
att göra.'" 11 Då han nu var stadd på sin färd till Jerusalem, tog
han vägen mellan Samarien och Galileen. 12 Och när han kom
in i en by, möttes han av tio spetälska män. Dessa stannade på
avstånd 13 och ropade och sade: "Jesus, Mästare, förbarma dig
över oss." 14 När han fick se dem, sade han till dem: "Gån och
visen eder för prästerna." Och medan de voro på väg dit, blevo
de rena. 15 Och en av dem vände tillbaka, när han såg att han
hade blivit botad, och prisade Gud med hög röst 16 och föll ned
på mitt ansikte för Jesu fötter och tackade honom. Och denne
var en samarit. 17 Då svarade Jesus och sade: "Blevo icke alla
tio gjorda rena? Var äro de nio? 18 Fanns då ibland dem ingen
som vände tillbaka för att prisa Gud, utom denne främling?" 19
Och han sade till honom: "Stå upp och gå dina färde. Din tro
har frälst dig." 20 Och då han blev tillfrågad av fariséerna när
Guds rike skulle komma, svarade han dem och sade: "Guds
rike kommer icke på sådant sätt att det kan förnimmas med
ögonen, 21 ej heller skall man kunna säga: 'Se här är det', eller:
'Där är det.' Ty se, Guds rike är invärtes i eder." 22 Och han
sade till lärjungarna: "Den tid skall komma, då I gärna skullen
vilja se en av Människosonens dagar, men I skolen icke få det.
23 Väl skall man då säga till eder: 'Se där är han', eller: 'Se här
är han'; men gån icke dit, och löpen icke därefter. 24 Ty såsom
ljungelden, när den ljungar fram, lyser från himmelens ena ända
till den andra, så skall det vara med Människosonen på hand
dag. 25 Men först måste han lida mycket och bliva förkastad av
detta släkte. 26 Och såsom det skedde på Noas tid, så skall
det ock ske i Människosonens dagar: 27 människorna åto och
drucko, män togo sig hustrur, och hustrur gåvos åt män, ända
till den dag då Noa gick in i arken; då kom floden och förgjorde
dem allasammans. 28 Likaledes, såsom det skedde på Lots
tid: människorna åto och drucko, köpte och sålde, planterade
och byggde, 29 men på den dag då Lot gick ut från Sodom
regnade eld och svavel ned från himmelen och förgjorde dem
allasammans, 30 alldeles på samma sätt skall det ske den dag
då Människosonen uppenbaras. 31 Den som den dagen är på
taket och har sitt bohag inne i huset, han må icke stiga ned för
att hämta det; ej heller må den som är ute på marken vända
tillbaka. 32 Kommen ihåg Lots hustru. 33 Den som står efter att
vinna sitt liv, han skall mista det; men den som mister det, han
skall rädda det. 34 Jag säger eder: Den natten skola två ligga i
samma säng; den ene skall bliva upptagen, den andre skall
lämnas kvar. 35 Två kvinnor skola mala tillhopa; den ena skall
bliva upptagen, den andra skall lämnas kvar." 37 Då frågade
de honom: "Var då, Herre?" Han svarade dem: "Där den döda
kroppen är, dit skola ock rovfåglarna församla sig."

18 Och han framställde för dem en liknelse, för att lära dem
att de alltid borde bedja, utan att förtröttas. 2 Han sade: "I
en stad fanns en domare som icke fruktade Gud och ej heller
hade försyn för någon människa. 3 I samma stad fanns ock en
änka som åter och åter kom till honom och sade: 'Skaffa mig rätt
av min motpart.' 4 Till en tid ville han icke. Men omsider sade
han vid sig själv: 'Det må nu vara, att jag icke fruktar Gud och ej
heller har försyn för någon människa; 5 likväl, eftersom denna
änka är mig så besvärlig, vill jag ändå skaffa henne rätt, för att
hon icke med sina ideliga besök skall alldeles pina ut mig.'" 6
Och Herren tillade: "Hören vad den orättfärdige domaren här
säger. 7 Skulle då Gud icke skaffa rätt åt sina utvalda, som
ropa till honom dag och natt, och skulle han icke hava tålamod
med dem? 8 Jag säger eder: Han skall snart skaffa dem rätt.
Men skall väl Människosonen, när han kommer, finna tro här på
jorden?" 9 Ytterligare framställde han denna liknelse för somliga
som förtröstade på sig själva och menade sig vara rättfärdiga,
under det att de föraktade andra: 10 "Två män gingo upp i
helgedomen för att bedja; den ene var en farisé och den andre
en publikan. 11 Fariséen trädde fram och bad så för sig själv:
'Jag tackar dig, Gud, för att jag icke är såsom andra människor,
rövare, orättrådiga, äktenskapsbrytare, ej heller såsom denne
publikan. 12 Jag fastar två gånger i veckan; jag giver tionde
av allt vad jag förvärvar.' 13 Men publikanen stod långt borta
och ville icke ens lyfta sina ögon upp mot himmelen, utan
slog sig för sitt bröst och sade: 'Gud, misskunda dig över mig
syndare.' -- 14 Jag säger eder: Denne gick hem igen rättfärdig
mer an den andre. Ty var och en som upphöjer sig, han skall
bliva förödmjukad, men den som ödmjukar sig, han skall bliva

upphöjd." 15 Man bar fram till honom också späda barn, för att
han skulle röra vid dem; men när hans lärjungar sågo detta,
visade de bort dem. 16 Då kallade Jesus barnen till sig, i det
han sade: "Låten barnen komma till mig, och förmenen dem
det icke; ty Guds rike hör sådana till. 17 Sannerligen säger
jag eder: Den som icke tager emot Guds rike såsom ett barn,
han kommer aldrig ditin." 18 Och en överhetsperson frågade
honom och sade: "Gode Mästare, vad skall jag göra för att få
evigt liv till arvedel?" (aiōnios g166) 19 Jesus sade till honom:
"Varför kallar du mig god? Ingen är god utom Gud allena. 20
Buden känner du: 'Du skall icke begå äktenskapsbrott', 'Du
skall icke dräpa', 'Du skall icke stjäla', 'Du skall icke bära falskt
vittnesbörd', 'Hedra din fader och din moder.'" 21 Då svarade
han: "Allt detta har jag hållit från min ungdom." 22 När Jesus
hörde detta, sade han till honom: "Ett återstår dig ännu: sälj allt
vad du äger och dela ut åt de fattiga; då skall du få en skatt i
himmelen. Och kom sedan och följ mig." 23 Men när han hörde
detta, blev han djupt bedrövad, ty han var mycket rik. 24 Då
nu Jesus såg huru det var med honom, sade han: "Huru svårt
är det icke för dem som hava penningar att komma in i Guds
rike! 25 Ja, det är lättare för en kamel att komma in genom ett
nålsöga, än för den som är rik att komma in i Guds rike." 26 Då
sade de som hörde detta: "Vem kan då bliva frälst?" 27 Men han
svarade: "Vad som är omöjligt för människor, det är möjligt för
Gud." 28 Då sade Petrus: "Se, vi hava övergivit allt som var vårt
och hava följt dig." 29 Han svarade dem: "Sannerligen säger jag
eder: Ingen som för Guds rikes skull har övergivit hus, eller
hustru, eller bröder, eller föräldrar eller barn, 30 ingen sådan
finnes, som icke skall mångfaldigt igen redan här i tiden, och i
den tillkommande tidsåldern evigt liv." (aiōn g165, aiōnios g166) 31
Och han tog till sig de tolv och sade till dem: "Se, vi gå nu upp
till Jerusalem, och allt skall fullbordas, som genom profeterna är
skrivet om Människosonen. 32 Ty han skall bliva överlämnad åt
hedningarna och bliva begabbad och skymfad och bespottad,
33 och de skola gissla honom och döda honom; men på tredje
dagen skall han uppstå igen." 34 Och de förstodo intet härav; ja,
detta som han talade var dem så fördolt, att de icke fattade vad
som sades. 35 Då han nu nalkades Jeriko, hände sig att en
blind man satt vid vägen och tiggde. 36 När denne hörde en
hop människor gå där fram, frågade han vad det var. 37 Och
man omtalade för honom att det var Jesus från Nasaret som
kom på vägen. 38 Då ropade han och sade: "Jesus, Davids
son, förbarma dig över mig." 39 Och de som gingo framför
tillsade honom strängeligen att han skulle tiga; men han ropade
ännu mycket mer: "Davids son, förbarma dig över mig." 40
Då stannade Jesus och bjöd att mannen skulle ledas fram till
honom. Och när han hade kommit fram, frågade han honom: 41
"Vad vill du att jag skall göra dig?" Han svarade: "Herre, låt mig
få min syn." 42 Jesus sade till honom: "Hav din syn; din tro har
hjälpt dig." 43 Och strax fick han sin syn och följde honom och
prisade Gud. Och allt folket som såg detta lovade Gud.

19 Och han kom in i Jeriko och gick fram genom staden. 2
Där fanns en man, vid namn Sackeus, som var förman för
publikanerna och en rik man. 3 Denne ville gärna veta vem
som var Jesus och ville se honom, men han kunde det icke
för folkets skull, ty han var liten till växten. 4 Då skyndade
han i förväg och steg upp i ett mullbärsfikonträd för att få se
honom, ty han skulle komma den vägen fram. 5 När Jesus nu
kom till det stället, såg han upp och sade till honom: "Sackeus,
skynda dig ned, ty i dag måste jag gästa i ditt hus." 6 Och
han skyndade sig ned och tog emot honom med glädje. 7
Men alla som sågo det knorrade och sade: "Han har gått in för
att gästa hos en syndare." 8 Men Sackeus trädde fram och
sade till Herren: "Herre, hälften av mina ägodelar giver jag nu
åt de fattiga; och om jag har utkrävt för mycket av någon, så
giver jag fyradubbelt igen. 9 Och Jesus sade om honom: "I
dag har frälsning vederfarits detta hus, eftersom också han är
en Abrahams son. 10 Ty Människosonen har kommit för att
uppsöka och frälsa det som var förlorat." 11 Medan de hörde
härpå, framställde han ytterligare en liknelse, eftersom han
var nära Jerusalem och de nu menade att Guds rike strax
skulle uppenbaras. 12 Han sade alltså: "En man av förnämlig
släkt tänkte fara bort till ett avlägset land för att utverka åt sig
konungslig värdighet; sedan skulle han komma tillbaka. 13 Och
han kallade till sig tio sin tjänare och gav dem tio pund och sade
till dem: 'Förvalten dessa, till dess jag kommer tillbaka.' 14 Men
hans landsmän hatade honom och sände, efter hans avfärd,
åstad en beskickning och läto säga: 'Vi vilja icke att denne skall
bliva konung över oss." 15 När han sedan kom tillbaka, efter att
hava utverkat åt sig den konungsliga värdigheten, lät han kalla
till sig de tjänare åt vilka han hade givit penningarna, ty han ville
veta vad var och en genom sin förvaltning hade förvärvat. 16 Då
kom den förste fram och sade: 'Herre, ditt pund har givit i vinst
tio pund.' 17 Han svarade honom: 'Rätt så, du gode tjänare!
Eftersom du har varit trogen i en mycket ringa sak, skall du
få makt och myndighet över tio städer.' 18 Därefter kom den
andre i ordningen och sade: 'Herre, ditt pund har avkastat fem
pund.' 19 Då sade han jämväl till denne: 'Så vare ock du satt
över fem städer.' 20 Och den siste kom fram och sade: 'Herre,
se här är ditt pund; jag har haft det förvarat i en duk. 21 Ty jag
fruktade för dig, eftersom du är en sträng man; du vill taga upp
vad du icke har lagt ned, och skörda vad du icke har sått.' 22
Han sade till honom: 'Efter dina egna ord vill jag döma dig, du
onde tjänare. Du visste alltså att jag är en sträng man, som vill
taga upp vad jag icke har lagt ned, och skörda vad jag icke har
sått? 23 Varför satte du då icke in mina penningar i en bank?
Då hade jag, när jag kom hem, fått uppbära dem med ränta.' 24
Och han sade till dem som stodo vid hans sida: 'Tagen ifrån
honom hans pund, och given det åt den som har de tio punden.'
25 De sade till honom: 'Herre, han har ju redan tio pund.' 26
Han svarade: 'Jag säger eder: Var och en som har, åt honom
skall varda givet; men den som icke har, från honom skall tagas
också det han har. 27 Men dessa mina ovänner, som icke ville
hava mig till konung över sig, fören dem hit huggen ned dem här
inför mig." 28 Sedan Jesus hade sagt detta, gick han framför de
andra upp mot Jerusalem. 29 När han då nalkades Betfage och
Betania, vid det berg som kallas Oljeberget, sände han åstad
två av lärjungarna 30 och sade: "Gån in i byn som ligger här mitt
framför. Och när I kommen ditin, skolen I finna en åsnefåle stå

där bunden, som ingen människa någonsin har suttit på, lösen
den och fören den hit. 31 Och om någon frågar eder varför I
lösen den skolen I svara så: 'Herren behöver den.'" 32 Och de
som hade blivit utsända gingo åstad och funno det så som han
hade sagt dem. 33 Och när de löste fålen, frågade ägaren dem:
"Varför lösen I fålen?" 34 De svarade: "Herren behöver den." 35
Och de förde fålen till Jesus och lade sina mantlar på den och
läto Jesus sätta sig därovanpå. 36 Och där han färdades fram
bredde de ut sina mantlar under honom på vägen. 37 Och då
han var nära foten av Oljeberget, begynte hela lärjungaskaran i
sin glädje att med hög röst lova Gud för alla de kraftgärningar
som de hade sett; 38 och de sade: "Välsignad vare han som
kommer, konungen, i Herrens namn. Frid vare i himmelen och
ära i höjden!" 39 Och några fariséer som voro med i folkhopen
sade till honom: "Mästare, förbjud dina lärjungar att ropa så." 40
Men han svarade och sade: "Jag säger eder: Om dessa tiga,
skola stenarna ropa." 41 Då han nu kom närmare och fick se
staden, begynte han gråta över den 42 och sade: "O att du i
dag hade insett, också du, vad din frid tillhör! Men nu är det
fördolt för dina ögon. 43 Ty den tid skall komma över dig, då
dina fiender skola omgiva dig med belägringsvall och innesluta
dig och tränga dig på alla sidor. 44 Och de skola slå ned dig till
jorden, tillika med dina barn, som äro i dig, och skola icke lämna
kvar i dig sten på sten, därför att du icke aktade på den tid då
du var sökt." 45 Och han gick in i helgedomen och begynte
driva ut dem som sålde därinne; 46 och han sade till dem:
"Det är skrivet: 'Och mitt hus skall vara ett bönehus.' Men I
haven gjort det till en rövarkula." 47 Och han undervisade var
dag i helgedomen. Och översteprästerna och de skriftlärde och
folkets förnämste män sökte efter tillfälle att förgöra honom; 48
men de kunde icke finna någon utväg därtill, ty allt folket höll sig
till honom och hörde honom.

20 Och en dag, då han undervisade folket i helgedomen och
förkunnade evangelium, trädde översteprästerna och de
skriftlärde, tillika med de äldste, fram 2 och talade till honom
och sade: "Säg oss, med vad myndighet gör du detta? Och vem
är det som har rivit dig sådan myndighet?" 3 Han svarade och
sade till dem: "Också jag vill ställa en fråga till eder; svaren mig
på den. 4 Johannes' döpelse, var den från himmelen eller från
människor?" 5 Då överlade de med varandra och sade: "Om vi
svara: 'Från himmelen' så frågar han: 'Varför trodden I honom
då icke?' 6 Men om vi svara: 'Från människor', då kommer allt
folket att stena oss, ty de äro förvissade om att Johannes var en
profet." 7 De svarade alltså att de icke visste varifrån den var. 8
Då sade Jesus till dem: "Så säger icke heller jag eder med vad
myndighet jag gör detta." 9 Och han framställde för folket denna
liknelse: "En man planterade en vingård och lejde ut den åt
vingårdsmän och för utrikes för lång tid. 10 När sedan rätta
tiden var inne, sände han en tjänare till vingårdsmännen, för
att de åt denne skulle lämna någon del av vingårdens frukt.
Men vingårdsmännen misshandlade honom och läto honom
gå tomhänt bort. 11 Ytterligare sände han en annan tjänare.
Också honom misshandlade och skymfade de och läto honom
gå tomhänt bort. 12 Ytterligare sände han en tredje. Men också
denne slogo de blodig och drevo bort honom. 13 Då sade
vingårdens herre: 'Vad skall jag göra? Jo, jag vill sända min
älskade son; för honom skola de väl ändå hava försyn.' 14 Men
när vingårdsmannen fingo se honom, överlade de med varandra
och sade: 'Denne är arvingen; låt oss dräpa honom, för att
arvet må bliva vårt.' 15 Och de förde honom ut ur vingården
och dräpte honom. "Vad skall nu vingårdens herre göra med
dem? 16 Jo, han skall komma och förgöra de vingårdsmännen
och lämna vingården åt andra." När de hörde detta, sade de:
"Bort det!" 17 Då såg han på dem och sade: "Vad betyder då
detta skriftens ord: 'Den sten som byggningsmännen förkastade,
den har blivit en hörnsten'? 18 Var och en som faller på den
stenen, han skall bliva krossad; men den som stenen faller
på, honom skall den söndersmula." 19 Och de skriftlärde och
översteprästerna hade gärna velat i samma stund gripa honom,
men de fruktade för folket. Ty de förstodo att det var om dem
som han hade talat i denna liknelse. 20 Och de vaktade på
honom och sände ut några som försåtligen skulle låtsa sig vara
rättsinniga män, för att dessa skulle fånga honom genom något
hans ord, så att de skulle kunna överlämna honom åt överheten,
i landshövdingens våld. 21 Dessa frågade honom och sade:
"Mästare, vi veta att du talar och undervisar rätt och icke har
anseende till personen, utan lär om Guds väg vad sant är. 22
Är det lovligt för oss att giva kejsaren skatt, eller är det icke
lovligt?" 23 Men han märkte deras illfundighet och sade till
dem: 24 "Låten mig se en penning. Vems bild och överskrift
bär den?" De svarade: "Kejsarens." 25 Då sade han till dem:
"Given alltså kejsaren vad kejsaren tillhör, och Gud vad Gud
tillhör." 26 Och de förmådde icke fånga honom genom något
hans ord inför folket, utan förundrade sig över hans svar och
tego. 27 Därefter trädde några sadducéer fram och ville påstå
att det icke gives någon uppståndelse. Dessa frågade honom
28 och sade: "Mästare, Moses har givit oss den föreskriften, att
om någon har en broder som är gift, men dör barnlös, så skall
han taga sin broders hustru till akta och skaffa avkomma åt
sin broder. 29 Nu voro här sju bröder. Den förste tog sig en
hustru, men dog barnlös. 30 Då tog den andre i ordningen
henne 31 och därefter den tredje; sammalunda alla sju. Men
de dogo alla, utan att någon av dem lämnade barn efter sig.
32 Slutligen dog ock hustrun. 33 Vilken av dem skall då vid
uppståndelsen få kvinnan till hustru? De hade ju alla sju tagit
henne till hustru." 34 Jesus svarade dem: "Med den nuvarande
tidsålderns barn är det så, att män taga sig hustrur, och hustrur
givas åt män; (aiōn g165) 35 men de som bliva aktade värdiga att
få del i den nya tidsåldern och i uppståndelsen från de döda,
med dem är det så, att varken män tag sig hustrur, eller hustrur
givas män. (aiōn g165) 36 De kunna ju ej heller mer dö ty de
äro lika änglarna och äro, Guds söner, eftersom de hava blivit
delaktiga av uppståndelsen. 37 Men att de döda uppstå, det har
ock Moses, på det ställe där det talas om törnbusken, givit till
känna, när han kallar Herren 'Abrahams Gud och Isaks Gud och
Jakobs Gud'; 38 Och han är en Gud icke för döda, utan för
levande, ty för honom leva alla." 39 Då svarade några av de
skriftlärde och sade: "Mästare, du har talat rätt." 40 De dristade
sig nämligen icke att vidare ställa någon fråga på honom. 41
Men han sade till dem: "Huru kan man säga att Messias är

Davids son? 42 David själv säger ju i Psalmernas bok: Herren
sade till min herre: Sätt dig på min högra sida, 43 till dess jag
har lagt dina fiender dig till en fotapall.' 44 David kallar honom
alltså 'herre'; huru kan han då vara hans son?" 45 Och han sade
till sina lärjungar, så att allt folket hörde det: 46 "Tagen eder till
vara för de skriftlärde, som gärna gå omkring i fotsida kläder
och gärna vilja bliva hälsade på torgen och gärna sitta främst i
synagogorna och på de främsta platserna vid gästabuden -- 47
detta under det att de utsuga änkors hus, medan de för syns
skull hålla långa baner. Del skola få en dess hårdare dom."

21 Och när han såg upp, fick han se huru de rika lade ned
sina gåvor i offerkistorna. 2 Därvid fick han ock se huru en
fattig änka lade ned två skärvar. 3 Då sade han: "Sannerligen
säger jag eder: Denna fattiga änka lade dit mer än alla de andra.
4 Ty det var av sitt överflöd som alla dessa lade ned något bland
gåvorna, men hon lade dit av sitt armod allt vad hon hade i sin
ägo." 5 Och då några talade om helgedomen, huru den var
uppförd av härliga stenar och prydd med helgedomsskänker,
sade han: 6 "Dagar skola komma, då av allt detta som I nu sen
icke skall lämnas sten på sten, utan allt skall bliva nedbrutet." 7
Då frågade de honom och sade: "Mästare, när skall detta ske?
Och vad bliver tecknet till att tiden är inne, då detta kommer att
ske?" 8 Han svarade: "Sen till, att I icke bliven förvillade. Ty
många skola komma under mitt namn och säga: 'Det är jag'
och: 'Tiden är nära'. Men följen dem icke. 9 Och när I fån höra
krigslarm och upprorslarm, så bliven icke förfärade; ty sådant
måste först komma, men därmed är icke strax änden inne." 10
Därefter sade han till dem: "Folk skall resa sig upp mot folk och
rike mot rike; 11 och det skall bliva stora jordbävningar, så ock
hungersnöd och farsoter på den ena orten efter den andra, och
skräcksyner skola visa sig och stora tecken på himmelen. 12
Men före allt detta skall man gripa eder, man skall förfölja eder
och draga eder inför synagogorna och sätta eder i fängelse
och föra eder fram inför konungar och landshövdingar, för mitt
namns skull. 13 Så skolen I få tillfälle att frambära vittnesbörd.
14 Märken därför noga att I icke förut mån göra eder bekymmer
för huru I skolen försvara eder. 15 Ty jag skall giva eder sådana
ord och sådan vishet, att ingen av edra vedersakare skall kunna
stå emot eller säga något emot. 16 I skolen bliva förrådda
till och med av föräldrar och bröder och fränder och vänner;
och somliga av eder skall man döda. 17 Och I skolen bliva
hatade av alla för mitt namns skull. 18 Men icke ett hår på edra
huvuden skall gå förlorat. 19 Genom att vara ståndaktiga skolen
I vinna edra själar. 20 Men när I fån se Jerusalem omringas av
krigshärar, då skolen I veta att dess ödeläggelse är nära. 21
Då må de som äro i Judeen fly bort till bergen, och de som
äro inne i staden må draga ut därifrån och de som äro ute på
landsbygden må icke gå ditin. 22 Ty detta är en hämndens
tid, då allt som är skrivet skall uppfyllas. 23 Ve dem som äro
havande, eller som giva di på den tiden! Ty stor nöd skall då
komma i landet, och en vredesdom över detta folk. 24 Och de
skola falla för svärdsegg och bliva bortförda i fångenskap till
allahanda hednafolk; och Jerusalem skall bliva förtrampat av
hedningarna, till dess att hedningarnas tider äro fullbordade.
25 Och tecken skola ske i solen och månen och i stjärnorna,
och på jorden skall ångest komma över folken, och de skola
stå rådlösa vid havets och vågornas dån, 26 då nu människor
uppgiva andan av förskräckelse och ängslan för det som skall
övergå världen; ty himmelens makter skola bäva. 27 Och då
skall man få se 'Människosonen komma i en sky', med stor
makt och härlighet. 28 Men när detta begynner ske, då mån I
resa eder upp och upplyfta edra huvuden, ty då nalkas eder
förlossning." 29 Och han framställde för dem en liknelse: "Sen
på fikonträdet och på alla andra träd. 30 När I fån se att de
skjuta knopp, då veten I av eder själva att sommaren redan är
nära. 31 Likaså, när I sen detta ske, då kunnen I ock veta att
Guds rike är nära. 32 Sannerligen säger jag eder: Detta släkte
skall icke förgås, förrän allt detta sker. 33 Himmel och jord skola
förgås, men mina ord skola aldrig förgås. 34 Men tagen eder
till vara för att låta edra hjärtan förtyngas av omåttlighet och
dryckenskap och timliga omsorger, så att den dagen kommer på
eder oförtänkt; 35 ty såsom en snara skall den komma över hela
jordens alla inbyggare. 36 Men vaken alltjämt, och bedjen att I
mån kunna undfly allt detta som skall komma, och kunna bestå
inför Människosonen." 37 Och han undervisade om dagarna i
helgedomen, men om aftnarna gick han ut till det berg som
kallas Oljeberget och stannade där över natten. 38 Och allt
folket kom bittida om morgonen till honom i helgedomen för att
höra honom.

22 Det osyrade brödets högtid, som ock kallas påsk, var nu
nära. 2 Och översteprästerna och de skriftlärde sökte
efter tillfälle att röja honom ur vägen. De fruktade nämligen
för folket. 3 Men Satan for in i Judas, som kallades Iskariot,
och som var en av de tolv. 4 Denne gick bort och talade med
översteprästerna och befälhavarna för tempelvakten om huru
han skulle överlämna honom åt dem. 5 Då blevo de glada och
förklarade sig villiga att giva honom en summa penningar. 6
Och han gick in på deras anbud och sökte sedan efter lägligt
tillfälle att förråda honom åt dem, utan att någon folkskockning
uppstod. 7 Så kom nu den dag i det osyrad brödets högtid, då
man skulle slakta påskalammet. 8 Då sände han åstad Petrus
och Johannes och sade: "Gån åstad och reden till åt oss, så att
vi kunna äta påskalammet." 9 De frågade honom: Var vill du att
vi skola reda till det?" 10 Han svarade dem: När I kommen in i
staden, skolen I möta en man som bär en kruka vatten. Följen
honom till det hus där han går in. 11 Och sägen till husbonden i
det huset: 'Mästaren frågar dig: Var finnes härbärget där jag
skall äta påskalammet med mina lärjungar?' 12 Då skall han
visa eder en stor sal i övre våningen, ordnad för måltid; reden till
där." 13 Och de gingo åstad och funno det så som han hade
sagt dem; och de redde till påskalammet. 14 Och när stunden
var inne, lade han sig till bords, och apostlarna med honom. 15
Och han sade till dem: "Jag har högeligen åstundat att äta detta
påskalamm med eder, förrän mitt lidande begynner; 16 ty jag
säger eder att jag icke mer skall fira denna högtid, förrän den
kommer till fullbordan i Guds rike." 17 Och han lät giva sig en
kalk och tackade Gud och sade: "Tagen detta och delen eder
emellan; 18 ty jag säger eder att jag härefter icke, förrän Guds

rike kommer, skall dricka av det som kommer från vinträd." **19** Sedan tog han ett bröd och tackade Gud och bröt det och gav åt dem och sade: "Detta är min lekamen, som varder utgiven för eder. Gören detta till min åminnelse." **20** Sammalunda tog han ock kalken, efter måltiden, och sade: "Denna kalk är det nya förbundet, i mitt blod, som varder utgjutet för eder. **21** Men se, den som förråder mig, hans hand är med mig på bordet. **22** Ty Människosonen skall gå bort, såsom förut är bestämt; men ve den människa genom vilken han bliver förrådd!" **23** Och de begynte tala med varandra om vilken av dem det väl kunde vara som skulle göra detta. **24** En tvist uppstod ock mellan dem om vilken av dem som skulle räknas för den störste. **25** Då sade han till dem: "Konungarna uppträda mot sina folk såsom härskare, och de som hava myndighet över folken låta kalla sig 'nådige herrar'. **26** Men så är det icke med eder; utan den som är störst bland eder, han vare såsom den yngste, och den som är den förnämste, han vare såsom en tjänare. **27** Ty vilken är större: den som ligger till bords eller den som tjänar? Är det icke den som ligger till bords? Och likväl är jag här ibland eder såsom en tjänare. -- **28** Men I ären de som hava förblivit hos mig i mina prövningar; **29** och såsom min Fader har överlåtit konungslig makt åt mig, så överlåter jag likadan makt åt eder, **30** så att I skolen få äta och dricka vid mitt bord i mitt rike och sitta på troner såsom domare över Israels tolv släkter. **31** Simon, Simon! Se, Satan har begärt att få eder i sitt våld, för att kunna sålla eder såsom vete; **32** men jag har bett för dig, att din tro icke må bliva om intet. Och när du en gång har omvänt dig, så styrk dina bröder." **33** Då sade han till honom: "Herre, jag är redo att med dig både gå i fängelse och gå i döden." **34** Men han svarade: "Jag säger dig, Petrus: I dag skall icke hanen gala, förrän du tre gånger har förnekat mig och sagt att du icke känner mig." **35** Ytterligare sade han till dem: "När jag sände eder åstad utan penningpung, utan ränsel, utan skor, icke fattades eder då något?" De svarade: "Intet." **36** Då sade han till dem: "Nu åter må den som har en penningpung taga den med sig, och den som har en ränsel, han göre sammalunda; och den som icke har något svärd, han sälje sin mantel och köpe sig ett sådant. **37** Ty jag säger eder att på mig måste fullbordas detta skriftens ord: 'Han blev räknad bland ogärningsmän'. Ja, det som är förutsagt om mig, det går nu i fullbordan" **38** Då sade de: "Herre, se här äro två svärd." Han svarade dem: "Det är nog." **39** Och han gick ut och begav sig till Oljeberget, såsom hans sed var; och hans lärjungar följde honom. **40** Men när han hade kommit till platsen, sade han till dem: "Bedjen att I icke mån komma i frestelse." **41** Sedan gick han bort ifrån dem, vid pass ett stenkast, och föll ned på sina knän och bad **42** och sade: "Fader, om det är din vilja, så tag denna kalk ifrån mig. Dock, ske icke min vilja, utan din." **43** Då visade sig för honom en ängel från himmelen, som styrkte honom. **44** Men han hade kommit i svår ångest och bad allt ivrigare, och hans svett blev såsom blodsdroppar, som föllo ned på jorden. **45** När han sedan stod upp från bönen och kom tillbaka till lärjungarna, fann han dem insomnade av bedrövelse. **46** Då sade han till dem: "Varför soven I? Stån upp, och bedjen att I icke mån komma i frestelse." **47** Och se, medan han ännu talade, kom en folkskara; och en av de tolv, den som hette Judas, gick framför dem. Och han trädde fram till Jesus för att kyssa honom. **48** Men Jesus sade till honom: "Judas, förråder du Människosonen med en kyss?" **49** Då nu de som voro med Jesus sågo vad som var på färde, frågade de: "Herre, skola vi hugga till med svärd?" **50** Och en av dem högg till översteprästens tjänare och högg så av honom högra örat. **51** Då svarade Jesus och sade: "Låten det gå så långt." Och han rörde vid hans öra och helade honom. **52** Sedan sade Jesus till dem som hade kommit emot honom, till översteprästerna och befälhavarna för tempelvakten och de äldste: "Såsom mot en rövare haven I gått ut med svärd och stavar. **53** Fastän jag var dag har varit med eder i helgedomen, haven I icke sträckt ut edra händer emot mig men detta är eder stund, och nu råder mörkrets makt." **54** Så grepo de honom och förde honom åstad in i översteprästens hus. Och Petrus följde efter på avstånd. **55** Och de tände upp en eld mitt på gården och satte sig där tillsammans, och Petrus satte sig ibland dem. **56** Men en tjänstekvinna, som fick se honom, där han satt vid elden fäste ögonen på honom och sade: "Också denne var med honom. **57** Men han nekade och sade: "Kvinna, jag känner honom icke." **58** Kort därefter fick en annan, en av mannen, se honom och sade: "Också du är en av dem." Men Petrus svarade: "Nej, det är jag icke." **59** Vid pass en timme därefter kom en annan som bedyrade och sade: "Förvisso var också denne med honom; han är ju ock en galilé." **60** Då svarade Petrus: "Jag förstår icke vad du menar." Och i detsamma, medan han ännu talade, gol hanen. **61** Då vände Herren sig om och såg på Petrus; och Petrus kom då ihåg Herrens ord, huru han hade sagt till honom: "Förrän hanen i dag har galit, skall du tre gånger förneka mig." **62** Och han gick ut och grät bitterligen. **63** Och de män som höllo Jesus fången begabbade honom och misshandlade honom. **64** De höljde över honom och frågade honom och sade: "Profetera: vem var det som slog dig?" **65** Många andra smädliga ord talade de ock mot honom. **66** Men när det blev dag, församlade sig folkets äldste, överstepräster och skriftlärde, och läto föra honom inför sitt Stora råd **67** och sade: "Är du Messias, så säg oss det." Men han svarade dem: "Om jag säger eder det, så tron I det icke. **68** Och om jag frågar, så svaren I icke. **69** Men härefter skall Människosonen sitta på den gudomliga Maktens högra sida." **70** Då sade de alla: "Så är du då Guds Son?" Han svarade dem: "I sägen det själva, att jag är det." **71** Då sade de: "Vad behöva vi mer något vittnesbörd? Vi hava ju själva nu hört det av hans egen mun."

23 Och de stodo upp, hela hopen, och förde honom till Pilatus. **2** Där begynte de anklaga honom och sade: "Vi hava funnit att denne man förleder vårt folk och vill förhindra att man giver kejsaren skatt, och att han säger sig vara Messias, en konung." **3** Då frågade Pilatus honom och sade: Är du judarnas konung?" Han svarade honom och sade: "Du säger det själv." **4** Men Pilatus sade till översteprästerna och till folket: "Jag finner intet brottsligt hos denne man." **5** Då blevo de ännu ivrigare och sade: "Han uppviglar med sin lära folket i hela Judeen, allt ifrån Galileen och ända hit." **6** När Pilatus hörde detta, frågade han om mannen var från Galileen. **7** Och då han

fick veta att han var från det land som lydde under Herodes'
välde, sände han honom bort till Herodes, som under dessa
dalar också var i Jerusalem. 8 När Herodes fick se Jesus, blev
han mycket glad, ty han hade sedan lång tid velat se honom;
han hade nämligen hört talas om honom, och han hoppades
nu att få se honom göra något tecken. 9 Men fastän han
ställde ganska många frågor på Jesus, svarade denne honom
intet. 10 Och översteprästerna och de skriftlärde stodo där och
anklagade honom häftigt. 11 Men Herodes och hans krigsfolk
bemötte honom med förakt och begabbade honom; och sedan
de hade satt på honom en lysande klädnad, sände de honom
tillbaka till Pilatus. 12 Och Herodes och Pilatus blevo den dagen
vänner med varandra; Förut hade nämligen dem emellan rått
ovänskap. 13 Sedan kallade Pilatus tillhopa översteprästerna
och rådsherrarna och folket 14 och sade till dem: "I haven fört
till mig denne man och sagt att han förleder folket; och jag har
nu i eder närvaro anställt rannsakning med honom, men icke
funnit honom skyldig till något av det som I anklagen honom för.
15 Och ej heller Herodes har funnit honom skyldig; han har ju
sänt honom tillbaka till oss. I sen alltså att denne icke har gjort
något som förtjänar döden. 16 Därför vill jag giva honom lös,
medan jag har tuktat honom." 18 Då skriade hela hopen och
sade: "Hav bort denne, och giv oss Barabbas lös." 19 (Denne
man hade blivit kastad i fängelse på grund av ett upplopp, som
hade ägt rum i staden, och för ett dråps skull.) 20 Åter talade
Pilatus till dem, ty han önskade att kunna giva Jesus lös. 21
Men de ropade emot honom: "Korsfäst, korsfäst honom!" 22 Då
talade han till dem för tredje gången och frågade: "Vad ont har
denne då gjort? Jag har icke funnit honom skyldig till något som
förtjänar döden Därför vill jag giva honom lös, sedan jag har
tuktat honom." 23 Men de lågo över honom med höga rop och
begärde att han skulle låta korsfästa honom; och deras rop
blevo honom övermäktiga. 24 Då dömde Pilatus att så skulle
ske, som de begärde. 25 Och han lösgav den man de begärde,
den som hade blivit kastad i fängelse för upplopp och dråp; men
Jesus utlämnade han, för att med honom skulle ske efter deras
vilja. 26 När de sedan förde bort honom, fingo de fatt en man,
Simon från Cyrene, som kom utifrån marken; på honom lade
de korset, för att han skulle bära det efter Jesus. 27 Men en
stor hop folk följde med honom, bland dem också kvinnor som
jämrade sig och gräto över honom. 28 Då vände Jesus sig om
till dem och sade: "I Jerusalems döttrar, gråten icke över mig,
utan gråten över eder själva och över edra barn. 29 Ty se, den
tid skall komma, då man skall säga: 'Saliga äro de ofruktsamma,
de moderliv som icke hava fött barn, och de bröst som icke
hava givit di.' 30 Då skall man begynna säga till: bergen: 'Fallen
över oss', och till höjderna: 'Skylen oss.' 31 Ty om han gör så
med det friska trädet, vad skall icke då ske med det torra!" 32
Jämväl två andra, två ogärningsmän, fördes ut för att avlivas
tillika med honom. 33 Och när de hade kommit till den plats
som kallades "Huvudskallen" korsfäste de honom där, så ock
ogärningsmännen, den ene på högra sidan och den andre på
vänstra. 34 Men Jesus sade. "Fader, förlåt dem; ty de veta icke
vad de göra. Och de delade hans kläder mellan sig och kastade
lott om dem. -- 35 Men folket stod och såg därpå. Och jämväl
rådsherrarna drevo gäck med honom och sade: "Andra har han
hjälpt; nu må han hjälpa sig själv, om han är Guds Smorde, den
utvalde." 36 Också krigsmännen gingo fram och begabbade
honom och räckte honom ättikvin 37 och sade: "Är du judarnas
konung, så hjälp dig själv." 38 Men över honom hade man ock
satt upp en överskrift: "Denne är judarnas konung." 39 Och
en av de ogärningsmän som voro där upphängda smädade
honom och sade: "Du är ju Messias; hjälp då dig själv och oss."
40 Då tillrättavisade honom den andre och svarade och sade:
"Fruktar icke heller du Gud, du som är under samma dom? 41
Oss vederfares detta med all rätt, ty vi lida vad våra gärningar
äro värda, men denne man har intet ont gjort." 42 Sedan sade
han: "Jesus, tänk på mig, när du kommer i ditt rike." 43 Han
svarade honom: "Sannerligen säger jag dig: I dag skall du vara
med mig i paradiset." 44 Det var nu omkring sjätte timmen; då
kom över hela landet ett mörker, som varade ända till nionde
timmen, 45 i det att solen miste sitt sken. Och förlåten i templet
rämnade mitt itu. 46 Och Jesus ropade med hög röst och sade:
"Fader, i dina händer befaller jag min ande." Och när han hade
sagt detta, gav han upp andan. 47 Men när hövitsmannen såg
vad som skedde, prisade han Gud och sade: "Så var då denne
verkligen en rättfärdig man!" 48 Och när allt folket, de som hade
kommit tillsammans för att se härpå, sågo vad som skedde,
slogo de sig för bröstet och vände hem igen. 49 Men alla hans
vänner stodo på avstånd och sågo detta, bland dem också
några kvinnor, de som hade följt med honom från Galileen. 50
Nu var där en rådsherre, vi namn Josef, en god och rättfärdig
man, 51 som icke hade samtyckt till deras rådslag och gärning.
Han var från Arimatea, en stad i Judeen; och han väntade på
Guds rike. 52 Denne gick till Pilatus och utbad sig att få Jesu
kropp. 53 Och han tog ned den och svepte den i en linneduk.
Sedan lade han den i en grav som var uthuggen i klippan, och
där ännu ingen hade varit lagd. 54 Det var då tillredelsedag,
och sabbatsdagen begynte ingå. 55 Och de kvinnor, som med
honom hade kommit från Galileen, följde efter och sågo graven
och sågo huru hans kropp lades ned däri. 56 Sedan vände de
hem igen och redde till välluktande kryddor och smörjelse; men
på sabbaten voro de stilla, efter lagens bud.

24 Men på första veckodagen kommo de, tidigt i själva
dagbräckningen, till graven med de välluktande kryddor
som de hade tillrett. 2 Och de funno stenen vara bortvältrad
från graven. 3 Då gingo de ditin, men funno icke Herren Jesu
kropp. 4 När de nu icke visste vad de skulle tänka härom, se,
då stodo två man framför dem i skinande kläder. 5 Och de
blevo förskräckta och böjde sina ansikten ned mot jorden. Då
sade mannen till dem "Varför söken I den levande bland de
döda? 6 Han är icke har, han är uppstånden. Kommen ihåg
vad han talade till eder, medan han ännu var i Galileen, huru
han sade: 7 'Människosonen måste bliva överlämnad i syndiga
människors händer och bliva korsfäst; men på tredje dagen
skall han uppstå igen.'" 8 Då kommo de ihåg hans ord. 9 Och
de vände tillbaka från graven och omtalade allt detta för de elva
och för alla de andra. -- 10 Kvinnorna voro Maria från Magdala
och Johanna och den Maria som var Jakobs moder. Och jämväl

de andra kvinnorna instämde med dem och sade detsamma till
apostlarna. **11** Deras ord syntes dock för dessa vara löst tal,
och de trodde dem icke. **12** Men Petrus stod upp och skyndade
till graven; och när han lutade sig ditin såg han där allenast
linnebindlarna. Sedan gick han hem till sitt, uppfylld av förundran
över det som hade skett. **13** Men två av dem voro samma dag
stadda på vandring till en by som hette Emmaus, och som
låg sextio stadiers väg från Jerusalem. **14** Och de samtalade
med varandra om allt detta som hade skett. **15** Medan de nu
samtalade och överlade med varandra, nalkades Jesus själv
och gick med dem. **16** Men deras ögon voro tillslutna, så att de
icke kände igen honom. **17** Och han sade till dem: "Vad är det I
talen om med varandra, medan I gån här?" Då stannade de
och sågo bedrövade ut. **18** Och den ene, som hette Kleopas,
svarade och sade till honom: "Du är väl en främling i Jerusalem,
den ende som icke har hört vad där har skett i dessa dagar?"
19 Han frågade dem: "Vad då?" De svarade honom: "Det som
har skett med Jesus från Nasaret, vilken var en profet, mäktig i
gärningar och ord inför Gud och allt folket: **20** huru nämligen
våra överstepräster och rådsherrar hava utlämnat honom till att
dömas till döden och hava korsfäst honom. **21** Men vi hoppades
att han var den som skulle förlossa Israel. Och likväl, till allt
detta kommer att det redan är tredje dagen sedan detta skedde.
22 Men nu hava därjämte några av våra kvinnor gjort oss häpna;
ty sedan de bittida på morgonen hade varit vid graven **23** och
icke funnit hans kropp, kommo de igen och sade att de till och
med hade sett en änglasyn, och änglarna hade sagt att han
levde. **24** Och när några av dem som voro. med oss gingo bort
till graven, funno de det vara så som kvinnorna hade sagt, men
honom själv sågo de icke." **25** Då sade han till dem: "O, huru
oförståndiga ären I icke och tröghjärtade till att tro på allt vad
profeterna hava talat! **26** Måste icke Messias lida detta, för I
att så ingå i sin härlighet?" **27** Och han begynte att genomgå
Moses och alla profeterna och uttydde för dem vad som i alla
skrifterna var sagt om honom. **28** När de nu nalkades byn dit de
voro på väg, ställde han sig som om han ville gå vidare. **29** Men
de nödgade honom och sade: "Bliv kvar hos oss, ty det lider
mot aftonen, och dagen nalkas redan sitt slut." Då gick han
ditin och stannade kvar hos dem. **30** Och när han nu låg till
bords med dem, tog han brödet och välsignade och bröt det
och räckte åt dem. **31** Därvid öppnades deras ögon, så att de
kände igen honom. Men då försvann han ur deras åsyn. **32** Och
de sade till varandra: "Voro icke våra hjärtan brinnande i oss,
när han talade med oss på vägen och uttydde skrifterna för
oss?" **33** Och i samma stund stodo de upp och vände tillbaka till
Jerusalem; och de funno där de elva församlade, så ock de
andra som hade slutit sig till dem. **34** Och dessa sade: "Herren
är verkligen uppstånden, och han har visat sig för Simon." **35**
Då förtäljde de själva vad som hade skett på vägen, och huru
han hade blivit igenkänd av dem, när han bröt brödet. **36** Medan
de nu talade härom, stod han själv mitt ibland dem och sade
till dem: "Frid vare med eder. **37** Då blevo de förfärade och
uppfylldes av fruktan och trodde att det var en ande de sågo. **38**
Men han sade till dem: "Varför ären I så förskräckta, och varför
uppstiga tvivel i edra hjärtan? **39** Sen här mina händer och mina
fötter, och sen att det är jag själv; ja, tagen på mig och sen. En
ande har ju icke kött och ben, såsom I sen mig hava." **40** Och
när han hade sagt detta, visade han dem sina händer och sina
fötter. **41** Men då de ännu icke trodde, för glädjes skull, utan
allenast förundrade sig, sade han till dem: "Haven I här något
att äta?" **42** Då räckte de honom ett stycke stekt fisk och något
av en honungskaka; **43** och han tog det och åt därav i deras
åsyn. **44** Och han sade till dem: "Det är såsom jag sade till
eder, medan jag ännu var bland eder, att allt måste fullbordas,
som är skrivet om mig i Moses' lag och hos profeterna och i
psalmerna." **45** Därefter öppnade han deras sinnen, så att de
förstodo skrifterna. **46** Och han sade till dem: "Det är så skrivet,
att Messias skulle lida och på tredje dagen uppstå från de döda,
47 och att bättring till syndernas förlåtelse i hans namn skulle
predikas bland alla folk, och först i Jerusalem. **48** I kunnen vittna
härom. **49** Och se, jag vill sända till eder vad min Fader har
utlovat. Men I skolen stanna kvar här i staden, till dess I från
höjden bliven beklädda med kraft." **50** Sedan förde han dem ut
till Betania; och där lyfte han upp sina händer och välsignade
dem. **51** Och medan han välsignade dem, försvann han ifrån
dem och blev upptagen till himmelen. **52** Då tillbådo de honom
och vände sedan tillbaka till Jerusalem, uppfyllda av stor glädje.
53 Och de voro sedan alltid i helgedomen och lovade Gud.

Johannes

1 I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet
var Gud. **2** Detta var i begynnelsen hos Gud. **3** Genom det
har allt blivit till, och utan det har intet blivit till, som är till. **4** I
det var liv, och livet var människornas ljus. **5** Och ljuset lyser
i mörkret, och mörkret har icke fått makt därmed. **6** En man
uppträdde, sänd av Gud; hans namn var Johannes. **7** Han kom
såsom ett vittne, för att vittna om ljuset, på det att alla skulle
komma till tro genom honom. **8** Icke var han ljuset, men han
skulle vittna om ljuset. **9** Det sanna ljuset, det som lyser över
alla människor, skulle nu komma i världen. **10** I världen var han,
och genom honom hade världen blivit till, men världen ville icke
veta av honom. **11** Han kom till sitt eget, och hans egna togo
icke emot honom. **12** Men åt alla dem som togo emot honom
gav han makt att bliva Guds barn, åt dem som tro på hans
namn; **13** och de hava blivit födda, icke av blod, ej heller av
köttslig vilja, ej heller av någon mans vilja, utan av Gud. **14** Och
Ordet vart kött och tog sin boning ibland oss, och vi sågo hans
härlighet, vi sågo likasom en enfödd Sons härlighet från sin
Fader, och han var full av nåd och sanning. **15** Johannes vittnar
om honom, han ropar och säger: "Det var om denne jag sade:
'Den som kommer efter mig, han är före mig; ty han var förr än
jag.'" **16** Av hans fullhet hava vi ju alla fått, ja, nåd utöver nåd;
17 ty genom Moses blev lagen given, men nåden och sanningen
hava kommit genom Jesus Kristus. **18** Ingen har någonsin sett
Gud; den enfödde Sonen, som är i Faderns sköte, han har
kungjort vad Gud är. **19** Och detta är vad Johannes vittnade, när
judarna hade sänt till honom präster och leviter från Jerusalem
för att fråga honom vem han var. **20** Han svarade öppet och
förnekade icke; han sade öppet: "Jag är icke Messias." **21** Åter
frågade de honom: "Vad är du då? Är du Elias?" Han svarade:
"Det är jag icke." -- "Är du Profeten?" Han svarade: "Nej." **22**
Då sade de till honom: "Vem är du då? Säg oss det, så att vi
kunna giva dem svar, som hava sänt oss. Vad säger du om dig
själv?" **23** Han svarade: "Jag är rösten av en som ropar i öknen:
'Jämnen vägen för Herren', såsom profeten Esaias sade." **24**
Och männen voro utsända ifrån fariséerna. **25** Och de frågade
honom och sade till honom: "Varför döper du då, om du icke
är Messias, ej heller Elias, ej heller Profeten?" **26** Johannes
svarade dem och sade: "Jag döper i vatten; men mitt ibland
eder står en som I icke kännen: **27** han som kommer efter mig,
vilkens skorem jag icke är värdig att upplösa." **28** Detta skedde i
Betania, på andra sidan Jordan, där Johannes döpte. **29** Dagen
därefter såg han Jesus nalkas; då sade han: "Se, Guds Lamm,
som borttager världens synd! **30** Om denne var det som jag
sade: 'Efter mig kommer en man som är före mig; ty han var förr
än jag.' **31** Och jag kände honom icke; men för att han skall bliva
uppenbar för Israel, därför är jag kommen och döper i vatten."
32 Och Johannes vittnade och sade: "Jag såg Anden såsom
en duva sänka sig ned från himmelen; och han förblev över
honom. **33** Och jag kände honom icke; men den som sände mig
till att döpa i vatten, han sade till mig: 'Den över vilken du får
se Anden sänka sig ned och förbliva, han är den som döper
i helig ande.' **34** Och jag har sett det, och jag har vittnat att
denne är Guds Son." **35** Dagen därefter stod Johannes åter där
med två av sina lärjungar. **36** När då Jesus kom gående, såg
Johannes på honom och sade: "Se, Guds Lamm!" **37** Och de
två lärjungarna hörde hans ord och följde Jesus. **38** Då vände
sig Jesus om, och när han såg att de följde honom, frågade han
dem: "Vad viljen I?" De svarade honom: "Rabbi" (det betyder
mästare) "var bor du?" **39** Han sade till dem: "Kommen och
sen." Då gingo de med honom och sågo var han bodde; och de
stannade den dagen hos honom. -- Detta skedde vid den tionde
timmen. **40** En av de två som hade hört var Johannes sade, och
som hade följt Jesus, var Andreas, Simon Petrus' broder. **41**
Denne träffade först sin broder Simon och sade till honom: "Vi
hava funnit Messias" (det betyder detsamma som Kristus). **42**
Och han förde honom till Jesus. Då såg Jesus på honom och
sade: "Du är Simon, Johannes' son; du skall heta Cefas" (det
betyder detsamma som Petrus). **43** Dagen därefter ville Jesus
gå därifrån till Galileen, och han träffade då Filippus. Och Jesus
sade till honom: "Följ mig." **44** Och Filippus var från Betsaida,
Andreas' och Petrus' stad. **45** Filippus träffade Natanael och
sade till honom: "Den som Moses har skrivit om i lagen och som
profeterna hava skrivit om, honom hava vi funnit, Jesus, Josefs
son, från Nasaret." **46** Natanael sade till honom: "Kan något gott
komma från Nasaret?" Filippus svarade honom: "Kom och se."
47 När nu Jesus såg Natanael nalkas, sade han om honom:
"Se, denne är en rätt israelit, i vilken icke finnes något svek." **48**
Natanael frågade honom: "Huru kunna du känna mig?" Jesus
svarade och sade till honom: "Förrän Filippus kallade dig, såg
jag dig, där du var under fikonträdet." **49** Natanael svarade
honom: "Rabbi, du är Guds Son, du är Israels konung." **50**
Jesus svarade och sade till honom: "Eftersom jag sade dig att
jag såg dig under fikonträdet, tror du? Större ting än vad detta
är skall du få se." **51** Därefter sade han till honom: "Sannerligen,
sannerligen säger jag eder: I skolen få se himmelen öppen och
Guds änglar fara upp och fara ned över Människosonen."

2 På tredje dagen var ett bröllop i Kana i Galileen, och Jesu
moder var där. **2** Också Jesus och hans lärjungar blevo
bjudna till bröllopet. **3** Och vinet begynte taga slut. Då sade
Jesu moder till honom: "De hava intet vin." **4** Jesus svarade
henne: "Låt mig vara, moder; min stund är ännu icke kommen."
5 Hans moder sade då till tjänarna: "Vadhelst han säger till eder,
det skolen I göra." **6** Nu stodo där sex stenkrukor, sådana som
judarna hade för sina reningar; de rymde två eller tre bat-mått
var. **7** Jesus sade till dem: "Fyllen krukorna med vatten." Och de
fyllde dem ända till brädden. **8** Sedan sade han till dem: "Ösen
nu upp och bären till övertjänaren." Och de gjorde så. **9** Och
övertjänaren smakade på vattnet, som nu hade blivit vin; och
han visste icke varifrån det hade kommit, vilket däremot tjänarna
visste, de som hade öst upp vattnet. Då kallade övertjänaren
på brudgummen. **10** och sade till honom: "Man brukar eljest
alltid sätta fram det goda vinet, och sedan, när gästerna hava
fått för mycket, det som är sämre. Du har gömt det goda vinet
ända tills nu." **11** Detta var det första tecknet som Jesus gjorde.
Han gjorde det i Kana i Galileen och uppenbarade så sin

härlighet; och hans lärjungar trodde på honom. 12 Därefter
begav han sig ned till Kapernaum med sin moder och sina
bröder och sina lärjungar; och där stannade de några få dagar.
13 Judarnas påsk var nu nära, och Jesus begav sig då upp
till Jerusalem. 14 Och när han fick i helgedomen se huru där
sutto män som sålde fäkreatur och får och duvor, och huru
växlare sutto där. 15 Då gjorde han sig ett gissel av tåg och
drev dem alla ut ur helgedomen, med får och fäkreatur, och slog
ut växlarnas penningar och stötte omkull deras bord. 16 Och till
duvomånglarna sade han: "Tagen bort detta härifrån; gören icke
min Faders hus till ett marknadshus." 17 Hans lärjungar kommo
då ihåg att det var skrivet: "Nitälskan för ditt hus skall förtära
mig." 18 Då togo judarna till orda och sade till honom: "Vad för
tecken låter du oss se, eftersom du gör på detta sätt?" 19 Jesus
svarade och sade till dem: "Bryten ned detta tempel, så skall jag
inom tre dagar låta det uppstå igen." 20 Då sade judarna: "I
fyrtiosex år har man byggt på detta tempel, och du skulle låta
det uppstå igen inom tre dagar?" 21 Men det var om sin kropps
tempel han talade. 22 Sedan, när han hade uppstått från de
döda, kommo hans lärjungar ihåg att han hade sagt detta; och
de trodde då skriften och det ord som Jesus hade sagt. 23
Medan han nu var i Jerusalem, under påsken, vid högtiden,
kommo många till tro på hans namn, när de sågo de tecken
som han gjorde. 24 Men själv betrodde sig Jesus icke åt dem,
eftersom han kände alla 25 och icke behövde någon annans
vittnesbörd om människorna; ty av sig själv visste han vad i
människan var.

3 Men bland fariséerna var en man som hette Nikodemus,
en av judarnas rådsherrar. 2 Denne kom till Jesus om natten
och sade till honom: "Rabbi, vi veta att det är från Gud du
har kommit såsom lärare; ty ingen kan göra sådana tecken
som du gör, om icke Gud är med honom." 3 Jesus svarade
och sade till honom: "Sannerligen, sannerligen säger jag dig:
Om en människa icke bliver född på nytt, så kan hon icke få
se Guds rike." 4 Nikodemus sade till honom: "Huru kan en
människa födas, när hon är gammal? Icke kan hon väl åter gå
in i sin moders liv och födas?" 5 Jesus svarade: "Sannerligen,
sannerligen säger jag dig: Om en människa icke bliver född
av vatten och ande, så kan hon icke komma in i Guds rike.
6 Det som är fött av kött, det är kött; och det som är fött av
Anden, det är ande. 7 Förundra dig icke över att jag sade dig
att I måsten födas på nytt. 8 Vinden blåser vart den vill, och
du hör dess sus, men du vet icke varifrån den kommer, eller
vart den far; så är det med var och en som är född av Anden."
9 Nikodemus svarade och sade till honom: "Huru kan detta
ske?" 10 Jesus svarade och sade till honom: "Är du Israels
lärare och förstår icke detta? 11 Sannerligen, sannerligen säger
jag dig: Vad vi veta, det tala vi, och vad vi hava sett, det vittna
vi om, men vårt vittnesbörd tagen I icke emot. 12 Tron i icke,
när jag talar till eder om jordiska ting, huru skolen I då kunna
tro, när jag talar till eder om himmelska ting? 13 Och likväl
har ingen stigit upp till himmelen, utom den som steg ned från
himmelen, Människosonen, som var i himmelen. 14 Och såsom
Moses upphöjde ormen i öknen, så måste Människosonen bliva
upphöjd, 15 så att var och en som tror skall i honom hava evigt
liv. (aiōnios g166) 16 Ty så älskade Gud världen, att han utgav sin
enfödde Son, på det att var och en som tror på honom skall icke
förgås, utan hava evigt liv. (aiōnios g166) 17 Ty icke sände Gud
sin Son i världen för att döma världen, utan för att världen skulle
bliva frälst genom honom. 18 Den som tror på honom, han bliver
icke dömd, men den som icke tror, han är redan dömd, eftersom
han icke tror på Guds enfödde Sons namn. 19 Och detta är
domen, att när ljuset hade kommit i världen, människorna dock
älskade mörkret mer än ljuset, eftersom deras gärningar voro
onda, 20 Ty var och en som gör vad ont är, han hatar ljuset
och kommer icke till ljuset, på det att hans gärningar icke skola
bliva blottade. 21 Men den som gör sanningen, han kommer till
ljuset, för att det skall bliva uppenbart att hans gärningar äro
gjorda i Gud." 22 Därefter begav sig Jesus med sina lärjungar
till den judiska landsbygden, och där vistades han med dem och
döpte. 23 Men också Johannes döpte, i Enon, nära Salim, ty
där fanns mycket vatten; och folket kom dit och lät döpa sig. 24
Johannes hade nämligen ännu icke blivit kastad i fängelse. 25
Då uppstod mellan Johannes' lärjungar och en jude en tvist om
reningen. 26 Och de kommo till Johannes och sade till honom:
"Rabbi, se, den som var hos dig på andra sidan Jordan, den
som du har vittnat om, han döper, och alla komma till honom."
27 Johannes svarade och sade: "En människa kan intet taga, om
det icke bliver henne givet från himmelen." 28 I kunnen själva
giva mig det vittnesbördet att jag sade: 'Icke är jag Messias; jag
är allenast sänd framför honom.' 29 Brudgum är den som har
bruden; men brudgummens vän, som står där och hör honom,
han gläder sig storligen åt brudgummens röst. Den glädjen är
mig nu given i fullt mått. 30 Det är såsom sig bör att han växer
till, och att jag förminskas. -- 31 Den som kommer ovanifrån,
han är över alla; den som är från jorden, han är av jorden, och
av jorden talar han. Ja, den som kommer från himmelen, han
är över alla, 32 och vad han har sett och hört, det vittnar han
om; och likväl tager ingen emot hans vittnesbörd. 33 Men om
någon tager emot hans vittnesbörd, så bekräftar han därmed
att Gud är sannfärdig. 34 Ty den som Gud har sänt, han talar
Guds ord; Gud giver nämligen icke Anden efter mått. 35 Fadern
älskar Sonen, och allt har han givit i hans hand. 36 Den som
tror på Sonen, han har evigt liv; men den som icke hörsammar
Sonen, han skall icke få se livet, utan Guds vrede förbliver över
honom." (aiōnios g166)

4 Men Herren fick nu veta att fariséerna hade hört hurusom
Jesus vann flera lärjungar och döpte flera än Johannes; 2
dock var det icke Jesus själv som döpte, utan hans lärjungar.
3 Då lämnade han Judeen och begav sig åter till Galileen. 4
Därvid måste han taga vägen genom Samarien. 5 Så kom han
till en stad i Samarien som hette Sykar, nära det jordstycke
som Jakob gav åt sin son Josef. 6 Och där var Jakobs brunn.
Eftersom nu Jesus var trött av vandringen, satte han sig strax
ned vid brunnen. Det var vid den sjätte timmen. 7 Då kom en
samaritisk kvinna för att hämta vatten. Jesus sade till henne:
"Giv mig att dricka." 8 Hans lärjungar hade nämligen gått in i
staden för att köpa mat. 9 Då sade den samaritiska kvinnan
till honom: "Huru kan du, som är jude, bedja mig, som är en

samaritisk kvinna, om något att dricka?" Judarna hava nämligen
ingen umgängelse med samariterna. 10 Jesus svarade och
sade till henne: "Förstode du Guds gåva, och vem den är som
säger till dig: 'Giv mig att dricka', så skulle i stället du hava bett
honom, och han skulle då hava givit dig levande vatten." 11
Kvinnan sade till honom: "Herre, du har ju intet att hämta upp
vatten med, och brunnen är djup. Varifrån får du då det friska
vattnet?" 12 Icke är du väl förmer än vår fader Jakob, som gav
oss brunnen och själv med sina barn och sin boskap drack
ur den?" 13 Jesus svarade och sade till henne: "Var och en
som dricker av detta vatten, han bliver törstig igen; 14 men den
som dricker av det vatten som jag giver honom, han skall aldrig
någonsin törsta, utan det vatten jag giver honom skall bliva i
honom en källa vars vatten springer upp med evigt liv." (aiōn
g165, aiōnios g166) 15 Kvinnan sade till honom: "Herre, giv mig
det vattnet, så att jag icke mer behöver törsta och komma hit
för att hämta vatten." 16 Han sade till henne: "Gå och hämta
din man, och kom sedan tillbaka." 17 Kvinnan svarade och
sade: "Jag har ingen man." Jesus sade till henne: "Du har rätt
i vad du säger, att du icke har någon man." 18 Ty fem män
har du haft, och den du nu har är icke din man; däri sade du
sant. 19 Då sade kvinnan till honom: "Herre, jag ser att du är en
profet. 20 Våra fäder hava tillbett på detta berg, men I sägen att
i Jerusalem den plats finnes, där man bör tillbedja." 21 Jesus
sade till henne: "Tro mig, kvinna: den tid kommer, då det varken
är på detta berg eller i Jerusalem som I skolen tillbedja Fadern.
22 I tillbedjen vad I icke kännen, vi tillbedja vad vi känna -- ty
frälsningen kommer från judarna -- 23 men den tid skall komma,
ja, den är redan inne, då sanna tillbedjare skola tillbedja Fadern
i ande och sanning; ty sådana tillbedjare vill Fadern hava. 24
Gud är ande, och de som tillbedja måste tillbedja i ande och
sanning." 25 Kvinnan sade till honom: "Jag vet att Messias skall
komma, han som ock kallas Kristus; när han kommer, skall han
förkunna oss allt." 26 Jesus svarade henne: "Jag, som talar
med dig, är den du nu nämnde." 27 I detsamma kommo hans
lärjungar; och de förundrade sig över att han talade med en
kvinna. Dock frågade ingen vad han ville henne, eller varför han
talade med henne. 28 Men kvinnan lät sin kruka stå och gick in i
staden och sade till folket: 29 "Kommen och sen en man som
har sagt mig allt vad jag har gjort. Månne icke han är Messias?"
30 Då gingo de ut ur staden och kommo till honom. 31 Under
tiden bådo lärjungarna honom och sade: "Rabbi, tag och ät." 32
Men han svarade dem: "Jag har mat att äta som I icke veten
om." 33 Då sade lärjungarna till varandra: "Kan väl någon hava
burit mat till honom?" 34 Jesus sade till dem: "Min mat är att
göra dens vilja, som har sänt mig, och att fullborda hans verk."
35 I sägen ju att det ännu är fyra månader innan skördetiden
kommer. Men se, jag säger eder: Lyften upp edra ögon, och sen
på fälten, huru de hava vitnat till skörd. 36 Redan nu får den
som skördar uppbära sin lön och samla in frukt till evigt liv; så
kunna den som sår och den som skördar tillsammans glädja sig.
(aiōnios g166) 37 Ty här sannas det ordet, att en är den som sår
och en annan den som skördar. 38 Jag har sänt eder att skörda,
där I icke haven arbetat. Andra hava arbetat, och I haven fått gå
in i deras arbete." 39 Och många samariter från den staden
kommo till tro på honom för kvinnans ords skull, då hon vittnade
att han hade sagt henne allt vad hon hade gjort. 40 När sedan
samariterna kommo till honom, både de honom att stanna kvar
hos dem. Så stannade han där i två dagar. 41 Och långt flera
kommo då till tro för hans egna ords skull. 42 Och de sade till
kvinnan: "Nu är det icke mer för dina ords skull som vi tro, ty vi
hava nu själva hört honom, och vi veta nu att han i sanning
är världens Frälsare." 43 Men efter de två dagarna gick han
därifrån till Galileen. 44 Ty Jesus vittnade själv att en profet
icke är aktad i sitt eget fädernesland. 45 När han nu kom till
Galileen, togo galiléerna vänligt emot honom, eftersom de hade
sett allt vad han hade gjort i Jerusalem vid högtiden. Också de
hade nämligen varit där vid högtiden. 46 Så kom han åter till
Kana i Galileen, där han hade gjort vattnet till vin. I Kapernaum
fanns då en man i konungens tjänst, vilkens son låg sjuk. 47 När
han nu hörde att Jesus hade kommit från Judeen till Galileen,
begav han sig åstad till honom och bad att han skulle komma
ned och bota hans son; ty denne låg för döden. 48 Då sade
Jesus till honom: "Om I icke sen tecken och under, så tron I
icke." 49 Mannen sade till honom: "Herre, kom ned, förrän mitt
barn dör." 50 Jesus svarade honom: "Gå, din son får leva." Då
trodde mannen det ord som Jesus sade till honom, och gick. 51
Och medan han ännu var på vägen hem, mötte honom hans
tjänare och sade: "Din son kommer att leva." 52 Då frågade han
dem vid vilken timme det hade blivit bättre med honom. De
svarade honom: "I går vid den sjunde timmen lämnade febern
honom." 53 Då märkte fadern att det hade skett just den timme
då Jesus sade till honom: "Din son får leva." Och han kom till
tro, så ock hela hans hus. 54 Detta var nu åter ett tecken, det
andra i ordningen som Jesus gjorde, sedan han hade kommit
från Judeen till Galileen.

5 Därefter inföll en av judarnas högtider, och Jesus for upp till
Jerusalem. 2 Vid Fårporten i Jerusalem ligger en damm, på
hebreiska kallad Betesda, och invid den finnas fem pelargångar.
3 I dessa lågo många sjuka, blinda, halta, förtvinade. 5 Där
fanns nu en man som hade varit sjuk i trettioåtta år. 6 Då Jesus
fick se denne, där han låg, och fick veta att han redan lång tid
hade varit sjuk, sade han till honom: "Vill du bliva frisk?" 7 Den
sjuke svarade honom: "Herre, jag har ingen som hjälper mig
ned i dammen, när vattnet har kommit i rörelse; och så stiger en
annan ditned före mig, medan jag ännu är på väg." 8 Jesus
sade till honom: "Stå upp, tag din säng och gå." 9 Och strax
blev mannen frisk och tog sin säng och gick. Men det var sabbat
den dagen. 10 Därför sade judarna till mannen som hade blivit
botad: "Det är sabbat; det är icke lovligt för dig att bära sängen."
11 Men han svarade dem: "Den som gjorde mig frisk, han sade
till mig: 'Tag din säng och gå.'" 12 Då frågade de honom: "Vem
var den mannen som sade till dig att du skulle taga sin säng och
gå?" 13 Men mannen som hade blivit botad visste icke vem det
var; ty Jesus hade dragit sig undan, eftersom mycket folk var
där på platsen. -- 14 Sedan träffade Jesus honom i helgedomen
och sade till honom: "Se, du har blivit frisk; synda icke härefter,
på det att icke något värre må vederfaras dig." 15 Mannen gick
då bort och omtalade för judarna, att det var Jesus som hade

gjort honom frisk. 16 Därför förföljde nu judarna Jesus, eftersom
han gjorde sådant på sabbaten. 17 Men han svarade dem: "Min
Fader verkar ännu alltjämt; så verkar ock jag." 18 Och därför
stodo judarna ännu mer efter att döda honom, eftersom han icke
allenast ville göra sabbaten om intet, utan ock kallade Gud sin
Fader och gjorde sig själv lik Gud. 19 Då talade Jesus åter och
sade till dem: "Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Sonen
kan icke göra något av sig själv, utan han gör allenast vad han
ser Fadern göra; ty vad han gör, det gör likaledes ock Sonen.
20 Ty Fadern älskar Sonen och låter honom se allt vad han själv
gör; och större gärningar, än dessa äro, skall han låta honom
se, så att I skolen förundra eder. 21 Ty såsom Fadern uppväcker
döda och gör dem levande, så gör ock Sonen levande vilka han
vill. 22 Icke heller dömer Fadern någon, utan all dom har han
överlåtit åt Sonen, 23 för att alla skola ära Sonen såsom de ära
Faderns. Den som icke ärar Sonen, han ärar icke heller Fadern,
som har sänt honom. 24 Sannerligen, sannerligen säger jag
eder: Den som hör mina ord och tror honom som har sänt mig,
han har evigt liv och kommer icke under någon dom, utan har
övergått från döden till livet. (aiōnios g166) 25 Sannerligen säger
jag eder: Den stund kommer, jag, den är redan inne, så de döda
skola höra Guds Sons röst, och de som höra den skola bliva
levande. 26 Ty såsom Fadern har liv i sig själv, så har han ock
givit åt Sonen att hava liv i sig själv. 27 Och han har givit honom
makt att hålla dom, eftersom han är Människoson. 28 Förundren
eder icke över detta. Ty den stund kommer, då alla som äro i
gravarna skola höra hans röst 29 och gå ut ur dem: de som
hava gjort vad gott är skola uppstå till liv, och de som hava
gjort vad ont är skola uppstå till dom. 30 Jag kan icke göra
något av mig själv. Såsom jag hör, så dömer jag; och min dom
är rättvis, ty jag söker icke min vilja, utan dens vilja, som har
sänt mig. 31 Om jag själv vittnar om mig, så gäller icke mitt
vittnesbörd. 32 Men det är en annan som vittnar om mig, och
jag vet att hans vittnesbörd om mig är sant. 33 I haven sänt bud
till Johannes, och han har vittnat för sanningen, 34 Dock, det är
icke av någon människa som jag tager emot vittnesbörd om
mig; men jag säger detta, för att I skolen bliva frälsta. 35 Han
var den brinnande, skinande lampan, och för en liten stund
villen I fröjdas i dess ljus. 36 Men jag har ett vittnesbörd om
mig, som är förmer än Johannes' vittnesbörd: de gärningar som
Fadern har givit mig att fullborda, just de gärningar som jag gör,
de vittna om mig, att Fadern har sänt mig. 37 Ja, Fadern, som
har sänt mig, han har själv vittnat om mig. Hans röst haven I
aldrig någonsin hört, ej heller haven I sett hans gestalt, 38 och
hans ord haven I icke låtit förbliva i eder. Ty den han har sänt,
honom tron I icke. 39 I rannsaken skrifterna, därför att I menen
eder i dem hava evigt liv; och det är dessa som vittna om mig.
(aiōnios g166) 40 Men I viljen icke komma till mig för att få liv. 41
Jag tager icke emot pris av människor; 42 men jag känner eder
och vet att I icke haven Guds kärlek i eder. 43 Jag har kommit i
min Faders namn, och I tagen icke emot mig; kommer en annan
i sitt eget namn, honom skolen I nog mottaga. 44 Huru skullen I
kunna tro, I som tagen emot pris av varandra och icke söken
det pris som kommer från honom som allena är Gud? 45 Menen
icke att det är jag som skall anklaga eder hos Fadern. Den som
anklagar eder är Moses, han till vilken I sätten edert hopp. 46
Trodden I Moses, så skullen I ju tro mig, ty om mig har han
skrivit. 47 Men tron I icke hans skrifter, huru skolen I då kunna
tro mina ord?"

6 Därefter for Jesus över Galileiska sjön, "Tiberias' sjö". 2 Och
mycket folk följde efter honom, därför att de sågo de tecken
som han gjorde med de sjuka. 3 Men Jesus gick upp på berget
och satte sig där med sina lärjungar. 4 Och påsken, judarnas
högtid, var nära. 5 Då nu Jesus lyfte upp sina ögon och såg
att mycket folk kom till honom, sade han till Filippus: "Varifrån
skola vi köpa bröd, så att dessa få äta?" 6 Men detta sade
han för att sätta honom på prov, ty själv visste han vad han
skulle göra. 7 Filippus svarade honom: "Bröd för två hundra
silverpenningar vore icke nog för att var och en skulle få ett
litet stycke." 8 Då sade till honom en annan av hans lärjungar,
Andreas, Simon Petrus' broder: 9 "Här är en gosse som har fem
kornbröd och två fiskar; men vad förslår det för så många?"
10 Jesus sade: "Låten folket lägga sig här." Och på det stället
var mycket gräs. Då lägrade sig männen där, och deras antal
var vid pass fem tusen. 11 Därefter tog Jesus bröden och
tackade Gud och delade ut åt dem som hade lagt sig ned där,
likaledes ock av fiskarna, så mycket de ville hava. 12 Och när
de voro mätta, sade han till sina lärjungar: "Samlen tillhopa de
överblivna styckena, så att intet förfares." 13 Då samlade de
dem tillhopa och fyllde tolv korgar med stycken, som av de fem
kornbröden hade blivit över efter dem som hade ätit. 14 Då nu
människorna hade det tecken som han hade gjort, sade de:
"Denne är förvisso Profeten som skulle komma i världen." 15
När då Jesus märkte att de tänkte komma och med våld föra
honom med sig och göra honom till konung, drog han sig åter
undan till berget, helt allena. 16 Men när det blev afton, gingo
hans lärjungar ned till sjön 17 och stego i en båt för att fara
över sjön till Kapernaum. Det hade då redan blivit mörkt, och
Jesus hade ännu icke kommit till dem; 18 och sjön gick hög, ty
det blåste hårt. 19 När de så hade rott vid pass tjugufem eller
trettio stadier, fingo de se Jesus komma gående på sjön och
nalkas båten. Då blevo de förskräckta. 20 Men han sade till
dem: "Det är jag; varen icke förskräckta." 21 De ville då taga
honom upp i båten; och strax var båten framme vid landet dit de
foro. 22 Dagen därefter hände sig detta. Folket som stod kvar
på andra sidan sjön hade lagt märke till att där icke fanns mer
än en enda båt, och att Jesus icke hade stigit i den båten med
sina lärjungar, utan att lärjungarna hade farit bort allena. 23
Andra båtar hade likväl kommit från Tiberias och lagt till nära
det ställe där folket bespisades efter det att Herren hade uttalat
tacksägelsen. 24 När alltså folket nu såg att Jesus icke var
där, ej heller hans lärjungar, stego de själva i båtarna och foro
till Kapernaum för att söka efter Jesus. 25 Och då de funno
honom där på andra sidan sjön, frågade de honom: "Rabbi, när
kom du hit?" 26 Jesus svarade dem och sade: "Sannerligen,
sannerligen säger jag eder: I söken mig icke därför att I haven
sett tecken, utan därför att I fingen äta av bröden och bleven
mätta. 27 Verken icke för att få den mat som förgås, utan för att
få den mat som förbliver och har med sig evigt liv, den som

Människosonen skall giva eder; ty honom har Fadern, Gud själv,
låtit undfå sitt insegel." **(aiōnios g166)** **28** Då sade de till honom:
"Vad skola vi göra för att utföra Guds gärningar?" **29** Jesus
svarade och sade till dem: "Detta är Guds gärning, att I tron på
den han har sänt." **30** De sade till honom: "Vad för tecken gör
du då? Låt oss se något tecken, så att vi kunna tro dig. Vilken
gärning utför du? **31** Våra fäder fingo äta manna i öknen, såsom
det är skrivet: 'Han gav dem bröd från himmelen att äta.'" **32** Då
svarade Jesus dem: "Sannerligen, sannerligen säger jag eder:
Det är icke Moses som har givit eder brödet från himmelen, men
det är min Fader som giver eder det rätta brödet från himmelen.
33 Ty Guds bröd är det bröd som kommer ned från himmelen
och giver världen liv." **34** Då sade de till honom: "Herre, giv
oss alltid det brödet." **35** Jesus svarade: "Jag är livets bröd.
Den som kommer till mig, han skall aldrig hungra, och den som
tror på mig, han skall aldrig törsta. **36** Men det är såsom jag
har sagt eder: fastän I haven sett mig, tron I dock icke. **37** Allt
vad min Fader giver mig, det kommer till mig; och den som
kommer till mig, honom skall jag sannerligen icke kasta ut. **38**
Ty jag har kommit ned från himmelen, icke för att göra min vilja,
utan för att göra dens vilja, som har sänt mig. **39** Och detta är
dens vilja, som har sänt mig, att jag icke skall låta någon enda
gå förlorad av dem som han har givit mig, utan att jag skall
låta dem uppstå på den yttersta dagen. **40** Ja, detta är min
Faders vilja, att var och en som ser Sonen och tror på honom,
han skall hava evigt liv, och att jag skall låta honom uppstå
på den yttersta dagen." **(aiōnios g166)** **41** Då knorrade judarna
över honom, därför att han hade sagt: "Jag är det bröd som har
kommit ned från himmelen." **42** Och de sade: "Är denne icke
Jesus, Josefs son, vilkens fader och moder vi känna? Huru
kan han då säga: 'Jag har kommit ned från himmelen'?" **43**
Jesus svarade och sade till dem: "Knorren icke eder emellan.
44 Ingen kan komma till mig, om icke Fadern, som har sänt mig,
drager honom; och jag skall låta honom uppstå på den yttersta
dagen. **45** Det är skrivet hos profeterna: 'De skola alla hava fått
lärdom av Gud.' Var och en som har lyssnat till Fadern och
lärt av honom, han kommer till mig. **46** Icke som om någon
skulle hava sett Fadern, utom den som är från Gud; han har sett
Fadern. **47** Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Den som
tror, han har evigt liv. **(aiōnios g166)** **48** Jag är livets bröd. **49** Edra
fäder åto manna i öknen, och de dogo. **50** Men med det bröd
som kommer ned från himmelen är det så, att om någon äter
därav, så skall han icke dö. **51** Jag är det levande brödet som
har kommit ned från himmelen. Om någon äter av det brödet,
så skall han leva till evig tid. Och det bröd som jag skall giva är
mitt kött; och jag giver det, för att världen skall leva." **(aiōn g165)**
52 Då tvistade judarna med varandra och sade: "Huru skulle
denne kunna giva oss sitt kött att äta?" **53** Jesus sade då till
dem: "Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Om I icke äten
Människosonens kött och dricken hans blod, så haven I icke
liv i eder. **54** Den som äter mitt kött och dricker mitt blod, han
har evigt liv, och jag skall låta honom uppstå på den yttersta
dagen. **(aiōnios g166)** **55** Ty mitt kött är sannskyldig mat, och
mitt blod är sannskyldig dryck. **56** Den som äter mitt kött och
dricker mitt blod, han förbliver i mig, och jag förbliver i honom.
57 Såsom Fadern, han som är den levande, har sänt mig, och
såsom jag lever genom Fadern, så skall ock den som äter mig
leva genom mig. **58** Så är det med det bröd som har kommit
ned från himmelen. Det är icke såsom det fäderna fingo äta,
vilka sedan dogo; den som äter detta bröd, han skall leva till
evig tid." **(aiōn g165)** **59** Detta sade han, när han undervisade i
synagogan i Kapernaum. **60** Många av hans lärjungar, som
hörde detta, sade då: "Detta är ett hårt tal; vem står ut med
att höra på honom?" **61** Men Jesus visste inom sig att hans
lärjungar knorrade över detta; och han sade till dem: "Är detta
för eder en stötesten? **62** Vad skolen I då säga, om I fån se
Människosonen uppstiga dit där han förut var? -- **63** Det är
anden som gör levande; köttet är till intet gagneligt. De ord
som jag har talat till eder äro ande och äro liv. **64** Men bland
eder finnas några som icke tro." Jesus visste nämligen från
begynnelsen vilka de voro som icke trodde, så ock vilken den
var som skulle förråda honom. **65** Och han tillade: "Fördenskull
har jag sagt eder att ingen kan komma till mig, om det icke bliver
honom givet av Fadern." **66** För detta tals skull drogo sig många
av hans lärjungar tillbaka, så att de icke längre vandrade med
honom. **67** Då sade Jesus till de tolv: "Icke viljen väl också I gå
bort?" **68** Simon Petrus svarade honom: "Herre, till vem skulle vi
gå? Du har det eviga livets ord, **(aiōnios g166)** **69** och vi tro och
förstå att du är Guds helige." **70** Jesus svarade dem: "Har icke
jag själv utvalt eder, I tolv? Och likväl är en av eder en djävul."
71 Detta sade han om Judas, Simon Iskariots son; ty det var
denne som skulle förråda honom, och han var en av de tolv.

7 Därefter vandrade Jesus omkring i Galileen, ty i Judeen
ville han icke vandra omkring, då nu judarna stodo efter att
döda honom. **2** Men judarnas lövhyddohögtid var nu nära. **3**
Då sade hans bröder till honom: "Begiv dig härifrån och gå till
Judeen, så att också dina lärjungar få se de gärningar som
du gör. **4** Ty ingen som vill vara känd bland människor utför
sitt verk i hemlighet. Då du nu gör sådana gärningar, så träd
öppet fram för världen." **5** Det var nämligen så, att icke ens
hans bröder trodde på honom. **6** Då sade Jesus till dem: "Min
tid är ännu icke kommen, men för eder är tiden alltid läglig. **7**
Världen kan icke hata eder, men mig hatar hon, eftersom jag
vittnar om henne, att hennes gärningar äro onda. **8** Gån I upp
till högtiden; jag är icke stadd på väg upp till denna högtid, ty
min tid är ännu icke fullbordad." **9** Detta sade han till dem och
stannade så kvar i Galileen. **10** Men när hans bröder hade gått
upp till högtiden, då gick också han ditupp, dock icke öppet, utan
likasom i hemlighet. **11** Och judarna sökte efter honom under
högtiden och sade: "Var är han?" **12** Och bland folket talades i
tysthet mycket om honom. Somliga sade: "Han är en rättsinnig
man", men andra sade: "Nej, han förvillar folket." **13** Dock talade
ingen öppet om honom, av fruktan för judarna. **14** Men när redan
halva högtiden var förliden, gick Jesus upp i helgedomen och
undervisade. **15** Då förundrade sig judarna och sade: "Varifrån
har denne sin lärdom, han som icke har fått undervisning?" **16**
Jesus svarade dem och sade: "Min lära är icke min, utan hans
som har sänt mig. **17** Om någon vill göra hans vilja, så skall han
förstå om denna lära är från Gud, eller om jag talar av mig själv.

18 Den som talar av sig själv, han söker sin egen ära; men den
som söker dens ära, som har sänt honom, han är sannfärdig,
och orättfärdighet finnes icke i honom. -- 19 Har icke Moses givit
eder lagen? Och likväl fullgör ingen av eder lagen. Varför stån I
efter att döda mig?" 20 Folket svarade: "Du är besatt av en ond
ande. Vem står efter att döda dig?" 21 Jesus svarade och sade
till dem: "En gärning allenast gjorde jag, och alla förundren I
eder över den. 22 Moses har givit eder omskärelsen -- icke
som om den vore ifrån Moses, ty den är ifrån fäderna -- och
så omskären I människor också på en sabbat. 23 Om nu en
människa undfår omskärelsen på en sabbat, för att Moses' lag
icke skall göras om intet, huru kunnen I då vredgas på mig,
därför att jag på en sabbat gjorde en människa hel och frisk? 24
Dömen icke efter skenet, utan dömen en rätt dom." 25 Då sade
några av folket i Jerusalem: "Är det icke denne som de stå efter
att döda? 26 Och ändå får han tala fritt, utan att de säga något
till honom. Hava då rådsherrarna verkligen blivit förvissade om
att denne är Messias? 27 Dock, denne känna vi, och vi veta
varifrån han är; men när Messias kommer, känner ingen varifrån
han är." 28 Då sade Jesus med hög röst, där han undervisade i
helgedomen: "Javäl, I kännen mig, och I veten varifrån jag är.
Likväl har jag icke kommit av mig själv, men han som har sänt
mig är en som verkligen har myndighet att sända, han som I
icke kännen. 29 Men jag känner honom, ty från honom är jag
kommen, och han har sänt mig." 30 Då ville de gripa honom;
dock kom ingen med sin hand vid honom, ty hans stund var
ännu icke kommen. 31 Men många av folket trodde på honom,
och de sade: "Icke skall väl Messias, när han kommer, göra
flera tecken än denne har gjort?" 32 Sådant fingo fariséerna
höra folket i tysthet tala om honom. Då sände översteprästerna
och fariséerna ut rättstjänare för att gripa honom. 33 Men Jesus
sade: "Ännu en liten tid är jag hos eder; sedan går jag bort
till honom som har sänt mig. 34 I skolen då söka efter mig,
men I skolen icke finna mig, och där jag är, dit kunnen I icke
komma." 35 Då sade judarna till varandra: "Vart tänker denne
gå, eftersom vi icke skola kunna finna honom? Månne han
tänker gå till dem som bo kringspridda bland grekerna? Tänker
han då undervisa grekerna? 36 Vad betyder det ord som han
sade: 'I skolen söka efter mig, men I skolen icke finna mig, och
där jag är, dit kunnen I icke komma'?" 37 På den sista dagen
i högtiden, som ock var den förnämsta, stod Jesus där och
ropade och sade: "Om någon törstar, så komme han till mig
och dricke. 38 Den som tror på mig, av hans innersta skola
strömmar av levande vatten flyta fram, såsom skriften säger."
39 Detta sade han om Anden, vilken de som trodde på honom
skulle undfå; ty ande var då ännu icke given, eftersom Jesus
ännu icke hade blivit förhärligad. 40 Några av folket, som hörde
dessa ord, sade då: "Denne är förvisso Profeten." 41 Andra
sade: "Han är Messias." Andra åter sade: "Icke kommer väl
Messias från Galileen? 42 Säger icke skriften att Messias skall
komma av Davids säd och från den lilla staden Betlehem, där
David bodde? 43 Så uppstodo för hans skull stridiga meningar
bland folket, 44 och somliga av dem ville gripa honom; dock
kom ingen med sin hand vid honom. 45 När sedan rättstjänarna
kommo tillbaka till översteprästerna och fariséerna, frågade
dessa dem: "Varför haven I icke fört honom hit?" 46 Tjänarna
svarade: "Aldrig har någon människa talat, som den mannen
talar." 47 Då svarade fariséerna dem: "Haven nu också I blivit
förvillade? 48 Har då någon av rådsherrarna trott på honom?
Eller någon av fariséerna? 49 Nej; men detta folk, som icke
känner lagen, det är förbannat. 50 Då sade Nikodemus till dem,
han som förut hade besökt honom, och som själv var en av
dem: 51 "Icke dömer väl vår lag någon, utan att man först har
förhört honom och utrönt vad han förehar?" 52 De svarade och
sade till honom: "Kanske också du är från Galileen? Rannsaka,
så skall du finna att ingen profet kommer från Galileen." 53 [Och
de gingo hem, var och en till sitt.

8 Och Jesus gick ut till Oljeberget. 2 Men i dagbräckningen
kom han åter till helgedomen. 3 Då förde översteprästerna
och fariséerna dit en kvinna som hade blivit beträdd med
äktenskapsbrott; och när de hade lett henne fram, 4 sade de till
honom: "Mästare, denna kvinna har på bar gärning blivit beträdd
med äktenskapsbrott. 5 Nu bjuder Moses i lagen att sådana
skola stenas. Vad säger då du?" 6 Detta sade de för att snärja
honom, på det att de skulle få något att anklaga honom för. Då
böjde Jesus sig ned och skrev med fingret på jorden. 7 Men när
de stodo fast vid sin fråga, reste han sig upp och sade till dem:
"Den av eder som är utan synd, han kaste första stenen på
henne." 8 Sedan böjde han sig åter ned och skrev på jorden. 9
När de hörde detta, gingo de ut, den ene efter den andre, först
de äldsta, och Jesus blev lämnad allena med kvinnan, som stod
där kvar. 10 Då såg Jesus upp och sade till kvinnan: "Var äro de
andra? Har ingen dömt dig?" 11 Hon svarade: "Herre, ingen." Då
sade han till henne: "Icke heller jag dömer dig. Gå, och synda
icke härefter."] 12 Åter talade Jesus till dem och sade: "Jag är
världens ljus; den som följer mig, han skall förvisso icke vandra i
mörkret, utan skall hava livets ljus." 13 Då sade fariséerna till
honom: "Du vittnar om dig själv; ditt vittnesbörd gäller icke." 14
Jesus svarade och sade till dem: "Om jag än vittnar om mig
själv, så gäller dock mitt vittnesbörd, ty jag vet varifrån jag har
kommit, och vart jag går; men I veten icke varifrån jag kommer,
eller vart jag går. 15 I dömen efter köttet; jag dömer ingen. 16
Och om jag än dömer, så är min dom en rätt dom, ty jag är
därvid icke ensam, utan med mig är han som har sänt mig. 17 I
eder lag är ju ock skrivet att vad två människor vittna, det gäller
såsom sant. 18 Här är nu jag som vittnar om mig; om mig vittnar
också Fadern, som har sänt mig. 19 Då sade de till honom: "Var
är då din Fader?" Jesus svarade: "I kännen varken mig eller min
Fader. Om I känden mig, så känden I ock min Fader." 20 Det
var på det ställe där offerkistorna stodo som han talade dessa
ord, medan han undervisade i helgedomen; men ingen bar hand
på honom, ty hans stund var ännu icke kommen. 21 Åter sade
han till dem: "Jag går bort, och I skolen då söka efter mig; men I
skolen dö i eder synd. Dig jag går, dit kunnen I icke komma." 22
Då sade judarna: "Icke vill han väl dräpa sig själv, eftersom
han säger: 'Dit jag går, dit kunnen I icke komma'?" 23 Men han
svarade dem: "I ären härnedifrån, jag är ovanifrån; I ären av
denna världen, jag är icke av denna världen. 24 Därför sade jag
till eder att I skullen dö i edra synder; ty om I icke tron att jag är

den jag är, så skolen I dö i edra synder." **25** Då frågade de
honom: "Vem är du då?" Jesus svarade dem: "Det som jag
redan från begynnelsen har uttalat för eder. **26** Mycket har jag
ännu att tala och att döma i fråga om eder. Men han som har
sänt mig är sannfärdig, och vad jag har hört av honom, det
talar jag ut inför världen." **27** Men de förstodo icke att det var
om Fadern som han talade till dem. **28** Då sade Jesus: "När
I haven upphöjt Människosonen, då skolen I första att jag är
den jag är, och att jag icke gör något av mig själv, utan talar
detta såsom Fadern har lärt mig. **29** Och han som har sänt
mig är med mig; han har icke lämnat mig allena, eftersom jag
alltid gör vad honom behagar." **30** När han talade detta, kommo
många till tro på honom. **31** Då sade Jesus till de judar som
hade satt tro till honom: "Om I förbliven i mitt ord, så ären I i
sanning mina lärjungar; **32** Och I skolen då förstå sanningen,
och sanningen skall göra eder fria." **33** De svarade honom: "Vi
äro Abrahams säd och hava aldrig varit trälar under någon.
Huru kan du då säga: 'I skolen bliva fria'?" **34** Jesus svarade
dem: "Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Var och en som
gör synd, han är syndens träl. **35** Men trälen får icke förbliva i
huset för alltid; sonen får förbliva där för alltid. **(aiōn g165)** **36**
Om nu Sonen gör eder fria, så bliven i verkligen fria. **37** Jag
vet att I ären Abrahams säd; men I stån efter att döda mig,
eftersom mitt ord icke får någon ingång i eder. **38** Jag talar vad
jag har sett hos min Fader; så gören ock I vad I haven hört av
eder fader." **39** De svarade och sade till honom: "Vår fader är
ju Abraham." Jesus svarade till dem: "Ären I Abrahams barn,
så gören ock Abrahams gärningar. **40** Men nu stån I efter att
döda mig, en man som har sagt eder sanningen, såsom jag har
hört den av Gud. Så handlade icke Abraham. **41** Nej, I gören
eder faders gärningar." De sade till honom: "Vi äro icke födda i
äktenskapsbrott. Vi hava Gud till fader och ingen annan." **42**
Jesus svarade dem: "Vore Gud eder fader, så älskaden I ju mig,
ty från Gud har jag utgått, och från honom är jag kommen. Ja,
jag har icke kommit av mig själv, utan det är han som har sänt
mig. **43** Varför fatten I då icke vad jag talar? Jo, därför att I icke
'stån ut med' att höra på mitt ord. **44** I haven djävulen till eder
fader, och vad eder fader har begär till, det viljen i göra. Han har
varit en mandråpare från begynnelsen, och i sanningen står han
icke, ty sanning finnes icke i honom. När han talar lögn, då talar
han av sitt eget, ty han är en lögnare, ja, lögnens fader. **45** Men
mig tron I icke, just därför att jag talar sanning. **46** Vilken av eder
kan överbevisa mig om någon synd? Om jag alltså talar sanning,
varför tron I mig då icke? **47** Den som är av Gud, han lyssnar till
Guds ord; och det är därför att I icke ären av Gud som I icke
lyssnen därtill. **48** Judarna svarade och sade till honom: "Hava
vi icke rätt, då vi säga att du är en samarit och är besatt av en
ond ande?" **49** Jesus svarade: "Jag är icke besatt av någon ond
ande; fastmer hedrar jag min Fader. I åter skymfen mig. **50** Men
jag söker icke min egen ära; en finnes dock som söker den
och som dömer. **51** Sannerligen, sannerligen säger jag eder:
Den som håller mitt ord, han skall aldrig någonsin se döden."
(aiōn g165) **52** Judarna sade till honom: "Nu förstå vi att du är
besatt av en ond ande. Abraham har dött, så ock profeterna,
och likväl säger du: 'Den som håller mitt ord, han skall aldrig
någonsin smaka döden.' **(aiōn g165)** **53** Icke är väl du förmer
än vår Fader Abraham? Och han har ju dött. Profeterna hava
också dött. Till vem gör du då dig själv?" **54** Jesus svarade:
"Om jag själv ville skaffa mig ära, så vore min ära intet; men det
är min Fader som förlänar mig ära, han som I säger vara eder
Gud. **55** Dock, I haven icke lärt känna honom, men jag känner
honom; och om jag sade att jag icke kände honom, så bleve jag
en lögnare likasom I; men jag känner honom och håller hans
ord. **56** Abraham, eder fader, fröjdade sig över att han skulle få
se min dag. Han fick se den och blev glad." **57** Då sade judarna
till honom: "Femtio år gammal är du icke ännu, och Abraham
har du sett!" **58** Jesus sade till dem: "Sannerligen, sannerligen
säger jag eder: Förrän Abraham blev till, är jag." **59** Då togo de
upp stenar för att kasta på honom. Men Jesus gömde sig undan
och gick sedan ut ur helgedomen.

9 När han nu gick vägen fram, fick han se en man som var
född blind. **2** Då frågade hans lärjungar honom och sade:
"Rabbi, vilken har syndat, denne eller hans föräldrar, så att han
har blivit född blind?" **3** Jesus svarade: "Det är varken denne
som har syndat eller hans föräldrar, utan så har skett, för att
Guds gärningar skulle uppenbaras på honom. **4** Medan dagen
varar, måste vi göra dens gärningar, som har sänt mig; natten
kommer, då ingen kan verka. **5** Så länge jag är i världen, är
jag världens ljus." **6** När han hade sagt detta, spottade han
på jorden och gjorde en deg av spotten och lade degen på
mannens ögon **7** och sade till honom: "Gå bort och två dig i
dammen Siloam" (det betyder utsänd). Mannen gick då dit och
tvådde sig; och när han kom igen, kunde han se. **8** Då sade
grannarna och andra som förut hade sett honom såsom tiggare:
"Är detta icke den man som att och tiggde?" **9** Somliga svarade:
"Det är han." Andra sade: "Nej, men han är lik honom." Själv
sade han: "Jag är den mannen." **10** Och de frågade honom:
"Huru blevo då dina ögon öppnade?" **11** Han svarade: "Den
man som heter Jesus gjorde en deg och smorde därmed mina
ögon och sade till mig: 'Gå bort till Siloam och två dig.' Jag gick
då dit och tvådde mig, och så fick jag min syn." **12** De frågade
honom: "Var är den mannen?" Han svarade: "Det vet jag icke."
13 Då förde de honom, mannen som förut hade varit blind, bort
till fariséerna. **14** Och det var sabbat den dag då Jesus gjorde
degen och öppnade hans ögon. **15** När nu jämväl fariséerna i
sin ordning frågade honom huru han hade fått sin syn, svarade
han dem: "Han lade en deg på mina ögon, och jag fick två
mig, och nu kan jag se." **16** Då sade några av fariséerna: "Den
mannen är icke från Gud, eftersom han icke håller sabbaten."
Andra sade: "Huru skulle någon som är en syndare kunna göra
sådana tecken?" Så funnos bland dem stridiga meningar. **17** Då
frågade de åter den blinde: "Vad säger du själv om honom, då
det ju var dina ögon han öppnade?" Han svarade: "En profet är
han." **18** Men judarna trodde icke att han hade varit blind och
fått sin syn, förrän de hade kallat till sig mannen föräldrar, hans
som hade fått sin syn. **19** Dem frågade de och sade: "Är detta
eder son, den som I sägen vara född blind? Huru kommer det
då till, att han nu kan se?" **20** Då svarade han föräldrar och
sade: "Att denne är vår son, och att han föddes blind, det veta

vi. 21 Men huru han nu kan se, det veta vi icke, ej heller veta vi
vem som har öppnat hans ögon. Frågen honom själv; han är
gammal nog, han må själv tala för sig." 22 Detta sade hans
föräldrar, därför att de fruktade judarna; ty judarna hade redan
kommit överens om att den som bekände Jesus vara Messias,
han skulle utstötas ur synagogan. 23 Därför var det som hans
föräldrar sade: "Han är gammal nog; frågen honom själv." 24 Då
kallade de för andra gången till sig mannen som hade varit blind
och sade till honom: "Säg nu sanningen, Gud till pris. Vi veta att
denne man är en syndare." 25 Han svarade: "Om han är en
syndare vet jag icke; ett vet jag: att jag, som var blind, nu kan
se." 26 Då frågade de honom: "Vad gjorde han med dig? På vad
sätt öppnade han dina ögon?" 27 Han svarade dem: "Jag har ju
redan sagt eder det, men I hörden icke på mig. Varför viljen I då
åter höra det? Kanske viljen också I bliva hans lärjungar?" 28
Då bannade de honom och sade: "Du är själv hans lärjunge; vi
äro Moses' lärjungar. 29 Till Moses har Gud talat, det veta vi;
men varifrån denne är, det veta vi icke." 30 Mannen svarade
och sade till dem: "Ja, däri ligger det förunderliga, att I icke
veten varifrån han är, och ändå har han öppnat mina ögon. 31
Vi veta ju att Gud icke hör syndare, men också att om någon är
gudfruktig och gör hans vilja, då hör han honom. 32 Aldrig förut
har man hört att någon har öppnat ögonen på en som föddes
blind. (aiōn g165) 33 Vore denne icke från Gud, så kunde han
intet göra." 34 De svarade och sade till honom: "Du är hel och
hållen född i synd, och du vill undervisa oss!" Och så drevo
de ut honom. 35 Jesus fick sedan höra att de hade drivit ut
honom, och när han så träffade honom, sade han: "Tror du på
Människosonen?" 36 Han svarade och sade: "Herre, vem är han
då? Säg mig det, så att jag kan tro på honom." 37 Jesus sade
till honom: "Du har sett honom; det är han som talar med dig."
38 Då sade han: "Herre, jag tror." Och han föll ned för honom.
39 Och Jesus sade: "Till en dom har jag kommit hit i världen,
för att de som icke se skola varda seende, och för att de som
se skola varda blinda." 40 När några fariséer som voro i hans
närhet hörde detta, sade de till honom: "Äro då kanske också vi
blinda?" 41 Jesus svarade dem: "Voren I blinda, så haden I icke
synd. Men nu sägen I: 'Vi se', därför står eder synd kvar."

10 "Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Den som icke
går in i fårahuset genom dörren, utan stiger in någon
annan väg, han är en tjuv och en rövare. 2 Men den som går
in genom dörren, han är fårens herde. 3 För honom öppnar
dörrvaktaren, och fåren lyssna till hans röst, och han kallar sina
får vid namn och för dem ut. 4 Och när han har släppt ut alla
sina får, går han framför dem, och fåren följa honom, ty de
känna hans röst. 5 Men en främmande följa de alls icke, utan fly
bort ifrån honom, ty de känna icke de främmandes röst." 6 Så
talade Jesus till dem i förtäckta ord; men de förstodo icke vad
det var som han talade till dem. 7 Åter sade Jesus till dem:
"Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Jag är dörren in till
fåren. 8 Alla de som hava kommit före mig äro tjuvar och rövare,
men fåren hava icke lyssnat till dem. 9 Jag är dörren; den som
går in genom mig, han skall bliva frälst, och han skall få gå ut
och in och skall finna bete. 10 Tjuven kommer allenast för att
stjäla och slakta och förgöra. Jag har kommit, för att de skola
hava liv och hava över nog. 11 Jag är den gode herden. En god
herde giver sitt liv för fåren. 12 Men den som är lejd och icke är
herden själv, när han, den som fåren icke tillhöra, ser ulven
komma, då övergiver han fåren och flyr, och ulven rövar bort
dem och förskingrar dem. 13 Han är ju lejd och frågar icke efter
fåren. 14 Jag är den gode herden, och jag känner mina får, och
mina får känna mig, 15 såsom Fadern känner mig, och såsom
jag känner Fadern; och jag giver mitt liv för fåren. 16 Jag har
ock andra får, som icke höra till detta fårahus; också dem måste
jag draga till mig, och de skola lyssna till min röst. Så skall det
bliva en hjord och en herde. 17 Därför älskar Fadern mig, att jag
giver mitt liv -- för att sedan taga igen det. 18 Ingen tager det
ifrån mig, utan jag giver det av fri vilja. Jag har makt att giva det,
och jag har makt att taga igen det. Det budet har jag fått av min
Fader." 19 För dessa ords skull uppstodo åter stridiga meningar
bland judarna. 20 Många av dem sade: "Han är besatt av en
ond ande och är från sina sinnen. Varför hören I på honom?" 21
Andra åter sade: "Sådana ord talar icke den som är besatt. Icke
kan väl en ond ande öppna blindas ögon?" 22 Därefter inföll
tempelinvigningens högtid i Jerusalem. Det var nu vinter, 23 och
Jesus gick fram och åter i Salomos pelargång i helgedomen. 24
Då samlade sig judarna omkring honom och sade till honom:
"Huru länge vill du hålla oss i ovisshet? Om du är Messias, så
säg oss det öppet." 25 Jesus svarade dem: "Jag har sagt eder
det, men I tron mig icke. De gärningar som jag gör i min Faders
namn, de vittna om mig. 26 Men I tron mig icke, ty I ären icke av
mina får. 27 Mina får lyssna till min röst, och jag känner dem,
och de följa mig. 28 Och jag giver dem evigt liv, och de skola
aldrig någonsin förgås, och ingen skall rycka dem ur min hand.
(aiōn g165, aiōnios g166) 29 Min Fader, som har givit mig dem, är
större än alla, och ingen kan rycka dem ur min Faders hand. 30
Jag och Fadern äro ett." 31 Då togo judarna åter upp stenar för
att stena honom. 32 Men Jesus sade till dem: "Många goda
gärningar, som komma från min Fader, har jag låtit eder se. För
vilken av dessa gärningar är det som I viljen stena mig?" 33
Judarna svarade honom: "Det är icke för någon god gärnings
skull som vi vilja stena dig, utan därför att du hädar och gör dig
själv till Gud, du som är en människa." 34 Jesus svarade dem:
"Det är ju så skrivet i eder lag: 'Jag har sagt att I ären gudar'. 35
Om han nu har kallat för gudar dem som Guds ord kom till --
och skriften kan ju icke bliva om intet -- 36 huru kunnen då I, på
den grund att jag har sagt mig vara Guds Son, anklaga mig för
hädelse, mig som Fadern har helgat och sänt i världen? 37 Gör
jag icke min Faders gärningar, så tron mig icke. 38 Men gör jag
dem, så tron gärningarna, om I än icke tron mig; då skolen I
fatta och förstå att Fadern är i mig, och att jag är i Fadern." 39
Då ville de åter gripa honom, men han gick sin väg, undan deras
händer. 40 Sedan begav han sig åter bort till det ställe på andra
sidan Jordan, där Johannes först hade döpt, och stannade kvar
där. 41 Och många kommo till honom. Och de sade: "Väl gjorde
Johannes intet tecken, men allt vad Johannes sade om denne
var sant." 42 Och många kommo där till tro på honom.

11 Och en man vid namn Lasarus låg sjuk; han var från
Betania, den by där Maria och hennes syster Marta bodde.

2 Det var den Maria som smorde Herren med smörjelse och
torkade hans fötter med sitt hår. Och nu låg hennes broder
Lasarus sjuk. 3 Då sände systrarna bud till Jesus och läto
säga: "Herre, se, han som du har så kär ligger sjuk." 4 När
Jesus hörde detta, sade han: "Den sjukdomen är icke till döds,
utan till Guds förhärligande, så att Guds Son genom den bliver
förhärligad." 5 Och Jesus hade Marta och hennes syster och
Lasarus kära. 6 När han nu hörde att denne låg sjuk, stannade
han först två dagar där han var; 7 men därefter sade han till
lärjungarna: "Låt oss gå tillbaka till Judeen." 8 Lärjungarna sade
till honom: "Rabbi, nyligen ville judarna stena dig, och åter går
du dit?" 9 Jesus svarade: "Dagen har ju tolv timmar; den som
vandrar om dagen, han stöter sig icke, ty han ser då denna
världens ljus. 10 Men den som vandrar om natten, han stöter
sig, ty han har då intet som lyser honom." 11 Sedan han hade
talat detta, sade han ytterligare till dem: "Lasarus, vår vän, har
somnat in; men jag går för att väcka upp honom ur sömnen."
12 Då sade hans lärjungar till honom: "Herre, sover han, så
bliver han frisk igen." 13 Men Jesus hade talat om hans död;
de åter menade att han talade om vanlig sömn. 14 Då sade
Jesus öppet till dem: "Lasarus är död. 15 Och för eder skull, för
att I skolen tro, gläder jag mig över att jag icke var där. Men
låt oss nu gå till honom." 16 Då sade Tomas, som kallades
Didymus, till de andra lärjungarna: "Låt oss gå med, för att vi må
dö med honom." 17 När så Jesus kom dit, fann han att den
döde redan hade legat fyra dagar i graven. 18 Nu låg Betania
nära Jerusalem, vid pass femton stadier därifrån, 19 och många
judar hade kommit till Marta och Maria för att trösta dem i sorgen
över deras broder. 20 Då nu Maria fick höra att Jesus kom,
gick hon honom till mötes; men Maria satt kvar hemma. 21
Och Marta sade till Jesus: "Herre, hade du varit här, så vore
min broder icke död. 22 Men jag vet ändå att allt vad du beder
Gud om, det skall Gud giva dig." 23 Jesus sade till henne: "Din
broder skall stå upp igen." 24 Marta svarade honom: "Jag vet att
han skall stå upp, vid uppståndelsen på den yttersta dagen." 25
Jesus svarade till henne: "Jag är uppståndelsen och livet. Den
som tror på mig, han skall leva, om han än dör; 26 och var och
en som lever och tror på mig, han skall aldrig någonsin dö.
Tror du detta?" (aiōn g165) 27 Hon svarade honom: "Ja, Herre,
jag tror att du är Messias, Guds Son, han som skulle komma i
världen." 28 När hon hade sagt detta, gick hon bort och kallade
på Maria, sin syster, och sade hemligen till henne: "Mästaren är
här och kallar dig till sig." 29 När hon hörde detta, stod hon strax
upp och gick åstad till honom. 30 Men Jesus hade ännu icke
kommit in i byn, utan var kvar på det ställe där Marta hade mött
honom. 31 Då nu de judar, som voro inne i huset hos Maria för
att trösta henne, sågo att hon så hastigt stod upp och gick ut,
följde de henne, i tanke att hon gick till graven för att gråta där.
32 När så Maria kom till det ställe där Jesus var och fick se
honom, föll hon ned för hans fötter och sade till honom: "Herre,
hade du varit där, så vore min broder icke död." 33 Då nu Jesus
såg henne gråta och såg jämväl att de judar, som hade kommit
med henne, gräto, upptändes han i sin ande och blev upprörd
34 och frågade: "Var haven I lagt honom?" De svarade honom:
"Herre, kom och se." Och Jesus grät. 35 Då sade judarna: "Se
huru kär han hade honom!" 36 Men somliga av dem sade: 37
"Kunde icke han, som öppnade den blindes ögon, ock hava så
gjort att denne icke hade dött?" 38 Då upptändes Jesus åter i
sitt innersta och gick bort till graven. Den var urholkad i berget,
och en sten låg framför ingången. 39 Jesus sade: "Tagen bort
stenen." Då sade den dödes syster Marta till honom: "Herre,
han luktar redan, ty han har varit död i fyra dygn." 40 Jesus
svarade henne: "Sade jag dig icke, att om du trodde, skulle du
få se Guds härlighet?" 41 Då togo de bort stenen. Och Jesus
lyfte upp sina ögon och sade: "Fader, jag tackar dig för att du
har hört mig. 42 Jag visste ju förut att du alltid hör mig; men för
folkets skull, som står här omkring, säger jag detta, för att de
skola tro att det är du som har sänt mig." 43 När han hade sagt
detta, ropade han med hög röst: "Lasarus, kom ut." 44 Och han
som hade varit död kom ut, med händer och fötter inlindade i
bindlar och med ansiktet inhöljt i en duk. Jesus sade till dem:
"Lösen honom, och låten honom gå." 45 Många judar, som hade
kommit till Maria och hade sett vad Jesus hade gjort, trodde då
på honom. 46 Men några av dem gingo bort till fariséerna och
omtalade för dem vad Jesus hade gjort. 47 Då sammankallade
översteprästerna och fariséerna en rådsförsamling och sade:
"Vad skola vi taga oss till? Denne man gör ju många tecken. 48
Om vi skola låta honom så fortfara, skola alla tro på honom, och
romarna komma då att taga ifrån oss både land och folk." 49
Men en av dem, Kaifas, som var överstepräst för det året, sade
till dem: "I förstån intet, 50 och I besinnen icke huru mycket
bättre det är för eder att en man dör för folket, än att hela
folket förgås." 51 Detta sade han icke av sig själv, utan genom
profetisk ingivelse, eftersom han var överstepräst för det året; ty
Jesus skulle dö för folket. 52 Ja, icke allenast "för folket"; han
skulle dö också för att samla och förena Guds förskingrade
barn. 53 Från den dagen var deras beslut fattat att döda honom.
54 Så vandrade då Jesus icke längre öppet bland judarna, utan
drog sig undan till en stad som hette Efraim, på landsbygden, i
närheten av öknen; där stannade han kvar med sina lärjungar.
55 Men judarnas påsk var nära, och många begåvo sig då,
före påsken, från landsbygden upp till Jerusalem för att helga
sig. 56 Och de sökte efter Jesus och sade till varandra, där de
stodo i helgedom: "Vad menen I? Skall han då alls icke komma
till högtiden?" 57 Och översteprästerna och fariséerna hade
utfärdat påbud om att den som finge veta var han fanns skulle
giva det till känna, för att de måtte kunna gripa honom.

12 Sex dagar före påsk kom nu Jesus till Betania, där Lasarus
bodde, han som av Jesus hade blivit uppväckt från de
döda. 2 Där gjorde man då för honom ett gästabud, och Marta
betjänade dem, men Lasarus var en av dem som lågo till bords
jämte honom. 3 Då tog Maria ett skålpund smörjelse av dyrbar
äkta nardus och smorde därmed Jesu fötter; sedan torkade
hon hans fötter med sitt hår. Och huset uppfylldes med vällukt
av smörjelsen. 4 Men Judas Iskariot, en av hans lärjungar,
den som skulle förråda honom, sade då: 5 "Varför sålde man
icke hellre denna smörjelse för tre hundra silverpenningar och
gav dessa åt de fattiga?" 6 Detta sade han, icke därför, att
han frågade efter de fattiga, utan därför, att han var en tjuv
och plägade taga vad som lades i penningpungen, vilken han

hade om hand. 7 Men Jesus sade: "Låt henne vara; må hon få
fullgöra detta för min begravningsdag. 8 De fattiga haven I ju
alltid ibland eder, men mig haven I icke alltid." 9 Nu hade det
blivit känt för den stora hopen av judarna att Jesus var där, och
de kommo dit, icke allenast för hans skull, utan ock för att se
Lasarus, som han hade uppväckt från de döda. 10 Då beslöto
översteprästerna att döda också Lasarus. 11 Ty för hans skull
gingo många judar bort och trodde på Jesus. 12 När dagen
därefter det myckna folk som hade kommit till högtiden fick höra
att Jesus var på väg till Jerusalem, 13 togo de palmkvistar och
gingo ut för att möta honom och ropade: "Hosianna! Välsignad
vare han som kommer, i Herrens namn, han som är Israels
konung." 14 Och Jesus fick sig en åsnefåle och satte sig upp på
den, såsom det är skrivet: 15 "Frukta icke, du dotter Sion. Se,
din konung kommer, sittande på en åsninnas fåle." 16 Detta
förstodo hans lärjungar icke då strax, men när Jesus hade blivit
förhärligad, då kommo de ihåg att detta var skrivet om honom,
och att man hade gjort detta med honom. 17 Så gav nu folket
honom sitt vittnesbörd, de som hade varit med honom, när
han kallade Lasarus ut ur graven och uppväckte honom från
de döda. 18 Därför kom också det övriga folket emot honom,
eftersom de hörde att han hade gjort det tecknet. 19 Då sade
fariséerna till varandra: "I sen att I alls intet kunnen uträtta; hela
världen löper ju efter honom." 20 Nu voro där ock några greker,
av dem som plägade fara upp för att tillbedja under högtiden. 21
Dessa kommo till Filippus, som var från Betsaida i Galileen,
och bådo honom och sade: "Herre, vi skulle vilja se Jesus." 22
Filippus gick och sade detta till Andreas; Andreas och Filippus
gingo och sade det till Jesus. 23 Jesus svarade dem och sade:
"Stunden är kommen att Människosonen skall förhärligas. 24
Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Om icke vetekornet
faller i jorden och dör, så förbliver det ett ensamt korn; men om
det dör, så bär det mycken frukt. 25 Den som älskar sitt liv, han
mister det, men den som hatar sitt liv i denna världen, han skall
behålla det och skall hava evigt liv. (aiōnios g166) 26 Om någon
vill tjäna mig, så följe han mig; och där jag är, där skall också
min tjänare få vara. Om någon tjänar mig, så skall min Fader
ära honom. 27 Nu är min själ i ångest; vad skall jag väl säga?
Fader, fräls mig undan denna stund. Dock, just därför har jag
kommit till denna stund. 28 Fader, förhärliga ditt namn." Då kom
en röst från himmelen: "Jag har redan förhärligat det, och jag
skall ytterligare förhärliga det." 29 Folket, som stod där och
hörde detta, sade då: "Det var ett tordön." Andra sade: "Det var
en ängel som talade med honom." 30 Då svarade Jesus och
sade: "Denna röst kom icke för min skull, utan för eder skull." 31
Nu går en dom över denna världen, nu skall denna världens
furste utkastas. 32 Och när jag har blivit upphöjd från jorden,
skall jag draga alla till mig." 33 Med dessa ord gav han till känna
på vad sätt han skulle dö. 34 Då svarade folket honom: "Vi hava
hört av lagen att Messias skall stanna kvar för alltid. Huru kan
du då säga att Människosonen måste bliva upphöjd? Vad är väl
detta för en Människoson?" (aiōn g165) 35 Jesus sade till dem:
"Ännu en liten tid är ljuset ibland eder. Vandren medan I haven
ljuset, på det att mörkret icke må få makt med eder; den som
vandrar i mörkret, han vet ju icke var han går. 36 Tron på ljuset,
medan I haven ljuset, så att I bliven ljusets barn." Detta talade
Jesus och gick sedan bort och dolde sig för dem. 37 Men fastän
han hade gjort så många tecken inför dem, trodde de icke på
honom. 38 Ty det ordet skulle fullbordas, som profeten Esaias
säger: "Herre, vem trodde, vad som predikades för oss, och för
vem var Herrens arm uppenbar?" 39 Alltså kunde de icke tro;
Esaias säger ju ytterligare: 40 "Han har förblindat deras ögon
och förstockat deras hjärtan, så att de icke kunna se med sina
ögon eller förstå med sina hjärtan och omvända sig och bliva
helade av mig." 41 Detta kunde Esaias säga, eftersom han
hade sett hans härlighet, när han talade med honom. -- 42 Dock
funnos jämväl bland rådsherrarna många som trodde på honom;
men för fariséernas skulle ville de icke bekänna det, för att de
icke skulle bliva utstötta ur synagogan. 43 Ty de skattade högre
att bliva ärade av människor än att bliva ärade av Gud. 44 Men
Jesus sade med hög röst: "Den som tror på mig, han tror icke
på mig, utan på honom som har sänt mig. 45 Och den som ser
mig, han ser honom som har sänt mig. 46 Såsom ett ljus har jag
kommit i världen, för att ingen av dem som tro på mig skall
förbliva i mörkret. 47 Om någon hör mina ord, men icke håller
dem, så dömer icke jag honom; ty jag har icke kommit för att
döma världen, utan för att frälsa världen. 48 Den som förkastar
mig och icke tager emot mina ord, han har dock en domare över
sig; det ord som jag har talat, det skall döma honom på den
yttersta dagen. 49 Ty jag har icke talat av mig själv, utan Fadern,
som har sänt mig, han har bjudit mig vad jag skall säga, och vad
jag skall tala. 50 Och jag vet att hans bud är evigt liv; därför, vad
jag talar, det talar jag såsom Fadern har sagt mig." (aiōnios g166)

13 Före påskhögtiden hände sig detta. Jesus visste att
stunden var kommen för honom att gå bort ifrån denna
världen till Fadern; och såsom han allt hittills hade älskat sina
egna här i världen, så gav han dem nu ett yttersta bevis på
sin kärlek. 2 De höllo nu aftonmåltid, och djävulen hade redan
ingivit Judas Iskariot, Simons son, i hjärtat att förråda Jesus. 3
Och Jesus visste att Fadern hade givit allt i hans händer, och att
han hade gått ut från Gud och skulle gå till Gud. 4 Men han
stod upp från måltiden och lade av sig överklädnaden och tog
en linneduk och band den om sig. 5 Sedan slog han vatten i ett
bäcken och begynte två lärjungarnas fötter och torkade dem
med linneduken som han hade bundit om sig. 6 Så kom han till
Simon Petrus. Denne sade då till honom: "Herre, skulle du två
mina fötter?" 7 Jesus svarade och sade till honom: "Vad jag gör
förstår du icke nu, men framdeles skall du fatta det." 8 Petrus
sade till honom: "Aldrig någonsin skall du två mina fötter!" Jesus
svarade honom: "Om jag icke tvår dig, så har du ingen del med
mig." (aiōn g165) 9 Då sade Simon Petrus till honom: "Herre,
icke allenast mina fötter, utan ock händer och huvud!" 10 Jesus
svarade honom: "Den som är helt tvagen, han behöver allenast
två fötterna; han är ju i övrigt hel och hållen ren. Så ären ock I
rena -- dock icke alla." 11 Han visste nämligen vem det var
som skulle förråda honom; därför sade han att de icke alla voro
rena. 12 Sedan han nu hade tvagit deras fötter och tagit på sig
överklädnaden och åter lagt sig ned vid bordet, sade han till
dem: "Förstån I vad jag har gjort med eder? 13 I kallen mig

'Mästare' och 'Herre', och I säger rätt, ty jag är så. 14 Har nu jag,
eder Herre och Mästare, tvagit edra fötter, så ären ock I pliktiga
att två varandras fötter. 15 Jag har ju givit eder ett föredöme, för
att I skolen göra såsom jag har gjort mot eder. 16 Sannerligen,
sannerligen säger jag eder: Tjänaren är icke förmer än sin herre,
ej heller sändebudet förmer än den som har sänt honom. 17 Då
I veten detta, saliga ären I, om I ock gören det. 18 Jag talar icke
om eder alla; jag vet vilka jag har utvalt. Men detta skriftens
ord skulle ju fullbordas: 'Den som åt mitt bröd, han lyfte mot
mig sin häl.' 19 Redan nu, förrän det sker, säger jag eder det,
för att I, när det har skett, skolen tro att jag är den jag är. 20
Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Den som tager emot
den jag sänder, han tager emot mig; och den som tager emot
mig, han tager emot honom som har sänt mig." 21 När Jesus
hade sagt detta, blev han upprörd i sin ande och betygade och
sade: "Sannerligen, sannerligen säger jag eder: En av eder skall
förråda mig." 22 Då sågo lärjungarna på varandra och undrade
vilken han talade om. 23 Nu var där bland lärjungarna en som
låg till bords invid Jesu bröst, den lärjunge som Jesus älskade.
24 Åt denne gav då Simon Petrus ett tecken och sade till honom:
"Säg vilken det är som han talar om." 25 Han lutade sig då mot
Jesu bröst och frågade honom: "Herre, vilken är det?" 26 Då
svarade Jesus: "Det är den åt vilken jag räcker brödstycket som
jag nu doppar." Därvid doppade han brödstycket och räckte det
åt Judas, Simon Iskariots son. 27 Då, när denne hade tagit emot
brödstycket, for Satan in i honom. Och Jesus sade till honom:
"Gör snart vad du gör." 28 Men ingen av dem som lågo där till
bords förstod varför han sade detta till honom. 29 Ty eftersom
Judas hade penningpungen om hand, menade några att Jesus
hade velat säga till honom: "Köp vad vi behöva till högtiden",
eller ock att han hade tillsagt honom att giva något åt de fattiga.
30 Då han nu hade tagit emot brödstycket, gick han strax ut; och
det var natt. 31 Och när han hade gått ut, sade Jesus: "Nu är
Människosonen förhärligad, och Gud är förhärligad i honom.
32 Är nu Gud förhärligad i honom, så skall ock Gud förhärliga
honom i sig själv, och han skall snart förhärliga honom. 33 Kära
barn, allenast en liten tid är jag ännu hos eder; I skolen sedan
söka efter mig, men det som jag sade till judarna: 'Dit jag går, dit
kunnen I icke komma', detsamma säger jag nu ock till eder. 34
Ett nytt bud giver jag eder, att I skolen älska varandra; ja, såsom
jag har älskat eder, så skolen ock I älska varandra. 35 Om I
haven kärlek inbördes, så skola alla därav förstå att I ären mina
lärjungar." 36 Då frågade Simon Petrus honom: "Herre, vart går
du?" Jesus svarade: "Dit jag går, dit kan du icke nu följa mig;
men framdeles skall du följa mig." 37 Petrus sade till honom:
"Herre, varför kan jag icke följa dig nu? Mitt liv vill jag giva för
dig." 38 Jesus svarade: "Ditt liv vill du giva för mig? Sannerligen,
sannerligen säger jag dig: Hanen skall icke gala, förrän du tre
gånger har förnekat mig."

14 "Edra hjärtan vare icke oroliga. Tron på Gud; tron ock på
mig. 2 I min Faders hus äro många boningar; om så icke
voro, skulle jag nu säga eder att jag går bort för att bereda eder
rum. 3 Och om jag än går bort för att bereda eder rum, så skall
jag dock komma igen och taga eder till mig; ty jag vill att där jag
är, där skolen I ock vara. 4 Och vägen som leder dit jag går,
den veten I." 5 Tomas sade till honom: "Herre, vi veta icke vart
du går; huru kunna vi då veta vägen?" 6 Jesus svarade honom:
"Jag är vägen och sanningen och livet; ingen kommer till Fadern
utom genom mig. 7 Haden I känt mig, så haden I ock känt min
Fader; nu kännen I honom och haven sett honom." 8 Filippus
sade till honom: "Herre, låt oss se Fadern, så hava vi nog." 9
Jesus svarade honom: "Så lång tid har jag varit hos eder, och
du har icke lärt känna mig, Filippus? Den som har sett mig, han
har sett Fadern. Huru kan du då säga: 'Låt oss se Fadern'? 10
Tror du icke att jag är i Fadern, och att Fadern är i mig? De ord
jag talar till eder talar jag icke av mig själv. Och gärningarna,
dem gör Fadern, som bor i mig; de äro hans verk. 11 Tron mig;
jag är i Fadern, och Fadern i mig. Varom icke, så tron för själva
gärningarnas skull. 12 Sannerligen, sannerligen säger jag eder:
Den som tror på mig, han skall ock själv göra de gärningar som
jag gör; och ännu större än dessa skall han göra. Ty jag går till
Fadern, 13 och vadhelst I bedjen om i mitt namn, det skall jag
göra, på det att Fadern må bliva förhärligad i Sonen. 14 Ja, om I
bedjen om något i mitt namn, så skall jag göra det. 15 Älsken I
mig, så hållen I mina bud, 16 och jag skall bedja Fadern, och
han skall giva eder en annan Hjälpare, som för alltid skall vara
hos eder: (aiōn g165) 17 sanningens Ande, som världen icke kan
taga emot, ty hon ser honom icke och känner honom icke. Men
I kännen honom, ty han bor hos eder och skall vara i eder. 18
Jag skall icke lämna eder faderlösa; jag skall komma till eder.
19 Ännu en liten tid, och världen ser mig icke mer, men I sen
mig. Ty jag lever; I skolen ock leva. 20 På den dagen skolen I
förstå att jag är i min Fader, och att I ären i mig, och att jag är i
eder. 21 Den som har mina bud och håller dem, han är den som
älskar mig; och den som älskar mig, han skall bliva älskad av
min Fader, och jag skall älska honom och jag skall uppenbara
mig för honom." 22 Judas -- icke han som kallades Iskariot -
- sade då till honom: "Herre, varav kommer det att du tänker
uppenbara dig för oss, men icke för världen?" 23 Jesus svarade
och sade till honom: "Om någon älskar mig, så håller han mitt
ord; och min Fader skall älska honom, och vi skola komma till
honom och taga vår boning hos honom. 24 Den som icke älskar
mig, han håller icke mina ord; och likväl är det ord som I hören
icke mitt, utan Faderns, som har sänt mig. 25 Detta har jag talat
till eder, medan jag ännu är kvar hos eder. 26 Men Hjälparen,
den helige Ande, som Fadern skall sända i mitt namn, han skall
lära eder allt och påminna eder om allt vad jag har sagt eder. 27
Frid lämnar jag efter mig åt eder, min frid giver jag eder; icke
giver jag eder den såsom världen giver. Edra hjärtan vare icke
oroliga eller försagda. 28 I hörden att jag sade till eder: 'Jag går
bort, men jag kommer åter till eder.' Om I älskaden mig, så
skullen I ju glädjas över att jag går bort till Fadern, ty Fadern är
större än jag. 29 Och nu har jag sagt eder det, förrän det sker,
på det att I mån tro, när det har skett. 30 Härefter talar jag icke
mycket med eder, ty denna världens furste kommer. I mig finnes
intet som hör honom till; 31 men detta sker, för att världen skall
förstå att jag älskar Fadern och gör såsom Fadern har bjudit
mig. Stån upp, låt oss gå härifrån."

15 "Jag är det sanna vinträdet, och min Fader är
vingårdsmannen. **2** Var gren i mig, som icke bär frukt,
den tager han bort; och var och en som bär frukt, den rensar
han, för att den skall bära mer frukt. **3** I ären redan nu rena, i
kraft av det ord som jag har talat till eder. **4** Förbliven i mig, så
förbliver ock jag i eder. Såsom grenen icke kan bära frukt av sig
själv, utan allenast om den förbliver i vinträdet, så kunnen I det
ej heller, om I icke förbliven i mig. **5** Jag är vinträdet, I ären
grenarna. Om någon förbliver i mig, och jag i honom, så bär
han mycken frukt; ty mig förutan kunnen I intet göra. **6** Om
någon icke förbliver i mig, så kastas han ut såsom en avbruten
gren och förtorkas; och man samlar tillhopa sådana grenar och
kastar dem i elden, och de brännas upp. **7** Om I förbliven i mig,
och mina ord förbliva i eder, så mån I bedja om vadhelst I viljen,
och det skall vederfaras eder. **8** Därigenom bliver min Fader
förhärligad, att i bären mycken frukt och bliven mina lärjungar.
9 Såsom Fadern har älskat mig, så har ock jag älskat eder;
förbliven i min kärlek. **10** Om I hållen mina bud, så förbliven I i
min kärlek, likasom jag har hållit min Faders bud och förbliver i
hans kärlek. **11** Detta har jag talat till eder, för att min glädje
skall bo i eder, och för att eder glädje skall bliva fullkomlig. **12**
Detta är mitt bud, att I skolen älska varandra, såsom jag har
älskat eder. **13** Ingen har större kärlek, än att han giver sitt liv för
sina vänner. **14** I ären mina vänner, om I gören vad jag bjuder
eder. **15** Jag kallar eder nu icke längre tjänare, ty tjänaren får
icke veta vad hans herre gör; vänner kallar jag eder, ty allt vad
jag har hört av min Fader har jag kungjort för eder. **16** I haven
icke utvalt mig, utan jag har utvalt eder; och jag har bestämt
om eder att I skolen gå åstad och bära frukt, sådan frukt som
bliver beståndande, på det att Fadern må giva eder vadhelst I
bedjen honom om i mitt namn. **17** Ja, det bjuder jag eder, att I
skolen älska varandra. **18** Om världen hatar eder, så betänken
att hon har hatat mig förr än eder. **19** Voren I av världen, så
älskade ju världen vad henne tillhörde; men eftersom I icke ären
av världen, utan av mig haven blivit utvalda och tagna ut ur
världen, därför hatar världen eder. **20** Kommen ihåg det ord som
jag sade till eder: 'Tjänaren är icke förmer än sin herre.' Hava de
förföljt mig, så skola de ock förfölja eder; hava de hållit mitt ord,
så skola de ock hålla edert. **21** Men allt detta skola de göra mot
eder för mitt namns skull, eftersom de icke känna honom som
har sänt mig. **22** Hade jag icke kommit och talat till dem, så
skulle de icke hava haft synd; men nu hava de ingen ursäkt för
sin synd. **23** Den som hatar mig, han hatar ock min Fader. **24**
Hade jag icke bland dem gjort sådana gärningar, som ingen
annan har gjort, så skulle de icke hava haft synd; men nu hava
de sett dem, och hava likväl hatat både mig och min Fader. **25**
Men det ordet skulle ju fullbordas, som är skrivet i deras lag: 'De
hava hatat mig utan sak.' **26** Dock, när Hjälparen kommer, som
jag skall sända eder ifrån Fadern, sanningens Ande, som utgår
ifrån Fadern, då skall han vittna om mig. **27** Också I kunnen
vittna, eftersom I haven varit med mig från begynnelsen."

16 "Detta har jag talat till eder, för att I icke skolen komma på
fall. **2** Man skall utstöta eder ur synagogorna; ja, den tid
kommer, då vemhelst som dräper eder skall mena sig därmed
förrätta offertjänst åt Gud. **3** Och så skola de göra, därför att
de icke hava lärt känna Fadern, ej heller mig. **4** Men detta
har jag talat till eder, för att I, när den tiden är inne, skolen
komma ihåg att jag har sagt eder det. Jag sade eder det icke
från begynnelsen, ty jag var ju hos eder. **5** Och nu går jag bort
till honom som har sänt mig; och ingen av eder frågar mig vart
jag går. **6** Men edra hjärtan äro uppfyllda av bedrövelse, därför
att jag har sagt eder detta. **7** Dock säger jag eder sanningen:
Det är nyttigt för eder att jag går bort, ty om jag icke ginge bort,
så komme icke Hjälparen till eder; men då jag nu går bort, skall
jag sända honom till eder. **8** Och när han kommer, skall han låta
världen få veta sanningen i fråga om synd och rättfärdighet och
dom: **9** i fråga om synd, ty de tro icke på mig; **10** i fråga om
rättfärdighet, ty jag går till Fadern, och I sen mig icke mer; **11** i
fråga om dom, ty denna världens furste är nu dömd. **12** Jag
hade ännu mycket att säga eder, men I kunnen icke nu bära
det. **13** Men när han kommer, som är sanningens Ande, då skall
han leda eder fram till hela sanningen. Ty han skall icke tala av
sig själv, utan vad han hör, allt det skall han tala; och han skall
förkunna för eder vad komma skall. **14** Han skall förhärliga mig,
ty av mitt skall han taga och skall förkunna det för eder. **15** Allt
vad Fadern har, det är mitt; därför sade jag att han skall taga av
mitt och förkunna det för eder. **16** En liten tid, och I sen mig icke
mer; och åter en liten tid, och I fån se mig." **17** Då sade några
av hans lärjungar till varandra: "Vad är detta som han säger till
oss: 'En liten tid, och I sen mig icke; och åter en liten tid, och I
fån se mig', så ock: 'Jag går till Fadern'?" **18** De sade alltså:
"Vad är detta som han säger: 'En liten tid'? Vi förstå icke vad
han talar." **19** Då märkte Jesus att de ville fråga honom, och han
sade till dem: "I talen med varandra om detta som jag sade: 'En
liten tid, och I sen mig icke; och åter en liten tid, och I fån se
mig.' **20** Sannerligen, sannerligen säger jag eder: I skolen bliva
bedrövade, men eder bedrövelse skall vändas i glädje. **21** När
en kvinna föder barn, har hon bedrövelse, ty hennes stund är
kommen; men när hon har fött barnet, kommer hon icke mer
ihåg sin vedermöda, ty hon gläder sig över att en människa är
född till världen. **22** Så haven ock I nu bedrövelse; men jag skall
se eder åter, och då skola edra hjärtan glädja sig, och ingen
skall taga eder glädje ifrån eder. **23** Och på den dagen skolen I
icke fråga mig om något. Sannerligen, sannerligen säger jag
eder: Vad I bedjen Fadern om, det skall han giva eder i mitt
namn. **24** Hittills haven I icke bett om något i mitt namn; bedjen,
och I skolen få, för att eder glädje skall bliva fullkomlig. **25** Detta
har jag talat till eder i förtäckta ord; den tid kommer, då jag icke
mer skall tala till eder i förtäckta ord, utan öppet förkunna för
eder om Fadern. **26** På den dagen skolen I bedja i mitt namn.
Och jag säger eder icke att jag skall bedja Fadern för eder, **27** ty
Fadern själv älskar eder, eftersom I haven älskat mig och haven
trott att jag är utgången från Gud. **28** Ja, jag har gått ut ifrån
Fadern och har kommit i världen; åter lämnar jag världen och
går till Fadern." **29** Då sade hans lärjungar: "Se, nu talar du
öppet och brukar inga förtäckta ord. **30** Nu veta vi att du vet allt,
och att det icke är behövligt för dig att man frågar dig; därför tro
vi att du är utgången från Gud." **31** Jesus svarade dem: "Nu
tron I? **32** Se, den stund kommer, ja, den är redan kommen, så I

skolen förskingras, var och en åt sitt håll, och lämna mig allena.
Dock, jag är icke allena, ty Fadern är med mig. 33 Detta har jag
talat till eder, för att I skolen hava frid i mig. I världen liden i
betryck; men varen vid gott mod, jag har övervunnit världen."

17 Sedan Jesus hade talat detta, lyfte han upp sina ögon
mot himmelen och sade: "Fader, stunden är kommen;
förhärliga din Son, på det att din Son må förhärliga dig, 2
eftersom du har givit honom makt över allt kött, för att han skall
giva evigt liv åt alla dem som du har givit åt honom. (aiōnios
g166) 3 Och detta är evigt liv, att de känna dig, den enda sanne
Guden, och den du har sänt, Jesus Kristus. (aiōnios g166) 4 Jag
har förhärligat dig på jorden, genom att fullborda det verk som
du har givit mig att utföra. 5 Och nu, Fader, förhärliga du mig
hos dig själv, med den härlighet som jag hade hos dig, förrän
världen var till. 6 Jag har uppenbarat ditt namn för de människor
som du har tagit ut ur världen och givit åt mig. De voro dina, och
du har givit dem åt mig, och de hava hållit ditt ord. 7 Nu hava de
förstått att allt vad du har givit åt mig, det kommer från dig. 8 Ty
de ord som du har givit åt mig har jag givit åt dem: och de hava
tagit emot dem och hava i sanning förstått att jag är utgången
från dig, och de tro att du har sänt mig. 9 Jag beder för dem;
det är icke för världen jag beder, utan för dem som du har givit
åt mig, ty de äro dina 10 -- såsom allt mitt är ditt, och ditt är mitt
-- och jag är förhärligad i dem. 11 Jag är nu icke längre kvar i
världen, men de äro kvar i världen, när jag går till dig. Helige
Fader, bevara dem i ditt namn -- det som du har förtrott åt mig --
för att de må vara ett, likasom vi äro ett. 12 Medan jag var hos
dem, bevarade jag dem i ditt namn, det som du har förtrott åt
mig; jag vakade över dem, och ingen av dem gick i fördärvet,
ingen utom fördärvets man, ty skriften skulle ju fullbordas. 13 Nu
går jag till tid; dock talar jag detta, medan jag ännu är här i
världen, för att de skola hava min glädje fullkomlig i sig. 14 Jag
har givit dem ditt ord; och världen har hatat dem, eftersom de
icke äro av världen, likasom icke heller jag är av världen. 15 Jag
beder icke att du skall taga dem bort ur världen, utan att du skall
bevara dem från det onda. 16 De äro icke av världen, likasom
icke heller jag är av världen. 17 Helga dem i sanningen; ditt ord
är sanning. 18 Såsom du har sänt mig i världen, så har ock jag
sänt dem i världen. 19 Och jag helgar mig till ett offer för dem,
på det att ock de må vara i sanning helgade. 20 Men icke för
dessa allenast beder jag, utan ock för dem som genom deras
ord komma till tro på mig; 21 jag beder att de alla må vara ett,
och att, såsom du, Fader, är i mig, och jag i dig, också de må
vara i oss, för att världen skall tro att du har sänt mig. 22 Och
den härlighet som du har givit mig, den har jag givit åt dem, för
att de skola vara ett, såsom vi äro ett 23 -- jag i dem, och du i
mig -- ja, för att de skola vara fullkomligt förenade till ett, så att
världen kan förstå att du har sänt mig, och att du har älskat
dem, såsom du har älskat mig. 24 Fader, jag vill att där jag är,
där skola ock de som du har givit mig vara med mig, så att de få
se min härlighet, som du har givit mig; ty du har älskat mig före
världens begynnelse. 25 Rättfärdige Fader, världen har icke lärt
känna dig, men jag känner dig, och dessa hava förstått att du
har sänt mig. 26 Och jag har kungjort för dem ditt namn och
skall kungöra det, på det att den kärlek, som du har älskat mig
med, må vara i dem, och jag i dem."

18 När Jesus hade sagt detta, begav han sig med sina
lärjungar därifrån och gick över bäcken Kidron till andra
sidan. Där var en örtagård, och i den gick han in med sina
lärjungar. 2 Men också Judas, han som förrådde honom, kände
till det stället, ty där hade Jesus och hans lärjungar ofta kommit
tillsammans. 3 Och Judas tog nu med sig den romerska vakten,
så ock några av översteprästernas och fariséernas tjänare,
och kom dit med bloss och lyktor och vapen. 4 Och Jesus,
som visste allt vad som skulle övergå honom, gick fram och
sade till dem: "Vem söken I?" 5 De svarade honom: "Jesus
från Nasaret." Jesus sade till dem: "Det är jag." Och Judas,
förrädaren, stod också där ibland dem. 6 När Jesus nu sade till
dem: "Det är jag", veko de tillbaka och föllo till marken. 7 Åter
frågade han dem då: "Vem söken I?" De svarade: "Jesus från
Nasaret." 8 Jesus sade: "Jag har sagt eder att det är jag; om
det alltså är mig I söken, så låten dessa gå." 9 Ty det ordet
skulle fullbordas, som han hade sagt: "Av dem som du har
givit mig har jag icke förlorat någon." 10 Och Simon Petrus,
som hade ett svärd, drog ut det och högg till översteprästens
tjänare och högg så av honom högra örat; och tjänarens namn
var Malkus. 11 Då sade Jesus till Petrus: "Stick ditt svärd i
skidan. Skulle jag icke dricka den kalk som min Fader har givit
mig?" 12 Den romerska vakten med sin överste och de judiska
rättstjänarna grepo då Jesus och bundo honom 13 och förde
honom bort, först till Hannas; denne var nämligen svärfader till
Kaifas, som var överstepräst det året. 14 Och det var Kaifas
som under rådplägningen hade sagt till judarna, att det vore bäst
om en man finge dö för folket. 15 Och Simon Petrus jämte en
annan lärjunge följde efter Jesus. Den lärjungen var bekant med
översteprästen och gick med Jesus in på översteprästens gård;
16 men Petrus stod utanför vid porten. Den andre lärjungen, den
som var bekant med översteprästen, gick då ut och talade med
portvakterskan och fick så föra Petrus ditin. 17 Tjänstekvinnan
som vaktade porten sade därvid till Petrus: "Är icke också du en
av den mannens lärjungar?" Han svarade: "Nej, det är jag icke."
18 Men tjänarna och rättsbetjänterna hade gjort upp en koleld, ty
det var kallt, och de stodo där och värmde sig; bland dem stod
också Petrus och värmde sig. 19 Översteprästen frågade nu
Jesus om hans lärjungar och om hans lära. 20 Jesus svarade
honom: "Jag har öppet talat för världen, jag har alltid undervisat
i synagogan eller i helgedomen, på ställen där alla judar komma
tillsammans; hemligen har jag intet talat. 21 Varför frågar du då
mig? Dem som hava hört mig må du fråga om vad jag har talat
till dem. De veta ju vad jag har sagt." 22 När Jesus sade detta,
gav honom en av rättstjänarna, som stod där bredvid, ett slag
på kinden och sade: "Skall du så svara översteprästen?" 23
Jesus svarade honom: "Har jag talat orätt, så bevisa att det var
orätt; men har jag talat rätt, varför slår du mig då?" 24 Och
Hannas sände honom bunden till översteprästen Kaifas. 25 Men
Simon Petrus stod och värmde sig. Då sade de till honom: "Är
icke också du en av hans lärjungar?" Han nekade och sade:
"Det är jag icke." 26 Då sade en av översteprästens tjänare, en

frände till den som Petrus hade huggit örat av: "Såg jag icke
själv att du var med honom i örtagården?" 27 Då nekade Petrus
åter. Och i detsamma gol hanen. 28 Sedan förde de Jesus från
Kaifas till pretoriet; och det var nu morgon. Men själva gingo
de icke in i pretoriet, för att de icke skulle bliva orenade, utan
skulle kunna äta påskalammet. 29 Då gick Pilatus ut till dem
och sade: "Vad haven I för anklagelse att frambära mot denne
man?" 30 De svarade och sade till honom: "Vore han icke en
illgärningsman, så hade vi icke överlämnat honom åt dig." 31 Då
sade Pilatus till dem: "Tagen I honom, och dömen honom efter
eder lag." Judarna svarade honom: "För oss är det icke lovligt
att avliva någon." 32 Ty Jesu ord skulle fullbordas, det som han
hade sagt för att giva till känna på vad sätt han skulle dö. 33
Pilatus gick åter in i pretoriet och kallade Jesus till sig och sade
till honom: "Är du judarnas konung?" 34 Jesus svarade: "Säger
du detta av dig själv, eller hava andra sagt dig det om mig?"
35 Pilatus svarade: "Jag är väl icke en jude! Ditt eget folk och
översteprästerna hava överlämnat dig åt mig. Vad har du gjort?"
36 Jesus svarade: "Mitt rike är icke av denna världen. Om mitt
rike vore av denna världen, så hade väl mina tjänare kämpat för
att jag icke skulle bliva överlämnad åt judarna. Men nu är mitt
rike icke av denna världen." 37 Så sade Pilatus till honom: "Så
är du dock en konung?" Jesus svarade: "Du säger det själv, att
jag är en konung. Ja, därtill är jag född, och därtill har jag kommit
i världen, att jag skall vittna för sanningen. Var och en som är
av sanningen, han hör min röst." 38 Pilatus sade till honom:
"Vad är sanning?" När han hade sagt detta, gick han åter ut
till judarna och sade till dem: "Jag finner honom icke skyldig
till något brott. 39 Nu är det en sedvänja hos eder, att jag vid
påsken skall giva eder en fånge lös. Viljen I då att jag skall giva
eder 'judarnas konung' lös?" 40 Då skriade de åter och sade:
"Icke honom, utan Barabbas." Men Barabbas var en rövare.

19 Så tog då Pilatus Jesus och lät gissla honom. 2 Och
krigsmännen vredo samman en krona av törnen och satte
den på hans huvud och klädde på honom en purpurfärgad
mantel. 3 Sedan trädde de fram till honom och sade: "Hell dig,
du judarnas konung!" och slogo honom på kinden. 4 Åter gick
Pilatus ut och sade till folket: "Se, jag vill föra honom ut till eder,
på det att I mån förstå att jag icke finner honom skyldig till något
brott." 5 Och Jesus kom då ut, klädd i törnekronan och den
purpurfärgade manteln. Och han sade till dem: "Se mannen!"
6 Då nu översteprästerna och rättstjänarna fingo se honom,
skriade de: "Korsfäst! Korsfäst!" Pilatus sade till dem: "Tagen I
honom, och korsfästen honom; jag finner honom icke skyldig till
något brott." 7 Judarna svarade honom: "Vi hava själva en lag,
och efter den lagen måste han dö, ty han har gjort sig till Guds
Son." 8 När Pilatus hörde dem tala så, blev hans fruktan ännu
större. 9 Och han gick åter in i pretoriet och frågade Jesus:
"Varifrån är du?" Men Jesus gav honom intet svar. 10 Då sade
Pilatus till honom: "Svarar du mig icke? Vet du då icke att jag
har makt att giva dig lös och makt att korsfästa dig?" 11 Jesus
svarade honom: "Du hade alls ingen makt över mig, om den icke
vore dig given ovanifrån. Därför har den större synd, som har
överlämnat mig åt dig." 12 Från den stunden sökte Pilatus efter
någon utväg att giva honom lös. Men judarna ropade och sade:
"Giver du honom lös, så är du icke kejsarens vän. Vemhelst
som gör sig till konung, han sätter sig upp mot kejsaren." 13
När Pilatus hörde de orden, lät han föra ut Jesus och satte
sig på domarsätet, på en plats som kallades Litostroton, på
hebreiska Gabbata. 14 Och det var tillredelsedagen före påsken,
vid sjätte timmen. Och han sade till judarna: "Se här är eder
konung!" 15 Då skriade de: "Bort med honom! Bort med honom!
Korsfäst honom!" Pilatus sade till dem: "Skall jag korsfästa eder
konung?" Översteprästerna svarade: "Vi hava ingen annan
konung än kejsaren." 16 Då gjorde han dem till viljes och bjöd
att han skulle korsfästas. Och de togo Jesus med sig. 17 Och
han bar själv sitt kors och kom så ut till det ställe som kallades
Huvudskalleplatsen, på hebreiska Golgata. 18 Där korsfäste
de honom, och med honom två andra, en på vardera sidan,
och Jesus i mitten. 19 Men Pilatus lät ock göra en överskrift
och sätta upp den på korset; och den lydde så: "Jesus från
Nasaret, judarnas konung." 20 Den överskriften läste många av
judarna, ty det ställe där Jesus var korsfäst låg nära staden: och
den var avfattad på hebreiska, på latin och på grekiska. 21 Då
sade judarnas överstepräster till Pilatus: "Skriv icke: 'Judarnas
konung', utan skriv att han har sagt sig vara judarnas konung."
22 Pilatus svarade: "Vad jag har skrivit, det har jag skrivit." 23
Då nu krigsmännen hade korsfäst Jesus, togo de hans kläder
och delade dem i fyra delar, en del åt var krigsman. Också
livklädnaden togo de. Men livklädnaden hade inga sömmar, utan
var vävd i ett stycke, uppifrån och alltigenom. 24 Därför sade de
till varandra: "Låt oss icke skära sönder den, utan kasta lott om
vilken den skall tillhöra." Ty skriftens ord skulle fullbordas: "De
delade mina kläder mellan sig och kastade lott om min klädnad."
Så gjorde nu krigsmännen. 25 Men vid Jesu kors stodo hans
moder och hans moders syster, Maria, Klopas' hustru, och Maria
från Magdala. 26 När Jesus nu fick se sin moder och bredvid
henne den lärjunge som han älskade, sade han till sin moder:
"Moder, se din son." 27 Sedan sade han till lärjungen: "Se din
moder." Och från den stunden tog lärjungen henne hem till sig.
28 Eftersom nu Jesus visste att allt annat redan var fullbordat,
sade han därefter, då ju skriften skulle i allt uppfyllas: "Jag
törstar." 29 Där stod då en kärl som var fullt av ättikvin. Med det
vinet fyllde de en svamp, som de satte på en isopsstängel och
förde till hans mun. 30 Och när Jesus hade tagit emot vinet,
sade han: "Det är fullbordat." Sedan böjde han ned huvudet
och gav upp andan. 31 Men eftersom det var tillredelsedag
och judarna icke ville att kropparna skulle bliva kvar på korset
över sabbaten (det var nämligen en stor sabbatsdag), bådo
de Pilatus att han skulle låta sönderslå de korsfästas ben och
taga bort kropparna. 32 Så kommo då krigsmännen och slogo
sönder den förstes ben och sedan den andres som var korsfäst
med honom. 33 När de därefter kommo till Jesus och sågo
honom redan vara död, slogo de icke sönder hans ben; 34
men en av krigsmännen stack upp han sida med ett spjut, och
strax kom därifrån ut blod och vatten. 35 Och den som har sett
detta, han har vittnat därom, för att ock I skolen tro; och hans
vittnesbörd är sant, och han vet att han talar sanning. 36 Ty
detta skedde, för att skriftens ord skulle fullbordas: "Intet ben
skall sönderslås på honom." 37 Och åter ett annat skriftens ord

lyder så: "De skola se upp till honom som de hava stungit." **38** Men Josef från Arimatea, som var en Jesu lärjunge -- fastän i hemlighet, av fruktan för judarna -- kom därefter och bad Pilatus att få taga Jesu kropp; och Pilatus tillstadde honom det. Då gick han åstad och tog hans kropp. **39** Och jämväl Nikodemus kom dit, han som första gången hade besökt honom om natten; denne förde med sig en blandning av myrra och aloe, vid pass hundra skålpund. **40** Och de togo Jesu kropp och omlindade den med linnebindlar och lade dit de välluktande kryddorna, såsom judarna hava för sed vid tillredelse till begravning. **41** Men invid det ställe där han hade blivit korsfäst var en örtagård, och i örtagården fanns en ny grav, som ännu ingen hade varit lagd i. **42** Där lade de nu Jesus, eftersom det var judarnas tillredelsedag och graven låg nära.

20 Men på första veckodagen, medan det ännu var mörkt, kom Maria från Magdala dit till graven och fick se stenen vara borttagen från graven. **2** Då skyndade hon därifrån och kom till Simon Petrus och till den andre lärjungen, den som Jesus älskade, och sade till dem: "De hava tagit Herren bort ur graven, och vi veta icke var de hava lagt honom." **3** Då begåvo sig Petrus och den andre lärjungen åstad på väg till graven. **4** Och de sprungo båda på samma gång; men den andre lärjungen sprang fortare än Petrus och kom först fram till graven. **5** Och när han lutade sig ditin, så han linnebindlarna ligga där; dock gick han icke in. **6** Sedan, efter honom, kom ock Simon Petrus dit. Han gick in i graven och fick så se huru bindlarna lågo där, **7** och huru duken som hade varit höljd över hans huvud icke låg tillsammans med bindlarna, utan för sig själv på ett särskilt ställe, hopvecklad. **8** Då gick ock den andre lärjungen ditin, han som först hade kommit till graven; och han såg och trodde. **9** De hade nämligen ännu icke förstått skriftens ord, att han skulle uppstå från de döda. **10** Och lärjungarna gingo så hem till sitt igen. **11** Men Maria stod och grät utanför graven. Och under det hon grät, lutade hon sig in i graven **12** och fick då se två änglar i vita kläder sitta där Jesu kropp hade legat, den ene vid huvudets plats, den andre vid fötternas. **13** Och de sade till henne: "Kvinna, varför gråter du?" Hon svarade dem: "De hava tagit bort min Herre, och jag vet icke var de hava lagt honom." **14** Vid det hon sade detta, vände hon sig om och fick se Jesus stå där; men hon visste icke att det var Jesus. **15** Jesus sade till henne: "Kvinna, varför gråter du? Vem söker du?" Hon trodde att det var örtagårdsmästaren och svarade honom: "Herre, om det är du som har burit bort honom, så säg mig var du har lagt honom, så att jag kan hämta honom." **16** Jesus sade till henne: "Maria!" Då vände hon sig om och sade till honom på hebreiska: "Rabbuni!" (det betyder mästare). **17** Jesus sade till henne: "Rör icke vid mig; jag har ju ännu icke farit upp till Fadern. Men gå till mina bröder, och säg till dem att jag far upp till min Fader och eder Fader, till min Gud och eder Gud." **18** Maria från Magdala gick då och omtalade för lärjungarna att hon hade sett Herren, och att han hade sagt detta till henne. **19** På aftonen samma dag, den första veckodagen, medan lärjungarna av fruktan för judarna voro samlade inom stängda dörrar, kom Jesus och stod mitt ibland dem och sade till dem: "Frid vare med eder!" **20** Och när han hade sagt detta, visade han dem sina händer och sin sida. Och lärjungarna blevo glada, när de sågo Herren. **21** Åter sade Jesus till dem: "Frid vare med eder! Såsom Fadern har sänt mig, så sänder ock jag eder." **22** Och när han hade sagt detta, andades han på dem och sade till dem: "Tagen emot helig ande! **23** Om I förlåten någon hans synder, så äro de honom förlåtna; och om I binden någon i hans synder, så är han bunden i dem." **24** Men Tomas, en av de tolv, han som kallades Didymus, var icke med dem, när Jesus kom. **25** Då nu de andra lärjungarna sade till honom att de hade sett Herren, svarade han dem: "Om jag icke ser hålen efter spikarna i hans händer och sticker mitt finger i hålen efter spikarna och sticker min hand i hans sida, så kan jag icke tro det." **26** Åtta dagar därefter voro hans lärjungar åter därinne, och Tomas var med bland dem. Då kom Jesus, medan dörrarna voro stängda, och stod mitt ibland de, och sade: "Frid vare med eder!" **27** Sedan sade han till Tomas: "Räck hit dit finger, se här äro mina händer; och räck hit din hand, och stick den i min sida. Och tvivla icke, utan tro." **28** Tomas svarade och sade till honom: "Min Herre och min Gud!" **29** Jesus sade till honom: "Eftersom du har sett mig, tror du? Saliga äro de som icke se och dock tro." **30** Ännu många andra tecken, som icke äro uppskrivna i denna bok, gjorde Jesus i sina lärjungars åsyn. **31** Men dessa hava blivit uppskrivna, för att I skolen tro att Jesus är Messias, Guds Son, och för att I genom tron skolen hava liv i hans namn.

21 Därefter uppenbarade sig Jesus åter för lärjungarna, vid Tiberias' sjö; och vid den uppenbarelsen gick så till: **2** Simon Petrus och Tomas, som kallades Didymus, och Natanael, han som var från Kana i Galileen, och Sebedeus' söner voro tillsammans, och med dem två andra av hans lärjungar. **3** Simon Petrus sade då till dem: "Jag vill gå åstad och fiska." De sade till honom: "Vi gå också med dig." Så begåvo de sig åstad och stego i båten. Men den natten fingo de intet. **4** När det sedan hade blivit morgon, stod Jesus där på stranden; dock visste lärjungarna icke att det var Jesus. **5** Och Jesus sade till dem: "Mina barn, haven I något att äta?" De svarade honom: "Nej." **6** Han sade till dem: "Kasten ut nätet på högra sidan om båten, så skolen I få." Då kastade de ut; och nu fingo de en så stor hop fiskar, att de icke förmådde draga upp nätet. **7** Den lärjunge som Jesus älskade sade då till Petrus: "Det är Herren." När Simon Petrus hörde att det var Herren, tog han på sig sin överklädnad -- ty han var oklädd -- och gav sig i sjön. **8** Men de andra lärjungarna kommo med båten och drogo efter sig nätet med fiskarna; de voro nämligen icke längre från land än vid pass två hundra alnar. **9** När de sedan hade stigit i land, sågo de glöd ligga där och fisk, som låg därpå, och bröd. **10** Jesus sade till dem: "Tagen hit av de fiskar som I nu fingen." **11** Då steg Simon Petrus i båten och drog nätet upp på land, och det var fullt av stora fiskar, ett hundra femtiotre stycken. Och fastän de voro så många, hade nätet icke gått sönder. **12** Därefter sade Jesus till dem: "Kommen hit och äten." Och ingen av lärjungarna dristade sig att fråga honom vem han var, ty de förstodo att det var Herren. **13** Jesus gick då fram och tog brödet och gav dem, likaledes ock av fiskarna. **14** Detta var nu

tredje gången som Jesus uppenbarade sig för sina lärjungar,
sedan han hade uppstått från de döda. **15** När de hade ätit,
sade Jesus till Simon Petrus: "Simon, Johannes' son, älskar
du mig mer än dessa göra?" Han svarade honom: "Ja, Herre;
du vet att jag har dig kär." Då sade han till honom: "Föd mina
lamm." **16** Åter frågade han honom, för andra gången: "Simon,
Johannes' son, älskar du mig?" Han svarade honom: "Ja, Herre;
du vet att jag har dig kär." Då sade han till honom: "Var en herde
för mina får." **17** För tredje gången frågade han honom: "Simon,
Johannes' son, har du mig kär?" Petrus blev bedrövad över att
han för tredje gången frågade honom: "Har du mig kär?" Och
han svarade honom: "Herre, du vet allting; du vet att jag har dig
kär." Då sade Jesus till honom: "Föd mina får. **18** Sannerligen,
sannerligen säger jag dig: När du var yngre, omgjordade du dig
själv och gick vart du ville; men när du bliver gammal, skall du
nödgas sträcka ut dina händer, och en annan skall omgjorda
dig och föra dig dit du icke vill." **19** Detta sade han för att giva
till känna med hurudan död Petrus skulle förhärliga Gud. Och
sedan han hade sagt detta, sade han till honom: "Följ mig." **20**
När Petrus vände sig om, fick han se att den lärjunge som Jesus
älskade följde med, densamme som under aftonmåltiden hade
lutat sig mot hans bröst och frågat honom: "Herre, vilken är det
som skall förråda dig?" **21** Då nu Petrus såg den lärjungen,
frågade han Jesus: "Herre, huru bliver det då med denne?" **22**
Jesus svarade honom: "Om jag vill att han skall leva kvar, till
dess jag kommer, vad kommer det dig vid? Följ du mig." **23** Så
kom det talet ut ibland bröderna, att den lärjungen icke skulle
dö. Men Jesus hade icke sagt till honom att han icke skulle dö,
utan allenast: "Om jag vill att han skall leva kvar, till dess jag
kommer, vad kommer det dig vid?" **24** Det är den lärjungen som
vittnar om detta, och som har skrivit detta; och vi veta att hans
vittnesbörd är sant. **25** Ännu mycket annat var det som Jesus
gjorde; och om allt detta skulle uppskrivas, det ena med det
andra, så tror jag att icke ens hela världen skulle kunna rymma
de böcker som då bleve skrivna.

Apostlagärningarna

1 I min förra skrift, gode Teofilus, har jag berättat om allt
vad Jesus gjorde och lärde, **2** ända till den dag då han
blev upptagen, sedan han genom helig ande hade givit sina
befallningar åt apostlarna som han hade utvalt. **3** För dem hade
han ock genom många säkra bevis tett sig såsom levande,
efter utståndet lidande; ty under fyrtio dagar lät han sig ses
av dem och talade med dem om Guds rike. **4** När han då var
tillsammans med dem, bjöd han dem och sade: "Lämnen icke
Jerusalem, utan förbiden där vad Fadern har utlovat, det varom
I haven hört av mig. **5** Ty Johannes döpte med vatten, men få
dagar härefter skolen I bliva döpta i helig ande." **6** Då de nu
hade kommit tillhopa, frågade de honom och sade: "Herre, skall
du nu i denna tid upprätta igen riket åt Israel?" **7** Han svarade
dem: "Det tillkommer icke eder att få veta tider eller stunder som
Fadern i sin makt har fastställt. **8** Men när den helige Ande
kommer över eder, skolen I undfå kraft och bliva mina vittnen,
både i Jerusalem och i hela Judeen och Samarien, och sedan
intill jordens ända." **9** När han hade sagt detta, lyftes han inför
deras ögon upp i höjden, och en sky tog honom bort ur deras
åsyn. **10** Och medan de skådade mot himmelen, under det
han for upp, se, då stodo hos dem två män i vita kläder. **11**
Och dessa sade: "I galileiske män, varför stån I och sen mot
himmelen? Denne Jesus, som har blivit upptagen från eder till
himmelen, han skall komma igen på samma sätt som I haven
sett honom fara upp till himmelen." **12** Sedan vände de tillbaka
till Jerusalem från det berg som kallas Oljeberget, vilket ligger
nära Jerusalem, icke längre därifrån, än man får färdas på en
sabbat. **13** Och när de hade kommit dit, gingo de upp i den
sal i övre våningen, där de plägade vara tillsammans: Petrus
och Johannes och Jakob och Andreas, Filippus och Tomas,
Bartolomeus och Matteus, Jakob, Alfeus' son, och Simon ivraren
och Judas, Jakobs son. **14** Alla dessa höllo endräktigt ut i bön
tillika med Maria, Jesu moder, och några andra kvinnor samt
Jesu bröder. **15** En av de dagarna stod Petrus upp och talade
bland bröderna, som då voro församlade till ett antal av omkring
etthundratjugu; han sade: **16** "Mina bröder, det skriftens ord
skulle fullbordas, som den helige Ande genom Davids mun hade
profetiskt talat om Judas, vilken blev vägvisare åt de män som
grepo Jesus. **17** Han var ju räknad bland oss och hade också
fått detta ämbete på sin lott. **18** Och med de penningar han
hade fått såsom lön för sin ogärning förvärvade han sig en åker.
Men han störtade framstupa ned, och hans kropp brast mitt
itu, så att alla hans inälvor gåvo sig ut. **19** Detta blev bekant
för alla Jerusalems invånare, och så blev den åkern på deras
tungomål kallad Akeldamak (det betyder Blodsåkern). **20** Så är
ju skrivet i Psalmernas bok: 'Hans gård blive öde, och ingen må
finnas, som bor däri'; och vidare: 'Hans ämbete tage en annan.'
21 Därför bör nu någon av de män som följde oss under hela
den tid då Herren Jesus gick ut och in bland oss, **22** allt ifrån
den dag då han döptes av Johannes ända till den dag då han
blev upptagen och skildes ifrån oss -- någon av dessa män
bör insättas till att jämte oss vittna om hans uppståndelse." **23**
Därefter ställde de fram två: Josef (som kallades Barsabbas
och hade tillnamnet Justus) och Mattias. **24** Och de bådo och
sade: "Herre, du som känner allas hjärtan, visa oss vilken av
dessa två du har utvalt **25** till att få den plats såsom tjänare och
apostel, vilken Judas övergav, för att gå till den plats som var
hans." **26** Och de drogo lott om dem, och lotten föll på Mattias.
Och så blev denne, jämte de elva, räknad såsom apostel.

2 När sedan pingstdagen var inne, voro de alla församlade
med varandra. **2** Då kom plötsligt från himmelen ett dån,
såsom om en våldsam storm hade dragit fram; och det uppfyllde
hela huset där de sutto. **3** Och tungor såsom av eld visade sig
för dem och fördelade sig och satte sig på dem, en på var av
dem. **4** Och de blevo alla uppfyllda av helig ande och begynte
tala andra tungomål, efter som Anden ingav dem att tala. **5**
Nu bodde i Jerusalem fromma judiska män från allahanda folk
under himmelen. **6** Och när dånet hördes, församlade sig hela
hopen, och en stor rörelse uppstod, ty var och en hörde sitt eget
tungomål talas av dem. **7** Och de uppfylldes av häpnad och
förundran och sade: "Äro de icke galiléer, alla dessa som här
tala? **8** Huru kommer det då till, att var och en av oss hör sitt
eget modersmål talas? **9** Vi må vara parter eller meder eller
elamiter, vi må hava vårt hem i Mesopotamien eller Judeen eller
Kappadocien, i Pontus eller provinsen Asien, **10** i Frygien eller
Pamfylien, i Egypten eller i Libyens bygder, åt Cyrene till, eller
vara hitflyttade främlingar från Rom, **11** vi må vara judar eller
proselyter, kretenser eller araber, alla höra vi dem på våra egna
tungomål tala om Guds väldiga gärningar." **12** Så uppfylldes de
alla av häpnad och visste icke vad de skulle tänka. Och de
sade, den ene till den andre: "Vad kan detta betyda?" **13** Men
somliga drevo gäck med dem och sade: "De äro fulla av sött
vin." **14** Då trädde Petrus fram, jämte de elva, och hov upp sin
röst och talade till dem: "I judiske män och I alla Jerusalems
invånare, detta mån I veta, och lyssnen nu till mina ord: **15**
Det är icke så som I menen, att dessa äro druckna; det är ju
blott tredje timmen på dagen. **16** Nej, här uppfylles det som är
sagt genom profeten Joel: **17** 'Och det skall ske i de yttersta
dagarna, säger Gud, att jag skall utgjuta av min Ande över
allt kött, och edra söner och edra döttrar skola profetera, och
edra ynglingar skola se syner, och edra gamla män skola hava
drömmar; **18** ja, över mina tjänare och mina tjänarinnor skall jag
i de dagarna utgjuta av min Ande, och de skola profetera. **19**
Och jag skall låta undertecken synas uppe på himmelen och
tecken nere på jorden: blod och eld och rökmoln. **20** Solen skall
vändas i mörker och månen i blod, förrän Herrens dag kommer,
den stora och härliga. **21** Och det skall ske att var och en som
åkallar Herrens namn, han skall varda frälst.' **22** I män av Israel,
hören dessa ord: Jesus från Nasaret, en man som inför eder
fick vittnesbörd av Gud genom kraftgärningar och under och
tecken, vilka Gud genom honom gjorde bland eder, såsom I
själva veten, **23** denne som blev given i edert våld, enligt vad
Gud i sitt rådslut och sin försyn hade bestämt, honom haven I
genom män som icke veta av lagen låtit fastnagla vid korset och
döda. **24** Men Gud gjorde en ände på dödens vånda och lät
honom uppstå, eftersom det icke var möjligt att han skulle kunna

behållas av döden. 25 Ty David säger med tanke på honom:
'Jag har haft Herren för mina ögon alltid, ja, han är på min högra
sida, för att jag icke skall vackla. 26 Fördenskull gläder sig mitt
hjärta, och min tunga fröjdar sig, och jämväl min kropp får vila
med en förhoppning: 27 den, att du icke skall lämna min själ åt
dödsriket och icke låta din Helige se förgängelse. (Hadēs g86)
28 Du har kungjort mig livets vägar; du skall uppfylla mig med
glädje inför ditt ansikte.' 29 Mina bröder, jag kan väl fritt säga till
eder om vår stamfader David att han är både död och begraven;
hans grav finnes ju ibland oss ännu i dag. 30 Men eftersom
han var en profet och visste att Gud med ed hade lovat honom
att 'av hans livs frukt sätta en konung på hans tron', 31 därför
förutsåg han att Messias skulle uppstå, och talade därom och
sade att Messias icke skulle lämnas åt dödsriket, och att hans
kropp icke skulle se förgängelse. (Hadēs g86) 32 Denne -- Jesus
-- har nu Gud låtit uppstå; därom kunna vi alla vittna. 33 Och
sedan han genom Guds högra hand har blivit upphöjd och av
Fadern undfått den utlovade helige Anden, har han utgjutit vad I
här sen och hören. 34 Ty icke har David farit upp till himmelen;
fastmer säger han själv: 'Herren sade till min herre: Sätt dig på
min högra sida, 35 till dess jag har lagt dina fiender dig till en
fotapall. 36 Så må nu hela Israels hus veta och vara förvissat
om att denne Jesus som I haven korsfäst, honom har Gud gjort
både till Herre och till Messias." 37 När de hörde detta, kände
de ett styng i hjärtat. Och de sade till Petrus och de andra
apostlarna: "Bröder, vad skola vi göra?" 38 Petrus svarade dem:
"Gören bättring, och låten alla döpa eder i Jesu Kristi namn
till edra synders förlåtelse; då skolen I såsom gåva undfå den
helige Ande. 39 Ty eder gäller löftet och edra barn, jämväl
alla dem som äro i fjärran, så många som Herren, vår Gud,
kallar." 40 Också med många andra ord bad och förmanade
han dem, i det han sade: "Låten frälsa eder från detta vrånga
släkte." 41 De som då togo emot hans ort läto döpa sig; och
så ökades församlingen på den dagen med vid pass tre tusen
personer. 42 Och dessa höllo fast vid apostlarnas undervisning
och brödragemenskapen, vid brödsbrytelsen och bönerna. 43
Och fruktan kom över var och en; och många under och tecken
gjordes genom apostlarna. 44 Men alla de som trodde höllo
sig tillsammans och hade allting gemensamt; 45 de sålde sina
jordagods och vad de eljest ägde och delade med sig därav åt
alla, eftersom var och en behövde. 46 Och ständigt, var dag,
voro de endräktigt tillsammans i helgedomen; och hemma i
husen bröto de bröd och åto med fröjd och i hjärtats enfald,
och lovade Gud. 47 Och allt folket vad dem väl bevåget. Och
Herren ökade församlingen, dag efter dag, med dem som läto
sig frälsas.

3 Och Petrus och Johannes gingo upp till helgedomen, till
den bön som hölls vid nionde timmen. 2 Och där bars fram
en man som hade varit ofärdig allt ifrån moderlivet, och som
man var dag plägade sätta vid den port i helgedomen, som
kallades Sköna porten, för att han skulle kunna begära allmosor
av dem som gingo in i helgedomen. 3 När denne nu fick se
Petrus och Johannes, då de skulle gå in i helgedomen, bad
han dem om en allmosa. 4 Då fäste Petrus och Johannes
sina ögon på honom, och Petrus sade: "Se på oss." 5 När
han då gav akt på dem, i förväntan att få något av dem, 6
sade Petrus: "Silver och guld har jag icke; men vad jag har, det
giver jag dig. I Jesu Kristi, nasaréens namn: stå upp och gå." 7
Och så fattade han honom vid högra handen och reste upp
honom. Och strax fingo hans fötter och fotleder styrka, 8 och
han sprang upp och stod upprätt och begynte gå och följde dem
in i helgedomen, alltjämt gående och springande, under det att
han lovade Gud. 9 Och allt folket såg honom, där han gick
omkring och lovade Gud. 10 Och när de kände igen honom och
sågo att det var samme man som plägade sitta och begära
allmosor vid Sköna porten i helgedomen, blevo de uppfyllda av
häpnad och bestörtning över det som hade vederfarits honom.
11 Då han nu höll sig till Petrus och Johannes, strömmade allt
folket, utom sig av häpnad, tillsammans till dem på den plats
som kallades Salomos pelargång. 12 När Petrus såg detta, tog
han till orda och talade till folket så: "I män av Israel, varför
undren I över denne man, och varför sen I så på oss, likasom
hade vi genom någon vår kraft eller fromhet åstadkommit att
han kan gå? 13 Nej, Abrahams och Isaks och Jakobs Gud,
våra fäders Gud, har förhärligat sin tjänare Jesus, honom som
I utlämnaden, och som I förnekaden inför Pilatus, när denne
redan hade beslutit att giva honom lös. 14 Ja, I förnekaden
honom, den helige och rättfärdige, och begärden att en dråpare
skulle givas åt eder. 15 Och livets furste dräpten I, men Gud
uppväckte honom från de döda; därom kunna vi själva vittna. 16
Och det är på grund av tron på hans namn som denne man,
vilken I sen och kännen, har undfått styrka av hans namn; och
den tro som verkas genom Jesus har, i allas eder åsyn, gjort att
han nu kan bruka alla lemmar. 17 Nu vet jag väl, mina bröder,
att I såväl som edra rådsherrar haven gjort detta, därför att
I icke vissten bättre. 18 Men Gud har på detta sätt låtit det
gå i fullbordan, som han förut genom alla sina profeters mun
hade förkunnat, nämligen att hans Smorde skulle lida. 19 Gören
därför bättring och omvänden eder, så att edra synder bliva
utplånade, 20 på det att tider av vederkvickelse må komma
från Herren, i det att han sänder den Messias som han har
utsett åt eder, nämligen Jesus, 21 vilken dock himmelen måste
behålla intill de tider nå allt skall bliva upprättat igen, varom
Gud har talat genom sina forntida heliga profeters mun. (aiōn
g165) 22 Moses har ju sagt: 'En profet skall Herren Gud låta
uppstå åt eder, av edra bröder, en som är mig lik; honom skolen
I lyssna till i allt vad han talar till eder. 23 Och det skall ske att
var och en som icke lyssnar till den profeten, han skall utrotas
ur folket.' 24 Och sedan hava alla profeterna, både Samuel och
de som följde efter honom, så många som hava talat, också
bebådat dessa tider. 25 I ären själva barn av profeterna och
delaktiga i det förbund som Gud slöt med edra fäder, när han
sade till Abraham: 'Och i din säd skola alla släkter på jorden
varda välsignade.' 26 För eder först och främst har Gud låtit sin
tjänare uppstå, och han har sänt honom för att välsigna eder,
när I, en och var, omvänden eder från eder ondska."

4 Medan de ännu talade till folket, kommo prästerna och
tempelvaktens befälhavare och sadducéerna över dem. 2 Ty

det förtröt dem att du undervisade folket och i Jesus förkunnade
uppståndelsen från de döda. 3 Därför grepo de dem nu och
satte dem i fängsligt förvar till följande dag, eftersom det redan
var afton. 4 Men många av dem som hade hört vad som hade
talats kommo till tro; och antalet av männen uppgick nu till
vid pass fem tusen. 5 Dagen därefter församlade sig deras
rådsherrar och äldste och skriftlärde i Jerusalem; 6 där voro
då ock Hannas, översteprästen, och Kaifas och Johannes och
Alexander och alla som voro av översteprästerlig släkt. 7 Och
de läto föra fram dem inför sig och frågade dem: "Av vilken makt
eller i genom vilket namn haven I gjort detta?" 8 Då sade Petrus
till dem, uppfylld av helig ande: "I folkets rådsherrar och äldste,
9 eftersom vi i dag underkastas rannsakning för en god gärning
mot en sjuk man och tillfrågas varigenom denne har blivit botad,
10 så mån I veta, I alla och hela Israels folk, att det är genom
Jesu Kristi, nasaréens, namn, hans som I haven korsfäst, men
som Gud har uppväckt från de döda -- att det är genom det
namnet som denne man står inför eder frisk och färdig. 11 Han
är 'den stenen som av byggningsmännen' -- av eder själva --
'aktades för intet, men som har blivit en hörnsten'. 12 Och i ingen
annan finnes frälsning; ej heller finnes under himmelen något
annat namn, bland människor givet, genom vilket vi kunna bliva
frälsta." 13 När de sågo Petrus och Johannes vara så frimodiga
och förnummo att de voro olärda män ur folket, förundrade de
sig. Men så kände de igen dem och påminde sig att de hade
varit med Jesus. 14 Och när de sågo mannen som hade blivit
botad stå där bredvid dem, kunde de icke säga något däremot.
15 De befallde dem alltså att gå ut från rådsförsamlingen. Sedan
överlade de med varandra 16 och sade: "Vad skola vi göra med
dessa män? Att ett märkligt tecken har blivit gjort av dem, det är
ju uppenbart för alla Jerusalems invånare, och vi kunna icke
förneka det. 17 Men för att detta icke ännu mer skall komma ut
bland folket, må vi strängeligen förbjuda dem att hädanefter i
det namnet tala för någon människa." 18 Därefter kallade de in
dem och förbjödo dem helt och hållet att tala eller undervisa i
Jesu namn. 19 Men Petrus och Johannes svarade och sade till
dem: "Om det är rätt inför Gud att vi hörsamma eder mer är
Gud, därom mån I själva döma; 20 vi för vår del kunna icke
underlåta att tala vad vi hava sett och hört." 21 Då förbjödo
de dem detsamma ännu strängare, men läto dem sedan gå.
Ty eftersom alla prisade Gud för det som hade skett, kunde
de, för folkets skull, icke finna någon utväg genom att straffa
dem. 22 Mannen som genom detta tecken hade blivit botad var
nämligen över fyrtio år gammal. 23 När de alltså hade blivit
lösgivna, kommo de till sina egna och omtalade för dem allt vad
översteprästerna och de äldste hade sagt dem. 24 Då de hörde
detta, ropade de endräktigt till Gud och sade: "Herre, det är du
som har gjort himmelen och jorden och havet och allt vad i dem
är. 25 Och du har genom vår fader Davids, din tjänares, mun
sagt genom helig ande: 'Varför larmade hedningarna och tänkte
folken fåfänglighet? 26 Jordens konungar trädde fram, och
furstarna samlade sig tillhopa mot Herren och hans Smorde.' 27
Ja, i sanning, de församlade sig i denna stad mot din helige
tjänare Jesus, mot honom som du har smort: Herodes och
Pontius Pilatus med hedningarna och Israels folkstammar; 28
de församlade sig till att utföra allt vad din hand och ditt rådslut
förut hade bestämt skola ske. 29 Och nu, Herre, se till deras
hotelser, och giv dina tjänare att de med all frimodighet må
förkunna ditt ord, 30 i det att du uträcker din hand till att bota de
sjuka, och till att låta tecken och under ske genom din helige
tjänare Jesu namn." 31 När de hade slutat att bedja, skakades
platsen där de voro församlade, och de blevo alla uppfyllda av
den helige Ande, och de förkunnade Guds ord med frimodighet.
32 Och i hela skaran av dem som trodde var ett hjärta och en
själ. Ingen enda kallade något av det han ägde för sitt, utan
du hade allting gemensamt. 33 Och med stor kraft framburo
apostlarna vittnesbördet om Herren Jesu uppståndelse; och stor
nåd var över dem alla. 34 Bland dem fanns ingen som led nöd;
ty alla som ägde något jordstycke eller något hus sålde detta
och buro fram betalningen för det sålda 35 och lade den för
apostlarnas fötter, och man delade ut därav, så att var och en
fick efter som han behövde. 36 Josef, som av apostlarna ock
kallades Barnabas (det betyder förmanaren), en levit som var
bördig från Cypern, 37 också han sålde en åker som han ägde
och bar fram penningarna och lade dem för apostlarnas fötter.

5 Men en ung man vid namn Ananias och hans hustru Safira
sålde ett jordagods, 2 och han tog därvid, med sin hustrus
vetskap, undan något av betalningen därför; allenast en del bar
han fram och lade för apostlarnas fötter. 3 Då sade Petrus:
"Ananias, varför har Satan fått uppfylla ditt hjärta, så att du
har velat bedraga den helige Ande och taga undan något av
betalningen för jordstycket? 4 Detta var ju din egendom, medan
du hade det kvar; och när det var sålt, voro ju penningarna i din
makt. Huru kunde du få något sådant i sinnet? Du har ljugit, icke
för människor, utan för Gud." 5 När Ananias hörde dessa ord,
föll han ned och gav upp andan. Och stor fruktan kom över alla
som hörde detta. 6 Och de yngre männen stodo upp och höljde
in honom och buro ut honom och begrovo honom. 7 Vid pass
tre timmar därefter kom hans hustru in, utan att veta om, vad
som hade skett. 8 Petrus sade då till henne: "Säg mig, var det
för den summan I sålden jordstycket?" Hon svarade: "Ja, för
den summan." 9 Då sade Petrus till henne: "Huru kunden I vilja
komma överens om att fresta Herrens Ande? Se, härutanför
dörren höras nu fotstegen av de män som hava begravt din
man; och de skola bära ut också dig." 10 Och strax föll hon ned
vid hans fötter och gav upp andan; och när de unge männen
kommo in, funno de henne död. De buro då ut henne och
begrovo henne bredvid hennes man. 11 Och stor fruktan kom
över hela församlingen och över alla andra som hörde detta. 12
Och genom apostlarna gjordes många tecken och under bland
folket; och de höllo sig alla endräktigt tillsammans i Salomos
pelargång. 13 Av de andra dristade sig ingen att närma sig dem,
men folket höll dem i ära. 14 Och ännu flera trodde och slöto sig
till Herren, hela skaror av både män och kvinnor. 15 Ja, man bar
de sjuka ut på gatorna och lade dem på bårar och i sängar, för
att, när Petrus kom gående, åtminstone hans skugga måtte falla
på någon av dem. 16 Och jämväl från städerna runt omkring
Jerusalem kom folket i skaror och förde med sig sjuka och
sådana som voro plågade av orena andar; och alla blevo botade.

17 Då stod översteprästen upp och alla som höllo med honom --
de som hörde till sadducéernas parti -- och de uppfylldes av
nitälskan 18 och läto gripa apostlarna och sätta dem i allmänt
häkte. 19 Men en Herrens ängel öppnade om natten fängelsets
portar och förde ut dem och sade: 20 "Gån åstad och träden
upp i helgedomen, och talen till folket alla det sanna livets ord."
21 När de hade hört detta, gingo de inemot dagbräckningen in i
helgedomen och undervisade. Emellertid kommo översteprästen
och de som höllo med honom och sammankallade Stora rådet,
alla Israels barns äldste. Därefter sände de åstad till fängelset
för att hämta dem. 22 Men när rättstjänarna kommo dit, funno
de dem icke i fängelset. De vände då tillbaka och omtalade
detta 23 och sade: "Fängelset funno vi stängt med all omsorg
och väktarna stående utanför portarna, men då vi öppnade,
funno vi ingen därinne." 24 När tempelvaktens befälhavare och
översteprästerna hörde detta, visst de icke vad de skulle tänka
därom, eller vad som skulle bliva av detta. 25 Då kom någon och
berättade för den: "De män som I haven insatt i fängelset, de
stå nu i helgedomen och undervisa folket." 26 Befälhavaren gick
då med rättstjänarna åstad och hämtade dem; dock brukade de
icke våld, ty de fruktade att bliva stenade av folket. 27 Och
sedan de hade hämtat dem, förde de dem fram inför Stora rådet.
Och översteprästen anställde förhör med dem 28 och sade: "Vi
hava ju allvarligen förbjudit eder att undervisa i det namnet, och
likväl haven I uppfyllt Jerusalem med eder undervisning, och I
viljen nu låta den mannens blod komma över oss." 29 Men
Petrus och de andra apostlarna svarade och sade: "Man måste
lyda Gud mer än människor. 30 Våra fäders Gud har uppväckt
Jesus, som I haden upphängt på trä och dödat. 31 Och Gud har
med sin högra hand upphöjt honom till en hövding och frälsare,
för att åt Israel förläna bättring och syndernas förlåtelse. 32 Om
allt detta kunna vi själva vittna, så ock den helige Ande, vilken
Gud har givit åt dem som äro honom lydiga." 33 När de hörde
detta, blevo de mycket förbittrade och ville döda dem. 34 Men
en farisé, en laglärare vid namn Gamaliel, som var aktad av allt
folket, stod då upp i Rådet och tillsade att man för en kort stund
skulle föra ut männen. 35 Sedan sade han till de andra: "I män
av Israel, sen eder för vad I tänken göra med dessa män. 36 För
en tid sedan uppträdde ju Teudas och gav sig ut för att något
vara, och till honom slöt sig en hop av vid pass fyra hundra
män. Och han blev dödad, och alla som hade trott på honom
förskingrades och blevo till intet. 37 Efter honom uppträdde
Judas från Galileen, vid den tid då skattskrivningen pågick;
denne förledde en hop folk till avfall, så att de följde honom.
Också han förgicks, och alla som hade trott på honom blevo
förskingrade. 38 Och nu säger jag eder: Befatten eder icke med
dessa män, utan låten dem vara; ty skulle detta vara ett rådslag
eller ett verk av människor, så kommer det att slås ned; 39 men
är det av Gud, så kunnen I icke slå ned dessa män. Sen till, att I
icke mån befinnas strida mot Gud själv." 40 Och de lydde hans
råd; de kallade in apostlarna, och sedan de hade låtit gissla
dem, förbjödo de dem att tala i Jesu namn och läto dem därefter
gå. 41 Och de gingo ut från rådsförsamlingen, glada över att de
hade aktats värdiga att lida smälek för det namnets skull. 42
Och de upphörde icke att var dag undervisa i helgedomen och
hemma i husen och förkunna evangelium om Kristus Jesus.

6 Vid denna tid, då nu lärjungarnas antal förökades, begynte
de grekiska judarna knorra mot de infödda hebréerna över
att deras änkor blevo förbisedda vid den dagliga utdelningen.
2 Då sammankallade de tolv hela lärjungaskaran och sade:
"Det är icke tillbörligt att vi försumma Guds ord för att göra
tjänst vid borden. 3 Så utsen nu bland eder, I bröder, sju män
som hava gott vittnesbörd om sig och äro fulla av ande och
vishet, män som vi kunna sätta till att sköta denna syssla. 4
Vi skola då helt få ägna oss åt bönen och åt ordets tjänst." 5
Det talet behagade hela menigheten. Och de utvalde Stefanus,
en man som var full av tro och helig ande, vidare Filippus
och Prokorus och Nikanor och Timon och Parmenas, slutligen
Nikolaus, en proselyt från Antiokia. 6 Dem läto de träda fram för
apostlarna, och dessa bådo och lade händerna på dem. 7 Och
Guds ord hade framgång, och lärjungarnas antal förökades
mycket i Jerusalem; och en stor hop av prästerna blevo lydiga
och trodde. 8 Och Stefanus var full av nåd och kraft och gjorde
stora under och tecken bland folket. 9 Men av dem som hörde
till den synagoga som kallades "De frigivnes och cyrenéernas
och alexandrinernas synagoga", så ock av dem som voro från
Cilicien och provinsen Asien, stodo några upp för att disputera
med Stefanus. 10 Dock förmådde de icke stå emot den vishet
och den ande som här talade. 11 Då skaffade de några män
som föregåvo att de hade hört honom tala hädiska ord mot
Moses och mot Gud. 12 De uppeggade så folket och de äldste
och de skriftlärde och överföllo honom och grepo honom och
förde honom inför Stora rådet. 13 Där läto de falska vittnen
träda fram, vilka sade: "Denne man upphör icke att tala mot vår
heliga plats och mot lagen. 14 Ty vi hava hört honom säga att
Jesus, han från Nasaret, skall bryta ned denna byggnad och
förändra de stadgar som Moses har givit oss." 15 Då nu alla
som sutto i Rådet fäste sina ögon på honom, syntes dem hans
ansikte vara såsom en ängels ansikte.

7 Och översteprästen frågade: "Förhåller detta sig så?" 2
Då sade han: "Bröder och fäder, hören mig. Härlighetens
Gud uppenbarade sig för vår fader Abraham, medan han ännu
var i Mesopotamien, och förrän han bosatte sig i Karran, 3
och sade till honom: 'Gå ut ur ditt land och från din släkt, och
drag till det land som jag skall visa dig.' 4 Då gick han åstad
ut ur kaldéernas land och bosatte sig i Karran. Sedan, efter
han faders död, bjöd Gud honom att flytta därifrån till detta
land, där I nu bon. 5 Han gav honom ingen arvedel däri, icke
ens så mycket som en fotsbredd, men lovade att giva det till
besittning åt honom och åt hans säd efter honom; detta var
på den tid då han ännu icke hade någon son. 6 Och vad Gud
sade var detta, att hans säd skulle leva såsom främlingar i
ett land som icke tillhörde dem, och att man skulle göra dem
till trälar och förtrycka dem i fyra hundra år. 7 'Men det folk
vars trälar de bliva skall jag döma', sade Gud; 'sedan skola de
draga ut och hålla gudstjänst åt mig på denna plats.' 8 Och
han upprättade ett omskärelsens förbund med honom. Och
så födde han Isak och omskar honom på åttonde dagen, och

Isak födde Jakob, och Jakob födde våra tolv stamfäder. **9** Och
våra stamfäder avundades Josef och sålde honom till Egypten.
Men Gud var med honom **10** och frälste honom ur allt hans
betryck och lät honom finna nåd och gav honom vishet inför
Farao, konungen i Egypten; och denne satte honom till herre
över Egypten och över hela sitt hus. **11** Och hungersnöd kom
över hela Egypten och Kanaan med stort betryck, och våra
fäder kunde icke få något att äta. **12** Men när Jakob fick höra
att bröd fanns i Egypten, sände han våra fäder åstad dit, en
första gång. **13** Sedan, när de för andra gången kommo dit, blev
Josef igenkänd av sina bröder, och Farao fick kunskap och
Josefs släkt. **14** Därefter sände Josef åstad och kallade till sig
sin fader Jakob och hela sin släkt, sjuttiofem personer. **15** Och
Jakob for ned till Egypten; och han dog där, han såväl som våra
fäder. **16** Och man förde dem därifrån till Sikem och lade dem i
den grav som Abraham för en summa penningar hade köpt av
Emmors barn i Sikem. **17** Och alltefter som tiden nalkades att
det löfte skulle uppfyllas, som Gud hade givit Abraham, växte
folket till och förökade sig i Egypten, **18** till dess en ny konung
över Egypten uppstod, en som icke visste av Josef. **19** Denne
konung gick listigt till väga mot vårt folk och förtryckte våra fäder
och drev dem till att utsätta sina späda barn, för att dessa icke
skulle bliva vid liv. **20** Vid den tiden föddes Moses, och han
'var ett vackert barn' inför Gud. Under tre månader fostrades
han i sin faders hus; **21** sedan, när han hade blivit utsatt, lät
Faraos dotter hämta honom till sig och uppfostra honom såsom
sin egen son. **22** Och Moses blev undervisad i all egyptiernas
visdom och var mäktig i ord och gärningar. **23** Men när han
blev fyrtio år gammal, fick han i sinnet att besöka sina bröder,
Israels barn. **24** När han då såg att en av dem led orätt, tog han
den misshandlade i försvar och hämnades honom, i det att han
slog ihjäl egyptiern. **25** Nu menade han att hans bröder skulle
förstå att Gud genom honom ville bereda dem frälsning; men
de förstodo det icke. **26** Dagen därefter kom han åter fram till
dem, där de tvistade, och ville förlika dem och sade: 'I män, I
ären ju bröder; varför gören I då varandra orätt?' **27** Men den
som gjorde orätt mot sin landsman stötte bort honom och sade:
'Vem har satt dig till hövding och domare över oss? **28** Kanske
du vill döda mig, såsom du i går dödade egyptiern?' **29** Vid
det talet flydde Moses bort och levde sedan såsom främling i
Madiams land och födde där två söner. **30** Och när fyrtio är äter
voro förlidna, uppenbarade sig för honom, i öknen vid berget
Sinai, en ängel i en brinnande törnbuske. **31** När Moses såg
detta, förundrade han sig över synen; och då han gick fram för
att se vad det var, hördes Herrens röst: **32** 'Jag är dina fäders
Gud, Abrahams, Isaks och Jakobs Gud.' Då greps Moses av
bävan och dristade sig icke att se dit. **33** Och Herren sade till
honom: 'Lös dina skor av dina fötter, ty platsen där du står är
helig mark. **34** Jag har nogsamt sett mitt folks betryck i Egypten,
och deras suckan har jag hört, och jag har stigit ned för att
rädda dem. Därför må du nu gå åstad; jag vill sända dig till
Egypten. **35** Denne Moses, som de hade förnekat, i det de
sade: 'Vem har satt dig till hövding och domare?', honom sände
Gud att vara både en hövding och en förlossare, genom ängeln
som uppenbarade sig för honom i törnbusken. **36** Det var han
som förde ut dem, och som gjorde under och tecken i Egyptens
land och i Röda havet och i öknen, under fyrtio år. **37** Det var
samme Moses som sade till Israels barn: 'En profet skall Gud
låta uppstå åt eder, av edra bröder, en som är mig lik.' **38** Det
var och han, som under den tid då menigheten levde i öknen,
både var hos ängeln, som talade med honom på berget Sinai,
och tillika hos våra fäder; och han undfick levande ord för att
giva dem åt eder. **39** Men våra fäder ville icke bliva honom
lydiga, utan stötte bort honom och vände sig med sina hjärtan
mot Egypten **40** och sade till Aron: 'Gör oss gudar, som kunna
gå framför oss; ty vi veta icke vad som har vederfarits denne
Moses, som förde oss ut ur Egyptens land.' **41** Och de gjorde i
de dagarna en kalv och buro sedan fram offer åt avguden och
gladde sig över sina händers verk. **42** Då vände Gud sig bort
och prisgav dem till att dyrka himmelens härskara, såsom det
är skrivet i Profeternas bok: 'Framburen I väl åt mig slaktoffer
och spisoffer under de fyrtio åren i öknen, I av Israels hus? **43**
Nej, I buren Moloks tält och guden Romfas stjärna, de bilder
som I hade gjort för att tillbedja. Därför skall jag låta eder föras
åstad ända bortom Babylon.' **44** Våra fäder hade vittnesbördets
tabernakel i öknen, så inrättat, som han som talade till Moses
hade förordnat att denne skulle göra det, efter den mönsterbild
som han hade fått se. **45** Och våra fäder togo det i arv och förde
det sedan under Josua hitin, när de togo landet i besittning,
efter de folk som Gud fördrev för våra fäder. Så var det ända till
Davids tid. **46** Denne fann nåd inför Gud och bad att han måtte
finna 'ett rum till boning' åt Jakobs Gud. **47** Men det var Salomo
som fick bygga ett hus åt honom. **48** Dock, den Högste bor icke
i hus som äro gjorda med händer, ty det är såsom profeten
säger: **49** 'Himmelen är min tron, och jorden är min fotapall; vad
för ett hus skullen I då kunna bygga åt mig, säger Herren, och
vad för en plats skulle tjäna mig till vilostad? **50** Min hand har
ju gjort allt detta.' **51** I hårdnackade, med oomskurna hjärtan
och öron, I stån alltid emot den helige Ande, I likaväl som edra
fäder. **52** Vilken av profeterna hava icke edra fäder förföljt? De
hava ju dräpt dem som förkunnade att den Rättfärdige skulle
komma, han som I själva nu haven förrått och dräpt, **53** I som
fingen lagen eder given genom änglars försorg, men icke haven
hållit den." **54** När de hörde detta, blevo de mycket förbittrade i
sina hjärtan och beto sina tänder samman mot honom. **55** Men
han, full av helig ande, skådade upp mot himmelen och fick se
Guds härlighet och såg Jesus stå på Guds högra sida. **56** Och
han sade: "Jag ser himmelen öppen och Människosonen stå på
Guds högra sida." **57** Då skriade de med hög röst och höllo för
sina öron och stormade alla på en gång emot honom **58** och
förde honom ut ur staden och stenade honom. Och vittnena
lade av sina mantlar vid en ung mans fötter, som hette Saulus.
59 Så stenade de Stefanus, under det att han åkallade och sade:
"Herre Jesus, tag emot min ande." **60** Och han föll ned på sina
knän och ropade med hög röst: "Herre, tillräkna dem icke denna
synd." Och när han hade sagt detta, avsomnade han.

8 Och jämväl Saulus hade gillat att man dödade honom. **2**
Några fromma män begrovo dock Stefanus och höllo en stor
dödsklagan efter honom. **3** Saulus åter for våldsamt fram mot

församlingen; han gick omkring i husen och drog fram män och
kvinnor och lät sätta dem i fängelse. 4 Men de som hade blivit
kringspridda gingo omkring och förkunnade evangelii ord. 5 Och
Filippus kom så ned till huvudstaden i Samarien och predikade
Kristus för folket där. 6 Och när de hörde Filippus och sågo
de tecken som han gjorde, aktade de endräktigt på det som
han talade. 7 Ty från många som voro besatta av orena andar
foro andarna ut under höga rop, och många lama och ofärdiga
blevo botade. 8 Och det blev stor glädje i den staden. 9 Nu var
där i staden före honom en man vid namn Simon, som hade
övat trolldom, så att han hade slagit det samaritiska folket med
häpnad, och som sade sig vara något stort. 10 Till honom höllo
sig alla, både små och stora, och sade: "Denne är vad man
kallar 'Guds stora kraft.'" 11 Och de höllo sig till honom, därför
att han genom sina trollkonster under ganska lång tid hade slagit
dem med häpnad. 12 Men nu, då de satte tro till Filippus, som
förkunnade evangelium om Guds rike och om Jesu Kristi namn,
läto de döpa sig, både män och kvinnor. 13 Ja, Simon själv kom
till tro; och sedan han hade blivit döpt, höll han sig ständigt till
Filippus. Och när han såg de stora tecken och kraftgärningar
som denne gjorde, betogs han av häpnad. 14 Då nu apostlarna
i Jerusalem fingo höra att Samarien hade tagit emot Guds ord,
sände de dit Petrus och Johannes. 15 Och när dessa kommo
ditned, bådo de för dem, att de måtte undfå helig ande; 16 ty
helig ande hade ännu icke fallit på någon av dem, utan de voro
allenast döpta i Herren Jesu namn. 17 De lade då händerna på
dem, och de undfingo helig ande. 18 När då Simon såg att det
var genom apostlarnas handpåläggning som Anden blev given,
bjöd han dem penningar 19 och sade: "Given ock mig den
makten, så att var och en som jag lägger händerna på undfår
helig ande." 20 Då sade Petrus till honom: "Må dina penningar
med dig själv gå i fördärvet, eftersom du menar att Guds gåva
kan köpas för penningar. 21 Du har ingen del eller lott i det som
här är fråga om, ty ditt hjärta är icke rättsinnigt inför Gud. 22
Gör fördenskull bättring och upphör med denna din ondska,
och bed till Herren att den tanke som har uppstått i ditt hjärta
må, om möjligt är, bliva dig förlåten. 23 Ty jag ser att du är
förgiftad av ondska och fången i orättfärdighetens bojor." 24 Då
svarade Simon och sade: "Bedjen I till Herren för mig, att intet
av det som I haven sagt må komma över mig." 25 Och sedan
de hade framburit sitt vittnesbörd och talat Herrens ord, begåvo
de sig tillbaka till Jerusalem och förkunnade därvid evangelium i
många samaritiska byar. 26 Men en Herrens ängel talade till
Filippus och sade: "Stå upp och begiv dig vid middagstiden ut
på den väg som leder ned från Jerusalem till Gasa; den är tom
på folk." 27 Då stod han upp och begav sig åstad. Och se,
en etiopisk man for där fram, en hovman som var en mäktig
herre hos Kandace, drottningen i Etiopien, och var satt över
hela hennes skattkammare. Denne hade kommit till Jerusalem
för att där tillbedja, 28 men var nu stadd på hemvägen och
satt i sin vagn och läste profeten Esaias. 29 Då sade Anden till
Filippus: "Gå fram och närma dig till denna vagn." 30 Filippus
skyndade fram och hörde att han läste profeten Esaias. Då
frågade han: "Förstår du vad du läser?" 31 Han svarade: "Huru
skulle jag väl kunna förstå det, om ingen vägleder mig?" Och
han bad Filippus stiga upp och sätta sig bredvid honom. 32
Men det ställe i skriften som han läste var detta: "Såsom ett får
fördes han bort till att slaktas; och såsom ett lamm som är tyst
inför den som klipper det, så öppnade han icke sin mun. 33
Genom hans förnedring blev hans dom borttagen. Vem kan
räkna hans släkte? Ty hans liv ryckes undan från jorden." 34
Och hovmannen frågade Filippus och sade: "Jag beder dig, säg
mig om vilken profeten talar detta, om sig själv eller om någon
annan?" 35 Då öppnade Filippus sin mun och begynte med
detta skriftens ord och förkunnade för honom evangelium om
Jesus. 36 Och medan de färdades vägen fram, kommo de till ett
vatten. Då sade hovmannen: "Se, här finnes vatten. Vad hindrar
att jag döpes?" 38 Och han lät vagnen stanna; och de stego
båda ned i vattnet, Filippus och hovmannen, och han döpte
honom. 39 Men när de hade stigit upp ur vattnet, ryckte Herrens
Ande bort Filippus, och hovmannen såg honom icke mer, då
han nu glad fortsatte sin färd. 40 Men Filippus blev efteråt
sedd i Asdod. Därefter vandrade han omkring och förkunnade
evangelium i alla städer, till dess han kom till Cesarea.

9 Men Saulus, som alltjämt andades hot och mordlust mot
Herrens lärjungar, gick till översteprästen 2 och utbad sig av
honom brev till synagogorna i Damaskus, för att, om han funne
några som voro på "den vägen", vare sig män eller kvinnor, han
skulle kunna föra dem bundna till Jerusalem. 3 Men när han
på sin färd nalkades Damaskus, hände sig att ett sken från
himmelen plötsligt kringstrålade honom. 4 Och han föll ned till
jorden och hörde då en röst som sade till honom: "Saul, Saul,
varför förföljer du mig?" 5 Då sade han: "Vem är du, Herre?"
Han svarade: "Jag är Jesus, den som du förföljer. 6 Men stå nu
upp och gå in i staden, så skall där bliva dig sagt vad du har att
göra." 7 Och männen som voro med honom på färden stodo
mållösa av skräck, ty de hörde väl rösten, men sågo ingen. 8
Och Saulus reste sig upp från jorden, men när han öppnade
sina ögon, kunde han icke mer se något. De togo honom därför
vid handen och ledde honom in i Damaskus. 9 Och under tre
dagar såg han intet; och han varken åt eller drack. 10 Men i
Damaskus fanns en lärjunge vid namn Ananias. Till honom sade
Herren i en syn: "Ananias!" Han svarade: "Här är jag, Herre."
11 Och Herren sade till honom: "Stå upp och gå till den gata
som kallas Raka gatan och fråga i Judas' hus efter en man vid
namn Saulus, från Tarsus. Ty se, han beder. 12 Och i en syn
har han sett huru en man vid namn Ananias kom in och lade
händerna på honom, för att han skulle få sin syn igen." 13 Då
svarade Ananias: "Herre, jag har av många hört huru mycket
ont den mannen har gjort dina heliga i Jerusalem. 14 Och han
har nu här med sig fullmakt ifrån översteprästerna att fängsla
alla dem som åkalla ditt namn." 15 Men Herren sade till honom:
"Gå åstad; ty denne man är mig ett utvalt redskap till att bära
fram mitt namn inför hedningar och konungar och inför Israels
barn; 16 och jag skall visa honom huru mycket han måste lida
för mitt namns skull." 17 Då gick Ananias åstad och kom in i
huset; och han lade sina händer på honom och sade: "Saul,
min broder, Herren har sänt mig, Jesus, som visade sig för dig
på vägen där du färdades; han har sänt mig, för att du skall

få din syn igen och bliva uppfylld av helig ande." 18 Då var
det strax såsom om fjäll föllo ifrån hans ögon, och han fick sin
syn igen. Och han stod upp och lät döpa sig. 19 Sedan tog
han sig mat och blev därav stärkt. Därefter var han någon tid
tillsammans med lärjungarna i Damaskus. 20 Och strax begynte
han i synagogorna predika om Jesus, att han var Guds Son.
21 Och alla som hörde honom blevo uppfyllda av häpnad och
sade: "Var det icke denne som i Jerusalem förgjorde dem som
åkallade det namnet? Och hade han icke kommit hit, för att han
skulle föra sådana människor bundna till översteprästerna?" 22
Men Saulus uppträdde med allt större kraft och gjorde de judar
som bodde i Damaskus svarslösa, i det han bevisade att Jesus
var Messias. 23 När så en längre tid hade förgått, rådslogo
judarna om att röja honom ur vägen; 24 men deras anslag blev
bekant för Saulus. Och då de nu, för att kunna röja honom ur
vägen, till och med höllo vakt vid stadsportarna både dag och
natt, 25 togo hans lärjungar honom en natt och släppte honom
ut genom muren, i det att de sänkte ned honom i en korg. 26
När han sedan kom till Jerusalem, försökte han att närma sig
lärjungarna; men alla fruktade för honom, ty de trodde icke
att han verkligen var en lärjunge. 27 Då tog Barnabas sig an
honom och förde honom till apostlarna och förtäljde för dem
huru han på vägen hade sett Herren, som hade talat till honom,
och huru han i Damaskus hade frimodigt predikat i Jesu namn.
28 Sedan gick han fritt ut och in bland dem i Jerusalem och
predikade frimodigt i Herrens namn; 29 och han talade och
disputerade med de grekiska judarna. Men de gjorde försök att
röja honom ur vägen. 30 När bröderna förnummo detta, förde
de honom ned till Cesarea och sände honom därifrån vidare
till Tarsus. 31 Så hade nu församlingen frid i hela Judeen och
Galileen och Samarien; och den blev uppbyggd och vandrade i
Herrens fruktan och växte till genom den helige Andes tröst och
förmaning. 32 Medan nu Petrus vandrade omkring bland dem
alla, hände sig att han ock kom ned till de heliga som bodde i
Lydda. 33 Där träffade han på en man vid namn Eneas, som i
åtta år hade legat till sängs; han var nämligen lam. 34 Och
Petrus sade till honom: "Eneas, Jesus Kristus botar dig. Stå upp
och lägg ihop din bädd." Då stod han strax upp. 35 Och alla
som bodde i Lydda och i Saron sågo honom; och de omvände
sig till Herren. 36 I Joppe bodde då en lärjunginna vid namn
Tabita (det betyder detsamma som Dorkas). Hon överflödade
i goda gärningar och gav allmosor rikligen. 37 Men just i de
dagarna hände sig att hon blev sjuk och dog. Och man tvådde
henne och lade henne i en sal i övre våningen. 38 Då nu Lydda
låg nära Joppe och lärjungarna hade hört att Petrus var där,
sände de två män till honom och bådo honom att utan dröjsmål
komma till dem. 39 Petrus stod då upp och följde med dem. Och
när han kom dit, förde de honom upp i salen; och alla änkorna
kommo där omkring honom gråtande och visade honom alla
livklädnader och mantlar som Dorkas hade gjord, medan hon
ännu levde ibland dem. 40 Då tillsade Petrus dem allasammans
att gå ut och föll ned på sina knän och bad; sedan vände han
sig mot den döda och sade: "Tabita, stå upp." Då slog hon upp
ögonen, och när hon fick se Petrus, satte hon sig upp. 41 Och
han räckte henne handen och reste upp henne och kallade
sedan in de heliga, jämte änkorna, och ställde henne levande
framför den. 42 Detta blev bekant i hela Joppe, och många
kommo till tro på Herren. 43 Därefter stannade han en längre tid
i Joppe hos en garvare vid namn Simon.

10 I Cesarea bodde en man vid namn Kornelius, en hövitsman
vid den så kallade italiska krigsskaran. 2 Han var en
from man, som "fruktade Gud" tillika med hela sitt hus; han
utdelade rikligen allmosor åt folket och bad alltid till Gud. 3
En dag omkring nionde timmen såg denne tydligt i en syn
en Guds ängel, som kom in till honom och sade till honom:
"Kornelius!" 4 Han betraktade honom förskräckt och frågade:
"Vad är det, herre?" Då sade ängeln till honom: "Dina böner
och dina allmosor hava uppstigit till Gud och äro i åminnelse
hos honom. 5 Så sänd nu några män till Joppe och låt hämta
en viss Simon, som ock kallas Petrus. 6 Han gästar hos en
garvare vid namn Simon, som har ett hus vid havet." 7 När
ängeln som hade talat med honom var borta, kallade han till sig
två av sina tjänare och en from krigsman, en av dem som hörde
till hans närmaste följe, 8 och förtäljde alltsammans för dem
och sände dem åstad till Joppe. 9 Men dagen därefter, medan
dessa voro på vägen och nalkades staden, gick Petrus vid sjätte
timmen upp på taket för att bedja. 10 Och han blev hungrig
och ville hava något att äta. Medan man nu tillredde maten, föll
han i hänryckning. 11 Han såg himmelen öppen och någonting
komma ned som liknade en stor linneduk, och som fasthölls vid
de fyra hörnen och sänktes ned till jorden. 12 Och däri funnos
alla slags fyrfota och krälande djur som leva på jorden, och alla
slags himmelens fåglar. 13 Och en röst kom till honom: "Stå
upp, Petrus, slakta och ät." 14 Men Petrus svarade: "Bort det,
Herre! Jag har aldrig ätit något oheligt och orent." 15 Åter, för
andra gången, kom en röst till honom: "Vad Gud har förklarat
för rent, det må du icke hålla för oheligt." 16 Detta skedde tre
gånger efter varandra; sedan blev duken strax åter upptagen
till Himmelen. 17 Medan Petrus i sitt sinne undrade över vad
den syn han hade sett skulle betyda, hade de män som voro
utsända av Kornelius redan frågat sig fram till Simons hus; och
de stannade nu vid porten 18 och ropade på någon för att få
veta om Simon, som ock kallades Petrus, gästade där. 19 Men
under det Petrus alltjämt begrundade synen, sade Anden till
honom: "Här äro ett par män som fråga efter dig. 20 Stå upp,
och gå ditned och följ med dem, utan att tveka; ty det är jag som
har sänt dem." 21 Då steg Petrus ned till männen och sade:
"Se här är jag, den som I frågen efter. Av vilken orsak haven
I kommit hit?" 22 De svarade: "Hövitsmannen Kornelius, en
rättfärdig och gudfruktig man, som har gott vittnesbörd om sig av
hela det judiska folket, har i en uppenbarelse fått befallning av
en helig ängel att hämta dig till sig och höra vad du har att säga."
23 Då bjöd han dem komma in och beredde dem härbärge.
Dagen därefter stod han upp och begav sig åstad med dem; och
några av bröderna i Joppe följde med honom. 24 Följande dag
kommo de fram till Cesarea. Och Kornelius väntade på dem och
hade kallat tillhopa sina fränder och närmaste vänner. 25 Då nu
Petrus skulle träda in, gick Kornelius emot honom och betygade
honom sin vördnad, i det att han föll ned för hans fötter. 26 Men

Petrus reste upp honom och sade: "Stå upp; också jag är en
människa." 27 Och under samtal med honom trädde Petrus
in och fann många vara där församlade. 28 Och han sade till
dem: "I veten själva att det är en judisk man förbjudet att hava
något umgänge med en utlänning eller att besöka en sådan;
men mig har Gud lärt att icke räkna någon människa för ohelig
eller oren. 29 Därför kom jag ock utan invändning hit, när jag
blev hämtad. Och nu frågar jag eder av vilket skäl I haven låtit
hämta mig." 30 Då svarade Kornelius: "Det är nu fjärde dagen
sedan jag, just vid denna timme, förrättade i mitt hus den bön
som man beder vid nionde timmen. Då fick jag se en man i
skinande klädnad stå framför mig, 31 och han sade: 'Kornelius,
din bön är hörd, och dina allmosor hava kommit i åminnelse
inför Gud. 32 Så sänd nu bud till Joppe och kalla till dig Simon,
som ock kallas Petrus: han gästar i garvaren Simons hus vid
havet.' 33 Då sände jag strax bud till dig, och du gjorde väl i att
du kom. Och nu äro vi alla här tillstädes inför Gud för att höra
allt som har blivit dig befallt av Herren." 34 Då öppnade Petrus
sin mun och sade: "Nu förnimmer jag i sanning att 'Gud icke har
anseende till personen', 35 utan att den som fruktar honom och
övar rättfärdighet, han tages emot av honom, vilket folk han än
må tillhöra. 36 Det ord som han har sänt till Israels barn för att
genom Jesus Kristus, som är allas Herre, förkunna det glada
budskapet om frid, det ordet kännen I, 37 den förkunnelse som
gick ut över hela Judeen, sedan den hade begynt i Galileen efter
den döpelse Johannes predikade -- 38 förkunnelsen om Jesus
från Nasaret och om huru Gud hade smort honom med helig
ande och kraft, honom som vandrade omkring och gjorde gott
och botade alla som voro under djävulens våld; ty Gud var med
honom. 39 Vi kunna själva vittna om allt vad han gjorde både på
den judiska landsbygden och i Jerusalem; likväl upphängde
man honom på trä och dödade honom. 40 Men honom har Gud
uppväckt på tredje dagen och låtit honom bliva uppenbar, 41 väl
icke för allt folket, men för oss, som redan förut av Gud hade
blivit utvalda till vittnen, och som åto och drucko med honom,
sedan han hade uppstått från de döda. 42 Och han bjöd oss
predika för folket och betyga att han är den som av Gud har
blivit bestämd till att vara domare över levande och döda. 43
Om honom bära alla profeterna vittnesbörd och betyga att var
och en som tror på honom skall få syndernas förlåtelse genom
hans namn." 44 Medan Petrus ännu så talade, föll den helige
Ande på alla dem som hörde hans tal. 45 Och alla de omskurna
troende män som hade kommit dit med Petrus blevo uppfyllda
av häpnad över att den helige Ande hade blivit utgjuten jämväl
över hedningarna, såsom en gåva åt dem. 46 De hörde dem
nämligen tala tungomål och storligen prisa Gud. 47 Då tog
Petrus till orda och sade: "Icke kan väl någon hindra att dessa
döpas med vatten, då de hava undfått den helige Ande, de
likaväl som vi?" 48 Och så bjöd han att man skulle döpa dem i
Jesu Kristi namn. Därefter bådo de honom att han skulle stanna
hos dem några dagar.

11 Men apostlarna och de bröder som voro i Judeen fingo
höra att också hedningarna hade tagit emot Guds ord. 2
När så Petrus kom upp till Jerusalem, begynte de som voro
omskurna gå till rätta med honom; 3 de sade: "Du har ju besökt
oomskurna män och ätit med dem." 4 Då begynte Petrus
från början och omtalade för dem allt i följd och ordning; han
sade: 5 "Jag var i staden Joppe, stadd i bön; då såg jag under
hänryckning i en syn någonting komma ned, som liknade en stor
linneduk, vilken fasthölls vid de fyra hörnen och sänktes ned från
himmelen; och det kom ända ned till mig. 6 Och jag betraktade
det och gav akt därpå; då fick jag däri se fyrfota djur, sådana
som leva på jorden, tama och vilda, så ock krälande djur och
himmelens fåglar. 7 Jag hörde ock en röst säga till mig: 'Stå upp,
Petrus, slakta och ät.' 8 Men jag svarade: 'Bort det, Herre! Aldrig
har något oheligt eller orent kommit i min mun.' 9 För andra
gången talade en röst från himmelen: 'Vad Gud har förklarat
för rent, det må du icke hålla för oheligt.' 10 Detta skedde tre
gånger efter varandra; sedan drogs alltsammans åter upp till
himmelen. 11 Och i detsamma kommo tre män, som hade blivit
sända till mig från Cesarea, och stannade framför huset där vi
voro. 12 Och Anden sade till mig att jag skulle följa med dem,
utan att göra någon åtskillnad mellan folk och folk. Också de sex
bröder som äro här kommo med mig; och vi gingo in i mannens
hus. 13 Och han berättade för oss huru han hade sett ängeln
träda in i hans hus, och att denne hade sagt: 'Sänd åstad till
Joppe och låt hämta Simon, som ock kallas Petrus. 14 Han skall
tala till dig ord genom vilka du skall bliva frälst, du själv och
hela ditt hus.' 15 Och när jag hade begynt tala, föll den helige
Ande på dem, alldeles såsom det under den första tiden skedde
med oss. 16 Då kom jag ihåg Herrens ord, huru han hade sagt:
'Johannes döpte med vatten, men I skolen bliva döpta i helig
ande.' 17 Då alltså Gud åt dem hade givit samma gåva som åt
oss, som hava kommit till tro på Herren Jesus Kristus, huru
skulle då jag hava kunnat sätta mig emot Gud?" 18 När de hade
hört detta, gåvo de sig till freds och prisade Gud och sade: "Så
har då Gud också åt hedningarna förlänat den bättring som för
till liv." 19 De som hade blivit kringspridda genom den förföljelse
som utbröt för Stefanus' skull drogo emellertid omkring ända till
Fenicien och Cypern och Antiokia, men förkunnade icke ordet
för andra än för judar. 20 Dock funnos bland dem några män
från Cypern och Cyrene, som när de kommo till Antiokia, också
talade till grekerna och för dem förkunnade evangelium om
Herren Jesus. 21 Och Herrens hand var med dem, och en stor
skara kom till tro och omvände sig till Herren. 22 Ryktet härom
nådde församlingen i Jerusalem; och de sände då Barnabas till
Antiokia. 23 När han kom dit och fick se vad Guds nåd hade
verkat, blev han glad och förmanade dem alla att med hjärtats
fasta föresats stadigt hålla sig till Herren. 24 Ty han var en god
man och full av helig ande och tro. Och ganska mycket folk blev
ytterligare fört till Herren. 25 Sedan begav han sig åstad till
Tarsus för att uppsöka Saulus. 26 Och när han hade träffat
honom, tog han honom med sig till Antiokia. Ett helt år hade
de sedan sin umgängelse inom församlingen och undervisade
ganska mycket folk. Och det var i Antiokia som lärjungarna först
begynte kallas "kristna". 27 Vid den tiden kommo några profeter
från Jerusalem ned till Antiokia. 28 Och en av dem, vid namn
Agabus, trädde upp och gav genom Andens ingivelse till känna
att en stor hungersnöd skulle komma över hela världen; den

kom också på Klaudius' tid. 29 Då bestämde lärjungarna att de,
var och en efter sin förmåga, skulle sända något till understöd åt
de bröder som bodde i Judeen. 30 Detta gjorde de också, och
genom Barnabas och Saulus översände de det till de äldste.

12 Vid den tiden lät konung Herodes gripa och misshandla
några av dem som hörde till församlingen. 2 Och Jakob,
Johannes' broder, lät han avrätta med svärd. 3 När han såg att
detta behagade judarna, fortsatte han och lät fasttaga också
Petrus. Detta skedde under det osyrade brödets högtid. 4 Och
sedan han hade gripit honom, satte han honom i fängelse och
uppdrog åt fyra vaktavdelningar krigsmän, vardera på fyra man,
att bevaka honom; och hans avsikt var att efter påsken ställa
honom fram inför folket. 5 Under tiden förvarades Petrus i
fängelset, men församlingen bad enträget till Gud för honom.
6 Natten före den dag då Herodes tänkte draga honom inför
rätta låg Petrus och sov mellan två krigsmän, fängslad med två
kedjor; och utanför dörren voro väktare utsatta till att bevaka
fängelset. 7 Då stod plötsligt en Herrens ängel där, och ett sken
lyste i rummet. Och han stötte Petrus i sidan och väckte honom
och sade: "Stå nu strax upp"; och kedjorna föllo ifrån hans
händer. 8 Ängeln sade ytterligare till honom: "Omgjorda dig, och
tag på dig dina sandaler." Och han gjorde så. därefter sade
ängeln till honom: "Tag din mantel på dig och följ mig." 9 Och
Petrus gick ut och följde honom; men han förstod icke att det
som skedde genom ängeln var något verkligt, utan trodde att
det var en syn han såg. 10 När de så hade gått genom första
och andra vakten, kommo de till järnporten som ledde ut till
staden. Den öppnade sig för dem av sig själv, och de trädde
ut och gingo en gata fram; och i detsamma försvann ängeln
ifrån honom. 11 När sedan Petrus kom till sig igen, sade han:
"Nu vet jag och är förvissad om att Herren har utsänt sin ängel
och räddat mig ur Herodes' hand och undan allt det som det
judiska folket hade väntat sig." 12 När han alltså hade förstått
huru det var, gick han till det hus där Maria bodde, hon som var
moder till den Johannes som ock kallades Markus; där voro
ganska många församlade och bådo. 13 Då han nu klappade på
portdörren, kom en tjänsteflicka, vid namn Rode, för att höra
vem det var. 14 Och när hon kände igen Petrus' röst, öppnade
hon i sin glädje icke porten, utan skyndade in och berättade att
Petrus stod utanför porten. 15 Då sade de till henne: "Du är från
dina sinnen." Men hon bedyrade att det var såsom hon hade
sagt. Då sade de: "Det är väl hans ängel." 16 Men Petrus fortfor
att klappa; och när de öppnade, sågo de med häpnad att det
var han. 17 Och han gav tecken åt dem med handen att de
skulle tiga, och förtäljde för dem huru Herren hade fört honom
ut ur fängelset. Och han tillade: "Låten Jakob och de andra
bröderna få veta detta." Sedan gick han därifrån och begav sig
till en annan ort. 18 Men när det hade blivit dag, uppstod bland
krigsmännen en ganska stor oro och undran över vad som hade
blivit av Petrus. 19 När så Herodes ville hämta honom, men icke
fann honom, anställde han rannsakning med väktarna och bjöd
att de skulle föras bort till bestraffning. Därefter for han ned från
Judeen till Cesarea och vistades sedan där. 20 Men han hade
fattat stor ovilja mot tyrierna och sidonierna. Dessa infunno sig
nu gemensamt hos honom; och sedan de hade fått Blastus,
konungens kammarherre, på sin sida, bådo de om fred, ty deras
land hade sin näring av konungens. 21 På utsatt dag klädde
sig då Herodes i konungslig skrud och satte sig på tronen och
höll ett tal till dem. 22 Då ropade folket: "En guds röst är detta,
och icke en människas." 23 Men i detsamma slog honom en
Herrens ängel, därför att han icke gav Gud äran. Och han föll
i en sjukdom som bestod däri att han uppfrättes av maskar,
och så gav han upp andan. 24 Men Guds ord hade framgång
och utbredde sig. 25 Och sedan Barnabas och Saulus hade
fullgjort sitt uppdrag i Jerusalem och avlämnat understödet,
vände de tillbaka och togo då med sig Johannes, som ock
kallades Markus.

13 I den församling som fanns i Antiokia verkade nu såsom
profeter och lärare Barnabas och Simeon, som kallades
Niger, och Lucius från Cyrene, så ock Manaen, landsfursten
Herodes' fosterbroder, och Saulus. 2 När dessa förrättade
Herrens tjänst och fastade, sade den helige Ande: "Avskiljen
åt mig Barnabas och Saulus för det verk som jag har kallat
dem till." 3 Då fastade de och bådo och lade händerna på
dem och läto dem begiva sig åstad. 4 Dessa, som så hade
blivit utsända av den helige Ande, foro nu ned till Seleucia och
seglade därifrån till Cypern. 5 Och när de hade kommit till
Salamis, förkunnade de Guds ord i judarnas synagogor. De hade
också med sig Johannes såsom tjänare. 6 Och sedan de hade
färdats över hela ön ända till Pafos, träffade de där på en judisk
trollkarl och falsk profet, vid namn Barjesus, 7 som vistades hos
landshövdingen Sergius Paulus. Denne var en förståndig man.
Han kallade till sig Barnabas och Saulus och begärde att få
höra Guds ord. 8 Men Elymas (eller trollkarlen, ty namnet har
den betydelsen) stod emot dem och ville hindra landshövdingen
från att komma till tro. 9 Saulus, som ock kallades Paulus,
uppfylldes då av helig ande och fäste ögonen på honom 10 och
sade: "O du djävulens barn, du som är full av allt slags svek och
arglistighet och en fiende till allt vad rätt är, skall du då icke
upphöra att förvrida Herrens raka vägar? 11 Se, nu kommer
Herrens hand över dig, och du skall till en tid bliva blind och icke
kunna se solen." Och strax föll töcken och mörker över honom;
och han gick omkring och sökte efter någon som kunde leda
honom. 12 När då landshövdingen såg vad som hade skett,
häpnade han över Herrens lära och kom till tro. 13 Paulus och
hans följeslagare lade sedan ut ifrån Pafos och foro till Perge i
Pamfylien. Där skilde sig Johannes ifrån dem och vände tillbaka
till Jerusalem. 14 Men själva foro de vidare från Perge och
kommo till Antiokia i Pisidien. Och på sabbatsdagen gingo de
in i synagogan och satte sig där. 15 Och sedan man hade
föreläst ur lagen och profeterna, sände synagogföreståndarna
till dem och läto säga: "Bröder, haven I något förmaningens ord
att säga till folket, så sägen det." 16 Då stod Paulus upp och
gav tecken med handen och sade: "I män av Israels hus och
I som 'frukten Gud', hören mig. 17 Detta folks, Israels, Gud
utvalde våra fäder, och han upphöjde detta folk, medan de ännu
bodde såsom främlingar i Egyptens land, och förde dem sedan
ut därifrån 'med upplyft arm'. 18 Och under en tid av vid pass
fyrtio år hade han fördrag med dem i öknen. 19 Och sedan han

hade utrotat sju folk i Kanaans land, utskiftade han dessas land
till arvedelar åt dem. 20 Därunder förgick en tid av vid pass
fyra hundra femtio år. Sedan gav han dem domare, ända till
profeten Samuels tid. 21 Därefter begärde de en konung; och
Gud gav dem Saul, Kis' son, en man av Benjamins stam, för en
tid av fyrtio år. 22 Men denne avsatte han och gjorde David till
konung över dem. Honom gav han ock sitt vittnesbörd, i det
han sade: 'Jag har funnit David, Jessais son, en man efter mitt
hjärta. Han skall i alla stycken göra min vilja.' 23 Av dennes
säd har Gud efter sitt löfte låtit Jesus komma, såsom Frälsare
åt Israel. 24 Men redan innan han uppträdde, hade Johannes
predikat bättringens döpelse för hela Israels folk. 25 Och när
Johannes höll på att fullborda sitt lopp, sade han: 'Vad I menen
mig vara, det är jag icke. Men se, efter mig kommer den vilkens
skor jag icke är värdig att lösa av han fötter.' 26 Mina bröder, I
som ären barn av Abrahams släkt, så ock I andra här, I som
'frukten Gud', till oss har ordet om denna frälsning blivit sänt. 27
Ty eftersom Jerusalems invånare och deras rådsherrar icke
kände honom, uppfyllde de ock genom sin dom över honom
profeternas utsagor, vilka var sabbat föreläses; 28 och fastän de
icke funno honom skyldig till något som förtjänade döden, bådo
de likväl Pilatus att han skulle låta döda honom. 29 När de så
hade fört till fullbordan allt som var skrivet om honom, togo de
honom ned från korsets trä och lade honom i en grav. 30 Men
Gud uppväckte honom från de döda. 31 Sedan visade han sig
under många dagar för dem som med honom hade gått upp från
Galileen till Jerusalem, och som nu äro hans vittnen inför folket.
32 Och vi förkunna för eder det glada budskapet, att det löfte
som gavs åt våra fäder, det har Gud låtit gå i fullbordan för oss,
deras barn, därigenom att han har låtit Jesus uppstå, 33 såsom
ock är skrivet i andra psalmen: 'Du är min Son, jag har i dag fött
dig.' 34 Och att han har låtit honom uppstå från de döda, så att
han icke mer skall vända tillbaka till förgängelsen, det har han
sagt med dessa ord: 'Jag skall uppfylla åt eder de heliga löften
som jag i trofasthet har givit åt David.' 35 Därför säger han ock i
en annan psalm: 'Du skall icke låta din Helige se förgängelsen.'
36 När David i sin tid hade tjänat Guds vilja, avsomnade han ju
och blev samlad till sina fäder och såg förgängelsen; 37 men
den som Gud har uppväckt, han har icke sett förgängelsen. 38
Så mån I nu veta, mena bröder, att genom honom syndernas
förlåtelse förkunnas för eder, 39 och att i honom var och en som
tror bliver rättfärdig och friad ifrån allt det varifrån I icke under
Moses' lag kunden bliva friade. 40 Sen därför till, att över eder
icke må komma det som är sagt hos profeterna: 41 'Sen här, I
föraktare, och förundren eder, och bliven till intet; ty en gärning
utför jag i edra dagar, en gärning som I alls icke skullen tro, om
den förtäljdes för eder.'" 42 När de sedan gingo därifrån, bad
men dem att de nästa sabbat skulle tala för dem om samma
sak. 43 Och när församlingen åtskildes, följde många judar och
gudfruktiga proselyter med Paulus och Barnabas. Dessa talade
då till dem och förmanade dem att stadigt hålla sig till Guds nåd.
44 Följande sabbat kom nästan hela staden tillsammans för
att höra Guds ord. 45 Då nu judarna sågo det myckna folket,
uppfylldes de av nitälskan och foro ut i smädelser och motsade
det som Paulus talade. 46 Då togo Paulus och Barnabas mod
till sig och sade: "Guds ord måste i första rummet förkunnas
för eder. Men eftersom I stöten det bort ifrån eder och icke
akten eder själva värdiga det eviga livet, så vända vi oss nu till
hedningarna. (aiōnios g166) 47 Ty så har Herren bjudit oss: 'Jag
har satt dig till ett ljus för hednafolken, för att du skall bliva till
frälsning intill jordens ända.'" 48 När hedningarna hörde detta,
blevo de glada och prisade Herrens ord; och de kommo till tro,
så många det var beskärt att få evigt liv. (aiōnios g166) 49 Och
Herrens ord utbredde sig över hela landet. 50 Men judarna
uppeggade de ansedda kvinnor som "fruktade Gud", så ock
de förnämsta männen i staden, och uppväckte en förföljelse
mot Paulus och Barnabas och drevo dem bort ifrån sin stads
område. 51 Dessa skuddade då stoftet av sina fötter mot dem
och begåvo sig till Ikonium. 52 Och lärjungarna uppfylldes
alltmer av glädje och helig ande.

14 På samma sätt tillgick det i Ikonium: de gingo in i
judarnas synagoga och talade så, att en stor hop av både
judar och greker kommo till tro; 2 men de judar som voro
ohörsamma retade upp hedningarna och väckte deras förbittring
mot bröderna. 3 Så vistades de där en längre tid och predikade
frimodigt, i förtröstan på Herren, och han gav vittnesbörd åt
sitt nådesord, i det att han lät tecken och under ske genom
dem. 4 Men folket i staden delade sig, så att somliga höllo med
judarna, andra åter med apostlarna. 5 Och när sedan, både
ibland hedningar och ibland judar med deras föreståndare, en
storm hade blivit uppväckt emot dem, och man ville misshandla
och stena dem, 6 flydde de, så snart de förstodo huru det var, till
städerna Lystra och Derbe i Lykaonien och till trakten omkring
dem. 7 Och där förkunnade de evangelium. 8 I Lystra fanns nu
en man som satt där oförmögen att bruka sina fötter, ty allt ifrån
sin moders liv hade han varit ofärdig och hade aldrig kunnat gå.
9 Denne hörde på, när Paulus talade. Och då Paulus fäste sina
ögon på honom och såg att han hade tro, så att han kunde
bliva botad, 10 sade han med hög röst: "Res dig upp och stå
på dina fötter." Då sprang mannen upp och begynte gå. 11
När folket såg vad Paulus hade gjort, hovo de upp sin röst och
ropade på lykaoniskt tungomål: "Gudarna hava stigit ned till oss
i människogestalt." 12 Och de kallade Barnabas för Jupiter,
men Paulus kallade de för Merkurius, eftersom det var han som
förde ordet. 13 Och prästen vid det Jupiterstempel som låg
utanför staden förde fram tjurar och kransar till portarna och ville
jämte folket anställa ett offer. 14 Men när apostlarna, Barnabas
och Paulus, fingo höra detta, revo de sönder sina kläder och
sprungo ut bland folket och ropade 15 och sade: "I män, vad är
det I gören? Också vi äro människor, av samma natur som I,
och vi förkunna för eder evangelium, att I måsten omvända
eder från dessa fåfängliga avgudar till den levande Guden,
'som har gjort himmelen och jorden och havet och allt vad i
dem är'. 16 Han har under framfarna släktens tider tillstatt alla
hedningar att gå sina egna vägar. 17 Dock har han icke låtit sig
vara utan vittnesbörd, ty han har bevisat eder välgärningar, i det
han har givit eder regn och fruktbara tider från himmelen och
så vederkvickt edra hjärtan med mat och glädje." 18 Genom
sådana ord stillade de med knapp nöd folket, så att man icke

offrade åt dem. 19 Men några judar kommo dit från Antiokia
och Ikonium. Dessa drogo folket över på sin sida och stenade
Paulus och släpade honom ut ur staden, i tanke att han var död.
20 Men sedan lärjungarna hade samlat sig omkring honom, reste
han sig upp och gick in i staden. Dagen därefter begav han sig
med Barnabas åstad därifrån till Derbe. 21 Och de förkunnade
evangelium i den staden och vunno ganska många lärjungar.
Sedan vände de tillbaka till Lystra och Ikonium och Antiokia 22
och styrkte lärjungarnas själar, i det de förmanade dem att stå
fasta i tron och sade dem, att det är genom mycken bedrövelse
som vi måste ingå i Guds rike. 23 Därefter utvalde de åt dem
"äldste" för var särskild församling och anbefallde dem efter bön
och fastor åt Herren, som de nu trodde på. 24 Sedan färdades
de vidare genom Pisidien och kommo till Pamfylien. 25 Där
förkunnade de ordet i Perge och foro sedan ned till Attalia. 26
Därifrån avseglade de till Antiokia, samma ort varifrån de hade
blivit utsända, sedan man hade anbefallt dem åt Guds nåd,
för det verk som de nu hade fullbordat. 27 Och när de hade
kommit dit, kallade de tillhopa församlingen och omtalade för
dem huru stora ting Gud hade gjort med dem, och huru han för
hedningarna hade öppnat en dörr till tro. 28 Sedan vistades de
där hos lärjungarna en ganska lång tid.

15 Men från Judeen kommo några män ditned och lärde
bröderna så: "Om I icke låten omskära eder, såsom
Moses har stadgat, så kunnen I icke bliva frälsta." 2 Då uppstod
söndring, och Paulus och Barnabas kommo i ett ganska skarpt
ordskifte med dem. Det bestämdes därför, att Paulus och
Barnabas och några andra av dem skulle, för denna tvistefrågas
skull, fara upp till apostlarna och de äldste i Jerusalem. 3
Och församlingen utrustade dem för resan, och de foro genom
Fenicien och Samarien och förtäljde utförligt om hedningarnas
omvändelse och gjorde därmed alla bröderna stor glädje. 4
När de sedan kommo fram till Jerusalem, mottogos de av
församlingen och av apostlarna och de äldste och omtalade
huru stora ting Gud hade gjort med dem. 5 Men några ifrån
fariséernas parti, vilka hade kommit till tro, stodo upp och sade
att man borde omskära dem och bjuda dem att hålla Moses'
lag. 6 Då trädde apostlarna och de äldste tillsammans för
att överlägga om denna sak. 7 Och sedan man länge hade
förhandlat därom, stod Petrus upp och sade till dem: "Mina
bröder, I veten själva att Gud, för lång tid sedan, bland eder
utvalde mig att vara den genom vilkens mun hedningarna skulle
få höra evangelii ord och komma till tro. 8 Och Gud, som känner
allas hjärtan, gav dem sitt vittnesbörd, därigenom att han lät
dem, likaväl som oss, undfå den helige Ande. 9 Och han gjorde
ingen åtskillnad mellan oss och dem, i det att han genom tron
renade deras hjärtan. 10 Varför fresten I då nu Gud, genom att
på lärjungarnas hals vilja lägga ett ok som varken våra fäder
eller vi hava förmått bära? 11 Vi tro ju fastmer att det är genom
Herren Jesu nåd som vi bliva frälsta, vi likaväl som de." 12 Då
teg hela menigheten, och man hörde på Barnabas och Paulus,
som förtäljde om huru stora tecken och under Gud genom
dem hade gjort bland hedningarna. 13 När de hade slutat att
tala, tog Jakob till orda och sade: "Mina bröder, hören mig. 14
Simeon har förtäljt huru Gud först så skickade, att han bland
hedningarna fick ett folk som kunde kallas efter hans namn. 15
Därmed stämmer ock överens vad profeterna hava talat; ty så är
skrivet: 16 'Därefter skall jag komma tillbaka och åter bygga upp
Davids förfallna hydda; ja, dess ruiner skall jag bygga upp och
så upprätta den igen, 17 för att ock övriga människor skola söka
Herren, alla hedningar som hava uppkallats efter mitt namn. Så
säger Herren, han som skall göra detta, 18 såsom han ock har
vetat det förut av evighet.' (aiōn g165) 19 Därför är min mening
att man icke bör betunga sådana som hava varit hedningar,
men omvänt sig till Gud, 20 utan allenast skriva till dem att de
skola avhålla sig från avgudastyggelser och från otukt och från
köttet av förkvävda djur och från blod. 21 Ty Moses har av ålder
sina förkunnare i alla städer, då han ju var sabbat föreläses i
synagogorna." 22 Därefter beslöto apostlarna och de äldste,
tillika med hela församlingen, att bland sig utvälja några män,
som jämte Paulus och Barnabas skulle sändas till Antiokia; och
de valde Judas, som kallades Barsabbas, och Silas, vilka bland
bröderna voro ledande män. 23 Och man översände genom
dem följande skrivelse: "Apostlarna och de äldste, edra bröder,
hälsa eder, I bröder av hednisk börd, som bon i Antiokia, Syrien
och Cilicien. 24 Alldenstund vi hava hört att några som hava
kommit från oss hava förvirrat eder med sitt tal och väckt oro i
edra själar, utan att de hava haft något uppdrag av oss, 25 så
hava vi enhälligt kommit till det beslutet att utvälja några män,
som vi skulle sända till eder jämte Barnabas och Paulus, våra
älskade bröder, 26 vilka hava vågat sina liv för vår Herres, Jesu
Kristi, namns skull. 27 Alltså sända vi nu Judas och Silas, vilka
ock muntligen skola kungöra detsamma för eder. 28 Den helige
Ande och vi hava nämligen beslutit att icke pålägga eder någon
ytterligare börda, utöver följande nödvändiga föreskrifter: 29 att I
skolen avhålla eder från avgudaofferskött och från blod och från
köttet av förkvävda djur och från otukt. Om I noga tagen eder till
vara för detta, så skall det gå eder väl. Faren väl." 30 De fingo
så begiva sig åstad och kommo ned till Antiokia. Där kallade de
tillsammans menigheten och lämnade fram brevet. 31 Och när
menigheten läste detta, blevo de glada över det hugnesamma
budskapet. 32 Judas och Silas, som själva voro profeter, talade
därefter många förmaningens ord till bröderna och styrkte dem.
33 Och sedan de hade uppehållit sig där någon tid, fingo de i frid
fara ifrån bröderna tillbaka till dem som hade sänt dem. 35 Men
Paulus och Barnabas vistades fortfarande i Antiokia, där de
undervisade och, jämte många andra förkunnade evangelii ord
från Herren. 36 Efter någon tid sade Paulus till Barnabas: "Låt
oss nu fara tillbaka och besöka våra bröder, i alla de städer där
vi hava förkunnat Herrens ord, och se till, huru det är med dem."
37 Barnabas ville då att de skulle taga med sig Johannes, som
ock kallades Markus. 38 Men Paulus fann icke skäligt att taga
med sig en man som hade övergivit dem i Pamfylien och icke
följt med dem till deras arbete. 39 Och så skarp blev deras
tvist att de skilde sig ifrån varandra; och Barnabas tog med
sig Markus och avseglade till Cypern. 40 Men Paulus utvalde
åt sig Silas; och sedan han av bröderna hade blivit anbefalld
åt Herrens nåd, begav han sig åstad 41 och färdades genom
Syrien och Cilicien och styrkte församlingarna.

16 Han kom då också till Derbe och till Lystra. Där fanns en
lärjunge vid namn Timoteus, som var son av en troende
judisk kvinna och en grekisk fader, **2** och som hade gott
vittnesbörd om sig av bröderna i Lystra och Ikonium. **3** Paulus
ville nu att denne skulle fara med honom. För de judars skull
som bodde i dessa trakter tog han honom därför till sig och
omskar honom, ty alla visste att hans fader var grek. **4** Och när
de sedan foro genom städerna, meddelade de församlingarna
till efterföljd de stadgar som voro fastställda av apostlarna och
de äldste i Jerusalem. **5** Så styrktes nu församlingarna i tron,
och brödernas antal förökades för var dag. **6** Sedan togo de
vägen genom Frygien och det galatiska landet; de förhindrades
nämligen av den helige Ande att förkunna ordet i provinsen
Asien. **7** Och när de hade kommit fram emot Mysien, försökte
de att fara in i Bitynien, men Jesu Ande tillstadde dem det icke.
8 Då begåvo de sig över Mysien ned till Troas. **9** Här visade
sig för Paulus i en syn om natten en macedonisk man, som
stod där och bad honom och sade: "Far över till Macedonien
och hjälp oss." **10** När han hade sett denna syn, sökte vi strax
någon lägenhet att fara därifrån till Macedonien, ty vi förstodo
nu att Gud hade kallat oss att förkunna evangelium för dem. **11**
Vi lade alltså ut från Troas och foro raka vägen till Samotrace
och dagen därefter till Neapolis **12** och sedan därifrån till
Filippi. Denna stad, en romersk koloni, är den första i denna
del av Macedonien. I den staden vistades vi någon tid. **13** På
sabbatsdagen gingo vi utom stadsporten, längs med en flod, till
en plats som gällde såsom böneställe. Där satte vi oss ned och
talade med de kvinnor som hade samlats dit. **14** Och en kvinna
som "fruktade Gud", en purpurkrämerska från staden Tyatira,
vid namn Lydia, lyssnade till samtalet; och Herren öppnade
hennes hjärta, så att hon aktade på det som Paulus talade.
15 Och sedan hon jämte sitt husfolk hade låtit döpa sig, bad
hon oss och sade: "Eftersom I ansen mig vara en kvinna som
tror på Herren, så kommen in i mitt hus och stannen där." Och
hon nödgade oss därtill. **16** Och det hände sig en gång, då
vi gingo ned till bönestället, att vi mötte en tjänsteflicka, som
hade en spådomsande i sig och genom sina spådomar skaffade
sina herrar mycken inkomst. **17** Denne följde efter Paulus och
oss andra och ropade och sade: "Dessa män äro Guds, den
Högstes, tjänare, och de förkunna för eder frälsningens väg." **18**
Så gjorde hon under många dagar. Men Paulus tog illa vid sig
och vände sig om och sade till anden: "I Jesu Kristi namn bjuder
jag dig att fara ut ur henne." Och anden for ut i samma stund.
19 Men när hennes herrar sågo att det för dem var slut med allt
hopp om vidare inkomst, grepo de Paulus och Silas och släpade
dem till torget inför överhetspersonerna. **20** Och sedan de hade
fört dem tid fram, till domarna, sade de: "Dessa män uppväcka
stor oro i vår stad; de äro judar **21** och vilja införa stadgar som
det för oss, såsom romerska medborgare, icke är lovligt att
antaga eller hålla." **22** Också folket reste sig upp emot dem, och
domarna läto slita av dem deras kläder och bjödo att man skulle
piska dem med spön. **23** Och sedan de hade låtit giva dem
många slag, kastade de dem i fängelse och bjödo fångvaktaren
att hålla dem i säkert förvar. **24** Då denne fick en så sträng
befallning, satte han in dem i det innersta fängelserummet och
fastgjorde deras fötter i stocken. **25** Vid midnattstiden voro
Paulus och Silas stadda i bön och lovade Gud med sång, och
de andra fångarna hörde på dem. **26** Då kom plötsligt en stark
jordstöt, så att fängelsets grundvalar skakades; och i detsamma
öppnades alla dörrar, och allas bojor löstes. **27** Då vaknade
fångvaktaren; och när han fick se fängelsets dörrar öppna, drog
han sitt svärd och ville döda sig själv, i tanke att fångarna hade
kommit undan. **28** Men Paulus ropade med hög röst och sade:
"Gör dig intet ont; ty vi äro alla här." **29** Då lät han hämta ljus
och sprang in och föll ned för Paulus och Silas, bävande. **30**
Därefter förde han ut dem och sade: "I herrar, vad skall jag göra
för att bliva frälst?" **31** De svarade: "Tro på Herren Jesus, så
bliver du med ditt hus frälst." **32** Och de förkunnade Guds ord
för honom och för alla dem som voro i hans hus. **33** Och redan
under samma timme på natten tog han dem till sig och tvådde
deras sår och lät strax döpa sig med allt sitt husfolk. **34** Och
han förde dem upp i sitt hus och dukade ett bord åt dem och
fröjdade sig över att han med allt sitt hus hade kommit till tro på
Gud. **35** Men när det hade blivit dag, sände domarna åstad
rättstjänarna och läto säga: "Släpp ut männen." **36** Fångvaktaren
underrättade då Paulus härom och sade: "Domarna hava sänt
bud att I skolen släppas ut. Gån därför nu eder väg i frid." **37**
Men Paulus sade till dem: "De hava offentligen låtit gissla oss,
utan dom och rannsakning, oss som äro romerska medborgare,
och hava kastat oss i fängelse; nu vilja de också i tysthet släppa
oss ut! Nej, icke så; de måste själva komma och taga oss ut."
38 Rättstjänarna inberättade detta för domarna. När dessa hörde
att de voro romerska medborgare, blevo de förskräckta. **39**
Och de gingo dit och talade goda ord till dem och togo dem ut
och bådo dem lämna staden. **40** När de så hade kommit ut ur
fängelset, begåvo de sig hem till Lydia. Och sedan de där hade
träffat bröderna och talat förmaningens ord till dem, drogo de
vidare.

17 Och de foro över Amfipolis och Apollonia och kommo så
till Tessalonika. Där hade judarna en synagoga; **2** i den
gick Paulus in, såsom hans sed var. Och under tre sabbater
talade han där med dem, i det han utgick ifrån skrifterna **3** och
utlade dem och bevisade att Messias måste lida och uppstå från
de döda; och han sade: "Denne Jesus som jag förkunnar för
eder är Messias." **4** Och några av dem läto övertyga sig och
slöto sig till Paulus och Silas; så gjorde ock en stor hop greker
som "fruktade Gud", likaså ganska många av de förnämsta
kvinnorna. **5** Då grepos judarna av nitälskan och togo med sig
allahanda dåligt folk ifrån gatan och ställde till folkskockning och
oroligheter i staden och trängde fram mot Jasons hus och ville
draga dem ut inför folket. **6** Men när de icke funno dem, släpade
de Jason och några av bröderna inför stadens styresmän och
ropade: "Dessa män, som hava uppviglat hela världen, hava nu
också kommit hit; **7** och Jason har tagit emot dem i sitt hus. De
göra alla tvärtemot kejsarens påbud och säga att en annan, en
som heter Jesus, är konung. **8** Så väckte de oro bland folket
och hos stadens styresmän, när de hörde detta. **9** Dessa läto
då Jason och de andra ställa borgen för sig och släppte dem
därefter lösa. **10** Men strax om natten blevo Paulus och Silas av

bröderna sända åstad till Berea. Och när de hade kommit dit,
gingo de till judarnas synagoga. 11 Dessa voro ädlare till sinnes
än judarna i Tessalonika; de togo emot ordet med all villighet
och rannsakade var dag skrifterna, för att se om det förhölle
sig såsom nu sades. 12 Många av dem kommo därigenom
till tro, likaså ganska många ansedda grekiska kvinnor och
jämväl män. 13 Men när judarna i Tessalonika fingo veta att
Guds ord förkunnades av Paulus också i Berea, kommo de dit
och uppviglade också där folket och väckte oro bland dem.
14 Strax sände då bröderna Paulus åstad ända ned till havet,
men både Silas och Timoteus stannade kvar på platsen. 15 De
som ledsagade Paulus förde honom vidare till Aten och foro
så därifrån tillbaka, med bud till Silas och Timoteus att dessa
med det snaraste skulle komma till honom. 16 Men, Paulus
nu väntade på dem i Aten, upprördes han i sin ande, när han
såg huru uppfylld staden var med avgudabilder. 17 Han höll
därför i synagogan samtal med judarna och med dem som
"fruktade Gud", så ock på torget, var dag, med dem som han
träffade där 18 Också några filosofer, dels av epikuréernas
skola, dels av stoikernas, gåvo sig i ordskifte med honom. Och
somliga sade: "Vad kan väl denne pratmakare vilja säga?" Andra
åter: "Han tyckes vara en förkunnare av främmande gudar."
De evangelium om Jesus och om uppståndelsen. 19 Och de
grepo honom och förde honom till Areopagen och sade: "Kunna
vi få veta vad det är för en ny lära som du förkunnar? 20 Ty
det är förunderliga ting som du talar oss i öronen. Vi vilja nu
veta vad detta skall betyda." 21 Det var nämligen så med alla
atenare, likasom ock med de främlingar som hade bosatt sig
bland dem, att de icke hade tid och håg för annat än att tala om
eller höra på något nytt för dagen. 22 Då trädde Paulus fram
mitt på Areopagen och sade: "Atenare, jag ser av allting att
I ären mycket ivriga gudsdyrkare. 23 Ty medan jag har gått
omkring och betraktat edra helgedomar, har jag ock funnit ett
altare med den inskriften: 'Åt en okänd Gud.' Om just detta
väsende, som I sålunda dyrken utan att känna det, är det jag
nu kommer med budskap till eder. 24 Den Gud som har gjort
världen och allt vad däri är, han som är Herre över himmel och
jord, han bor icke i tempel som äro gjorda med händer, 25 ej
heller låter han betjäna sig av människohänder, såsom vore han
i behov av något, han som själv åt alla giver liv, anda och allt.
26 Och han har skapat människosläktets alla folk, alla från en
enda stamfader, till att bosätta sig utöver hela jorden; och han
har fastställt för dem bestämda tider och utstakat de gränser
inom vilka de skola bo -- 27 detta för att de skola söka Gud, om
de till äventyrs skulle kunna treva sig fram till honom och finna
honom; fastän han ju icke är långt ifrån någon enda av oss. 28
Ty i honom är det som vi leva och röra oss och äro till, såsom
ock några av edra egna skalder hava sagt: 'Vi äro ju ock av
hans släkt.' 29 Äro vi nu av Guds släkt, så böra vi icke mena att
gudomen är lik någonting av guld eller silver eller sten, något
som är danat genom mänsklig konst och uppfinning. 30 Med
sådana okunnighetens tider har Gud hittills haft fördrag, men
nu bjuder han människorna att de alla allestädes skola göra
bättring. 31 Ty han har fastställt en dag då han skall 'döma
världen med rättfärdighet', genom en man som han har bestämt
därtill; och han har åt alla givit en bekräftelse härpå, i det att
han har låtit honom uppstå från de döda." 32 När de hörde
talas om att "uppstå från de döda", drevo somliga gäck därmed,
andra åter sade: "Vi vilja höra dig tala härom ännu en gång." 33
Med detta besked gick Paulus bort ifrån dem. 34 Dock slöto
sig några män till honom och kommo till tro. Bland dessa var
Dionysius, han som tillhörde Areopagens domstol, så ock en
kvinna vid namn Damaris och några andra jämte dem.

18 Därefter lämnade Paulus Aten och kom till Korint. 2
Där träffade han en jude vid namn Akvila, bördig från
Pontus, vilken nyligen hade kommit från Italien med sin hustru
Priscilla. (Klaudius hade nämligen påbjudit att alla judar skulle
lämna Rom.) Till dessa båda slöt han sig nu, 3 och eftersom
han hade samma hantverk som de, stannade han kvar hos
dem, och de arbetade tillsammans; de voro nämligen till yrket
tältmakare. 4 Och i synagogan höll han var sabbat samtal
och övertygade både judar och greker. 5 När sedan Silas
och Timoteus kommo ditned från Macedonien, var Paulus helt
upptagen av att förkunna ordet, i det att han betygade för
judarna att Jesus var Messias. 6 Men när dessa stodo emot
honom och foro ut i smädelser, skakade han stoftet av sina
kläder och sade till dem: "Edert blod komme över edra egna
huvuden. Jag är utan skuld och går nu till hedningarna." 7 Och
han gick därifrån och tog in hos en man vid namn Titius Justus,
som "fruktade Gud"; denne hade sitt hus invid synagogan. 8
Men Krispus, synagogföreståndaren, kom med hela sitt hus till
tro på Herren; också många andra korintier som hörde honom
trodde och läto döpa sig. 9 Och i en syn om natten sade Herren
till Paulus: "Frukta icke, utan tala och tig icke; 10 ty jag är med
dig, och ingen skall komma vid dig och göra dig skada. Jag har
ock mycket folk i denna stad." 11 Så uppehöll han sig där bland
dem ett år och sex månader och undervisade i Guds ord. 12
Men när Gallio var landshövding i Akaja, reste sig judarna, alla
tillhopa, upp mot Paulus och förde honom inför domstolen 13
och sade: "Denne man förleder människorna att dyrka Gud på
ett sätt som är emot lagen." 14 När då Paulus ville öppna sin
mun och tala, sade Gallio till judarna: "Vore något brott eller
något ont och arglistigt dåd begånget, då kunde väl vara skäligt
att jag tålmodigt hörde på eder, I judar. 15 Men är det någon
tvistefråga om ord och namn eller om eder egen lag, så mån I
själva avgöra saken; i sådana mål vill jag icke vara domare." 16
Och så visade han bort dem från domstolen. 17 Då grepo de
alla gemensamt Sostenes, synagogföreståndaren, och slogo
honom inför domstolen; och Gallio frågade alls icke därefter.
18 Men Paulus stannade där ännu ganska länge. Därpå tog
han avsked av bröderna och avseglade till Syrien, åtföljd av
Priscilla och Akvila, sedan han i Kenkrea hade låtit raka sitt
huvud; han hade nämligen bundit sig genom ett löfte. 19 Så
kommo de till Efesus, och där lämnade Paulus dem. Själv gick
han in i synagogan och gav sig i samtal med judarna. 20 Och
de bådo honom att han skulle stanna där något längre; men
han samtyckte icke därtill, 21 utan tog avsked av dem med de
orden: "Om Gud vill, skall jag vända tillbaka till eder." Och så
lämnade han Efesus. 22 Och när han hade kommit till Cesarea,
begav han sig upp och hälsade på hos församlingen och for

därefter ned till Antiokia. 23 Sedan han hade uppehållit sig där
någon tid, for han vidare, och färdades först genom det galatiska
landet och därefter genom Frygien och styrkte alla lärjungarna.
24 Men till Efesus kom en jude vid namn Apollos, bördig från
Alexandria, en lärd man, mycket förfaren i skrifterna. 25 Denne
sade blivit undervisad om "Herrens väg" och talade, brinnande i
anden, och undervisade grundligt om Jesus, fastän han allenast
hade kunskap om Johannes' döpelse. 26 Han begynte ock att
frimodigt tala i synagogan. När Priscilla och Akvila hörde honom,
togo de honom till sig och undervisade honom grundligare om
"Guds väg". 27 Och då han sedan ville fara till Akaja, skrevo
bröderna till lärjungarna där och uppmanade dem att taga
vänligt emot honom. Och när han hade kommit fram, blev han
dem som trodde till mycken hjälp, genom den nåd han hade
undfått. 28 Ty med stor kraft vederlade han judarna offentligen
och bevisade genom skrifterna att Jesus var Messias.

19 Medan Apollos var i Korint, kom Paulus, sedan han hade
farit genom de övre delarna av landet, ned till Efesus.
Där träffade han några lärjungar. 2 Och han frågade dessa:
"Undfingen I helig ande, när I kommen till tro?" De svarade
honom: "Nej, vi hava icke ens hört att helig ande är given."
3 Han frågade: "Vilken döpelse bleven I då döpta med?" De
svarade: "Vi döptes med Johannes' döpelse" 4 Då sade Paulus:
"Johannes' döpelse var en döpelse till bättring; och han sade
därvid till folket, att det var på den som skulle komma efter
honom, det är på Jesus, som de skulle tro." 5 Sedan de
hade hört detta, läto de döpa sig i Herren Jesu namn. 6
Och när Paulus lade händerna på dem, kom den helige Ande
över dem, och de talade tungomål och profeterade. 7 Och
tillsammans voro de vid pass tolv män. 8 Därefter gick han
in i synagogan; och under tre månader samtalade han där,
frimodigt och övertygande, med dem om Guds rike. 9 Men när
några av dem förhärdade sig och voro ohörsamma och inför
menigheten talade illa om "den vägen", vände han sig ifrån dem
och avskilde lärjungarna och samtalade sedan dagligen med
dessa i Tyrannus' lärosal. 10 Så fortgick det i två år, och alla
provinsen Asiens inbyggare, både judar och greker, fingo på
detta sätt höra Herrens ord. 11 Och Gud gjorde genom Paulus
kraftgärningar av icke vanligt slag. 12 Man till och med tog
handkläden och förkläden, som hade varit i beröring med hans
kropp, och lade dem på de sjuka; och sjukdomarna veko då
ifrån dem, och de onda andarna foro ut. 13 Men också några
kringvandrande judiska besvärjare företogo sig nu att över dem
som voro besatta av onda andar nämna Herren Jesu namn; de
sade: "Jag besvär eder vid den Jesus som Paulus predikar. 14
Bland dem som så gjorde voro sju söner av en viss Skevas, en
judisk överstepräst. 15 Men den onde anden svarade då och
sade till dem: "Jesus känner jag, Paulus är mig ock väl bekant
men vilka ären I?" 16 Och mannen som var besatt av den onde
anden störtade sig på dem och övermannade både den ene
och den andre; han betedde sig så våldsamt mot dem, att de
måste fly ut ur huset, nakna och sargade. 17 Och detta blev
bekant för alla Efesus' invånare, både judar och greker, och
fruktan föll över dem alla, och Herren Jesu namn blev storligen
prisat. 18 Och många av dem som hade kommit till tro trädde
fram och bekände sin synd och omtalade vad de hade gjort. 19
Och ganska många av dem som hade övat vidskepliga konster
samlade ihop sina böcker och brände upp dem i allas åsyn. Och
när man räknade tillsammans vad böckerna voro värda, fann
man att värdet uppgick till femtio tusen silverpenningar. 20 På
detta sätt hade Herrens ord mäktig framgång och visade sin
kraft. 21 Efter allt detta bestämde sig Paulus genom Andens
tillskyndelse, att över Macedonien och Akaja fara till Jerusalem.
Och han sade: "Sedan jag har varit där, måste jag ock se
Rom." 22 Han sände då två av sina medhjälpare, Timoteus
och Erastus, åstad till Macedonien, men själv stannade han
ännu någon tid i provinsen Asien. 23 Vid den tiden uppstod
ganska mycket oväsen angående "den vägen". 24 Där fanns
nämligen en guldsmed, vid namn Demetrius, som förfärdigade
Dianatempel av silver och därmed skaffade hantverkarna en
ganska stor inkomst. 25 Han kallade tillhopa dessa, jämte
andra som hade liknande arbete, och sade: "I man, I veten att
det är detta arbete som giver oss vår goda bärgning; 26 men
nu sen och hören I att denne Paulus icke allenast i Efesus,
utan i nästan hela provinsen Asien genom sitt tal har förlett
ganska mycket folk, i det han säger att de gudar som göras
med människohänder icke äro gudar. 27 Och det är fara värt,
icke allenast att denna vår hantering kommer i missaktning,
utan ock att den stora gudinnan Dianas helgedom bliver räknad
för intet, och att jämväl denna gudinna, som hela provinsen
Asien, ja, hela världen dyrkar, kommer att lida avbräck i sitt
stora anseende." 28 När de hörde detta, blevo de fulla av vrede
och skriade: "Stor är efesiernas Diana!" 29 Och hela staden
kom i rörelse, och alla stormade på en gång till skådebanan
och släpade med sig Gajus och Aristarkus, två macedonier
som voro Paulus' följeslagare 30 Paulus ville då gå in bland
folket men lärjungarna tillstadde honom det icke. 31 Också
några asiarker, som voro hans vänner, sände bud till honom och
bådo honom att han icke skulle giva sig in på skådebanan. 32
Och de skriade, den ene så och den andre så; ty menigheten
var upprörd, och de flesta visste icke varför de hade kommit
tillsammans. 33 Då drog man ur folkhopen fram Alexander,
som judarna sköto framför sig. Och Alexander gav tecken med
handen att han ville hålla ett försvarstal inför folket. 34 Men när
de märkte att han var jude, begynte de ropa, alla med en mun,
och skriade under ett par timmars tid: "Stor är efesiernas Diana!"
35 Men stadens kansler lugnade folket och sade: "Efesier, finnes
då någon människa som icke vet, att efesiernas stad är vårdare
av den stora Dianas tempel och den bild av henne, som har fallit
ned från himmelen? 36 Eftersom ju ingen kan bestrida detta,
bören I hålla eder lugna och icke företaga eder något förhastat.
37 Emellertid haven I dragit fram dessa män, som icke äro
helgerånare, ej heller smäda vår gudinna, 38 Om nu Demetrius
och de hantverkare som hålla ihop med honom hava sak mot
någon, så finnas ju domstolssammanträden och landshövdingar.
Må de alltså göra upp saken med varandra inför rätta. 39 Och
haven I något att andraga som går därutöver, så må sådant
avgöras i den lagliga folkförsamlingen. 40 På grund av det som i
dag har skett löpa vi ju till och med fara att bliva anklagade för
upplopp, fastän vi icke hava gjort något ont; och någon giltig

anledning till denna folkskockning kunna vi icke heller uppgiva."
41 Med dessa ord fick han menigheten att skiljas åt.

20 Då nu oroligheterna voro stillade, kallade Paulus
lärjungarna till sig och talade till dem förmaningens ord;
och sedan han hade tagit avsked av dem, begav han sig åstad
för att fara till Macedonien. 2 Och när han hade färdats genom
det landet och jämväl där talat många förmaningens ord, kom
han till Grekland. 3 Där uppehöll han sig i tre månader. När han
sedan tänkte avsegla därifrån till Syrien, beslöt han, eftersom
judarna förehade något anslag mot honom, att göra återfärden
genom Macedonien. 4 Och med honom följde Sopater, Pyrrus'
son, från Berea, och av tessalonikerna Aristarkus och Sekundus,
vidare Gajus från Derbe och Timoteus, slutligen Tykikus och
Trofimus från provinsen Asien. 5 Men dessa foro i förväg och
inväntade oss i Troas. 6 Sedan, efter det osyrade brödets
högtid, avseglade vi andra ifrån Filippi och träffade dem på
femte dagen åter i Troas; och där vistades vi i sju dagar. 7 På
första veckodagen voro vi församlade till brödsbrytelse, och
Paulus, som tänkte fara vidare dagen därefter, samtalade med
bröderna. Och samtalet drog ut ända till midnattstiden; 8 och
ganska många lampor voro tända i den sal i övre våningen,
där vi voro församlade. 9 Invid fönstret satt då en yngling vid
namn Eutykus, och när Paulus talade så länge, föll denne i djup
sömn och blev så överväldigad av sömnen, att han störtade ned
från tredje våningen; och när man tog upp honom, var han död
10 Då gick Paulus ned och lade sig över honom och fattade
om honom och sade: "Klagen icke så; ty livet är ännu kvar
i honom." 11 Sedan gick han åter upp, och bröt brödet och
åt, och samtalade ytterligare ganska länge med dem, ända till
dess att det dagades; först då begav han sig i väg. 12 Och
de förde ynglingen hem levande och kände sig nu icke litet
tröstade. 13 Men vi andra gingo i förväg ombord på skeppet
och avseglade till Assos, där vi tänkte taga Paulus ombord;
ty så hade han förordnat, eftersom han själv tänkte fara land
vägen. 14 Och när han sammanträffade med oss i Assos, togo
vi honom ombord och kommo sedan till Mitylene. 15 Därifrån
seglade vi vidare och kommo följande dag mitt för Kios. Dagen
därefter lade vi till vid Samos; och sedan vi hade legat över i
Trogyllium, kommo vi nästföljande dag till Miletus. 16 Paulus
hade nämligen beslutit att segla förbi Efesus, för att icke fördröja
sig i provinsen Asien; ty han påskyndade sin färd, för att, om det
bleve honom möjligt, till pingstdagen kunna vara i Jerusalem. 17
Men från Miletus sände han bud till Efesus och kallade till sig
församlingens äldste. 18 Och när de hade kommit till honom,
sade han till dem: "I veten själva på vad sätt jag hela tiden,
ifrån första dagen då jag kom till provinsen Asien, har umgåtts
med eder: 19 huru jag har tjänat Herren i all ödmjukhet, under
tårar och prövningar, som hava vållats mig genom judarnas
anslag. 20 Och I veten att jag icke har dragit mig undan, när det
gällde något som kunde vara eder nyttigt, och att jag icke har
försummat att offentligen och hemma i husen predika för eder
och undervisa eder. 21 Ty jag har allvarligt uppmanat både judar
och greker att göra bättring och vända sig till Gud och tro på vår
Herre Jesus. 22 Och se, bunden i anden begiver jag mig nu
till Jerusalem, utan att veta vad där skall vederfaras mig; 23
allenast det vet jag, att den helige Ande i den ene staden efter
den andra betygar för mig och säger att bojor och bedrövelser
vänta mig. 24 Dock anser jag mitt liv icke vara av något värde
för mig själv, om jag blott får väl fullborda mitt lopp och vad
som hör till det ämbete jag har mottagit av Herren Jesus: att
vittna om Guds nåds evangelium. 25 Och se, jag vet nu att I
icke mer skolen få se mitt ansikte, I alla bland vilka jag har gått
omkring och predikat om riket. 26 Därför betygar jag för eder nu
i dag att jag icke bär skuld för någons blod. 27 Ty jag har icke
undandragit mig att förkunna för eder allt Guds rådslut. 28 Så
haven nu akt på eder själva och på hela den hjord i vilken den
helige Ande har satt eder till föreståndare, till att vara herdar för
Guds församling, som han har vunnit med sitt eget blod. 29 Jag
vet, att sedan jag har skilts från eder svåra ulvar skola komma
in bland eder, och att de icke skola skona hjorden. 30 Ja, bland
eder själva skola män uppträda, som tala vad förvänt är, för att
locka lärjungarna att följa sig. 31 Vaken därför, och kommen
ihåg att jag i tre års tid, natt och dag, oavlåtligen under tårar har
förmanat var och en särskild av eder. 32 Och nu anbefaller
jag eder åt Gud och hans nådesord, åt honom som förmår
uppbygga eder och giva åt eder eder arvedel bland alla som äro
helgade. 33 Silver eller guld eller kläder har jag icke åstundat av
någon. 34 I veten själva att dessa mina händer hava gjort tjänst,
för att skaffa nödtorftigt uppehälle åt mig och åt dem som hava
varit med mig. 35 I allt har jag genom mitt föredöme visat eder
att man så, under eget arbete, bör taga sig an de svaga och
komma ihåg Herren Jesu ord, huru han själv sade: 'Saligare är
att giva än att taga.'" 36 När han hade sagt detta, föll han ned
på sina knän och bad med dem alla. 37 Och de begynte alla att
gråta bitterligen och föllo Paulus om halsen och kysste honom
innerligt; 38 och mest sörjde de för det ordets skull som han
hade sagt, att de icke mer skulle få se hans ansikte. Och så
ledsagade de honom till skeppet.

21 Sedan vi hade skilts ifrån dem, lade vi ut och foro raka
vägen till Kos och kommo dagen därefter till Rodus och
därifrån till Patara. 2 Där funno vi ett skepp som skulle fara över
till Fenicien; på det gingo vi ombord och lade ut. 3 Och när vi
hade fått Cypern i sikte, lämnade vi denna ö på vänster hand och
seglade till Syrien och landade vid Tyrus; ty där skulle skeppet
lossa sin last. 4 Och vi uppsökte där lärjungarna och stannade
hos dem i sju dagar. Dessa sade nu genom Andens tillskyndelse
till Paulus att han icke borde begiva sig till Jerusalem. 5 Men
när vi hade stannat där de dagarna ut, bröto vi upp därifrån och
gåvo oss i väg, ledsagade av dem alla, med hustrur och barn,
ända utom staden. Och på stranden föllo vi ned på våra knän
och bådo 6 och togo sedan avsked av varandra. Därefter stego
vi ombord på skeppet, och de andra vände tillbaka hem igen. 7
Från Tyrus kommo vi till Ptolemais, och därmed avslutade vi
sjöresan. Och vi hälsade på hos bröderna där och stannade hos
dem en dag. 8 Men följande dag begåvo vi oss därifrån och
kommo till Cesarea. Där togo vi in hos evangelisten Filippus,
en av de sju, och stannade kvar hos honom. 9 Denne hade
fyra ogifta döttrar, som ägde profetisk gåva. 10 Under den tid
av flera dagar, som vi stannade där, kom en profet, vid namn

Agabus, dit ned från Judeen. **11** När denne hade kommit till oss,
tog han Paulus' bälte och band därmed sina händer och fötter
och sade: "Så säger den helige Ande: 'Den man som detta bälte
tillhör, honom skola judarna så binda i Jerusalem, och sedan
skola de överlämna honom i hedningarnas händer.'" **12** När vi
hörde detta, bådo såväl vi själva som bröderna i staden honom
att han icke skulle begiva sig upp till Jerusalem. **13** Men då
svarade Paulus: "Varför gråten I så och sargen mitt hjärta? Jag
är ju redo icke allenast att låta mig bindas, utan ock att dö i
Jerusalem, för Herren Jesu namns skull." **14** Då han alltså icke
lät övertala sig, gåvo vi oss till freds och sade: "Ske Herrens
vilja." **15** Efter de dagarnas förlopp gjorde vi oss i ordning och
begåvo oss upp till Jerusalem. **16** Från Cesarea följde också
några av lärjungarna med oss, och dessa förde oss till en viss
Mnason från Cypern, en gammal lärjunge, som vi skulle gästa
hos. **17** Och när vi kommo till Jerusalem, togo bröderna emot
oss med glädje. **18** Dagen därefter gick Paulus med oss andra
till Jakob; dit kommo ock alla de äldste. **19** Och sedan han
hade hälsat dem förtäljde han för dem alltsammans, det ena
med det andra, som Gud genom hans arbete hade gjort bland
hedningarna. **20** När de hörde detta, prisade de Gud. Och de
sade till honom: "Du ser, käre broder, huru många tusen judar
det är som hava kommit till tro, och alla nitälska de för lagen. **21**
Nu har det blivit dem sagt om dig, att du lär alla judar som bo
spridda bland hedningarna att avfalla från Moses, i det du säger
att de icke behöva omskära sina barn, ej heller i övrigt vandra
efter vad stadgat är. **22** Vad är då att göra? Helt visst skall man
få höra att du har kommit hit. **23** Gör därför såsom vi nu vilja
säga dig. Vi hava här fyra män som hava bundit sig genom ett
löfte. **24** Tag med dig dessa, och låt helga dig tillsammans med
dem, och åtag dig omkostnaderna för dem, så att de kunna
låta raka sina huvuden. Då skola alla förstå att intet av allt det
som har blivit dem sagt om dig äger någon grund, utan att
också du vandrar efter lagen och håller den. **25** Vad åter angår
de hedningar som hava kommit till tro, så hava vi här beslutit
och jämväl skrivit till dem, att de böra taga sig till vara för kött
från avgudaoffer och för blod och för köttet av förkvävda djur
och för otukt." **26** Så tog då Paulus männen med sig och lät
följande dag helga sig tillsammans med dem; sedan gick han in
i helgedomen och gav till känna när den tid skulle gå till ända,
för vilken de hade låtit helga sig, den tid före vars utgång offer
skulle frambäras för var och en särskild av dem. **27** När de sju
dagarna nästan voro ute, fingo judarna från provinsen Asien
se honom i helgedomen och uppviglade då allt folket. Och de
grepo honom **28** och ropade: "I män av Israel, kommen till hjälp!
Här är den man som allestädes lär alla sådant som är emot
vårt folk och emot lagen och emot denna plats. Därtill har han
nu ock fört greker in i helgedomen och oskärat denna heliga
plats." **29** De hade nämligen förut sett efesiern Trofimus i staden
tillsammans med honom och menade att Paulus hade fört denne
in i helgedomen. **30** Och hela staden kom i rörelse, och folket
skockade sig tillsammans. Och då de nu hade gripit Paulus,
släpade de honom ut ur helgedomen, varefter portarna genast
stängdes igen. **31** Men just som de stodo färdiga att dräpa
honom, anmäldes det hos översten för den romerska vakten att
hela Jerusalem var i uppror. **32** Denne tog då strax med sig
krigsmän och hövitsmän och skyndade ned till dem. Och när de
fingo se översten och krigsmännen, upphörde de att slå Paulus
33 Översten gick då fram och tog honom i förvar och bjöd att
man skulle fängsla honom med två kedjor. Och han frågade vem
han var och vad han hade gjort. **34** Men bland folket ropade den
ene så, den andre så. Då han alltså för larmets skull icke kunde
få något säkert besked, bjöd han att man skulle föra honom till
kasernen. **35** Och när han kom fram till trappan, trängde folket
så våldsamt på, att han måste bäras av krigsmännen, **36** ty
folkhopen följde efter och skriade: "Bort med honom!" **37** Då
nu Paulus skulle föras in i kasernen, sade han till översten:
"Tillstädjes det mig att säga något till dig?" Han svarade: "Kan
du tala grekiska? **38** Är du då icke den egyptier som för en
tid sedan ställde till 'dolkmännens' uppror, de fyra tusens, och
förde dem ut i öknen?" **39** Då svarade Paulus: "Nej, jag är en
judisk man från Tarsus, medborgare alltså i en betydande stad i
Cilicien. Men jag beder dig, tillstäd mig att tala till folket." **40** Och
han tillstadde honom det. Då gav Paulus från trappan, där han
stod, med handen ett tecken åt folket. Och sedan där hade blivit
helt tyst, talade han till dem på hebreiska och sade:

22 "Bröder och fäder, hören vad jag nu inför eder vill tala
till mitt försvar." **2** När de hörde att han talade till dem på
hebreiska, blevo de ännu mer stilla. Och han fortsatte: **3** "Jag är
en judisk man, född i Tarsus i Cilicien, men uppfostrad här i
staden och undervisad vid Gamaliels fötter, efter fädernas lag i
all dess stränghet. Och jag var en man som nitälskade för Gud,
såsom I allasammans i dag gören. **4** Jag förföljde 'den vägen'
ända till döds, och både män och kvinnor lät jag binda och sätta
i fängelse; **5** det vittnesbördet kan översteprästen och de äldstes
hela råd giva mig. Också fick jag av dem brev till bröderna i
Damaskus; och jag begav mig dit, för att fängsla jämväl dem
som voro där och föra dem till Jerusalem, så att de kunde bliva
straffade. **6** Men när jag var på vägen och nalkades Damaskus,
hände sig vid middagstiden att ett starkt sken från himmelen
plötsligt kringstrålade mig. **7** Och jag föll ned till marken och
hörde då en röst som sade till mig: 'Saul, Saul, varför förföljer
du mig?' **8** Då svarade jag: 'Vem är du, Herre?' Han sade till
mig: 'Jag är Jesus från Nasaret, den som du förföljer.' **9** Och
de som voro med mig sågo väl skenet, men hörde icke rösten
av den som talade till mig. **10** Då frågade jag: 'Vad skall jag
göra, Herre?' Och Herren svarade mig: 'Stå upp och gå in i
Damaskus; där skall allt det bliva dig sagt, som är dig förelagt
att göra.' **11** Men eftersom jag, till följd av det starka skenet, icke
mer kunde se togo mina följeslagare mig vid handen och ledde
mig, så att jag kom in i Damaskus. **12** Där fanns en efter lagen
fram man, Ananias, vilken hade gott vittnesbörd om sig av alla
judar som bodde där. **13** Denne kom nu och trädde fram till mig
och sade: 'Saul, min broder, hav din syn igen.' Och i samma
stund fick jag min syn igen och såg upp på honom. **14** Då sade
han: 'Våra fäders Gud har utsett dig till att känna hans vilja och
till att se den Rättfärdige och höra ord från hans mun. **15** Ty du
skall vara hans vittne inför alla människor och vittna om vad du
har sett och hört. **16** Varför dröjer du då nu? Stå upp och låt
döpa dig och avtvå dina synder, och åkalla därvid hans namn.'

17 Men när jag hade kommit tillbaka till Jerusalem, hände sig,
medan jag bad i helgedomen, att jag föll i hänryckning 18 och
såg honom och hörde honom säga till mig: 'Skynda dig med
hast bort ifrån Jerusalem; ty de skola icke här taga emot ditt
vittnesbörd om mig.' 19 Men jag sade: 'Herre, de veta själva att
det var jag som överallt i synagogorna lät fängsla och gissla
dem som trodde på dig. 20 Och när Stefanus', ditt vittnes, blod
utgöts, var ock jag tillstädes och gillade vad som skedde och
vaktade de mäns kläder, som dödade honom.' 21 Då sade han
till mig: Gå; jag vill sända dig åstad långt bort till hedningarna.'"
22 Ända till dess att han sade detta hade de hört på honom.
Men nu hovo de upp sin röst och ropade: "Bort ifrån jorden med
den människan! Det är icke tillbörligt att en sådan får leva." 23
Då de så skriade och därvid revo av sig sina kläder och kastade
stoft upp i luften, 24 bjöd översten att man skulle föra in honom i
kasernen, och gav befallning om att man skulle förhöra honom
under gisselslag, så att han finge veta varför de så ropade mot
honom. 25 Men när de redan hade sträckt ut honom till gissling,
sade Paulus till den hövitsman som stod där: "Är det lovligt för
eder att gissla en romersk medborgare, och det utan dom och
rannsakning?" 26 När hövitsmannen hörde detta, gick han till
översten och underrättade honom härom och sade: "Vad är det
du tänker göra? Mannen är ju romersk medborgare." 27 Då
gick översten dit och frågade honom: "Säg mig, är du verkligen
romersk medborgare?" Han svarade: "Ja." 28 Översten sade
då: Mig har det kostat en stor summa penningar att köpa den
medborgarrätten." Men Paulus sade: "Jag däremot har den
redan genom födelsen." 29 Männen som skulle hava förhört
honom drogo sig då strax undan och lämnade honom. Och när
översten nu hade fått veta att han var romersk medborgare, blev
också han förskräckt, vid tanken på att han hade låtit fängsla
honom. 30 Då han emellertid ville få säkert besked om varför
Paulus anklagades av judarna, låt han dagen därefter taga av
honom bojorna och bjöd översteprästerna och hela Stora rådet
att komma tillsammans. Sedan lät han föra Paulus ditned och
ställde honom inför dem.

23 Och Paulus fäste ögonen på Rådet och sade: "Mina
bröder, allt intill denna dag har jag vandrat inför Gud med
ett i allo gott samvete." 2 Då befallde översteprästen Ananias
dem som stodo bredvid honom, att de skulle slå honom på
munnen. 3 Paulus sade då till honom: "Gud skall slå dig, du
vitmenade vägg. Du sitter här för att döma mig efter lagen, och
ändå bjuder du, tvärtemot lagen, att man skall slå mig!" 4 Då
sade de som stodo därbredvid: "Smädar du Guds överstepräst?"
5 Paulus svarade: "Jag visste icke, mina bröder, att han var
överstepräst. Det är ju skrivet: 'Mot en hövding i ditt folk skall
du icke tala onda ord.'" 6 Nu hade Paulus märkt att den
ena delen av dem utgjordes av sadducéer och den andra av
fariséer. Därför sade han med ljudelig röst inför Rådet: "Mina
bröder, jag är farisé, en avkomling av fariséer. Det är för vårt
hopps skull, för de dödas uppståndelses skull, som jag står
här inför rätta." 7 Knappt hade han sagt detta, förrän en strid
uppstod mellan fariséerna och sadducéerna, så att hopen blev
delad. 8 Sadducéerna säga nämligen att det icke finnes någon
uppståndelse, ej heller någon ängel eller ande, men fariséerna
bekänna sig tro på både det ena och det andra. 9 Och man
begynte ropa och larma; och några skriftlärde som hörde till
fariséernas parti stodo upp och begynte ivrigt disputera med de
andra och sade: "Vi finna intet ont hos denne man. Kanhända
har en ande eller en ängel verkligen talat med honom." 10
Då nu en så häftig strid hade uppstått, fruktade översten att
de skulle slita Paulus i stycken, och bjöd manskapet gå ned
och rycka honom undan dem och föra honom till kasernen. 11
Natten därefter kom Herren och stod framför honom och sade:
"Var vid gott mod; ty såsom du har vittnat om mig i Jerusalem,
så måste du ock vittna i Rom." 12 När det sedan hade blivit dag,
sammangaddade sig judarna och förpliktade sig med dyr ed att
varken äta eller dricka, förrän de hade dräpt Paulus. 13 Och det
var mer än fyrtio män som så hade sammansvurit sig. 14 Dessa
gingo till översteprästerna och de äldste och sade: "Vi hava med
dyr ed förpliktat oss att ingenting smaka, förrän vi hava dräpt
Paulus. 15 Så mån I nu, tillsammans med Rådet, hemställa
hos översten att han låter föra honom ned till eder, detta under
föregivande att I tänken grundligare undersöka hans sak. Vi
skola då vara redo att röja honom ur vägen, innan han hinner
fram." 16 Men Paulus' systerson fick höra om försåtet. Han kom
därför till kasernen och gick ditin och omtalade för Paulus vad
han hade hört. 17 Paulus bad då att en av hövitsmännen skulle
komma till honom, och sade: "För denne yngling till översten;
ty han har en underrättelse att lämna honom." 18 Denne tog
honom då med sig och förde honom till översten och sade:
"Fången Paulus har kallat mig till sig och bett mig föra denne
yngling till dig, ty han har något att säga dig." 19 Då tog översten
honom vid handen och gick avsides med honom och frågade
honom: "Vad är det för en underrättelse du har att lämna mig?"
20 Han svarade: "Judarna hava kommit överens om att bedja
dig att du i morgon låter föra Paulus ned till Rådet, detta under
föregivande att det tänker skaffa sig grundligare kunskap om
honom. 21 Gör dem nu icke till viljes häri; ty mer än fyrtio av dem
ligga i försåt för honom och hava med dyr ed förpliktat sig att
varken äta eller dricka, förrän de hava röjt honom ur vägen. Och
nu äro de redo och vänta allenast på att du skall bevilja deras
begäran." 22 Översten bjöd då ynglingen att icke för någon
omtala att han hade yppat detta för honom, och lät honom
sedan gå. 23 Därefter kallade han till sig två av hövitsmännen
och sade till dem: "Låten två hundra krigsmän göra sig redo att i
natt vid tredje timmen avgå till Cesarea, så ock sjuttio ryttare
och två hundra spjutbärare." 24 Och han tillsade dem att skaffa
åsnor, som de skulle låta Paulus rida på så att han oskadd
kunde föras till landshövdingen Felix. 25 Och han skrev ett brev,
så lydande: 26 "Klaudius Lysias hälsar den ädle landshövdingen
Felix. 27 Denne man blev gripen av judarna, och det var nära
att han hade blivit dödad av dem. Då kom jag tillstädes med mitt
manskap och tog honom ifrån dem, sedan jag hade fått veta att
han var romersk medborgare. 28 Men då jag också ville veta
vad de anklagade honom för, lät jag ställa honom inför deras
Stora råd. 29 Jag fann då att anklagelsen mot honom gällde
några tvistefrågor i deras lag, men att han icke var anklagad
för något som förtjänade död eller fängelse. 30 Sedan har jag

fått kännedom om att något anslag förehaves mot honom, och
därför sänder jag honom nu strax till dig. Jag har jämväl bjudit
hans anklagare att inför dig föra sin talan mot honom." 31 Så
togo nu krigsmännen Paulus, såsom det hade blivit dem befallt,
och förde honom om natten till Antipatris. 32 Dagen därefter
vände de själva tillbaka till kasernen och läto ryttarna färdas
vidare med honom. 33 När dessa kommo till Cesarea, lämnade
de fram brevet till landshövdingen och förde jämväl Paulus fram
inför honom. 34 Sedan han hade läst brevet, frågade han från
vilket landskap han var; och när han hade fått veta att han var
från Cilicien, sade han: 35 "Jag skall höra vad du har att säga,
när också dina anklagare hava kommit tillstädes." Och så bjöd
han att man skulle förvara honom i Herodes' borg.

24 Fem dagar därefter for översteprästen Ananias ditned
med några av de äldste och en sakförare, Tertullus;
dessa anmälde inför landshövdingen klagomål mot Paulus. 2
Och sedan denne hade blivit förekallad, begynte Tertullus sitt
anklagelsetal; han sade: 3 "Att vi genom dig åtnjuta mycken frid
och ro, och att genom din försorg, ädle Felix, goda åtgärder
hava blivit vidtagna för detta folk, det erkänna vi på allt sätt
och allestädes, med många tacksägelser. 4 Men för att icke
alltför länge besvära dig beder jag att du, i din mildhet, ville
höra allenast några få ord av oss. 5 Vi hava funnit att denne är
en fördärvlig man, som uppväcker strid bland alla judar i hela
världen, och att han är en huvudman för nasaréernas parti.
6 Han har ock försökt att oskära helgedomen; därför grepo
vi honom, 8 och du kan nu själv anställa rannsakning med
honom och så skaffa dig kännedom om allt det som vi anklaga
honom för." 9 De andra judarna instämde häri och påstodo
att det förhöll sig så. 10 Då landshövdingen nu gav tecken åt
Paulus att han skulle tala, tog han till orda och sade: "Eftersom
jag vet att du nu i många år har varit domare över detta folk,
försvarar jag min sak med frimodighet. 11 Du kan själv lätt
förvissa dig om att det icke är mer än tolv dagar sedan jag kom
upp till Jerusalem för att tillbedja. 12 Och varken i helgedomen
eller i synagogorna eller ute i staden har man funnit mig tvista
med någon eller ställa till folkskockning. 13 Ej heller kunna de
inför dig bevisa det som de nu anklaga mig för. 14 Men det
bekänner jag för dig att jag, i enlighet med 'den vägen', vilken
de kalla en partimening, så tjänar mina fäders Gud, att jag tror
allt vad som är skrivet i lagen och i profeterna, 15 och att jag har
samma hopp till Gud som dessa hysa, att de döda skola uppstå,
både rättfärdiga och orättfärdiga. 16 Därför lägger också jag
mig vinn om att alltid hava ett okränkt samvete inför Gud och
människor. 17 Så kom jag nu, efter flera års förlopp, tillbaka för
att överlämna några allmosor till mitt folk och för att frambära
offer. 18 Därunder påträffades jag i helgedomen, sedan jag
hade låtit helga mig, utan att hava vållat någon folkskockning
eller något larm, 19 av några judar från provinsen Asien, vilka nu
borde vara här tillstädes inför dig och framställa sina klagomål,
om de hava något att anklaga mig för. 20 Eller ock må dessa
som äro här tillstädes säga vad orätt de funno mig skyldig till,
när jag stod inför Stora rådet, 21 om det icke skulle vara i
fråga om detta enda ord, som jag ljudeligen uttalade, där jag
stod ibland dem: 'Det är för de dödas uppståndelses skull som
jag i dag står inför rätta här bland eder.'" 22 Men Felix, som
mycket väl kände till "den vägen", uppsköt målet och sade:
"När översten Lysias kommer hit ned, vill jag undersöka eder
sak." 23 Och han befallde hövitsmannen att hålla honom i
förvar, dock så, att man skulle behandla honom milt och icke
hindra någon av hans närmaste från att vara honom till tjänst.
24 Någon tid därefter infann sig Felix tillsammans med sin
hustru Drusilla, som var judinna; och han lät hämta Paulus och
hörde honom om tron på Kristus Jesus. 25 Men när Paulus
talade med dem om rättfärdighet och återhållsamhet och om
den tillstundande domen, blev Felix förskräckt och sade: "Gå
din väg för denna gång; när jag får läglig tid, vill jag kalla dig
till mig." 26 Han hoppades också att han skulle få penningar
av Paulus, varför han ock ganska ofta lät hämta honom och
samtalade med honom. 27 När två år voro förlidna, fick Felix
till efterträdare Porcius Festus. Och eftersom Felix ville göra
judarna sig bevågna, lämnade han Paulus kvar i fängelset.

25 Tre dagar efter det att Festus hade tillträtt hövdingdömet for
han från Cesarea upp till Jerusalem. 2 Översteprästerna
och de förnämsta bland judarna anmälde då inför honom
klagomål mot Paulus. 3 För att få denne i sitt våld anhöllo de hos
Festus och begärde såsom en ynnest, att han skulle låta hämta
honom till Jerusalem. De ville nämligen lägga försåt för honom,
så att de kunde döda honom under vägen. 4 Festus svarade
då att Paulus hölls i förvar i Cesarea, och att han själv tänkte
inom kort fara dit tillbaka. 5 Och han tillade: "De bland eder
som det vederbör må alltså fara dit ned med mig och framlägga
sin anklagelse mot mannen, om han är skyldig till något ont."
6 Sedan han hade vistats hos dem högst åtta eller tio dagar,
kom han åter ned till Cesarea. Dagen därefter satte han sig
på domarsätet och bjöd att Paulus skulle föras fram. 7 När
denne hade infunnit sig, omringades han av de judar som hade
kommit ned från Jerusalem, och dessa framställde nu många
svåra beskyllningar. Men de förmådde icke bevisa dem, 8 ty
Paulus försvarade sig och visade att han icke på något sätt hade
försyndat sig, vare sig mot judarnas lag eller mot helgedomen
eller mot kejsaren. 9 Men Festus ville göra judarna sig bevågna
och frågade Paulus och sade: "Vill du fara upp till Jerusalem
och där stå till rätta inför mig i denna sak?" 10 Paulus svarade:
"Jag står här inför kejserlig domstol, och av sådan domstol bör
jag dömas. Mot judarna har jag intet orätt gjort, såsom du själv
mycket väl vet. 11 Om jag nu eljest är skyldig till något orätt och
har gjort något som förtjänar döden, så vill jag icke undandraga
mig att dö; men om deras anklagelser mot mig äro utan grund,
så kan ingen giva mig till pris åt dem. Jag vädjar till kejsaren." --
12 Sedan Festus därefter hade överlagt med sitt råd, svarade
han: "Till kejsaren har du vädjat, till kejsaren skall du ock få
fara." 13 Efter några dagars förlopp kommo konung Agrippa
och Bernice till Cesarea och hälsade på hos Festus. 14 Medan
de nu i flera dagar vistades där, framlade Festus Paulus' sak
för konungen och sade: "Felix har här lämnat efter sig en man
såsom fånge; 15 och när jag var i Jerusalem, anmälde judarnas
överstepräster och äldste klagomål mot honom och begärde
att han skulle dömas skyldig. 16 Men jag svarade dem att det

icke var romersk sed att prisgiva någon människa, förrän den
anklagade hade fått stå ansikte mot ansikte med sina anklagare
och haft tillfälle att försvara sig mot anklagelsen. 17 Sedan de
hade kommit med mig hit, satte jag mig alltså utan uppskov,
dagen därefter, på domarsätet och bjöd att mannen skulle föras
fram. 18 Men när hans anklagare uppträdde, anförde de mot
honom ingen beskyllning för sådana förbrytelser som jag hade
tänkt mig; 19 de voro allenast i tvist med honom om några frågor
som rörde deras särskilda gudsdyrkan, och angående en viss
Jesus, som är död, men om vilken Paulus påstod att han lever.
20 Då jag var villrådig huru jag skulle göra med undersökningen
härom, frågade jag om han ville fara till Jerusalem och där stå
till rätta i denna sak. 21 När Paulus då sade sig vilja vädja till
kejsaren och begärde att bliva hållen i förvar, för att sedan
undergå rannsakning inför honom, bjöd jag att han skulle hållas
i förvar, till dess jag kunde sända honom till kejsaren." 22 Då
sade Agrippa till Festus: "Jag skulle också själv gärna vilja höra
den mannen." Han svarade: "I morgon skall du få höra honom."
23 Dagen därefter kommo alltså Agrippa och Bernice, med stor
ståt, och gingo in i domsalen, tillika med överstarna och de
förnämsta männen i staden; och på Festus' befallning blev
Paulus införd. 24 Då sade Festus: "Konung Agrippa, och alla I
andra som ären har tillstädes med oss, I sen här den man för
vilkens skull hela hopen av judar, både i Jerusalem och här, har
legat över mig med sina rop att han icke borde få leva längre.
25 Jag för min del har kommit till insikt om att han icke har gjort
något som förtjänar döden; 26 men då han nu själv har vädjat
till kejsaren, har jag beslutit att sända honom till denne. Jag har
emellertid icke något säkert besked om honom att giva min
höge herre, när jag skriver. Därför har jag fört honom fram inför
eder, och först och främst inför dig, konung Agrippa, för att jag,
efter det att rannsakning har; blivit hållen, skall få veta vad jag
bör skriva. 27 Ty det synes mig vara orimligt att sända åstad
en fånge, utan att på samma gång giva till känna vad han är
anklagad för."

26 Agrippa sade nu till Paulus: "Det tillstädjes dig att tala för
din sak." Då räckte Paulus ut handen och talade så till sitt
försvar: 2 "Jag skattar mig lycklig att jag, i fråga om allt det
som judarna anklaga mig för, i dag skall försvara mig inför dig,
konung Agrippa, 3 som så väl känner judarnas alla stadgar
och tvistefrågor. Därför beder jag dig höra mig med tålamod.
4 Hurudant mitt liv allt ifrån ungdomen har varit, det veta alla
judar, ty jag har ju från tidiga år framlevat det bland mitt folk
och i Jerusalem. 5 Och sedan lång tid tillbaka känna de om
mig -- såframt de nu vilja tillstå det -- att jag har tillhört det
strängaste partiet i vår gudsdyrkan och levat såsom farisé. 6
Och nu står jag här till rätta för vårt hopp om det som Gud har
lovat våra fäder, 7 det vartill ock våra tolv stammar, under det
de tjäna Gud med iver både natt och dag, hoppas att nå fram.
För det hoppets skull, o konung, är jag anklagad av judarna. 8
Varför hålles det då bland eder för otroligt att Gud uppväcker
döda? 9 Jag för min del menade alltså att jag med all makt
borde strida mot Jesu, nasaréens, namn; 10 så gjorde jag ock i
Jerusalem. Och många av de heliga inspärrade jag i fängelse,
sedan jag av översteprästerna hade fått fullmakt därtill; och när
man ville döda dem, röstade ock jag därför. 11 Och överallt i
synagogorna försökte jag, gång på gång, att genom straff tvinga
dem till hädelse. I mitt raseri mot dem gick jag så långt, att jag
förföljde dem till och med ända in i utländska städer. 12 När jag
nu i detta ärende var på väg till Damaskus, med fullmakt och
uppdrag från översteprästerna, 13 fick jag under min färd, o
konung, mitt på dagen se ett sken från himmelen, klarare än
solens glans, kringstrålа mig och mina följeslagare. 14 Och vi
föllo alla ned till jorden, och jag hörde då en röst säga till mig på
hebreiska: 'Saul, Saul, varför förföljer du mig'? Det är dig svårt
att spjärna mot udden.' 15 Då sade jag: 'Vem är du, Herre?'
Herren svarade: 'Jag är Jesus, den som du förföljer. 16 Men res
dig upp och stå på dina fötter; ty därför har jag visat mig för dig,
att jag har velat utse dig till en tjänare och ett vittne, som skall
vittna både om huru du nu har sett mig, och om huru jag vidare
skall uppenbara mig för dig. 17 Och jag skall rädda dig såväl
från ditt eget folk som från hedningarna. Ty till dem sänder jag
dig, 18 för att du skall öppna deras ögon, så att de omvända sig
från mörkret till ljuset, och från Satans makt till Gud, på det att
de må, genom tron på mig, undfå syndernas förlåtelse och få
sin lott bland dem som äro helgade.' 19 Så blev jag då, konung
Agrippa, icke ohörsam mot den himmelska synen, 20 utan
predikade först för dem som voro i Damaskus och i Jerusalem,
och sedan över hela judiska landet och för hedningarna, att de
skulle göra bättring och omvända sig till Gud och göra sådana
gärningar som tillhöra bättringen. 21 För denna saks skull var
det som judarna grepo mig i helgedomen och försökte att döda
mig. 22 Genom den hjälp som jag har undfått av Gud står jag
alltså ännu i dag såsom ett vittne inför både små och stora;
och jag säger intet annat, än vad profeterna och Moses hava
sagt skola ske, 23 nämligen att Messias skulle lida och, såsom
förstlingen av dem som uppstå från de döda, bära budskap
om ljuset, såväl till vårt eget folk som till hedningarna." 24 När
han på detta sätt försvarade sig, utropade Festus: "Du är från
dina sinnen, Paulus; den myckna lärdomen gör dig förryckt."
25 Men Paulus svarade: "Jag är icke från mina sinnen, ädle
Festus; jag talar sanna ord med lugn besinning. 26 Konungen
känner väl till dessa ting; därför talar jag också frimodigt inför
honom. Ty jag kan icke tro att något av detta är honom obekant;
det har ju icke tilldragit sig i någon undangömd vrå. 27 Tror du
profeterna, konung Agrippa? Jag vet att du tror dem." 28 Då
sade Agrippa till Paulus: "Föga fattas att du övertalar mig och
gör mig till kristen." 29 Paulus svarade: "Vare sig det fattas litet
eller fattas mycket, skulle jag önska inför Gud att icke allenast
du, utan alla som i dag höra mig, måtte bliva sådana som jag är,
dock med undantag av dessa bojor." 30 Därefter stod konungen
upp, och med honom landshövdingen och Bernice och de som
sutto där tillsammans med dem. 31 Och när de gingo därifrån,
talade de med varandra och sade: "Den mannen har icke gjort
något som förtjänar död eller fängelse." 32 Och Agrippa sade till
Festus: "Denne man hade väl kunnat frigivas, om han icke hade
vädjat till kejsaren."

27 När det nu var beslutet att vi skulle avsegla till Italien,
blev Paulus jämte några andra fångar överlämnad åt en

hövitsman, vid namn Julius, som tillhörde den kejserliga vakten.
2 Och vi gingo ombord på ett skepp från Adramyttium, som skulle
anlöpa provinsen Asiens kuststäder. Så lade vi ut, och vi hade
med oss Aristarkus, en macedonier från Tessalonika. 3 Dagen
därefter lade vi till vid Sidon. Och Julius, som bemötte Paulus
med välvilja, tillstadde honom att besöka sina vänner där och
åtnjuta deras omvårdnad. 4 När vi hade lagt ut därifrån, seglade
vi under Cypern, eftersom vinden låg emot. 5 Och sedan vi
hade seglat över havet, utanför Cilicien och Pamfylien, landade
vi vid Myrra i Lycien. 6 Där träffade hövitsmannen på ett skepp
från Alexandria, som skulle segla till Italien, och på det förde han
oss ombord. 7 Under en längre tid gick nu seglingen långsamt,
och vi kommo med knapp nöd inemot Knidus. Och då vinden
icke var oss gynnsam, seglade vi in under Kreta vid Salmone. 8
Det var med knapp nöd som vi kommo där förbi och hunno fram
till en ort som kallades Goda hamnarna, icke långt från staden
Lasea. 9 Härunder hade ganska lång tid hunnit förflyta, och
sjöfarten begynte redan vara osäker; fastedagen var nämligen
redan förbi. Paulus varnade dem då 10 och sade: "I mån, jag
ser att denna sjöresa kommer att medföra vedervärdigheter
och stor olycka, icke allenast för last och skepp, utan ock för
våra liv." 11 Men hövitsmannen trodde mer på styrmannen och
skepparen än på det som Paulus sade. 12 Och då hamnen icke
låg väl till för övervintring, var flertalet av den meningen att man
borde lägga ut därifrån och försöka om man kunde komma fram
till Fenix, en hamn på Kreta, som ligger skyddad mot sydväst
och nordväst; där skulle de sedan stanna över vintern. 13 Och
då nu en lindrig sunnanvind blåste upp, menade de sig hava
målet vunnet, och lyfte ankar och foro tätt utmed Kreta. 14 Men
icke långt därefter kom en våldsam stormvind farande ned från
ön; det var den så kallade nordostorkanen. 15 Då skeppet av
denna rycktes med och icke kunde hållas upp mot vinden, gåvo
vi efter och läto det driva. 16 När vi kommo under en liten ö
som hette Kauda, förmådde vi dock, fastän med knapp nöd,
bärga skeppsbåten. 17 Sedan manskapet hade dragit upp den,
tillgrepo de nödhjälpsmedel och slogo tåg om skeppet. Och
då de fruktade att bliva kastade på Syrtenrevlarna, lade de
ut drivankare och läto skeppet så driva. 18 Och eftersom vi
alltjämt hårt ansattes av stormen, vräkte de dagen därefter en
del av lasten över bord. 19 På tredje dagen kastade de med
egna händer ut skeppsredskapen. 20 Och då under flera dagar
varken sol eller stjärnor hade synts, och stormen låg ganska
hårt på, hade vi icke mer något hopp om räddning. 21 Då nu
många funnos som ingenting ville förtära, trädde Paulus upp
mitt ibland dem och sade: "I män, I haden bort lyda mig och
icke avsegla från Kreta; I haden då kunnat spara eder dessa
vedervärdigheter och denna olycka. 22 Men nu uppmanar jag
eder att vara vid gott mod, ty ingen av eder skall förlora sitt liv;
allenast skeppet skall gå förlorat. 23 Ty i natt kom en ängel från
den Gud som jag tillhör, och som jag också tjänar, och stod
bredvid mig och sade: 24 'Frukta icke, Paulus. Du skall komma
att stå inför kejsaren; och se, Gud har skänkt dig alla dem som
segla med dig.' 25 Varen därför vid gott mod, I män; ty jag har
den förtröstan till Gud, att så skall ske som mig är sagt. 26 Men
på en ö måste vi bliva kastade." 27 När vi nu den fjortonde
natten drevo omkring på Adriatiska havet, tyckte sjömännen sig
vid midnattstiden finna att de närmade sig något land. 28 De
lodade då och funno tjugu famnars djup. När de hade kommit ett
litet stycke längre fram lodade de åter och funno femton famnars
djup. 29 Då fruktade de att vi skulle stöta på något skarpt
grund, och kastade därför ut fyra ankaren från akterskeppet
och längtade efter att det skulle dagas. 30 Sjömännen ville
emellertid fly ifrån skeppet och firade ned skeppsbåten i havet,
under föregivande att de tänkte föra ut ankaren ifrån förskeppet.
31 Då sade Paulus till hövitsmannen och krigsmännen: "Om icke
dessa stanna kvar på skeppet, så kunnen I icke räddas." 32
Då höggo krigsmännen av de tåg som höllo skeppsbåten, och
läto den fara. 33 Medan det nu höll på att dagas, uppmanade
Paulus alla att taga sig mat och sade: "Det är i dag fjorton
dagar som I haven väntat och förblivit fastande, utan att förtära
något. 34 Därför uppmanar jag eder att taga eder mat; detta
skall förhjälpa eder till räddning. Ty på ingen av eder skall ett
huvudhår gå förlorat. 35 När han hade sagt detta, tog han ett
bröd och tackade Gud i allas åsyn och bröt det och begynte
äta. 36 Då blevo alla de andra vid gott mod och togo sig mat,
också de. 37 Och vi voro på skeppet tillsammans två hundra
sjuttiosex personer. 38 Sedan de hade ätit sig mätta, lättade de
skeppet genom att kasta vetelasten i havet. 39 När det blev
dag, kände de icke igen landet; men de blevo varse en vik med
låg strand och beslöto då att, om möjligt, låta skeppet driva
upp på denna. 40 De kapade så ankartågen på båda sidor
och lämnade ankarna kvar i havet; tillika lösgjorde de rodren
och hissade förseglet för vinden och styrde mot stranden. 41
De stötte då på ett rev och läto skeppet gå upp på det. Där
fastnade förskeppet och blev stående orörligt, men akterskeppet
begynte brytas sönder av vågsvallet. 42 Då ville krigsmännen
döda fångarna, för att ingen skulle kunna fly undan simmande.
43 Men hövitsmannen ville rädda Paulus och hindrade dem
därför i deras uppsåt, och bjöd att de simkunniga först skulle
kasta sig i vattnet och söka komma i land, 44 och att därefter de
övriga skulle giva sig ut, somliga på plankor, andra på spillror av
skeppet. Så lyckades det för alla att komma välbehållna i land.

28 Först sedan vi hade blivit räddade, fingo vi veta att ön
hette Malta. 2 Och infödingarna visade oss en icke vanlig
välvilja; de tände upp en eld och togo oss alla med sig dit, för
det påkommande regnets och för köldens skull. 3 När Paulus
då tog upp ett fång torra kvistar som han lade på elden, kom, i
följd av hettan, en huggorm fram därur och högg sig fast vid
hans hand. 4 Då infödingarna fingo se ormen hänga där vid
hans hand, sade de till varandra: "Helt visst är denne man en
dråpare, som rättvisans gudinna icke tillstädjer att leva, om han
nu ock har blivit räddad undan havet." 5 Men han skakade
ormen ifrån sig i elden och led ingen skada. 6 De väntade att
han skulle svälla upp eller helt plötsligt falla ned död; men när
de efter lång väntan fingo se att intet ont vederfors honom,
ändrade de mening och sade att han var en gud. 7 I närheten
av detta ställe var en lantgård, som tillhörde den förnämste
mannen på ön, en som hette Publius; denne tog välvilligt emot
oss och gav oss härbärge i tre dagar. 8 Nu hände sig att
Publius' fader låg sjuk i en magsjukdom med feberanfall. Paulus

gick då in till honom och bad och lade händerna på honom
och gjorde honom frisk. 9 Men när detta hade skett, kommo
också de av öns övriga inbyggare som hade någon sjukdom
till honom och blevo botade. 10 Och de bevisade oss ära på
mångahanda sätt; och när vi skulle avsegla, försågo de oss med
vad vi behövde. 11 Då tre månader voro förlidna, avseglade vi
på ett skepp som hade legat vid ön över vintern; det var från
Alexandria och bar Tvillinggudarnas bilder. 12 Och vi lade till
vid Syrakusa och stannade där i tre dagar. 13 Därifrån foro vi
längs kusten och kommo till Regium. Dagen därefter fingo vi
sunnanvind, och vi kommo så redan på andra dagen till Puteoli.
14 Där träffade vi på bröder, och hos dem stannade vi, på deras
inbjudning, i sju dagar. På detta sätt kommo vi till Rom. 15 Så
snart bröderna där fingo höra om oss, gingo de oss till mötes
ända till Forum Appii och Tres Taberne. När Paulus fick se dem,
tackade han Gud och fick nytt mod. 16 Och då vi hade kommit
in i Rom, tillstaddes det Paulus att bo för sig själv, med den
krigsman som skulle bevaka honom. 17 Tre dagar därefter
kallade han tillhopa de förnämsta av judarna; och när de hade
kommit tillsammans, sade han till dem: "Mina bröder, fastän jag
icke har gjort något mot vårt folk eller mot fädernas stadgar,
blev jag likväl i Jerusalem överlämnad i romarnas händer och
fördes bort därifrån såsom fånge. 18 Och när de hade anställt
rannsakning med mig, ville de giva mig lös, eftersom jag icke
hade gjort något som förtjänade döden. 19 Men då judarna
satte sig däremot, nödgades jag vädja till kejsaren; dock, icke
som om jag hade någon anklagelse att göra mot mitt folk. 20 Av
denna orsak har jag kallat eder hit till mig, för att få se eder
och tala med eder, ty det är för Israels hopps skull som jag är
bunden med denna kedja." 21 Då svarade de honom: "Vi hava
icke från Judeen mottagit någon skrivelse om dig, ej heller har
någon av våra bröder kommit och berättat eller sagt något ont
om dig. 22 Men vi finna skäligt att du låter oss höra huru du
tänker. Ty om det partiet är oss bekant att det allestädes mötes
med gensägelse. 23 Sedan utsatte de en viss dag för honom,
och på den kommo ännu flera till honom i hans härbärge. Då
vittnade han för dem om Guds rike och utlade vad därtill hör,
och försökte att övertyga dem i fråga om Jesus, med bevis
både ur Moses' lag och ur profeterna; därmed höll han på från
morgonen ända till aftonen. 24 Och somliga läto övertyga sig av
det som han sade, men andra trodde icke. 25 Och då de icke
kunde komma överens med varandra, gingo de sin väg, och
därvid sade Paulus allenast detta ord: "Rätt talade den helige
Ande genom profeten Esaias till edra fäder, 26 när han sade:
'Gå åstad och säg till detta folk: Med hörande öron skolen I
höra, och dock alls intet förstå, och med seende ögon skolen I
se, och dock alls intet förnimma. 27 Ty detta folks hjärta har
blivit förstockat; och med öronen höra de illa, och sina ögon
hava de tillslutit, så att de icke se med sina ögon eller höra med
sina öron eller förstå med sina hjärtan och omvända sig och
bliva helade av mig' 28 Det mån I därför veta: till hedningarna
bar denna Guds frälsning blivit sänd; de skola ock akta därpå."
30 I två hela år bodde han sedan kvar i en bostad som han själv
hade hyrt. Och alla som kommo till honom tog han emot; 31 och
han predikade om Guds rike och undervisade om Herren Jesus
Kristus med all frimodighet, utan att någon hindrade honom
däri.

Romarbrevet

1 Paulus, Jesu Kristi tjänare, kallad till apostel, avskild till att
förkunna Guds evangelium, **2** vilket Gud redan förut genom
sina profeter hade i heliga skrifter utlovat, **3** evangelium om
hans Son, vilken såsom människa i köttet är född av Davids säd
4 och såsom helig andevarelse är med kraft bevisad vara Guds
Son, allt ifrån uppståndelsen från de döda, ja, evangelium om
Jesus Kristus, vår Herre, **5** genom vilken vi hava fått nåd och
apostlaämbete för att, hans namn till ära, upprätta trons lydnad
bland alla hednafolk, **6** bland vilka jämväl I ären, I som ären
kallade och Jesu Kristi egna -- **7** jag, Paulus, hälsar alla Guds
älskade som bo i Rom, dem som äro kallade och heliga. Nåd
vare med eder och frid ifrån Gud, vår Fader, och Herren Jesus
Kristus. **8** Först och främst tackar jag min Gud genom Jesus
Kristus för eder alla, därför att man i hela världen talar om eder
tro. **9** Ty Gud, som jag i min ande tjänar såsom förkunnare
av evangelium om hans Son, han är mitt vittne, han vet huru
oavlåtligt jag tänker på eder **10** och i mina böner alltid beder
att jag dock nu omsider må få ett gynnsamt tillfälle att komma
till eder, om Gud så vill. **11** Ty jag längtar efter att se eder,
för att jag må kunna meddela eder någon andlig nådegåva
till att styrka eder; **12** jag menar: för att jag i eder krets må
tillsammans med eder få hämta hugnad ur vår gemensamma
tro, eder och min. **13** Jag vill säga eder, mina bröder, att jag
ofta har haft i sinnet att komma till eder, för att också bland
eder få skörda någon frukt, såsom bland övriga hednafolk; dock
har jag allt hittills blivit hindrad. **14** Både mot greker och mot
andra folk, både mot visa och mot ovisa har jag förpliktelser.
15 Därför är jag villig att förkunna evangelium också för eder
som bon i Rom. **16** Ty jag blyges icke för evangelium; ty det är
en Guds kraft till frälsning för var och en som tror, först och
främst för juden, så ock för greken. **17** Rättfärdighet från Gud
uppenbaras nämligen däri, av tro till tro; så är ock skrivet: "Den
rättfärdige skall leva av tro." **18** Ty Guds vrede uppenbarar
sig från himmelen över all ogudaktighet och orättfärdighet hos
människor som i orättfärdighet undertrycka sanningen. **19** Vad
man kan känna om Gud är nämligen uppenbart bland dem;
Gud har ju uppenbarat det för dem. **20** Ty hans osynliga väsen,
hans eviga makt och gudomshärlighet hava ända ifrån världens
skapelse varit synliga, i det att de kunna förstås genom hans
verk. Så äro de då utan ursäkt. **(aïdios g126)** **21** Ty fastän de
hade lärt känna Gud, prisade och tackade de honom dock icke
såsom Gud, utan förföllo till fåfängliga tankar; och så blevo
deras oförståndiga hjärtan förmörkade. **22** När de berömde
sig av att vara visa, blevo de dårar **23** och bytte bort den
oförgänglige Gudens härlighet mot beläten, som voro avbilder
av förgängliga människor, ja ock av fåglar och fyrfotadjur och
krälande djur. **24** Därför prisgav Gud dem i deras hjärtans
begärelser åt orenhet, så att de med varandra skändade sina
kroppar. **25** De hade ju bytt bort Guds sanning mot lögn och tagit
sig för att dyrka och tjäna det skapade framför Skaparen, honom
som är högtlovad i evighet, amen. **(aiōn g165)** **26** Fördenskull
gav Gud dem till pris åt skamliga lustar: deras kvinnor utbytte
det naturliga umgänget mot ett onaturligt; **27** sammalunda
övergåvo ock männen det naturliga umgänget med kvinnan
och upptändes i lusta till varandra och bedrevo styggelse, man
med man. Så fingo de på sig själva uppbära sin villas tillbörliga
lön. **28** Och eftersom de icke hade aktat det något värt att
taga vara på sin kunskap om Gud, gav Gud dem till pris åt ett
ovärdigt sinnelag, till att bedriva otillbörliga ting. **29** Så hava
de blivit uppfyllda av allt slags orättfärdighet, ondska, girighet,
elakhet; de äro fulla av avund, mordlust, trätlystnad, svek,
vrångsinthet; **30** de äro örontasslare, förtalare, styggelser för
Gud, våldsverkare, övermodiga, stortaliga, illfundiga, olydiga
mot sina föräldrar, **31** oförståndiga, trolösa, utan kärlek till sina
egna, utan barmhärtighet mot andra. **32** Och fastän de väl veta
vad Gud har stadgat såsom rätt, att nämligen de som handla så
förtjäna döden, är det dem icke nog att själva så göra, de giva
ock sitt bifall åt andra som handla likaså.

2 Därför är du utan ursäkt, du människa, vem du än är, som
dömer. Ty därmed att du dömer en annan fördömer du dig
själv, eftersom du, som dömer den andre, själv handlar på
samma sätt. **2** Och vi veta att Guds dom verkligen kommer över
dem som handla så. **3** Men du menar väl detta, att du skall
kunna undfly Guds dom, du människa, som dömer dem som
handla så, och dock gör detsamma som de? **4** Eller föraktar
du hans godhets, skonsamhets och långmodighets rikedom,
utan att förstå att denna Guds godhet vill föra dig till bättring? **5**
Genom din hårdhet och ditt hjärtas obotfärdighet samlar du ju
över dig vrede, som skall drabba dig på vredens dag, då när det
bliver uppenbart att Gud är en rättvis domare. **6** Ty "han skall
vedergälla var och en efter hans gärningar". **7** Evigt liv skall
han giva åt dem som med uthållighet i att göra det goda söka
härlighet och ära och oförgänglighet. **(aiōnios g166)** **8** Men över
dem som äro genstridiga och icke lyda sanningen, utan lyda
orättfärdigheten, över dem kommer vrede och förtörnelse. **9** Ja,
bedrövelse och ångest skall komma över den människas själ,
som gör det onda, först och främst över judens, så ock över
grekens. **10** Men härlighet och ära och frid skall tillfalla var och
en som gör det goda, först och främst juden, så ock greken. **11**
Ty hos Gud finnes intet anseende till personen; **12** alla de som
utan lag hava syndat skola ock utan lag förgås, och alla de
som med lag hava syndat skola genom lag bliva dömda. **13** Ty
icke lagens hörare äro rättfärdiga inför Gud, men lagens görare
skola förklaras rättfärdiga. **14** Ty då hedningarna, som icke hava
lag, av naturen göra vad lagen innehåller, så äro dessa, utan att
hava lag, sig själv en lag, **15** då de ju sålunda visa att lagens
verk äro skrivna i deras hjärtan. Därom utgöra också deras egna
samveten ett vittnesbörd, så ock, i den inbördes umgängelsen,
deras tankar, när dessa anklaga eller ock försvara dem. **16**
Ja, så skall det befinnas vara på den dag då Gud, enligt det
evangelium jag förkunnar, genom Kristus Jesus dömer över vad
som är fördolt hos människorna. **17** Du kallar dig jude och förlitar
dig på lagen och berömmer dig av Gud. **18** Du känner ock hans
vilja, och eftersom du har fått din undervisning ur lagen, kan du
döma om vad rättast är; **19** och du tilltror dig att vara en ledare
för blinda, ett ljus för människor som vandra i mörker, **20** en
uppfostrare för oförståndiga, en lärare för enfaldiga, eftersom du

i lagen har uttrycket för kunskapen och sanningen. **21** Du som
vill lära andra, du lär icke dig själv! Du som predikar att man
icke skall stjäla, du begår själv stöld! **22** Du som säger att man
icke skall begå äktenskapsbrott, du begår själv sådant brott! Du
som håller avgudarna för styggelser, du gör dig själv skyldig till
tempelrån! **23** Du som berömmer dig av lagen, du vanärar Gud
genom att överträda lagen, **24** ty, såsom det är skrivet, "för eder
skull varder Guds namn smädat bland hedningarna". **25** Ty väl
är omskärelse till gagn, om du håller lagen; men om du är en
lagöverträdare, så är du med din omskärelse dock oomskuren.
26 Om nu den oomskurne håller lagens stadgar, skall han då
icke, fastän han är oomskuren, räknas såsom omskuren? **27**
Jo, och han som i följd av sin härkomst är oomskuren, men
ändå fullgör lagen, skall bliva dig till dom, dig som äger lagens
bokstav och omskärelsen, men likväl är en lagöverträdare. **28**
Ty den är icke jude, som är det i utvärtes måtto, ej heller är
det omskärelse, som sker utvärtes på köttet. **29** Nej, den är
jude, som är det i invärtes måtto, och omskärelse är hjärtats
omskärelse, en som sker i Anden, och icke i kraft av bokstaven;
och han har sin berömmelse, icke från människor, utan från
Gud.

3 Vilket företräde hava då judarna, eller vad gagn hava de
av omskärelsen? **2** Jo, ett stort företräde, på allt sätt; först
och främst det, att de hava blivit betrodda med Guds löftesord.
3 Ty vad betyder det, om några av dem blevo trolösa? Kan
då deras trolöshet göra Guds trofasthet om intet? **4** Bort det!
Må Gud stå såsom sannfärdig, om ock "var människa är en
lögnare". Så är ju skrivet: "På det att du må finnas rättfärdig
i dina ord och få rätt, när man sätter sig till doms över dig."
5 Men är det nu så, att vår orättfärdighet tjänar till att bevisa
Guds rättfärdighet, vad skola vi då säga? Kan väl Gud, han
som låter vredesdomen drabba, vara orättfärdig? (Jag talar
såsom vore det fråga om en människa.) **6** Bort det! Huru skulle
Gud då kunna döma världen? **7** Och å andra sidan, om Guds
sannfärdighet genom min lögnaktighet ännu mer har trätt i
dagen, honom till ära, varför skall då jag likväl dömas såsom
syndare? **8** Och varför skulle vi icke "göra vad ont är, för att gott
måtte komma därav", såsom man, för att smäda oss, påstår
att vi göra, och såsom några föregiva att vi lära? -- Sådana
få med rätta sin dom. **9** Huru är det alltså? Äro vi då något
förmer än de andra? Ingalunda. Redan härförut har jag ju måst
anklaga både judar och greker för att allasammans vara under
synd. **10** Så är ock skrivet: "Ingen rättfärdig finnes, icke en enda.
11 Ingen förståndig finnes, ingen finnes som söker Gud. **12**
Nej, alla hava de avvikit, allasammans hava de blivit odugliga,
ingen finnes som gör vad gott är, det finnes ingen enda. **13**
En öppen grav är deras strupe, sina tungor bruka de till svek.
Huggormsgift är inom deras läppar. **14** Deras mun är full av
förbannelse och bitterhet. **15** Deras fötter äro snara, när det
gäller att utgjuta blod. **16** Förödelse och elände är på deras
vägar, **17** och fridens väg känna de icke. **18** Guds fruktan är
icke för deras ögon." **19** Nu veta vi att allt vad lagen säger, det
talar den till dem som hava lagen, för att var mun skall bliva
tillstoppad och hela världen stå med skuld inför Gud; **20** ty av
laggärningar bliver intet kött rättfärdigt inför honom. Vad som
kommer genom lagen är kännedom om synden. **21** Men nu
har, utan lag, en rättfärdighet från Gud blivit uppenbarad, en
som lagen och profeterna vittna om, **22** en rättfärdighet från
Gud genom tro på Jesus Kristus, för alla dem som tro. Ty här
är ingen åtskillnad. **23** Alla hava ju syndat och äro i saknad
av härligheten från Gud; **24** och de bliva rättfärdiggjorda utan
förskyllan, av hans nåd, genom förlossningen i Kristus Jesus,
25 honom som Gud har ställt fram såsom ett försoningsmedel
genom tro, i hans blod. Så ville Gud -- då han i sin skonsamhet
hade haft fördrag med de synder som förut hade blivit begångna
-- nu visa att han dock var rättfärdig. **26** Ja, så ville han i den tid
som nu är lämna beviset för att han är rättfärdig. Härigenom
skulle han både själv befinnas vara rättfärdig och göra den
rättfärdig, som låter det bero på tro på Jesus. **27** Huru bliver det
då med vår berömmelse? Den är utestängd. Genom vilken lag?
Månne genom en gärningarnas lag? Nej, genom en trons lag.
28 Vi hålla nämligen före att människan bliver rättfärdig genom
tro, utan laggärningar. **29** Eller är Gud allenast judarnas Gud? Är
han icke ock hedningarnas? Jo, förvisso också hedningarnas,
30 så visst som Gud är en, han som skall göra de omskurna
rättfärdiga av tro, så ock de oomskurna genom tron. **31** Göra vi
då vad lag är om intet genom tron? Bort det! Vi göra tvärtom lag
gällande.

4 Vad skola vi då säga om Abraham, vår stamfader efter
köttet? **2** Om Abraham blev rättfärdig av gärningar, så har
han ju något att berömma sig av. Dock icke inför Gud. **3** Ty vad
säger skriften? "Abraham trodde Gud, och det räknades honom
till rättfärdighet." **4** Den som håller sig till gärningar, honom
bliver lönen tillräknad icke på grund av nåd, utan på grund av
förtjänst. **5** Men den som icke håller sig till gärningar, utan tror
på honom som gör den ogudaktige rättfärdig, honom räknas
hans tro till rättfärdighet. **6** Så prisar ock David den människa
salig, som Gud tillräknar rättfärdighet, utan gärningar: **7** "Saliga
äro de vilkas överträdelser äro förlåtna, och vilkas synder äro
överskylda. **8** Salig är den man som Herren icke tillräknar
synd." **9** Gäller nu detta ordet "salig" de omskurna allenast eller
ock de oomskurna? Vi säga ju att "tron räknades Abraham till
rättfärdighet". **10** Huru blev den honom då tillräknad? Skedde
det sedan han hade blivit omskuren, eller medan han ännu var
oomskuren? Det skedde icke sedan han hade blivit omskuren,
utan medan han ännu var oomskuren. **11** Och han undfick
omskärelsens tecken såsom ett insegel på den rättfärdighet
genom tron, som han hade, medan han ännu var oomskuren.
Ty så skulle han bliva en fader för alla oomskurna som tro, och
så skulle rättfärdighet tillräknas dem. **12** Han skulle ock bliva en
fader för omskurna, nämligen för sådana som icke allenast äro
omskurna, utan ock vandra i spåren av den tro som vår fader
Abraham hade, medan han ännu var oomskuren. **13** Det var
nämligen icke genom lag som Abraham och hans säd undfick
det löftet att han skulle få världen till arvedel; det var genom
rättfärdighet av tro. **14** Ty om de som låta det bero på lag skola
få arvedelen, så är tron till intet nyttig, och löftet är gjort om
intet. **15** Vad lagen kommer åstad är ju vredesdom; men där
ingen lag finnes, där finnes icke heller någon överträdelse. **16**

Därför måste det bero på tro, för att det skulle vara av nåd,
så att löftet kunde bliva beståndande för all hans säd, icke
blott för dem som hörde till lagens folk, utan ock för dem som
allenast hade Abrahams tro. Han är ju allas vår fader, 17 enligt
detta skriftens ord: "Jag har bestämt dig till att bliva en fader till
många folk"; han är detta inför den Gud som han trodde, inför
honom som gör de döda levande och kallar på de ting som icke
äro till, likasom voro de till. 18 Och där ingen förhoppning fanns,
där hoppades han ändå och trodde; och han kunde så bliva
"en fader till många folk", efter vad som var förutsagt: "Så skall
din säd bliva." 19 Och han försvagades icke i sin tro, när han
betänkte huru hans egen kropp var såsom död -- han var ju
omkring hundra år gammal -- och huru jämväl Saras moderliv
var såsom dött. 20 Han tvivlade icke på Guds löfte i otro, utan
blev fastmer starkare i sin tro; ty han ärade Gud 21 och var fullt
viss om att vad Gud hade lovat, det var han också mäktig att
hålla. 22 Därför räknades det honom ock till rättfärdighet. 23
Men att det så tillräknades honom, det är skrivet icke såsom
gällde det allenast honom, 24 utan det skulle gälla också oss; ty
det skall tillräknas jämväl oss, oss som tro på honom som från
de döda uppväckte Jesus, vår Herre, 25 vilken utgavs för våra
synders skull och uppväcktes för vår rättfärdiggörelses skull.

5 Då vi nu hava blivit rättfärdiggjorda av tro, hava vi frid med
Gud genom vår Herre Jesus Kristus 2 -- genom vilken vi ock
hava fått tillträde till den nåd vari vi nu stå -- och vi berömma
oss i hoppet om Guds härlighet. 3 Och icke det allenast, vi till
och med berömma oss av våra lidanden, eftersom vi veta att
lidandet verkar ståndaktighet, 4 och ståndaktigheten beprövad
fasthet, och fastheten hopp, 5 och hoppet låter oss icke komma
på skam; ty Guds kärlek är utgjuten i våra hjärtan genom
den helige Ande, vilken har blivit oss given. 6 Ty medan vi
ännu voro svaga, led Kristus, när tiden var inne, döden för oss
ogudaktiga. 7 Näppeligen vill ju eljest någon dö ens för en
rättfärdig man -- om nu ock till äventyrs någon kan hava mod att
dö för den som har gjort honom gott -- 8 men Gud bevisar sin
kärlek till oss däri att Kristus dog för oss, medan vi ännu voro
syndare. 9 Så mycket mer skola vi därför, sedan vi nu hava blivit
rättfärdiggjorda i och genom hans blod, också genom honom
bliva frälsta undan vredesdomen. 10 Ty om vi, medan vi voro
Guds ovänner, blevo försonade med honom genom hans Sons
död, så skola vi, sedan vi hava blivit försonade, ännu mycket
mer bliva frälsta i och genom hans liv. 11 Och icke det allenast;
vi berömma oss ock av Gud genom vår Herre Jesus Kristus,
genom vilken vi nu hava undfått försoningen. 12 Därför är det
så: Genom en enda människa har synden kommit in i världen
och genom synden döden; och så har döden kommit över alla
människor, eftersom de alla hava syndat. 13 Ty synd fanns i
världen redan innan lagen fanns. Men synd tillräknas icke där
ingen lag finnes; 14 och dock har under tiden från Adam till
Moses döden haft väldet också över dem som icke hade syndat
genom en överträdelse, i likhet med vad Adam gjorde, han som
är en förebild till den som skulle komma. 15 Likväl är det icke så
med nådegåvan, som det var med syndafallet. Ty om genom en
endas fall de många hava blivit döden underlagda, så har ännu
mycket mer Guds nåd och gåvan i och genom nåd -- vilken,
också den, är kommen genom en enda människa, Jesus Kristus
-- blivit på ett överflödande sätt de många beskärd. 16 Och
med gåvan är det icke såsom det var med det som kom genom
denne ene som syndade: domen kom genom en enda, och
ledde till en fördömelsedom, men nådegåvan kom i följd av
mångas fall, och ledde till en rättfärdiggörelsedom. 17 Och
om döden på grund av en endas fall kom till konungavälde
genom denne ene, så skola ännu mycket mer de som undfå
den överflödande nåden och rättfärdighetsgåvan få konungsligt
välde i liv, också det genom en enda, Jesus Kristus. -- 18 Alltså,
likasom det, som kom genom en endas fall, för alla människor
ledde till en fördömelsedom, så leder det, som kom genom
rättfärdiggörelsedomen förmedelst en enda, för alla människor
till en rättfärdiggörelse som medför liv. 19 Ty såsom genom en
enda människas olydnad de många fingo stå såsom syndare,
så skola ock genom en endas lydnad de många stå såsom
rättfärdiga. 20 Men lagen har därjämte kommit in, för att fallet
skulle bliva så mycket större; dock, där synden blev större, där
överflödade nåden mycket mer. 21 Ty såsom synden hade
utövat sitt välde i och genom döden, så skulle nu ock nåden
genom rättfärdighet utöva sitt välde till evigt liv, och det genom
Jesus Kristus, vår Herre. **(aiōnios g166)**

6 Vad skola vi då säga? Skola vi förbliva i synden, för att
nåden skall bliva så mycket större? 2 Bort det! Vi som hava
dött från synden, huru skulle vi ännu kunna leva i den? 3 Veten
I då icke att vi alla som hava blivit döpta till Kristus Jesus, vi
hava blivit döpta till hans död? 4 Och vi hava så, genom detta
dop till döden, blivit begravna med honom, för att, såsom Kristus
uppväcktes från de döda genom Faderns härlighet, också vi
skola vandra i ett nytt väsende, i liv. 5 Ty om vi hava vuxit
samman med honom genom en lika död, så skola vi ock vara
sammanvuxna med honom genom en lika uppståndelse. 6 Vi
veta ju detta, att vår gamla människa har blivit korsfäst med
honom, för att syndakroppen skall göras om intet, så att vi icke
mer tjäna synden. 7 Ty den som är död, han är friad ifrån
synden. 8 Hava vi nu dött med Kristus, så tro vi att vi ock skola
leva med honom, 9 eftersom vi veta att Kristus, sedan han har
uppstått från de döda, icke mer dör; döden råder icke mer över
honom. 10 Ty hans död var en död från synden en gång för alla,
men hans liv är ett liv för Gud. 11 Så mån ock I hålla före att I
ären döda från synden och leven för Gud, i Kristus Jesus. 12
Låten därför icke synden hava väldet i edra dödliga kroppar, så
att I lyden deras begärelser. 13 Och ställen icke edra lemmar i
syndens tjänst, att vara orättfärdighetsvapen, utan ställen eder
själva i Guds tjänst, såsom de där från döden hava kommit till
livet, och edra lemmar i Guds tjänst, att vara rättfärdighetsvapen.
14 Ty synden skall icke råda över eder, eftersom I icke stån
under lagen, utan under nåden. 15 Huru är det alltså? Skola vi
synda, eftersom vi icke stå under lagen, utan under nåden?
Bort det! 16 I veten ju, att när I ställen eder i någons tjänst för
att lyda honom, så ären I tjänare under denne, som I sålunda
lyden, vare sig det är under synden, vilket leder till död, eller
under lydnaden, vilket leder till rättfärdighet. 17 Men Gud vare

tack för att den tid är förbi, då I voren syndens tjänare, och för
att I haven blivit av hjärtat lydiga, så att I följen den lära som har
givits eder till mönsterbild, 18 och för att I, när I nu haven gjorts
fria ifrån synden, haven blivit tjänare under rättfärdigheten -- 19
om jag nu får tala på människosätt, för eder köttsliga svaghets
skull. Ja, likasom I förr ställden edra lemmar i orenhetens och
orättfärdighetens tjänst, till orättfärdighet, så mån I nu ställa edra
lemmar i rättfärdighetens tjänst, till helgelse. 20 Medan I voren
syndens tjänare, voren I ju fria ifrån rättfärdighetens tjänst; 21
men vilken frukt skördaden I då därav? Jo, det som I nu blygens
för; änden på sådant är ju döden. 22 Men nu, då I haven gjorts
fria ifrån synden och blivit Guds tjänare, nu skörden I frukten av
detta: I varden helgade; och änden bliver att I undfån evigt liv.
(aiōnios g166) 23 Ty den lön som synden giver är döden, men
den gåva som Gud av nåd giver är evigt liv, i Kristus Jesus, vår
Herre. **(aiōnios g166)**

7 Eller veten I icke, mina bröder -- jag talar ju till sådana som
känna lagen -- att lagen råder över en människa för så lång
tid som hon lever? 2 Så är ju en gift kvinna genom lag bunden
vid sin man, så länge denne lever; men om mannen dör, då är
hon löst från den lag som band henne vid mannen. 3 Alltså,
om hon giver sig åt en annan man, medan hennes man lever,
så kallas hon äktenskapsbryterska; men om mannen dör, då
är hon fri ifrån lagen, så att hon icke är äktenskapsbryterska,
om hon giver sig åt en annan man. 4 Så haven ock I, mina
bröder, genom Kristi kropp blivit dödade från lagen för att tillhöra
en annan, nämligen honom som har uppstått från de döda,
på det att vi må bära frukt åt Gud. 5 Ty medan vi ännu voro i
ett köttsligt väsende, voro de syndiga lustar, som uppväcktes
genom lagen, verksamma i våra lemmar till att bära frukt åt
döden. 6 Men nu äro vi lösta från lagen, i det att vi hava dött från
det varunder vi förr höllos fångna; och så tjäna vi nu i Andens
nya väsende, och icke i bokstavens gamla väsende. 7 Vad
skola vi då säga? Är lagen synd? Bort det! Men synden skulle
jag icke hava lärt känna, om icke genom lagen; ty jag hade icke
vetat av begärelsen, om icke lagen hade sagt: "Du skall icke
hava begärelse." 8 Men då nu synden fick tillfälle, uppväckte
den genom budordet allt slags begärelse i mig. Ty utan lag är
synden död. 9 Jag levde en gång utan lag; men när budordet
kom, fick synden liv, 10 och jag hemföll åt döden. Så befanns
det att budordet, som var givet till liv, det blev mig till död; 11 ty
då synden fick tillfälle, förledde den mig genom budordet och
dödade mig genom det. 12 Alltså är visserligen lagen helig, och
budordet heligt och rättfärdigt och gott. 13 Har då verkligen det
som är gott blivit mig till död? Bort det! Men synden har blivit
det, för att så skulle varda uppenbart att den var synd, i det att
den genom något som självt var gott drog över mig död; och så
skulle synden bliva till övermått syndig, genom budordet. 14 Vi
veta ju att lagen är andlig, men jag är av köttslig natur, såld till
träl under synden. 15 Ty jag kan icke fatta att jag handlar såsom
jag gör; jag gör ju icke vad jag vill, men vad jag hatar, det gör
jag. 16 Om jag nu gör det som jag icke vill, så giver jag mitt bifall
åt lagen och vidgår att den är god. 17 Så är det nu icke mer jag
som gör sådant, utan synden, som bor i mig. 18 Ty jag vet att i
mig, det är i mitt kött, bor icke något gott; viljan är väl tillstädes
hos mig, men att göra det goda förmår jag icke. 19 Ja, det goda
som jag vill gör jag icke; men det onda som jag icke vill, det gör
jag. 20 Om jag alltså gör vad jag icke vill, så är det icke mer
jag som gör det, utan synden, som bor i mig. 21 Så finner jag
nu hos mig, som har viljan att göra det goda, den lagen, att
det onda fastmer är tillstädes hos mig. 22 Ty efter min invärtes
människa har jag min lust i Guds lag; 23 men i mina lemmar ser
jag en annan lag, en som ligger i strid med den lag som är i min
håg, en som gör mig till fånge under syndens lag, som är i mina
lemmar. 24 Jag arma människa! Vem skall frälsa mig från denna
dödens kropp? -- 25 Gud vare tack, genom Jesus Kristus, vår
Herre! Alltså tjänar jag, sådan jag är i mig själv, visserligen med
min håg Guds lag, men med köttet tjänar jag syndens lag.

8 Så finnes nu ingen fördömelse för dem som äro i Kristus
Jesus. 2 Ty livets Andes lag har i Kristus Jesus gjort mig fri
ifrån syndens och dödens lag. 3 Ty det som lagen icke kunde
åstadkomma, i det den var försvagad genom köttet, det gjorde
Gud, då han, för att borttaga synden, sände sin Son i syndigt
kötts gestalt och fördömde synden i köttet. 4 Så skulle lagens
krav uppfyllas i oss, som vandra icke efter köttet, utan efter
Anden. 5 Ty de som äro köttsliga, de hava sitt sinne vänt till vad
köttet tillhör; men de som äro andliga, de hava sitt sinne vänt till
vad Anden tillhör. 6 Och köttets sinne är död, medan Andens
sinne är liv och frid. 7 Köttets sinne är nämligen fiendskap mot
Gud, eftersom det icke är Guds lag underdånigt, ej heller kan
vara det. 8 Men de som äro i ett köttsligt väsende kunna icke
behaga Gud. 9 I åter ären icke i ett köttsligt väsende, utan i ett
andligt, om eljest Guds Ande bor i eder; men den som icke har
Kristi Ande, han hör icke honom till. 10 Om nu Kristus är i eder,
så är väl kroppen hemfallen åt döden, för syndens skull, men
Anden är liv, för rättfärdighetens skull. 11 Och om dens Ande,
som uppväckte Jesus från de döda, bor i eder, så skall han
som uppväckte Kristus Jesus från de döda göra också edra
dödliga kroppar levande, genom sin Ande, som bor i eder. 12
Alltså, mina bröder, hava vi icke någon förpliktelse mot köttet, så
att vi skola leva efter köttet. 13 Ty om i leven efter köttet, så
skolen I dö; men om I genom ande döden kroppens gärningar,
så skolen I leva. 14 Ty alla de som drivas av Guds Ande, de
äro Guds barn. 15 I haven ju icke fått en träldomens ande, så
att I åter skullen känna fruktan; I haven fått en barnaskapets
ande, i vilken vi ropa: "Abba! Fader!" 16 Anden själv vittnar med
vår ande att vi äro Guds barn. 17 Men äro vi barn, så äro vi
ock arvingar, nämligen Guds arvingar och Kristi medarvingar,
om vi eljest lida med honom, för att också med honom bliva
förhärligade. 18 Ty jag håller före att denna tidens lidanden
intet betyda, i jämförelse med den härlighet som kommer att
uppenbaras på oss. 19 Ty skapelsens trängtan sträcker sig
efter Guds barns uppenbarelse. 20 Skapelsen har ju blivit lagd
under förgängligheten, icke av eget val, utan för dens skull, som
lade den därunder; dock så, att en förhoppning skulle finnas,
21 att också skapelsen en gång skall bliva frigjord ifrån sin
träldom under förgängelsen och komma till den frihet som tillhör
Guds barns härlighet. 22 Vi veta ju att ännu i denna stund hela
skapelsen samfällt suckar och våndas. 23 Och icke den allenast;
också vi själva, som hava fått Anden såsom förstlingsgåva,

också vi sucka inom oss och bida efter barnaskapet, vår kropps
förlossning. 24 Ty i hoppet äro vi frälsta. Men ett hopp som man
ser fullbordat är icke mer ett hopp; huru kan någon hoppas det
som han redan ser? 25 Om vi nu hoppas på det som vi icke se,
så bida vi därefter med ståndaktighet. 26 Så kommer ock Anden
vår svaghet till hjälp; ty vad vi rätteligen böra bedja om, det veta
vi icke, men Anden själv manar gott för oss med outsägliga
suckar. 27 Och han som rannsakar hjärtan, han vet vad Anden
menar, ty det är efter Guds behag som han manar gott för de
heliga. 28 Men vi veta att för dem som älska Gud samverkar allt
till det bästa, för dem som äro kallade efter hans rådslut. 29
Ty dem som förut hava blivit kända av honom, dem har han
ock förut bestämt till att bliva hans Sons avbilder, honom lika,
så att denne skulle bliva den förstfödde bland många bröder.
30 Och dem som han har förut bestämt, dem kallar han ock,
och dem som han har kallat, dem rättfärdiggör han ock, och
dem som han har rättfärdiggjort, dem förhärligar han ock. 31
Vad skola vi nu säga härom? Är Gud för oss, vem kan då vara
emot oss? 32 Han som icke har skonat sin egen Son, utan
utgivit honom för oss alla, huru skulle han kunna annat än också
skänka oss allt med honom? 33 Vem vill anklaga Guds utvalda?
Gud är den som rättfärdiggör. 34 Vem är den som vill fördöma?
Kristus Jesus är den som har dött, ja, än mer, den som har
uppstått; och han sitter på Guds högra sida, han manar ock
gott för oss. 35 Vem skulle kunna skilja oss från Kristi kärlek?
Månne bedrövelse eller ångest eller förföljelse eller hunger eller
nakenhet eller fara eller svärd? 36 Så är ju skrivet: "För din
skull varda vi dödade hela dagen; vi hava blivit aktade såsom
slaktfår." 37 Nej, i allt detta vinna vi en härlig seger genom
honom som har älskat oss. 38 Ty jag är viss om att varken död
eller liv, varken änglar eller andefurstar, varken något som nu är
eller något som skall komma, 39 varken någon makt i höjden
eller någon makt i djupet, ej heller något annat skapat skall
kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår Herre.

9 Jag talar sanning i Kristus, jag ljuger icke -- därom bär mitt
samvete mig vittnesbörd i den helige Ande -- 2 när jag säger
att jag har stor bedrövelse och oavlåtligt kval i mitt hjärta. 3 Ja,
jag skulle önska att jag själv vore förbannad och bortkastad
från Kristus, om detta kunde gagna mina bröder, mina fränder
efter köttet. 4 De äro ju israeliter, dem tillhöra barnaskapet och
härligheten och förbunden och lagstiftningen och tempeltjänsten
och löftena. 5 Dem tillhöra ock fäderna, och från dem är Kristus
kommen efter köttet, han som är över allting, Gud, högtlovad
i evighet, amen. (aiōn g165) 6 Detta säger jag icke som om
Guds löftesord skulle hava blivit om intet. Ty "Israel", det är icke
detsamma som alla de som härstamma från Israel. 7 Ej heller
äro de alla "barn", därför att de äro Abrahams säd. Nej, det
heter: "Genom Isak är det som säd skall uppkallas efter dig."
8 Detta vill säga: Icke de äro Guds barn, som äro barn efter
köttet, men de som äro barn efter löftet, de räknas för säd. 9
Ty ett löftesord var det ordet: "Vid denna tid skall jag komma
tillbaka, och då skall Sara hava en son." 10 Än mer: så skedde
ock, när Rebecka genom en och samme man, nämligen vår
fader Isak, blev moder till sina barn. 11 Ty förrän dessa voro
födda, och innan de ännu hade gjort vare sig gott eller ont, blev
det ordet henne sagt -- för att Guds utkorelse-rådslut skulle bliva
beståndande, varvid det icke skulle bero på någons gärningar,
utan på honom som kallar -- 12 det ordet: "Den äldre skall tjäna
den yngre." 13 Så är ock skrivet: "Jakob älskade jag, men Esau
hatade jag." 14 Vad skola vi då säga? Kan väl orättfärdighet
finnas hos Gud? Bort det! 15 Han säger ju till Moses: "Jag skall
vara barmhärtig mot den jag vill vara barmhärtig emot, och jag
skall förbarma mig över den jag vill förbarma mig över." 16 Alltså
beror det icke på någon människas vilja eller strävan, utan på
Guds barmhärtighet. 17 Ty skriften säger till Farao: "Just därtill
har jag låtit dig uppstå, att jag skall visa min makt på dig, och att
mitt namn skall varda förkunnat på hela jorden." 18 Alltså är han
barmhärtig mot vem han vill, och vem han vill förhärdar han.
19 Nu torde du säga till mig: "Vad har han då att förebrå oss?
Kan väl någon stå emot hans vilja?" 20 O människa, vem är
då du, som vill träta med Gud? Icke skall verket säga till sin
mästare: "Varför gjorde du mig så?" 21 Har icke krukmakaren
den makten över leret, att han av samma lerklump kan göra ett
kärl till hedersamt bruk, ett annat till mindre hedersamt? 22 Men
om nu Gud, när han ville visa sin vrede och uppenbara sin makt,
likväl i stor långmodighet hade fördrag med "vredens kärl", som
voro färdiga till fördärv, vad har du då att säga? 23 Och om han
gjorde detta för att tillika få uppenbara sin härlighets rikedom på
"barmhärtighetens kärl", som han förut hade berett till härlighet?
24 Och till att vara sådana har han ock kallat oss, icke allenast
dem som äro av judisk börd, utan jämväl dem som äro av
hednisk. 25 Så säger han ock hos Oseas: "Det folk som icke var
mitt folk, det skall jag kalla 'mitt folk', och henne som jag icke
älskade skall jag kalla 'min älskade'. 26 Och det skall ske att på
den ort där det sades till dem: 'I ären icke mitt folk', där skola
de kallas 'den levande Gudens barn'." 27 Men Esaias utropar
om Israel: "Om än Israels barn vore till antalet såsom sanden i
havet, så skall dock allenast en kvarleva bliva frälst. 28 Ty dom
skall Herren hålla på jorden, en slutdom, som avgör saken med
hast." 29 Och det är såsom redan Esaias har sagt: "Om Herren
Sebaot icke hade lämnat en avkomma kvar åt oss, då vore vi
såsom Sodom, vi vore Gomorra lika." 30 Vad skola vi då säga?
Jo, att hedningarna, som icke foro efter rättfärdighet, hava vunnit
rättfärdighet, nämligen den rättfärdighet som kommer av tro,
31 under det att Israel, som for efter en rättfärdighetslag, icke
har kommit till någon sådan lag. 32 Varför? Därför att de icke
sökte den på trons väg, utan såsom något som skulle vinnas på
gärningarnas väg. De stötte sig mot stötestenen, 33 såsom
det är skrivet: "Se, jag lägger i Sion en stötesten och en klippa
som skall bliva dem till fall; men den som tror på den skall icke
komma på skam."

10 Mina bröder, mitt hjärtas åstundan och min bön till Gud för
dem är att de må bliva frälsta. 2 Ty det vittnesbördet giver
jag dem, att de nitälska för Gud. Dock göra de detta icke med
rätt insikt. 3 De förstå nämligen icke rättfärdigheten från Gud,
utan söka att komma åstad en sin egen rättfärdighet och hava
icke givit sig under rättfärdigheten från Gud. 4 Ty lagen har fått
sin ände i Kristus, till rättfärdighet för var och en som tror. 5
Moses skriver ju om den rättfärdighet som kommer av lagen, att

den människa som övar sådan rättfärdighet skall leva genom
den. 6 Men den rättfärdighet som kommer av tro säger så: "Du
behöver icke fråga i ditt hjärta: 'Vem vill fara upp till himmelen
(nämligen för att hämta Kristus ned)?' 7 ej heller: 'Vem vill fara
ned till avgrunden (nämligen för att hämta Kristus upp ifrån de
döda?'" (Abyssos g12) 8 Vad säger den då? "Ordet är dig nära, i
din mun och i ditt hjärta (nämligen ordet om tron, det som vi
predika)." 9 Ty om du med din mun bekänner Jesus vara Herre
och i ditt hjärta tror att Gud har uppväckt honom från de döda,
då bliver du frälst. 10 Ty genom hjärtats tro bliver man rättfärdig,
och genom munnens bekännelse bliver man frälst. 11 Skriften
säger ju: "Ingen som tror på honom skall komma på skam." 12
Det är ingen åtskillnad mellan jude och grek; alla hava ju en och
samme Herre, och han har rikedomar att giva åt alla som åkalla
honom. 13 Ty "var och en som åkallar Herrens namn, han skall
varda frälst". 14 Men huru skulle de kunna åkalla den som de
icke hava kommit till tro på? Och huru skulle de kunna tro den
som de icke hava hört? Och huru skulle de kunna höra, om
ingen predikade? 15 Och huru skulle predikare kunna komma,
om de icke bleve sända? Så är och skrivet: "Huru ljuvliga äro
icke fotstegen av de män som frambära gott budskap!" 16 Dock,
icke alla hava blivit evangelium lydiga. Esaias säger ju: "Herre,
vem trodde vad som predikades för oss?" 17 Alltså kommer tron
av predikan, men predikan i kraft av Kristi ord. 18 Jag frågar då:
Hava de kanhända icke hört predikas? Jo, visserligen; det heter
ju: "Deras tal har gått ut över hela jorden, och deras ord till
världens ändar." 19 Jag frågar då vidare: Har Israel kanhända
icke förstått det? Redan Moses säger: "Jag skall uppväcka eder
avund mot ett folk som icke är ett folk; mot ett hednafolk utan
förstånd skall jag reta eder till vrede." 20 Och Esaias går så
långt, att han säger: "Jag har låtit mig finnas av dem som icke
sökte mig, jag har låtit mig bliva uppenbar för dem som icke
frågade efter mig." 21 Men om Israel säger han: "Hela dagen
har jag uträckt mina händer till ett ohörsamt och gensträvigt
folk."

11 Så frågar jag nu: Har då Gud förskjutit sitt folk? Bort
det! Jag är ju själv en israelit, av Abrahams säd och av
Benjamins stam. 2 Gud har icke förskjutit sitt folk, som redan
förut hade blivit känt av honom. Eller veten I icke vad skriften
säger, där den talar om Elias, huru denne inför Gud träder upp
mot Israel med dessa ord: 3 "Herre, de hava dräpt dina profeter
och rivit ned dina altaren; jag allena är kvar, och de stå efter mitt
liv"? 4 Och vad får han då för svar av Gud? "Jag har låtit bliva
kvar åt mig sju tusen män, som icke hava böjt knä för Baal." 5
Likaså finnes ock, i den tid som nu är, en kvarleva, i kraft av en
utkorelse som har skett av nåd. 6 Men har den skett av nåd, så
har den icke skett på grund av gärningar; annars vore nåd icke
mer nåd. 7 Huru är det alltså? Vad Israel står efter, det har det
icke fått; allenast de utvalda hava fått det, medan de andra
hava blivit förstockade. 8 Så är ju skrivet: "Gud har givit dem en
sömnaktighetens ande, ögon som de icke kunna se med och
öron som de icke kunna höra med; så är det ännu i dag." 9 Och
David säger: "Må deras bord bliva dem till en snara, så att de
bliva fångade; må det bliva dem till ett giller, så att de få sin
vedergällning. 10 Må deras ögon förmörkas, så att de icke se;
böj deras rygg alltid." 11 Så frågar jag nu: Var det då för att de
skulle komma på fall som de stapplade? Bort det! Men genom
deras fall har frälsningen kommit till hedningarna, för att de
själva skola "uppväckas till avund". 12 Och har nu redan deras
fall varit till rikedom för världen, och har deras fåtalighet varit
till rikedom för hedningarna, huru mycket mer skall icke deras
fulltalighet så bliva! 13 Men till eder, I som ären av hednisk börd,
säger jag: Eftersom jag nu är en hedningarnas apostel, håller
jag mitt ämbete högt -- 14 om jag till äventyrs så skulle kunna
"uppväcka avund" hos dem som äro mitt kött och blod och frälsa
några bland dem. 15 Ty om redan deras förkastelse hade med
sig världens försoning, vad skall då deras upptagande hava
med sig, om icke liv från de döda? 16 Om förstlingsbrödet är
heligt, så är ock hela degen helig; och om roten är helig, så äro
ock grenarna heliga. 17 Men om nu några av grenarna hava
brutits bort, och du, som är av ett vilt olivträd, har blivit inympad
bland grenarna och med dem har fått delaktighet i det äkta
olivträdets saftrika rot, 18 så må du icke därför förhäva dig över
grenarna. Nej, om du skulle vilja förhäva dig, så besinna att det
icke är du som bär roten, utan att roten bär dig. 19 Nu säger du
kanhända: "Det var för att jag skulle bliva inympad som en del
grenar brötos bort." 20 Visserligen. För sin otros skull blevo de
bortbrutna, och du får vara kvar genom din tro. Hav då inga
högmodiga tankar, utan lev i fruktan. 21 Ty har Gud icke skonat
de naturliga grenarna, så skall han icke heller skona dig. 22 Se
alltså här Guds godhet och stränghet: Guds stränghet mot dem
som föllo och hans godhet mot dig, om du nämligen håller dig
fast vid hans godhet; annars bliver också du borthuggen. 23
Men jämväl de andra skola bliva inympade, om de icke hålla
fast vid sin otro; Gud är ju mäktig att åter inympa dem. 24 Ty om
du har blivit borthuggen från ditt av naturen vilda olivträd och
mot naturen inympats i ett ädelt olivträd, huru mycket snarare
skola då icke dessa kunna inympas i sitt eget äkta olivträd,
det som de efter naturen tillhöra! 25 Ty för att I, mina bröder,
icke skolen hålla eder själva för kloka, vill jag yppa för eder
denna hemlighet: Förstockelse har drabbat en del av Israel och
skall fortfara intill dess hedningarna i fulltalig skara hava kommit
in; 26 och så skall hela Israel bliva frälst, såsom det är skrivet:
"Från Sion skall förlossaren komma, han skall skaffa bort all
ogudaktighet från Jakob. 27 Och när jag borttager deras synder,
då skall detta vara det förbund, som jag gör med dem." 28 Se
vi nu på evangelium, så äro de hans ovänner, för eder skull;
men se vi på utkorelsen, så äro de hans älskade, för fädernas
skull. 29 Ty sina nådegåvor och sin kallelse kan Gud icke ångra.
30 Såsom I förut voren ohörsamma mot Gud, men nu genom
dessas ohörsamhet haven fått barmhärtighet, 31 så hava nu ock
dessa varit ohörsamma, för att de, genom den barmhärtighet
som har vederfarits eder, också själva skola få barmhärtighet.
32 Ty Gud har givit dem alla till pris åt ohörsamhet, för att sedan
förbarma sig över dem alla. 33 O, vilket djup av rikedom och
vishet och kunskap hos Gud! Huru outgrundliga äro icke hans
domar, och huru outrannsakliga hans vägar! 34 Ty "vem har lärt
känna Herrens sinne, eller vem har varit hans rådgivare? 35
Eller vem har först givit honom något, som han alltså bör betala

igen?" 36 Av honom och genom honom och till honom är ju
allting. Honom tillhör äran i evighet, amen. (aiōn g165)

12 Så förmanar jag nu eder, mina bröder, vid Guds
barmhärtighet, att frambära edra kroppar till ett levande,
heligt och Gud välbehagligt offer -- eder andliga tempeltjänst. 2
Och skicken eder icke efter denna tidsålders väsende, utan
förvandlen eder genom edert sinnes förnyelse, så att I kunnen
pröva vad som är Guds vilja, vad som är gott och välbehagligt
och fullkomligt. (aiōn g165) 3 Ty i kraft av den nåd som har
blivit mig given, tillsäger jag var och en av eder att icke hava
högre tankar om sig än tillbörligt är, utan tänka blygsamt, i
överensstämmelse med det mått av tro som Gud har tilldelat
var och en. 4 Ty såsom vi i en och samma kropp hava många
lemmar, men alla lemmarna icke hava samma förrättning, 5
så utgöra ock vi, fastän många, en enda kropp i Kristus, men
var för sig äro vi lemmar, varandra till tjänst. 6 Och vi hava
olika gåvor, alltefter den nåd som har blivit oss given. Har
någon profetians gåva, så bruke han den efter måttet av sin
tro; 7 har någon fått en tjänst, så akte han på tjänsten; är
någon satt till lärare, så akte han på sitt lärarkall; 8 är någon
satt till att förmana, så akte han på sin plikt att förmana. Den
som delar ut gåvor, han göre det med gott hjärta; den som
är satt till föreståndare, han vare det med nit; den som övar
barmhärtighet, han göre det med glädje. 9 Eder kärlek vare utan
skrymtan; avskyn det onda, hållen fast vid det goda. 10 Älsken
varandra av hjärtat i broderlig kärlek; söken överträffa varandra i
inbördes hedersbevisning. 11 Varen icke tröga, där det gäller
nit; varen brinnande i anden, tjänen Herren. 12 Varen glada i
hoppet, tåliga i bedrövelsen, uthålliga i bönen. 13 Tagen del i de
heligas behov. Varen angelägna om att bevisa gästvänlighet. 14
Välsignen dem som förfölja eder; välsignen, och förbannen icke.
15 Glädjens med dem som äro glada, gråten med dem som
gråta. 16 Varen ens till sinnes med varandra. Haven icke edert
sinne vänt till vad högt är, utan hållen eder till det som är ringa.
Hållen icke eder själva för kloka. 17 Vedergällen ingen med
ont för ont. Vinnläggen eder om vad gott är inför var man. 18
Hållen frid med alla människor, om möjligt är, och så mycket
som på eder beror. 19 Hämnens icke eder själva, mina älskade,
utan lämnen rum för vredesdomen; ty det är skrivet: "Min är
hämnden, jag skall vedergälla det, säger Herren." 20 Fastmer,
"om din ovän är hungrig, så giv honom att äta, om han är törstig,
så giv honom att dricka; ty om du så gör, samlar du glödande
kol på hans huvud." 21 Låt dig icke övervinnas av det onda,
utan övervinn det onda med det goda.

13 Var och en vare underdånig den överhet som han har
över sig. Ty ingen överhet finnes, som icke är av Gud;
all överhet som finnes är förordnad av Gud. 2 Därför, den
som sätter sig upp mot överheten, han står emot vad Gud har
förordnat; men de som stå emot detta, de skola få sin dom. 3 Ty
de som hava väldet äro till skräck, icke för dem som göra vad
gott är, utan för dem som göra vad ont är. Vill du vara utan
fruktan för överheten, så gör vad gott är; du skall då bliva prisad
av den, 4 ty överheten är en Guds tjänare, dig till fromma. Men
gör du vad ont är, då må du frukta; ty överheten bär icke svärdet
förgäves, utan är en Guds tjänare, en hämnare, till att utföra
vredesdomen över den som gör vad ont är. 5 Därför måste man
vara den underdånig, icke allenast för vredesdomens skull, utan
ock för samvetets skull. 6 Fördenskull betalen I ju ock skatt; ty
överheten förrättar Guds tjänst och är just för detta ändamål
ständigt verksam. 7 Så given åt alla vad I ären dem skyldiga;
skatt åt den som skatt tillkommer, tull åt den som tull tillkommer,
fruktan åt den som fruktan tillkommer, heder åt den som heder
tillkommer. 8 Varen ingen något skyldiga -- utom när det gäller
kärlek till varandra; ty den som älskar sin nästa, han har uppfyllt
lagen. 9 De buden: "Du skall icke begå äktenskapsbrott", "Du
skall icke dräpa", "Du skall icke stjäla", "Du skall icke hava
begärelse" och vilka andra bud som helst, de sammanfattas ju
alla i det ordet: "Du skall älska din nästa såsom dig själv." 10
Kärleken gör intet ont mot nästan; alltså är kärleken lagens
uppfyllelse. 11 Akten på allt detta, så mycket mer som I veten
vad tiden lider, att stunden nu är inne för eder att vakna upp ur
sömnen. Ty frälsningen är oss nu närmare, än då vi kommo
till tro. 12 Natten är framskriden, och dagen är nära. Låtom
oss därför avlägga mörkrets gärningar och ikläda oss ljusets
vapenrustning. 13 Låtom oss föra en hövisk vandel, såsom om
dagen, icke med vilt leverne och dryckenskap, icke i otukt och
lösaktighet, icke i kiv och avund. 14 Ikläden eder fastmer Herren
Jesus Kristus, och haven icke sådan omsorg om köttet, att onda
begärelser därav uppväckas.

14 Om någon är svag i tron, så upptagen honom dock vänligt,
utan att döma över andras betänkligheter. 2 Den ene har
tro till att äta vad som helst, under det att den som är svag
allenast äter vad som växer på jorden. 3 Den som äter må icke
förakta den som icke äter. Ej heller må den som icke äter döma
den som äter; ty Gud har upptagit honom, 4 och vem är du som
dömer en annans tjänare? Om han står eller faller, det kommer
allenast hans egen herre vid; men han skall väl bliva stående,
ty Herren är mäktig att hålla honom stående. 5 Den ene gör
skillnad mellan dag och dag, den andre håller alla dagar för lika;
var och en vare fullt viss i sitt sinne. 6 Om någon särskilt aktar
på någon dag, så gör han detta för Herren, och om någon äter,
så gör han detta för Herren; han tackar ju Gud. Så ock, om
någon avhåller sig från att äta, gör han detta för Herren, och
han tackar Gud. 7 Ty ingen av oss lever för sig själv, och ingen
dör för sig själv. 8 Leva vi, så leva vi för Herren; dö vi, så dö vi
för Herren. Evad vi leva eller dö, höra vi alltså Herren till. 9 Ty
därför har Kristus dött och åter blivit levande, att han skall vara
herre över både döda och levande. 10 Men du, varför dömer du
din broder? Och du åter, varför föraktar du din broder? Vi skola
ju alla en gång stå inför Guds domstol. 11 Ty det är skrivet: "Så
sant jag lever, säger Herren, för mig skola alla knän böja sig,
och alla tungor skola prisa Gud." 12 Alltså skall var och en av
oss inför Gud göra räkenskap för sig själv. 13 Låtom oss därför
icke mer döma varandra. Dömen hellre så, att ingen må för
sin broder lägga en stötesten eller något som bliver honom
till fall. 14 Jag vet väl och är i Herren Jesus viss om att intet i
sig självt är orent; allenast om någon håller något för orent, så
är det för honom orent. 15 Om nu genom din mat bekymmer

vållas din broder, så vandrar du icke mer i kärleken. Bliv icke
genom din mat till fördärv för den som Kristus har lidit döden för.
16 Låten alltså icke det goda som I haven fått bliva utsatt för
smädelse. 17 Ty Guds rike består icke i mat och dryck, utan i
rättfärdighet och frid och glädje i den helige Ande. 18 Den som
häri tjänar Kristus, han är välbehaglig för Gud och håller provet
inför människor. 19 Vi vilja alltså fara efter det som länder till frid
och till inbördes uppbyggelse. 20 Bryt icke för mats skull ned
Guds verk. Väl är allting rent, men om ätandet för någon är en
stötesten, så bliver det för den människan till ondo; 21 du gör
väl i att avhålla dig från att äta kött och dricka vin och från annat
som för din broder bliver en stötesten. 22 Den tro du har må du
hava för dig själv inför Gud. Salig är den som icke måste döma
sig själv, när det gäller något som han har prövat vara rätt. 23
Men om någon hyser betänkligheter och likväl äter, då är han
dömd, eftersom det icke sker av tro. Ty allt som icke sker av tro,
det är synd.

15 Vi som äro starka äro pliktiga att bära de svagas
skröpligheter och att icke leva oss själva till behag. 2 Var
och en av oss må leva sin nästa till behag, honom till fromma
och honom till uppbyggelse. 3 Kristus levde ju icke sig själv till
behag, utan med honom skedde såsom det är skrivet: "Dina
smädares smädelser hava fallit över mig." 4 Ty allt vad som
fordom har blivit skrivet, det är skrivet oss till undervisning, för
att vi, genom ståndaktighet och genom den tröst som skrifterna
giva, skola bevara vårt hopp. 5 Och ståndaktighetens och
tröstens Gud give eder att vara ens till sinnes med varandra i
Kristi Jesu efterföljelse, 6 så att I endräktigt och med en mun
prisen vår Herres, Jesu Kristi, Gud och Fader. 7 Därför må
den ene av eder vänligt upptaga den andre, såsom Kristus,
Gud till ära, har upptagit eder. 8 Vad jag vill säga är detta: För
de omskurna har Kristus blivit en tjänare, till ett vittnesbörd
om Guds sannfärdighet, för att bekräfta de löften som hade
givits åt fäderna; 9 hedningarna åter hava fått prisa Gud för
hans barmhärtighets skull. Så är ock skrivet: "Fördenskull vill
jag prisa dig bland hedningarna och lovsjunga ditt namn." 10
Och åter heter det: "Jublen, I hedningar, med hans folk"; 11
så ock: "Loven Herren, alla hedningar, ja, honom prise alla
folk." 12 Så säger ock Esaias: "Telningen från Jessais rot skall
komma, ja, han som skall stå upp för att råda över hedningarna;
på honom skola hedningarna hoppas." 13 Men hoppets Gud
uppfylle eder med all glädje och frid i tron, så att I haven ett
överflödande hopp i den helige Andes kraft. 14 Jag är väl redan
nu viss om att I, mina bröder, av eder själva ären fulla av
godhet, uppfyllda med all kunskap, i stånd jämväl att förmana
varandra. 15 Dock har jag, på ett delvis något dristigt sätt, skrivit
till eder med ytterligare påminnelser, detta i kraft av den nåd
som har blivit mig given av Gud: 16 att jag nämligen skall förrätta
Kristi Jesu tjänst bland hedningarna och vara en prästerlig
förvaltare av Guds evangelium, så att hedningarna bliva ett
honom välbehagligt offer, helgat i den helige Ande. 17 Alltså är
det i Kristus Jesus som jag har något att berömma mig av i
fråga om min tjänst inför Gud. 18 Ty jag skall icke drista mig att
orda om något annat än vad Kristus, för att göra hedningarna
lydaktiga, har verkat genom mig, med ord och med gärning, 19
genom kraften i tecken och under, genom Andens kraft. Så har
jag, från Jerusalem och runt omkring ända till Illyrien, överallt
förkunnat evangelium om Kristus. 20 Och jag har härvid satt min
ära i att icke förkunna evangelium, där Kristi namn redan var
känt, ty jag ville icke bygga på en annans grundval; 21 utan så
har skett, som skrivet är: "De för vilka intet har varit förkunnat
om honom skola få se, och de som intet hava hört skola förstå."
22 Det är också härigenom som jag så många gånger har blivit
förhindrad att komma till eder. 23 Men då jag nu icke mer har
något att uträtta i dessa trakter och under ganska många år
har längtat efter att komma till eder, 24 vill jag besöka eder,
när jag begiver mig till Spanien. Jag hoppas nämligen att på
genomresan få se eder och att därefter av eder bliva utrustad
för färden dit, sedan jag först i någon mån har fått min längtan
efter eder stillad. 25 Men nu far jag till Jerusalem med understöd
åt de heliga. 26 Macedonien och Akaja hava nämligen känt
sig manade att göra ett sammanskott åt dem bland de heliga i
Jerusalem, som leva i fattigdom. 27 Ja, därtill hava de känt sig
manade; de stå också i skuld hos dem. Ty om hedningarna
hava fått del i deras andliga goda, så äro de å sin sida skyldiga
att vara dem till tjänst med sitt lekamliga goda. -- 28 När jag så
har fullgjort detta och lämnat i deras händer vad som har blivit
insamlat, ämnar jag därifrån begiva mig till Spanien och taga
vägen genom eder stad. 29 Och jag vet, att när jag kommer till
eder, kommer jag med Kristi välsignelse i fullt mått. 30 Och nu
uppmanar jag eder, mina bröder, vid vår Herre Jesus Kristus
och vid vår kärlek i Anden, att bistå mig i min kamp, genom
att bedja för mig till Gud, 31 att jag må bliva frälst undan de
ohörsamma i Judeen, och att det understöd som jag för med
mig till Jerusalem må bliva väl mottaget av de heliga. 32 Så skall
jag, om Gud vill, med glädje komma till eder och vederkvicka
mig tillsammans med eder. 33 Fridens Gud vare med eder alla.
Amen.

16 Jag anbefaller åt eder vår syster Febe, som är
församlingstjänarinna i Kenkrea. 2 Så mottagen då henne
i Herren, såsom det höves de heliga, och bistån henne i allt
vari hon kan behöva eder; ty hon har själv varit ett stöd för
många och jämväl för mig. 3 Hälsen Priska och Akvila, mina
medarbetare i Kristus Jesus. 4 De hava ju vågat sitt liv för
mig; och icke allenast jag tackar dem därför, utan också alla
hednaförsamlingar. 5 Hälsen ock den församling som kommer
tillhopa i deras hus. Hälsen Epenetus, min älskade broder, som
är förstlingen av dem som i provinsen Asien hava kommit till
Kristus. 6 Hälsen Maria, som har arbetat så mycket för eder. 7
Hälsen Andronikus och Junias, mina landsmän och medfångar,
som hava ett så gott anseende bland apostlarna, och som
längre än jag hava varit i Kristus. 8 Hälsen Ampliatus, min
älskade broder i Herren. 9 Hälsen Urbanus, vår medarbetare i
Kristus, och Stakys, min älskade broder. 10 Hälsen Apelles, den
i Kristus beprövade. Hälsen dem som höra till Aristobulus' hus.
11 Hälsen Herodion, min landsman. Hälsen dem av Narcissus'
hus, som äro i Herren. 12 Hälsen Tryfena och Tryfosa, som
arbeta i Herren. Hälsen Persis, den älskade systern, som har så
mycket arbetat i Herren. 13 Hälsen Rufus, den i Herren utvalde,

och hans moder, som också för mig har varit en moder. **14** Hälsen Asynkritus, Flegon, Hermes, Patrobas, Hermas och de
bröder som äro tillsammans med dem. **15** Hälsen Filologus
och Julia, Nereus och hans syster och Olympas och alla de
heliga som äro tillsammans med dem. **16** Hälsen varandra med
en helig kyss. Alla Kristi församlingar hälsa eder. **17** Men jag
förmanar eder, mina bröder, att hava akt på dem som vålla
tvedräkt och kunna bliva eder till fall, i strid med den lära som I
haven inhämtat; dragen eder ifrån dem. **18** Ty sådana tjäna icke
vår Herre Kristus, utan sin egen buk; och genom sina milda ord
och sitt fagra tal bedraga de oskyldiga människors hjärtan. **19**
Eder lydnad är ju känd av alla. Över eder gläder jag mig därför;
men jag skulle önska att I voren visa i fråga om det goda, och
menlösa i fråga om det onda. **20** Och fridens Gud skall snart låta
Satan bliva krossad under edra fötter. Vår Herres, Jesu Kristi,
nåd vare med eder. **21** Timoteus, min medarbetare, hälsar eder:
så göra ock Lucius och Jason och Sosipater, mina landsmän.
22 Jag, Tertius, som har nedskrivit detta brev, hälsar eder i
Herren. **23** Gajus, min och hela församlingens värd, hälsar eder.
Erastus, stadens kamrerare, och brodern Kvartus hälsar eder.
25 Men honom som förmår styrka eder, enligt det evangelium
jag förkunnar och min predikan om Jesus Kristus, ja, enligt den
nu avslöjade hemlighet som förut under evärdliga tider har varit
outtalad, **(aiōnios g166)** **26** men som nu har blivit uppenbarad
och, enligt den eviga Gudens befallning, blivit, med stöd av
profetiska skrifter, kungjord bland alla hedningar, för att bland
dem upprätta trons lydnad -- **(aiōnios g166)** **27** honom, den ende
vise Guden, tillhör äran, genom Jesus Kristus, i evigheternas
evigheter. Amen. **(aiōn g165)**

1 Korinthierbrevet

1 Paulus, genom Guds vilja kallad till Kristi Jesu apostel, så
ock brodern Sostenes, **2** hälsar den Guds församling som
finnes i Korint, de i Kristus Jesus helgade, dem som äro kallade
och heliga, jämte alla andra som åkalla vår Herres, Jesu Kristi,
namn, på alla orter där de eller vi bo. **3** Nåd vare med eder
och frid ifrån Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus. **4** Jag
tackar Gud alltid för eder skull, för den Guds nåd som har blivit
eder given i Kristus Jesus, **5** att I haven i honom blivit rikligen
begåvade i alla stycken, i fråga om allt vad tal och kunskap
heter. **6** Så har ju ock vittnesbördet om Kristus blivit befäst hos
eder, **7** så att I icke stån tillbaka i fråga om någon nådegåva,
medan I vänten på vår Herres, Jesu Kristi, uppenbarelse. **8**
Han skall ock göra eder ståndaktiga intill änden, så att I ären
ostraffliga på vår Herres, Jesu Kristi, dag. **9** Gud är trofast, han
genom vilken I haven blivit kallade till gemenskap med hans
Son, Jesus Kristus, vår Herre. **10** Men jag förmanar eder, mina
bröder, vid vår Herres, Jesu Kristi, namn, att alla vara eniga i
edert tal och att icke låta söndringar finnas bland eder, utan hålla
fast tillhopa i samma sinnelag och samma tänkesätt. **11** Det har
nämligen av Kloes husfolk blivit mig berättat om eder, mina
bröder, att tvister hava uppstått bland eder. **12** Härmed menar
jag att bland eder den ene säger: "Jag håller mig till Paulus",
den andre: "Jag håller mig till Apollos", en annan: "Jag håller
mig till Cefas", åter en annan: "Jag håller mig till Kristus." -- **13**
Är då Kristus delad? Icke blev väl Paulus korsfäst för eder? Och
icke bleven I väl döpta i Paulus' namn? **14** Jag tackar Gud för
att jag icke har döpt någon bland eder utom Krispus och Gajus,
15 så att ingen kan säga att I haven blivit döpta i mitt namn. **16**
Dock, jag har döpt också Stefanas' husfolk; om jag eljest har
döpt någon vet jag icke. **17** Ty Kristus har icke sänt mig till att
döpa, utan till att förkunna evangelium, och detta icke med en
visdom som består i ord, för att Kristi kors icke skall berövas sin
kraft. **18** Ty talet om korset är visserligen en dårskap för dem
som gå förlorade, men för oss som bliva frälsta är det en Guds
kraft. **19** Det är ju skrivet: "Jag skall göra de visas vishet om
intet, och de förståndigas förstånd skall jag slå ned." **20** Ja, var
äro de visa? Var äro de skriftlärda? Var äro denna tidsålders
klyftiga män? Har icke Gud gjort denna världens visdom till
dårskap? **(aiōn g165)** **21** Jo, eftersom världen icke genom sin
visdom lärde känna Gud i hans visdom, behagade det Gud att
genom den dårskap han lät predikas frälsa dem som tro. **22** Ty
judarna begära tecken, och grekerna åstunda visdom, **23** vi åter
predika en korsfäst Kristus, en som för judarna är en stötesten
och för hedningarna en dårskap, **24** men som för de kallade,
vare sig judar eller greker, är en Kristus som är Guds kraft och
Guds visdom. **25** Ty Guds dårskap är visare än människor, och
Guds svaghet är starkare än människor. **26** Ty betänken, mina
bröder, huru det var vid eder kallelse: icke många som voro visa
efter köttet blevo kallade, icke många mäktiga, icke många av
förnämlig släkt. **27** Men det som för världen var dåraktigt, det
utvalde Gud, för att han skulle låta de visa komma på skam. **28**
Och det som i världen var svagt, det utvalde Gud, för att han
skulle låta det starka komma på skam. Och det som i världen
var ringa och föraktat, det utvalde Gud -- ja, det som ingenting
var -- för att han skulle göra det till intet, som någonting var. **29**
Ty han ville icke att något kött skulle kunna berömma sig inför
Gud. **30** Men hans verk är det, att I ären i Kristus Jesus, som för
oss har blivit till visdom från Gud, till rättfärdighet och helgelse
och till förlossning, **31** för att så skall ske, som det är skrivet:
"Den som vill berömma sig, han berömme sig av Herren."

2 När jag kom till eder, mina bröder, var det också icke med
höga ord eller hög visdom som jag kom och frambar för eder
Guds vittnesbörd. **2** Ty jag hade beslutit mig för, att medan jag
var bland eder icke veta om något annat än Jesus Kristus, och
honom såsom korsfäst. **3** Och jag uppträdde hos eder i svaghet
och med fruktan och mycken bävan. **4** Och mitt tal och min
predikan framställdes icke med övertalande visdomsord, utan
med en bevisning i ande och kraft; **5** ty eder tro skulle icke
vara grundad på människors visdom, utan på Guds kraft. **6**
Visdom tala vi dock bland dem som äro fullmogna, men en
visdom som icke tillhör denna tidsålder eller denna tidsålders
mäktige, vilkas makt bliver till intet. **(aiōn g165)** **7** Nej, vi tala
Guds hemliga visdom, den fördolda, om vilken Gud, redan före
tidsåldrarnas begynnelse, har bestämt att den skall bliva oss
till härlighet, **(aiōn g165)** **8** och som ingen av denna tidsålders
mäktige har känt; ty om de hade känt den, så hade de icke
korsfäst härlighetens Herre. **(aiōn g165)** **9** Vi tala -- såsom det
heter i skriften -- "vad intet öga har sett och intet öra har hört,
och vad ingen människas hjärta har kunnat tänka, vad Gud
har berett åt dem som älska honom". **10** Ty för oss har Gud
uppenbarat det genom sin Ande. Anden utrannsakar ju allt, ja
ock Guds djuphet. **11** Ty vilken människa vet vad som är i en
människa, utom den människans egen ande? Likaså känner
ingen vad som är i Gud, utom Guds Ande. **12** Men vi hava icke
fått världens ande, utan den Ande som är av Gud, för att vi
skola veta vad som har blivit oss skänkt av Gud. **13** Om detta
tala vi ock, icke med sådana ord som mänsklig visdom lär oss,
utan med sådana ord som Anden lär oss; vi hava ju att tyda
andliga ting för andliga människor. **14** Men en "själisk" människa
tager icke emot vad som hör Guds Ande till. Det är henne en
dårskap, och hon kan icke förstå det, ty det måste utgrundas på
ett andligt sätt. **15** Den andliga människan åter kan utgrunda
allt, men själv kan hon icke utgrundas av någon. **16** Ty "vem har
lärt känna Herrens sinne, så att han skulle kunna undervisa
honom?" Men vi hava Kristi sinne.

3 Och jag kunde icke tala till eder, mina bröder, såsom till
andliga människor, utan måste tala såsom till människor av
köttslig natur, såsom till dem som ännu äro barn i Kristus. **2**
Mjölk gav jag eder att dricka; fast föda gav jag eder icke, ty
det fördrogen I då ännu icke. Ja, icke ens nu fördragen I det,
3 eftersom I ännu haven ett köttsligt sinne. Ty om avund och
kiv finnes bland eder, haven I icke då ett köttsligt sinne, och
vandren I icke då på vanligt människosätt? **4** När den ene
säger: "Jag håller mig till Paulus" och den andre: "Jag håller
mig till Apollos", ären I icke då lika hopen av människor? **5**
Vad är då Apollos? Vad är Paulus? Allenast tjänare, genom

vilka I haven kommit till tro; och de äro det i mån av vad Herren
har beskärt åt var och en av dem. 6 Jag planterade, Apollos
vattnade, men Gud gav växten. 7 Alltså kommer det icke an på
den som planterar, ej heller på den som vattnar, utan på Gud,
som giver växten. 8 Den som planterar och den som vattnar --
den ene är såsom den andre, dock så, att var och en skall få
sin särskilda lön efter sitt särskilda arbete. 9 Ty vi äro Guds
medarbetare; I ären ett Guds åkerfält, en Guds byggnad. 10
Efter den Guds nåd som blev mig given lade jag grunden såsom
en förfaren byggmästare, och en annan bygger nu vidare därpå.
Men var och en må se till, huru han bygger därpå. 11 Ty en
annan grund kan ingen lägga, än den som är lagd, nämligen
Jesus Kristus; 12 men om någon bygger på den grunden med
guld, silver och dyrbara stenar eller med trä, hö och strå, 13 så
skall det en gång visa sig huru det är med vars och ens verk.
"Den dagen" skall göra det kunnigt; ty den skall uppenbaras i
eld, och hurudant vars och ens verk är, det skall elden pröva. 14
Om det byggnadsverk, som någon har uppfört på den grunden,
bliver beståndande, så skall han undfå lön; 15 men om hans
verk brännes upp, så skall han gå miste om lönen. Själv skall
han dock bliva frälst, men såsom igenom eld. 16 Veten I icke
att I ären ett Guds tempel och att Guds Ande bor i eder? 17
Om nu någon fördärvar Guds tempel, så skall Gud fördärva
honom; ty Guds tempel är heligt, och det templet ären I. 18
Ingen bedrage sig själv. Om någon bland eder menar sig vara
vis genom denna tidsålders visdom, så blive han en dåre, för
att han skall kunna bliva vis. **(aiōn g165)** 19 Ty denna världens
visdom är dårskap inför Gud. Det är ju skrivet: "Han fångar de
visa i deras klokskap"; 20 så ock: "Herren känner de visas
tankar, han vet att de äro fåfängliga." 21 Så berömme sig då
ingen av människor. Allt hör ju eder till; 22 det må vara Paulus
eller Apollos eller Cefas eller hela världen, det må vara liv eller
död, vad som nu är, eller vad som skall komma, alltsammans
hör eder till. 23 Men I hören Kristus till, och Kristus hör Gud till.

4 Såsom Kristi tjänare och såsom förvaltare av Guds
hemligheter, så må man anse oss. 2 Vad man nu därutöver
söker hos förvaltare är att en sådan må befinnas vara trogen. 3
För mig betyder det likväl föga att I -- eller överhuvud någon
mänsklig domstol -- sätten eder till doms över mig. Ja, jag vill
icke ens sätta mig till doms över mig själv. 4 Ty väl vet jag
intet med mig, men därigenom är jag icke rättfärdigad; det är
Herren som sitter till doms över mig. 5 Dömen därför icke förrän
tid är, icke förrän Herren kommer, han som skall draga fram i
ljuset vad som är fördolt i mörker och uppenbara alla hjärtans
rådslag. Och då skall var och en undfå av Gud den berömmelse
som honom tillkommer. 6 Detta, mina bröder, har jag nu för
eder skull så framställt, som gällde det mig och Apollos; ty
jag vill att I skolen i fråga om oss lära eder detta: "Icke utöver
vad skrivet är." Jag vill icke att I skolen stå emot varandra,
uppblåsta var och en över sin lärare. 7 Vem säger då att du har
något företräde? Och vad äger du, som du icke har fått dig
givet? Men har du nu fått dig givet vad du har, huru kan du då
berömma dig, såsom om du icke hade fått det dig givet? 8 I
ären kantänka redan mätta, I haven redan blivit rika; oss förutan
haven I blivit sannskyldiga konungar! Ja, jag skulle önska att I
verkligen haden blivit konungar, så att vi kunde få bliva edra
medkonungar. 9 Mig tyckes nämligen att Gud har ställt oss
apostlar här såsom de ringaste bland alla, såsom livdömda män;
ett skådespel hava vi ju blivit för världen, för både änglar och
människor. 10 Vi äro dårar för Kristi skull, men I ären kloka
i Kristus; vi äro svaga, men I ären starka; I ären ärade, men
vi äro föraktade. 11 Ännu i denna stund lida vi både hunger
och törst, vi måste gå nakna, vi få uppbära hugg och slag, vi
hava intet stadigt hemvist, 12 vi måste möda oss och arbeta
med våra händer. Vi bliva smädade och välsigna likväl; vi lida
förföljelse och härda dock ut; 13 man talar illa om oss, men vi
tala goda ord. Vi hava blivit såsom världens avskum, såsom var
mans avskrap, och vi äro så ännu alltjämt. 14 Detta skriver jag,
icke för att komma eder att blygas, utan såsom en förmaning till
mina älskade barn. 15 Ty om I än haden tio tusen uppfostrare i
Kristus, så haven I dock icke många fäder; det var ju jag som i
Kristus Jesus genom evangelium födde eder till liv. 16 Därför
förmanar jag eder: Bliven mina efterföljare. 17 Just för denna
saks skull sänder jag nu till eder Timoteus, min älskade och
trogne son i Herren; han skall påminna eder om huru jag går till
väga i Kristus, i enlighet med den lära jag förkunnar allestädes, i
alla församlingar. 18 Nu är det väl så, att somliga hava blivit
uppblåsta, under förmenande att jag icke skulle komma till eder.
19 Men om Herren så vill, skall jag snart komma till eder; och då
skall jag lära känna, icke dessa uppblåsta människors ord, utan
deras kraft. 20 Ty Guds rike består icke i ord, utan i kraft. 21
Vilketdera viljen I nu: skall jag komma till eder med ris eller i
kärlek och saktmods ande?

5 Det förljudes såväl att överhuvud otukt bedrives bland eder,
som ock att sådan otukt förekommer, som man icke ens
finner bland hedningarna, nämligen att en son har sin faders
hustru. 2 Och ändå ären I uppblåsta och haven icke fastmer blivit
uppfyllda av sådan sorg, att I haven drivit ut ur eder krets den
som har gjort detta. 3 Jag, som väl till kroppen är frånvarande,
men till anden närvarande, har för min del redan, såsom vore
jag närvarande, fällt domen över den som har förövat en sådan
ogärning: 4 i Herren Jesu namn skola vi komma tillsammans, I
och min ande, med vår Herre Jesu kraft, 5 och överlämna den
mannen åt Satan till köttets fördärv, för att anden skall bliva
frälst på Herren Jesu dag. 6 Det är icke väl beställt med eder
berömmelse. Veten I icke att litet surdeg syrar hela degen? 7
Rensen bort den gamla surdegen, så att I bliven en ny deg. I
ären ju osyrade; ty vi hava ock ett påskalamm, som är slaktat,
nämligen Kristus. 8 Låtom oss därför hålla högtid, icke med
gammal surdeg, icke med elakhetens och ondskans surdeg,
utan med renhetens och sanningens osyrade bröd. 9 Jag skrev
till eder i mitt brev att I icke skullen hava något umgänge med
otuktiga människor -- 10 detta icke sagt i allmänhet, om alla
denna världens otuktiga människor eller om giriga och roffare
eller om avgudadyrkare; annars måsten I ju rymma ur världen.
11 Nej, då jag skrev så till eder, menade jag, att om någon som
kallades broder vore en otuktig människa eller en girig eller
en avgudadyrkare eller en smädare eller en drinkare eller en
roffare, så skullen I icke hava något umgänge med en sådan

eller äta tillsammans med honom. 12 Ty icke tillkommer det väl
mig att döma dem som äro utanför? Dem som äro innanför
haven I ju att döma; 13 dem som äro utanför skall Gud döma. "I
skolen driva ut ifrån eder den som är ond."

6 Huru kan någon av eder taga sig för, att när han har sak
med en annan, gå till rätta icke inför de heliga, utan inför
de orättfärdiga? 2 Veten I då icke att de heliga skola döma
världen? Men om nu I skolen sitta till doms över världen, ären I
då icke goda nog att döma i helt ringa mål? 3 I veten ju att
vi skola döma änglar; huru mycket mer böra vi icke då kunna
döma i timliga ting? 4 Och likväl, när I nu haven före något mål
som gäller sådana ting, sätten I till domare just dem som äro
ringa aktade i församlingen! 5 Eder till blygd säger jag detta. Är
det då så omöjligt att bland eder finna någon vis man, som
kan bliva skiljedomare mellan sina bröder? 6 Måste i stället
den ene brodern gå till rätta med den andre, och det inför de
otrogna? 7 Överhuvud är redan det en brist hos eder, att I gån
till rätta med varandra. Varför liden I icke hellre orätt? Varför
låten I icke hellre andra göra eder skada? 8 I stället gören I nu
själva orätt och skada, och detta mot bröder. 9 Veten I då icke
att de orättfärdiga icke skola få Guds rike till arvedel? Faren
icke vilse. Varken otuktiga människor eller avgudadyrkare eller
äktenskapsbrytare, varken de som låta bruka sig till synd mot
naturen eller de som själva öva sådan synd, 10 varken tjuvar
eller giriga eller drinkare eller smädare eller roffare skola få
Guds rike till arvedel. 11 Sådana voro ock somliga bland eder,
men I haven låtit två eder rena, I haven blivit helgade, I haven
blivit rättfärdiggjorda i Herrens, Jesu Kristi, namn och i vår Guds
Ande. 12 "Allt är mig lovligt"; ja, men icke allt är nyttigt. "Allt är
mig lovligt"; ja, men jag bör icke låta något få makt över mig. 13
Maten är för buken och buken för maten, men bådadera skall
Gud göra till intet. Däremot är kroppen icke för otukt, utan för
Herren, och Herren för kroppen; 14 och Gud, som har uppväckt
Herren, skall ock genom sin kraft uppväcka oss. 15 Veten I
icke att edra kroppar äro Kristi lemmar? Skall jag nu taga Kristi
lemmar och göra dem till en skökas lemmar? Bort det! 16 Veten
I då icke att den som håller sig till en sköka, han bliver en kropp
med henne? Det heter ju: "De tu skola varda ett kött." 17 Men
den som håller sig till Herren, han är en ande med honom. 18
Flyn otukten. All annan synd som en människa kan begå är
utom kroppen; men den som bedriver otukt, han syndar på sin
egen kropp. 19 Veten I då icke att eder kropp är ett tempel åt
den helige Ande, som bor i eder, och som I haven undfått av
Gud, och att I icke ären edra egna? 20 I ären ju köpta, och
betalning är given. Så förhärligen då Gud i eder kropp.

7 Vad nu angår det I haven skrivit om, så svarar jag detta:
En man gör visserligen väl i att icke komma vid någon
kvinna; 2 men för att undgå otuktssynder må var man hava
sin egen hustru, och var kvinna sin egen man. 3 Mannen
give sin hustru vad han är henne pliktig, sammalunda ock
hustrun sin man. 4 Hustrun råder icke själv över sin kropp, utan
mannen; sammalunda råder ej heller mannen över sin kropp,
utan hustrun. 5 Dragen eder icke undan från varandra, om icke
möjligen, med bådas samtycke, till en tid, för att I skolen hava
ledighet till bönen. Kommen sedan åter tillsammans, så att
Satan icke frestar eder, då I nu icke kunnen leva återhållsamt. 6
Detta säger jag likväl såsom en tillstädjelse, icke såsom en
befallning. 7 Jag skulle dock vilja att alla människor vore såsom
jag. Men var och en har fått sin särskilda nådegåva från Gud,
den ene så, den andre så. 8 Till de ogifta åter och till änkorna
säger jag att de göra väl, om de förbliva i samma ställning
som jag. 9 Men kunna de icke leva återhållsamt, så må de
gifta sig; ty det är bättre att gifta sig än att vara upptänd av
begär. 10 Men dem som äro gifta bjuder jag -- dock icke jag,
utan Herren; En hustru må icke skilja sig från sin man 11 (om
hon likväl skulle skilja sig, så förblive hon ogift eller förlike sig
åter med mannen), ej heller må en man förskjuta sin hustru.
12 Till de andra åter säger jag själv, icke Herren: Om någon
som hör till bröderna har en hustru som icke är troende, och
denna är villig att leva tillsammans med honom, så må han
icke förskjuta henne. 13 Likaså, om en hustru har en man
som icke är troende, och denne är villig att leva tillsammans
med henne, så må hon icke förskjuta mannen. 14 Ty den icke
troende mannen är helgad i och genom sin hustru, och den
icke troende hustrun är helgad i och genom sin man, då han
är en broder; annars vore ju edra barn orena, men nu äro de
heliga. -- 15 Om däremot den icke troende vill skiljas, så må
han få skiljas. En broder eller syster är i sådana fall intet tvång
underkastad, och Gud har kallat oss till att leva i frid. 16 Ty huru
kan du veta, du hustru, om du skall frälsa din man? Eller du
man, huru vet du om du skall frälsa din hustru? 17 Må allenast
var och en vandra den väg fram, som Herren har bestämt åt
honom, var och en i den ställning vari Gud har kallat honom.
Den ordningen stadgar jag för alla församlingar. 18 Har någon
blivit kallad såsom omskuren, så göre han sig icke åter lik de
oomskurna; har någon blivit kallad såsom oomskuren, så låte
han icke omskära sig. 19 Det kommer icke an på om någon är
omskuren eller oomskuren; allt beror på huruvida han håller
Guds bud. 20 Var och en förblive i den kallelse vari han var, när
han blev kallad. 21 Har du blivit kallad såsom träl, så låt detta
icke gå dig till sinnes; dock, om du kan bliva fri, så begagna dig
hellre därav. 22 Ty den träl som har blivit kallad till att vara i
Herren, han är en Herrens frigivne; sammalunda är ock den
frie, som har blivit kallad, en Kristi livegne. 23 I ären köpta, och
betalningen är given; bliven icke människors trälar. 24 Ja, mina
bröder, var och en förblive inför Gud i den ställning vari han
har blivit kallad. 25 Vad vidare angår dem som äro jungfrur, så
har jag icke att åberopa någon befallning av Herren, utan giver
allenast ett råd, såsom en som genom Herrens barmhärtighet
har blivit förtroende värd. 26 Jag menar alltså, med tanke på
den nöd som står för dörren, att den människa gör väl, som
förbliver såsom hon är. 27 Är du bunden vid hustru, så sök icke
att bliva lös. Är du utan hustru, så sök icke att få hustru. 28 Om
du likväl skulle gifta dig, så syndar du icke därmed; ej heller
syndar en jungfru, om hon gifter sig. Dock komma de som så
göra att draga över sig lekamliga vedermödor; och jag skulle
gärna vilja skona eder. 29 Men det säger jag, mina bröder: Tiden
är kort; därför må härefter de som hava hustrur vara såsom
hade de inga, 30 och de som gråta såsom gräte de icke, och de

som glädja sig såsom gladde de sig icke, och de som köpa
något såsom finge de icke behålla det, 31 och de som bruka
denna världen såsom gjorde de icke något bruk av den. Ty den
nuvarande världsordningen går mot sitt slut; 32 och jag skulle
gärna vilja att I voren fria ifrån omsorger. Den man som icke är
gift ägnar nämligen sin omsorg åt vad som hör Herren till, huru
han skall behaga Herren; 33 men den gifte mannen ägnar sin
omsorg åt vad som hör världen till, huru han skall behaga sin
hustru, 34 och så är hans hjärta delat. Likaså ägnar den kvinna,
som icke längre är gift eller som är jungfru, sin omsorg åt vad
som hör Herren till, att hon må vara helig till både kropp och
ande; men den gifta kvinnan ägnar sin omsorg åt vad som hör
världen till, huru hon skall behaga sin man. 35 Detta säger jag
till eder egen nytta, och icke för att lägga något band på eder,
utan för att I skolen föra en hövisk vandel och stadigt förbliva vid
Herren. 36 Men om någon menar sig handla otillbörligt mot sin
ogifta dotter därmed att hon får bliva överårig, då må han göra
såsom han vill, om det nu måste så vara; han begår därmed
ingen synd. Må hon få gifta sig. 37 Om däremot någon är fast i
sitt sinne och icke bindes av något nödtvång, utan kan följa sin
egen vilja, och så i sitt sinne är besluten att låta sin ogifta dotter
förbliva såsom hon är, då gör denne väl. 38 Alltså: den som
gifter bort sin dotter, han gör väl; och den som icke gifter bort
henne, han gör ännu bättre. 39 En hustru är bunden så länge
hennes man lever; men när hennes man är avsomnad, står det
henne fritt att gifta sig med vem hon vill, blott det sker i Herren.
40 Men lyckligare är hon, om hon förbliver såsom hon är. Så är
min mening, och jag tror att också jag har Guds Ande.

8 Vad åter angår kött från avgudaoffer, så känna vi nog det
talet: "Alla hava vi 'kunskap'." "Kunskapen" uppblåser, men
kärleken uppbygger. 2 Om någon menar sig hava fått någon
"kunskap", så har han ännu icke fått kunskap på sådant sätt
som han borde hava. 3 Men den som älskar Gud, han är känd
av honom. 4 Vad alltså angår ätandet av kött från avgudaoffer,
så säger jag detta: Vi veta visserligen att ingen avgud finnes
till i världen, och att det icke finnes mer än en enda Gud. 5
Ty om ock några så kallade gudar skulle finnas, vare sig i
himmelen eller på jorden -- och det finnes ju många "gudar" och
många "herrar" -- 6 så finnes dock för oss allenast en enda
Gud: Fadern, av vilken allt är, och till vilken vi själva äro, och en
enda Herre: Jesus Kristus, genom vilken allt är, och genom
vilken vi själva äro. 7 Dock, icke alla hava denna kunskap, utan
somliga, som äro vana att ännu alltjämt tänka på avguden, äta
köttet såsom avgudaofferskött. Och eftersom deras samvete
är svagt, bliver det härigenom befläckat. 8 Men maten skall
icke avgöra vår ställning till Gud. Avhålla vi oss från att äta, så
bliva vi icke därigenom sämre; äta vi, så bliva vi icke därigenom
bättre. 9 Sen likväl till, att denna eder frihet icke till äventyrs
bliver en stötesten för de svaga. 10 Ty om någon får se dig,
som har undfått "kunskap", ligga till bords i ett avgudahus, skall
då icke hans samvete, om han är svag, därav "bliva uppbyggt"
på det sätt att han äter köttet från avgudaoffer? 11 Genom din
"kunskap" går ju då den svage förlorad -- han, din broder, som
Kristus har lidit döden för. 12 Om I på sådant sätt synden mot
bröderna och såren deras svaga samveten, då synden I mot
Kristus själv. 13 Därför, om maten kan bliva min broder till fall,
så vill jag sannerligen hellre för alltid avstå från att äta kött, på
det att jag icke må bliva min broder till fall. **(aiōn g165)**

9 Är jag icke fri? Är jag icke en apostel? Har jag icke sett
Jesus, vår Herre? Ären icke I mitt verk i Herren? 2 Om jag
icke för andra är en apostel, så är jag det åtminstone för eder, ty
I själva ären i Herren inseglet på mitt apostlaämbete. 3 Detta är
mitt försvar mot dem som sätta sig till doms över mig. 4 Skulle
vi kanhända icke hava rätt att få mat och dryck? 5 Skulle vi
icke hava rätt att få såsom hustru föra med oss på våra resor
någon som är en syster, vi likaväl som de andra apostlarna och
Herrens bröder och särskilt Cefas? 6 Eller äro jag och Barnabas
de enda som icke hava rätt att vara fritagna ifrån kroppsarbete?
7 Vem tjänar någonsin i krig på egen sold? Vem planterar en
vingård och äter icke dess frukt? Eller vem vaktar en hjord och
förtär icke mjölk från hjorden? 8 Icke talar jag väl detta därför att
människor pläga så tala? Säger icke själva lagen detsamma? 9
I Moses' lag är ju skrivet: "Du skall icke binda munnen till på
oxen som tröskar." Månne det är om oxarna som Gud har sådan
omsorg? 10 Eller säger han det icke i alla händelser med tanke
på oss? Jo, för vår skull blev det skrivet, att den som plöjer bör
plöja med en förhoppning, och att den som tröskar bör göra det
i förhoppning om att få sin del. 11 Om vi hava sått åt eder ett
utsäde av andligt gott, är det då för mycket, om vi få inbärga
från eder en skörd av lekamligt gott? 12 Om andra hava en viss
rättighet över eder, skulle då icke vi än mer hava det? Och likväl
hava vi icke gjort bruk av den rättigheten, utan vi fördraga allt,
för att icke lägga något hinder i vägen för Kristi evangelium.
13 I veten ju att de som förrätta tjänsten i helgedomen få sin
föda ifrån helgedomen, och att de som äro anställda vid altaret
få sin del, när altaret får sin. 14 Så har ock Herren förordnat
att de som förkunna evangelium skola hava sitt uppehälle av
evangelium. 15 Men jag för min del har icke gjort bruk av någon
sådan förmån. Detta skriver jag nu icke, för att jag själv skall få
någon sådan; långt hellre ville jag dö. Nej, ingen skall göra min
berömmelse om intet. 16 Ty om jag förkunnar evangelium, så är
detta ingen berömmelse för mig. Jag måste ju så göra; och ve
mig, om jag icke förkunnade evangelium! 17 Gör jag det av
egen drift, så har jag rätt till lön; men då jag nu icke gör det av
egen drift, så är den syssla som jag är betrodd med allenast
en livegen förvaltares. -- 18 Vilken är alltså min lön? Jo, just
den, att när jag förkunnar evangelium, så gör jag detta utan
kostnad för någon, i det att jag avstår från att göra bruk av den
rättighet jag har såsom förkunnare av evangelium. 19 Ty fastän
jag är fri och oberoende av alla, har jag dock gjort mig till allas
tjänare, för att jag skall vinna dess flera. 20 För judarna har jag
blivit såsom en jude, för att kunna vinna judar; för dom som
stå under lagen har jag, som själv icke står under lagen, blivit
såsom stode jag under lagen, för att kunna vinna dem som stå
under lagen. 21 För dem som äro utan lag har jag, som icke är
utan Guds lag, men är i Kristi lag, blivit såsom vore jag utan
lag, för att jag skall vinna dem som äro utan lag. 22 För de
svaga har jag blivit svag, för att kunna vinna de svaga; för alla

har jag blivit allt, för att jag i alla händelser skall frälsa några.
23 Men allt gör jag för evangelii skull, för att också jag skall
bliva delaktig av dess goda. 24 I veten ju, att fastän de som
löpa på tävlingsbanan allasammans löpa, så vinner allenast en
segerlönen. Löpen såsom denne, för att I mån vinna lönen.
25 Men alla som vilja deltaga i en sådan tävlan pålägga sig
återhållsamhet i alla stycken: dessa för att vinna en förgänglig
segerkrans, men vi för att vinna en oförgänglig. 26 Jag för min
del löper alltså icke såsom gällde det ett ovisst mål; jag kämpar
icke likasom en man som hugger i vädret. 27 Fastmer tuktar jag
min kropp och kuvar den, för att jag icke, när jag predikar för
andra, själv skall komma till korta vid provet.

10 Ty jag vill säga eder detta, mina bröder: Våra fäder voro
alla under molnskyn och gingo alla genom havet; 2 alla
blevo de i molnskyn och i havet döpta till Moses; 3 alla åto de
samma andliga mat, 4 och alla drucko de samma andliga dryck
-- de drucko nämligen ur en andlig klippa, som åtföljde dem, och
den klippan var Kristus. 5 Men de flesta av dem hade Gud
icke behag till; de blevo ju nedgjorda i öknen. 6 Detta skedde
oss till en varnagel, för att vi icke skulle hava begärelse till det
onda, såsom de hade begärelse därtill. 7 Ej heller skolen I bliva
avgudadyrkare, såsom somliga av dem blevo; så är ju skrivet:
"Folket satte sig ned till att äta och dricka, och därpå stodo de
upp till all leka." 8 Låtom oss icke heller bedriva otukt, såsom
somliga av dem gjorde, varför ock tjugutre tusen föllo på en
enda dag. 9 Låtom oss icke heller fresta Kristus, såsom somliga
av dem gjorde, varför de ock blevo dödade av ormarna. 10
Knorren icke heller, såsom somliga av dem gjorde, varför de ock
blevo dödade av "Fördärvaren". 11 Men detta vederfors dem för
att tjäna till en varnagel, och det blev upptecknat till lärdom för
oss, som hava tidernas ände inpå oss. **(aiōn g165)** 12 Därför,
den som menar sig stå, han må se till, att han icke faller. 13
Inga andra frestelser hava mött eder än sådana som vanligen
möta människor. Och Gud är trofast; han skall icke tillstädja att I
bliven frestade över eder förmåga, utan när han låter frestelsen
komma, skall han ock bereda en utväg därur, så att I kunnen
härda ut i den. 14 Alltså, mina älskade, undflyn avgudadyrkan.
15 Jag säger detta till eder såsom till förståndiga människor;
själva mån I döma om det som jag säger. 16 Välsignelsens kalk,
över vilken vi uttala välsignelsen, är icke den en delaktighet av
Kristi blod? Brödet, som vi bryta, är icke det en delaktighet av
Kristi kropp? 17 Eftersom det är ett enda bröd, så äro vi, fastän
många, en enda kropp, ty alla få vi vår del av detta ena bröd.
18 Sen på det lekamliga Israel: äro icke de som äta av offren
delaktiga i altaret? 19 Vad vill jag då säga härmed? Månne att
avgudaofferskött är någonting, eller att en avgud är någonting?
20 Nej, det vill jag säga, att vad hedningarna offra, det offra de
åt onda andar och icke åt Gud; och jag vill icke att I skolen
hava någon gemenskap med de onda andarna. 21 I kunnen
icke dricka Herrens kalk och tillika onda andars kalk; I kunnen
icke hava del i Herrens bord och tillika i onda andars bord. 22
Eller vilja vi reta Herren? Äro då vi starkare än han? 23 "Allt är
lovligt"; ja, men icke allt är nyttigt. "Allt är lovligt"; ja, men icke
allt uppbygger. 24 Ingen söke sitt eget bästa, utan envar den
andres. 25 Allt som säljes i köttboden mån I äta; I behöven
icke för samvetets skull göra någon undersökning därom. 26 Ty
"jorden är Herrens, och allt vad därpå är". 27 Om någon av
dem som icke äro troende bjuder eder till sig och I viljen gå till
honom, så mån I äta av allt som sättes fram åt eder; I behöven
icke för samvetets skull göra någon undersökning därom. 28
Men om någon då säger till eder: "Detta är offerkött", så skolen I
avhålla eder från att äta, för den mans skull, som gav saken till
känna, och för samvetets skull -- 29 jag menar icke ditt eget
samvete, utan den andres; ty varför skulle jag låta min frihet
dömas av en annans samvete? 30 Om jag äter därav med
tacksägelse, varför skulle jag då bliva smädad för det som jag
tackar Gud för? 31 Alltså, vare sig I äten eller dricken, eller
vadhelst annat I gören, så gören allt till Guds ära. 32 Bliven icke
för någon till en stötesten, varken för judar eller för greker eller
för Guds församling; 33 varen såsom jag, som i alla stycken
fogar mig efter alla och icke söker min egen nytta, utan de
mångas, för att de skola bliva frälsta.

11 Varen I mina efterföljare, såsom jag är Kristi. 2 Jag prisar
eder för det att I i alla stycken haven mig i minne och
hållen fast vid mina lärdomar, såsom de äro eder givna av mig.
3 Men jag vill att I skolen inse detta, att Kristus är envar mans
huvud, och att mannen är kvinnans huvud, och att Gud är Kristi
huvud. 4 Var och en man som har sitt huvud betäckt, när han
beder eller profeterar, han vanärar sitt huvud. 5 Men var kvinna
som beder eller profeterar med ohöljt huvud, hon vanärar sitt
huvud, ty det är då alldeles som om hon hade sitt hår avrakat. 6
Om en kvinna icke vill hölja sig, så kan hon lika väl låta skära av
sitt hår; men eftersom det är en skam för en kvinna att låta
skära av sitt hår eller att låta raka av det, så må hon hölja sig.
7 En man är icke pliktig att hölja sitt huvud, eftersom han är
Guds avbild och återspeglar hans härlighet, då kvinnan däremot
återspeglar mannens härlighet. 8 Ty mannen är icke av kvinnan,
utan kvinnan av mannen. 9 Icke heller skapades mannen för
kvinnans skull, utan kvinnan för mannens skull. 10 Därför bör
kvinnan på sitt huvud hava en "makt", för änglarnas skull. 11
Dock är det i Herren så, att varken kvinnan är till utan mannen,
eller mannen utan kvinnan. 12 Ty såsom kvinnan är av mannen,
så är ock mannen genom kvinnan; men alltsammans är av Gud.
-- 13 Dömen själva: höves det en kvinnan att ohöljd bedja till
Gud? 14 Lär icke själva naturen eder att det länder en man till
vanheder, om han har långt hår, 15 men att det länder en kvinna
till ära, om hon har långt hår? Håret är ju henne givet såsom
slöja. 16 Om nu likväl någon vill vara genstridig, så mån han
veta att vi för vår del icke hava en sådan sedvänja, ej heller
andra Guds församlingar. 17 Detta bjuder jag eder nu. Men
vad jag icke kan prisa är att I kommen tillsammans, icke till
förbättring, utan till försämring. 18 Ty först och främst hör jag
sägas att vid edra församlingsmöten söndringar yppa sig bland
eder. Och till en del tror jag att så är. 19 Ty partier måste ju
finnas bland eder, för att det skall bliva uppenbart vilka bland
eder som hålla provet. 20 När I alltså kommen tillsammans med
varandra, kan ingen Herrens måltid hållas; 21 ty vid måltiden
tager var och en i förväg själv den mat han har medfört, och så
får den ene hungra, medan den andre får för mycket. 22 Haven

I då icke edra hem, där I kunnen äta ock dricka? Eller är det så,
att I förakten Guds församling och viljen komma dem att blygas,
som intet hava? Vad skall jag då säga till eder? Skall jag prisa
eder? Nej, i detta stycke prisar jag eder icke. 23 Ty jag har
från Herren undfått detta, som jag ock har meddelat eder: I
den natt då Herren Jesus blev förrådd tog han ett bröd 24 och
tackade Gud och bröt det och sade: "Detta är min lekamen,
som varder utgiven för eder. Gören detta till min åminnelse."
25 Sammalunda tog han ock kalken, efter måltiden, och sade:
"Denna kalk är det nya förbundet, i mitt blod. Så ofta I dricken
den, så gören detta till min åminnelse." 26 Ty så ofta I äten
detta bröd och dricken kalken, förkunnen I Herrens död, till dess
att han kommer. 27 Den som nu på ett ovärdigt sätt äter detta
bröd eller dricker Herrens kalk, han försyndar sig på Herrens
lekamen och blod. 28 Pröve då människan sig själv, och äte så
av brödet och dricke av kalken. 29 Ty den som äter och dricker,
utan att göra åtskillnad mellan Herrens lekamen och annan
spis, han äter och dricker en dom över sig. 30 Därför finnas
ock bland eder många som äro svaga och sjuka, och ganska
många äro avsomnade. 31 Om vi ginge till doms med oss själva,
så bleve vi icke dömda. 32 Men då vi nu bliva dömda, så är
detta en Herrens tuktan, som drabbar oss, för att vi icke skola
bliva fördömda tillika med världen. 33 Alltså, mina bröder, när I
kommen tillsammans för att hålla måltid, så vänten på varandra.
34 Om någon är hungrig, då må han äta hemma, så att eder
sammankomst icke bliver eder till en dom. Om det övriga skall
jag förordna, när jag kommer.

12 Vad nu angår dem som hava andliga gåvor, så vill jag
säga eder, mina bröder, huru med dem förhåller sig. 2 I
veten att I, medan I voren hedningar, läten eder blindvis föras
bort till de stumma avgudarna. 3 Därför vill jag nu förklara för
eder, att likasom ingen som talar i Guds Ande säger: "Förbannad
vare Jesus", så kan ej heller någon säga: "Jesus är Herre" annat
än i den helige Ande. 4 Nådegåvorna äro mångahanda, men
Anden är en och densamme. 5 Tjänsterna äro mångahanda,
men Herren är en och densamme. 6 Kraftverkningarna äro
mångahanda, men Gud är en och densamme, han som verkar
allt i alla. 7 Men de gåvor i vilka Anden uppenbarar sig givas åt
var och en så, att de kunna bliva till nytta. 8 Så gives genom
Anden åt den ene att tala visdomens ord, åt en annan att efter
samme Ande tala kunskapens ord, 9 åt en annan gives tro i
samme Ande, åt en annan givas helbrägdagörelsens gåvor
i samme ene Ande, 10 åt en annan gives gåvan att utföra
kraftgärningar, åt en annan att profetera, åt en annan att skilja
mellan andar, åt en annan att tala tungomål på olika sätt, åt en
annan att uttyda, när någon talar tungomål. 11 Men allt detta
verkar densamme ene Anden, i det han, alltefter sin vilja, tilldelar
åt var och en någon särskild gåva. 12 Ty likasom kroppen är en
och likväl har många lemmar, och likasom kroppens alla lemmar,
fastän de äro många, likväl utgöra en enda kropp, likaså är
det med Kristus. 13 Ty i en och samme Ande äro vi alla döpta
till att utgöra en och samma kropp, vare sig vi äro judar eller
greker, vare sig vi äro trälar eller fria; och alla hava vi fått en och
samme Ande utgjuten över oss. 14 Kroppen utgöres ju icke
heller av en enda lem, utan av många. 15 Om foten ville säga:
"Jag är icke hand, därför hör jag icke till kroppen", så skulle den
icke dess mindre höra till kroppen. 16 Och om örat ville säga:
"Jag är icke öga, därför hör jag icke till kroppen", så skulle det
icke dess mindre höra till kroppen. 17 Om hela kroppen vore
öga, var funnes då hörseln? Och om den hel och hållen vore
öra, var funnes då lukten? 18 Men nu har Gud insatt lemmarna i
kroppen, var och en av dem på det sätt som han har velat. 19
Om åter allasammans utgjorde en enda lem, var funnes då
själva kroppen? 20 Men nu är det så, att lemmarna äro många,
och att kroppen dock är en enda. 21 Ögat kan icke säga till
handen: "Jag behöver dig icke", ej heller huvudet till fötterna:
"Jag behöver eder icke." 22 Nej, just de kroppens lemmar som
tyckas vara svagast äro som mest nödvändiga. 23 Och de
delar av kroppen, som tyckas oss vara mindre hedersamma,
dem bekläda vi med så mycket större heder; och dem som
vi blygas för, dem skyla vi med så mycket större blygsamhet,
24 under det att de andra icke behöva något sådant. Men när
Gud sammanfogade kroppen av olika delar och därvid lät den
ringare delen få en så mycket större heder, 25 så skedde detta,
för att söndring icke skulle uppstå i kroppen, utan alla lemmar
endräktigt hava omsorg om varandra. 26 Om nu en lem lider, så
lida alla de andra lemmarna med den; om åter en lem äras,
så glädja sig alla de andra lemmarna med den. 27 Men nu
ären I Kristi kropp och hans lemmar, var och en i sin mån.
28 Och Gud har i församlingen satt först och främst några till
apostlar, för det andra några till profeter, för det tredje några
till lärare, vidare några till att utföra kraftgärningar, ytterligare
några till att hava helbrägdagörelsens gåvor, eller till att taga
sig an de hjälplösa, eller till att vara styresmän, eller till att på
olika sätt tala tungomål. 29 Icke äro väl alla apostlar? Icke äro
väl alla profeter? Icke äro väl alla lärare? Icke utföra väl alla
kraftgärningar? 30 Icke hava väl alla helbrägdagörelsens gåvor?
Icke tala väl alla tungomål? Icke kunna väl alla uttyda? 31 Men
varen ivriga att undfå de nådegåvor som äro de största. Och nu
vill jag ytterligare visa eder en väg, en övermåttan härlig väg.

13 Om jag talade både människors och änglars tungomål,
men icke hade kärlek, så vore jag allenast en ljudande
malm eller en klingande cymbal. 2 Och om jag hade profetians
gåva och visste alla hemligheter och ägde all kunskap, och
om jag hade all tro, så att jag kunde förflytta berg, men icke
hade kärlek, så vore jag intet. 3 Och om jag gåve bort allt vad
jag ägde till bröd åt de fattiga, ja, om jag offrade min kropp
till att brännas upp, men icke hade kärlek, så vore detta mig
till intet gagn. 4 Kärleken är tålig och mild. Kärleken avundas
icke, kärleken förhäver sig icke, den uppblåses icke. 5 Den
skickar sig icke ohöviskt, den söker icke sitt, den förtörnas icke,
den hyser icke agg för en oförrätts skull. 6 Den gläder sig
icke över orättfärdigheten, men har sin glädje i sanningen. 7
Den fördrager allting, den tror allting, den hoppas allting, den
uthärdar allting. 8 Kärleken förgår aldrig. Men profetians gåva,
den skall försvinna, och tungomålstalandet, det skall taga slut,
och kunskapen, den skall försvinna. 9 Ty vår kunskap är ett
styckverk, och vårt profeterande är ett styckverk; 10 men när

det kommer, som är fullkomligt, då skall det försvinna, som är
ett styckverk. 11 När jag var barn, talade jag såsom ett barn,
mitt sinne var såsom ett barns, jag hade barnsliga tankar; men
sedan jag blev man, har jag lagt bort vad barnsligt var. 12 Nu se
vi ju på ett dunkelt sätt, såsom i en spegel, men då skola vi se
ansikte mot ansikte. Nu är min kunskap ett styckverk, men då
skall jag känna till fullo, såsom jag själv har blivit till fullo känd.
13 Så bliva de då beståndande, tron, hoppet, kärleken, dessa
tre; men störst bland dem är kärleken.

14 Faren efter kärleken, men varen ock ivriga att undfå
de andliga gåvorna, framför allt profetians gåva. 2 Ty
den som talar tungomål, han talar icke för människor, utan
för Gud; ingen förstår honom ju, han talar i andehänryckning
hemlighetsfulla ord. 3 Men den som profeterar, han talar för
människor, dem till uppbyggelse och förmaning och tröst. 4
Den som talar tungomål uppbygger allenast sig själv, men den
som profeterar, han uppbygger en hel församling. 5 Jag skulle
väl vilja att I alla taladen tungomål, men ännu hellre ville jag
att I profeteraden. Den som profeterar är förmer än den som
talar tungomål, om nämligen den senare icke därjämte uttyder
sitt tal, så att församlingen får någon uppbyggelse. 6 Ja, mina
bröder, om jag komme till eder och talade tungomål, vad gagn
gjorde jag eder därmed, såframt jag icke därjämte genom mitt
tal meddelade eder antingen någon uppenbarelse eller någon
kunskap eller någon profetia eller någon undervisning? 7 Gäller
det icke jämväl om livlösa ting som giva ljud ifrån sig, det må nu
vara en flöjt eller en harpa, att vad som spelas på dem icke kan
uppfattas, om de icke giva ifrån sig toner som kunna skiljas
från varandra? 8 Likaså, om den signal som basunen giver
är otydlig, vem gör sig då redo till strid? 9 Detsamma gäller
nu för eder; om I icke med edra tungor frambringen begripliga
ord, huru skall man då kunna förstå vad I talen? Då bliver det
ju ett tal i vädret. 10 Det finnes här i världen olika språk, vem
vet huru många, och bland dem finnes intet vars ljud äro utan
mening. 11 Men om jag nu icke förstår språket, så bliver jag en
främling för den som talar, och den som talar bliver en främling
för mig. 12 Detta gäller ock för eder; när I åren ivriga att undfå
andliga gåvor, så må eder strävan efter att dessa hos eder skola
överflöda hava församlingens uppbyggelse till mål. 13 Därför må
den som talar tungomål bedja om att han ock må kunna uttyda.
14 Ty om jag talar tungomål, när jag beder, så beder visserligen
min ande, men mitt förstånd kommer ingen frukt åstad. 15 Vad
följer då härav? Jo, jag skall väl bedja med anden, men jag skall
ock bedja med förståndet; jag skall väl lovsjunga med anden,
men jag skall ock lovsjunga med förståndet. 16 Eljest, om du
lovar Gud med anden, huru skola de som sitta på de olärdas
plats då kunna säga sitt "amen" till din tacksägelse? De förstå ju
icke vad du säger. 17 Om än din tacksägelse är god, så bliva de
andra dock icke uppbyggda därav. -- 18 Gud vare tack, jag talar
tungomål mer än I alla; 19 och dock vill jag hellre i församlingen
tala fem ord med mitt förstånd, till undervisning jämväl för andra,
än tio tusen ord i tungomål. 20 Mina bröder, varen icke barn till
förståndet; nej varen barn i ondskan, men varen fullmogna till
förståndet. 21 Det är skrivet i lagen: "Genom människor med
främmande tungomål och genom främlingars läppar skall jag
tala till detta folk, men icke ens så skola de höra på mig, säger
Herren." 22 Alltså äro "tungomålen" ett tecken, ej för dem som
tro, utan för dem som icke tro; profetian däremot är ett tecken,
ej för dem som icke tro, utan för dem som tro. 23 Om nu hela
församlingen komme tillhopa till gemensamt möte, och alla där
talade tungomål, och så några som vore olärda komme ditin,
eller några som icke trodde, skulle då icke dessa säga att I
voren ifrån edra sinnen? 24 Om åter alla profeterade, och så
någon som icke trodde, eller som vore olärd komme ditin, då
skulle denne känna sig avslöjad av alla och av alla utrannsakad.
25 Vad som vore fördolt i hans hjärta bleve då uppenbart, och
så skulle han falla ned på sitt ansikte och tillbedja Gud och
betyga att "Gud verkligen är i eder". 26 Vad följer då härav, mina
bröder? Jo, när I kommen tillsammans, så har var och en något
särskilt att meddela: den ene har en psalm, den andre något
till undervisning, en annan åter någon uppenbarelse, en talar
tungomål, en annan uttyder; allt detta må nu ske så, att det
länder till uppbyggelse. 27 Vill man tala tungomål, så må för var
gång två eller högst tre få tala, och av dessa en i sänder, och en
må uttyda det. 28 Är ingen uttydare tillstädes, så må de tiga i
församlingen och tala allenast för sig själva och för Gud. 29 Av
dem som vilja profetera må två eller tre få tala, och de andra
må döma om det som talas. 30 Men om någon annan som
sitter där får en uppenbarelse, då må den förste tiga. 31 Ty I
kunnen alla få profetera, den ene efter den andre, så att alla
bliva undervisade och alla förmanade; 32 och profeters andar
äro profeterna underdåniga. 33 Gud är ju icke oordningens
Gud, utan fridens. 34 Såsom kvinnorna tiga i alla andra de
heligas församlingar, så må de ock tiga i edra församlingar. Det
är dem icke tillstatt att tala, utan de böra underordna sig, såsom
lagen bjuder. 35 Vilja de hava upplysning om något, så må de
hemma fråga sina män; ty det är en skam för en kvinna att tala i
församlingen. -- 36 Eller är det från eder som Guds ord har
utgått? Eller har det kommit allenast till eder? 37 Om någon
menar sig vara en profet eller en man med andegåva, så må
han ock inse att vad jag skriver till eder är Herrens bud. 38
Men vill någon icke inse detta, så vare det hans egen sak. 39
Alltså, mina bröder, varen ivriga att undfå profetians gåva och
förmenen ej heller någon att tala tungomål. 40 Men låten allt
tillgå på höviskt sätt och med ordning.

15 Mina bröder, jag vill påminna eder om det evangelium som
jag förkunnade för eder, som I jämväl togen emot, och
som I ännu stån kvar i, 2 genom vilket I ock bliven frälsta; jag
vill påminna eder om huru jag förkunnade det för eder, såframt I
eljest hållen fast därvid -- om nu icke så är att I förgäves haven
kommit till tro. 3 Jag meddelade eder ju såsom ett huvudstycke
vad jag själv hade undfått: att Kristus dog för våra synder, enligt
skrifterna, 4 och att han blev begraven, och att han har uppstått
på tredje dagen, enligt skrifterna, 5 och att han visade sig för
Cefas och sedan för de tolv. 6 Därefter visade han sig för mer
än fem hundra bröder på en gång, av vilka de flesta ännu leva
kvar, medan några äro avsomnade. 7 Därefter visade han sig
för Jakob och sedan för alla apostlarna. 8 Allra sist visade han

sig också för mig, som är att likna vid ett ofullgånget foster. **9** Ty jag är den ringaste bland apostlarna, ja, icke ens värdig att kallas apostel, jag som har förföljt Guds församling. **10** Men genom Guds nåd är jag vad jag är, och hans nåd mot mig har icke varit fåfäng, utan jag har arbetat mer än de alla -- dock icke jag, utan Guds nåd, som har varit med mig. **11** Det må nu vara jag eller de andra, så är det på det sättet vi predika, och på det sättet I haven kommit till tro. **12** Om det nu predikas om Kristus att han har uppstått från de döda, huru kunna då somliga bland eder säga att det icke finnes någon uppståndelse från de döda? **13** Om det åter icke finnes någon uppståndelse från de döda, då har icke heller Kristus uppstått. **14** Men om Kristus icke har uppstått, då är ju vår predikan fåfäng, då är ock eder tro fåfäng; **15** då befinnas vi ock vara falska Guds vittnen, eftersom vi hava vittnat mot Gud att han har uppväckt Kristus, som han icke har uppväckt, om det är sant att döda icke uppstå. **16** Ja, om döda icke uppstå, så har ej heller Kristus uppstått. **17** Men om Kristus icke har uppstått, så är eder tro förgäves; I ären då ännu kvar i edra synder. **18** Då hava ju ock de gått förlorade, som hava avsomnat i Kristus. **19** Om vi i detta livet hava i Kristus haft vårt hopp, och därav intet bliver, då äro vi de mest ömkansvärda av alla människor. **20** Men nu har Kristus uppstått från de döda, såsom förstlingen av de avsomnade. **21** Ty eftersom döden kom genom en människa, så kom ock genom en människa de dödas uppståndelse. **22** Och såsom i Adam alla dö, så skola ock i Kristus alla göras levande. **23** Men var och en i sin ordning: Kristus såsom förstlingen, därnäst, vid Kristi tillkommelse, de som höra honom till. **24** Därefter kommer änden, då när han överlämnar riket åt Gud och Fadern, sedan han från andevärldens alla furstar och alla väldigheter och makter har tagit all deras makt. **25** Ty han måste regera "till dess han har lagt alla sina fiender under sina fötter". **26** Sist bland hans fiender bliver ock döden berövad all sin makt; **27** ty "allt har han lagt under hans fötter". Men när det heter att "allt är honom underlagt", då är uppenbarligen den undantagen, som har lagt allt under honom. **28** Och sedan allt har blivit Sonen underlagt, då skall ock Sonen själv giva sig under den som har lagt allt under honom. Och så skall Gud bliva allt i alla. **29** Vad kunna annars de som låta döpa sig för de dödas skull vinna därmed? Om så är att döda alls icke uppstå, varför låter man då döpa sig för deras skull? **30** Och varför undsätta vi oss själva var stund för faror? **31** Ty -- så sant jag i Kristus Jesus, vår Herre, kan berömma mig av eder, mina bröder -- jag lider döden dag efter dag. **32** Om jag hade tänkt såsom människor pläga tänka, när jag i Efesus kämpade mot vilddjuren, vad gagnade mig då det jag gjorde? Om döda icke uppstå -- "låtom oss då äta och dricka, ty i morgon måste vi dö". **33** Faren icke vilse: "För goda seder dåligt sällskap är fördärv." **34** Vaknen upp till rätt nykterhet, och synden icke. Somliga finnas ju, som leva i okunnighet om Gud; eder till blygd säger jag detta. **35** Nu torde någon fråga: "På vad sätt uppstå då de döda, och med hurudan kropp skola de träda fram?" **36** Du oförståndige! Det frö du sår, det får ju icke liv, om det icke först har dött. **37** Och när du sår, då är det du sår icke den växt som en gång skall komma upp, utan ett naket korn, kanhända ett vetekorn, kanhända något annat. **38** Men Gud giver det en kropp, en sådan som han vill, och åt vart frö dess särskilda kropp. **39** Icke allt kött är av samma slag, utan människors har sin art, boskapsdjurs kött en annan art, fåglars kött åter en annan, fiskars återigen en annan. **40** Så finnas ock både himmelska kroppar och jordiska kroppar, men de himmelska kropparnas härlighet är av ett slag, de jordiska kropparnas av ett annat slag. **41** En härlighet har solen, en annan härlighet har månen, åter en annan härlighet hava stjärnorna; ja, den ena stjärnan är icke lik den andra i härlighet. -- **42** Så är det ock med de dödas uppståndelse: vad som bliver sått förgängligt, det uppstår oförgängligt; **43** vad som bliver sått i ringhet, det uppstår i härlighet; vad som bliver sått i svaghet, det uppstår i kraft; **44** här sås en "själisk" kropp, där uppstår en andlig kropp. Så visst som det finnes en "själisk" kropp, så visst finnes det ock en andlig. **45** Så är ock skrivet: "Den första människan, Adam, blev en levande varelse med själ." Den siste Adam åter blev en levandegörande ande. **46** Men icke det andliga är det första, utan det "själiska"; sedan kommer det andliga. **47** Den första människan var av jorden och jordisk, den andra människan är av himmelen. **48** Sådan som den jordiska var, sådana äro ock de jordiska; och sådan som den himmelska är, sådana äro ock de himmelska. **49** Och såsom vi hava burit den jordiskas gestalt, så skola vi ock bära den himmelskas gestalt. **50** Mina bröder, vad jag nu vill säga är detta, att kött och blod icke kunna få Guds rike till arvedel; ej heller får förgängligheten oförgängligheten till arvedel. **51** Se, jag säger eder en hemlighet: Vi skola icke alla avsomna, men alla skola vi bliva förvandlade, **52** och det i ett nu, i ett ögonblick, vid den sista basunens ljud. Ty basunen skall ljuda, och de döda skola uppstå till oförgänglighet, och då skola vi bliva förvandlade. **53** Ty detta förgängliga måste ikläda sig oförgänglighet, och detta dödliga ikläda sig odödlighet. **54** Men när detta förgängliga har iklätt sig oförgänglighet, och detta dödliga har iklätt sig odödlighet, då skall det ord fullbordas, som står skrivet: "Döden är uppslukad och seger vunnen." **55** Du död, var är din seger? Du död, var är din udd? **(Hadēs g86)** **56** Dödens udd är synden, och syndens makt kommer av lagen. **57** Men Gud vare tack, som giver oss segern genom vår Herre Jesus Kristus! **58** Alltså, mina älskade bröder, varen fasta, orubbliga, alltid överflödande i Herrens verk, eftersom I veten att edert arbete icke är fåfängt i Herren.

16 Vad nu angår insamlingen till de heliga, så mån I förfara på samma sätt som jag har förordnat för församlingarna i Galatien. **2** Var och en av eder må spara ihop vad han får tillfälle till, och på första dagen i var vecka må han lägga av detta hemma hos sig, så att insamlingen icke göres först vid min ankomst. **3** Men när jag kommer, skall jag sända åstad de män som I själva pröven vara lämpliga, med brev till Jerusalem, för att där frambära eder kärleksgåva. **4** Och om saken befinnes vara värd att också jag reser, så skola de få åtfölja mig. **5** Jag tänker nämligen komma till eder, sedan jag har farit genom Macedonien. Ty Macedonien vill jag allenast fara igenom, **6** men hos eder skall jag kanhända stanna något, möjligen vintern över, för att I därefter mån hjälpa mig till vägs, dit jag kan vilja

begiva mig. **7** Jag vill icke besöka eder nu strax, på genomresa,
ty jag hoppas att någon tid få stanna hos eder, om Herren så
tillstädjer. **8** Men i Efesus vill jag stanna ända till pingst. **9** Ty en
dörr till stor och fruktbärande verksamhet har öppnats för mig;
jag har ock många motståndare. **10** Men när Timoteus kommer,
så sen till, att han utan fruktan må kunna vistas hos eder. Han
utför ju Herrens verk, han såväl som jag; **11** må därför ingen
förakta honom. Hjälpen honom sedan till vägs i frid, så att han
kommer åter till mig; ty jag väntar honom med bröderna. **12**
Vad angår brodern Apollos, så har jag ivrigt uppmanat honom
att med de andra bröderna begiva sig till eder. Han var dock
alls icke hågad att komma just nu; men när det bliver honom
lägligt, skall han komma. **13** Vaken, stån fasta i tron, skicken
eder såsom män, varen starka. **14** Låten allt hos eder ske i
kärlek. **15** Mina bröder, jag vill giva eder en förmaning: I kännen
ju Stefanas' husfolk och veten att de äro förstlingen i Akaja, och
att de hava ägnat sig åt de heligas tjänst; **16** därför mån I å eder
sida underordna eder under dessa män och under envar som
bistår dem i deras arbete och själv gör sig möda. **17** Jag gläder
mig över att Stefanas och Fortunatus och Akaikus hava kommit
hit, ty dessa hava givit mig ersättning för vad jag har måst sakna
genom att vara skild från eder; **18** de hava vederkvickt min ande
såväl som eder ande. Så lären eder nu att rätt uppskatta sådana
män. **19** Församlingarna i provinsen Asien hälsar eder. Akvila
och Priska, tillika med den församling som kommer tillhopa i
deras hus, hälsa eder mycket i Herren. **20** Ja, alla bröderna
hälsa eder. Hälsen varandra med en helig kyss. **21** Här skriver
jag, Paulus, min hälsning med egen hand. **22** Om någon icke
har Herren kär, så vare han förbannad. Marana, ta! **23** Herren
Jesu nåd vare med eder. **24** Min kärlek är med eder alla, i
Kristus Jesus.

2 Korinthierbrevet

1 Paulus, genom Guds vilja Kristi Jesu apostel, så ock brodern
Timoteus, hälsar den Guds församling som finnes i Korint,
och tillika alla de heliga som finnas i hela Akaja. **2** Nåd vare
med eder och frid ifrån Gud, vår Fader, och Herren Jesus
Kristus. **3** Lovad vare vår Herres, Jesu Kristi, Gud och Fader,
barmhärtighetens Fader och all trösts Gud, **4** han som tröstar
oss i all vår nöd, så att vi genom den tröst vi själva undfå av
Gud kunna trösta dem som äro stadda i allahanda nöd. **5** Ty
såsom Kristuslidanden till överflöd komma över oss, så kommer
ock genom Kristus tröst till oss i överflödande mått. **6** Men
drabbas vi av nöd, så sker detta till tröst och frälsning för eder.
Undfå vi däremot tröst, så sker ock detta till tröst för eder, en
tröst som skall visa sin kraft däri, att I ståndaktigt uthärden
samma lidanden som vi utstå. Och det hopp vi hysa i fråga om
eder är fast, **7** ty vi veta att såsom I delen våra lidanden, så
delen I ock den tröst vi undfå. **8** Vi vilja nämligen icke lämna
eder, käre bröder, i okunnighet om vilken nöd vi fingo utstå i
provinsen Asien, och huru övermåttan svårt det blev oss, utöver
vår förmåga, så att vi till och med misströstade om livet. **9** Ja, vi
hade redan i vårt inre likasom fått vår dödsdom, för att vi icke
skulle förtrösta på oss själva, utan på Gud, som uppväcker de
döda. **10** Och ur en sådan dödsnöd frälste han oss, och han
skall än vidare frälsa oss; ja, till honom hava vi satt vårt hopp att
han allt framgent skall frälsa oss. **11** Också I stån oss ju bi med
eder förbön. Och så skola många hembära tacksägelse för oss,
för den nåd som genom mångas böner har kommit oss till del.
12 Ty vad vi kunna berömma oss av, och vad vårt samvete bär
oss vittnesbörd om, det är att vi i denna världen hava vandrat i
Guds helighet och renhet, icke ledda av köttslig vishet, utan av
Guds nåd; så framför allt i vårt förhållande till eder. **13** Ty i vad
vi skriva till eder ligger icke något annat än just vad I läsen
och väl kunnen förstå. Och jag hoppas att I skolen komma att
till fullo förstå **14** vad I redan nu delvis förstån om oss: att vi
äro eder berömmelse, likasom I ären vår berömmelse, på vår
Herre Jesu dag. **15** Och i denna tillförsikt tänkte jag komma först
till eder, för att I skullen få ännu ett kärleksbevis. **16** Genom
eder stad ville jag alltså taga vägen till Macedonien, och jag
skulle sedan från Macedonien återigen komma till eder, för att
då av eder utrustas för resan till Judeen. **17** Så tänkte jag; och
icke har jag väl därför nu handlat i vankelmod? Eller plägar jag
kanhända fatta mina beslut efter köttet, så att vad jag säger är
på samma gång "ja, ja" och "nej, nej"? **18** Ingalunda; så sant
Gud är trofast, vad vi tala till eder är icke "ja och nej". **19** Guds
Son, Jesus Kristus, han som bland eder har blivit predikad
genom oss -- genom mig och Silvanus och Timoteus -- han kom
ju icke såsom "ja och nej", utan "ja" har kommit i och genom
honom. **20** Ty Guds löften, så många de äro, hava i honom fått
sitt "ja"; därför få de ock genom honom sitt "amen", på det att
Gud må bliva ärad genom oss. **21** Men den som befäster oss
såväl som eder i Kristus, och den som har smort oss, det är
Gud, **22** han som har låtit oss undfå sitt insegel och givit oss
Anden till en underpant i våra hjärtan. **23** Jag kallar Gud till
vittne över min själ, att det är av skonsamhet mot eder som jag
ännu icke har kommit till Korint. **24** (Detta säger jag icke, som
om vi vore herrar över eder tro; fastmer äro vi edra medarbetare
till att bereda eder glädje, ty i tron stån I fasta.)

2 Jag satte mig nämligen i sinnet att jag icke åter skulle komma
till eder med bedrövelse. **2** Ty om jag bedrövade eder, vem
skulle då bereda mig glädje? Månne någon annan än den som
genom mig hade blivit bedrövad? **3** Och vad jag skrev, det skrev
jag, för att jag icke vid min ankomst skulle få bedrövelse från
dem som jag borde få glädje av. Ty jag har den tillförsikten till
eder alla, att min glädje är allas eder glädje. **4** Och det var i stor
nöd och hjärteångest, under många tårar, som jag skrev till
eder, icke för att I skullen bliva bedrövade, utan för att I skullen
förstå den synnerliga kärlek som jag har till eder. **5** Men om en
viss man har vållat bedrövelse, så är det icke särskilt mig han
har bedrövat, utan eder alla, i någon mån -- för att jag nu icke
skall tala för strängt. **6** Nu är det likväl nog med den näpst som
han har fått mottaga från de flesta bland eder. **7** I mån alltså
nu tvärtom snarare förlåta och trösta honom, så att han icke
till äventyrs går under genom sin alltför stora bedrövelse. **8**
Därför uppmanar jag eder att fatta gemensamt beslut om att
bemöta honom med kärlek. **9** Ty när jag skrev, var det just för
att få veta huru I skullen hålla provet, huruvida I voren lydiga i
allting. **10** Den som I förlåten något, honom förlåter ock jag,
likasom jag också förut, om jag har haft något att förlåta, har
inför Kristi ansikte förlåtit det för eder skull. **11** Jag vill nämligen
icke att vi skola lida förfång av Satan; ty vad han har i sinnet,
därom äro vi icke i okunnighet. **12** Jag kom till Troas för att
förkunna evangelium om Kristus, och en dörr till verksamhet i
Herren öppnades för mig; **13** men jag fick ingen ro i min ande,
ty jag fann icke där min broder Titus. Jag tog då avsked av dem
som voro där och begav mig till Macedonien. **14** Men Gud vare
tack, som i Kristus alltid för oss fram i segertåg och genom oss
allestädes utbreder hans kunskaps vällukt! **15** Ty vi äro en Kristi
välluktande rökelse inför Gud, både ibland dem som bliva frälsta
och ibland dem som gå förlorade. **16** För dessa senare äro
vi en lukt från död till död; för de förra äro vi en lukt från liv
till liv. Vem är nu skicklig härtill? **17** Jo, vi förfalska ju icke av
vinningslystnad Guds ord, såsom så många andra göra; utan av
rent sinne, drivna av Gud, förkunna vi ordet i Kristus, inför Gud.

3 Begynna vi nu åter att anbefalla oss själva? Eller behöva
vi kanhända, såsom somliga, ett anbefallningsbrev till eder?
Eller kanhända ifrån eder? **2** Nej, I ären själva vårt brev,
ett brev som är inskrivet i våra hjärtan, känt och läst av alla
människor. **3** Ty det är uppenbart att I ären ett Kristus-brev,
avfattat genom oss, skrivet icke med bläck, utan med den
levande Gudens Ande, icke på tavlor av sten, utan på tavlor
av kött, på människohjärtan. **4** En sådan tillförsikt hava vi
genom Kristus till Gud. **5** Icke som om vi av oss själva vore
skickliga att tänka ut något, såsom komme det från oss själva,
utan den skicklighet vi hava kommer från Gud, **6** som också
har gjort oss skickliga till att vara tjänare åt ett nytt förbund,
ett som icke är bokstav, utan är ande; ty bokstaven dödar,
men Anden gör levande. **7** Om nu redan dödens ämbete, som

var med bokstäver inristat på stenar, framträdde i härlighet,
så att Israels barn icke kunde se på Moses' ansikte för hans
ansiktes härlighets skull, vilken dock var försvinnande, 8 huru
mycket större härlighet skall då icke Andens ämbete hava!
9 Ty om redan fördömelsens ämbete var härligt, så måste
rättfärdighetens ämbete ännu mycket mer överflöda av härlighet.
10 Ja, en så översvinnlig härlighet har detta ämbete, att vad
som förr hade härlighet här visar sig vara utan all härlighet. 11
Ty om redan det som var försvinnande framträdde i härlighet,
så måste det som bliver beståndande hava en ännu mycket
större härlighet. 12 Då vi nu hava ett sådant hopp, gå vi helt
öppet till väga 13 och göra icke såsom Moses, vilken hängde ett
täckelse för sitt ansikte, så att Israels barn icke kunde se huru
det som var försvinnande tog en ände. 14 Men deras sinnen
blevo förstockade. När det gamla förbundets skrifter föreläsas,
hänger ju ännu i denna dag samma täckelse oborttaget kvar;
ty först i Kristus försvinner det. 15 Ja, ännu i dag hänger ett
täckelse över deras hjärtan, då Moses föreläses. 16 Men när
de en gång omvända sig till Herren, tages täckelset bort. 17
Och Herren är Anden, och där Herrens Ande är, där är frihet.
18 Men vi alla som med avhöljt ansikte återspegla Herrens
härlighet, vi förvandlas till hans avbilder, i det vi stiga från den
ena härligheten till den andra, såsom när den Herre verkar, som
själv är ande.

4 Därför, då vi nu, genom den barmhärtighet som har vederfarits
oss, hava detta ämbete, så fälla vi icke modet. 2 Nej, vi
hava frånsagt oss allt skamligt hemlighetsväsen och gå icke
illfundigt till väga, ej heller förfalska vi Guds ord, utan framlägga
öppet sanningen och anbefalla oss så, inför Gud, hos var
människas samvete. 3 Och om vårt evangelium nu verkligen är
bortskymt av ett täckelse, så finnes det täckelset hos dem som
gå förlorade. 4 Ty de otrognas sinnen har denna tidsålders gud
så förblindat, att de icke se det sken som utgår från evangelium
om Kristi, Guds egen avbilds, härlighet. **(aiōn g165)** 5 Vi predika
ju icke oss själva, utan Kristus Jesus såsom Herre, och oss
såsom tjänare åt eder, för Jesu skull. 6 Ty den Gud som sade:
"Ljus skall lysa fram ur mörkret", han är den som har låtit ljus
gå upp i våra hjärtan, för att kunskapen om Guds härlighet,
som strålar fram i Kristi ansikte, skall kunna sprida sitt sken.
7 Men denna skatt hava vi i lerkärl, för att den översvinnliga
kraften skall befinnas vara Guds och icke något som kommer
från oss. 8 Vi äro på allt sätt i trångmål, dock icke utan utväg;
vi äro rådvilla, dock icke rådlösa; 9 vi äro förföljda, dock icke
givna till spillo; vi äro slagna till marken, dock icke förlorade.
10 Alltid bära vi Jesu dödsmärken på vår kropp, för att också Jesu
liv skall bliva uppenbarat i vår kropp. 11 Ja, ännu medan vi
leva, överlämnas vi för Jesu skull beständigt åt döden, på det
att ock Jesu liv må bliva uppenbarat i vårt dödliga kött. 12 Så
utför nu döden sitt verk i oss, men i eder verkar livet. 13 Men
såsom det är skrivet: "Jag tror, därför talar jag ock", så tro också
vi, eftersom vi hava samma trons Ande; därför tala vi ock, 14
ty vi veta att han som uppväckte Herren Jesus, han skall ock
uppväcka oss med Jesus och ställa oss inför sig tillsammans
med eder. 15 Allt sker nämligen för eder skull, på det att nåden,
genom att komma allt flera till del, må bliva så mycket större
och verka en allt mer överflödande tacksägelse, Gud till ära.
16 Därför fälla vi icke modet; om ock vår utvärtes människa
förgås, så förnyas likväl vår invärtes människa dag efter dag.
17 Ty vår bedrövelse, som varar ett ögonblick och väger föga,
bereder åt oss, i översvinnligen rikt mått, en härlighet som väger
översvinnligen tungt och varar i evighet -- **(aiōnios g166)** 18 åt oss
som icke hava till ögonmärke de ting som synas, utan dem som
icke synas; ty de ting som synas, de vara allenast en tid, med
de som icke synas, de vara i evighet. **(aiōnios g166)**

5 Ty vi veta, att om vår kroppshydda, vår jordiska boning,
nedbrytes, så hava vi en byggnad som kommer från Gud,
en boning som icke är gjord med händer, en evig boning i
himmelen. **(aiōnios g166)** 2 Därför sucka vi ju ock av längtan att
få överkläda oss med vår himmelska hydda; 3 ty hava vi en
gång iklätt oss denna, skola vi sedan icke komma att befinnas
nakna. 4 Ja, vi som ännu leva här i kroppshyddan, vi sucka och
äro betungade, eftersom vi skulle vilja undgå att avkläda oss
och i stället få överkläda oss, så att det som är dödligt bleve
uppslukat av livet. 5 Och den som har berett oss till just detta,
det är Gud, som till en underpant har givit oss Anden. 6 Så äro
vi då alltid vid gott mod. Vi veta väl att vi äro borta ifrån Herren,
så länge vi äro hemma i kroppen; 7 ty vi vandra här i tro och
icke i åskådning. 8 Men vi äro vid gott mod och skulle helst vilja
flytta bort ifrån kroppen och komma hem till Herren. 9 Därför
söka vi ock vår ära i att vara honom till behag, vare sig vi äro
hemma eller borta. 10 Ty vi måste alla, sådana vi äro, träda fram
inför Kristi domstol, för att var och en skall få igen sitt jordelivs
gärningar, alltefter som han har handlat, vare sig han har gjort
gott eller ont. 11 Då vi alltså veta vad det är att frukta Herren,
söka vi att "vinna människor", men för Gud är det uppenbart
hurudana vi äro; och jag hoppas att det också är uppenbart för
edra samveten. 12 Vi vilja nu ingalunda åter anbefalla oss själva
hos eder, men vi vilja giva eder en anledning att berömma eder i
fråga om oss, så att I haven något att svara dem som berömma
sig av utvärtes ting och icke av vad som är i hjärtat. 13 Ty om vi
hava varit "från våra sinnen", så har det varit i Guds tjänst; om vi
åter äro vid lugn besinning, så är det eder till godo. 14 Ty Kristi
kärlek tvingar oss, eftersom vi tänka så: en har dött för alla,
alltså hava de alla dött. 15 Och han har dött för alla, på det att
de som leva icke mer må leva för sig själva, utan leva för honom
som har dött och uppstått för dem. 16 Allt ifrån denna tid veta vi
därför för vår del icke av någon efter köttet. Och om vi än efter
köttet hade lärt känna Kristus, så känna vi honom nu icke mer
på det sättet. 17 Alltså, om någon är i Kristus, så är han en ny
skapelse. Det gamla är förgånget; se, något nytt har kommit! 18
Men alltsammans kommer från Gud, som har försonat oss med
sig själv genom Kristus och givit åt oss försoningens ämbete.
19 Ty det var Gud som i Kristus försonade världen med sig
själv; han tillräknar icke människorna deras synder, och han har
betrott oss med försoningens ord. 20 Å Kristi vägnar äro vi alltså
sändebud; det är Gud som förmanar genom oss. Vi bedja å
Kristi vägnar: Låten försona eder med Gud. 21 Den som icke
visste av någon synd, honom har han för oss gjort till synd, på
det att vi i honom må bliva rättfärdighet från Gud.

6 Men såsom medarbetare förmana vi eder ock att icke så
mottaga Guds nåd, att det bliver utan frukt. **2** Han säger ju:
"Jag bönhör dig i behaglig tid, och jag hjälper dig på frälsningens
dag." Se, nu är den välbehagliga tiden; se, nu är frälsningens
dag. **3** Härvid vilja vi icke i något stycke vara till någon anstöt,
på det att vårt ämbete icke må bliva smädat. **4** Fastmer vilja vi i
allting bevisa oss såsom Guds tjänare, i mycken ståndaktighet,
under bedrövelse och nöd och ångest, **5** under hugg och slag,
under fångenskap och upprorslarm, under mödor, vakor och
svält, **6** i renhet, i kunskap, i tålamod och godhet, i helig ande,
i oskrymtad kärlek, **7** med sanning i vårt tal, med kraft från
Gud, med rättfärdighetens vapen både i högra handen och i
vänstra, **8** under ära och smälek, under ont rykte och gott rykte,
såsom villolärare, då vi dock äro sannfärdiga, **9** såsom okända,
fastän vi äro väl kända, såsom döende, men se, vi leva, såsom
tuktade, men likväl icke till döds, **10** såsom bedrövade, men
dock alltid glada, såsom fattiga, medan vi dock göra många rika,
såsom utblottade på allt, men likväl ägande allt. **11** Vi hava nu
upplåtit vår mun och talat öppet till eder, I korintier. Vårt hjärta
har vidgat sig för eder. **12** Ja, det rum I haven i vårt inre är icke
litet, men i edra hjärtan är allenast litet rum. **13** Given oss då lika
för lika -- om jag nu får tala såsom till barn -- ja, vidgen också I
edra hjärtan. **14** Gån icke i ok tillsammans med dem som icke
tro; det bleve omaka par. Vad har väl rättfärdighet att skaffa med
orättfärdighet, eller vilken gemenskap har ljus med mörker?
15 Huru förlika sig Kristus och Beliar, eller vad delaktighet har
den som tror med den som icke tror? **16** Eller huru låter ett
Guds tempel förena sig med avgudar? Vi äro ju ett den levande
Gudens tempel, ty Gud har sagt: "Jag skall bo i dem och vandra
ibland dem; jag skall vara deras Gud, och de skola vara mitt
folk." **17** Alltså: "Gån ut ifrån dem och skiljen eder ifrån dem,
säger Herren; kommen icke vid det orent är. Då skall jag taga
emot eder **18** och vara en Fader för eder; och I skolen vara
mina söner och döttrar, säger Herren, den Allsmäktige."

7 Då vi nu hava dessa löften, mina älskade, så låtom oss rena
oss från allt som befläckar vare sig kött eller ande, i det vi
fullborda vår helgelse i Guds fruktan. **2** Bereden oss ett rum i
edra hjärtan; vi hava icke handlat orätt mot någon, icke varit
någon till skada, icke gjort någon något förfång. -- **3** Jag säger
icke detta för att döma eder; jag har ju redan sagt att I haven ett
rum i vårt hjärta, så att vi skola både dö och leva med varandra.
4 Stor är den tillit som jag har till eder, mycket berömmer jag
mig av eder; jag har fått hugnad i fullt mått och glädje i rikt
överflöd, mitt i allt vårt betryck. **5** Ty väl fingo vi till köttet ingen
ro, icke ens sedan vi hade kommit till Macedonien, utan vi voro
på allt sätt i trångmål, utifrån genom strider, inom oss genom
farhågor; **6** men Gud, som tröstar dem som äro betryckta, han
tröstade oss genom Titus' ankomst, **7** och icke allenast genom
hans ankomst, utan ock därigenom att han hade fått så mycken
hugnad av eder. Han omtalade nämligen för oss eder längtan,
eder klagan, eder iver i fråga om mig; och så gladde jag mig
ännu mer. **8** Ty om jag ock bedrövade eder genom mitt brev,
så ångrar jag nu icke detta. Nej, om jag förut ångrade det --
eftersom jag ser att det brevet har bedrövat eder, låt vara
allenast för en liten tid -- **9** så gläder jag mig nu i stället, icke
därför att I bleven bedrövade, utan därför att eder bedrövelse
lände eder till bättring. Det var ju efter Guds sinne som I bleven
bedrövade, och I haven alltså icke genom oss lidit någon skada.
10 Ty den bedrövelse som är efter Guds sinne kommer åstad en
bättring som leder till frälsning, och som man icke ångrar; men
världens bedrövelse kommer åstad död. **11** Se, just detta, att I
bleven bedrövade efter Guds sinne, huru mycket nit har det
icke framkallat hos eder, ja, huru många ursäkter, huru stor
förtrytelse, huru mycken fruktan, huru mycken längtan, huru
mycken iver, huru många bestraffningar! På allt sätt haven I
bevisat att I viljen vara rena i den sak det här gäller. -- **12** Om
jag skrev till eder, så skedde detta alltså icke för den mans skull,
som hade gjort orätt, ej heller för den mans skull, som hade lidit
orätt, utan på det att edert nit för oss skulle bliva uppenbart
bland eder själva inför Gud. **13** Så hava vi nu fått hugnad. Och
till den hugnad, som vi redan för egen del fingo, kom den ännu
mer överflödande glädje som bereddes oss av den glädje Titus
hade fått. Ty hans ande har fått vederkvickelse genom eder alla.
14 Och om jag inför honom har berömt mig något i fråga om
eder, så har jag icke kommit på skam därmed; utan likasom vi
eljest i allting hava talat sanning inför eder, så har också det
som vi inför Titus hava sagt till eder berömmelse visat sig vara
sanning. **15** Och hans hjärta överflödar ännu mer av kärlek till
eder, då han nu påminner sig allas eder lydnad, huru I villigt
togen emot honom, med fruktan och bävan. **16** Jag gläder mig
över att jag, i allt vad eder angår, kan vara vid gott mod.

8 Vi vilja meddela eder, käre bröder, huru Guds nåd har verkat
i Macedoniens församlingar. **2** Fastän de hava varit prövade
av svår nöd, har deras överflödande glädje, mitt under deras
djupa fattigdom, så flödat över, att de av gott hjärta hava givit
rikliga gåvor. **3** Ty de hava givit efter sin förmåga, ja, över sin
förmåga, och det självmant; därom kan jag vittna. **4** Mycket
enträget bådo de oss om den ynnesten att få vara med om
understödet åt de heliga. **5** Och de gåvo icke allenast vad
vi hade hoppats, utan sig själva gåvo de, först och främst
åt Herren, och så åt oss, genom Guds vilja. **6** Så kunde vi
uppmana Titus att han skulle fortsätta såsom han hade begynt
och föra jämväl detta kärleksverk bland eder till fullbordan. **7**
Ja, då I nu utmärken eder i alla stycken: i tro, i tal, i kunskap,
i allsköns nit, i kärlek, den kärlek som av eder har blivit oss
bevisad, så mån I se till, att I också utmärken eder i detta
kärleksverk. **8** Detta säger jag dock icke såsom en befallning,
utan därför att jag, genom att framhålla andras nit, vill pröva
om också eder kärlek är äkta. **9** I kännen ju vår Herres, Jesu
Kristi, nåd, huru han, som var rik, likväl blev fattig för eder skull,
på det att I genom hans fattigdom skullen bliva rika. **10** Det är
allenast ett råd som jag härmed giver. Ty detta kan vara nyttigt
för eder. I voren ju före de andra -- redan under förra året --
icke allenast när det gällde att sätta saken i verket, utan till och
med när det gällde att besluta sig för den. **11** Fullborden nu
ock edert verk, så att I, som voren så villiga att besluta det,
jämväl, i mån av edra tillgångar, fören det till fullbordan. **12** Ty
om den goda viljan är för handen, så bliver den välbehaglig
med de tillgångar den har och bedömes ej efter vad den icke
har. **13** Ty meningen är icke att andra skola hava lättnad och

I själva lida nöd. Nej, en utjämning skall ske, 14 så att edert
överflöd denna gång kommer deras brist till hjälp, för att en
annan gång deras överflöd skall komma eder brist till hjälp.
Så skall en utjämning ske, 15 efter skriftens ord: "Den som
hade samlat mycket hade intet till överlopps, och den som hade
samlat litet, honom fattades intet." 16 Gud vare tack, som också
i Titus' hjärta ingiver samma nit för eder. 17 Ty han mottog villigt
vår uppmaning; ja, han var så nitisk, att han nu självmant far
åstad till eder. 18 Med honom sända vi ock här en broder som
i alla våra församlingar prisas för sitt nit om evangelium; 19
dessutom har han ock av församlingarna blivit utvald att vara vår
följeslagare, när vi skola begiva oss åstad med den kärleksgåva
som nu genom vår försorg kommer till stånd, Herren till ära
och såsom ett vittnesbörd om vår goda vilja. 20 Därmed vilja vi
förebygga att man talar illa om oss, i vad som rör det rikliga
sammanskott som nu genom vår försorg kommer till stånd.
21 Ty vi vinnlägga oss om vad som är gott icke allenast inför
Herren, utan ock inför människor. 22 Jämte dessa sända vi en
annan av våra bröder, vilkens nit vi ofta och i många stycken
hava funnit hålla provet, och som nu på grund av sin stora tillit
till eder är ännu mycket mer nitisk. 23 Om jag nu har anbefallt
Titus, så mån I besinna att han är min medbroder och min
medarbetare till edert bästa; och om jag har skrivit om andra
våra bröder, så mån I besinna att de äro församlingssändebud
och Kristi ära. 24 Given alltså inför församlingarna bevis på eder
kärlek, och därmed också på sanningen av det som vi inför dem
hava sagt till eder berömmelse.

9 Om understödet till de heliga är det nu visserligen överflödigt
att jag här skriver till eder; 2 jag känner ju eder goda vilja,
och av den plägar jag, i fråga om eder, berömma mig inför
macedonierna, i det jag omtalar att Akaja ända sedan förra året
har varit redo, och att det är just edert nit som har eggat så
många andra. 3 Likväl sänder jag nu åstad dessa bröder, för att
det som jag har sagt till eder berömmelse icke skall i denna del
befinnas hava varit tomt tal. Ty, såsom jag förut har sagt, jag vill
att I skolen vara redo. 4 Eljest, om några macedonier komma
med mig och finna eder oberedda, kunna vi -- för att icke säga
I -- till äventyrs komma på skam med vår tillförsikt i denna
sak. 5 Jag har därför funnit det vara nödvändigt att uppmana
bröderna att i förväg begiva sig till eder och förbereda den
rikliga "välsignelsegåva" som I redan haven utlovat. De skola
laga att denna är tillreds såsom en riklig gåva, och icke såsom
en gåva i njugghet. 6 Besinnen detta: den som sår sparsamt,
han skall ock skörda sparsamt; men den som sår rikligt, han
skall ock skörda riklig välsignelse. 7 Var och en give efter som
han har känt sig manad i sitt hjärta, icke med olust eller av
tvång, ty "Gud älskar en glad givare". 8 Men Gud är mäktig att i
överflödande mått låta all nåd komma eder till del, så att I alltid i
allo haven allt till fyllest och i överflöd kunnen giva till allt gott
verk, 9 efter skriftens ord: "Han utströr, han giver åt de fattiga,
hans rättfärdighet förbliver evinnerligen." (aiōn g165) 10 Och han
som giver såningsmannen "säd till att så och bröd till att äta",
han skall ock giva eder utsädet och låta det föröka sig och skall
bereda växt åt eder rättfärdighets frukt. 11 I skolen bliva så rika
på allt, att I av gott hjärta kunnen giva allahanda gåvor, vilka, när
de överlämnas genom oss, skola framkalla tacksägelse till Gud.
12 Ty det understöd, som kommer till stånd genom denna eder
tjänst, skall icke allenast avhjälpa de heligas brist, utan verka
ännu långt mer genom att framkalla många tacksägelser till
Gud. 13 De skola nämligen, därför att I visen eder så väl hålla
provet i fråga om detta understöd, komma att prisa Gud för att I
med så lydaktigt sinne bekännen eder till Kristi evangelium och
av så gott hjärta visen dem och alla andra edert deltagande. 14
De skola ock själva bedja för eder och längta efter eder, för den
Guds nåds skull, som i så översvinnligen rikt mått beskäres
eder. 15 Ja, Gud vare tack för hans outsägligt rika gåva!

10 Jag Paulus själv, som "är så ödmjuk, när jag står ansikte
mot ansikte med eder, men visar mig så modig mot eder,
när jag är långt borta", jag förmanar eder vid Kristi saktmod och
mildhet 2 och beder eder se till, att jag icke, när jag en gång
är hos eder, måste "visa mig modig", i det jag helt oförskräckt
tänker våga mig på somliga som mena att vi "vandra efter
köttet". 3 Ty fastän vi vandra i köttet, föra vi dock icke en strid
efter köttet. 4 Våra stridsvapen äro nämligen icke av köttslig art;
de äro tvärtom så mäktiga inför Gud, att de kunna bryta ned
fästen. 5 Ja, vi bryta ned tankebyggnader och alla slags höga
bålverk, som uppresas mot kunskapen om Gud, och vi taga alla
slags tankefunder till fånga och lägga dem under Kristi lydnad.
6 Och när lydnaden fullt har kommit till väldet bland eder, då äro
vi redo att näpsa all olydnad. 7 Sen då vad som ligger öppet för
allas ögon. Om någon i sitt sinne är viss om att han hör Kristus
till, så må han ytterligare besinna inom sig, att lika visst som
han själv hör Kristus till, lika visst göra också vi det. 8 Och om
jag än något härutöver berömmer mig, då nu fråga är om vår
myndighet -- den som Herren har givit oss, till att uppbygga
eder och icke till att nedbryta -- så skall jag dock icke komma
på skam därmed. 9 Jag vill icke att det skall se ut, som om
jag med mina brev allenast tänkte skrämma eder. 10 Ty man
säger ju: "Hans brev äro väl myndiga och stränga, men när han
kommer själv, uppträder han utan kraft, och på hans ord aktar
ingen." 11 Den som säger sådant, han må emellertid göra sig
beredd på att sådana som vi äro i orden, genom våra brev, när
vi äro frånvarande, sådana skola vi ock visa oss i gärningarna,
när vi äro närvarande. 12 Ty vi äro icke nog dristiga att räkna
oss till eller jämföra oss med somliga som giva sig själva gott
vitsord, men som äro utan förstånd, i det att de mäta sig allenast
efter sig själva och jämföra sig allenast med sig själva. 13 Vi
för vår del vilja icke berömma oss till övermått, utan allenast
efter måttet av det område som Gud tillmätte åt oss, när han
bestämde att vi skulle nå fram jämväl till eder. 14 Ty vi sträcka
oss icke utom vårt område, såsom nådde vi icke rätteligen fram
till eder; vi hava ju redan med evangelium om Kristus hunnit
fram jämväl till eder. 15 När vi säga detta, berömma vi oss
icke till övermått, icke av andras arbete. Men väl hava vi det
hoppet, att i samma mån som eder tro växer till, vi inom det
område som har tillfallit oss skola bland eder vinna framgång, i
så överflödande mått, 16 att vi också få förkunna evangelium i
trakter som ligga bortom eder -- och detta utan att vi, inom ett

område som tillhör andra, berömma oss i fråga om det som
redan där är uträttat. 17 Men "den som vill berömma sig, han
berömme sig av Herren". 18 Ty icke den håller provet, som giver
sig själv gott vitsord, utan den som Herren giver sådant vitsord.

11 Jag skulle önska att I villen hava fördrag med mig, om
jag nu talar något litet efter dårars sätt. Dock, I haven
helt visst fördrag med mig. 2 Ty jag nitälskar för eder såsom
Gud nitälskar, och jag har trolovat eder med Kristus, och ingen
annan, för att kunna ställa fram inför honom en ren jungfru. 3
Men jag fruktar att såsom ormen i sin illfundighet bedrog Eva,
så skola till äventyrs också edra sinnen fördärvas och dragas
ifrån den uppriktiga troheten mot Kristus. 4 Om någon kommer
och predikar en annan Jesus, än den vi hava predikat, eller om
I undfån ett annat slags ande, än den I förut haven undfått,
eller ett annat slags evangelium, än det I förut haven mottagit,
då fördragen I ju sådant alltför väl. 5 Jag menar nu att jag
icke i något stycke står tillbaka för dessa så övermåttan höga
"apostlar". 6 Om jag än är oförfaren i talkonsten, så är jag det
likväl icke i fråga om kunskap. Tvärtom, vi hava på allt sätt, i
alla stycken, lagt vår kunskap i dagen inför eder. 7 Eller var
det väl en synd jag begick, när jag för intet förkunnade Guds
evangelium för eder och sålunda ödmjukade mig, på det att I
skullen bliva upphöjda? 8 Andra församlingar plundrade jag, i
det jag, för att kunna tjäna eder, tog lön av dem. 9 Och när jag
under min vistelse hos eder led brist, låg jag ändå ingen till last;
ty den brist jag led avhjälptes av bröderna, när de kommo från
Macedonien. Ja, på allt sätt aktade jag mig för att vara eder till
tunga, och allt framgent skall jag akta mig därför. 10 Så visst
som Kristi sannfärdighet är i mig, den berömmelsen skall icke få
tagas ifrån mig i Akajas bygder. 11 Varför? Månne därför att jag
icke älskar eder? Gud vet att jag så gör. 12 Och vad jag nu gör,
det skall jag ock framgent göra, för att de som trakta efter tillfälle
att bliva likställda med oss i fråga om berömmelse skola genom
mig berövas tillfället därtill. 13 Ty de männen äro falska apostlar,
oredliga arbetare, som förskapa sig till Kristi apostlar. 14 Och
detta är icke att undra på. Satan själv förskapar sig ju till en
ljusets ängel. 15 Det är då icke något märkligt, om jämväl hans
tjänare så förskapa sig, att de likna rättfärdighetens tjänare. Men
deras ände skall svara emot deras gärningar. 16 Åter säger jag:
Ingen må mena att jag är en dåre; men om jag vore det, så mån
I ändå hålla till godo med mig -- låt vara såsom med en dåre --
så att ock jag får berömma mig något litet. 17 Vad jag talar, då
jag nu med sådan tillförsikt berömmer mig, det talar jag icke
efter Herrens sinne, utan efter dårars sätt. 18 Då så många
berömma sig på köttsligt vis, vill ock jag berömma mig; 19 I
haven ju gärna fördrag med dårar, I som själva ären så kloka.
20 I fördragen ju, om man trälbinder eder, om man utsuger eder,
om man fångar eder, om man förhäver sig över eder, om man
slår eder i ansiktet. 21 Till vår skam måste jag tillstå att vi för vår
del hava "varit för svaga" till sådant. Men eljest, vadhelst andra
kunna göra sig stora med, det kan också jag göra mig stor med
-- om jag nu får tala efter dårars sätt. 22 Äro de hebréer, så är
jag det ock. Äro de israeliter, så är jag det ock. Äro de Abrahams
säd, så är jag det ock. 23 Äro de Kristi tjänare, så är jag det
ännu mer -- om jag nu får tala såsom vore jag en dåre. Jag har
haft mer arbete, oftare varit i fängelse, fått hugg och slag till
överflöd, varit i dödsnöd många gånger. 24 Av judarna har jag
fem gånger fått fyrtio slag, på ett när. 25 Tre gånger har jag blivit
piskad med spön, en gång har jag blivit stenad, tre gånger har
jag lidit skeppsbrott, ett helt dygn har jag drivit omkring på djupa
havet. 26 Jag har ofta måst vara ute på resor; jag har utstått
faror på floder, faror bland rövare, faror genom landsmän, faror
genom hedningar, faror i städer, faror i öknar, faror på havet,
faror bland falska bröder -- 27 allt under arbete och möda, under
mångfaldiga vakor, under hunger och törst, under svält titt och
ofta, under köld och nakenhet. 28 Och till allt annat kommer det,
att jag var dag är överlupen, då jag måste hava omsorg om
alla församlingarna. 29 Vem är svag, utan att också jag bliver
svag? Vem kommer på fall, utan att jag bliver upptänd? -- 30
Om jag nu måste berömma mig, så vill jag berömma mig av min
svaghet. 31 Herren Jesu Gud och Fader, han som är högtlovad i
evighet, vet att jag icke ljuger. (aiōn g165) 32 I Damaskus lät
konung Aretas' ståthållare sätta ut vakt vid damaskenernas stad
för att gripa mig; 33 och jag måste i en korg släppas ned genom
en öppning på muren och kom så undan hans händer.

12 Jag måste ytterligare berömma mig. Väl är sådant
icke eljest nyttigt, men jag kommer nu till syner och
uppenbarelser, som hava beskärts mig av Herren. 2 Jag vet
om en man som är i Kristus, att han för fjorton år sedan blev
uppryckt ända till tredje himmelen; huruvida det nu var i kroppslig
måtto, eller om han var skild från sin kropp, det vet jag icke,
Gud allena vet det. 3 Ja, jag vet om denne man, att han --
huruvida det nu var i kroppslig måtto, eller om han var skild
från sin kropp, det vet jag icke, Gud allena vet det -- 4 jag vet
om honom, att han blev uppryckt till paradiset och fick höra
outsägliga ord, sådana som det icke är lovligt för en människa
att uttala. 5 I fråga om den mannen vill jag berömma mig, men i
fråga om mig själv vill jag icke berömma mig, om icke av min
svaghet. 6 Visserligen skulle jag icke vara en dåre, om jag ville
berömma mig själv, ty det vore sanning som jag då skulle tala;
men likväl avhåller jag mig därifrån, för att ingen skall hava
högre tankar om mig än skäligt är, efter vad han ser hos mig
eller hör av mig. 7 Och för att jag icke skall förhäva mig på grund
av mina övermåttan höga uppenbarelser, har jag fått en törntagg
i mitt kött, en Satans ängel, som skall slå mig i ansiktet, för att
jag icke skall förhäva mig. 8 Att denne måtte vika ifrån mig,
därom har jag tre gånger bett till Herren. 9 Men Herren har sagt
till mig; "Min nåd är dig nog, ty kraften fullkomnas i svaghet."
Därför vill jag hellre med glädje berömma mig av min svaghet,
på det att Kristi kraft må komma och vila över mig. 10 Ja, därför
finner jag behag i svaghet, i misshandling, i nöd, i förföljelse, i
ångest för Kristi skull; ty när jag är svag, då är jag stark. 11
Så har jag nu gjort mig till en dåre; I haven själva nödgat mig
därtill. Jag hade ju bort få gott vitsord av eder; ty om jag än är
ett intet, så har jag dock icke i något stycke stått tillbaka för
dessa så övermåttan höga "apostlar". 12 De gärningar som äro
en apostels kännemärken hava ock med all uthållighet blivit
gjorda bland eder, genom tecken och under och kraftgärningar.
13 Och haven I väl i något stycke blivit tillbakasatta för de andra

församlingarna? Dock, kanhända i det stycket, att jag för min del
icke har legat eder till last? Den oförrätten mån I då förlåta mig.
14 Se, det är nu tredje gången som jag står redo att komma till
eder. Och jag skall icke ligga eder till last, ty icke edert söker
jag, utan eder själva. Och barnen äro ju icke pliktiga att spara åt
föräldrarna, utan föräldrarna åt barnen. 15 Och för min del vill
jag gärna för edra själar både offra vad jag äger och låta mig
själv offras hel och hållen. Om jag nu så högt älskar eder, skall
jag väl därför bliva mindre älskad? 16 Dock, det kunde ju vara
så, att jag visserligen icke själv hade betungat eder, men att jag
på en listig omväg hade fångat eder, jag som är så illfundig. 17
Har jag då verkligen, genom någon av dem som jag har sänt till
eder, berett mig någon orätt vinning av eder? 18 Sant är att
jag bad Titus fara och sände med honom den andre brodern.
Men icke har väl Titus berett mig någon orätt vinning av eder?
Hava vi icke båda vandrat i en och samme Ande? Hava vi icke
båda gått i samma fotspår? 19 Nu torden I redan länge hava
menat att det är inför eder som vi försvara oss. Nej, det är inför
Gud, i Kristus, som vi tala, men visserligen alltsammans för
att uppbygga eder, I älskade. 20 Ty jag fruktar att jag vid min
ankomst till äventyrs icke skall finna eder sådana som jag skulle
önska, och att jag själv då av eder skall befinnas vara sådan
som I icke skullen önska. Jag fruktar att till äventyrs kiv, avund,
vrede, genstridighet, förtal, skvaller, uppblåsthet och oordning
råda bland eder. 21 Ja, jag fruktar att min Gud skall låta mig vid
min ankomst åter bliva förödmjukad genom eder, och att jag
skall få sörja över många av dem som förut hava syndat, och
som ännu icke hava känt ånger över den orenhet och otukt och
lösaktighet som de hava övat.

13 Det är nu tredje gången som jag skall komma till eder;
"efter två eller tre vittnens utsago skall var sak avgöras".
2 Till dem som förut hava syndat och till alla de andra har jag
redan i förväg sagt, och jag säger nu åter i förväg -- nu då jag
är borta ifrån eder, likasom förut då jag för andra gången var
hos eder -- att jag icke skall visa någon skonsamhet, när jag
kommer igen. 3 I viljen ju hava ett bevis för att det är Kristus
som talar i mig, han som icke är svag mot eder, utan är stark
bland eder. 4 Ty om han än blev korsfäst i följd av svaghet, så
lever han dock av Guds kraft. Också vi äro ju svaga i honom,
men av Guds kraft skola vi leva med honom och bevisa det på
eder. 5 Rannsaken eder själva, huruvida I ären i tron, ja, pröven
eder själva. Eller kännen I icke med eder själva att Jesus Kristus
är i eder? Varom icke, så hållen I ej provet. 6 Att vi för vår del
icke äro av dem som ej hålla provet, det hoppas jag att I skolen
få lära känna. 7 Men vi bedja till Gud att I icke mån göra något
ont, detta icke för att vi å vår sida skola synas hålla provet,
utan för att I själva verkligen skolen göra vad gott är. Sedan
må vi å vår sida gärna anses icke hålla provet. 8 Ty icke mot
sanningen, utan allenast för sanningen förmå vi något. 9 Och vi
glädja oss, när vi äro svaga, men I ären starka. Just detta bedja
vi också om, att I mån alltmer fullkomnas. 10 Och medan jag
ännu är borta ifrån eder, skriver jag detta, för att jag icke, när jag
är hos eder, skall nödgas uppträda med stränghet, i kraft av
den myndighet som Herren har givit mig, till att uppbygga och
icke till att nedbryta. 11 För övrigt, mina bröder, varen glada,
låten fullkomna eder, låten förmana eder, varen ens till sinnes,
hållen frid; då skall kärlekens och fridens Gud vara med eder.
12 Hälsen varandra med en helig kyss. 13 Alla de heliga hälsa
eder. 14 Herrens, Jesu Kristi, nåd och Guds kärlek och den
helige Andes delaktighet vare med eder alla.

Galaterbrevet

1 Paulus, apostel, icke från människor, ej heller genom någon
människa, utan genom Jesus Kristus och genom Gud,
Fadern, som har uppväckt honom från de döda -- **2** jag, jämte
alla de bröder som äro här med mig, hälsar församlingarna i
Galatien. **3** Nåd vare med eder och frid ifrån Gud, vår Fader, och
ifrån Herren Jesus Kristus, **4** som har utgivit sig själv för våra
synder, för att rädda oss från den nuvarande onda tidsåldern,
efter vår Guds och Faders vilja. **(aiōn g165)** **5** Honom tillhör äran i
evigheternas evigheter. Amen. **(aiōn g165)** **6** Det förundrar mig
att I så hastigt avfallen från honom, som har kallat eder till att
vara i Kristi nåd, och vänden eder till ett nytt evangelium. **7**
Likväl är detta icke något annat "evangelium"; det är allenast
så, att några finnas som vålla förvirring bland eder och vilja
förvända Kristi evangelium. **8** Men om någon, vore det ock vi
själva eller en ängel från himmelen, förkunnar evangelium i strid
mot vad vi hava förkunnat för eder, så vare han förbannad. **9**
Ja, såsom vi förut hava sagt, så säger jag nu åter: Om någon
förkunnar evangelium för eder i strid mot vad I haven undfått,
så vare han förbannad. **10** Är det då människor som jag nu
söker vinna för mig, eller är det Gud? Står jag verkligen efter
att "vara människor till behag"? Nej, om jag ännu ville vara
människor till behag, så vore jag icke en Kristi tjänare. **11** Ty
det vill jag säga eder, mina bröder, att det evangelium som har
blivit förkunnat av mig icke är någon människolära. **12** Det är ju
icke heller av någon människa som jag har undfått det eller
blivit undervisad däri, utan genom en uppenbarelse från Jesus
Kristus. **13** I haven ju hört huru det var med mig, medan jag
ännu vandrade i judiskt väsende: att jag då övermåttan våldsamt
förföljde Guds församling och ville utrota den, **14** ja, att jag gick
längre i judiskt väsende än många av mina samtida landsmän
och ännu ivrigare nitälskade för mina fäders stadgar. **15** Men
när han, som allt ifrån min moders liv har avskilt mig, och som
genom sin nåd har kallat mig, **16** täcktes i mig uppenbara sin
Son, för att jag bland hedningarna skulle förkunna evangelium
om honom, då begav jag mig strax åstad; jag rådförde mig icke
med någon människa, **17** ej heller for jag upp till Jerusalem, till
dem som före mig voro apostlar. I stället for jag bort till Arabien
och vände så åter tillbaka till Damaskus. **18** Först sedan, tre år
därefter, for jag upp till Jerusalem, för att lära känna Cefas, och
jag stannade hos honom femton dagar. **19** Men av de andra
apostlarna såg jag ingen; allenast Jakob, Herrens broder, såg
jag. **20** Och Gud vet att jag icke ljuger i vad jag här skriver till
eder. **21** Därefter for jag till Syriens och Ciliciens bygder. **22**
Men för de kristna församlingarna i Judeen var jag personligen
okänd. **23** De hörde allenast huru man sade: "Han som förut
förföljde oss, han förkunnar nu evangelium om den tro som han
förr ville utrota." **24** Och de prisade Gud för min skull.

2 Efter fjorton års förlopp for jag sedan åter upp till Jerusalem,
åtföljd av Barnabas; jag tog då också Titus med mig. **2** Men
det var på grund av en uppenbarelse som jag for dit. Och för
bröderna där framlade jag det evangelium som jag predikar
bland hedningarna; särskilt framlade jag det för de män som
stodo högst i anseende -- detta av oro för att mitt strävande nu
vore förgäves eller förut hade varit det. **3** Men icke ens Titus,
min följeslagare, som var grek, blev nödgad att låta omskära
sig. **4** Det var nämligen så, att några falska bröder hade kommit
att upptagas i församlingen, dit de hade smugit sig in för att
bespeja vår frihet, den som vi hava i Kristus Jesus, varefter de
ville trälbinda oss. **5** Dock gåvo vi icke ens ett ögonblick vika för
dem genom en sådan underkastelse; ty vi ville att evangelii
sanning skulle bliva bevarad hos eder. **6** Och vad angår dem
som ansågos något vara -- hurudana de nu voro, det kommer
icke mig vid; Gud har icke anseende till personen -- så sökte
icke dessa män, de som stodo högst i anseende, att pålägga
mig några nya förpliktelser. **7** Tvärtom; de sågo att jag hade blivit
betrodd med att förkunna evangelium för de oomskurna, likasom
Petrus hade fått de omskurna på sin del -- **8** ty densamme
som hade stått Petrus bi vid hans apostlaverksamhet bland de
omskurna, han hade ock stått mig bi bland hedningarna -- **9**
och när de nu förnummo vilken nåd som hade blivit mig given,
räckte de mig och Barnabas handen till samarbete, både Jakob
och Cefas och Johannes, de män som räknades för själva
stödjepelarna; vi skulle verka bland hedningarna, och de bland
de omskurna. **10** Allenast skulle vi tänka på de fattiga; och just
detta har jag också vinnlagt mig om att göra. **11** Men när Cefas
kom till Antiokia, trädde jag öppet upp mot honom, ty han hade
befunnits skyldig till en försyndelse. **12** Förut hade han nämligen
ätit tillsammans med hedningarna; men så kommo några män
dit från Jakob, och efter deras ankomst drog han sig tillbaka
och höll sig undan, av fruktan för de omskurna. **13** Till samma
skrymteri gjorde sig också de andra judarna skyldiga, och så
blev till och med Barnabas indragen i deras skrymteri. **14** Men
när jag såg att de icke vandrade med fasta steg, enligt evangelii
sanning, sade jag till Cefas i allas närvaro: "Om du, som är en
jude, kan leva efter hednisk sed i stället för efter judisk, varför
vill du då nödga hedningarna att leva efter judiskt sätt?" **15** Vi
för vår del äro väl på grund av vår härkomst judar och icke
"hedniska syndare"; **16** men då vi nu veta att en människa
icke bliver rättfärdig av laggärningar, utan genom tro på Kristus
Jesus, hava också vi satt vår tro till Jesus Kristus, för att vi skola
bliva rättfärdiga av tro på Kristus, och icke av laggärningar. Ty
av laggärningar bliver intet kött rättfärdigt. **17** Men om nu jämväl
vi, i det vi sökte att bliva rättfärdiga i Kristus, hava befunnits
vara syndare, då är ju Kristus en syndatjänare? Bort det! **18** Om
så vore att jag byggde upp igen detta samma som jag redan har
brutit ned, då bevisade jag därmed, att jag var en överträdare.
19 Ty jag för min del har genom lagen dött bort ifrån lagen, för
att jag skall leva för Gud. Jag är korsfäst med Kristus, **20** och nu
lever icke mer jag, utan Kristus lever i mig; och det liv som jag
nu lever i köttet, det lever jag i tron på Guds Son, som har älskat
mig och utgivit sig själv för mig. **21** Jag förkastar icke Guds nåd.
Om rättfärdighet kunde vinnas genom lagen, då hade ju Kristus
icke behövt lida döden.

3 I oförståndige galater! Vem har så dårat eder, I som dock
haven fått Jesus Kristus målad för edra ögon såsom korsfäst?
2 Allenast det vill jag att I skolen svara mig på: Kom det sig av

laggärningar att I undfingen Anden, eller kom det sig därav att I
lyssnaden i tro? 3 Ären I så oförståndiga? I, som haven begynt i
Anden, viljen I nu sluta i köttet? 4 Haven I då upplevat så mycket
förgäves -- om det nu verkligen har varit förgäves? 5 Alltså, att
han som förlänade eder Anden och utförde kraftgärningar bland
eder gjorde detta, kom det sig av laggärningar eller därav att I
lyssnaden i tro, 6 i enlighet med det ordet: "Abraham trodde
Gud, och det räknades honom till rättfärdighet"? 7 Så mån
I nu veta att de som låta det bero på tro, de äro Abrahams
barn. 8 Och eftersom skriften förutsåg att det var av tro som
hedningarna skulle bliva rättfärdiggjorda av Gud, så gav den i
förväg åt Abraham detta glada budskap: "I dig skola alla folk
varda välsignade." 9 Alltså bliva de som låta det bero på tro
välsignade tillika med Abraham, honom som trodde. 10 Ty alla
de som låta det bero på laggärningar, de äro under förbannelse.
Det är nämligen skrivet: "Förbannad vare var och en som
icke förbliver vid allt som är skrivet i lagens bok, och icke gör
därefter." 11 Och att ingen i kraft av lag bliver rättfärdig inför
Gud, det är uppenbart, eftersom det heter: "Den rättfärdige skall
leva av tro." 12 Men i lagen beror det icke på tro; tvärtom heter
det: "Den som gör efter dessa stadgar skall leva genom dem."
13 Kristus friköpte oss från lagens förbannelse, när han blev en
förbannelse för vår skull. Det är ju skrivet: "Förbannad är var
och en som är upphängd på trä." 14 Vi friköptes, för att den
välsignelse som hade givits åt Abraham skulle i Jesus Kristus
komma också hedningarna till del, så att vi genom tron skulle
undfå den utlovade Anden. 15 Mina bröder, jag vill taga ett
exempel från vad som gäller bland människor. Icke ens när
fråga är om en människas testamentsförordnande, kan någon
upphäva det eller lägga något därtill, sedan det en gång har
vunnit gällande kraft. 16 Nu gåvos löftena åt Abraham, så ock åt
hans "säd". Det heter icke: "och åt dem som komma av din
säd", såsom när det talas om många; utan det heter, såsom när
det talas om en enda: "och åt din säd", vilken är Kristus. 17 Vad
jag alltså vill säga är detta: Ett förordnande som Gud redan
hade givit gällande kraft kan icke genom en lag, som utgavs
fyra hundra trettio år därefter, hava blivit ogiltigt, så att löftet
därmed har gjorts om intet. 18 Om det nämligen vore på grund
av lag som arvet skulle undfås, så vore det icke på grund av
löfte. Men åt Abraham har Gud skänkt det genom ett löfte. 19
Vartill tjänade då lagen? Jo, på det att överträdelserna skulle
komma i dagen, blev den efteråt given, för att gälla till dess
att "säden" skulle komma, han åt vilken löftet hade blivit givet;
och den utgavs genom änglar och överlämnades i en medlares
hand. 20 Men den som är medlare är icke medlare för allenast
en enda. Men Gud är en. 21 Är då lagen emot Guds löften?
Bort det! Om en lag hade blivit given, som kunde göra levande,
då skulle rättfärdigheten verkligen komma av lagen. 22 Men nu
har skriften inneslutit alltsammans under synd, för att det som
var utlovat skulle, av tro på Jesus Kristus, komma dem till del
som tro. 23 Men förrän tron kom, voro vi inneslutna under lagen
och höllos i förvar under den, i förbidan på den tro som en gång
skulle uppenbaras. 24 Så har lagen blivit vår uppfostrare till
Kristus, för att vi skola bliva rättfärdiga av tro. 25 Men sedan
tron har kommit, stå vi icke mer under uppfostrare. 26 Alla ären
I Guds barn genom tron, i Kristus Jesus; 27 ty I alla, som haven
blivit döpta till Kristus, haven iklätt eder Kristus. 28 Här är icke
jude eller grek, här är icke träl eller fri, här är icke man och
kvinna: alla ären I ett i Kristus Jesus. 29 Hören I nu Kristus till,
så ären I därmed ock Abrahams säd, arvingar enligt löftet.

4 Vad jag vill säga är detta: Så länge arvingen är barn, finnes
ingen skillnad mellan honom och en träl, fastän han är herre
över alla ägodelarna; 2 ty han står under förmyndare och
förvaltare, intill den tid som fadern har bestämt. 3 Sammalunda
höllos ock vi, när vi voro barn, i träldom under världens "makter".
4 Men när tiden var fullbordad, sände Gud sin Son, född av
kvinna och ställd under lagen, 5 för att han skulle friköpa dem
som stodo under lagen, så att vi skulle få söners rätt. 6 Och
eftersom I nu ären söner, har han sänt i våra hjärtan sin Sons
Ande, som ropar: "Abba! Fader!" 7 Så är du nu icke mer träl,
utan son; och är du son, så är du ock arvinge, insatt därtill av
Gud. 8 Förut, innan I ännu känden Gud, voren I trälar under
gudar som till sitt väsende icke voro gudar. 9 Men nu, sedan I
haven lärt känna Gud och, vad mer är, haven blivit kända av
Gud, huru kunnen I nu vända tillbaka till de svaga och arma
"makter", under vilka I åter på nytt viljen bliva trälar? 10 I akten
ju på dagar och på månader och på särskilda tider och år. -
- 11 Jag är bekymrad för eder och fruktar att jag till äventyrs
har arbetat förgäves för eder. 12 Jag beder eder, mina bröder:
Bliven såsom jag är, eftersom jag har blivit såsom I voren. I
haven icke gjort mig något för när. 13 I veten ju att det var
på grund av kroppslig svaghet som jag första gången kom att
förkunna evangelium för eder. 14 Och fastän mitt kroppsliga
tillstånd då väl hade kunnat innebära en frestelse för eder, så
sågen I det ändå icke med ringaktning eller leda, utan togen
emot mig såsom en Guds ängel, ja, såsom Kristus Jesus själv.
15 När hör man eder nu prisa eder saliga? Det vittnesbördet kan
jag nämligen giva eder, att I då, om så hade varit möjligt, skullen
hava rivit ut edra ögon och givit dem åt mig. 16 Så har jag då
blivit eder ovän därigenom att jag säger eder sanningen! 17 Man
söker med iver att vinna eder för sig, men icke med en god iver;
nej, del vilja avspärra eder från andra, för att I med så mycket
större iver skolen hålla eder till dem. 18 Och det är nu gott att I
bliven omfattade med ivrig omsorg, i en god sak, alltid, och icke
allenast när jag är tillstädes hos eder, 19 I mina barn, som jag
nu åter med vånda måste föda till livet, intill dess att Kristus har
tagit gestalt i eder. 20 Jag skulle önska att jag just nu vore hos
eder och kunde göra min röst rätt bevekande. Ty jag vet mig
knappt någon råd med eder. 21 Sägen mig, I som viljen stå
under lagen: haven I icke hört vad lagen säger? 22 Det är ju
skrivet att Abraham fick två söner, en med sin tjänstekvinna, och
en med sin fria hustru. 23 Men tjänstekvinnans son är född
efter köttet, då däremot den fria hustruns son är född i kraft
av löftet. 24 Dessa ord hava en djupare mening; ty de båda
kvinnorna beteckna två förbund. Av dessa kommer det ena från
berget Sina och föder sina barn till träldom, och detta har sin
förebild i Agar. 25 Berget Sina kallas nämligen i Arabien för
Agar och svarar emot det nuvarande Jerusalem, ty detta lever
med sina barn i träldom. 26 Men det Jerusalem som är därovan,
det är fritt, och det är vår moder. 27 Så är ju skrivet: "Jubla, du

ofruktsamma, du som icke föder barn; brist ut och ropa, du som
icke bliver moder, Ty den ensamma skall hava många barn, flera
än den som har man." 28 Och I, mina bröder, ären löftets barn,
likasom Isak var. 29 Men likasom förr i tiden den son som var
född efter köttet förföljde den som var född efter Anden, så är
det ock nu. 30 Dock, vad säger skriften? "Driv ut tjänstekvinnan
och hennes son; ty tjänstekvinnans son skall förvisso icke ärva
med den fria hustruns son." 31 Alltså, mina bröder, vi äro icke
barn av en tjänstekvinna, utan av den fria hustrun.

5 För att vi skola vara fria, har Kristus frigjort oss. Stån därför
fasta, och låten icke något nytt träldomsok läggas på eder. 2
Se, jag säger eder, jag Paulus, att om I låten omskära eder, så
bliver Kristus eder till intet gagn. 3 Och för var och en som låter
omskära sig betygar jag nu åter att han är pliktig att fullgöra
hela lagen. 4 I haven kommit bort ifrån Kristus, I som viljen bliva
rättfärdiga i kraft av lagen; I haven fallit ur nåden. 5 Vi vänta
nämligen genom ande, av tro, den rättfärdighet som är vårt
hopp. 6 Ty i Kristus Jesus betyder det intet huruvida någon är
omskuren eller oomskuren; allt beror på huruvida han har en tro
som är verksam genom kärlek. 7 I begynten edert lopp väl. Vem
har nu lagt hinder i eder väg, så att I icke mer lyden sanningen?
8 Till sådant kom ingen maning från honom som har kallat eder.
9 Litet surdeg syrar hela degen. 10 För min del har jag i Herren
den tillförsikten till eder, att I icke häri skolen tänka på annat
sätt; men den som vållar förvirring bland eder, han skall bära
sin dom, vem han än må vara. 11 Om så vore, mina bröder,
att jag själv ännu predikade omskärelse, varför skulle jag då
ännu alltjämt lida förföljelse? Då vore ju korsets stötesten röjd ur
vägen. -- 12 Jag skulle önska att de män som uppvigla eder läte
omskära sig ända till avstympning. 13 I ären ju kallade till frihet,
mina bröder; bruken dock icke friheten så, att köttet får något
tillfälle. Fastmer mån I tjäna varandra genom kärleken. 14 Ty
hela lagens uppfyllelse ligger i ett enda budord, nämligen detta:
"Du skall älska din nästa såsom dig själv." 15 Men om I bitens
inbördes och äten på varandra, så mån I se till, att I icke bliven
uppätna av varandra. 16 Vad jag vill säga är detta: Vandren i
ande, så skolen I förvisso icke göra vad köttet har begärelse till.
17 Ty köttet har begärelse mot Anden, och Anden mot köttet; de
två ligga ju i strid med varandra, för att hindra eder att göra
vad I viljen. 18 Men om I drivens av ande, så stån I icke under
lagen. 19 Men köttets gärningar äro uppenbara: de äro otukt,
orenhet, lösaktighet, 20 avgudadyrkan, trolldom, ovänskap,
kiv, avund, vrede, genstridighet, tvedräkt, partisöndring, 21
missunnsamhet, mord, dryckenskap, vilt leverne och annat
sådant, varom jag säger eder i förväg, såsom jag redan förut
har sagt, att de som göra sådant, de skola icke få Guds rike till
arvedel. 22 Andens frukt åter är kärlek, glädje, frid, tålamod,
mildhet, godhet, trofasthet, 23 saktmod, återhållsamhet. Mot
sådant är icke lagen. 24 Och de som höra Kristus Jesus till
hava korsfäst sitt kött tillika med dess lustar och begärelser.
25 Om vi nu hava liv genom ande, så låtom oss ock vandra i
ande. 26 Låtom oss icke söka fåfänglig ära, i det att vi utmana
varandra och avundas varandra.

6 Mina bröder, om så händer att någon ertappas med att
begå en försyndelse, då mån I, som ären andliga människor,
upprätta honom i saktmods ande. Och du må hava akt på dig
själv, att icke också du bliver frestad. 2 Bären varandras bördor;
så uppfyllen I Kristi lag. 3 Ty om någon tycker sig något vara,
fastän han intet är, så bedrager han sig själv. 4 Må var och en
pröva sina egna gärningar; han skall då tillmäta sig berömmelse
allenast efter vad han själv är, och icke efter vad andra äro.
5 Ty var och en har sin egen börda att bära. 6 Den som får
undervisning i ordet, han låte den som undervisar honom få del
med sig i allt gott. 7 Faren icke vilse. Gud låter icke gäcka sig.
Ty vad människan sår, det skall hon ock skörda. 8 Den som sår
i sitt kötts åker, han skall av köttet skörda förgängelse, men den
som sår i Andens åker, han skall av Anden skörda evigt liv.
(aiōnios g166) 9 Och låtom oss icke förtröttas att göra vad gott är;
ty om vi icke uppgivas, så skola vi, när tiden är inne, få inbärga
vår skörd. 10 Må vi alltså, medan vi hava tillfälle, göra vad gott
är mot var man, och först och främst mot dem som äro våra
medbröder i tron. 11 Sen här med vilka stora bokstäver jag
egenhändigt skriver till eder! 12 Alla de som eftersträva ett gott
anseende här i köttet, de vilja nödga eder till omskärelse, detta
allenast för att de själva skola undgå att bliva förföljda för Kristi
kors' skull. 13 Ty icke ens dessa omskurna själva hålla lagen.
Nej, det är för att kunna berömma sig av edert kött som de vilja
att I skolen låta omskära eder. 14 Men vad mig angår, så vare
det fjärran ifrån mig att berömma mig av något annat än av
vår Herres, Jesu Kristi, kors, genom vilket världen för mig är
korsfäst, och jag för världen. 15 Ty det kommer icke an på om
någon är omskuren eller oomskuren; allt beror på huruvida han
är en ny skapelse. 16 Och över alla dem som komma att vandra
efter detta rättesnöre, över dem vare frid och barmhärtighet, ja,
över Guds Israel. 17 Må nu ingen härefter vålla mig oro; ty jag
bär Jesu märken på min kropp. 18 Vår Herres, Jesu Kristi, nåd
vare med eder ande, mina bröder. Amen.

Efesierbrevet

1 Paulus, genom Guds vilja Kristi Jesu apostel, hälsar de
heliga som bo i Efesus, de i Kristus Jesus troende. **2** Nåd
vare med eder och frid ifrån Gud, vår Fader, och Herren Jesus
Kristus. **3** Välsignad vare vår Herres, Jesu Kristi, Gud och
Fader, som i Kristus har välsignat oss med all den himmelska
världens andliga välsignelse, **4** såsom han ju, förrän världens
grund var lagd, har utvalt oss i honom till att vara heliga och
ostraffliga inför sig. **5** Ty i sin kärlek förutbestämde han oss
till barnaskap hos sig, genom Jesus Kristus, efter sin viljas
behag, **6** den nådeshärlighet till pris, varmed han har benådat
oss i den älskade. **7** I honom hava vi förlossning genom hans
blod, förlåtelse för våra synder, efter hans nåds rikedom. **8**
Och denna nåd har han i överflödande mått låtit komma oss till
del, med all vishet och allt förstånd, **9** i det att han för oss har
kungjort sin viljas hemlighet, enligt det beslut som han efter
sitt behag hade fattat inom sig själv, **10** om en ordning som i
tidernas fullbordan skulle komma till stånd, det beslutet att i
Kristus sammanfatta allt som finnes i himmelen och på jorden.
11 I honom hava vi ock undfått vår arvslott, vi som förut voro
bestämda därtill genom dens beslut, som verkar allting efter sin
egen viljas råd. **12** Så skulle vi, hans härlighet till pris, vara de
som i Kristus redan i förväg hava ägt ett hopp. **13** I honom haven
jämväl I, sedan I haven fått höra sanningens ord, eder frälsnings
evangelium, ja, i honom haven I, sedan I nu ock haven kommit
till tron, såsom ett insegel undfått den utlovade helige Ande, **14**
vilken är en underpant på vårt arv, till förvissning om att hans
egendomsfolk skall förlossas, hans härlighet till pris. **15** Sedan
jag fick höra om eder tro i Herren Jesus och om eder kärlek
till alla de heliga, **16** har därför jag å min sida icke upphört att
tacka Gud för eder, när jag tänker på eder i mina böner. **17**
Och min bön är att vår Herres, Jesu Kristi, Gud, härlighetens
Fader, må giva eder en visdomens och uppenbarelsens ande
till kunskap om sig, **18** och att han må upplysa edra hjärtans
ögon, så att I förstån hurudant det hopp är, vartill han har kallat
eder, huru rikt på härlighet hans arv är bland de heliga, **19**
och huru översvinnligt stor hans makt är på oss som tro -- allt
i enlighet med den väldiga styrkas kraft, **20** varmed han har
verkat i Kristus, i det att han uppväckte honom från de döda och
satte honom på sin högra sida i den himmelska världen, **21** över
alla andevärldens furstar och väldigheter och makter och herrar,
ja, över allt som kan nämnas, icke allenast i denna tidsålder,
utan ock i den tillkommande. **(aiōn g165)** **22** "Allt lade han under
hans fötter." Och honom gav han åt församlingen till att vara ett
huvud över allting -- **23** åt församlingen, ty den är hans kropp
och är uppfylld av honom som uppfyller allt i alla.

2 Så har han ock gjort eder levande, eder som voren döda
genom de överträdelser och synder **2** i vilka I förut vandraden,
efter denna världs och tidsålders sätt, i det I följden fursten
över luftens härsmakt, över den andemakt som nu är verksam
i de ohörsamma. **(aiōn g165)** **3** Bland dessa voro förut också
vi allasammans, där vi vandrade i vårt kötts begärelser och
gjorde vad köttet och sinnet ville; och vi voro genom vår natur
hemfallna åt vredesdomen, vi likasom de andra. **4** Men Gud,
som är rik på barmhärtighet, har, för den stora kärleks skull,
varmed han har älskat oss, **5** gjort oss levande med Kristus, oss
som voro döda genom våra synder. Av nåd ären I frälsta! **6** Ja,
han har uppväckt oss med honom och satt oss med honom i
den himmelska världen, i Kristus Jesus, **7** för att i de kommande
tidsåldrarna bevisa sin nåds översvinnliga rikedom, genom
godhet mot oss i Kristus Jesus. **(aiōn g165)** **8** Ty av nåden ären I
frälsta genom tro -- och det icke av eder själva, Guds gåva är
det -- **9** icke av gärningar, för att ingen skall berömma sig. **10** Ty
hans verk äro vi, skapade i Kristus Jesus till goda gärningar,
vilka Gud förut har berett, för att vi skola vandra i dem. **11**
Kommen därför ihåg att I förut, I som voren hedningar i köttet
och bleven kallade oomskurna av dem som kallas omskurna,
efter den omskärelse som med händer göres på köttet -- **12**
kommen ihåg att I på den tiden, då när I voren utan Kristus,
voren utestängda från medborgarskap i Israel och främmande
för löftets förbund, utan hopp och utan Gud i världen. **13** Nu
däremot, då I ären i Kristus Jesus, haven I, som förut voren
fjärran, kommit nära, i och genom Kristi blod. **14** Ty han är
vår frid, han som av de båda har gjort ett och brutit ned den
skiljemur som stod emellan oss, nämligen ovänskapen. **15** Ty i
sitt kött gjorde han om intet budens stadgelag, för att han skulle
av de två i sig skapa en enda ny människa och så bereda frid,
16 och för att han skulle åt dem båda, förenade i en enda kropp,
skaffa försoning med Gud, sedan han genom korset hade i sin
person dödat ovänskapen. **17** Och han har kommit och har
förkunnat det glada budskapet om frid för eder, I som voren
fjärran, och om frid för dem som voro nära. **18** Ty genom honom
hava vi, de ena såväl som de andra, i en och samme Ande
tillträde till Fadern. **19** Alltså ären I nu icke mer främlingar och
gäster, utan I haven medborgarskap med de heliga och ären
Guds husfolk, **20** uppbyggda på apostlarnas och profeternas
grundval, där hörnstenen är Kristus Jesus själv, **21** i vilken allt
det som uppbygges bliver sammanslutet och så växer upp till ett
heligt tempel i Herren. **22** I honom bliven också I med de andra
uppbyggda till en Guds boning, i Anden.

3 Fördenskull böjer jag mina knän, jag Paulus, som till gagn för
eder, I hedningar, är Kristi Jesu fånge. **2** I haven väl hört om
det nådesuppdrag av Gud, som är mig givet för eder räkning, **3**
huru genom uppenbarelse den hemlighet blev för mig kungjord,
varom jag ovan har i korthet skrivit. **4** Och när I läsen detta,
kunnen I därav förstå vilken insikt jag har i Kristi hemlighet, **5**
som under förgångna släktens tider icke hade blivit kungjord
för människors barn, såsom den nu genom andeingivelse har
blivit uppenbarad för hans heliga apostlar och profeter. **6** Jag
menar den hemligheten, att hedningarna i Kristus Jesus äro
våra medarvingar och jämte oss lemmar i en och samma kropp
och jämte oss delaktiga i löftet -- detta genom evangelium, **7**
vars tjänare jag har blivit i följd av den Guds nåds gåva som blev
mig given genom hans mäktiga kraft. **8** Ja, åt mig, den ringaste
bland alla heliga, blev den nåden given att för hedningarna
förkunna evangelium om Kristi outrannsakliga rikedom, **9** och att
lägga i dagen huru det rådslut har blivit utfört, som tidsåldrarna
igenom hade såsom en hemlighet varit fördolt i Gud, alltings

skapare. **(aiōn g165)** **10** Ty Gud ville att hans mångfaldiga visdom
nu, i och genom församlingen, skulle bliva kunnig för furstarna
och väldigheterna i den himmelska världen. **11** Sådant hade
hans beslut varit från tidsåldrarnas begynnelse, det som han
utförde i Kristus Jesus, vår Herre. **(aiōn g165)** **12** Och i honom
kunna vi med tillförsikt frimodigt träda fram, genom tron på
honom. **13** Därför beder jag eder att icke fälla modet vid mina
lidanden för eder; de lända ju eder till ära. **14** Fördenskull böjer
jag mina knän för Fadern -- **15** honom från vilken allt vad fader
heter i himmelen och på jorden har sitt namn -- **16** och beder att
han ville efter sin härlighets rikedom förläna eder, att I genom
hans Ande växen till i kraft till eder invärtes människa, **17** och
att Kristus genom tron må bo i edra hjärtan, och att I mån vara
rotade och grundade i kärleken, **18** så att I, tillika med alla
de heliga, till fullo förmån fatta vad bredden och längden och
höjden och djupet är **19** och så lära känna Kristi kärlek, som
övergår all kunskap. Ty så skolen I bliva helt uppfyllda av all
Guds fullhet. **20** Men honom, som förmår göra mer, ja, långt mer
än allt vad vi bedja eller tänka, efter den kraft som är verksam i
oss, **21** honom tillhör äran i församlingen och i Kristus Jesus alla
släkten igenom i evigheternas evighet, amen. **(aiōn g165)**

4 Så förmanar jag nu eder, jag som är en fånge i Herren, att
föra en vandel som är värdig den kallelse I haven undfått,
2 med all ödmjukhet och allt saktmod, med tålamod, så att I
haven fördrag med varandra i kärlek **3** och vinnläggen eder
om att bevara Andens enhet genom fridens band: **4** en kropp
och en Ande, likasom I ock bleven kallade till att leva i ett och
samma hopp, det som tillhör eder kallelse -- **5** en Herre, en
tro, ett dop, en Gud, som är allas Fader, **6** han som är över
alla, genom alla och i alla. **7** Men åt var och en särskild av
oss blev nåden given, alltefter som Kristus tillmätte honom sin
gåva. **8** Därför heter det: "Han for upp i höjden, han tog fångar,
han gav människorna gåvor." **9** Men detta ord "han for upp",
vad innebär det, om icke att han förut hade farit hit ned till
jordens lägre rymder? **10** Den som for ned, han är ock den
som for upp över alla himlar, för att han skulle uppfylla allt.
11 Och han gav oss somliga till apostlar, somliga till profeter,
somliga till evangelister, somliga till herdar och lärare. **12** Ty
han ville göra de heliga skickliga till att utföra sitt tjänarvärv, att
uppbygga Kristi kropp, **13** till dess att vi allasammans komma
fram till enheten i tron och i kunskapen om Guds Son, till manlig
mognad, och så bliva fullvuxna, intill Kristi fullhet. **14** Så skulle vi
icke mer vara barn, icke såsom havets vågor drivas omkring
av vart vindkast i läran, vid människornas bedrägliga spel, när
de illfundigt söka främja villfarelsens listiga anslag. **15** Nej, vi
skulle då hålla oss till sanningen, och i alla stycken i kärlek
växa upp till honom som är huvudet, Kristus. **16** Ty från honom
hämtar hela kroppen sin tillväxt, till att bliva uppbyggd i kärlek,
i det att den sammanslutes och får sammanhållning genom
det bistånd var led giver, med en kraft som är avmätt efter var
särskild dels uppgift. **17** Jag tillsäger eder alltså och uppmanar
eder allvarligt i Herren, att icke mer vandra såsom hedningarna i
sitt sinnes fåfänglighet vandra, **18** hedningarna, vilka, i följd
av den okunnighet som råder hos dem genom deras hjärtans
förstockelse, äro förmörkade till förståndet och bortkomna från
det liv som är av Gud. **19** Ty i sin försoffning hava de överlämnat
sig åt lösaktighet, så att de i girighet bedriva alla slags orena
gärningar. **20** Men I haven icke fått en sådan undervisning om
Kristus, **21** om I eljest så haven hört om honom och så blivit
lärda i honom, som sanning är i Jesus: **22** att I -- då detta nu
krävdes på grund av eder förra vandel -- haven avlagt den gamla
människan, som fördärvar sig genom att följa sina begärelsers
bedrägliga lockelser, **23** och nu förnyens genom Anden som bor
i edert sinne, **24** och att I haven iklätt eder den nya människan,
som är skapad till likhet med Gud i sanningens rättfärdighet och
helighet. **25** Läggen därför bort lögnen, och talen sanning med
varandra, eftersom vi äro varandras lemmar. **26** "Vredgens, men
synden icke"; låten icke solen gå ned över eder vrede, **27** och
given icke djävulen något tillfälle. **28** Den som har stulit, han
stjäle icke mer, utan arbete hellre, och uträtte med sina händer
vad gott är, så att han har något varav han kan dela med sig
åt den som lider brist. **29** Låten intet ohöviskt tal utgå ur eder
mun, utan allenast det som är gott, till uppbyggelse, där sådan
behöves, så att det bliver till välsignelse för dem som höra det.
30 Och bedröven icke Guds helige Ande, vilken I haven undfått
såsom ett insegel, för förlossningens dag. **31** All bitterhet och
häftighet och vrede, allt skriande och smädande, ja, allt vad
ondska heter vare fjärran ifrån eder. **32** Varen i stället goda och
barmhärtiga mot varandra, och förlåten varandra, såsom Gud i
Kristus har förlåtit eder.

5 Bliven alltså Guds efterföljare, såsom hans älskade barn, **2**
och vandren i kärlek, såsom Kristus älskade eder och utgav
sig själv för oss till en gåva och ett offer, "Gud till en välbehaglig
lukt". **3** Men otukt och orenhet, av vad slag det vara må, och
girighet skolen I, såsom det anstår heliga, icke ens låta nämnas
bland eder, **4** ej heller ohöviskt väsende och dåraktigt tal och
gyckel; sådant är otillbörligt. Låten fastmer tacksägelse höras. **5**
Ty det bören I veta, och det insen I också själva, att ingen otuktig
eller oren människa har arvedel i Kristi och Guds rike, ej heller
någon girig, ty en sådan är en avgudadyrkare. **6** Låten ingen
bedraga eder med tomma ord; ty för sådana synder kommer
Guds vrede över de ohörsamma. **7** Haven alltså ingen del i
sådant. **8** I voren ju förut mörker, men nu ären I ljus i Herren;
vandren då såsom ljusets barn. **9** Ty ljusets frukt består i allt vad
godhet och rättfärdighet och sanning är. **10** Ja, vandren så, i det
att I pröven vad som är välbehagligt för Herren. **11** Och haven
ingen delaktighet i mörkrets gärningar, som icke giva någon
frukt, utan avslöjen dem fastmer. **12** Vad av sådana människor i
hemlighet förövas, därom är det skamligt till och med att tala; **13**
men alltsammans bliver uppenbart, när det avslöjas genom
ljuset. Ty varhelst något bliver uppenbart, där är ljus. **14** Därför
heter det: "Vakna upp, du som sover, och stå upp ifrån de döda,
så skall Kristus lysa fram för dig." **15** Sen därför noga till, huru I
vandren: att I vandren icke såsom ovisa människor, utan såsom
visa; **16** och tagen väl i akt vart lägligt tillfälle. Ty tiden är ond. **17**
Varen alltså icke oförståndiga, utan förstån vad som är Herrens
vilja. **18** Och dricken eder icke druckna av vin; ty därav kommer
ett oskickligt leverne. Låten eder fastmer uppfyllas av ande,
19 och talen till varandra i psalmer och lovsånger och andliga

visor, och sjungen och spelen till Herrens ära i edra hjärtan, **20** och tacken alltid Gud och Fadern för allt, i vår Herres, Jesu Kristi, namn. **21** Underordnen eder varandra i Kristi fruktan. **22** I hustrur, underordnen eder edra män, såsom I underordnen eder Herren; **23** ty en man är sin hustrus huvud, såsom Kristus är församlingens huvud, han som ock är denna sin kropps Frälsare. **24** Ja, såsom församlingen underordnar sig Kristus, så skola ock hustrurna i allt underordna sig sina män. **25** I män, älsken edra hustrur, såsom Kristus har älskat församlingen och utgivit sig själv för henne **26** till att helga henne, genom att rena henne medelst vattnets bad, i kraft av ordet. **27** Ty så ville han själv ställa fram församlingen inför sig i härlighet, utan fläck och skrynka och annat sådant; fastmer skulle hon vara helig och ostrafflig. **28** På samma sätt äro männen pliktiga att älska sina hustrur, då dessa ju äro deras egna kroppar; den som älskar sin hustru, han älskar sig själv. **29** Ingen har någonsin hatat sitt eget kött; i stället när och omhuldar man det, såsom Kristus gör med församlingen, **30** eftersom vi äro lemmar av hans kropp. **31** "Fördenskull skall en man övergiva sin fader och sin moder och hålla sig till sin hustru, och de tu skola varda ett kött." -- **32** Den hemlighet som ligger häri är stor; jag säger detta med tanke på Kristus och församlingen. **33** Dock gäller också om eder att var och en skall älska sin hustru såsom sig själv; men hustrun å sin sida skall visa sin man vördnad.

6 I barn, varen edra föräldrar lydiga i Herren, ty detta är rätt och tillbörligt. **2** "Hedra din fader och din moder." Det är ju först detta bud som har ett löfte med sig: **3** "för att det må gå dig väl och du må länge leva på jorden". **4** Och I fäder, reten icke edra barn till vrede, utan fostren dem i Herrens tukt och förmaning. **5** I tjänare, varen edra jordiska herrar lydiga, med fruktan och bävan, av uppriktigt hjärta, såsom gällde det Kristus; **6** icke med ögontjänst, av begär att behaga människor, utan såsom Kristi tjänare, som av hjärtat göra Guds vilja; **7** och gören eder tjänst med villighet, såsom tjänaden I Herren och icke människor. **8** I veten ju att vad gott var och en gör, det skall han få igen av Herren, vare sig han är träl eller fri. **9** Och I herrar, handlen på samma sätt mot dem, och upphören att bruka hårda ord; I veten ju att i himmelen finnes den som är Herre över både dem och eder, och att hos honom icke finnes anseende till personen. **10** För övrigt, bliven allt starkare i Herren och i hans väldiga kraft. **11** Ikläden eder hela Guds vapenrustning, så att I kunnen hålla stånd emot djävulens listiga angrepp. **12** Ty den kamp vi hava att utkämpa är en kamp icke mot kött och blod, utan mot furstar och väldigheter och världshärskare, som råda här i mörkret, mot ondskans andemakter i himlarymderna. **(aiōn g165)** **13** Tagen alltså på eder hela Guds vapenrustning, så att I kunnen stå emot på den onda dagen och, sedan I haven fullgjort allt, behålla fältet. **14** Stån därför omgjordade kring edra länder med sanningen, och "varen iklädda rättfärdighetens pansar", **15** och haven såsom skor på edra fötter den beredvillighet som fridens evangelium giver. **16** Och tagen alltid trons sköld, varmed I skolen kunna utsläcka den ondes alla brinnande pilar. **17** Och låten giva eder "frälsningens hjälm" och Andens svärd, som är Guds ord. **18** Gören detta under ständig åkallan och bön, så att I alltjämt bedjen i Anden och fördenskull vaken, under ständig uthållighet och ständig bön för alla de heliga. **19** Bedjen ock för mig, att min mun må upplåtas, och att det jag skall tala må bliva mig givet, så att jag frimodigt kungör evangelii hemlighet, **20** för vars skull jag är ett sändebud i kedjor; ja, bedjen att jag må frimodigt tala därom med de rätta orden. **21** Men för att ock I skolen få veta något om mig, huru det går mig, kommer Tykikus, min älskade broder och trogne tjänare i Herren, att underrätta eder om allt. **22** Honom sänder jag till eder, just för att I skolen få veta huru det är med oss, och för att han skall hugna edra hjärtan. **23** Frid vare med bröderna och kärlek tillika med tro, från Gud, Fadern, och Herren Jesus Kristus. **24** Nåd vare med alla som älska vår Herre Jesus Kristus -- nåd i oförgängligt liv.

Filipperbrevet

1 Paulus och Timoteus, Kristi Jesu tjänare, hälsa alla
de heliga i Kristus Jesus som bo i Filippi, tillika med
församlingsföreståndare och församlingstjänare. **2** Nåd vare
med eder och frid ifrån Gud, vår Fader, och Herren Jesus
Kristus. **3** Jag tackar min Gud, så ofta jag tänker på eder,
4 i det jag alltid i alla mina böner med glädje beder för eder
alla. **5** Jag tackar honom för att I, allt ifrån första dagen intill
nu, haven deltagit i arbetet för evangelium. **6** Och jag har den
tillförsikten, att han som i eder har begynt ett gott verk, han skall
ock fullborda det, intill Kristi Jesu dag. **7** Och det är ju rätt och
tillbörligt att jag tänker så om eder alla, eftersom jag, både när
jag ligger i bojor, och när jag försvarar och befäster evangelium,
har eder i mitt hjärta såsom alla med mig delaktiga i nåden. **8**
Ty Gud är mitt vittne, han vet huru jag längtar efter eder alla
med Kristi Jesu kärlek. **9** Och därom beder jag, att eder kärlek
må allt mer och mer överflöda av kunskap och förstånd i allt,
10 så att I kunnen döma om vad rättast är, på det att I mån
bliva rena och för ingen till stötesten, i väntan på Kristi dag, **11**
och bliva rika på rättfärdighetens frukt, vilken kommer genom
Jesus Kristus, Gud till ära och pris. **12** Jag vill att I, mina bröder,
skolen veta att det som har vederfarits mig snarare har länt till
evangelii framgång. **13** Det har nämligen så blivit uppenbart för
alla i pretoriet och för alla andra, att det är i Kristus som jag bär
mina bojor; **14** och de flesta av bröderna hava genom mina
bojor blivit så frimodiga i Herren, att de med allt större dristighet
våga oförskräckt förkunna Guds ord. **15** Somliga finnas väl ock,
som av avund och trätlystnad predika Kristus, men det finnes
också andra som göra det av god vilja. **16** Dessa senare göra
det av kärlek, eftersom de veta att jag är satt till att försvara
evangelium. **17** De förra åter förkunna Kristus av genstridighet,
icke med rent sinne, i tanke att de skola tillskynda mig ytterligare
bedrövelse i mina bojor. **18** Vad mer? Kristus bliver dock på
ena eller andra sättet förkunnad, det må nu ske för syns skull
eller i uppriktighet; och däröver gläder jag mig. Ja, jag skall ock
framgent få glädja mig; **19** ty jag vet att detta skall lända mig
till frälsning, genom eder förbön och därigenom att Jesu Kristi
Ande förlänas mig. **20** Det är nämligen min trängtan och mitt
hopp att jag i intet skall komma på skam, utan att Kristus, nu
såsom alltid, skall av mig med all frimodighet bliva förhärligad i
min kropp, det må ske genom liv eller genom död. **21** Ty att
leva, det är för mig Kristus, och att dö, det är för mig en vinning.
22 Men om det att leva i köttet för mig är att utföra ett arbete
som bär frukt, vilketdera skall jag då välja? Det kan jag icke
säga. **23** Jag drages åt båda hållen. Ty väl åstundar jag att
bryta upp och vara hos Kristus, vilket ju vore mycket bättre; **24**
men att jag lever kvar i köttet är för eder skull mer av nöden. **25**
Och då jag är förvissad härom, vet jag att jag skall leva kvar och
förbliva hos eder alla, eder till förkovran och glädje i tron, **26**
för att eder berömmelse skall överflöda i Kristus Jesus, i fråga
om mig, därigenom att jag ännu en gång kommer till eder. **27**
Fören allenast en sådan vandel som är värdig Kristi evangelium,
så att jag -- vare sig jag kommer och besöker eder, eller jag
förbliver frånvarande -- får höra om eder att I stån fasta i en och
samme Ande och endräktigt kämpen tillsammans för tron på
evangelium, **28** utan att i något stycke låta skrämma eder av
motståndarna. Ty att I så skicken eder är för dem ett vittnesbörd
om att de själva gå mot fördärvet, men att I skolen bliva frälsta,
och detta av Gud. **29** Åt eder har ju förunnats icke allenast att
tro på Kristus, utan ock att lida för hans skull, **30** i det att I haven
samma kamp som I förr sågen mig hava och nu hören att jag
har.

2 Om nu förmaning i Kristus, om uppmuntran i kärlek, om
gemenskap i Anden, om hjärtlig godhet och barmhärtighet
betyda något, **2** gören då min glädje fullkomlig, i det att I
ären ens till sinnes, uppfyllda av samma kärlek, endräktiga,
liksinnade, **3** fria ifrån genstridighet och ifrån begär efter fåfänglig
ära. Fasthellre må var och en i ödmjukhet akta den andre förmer
än sig själv. **4** Och sen icke var och en på sitt eget bästa, utan
var och en också på andras. **5** Varen så till sinnes som Kristus
Jesus var, **6** han som var till i Guds-skepnad, men icke räknade
jämlikheten med Gud såsom ett byte, **7** utan utblottade sig själv,
i det han antog tjänare-skepnad, när han kom i människogestalt.
Så befanns han i utvärtes måtto vara såsom en människa **8**
och ödmjukade sig och blev lydig intill döden, ja, intill döden på
korset. **9** Därför har ock Gud upphöjt honom över allting och
givit honom det namn som är över alla namn **10** för att i Jesu
namn alla knän skola böja sig, deras som äro i himmelen, och
deras som äro på jorden, och deras som äro under jorden, **11**
och för att alla tungor skola bekänna, Gud, Fadern, till ära, att
Jesus Kristus är Herre. **12** Därför, mina älskade, såsom I alltid
förut haven varit lydiga, så mån I också nu med fruktan och
bävan arbeta på eder frälsning, och det icke allenast såsom I
gjorden, då jag var närvarande, utan ännu mycket mer nu, då
jag är frånvarande. **13** Ty Gud är den som verkar i eder både
vilja och gärning, för att hans goda vilja skall ske. **14** Gören
allt utan att knorra och tveka, **15** så att I bliven otadliga och
rena, Guds ostraffliga barn mitt ibland "ett vrångt och avogt
släkte", inom vilket I lysen såsom himlaljus i världen, **16** i det
att I hållen fast vid livets ord. Bliven mig så till berömmelse på
Kristi dag, till ett vittnesbörd om att jag icke har strävat förgäves
och icke förgäves har arbetat. **17** Men om än mitt blod bliver
utgjutet såsom ett drickoffer, när jag förrättar min tempeltjänst
och därvid frambär offret av eder tro, så gläder jag mig dock
och deltager i allas eder glädje. **18** Sammalunda mån ock I
glädjas och deltaga i min glädje. **19** Jag hoppas nu i Herren
Jesus att snart kunna sända Timoteus till eder, så att ock jag får
känna hugnad genom det som jag då hör om eder. **20** Ty jag
har ingen av samma sinne som han, ingen som av så uppriktigt
hjärta kommer att hava omsorg om eder. **21** Allasammans söka
de sitt eget, icke vad som hör Kristus Jesus till. **22** Men hans
beprövade trohet kännen I; I veten huru han med mig har verkat
i evangelii tjänst, såsom en son tjänar sin fader. **23** Honom
hoppas jag alltså kunna sända, så snart jag har fått se huru
det går med min sak. **24** Och i Herren är jag viss om att jag
också själv snart skall få komma. **25** Emellertid har jag funnit det
nödvändigt att sända brodern Epafroditus, min medarbetare och

medkämpe, tillbaka till eder, honom som I haven skickat hit, för
att å edra vägnar överlämna åt mig vad jag kunde behöva. 26
Ty han längtar efter eder alla och har ingen ro, därför att I haven
hört honom vara sjuk. 27 Han har också verkligen varit sjuk, ja,
nära döden, men Gud förbarmade sig över honom; och icke
allenast över honom, utan också över mig, för att jag icke skulle
få bedrövelse på bedrövelse. 28 Därför är jag så mycket mer
angelägen att sända honom, både för att I skolen få glädjen att
återse honom, och för att jag själv därigenom skall få lättnad i
min bedrövelse. 29 Tagen alltså emot honom i Herren, med all
glädje, och hållen sådana män i ära. 30 Ty för Kristi verks skull
var han nära döden, i det han satte sitt liv på spel, för att giva
mig ersättning för den tjänst som jag måste sakna från eder
personligen.

3 För övrigt, mina bröder, glädjen eder i Herren. Att skriva
till eder detsamma som förut, det räknar jag icke för något
besvär, och det är för eder tryggare. 2 Given akt på de hundarna,
given akt på de onda arbetarna, given akt på "de sönderskurna".
3 Ty vi äro "de omskurna", vi som genom Guds Ande tjäna Gud
och berömma oss av Kristus Jesus och icke förtrösta på köttet -
- 4 fastän jag för min del väl också kunde hava skäl att förtrösta
på köttet. Ja, om någon menar sig kunna förtrösta på köttet, så
kan jag det ännu mer, 5 jag som blev omskuren, när jag var åtta
dagar gammal, jag som är av Israels folk och av Benjamins
stam, en hebré, född av hebréer, jag som i fråga om lagen har
varit en farisé, 6 i fråga om nitälskan varit en församlingens
förföljare, i fråga om rättfärdighet -- den som vinnes i kraft av
lagen -- varit en ostrafflig man. 7 Men allt det som var mig en
vinning, det har jag för Kristi skull räknat såsom en förlust. 8 Ja,
jag räknar i sanning allt såsom förlust mot det som är långt
mer värt: kunskapen om Kristus Jesus, min Herre. Ty det är
för hans skull som jag har gått förlustig alltsammans och nu
räknar det såsom avskräde, på det att jag må vinna Kristus 9
och bliva funnen i honom, icke med min egen rättfärdighet, den
som kommer av lag, utan med den rättfärdighet som kommer
genom tro på Kristus, rättfärdigheten av Gud, på grund av tron.
10 Ty jag vill lära känna honom och hans uppståndelses kraft
och få känna delaktighet i hans lidanden, i det jag bliver honom
lik genom en död sådan som hans, 11 om jag så skulle kunna
nå fram till uppståndelsen från de döda. 12 Icke som om jag
redan hade vunnit det eller redan hade blivit fullkomlig, men jag
far efter att vinna det, eftersom jag själv har blivit vunnen av
Kristus Jesus. 13 Ja, mina bröder, jag håller icke före att jag
ännu har vunnit det, men ett gör jag: jag förgäter det som är
bakom mig och sträcker mig mot det som är framför mig 14 och
jagar mot målet, för att få den segerlön som hålles framför oss
genom Guds kallelse ovanifrån, i Kristus Jesus. 15 Må därför
vi alla som äro "fullkomliga" hava ett sådant tänkesätt. Men
om så är, att I i något stycke haven andra tankar, så skall Gud
också däröver giva eder klarhet. 16 Dock, såvitt vi redan hava
hunnit något framåt, så låtom oss vandra vidare på samma väg.
17 Mina bröder, varen ock I mina efterföljare, och sen på dem
som vandra på samma sätt som jag, eftersom I ju haven oss till
föredöme. 18 Ty det är såsom jag ofta har sagt eder och nu
åter måste säga under tårar: många vandra såsom fiender till
Kristi kors, 19 och deras ände är fördärv; de hava buken till
sin Gud och söka sin ära i det som är deras skam, och deras
sinne är vänt till det som hör jorden till. 20 Vi åter hava vårt
medborgarskap i himmelen, och därifrån vänta vi ock Herren
Jesus Kristus såsom Frälsare, 21 vilken skall så förvandla
vår förnedringskropp, att den bliver lik hans härlighetskropp --
genom den kraft varmed han ock kan underlägga sig allt.

4 Därför, mina älskade och efterlängtade bröder, min glädje
och min krona, stån fasta i Herren med detta sinne, I mina
älskade. 2 Evodia förmanar jag, och Syntyke förmanar jag
att de skola vara ens till sinnes i Herren. 3 Ja, också till dig,
min Synsygus -- du som med rätta bär det namnet -- har jag
en bön: Var dessa kvinnor till hjälp, ty jämte mig hava de
kämpat i evangelii tjänst, de såväl som Klemens och mina
andra medarbetare, vilkas namn äro skrivna i livets bok. 4
Glädjen eder i Herren alltid. Åter vill jag säga: Glädjen eder. 5
Låten edert saktmod bliva kunnigt för alla människor. Herren är
nära! 6 Gören eder intet bekymmer, utan låten i allting edra
önskningar bliva kunniga inför Gud, genom åkallan och bön,
med tacksägelse. 7 Så skall Guds frid, som övergår allt förstånd,
bevara edra hjärtan och edra tankar, i Kristus Jesus. 8 För
övrigt, mina bröder, vad sant är, vad värdigt, vad rätt, vad rent
är, vad som är älskligt och värt att akta, ja, allt vad dygd heter,
och allt som förtjänar att prisas -- tänken på allt sådant. 9
Detta, som I haven lärt och inhämtat och haven hört av mig och
sett hos mig, det skolen I göra; och så skall fridens Gud vara
med eder. 10 Det har varit för mig en stor glädje i Herren att
I nu omsider haven kommit i en så god ställning, att I haven
kunnat tänka på mitt bästa. Dock, I tänkten nog också förut
därpå, men I haden icke tillfälle att göra något. 11 Icke som om
jag härmed ville säga att något har fattats mig; ty jag har lärt
mig att vara nöjd med de omständigheter i vilka jag är. 12 Jag
vet att finna mig i ringhet, jag vet ock att finna mig i överflöd.
Med vilken ställning och vilka förhållanden som helst är jag
förtrogen: jag kan vara mätt, och jag kan vara hungrig; jag kan
hava överflöd, och jag kan lida brist. 13 Allt förmår jag i honom
som giver mig kraft. 14 Dock gjorden I väl däri att I visaden
mig deltagande i mitt betryck. 15 I veten ju ock själva, I filipper,
att under evangelii första tid, då när jag hade dragit bort ifrån
Macedonien, ingen annan församling än eder trädde i sådan
förbindelse med mig, att räkning kunde föras över "utgivet och
mottaget". 16 Ty medan jag ännu var i Tessalonika, sänden I
mig både en och två gånger vad jag behövde. -- 17 Icke som
om jag skulle åstunda själva gåvan; nej, vad jag åstundar är en
sådan frukt därav, som rikligen kommer eder själva till godo.
18 Jag har nu fått ut allt, och det i överflödande mått. Jag har
fullt upp, sedan jag av Epafroditus har mottagit eder gåva, "en
välbehaglig lukt", ett offer som täckes Gud och behagar honom
väl. 19 Så skall ock min Gud, efter sin rikedom, i fullt mått och
på ett härligt sätt i Kristus Jesus giva eder allt vad I behöven. 20
Men vår Gud och Fader tillhör äran i evigheternas evigheter.
Amen. (aiōn g165) 21 Hälsen var och en av de heliga i Kristus
Jesus. De bröder som äro här hos mig hälsa eder. 22 Alla de

heliga hälsa eder, först och främst de som höra till kejsarens
hus. **23** Herrens, Jesu Kristi, nåd vare med eder ande.

Kolosserbrevet

1 Paulus, genom Guds vilja Kristi Jesu apostel, så ock brodern
Timoteus, **2** hälsar de heliga som bo i Kolosse, de troende
bröderna i Kristus. Nåd vare med eder och frid ifrån Gud, vår
Fader. **3** Vi tacka Gud, vår Herres, Jesu Kristi, Fader, alltid för
eder i våra böner, **4** ty vi hava hört om eder tro i Kristus Jesus
och om den kärlek som I haven till alla de heliga; **5** vi tacka
honom för det hopps skull, som är förvarat åt eder i himmelen.
Om detta hopp haven I redan förut fått höra, genom sanningens
ord i det evangelium **6** som har kommit till eder, likasom det
ock är att finna överallt i världen och där bär frukt och växer
till, på samma sätt som det har gjort bland eder, allt ifrån den
dag, då I hörden det och lärden i sanning känna Guds nåd. **7**
Det var ju en sådan undervisning I mottogen av Epafras, vår
älskade medtjänare, som i vårt ställe är eder en trogen Kristi
tjänare; **8** det är också han som för oss har omtalat eder kärlek i
Anden. **9** Allt ifrån den dag då vi fingo höra härom, hava vi
därför, å vår sida, icke upphört att bedja för eder och bönfalla
om att I mån bliva uppfyllda av kunskap om Guds vilja, i allt
slags andlig vishet och andligt förstånd. **10** Så skolen I kunna
föra en vandel som är värdig Herren, honom i allt till behag,
och genom kunskapen om Gud bära frukt och växa till i allt
gott verk. **11** Och genom hans härliga makt skolen I på allt sätt
uppfyllas av kraft till att bevisa ståndaktighet och tålamod i allt;
12 och I skolen med glädje tacka Fadern, som har gjort eder
skickliga till delaktighet i den arvslott som de heliga hava i ljuset.
13 Ty han har frälst oss från mörkrets välde och försatt oss i sin
älskade Sons rike. **14** I honom hava vi förlossningen, förlåtelsen
för våra synder, **15** i honom som är den osynlige Gudens avbild
och förstfödd före allt skapat. **16** Ty i honom skapades allt
i himmelen och på jorden, synligt såväl som osynligt, både
tronänglar och herrar och furstar och väldigheter i andevärlden.
Alltsammans har blivit skapat genom honom och till honom. **17**
Ja, han är till före allt annat, och alltsammans äger bestånd i
honom. **18** Och han är huvudet för kroppen, det är församlingen,
han som är begynnelsen, den förstfödde ifrån de döda. Så
skulle han i allt vara den främste. **19** Ty det behagade Gud att
låta all fullhet taga sin boning i honom **20** och att genom honom
försona allt med sig, sedan han genom blodet på hans kors
hade berett frid. Ja, genom honom skulle så ske med allt vad på
jorden och i himmelen är. **21** Också åt eder, som förut voren
bortkomna från honom och genom edert sinnelag hans fiender,
i det att I gjorden vad ont var, **22** också åt eder har han nu
skaffat försoning i hans jordiska kropp, genom hans död, för att
kunna ställa eder fram inför sig heliga och obefläckade och
ostraffliga -- **23** om I nämligen förbliven i tron, väl grundade och
fasta, utan att låta rubba eder från det hopp som tillbjudes oss i
evangelium, det evangelium som I haven hört, och som blivit
predikat bland allt skapat under himmelen, det vars tjänare jag,
Paulus, har blivit. **24** Nu gläder jag mig mitt i mina lidanden
för eder; och vad som fattas i det mått av Kristus-bedrövelser
som jag i mitt kött måste utstå, det uppfyller jag nu för hans
kropp, som är församlingen. **25** Ty dennas tjänare har jag blivit, i
enlighet med det uppdrag av Gud, som har blivit mig givet, att
jag nämligen överallt skall för eder förkunna Guds ord, **26** den
hemlighet som tidsåldrar och släkten igenom hade varit fördold,
men som nu har blivit uppenbarad för hans heliga. **(aiōn g165)** **27**
Ty för dem ville Gud kungöra huru rik på härlighet den är bland
hedningarna, denna hemlighet, vilken är "Kristus i eder, vårt
härlighetshopp". **28** Och honom förkunna vi för vår del, i det vi
förmana var människa och undervisa var människa med all
vishet, för att kunna ställa fram var människa såsom fullkomlig i
Kristus. **29** Och för det målet arbetar och kämpar jag, i enlighet
med hans kraft, som mäktigt verkar i mig.

2 Jag vill nämligen, att I skolen veta, vilken kamp jag har att
utstå för eder och för församlingen i Laodicea och för alla de
andra som icke personligen hava sett mitt ansikte. **2** Ty jag
önskar, att deras hjärtan skola få hugnad, därigenom att de slutas
tillsammans i kärlek och komma till en full förståndsvisshets
hela rikedom, till en rätt kunskap om Guds hemlighet, vilken
är Kristus; **3** ty i honom finnas visdomens och kunskapens
alla skatter fördolda. **4** Detta säger jag, för att ingen skall
bedraga eder med skenfagert tal. **5** Ty om jag ock till kroppen är
frånvarande, så är jag dock i anden hos eder och gläder mig,
när jag ser den ordning, som råder bland eder, och när jag ser
fastheten i eder tro på Kristus. **6** Såsom I nu haven mottagit
Kristus Jesus, Herren, så vandren i honom **7** och varen rotade i
honom och låten eder uppbyggas i honom och befästas i tron, i
enlighet med den undervisning I haven fått, och överflöden i
tacksägelse. **8** Sen till, att ingen får bortföra eder såsom ett
segerbyte genom sin tomma och bedrägliga "vishetslära", i det
att han åberopar fäderneärvda människomeningar och håller
sig till världens "makter" och icke till Kristus. **9** Ty i honom bor
gudomens hela fullhet lekamligen, **10** och i honom haven I
blivit delaktiga av den fullheten, i honom som är huvudet för
alla andevärldens furstar och väldigheter. **11** I honom haven I
ock blivit omskurna genom en omskärelse, som icke skedde
med händer, en som bestod däri att I bleven avklädda eder
köttsliga kropp; jag menar omskärelsen i Kristus. **12** I haven ju
med honom blivit begravna i dopet; I haven ock i dopet blivit
uppväckta med honom, genom tron på Guds kraft, hans som
uppväckte honom från de döda. **13** Ja, också eder som voren
döda genom edra synder och genom edert kötts oomskurenhet,
också eder har han gjort levande med honom; ty han har
förlåtit oss alla våra synder. **14** Han har nämligen utplånat
den handskrift som genom sina stadgar anklagade oss och
låg oss i vägen; den har han skaffat undan genom att nagla
den fast vid korset. **15** Han har avväpnat andevärldens furstar
och väldigheter och låtit dem bliva till skam inför alla, i det att
han i honom har triumferat över dem. **16** Låten därför ingen
döma eder i fråga om mat och dryck eller angående högtid
eller nymånad eller sabbat. **17** Sådant är allenast en skuggbild
av vad som skulla komma, men verkligheten själv finnes hos
Kristus. **18** Låten icke segerlönen tagas ifrån eder av någon
som har sin lust i "ödmjukhet" och ängladyrkan och gör sig
stor med sina syner, någon som utan orsak är uppblåst genom
sitt köttsliga sinne **19** och icke håller sig till honom som är

huvudet, honom från vilken hela kroppen vinner sin tillväxt i
Gud, i det att den av sina ledgångar och senor får bistånd och
sammanhållning. 20 Om I nu haven dött med Kristus och så
blivit frigjorda ifrån världens "makter", varför låten I då allahanda
stadgar läggas på eder, likasom levden I ännu i världen: 21 "Det
skall du icke taga i", "Det skall du icke smaka", "Det skall du
icke komma vid", 22 och detta när det gäller ting, som alla äro
bestämda till att gå under genom förbrukning -- allt till åtlydnad
av människobud och människoläror? 23 Visserligen har allt
detta fått namn om sig att vara "vishet", eftersom däri ligger ett
självvalt gudstjänstväsende och ett slags "ödmjukhet" och en
kroppens späkning; men ingalunda ligger däri "en viss heder",
det tjänar allenast till att nära det köttsliga sinnet.

3 Om I alltså ären uppståndna med Kristus, så söken det som
är därovan, där varest Kristus är och sitter på Guds högra
sida. 2 Ja, haven edert sinne vänt till det som är därovan, icke
till det som är på jorden. 3 Ty I haven dött, och edert liv är fördolt
med Kristus i Gud. 4 När Kristus, han som är vårt liv, bliver
uppenbarad, då skolen ock I med honom bliva uppenbarade i
härlighet. 5 Så döden nu edra lemmar, som höra jorden till:
otukt, orenhet, lusta, ond begärelse, så ock girigheten, som
ju är avgudadyrkan; 6 ty för sådant kommer Guds vrede. 7 I
de synderna vandraden också I förut, då I ännu haden edert
liv i dem. 8 Men nu skolen också I lägga bort alltsammans;
vrede, häftighet, ondska, smädelse och skamligt tal ur eder
mun; 9 I skolen icke ljuga på varandra. I haven ju avklätt eder
den gamla människan med hennes gärningar 10 och iklätt eder
den nya, den som förnyas till sann kunskap och så bliver en
avbild av honom som har skapat henne. 11 Och därvid kommer
det icke an på om någon är grek eller jude, omskuren eller
oomskuren, barbar eller skyt, träl eller fri; nej, Kristus är allt och i
alla. 12 Så kläden eder nu såsom Guds utvalda, hans heliga och
älskade, i hjärtlig barmhärtighet, godhet, ödmjukhet, saktmod,
tålamod. 13 Och haven fördrag med varandra och förlåten
varandra, om någon har något att förebrå en annan. Såsom
Herren har förlåtit eder, så skolen ock I förlåta. 14 Men över allt
detta skolen I ikläda eder kärleken, ty den är fullkomlighetens
sammanhållande band. 15 Och låten Kristi frid regera i edra
hjärtan; ty till att äga den ären I ock kallade såsom lemmar i en
och samma kropp. Och varen tacksamma. 16 Låten Kristi ord
rikligen bo ibland eder; undervisen och förmanen varandra i
all vishet, med psalmer och lovsånger och andliga visor, och
sjungen med tacksägelse till Guds ära i edra hjärtan. 17 Och
allt, vadhelst I företagen eder i ord eller gärning, gören det allt i
Herren Jesu namn och tacken Gud, Fadern, genom honom.
18 I hustrur, underordnen eder edra män, såsom tillbörligt är
i Herren. 19 I män, älsken edra hustrur och varen icke bittra
mot dem. 20 I barn, varen edra föräldrar lydiga i allt, ty detta
är välbehagligt i Herren. 21 I fäder, reten icke edra barn, på
det att de icke må bliva klenmodiga. 22 I tjänare, varen i allt
edra jordiska herrar lydiga, icke med ögontjänst, av begär att
behaga människor, utan av uppriktigt hjärta, i Herrens fruktan.
23 Vadhelst I gören, gören det av hjärtat, såsom tjänaden I
Herren och icke människor. 24 I veten ju, att I till vedergällning
skolen av Herren få eder arvedel; den herre I tjänen är Kristus.
25 Den som gör orätt, han skall få igen den orätt han har gjort,
utan anseende till personen.

4 I herrar, given edra tjänare, vad rätt och billigt är; I veten
ju, att också I haven en herre i himmelen. 2 Varen uthålliga
i bönen och vaken i den under tacksägelse. 3 Och bedjen
jämväl för oss, att Gud må åt oss öppna en dörr för ordet, så att
vi få förkunna Kristi hemlighet, den hemlighet, för vars skull
jag också är en fånge; 4 ja, bedjen, att jag må uppenbara
den med de rätta orden. 5 Skicken eder visligt mot dem som
stå utanför och tagen väl i akt vart lägligt tillfälle. 6 Edert tal
vare alltid välbehagligt, kryddat med salt; I bören förstå, huru I
skolen svara var och en. 7 Om allt vad mig angår skall min
älskade broder Tykikus, min trogne tjänare och min medtjänare
i Herren, underrätta eder. 8 Honom sänder jag till eder, just
för att I skolen få veta, huru det är med oss, och för att han
skall hugna edra hjärtan. 9 Tillika sänder jag Onesimus, min
trogne och älskade broder, eder landsman. De skola underrätta
eder om allting här. 10 Aristarkus, min medfånge, hälsar eder;
så gör ock Markus, Barnabas syskonbarn. Angående honom
haven I redan fått föreskrifter; och om han kommer till eder, så
tagen vänligt emot honom. 11 Också Jesus, som kallas Justus,
hälsar eder. Av de omskurna äro dessa mina enda medarbetare
för Guds rike, och de hava varit mig till hugnad. 12 Epafras,
eder landsman, hälsar eder, en Kristi Jesu tjänare, som i sina
böner alltid kämpar för eder, för att I skolen stå fasta och vara
fullkomliga och fullt vissa i allt som är Guds vilja. 13 Ty jag giver
honom det vittnesbördet, att han har stor möda för eder likasom
ock för dem som bo i Laodicea och i Hierapolis. 14 Lukas,
läkaren, den älskade brodern, hälsar eder; så gör ock Demas.
15 Hälsen bröderna i Laodicea, så ock Nymfas tillika med den
församling som kommer tillhopa i hans hus. 16 Sedan detta brev
har blivit uppläst hos eder, så sörjen för att det ock bliver uppläst
i laodicéernas församling och att jämväl I från läsa det brev, som
kommer från Laodicea. 17 Sägen ock detta till Arkippus: "Hav
akt på det ämbete, som du har undfått i Herren, så att du fullgör,
vad därtill hör." 18 Här skriver jag, Paulus, min hälsning med
egen hand. Tänken på mina bojor. Nåd vare med eder.

1 Thessalonikerbrevet

1 Paulus och Silvanus och Timoteus hälsa tessalonikernas
församling i Gud, Fadern, och Herren Jesus Kristus. Nåd
och frid vare med eder. **2** Vi tacka Gud alltid för eder alla, när
vi tänka på eder i våra böner. **3** Ty oavlåtligen ihågkomma vi
inför vår Gud och Fader edra gärningar i tron och edert arbete i
kärleken och eder ståndaktighet i hoppet, i vår Herre Jesus
Kristus. **4** Vi veta ju, käre bröder, i Guds älskade, huru det var,
när I bleven utvalda: **5** vårt evangelium kom till eder icke med
ord allenast, utan i kraft och helig ande och med full visshet. I
veten ock på vad sätt vi uppträdde bland eder, till edert bästa. **6**
Och I å eder sida bleven våra efterföljare och därmed Herrens, i
det att I, mitt under stort betryck, togen emot ordet med glädje i
helig ande. **7** Så bleven I själva ett föredöme för alla de troende i
Macedonien och Akaja. **8** Ty från eder har genljudet av Herrens
ord gått vidare ut; icke allenast i Macedonien och Akaja, utan
allestädes har eder tro på Gud blivit känd, så att vi för vår del
icke behöva tala något därom. **9** Ty själva förkunna de om oss,
med vilken framgång vi begynte vårt arbete hos eder, och huru I
från avgudarna omvänden eder till Gud, till att tjäna den levande
och sanne Guden, **10** och till att vänta hans Son från himmelen,
honom som han har uppväckt från de döda, Jesus, som frälsar
oss undan den kommande vredesdomen.

2 I veten ju själva, käre bröder, att det icke var utan kraft
vi begynte vårt arbete hos eder. **2** Nej, fastän vi, såsom i
veten, i Filippi förut hade fått utstå lidande och misshandling,
hade vi dock frimodighet i vår Gud till att förkunna för eder
Guds evangelium, under mycken kamp. **3** Ty vad vi tala till tröst
och förmaning, det har icke sin grund i villfarelse eller i orent
uppsåt, ej heller sker det med svek; **4** utan därför att vi av Gud
hava prövats värdiga att få evangelium oss betrott, tala vi i
enlighet därmed, icke för att vara människor till behag, utan för
att vara Gud till behag, honom som prövar våra hjärtan. **5** Aldrig
någonsin hava vi uppträtt med smickrets ord, det veten I, ej
heller så, att vi skulle få en förevändning att bereda oss vinning
-- Gud är vårt vittne. **6** Ej heller hava vi sökt pris av människor,
vare sig av eder eller av andra, **7** fastän vi såsom Kristi apostlar
väl hade kunnat uppträda med myndighet. Tvärtom hava vi visat
oss milda bland eder, såsom när en moder omhuldar sina späda
barn. **8** I sådan ömhet om eder ville vi gärna icke allenast göra
också eder delaktiga av Guds evangelium, utan till och med
offra våra liv för eder, ty I haden blivit oss kära. **9** I kommen ju
ihåg, käre bröder, vårt arbete och vår möda, huru vi, under det
att vi predikade för eder Guds evangelium, strävade natt och
dag, för att icke bliva någon av eder till tunga. **10** I själva ären
våra vittnen, och Gud är vårt vittne, I veten, och han vet huru
heligt och rättfärdigt och ostraffligt vi förhöllo oss mot eder, I som
tron. **11** Likaledes veten I huru vi förmanade och uppmuntrade
var och en av eder, såsom en fader sina barn, **12** och huru
vi uppfordrade eder att föra en vandel som vore värdig Gud,
honom som kallar eder till sitt rike och sin härlighet. **13** Därför
tacka vi ock oavlåtligen Gud för att I, när I undfingen det Guds
ord som vi predikade, icke mottogen det såsom människoord,
utan såsom Guds ord, vilket det förvisso är, ett ord som ock
är verksamt i eder som tron. **14** I, käre bröder, haven ju blivit
efterföljare till de Guds församlingar i Kristus Jesus som äro i
Judeen. Ty I haven av edra egna landsmän fått lida detsamma
som de hava lidit av judarna -- **15** av dem som dödade både
Herren Jesus och profeterna och förjagade oss, och som äro
misshagliga för Gud och fiender till alla människor, **16** i det
att de söka hindra oss att tala till hedningarna, så att dessa
kunna bliva frälsta. Så uppfylla de alltjämt sina synders mått.
Dock, vredesdomen har kommit över dem i all sin stränghet. **17**
Men då vi nu hava måst vara skilda från eder, käre bröder --
visserligen allenast för en kort tid och i utvärtes måtto, icke till
hjärtat -- hava vi blivit så mycket mer angelägna att få se edra
ansikten och känt stor åstundan därefter. **18** Ty vi hava varit
redo att komma till eder -- jag, Paulus, för min del både en och
två gånger -- men Satan har hindrat oss. **19** Ty vem är vårt
hopp och vår glädje och vår berömmelses krona inför vår Herre
Jesus vid hans tillkommelse, vem, om icke just I? **20** Ja, I ären
vår ära och vår glädje.

3 Därför, när vi icke mer kunde uthärda, beslöto vi att stanna
ensamma kvar i Aten, **2** och sände åstad Timoteus, vår
broder och Guds tjänare vid förkunnandet av evangelium om
Kristus, för att han skulle styrka och uppmuntra eder i eder tro,
3 så att ingen bleve vacklande under dessa lidanden. Ty I veten
själva att sådana äro oss förelagda. **4** Redan när vi voro hos
eder, sade vi ju eder förut att vi skulle komma att utstå lidanden.
Så har nu ock skett, det veten I. **5** Det var också därför som jag
sände honom åstad, när jag icke mer kunde uthärda; ty jag ville
veta något om eder tro, eftersom jag fruktade att frestaren till
äventyrs hade så frestat eder, att vårt arbete skulle bliva utan
frukt. **6** Men nu, då Timoteus har kommit till oss från eder och
förkunnat för oss det glada budskapet om eder tro och kärlek,
och sagt oss att I alltjämt haven oss i god hågkomst, och att I
längten efter att se oss, likasom vi längta efter eder, **7** nu hava
vi i fråga om eder, käre bröder, genom eder tro fått hugnad i all
vår nöd och allt vårt lidande. **8** Ty nu leva vi, eftersom I stån
fasta i Herren. **9** Ja, huru skola vi nog kunna tacka Gud för eder,
till gengäld för all den glädje som vi genom eder hava inför vår
Gud? **10** Natt och dag är det vår innerligaste bön, att vi må få se
edra ansikten och avhjälpa vad som kan brista i eder tro. **11** Men
vår Gud och Fader själv och vår Herre Jesus må för oss jämna
vägen till eder. **12** Och eder må Herren giva en allt större och
mer överflödande kärlek till varandra, ja, till alla människor, en
sådan kärlek som vi hava till eder, **13** så att edra hjärtan styrkas
till att vara ostraffliga i helighet inför vår Gud och Fader vid vår
Herre Jesu tillkommelse, när han kommer med alla sina heliga.

4 Ytterligare, käre bröder, bedja vi nu och förmana eder i
Herren Jesus att allt mer förkovra eder i en sådan vandel
som I haven fått lära av oss att I skolen föra, Gud till behag --
en sådan vandel som I redan fören. **2** I veten ju vilka bud vi
hava givit eder genom Herren Jesus. **3** Ty detta är Guds vilja,
detta som hör till eder helgelse, att I avhållen eder från otukt, **4**
och att var och en av eder vet att hava sin egen maka i helgelse

och ära, 5 icke i begärelses lusta såsom hedningarna -- vilka
icke känna Gud -- 6 och att ingen i sitt förhållande till sin broder
kränker honom eller gör honom något förfång, ty Herren är en
hämnare över allt detta, såsom vi redan förut hava sagt och
betygat för eder. 7 Gud har ju icke kallat oss till orenhet, utan
till att leva i helgelse. 8 Den som icke vill veta av detta, han
förkastar alltså icke en människa, utan Gud, honom som giver
sin helige Ande till att bo i eder. 9 Om broderlig kärlek är det
icke behövligt att skriva till eder, ty I haven själva fått lära av
Gud att älska varandra; 10 så handlen I ju ock mot alla bröderna
i hela Macedonien. Men vi förmana eder, käre bröder, att allt
mer förkovra eder häri 11 och att sätta eder ära i att leva i stillhet
och sköta vad eder åligger och arbeta med edra händer, enligt
vad vi hava bjudit eder, 12 så att I skicken eder höviskt mot dem
som stå utanför och icke behöven anlita någons hjälp. 13 Vi vilja
icke lämna eder, käre bröder, i okunnighet om huru det förhåller
sig med dem som avsomna, för att I icke skolen sörja såsom
de andra, de som icke hava något hopp. 14 Ty lika visst som
Jesus, såsom vi tro, har dött och har uppstått, lika visst skall ock
Gud genom Jesus föra dem som äro avsomnade fram jämte
honom. 15 Såsom ett ord från Herren säga vi eder nämligen
detta, att vi som leva och lämnas kvar till Herrens tillkommelse
ingalunda skola komma före dem som äro avsomnade. 16 Ty
Herren skall själv stiga ned från himmelen, och ett maktbud
skall ljuda, en överängels röst och en Guds basun. Och först
skola de i Kristus döda uppstå; 17 sedan skola vi som då ännu
leva och hava lämnats kvar bliva jämte dem bortryckta på skyar
upp i luften, Herren till mötes; och så skola vi alltid få vara hos
Herren. 18 Så trösten nu varandra med dessa ord.

5 Vad åter angår tid och stund härför, så är det icke behövligt
att därom skriva till eder, käre bröder. 2 Ty I veten själva
nogsamt att Herrens dag kommer såsom en tjuv om natten. 3
Bäst de säga: "Allt står väl till, och ingen fara är på färde", då
kommer plötsligt fördärv över dem, såsom födslovåndan över en
havande kvinna, och de skola förvisso icke kunna fly undan. 4
Men I, käre bröder, I leven icke mörker, så att den dagen kan
komma över eder såsom en tjuv; 5 I ären ju alla ljusets barn och
dagens barn. Ja, vi höra icke natten eller mörkret till; 6 låtom
oss alltså icke sova såsom de andra, utan låtom oss vaka och
vara nyktra. 7 De som sova, de sova om natten, och de som
dricka sig druckna, de äro druckna om natten; 8 men vi som
höra dagen till, vi må vara nyktra, iklädda trons och kärlekens
pansar, med frälsningens hopp såsom hjälm. 9 Ty Gud har icke
bestämt oss till att drabbas av vrede, utan till att vinna frälsning
genom vår Herre, Jesus Kristus, 10 som har dött för oss, på det
att vi må leva tillika med honom, vare sig vi ännu äro vakna eller
vi äro avsomnade. 11 Trösten därför varandra, och uppbyggen
varandra inbördes, såsom I ock redan gören. 12 Vi bedja eder,
käre bröder, att rätt uppskatta de män som arbeta bland eder,
och som äro edra föreståndare i Herren och förmana eder. 13
Låten dem vara eder övermåttan kära, för det verks skull som
de utföra. Hållen frid inbördes. 14 Vi bjuda eder, käre bröder:
Förmanen de oordentliga, uppmuntren de klenmodiga, tagen
eder an de svaga, visen tålamod mot var man. 15 Sen till, att
ingen vedergäller någon med ont för ont; faren fastmer alltid
efter att göra vad gott är mot varandra och mot var man. 16
Varen alltid glada. 17 Bedjen oavlåtligen. 18 Tacken Gud i alla
livets förhållanden. Ty att I så gören är Guds vilja i Kristus
Jesus. 19 Utsläcken icke Anden, 20 förakten icke profetisk tal,
21 men pröven allt, behållen vad gott är, 22 avhållen eder från
allt ont, av vad slag det vara må. 23 Men fridens Gud själv helge
eder till hela eder varelse, så att hela eder ande och eder själ
och eder kropp finnas bevarade ostraffliga vid vår Herres, Jesu
Kristi, tillkommelse. 24 Trofast är han som kallar eder; han skall
ock utföra sitt verk. 25 Käre bröder, bedjen för oss. 26 Hälsen
alla bröderna med en helig kyss. 27 Jag besvär eder vid Herren
att låta uppläsa detta brev för alla bröderna. 28 Vår Herres,
Jesu Kristi, nåd vare med eder.

2 Thessalonikerbrevet

1 Paulus och Silvanus och Timoteus hälsa tessalonikernas
församling i Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus. **2**
Nåd vare med eder och frid ifrån Gud, Fadern, och Herren
Jesus Kristus. **3** Vi äro pliktiga att alltid tacka Gud för eder, käre
bröder, såsom tillbörligt är, därför att eder tro så mäktigt tillväxer,
och den kärlek I haven till varandra mer och mer förökas hos
eder alla och hos envar av eder. **4** Därför kunna vi själva
i Guds församlingar berömma oss av eder, i fråga om eder
ståndaktighet och eder tro under alla edra förföljelser, och under
de lidanden I måsten uthärda. **5** Sådant är ett vittnesbörd om att
Guds dom bliver rättvis. Så skolen I aktas värdiga Guds rike; för
dess skull är det ock som I liden. **6** Guds rättfärdighet kräver ju
att de som vålla eder lidande få lidande till vedergällning, **7**
men att I som utstån lidanden fån hugnad tillsammans med
oss, när Herren Jesus uppenbarar sig från himmelen med sin
makts änglar, **8** "i lågande eld", och låter straffet drabba dem
som icke känna Gud, och dem som icke äro vår Herre Jesu
evangelium lydiga. **9** Dessa skola då bliva straffade med evigt
fördärv, bort undan Herrens ansikte och hans överväldigande
härlighet, **(aiōnios g166)** **10** när han kommer för att förhärligas i
sina heliga och visa sig underbar i alla dem som hava kommit
till att tro; ty det vittnesbörd vi hava framburit till eder haven I
trott. Så skall ske på den dagen. **11** Fördenskull bedja vi ock
alltid för eder, att vår Gud må akta eder värdiga sin kallelse,
och att han må med kraft fullborda i eder allt vad en god vilja
kan åstunda, och vad tro kan verka, **12** så att vår Herre Jesu
namn bliver förhärligat i eder, och I i honom, efter vår Guds och
Herrens, Jesu Kristi, nåd.

2 I fråga om vår Herres, Jesu Kristi, tillkommelse, och huru vi
skola församlas till honom, bedja vi eder, käre bröder, **2** att I
icke -- vare sig genom någon "andeingivelse" eller på grund av
något ord eller något brev, som förmenas komma från oss -- så
hastigt låten eder bringas ur fattningen och förloren besinningen,
som om Herrens dag redan stode för dörren. **3** Låten ingen
bedraga eder om vad sätt det vara må. Ty först måste avfallet
hava skett och "Laglöshetens människa", fördärvets man, hava
trätt fram, **4** vedersakaren, som upphäver sig över allt vad
gud heter, och allt som kallas heligt, så att han tager sitt säte
i Guds tempel och föregiver sig vara Gud. **5** Kommen I icke
ihåg att jag sade eder detta, medan jag ännu var hos eder? **6**
Och I veten vad det är som nu håller honom tillbaka, så att
han först när hans tid är inne kan träda fram. **7** Redan är
ju laglöshetens hemlighet verksam; allenast måste den som
ännu håller tillbaka först skaffas ur vägen. **8** Sedan skall "den
Laglöse" träda fram, och honom skall då Herren Jesus döda
med sin muns anda och tillintetgöra genom sin tillkommelses
uppenbarelse -- **9** honom som efter Satans tillskyndelse kommer
med lögnens alla kraftgärningar och tecken och under **10** och
med orättfärdighetens alla bedrägliga konster, för att bedraga
dem som gå förlorade, till straff därför att de icke gåvo kärleken
till sanningen rum, så att de kunde bliva frälsta. **11** Därför sänder
ock Gud över dem villfarelsens makt, så att de sätta tro till
lögnen, **12** för att de skola bliva dömda, alla dessa som icke
hava satt tro till sanningen, utan funnit behag i orättfärdigheten.
13 Men vi för vår del äro pliktiga att alltid tacka Gud för eder
käre bröder, I Herrens älskade, därför att Gud från begynnelsen
har utvalt eder till frälsning, i helgelse i Anden och i tro på
sanningen. **14** Härtill har han ock genom vårt evangelium kallat
eder, för att I skolen bliva delaktiga av vår Herres, Jesu Kristi,
härlighet. **15** Stån alltså fasta, käre bröder, och hållen eder vid
de lärdomar som I haven mottagit av oss, vare sig muntligen
eller genom brev. **16** Och vår Herre Jesus Kristus själv och
Gud, vår Fader, som har älskat oss och i nåd berett oss en evig
hugnad och givit oss ett gott hopp, **(aiōnios g166)** **17** han hugne
edra hjärtan, och styrke eder till allt vad gott är, både i gärning
och i ord.

3 För övrigt, käre bröder, bedjen för oss, att Herrens ord må
hava framgång och komma till ära hos andra likasom hos
eder, **2** så ock att vi må bliva frälsta ifrån vanartiga och onda
människor. Ty tron är icke var mans. **3** Men Herren är trofast,
och han skall styrka eder och bevara eder från det onda. **4** Och
vi hava den tillförsikten till eder i Herren, att I både nu gören
och framgent skolen göra vad vi bjuda eder. **5** Ja, Herren styre
edra hjärtan till Guds kärlek och Kristi ståndaktighet. **6** Men vi
bjuda eder, käre bröder, i vår Herres, Jesu Kristi, namn, att I
dragen eder ifrån var broder som för en oordentlig vandel och
icke lever efter de lärdomar han har mottagit av oss. **7** I veten
ju själva huru man bör efterfölja oss. Ty vi förhöllo oss icke
oordentligt bland eder, **8** ej heller åto vi någons bröd för intet;
tvärtom åto vi vårt bröd under arbete och möda, och vi strävade
natt och dag, för att icke bliva någon av eder till tunga. **9** Icke
som om vi ej hade haft rätt därtill, men vi ville låta eder i oss få
ett föredöme, för att I skullen efterfölja oss. **10** Redan när vi
voro hos eder, gåvo vi ju eder det budet: om någon icke vill
arbeta, så skall han icke heller äta. **11** Vi höra nämligen att
somliga bland eder föra en oordentlig vandel och icke arbeta,
utan allenast syssla med sådant som icke kommer dem vid. **12**
Sådana människor bjuda och förmana vi i Herren Jesus Kristus,
att de arbeta i stillhet, så att de kunna äta sitt eget bröd. **13** Och
I, käre bröder, mån icke förtröttas att göra vad gott är. **14** Men
om någon icke lyder vad vi hava sagt i detta brev, så märken ut
för eder den mannen, och haven intet umgänge med honom, på
det att han må blygas. **15** Hållen honom dock icke för en ovän,
utan förmanen honom såsom en broder. **16** Men fridens Herre
själv give eder sin frid alltid och på allt sätt. Herren vare med
eder alla. **17** Här skriver jag, Paulus, min hälsning med egen
hand. Detta är ett kännetecken i alla mina brev; så skriver jag.
18 Vår Herres, Jesu Kristi, nåd vare med eder alla.

1 Timotheosbrevet

1 Paulus, Kristi Jesu apostel, förordnad av Gud, vår Frälsare,
och Kristus Jesus, vårt hopp, **2** hälsar Timoteus, sin
sannskyldige son i tron. Nåd, barmhärtighet och frid ifrån Gud,
Fadern, och Kristus Jesus, vår Herre! **3** Jag bjuder dig, nu
såsom när jag for åstad till Macedonien, att stanna kvar i Efesus
och där förmana somliga att icke förkunna främmande läror **4**
eller akta på fabler och släktledningshistorier utan ände, som
ju snarare vålla ordstrider än främja den Guds ordning som
kommer till fullbordan i tron. **5** Och förmaningens ändamål är
kärlek av ett rent hjärta och av ett gott samvete och av en
oskrymtad tro. **6** Från dessa stycken hava somliga farit vilse
och vänt sin håg till fåfängligt tal -- **7** människor som vilja vara
lärare i lagen, fastän de icke förstå ens vad de själva tala, eller
vad de ting äro, som de med sådan säkerhet orda om. **8** Men
vi veta att lagen är god, om man nämligen brukar den såsom
lagen bör brukas, **9** och om man förstår detta, att lagen är till
icke för rättfärdiga människor, utan för dem som trotsa lag och
myndighet, för ogudaktiga och syndare, oheliga och oandliga
människor, fadermördare och modermördare, för mandråpare,
10 för dem som öva otukt och onaturlig vällustsynd, för dem
som äro människosäljare, lögnare, menedare eller något annat
som strider mot den sunda läran -- **11** detta i enlighet med det
evangelium om den salige Gudens härlighet, varmed jag har
blivit betrodd. **12** Vår Herre Kristus Jesus, som har givit mig
kraft, tackar jag för att han har tagit mig i sin tjänst och funnit
mig vara förtroende värd, **13** mig som förut var en hädare och
förföljare och våldsverkare. Men barmhärtighet vederfors mig,
eftersom jag icke bättre visste, när jag i min otro handlade så.
14 Och vår Herres nåd blev så mycket mer överflödande, med
tron och kärleken i Kristus Jesus. **15** Det är ett fast ord och i
allo värt att mottagas, att Kristus Jesus har kommit i världen
för att frälsa syndare, bland vilka jag är den främste. **16** Men
att barmhärtighet vederfors mig, det skedde just för att Kristus
Jesus skulle främst på mig bevisa all sin långmodighet, och låta
mig bliva en förstlingsbild av dem som skulle komma att tro på
honom och så vinna evigt liv. **(aiōnios g166)** **17** Men evigheternas
konung, den oförgänglige, osynlige, ende Guden, vare ära
och pris i evigheternas evigheter! Amen. **(aiōn g165)** **18** Att så
förmana dem, det ålägger jag dig, min son Timoteus, i enlighet
med de profetord som en gång uttalades över dig. Må du i kraft
av dem strida den goda striden, **19** rustad med tro och med ett
gott samvete. Detta hava nu visserligen somliga skjutit å sido,
men de hava därigenom lidit skeppsbrott i tron. **20** Till dem höra
Hymeneus och Alexander, vilka jag har överlämnat åt Satan, för
att de skola bliva så tuktade, att de icke vidare smäda.

2 Så uppmanar jag nu framför allt därtill att man må bedja,
åkalla, anropa och tacka Gud för alla människor, **2** för
konungar och all överhet, så att vi kunna föra ett lugnt och stilla
liv, på ett i allo fromt och värdigt sätt. **3** Sådant är gott och
välbehagligt inför Gud, vår Frälsare, **4** som vill att alla människor
skola bliva frälsta och komma till kunskap om sanningen. **5** Ty
en enda är Gud, och en enda är medlare emellan Gud och
människor: en människa, Kristus Jesus, **6** han som gav sig
själv till lösen för alla, varom ock vittnesbördet skulle frambäras,
när tiden var inne. **7** Och själv har jag blivit satt till att vara
dess förkunnare och apostel -- det säger jag med sanning,
jag ljuger icke -- ja, till att i tro och sanning vara en lärare för
hedningar. **8** Jag vill alltså att männen allestädes skola förrätta
bön, i det att de, fria ifrån vrede och disputerande, upplyfta
heliga händer. **9** Likaledes vill jag att kvinnorna skola uppträda i
hövisk dräkt, att de blygsamt och tuktigt pryda sig, icke med
hårflätningar och guld eller pärlor eller dyrbara kläder, **10** utan
med goda gärningar, såsom det höves kvinnor som vilja räknas
för gudfruktiga. **11** Kvinnan bör i stillhet låta sig undervisas och
därvid helt underordna sig. **12** Däremot kan jag icke tillstädja en
kvinna att själv uppträda såsom lärare, ej heller att råda över sin
man; fastmer må hon leva i stillhet. **13** Adam blev ju först skapad
och sedan Eva. **14** Och Adam blev icke bedragen, men kvinnan
blev svårt bedragen och förleddes till överträdelse. **15** Dock skall
kvinnan, under det hon föder sina barn, vinna frälsning, om hon
förbliver i tro och kärlek och helgelse, med ett tuktigt väsende.

3 Det är ett visst ord, att om någons håg står till en
församlingsföreståndares ämbete, så är det en god
verksamhet han åstundar. **2** En församlingsföreståndare bör
därför vara oförvitlig; han bör vara en enda kvinnas man,
nykter och tuktig, hövisk i sitt skick, gästvänlig, väl skickad att
undervisa, **3** icke begiven på vin, icke våldsam, utan foglig, icke
stridslysten, fri ifrån penningbegär. **4** Han bör väl förestå sitt
eget hus och hålla sina barn i lydnad, med all värdighet; **5** ty
huru skulle dem som icke vet att förestå sitt eget hus kunna
sköta Guds församling? **6** Han bör icke vara nyomvänd, för
att han icke skall förblindas av högmod och så hemfalla under
djävulens dom. **7** Han bör ock hava gott vittnesbörd om sig av
dem som stå utanför, så att han icke utsättes för smälek och
faller i djävulens snara. **8** Församlingstjänarna böra likaledes
skicka sig värdigt, icke vara tvetaliga, icke benägna för mycket
vindrickande, icke snikna efter slem vinning; **9** de böra äga
trons hemlighet i ett rent samvete. **10** Men också dessa skola
först prövas; därefter må de, om de befinnas oförvitliga, få tjäna
församlingen. **11** Är det kvinnor, så böra dessa likaledes skicka
sig värdigt, icke gå omkring med förtal, men vara nyktra och
trogna i allt. **12** En församlingstjänare skall vara en enda kvinnas
man; han skall hålla god ordning på sina barn och väl förestå
sitt hus. **13** Ty de som hava väl skött en församlingstjänares
syssla, de vinna en aktad ställning och kunna i tron, den tro de
hava i Kristus Jesus, uppträda med mycken frimodighet. **14**
Detta skriver jag till dig, fastän jag hoppas att snart få komma
till dig. **15** Jag vill nämligen, om jag likväl skulle dröja, att du
skall veta huru man bör förhålla sig i Guds hus, som ju är
den levande Gudens församling, sanningens stödjepelare och
grundfäste. **16** Och erkänt stor är gudaktighetens hemlighet:
"Han som blev uppenbarad i köttet, rättfärdigad i anden, sedd av
änglar, predikad bland hedningarna, trodd i världen, upptagen i
härligheten."

4 Men Anden säger uttryckligen, att i kommande tider somliga
skola avfalla från tron och hålla sig till villoandar och till onda

andars läror. 2 Så skall ske genom lögnpredikanters skrymteri,
människors som i sina egna samveten äro brännmärkta såsom
brottslingar, 3 och som förbjuda äktenskap och vilja att man
skall avhålla sig från allahanda mat, som Gud har skapat till
att med tacksägelse mottagas av dem som tro och hava lärt
känna sanningen. 4 Ty allt vad Gud har skapat är gott, och intet
är förkastligt, när det mottages med tacksägelse: 5 det bliver
nämligen helgat genom Guds ord och genom bön. 6 Om du
framlägger detta för bröderna, så bevisar du dig såsom en god
Kristi Jesu tjänare, då du ju hämtar din näring av trons och den
goda lärans ord, den läras som du troget har efterföljt. 7 Men de
oandliga käringfablerna må du visa ifrån dig. Öva dig i stället
själv i gudsfruktan. 8 Ty lekamlig övning gagnar till litet, men
gudsfruktan gagnar till allt; den har med sig löfte om liv, både för
denna tiden och för den tillkommande. 9 Detta är ett fast ord
och i allo värt att mottagas. 10 Ja, därför arbeta och kämpa vi,
då vi nu hava satt vårt hopp till den levande Guden, honom som
är alla människors Frälsare, först och främst deras som tro. 11
Så skall du bjuda och undervisa. 12 Låt ingen förakta dig för
din ungdoms skull; fastmer må du för dem som tro bliva ett
föredöme i tal och i vandel, i kärlek, i tro och i renhet. 13 Var
nitisk i att föreläsa skriften och i att förmana och undervisa, till
dess jag kommer. 14 Försumma icke att vårda den nådegåva
som finnes i dig, och som gavs dig i kraft av profetord, under
handpåläggning av de äldste. 15 Tänk på detta, lev i detta, så
att din förkovran bliver uppenbar för alla. 16 Hav akt på dig själv
och på din undervisning, och håll stadigt ut därmed; ty om du så
gör, frälsar du både dig själv och dem som höra dig.

5 En äldre man må du icke tillrättavisa med hårda ord; du bör
tala till honom såsom till en fader. Till yngre män må du tala
såsom till bröder, 2 till äldre kvinnor såsom till mödrar, till yngre
kvinnor såsom till systrar, i all renhet. 3 Änkor må du bevisa ära,
om de äro rätta, värnlösa änkor. 4 Men om en änka har barn
eller barnbarn, då må i första rummet dessa lära sig att med
tillbörlig vördnad taga sig an sina närmaste och så återgälda
sina föräldrar vad de äro dem skyldiga; ty sådant är välbehagligt
inför Gud. 5 En rätt, värnlös änka, som sitter ensam, hon har
sitt hopp i Gud och håller ut i bön och åkallan natt och dag. 6
Men en sådan som allenast gör sig goda dagar, hon är död,
fastän hon lever. -- 7 Förehåll dem också detta, så att man
icke får något att förevita dem. 8 Men om någon icke drager
försorg om sina egna, först och främst om sina närmaste, så har
denne förnekat sin tro och är värre än en otrogen. 9 Såsom
"församlingsänka" må ingen annan uppföras än den som är
minst sextio år gammal, och som har varit allenast en mans
hustru, 10 en som har det vittnesbördet om sig, att hon har
övat goda gärningar, uppfostrat barn, givit härbärge åt husvilla,
tvagit heligas fötter, understött nödlidande, korteligen, beflitat sig
om allt gott verk. 11 Unga änkor skall du däremot icke antaga.
Ty när de hava njutit nog av Kristus, vilja de åter gifta sig; 12
och de äro då hemfallna åt dom, eftersom de hava brutit sin
första tro. 13 Därtill lära de sig ock att vara lättjefulla, i det att de
löpa omkring i husen; ja, icke allenast att vara lättjefulla, utan
ock att vara skvalleraktiga och att syssla med sådant som icke
kommer dem vid, allt medan de tala vad otillbörligt är. 14 Därför
vill jag att unga änkor gifta sig, föda barn, föreslå var och en sitt
hus och icke giva någon motståndare anledning att smäda.
15 Redan hava ju några vikit av och följt efter Satan. 16 Om
någon troende, vare sig man eller kvinna, har änkor att sörja för,
då må han understödja dem utan att församlingen betungas,
för att denna så må kunna understödja rätta, värnlösa änkor.
17 Sådana äldste som äro goda församlingsföreståndare må
aktas dubbel heder värda, först och främst de som arbeta med
predikande och undervisning. 18 Skriften säger ju: "Du skall
icke binda munnen till på oxen som tröskar", så ock: "Arbetaren
är värd sin lön." -- 19 Upptag intet klagomål mot någon av de
äldste, om det icke styrkes av två eller tre vittnen. 20 Men begår
någon en synd, så skall du inför alla förehålla honom den, så att
också de andra känna fruktan. 21 Jag uppmanar dig allvarligt
inför Gud och Kristus Jesus och de utvalda änglarna att iakttaga
detta, utan någon förutfattad mening och utan att i något stycke
förfara partiskt. 22 Förhasta dig icke med handpåläggning, och
gör dig icke delaktig i en annans synder. Bevara dig själv ren.
23 Drick nu icke längre allenast vatten, utan bruka något litet vin
för din mages skull, eftersom du så ofta lider av svaghet. 24
Somliga människors synder ligga i öppen dag och komma i
förväg fram till dom; andras åter komma först efteråt fram. 25
Sammalunda pläga ock goda gärningar ligga i öppen dag; och
när så icke är, kunna de ändå icke bliva fördolda.

6 De som äro trälar och tjäna under andra må akta sina herrar
all heder värda, så att Guds namn och läran icke bliva
smädade. 2 Men de som hava troende herrar må icke, därför att
de äro deras bröder, akta dem mindre; fastmer må de tjäna
dem så mycket villigare, just därför att de äro troende och kära
bröder, dessa som vinnlägga sig om att göra vad gott är. Så skall
du undervisa och förmana. 3 Om någon förkunnar främmande
läror och icke håller sig till sunda ord -- vår Herres, Jesu Kristi,
ord -- och till den lära som hör gudsfruktan till, 4 då är han
förblindad av högmod, och detta fastän han intet förstår, utan är
såsom från vettet i sitt begär efter disputerande och ordstrider,
vilka vålla avund, kiv, smädelser, ondskefulla misstankar 5 och
ständiga tvister mellan människor som äro fördärvade i sitt
sinne och hava tappat bort sanningen, människor som mena att
gudsfruktan är ett medel till vinning. 6 Ja, gudsfruktan i förening
med förnöjsamhet är verkligen en stor vinning. 7 Vi hava ju
icke fört något med oss till världen, just därför att vi icke kunna
föra något med oss ut därifrån. 8 Hava vi föda och kläder, så
må vi låta oss nöja därmed. 9 Men de som vilja bliva rika, de
råka in i frestelser och snaror och hemfalla åt många dåraktiga
och skadliga begärelser, som sänka människorna ned i fördärv
och undergång. 10 Ty penningbegäret är en rot till allt ont; och
somliga hava låtit sig så drivas därav, att de hava villats bort
ifrån tron och därigenom tillskyndat sig själva många kval. 11
Men fly sådant, du gudsmänniska, och far efter rättfärdighet,
gudsfruktan, tro, kärlek, ståndaktighet, saktmod. 12 Kämpa
trons goda kamp, sök att vinna det eviga livet, vartill du har
blivit kallad, du som ock inför många vittnen har avlagt den
goda bekännelsen. (aiōnios g166) 13 Inför Gud, som giver liv åt

allt, och inför Kristus Jesus, som under Pontius Pilatus vittnade
med den goda bekännelsen, manar jag dig **14** att, själv utan
fläck och tadel, hålla vad jag har bjudit, intill vår Herres, Jesu
Kristi, uppenbarelse, **15** vilken den salige, ende härskaren skall
låta oss se, när tiden är inne, han som är konungarnas konung
och herrarnas herre, **16** han som allena har odödlighet och
bor i ett ljus dit ingen kan komma, han som ingen människa
har sett eller kan se. Honom vare ära och evigt välde! Amen.
(aiōnios g166) **17** Bjud dem som äro rika i den tidsålder som
nu är att icke högmodas, och att icke sätta sitt hopp till ovissa
rikedomar, utan till Gud, som rikligen giver oss allt till att njuta
därav; **(aiōn g165)** **18** bjud dem att göra gott, att vara rika på goda
gärningar, att vara givmilda och gärna dela med sig. **19** Må de
så lägga av åt sig skatter som kunna bliva en god grundval för
det tillkommande, så att de vinna det verkliga livet. **(aiōnios g166)**
20 O Timoteus, bevara vad som har blivit dig betrott; och vänd
dig bort ifrån de oandliga, tomma ord och gensägelser som
komma från den falskeligen så kallade "kunskapen", **21** vilken
några föregiva sig äga, varför de ock hava farit vilse i fråga om
tron. Nåd vare med eder.

2 Timotheosbrevet

1 Paulus, genom Guds vilja Kristi Jesu apostel -- sänd enligt
det löfte som gavs oss om liv, livet i Kristus Jesus -- **2** hälsar
Timoteus, sin älskade son. Nåd, barmhärtighet och frid ifrån
Gud, Fadern, och Kristus Jesus, vår Herre! **3** Jag tackar Gud,
som jag i likhet med mina förfäder tjänar, och det med rent
samvete, såsom jag ock oavlåtligen har dig i åtanke i mina
böner, både natt och dag. **4** Och när jag kommer ihåg dina tårar,
längtar jag efter att se dig, för att så bliva uppfylld av glädje, **5**
då jag erinras om din oskrymtade tro, samma tro som förut
bodde i din mormoder Lois och din moder Eunice, och som
nu -- därom är jag förvissad -- jämväl bor i dig. **6** Fördenskull
påminner jag dig att du må uppliva den nådegåva från Gud, som
i följd av min handpåläggning finnes i dig. **7** Ty Gud har icke
givit oss en försagdbetens ande, utan en kraftens och kärlekens
och tuktighetens ande. **8** Blygs därför icke för vittnesbördet om
vår Herre, ej heller för mig, hans fånge, utan bär också du ditt
lidande för evangelium, genom den kraft som Gud giver, **9** han
som har frälst oss och kallat oss med en helig kallelse, icke
på grund av våra gärningar, utan efter sitt eget rådslut och sin
nåd, den nåd som redan för evärdliga tider sedan gavs oss i
Kristus Jesus, **(aiōnios g166)** **10** men som nu har blivit uppenbar
genom vår Frälsares, Kristi Jesu, uppenbarelse. Ty han har
gjort dödens makt om intet och fört liv och oförgänglighet fram i
ljuset genom evangelium, **11** till vars förkunnare och apostel och
lärare jag har blivit satt. **12** Fördenskull lider jag också detta,
men jag blyges dock icke därför. Ty jag vet på vem jag tror, och
jag är viss om att han är mäktig att för "den dagen" bevara vad
som har blivit mig betrott. **13** Såsom förebild i fråga om sunda
ord må du, i tron och kärleken i Kristus Jesus, hava de ord som
du har hört av mig. **14** Bevara genom den helige Ande, vilken
bor i oss, det goda som har blivit dig betrott. **15** Det vet du, att
alla i provinsen Asien hava vänt sig ifrån mig, bland dem också
Fygelus och Hermogenes. **16** Må Herren visa barmhärtighet mot
Onesiforus' hus, eftersom han ofta var mig till vederkvickelse
och icke blygdes för mina kedjor; **17** fastmer, när han kom till
Rom, sökte han efter mig med all iver, till dess han fann mig. **18**
Ja, Herren give att han må finna barmhärtighet hos Herren på
"den dagen". Till huru stor tjänst han var i Efesus, det vet du
själv bäst.

2 Så bliv nu du, min son, allt starkare i den nåd som är
i Kristus Jesus. **2** Och vad du har hört av mig och fått
betygat av många vittnen, det må du betro åt män som äro
förtroende värda, och som kunna bliva skickliga att i sin ordning
undervisa andra. **3** Bär ock du ditt lidande såsom en god Kristi
Jesu stridsman. **4** Ingen som tjänar i krig låter sig insnärjas i
näringsomsorger, ty han vill vara den till behag, som har tagit
honom i sin sold. **5** Likaså, om någon deltager i en tävlingskamp,
så vinner han icke segerkransen, ifall han icke kämpar efter
stadgad ordning. **6** Åkermannen, han som gör arbetet, bör
främst av alla få njuta av frukten. **7** Fatta rätt vad jag säger;
Herren skall giva dig förstånd i allt. **8** Tänk på Jesus Kristus,
som är uppstånden från de döda, av Davids säd, enligt det
evangelium som jag förkunnar, **9** och i vars tjänst jag jämväl
utstår lidande, ja, till och med måste bära bojor såsom en
ogärningsman. Men Guds ord bär icke bojor. **10** Därför uthärdar
jag ståndaktigt allting för de utvaldas skull, på det att också de
må vinna frälsningen i Kristus Jesus och därmed evig härlighet.
(aiōnios g166) **11** Detta är ett fast ord; ty hava vi dött med honom,
så skola vi ock leva med honom; **12** äro vi ståndaktiga, så
skola vi ock få regera med honom Men förneka vi honom, så
skall ock han förneka oss; **13** äro vi trolösa, så står han troget
fast vid sitt ord Ty han kan icke förneka sig själv. **14** Påminn
dem om detta, och uppmana dem allvarligt inför Gud att icke
befatta sig med ordstrider; ty sådana gagna till intet, utan äro
allenast till fördärv för dem som höra därpå. **15** Sträva med all
flit efter att själv kunna träda fram inför Gud såsom en som
håller provet, en arbetare som icke behöver blygas, utan rätt
förvaltar sanningens ord. **16** Men undfly oandligt och tomt prat.
Ty de som befatta sig med sådant komma att gå allt längre i
ogudaktighet, **17** och deras tal skall fräta omkring sig såsom ett
kräftsår. Av det slaget äro Hymeneus och Filetus; **18** ty när
dessa säga att uppståndelsen redan har skett, hava de farit vilse
från sanningen, och de förvända så tron hos somliga. **19** Dock,
Guds fasta grundval förbliver beståndande och har ett insegel
med dessa ord: "Herren känner de sina", och: "Var och en som
åkallar Herrens namn, han vände sig bort ifrån orättfärdighet."
20 Men i ett stort hus finnas kärl icke allenast av guld och silver,
utan ock av trä och lera; och somliga äro till hedersamt bruk,
andra till mindre hedersamt. **21** Om nu någon håller sig ren och
obesmittad av sådant folk, då bliver han ett kärl till hedersamt
bruk, helgat, gagneligt för sin herre, tjänligt till allt vad gott är. **22**
Fly ungdomens onda begärelser, och far efter rättfärdighet, tro
och kärlek, och frid med dem som av rent hjärta åkalla Herren.
23 Men undvik dåraktiga och barnsliga tvistefrågor; du vet ju att
de föda av sig strider. **24** Och en Herrens tjänare bör icke strida,
utan vara mild mot alla, väl skickad att undervisa, tålig när han
får lida. **25** Han bör med saktmod tillrättavisa de motspänstiga, i
hopp att Gud till äventyrs skall förläna dem bättring, så att de
komma till kunskap om sanningen, **26** och i hopp att de så skola
bliva nyktra och därigenom befrias ur djävulens snara; ty av
honom äro de fångade, så att de göra hans vilja

3 Men det må du veta, att i de yttersta dagarna svåra tider
skola komma. **2** Ty människorna skola då vara själviska,
penningkära, stortaliga, övermodiga, smädelystna, olydiga mot
sina föräldrar, otacksamma, gudlösa, **3** kärlekslösa mot sina
närmaste, trolösa, begivna på förtal, omåttliga, tygellösa, fientliga
mot det goda, **4** förrädiska, besinningslösa, förblindade av
högmod; de skola älska vällust mer än Gud, **5** de skola hava ett
sken av gudsfruktan, men skola icke vilja veta av dess kraft.
Vänd dig bort ifrån sådana. **6** Ty till dem höra de män som
innästla sig i husen och fånga svaga kvinnor, som äro tyngda
av synder och drivas av allahanda begärelser, **7** kvinnor som
alltjämt hålla på med att lära, men aldrig kunna komma till
kunskap om sanningen. **8** Och såsom Jannes och Jambres
stodo emot Moses, så stå dessa män emot sanningen; de äro
människor som äro fördärvade i sitt sinne och icke hålla provet i

fråga om tron. **9** Men de skola icke tillstädjas att gå längre, ty
deras galenskap skall bliva uppenbar för alla, såsom det skedde
med de männens. **10** Du åter har blivit min efterföljare lära, i
vandel, i strävanden, i tro, tålamod, i kärlek, i ståndaktighet, **11**
under förföljelser och lidanden, sådana som drabbade mig i
Antiokia, Ikonium och Lystra. Ja, sådana förföljelser har jag fått
utstå, men ur alla har Herren frälst mig. **12** Så skola ock alla
de, som vilja leva gudfruktigt i Kristus Jesus, få lida förföljelse.
13 Men onda människor och bedragare skola gå allt längre i
ondska; de skola förvilla andra och själva bliva förvillade. **14**
Men förbliv du vid det som du har lärt, och som du har fått
visshet om. Du vet ju av vilka du har lärt det, **15** och du känner
från barndomen de heliga skrifter som kunna giva dig vishet, så
att du bliver frälst genom den tro du har i Kristus Jesus. **16** All
skrift som är ingiven av Gud är ock nyttig till undervisning, till
bestraffning, till upprättelse, till fostran i rättfärdighet, **17** så att en
gudsmänniska kan bliva fullt färdig, väl skickad till allt gott verk.

4 Jag uppmanar dig allvarligt inför Gud och Kristus Jesus, inför
honom som skall döma levande och döda, jag uppmanar dig
vid hans tillkommelse och hans rike: **2** Predika ordet, träd upp i
tid och otid, bestraffa tillrättavisa, förmana med allt tålamod och
med undervisning i alla stycken. **3** Ty den tid kommer, då de
icke längre skola fördraga den sunda läran, utan efter sina egna
begärelser skola samla åt sig lärare hoptals, alltefter som det
kliar dem i öronen, **4** en tid då de skola vända sina öron från
sanningen, och i stället vända sig till fabler. **5** Men du, var nykter
i allting, bär ditt lidande, utför en evangelists verk, fullgör i allo
vad som tillhör ditt ämbete. **6** Ty själv är jag nu på väg att offras,
och tiden är inne, då jag skall bryta upp. **7** Jag har kämpat den
goda kampen, jag har fullbordat mitt lopp, jag har bevarat tron. **8**
Nu ligger rättfärdighetens segerkrans tillreds åt mig, och Herren,
den rättfärdige domaren, skall giva den åt mig på "den dagen",
och icke åt mig allenast, utan åt alla som hava älskat hans
tillkommelse. **9** Låt dig angeläget vara att snart komma till mig.
10 Ty av kärlek till denna tidsålders väsende har Demas övergivit
mig och har begivit sig till Tessalonika; Krescens har begivit sig
till Galatien och Titus till Dalmatien. **(aiōn g165)** **11** Lukas är den
ende som är kvar hos mig. Tag Markus med dig hit; ty han kan i
mycket vara mig till gagn och tjäna mig. **12** Tykikus har jag sänt
till Efesus. **13** När du kommer, så hav med dig den mantel som
jag lämnade kvar hos Karpus i Troas, så ock böckerna, först
och främst pergamentskrifterna. **14** Alexander, smeden, har
gjort mig mycket ont; Herren kommer att vedergälla honom efter
hans gärningar. **15** Också du må taga dig till vara för honom,
ty han har häftigt trätt upp emot det som vi hava talat. **16** Vid
mitt första försvar inför rätta kom ingen mig till hjälp, utan alla
övergåvo mig; må det icke bliva dem tillräknat. **17** Men Herren
stod mig bi och gav mig kraft, för att genom mig ordet överallt
skulle bliva predikat, så att alla hedningar finge höra det; och så
blev jag räddad ur lejonets gap. **18** Ja, Herren skall rädda mig
från alla ondskans tilltag och frälsa mig till sitt himmelska rike.
Honom tillhör äran i evigheternas evigheter. Amen. **(aiōn g165)**
19 Hälsa Priska och Akvila, så ock Onesiforus' hus. **20** Erastus
stannade kvar i Korint, men Trofimus lämnade jag sjuk efter mig
i Miletus. **21** Låt dig angeläget vara att komma hit före vintern.
Eubulus och Pudens och Linus och Klaudia och alla bröderna
hälsa dig. **22** Herren vare med din ande. Nåd vare med eder.

Titusbrevet

1 Paulus, Guds tjänare och Jesu Kristi apostel, sänd att verka
för Guds utvaldas tro och för kunskapen om den sanning
som hör gudsfruktan till, **2** sänd, därför att det finnes ett hopp
om evigt liv -- ty evigt liv har Gud, som icke kan ljuga, för
evärdliga tider sedan utlovat, **(aiōnios g166)** **3** och när tiden
var inne, uppenbarade han sitt ord i den predikan varmed
jag genom Guds, vår Frälsares, befallning blev betrodd -- **4**
jag, Paulus, hälsar Titus, min sannskyldige son på grund av
gemensam tro. Nåd och frid ifrån Gud, Fadern, och Kristus
Jesus, vår Frälsare! **5** När jag lämnade dig kvar på Kreta, var
det för att du skulle ordna vad som ännu återstod att ordna, och
för att du, på det sätt som jag har ålagt dig, skulle i var särskild
stad tillsätta äldste, **6** varhelst någon oförvitlig man funnes, en
enda kvinnas man, en som hade troende barn, vilka icke vore i
vanrykte för oskickligt leverne eller vore uppstudsiga. **7** Ty en
församlingsföreståndare bör vara oförvitlig, såsom det höves en
Guds förvaltare, icke självgod, icke snar till vrede, icke begiven
på vin, icke våldsam, icke sniken efter slem vinning. **8** Han bör
fastmer vara gästvänlig, nitälska för vad gott är, leva tuktigt,
rättfärdigt, heligt och återhållsamt; **9** han bör hålla sig stadigt vid
det fasta ordet, såsom han har fått lära det, så att han är mäktig
både att förmana medelst den sunda läran och att vederlägga
dem som säga emot. **10** Ty många finnas som icke vilja veta av
någon myndighet, många som föra fåfängligt tal och bedraga
människors sinnen; så göra i synnerhet de omskurna. **11** På
sådana bör man tysta munnen, ty de förvilla hela hus genom att
för slem vinnings skull förkunna otillbörliga läror. **12** En av dem,
en profet av deras eget folk, har sagt: "Kreterna, lögnare jämt,
äro odjur, glupska och lata." **13** Och det vittnesbördet är sant.
Du skall därför strängt tillrättavisa dem, så att de bliva sunda i
tron **14** och icke akta på judiska fabler och vad som påbjudes av
människor som vända sig från sanningen. **15** Allt är rent för dem
som äro rena; men för de orena och otrogna är intet rent, utan
hos dem äro både förstånd och samvete orenade. **16** De säga
sig känna Gud, men med sina gärningar förneka de det; ty de
äro vederstyggliga och ohörsamma människor, odugliga till allt
gott verk.

2 Du åter må tala vad som är den sunda läran värdigt. **2**
Förmana de äldre männen att vara nyktra, att skicka sig
värdigt och tuktigt, att vara sunda i tro, i kärlek, i ståndaktighet.
3 Förmana likaledes de äldre kvinnorna att skicka sig såsom det
höves heliga kvinnor, att icke gå omkring med förtal, icke vara
trälar under begäret efter vin, utan lära andra vad gott är, för att
fostra dem till tuktighet. **4** Förmana de yngre kvinnorna att älska
sina män och sina barn, **5** att föra en tuktig och ren vandel, att
vara goda husmödrar och att underordna sig sina män, så att
Guds ord icke bliver smädat. **6** Förmana likaledes de yngre
männen att skicka sig tuktigt. **7** Bliv dem i allo ett föredöme i
goda gärningar, och låt dem i din undervisning finna oförfalskad
renhet och värdighet, **8** med sunt, ostraffligt tal, så att den som
står oss emot måste blygas, då han nu icke har något ont att
säga om oss. **9** Förmana tjänarna att i allt underordna sig sina
herrar, att skicka sig dem till behag och icke vara gensvariga, **10**
att icke begå någon oärlighet, utan på allt sätt visa dem redbar
trohet, så att de i alla stycken bliva en prydnad för Guds, vår
Frälsares, lära. **11** Ty Guds nåd har uppenbarats till frälsning
för alla människor; **12** den fostrar oss till att avsäga oss all
ogudaktighet och alla världsliga begärelser, och till att leva
tuktigt och rättfärdigt och gudfruktigt i den tidsålder som nu är,
(aiōn g165) **13** medan vi vänta på vårt saliga hopps fullbordan och
på den store Gudens och vår Frälsares, Kristi Jesu, härlighets
uppenbarelse -- **14** hans som har utgivit sig själv för oss, till att
förlossa oss från all orättfärdighet, och till att rena åt sig ett
egendomsfolk, som beflitar sig om att göra vad gott är. **15** Så
skall du tala; och du skall förmana och tillrättavisa dem med all
myndighet. Låt ingen förakta dig.

3 Lägg dem på minnet att de böra vara underdåniga överheten,
dem som hava myndighet, att de böra visa lydnad och vara
redo till allt gott verk, **2** att de icke må smäda någon, icke
vara stridslystna, utan vara fogliga, och att de i allt skola visa
sig saktmodiga mot alla människor. **3** Vi voro ju själva förut
oförståndiga, ohörsamma och vilsefarande, vi voro trälar under
allahanda begärelser och lustar, vi levde i ondska och avund, vi
voro värda att avskys, och vi hatade varandra. **4** Men när Guds,
vår Frälsares, godhet och kärlek till människorna uppenbarades,
5 då frälste han oss, icke på grund av rättfärdighetsgärningar
som vi hade gjort, utan efter sin barmhärtighet, genom ett bad
till ny födelse och förnyelse i helig ande, **6** som han rikligen
utgöt över oss genom Jesus Kristus, vår Frälsare, **7** för att vi,
rättfärdiggjorda genom hans nåd, skulle, såsom vårt hopp är, få
evigt liv till arvedel. **(aiōnios g166)** **8** Detta är ett fast ord, och jag
vill att du med kraft vittnar härom, för att de som sätta tro till
Gud må beflita sig om att rätt utöva goda gärningar. Sådant är
gott och gagneligt för människorna. **9** Men dåraktiga tvistefrågor
och släktledningshistorier må du undfly, så ock trätor och strider
om lagen; ty sådant är gagnlöst och fåfängligt. **10** En man som
kommer partisöndring åstad må du visa ifrån dig, sedan du en
eller två gånger har förmanat honom; **11** ty du vet att en sådan
är förvänd och begår synd, ja, han har själv fällt domen över sig.
12 När jag framdeles sänder Artemas eller Tykikus till dig, låt
dig då angeläget vara att komma till mig i Nikopolis, ty jag har
beslutit att stanna där över vintern. **13** Senas, den lagkloke, och
Apollos må du med all omsorg utrusta för deras resa, så att intet
fattas dem. **14** Och må jämväl våra bröder, för att icke bliva
utan frukt, lära sig att rätt utöva goda gärningar, där hjälp är av
nöden. **15** Alla som äro här hos mig hälsa dig. Hälsa dem som
älska oss i tron. Nåd vare med eder alla.

Filemonbrevet

1 Paulus, Kristi Jesu fånge, och brodern Timoteus hälsa
Filemon, vår älskade broder och medarbetare, **2** och Appfia,
vår syster, och Arkippus, vår medkämpe, och den församling
som kommer tillhopa i ditt hus. **3** Nåd vare med eder och frid
ifrån Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus. **4** Jag tackar
min Gud alltid, när jag tänker på dig i mina böner, **5** ty jag har
hört om den kärlek och den tro som du har till Herren Jesus,
och som du bevisar mot alla de heliga. **6** Och min bön är att
den tro du har gemensam med oss må visa sig verksam, i det
att du fullt inser huru mycket gott vi hava i Kristus. **7** Ty jag har
fått mycken glädje och hugnad av den kärlek varmed du, min
broder, har vederkvickt de heligas hjärtan. **8** Därför, fastän jag
med mycken frimodighet i Kristus kunde befalla dig att göra vad
du nu bör göra, **9** beder jag dig dock hellre därom för kärlekens
skull -- jag, sådan jag nu är, den gamle Paulus, han som därtill
nu är en Kristi Jesu fånge; **10** ja, jag beder dig för min son,
den som jag har fött i min fångenskap, för Onesimus, **11** som
förut var ingalunda var dig till "till gagn", men som nu är både
dig och mig till stort gagn. **12** Denne sänder jag här tillbaka till
dig; och när jag så gör, är det såsom sände jag åstad mitt eget
hjärta. **13** Jag hade väl själv velat behålla honom hos mig, så att
han å dina vägnar kunde hava betjänat mig i den fångenskap
som jag utstår för evangelii skull. **14** Men utan ditt samtycke
ville jag intet göra, ty det goda du gjorde skulle ju icke ske
såsom av tvång, utan göras av fri vilja. **15** När han för en liten
tid blev skild från dig, skedde detta till äventyrs just för att du
skulle få honom igen för alltid, **(aiōnios g166)** **16** nu icke längre
såsom en träl, utan såsom något vida mer än en träl: såsom en
älskad broder. Detta är han redan för mig i högsta måtto; huru
mycket mer då för dig, han, din broder både efter köttet och i
Herren! **17** Om du alltså håller mig för din medbroder, så tag
emot honom såsom du skulle taga emot mig själv. **18** Har han
gjort dig någon orätt, eller är han dig något skyldig, så för upp
det på min räkning. **19** Jag, Paulus, skriver här med egen hand:
"Jag skall själv betala det." Jag skulle också kunna säga: "För
upp det på din räkning." Ty du har ju en ännu större skuld till
mig, nämligen -- dig själv. **20** Ja, min broder, måtte jag "få gagn"
av dig i Herren! Vederkvick mitt hjärta i Kristus. **21** Det är därför
att jag är viss om din lydaktighet som jag har skrivit detta till dig.
Och jag vet att du kommer att göra ännu mer än jag begär. **22**
Och så tillägger jag: bered dig på att giva mig härbärge. Jag
hoppas nämligen att jag genom edra böner skall bliva skänkt åt
eder. **23** Epafras, min medfånge i Kristus Jesus, hälsar dig;
24 så göra ock Markus, Aristarkus, Demas och Lukas, mina
medarbetare. **25** Herrens, Jesu Kristi, nåd vare med eder ande.

Hebreerbrevet

1 Sedan Gud fordom många gånger och på många sätt hade
talat till fäderna genom profeterna, **2** har han nu, på det
yttersta av denna tid, talat till oss genom sin Son, som han
har insatt till arvinge av allt, genom vilken han ock har skapat
världen. **(aiōn g165)** **3** Och eftersom denne är hans härlighets
återsken och hans väsens avbild och genom sin makts ord bär
allt, har han -- sedan han hade utfört en rening från synderna --
satt sig på Majestätets högra sida i höjden. **4** Och han har blivit
så mycket större än änglarna som det namn han har ärvt är
förmer än deras. **5** Ty till vilken av änglarna har han någonsin
sagt: "Du är min Son, jag har i dag fött dig"? eller: "Jag skall
vara hans Fader, och han skall vara min Son"? **6** Likaså säger
han, med tanke på den tid då han åter skall låta den förstfödde
inträda i världen: "Och alla Guds änglar skola tillbedja honom."
7 Och medan han om änglarna säger: "Han gör sina änglar till
vindar och sina tjänare till eldslågor", **8** säger han om Sonen:
"Gud, din tron förbliver alltid och evinnerligen, och rättvisans
spira är ditt rikes spira. **(aiōn g165)** **9** Du har älskat rättfärdighet
och hatat orättfärdighet; därför, o Gud, har din Gud smort dig
med glädjens olja mer än dina medbröder"; **10** så ock: "Du,
Herre, lade i begynnelsen jordens grund, och himlarna äro dina
händers verk; **11** de skola förgås, men du förbliver; de skola alla
nötas ut såsom en klädnad, **12** och såsom en mantel skall du
hoprulla dem; såsom en klädnad skola de ock bytas om. Men du
är densamme, och dina år skola icke hava någon ände." **13** Och
till vilken av änglarna har han någonsin sagt: "Sätt dig på min
högra sida, till dess jag har lagt dina fiender dig till en fotapall"?
14 Äro de icke allasammans tjänsteandar, som sändas ut till
tjänst för deras skull som skola få frälsning till arvedel?

2 Därför böra vi så mycket mer akta på det som vi hava hört, så
att vi icke gå förlorade. **2** Ty om det ord som talades genom
änglar blev beståndande, och all överträdelse och olydnad fick
sin rättvisa lön, **3** huru skola då vi kunna undkomma, om vi icke
taga vara på en sådan frälsning? -- en frälsning som ju först
förkunnades genom Herren och sedan bekräftades för oss av
dem som hade hört honom, **4** varjämte Gud själv ytterligare
gav sitt vittnesbörd genom tecken och under och allahanda
kraftgärningar, och genom att utdela helig ande, allt efter sin
vilja. **5** Ty det var icke under änglars välde som han lade den
tillkommande världen, den som vi tala om. **6** Däremot har
någon någonstädes betygat och sagt: "Vad är en människa,
att du tänker på henne, eller en människoson, att du låter dig
vårda om honom? **7** En liten tid lät du honom vara ringare än
änglarna, men krönte honom sedan med härlighet och ära och
satte honom till herre över dina händers verk; **8** allt lade du
under hans fötter." När han underlade honom allting, undantog
han nämligen intet från att bliva honom underlagt -- om vi ock
ännu icke se allting vara honom underlagt. **9** Men honom som
en liten tid hade blivit gjord "ringare än änglarna", honom, Jesus,
se vi för sitt dödslidandes skull hava blivit krönt med härlighet
och ära, för att det genom Guds nåd skulle komma alla till godo
att han smakade döden. **10** Ty den för vilkens skull allting är,
och genom vilken allting är, honom hövdes det, att när han ville
föra många sina barn till härlighet, genom lidanden fullkomna
deras frälsnings hövding. **11** Han som helgar och de som bliva
helgade hava nämligen alla en och samme Fader. Fördenskull
blyges han icke för att kalla dem bröder; **12** han säger ju: "Jag
skall förkunna ditt namn för mina bröder, mitt i församlingen
skall jag prisa dig"; **13** så ock: "Jag vill sätta min förtröstan till
honom"; så ock: "Se här äro jag och barnen som Gud har givit
mig." **14** Då nu barnen hade blivit delaktiga av kött och blod,
blev ock han på ett liknande sätt delaktig därav, för att han
genom sin död skulle göra dens makt om intet, som hade döden
i sitt våld, det är djävulen, **15** och göra alla dem fria, som av
fruktan för döden hela sitt liv igenom hade varit hemfallna till
träldom. **16** Ty det är ju icke änglar som han tager sig an; det är
Abrahams säd som han tager sig an. **17** Därför måste han i allt
bliva lik sina bröder, för att han skulle bliva barmhärtig och en
trogen överstepräst i sin tjänst inför Gud, till att försona folkets
synder. **18** Ty därigenom att han har lidit, i det han själv blev
frestad, kan han hjälpa dem som frestas.

3 Därför, I helige bröder, I som haven blivit delaktiga av en
himmelsk kallelse, skolen I akta på vår bekännelses apostel
och överstepräst, Jesus, **2** huru han var trogen mot den som
hade insatt honom, likasom Moses var "trogen i hela hans hus".
3 Ty han har blivit aktad värdig så mycket större härlighet än
Moses, som uppbyggaren av ett hus åtnjuter större ära än själva
huset. **4** Vart och ett hus bygges ju av någon, men Gud är den
som har byggt allt. **5** Och väl var Moses "trogen i hela hans
hus", såsom "tjänare", till ett vittnesbörd om vad som framdeles
skulle förkunnas; **6** men Kristus var trogen såsom "son", en
son satt över hans hus. Och hans hus äro vi, såframt vi intill
änden hålla fast vår frimodighet och vår berömmelse i hoppet. **7**
Så säger den helige Ande: "I dag, om I fån höra hans röst, **8**
mån I icke förhärda edra hjärtan, såsom när de förbittrade mig
på frestelsens dag i öknen, **9** där edra fäder frestade mig och
prövade mig, fastän de hade sett mina verk i fyrtio år. **10** Därför
blev jag förtörnad på det släktet och sade: 'Alltid fara de vilse
med sina hjärtan.' Men de ville icke veta av mina vägar. **11** Så
svor jag då i min vrede: De skola icke komma in i min vila."
12 Sen därför till, mina bröder, att icke hos någon bland eder
finnes ett ont otroshjärta, så att han avfaller från den levande
Guden, **13** utan förmanen varandra alla dagar, så länge det
heter "i dag", på det att ingen av eder må bliva förhärdad genom
syndens makt att bedraga. **14** Ty vi hava blivit delaktiga av
Kristus, såframt vi eljest intill änden hålla fast vår första tillförsikt.
15 När det nu säges: "I dag, om I fån höra hans röst, mån I icke
förhärda edra hjärtan, såsom när de förbittrade mig", **16** vilka
voro då de som förbittrade honom, fastän de hade hört hans
ord? Var det icke alla de som under Moses hade dragit ut ur
Egypten? **17** Och vilka voro de som han var förtörnad på i fyrtio
år? Var det icke de som hade syndat, de "vilkas kroppar föllo i
öknen"? **18** Och vilka gällde den ed som han svor, att de "icke
skulle komma in i hans vila", vilka, om icke dem som hade varit
ohörsamma? **19** Så se vi då att det var för otros skull som de
icke kunde komma ditin.

4 Eftersom nu ett löfte att få komma in i hans vila ännu står
kvar, må vi alltså med fruktan se till, att icke någon bland
eder en gång befinnes hava blivit efter på vägen. **2** Ty det glada
budskapet hava vi mottagit såväl som de; men för dem blev det
löftesord de fingo höra till intet gagn, eftersom det icke genom
tron hade blivit upptaget i dem som hörde det. **3** Vi som hava
kommit till tro, vi få ju komma in i vilan. Det heter också: "Så
svor jag då i min vrede: De skola icke komma in i min vila",
och detta fastän hans verk stodo där färdiga allt ifrån den tid
då världen var skapad. **4** Ty om den sjunde dagen heter det
någonstädes så: "Och Gud vilade på sjunde dagen från alla
sina verk"; **5** här åter heter det: "De skola icke komma in i min
vila." **6** Eftersom det alltså står kvar att några skola få komma in
i den, och eftersom de som först mottogo det glada budskapet
för sin ohörsamhets skull icke kommo ditin, **7** så bestämmer
han genom ordet "i dag" åter en viss dag, nu då han så lång tid
därefter säger hos David, såsom förut är nämnt: "I dag, om I
fån höra hans röst, mån I icke förhärda edra hjärtan." **8** Ty om
Josua hade fört dem in i vilan, så skulle Gud icke hava talat om
en annan, senare dag. **9** Alltså står en sabbatsvila ännu åter för
Guds folk. **10** Ty den som har kommit in i hans vila, han har
funnit vila från sina verk, likasom Gud från sina. **11** Så låtom
oss nu med all flit sträva efter att få komma in i den vilan, för
att ingen må, såsom de, falla och bliva ett varnande exempel
på ohörsamhet. **12** Ty Guds ord är levande och kraftigt och
skarpare än något tveeggat svärd, och tränger igenom, så att
det åtskiljer själ och ande, märg och ben; och det är en domare
över hjärtats uppsåt och tankar. **13** Intet skapat är fördolt för
honom, utan allt ligger blottat och uppenbart för hans ögon; och
inför honom skola vi göra räkenskap. **14** Eftersom vi nu hava en
stor överstepräst, som har farit upp genom himlarna, nämligen
Jesus, Guds Son, så låtom oss hålla fast vid bekännelsen. **15** Ty
vi hava icke en sådan överstepräst som ej kan hava medlidande
med våra svagheter, utan en som har varit frestad i allting,
likasom vi, dock utan synd. **16** Låtom oss därför med frimodighet
gå fram till nådens tron, för att vi må undfå barmhärtighet och
finna nåd, till hjälp i rätt tid.

5 Ty var och en som skall bliva överstepräst uttages bland
människor och tillsättes för att till människors bästa göra tjänst
inför Gud, genom att frambära gåvor och offer för synder. **2** Och
han kan hava undseende med de okunniga och vilsefarande,
just därför att han själv är behäftad med svaghet **3** och, för
denna sin svaghets skull, måste offra för sina egna synder likaväl
som för folkets. **4** Och ingen tager sig själv denna värdighet,
utan han måste, såsom Aron, kallas därtill av Gud. **5** Så tog sig
icke heller Kristus själv äran att bliva överstepräst, utan den
äran tillföll honom genom den som sade till honom: "Du är min
Son, jag har i dag fött dig", **6** likasom han ock på ett annat ställe
säger: "Du är en präst till evig tid, efter Melkisedeks sätt." **(aiōn
g165)** **7** Och med starkt rop och tårar frambar han, under sitt
kötts dagar, böner och åkallan till den som kunde frälsa honom
från döden; och han blev bönhörd och tagen ur sin ångest. **8** Så
lärde han, fastän han var "Son", lydnad genom sitt lidande; **9**
och när han hade blivit fullkomnad, blev han, för alla dem som
äro honom lydiga, upphovet till evig frälsning **(aiōnios g166)** **10**
och hälsades av Gud såsom överstepräst "efter Melkisedeks
sätt". **11** Härom hava vi mycket att säga, mycket som är svårt
att göra tydligt i ord, eftersom I haven blivit så tröga till att höra.
12 Ty fastän det kunde vara på tiden att I själva voren lärare,
behöves det snarare att man nu åter undervisar eder i de allra
första grunderna av Guds ord; det har kommit därhän med eder,
att I behöven mjölk i stället för stadig mat. **13** Men om någon är
sådan att han ännu måste leva av mjölk, då är han oskicklig att
förstå en undervisning om rättfärdighet; han är ju ännu ett barn.
14 Ty den stadiga maten tillhör de fullmogna, dem som genom
vanan hava sina sinnen övade till att skilja mellan gott och ont.

6 Låtom oss därför lämna bakom oss de första grunderna
av läran om Kristus och gå framåt mot det som hör till
fullkomningen; låtom oss icke åter lägga grunden med bättring
från döda gärningar och med tro på Gud, **2** med undervisning
om dop och handpåläggning, om de dödas uppståndelse och
en evig dom. **(aiōnios g166)** **3** Ja, detta vilja vi göra, såframt
Gud eljest tillstädjer det. **4** Ty dem till vilka ljuset en gång har
kommit, och som hava smakat den himmelska gåvan och blivit
delaktiga av helig ande, **5** och som hava fått smaka det goda
gudsordet och den tillkommande tidsålderns krafter, **(aiōn g165)**
6 men som ändå hava avfallit -- dem är det omöjligt att återföra
till ny bättring, eftersom de på nytt korsfästa Guds Son åt sig
och utsätta honom för bespottelse. **7** Det är ju så, att den jord
som indricker regnet, när det titt och ofta strömmar ned däröver,
och som framalstrar växter, dem till gagn för vilkas räkning den
brukas, den jorden får välsignelse från Gud. **8** Den åter som bär
törne och tistel, den är ingenting värd och är förbannelsen nära,
och slutet bliver att den avbrännes med eld. **9** Men i fråga om
eder, I älskade, äro vi vissa om vad bättre är, och vad som
länder till frälsning, om vi ock nu tala på detta sätt. **10** Ty Gud är
icke orättvis, så att han förgäter vad I haven verkat, och vilken
kärlek I bevisaden mot hans namn, då I tjänaden de heliga,
såsom I ännu gören. **11** Men vår åstundan är att var och en av
eder visar samma nit att intill änden bevara full visshet i sitt
hopp, **12** så att I icke bliven tröga, utan bliven efterföljare åt
dem som genom tro och tålamod få till arvedel vad utlovat är.
13 Ty när Gud gav löftet åt Abraham, svor han vid sig själv --
eftersom han icke hade någon högre att svärja vid -- **14** och
sade: "Sannerligen, jag skall rikligen välsigna dig och storligen
föröka dig." **15** Och när denne tåligt förbidade, fick han så
vad utlovat var. **16** Människor svärja ju vid den som är högre
än de, och eden tjänar dem till bekräftelse och gör en ände
på all tvist. **17** Därför, när Gud ville för dem som skulle få till
arvedel vad löftet innebar ännu kraftigare bevisa oryggligheten
av sitt rådslut, lade han därtill en ed. **18** Så skulle vi genom två
oryggliga utsagor, i vilka Gud omöjligen kunde ljuga, undfå en
kraftig uppmuntran, vi som hava sökt vår räddning i att hålla fast
vid det hopp som ligger framför oss. **19** I det hoppet hava vi ett
säkert och fast själens ankare, som når innanför förlåten, **20** dit
Jesus, såsom vår förelöpare, har gått in för oss, i det han blev
en överstepräst "efter Melkisedeks sätt, till evig tid". **(aiōn g165)**

7 Denne Melkisedek, som var konung i Salem och präst åt Gud
den Högste -- han som gick Abraham till mötes, när denne

var stadd på återvägen, sedan han hade slagit konungarna, och
som välsignade honom, 2 varvid Abraham å sin sida gav honom
tionde av allt; denne, som när man uttyder vad han kallas, är
först och främst "rättfärdighetens konung", men därjämte ock
"Salems konung", det är "fridens konung", 3 denne som står där
utan fader, utan moder och utan släktledning, utan begynnelse
på sina dagar och utan ände på sitt liv och likställes med Guds
Son -- denne förbliver en präst för beständigt. 4 Och sen nu
huru stor han är, denne åt vilken vår stamfader Abraham gav
tionde av det förnämsta bytet. 5 Medan de av Levi söner, som
undfå prästämbetet, hava befallning att enligt lagen taga tionde
av folket, det är av sina bröder, fastän dessa hava utgått från
Abrahams länd, 6 tog denne, som icke var av deras släkt, tionde
av Abraham och välsignade honom, densamme som hade fått
löftena. 7 Nu lär ingen kunna neka att det plägar vara den
ringare som mottager välsignelse av den som står högre. 8 Och
medan det här är dödliga människor som taga tionde, är det där
en som får det vittnesbördet att han förbliver levande. 9 Genom
Abraham har på visst sätt också Levi, som tager tionde, fått giva
tionde; 10 ty han var ännu i sin stamfaders länd, när Melkisedek
gick denne till mötes. 11 Vore det nu så, att fullkomning kunde
vinnas genom det levitiska prästadömet -- och på detta var ju
folkets lagstiftning byggd -- varför hade det då behövts att en
präst av annat slag, "efter Melkisedeks sätt", skulle uppstå,
en som icke nämnes "efter Arons sätt"? 12 (Om prästadömet
förändras, måste ju med nödvändighet också lagen förändras.)
13 Den som detta säges om hörde nämligen till en annan stam,
en stam från vilken ingen har utgått, som har gjort tjänst vid
altaret. 14 Ty det är en känd sak att han som är vår Herre har
trätt fram ur Juda stam; och med avseende på den har Moses
icke talat något om präster. 15 Och ännu mycket tydligare blir
detta, då nu en präst av annat slag uppstår, lik Melkisedek däri,
16 att han har blivit präst icke på grund av en lag som stadgar
härstamning efter köttet, utan på grund av en kraft som kommer
av oförgängligt liv. 17 Han får nämligen det vittnesbördet: "Du
är en präst till evig tid, efter Melkisedeks sätt." (aiōn g165) 18
Så upphäves nu visserligen en föregående stadga, därför att
den var svag och gagnlös -- 19 eftersom lagen icke kunde
åstadkomma något fullkomligt -- men ett bättre hopp sättes i
stället, ett hopp genom vilket vi få nalkas Gud. 20 Och i så måtto
som detta icke har kommit till stånd utan edlig bekräftelse -- det
är nämligen så, att medan de andra hava blivit präster utan
edlig bekräftelse, 21 har denne blivit det med sådan bekräftelse,
genom den som sade till honom: "Herren har svurit och skall
icke ångra sig: 'Du är en präst till evig tid'" -- (aiōn g165) 22 i så
måtto är också det förbund bättre, som har Jesus till löftesman.
23 Och medan de förra prästerna hava måst bliva flera, därför
att de genom döden hindrades från att förbliva i sin tjänst, 24
har däremot denne ett oförgängligt prästadöme, eftersom han
förbliver "till evig tid". (aiōn g165) 25 Därför kan han ock till fullo
frälsa dem som genom honom komma till Gud, ty han lever alltid
för att mana gott för dem. 26 En sådan överstepräst hövdes oss
också att hava, en som vore helig, oskyldig, obesmittad, skild
från syndare och upphöjd över himmelen, 27 en som icke var
dag behövde frambära offer, såsom de andra översteprästerna,
först för sina egna synder och sedan för folkets; detta gjorde han
nämligen en gång för alla, när han offrade sig själv. 28 Ty lagen
insätter till översteprester människor som äro behäftade med
svaghet, men det löftesord, som efter lagens utgivande gavs
under edlig bekräftelse, insätter en "Son" som är fullkomnad "till
evig tid". (aiōn g165)

8 Men en huvudpunkt i vad vi vilja säga är detta: Vi hava
en överstepräst som sitter på högra sidan om Majestätets
tron i himmelen, 2 för att göra tjänst i det allraheligaste, i det
sannskyldiga tabernaklet, vilket Herren har upprättat, och icke
någon människa. 3 Ty var och en som bliver överstepräst
tillsättes för att frambära gåvor och offer; därför måste också
denne hava något att frambära. 4 Om han nu vore på jorden,
så vore han icke ens präst, då andra där finnas, som efter
lagens bud hava att frambära gåvorna, 5 i det att de tjäna i den
helgedom som är en avbild och en skugga av den himmelska.
Om en sådan fick ock Moses befallning genom en uppenbarelse,
när han skulle förfärdiga tabernaklet. "Se till", heter det, "att du
gör allt efter den mönsterbild som har blivit dig visad på berget."
6 Men nu har denne fått ett så mycket förnämligare ämbete,
som han är medlare för ett bättre förbund, vars ordning vilar
på bättre löften. 7 Ty om det förra förbundet hade varit utan
brist, så skulle väl plats icke hava sökts för ett annat. 8 Men nu
förebrår Gud dem och säger: "Se, dagar skola komma, säger
Herren, då jag skall sluta ett nytt förbund med Israels hus och
med Juda hus; 9 icke ett sådant förbund som det jag gjorde
med deras fäder, på den dag då jag tog dem vid handen till att
föra dem ut ur Egyptens land. Ty de förblevo icke i mitt förbund,
och därför frågade icke heller jag efter dem, säger Herren. 10
Nej, detta är det förbund som jag skall sluta med Israels hus i
kommande dagar, säger Herren: Jag skall lägga mina lagar i
deras sinnen, och i deras hjärtan skall jag skriva dem, och jag
skall vara deras Gud, och de skola vara mitt folk. 11 Då skall
den ene medborgaren aldrig behöva undervisa den andre, icke
den ene brodern den andre och säga: 'Lär känna Herren'; ty
de skola alla känna mig, från den minste bland dem till den
störste. 12 Ty jag skall i nåd förlåta deras missgärningar, och
deras synder skall jag aldrig mer komma ihåg." 13 När han
säger "ett nytt förbund", har han därmed givit till känna att det
förra är föråldrat; men det som föråldras och bliver gammalt, det
är nära att försvinna.

9 Nu hade visserligen också det förra förbundet sina
gudstjänststadgar och sin jordiska helgedom. 2 Ty i
tabernaklet inrättades ett främre rum, vari stodo ljusstaken och
bordet med skådebröden; och detta rum kallas "det heliga". 3
Men bakom den andra förlåten var ett annat rum i tabernaklet, ett
som kallas "det allraheligaste", 4 med ett gyllene rökelsealtare
och förbundets ark, på alla sidor överdragen med guld. I denna
förvarades ett gyllene ämbar med mannat, så ock Arons stav,
som hade grönskat, och därtill förbundets tavlor. 5 Därovanpå
stodo härlighetskeruber, som överskyggde nådastolen. Men
om vart särskilt av dessa föremål är nu icke tillfälle att tala. 6
Så blev detta inrättat. Och i det främre tabernakelrummet gå
prästerna ständigt in och förrätta vad som hör till gudstjänsten,

7 men i det andra går allenast översteprästen in en gång om
året, och då aldrig utan blod; och han frambär blodet för sig
själv och för folkets ouppsåtliga synder. 8 Därmed giver den
helige Ande till känna att vägen till det allraheligaste ännu icke
har blivit uppenbarad, så länge det främre tabernakelrummet
fortfarande äger bestånd. 9 Ty detta är en sinnebild som avser
den nuvarande tiden, och i enlighet härmed frambäras gåvor
och offer, vilka dock icke kunna fullkomna, efter samvetets
krav, den som förrättar sin gudstjänst, 10 utan allenast äro
utvärtes stadgar -- de såväl som föreskrifterna om mat och
dryck och allahanda tvagningar -- stadgar pålagda intill dess
tiden vore inne för en bättre ordning. 11 Men Kristus kom såsom
överstepräst för det tillkommande goda; och genom det större
och fullkomligare tabernakel som icke är gjort med händer,
det är, som icke tillhör den skapelse som nu är, 12 gick han,
icke med bockars och kalvars blod, utan med sitt eget blod, en
gång för alla in i det allraheligaste och vann en evig förlossning.
(aiōnios g166) 13 Ty om redan blod av bockar och tjurar och aska
av en ko, stänkt på dem som hava blivit orenade, helgar till
utvärtes renhet, 14 huru mycket mer skall icke Kristi blod -- då
han nu genom evig ande har framburit sig själv såsom ett felfritt
offer åt Gud -- rena våra samveten från döda gärningar till att
tjäna den levande Guden! (aiōnios g166) 15 Så är han medlare
för ett nytt förbund, på det att de som voro kallade skulle få det
utlovade eviga arvet, därigenom att en led döden till förlossning
ifrån överträdelserna under det förra förbundet. (aiōnios g166)
16 Ty där ett testamente finnes, där måste det styrkas att den
som har gjort testamentet är död. 17 Först genom döden bliver
ju ett testamente giltigt, varemot det icke äger gällande kraft,
så länge den som har gjort det ännu lever. 18 Därför har icke
heller det förra förbundet blivit invigt utan blod. 19 Ty sedan alla
buden, såsom de lyda i lagen, hade blivit av Moses kungjorda
för allt folket, tog han blod av kalvar och bockar, tillika med
vatten och röd ull och isop, och bestänkte såväl själva boken
som allt folket 20 och sade: "Detta är förbundets blod, det
förbunds som Gud har stadgat för eder." 21 Likaledes stänkte
han ock blod på tabernaklet och på alla de ting som hörde till
gudstjänsten. 22 Så renas enligt lagen nästan allting med blod,
och utan att blod utgjutes gives ingen förlåtelse. 23 Alltså var
det nödvändigt att avbilderna av de himmelska tingen renades
genom sådana medel; men de himmelska tingen själva måste
renas genom bättre offer än dessa. 24 Ty Kristus har icke gått in
i ett allraheligaste som är gjort med händer, och som allenast är
en efterbildning av det sannskyldiga, utan han har gått in i själva
himmelen, för att nu träda fram inför Guds ansikte, oss till godo.
25 Ej heller har han gått ditin, för att många gånger offra sig
själv, såsom översteprästen år efter år går in i det allraheligaste,
med blod som icke är hans eget. 26 Han hade annars måst lida
många gånger allt ifrån världens begynnelse. I stället har han
uppenbarats en enda gång, nu vid tidernas ände, för att genom
offret av sig själv utplåna synden. (aiōn g165) 27 Och såsom det
är människorna förelagt att en gång dö och sedan dömas, 28 så
skall Kristus, sedan han en gång har blivit offrad för att bära
mångas synder, för andra gången, utan synd, låta sig ses av
dem som bida efter honom, till frälsning.

10 Ty lagen innehåller en skugga av det tillkommande goda,
men framställer icke tingen i deras verkliga gestalt; därför
kan den aldrig genom de offer som ständigt frambäras, år efter
år på samma sätt, fullkomna dem som framträda med sådana.
2 Annars skulle man väl hava upphört att offra, då ju de som så
förrättade sin gudstjänst icke mer kunde veta med sig någon
synd, sedan de en gång hade blivit renade. 3 Men just i offren
ligger en årlig påminnelse om synd. 4 Ty omöjligt är att tjurars
och bockars blod skulle kunna borttaga synder. 5 Därför säger
han vid sitt inträde i världen: "Slaktoffer och spisoffer begärde
du icke, men en kropp beredde du åt mig; 6 i brännoffer och
syndoffer fann du icke behag. 7 Då sade jag: 'Se, jag kommer --
i bokrullen är skrivet om mig -- för att göra din vilja, o Gud.'" 8
Sedan han först har sagt: "Slaktoffer och spisoffer, brännoffer
och syndoffer begärde du icke, och i sådana fann du icke behag"
-- och dock frambäras de efter lagen -- 9 säger han vidare: "Se,
jag kommer för att göra din vilja." Så tager han bort det förra, för
att sätta det andra i stället. 10 Och i kraft av denna "vilja" hava
vi blivit helgade, därigenom att Jesu Kristi "kropp" en gång för
alla har blivit offrad. 11 Och alla andra präster stå dag efter dag
i sin tjänst och frambära gång på gång enahanda offer, som
dock aldrig kunna borttaga synder; 12 men sedan denne har
framburit ett enda offer för synderna, sitter han för beständigt på
Guds högra sida 13 och väntar nu allenast på att "hans fiender
skola bliva lagda honom till en fotapall". 14 Ty med ett enda
offer har han för beständigt fullkomnat dem som bliva helgade.
15 Härom vittnar jämväl den helige Ande för oss. Ty sedan
Herren hade sagt: 16 "Detta är det förbund som jag skall sluta
med dem i kommande dagar", säger han: "Jag skall lägga mina
lagar i deras hjärtan, och i deras sinnen skall jag skriva dem";
17 och vidare: "Deras synder och deras orättfärdiga gärningar
skall jag aldrig mer komma ihåg." 18 Men där förlåtelse för
dessa är given, där behöves icke mer något offer för synd. 19
Eftersom vi nu, mina bröder, hava en fast tillförsikt att få gå in i
det allraheligaste i och genom Jesu blod, 20 i det att han åt oss
har invigt en ny och levande väg ditin genom förlåten -- det är
genom sitt kött -- 21 och eftersom vi hava en stor överstepräst
över Guds hus, 22 så låtom oss med uppriktiga hjärtan gå fram i
full trosvisshet, bestänkta till våra hjärtan och därigenom renade
från ett ont samvete, och till kroppen tvagna med rent vatten. 23
Låtom oss oryggligt hålla fast vid hoppets bekännelse, ty den
som har givit oss löftet, han är trofast. 24 Och låtom oss akta på
varandra för att uppliva varandra till kärlek och goda gärningar;
25 låtom oss icke övergiva vår församlingsgemenskap, såsom
somliga hava för sed, utan må vi förmana varandra -- detta
så mycket mer som I sen huru "dagen" nalkas. 26 Ty om vi
med berått mod synda, sedan vi hava undfått kunskapen om
sanningen, så återstår icke mer något offer för våra synder,
27 utan allenast en förskräcklig väntan på dom och glöden av
en eld som skall förtära motståndarna. 28 Den som föraktar
Moses' lag, han skall "efter två eller tre vittnens utsago" dödas
utan barmhärtighet; 29 huru mycket svårare straff tron I icke då
att den skall anses värd, som förtrampar Guds Son och aktar
förbundets blod för orent -- det i vilket han har blivit helgad -- och
som smädar nådens Ande! 30 Vi veta ju vem han är som sade:

"Min är hämnden; jag skall vedergälla det", och åter: "Herren
skall döma sitt folk." 31 Det är förskräckligt att falla i den levande
Gudens händer. 32 Men kommen ihåg den förgångna tiden, då
I, sedan ljuset hade kommit till eder, ståndaktigt uthärdaden
mången lidandets kamp 33 och dels själva genom smälek och
misshandling bleven gjorda till ett skådespel för världen, dels
leden med andra som fingo genomgå sådant. 34 Ty I haven
delat de fångnas lidanden och med glädje underkastat eder att
bliva berövade edra ägodelar. I vissten nämligen att I haven en
egendom som är bättre och bliver beståndande. 35 Så kasten
nu icke bort eder frimodighet, som ju har med sig stor lön. 36 I
behöven nämligen ståndaktighet för att kunna göra Guds vilja
och få vad utlovat är. 37 Ty "ännu en helt liten tid, så kommer
den som skall komma, och han skall icke dröja; 38 och min
rättfärdige skall leva av tro. Men om någon drager sig undan, så
finner min själ icke behag i honom". 39 Dock, vi höra icke till
dem som draga sig undan, sig själva till fördärv; vi höra till dem
som tro och så vinna sina själar.

11 Men tron är en fast tillförsikt om det som man hoppas, en
övertygelse om ting som man icke ser. 2 På grund av den
fingo ju de gamle sitt vittnesbörd. 3 Genom tron förstå vi att
världen har blivit fullbordad genom ett ord av Gud, så att det
man ser icke har blivit till av något synligt. **(aiōn g165)** 4 Genom
tron frambar Abel åt Gud ett bättre offer än Kain, och genom
den fick han det vittnesbördet att han var rättfärdig, i det Gud
själv gav vittnesbörd om hans offergåvor; och genom tron talar
han ännu, fastän han är död. 5 Genom tron togs Enok bort, för
att han icke skulle se döden; och "man såg honom icke mer, ty
Gud tog honom bort". Förrän han togs bort, fick han nämligen
det vittnesbördet att han hade täckts Gud; 6 men utan tro är det
omöjligt att täckas Gud. Ty den som vill komma till Gud måste tro
att han är till, och att han lönar dem som söka honom. 7 Genom
tron var det som Noa, sedan han hade fått uppenbarelse om
något som man ännu icke såg, i from förtröstan byggde en ark
för att rädda sitt hus; och genom den blev han världen till dom
och fick till arvedel den rättfärdighet som hör tron till. 8 Genom
tron var Abraham lydig, när han blev kallad, och han drog så ut
till det land som han skulle få till arvedel; han drog ut, fastän han
icke visste vart han skulle komma. 9 Genom tron bosatte han sig
såsom främling i det utlovade landet, likasom i ett främmande
land, och bodde i tält med Isak och Jakob, som voro hans
medarvingar till samma löfte. 10 Ty han väntade på "staden
med de fasta grundvalarna", vars byggmästare och skapare är
Gud. 11 Genom tron fick jämväl Sara, fastän överårig, kraft
att bliva stammoder för en avkomma, i det hon höll den för
trovärdig, som hade givit löftet. 12 Därför föddes ock av en och
samme man, en som var så gott som död, avkomlingar "så
talrika som stjärnorna på himmelen och som sanden på havets
strand, som man icke kan räkna". 13 I tron dogo alla dessa,
innan de ännu hade fått vad utlovat var; de hade allenast sett
det i fjärran och hade hälsat det och bekänt sig vara "gäster och
främlingar" på jorden. 14 De som så tala giva ju därmed till
känna att de söka efter ett fädernesland. 15 Och om de hade
menat det land som de hade gått ut ifrån, så hade de haft tillfälle
att vända tillbaka dit. 16 Men nu stod deras håg till ett bättre,
nämligen det himmelska. Därför blyges icke Gud för att kallas
deras Gud; ty han har berett åt dem en stad. 17 Genom tron var
det som Abraham frambar Isak såsom offer, när han blev satt
på prov; ja, sin ende son frambar han såsom offer, han som
hade mottagit löftena, 18 han till vilken det hade blivit sagt:
"Genom Isak är det som säd skall uppkallas efter dig." 19 Ty
han tänkte på att Gud var mäktig att till och med uppväcka från
de döda; från de döda fick han honom ock tillbaka, liknelsevis
talat. 20 Genom tron gav jämväl Isak sin välsignelse åt Jakob
och Esau för kommande tider. 21 Genom tron välsignade den
döende Jakob Josefs båda söner och tillbad, lutad mot ändan
av sin stav. 22 Genom tron talade Josef, när han låg för döden,
om Israels barns uttåg och gav befallning om vad som skulle
göras med hans ben. 23 Genom tron blev Moses vid sin födelse
dold av sina föräldrar och hölls av dem gömd i tre månader,
eftersom de sågo att "det var ett vackert barn"; och de läto icke
förskräcka sig av konungens påbud. 24 Genom tron försmådde
Moses, sedan han hade blivit stor, att kallas Faraos dotterson.
25 Han ville hellre utstå lidande med Guds folk än för en kort tid
leva i syndig njutning; 26 han höll nämligen Kristi smälek för
en större rikedom än Egyptens skatter, ty han hade sin blick
riktad på lönen. 27 Genom tron övergav han Egypten, utan att
låta förskräcka sig av konungens vrede; ty därigenom att han
likasom såg den Osynlige kunde han härda ut. 28 Genom tron
har han ock förordnat om påsken och blodbestrykningen, på
det att "Fördärvaren", som förgjorde allt förstfött, icke skulle
komma vid dem. 29 Genom tron drogo de fram genom Röda
havet likasom på torra landet; men när egyptierna försökte gå
samma väg, dränktes de. 30 Genom tron föllo Jerikos murar,
sedan man i sju dagar hade gått runt omkring dem. 31 Genom
tron undgick skökan Rahab att förgås tillsammans med de
ohörsamma, eftersom hon hade tagit emot spejarna såsom
vänner. 32 Och vad skall jag nu vidare säga? Tiden bleve mig
ju för kort, ifall jag skulle förtälja om Gideon, Barak, Simson
och Jefta, om David och Samuel och profeterna, 33 om dessa
som genom tron besegrade konungariken, övade rättfärdighet,
fingo löften uppfyllda, tillstoppade lejons gap, 34 dämpade
eldens kraft, undkommo svärdets egg, blevo starka från att
hava varit svaga, blevo väldiga i krig och drevo främmande
härar på flykten. 35 Kvinnor funnos som fingo igen sina döda
genom deras uppståndelse. Andra läto sig läggas på sträckbänk
och ville icke taga emot någon befrielse, i hopp om en så
mycket bättre uppståndelse. 36 Andra åter underkastade sig
begabberi och gisselslag, därtill ock bojor och fängelse; 37 de
blevo stenade, marterade, söndersågade, dödade med svärd.
De gingo omkring höljda i fårskinn och gethudar, nödställda,
misshandlade, plågade, 38 dessa människor som världen icke
var värdig att hysa; de irrade omkring i öknar och bergstrakter
och levde i hålor och jordkulor. 39 Och fastän alla dessa genom
tron hava fått sitt vittnesbörd, undfingo de ändå icke vad utlovat
var; 40 ty Gud hade åt oss utsett något bättre, på det att de icke
oss förutan skulle bliva fullkomnade.

12 Alltså, då vi nu hava omkring oss en så stor hop av
vittnen, må ock vi lägga av allt som är oss till hinder, och

särskilt synden, som så hårt omsnärjer oss, och med uthållighet
löpa framåt i den tävlingskamp som är oss förelagd. 2 Och må
vi därvid se på Jesus, trons hövding och fullkomnare, på honom,
som i stället för att taga den glädje som låg framför honom,
utstod korsets lidande och aktade smäleken för intet, och som
nu sitter på högra sidan om Guds tron. 3 Ja, på honom, som
har utstått så mycken gensägelse av syndare, på honom mån I
tänka, så att I icke tröttnen och uppgivens i edra själar. 4 Ännu
haven I icke stått emot ända till blods, i eder kamp mot synden.
5 Och I haven alldeles förgätit den förmaningens röst som talar
med eder, såsom man talar med söner: "Min son, förkasta icke
Herrens aga, och giv dig icke över, när du tuktas av honom. 6 Ty
den Herren älskar, den agar han, och han straffar med riset var
son som han har kär." 7 Det är till eder fostran som I fån utstå
lidande; Gud handlar med eder såsom med söner. Ty var finnes
den son som icke bliver agad av sin fader? 8 Om I lämnadens
utan aga, medan alla andra finge sin del därav, så voren I oäkta
söner och icke äkta. 9 Vidare: vi hava haft köttsliga fäder, som
agade oss, och vi visade försyn för dem; skola vi då icke mycket
mer vara underdåniga andarnas Fader, så att vi få leva? 10 De
förra agade oss ju för en kort tid, såsom det syntes dem gott,
men denne agar oss för vårt verkliga gagn, för att vi skola få
del av hans helighet. 11 Väl synes alla aga för tillfället vara
icke till glädje, utan till sorg; men efteråt bär den, för dem som
hava blivit fostrade därmed, en fridsfrukt som är rättfärdighet. 12
Alltså: "stärken maktlösa händer och vacklande knän", 13 och
"gören räta stigar för edra fötter", så att den fot som haltar icke
vrides ur led, utan fastmer bliver botad. 14 Faren efter frid med
alla och efter helgelse; ty utan helgelse får ingen se Herren. 15
Och sen till, att ingen går miste om Guds nåd, och att ingen
giftig rot skjuter skott och bliver till fördärv, så att menigheten
därigenom bliver besmittad; 16 sen till, att ingen är en otuktig
människa eller ohelig såsom Esau, han som för en enda maträtt
sålde sin förstfödslorätt. 17 I veten ju att han ock sedermera
blev avvisad, när han på grund av arvsrätt ville få välsignelsen;
han kunde nämligen icke vinna någon ändring, fastän han med
tårar sökte därefter. 18 Ty I haven icke kommit till ett berg som
man kan taga på, ett som "brann i eld", icke till "töcken och
mörker" och storm, 19 icke till "basunljud" och till en "röst" som
talade så, att de som hörde den bådo att intet ytterligare skulle
talas till dem. 20 Ty de kunde icke härda ut med det påbud
som gavs dem: "Också om det är ett djur som kommer vid
berget, skall det stenas." 21 Och så förskräcklig var den syn
man såg, att Moses sade: "Jag är förskräckt och bävar." 22 Nej,
I haven kommit till Sions berg och den levande Gudens stad,
det himmelska Jerusalem, och till änglar i mångtusental, 23 till
en högtidsskara och församling av förstfödda söner som äro
uppskrivna i himmelen, och till en domare som är allas Gud, och
till fullkomnade rättfärdigas andar, 24 och till ett nytt förbunds
medlare, Jesus, och till ett stänkelseblod som talar bättre än
Abels blod. 25 Sen till, att I icke visen ifrån eder honom som
talar. Ty om dessa icke kunde undfly, när de visade ifrån sig
honom som här på jorden kungjorde Guds vilja, huru mycket
mindre skola då vi kunna det, om vi vända oss ifrån honom som
kungör sin vilja från himmelen? 26 Hans röst kom då jorden
att bäva; men nu har han lovat och sagt: "Ännu en gång skall
jag komma icke allenast jorden, utan ock himmelen att bäva."
27 Dessa ord "ännu en gång" giva till känna att de ting, som
kunna bäva, skola, eftersom de äro skapade, bliva förvandlade,
för att de ting, som icke kunna bäva, skola bliva beståndande.
28 Därför, då vi nu skola undfå ett rike som icke kan bäva, så
låtom oss vara tacksamma. På det sättet tjäna vi Gud, honom
till behag, med helig fruktan och räddhåga. 29 Ty "vår Gud är en
förtärande eld".

13 Förbliven fasta i broderlig kärlek. 2 Förgäten icke att
bevisa gästvänlighet; ty genom gästvänlighet hava några,
utan att veta det, fått änglar till gäster. 3 Tänken på dem som
äro fångna, likasom voren I deras medfångar, och tänken på
dem som utstå misshandling, eftersom också I själva haven
en kropp. 4 Äktenskapet må hållas i ära bland alla, och
äkta säng bevaras obesmittad; ty otuktiga människor och
äktenskapsbrytare skall Gud döma. 5 Varen i eder handel och
vandel fria ifrån penningbegär; låten eder nöja med vad I haven.
Ty han har själv sagt: "Jag skall icke lämna dig eller övergiva
dig." 6 Alltså kunna vi dristigt säga: "Herren är min hjälpare, jag
skall icke frukta; vad kunna människor göra mig?" 7 Tänken
på edra lärare, som hava talat Guds ord till eder; sen huru de
slutade sin levnad, och efterföljen deras tro. 8 Jesus Kristus
är densamme i går och i dag, så ock i evighet. **(aiōn g165)** 9
Låten eder icke vilseföras av allahanda främmande läror. Ty det
är gott att bliva styrkt i sitt hjärta genom nåd och icke genom
offermåltider; de som hava befattat sig med sådant hava icke
haft något gagn därav. 10 Vi hava ett altare, från vilket de som
göra tjänst vid tabernaklet icke hava rätt att få något att äta. 11
Det är ju så, att kropparna av de djur, vilkas blod översteprästen
bär in i det allraheligaste till försoning för synd, "brännas upp
utanför lägret". 12 Därför var det ock utanför stadsporten som
Jesus utstod sitt lidande, för att han genom sitt eget blod skulle
helga folket. 13 Låtom oss alltså gå ut till honom "utanför lägret"
och bära hans smälek. 14 Ty vi hava här ingen varaktig stad,
utan söka efter den tillkommande staden. 15 Så låtom oss då
genom honom alltid till Gud "frambära ett lovets offer", det är "en
frukt ifrån läppar" som prisa hans namn. 16 Men förgäten icke
att göra gott och dela med eder, ty sådana offer har Gud behag
till. 17 Varen edra lärare hörsamma, och böjen eder för dem; ty
de vaka över edra själar, eftersom de skola avlägga räkenskap.
Må de då kunna göra det med glädje, och icke med suckan, ty
detta vore eder icke nyttigt. 18 Bedjen för oss; ty vi tro oss hava
ett gott samvete, eftersom vi söka att i alla stycken föra en god
vandel. 19 Och jag uppmanar eder att göra detta, så mycket
mer som jag hoppas att därigenom dess snarare bliva återgiven
åt eder. 20 Men fridens Gud, som från de döda har återfört vår
Herre Jesus, vilken genom ett evigt förbunds blod är den store
herden för fåren, **(aiōnios g166)** 21 han fullkomne eder i allt vad
gott är, så att I gören hans vilja; och han verke i oss vad som är
välbehagligt inför honom, genom Jesus Kristus. Honom tillhör
äran i evigheternas evigheter. Amen. **(aiōn g165)** 22 Jag beder
eder, mina bröder: tagen icke illa upp dessa förmaningens ord;
jag har ju ock skrivit till eder helt kort. 23 Veten att vår broder

Timoteus har blivit lösgiven. Om han snart kommer hit, vill jag
tillsammans med honom besöka eder. **24** Hälsen alla edra lärare
och alla de heliga. De italiska bröderna hälsa eder. **25** Nåd vare
med eder alla.

Jakobsbrevet

1 Jakob, Guds och Herrens, Jesu Kristi, tjänare, hälsar de
tolv stammar som bo kringspridda bland folken. **2** Mina
bröder, hållen det för idel glädje, när I kommen i allahanda
frestelser, **3** och veten, att om eder tro håller provet, så verkar
detta ståndaktighet. **4** Och låten ståndaktigheten hava med sig
fullkomlighet i gärning, så att I ären fullkomliga, utan fel och
utan brist i något stycke. **5** Men om någon av eder brister i
vishet, så må han utbedja sig sådan från Gud, som giver åt
alla villigt och utan hårda ord, och den skall bliva honom given.
6 Men han bedje i tro, utan att tvivla; ty den som tvivlar är
lik havets våg, som drives omkring av vinden och kastas hit
och dit. **7** En sådan människa må icke tänka att hon skall få
något från Herren -- **8** en människa med delad håg, en som
går ostadigt fram på alla sina vägar. **9** Den broder som lever
i ringhet berömme sig av sin höghet. **10** Den åter som är rik
berömme sig av sin ringhet, ty såsom gräsets blomster skall han
förgås. **11** Solen går upp med sin brännande hetta och förtorkar
gräset, och dess blomster faller av, och dess fägring förgår; så
skall ock den rike förvissna mitt i sin ävlan. **12** Salig är den man
som är ståndaktig i frestelsen; ty när han har bestått sitt prov,
skall han få livets krona, vilken Gud har lovat åt dem som älska
honom. **13** Ingen säge, när han bliver frestad, att det är från
Gud som hans frestelse kommer; ty såsom Gud icke kan frestas
av något ont, så frestar han icke heller någon. **14** Nej, närhelst
någon frestas, så är det av sin egen begärelse som han drages
och lockas. **15** Sedan, när begärelsen har blivit havande, föder
hon synd, och när synden har blivit fullmogen, framföder hon
död. **16** Faren icke vilse, mina älskade bröder. **17** Idel goda
gåvor och idel fullkomliga skänker komma ned ovanifrån, från
himlaljusens Fader, hos vilken ingen förändring äger rum och
ingen växling av ljus och mörker. **18** Efter sitt eget beslut födde
han oss till liv genom sanningens ord, för att vi skulle vara en
förstling av de varelser han har skapat. **19** Det veten I, mina
älskade bröder. Men var människa vare snar till att höra och sen
till att tala och sen till vrede. **20** Ty en mans vrede kommer icke
åstad vad rätt är inför Gud. **21** Skaffen därför bort all orenhet
och all ondska som finnes kvar, och mottagen med saktmod det
ord som är plantat i eder, och som kan frälsa edra själar. **22**
Men varen ordets görare, och icke allenast dess hörare, eljest
bedragen I eder själva. **23** Ty om någon är ordets hörare, men
icke dess görare, så är han lik en man som betraktar sitt ansikte
i en spegel: **24** när han har betraktat sig däri, går han sin väg
och förgäter strax hurudan han var. **25** Men den som skådar in i
den fullkomliga lagen, frihetens lag, och förbliver därvid och icke
är en glömsk hörare, utan en verklig görare, han varder salig i
sin gärning. **26** Om någon menar sig tjäna Gud och icke tyglar
sin tunga, utan bedrager sitt hjärta, så är hans gudstjänst intet
värd. **27** En gudstjänst, som är ren och obesmittad inför Gud
och Fadern, är det att vårda sig om fader- och moderlösa barn
och änkor i deras bedrövelse, och att hålla sig obefläckad av
världen.

2 Mina bröder, menen icke att tron på vår Herre Jesus Kristus,
den förhärligade, kan stå tillsammans med att hava anseende
till personen. **2** Om till exempel i eder församling inträder en man
med guldring på fingret och i präktiga kläder, och jämte honom
inträder en fattig man i smutsiga kläder, **3** och I då vänden
edra blickar till den som bär de präktiga kläderna och sägen till
honom: "Sitt du här på denna goda plats", men däremot sägen
till den fattige: "Stå du där", eller: "Sätt dig därnere vid min
fotapall" -- **4** haven I icke då kommit i strid med eder själva och
blivit domare som döma efter orätta grunder? **5** Hören, mina
älskade bröder: Har icke Gud utvald just dem som i världens
ögon äro fattiga till att bliva rika i tro, och att få till arvedel det
rike han har lovat åt dem som älska honom? **6** I åter haven
visat förakt för den fattige. Är det då icke de rika som förtrycka
eder, och är det icke just de, som draga eder inför domstolarna?
7 Är det icke de, som smäda det goda namn som är nämnt över
eder? **8** Om I, såsom skriften bjuder, fullgören den konungsliga
lagen: "Du skall älska din nästa såsom dig själv", då gören I
visserligen väl. **9** Men om I haven anseende till personen, så
begån I synd och bliven av lagen överbevisade om att vara
överträdare. **10** Ty om någon håller hela lagen i övrigt, men felar
i ett, så är han skyldig till allt. **11** Densamme som sade: "Du
skall icke begå äktenskapsbrott", han sade ju ock: "Du skall
icke dräpa." Om du nu visserligen icke begår äktenskapsbrott,
men dräper, så är du dock en lagöverträdare. **12** Talen och
handlen så, som det höves människor vilka skola dömas genom
frihetens lag. **13** Ty domen skall utan barmhärtighet drabba
den som icke har visat barmhärtighet; barmhärtighet åter kan
frimodigt träda fram inför domen. **14** Mina bröder, vartill gagnar
det, om någon säger sig hava tro, men icke har gärningar? Icke
kan väl tron frälsa honom? **15** Om någon, vare sig en broder
eller en syster, saknade kläder och vore utan mat för dagen
16 och någon av eder då sade till denne: "Gå i frid, kläd dig
varmt, och ät dig mätt" -- vartill gagnade detta, såframt han
icke därjämte gåve honom vad hans kropp behövde? **17** Så är
ock tron i sig själv död, om den icke har med sig gärningar.
18 Nu torde någon säga: "Du har ju tro?" -- "Ja, och jag har
också gärningar; visa mig du din tro utan gärningar, så vill jag
genom mina gärningar visa dig min tro." **19** Du tror att Gud är
en. Däri gör du rätt; också de onda andarna tro det och bäva.
20 Men vill du då förstå, du fåkunniga människa, att tron utan
gärningar är till intet gagn! **21** Blev icke Abraham, vår fader,
rättfärdig av gärningar, när han frambar sin son Isak på altaret?
22 Du ser alltså att tron samverkade med hans gärningar, och
av gärningarna blev tron fullkomnad, **23** och så fullbordades
det skriftens ord som säger: "Abraham trodde Gud, och det
räknades honom till rättfärdighet"; och han blev kallad "Guds
vän". **24** I sen alltså att det är av gärningar som en människa
bliver rättfärdig, och icke av tro allenast. **25** Och var det icke
på samma sätt med skökan Rahab? Blev icke hon rättfärdig
av gärningar, när hon tog emot sändebuden och sedan på en
annan väg släppte ut dem? **26** Ja, såsom kroppen utan ande är
död, så är ock tron utan gärningar död.

3 Mina bröder, icke många av eder må träda upp såsom lärare;
I bören veta att vi skola få en dess strängare dom. **2** I många

stycken fela vi ju alla; om någon icke felar i sitt tal, så är denne
en fullkomlig man, som förmår tygla hela sin kropp. 3 När vi
lägga betsel i hästarnas mun, för att de skola lyda oss, då
kunna vi därmed styra också hela deras övriga kropp. 4 Ja, till
och med skeppen, som äro så stora, och som drivas av starka
vindar, styras av ett helt litet roder åt det håll dit styrmannen vill.
5 Så är ock tungan en liten lem och kan likväl berömma sig av
stora ting. Betänken huru en liten eld kan antända en stor skog.
6 Också tungan är en eld; såsom en värld av orättfärdighet
framstår den bland våra lemmar, tungan som befläckar hela
kroppen och sätter "tillvarons hjul" i brand, likasom den själv är
antänd av Gehenna. **(Geenna g1067)** 7 Ty väl är det så, att alla
varelsers natur, både fyrfotadjurs och fåglars och kräldjurs och
vattendjurs, låter tämja sig, och verkligen har blivit tamd, genom
människors natur. 8 Men tungan kan ingen människa tämja;
ett oroligt och ont ting är den, och full av dödande gift. 9 Med
den välsigna vi Herren och Fadern, och med den förbanna vi
människorna, som äro skapade till att vara Gud lika. 10 Ja, från
en och samma mun utgå välsignelse och förbannelse. Så bör
det icke vara, mina bröder. 11 Icke giver väl en källa från en
och samma åder både sött och bittert vatten? 12 Mina bröder,
icke kan väl ett fikonträd bära oliver eller ett vinträd fikon? Lika
litet kan en salt källa giva sött vatten. 13 Finnes bland eder
någon vis och förståndig man, så må han, i visligt saktmod,
genom sin goda vandel låta se de gärningar som hövas en
sådan man. 14 Om I åter i edra hjärtan hysen bitter avund och
ären genstridiga, då mån I icke förhäva eder och ljuga, i strid
mot sanningen. 15 Sådan "vishet" kommer icke ned ovanifrån,
utan är av jorden och tillhör de "själiska" människorna, ja, de
onda andarna. 16 Ty där avund och genstridighet råda, där
råder oordning och allt vad ont är. 17 Men den vishet som
kommer ovanifrån är först och främst ren, vidare fridsam, foglig
och mild, full av barmhärtighet och andra goda frukter, fri ifrån
tvivel, fri ifrån skrymtan. 18 Och rättfärdighetens frukt kommer
av en sådd i frid, dem till del som hålla frid.

4 Varav uppkomma strider, och varav tvister bland eder?
Månne icke av de lustar som föra krig i eder lemmar? 2 I
ären fulla av begärelser, men haven dock intet; I dräpen och
hysen avund, men kunnen dock intet vinna; och så tvisten och
striden I. I haven intet, därför att I icke bedjen. 3 Dock, I bedjen,
men I fån intet, ty I bedjen illa, nämligen för att kunna i edra
lustar förslösa vad I fån. 4 I trolösa avfällingar, veten I då icke
att världens vänskap är Guds ovänskap? Den som vill vara
världens vän, han bliver alltså Guds ovän. 5 Eller menen I att
detta är ett tomt ord i skriften: "Med svartsjuk kärlek trängtar den
Ande som han har låtit taga sin boning i oss"? 6 Men så mycket
större är den nåd han giver; därför heter det: "Gud står emot de
högmodiga, men de ödmjuka giver han nåd." 7 Så varen nu
Gud underdåniga, men stån emot djävulen, så skall han fly bort
ifrån eder. 8 Nalkens Gud, så skall han nalkas eder. Renen edra
händer, I syndare, och gören edra hjärtan rena, I människor
med delad håg. 9 Kännen edert elände och sörjen och gråten.
Edert löje vände sig i sorg och eder glädje i bedrövelse. 10
Ödmjuken eder inför Herren, så skall han upphöja eder. 11
Förtalen icke varandra, mina bröder. Den som förtalar en broder
eller dömer sin broder, han förtalar lagen och dömer lagen.
Men dömer du lagen, så är du icke en lagens görare, utan dess
domare. 12 En är lagstiftaren och domaren, han som kan frälsa
och kan förgöra. Vem är då du som dömer din nästa? 13 Hören
nu, I som sägen: "I dag eller i morgon vilja vi begiva oss till den
och den staden, och där vilja vi uppehålla oss ett år och driva
handel och skaffa oss vinning" -- 14 I veten ju icke vad som kan
ske i morgon. Ty vad är edert liv? En rök ären I, som synes
en liten stund, men sedan försvinner. 15 I borden fastmera
säga: "Om Herren vill, och vi får leva, skola vi göra det, eller
det." 16 Men nu talen I stora ord i eder förmätenhet. All sådan
stortalighet är ond. 17 Alltså, den som förstår att göra vad gott
är, men icke gör det, för honom bliver detta till synd.

5 Hören nu, I rike: Gråten och jämren eder över det elände
som skall komma över eder. 2 Eder rikedom multnar bort,
och edra kläder frätas sönder av mal; 3 edert guld och silver
förrostar, och rosten därpå skall vara eder till ett vittnesbörd
och skall såsom en eld förtära edert kött. I haven samlat eder
skatter i de yttersta dagarna. 4 Se, den lön I haven förhållit
arbetarna som hava avbärgat edra åkrar, den ropar över eder,
och skördemännens rop hava kommit fram till Herren Sebaots
öron. 5 I haven levat i kräslighet på jorden och gjort eder goda
dagar; I haven gött eder av hjärtans lust "på eder slaktedag". 6 I
haven dömt den rättfärdige skyldig och haven dräpt honom; han
står eder icke emot. 7 Så biden nu tåligt, mina bröder, intill
Herrens tillkommelse. I sen huru åkermannen väntar på jordens
dyrbara frukt och tåligt bidar efter den, till dess att den har fått
höstregn och vårregn. 8 Ja, biden ock I tåligt, och styrken edra
hjärtan; ty Herrens tillkommelse är nära. 9 Sucken icke mot
varandra, mina bröder, på det att I icke mån bliva dömda. Se,
domaren står för dörren. 10 Mina bröder, tagen profeterna,
som talade i Herrens namn, till edert föredöme i att uthärda
lidande och visa tålamod. 11 Vi prisa ju dem saliga, som hava
varit ståndaktiga. Om Jobs ståndaktighet haven I hört, och I
haven sett vilken utgång Herren beredde; ty Herren är nåderik
och barmhärtig. 12 Men framför allt, mina bröder, svärjen icke,
varken vid himmelen eller vid jorden, ej heller vid något annat,
utan låten edert "ja" vara "ja", och edert "nej" vara "nej", så att
I icke hemfallen under dom. 13 Får någon bland eder utstå
lidande, så må han bedja. 14 Är någon glad, så må han sjunga
lovsånger. Är någon bland eder sjuk, må han då kalla till sig
församlingens äldste; och dessa må bedja över honom och i
Herrens namn smörja honom med olja. 15 Och trons bön skall
hjälpa den sjuke, och Herren skall låta honom stå upp igen;
och om han har begått synder, skall detta bliva honom förlåtet.
16 Bekännen alltså edra synder för varandra, och bedjen för
varandra, på det att I mån bliva botade. Mycket förmår en
rättfärdig mans bön, när den bedes med kraft. 17 Elias var en
människa, med samma natur som vi. Han bad en bön att det
icke skulle regna, och det regnade icke på jorden under tre år
och sex månader; 18 åter bad han, och då gav himmelen regn,
och jorden bar sin frukt. 19 Mina bröder, om någon bland eder
har farit vilse från sanningen, och någon omvänder honom, 20

så mån I veta att den som omvänder en syndare från hans
villoväg, han frälsar hans själ från döden och överskyler en
myckenhet av synder.

1 Petrusbrevet

1 Petrus, Jesu Kristi apostel, hälsar de utvalda främlingar som
bo kringspridda i Pontus, Galatien, Kappadocien, provinsen
Asien och Bitynien, **2** utvalda enligt Guds, Faderns, försyn, i
helgelse i Anden, till lydnad och till bestänkelse med Jesu Kristi
blod. Nåd och frid föröke sig hos eder. **3** Lovad vare vår Herres,
Jesu Kristi, Gud och Fader, som efter sin stora barmhärtighet
har genom Jesu Kristi uppståndelse från de döda fött oss på
nytt till ett levande hopp, **4** till ett oförgängligt, obesmittat och
ovanskligt arv, som i himmelen är förvarat åt eder, **5** I som
med Guds makt bliven genom tro bevarade till en frälsning
som är beredd för att uppenbaras i den yttersta tiden. **6** Därför
mån I fröjda eder, om I ock nu en liten tid, där så måste ske,
liden bedrövelse under allahanda prövningar, **7** för att, om eder
tro håller provet -- vilket är mycket mer värt än guldet, som
förgås, men som dock genom eld bliver beprövat -- detta må
befinnas lända eder till pris, härlighet och ära vid Jesu Kristi
uppenbarelse. **8** Honom älsken I utan att hava sett honom;
och fastän I ännu icke sen honom, tron I dock på honom och
fröjden eder över honom med outsäglig och härlig glädje, **9**
då I nu ären på väg att vinna det som är målet för eder tro,
nämligen edra själars frälsning. **10** Angående denna frälsning
hava profeter ivrigt forskat och rannsakat, de som profeterade
om den nåd som skulle vederfaras eder. **11** De hava rannsakat
för att finna vilken och hurudan tid det var som Kristi Ande i
dem hänvisade till, när han förebådade de lidanden som skulle
vederfaras Kristus, och den härlighet som därefter skulle följa.
12 Och det blev uppenbarat för dem att det icke var sig själva,
utan eder, som de tjänade härmed. Om samma ting har nu en
förkunnelse kommit till eder genom de män som i helig ande,
nedsänd från himmelen, hava för eder predikat evangelium; och
i de tingen åstunda jämväl änglar att skåda in. **13** Omgjorden
därför edert sinnes länder och varen nyktra; och sätten med full
tillit edert hopp till den nåd som bjudes eder i och med Jesu
Kristi uppenbarelse. **14** Då I nu haven kommit till lydnad, så
följen icke de begärelser som I förut, under eder okunnighets
tid, levden i, **15** utan bliven heliga i all eder vandel, såsom
han som har kallat eder är helig. **16** Det är ju skrivet: "I skolen
vara heliga, ty jag är helig." **17** Och om I såsom Fader åkallen
honom som utan anseende till personen dömer var och en efter
hans gärningar, så vandren ock i fruktan under denna edert
främlingsskaps tid. **18** I veten ju att det icke är med förgängliga
ting, med silver eller guld, som I haven blivit "lösköpta" från den
vandel I förden i fåfänglighet, efter fädernas sätt, **19** utan med
Kristi dyra blod, såsom med blodet av ett felfritt lamm utan fläck.
20 Så var förutsett om honom före världens begynnelse; men
först nu i de yttersta tiderna har han blivit uppenbarad för eder
skull, **21** I som genom honom tron på Gud, vilken uppväckte
honom från de döda och gav honom härlighet, så att eder tro nu
ock kan vara ett hopp till Gud. **22** Renen edra själar, i lydnad för
sanningen, till oskrymtad broderlig kärlek, och älsken varandra
av hjärtat med uthållig kärlek, **23** I som ären födda på nytt, icke
av någon förgänglig säd, utan av en oförgänglig: genom Guds
levande ord, som förbliver. **(aiōn g165)** **24** Ty "allt kött är såsom
gräs och all dess härlighet såsom gräsets blomster; gräset
torkar bort, och blomstret faller av, **25** men Herrens ord förbliver
evinnerligen". Och det är detta ord som har blivit förkunnat för
eder såsom ett glatt budskap. **(aiōn g165)**

2 Så läggen då bort all ondska och allt svek så ock skrymteri
och avund och allt förtal. **2** Och då I nu ären nyfödda barn,
så längten efter att få den andliga oförfalskade mjölken, på det
att I genom den mån växa upp till frälsning, **3** om I annars
haven "smakat att Herren är god". **4** Och kommen till honom,
den levande stenen, som väl av människor är förkastad, men
inför Gud är "utvald och dyrbar"; **5** och låten eder själva såsom
levande stenar uppbyggas till ett andligt hus, så att I bliven
ett "heligt prästerskap", som skall frambära andliga offer, vilka
genom Jesus Kristus äro välbehagliga för Gud. **6** Det heter
nämligen på ett ställe i skriften: "Se, jag lägger i Sion en utvald,
dyrbar hörnsten, och den som tror på den skall icke komma på
skam." **7** För eder, I som tron, är stenen alltså dyrbar, men
för sådana som icke tro "har den sten som byggningsmännen
förkastade blivit en hörnsten", **8** som är "en stötesten och en
klippa till fall". Eftersom de icke hörsamma ordet, stöta de sig;
så var det ock bestämt om dem. **9** I åter ären "ett utvalt släkte,
ett konungsligt prästerskap, ett heligt folk, ett egendomsfolk",
för att I skolen förkunna hans härliga gärningar, hans som
har kallat eder från mörkret till sitt underbara ljus. **10** I som
förut "icke voren ett folk", men nu ären "ett Guds folk", I som
"icke haden fått någon barmhärtighet", men nu "haven fått
barmhärtighet". **11** Mina älskade, jag förmanar eder såsom
"gäster och främlingar" att taga eder till vara för de köttsliga
begärelserna, vilka föra krig mot själen. **12** Och fören en god
vandel bland hedningarna, på det att dessa, om de i någon sak
förtala eder såsom illgärningsmän, nu i stället, när de skåda
edra goda gärningar, må för dessas skull prisa Gud på den dag
då han söker dem. **13** Varen underdåniga all mänsklig ordning
för Herrens skull, vare sig det är konungen, såsom den överste
härskaren, **14** eller det är landshövdingarna, som ju äro sända
av honom för att straffa dem som göra vad ont är och för att
prisa dem som göra vad gott är. **15** Ty så är Guds vilja, att I med
goda gärningar skolen stoppa munnen till på oförståndiga och
fåkunniga människor. **16** I ären ju fria, dock icke som om I haden
friheten för att därmed överskyla ondskan, utan såsom Guds
tjänare. **17** Bevisen var man ära, älsken bröderna, "frukten Gud,
ären konungen". **18** I tjänare, underordnen eder edra herrar
med all fruktan, icke allenast de goda och milda, utan också
de obilliga. **19** Ty det är välbehagligt för Gud, om någon, med
honom för ögonen, tåligt uthärdar sina vedervärdigheter, när
han får lida oförskylt. **20** Ty vad berömligt är däri att I bevisen
tålamod, när I för edra synders skull fån uppbära hugg och slag?
Men om I bevisen tålamod, när I fån lida för goda gärningars
skull, då är detta välbehaglig för Gud. **21** Ty därtill ären I kallade,
då ju Kristus själv led för eder och efterlämnade åt eder en
förebild, på det att I skullen följa honom och vandra i hans
fotspår. **22** "Han hade ingen synd gjort, och intet svek fanns i
hans mun. **23** När han blev smädad, smädade han icke igen,
och när han led, hotade han icke, utan överlämnade sin sak åt

honom som dömer rättvist. 24 Och "våra synder bar han" i sin
kropp upp på korsets trä, för att vi skulle dö bort ifrån synderna
och leva för rättfärdigheten; och "genom hans sår haven I blivit
helade". 25 Ty I "gingen vilse såsom får", men nu haven I vänt
om till edra själars herde och vårdare.

3 Sammalunda, i hustrur, underordnen eder edra män, för att
också de män, som till äventyrs icke hörsamma ordet; må
genom sina hustrurs vandel bliva vunna utan ord, 2 när de
skåda den rena vandel som I fören i fruktan. 3 Eder prydnad
vare icke den utvärtes prydnaden, den som består i hårflätningar
och påhängda gyllene smycken eller i eder klädedräkt. 4
Den vare fastmer hjärtats fördolda människa, smyckad med
den saktmodiga och stilla andens oförgängliga väsende; ty
detta är dyrbart inför Gud. 5 På sådant sätt prydde sig ju ock
fordom de heliga kvinnorna, de som satte sitt hopp till Gud och
underordnade sig sina män. 6 Så var Sara lydig mot Abraham
och kallade honom "herre"; och hennes barn haven I blivit, om I
gören vad gott är, och icke låten eder förskräckas av något.
7 Sammalunda skolen I ock, I män, på förståndigt sätt leva
tillsammans med edra hustrur, då ju hustrun är det svagare
kärlet; och eftersom de äro edra medarvingar till livets nåd,
skolen I bevisa dem all ära, på det att edra böner icke må bliva
förhindrade. 8 Varen slutligen alla endräktiga, medlidsamma,
kärleksfulla mot bröderna, barmhärtiga, ödmjuka. 9 Vedergällen
icke ont med ont, icke smädelse med smädelse, utan tvärtom
välsignen; därtill ären I ju ock kallade, att I skolen få välsignelse
till arvedel. 10 Ty "den som vill älska livet och se goda dagar,
han avhålle sin tunga från det som är ont och sina läppar från att
tala svek; 11 han vände sig bort ifrån det som är ont, och göre
vad gott är, han söke friden, och trakte därefter 12 Ty Herrens
ögon äro vända till de rättfärdiga, och hans öron till deras bön.
Men Herrens ansikte är emot dem som göra det onda". 13 Och
vem är den som kan göra eder något ont, om I nitälsken för det
som är gott? 14 Skullen I än få lida för rättfärdighets skull, så
ären I dock saliga. "Hysen ingen fruktan för dem, och låten eder
icke förskräckas; 15 nej, Herren, Kristus, skolen I hålla helig i
edra hjärtan." Och I skolen alltid vara redo att svara var och en
som av eder begär skäl för det hopp som är i eder, dock med
saktmod och i fruktan 16 och med ett gott samvete, så att de
som smäda eder goda vandel i Kristus komma på skam, i fråga
om det som de förtala eder för. 17 Ty det är bättre att lida för
goda gärningar, om så skulle vara Guds vilja, än att lida för
onda. 18 Kristus själv led ju en gång döden för synder; rättfärdig
led han för orättfärdiga, på det att han skulle föra oss till Gud.
Ja, han blev dödad till köttet, men till anden blev han gjord
levande. 19 I anden gick han gick han ock åstad och predikade
för de andar som höllos i fängelse, 20 för sådana som fordom
voro ohörsamma, när Guds långmodighet gav dem anstånd i
Noas tid, då när en ark byggdes, i vilken några få -- allenast åtta
personer -- blevo frälsta genom vatten. 21 Efter denna förebild
bliven nu och I frälsta genom vatten -- nämligen genom ett dop
som icke betyder att man avtvår kroppslig orenhet, utan betyder
att man anropar Gud om ett gott samvete -- i kraft av Jesu Kristi
uppståndelse, 22 hans som har farit upp till himmelen, och som
nu sitter på Guds högra sida, sedan änglar och väldige och
makter i andevärlden hava blivit honom underlagda.

4 Då nu Kristus har lidit till köttet, så väpnen ock I eder med
samma sinne; ty den som har lidit till köttet har icke längre
något att skaffa med synd. 2 Och leven sedan, under den
tid som återstår eder här i köttet, icke mer efter människors
onda begärelser, utan efter Guds vilja. 3 Ty det är nog, att I
under den framfarna tiden haven gjort hedningarnas vilja och
levat i lösaktighet och onda begärelser, i fylleri, vilt leverne och
dryckenskap och i allahanda skamlig avgudadyrkan, 4 varför
de ock förundra sig och smäda eder, då I nu icke löpen med
till samma liderlighetens pöl. 5 Men de skola göra räkenskap
inför honom som är redo att döma levande och döda. 6 Ty att
evangelium blev förkunnat jämväl för döda, det skedde, för att
dessa, om de än till köttet blevo dömda, såsom alla människor
dömas, likväl till anden skulle få leva, så som Gud lever 7 Men
änden på allting är nu nära. Varen alltså besinningsfulla och
nyktra, så att I kunnen bedja. 8 Och varen framför allt uthålliga i
eder kärlek till varandra, ty "kärleken överskyler en myckenhet
av synder". 9 Varen gästvänliga mot varandra utan knot, 10
och tjänen varandra, var och en med den nådegåva han har
undfått, såsom goda förvaltare av Guds mångfaldiga nåd. 11
Om någon talar, så vare hans tal i enlighet med Guds ord, om
någon har en tjänst, så sköte han den efter måttet av den kraft
som Gud förlänar, så att Gud i allt bliver ärad genom Jesus
Kristus. Honom tillhör äran och väldet i evigheternas evigheter,
amen. (aiōn g165) 12 Mina älskade, förundren eder icke över den
luttringseld som är tänd bland eder, och som I till eder prövning
måsten genomgå, och menen icke att därmed något förunderligt
vederfares eder; 13 utan ju mer I fån dela Kristi lidanden, dess
mer mån I glädja eder, för att I ock mån kunna glädjas och
fröjda eder vid hans härlighets uppenbarelse. 14 Saliga ären
I, om I för Kristi namns skull bliven smädade, ty härlighetens
Ande, Guds Ande, vilar då över eder. 15 Det må nämligen icke
ske, att någon av eder får lida såsom dråpare eller tjuv eller
illgärningsman, eller därför att han blandar sig i vad honom icke
vidkommer. 16 Men om någon får lida för att han är en kristen,
då må han icke blygas, utan prisa Gud för detta namns skull. 17
Ty tiden är inne att domen skall begynna, och det på Guds hus;
men om begynnelsen sker med oss, vad bliver då änden för
dem som icke hörsamma Guds evangelium? 18 Och om den
rättfärdige med knapp nöd bliver frälst, "huru skall det då gå den
ogudaktige och syndaren?" 19 Alltså, de som efter Guds vilja få
lida, de må anbefalla sina själar åt sin trofaste Skapare, allt
under det att de göra vad gott är.

5 Till de äldste bland eder ställer jag nu denna förmaning,
jag som själv är en av de äldste och en som vittnar om Kristi
lidanden, och som jämväl har del i den härlighet som kommer
att uppenbaras: 2 Varen herdar för Guds hjord, som I haven i
eder vård, varen det icke av tvång, utan av fri vilja, icke för slem
vinnings skull, utan med villigt hjärta. 3 Uppträden icke såsom
herrar över edra församlingar, utan bliven föredömen för hjorden.
4 Då skolen I, när Överherden uppenbaras, undfå härlighetens
oförvissneliga segerkrans. 5 Så skolen I ock, I yngre, å eder

sida underordna eder de äldre. Ikläden eder alla, i umgängelsen
med varandra, ödmjukheten såsom en tjänardräkt. Ty "Gud
står emot de högmodiga, men de ödmjuka giver han nåd". **6**
Ödmjuken eder alltså under Guds mäktiga hand, för att han må
upphöja eder i sinom tid. **7** Och "kasten alla edra bekymmer på
honom", ty han har omsorg om eder. **8** Varen nyktra och vaken.
Eder vedersakare, djävulen, går omkring såsom ett rytande
lejon och söker vem han må uppsluka. **9** Stån honom emot,
fasta i tron, och veten att samma lidanden vederfaras edra
bröder här i världen. **10** Men all nåds Gud, som har kallat eder
till sin eviga härlighet i Kristus, sedan I en liten tid haven lidit,
han skall fullkomna, stödja, styrka och stadfästa eder. **(aiōnios
g166)** **11** Honom tillhör väldet i evigheternas evigheter. Amen.
(aiōn g165) **12** Genom Silvanus, eder trogne broder -- för en
sådan håller jag honom nämligen -- har jag nu i korthet skrivit
detta, för att förmana eder, och för att betyga att den nåd I stån i
är Guds rätta nåd. **13** Församlingen i Babylon, utvald likasom
eder församling, hälsar eder. Så gör ock min son Markus. **14**
Hälsen varandra med en kärlekens kyss. Frid vare med eder
alla som ären i Kristus.

2 Petrusbrevet

1 Simon Petrus, Jesu Kristi tjänare och apostel, hälsar dem
som i och genom vår Guds och Frälsarens, Jesu Kristi,
rättfärdighet hava fått sig beskärd en lika dyrbar tro som vi. **2**
Nåd och frid föröke sig hos eder, i kunskap om Gud och vår
Herre Jesus Kristus. **3** Allt det som leder till liv och gudsfruktan
har hans gudomliga makt skänkt oss, genom kunskapen om
honom som har kallat oss medelst sin härlighet och underkraft.
4 Genom dem har han ock skänkt oss sina dyrbara och mycket
stora löften, för att I skolen, i kraft av dem, bliva delaktiga av
gudomlig natur och undkomma den förgängelse som i följd
av den onda begärelsen råder i världen. **5** Vinnläggen eder
just därför på allt sätt om att i eder tro bevisa dygd, i dygden
kunskap, **6** i kunskapen återhållsamhet, i återhållsamheten
ståndaktighet, i ståndaktigheten gudsfruktan, **7** i gudsfruktan
broderlig kärlek, i den broderliga kärleken allmännelig kärlek.
8 Ty om detta finnes hos eder och mer och mer förökas, så
tillstädjer det eder icke att vara overksamma eller utan frukt i
fråga om kunskapen om vår Herre Jesus Kristus. **9** Den åter
som icke har detta, han är blind och kan icke se; han har förgätit
att han har blivit renad från sina förra synder, **10** Vinnläggen
eder därför, mina bröder, så mycket mer om att göra eder
kallelse och utkorelse fast. Ty om I det gören, skolen I aldrig
någonsin komma på fall. **11** Så skall inträdet i vår Herres och
Frälsares, Jesu Kristi, eviga rike förlänas eder i rikligt mått.
(aiōnios g166) **12** Därför kommer jag alltid att påminna eder om
detta, fastän I visserligen redan kännen det och ären befästa i
den sanning som har kommit till eder. **13** Och jag håller det för
rätt och tillbörligt, att så länge jag ännu är i denna kroppshydda,
genom mina påminnelser väcka eder. **14** Ty jag vet att jag snart
skall lämna min kroppshydda; detta har vår Herre Jesus Kristus
givit till känna för mig. **15** Men jag vill härmed sörja för, att I
också efter min bortgång städse kunnen draga eder detta till
minnes. **16** Ty det var icke några slugt uttänkta fabler vi följde,
när vi kungjorde för eder vår Herres, Jesu Kristi, makt och hans
tillkommelse utan vi hade själva skådat hans härlighet. **17** Ty
han fick ifrån Gud, fadern, ära och pris, när från det högsta
Majestätet en röst kom till honom och sade: "Denne är min
älskade Son, i vilken jag har funnit behag." **18** Den rösten hörde
vi själva komma från himmelen, när vi voro med honom på det
heliga berget. **19** Så mycket fastare står nu också för oss det
profetiska ordet; och I gören väl, om I akten därpå, såsom på
ett ljus som lyser i en dyster vildmark, till dess att dagen gryr,
och morgonstjärnan går upp i edra hjärtan. **20** Men det mån I
framför allt veta, att ingen profetia i något skriftens ord kan av
någon människas egen kraft utläggas. **21** Ty ingen profetia har
någonsin framkommit av en människas vilja, utan därigenom att
människor, drivna av den helige Ande, talade vad som gavs
dem från Gud.

2 Men också falska profeter uppstodo bland folket, likasom
jämväl bland eder falska lärare skola komma att finnas,
vilka på smygvägar skola införa fördärvliga partimeningar och
draga över sig själva plötsligt fördärv, i det att de till och med
förneka den Herre som har köpt dem. **2** De skola få många
efterföljare i sin lösaktighet, och för deras skull skall sanningens
väg bliva smädad. **3** I sin girighet skola de ock med bedrägliga
ord bereda sig vinning av eder. Men sedan länge är deras
dom i annalkande, den dröjer icke, och deras fördärv sover
icke. **4** Ty Gud skonade ju icke de änglar som syndade, utan
störtade dem ned i avgrunden och överlämnade dem åt mörkrets
hålor, för att där förvaras till domen. **(Tartaroō g5020)** **5** Ej heller
skonade han den forntida världen, om han ock, när han lät
floden komma över de ogudaktigas värld, bevarade Noa såsom
rättfärdighetens förkunnare, jämte sju andra. **6** Och städerna
Sodom och Gomorra lade han i aska och dömde dem till att
omstörtas; han gjorde dem så till ett varnande exempel för
kommande tiders ogudaktiga människor. **7** Men han frälste den
rättfärdige Lot, som svårt pinades av de gudlösa människornas
lösaktiga vandel. **8** Ty genom de ogärningar som han, den
rättfärdige mannen, måste se och höra, där han bodde ibland
dem, plågades han dag efter dag i sin rättfärdiga själ. **9** Så
förstår Herren att frälsa de gudfruktiga ur prövningen, men ock
att under straff förvara de orättfärdiga till domens dag. **10** Och
detta gör han först och främst med dem som i oren begärelse
stå efter köttslig lust och förakta andevärldens herrar. I sitt trots
och sin självgodhet bäva dessa människor icke för att smäda
andevärldens härlige, **11** under det att änglar som stå ännu
högre i starkhet och makt icke om dem uttala någon smädande
dom inför Herren. **12** Men på samma sätt som oskäliga djur
förgås, varelser som av naturen äro födda till att fångas och
förgås, på samma sätt skola ock dessa förgås, eftersom de
smäda vad de icke känna till; **13** och de skola så bliva bedragna
på den lön som de vilja vinna genom orättfärdighet. De hava sin
lust i kräsligt leverne mitt på ljusa dagen. De äro skamfläckar
och styggelser, där de vid gästabuden, som de få hålla med
eder, frossa i sina njutningar. **14** Deras ögon äro fulla av
otuktigt begär och kunna icke få nog av synd. De locka till sig
obefästa själar. De hava hjärtan övade i girighet. Förbannade
äro de. **15** De hava övergivit den raka vägen och kommit vilse
genom att efterfölja Balaam, Beors son, på hans väg. Denne
åtrådde ju att vinna lön genom orättfärdighet; **16** men han
blev tillrättavisad för sin överträdelse: en stum arbetsåsninna
begynte tala med människoröst och hindrade profeten i hans
galenskap. **17** Dessa människor äro källor utan vatten, skyar
som drivas av stormvinden, och det svarta mörkret är förvarat åt
dem. **18** Ty de tala stora ord som äro idel fåfänglighet; och då
de nu själva leva i köttsliga begärelser, locka de genom sin
lösaktighet till sig människor som med knapp nöd rädda sig
undan sådana som vandra i villfarelse. **19** De lova dem frihet,
fastän de själva äro förgängelsens trälar; ty den som har låtit sig
övervinnas av någon, han har blivit dennes träl. **20** Och då de
genom kunskapen om Herren och Frälsaren, Jesus Kristus,
hava undkommit världens besmittelser, men sedan åter låta sig
insnärjas och övervinnas av dem, så har det sista för dem blivit
värre än det första. **21** Ty det hade varit bättre för dem att icke
hava lärt känna rättfärdighetens väg, än att nu, sedan de hava
lärt känna den, vända tillbaka, bort ifrån det heliga bud som har
blivit dem meddelat. **22** Det har gått med dem såsom det riktigt

heter i ordspråket: "En hund vänder åter till sina spyor", och:
"Ett tvaget svin vältrar sig åter i smutsen."

3 Detta är nu redan det andra brevet som jag skriver till eder,
mina älskade; och i båda har jag genom mina påminnelser
velat uppväcka edert rena sinne, **2** så att I kommen ihåg vad
som har blivit förutsagt av de heliga profeterna, så ock det
bud som av edra apostlar har blivit eder givet från Herren
och Frälsaren. **3** Och det mån I framför allt veta, att i de
yttersta dagarna bespottare skola komma med bespottande ord,
människor som vandra efter sina egna begärelser. **4** De skola
säga: "Huru går det med löftet om hans tillkommelse? Från
den dag då våra fäder avsomnade har ju allt förblivit sig likt,
ända ifrån världens begynnelse." **5** Ty när de vilja påstå detta,
förgäta de att i kraft av Guds ord himlar funnos till från uråldrig
tid, så ock en jord som hade kommit till av vatten och genom
vatten; **6** och genom översvämning av vatten från dem förgicks
också den värld som då fanns. **7** Men de himlar och den jord
som nu finnas, de hava i kraft av samma ord blivit sparade
åt eld, och de förvaras nu till domens dag, då de ogudaktiga
människorna skola förgås. **8** Men ett vare icke fördolt för eder,
mina älskade, detta, att "en dag är för Herren såsom tusen år,
och tusen år såsom en dag". **9** Herren fördröjer icke uppfyllelsen
av sitt löfte, såsom somliga mena att han fördröjer sig. Men
han är långmodig mot eder, eftersom han icke vill att någon
skall förgås, utan att alla skola vända sig till bättring. **10** Men
Herrens dag skall komma såsom en tjuv, och då skola himlarna
med dånande hast förgås, och himlakropparna upplösas av
hetta, och jorden och de verk som äro därpå brännas upp. **11**
Eftersom nu allt detta sålunda går till sin upplösning, hurudana
bören icke I då vara i helig vandel och gudsfruktan, **12** medan I
förbiden och påskynden Guds dags tillkommelse, varigenom
himlar skola upplösas av eld, och himlakroppar smälta av hetta!
13 Men "nya himlar och en ny jord", där rättfärdighet bor, förbida
vi efter hans löfte. **14** Därför, mina älskade, eftersom I förbiden
detta, skolen I med all flit sörja för, att I mån för honom befinnas
vara obefläckade och ostraffliga, i frid. **15** Och I skolen hålla
före, att vår Herres långmodighet länder till frälsning; såsom ock
vår älskade broder Paulus har skrivit till eder efter den vishet
som har blivit honom given. **16** Så gör han i alla sina brev,
när han i dem talar om sådant, fastän visserligen i dem finnes
ett och annat som är svårt att förstå, och som okunniga och
obefästa människor vrångt uttyda, såsom de ock göra med de
övriga skrifterna, sig själva till fördärv. **17** Då I nu således, mina
älskade, haven fått veta detta i förväg, så tagen eder till vara för
att bliva indragna i de gudlösas villfarelse och därigenom förlora
edert fäste. **18** Växen i stället till i nåd och i kunskap om vår
Herre och Frälsare, Jesus Kristus. Honom tillhör äran, nu och till
evighetens dag. Amen. **(aiōn g165)**

1 Johannesbrevet

1 Det som var från begynnelsen, det vi hava hört, det vi
med egna ögon hava sett, det vi skådade och med egna
händer togo på, det förkunna vi: om livets Ord tala vi. **2** Ty
livet uppenbarades, och vi hava sett det; och vi vittna därom
och förkunna för eder livet, det eviga, som var hos Fadern och
uppenbarades för oss. **(aiōnios g166)** **3** Ja, det vi hava sett och
hört, det förkunna vi ock för eder, på det att också I mån hava
gemenskap med oss; och vi hava vår gemenskap med Fadern
och med hans Son, Jesus Kristus. **4** Och vi skriva nu detta, för
att vår glädje skall bliva fullkomlig. **5** Och detta är det budskap
som vi hava hört från honom, och som vi förkunna för eder, att
Gud är ljus, och att intet mörker finnes i honom. **6** Om vi säga
oss hava gemenskap med honom, och vi vandra i mörkret, så
ljuga vi och göra icke sanningen. **7** Men om vi vandra i ljuset,
såsom han är i ljuset, så hava vi gemenskap med varandra,
och Jesu, hans Sons, blod renar oss från all synd. **8** Om vi
säga att vi icke hava någon synd, så bedraga vi oss själva, och
sanningen är icke i oss. **9** Om vi bekänna våra synder, så är
han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss våra synder och
renar oss från all orättfärdighet. **10** Om vi säga att vi icke hava
syndat, så göra vi honom till en ljugare, och hans ord är icke i
oss.

2 Mina kära barn, detta skriver jag till eder, för att I icke skolen
synda. Men om någon syndar, så hava vi en förespråkare
hos Fadern, Jesus Kristus, som är rättfärdig; **2** och han är
försoningen för våra synder, ja, icke allenast för våra, utan ock
för hela världens. **3** Därav veta vi att vi hava lärt känna honom,
därav att vi hålla hans bud. **4** Den som säger sig hava lärt känna
honom och icke håller hans bud, han är en lögnare och i honom
är icke sanningen. **5** Men den som håller hans ord, i honom
är förvisso Guds kärlek fullkomnad. Därav veta vi att vi äro i
honom. **6** Den som säger sig förbliva i honom, han är ock pliktig
att själv så vandra som Han vandrade. **7** Mina älskade, det är
icke ett nytt bud jag skriver till eder, utan ett gammalt bud, som I
haven haft från begynnelsen. Detta gamla bud är ordet som I
haven fått höra. **8** På samma gång är det dock ett nytt bud som
jag skriver till eder. Och detta är sant både i fråga om honom
och i fråga om eder; ty mörkret förgår, och det sanna ljuset lyser
redan. **9** Den som säger sig vara i ljuset och hatar sin broder,
han är ännu alltjämt i mörkret. **10** Den som älskar sin broder,
han förbliver i ljuset, och i honom är intet som länder till fall. **11**
Men den som hatar sin broder, han är i mörkret och vandrar i
mörkret, och han vet icke vart han går; ty mörkret har förblindat
hans ögon. **12** Jag skriver till eder, kära barn, ty synderna äro
eder förlåtna för hans namns skull. **13** Jag skriver till eder, I
fäder, ty I haven lärt känna honom som är från begynnelsen. Jag
skriver till eder, I ynglingar, ty I haven övervunnit den onde. **14**
Jag har skrivit till eder, mina barn, ty I haven lärt känna Fadern.
Jag har skrivit till eder, I fäder, ty I haven lärt känna honom som
är från begynnelsen. Jag har skrivit till eder, I ynglingar, ty I ären
starka, och Guds ord förbliver i eder, och I haven övervunnit den
onde. **15** Älsken icke världen, ej heller vad som är i världen. Om
någon älskar världen, så är Faderns kärlek icke i honom. **16** Ty
allt som är i världen, köttets begärelse och ögonens begärelse
och högfärd över detta livets goda, det är icke av Fadern, utan
av världen. **17** Och världen förgår och dess begärelse, men den
som gör Guds vilja, han förbliver evinnerligen. **(aiōn g165)** **18**
Mina barn, nu är den yttersta tiden. I haven ju hört att en antikrist
skall komma, och redan hava många antikrister uppstått; därav
förstå vi att den yttersta tiden är inne. **19** Från oss hava de
utgått, men de hörde icke till oss, ty hade de hört till oss, så
hade de förblivit hos oss. Men det skulle bliva uppenbart att icke
alla höra till oss. **20** I åter haven mottagit smörjelse från den
Helige, och I haven all kunskap. **21** Jag har skrivit till eder, icke
därför att I icke kännen sanningen, utan därför att I kännen den
och veten att ingen lögn kommer av sanningen. **22** Vilken är
"Lögnaren", om icke den som förnekar att Jesus är Kristus?
Denne är Antikrist, denne som förnekar Fadern och Sonen. **23**
Var och en som förnekar Sonen, han har icke heller Fadern; den
som bekänner Sonen, han har ock Fadern. **24** I åter skolen låta
det som I haven hört från begynnelsen förbliva i eder. Om det
som I haven hört från begynnelsen förbliver i eder så skolen ock
I själva förbliva i Sonen och i Fadern. **25** Och detta är vad han
själv har lovat oss: det eviga livet. **(aiōnios g166)** **26** Detta har jag
skrivit till eder med tanke på dem som söka förvilla eder. **27**
Men vad eder angår, så förbliver i eder den smörjelse I haven
undfått från honom, och det behöves icke att någon undervisar
eder; ty vad hans smörjelse lär eder om allting, det är sant och
är icke lögn. Förbliven alltså i honom, såsom den har lärt eder.
28 Ja, kära barn, förbliven nu i honom, så att vi, när han en gång
uppenbaras, kunna frimodigt träda fram, och icke med skam
nödgas gå bort ifrån honom vid hans tillkommelse. **29** Om I
veten att han är rättfärdig, så kunnen I förstå att också var och
en som gör vad rättfärdigt är, han är född av honom.

3 Se vilken kärlek Fadern har bevisat oss därmed att vi få
kallas Guds barn, vilket vi ock äro. Därför känner världen oss
icke, eftersom den icke har lärt känna honom. **2** Mina älskade,
vi äro nu Guds barn, och vad vi skola bliva, det är ännu icke
uppenbart. Men det veta vi, att när han en gång uppenbaras,
skola vi bliva honom lika; ty då skola vi få se honom sådan
han är. **3** Och var och en som har detta hopp till honom, han
renar sig, likasom Han är ren. **4** Var och en som gör synd,
han överträder ock lagen, ty synd är överträdelse av lagen. **5**
Och i veten att Han uppenbarades, för att han skulle borttaga
synderna; och synd finnes icke i honom. **6** Var och en som
förbliver i honom, han syndar icke; var och en som syndar, han
har icke sett honom och icke lärt känna honom. **7** Kära barn,
låten ingen förvilla eder. Den som gör vad rättfärdigt är, han är
rättfärdig, likasom Han är rättfärdig. **8** Den som gör synd, han
är av djävulen, ty djävulen har syndat från begynnelsen. Och
just därför uppenbarades Guds Son, att han skulle göra om
intet djävulens gärningar. **9** Var och en som är född av Gud,
han gör icke synd, ty Guds säd förbliver i honom; han kan icke
synda, eftersom han är född av Gud. **10** Därav är uppenbart
vilka som äro Guds barn, och vilka som äro djävulens barn,
därav att var och en som icke gör vad rättfärdigt är, han är icke
av Gud, ej heller den som icke älskar sin broder. **11** Ty detta är

det budskap som I haven hört från begynnelsen, att vi skola
älska varandra 12 och icke likna Kain, som var av den onde och
slog ihjäl sin broder. Och varför slog han ihjäl honom? Därför att
hans egna gärningar voro onda och hans broders gärningar
rättfärdiga. 13 Förundren eder icke, mina bröder, om världen
hatar eder. 14 Vi veta att vi hava övergått från döden till livet, ty
vi älska bröderna. Den som icke älskar, han förbliver i döden. 15
Var och en som hatar sin broder, han är en mandråpare; och I
veten att ingen mandråpare har evigt liv förblivande i sig. (aiōnios
g166) 16 Därav att Han gav sitt liv för oss hava vi lärt känna
kärleken; så äro ock vi pliktiga att giva våra liv för bröderna. 17
Men om någon har denna världens goda och tillsluter sitt hjärta
för sin broder, när han ser honom lida nöd, huru kan då Guds
kärlek förbliva i honom? 18 Kära barn, låtom oss älska icke
med ord eller med tungan, utan i gärning och i sanning. 19
Därav skola vi veta att vi äro av sanningen; och så kunna vi
inför honom övertyga vårt hjärta därom, 20 att om vårt hjärta
fördömer oss, så är Gud större än vårt hjärta och vet allt. 21
Mina älskade, om vårt hjärta icke fördömer oss, så hava vi
frimodighet inför Gud, 22 och vadhelst vi bedja om, det få vi
av honom, eftersom vi hålla hans bud och göra vad som är
välbehagligt för honom. 23 Och detta är hans bud, att vi skola
tro på hans Sons, Jesu Kristi, namn och älska varandra, enligt
det bud han har givit oss. 24 Och den som håller hans bud, han
förbliver i Gud, och Gud förbliver i honom. Och att han förbliver i
oss, det veta vi av Anden, som han har givit oss.

4 Mina älskade, tron icke var och en ande, utan pröven
andarna, huruvida de äro av Gud; ty många falska profeter
hava gått ut i världen. 2 Därpå skolen I känna igen Guds Ande:
var och en ande som bekänner att Jesus är Kristus, kommen i
köttet, han är av Gud; 3 men var och en ande som icke så
bekänner Jesus, han är icke av Gud. Den anden är Antikrists
ande, om vilken I haven hört att den skulle komma, och som
redan nu är i världen. 4 I, kära barn, I ären av Gud och haven
övervunnit dessa; ty han som är i eder är större än den som
är i världen. 5 De äro av världen; därför tala de vad som är
av världen, och världen lyssnar till dem. 6 Vi åter äro av Gud.
Den som känner Gud, han lyssnar till oss; den som icke är av
Gud, han lyssnar icke till oss. Härpå känna vi igen sanningens
Ande och villfarelsens ande. 7 Mina älskade, låtom oss älska
varandra; ty kärleken är av Gud, och var och en som älskar,
han är född av Gud och känner Gud. 8 Den som icke älskar,
han har icke lärt känna Gud, ty Gud är kärleken. 9 Därigenom
har Guds kärlek blivit uppenbarad bland oss, att Gud har sänt
sin enfödde Son i världen, för att vi skola leva genom honom.
10 Icke däri består kärleken, att vi hava älskat Gud, utan däri,
att han har älskat oss och sänt sin Son till försoning för våra
synder. 11 Mina älskade, om Gud så har älskat oss, då äro ock
vi pliktiga att älska varandra. 12 Ingen har någonsin sett Gud.
Om vi älska varandra, så förbliver Gud i oss, och hans kärlek är
fullkomnad i oss. 13 Därav att han har givit oss av sin Ande
veta vi att vi förbliva i honom, och att han förbliver i oss. 14
Och vi hava själva sett, och vi vittna om att Fadern har sänt
sin Son till att vara världens Frälsare. 15 Den som bekänner
att Jesus är Guds Son, i honom förbliver Gud, och han själv
förbliver i Gud. 16 Och vi hava lärt känna den kärlek som Gud
har i oss, och vi hava kommit till tro på den. Gud är kärleken,
och den som förbliver i kärleken, han förbliver i Gud, och Gud
förbliver i honom. 17 Därigenom är kärleken fullkomnad hos
oss, att vi hava frimodighet i fråga om domens dag; ty sådan
Han är, sådana äro ock vi i denna världen. 18 Räddhåga finnes
icke i kärleken, utan fullkomlig kärlek driver ut räddhågan, ty i
räddhågan ligger tanke på straff, och den som rädes är icke
fullkomnad i kärleken. 19 Vi älska, därför att han först har älskat
oss. 20 Om någon säger sig älska Gud och hatar sin broder, så
är han en lögnare. Ty den som icke älskar sin broder, som han
har sett, han kan icke älska Gud, som han icke har sett. 21 Och
det budet hava vi från honom, att den som älskar Gud, han skall
ock älska sin broder.

5 Var och en som tror att Jesus är Kristus, han är född av Gud;
och var och en som älskar honom som födde, han älskar ock
den som är född av honom. 2 Därför, när vi älska Gud och hålla
hans bud, då veta vi att vi älska Guds barn. 3 Ty däri består
kärleken till Gud, att vi hålla hans bud; och hans bud äro icke
tunga. 4 Ty allt som är fött av Gud, det övervinner världen; och
detta är den seger som har övervunnit världen: vår tro. 5 Vilken
annan kan övervinna världen, än den som tror att Jesus är Guds
Son? 6 Han är den som kom genom vatten och blod, Jesus
Kristus, icke med vattnet allenast, utan med vattnet och blodet.
Och Anden är den som vittnar, eftersom Anden är sanningen. 7
Ty tre äro de som vittna: 8 Anden, vattnet och blodet; och de tre
vittna ett och detsamma. 9 Om vi taga människors vittnesbörd
för gott, så må väl Guds vittnesbörd vara förmer. Detta är ju
Guds vittnesbörd, att han har vittnat om sin Son. 10 Den som
tror på Guds Son, han har vittnesbördet inom sig själv; den som
icke tror Gud, han har gjort honom till en ljugare, eftersom han
icke har trott på Guds vittnesbörd om sin Son. 11 Och detta är
vittnesbördet: att Gud har givit oss evigt liv; och det livet är i
hans Son. (aiōnios g166) 12 Den som har Sonen, han har livet;
den som icke har Guds Son, han har icke livet. 13 Detta har jag
skrivit till eder, för att I skolen veta att I haven evigt liv, I som
tron på Guds Sons namn. (aiōnios g166) 14 Och detta är den
fasta tillförsikt vi hava till honom, att om vi bedja om något efter
hans vilja, så hör han oss. 15 Och om vi veta att han hör oss,
vadhelst vi bedja om, så veta vi ock att vi redan hava det som vi
hava bett honom om i vår bön. 16 Om någon ser sin broder
begå en synd som icke är en synd till döds, då må han bedja,
och så skall han giva honom liv, om nämligen synden icke är till
döds. Det finnes synd till döds; för sådan säger jag icke att man
skall bedja. 17 All orättfärdighet är synd; dock finnes det synd
som icke är till döds. 18 Vi veta om var och en som är född av
Gud att han icke syndar, ty den som har blivit född av Gud, han
tager sig till vara, och den onde kommer icke vid honom. 19 Vi
veta att vi äro av Gud, och att hela världen är i den ondes våld.
20 Och vi veta att Guds Son har kommit och givit oss förstånd,
så att vi kunna känna den Sanne; och vi äro i den Sanne, i hans
Son, Jesus Kristus. Denne är den sanne Guden och evigt liv.
(aiōnios g166) 21 Kära barn, tagen eder till vara för avgudarna.

2 Johannesbrevet

1 Den äldste hälsar den utvalda frun och hennes barn, vilka
jag i sanning älskar, och icke jag allenast, utan ock alla andra
som hava lärt känna sanningen. **2** Vi älska dem för sanningens
skull, som förbliver i oss, och som skall vara med oss till evig tid.
(aiōn g165) **3** Nåd, barmhärtighet och frid ifrån Gud, Fadern, och
ifrån Jesus Kristus, Faderns Son, skall vara med oss i sanning
och i kärlek. **4** Det har gjort mig stor glädje att jag har funnit
flera av dina barn vandra i sanningen, efter det bud som vi hava
fått ifrån Fadern. **5** Och nu har jag en bön till dig, kära fru.
Icke som om jag skreve för att giva dig ett nytt bud; det gäller
allenast det bud som vi hava haft från begynnelsen: att vi skola
älska varandra. **6** Och däri består kärleken, att vi vandra efter
de bud han har givit. Ja, detta är budet, att I skolen vandra i
kärleken, enligt vad I haven hört från begynnelsen. **7** Ty många
villolärare hava gått ut i världen, vilka icke bekänna att Jesus är
Kristus, som skulle komma i köttet; en sådan är Villoläraren och
Antikrist. **8** Tagen eder till vara, så att I icke förloren det som vi
med vårt arbete hava kommit åstad, utan fån full lön. **9** Var
och en som så går framåt, att han icke förbliver i Kristi lära,
han har icke Gud; den som förbliver i den läran, han har både
Fadern och Sonen. **10** Om någon kommer till eder och icke har
den läran med sig, så tagen icke emot honom i edra hus, och
hälsen honom icke. **11** Ty den som hälsar honom, han gör sig
delaktig i hans onda gärningar. **12** Jag hade väl mycket annat
att skriva till eder, men jag vill icke göra det med papper och
bläck. Jag hoppas att i stället få komma till eder och muntligen
tala med eder, för att vår glädje skall bliva fullkomlig. **13** Din
utvalda systers barn hälsa dig.

3 Johannesbrevet

1 Den äldste hälsar Gajus, den älskade brodern, som jag i
sanning älskar. **2** Min älskade, jag önskar att det i allt må stå
väl till med dig, och att du må vara vid god hälsa, såsom det
ock står väl till med din själ. **3** Ty det gjorde mig stor glädje,
då några av bröderna kommo och vittnade om den sanning
som bor i dig, eftersom du ju vandrar i sanningen. **4** Jag har
ingen större glädje än den att få höra att mina barn vandra i
sanningen. **5** Min älskade, du handlar såsom en trofast man i
allt vad du gör mot bröderna, och detta jämväl när de komma
såsom främlingar. **6** Dessa hava nu inför församlingen vittnat
om din kärlek. Och du gör väl, om du på ett sätt som är värdigt
Gud utrustar dem också för fortsättningen av deras resa. **7** Ty
för hans namns skull hava de dragit åstad, utan att hava tagit
emot något av hedningarna. **8** Därför äro vi å vår sida pliktiga
att taga oss an sådana män, så att vi bliva deras medarbetare
till att främja sanningen. **9** Jag har skrivit till församlingen, men
Diotrefes, som önskar att vara den främste bland dem, vill icke
göra något för oss. **10** Om jag kommer, skall jag därför påvisa
huru illa han gör, då han skvallrar om oss med elaka ord. Och
han nöjer sig icke härmed; utom det att han själv intet vill göra
för bröderna, hindrar han också andra som vore villiga att göra
något, ja, han driver dem ut ur församlingen. **11** Mina älskade,
följ icke onda föredömen, utan goda. Den som gör vad gott
är, han är av Gud; den som gör vad ont är, han har icke sett
Gud. **12** Demetrius har fått gott vittnesbörd om sig av alla, ja, av
sanningen själv. Också vi giva honom vårt vittnesbörd; och du
vet att vårt vittnesbörd är sant. **13** Jag hade väl mycket annat
att skriva till dig, men jag vill icke skriva till dig med bläck och
penna. **14** Ty jag hoppas att rätt snart få se dig, och då skola
vi muntligen tala med varandra. Frid vare med dig. Vännerna
hälsa dig. Hälsa vännerna, var och en särskilt.

Judasbrevet

1 Judas, Jesu Kristi tjänare och Jakobs broder, hälsar de
kallade, dem som äro upptagna i Guds, Faderns, kärlek
och bevarade åt Jesus Kristus. **2** Barmhärtighet och frid och
kärlek föröke sig hos eder. **3** Mina älskade, då jag nu med all
iver har tagit mig för att skriva till eder om vår gemensamma
frälsning, finner jag det nödigt att i min skrivelse förmana eder
att kämpa för den tro som en gång för alla har blivit meddelad åt
de heliga. **4** Några människor hava nämligen innästlat sig hos
eder -- några om vilka det för länge sedan blev skrivet att de
skulle hemfalla under den domen -- ogudaktiga människor, som
missbruka vår Guds nåd till lösaktighet och förneka vår ende
härskare och herre, Jesus Kristus. **5** Men fastän I redan en
gång haven fått kunskap om alltsammans, vill jag påminna eder
därom, att Herren, sedan han hade frälst sitt folk ur Egyptens
land, efteråt förgjorde dem som icke trodde, **6** så ock därom, att
de änglar som icke behöllo sin furstehöghet, utan övergåvo
sin boning, hava av honom med eviga bojor blivit förvarade i
mörker till den stora dagens dom. **(aïdios g126)** **7** Likaså hava ock
Sodom och Gomorra med kringliggande städer, vilka på samma
sätt som de förra bedrevo otukt och stodo efter annat umgänge
än det naturliga, blivit satta till ett varnande exempel, i det att
de få lida straff i evig eld. **(aiōnios g166)** **8** Dock göra nu också
dessa människor på samma sätt, förblindade av sina drömmar:
köttet besmitta de, men andevärldens herrar förakta de, och
dess härlige smäda de. **9** Icke så Mikael, överängeln; när denne
tvistade med djävulen angående Moses' kropp, dristade han sig
icke att över honom uttala någon smädande dom, utan sade
allenast: "Herren näpse dig." **10** Dessa åter smäda vad de
icke känna till; och vad de, likasom de oskäliga djuren, med
sina naturliga sinnen kunna fatta, det bruka de till sitt fördärv.
11 Ve dem! De hava trätt in på Kains väg, de hava för löns
skull störtat sig i Balaams villfarelse och hava gått förlorade
till följd av en gensträvighet lik Koras. **12** Det är dessa som
få hålla gästabud med eder, där de sitta såsom skamfläckar
vid edra kärleksmåltider och oförsynt se sig själva till godo.
De äro skyar utan vatten, skyar som drivas bort av vindarna.
De äro träd som stå nakna på senhösten, ofruktbara, i dubbel
måtto döda, uppryckta med rötterna. **13** De äro vilda havsvågor
som uppkasta sina egna skändligheters skum. De äro irrande
stjärnor, åt vilka det svarta mörkret är förvarat till evig tid. **(aiōn
g165)** **14** Om dessa var det ock som Enok, den sjunde från
Adam, profeterade och sade: "Se, Herren kommer med sina
mångtusen heliga, **15** för att hålla dom över alla och bestraffa
alla de ogudaktiga för alla de ogudaktiga gärningar som de
hava övat, och för alla de förmätna ord som de i sin syndiga
ogudaktighet hava talat mot honom." **16** De äro människor som
alltid knorra och knota över sin lott, medan de likväl vandra
efter sina egna begärelser. Och deras mun talar stora ord,
under det att de dock av egennytta söka vara människor till
behag. **17** Men kommen ihåg, I mina älskade, vad som har
blivit förutsagt av vår Herres, Jesu Kristi, apostlar, **18** huru de
sade till eder: "I den yttersta tiden skola bespottare uppstå, som
vandra efter sina egna ogudaktiga begärelser." **19** Det är dessa
människor som vålla söndringar, dessa som äro "själiska" och
icke hava ande. **20** Men I, mina älskade, uppbyggen eder på
eder allraheligaste tro, bedjen i den helige Ande, **21** och bevaren
eder så i Guds kärlek, under det att I vänten på vår Herres, Jesu
Kristi, barmhärtighet, till evigt liv. **(aiōnios g166)** **22** Mot somliga av
dem, sådana som äro tvivlande, mån I vara barmhärtiga **23** och
frälsa dem genom att rycka dem ur elden; mot de andra mån I
också vara barmhärtiga, dock med fruktan, så att I avskyn till
och med deras livklädnad, den av köttet befläckade. **24** Men
honom som förmår bevara eder ifrån fall och ställa eder inför sin
härlighet ostraffliga, i fröjd, **25** honom som allena är Gud, och
som är vår Frälsare genom Jesus Kristus, vår Herre, honom
tillhör ära, majestät, välde och makt, såsom före all tid, så ock
nu och i alla evigheter. Amen. **(aiōn g165)**

Uppenbarelseboken

1 Detta är en uppenbarelse från Jesus Kristus, en som Gud
gav honom för att visa sina tjänare, vad som snart skall ske.
Och medelst ett budskap genom sin ängel gav han det till känna
för sin tjänare Johannes, **2** som här vittnar och frambär Guds
ord och Jesu Kristi vittnesbörd, allt vad han själv har sett. **3**
Salig är den som får uppläsa denna profetias ord, och saliga äro
de som få höra dem och som taga vara på, vad däri är skrivet;
ty tiden är nära. **4** Johannes hälsar de sju församlingarna i
provinsen Asien. Nåd vare med eder och frid från honom som
är, och som var, och som skall komma, så ock från de sju andar,
som stå inför hans tron, **5** och från Jesus Kristus, det trovärdiga
vittnet, den förstfödde bland de döda, den som är härskaren
över konungarna på jorden. Honom som älskar oss, och som
har löst oss från våra synder med sitt blod **6** och gjort oss till ett
konungadöme, till präster åt sin Gud och Fader, honom tillhör
äran och väldet i evigheternas evigheter, amen. **(aiōn g165)** **7** Se,
han kommer med skyarna, och allas ögon skola se honom, ja
ock deras som hava stungit honom; och alla släkter på jorden
skola jämra sig vid hans åsyn. Ja, amen. **8** Jag är A och O,
säger Herren Gud, han som är, och som var, och som skall
komma, den Allsmäktige. **9** Jag, Johannes, eder broder, som
med eder har del i bedrövelsen och riket och ståndaktigheten i
Jesus, jag befann mig på den ö som heter Patmos, för Guds
ords och Jesu vittnesbörds skull. **10** Jag kom i andehänryckning
på Herrens dag och fick då bakom mig höra en stark röst, lik
ljudet av en basun, **11** och den sade: "Skriv upp i en bok vad
du får se, och sänd den till de sju församlingarna i Efesus och
Smyrna och Pergamus och Tyatira och Sardes och Filadelfia
och Laodicea." **12** Och jag vände mig om för att se vad det var
för en röst som talade till mig; och när jag vände mig om, fick jag
se sju gyllene ljusstakar **13** och mitt i bland ljusstakarna någon
som liknade en människoson, klädd i en fotsid klädnad och
omgjordad kring bröstet med ett gyllene bälte. **14** Hans huvud
och hår var vitt såsom vit ull, såsom snö, och hans ögon voro
såsom eldslågor. **15** Hans fötter liknade glänsande malm, när
den har blivit glödgad i en ugn. Och hans röst var såsom bruset
av stora vatten. **16** I sin högra hand hade han sju stjärnor,
och från hans mun utgick ett skarpt tveeggat svärd, och hans
ansikte var såsom solen, när den skiner i sin fulla kraft. **17** När
jag såg honom, föll jag ned för hans fötter, såsom hade jag varit
död. Men han lade sin högra hand på mig och sade: "Frukta
icke. Jag är den förste och den siste **18** och den levande; jag
var död, men se, jag lever i evigheternas evigheter och jag har
nycklarna till döden och dödsriket. **(aiōn g165, Hadēs g86)** **19** Så
skriv nu upp, vad du har sett, och skriv upp både vad som nu är,
och vad som härefter skall ske. **20** Vad angår hemligheten med
de sju stjärnorna, som du har sett i min högra hand, och de sju
gyllene ljusstakarna, så må du veta att de sju stjärnorna äro de
sju församlingarnas änglar, och att de sju ljusstakarna äro de sju
församlingarna."

2 Skriv till Efesus' församlings ängel: "Så säger han som håller
de sju stjärnorna i sin högra hand, han som går omkring
bland de sju gyllene ljusstakarna: **2** Jag känner dina gärningar
och ditt arbete och din ståndaktighet, och jag vet att du icke kan
lida onda människor; du har prövat dem som säga sig vara
apostlar, men icke äro det, och har funnit dem vara lögnare. **3**
Och du är ståndaktig och har burit mycket för mitt namns skull
och har icke förtröttats. **4** Men jag har det emot dig, att du har
övergivit din första kärlek. **5** Betänk då varifrån du har fallit,
och bättra dig, och gör åter sådana gärningar som du gjorde
under din första tid. Varom icke, så skall jag komma över dig
och skall flytta din ljusstake från dess plats, såframt du icke
gör bättring. **6** Men den berömmelsen har du, att du hatar
nikolaiternas gärningar, som också jag hatar. -- **7** Den som har
öra, han höre vad Anden säger till församlingarna. Den som
vinner seger, åt honom skall jag giva att äta av livets träd, som
står i Guds paradis." **8** Och skriv till Smyrnas församlings ängel:
"Så säger den förste och den siste, han som var död och åter
har blivit levande: **9** Jag känner din bedrövelse och din fattigdom
-- dock, du är rik! -- och jag vet vilken försmädelse du utstår av
dem som säga sig vara judar, men icke äro detta, utan äro en
Satans synagoga. **10** Frukta icke för det som du skall få lida. Se,
djävulen skall kasta somliga av eder i fängelse, för att I skolen
sättas på prov; och I skolen få utstå bedrövelse i tio dagar. Var
trogen intill döden, så skall jag giva dig livets krona, **11** Den som
har öra, han höre vad Anden säger till församlingarna. Den som
vinner seger, han skall förvisso icke lida någon skada av den
andra döden." **12** Och skriv till Pergamus' församlings ängel: "Så
säger han som har det skarpa tveeggade svärdet: **13** Jag vet
var du bor: där varest Satan har sin tron. Och dock håller du fast
vid mitt namn; och tron på mig förnekade du icke ens på den tid
då Antipas, mitt vittne, min trogne tjänare, blev dräpt hos eder --
där varest Satan bor. **14** Men jag har något litet emot dig: du har
hos dig några som hålla fast vid Balaams lära, hans som lärde
Balak huru han skulle lägga en stötesten för Israels barn, så att
de skulle äta kött från avgudaoffer och bedriva otukt. **15** Så har
också du några som på lika sätt hålla sig till nikolaiternas lära.
16 Gör då bättring; varom icke, så skall jag snart komma över
dig och skall strida mot dem med min muns svärd. **17** Den som
har öra, han höre vad Anden säger till församlingarna. Den som
vinner seger, åt honom skall jag giva av det fördolda mannat;
och jag skall giva honom en vit sten och ett nytt namn skrivet
på den stenen, ett namn som ingen känner, utom den som får
det." **18** Och skriv till Tyatiras församlings ängel: "Så säger
Guds Son, han som har ögon såsom eldslågor, han vilkens
fötter likna glänsande malm: **19** Jag känner dina gärningar och
din kärlek och din tro, och jag vet huru du har tjänat och varit
ståndaktig, och huru dina sista gärningar äro flera än dina första.
20 Men jag har det emot dig att du är så efterlåten mot kvinnan
Jesabel -- hon som säger sig vara en profetissa och uppträder
såsom lärare och förleder mina tjänare till att bedriva otukt och
till att äta kött från avgudaoffer. **21** Jag har givit henne tid till
bättring, men hon vill icke göra bättring och upphöra med sin
otukt. **22** Se, jag vill lägga henne ned på sjuksängen; och över
dem som med henne begå äktenskapsbrott vill jag sända stor
vedermöda, såframt de icke bättra sig och upphöra med att göra
hennes gärningar. **23** Och hennes barn skall jag dräpa. Och alla

församlingarna skola förnimma, att jag är den som rannsakar
njurar och hjärtan; och jag skall giva var och en av eder efter
hans gärningar. 24 Men till eder, I andra som bon i Tyatira, till
eder alla som icke haven denna lära, då I ju icke "haven lärt
känna djupheterna", såsom de säga -- ja, Satans djupheter! --
till eder säger jag: Jag lägger icke på eder någon ny börda; 25
hållen allenast fast vid det som I haven, till dess jag kommer. 26
Den som vinner seger och intill änden troget gör mina gärningar,
åt honom skall jag giva makt över hedningarna. 27 och han skall
styra dem med järnspira, likasom när man krossar lerkärl, 28
såsom ock jag har fått den makten av min Fader; och jag skall
giva honom morgonstjärnan. 29 Den som har öra, han höre vad
Anden säger till församlingarna."

3 Och skriv till Sardes' församlings ängel: "Så säger han som
har Guds sju andar och de sju stjärnorna: Jag känner dina
gärningar; du har det namnet om dig, att du lever, men du är
död. 2 Vakna upp och håll dig vaken, och styrk det som ännu
är kvar, det som har varit nära att dö. Ty jag har icke funnit
dina gärningar vara fullkomliga inför min Gud. 3 Tänk nu på
huru du undfick ordet och hörde det, och tag vara på därpå och
gör bättring. Om du icke håller dig vaken, så skall jag komma
såsom en tjuv, och du skall förvisso icke veta vilken stund jag
kommer över dig. 4 Dock kunna hos dig i Sardes nämnas
några få som icke hava fläckat sina kläder; och dessa skola
vandra med mig i vita kläder, ty de äro värdiga därtill. 5 Den
som vinner seger, han skall så bliva klädd i vita kläder, och jag
skall aldrig utplåna hans namn ur livets bok, utan kännas vid
hans namn inför min Fader och inför hans änglar. 6 Den som
har öra, han höre vad Anden säger till församlingarna." 7 Och
skriv till Filadelfias församlings ängel: "Så säger den Helige, den
Sannfärdige, han som har 'Davids nyckel', han som 'upplåter,
och ingen kan tillsluta', han som 'tillsluter, och ingen upplåter': 8
Jag känner dina gärningar. Se, jag har låtit dig finna en öppen
dörr, som ingen kan tillsluta. Ty väl är din kraft ringa, men du har
tagit vara på mitt ord och icke förnekat mitt namn. 9 Se, jag vill
överlämna åt dig några från Satans synagoga, några av dem
som säga sig vara judar, men icke äro det, utan ljuga; ja, jag vill
göra så, att de komma ock falla ned för dina fötter, och de skola
förstå, att jag har fått dig kär. 10 Eftersom du har tagit vara på
mitt bud om ståndaktighet, skall ock jag taga vara på dig och
frälsa dig ut ur den prövningens stund som skall komma över
hela världen, för att sätta jordens inbyggare på prov. 11 Jag
kommer snart; håll fast det du har, så att ingen tager din krona.
12 Den som vinner seger, honom skall jag göra till en pelare
i min Guds tempel, och han skall aldrig mer lämna det; och
jag skall skriva på honom min Guds namn och namnet på min
Guds stad, det nya Jerusalem, som kommer ned från himmelen,
från min Gud, så ock mitt eget nya namn. 13 Den som har öra,
han höre vad Anden säger till församlingarna. 14 Och skriv
till Laodiceas församlings ängel: "Så säger han som är Amen,
den trovärdiga och sannfärdiga vittnet, begynnelsen till Guds
skapelse: 15 Jag känner dina gärningar: du är varken kall eller
varm. Jag skulle önska att du vore antingen kall eller varm.
16 Men nu, då du är ljum och varken varm eller kall, skall jag
utspy dig ur min mun. 17 Du säger ju: 'Jag är rik, ja, jag har
vunnit rikedomar och behöver intet'; och du vet icke att du just
är eländig och ömkansvärd och fattig och blind och naken. 18
Så råder jag dig då att du köper av mig guld som är luttrat i eld,
för att du skall bliva rik, och att du köper vita kläder till att kläda
dig i, för att din nakenhets skam icke skall bliva uppenbar, och
att du köper ögonsalva till att smörja dina ögon med, för att du
skall kunna se. 19 'Alla som jag älskar, dem tuktar och agar jag.'
Så gör nu bättring med all flit. 20 Se, jag står för dörren och
klappar; om någon lyssnar till min röst och upplåter dörren, så
skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom och han
med mig. 21 Den som vinner seger, honom skall jag låta sitta
med mig på min tron, likasom jag själv har vunnit seger och satt
mig med min Fader på hans tron. 22 Den som har öra, han höre
vad Anden säger till församlingarna.

4 Sedan fick jag se en dörr vara öppnad i himmelen; och den
röst, lik ljudet av en basun, som jag förut hade hört tala till
mig, sade: "Kom hit upp, så skall jag visa dig, vad som skall
ske härefter." 2 I detsamma kom jag i andehänryckning. Och
jag fick se en tron vara framsatt i himmelen, och någon satt
på den tronen; 3 och han som satt därpå var till utseendet
såsom jaspissten och karneol. Och runt omkring tronen gick
en regnbåge, som till utseendet var såsom en smaragd. 4
Och jag såg tjugufyra andra troner runt omkring tronen, och
på de tronerna sutto tjugufyra äldste, klädda i vita kläder, med
gyllene kransar på sina huvuden. 5 Och från tronen utgingo
ljungeldar och dunder och tordön; och framför tronen brunno
sju eldbloss, det är Guds sju andar. 6 Framför tronen syntes
ock likasom ett glashav, likt kristall; och runt omkring tronen
stodo fyra väsenden, ett mitt för var sida av tronen och de
voro fullsatta med ögon framtill och baktill. 7 Och det första
väsendet liknade ett lejon, det andra väsendet liknade en ung
tjur, det tredje väsendet hade ett ansikte såsom en människa,
det fjärde väsendet liknade en flygande örn. 8 Och vart och ett
av de fyra väsendena hade sex vingar; runt omkring, jämväl
under vingarna voro de fullsatta med ögon. Och dag och natt
sade de utan uppehåll: "Helig, helig, helig är Herren Gud den
Allsmäktige, han som var, och som är, och som skall komma." 9
Och när väsendena hembära pris och ära och tack åt honom
som sitter på tronen och tillbedja honom som lever i evigheternas
evigheter, (aiōn g165) 10 då falla de tjugufyra äldste ned inför
honom som sitter på tronen, och tillbedja honom som lever i
evigheternas evigheter, och lägga sina kransar ned inför tronen
och säga; (aiōn g165) 11 "Du, vår Herre och Gud, är värdig att
mottaga pris och ära och makt, ty du har skapat allting, och
därför att så var din vilja, kom det till och blev skapat."

5 Och i högra handen på honom som satt på tronen såg jag
en bokrulle, med skrift både på insidan och på utsidan, och
förseglad med sju insegel. 2 Och jag såg en väldig ängel som
utropade med hög röst: "Vem är värdig att öppna bokrullen och
bryta dess insegel?" 3 Men ingen, vare sig i himmelen eller på
jorden eller under jorden, kunde öppna bokrullen eller se vad
som stod däri. 4 Och jag grät bittert över att ingen befanns
vara värdig att öppna bokrullen eller se, vad som stod däri. 5
Men en av de äldste sade till mig: "Gråt icke. Se, lejonet av

Juda stam, telningen från Davids rot, har vunnit seger, så att
han kan öppna bokrullen och och bryta dess sju insegel." 6
Då fick jag se att mellan tronen och de fyra väsendena och de
äldste stod ett lamm, som såg ut såsom hade det varit slaktat.
Det hade sju horn och sju ögon, det är Guds sju andar, vilka
äro utsända över hela jorden. 7 Och det trädde fram och tog
bokrullen ur högra handen på honom som satt på tronen. 8 Och
när han tog bokrullen, föllo de fyra väsendena och de tjugufyra
äldste ned inför Lammet; och de hade var och en sin harpa
och hade gyllene skålar, fulla med rökelse, det är de heligas
böner. 9 Och de sjöngo en ny sång som lydde så: "Du är värdig
att taga bokrullen och att bryta dess insegel, ty du har blivit
slaktad, och med ditt blod har du åt Gud köpt människor, av
alla stammar och tungomål och folk och folkslag, 10 och gjort
dem åt vår Gud till ett konungadöme och till präster, och de
skola regera på jorden" 11 Och i min syn fick jag höra röster av
många änglar runt omkring tronen och omkring väsendena och
de äldste; och deras antal var tio tusen gånger tio tusen och
tusen gånger tusen. 12 Och de sade med hög röst: "Lammet
som blev slaktat, är värdigt att mottaga makten, så ock rikedom
och vishet och starkhet och ära, och pris och lov." 13 Och allt
skapat, både i himmelen och på jorden och under jorden och på
havet, och allt vad i dem var, hörde jag säga: "Honom, som
sitter på tronen, och Lammet tillhör lovet och äran och priset
och väldet i evigheternas evigheter." (aiōn g165) 14 Och de fyra
väsendena sade "amen", och de äldste föllo ned och tillbådo.

6 Och jag såg Lammet bryta det första av de sju inseglen;
och jag hörde ett av de fyra väsendena säga såsom med
tordönsröst: "Kom." 2 Då fick jag se en vit häst; och mannen
som satt på den hade en båge, och en segerkrans blev honom
given, och han drog ut såsom segrare och för att segra. 3 Och
när det bröt det andra inseglet, hörde jag det andra väsendet
säga "Kom." 4 Då kom en annan häst fram, en som var röd;
och åt mannen som satt på den blev givet att taga friden bort
från jorden, så att människorna skulle slakta varandra. Och
ett stort svärd blev honom givet. 5 Och när det bröt det tredje
inseglet, hörde jag det tredje väsendet säga "Kom." Då fick jag
se en svart häst; och mannen som satt på den hade en vågskål
i sin hand. 6 Och jag hörde likasom en röst mitt ibland de fyra
väsendena säga: "Ett mått vete för en silverpenning och tre
mått korn för en silverpenning! Och oljan och vinet må du icke
skada." 7 Och när det bröt det fjärde inseglet, hörde jag det
fjärde väsendets röst säga: "Kom." 8 Då fick jag se en blekgul
häst; och mannen som satt på den, hans namn var Döden,
och Dödsriket följde med honom. Och åt dem gavs makt över
fjärdedelen av jorden, så att de skulle få dräpa med svärd och
genom hungersnöd och pest och genom vilddjuren på jorden.
(Hadēs g86) 9 Och när det bröt det femte inseglet, såg jag under
altaret de människors själar, som hade blivit slaktade för Guds
ords skull och för det vittnesbörds skull, som de hade. 10 Och
de ropade med hög röst och sade: "Huru länge, du helige och
sannfärdige Herre, skall du dröja att hålla dom och att utkräva
vårt blod av jordens inbyggare?" 11 Och åt var och en av dem
gavs en vit, fotsid klädnad, och åt dem blev tillsagt att de ännu
en liten tid skulle giva sig till ro, till dess jämväl skaran av deras
medtjänare och bröder, som skulle bliva dräpta likasom de
själva, hade blivit fulltalig. 12 Och jag såg Lammet bryta det
sjätte inseglet. Då blev det en stor jordbävning, och solen blev
svart som en sorgdräkt, och månen blev hel och hållen såsom
blod; 13 och himmelens stjärnor föllo ned på jorden, såsom när
ett fikonträd fäller sina omogna frukter, då det skakas av en stark
vind. 14 Och himmelen vek undan, såsom när en bokrulle rullas
tillhopa; och alla berg och öar flyttades bort ifrån sin plats. 15
Och konungarna på jorden och stormännen och krigsöverstarna
och alla de rika och de väldiga, ja, alla, både trälar och fria,
dolde sig i hålor och bland bergsklippor. 16 Och de sade till
bergen och klipporna: "Fallen över oss och döljen oss för dens
ansikte, som sitter på tronen, och för Lammets vrede. 17 Ty
deras vredes stora dag är kommen, och vem kan bestå?"

7 Sedan såg jag fyra änglar stå vid jordens fyra hörn och hålla
tillbaka jordens fyra vindar, för att ingen vind skulle blåsa
över jorden eller över havet eller mot något träd. 2 Och jag
såg en annan ängel träda fram ifrån öster med den levande
Gudens signet. Och han ropade med hög röst till de fyra änglar
som hade fått sig givet att skada jorden och havet, 3 och sade:
"Gören icke jorden eller havet eller träden någon skada, förrän
vi hava tecknat vår Guds tjänare med insegel på deras pannor."
4 Och jag fick höra antalet av dem som voro tecknade med
insegel, ett hundra fyrtiofyra tusen tecknade, av alla Israels
barns stammar; 5 av Juda stam tolv tusen tecknade, av Rubens
stam tolv tusen, av Gads stam tolv tusen, 6 av Asers stam tolv
tusen, av Neftalims stam tolv tusen, av Manasses' stam tolv
tusen, 7 av Simeons stam tolv tusen, av Levi stam tolv tusen,
av Isaskars stam tolv tusen, 8 av Sabulons stam tolv tusen, av
Josefs stam tolv tusen, av Benjamins stam tolv tusen tecknade.
9 Sedan fick jag se en stor skara, som ingen kunde räkna,
en skara ur alla folkslag och stammar och folk och tungomål
stå inför tronen och inför Lammet; och de voro klädda i vita,
fotsida kläder och hade palmer i sina händer. 10 Och de ropade
med hög röst och sade: "Frälsningen tillhör vår Gud, honom
som sitter på tronen, och Lammet." 11 Och alla änglar, som
stodo runt omkring tronen och omkring de äldste och de fyra
väsendena, föllo ned på sina ansikten inför tronen och tillbådo
Gud 12 och sade: "Amen. Lovet och priset och visheten och
tacksägelsen och äran och makten och starkheten tillhöra vår
Gud i evigheternas evigheter. Amen." (aiōn g165) 13 Och en av
de äldste tog till orda och sade till mig: "Dessa som äro klädda
i de vita, fotsida kläderna, vilka äro de, och varifrån hava de
kommit?" 14 Jag svarade honom: "Min herre, du vet själv det."
Då sade han till mig: "Dessa äro de som komma ur den stora
bedrövelsen, och som hava tvagit sina kläder och gjort dem
vita i Lammets blod. 15 Därför stå de inför Guds tron och tjäna
honom, dag och natt, i hans tempel. Och han som sitter på
tronen skall slå upp sitt tabernakel över dem. 16 'De skola icke
mer hungra och icke mer törsta, och solens hetta skall icke träffa
dem, ej heller eljest någon brännande hetta. 17 Ty Lammet, som
står mitt för tronen, skall vara deras herde och leda dem till livets
vattenkällor, och 'Gud skall avtorka alla tårar från deras ögon'."

8 Och när Lammet bröt det sjunde inseglet, uppstod i himmelen
en tystnad, som varade vid pass en halv timme. **2** Och jag
fick se de sju änglar, som stå inför Gud; åt dem gåvos sju
basuner. **3** Och en annan ängel kom och ställde sig vid altaret,
och han hade ett gyllene rökelsekar; och mycken rökelse var
given åt honom, för att han skulle lägga den till alla de heligas
böner på det gyllene altare som stod framför tronen. **4** Och ur
ängelns hand steg röken av rökelsen med de heligas böner upp
inför Gud. **5** Och ängeln tog rökelsekaret och fyllde det med
eld från altaret och kastade elden ned på jorden. Då kommo
tordön och dunder och ljungeldar och jordbävning. **6** Och de sju
änglarna, som hade de sju basunerna, gjorde sig redo att stöta i
sina basuner. **7** Och den förste stötte i sin basun. Då kom hagel
och eld, blandat med blod, och det kastades ned på jorden; och
tredjedelen av jorden brändes upp, och tredjedelen av träden
brändes upp, och allt grönt gräs brändes upp. **8** Och den andre
ängeln stötte i sin basun. Då var det som om ett stort brinnande
berg hade blivit kastat i havet; och tredjedelen av havet blev
blod. **9** Och tredjedelen av de levande varelser som funnos i
havet omkom; och tredjedelen av skeppen förgicks. **10** Och
den tredje ängeln stötte i sin basun. Då föll från himmelen en
stor stjärna, brinnande såsom ett bloss; och den föll ned över
tredjedelen av strömmarna och över vattenkällorna. **11** Och
stjärnans namn var Malört. Och tredjedelen av vattnet blev bitter
malört; och många människor omkommo genom vattnet, därför
att det hade blivit så bittert. **12** Och den fjärde ängeln stötte
i sin basun. Då drabbade hemsökelsen tredjedelen av solen
och tredjedelen av månen och tredjedelen av stjärnorna, så att
tredjedelen av dem förmörkades och dagen miste tredjedelen
av sitt ljus, sammalunda ock natten. **13** Sedan fick jag i min
syn höra en örn, som flög fram uppe i himlarymden, ropa med
hög röst: "Ve, ve, ve över jordens inbyggare, när de tre övriga
änglar, som skola stöta i basun, låta sina basuner ljuda!"

9 Och den femte ängeln stötte i sin basun. Då såg jag en
stjärna vara fallen ifrån himmelen ned på jorden; och åt
henne gavs nyckeln till avgrundens brunn. **(Abyssos g12)** **2** Och
hon öppnade avgrundens brunn. Då steg en rök upp ur brunnen,
lik röken från en stor ugn, och solen och luften förmörkades
av röken från brunnen. **(Abyssos g12)** **3** Och ur röken kommo
gräshoppor ut över jorden; och åt dem gavs samma makt som
skorpionerna på jorden hava. **4** Och dem blev tillsagt, att de
icke skulle skada gräset på jorden eller något annat grönt eller
något träd, utan allenast de människor som icke hade Guds
insegel på sina pannor. **5** Och åt dem blev givet att, icke att
döda dem, men att plåga dem i fem månader; och plågan, som
de vållade var såsom den plåga en skorpion åstadkommer, när
den stinger en människa. **6** På den tiden skola människorna
söka döden, men icke kunna finna den; de skola åstunda att dö,
men döden skall fly undan ifrån dem. **7** Och gräshopporna tedde
sig såsom hästar, rustade till strid. På sina huvuden hade de
likasom kransar, som syntes vara av guld. Deras ansikten voro
såsom människors ansikten. **8** De hade hår såsom kvinnors
hår, och deras tänder voro såsom lejons. **9** De hade bröst,
som liknade järnpansar; och rasslet av deras vingar var såsom
vagnsrasslet, när många hästar med sina vagnar störta fram till
strid. **10** De hade stjärtar med gaddar, såsom skorpioner hava;
och i deras stjärtar låg den makt de hade fått att i fem månader
skada människorna. **11** Till konung över sig hade de avgrundens
ängel, vilkens namn på hebreiska är Abaddon och som på
grekiska har namnet Apollyon. **(Abyssos g12)** **12** Det första ve har
gått till ända; se, efter detta komma ännu två andra ve. **13** Och
den sjätte ängeln stötte i sin basun. Då hörde jag en röst från de
fyra hornen på det gyllene altare, som stod inför Guds ansikte,
14 säga till den sjätte ängeln, den som hade basunen: "Lös de
fyra änglar, som hållas bundna invid den stora floden Eufrat." **15**
Och de fyra änglarna löstes, de som just för den timmen, på
den dagen, i den månaden, under det året hade hållits redo att
dräpa tredjedelen av människorna. **16** Och antalet ryttare i de
ridande skarorna var två gånger tio tusen gånger tio tusen; jag
fick höra att de voro så många. **17** Och hästarna och männen
som sutto på dem tedde sig för min syn på detta sätt: männen
hade eldröda och mörkblå och svavelgula pansar; och hästarna
hade huvuden såsom lejon, och ur deras gap gick ut eld och
rök och svavel. **18** Av dessa tre plågor -- av elden och röken
och svavlet som gick ut ur deras gap -- dödades tredjedelen
av människorna. **19** Ty hästarnas makt låg i deras gap och i
deras svansar. Deras svansar liknade nämligen ormar, och hade
huvuden, och med dem var det, som de gjorde skada. **20** Men
de återstående människorna, de som icke hade blivit dödade
genom dessa plågor, gjorde icke bättring; de vände sig icke ifrån
belätena, som de hade gjort med egna händer, och upphörde
icke att tillbedja onda andar och avgudar av guld och silver
och koppar och sten och trä, som varken kunna se eller höra
eller gå. **21** De gjorde icke bättring och upphörde icke med sina
mordgärningar och trolldomskonster, sin otukt och sitt tjuveri.

10 Och jag såg en annan väldig ängel komma ned från
himmelen. Han var klädd i en sky och hade regnbågen
över sitt huvud, och hans ansikte var såsom solen, och hans
ben voro såsom eldpelare; **2** och i sin hand hade han en öppen
liten bokrulle. Och han satte sin högra fot på havet och sin
vänstra på jorden. **3** Och han ropade med hög röst, såsom när
ett lejon ryter. Och när han hade ropat, läto de sju tordönen
höra sina röster. **4** Och sedan de sju tordönen hade talat, tänkte
jag skriva, men jag fick då höra en röst från himmelen säga:
"Göm såsom under insegel vad de sju tordönen hava talat, och
skriv icke upp det." **5** Och ängeln, som jag såg stå på havet
och på jorden, lyfte sin högra hand upp mot himmelen **6** och
svor vid honom som lever i evigheternas evigheter, vid honom
som har skapat himmelen och vad däri är, och jorden och vad
därpå är, och havet och vad däri är, och sade: "Ingen tid skall
mer givas, **(aiōn g165)** **7** utan i de dagar, då den sjunde ängelns
röst höres, när det sker att han stöter i sin basun, då är Guds
hemliga rådslut fullbordat, i enlighet med det glada budskap
som han har förkunnat för sina tjänare profeterna." **8** Och den
röst som jag hade hört från himmelen hörde jag nu åter tala till
mig; den sade: "Gå och tag den öppna bokrulle som ängeln
har i sin hand, han som står på havet och på jorden." **9** Då
gick jag bort till ängeln och bad honom att han skulle giva mig

bokrullen. Och han sade till mig: "Tag den och ät upp den; den
skall vålla dig bitter plåga i din buk, men i din mun skall den
vara söt såsom honung." 10 Då tog jag bokrullen ur ängelns
hand och åt upp den; och den var i min mun söt såsom honung,
men när jag hade ätit upp den, kände jag bitter plåga i min buk.
11 Och mig blev sagt: "Du måste än ytterligare profetera om
många folk och folkslag och tungomål och konungar.

11 Och ett rör, likt en mätstång, gavs åt mig, och mig blev
sagt: "Stå upp och mät Guds tempel och altaret tillika med
dem som tillbedja därinne. 2 Men lämna å sido templets yttre
förgård och mät den icke; ty den är prisgiven åt hedningarna,
och de skola under fyrtiotvå månader förtrampa den heliga
staden. 3 Och jag skall låta mina två vittnen under ett tusen två
hundra sextio dagar profetera, höljda i säcktyg. 4 Dessa vittnen
äro de två olivträd och de två ljusstakar som stå inför jordens
Herre. 5 Och om någon vill göra dem skada, så går eld ut ur
deras mun och förtär deras ovänner; ja, om någon vill göra dem
skada, så skall han bliva dödad på det sättet. 6 De hava makt
att tillsluta himmelen, så att intet regn faller under den tid de
profetera; de hava ock makt över vattnet, att förvandla det till
blod, och makt att slå jorden med alla slags plågor, så ofta de
vilja. 7 Och när de hava till fullo framburit sitt vittnesbörd, skall
vilddjuret, det som skall stiga upp ur avgrunden, giva sig i strid
med dem och skall övervinna dem och döda dem. **(Abyssos g12)**
8 Och deras döda kroppar skola bliva liggande på gatan i den
stora staden som, andligen talat, heter Sodom och Egypten,
den stad där också deras Herre blev korsfäst. 9 Och människor
av allahanda folk och stammar och tungomål och folkslag skola
i tre och en halv dagar se deras döda kroppar ligga där, och de
skola icke tillstädja att kropparna läggas i någon grav. 10 Och
jordens inbyggare skola glädjas över vad som har vederfarits
dem och skola fröjda sig och sända varandra gåvor; ty dessa
två profeter hade varit en plåga för jordens inbyggare." 11 Men
efter tre och en halv dagar kom livets ande från Gud in i dem,
och de reste sig upp på sina fötter; och en stor fruktan föll
över dem som sågo dem. 12 Och de hörde en stark röst från
himmelen, som sade till dem: "Kommen hit upp." Då stego de i
en sky upp till himmelen, i sina ovänners åsyn. 13 Och i samma
stund blev det en stor jordbävning, och tiondedelen av staden
störtade samman, och genom jordbävningen omkommo sju
tusen människor; och de övriga blevo förskräckta och gåvo ära
åt Gud i himmelen. 14 Det andra ve har gått till ända; se, det
tredje ve kommer snart. 15 Och den sjunde ängeln stötte i sin
basun. Då ljödo i himmelen starka röster som sade: "Väldet över
världen har blivit vår Herres och hans Smordes, och han skall
vara konung i evigheternas evigheter." **(aiōn g165)** 16 Och de
tjugufyra äldste, som sutto på sina troner inför Gud, föllo ned på
sina ansikten och tillbådo Gud 17 och sade: "Vi tacka dig, Herre
Gud, du Allsmäktige, du som är, och som var, för att du har tagit
i besittning din stora makt och trätt fram såsom konung. 18
Folken vredgades, men din vredes dag har nu kommit, och
den tid då de döda skola få sin dom, och då du skall löna dina
tjänare profeterna och de heliga och dem som frukta ditt namn,
både små och stora, och då du skall fördärva dem som fördärva
jorden." 19 Och Guds tempel i himmelen öppnades, och hans
förbundsark blev synlig i hans tempel. Då kommo ljungeldar och
dunder och tordön och jordbävning och starkt hagel.

12 Och ett stort tecken visade sig i himmelen: där syntes en
kvinna, som hade solen till sin klädnad och månen under
sina fötter, och en krans av tolv stjärnor på sitt huvud. 2 Hon
var havande och ropade i barnsnöd och födslovånda. 3 Ännu
ett annat tecken visade sig i himmelen: där syntes en stor röd
drake, som hade sju huvuden och tio horn, och på sina huvuden
sju kronor. 4 Och hans stjärt drog med sig tredjedelen av
himmelens stjärnor och kastade den ned på jorden. Och draken
stod framför kvinnan som skulle föda, ty han ville uppsluka
hennes barn, när hon hade fött det. 5 Och hon födde ett barn
gossebarn, som en gång skall styra alla folk med järnspira. Men
hennes barn blev uppryckt till Gud och till hans tron; 6 Och
kvinnan flydde ut i öknen, där hon har en plats sig beredd av
Gud, och där hon skulle få sitt uppehälle under ett tusen två
hundra sextio dagar. 7 Och en strid uppstod i himmelen: Mikael
och hans änglar gåvo sig i strid med draken; och draken och
hans änglar stridde mot dem, 8 men de förmådde intet mot
dem, och i himmelen fanns nu icke mer någon plats för dem. 9
Och den store draken, den gamle ormen, blev nedkastad, han
som kallas Djävul och Satan, och som förvillar hela världen; han
blev nedkastad till jorden, och hans änglar kastades ned jämte
honom. 10 Och jag hörde en stark röst i himmelen säga: "Nu
har frälsningen och makten och riket blivit vår Guds, och väldet
hans Smordes; ty våra bröders åklagare är nedkastad, han som
dag och natt anklagade dem inför vår Gud. 11 De övervunno
honom i kraft av Lammets blod och i kraft av sitt vittnesbörds
ord: de älskade icke så sitt liv, att de drogo sig undan döden. 12
Glädjens fördenskull, I himlar och I som bon i dem. Men ve
dig, du jord, och dig, du hav! Ty djävulen har kommit ned till
eder i stor vrede, eftersom han vet att den tid han har kvar är
kort." 13 Och när draken såg att han var nedkastad på jorden,
förföljde han kvinnan, som hade fött gossebarnet. 14 Men åt
kvinnan gåvos den stora örnens två vingar, för att hon skulle
flyga ut i öknen till den plats där hon skulle få sitt uppehälle
under en tid och tider och en halv tid, fjärran ifrån ormens åsyn.
15 Då sprutade ormen ur sitt gap vatten efter kvinnan såsom en
ström, för att strömmen skulle bortföra henne. 16 Men jorden
kom kvinnan till hjälp; jorden öppnade sin mun och drack upp
strömmen, som draken hade sprutat ut ur sitt gap. 17 Och
draken vredgades än mer på kvinnan och gick åstad för att föra
krig mot de övriga av hennes säd, mot dem som hålla Guds bud
och hava Jesu vittnesbörd.

13 Och han ställde sig på sanden invid havet. Då såg jag
ett vilddjur stiga upp ur havet; det hade tio horn och sju
huvuden, och på sina horn hade det tio kronor och på sina
huvuden hädiska namn. 2 Och vilddjuret, som jag såg, liknade
en panter, men det hade fötter såsom en björn och gap såsom
ett lejon. Och draken gav det sin makt och sin tron och gav
det stor myndighet. 3 Och jag såg ett av dess huvuden vara
likasom sårat till döds, men dess dödssår blev läkt. Och hela
jorden såg med förundran efter vilddjuret. 4 Och de tillbådo

draken, därför att han hade givit vilddjuret sådan myndighet;
de tillbådo och vilddjuret och sade "Vem är lik vilddjuret, och
vem kan strida mot det?" 5 Och det fick en mun sig given, som
talade stora ord och vad hädiskt var, och det fick makt att så
göra under fyrtiotvå månader. 6 Och den öppnade sin mun till
att föra hädiskt tal mot Gud, till att häda hans namn och hans
tabernakel och dem som bo i himmelen. 7 Och det fick makt att
föra krig mot de heliga och att övervinna dem; och det fick makt
över alla stammar och folk och tungomål och folkslag. 8 Och
alla jordens inbyggare skola tillbedja det, ja, envar som icke
har sitt namn från världens begynnelse skrivet i livets bok, det
slaktade Lammets bok. 9 Den som har öra, han höre. 10 Den
som för andra bort i fångenskap, han skall själv bliva bortförd i
fångenskap; den som dräper andra med svärd, han skall själv
bliva dräpt med svärd. Här gäller det för de heliga att hava
ståndaktighet och tro. 11 Och jag såg ett annat vilddjur stiga
upp ur jorden; det hade två horn, lika ett lamms, och det talade
såsom en drake. 12 Och det utövar det första vilddjurets hela
myndighet, i dess åsyn. Och det kommer jorden och dem som
bo därpå att tillbedja det första vilddjuret, det vars dödssår blev
läkt. 13 Och det gör stora tecken, så att det till och med låter eld
i människornas åsyn falla ned från himmelen på jorden. 14 Och
genom de tecken, som det har fått makt att göra i vilddjurets
åsyn, förvillar det jordens inbyggare; det förmår genom sitt tal
jordens inbyggare att göra en bild åt vilddjuret, det som var
sårat med svärd, men åter kom till liv. 15 Och det fick makt att
giva ande åt vilddjurets bild, så att vilddjurets bild till och med
kunde tala och kunde låta döda alla som icke tillbådo vilddjurets
bild. 16 Och det förmår alla, både små och stora, både rika och
fattiga, både fria och trälar, att låta giva sig ett märke på högra
handen eller på pannan, 17 så att ingen får vare sig köpa eller
sälja något, utom den som är märkt med vilddjurets namn eller
dess namns tal. 18 Här gäller det att vara vis; den som har
förstånd, han räkne ut betydelsen av vilddjurets tal, ty det är en
människas tal. Och dess tal är sex hundra sextiosex.

14 Och jag fick se Lammet stå på Sions berg jämte det ett
hundra fyrtiofyra tusen som hade dess namn och dess
Faders namn skrivna på sina pannor. 2 Och jag hörde ett ljud
från himmelen, likt bruset av stora vatten och dånet av ett starkt
tordön; och ljudet som jag hörde var såsom när harpospelare
spela på sina harpor. 3 Och de sjöngo inför tronen och inför
de fyra väsendena och de äldste vad som tycktes vara en ny
sång; och ingen kunde lära sig den sången, utom de ett hundra
fyrtiofyra tusen som voro friköpta ifrån jorden. 4 Dessa äro de
som icke hava orenat sig med kvinnor; ty de äro såsom jungfrur.
Dessa äro de som följa Lammet varthelst det går. De hava blivit
friköpta ifrån människorna till en förstling åt Gud och Lammet. 5
Och i deras mun har ingen lögn blivit funnen; de äro ostraffliga.
6 Och jag såg en annan ängel flyga fram uppe i himlarymden;
han hade ett evigt evangelium, som han skulle förkunna för dem
som bo på jorden, för alla folkslag och stammar och tungomål
och folk. **(aiōnios g166)** 7 Och han sade med hög röst: "Frukten
Gud och given honom ära; ty stunden är kommen, då han skall
hålla dom. Ja, tillbedjen honom som har skapat himmel och jord
och hav och vattenkällor. 8 Och ännu en annan ängel följde
honom; denne sade: "Fallet, fallet är det stora Babylon, som har
givit alla folk att dricka av sin otukts vredesvin." 9 Och ännu en
tredje ängel följde dem; denne sade med hög röst: "Om någon
tillbeder vilddjuret och dess bild och tager dess märke på sin
panna eller på sin hand, 10 så skall ock han få dricka av Guds
vredesvin, det som är iskänkt i hans vredes kalk, obemängt; och
han skall bliva plågad med eld och svavel, i heliga änglars och i
Lammets åsyn. 11 Och när de så plågas, uppstiger röken därav i
evigheters evigheter, och de hava ingen ro, vaken dag eller natt,
de som tillbedja vilddjuret och dess bild, eller som låta märka
sig med dess namn. **(aiōn g165)** 12 Här gäller det för de heliga att
hava ståndaktighet, för dem som hålla Guds bud och bevara
tron på Jesus." 13 Och jag hörde en röst från himmelen säga:
"Skriv: Saliga äro de döda som dö i Herren härefter. Ja, säger
Anden, de skola få vila sig från sitt arbete, ty deras gärningar
följa dem." 14 Och jag fick se en vit sky, och på skyn satt en
som liknade en människoson; och han hade på sitt huvud en
gyllene krans, och i sin hand en vass lie. 15 Och en annan
ängel kom ut ur templet och ropade med hög röst till den som
satt på skyn: "Låt din lie gå, och inbärga skörden; ty skördetiden
är kommen, och säden på jorden är fullt mogen till skörd."
16 Den som satt på skyn högg då till med sin lie på jorden,
och jorden blev avbärgad. 17 Och en annan ängel kom ut ur
templet i himmelen, och jämväl han hade en vass lie. 18 Och
ännu en ängel kom fram ifrån altaret, den som hade makt över
elden. Denne ropade med hög röst till den som hade den vassa
lien; han sade "Låt din vassa lie gå, och skär av druvklasarna
från vinträden på jorden, ty deras druvor äro fullmogna." 19
Och ängeln högg till med sin lie på jorden och skar av frukten
ifrån vinträden på jorden och kastade den i Guds vredes stora
vinpress. 20 Och vinpressen trampade utanför staden, och blod
gick ut från pressen och steg ända upp till betslen på hästarna,
på en sträcka av ett tusen sex hundra stadier.

15 Och jag såg ett annat tecken i himmelen, stort och
underbart; sju änglar med de sju plågor som bliva de
sista, ty med dem är Guds vredesdom fullbordad. 2 Och jag
fick se något som såg ut såsom ett glashav, blandat med eld.
Och jag såg dem som hade vunnit seger över vilddjuret, med
dess bild och dess namns tal, stå vid glashavet, med Guds
harpor i sina händer. 3 Och de sjöngo Moses', Guds tjänares,
sång och Lammets sång: de sjöngo: "Stora och underbara äro
dina verk, Herre Gud, du Allsmäktige; rättfärdiga och rätta äro
dina vägar, du folkens konung. 4 Vem skulle icke frukta dig,
Herre, och prisa ditt namn? Du allena är helig, och alla folk
skola komma och tillbedja inför dig. Ty dina domar hava blivit
uppenbara." 5 Sedan såg jag att vittnesbördets tabernakels
tempel i himmelen öppnades. 6 Och de sju änglarna med de sju
plågorna kommo ut ur templet, klädda i rent, skinande linne, och
omgjordade kring bröstet med gyllene bälten. 7 Och ett av de
fyra väsendena gav de sju änglarna sju gyllene skålar, fulla
av Guds vrede, hans som lever i evigheternas evigheter. **(aiōn
g165)** 8 Och templet blev uppfyllt av rök från Guds härlighet och
från hans makt, och ingen kunde gå in i templet, förrän de sju
änglarnas sju plågor hade fått sin fullbordan.

16 Och jag hörde en stark röst från templet säga till de sju
änglarna: "Gån åstad och gjuten ut Guds sju vredesskålar
på jorden." **2** Och den förste gick åstad och göt ut sin skål på
jorden. Då kommo onda och svåra sårnader på de människor
som buro vilddjurets märke och tillbådo dess bild. **3** Och den
andre göt ut sin skål i havet. Då förvandlades det till blod,
likt blodet av en död människa, och alla levande varelser i
havet dogo. **4** Och den tredje göt ut sin skål i strömmarna och
vattenkällorna. Då förvandlades dessa till blod. **5** Och jag hörde
vattnens ängel säga: "Rättfärdig är du, du som är och som var,
du helige, som har dömt så. **6** De hava utgjutit heliga mäns och
profeters blod. Därför har ock du givit dem blod att dricka; de
äro det värda." **7** Och jag hörde altaret säga: "Ja, Herre Gud, du
Allsmäktige, rätta och rättfärdiga äro dina domar." **8** Och den
fjärde göt ut sin skål över solen. Då fick denna makt att bränna
människorna såsom med eld. **9** Och när nu människorna blevo
brända av stark hetta, hädade de Guds namn, hans som hade
makten över dessa plågor; de gjorde icke bättring och gåvo
honom icke ära. **10** Och den femte göt ut sin skål över vilddjurets
tron. Då blev dess rike förmörkat, och människorna beto sönder
sina tungor i sin vånda. **11** Och de hädade himmelens Gud för
sin våndas och sina sårnaders skull; de gjorde icke bättring och
upphörde icke med sina gärningar. **12** Och den sjätte göt ut
sin skål över den stora floden Eufrat. Då torkade dess vatten
ut, för att väg skulle beredas åt konungarna från östern. **13**
Och ur drakens gap och ur vilddjurets gap och ur den falske
profetens mun såg jag tre orena andar utgå, lika paddor. **14**
De äro nämligen onda andar som göra tecken, och som gå
ut till konungarna i hela världen, för att samla dem till striden
på Guds, den Allsmäktiges, stora dag. **15** ("Se, jag kommer
såsom en tjuv; salig är den som vakar och bevarar sina kläder,
så att han icke måste gå naken, och man får se hans skam.")
16 Och de församlade dem till den plats som på hebreiska heter
Harmagedon. **17** Och den sjunde göt ut sin skål i luften. Då gick
en stark röst ut från tronen i templet och sade "Det är gjort." **18**
Och nu kommo ljungeldar och dunder och tordön, och det blev
en stor jordbävning, en jordbävning så våldsam och så stor, att
dess like icke hade förekommit, alltsedan människor blevo till på
jorden. **19** Och den stora staden rämnade söder i tre delar,
och folkens städer störtade samman; och Gud kom ihåg det
stora Babylon, så att han räckte det kalken med sin stränga
vredes vin. **20** Och alla öar flydde, och inga berg funnos mer.
21 Och stora hagel, centnertunga, föllo ned från himmelen på
människorna; och människorna hädade Gud för den plåga som
haglen vållade, ty den plågan var mycket stor.

17 Och en av de sju änglarna med de sju skålarna kom och
talade med mig och sade: "Kom hit, så skall jag visa dig,
huru den stora skökan får sin dom, hon som tronar vid stora
vatten, **2** hon som jordens konungar hava bedrivit otukt med
och av vilkens otukts vin jordens inbyggare hava druckit sig
druckna." **3** Sedan förde han mig i anden bort till en öken.
Där såg jag en kvinna som satt på ett scharlakansrött vilddjur,
fullteknat med hädiska namn; och det hade sju huvuden och tio
horn. **4** Och kvinnan var klädd i purpur och scharlakan och
glänste av guld och ädla stenar och pärlor; och i sin hand
hade hon en gyllene kalk, full av styggelser och av hennes
otukts orenlighet. **5** Och på hennes panna var skrivet ett namn
med hemlig betydelse: "Det stora Babylon, hon som är moder
till skökorna och till styggelserna på jorden." **6** Och jag såg
kvinnan vara drucken av de heligas blod och av Jesu vittnens
blod. Och jag förundrade mig storligen, när jag såg henne. **7**
Och ängeln sade till mig: "Varför förundrar du dig? Jag skall
säga dig hemligheten om kvinnan, och om vilddjuret som bär
henne, och som har de sju huvudena och de tio hornen. **8**
Vilddjuret som du har sett, det har varit, och är icke mer; men
det skall stiga upp ur avgrunden, och det går sedan i fördärvet.
Och de av jordens inbyggare, vilkas namn icke från världens
begynnelse äro skrivna i livets bok, skola förundra sig, när de få
se vilddjuret som har varit, och icke mer är, men dock skall
komma. -- **(Abyssos g12)** **9** Här gäller det att äga ett förstånd
med vishet. De sju huvudena äro sju berg, som kvinnan tronar
på. De äro ock sju konungar; **10** fem av dem hava fallit, en
är, och den återstående har ännu icke kommit, och när han
kommer, skall han bliva kvar en liten tid. **11** Och vilddjuret som
har varit, och icke mer är, det är självt den åttonde, och dock en
av de sju, och det går i fördärvet. **12** Och de tio horn som du
har sett, de äro tio konungar, som ännu icke hava kommit till
konungavälde, men som för en kort tid, tillika med vilddjuret, få
makt såsom konungar. **13** Dessa hava ett och samma sinne,
och de giva sin makt och myndighet åt vilddjuret. **14** De skola
giva sig i strid med Lammet; men Lammet jämte de kallade
och utvalda och trogna som följa det, skall övervinna dem, ty
Lammet är herrarnas herre och konungarnas konung." **15** Och
han sade ytterligare till mig: "Vattnen som du har sett, där varest
skökan tronar, äro folk och människoskaror och folkslag och
tungomål. **16** Och de tio horn, som du har sett, och vilddjuret,
de skola hata skökan och göra henne utblottad och naken, och
skola äta hennes kött och bränna upp henne i eld. **17** Ty Gud
har ingivit dem i hjärtat att de skola utföra vad han har i sinnet,
och att de alla skola handla i ett och samma sinne, och att de
skola giva sitt välde åt vilddjuret, till dess Guds utsagor hava
fullbordats. **18** Och kvinnan som du har sett är den stora staden,
som har konungsligt välde över jordens konungar."

18 Därefter såg jag en annan ängel komma ned från
himmelen; han hade stor makt, och jorden upplystes av
hans härlighet. **2** Och han ropade med stark röst och sade:
"Fallet, fallet är det stora Babylon; det har blivit en boning för
onda andar, ett tillhåll för alla slags orena andar och ett tillhåll
för alla slags orena och vederstyggliga fåglar. **3** Ty av hennes
otukts vredesvin hava alla folk druckit; konungarna på jorden
hava bedrivit otukt med henne, och köpmännen på jorden hava
skaffat sig rikedom genom hennes omåttliga vällust." **4** Och
jag hörde en annan röst från himmelen säga: "Dragen ut ifrån
henne, I mitt folk, så att I icke gören eder delaktiga i hennes
synder och fån eder del av hennes plågor. **5** Ty hennes synder
räcka ända upp till himmelen, och Gud har kommit ihåg hennes
orättfärdiga gärningar. **6** Vedergällen henne vad hon har gjort,
ja, given henne dubbelt igen för hennes gärningar; iskänken
dubbelt åt henne i den kalk vari hon har iskänkt. **7** Så mycken

ära och vällust som hon har berett sig, så mycken pina och
sorg mån I bereda henne. Eftersom hon säger i sitt hjärta: 'Jag
tronar såsom drottning och och sitter icke såsom änka, och
aldrig skall jag veta av någon sorg', 8 därför skola på en och
samma dag hennes plågor komma över henne: död och sorg
och hungersnöd; och hon skall brännas upp i eld. Ty stark är
Herren Gud, han som har dömt henne. 9 Och jordens konungar,
som hava bedrivit otukt och levat i vällust med henne, skola
gråta och jämra sig över henne, när de se röken av hennes
brand. 10 De skola stå långt ifrån, av förfäran över hennes pina,
och skola säga: 'Ve, ve dig, Babylon, du stora stad, du starka
stad! Plötsligt har nu din dom kommit.' 11 Och köpmännen på
jorden gråta och sörja över henne, då nu ingen mer köper de
varor som de frakta: 12 guld och silver, ädla stenar och pärlor,
fint linne och purpur, siden och scharlakan, allt slags välluktande
trä, alla slags arbeten av elfenben och dyrbaraste trä, av koppar
och järn och marmor, 13 därtill kanel och kostbar salva, rökverk,
smörjelse och välluktande harts, vin och olja, fint mjöl och vete,
fäkreatur och får, hästar och vagnar, livegna och trälar. 14 De
frukter som din själ hade begär till hava försvunnit ifrån dig; allt
vad krästigt och präktigt du hade har gått förlorat för dig och
skall aldrig mer bliva funnet. 15 De som handlade med sådant,
de som skaffade sig rikedom genom henne, de skola stå långt
ifrån, av förfäran över hennes pina; de skola gråta och sörja 16
och skola säga: 'Ve, ve dig, du stora stad, du som var klädd i
fint linne och purpur och scharlakan, du som glänste av guld
och ädla stenar och pärlor! 17 I ett ögonblick har nu denna stora
rikedom blivit förödd.' Och alla skeppare och alla kustfarare och
sjömän och alla andra som hava sitt arbete på havet stå långt
ifrån; 18 och när de ser röken av hennes brand, ropa de och
säga: 'Var fanns den stora stadens like?' 19 Och de strö stoft på
sina huvuden och ropa under gråt och sorg och säga: 'Ve, ve
dig, du stora stad, genom vars skatter alla de därinne, som
hade skepp på havet, blevo rika! I ett ögonblick har den nu blivit
förödd. 20 Gläd dig över vad som har vederfarits henne, du
himmel och I helige och I apostlar och profeter, då nu Gud har
hållit dom över henne och utkrävt vedergällning för eder!" 21
Och en väldig ängel tog upp en sten, lik en stor kvarnsten, och
kastade den i havet och sade: "Så skall Babylon, den stora
staden, med fart störtas ned och aldrig mer bliva funnen. 22 Av
harpospelare och sångare, av flöjtblåsare och basunblåsare
skall aldrig mer något ljud bliva hört i dig; aldrig mer skall någon
konstförfaren man av något slags yrke finnas i dig; bullret av en
kvarn skall aldrig mer höras i dig; 23 en lampas sken skall aldrig
mer lysa i dig; rop för brudgum och brud skall aldrig mer höras
i dig -- du vars köpmän voro stormän på jorden, du genom
vars trolldom alla folk blevo förvillade, 24 och i vilken man såg
profeters och heliga mäns blod, ja, alla de människors blod,
som hade blivit slaktade på jorden."

19 Sedan hörde jag likasom starka röster av en stor skara i
himmelen, som sade "Halleluja! Frälsningen och äran och
makten tillhöra vår Gud. 2 Ty rätta och rättfärdiga äro hans
domar; han har dömt den stora skökan, som fördärvade jorden
genom sin otukt, och han har utkrävt sina tjänares blod av
hennes hand." 3 Och åter sade de: "Halleluja!" Och röken från
henne stiger upp i evigheternas evigheter! **(aiōn g165)** 4 Och de
tjugufyra äldste och de fyra väsendena föllo ned och tillbådo
Gud, som satt på tronen; de sade: "Amen! Halleluja!" 5 Och från
tronen utgick en röst, som sade: "Loven vår Gud, alla I hans
tjänare, I som frukten honom, både små och stora." 6 Och jag
hörde likasom röster av en stor skara, lika bruset av stora vatten
och dånet av starka tordön; de sade: "Halleluja! Herren, vår
Gud, den Allsmäktige, har nu trätt fram såsom konung. 7 Låtom
oss glädjas och fröjda oss och giva honom äran; ty tiden är
inne för Lammets bröllop, och dess brud har gjort sig redo. 8
Och åt henne har blivit givet att kläda sig i fint linne, skinande
och rent." Det fina linnet är de heligas rättfärdighet. 9 Och han
sade till mig: "Skriv: Saliga äro de som äro bjudna till Lammets
bröllopsmåltid." Ytterligare sade han till mig: "Dessa ord äro
sanna Guds ord." 10 Och jag föll ned för hans fötter för att
tillbedja honom, men han sade till mig: "Gör icke så. Jag är din
medtjänare och dina bröders, deras som hava Jesu vittnesbörd.
Gud skall du tillbedja. Ty Jesu vittnesbörd är profetians ande."
11 Och jag såg himmelen öppen och fick där se en vit häst; och
mannen som satt på den heter "Trofast och sannfärdig", och
han dömer och strider i rättfärdighet. 12 Hans ögon voro såsom
eldslågor, och på sitt huvud bar han många kronor och hade ett
namn där skrivet, som ingen känner utom han själv. 13 Och han
var klädd i en mantel som var doppad i blod; och det namn han
har fått är "Guds Ord". 14 Och honom följde, på vita hästar,
de himmelska härskarorna, klädda i fint linne, vitt och rent. 15
Och från hans mun utgick ett skarpt svärd, varmed han skulle
slå folken. Och han skall styra dem med järnspira; och han
trampar Guds, den Allsmäktiges, stränga vredes vinpress. 16
Och på sin mantel, över sin länd, har han detta namn skrivet:
"Konungarnas konung och herrarnas herre." 17 Och jag såg en
ängel stå i solen, och denne ropade med hög röst och sade
till alla fåglar som flögo fram uppe i himlarymden: "Kommen
hit, församlen eder till Guds stora gästabud, 18 för att äta kött
av konungar och krigsöverstar och hjältar, kött av hästar och
deras ryttare, ja, kött av alla, både fria och trälar, både små och
stora." 19 Och jag såg vilddjuret och konungarna på jorden med
sina härskaror, samlade för att utkämpa sin strid mot honom
som satt på hästen och mot hans härskara. 20 Och vilddjuret
blev gripet, därjämte ock den falske profeten, som i dess åsyn
hade gjort de tecken med vilka han hade förvillat dem som
hade tagit vilddjurets märke, och dem som hade tillbett dess
bild. Båda blevo de levande kastade i eldsjön, som brann med
svavel. **(Limnē Pyr g3041 g4442)** 21 Och de andra blevo dräpta
med ryttarens svärd, det som utgick från hans mun; och alla
fåglar blevo mättade av deras kött.

20 Och jag såg en ängel komma ned från himmelen; han
hade nyckeln till avgrunden och hade en stor kedja i sin
hand. **(Abyssos g12)** 2 Och han grep draken, den gamle ormen,
det är djävulen och Satan, och fängslade honom för tusen år 3
och kastade honom i avgrunden och stängde igen och satte dit
ett insegel över honom på det att han icke mer skulle förvilla
folken, förrän de tusen åren hade gått till ända. Därefter skall

han åter komma lös för en liten tid. **(Abyssos g12)** **4** Och jag såg
troner stå där, och de satte sig på dem, de åt vilka gavs makt att
hålla dom. Och jag såg de människors själar, som hade blivit
halshuggna för Jesu vittnesbörds och Guds Ords skull, och som
icke hade tillbett vilddjuret eller dess bild, och icke heller tagit
dess märke på sina pannor och sina händer; dessa blevo nu
åter levande och fingo regera med Kristus i tusen år. **5** (De
övriga döda blevo icke levande, förrän de tusen åren hade gått
till ända.) Detta är den första uppståndelsen. **6** Salig och helig
är den som har del i den första uppståndelsen; över dem har
den andra döden ingen makt, utan de skola vara Guds och
Kristi präster och skola få regera med honom de tusen åren. **7**
Men när de tusen åren hava gått till ända, skall Satan komma
lös ur sitt fängelse. **8** Han skall då gå ut för att förvilla de folk
som bo vid jordens fyra hörn, Gog och Magog, och samla dem
till den stundande striden; och de äro till antalet såsom sanden i
havet. **9** Och de draga fram över jordens hela vidd och omringa
de heligas läger och "den älskade staden"; men eld faller ned
från himmelen och förtär dem. **10** Och djävulen, som förvillade
dem, bliver kastad i samma sjö av eld och svavel, dit vilddjuret
och den falske profeten hade blivit kastade; och de skola där
plågas dag och natt i evigheternas evigheter. **(aiōn g165, Limnē Pyr g3041 g4442)** **11** Och jag såg en stor vit tron och honom som
satt därpå; och för hans ansikte flydde jord och himmel, och
ingen plats blev funnen för dem. **12** Och jag såg de döda, både
stora och små, stå inför tronen, och böcker blevo upplåtna. Och
jämväl en annan bok blev upplåten; det var livets bok. Och de
döda blevo dömda efter sina gärningar, på grund av det som var
upptecknat i böckerna. **13** Och havet gav igen de döda som
voro däri, och döden och dödsriket gåvo igen de döda som voro
i dem; och dessa blev dömda, var och en efter sina gärningar.
(Hadēs g86) **14** Och döden och dödsriket blevo kastade i den
brinnande sjön; detta, den brinnande sjön, är den andra döden.
(Hadēs g86, Limnē Pyr g3041 g4442) **15** Och om någon icke fanns
skriven i livets bok, så blev han kastad i den brinnande sjön.
(Limnē Pyr g3041 g4442)

21 Och jag såg en ny himmel och en ny jord; ty den förra
himmelen och den förra jorden voro förgångna, och havet
fanns icke mer. **2** Och jag såg den heliga staden, ett nytt
Jerusalem, komma ned från himmelen, från Gud, färdigsmyckad
såsom en brud som är prydd för sin brudgum. **3** Och jag hörde
en stark röst från tronen säga: "Se, nu står Guds tabernakel
bland människorna, och han skall bo ibland dem, och de skola
vara hans folk; ja, Gud själv skall vara hos dem **4** och skall
avtorka alla tårar från deras ögon. Och döden skall icke mer
vara till, och ingen sorg eller klagan eller plåga skall vara mer;
ty det som förr var är nu förgånget." **5** Och han som satt på
tronen sade: "Se, jag gör allting nytt." Ytterligare sade han:
"Skriv: ty dessa ord äro visa och sanna." **6** Han sade vidare till
mig: "Det är gjort. Jag är A och O, begynnelsen och änden. Åt
den som törstar skall jag giva att dricka för intet ur källan med
livets vatten. **7** Den som vinner seger, han skall få detta till
arvedel, och jag skall vara hans Gud, och han skall vara min
son. **8** Men de fega och de otrogna, och de som hava gjort vad
styggeligt är, och dråpare och otuktiga människor och trollkarlar
och avgudadyrkare och alla lögnare skola få sin del i den sjö
som brinner med eld och svavel; detta är den andra döden."
(Limnē Pyr g3041 g4442) **9** Och en av de sju änglarna med de
sju skålar, som voro fulla med de sju sista plågorna, kom och
talade till mig och sade: "Kom hit, så skall jag visa dig bruden,
Lammets hustru." **10** Och han förde mig i anden åstad upp
på ett stort och högt berg och visade mig den heliga staden
Jerusalem, som kom ned från himmelen, från Gud, **11** med Guds
härlighet. Den glänste likt den dyrbaraste ädelsten, den var
såsom kristallklar jaspis. **12** Den hade en stor och hög mur med
tolv portar, och vid portarna stodo tolv änglar, och över portarna
voro skrivna namn: namnen på Israels barns tolv stammar. **13** I
öster voro tre portar, i norr tre portar, i söder tre portar och i
väster tre portar. **14** Och stadsmuren hade tolv grundstenar, och
på dem stodo tolv namn: namnen på Lammets tolv apostlar. **15**
Och han som talade till mig hade en gyllene mätstång för att
därmed mäta staden och dess portar och dess mur. **16** Och
staden utgjorde en fyrkant, och dess längd var lika stor som
dess bredd. Och med stången mätte han staden: dess mått var
tolv tusen stadier, dess längd och bredd och höjd voro lika. **17**
Och han mätte dess mur: den var ett hundra fyrtiofyra alnar
efter människors mått, som ock är änglars. **18** Och stadsmuren
var byggd av jaspis, men staden själv var av rent guld, likt
rent glas. **19** Stadsmurens grundstenar voro skönt lagda och
utgjordes av alla slags ädelstenar. Den första grundstenen var
en jaspis, den andra en safir, den tredje en kalcedon, den fjärde
en smaragd, **20** den femte en sardonyx, den sjätte en karneol,
den sjunde en krysolit, den åttonde den beryll, den nionde en
topas, den tionde en krysopras, den elfte en hyacint, den tolfte
en ametist. **21** Och de tolv portarna utgjordes av tolv pärlor; var
särskild port utgjordes av en enda pärla. Och stadens gata var
av rent guld, likt genomskinligt glas. **22** Och jag såg i den intet
tempel, ty Herren Gud, den Allsmäktige, är dess tempel, han
och Lammet. **23** Och staden behöver icke sol eller måne till
att lysa där, ty Guds härlighet upplyser den och dess ljus är
Lammet. **24** Och folken skola vandra i dess ljus, och jordens
konungar föra ditin, vad härligt de hava. **25** Dess portar skola
aldrig stängas om dagen -- natt skall icke finnas där **26** och vad
härligt och dyrbart folken hava skall man föra ditin. **27** Men
intet orent skall någonsin komma ditin, och ingen som gör vad
styggeligt är och lögn, utan allenast de som äro skrivna i livets
bok, Lammets bok.

22 Och han visade mig en ström med vatten, klar som kristall.
Den gick ut från Guds och Lammets tron **2** och flöt fram
mitt igenom stadens gata. Och på båda sidor om strömmen
stodo livsträd, som gåvo tolv skördar, ty de buro frukt var månad;
och trädens löv tjänade till läkedom för folken. **3** Och ingen
förbannelse skall vara mer. Och Guds och Lammets tron skall
stå där inne, och hans tjänare skall tjäna honom **4** och skola se
hans ansikte; och hans namn skall stå tecknat på deras pannor.
5 Och ingen natt skall vara mer; och de behöva icke någon
lampas ljus, ej heller solens ljus, ty Herren Gud skall lysa över
dem, och de skola regera i evigheternas evigheter. **(aiōn g165)** **6**

Och han sade till mig: "Dessa ord äro vissa och sanna; och
Herren, profeternas andars Gud, har sänt sin ängel för att visa
sina tjänare, vad som snart skall ske. **7** Och se, jag kommer
snart. Salig är den som tager vara på de profetians ord som stå
i denna bok." **8** Och jag, Johannes, var den som hörde och såg
detta. Och när jag hade hört och sett det, föll jag ned för att
tillbedja inför ängelns fötter, hans som visade mig detta. **9** Men
han sade till mig: "Gör icke så. Jag är din medtjänare och dina
bröders, profeternas, och deras som taga vara på denna boks
ord. Gud skall du tillbedja." **10** Och han sade till mig: "Göm
icke under något insegel de profetians ord som stå i denna
bok; ty tiden är nära. **11** Må den som är orättfärdig fortfara att
öva sin orättfärdighet och den som är oren att orena sig. Så
ock den som är rättfärdig, han fortfare att öva sin rättfärdighet,
och den som är helig att helga sig. **12** Se, jag kommer snart
och har med mig min lön, för att vedergälla var och en efter
som hans gärningar äro. **13** Jag är A och O, den förste och
den siste, begynnelsen och änden. **14** Saliga äro de som två
sina kläder för att få rätt att äta av livets träd och att gå in i
staden genom dess portar. **15** Men de som äro hundar och
trollkarlar och otuktiga och dråpare och avgudadyrkare och alla
som älska och göra lögn, de måste alla stanna därutanför." **16**
Jag, Jesus, har sänt min ängel för att i församlingarna vittna om
detta för eder. Jag är telningen från Davids rot och kommen av
hans släkt, jag är den klara morgonstjärnan. **17** Och Anden och
bruden säga: "Kom." Och den som hör det, han säge "Kom."
Och den som törstar, han komme; ja den som vill, han tage
livets vatten för intet. **18** För var och en som hör de profetians
ord, som stå i denna bok betygar jag detta: "Om någon lägger
något till dem, så skall Gud på honom lägga de plågor om vilka
är skrivet i denna bok. **19** Och om någon tager bort något från
de ord som stå i denna profetias bok, så skall Gud taga ifrån
honom hans del i livets träd och i den heliga staden, om vilka är
skrivet i denna bok." **20** Han som betygar detta säger: "Ja, jag
kommer snart." Amen. Kom Herre Jesus! **21** Herren Jesu nåd
vare med alla.

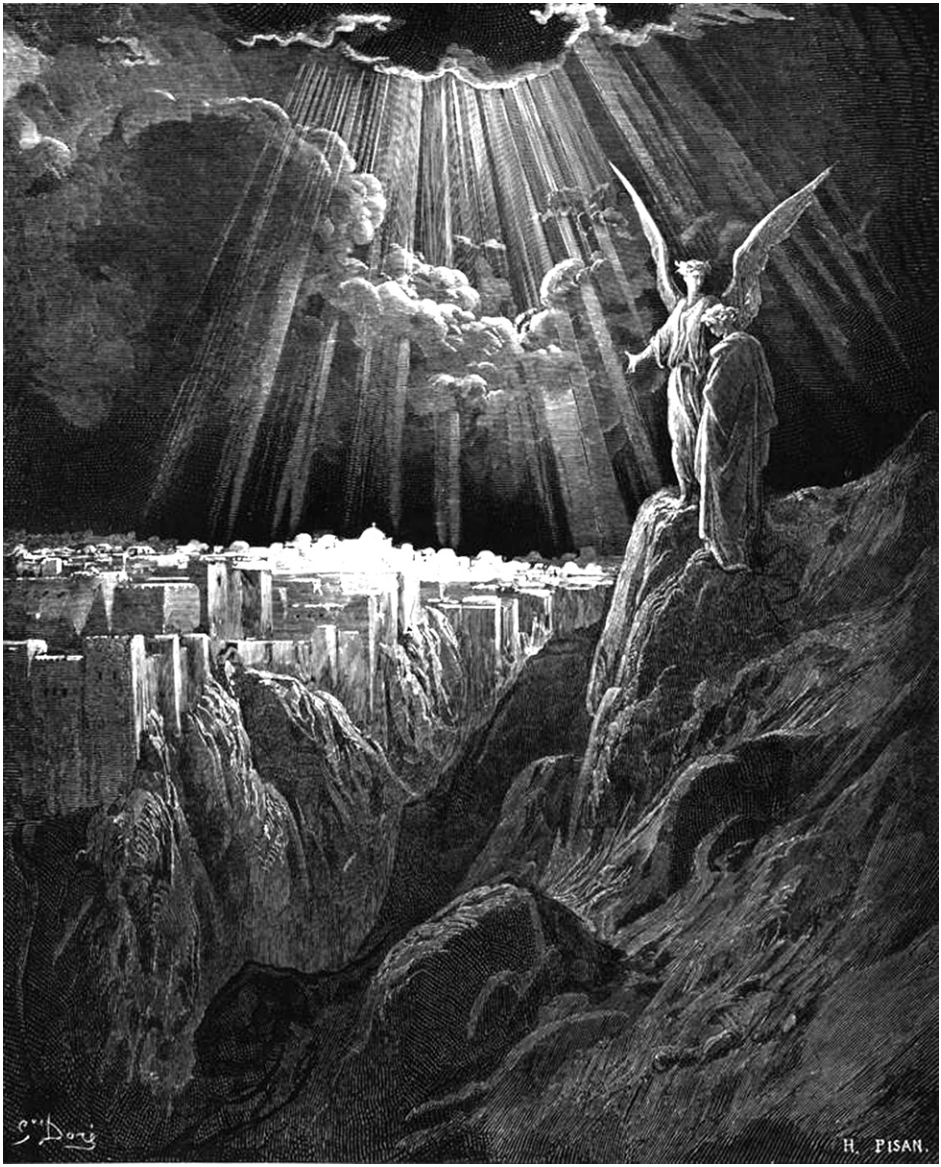

Och jag såg den heliga staden, ett nytt Jerusalem, komma ned från himmelen, från Gud, färdigsmyckad såsom en brud som är prydd för sin brudgum. Och jag hörde en stark röst från tronen säga: 'Se, nu står Guds tabernakel bland människorna, och han skall bo ibland dem, och de skola vara hans folk; ja, Gud själv skall vara hos dem.'

Uppenbarelseboken 21:2-3

En Guide till Läsaren

Svensk at AionianBible.org/Readers-Guide

The Aionian Bible republishes public domain and Creative Common Bible texts that are 100% free to copy and print. The original translation is unaltered and notes are added to help your study. The notes show the location of ten special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of afterlife destinies.

Who has the authority to interpret the Bible and examine the underlying Hebrew and Greek words? That is a good question! We read in 1 John 2:27, *"As for you, the anointing which you received from him remains in you, and you do not need for anyone to teach you. But as his anointing teaches you concerning all things, and is true, and is no lie, and even as it taught you, you remain in him."* Every Christian is qualified to interpret the Bible! Now that does not mean we will all agree. Each of us is still growing in our understanding of the truth. However, it does mean that there is no infallible human or tradition to answer all our questions. Instead the Holy Spirit helps each of us to know the truth and grow closer to God and each other.

The Bible is a library with 66 books in the Protestant Canon. The best way to learn God's word is to read entire books. Read the book of Genesis. Read the book of John. Read the entire Bible library. Topical studies and cross-referencing can be good. However, the safest way to understand context and meaning is to read whole Bible books. Chapter and verse numbers were added for convenience in the 16th century, but unfortunately they can cause the Bible to seem like an encyclopedia. The Aionian Bible is formatted with simple verse numbering, minimal notes, and no cross-referencing in order to encourage the reading of Bible books.

Bible reading must also begin with prayer. Any Christian is qualified to interpret the Bible with God's help. However, this freedom is also a responsibility because without the Holy Spirit we cannot interpret accurately. We read in 1 Corinthians 2:13-14, *"And we speak of these things, not with words taught by human wisdom, but with those taught by the Spirit, comparing spiritual things with spiritual things. Now the natural person does not receive the things of the Spirit of God, for they are foolishness to him, and he cannot understand them, because they are spiritually discerned."* So we cannot understand in our natural self, but we can with God's help through prayer.

The Holy Spirit is the best writer and he uses literary devices such as introductions, conclusions, paragraphs, and metaphors. He also writes various genres including historical narrative, prose, and poetry. So Bible study must spiritually discern and understand literature. Pray, read, observe, interpret, and apply. Finally, *"Do your best to present yourself approved by God, a worker who does not need to be ashamed, properly handling the word of truth."* 2 Timothy 2:15. *"God has granted to us his precious and exceedingly great promises; that through these you may become partakers of the divine nature, having escaped from the corruption that is in the world by lust. Yes, and for this very cause adding on your part all diligence, in your faith supply moral excellence; and in moral excellence, knowledge; and in knowledge, self-control; and in self-control patience; and in patience godliness; and in godliness brotherly affection; and in brotherly affection, love. For if these things are yours and abound, they make you to be not idle nor unfruitful to the knowledge of our Lord Jesus Christ,"* 2 Peter 1:4-8.

Ordlista

Svensk at AionianBible.org/Glossary

The Aionian Bible un-translates and instead transliterates ten special words to help us better understand the extent of God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies. The original translation is unaltered and a note is added to 63 Old Testament and 200 New Testament verses. Compare the meanings below to the Strong's Concordance and Glossary definitions.

Abyssos

Language: Koine Greek
Speech: proper noun, place
Usage: 9 times in 3 books, 6 chapters, and 9 verses
Strongs: g12
Meaning:

Temporary prison for special fallen angels such as Apollyon, the Beast, and Satan.

aïdios

Language: Koine Greek
Speech: adjective
Usage: 2 times in Romans 1:20 and Jude 6
Strongs: g126
Meaning:

Lasting, enduring forever, eternal.

aiōn

Language: Koine Greek
Speech: noun
Usage: 127 times in 22 books, 75 chapters, and 102 verses
Strongs: g165
Meaning:

A lifetime or time period with a beginning and end, an era, an age, the completion of which is beyond human perception, but known only to God the creator of the aiōns, Hebrews 1:2. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Koine Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

aiōnios

Language: Koine Greek
Speech: adjective
Usage: 71 times in 19 books, 44 chapters, and 69 verses
Strongs: g166
Meaning:

From start to finish, pertaining to the age, lifetime, entirety, complete, or even consummate. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Koine Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

Geenna
Language: Koine Greek
Speech: proper noun, place
Usage: 12 times in 4 books, 7 chapters, and 12 verses
Strongs: g1067
Meaning:
Valley of Hinnom, Jerusalem's trash dump, a place of ruin, destruction, and judgment in this life, or the next, though not eternal to Jesus' audience.

Hadēs
Language: Koine Greek
Speech: proper noun, place
Usage: 11 times in 5 books, 9 chapters, and 11 verses
Strongs: g86
Meaning:
Synonomous with Sheol, though in New Testament usage Hades is the temporal place of punishment for deceased unbelieving mankind, distinct from Paradise for deceased believers.

Limnē Pyr
Language: Koine Greek
Speech: proper noun, place
Usage: Phrase 5 times in the New Testament
Strongs: g3041 g4442
Meaning:
Lake of Fire, final punishment for those not named in the Book of Life, prepared for the Devil and his angels, Matthew 25:41.

Sheol
Language: Hebrew
Speech: proper noun, place
Usage: 65 times in 17 books, 50 chapters, and 63 verses
Strongs: h7585
Meaning:
The grave or temporal afterlife world of both the righteous and unrighteous, believing and unbelieving, until the general resurrection.

Tartaroō
Language: Koine Greek
Speech: proper noun, place
Usage: 1 time in 2 Peter 2:4
Strongs: g5020
Meaning:
Temporary prison for particular fallen angels awaiting final judgment.

Ordlista +

AionianBible.org/Bibles/Swedish---Swedish-Bible/Noted

Glossary references are below. Strong's Hebrew and Greek number notes are added to 63 Old Testament and 200 New Testament verses. Questioned verse translations do not contain Aionian Glossary words and may wrongly imply *eternal* or *Hell*. * The note placement is skipped or adjusted for verses with non-standard numbering.

Abyssos

Lukas 8:31
Romarbrevet 10:7
Uppenbarelseboken 9:1
Uppenbarelseboken 9:2
Uppenbarelseboken 9:11
Uppenbarelseboken 11:7
Uppenbarelseboken 17:8
Uppenbarelseboken 20:1
Uppenbarelseboken 20:3

aïdios

Romarbrevet 1:20
Judasbrevet 1:6

aiōn

Matteus 12:32
Matteus 13:22
Matteus 13:39
Matteus 13:40
Matteus 13:49
Matteus 21:19
Matteus 24:3
Matteus 28:20
Markus 3:29
Markus 4:19
Markus 10:30
Markus 11:14
Lukas 1:33
Lukas 1:55
Lukas 1:70
Lukas 16:8
Lukas 18:30
Lukas 20:34
Lukas 20:35
Johannes 4:14
Johannes 6:51
Johannes 6:58
Johannes 8:35
Johannes 8:51
Johannes 8:52
Johannes 9:32
Johannes 10:28
Johannes 11:26
Johannes 12:34
Johannes 13:8
Johannes 14:16
Apostlagärningarna 3:21
Apostlagärningarna 15:18
Romarbrevet 1:25
Romarbrevet 9:5
Romarbrevet 11:36
Romarbrevet 12:2
Romarbrevet 16:27
1 Korinthierbrevet 1:20
1 Korinthierbrevet 2:6
1 Korinthierbrevet 2:7
1 Korinthierbrevet 2:8
1 Korinthierbrevet 3:18
1 Korinthierbrevet 8:13
1 Korinthierbrevet 10:11
2 Korinthierbrevet 4:4
2 Korinthierbrevet 9:9
2 Korinthierbrevet 11:31
Galaterbrevet 1:4
Galaterbrevet 1:5
Efesierbrevet 1:21
Efesierbrevet 2:2
Efesierbrevet 2:7
Efesierbrevet 3:9
Efesierbrevet 3:11
Efesierbrevet 3:21
Efesierbrevet 6:12
Filipperbrevet 4:20
Kolosserbrevet 1:26
1 Timotheosbrevet 1:17
1 Timotheosbrevet 6:17
2 Timotheosbrevet 4:10
2 Timotheosbrevet 4:18
Titusbrevet 2:12
Hebreerbrevet 1:2
Hebreerbrevet 1:8
Hebreerbrevet 5:6
Hebreerbrevet 6:5
Hebreerbrevet 6:20
Hebreerbrevet 7:17
Hebreerbrevet 7:21
Hebreerbrevet 7:24
Hebreerbrevet 7:28
Hebreerbrevet 9:26
Hebreerbrevet 11:3
Hebreerbrevet 13:8
Hebreerbrevet 13:21
1 Petrusbrevet 1:23
1 Petrusbrevet 1:25
1 Petrusbrevet 4:11
1 Petrusbrevet 5:11
2 Petrusbrevet 3:18
1 Johannesbrevet 2:17
2 Johannesbrevet 1:2
Judasbrevet 1:13
Judasbrevet 1:25
Uppenbarelseboken 1:6
Uppenbarelseboken 1:18
Uppenbarelseboken 4:9
Uppenbarelseboken 4:10
Uppenbarelseboken 5:13
Uppenbarelseboken 7:12
Uppenbarelseboken 10:6
Uppenbarelseboken 11:15
Uppenbarelseboken 14:11
Uppenbarelseboken 15:7
Uppenbarelseboken 19:3
Uppenbarelseboken 20:10
Uppenbarelseboken 22:5

aiōnios

Matteus 18:8
Matteus 19:16
Matteus 19:29
Matteus 25:41
Matteus 25:46
Markus 3:29
Markus 10:17
Markus 10:30
Lukas 10:25
Lukas 16:9
Lukas 18:18
Lukas 18:30
Johannes 3:15
Johannes 3:16
Johannes 3:36
Johannes 4:14
Johannes 4:36
Johannes 5:24
Johannes 5:39
Johannes 6:27
Johannes 6:40
Johannes 6:47
Johannes 6:54
Johannes 6:68

Johannes 10:28
Johannes 12:25
Johannes 12:50
Johannes 17:2
Johannes 17:3
Apostlagärningarna 13:46
Apostlagärningarna 13:48
Romarbrevet 2:7
Romarbrevet 5:21
Romarbrevet 6:22
Romarbrevet 6:23
Romarbrevet 16:25
Romarbrevet 16:26
2 Korinthierbrevet 4:17
2 Korinthierbrevet 4:18
2 Korinthierbrevet 5:1
Galaterbrevet 6:8
2 Thessalonikerbrevet 1:9
2 Thessalonikerbrevet 2:16
1 Timotheosbrevet 1:16
1 Timotheosbrevet 6:12
1 Timotheosbrevet 6:16
1 Timotheosbrevet 6:19
2 Timotheosbrevet 1:9
2 Timotheosbrevet 2:10
Titusbrevet 1:2
Titusbrevet 3:7
Filemonbrevet 1:15
Hebreerbrevet 5:9
Hebreerbrevet 6:2
Hebreerbrevet 9:12
Hebreerbrevet 9:14
Hebreerbrevet 9:15
Hebreerbrevet 13:20
1 Petrusbrevet 5:10
2 Petrusbrevet 1:11
1 Johannesbrevet 1:2
1 Johannesbrevet 2:25
1 Johannesbrevet 3:15
1 Johannesbrevet 5:11
1 Johannesbrevet 5:13
1 Johannesbrevet 5:20
Judasbrevet 1:7
Judasbrevet 1:21
Uppenbarelseboken 14:6

Geenna

Matteus 5:22
Matteus 5:29
Matteus 5:30
Matteus 10:28
Matteus 18:9
Matteus 23:15
Matteus 23:33
Markus 9:43
Markus 9:45
Markus 9:47
Lukas 12:5
Jakobsbrevet 3:6

Hadēs

Matteus 11:23
Matteus 16:18
Lukas 10:15
Lukas 16:23
Apostlagärningarna 2:27
Apostlagärningarna 2:31
1 Korinthierbrevet 15:55
Uppenbarelseboken 1:18
Uppenbarelseboken 6:8
Uppenbarelseboken 20:13
Uppenbarelseboken 20:14

Limnē Pyr

Uppenbarelseboken 19:20
Uppenbarelseboken 20:10
Uppenbarelseboken 20:14
Uppenbarelseboken 20:15
Uppenbarelseboken 21:8

Sheol

1 Mosebok 37:35
1 Mosebok 42:38
1 Mosebok 44:29
1 Mosebok 44:31
4 Mosebok 16:30
4 Mosebok 16:33
5 Mosebok 32:22
1 Samuelsboken 2:6
2 Samuelsboken 22:6
1 Kungaboken 2:6
1 Kungaboken 2:9
Job 7:9
Job 11:8
Job 14:13
Job 17:13
Job 17:16
Job 21:13
Job 24:19
Job 26:6
Psaltaren 6:5
Psaltaren 9:17
Psaltaren 16:10
Psaltaren 18:5
Psaltaren 30:3
Psaltaren 31:17
Psaltaren 49:14
Psaltaren 49:15
Psaltaren 55:15
Psaltaren 86:13
Psaltaren 88:3
Psaltaren 89:48
Psaltaren 116:3
Psaltaren 139:8
Psaltaren 141:7
Ordspråksboken 1:12
Ordspråksboken 5:5
Ordspråksboken 7:27
Ordspråksboken 9:18
Ordspråksboken 15:11
Ordspråksboken 15:24
Ordspråksboken 23:14
Ordspråksboken 27:20
Ordspråksboken 30:16
Predikaren 9:10
Höga Visan 8:6
Jesaja 5:14
Jesaja 14:9
Jesaja 14:11
Jesaja 14:15
Jesaja 28:15
Jesaja 28:18
Jesaja 38:10
Jesaja 38:18
Jesaja 57:9
Hesekiel 31:15
Hesekiel 31:16
Hesekiel 31:17
Hesekiel 32:21
Hesekiel 32:27
Hosea 13:14
Amos 9:2
Jona 2:2
Habackuk 2:5

Tartaroō

2 Petrusbrevet 2:4

Questioned

None yet noted

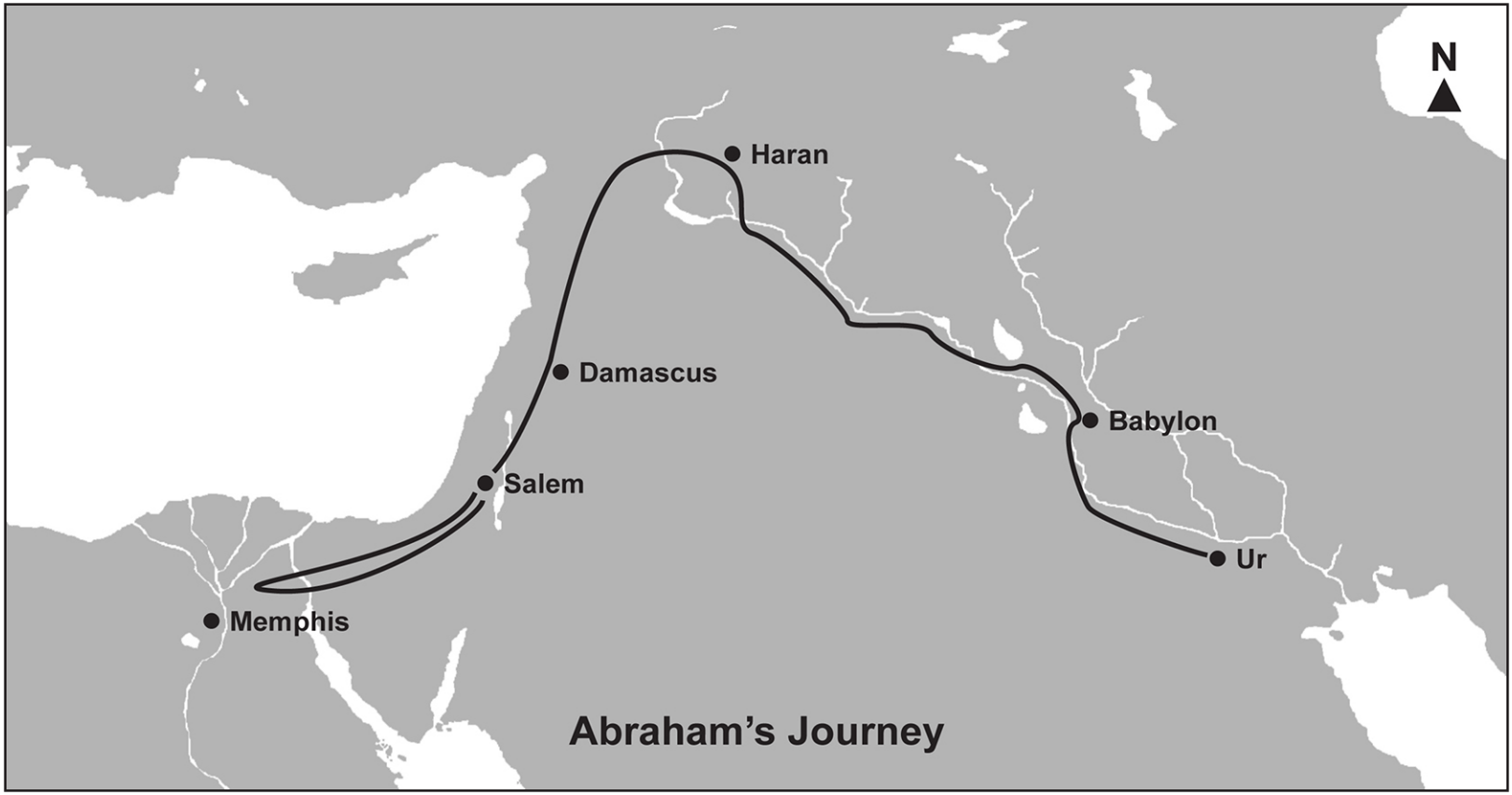

Genom tron var Abraham lydig, när han blev kallad, och han drog så ut till det land som han skulle få till arvedel; han drog ut, fastän han icke visste vart han skulle komma.

- Hebreerbrevet 11:8

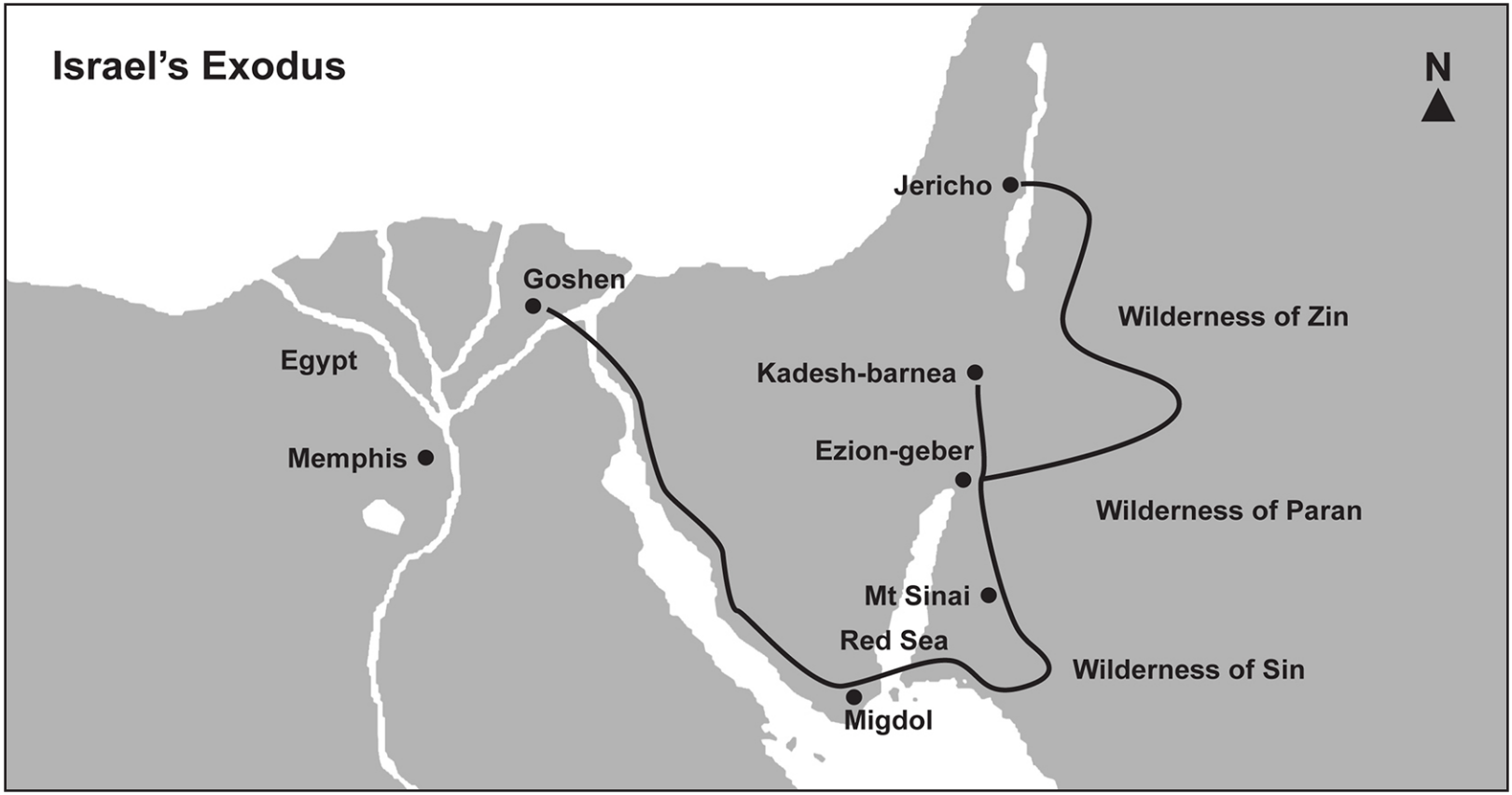

När Farao nu hade släppt folket, förde Gud dem icke på den väg som gick igenom filistéernas land, fastän denna var den genaste; ty Gud tänkte att folket, när det fick se krig hota, kunde ångra sig och vända tillbaka till Egypten; - 2 Mosebok 13:17

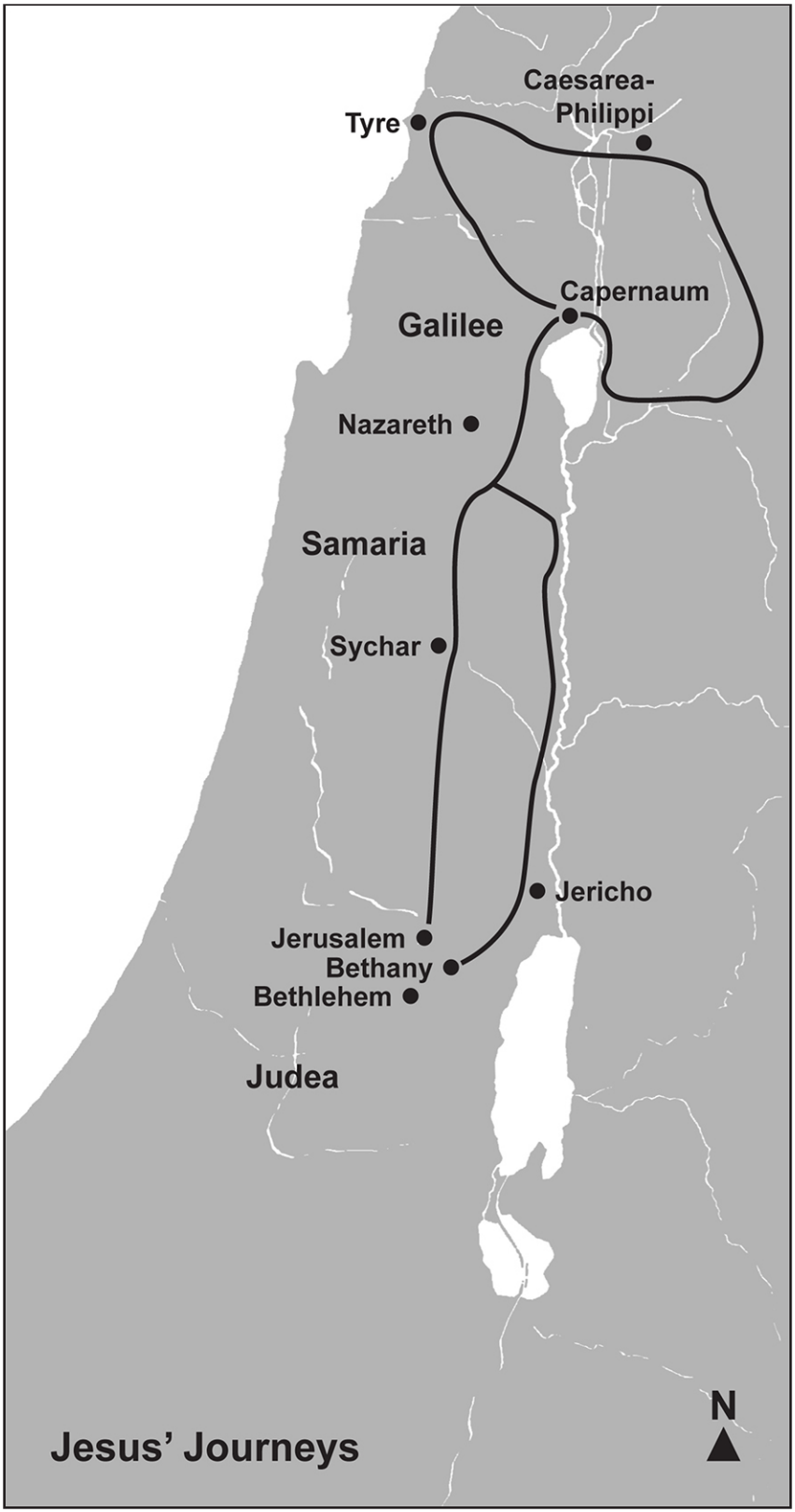

Också Människosonen har ju kommit, icke för att låta tjäna sig, utan för att tjäna och giva sitt liv till lösen för många. - Markus 10:45

Paulus, Jesu Kristi tjänare, kallad till apostel, avskild till att förkunna Guds evangelium, - Romarbrevet 1:1

Creation 4004 B.C.

Adam and Eve created	4004
Tubal-cain forges metal	3300
Enoch walks with God	3017
Methuselah dies at age 969	2349
God floods the Earth	2349
Tower of Babel thwarted	2247
Abraham sojourns to Canaan	1922
Jacob moves to Egypt	1706
Moses leads Exodus from Egypt	1491
Gideon judges Israel	1245
Ruth embraces the God of Israel	1168
David installed as King	1055
King Solomon builds the Temple	1018
Elijah defeats Baal's prophets	896
Jonah preaches to Nineveh	800
Assyrians conquer Israelites	721
King Josiah reforms Judah	630
Babylonians capture Judah	605
Persians conquer Babylonians	539
Cyrus frees Jews, rebuilds Temple	537
Nehemiah rebuilds the wall	454
Malachi prophecies the Messiah	416
Greeks conquer Persians	331
Seleucids conquer Greeks	312
Hebrew Bible translated to Greek	250
Maccabees defeat Seleucids	165
Romans subject Judea	63
Herod the Great rules Judea	37

(The Annals of the World, James Uusher)

Jesus Christ born 4 B.C.

New Heavens and Earth

	Christ returns for his people
1956	Jim Elliot martyrd in Ecuador
1830	John Williams reaches Polynesia
1731	Zinzendorf leads Moravian mission
1614	Japanese kill 40,000 Christians
1572	Jesuits reach Mexico
1517	Martin Luther leads Reformation
1455	Gutenberg prints first Bible
1323	Franciscans reach Sumatra
1276	Ramon Llull trains missionaries
1100	Crusades tarnish the church
1054	The Great Schism
997	Adalbert marytyrd in Prussia
864	Bulgarian Prince Boris converts
716	Boniface reaches Germany
635	Alopen reaches China
569	Longinus reaches Alodia / Sudan
432	Saint Patrick reaches Ireland
397	Carthage ratifies Bible Canon
341	Ulfilas reaches Goth / Romania
325	Niceae proclaims God is Trinity
250	Denis reaches Paris, France
197	Tertullian writes Christian literature
70	Titus destroys the Jewish Temple
61	Paul imprisoned in Rome, Italy
52	Thomas reaches Malabar, India
39	Peter reaches Gentile Cornelius
33	Holy Spirit empowers the Church

(Wikipedia, Timeline of Christian missions)

Resurrected 33 A.D.

What are we?			Genesis 1:26 - 2:3		Mankind is created in God's image, male and female He created us				
How are we sinful?			Romans 5:12-19		Sin entered the world through Adam and then death through sin				
Where are we?			**When are we?**						
			Innocence		Fallen				Glory
			Eternity Past	Creation 4004 B.C.	Fall to sin No Law	Moses' Law 1500 B.C.	Christ 33 A.D.	Church Age Kingdom Age	New Heavens and Earth
Who are we?	God	Father	John 10:30 God's perfect fellowship	Genesis 1:31 God's perfect fellowship with Adam in The Garden of Eden	1 Timothy 6:16 Living in unapproachable light				Acts 3:21 Philippians 2:11 Revelation 20:3 God's perfectly restored fellowship with all Mankind praising Christ as Lord in the Holy City
		Son			John 8:58 Pre-incarnate		John 1:14 Incarnate	Luke 23:43 Paradise	
		Holy Spirit			Psalm 139:7 Everywhere		John 14:17 Living in believers		
	Mankind	Living	Genesis 1:1 No Creation No people		Ephesians 2:1-5 Serving the Savior or Satan on Earth				
		Deceased believing			Luke 16:22 Blessed in Paradise				
		Deceased unbelieving			Luke 16:23, Revelation 20:5,13 Punished in Hades until the final judgment				
	Angels	Holy			Hebrews 1:14 Serving mankind at God's command				
		Imprisoned		Genesis 1:31 No Fall No unholy Angels	2 Peter 2:4, Jude 6 Imprisoned in Tartarus				Matthew 25:41 Revelation 20:10 Lake of Fire prepared for the Devil and his Angels
		Fugitive			1 Peter 5:8, Revelation 12:10 Rebelling against Christ Accusing mankind			Revelation 20:13 Thalaasa	
		First Beast						Revelation 19:20 Lake of Fire	
		False Prophet							
		Satan						Revelation 20:2 Abyss	
Why are we?			Romans 11:25-36, Ephesian 2:7		For God has bound all over to disobedience in order to show mercy to all				

Gån fördenskull ut och gören alla folk till lärjungar, döpande dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn, - Matteus 28:19